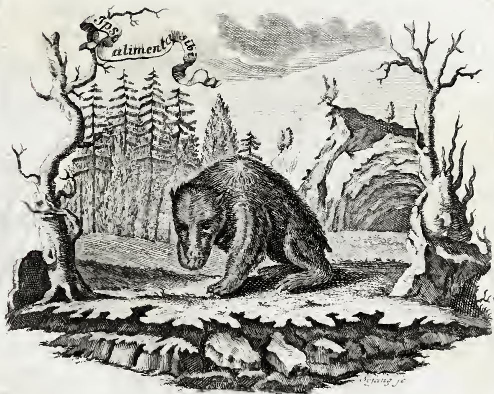
IACOBI BRVCKERI

REG. SOC. SCIENT. BEROL. MEMBRI

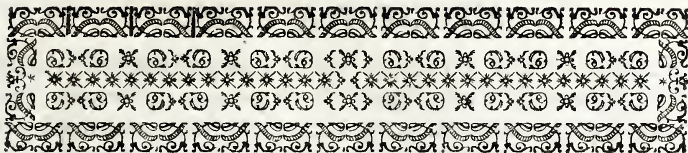
HISTORIA CRITICA PHILOSOPHIAE

A
TEMPORE RESVSCITATARVM
IN OCCIDENTE LITTERARVM
AD
NOSTRA TEMPORA.

TOMI IV. PARS ALTERA.

LIPSIAE
APVD BERNH. CHRISTOPH. BREITKOPF.
MDCCXLIV.

PRAEFATIO.

Tandem, quod diuinae beneuolentiae debemus, vltimum Tibi, *Lector humaniſſime*, volumen hiſtoriae criticae philoſophiae exhibemus, cum ceteris, ſi argumenti dignitatem ſpectes, non comparandum modo, ſed illis quoque anteferendum. Pandit enim hiſtoriam philoſophiae eclecticae, quae abiecto inepto, quod tot ſecula philoſophantium ingenia faſcinauit, ſectae ſtudio, iuſta animi libertate in ipſam rerum philoſophicarum naturam inquirendo, ex domeſticis principiis veritates praeſtantiſſimas detexit, ſparſasque per innumeras ſectas veritates aptis omnes locis atque articulis colligauit. Quod ſtudium eclecticum poſt quosdam fruſtraneos conatus virorum nonnullorum doctorum quidem, at idoneis ad hoc ſaxum voluendum, viribus deſtitutorum tanta ingenii, quod maximum nactus erat, felicitate aggreſſus eſt illuſtriſſimus Britanniae philoſophus Franciſcus Baconus Verulamius, vt ab eo tempore certatim ad emendationem philoſophiae ſobriae non ſine ſucceſſibus exoptatiſſimis cucurrerit, quicquid melius et candidius pectus formatum poſſidebat. Certe, ipſa veritate hiſtoriae concinente, affirmare licet, vnius fere ſeculi ſpatio plus luminis, elegantiae et nitoris philoſophiae ſuccreuiſſe, quam tot ſeculorum decurſu, quibus a mundi incunabulis ad ſeculum poſt orbem redemtum ſeptimum decimum, vidit humana ſocietas. Quae

plenius enarrare eo magis nostrarum partium esse duximus, quo magis inter maxima temporum nostrorum beneficia reputandum est, quod tantam nobis philosophiae lucem Numen accenderit, desierintque ingenia nugari, ausa vero sint proprio vultu eum solem contueri, ex quo veritatum quarundam radii ad sectarum quarumcunque conditores dimanauerunt. Ast difficillimum tamen laborem hunc deprehendimus, talemque, quem attingere magis in vniuersali philosophiae historia, quam perficere licebat. Nam si ea omnia fuse enarranda fuissent, quae vel noua excogitauit philosophantium natio, vel vetera emendauit, et ad meliores rationes reuocauit, opus sane scribendum fuisset, eo quod iam dedimus, maius et prolixius. Vt itaque meta laboris esset, isque intra limites ab initio constitutos contineretur, primo quidem ab eorum philosophorum historia, (nisi vbi quaedam ὡς ἐν παρόδῳ fuerant tangenda) abstinuimus, qui viuunt hodie et orbem philosophicum meritis suis ornant. Quod ideo monendum hoc loco esse putauimus, ne vel ignorauisse vel contemsisse praestantissimos philosophos censeremur. Rationem autem eius consilii facilem et apertam deprehendimus, rati, certius, meliusque post fata demum philosophorum historiam describi, vbi fauor cessauit et odium, quibus animi passionibus plerumque in praeceps scriptores pariter et lectores agi solent. Et haec quoque caussa est, cur illustris viri CHRISTIANI WOLFII, qui hodie praecipue patriam nostram philosophiae fama nobilitauit, historiam omittendam esse censuerimus *. Quamuis enim, et tanta sint viri summi de philosophia merita, et fatorum philosophiae eius tam insignis diuersitas atque maximum momentum, vt cum quauis se-

* Dedimus autem imaginem, et historiam viri summi in Pinacotheca scriptorum nostra aetate illustrium dec. I. ad quam recurrendum illis est, qui merita eius de orbe philosophico nosse cupiunt.

ſectarum nobiliſſimarum fortuna queat comparari, perſuaſiſſimi tamen ſumus, criticam philoſophiae Wolfianae hiſtoriam veram, et legibus ſuis facientem ſatis non niſi a poſteris, et exſpirante, quae nunc viget, aetate conſcribi poſſe. Id quod illi non inuiti concedent, qui Carteſianae vel Pufendorfianae philoſophiae hiſtoriam in hoc volumine attente conſiderauerint, quae neutra viuis iſtis heroibus ita conſcribi potuit, vt iam calamo vni veritati litanti licet. Porro cum omnes, qui noua ſyſtemata condiderunt, adducere, nec poſſibile eſſet, neque magnopere commendandum, facile ſub tanto onere ſuccubituro inſtituto noſtro; in id potiſſimum connifi ſumus, vt eorum maximorum virorum, res, ſtudia, conſilia, ſcripta, philoſophandi rationem et ſyſtemata integra enarraremus pleniusque traderemus, qui ſe aliis duces in re tantae molis praebuerunt, quales poſt conatus Bruni, Cardani et Campanellae vanos et inutiles, ſe praeſtiterunt, Verulamius, Hobbeſius, Carteſius, Leibnizius, Thomaſius, quos in ſtadio philoſophiae eclecticae ſe anteſignanos ceteris dediſſe, ex dictis lectori abunde conſtabit. Hi quibus animis, quibus conſiliis, quibus mediis ad innouandam emendandamque philoſophiam acceſſerint, qua ratione tantum opus ſint aggreſſi, quam faciem nouae, quam commenti ſunt, philoſophiae expreſſerint, quid perfecerint, in quo defuiſſe laudatiſſimis conſiliis euentus felicitatem iudicatum ſit, ea libertate atque modeſtia, qua maxima nobis contentione vſis licebat, expoſuimus, vt et vnius veritatis nos habuiſſe curam, omneque partis ſtudium abieciſſe conſtaret, et manifeſtum tamen eſſet, aequos nos praebuiſſe meritis tantorum virorum, qui licet non omnia viderint, nec omnibus placuerint, tales tamen merito iudicantur eſſe, quorum immortalis ad poſteros perduret gloriae memoria. Ita vero exi-

guam tantum hiſtoriae philoſophiae eclecticae partem abſoluere licebat; reſtabant innumera per ſingulas philoſophiae partes inuenta noua, emendata vetera, quibus dici non poteſt, quanta lumina ad philoſophiam acceſſerint, quis illi honor creatus ſit. Ne itaque in hac quoque parte deficiat noſtra tractatio, ſingulas diſciplinas percurrendo, non integram quidem et ſpecialem earum hiſtoriam condidimus, quod a noſtra tractatione longius abeſt, aſt ea tamen ſumma accurataque fide attulimus, quae ad eclecticae philoſophiae hiſtoriam pertinent, et ex quibus intelligi poteſt, quid in philoſophia emendatum auctumque atque innouatum ſit. Quo pacto licuit eorum philoſophorum hiſtoriam enarrare, quibus nihil praeſtantius, nihilque illuſtrius in rationali, naturali et morali philoſophiae parte vidit erudita ciuitas. Reliqua ſtrictim quidem tetigimus, genuinos autem fontes, qua potuimus fide indicauimus, ex quibus ea proprio labore haurire poteſt lectoris induſtria. Adiecimus in fine philoſophiae Aſiaticae, qualis hodie viget, praecipue inter Indos, Sinenſes, et Iaponenſes hiſtoriam, quae tractatio etſi abeſſe ex hoc opere poterat, noluimus tamen illam vel ob eam cauſſam omittere, quod infinitis virorum maximorum diſceptationibus agitata eſt: quibus arbitrium quidem non interponere auſi ſumus, diximus tamen eo lubentius ſententiam modeſte noſtram, quo certiores ſumus, ſeductos interdum partis ſtudio viros doctiſſimos, in arcanis doctrinae orientalis rationibus perſpiciendis nonnihil coecutiiſſe. Et hoc quidem pacto difficillimum iter, quod iterato curſu, ingreſſi ſumus, Numine fauente, viresque corporis et animi clementer largiente, abſoluimus, opere integro hiſtoriae criticae philoſophiae, ad vmbilicum perducto. De quo ea, quae ad tomum primum praefati ſumus, Lectorem recordari iubemus,

mus, eiusque aequitatem et beneuolentiam nobis eo magis exoramus, quo magis in tenui recularum noſtrarum conditione praeter ampliſſimam voluntatem hanc neglectam eruditionis partem excolendi, pauca ſunt, quae nobis ipſis ſatis faciant. Qui ſi tot annorum ſpatio, quibus in hoc ſaxo voluendo deſudauimus, interdum dormitauerimus, ſi, non obſtante ſumma, quam adhibuimus, attentionis et fidei diligentia, multoties ceſpitauerimus, ſi in infinitis dogmatibus exponendis, et diiudicandis, innumerisque libris legendis et excerpendis, ſi in tot annorum hiſtoria critice expendenda noſtra nos induſtria fefellerit, humanitatis veniam eo magis exſpectamus, quo magis aequum eſſe putamus, perperam dicta nobis ignoſcere, qui argumentum a nemine hactenus ad finem perductum abſoluere, aggreſſi ſumus, et in plerisque duce caruimus; coacti per denſiſſima dumeta ſaepe numero repere, viam nobis nouam ſternere, et ex prolixis haud raro libris ea congerere, quae iuſtam non philoſophorum modo, ſed et dogmatum hiſtoriam exhiberent. Vnde addenda quoque et emendanda nonnulla ſingulis tomis ſubiunximus. Quae autem recte dicta ſunt, ea diuinae clementiae, quae inter tot curas alias nobis adfuit, omnia adſcribimus, et deuotiſſimum animum pro innumeris beneuolentiae ſpeciminibus, quae inter ſcribendum toties experti ſumus, maieſtati Numinis pie offerimus. Inter quae illud potiſſimum depraedicandum eſſe iure ſuo putamus, quo tot acutiſſimorum hominum opiniones, decreta, et ſententias, excutiendo, integraque ſyſtemata examinando, laetiſſimo argumentorum pondere conuicti ſumus, quo propius ad Chriſtianae religionis veritatem, ſimplicem quidem fucoque eruditionis humanae carentem, at diuina tamen maieſtate fulgentem doctrinae collinearunt, eo magis veritate ſe illas commendauiſſe:

dauiſſe: quo pacto dici non poteſt, quanta nobis ſanctiſſimae fidei certitudo enata ſit, et quoties ſapientiae humanae tot tricis a regia via retractae nos faſtidium ceperit, ad coeleſte iubar aeternae ſapientiae oculos attollentes. Qui fructus huius laboris, ſi quoque Lectori aequo pioque obtigerit, laeti, nos omni moleſtia, quam deuorauimus, eſſe defunctos, recordabimur, habebimusque viros cordatos, perlectis his Voluminibus, nobis conſentientes, his Antonii verſiculis calamum tandem ponentibus:

Percurri, fateor, ſectas, attentius omnes.
Plurima quaeſiui, per ſingula quaeque cucurri,
Nec tamen inueni melius, quam credere Chriſto.

Scrib. Kaufbyrae, VIII. Cal. Maii.
A. O. R. CIↃ IↃ CCXLIII.

❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀❀

Additamentum Praefationis.

Quum in tantam Liber hic molem excreuerit, vt a diſcentibus bene multis, vix ſine moleſtia comparari et peruolui poſſe, pro facultatum atque temporis ratione, videretur; conſulendum tamen eſſe ſtudioſae iuuentutis etiam vtilitatibus exiſtimauerim: facile ab amicis exorari me paſſus ſum, vt Epitomen quoque maioris operis per omnes eius partes eundo, quanta fieri poſſet ſolertia, concinnarem, eamque vno volumine, eoque mediocri, in octaua, quam vocant, forma, comprehenderem. Vſibus potiſſimum academicis deſtinatus erit labor hic, et intra vnius anni ſpatium a Bibliopola publicari commode poterit; *introductionis* vices in *Hiſtoriam* hanc *Philoſophiae Criticam* ſubiturus. Quo ipſo conamine nouo, ſi indefeſſum de Orbe Litterato bene merendi ſtudium meum, magis adhuc patuiſſe deprehendero, non male me operam iſtam collocaſſe exiſtimabo.

IACO-

IACOBI BRVCKERI

HISTORIA CRITICA PHILOSOPHIAE

A

RESTAVRATIONE LITERARVM
AD NOSTRA TEMPORA.

TOMI IV.

PARS ALTERA.

HISTORIAE CRITICAE PHILOSOPHIAE PERIODI TERTIAE, A RESTAVRATIONE LITERARVM AD NOSTRA TEMPORA,

PARS ALTERA, DE STVDIO PHILOSOPHIAE ECLECTICAE POST RENATAS LITERAS.

LIBER PRIMVS. DE RESTAVRATORIBVS PHILOSOPHIAE ECLECTICAE VNIVERSAE.

CAPVT PRIMVM, DE CAVSSIS ET OCCASIONE RESVSCITANDI PHILOSOPHIAM ECLECTICAM.

§. I.

Ordo tractationis.

Non satis aequa fortuna gauisam fuisse, quae cum renascentibus literis restaurari quoque coepit, philosophiam, ex iis, quae in antecedentibus copiose disseruimus, est certissimum atque manifestum. Non tamen ad nostra vsque tempora deformati mansere veri doni huius diuini vultus, sed ita superum fauor mortali generi prospexit, vt tandem rectior et elegantior philosophiae facies enitesceret. Nempe restituta

tandem et poſt multas pugnas victoria potita eſt philoſophia eclectica, eiecta et conculcata ſectaria philoſophandi ratione. Abiecto enim indigno humana ratione hoc iugo, et contemto ſeruili auctoritatis et antiquitatis praeiudicio coeperunt magna quaedam et acuta ingenia non aliorum quidem placita, ſed ſua lumina conſulere, principia vera, vniuerſalia, certa ſeligere, concluſiones iis inaedificare, et ſuae meditationis beneficio proprium atque domeſticum ſibi philoſophiae ſyſtema condere; veritates autem per ſectas omnes ſparſas, ſeparatas ſuisque dogmatibus iunctas in commodum aptumque ſyſtematis ſui locum reponere: nihil vero probare et admittere, quod non rationis iudicio et veritatis euidentia ſibi demonſtratum certumque videretur eſſe. Et hoc quidem pacto, magni nonnulli et ingenio excelſi atque illuſtres viri omnem philoſophiam emendare innouareque ſunt anniſi, multo maior pars in ſpeciali ſcientiarum philoſophicarum circulo id tentauit, eo euentu, vt, quae noſtrorum temporum eſt felicitas, apud ſanos et rerum intelligentes omnes ſectae nomen ſtudiumque velut indignum philoſopho merito ſit exoſum. Et hanc laetam quidem ac fortunatam philoſophiae periodum fataque ex voto fluentia iam porro deſcribemus; adiecturi in fine velut auctarium aliquod, quid de gentium extra Europam viuentium philoſophia ſit ſtatuendum, quaeque illis arriſerint placita philoſophica paucis enarraturi.

Eclectica philoſophia quid deſignet?

§. II. Quid eclecticae philoſophiae nomine tituloque intelligamus, ex dictis ſatis conſtat: id vero probe tenendum, ne falſam nobis et ineptam eclectici philoſophi fingamus imaginem. Nempe ille ſolus nobis eclecticus philoſophus eſt, qui procul ire iuſſo omni auctoritatis, venerationis, antiquitatis, ſectae, ſimiliumque praeiudicio ad vnam rationis connatae regulam reſpicit, exque rerum, quas conſiderandas ſibi ſtatuit, natura, indole, et proprietatibus eſſentialibus clara et euidentia principia haurit, ex quibus iuſtis ratiocinandi legibus vſus, concluſiones deinde de problematibus philoſophicis deducit: hac vero norma poſita, in legendis aliorum philoſophorum meditationibus ac expendendis examinandisque doctrinarum aedificiis nihil recipit, quod non rationum ſeueritati et demonſtrationis rigori faciat ſatis. Quo pacto Trus, Rutulusue fuat, veritas illi re omni alia potior eſt, nec turpius ac indignius aliquid quam iurare in verba magiſtri. Non extollemus ambitioſe, huius philoſophandi generis praeſtantiam, dignitatem et vtilitatem, nec quo modo circa veritates verſetur, quibus mediis vtatur, quoue tramite incedat, prolixe exponemus, haec enim et a ſcopo noſtro aliena ſunt, et a viris doctis paſſim [a] copioſe tradita, quos conſulere oportet eum, qui haec ſcire pluribus cupierit. Nobis paucis modo monendus Lector nonnulla eſt, ſine quibus inoffenſo in ſequentibus pede incedere vix licet. Nempe cauendum

a) Prae reliquis legendi doctiſſimi viri IO. CHR. STVRMIVS in Exerc. de Phil. ſectar. et eclect. Phil. eclect. T. I. et ARNOLDVS WIESENFELDIVS Diſſertationibus quatuor de philoſophia ſectaria et eclectiua.

dum omnino eſt, ne eclecticam philoſophiam cum ſyncretiſtica confundamus, et lucem comparemus cum tenebris. Quamuis enim ſyncretiſtica philoſophia, cuius indolem naturamque *Parte huius Tomi ſuperiore* luculenter delineauimus, eclecticos vultus prae ſe ferat, hancque perſonam ementiatur, ipſa tamen male ſana opinionum toto coelo inter ſe diuerſarum conciliatio, et inepta, quae ex hac concordia exſurgunt ſyſtemata, nec iis facientia ſatis a quibus deſumta ſunt, nec ad veritatem aliquid conferentia ſatis produnt, quam fallaci larua decipiat, et quanto interuallo ab eclectica philoſophia diſtet. Neque illi quoque eclectici philoſophi dicendi ſunt, qui ipſam quidem concatenatam ſyſtematis alicuius philoſophi connexionem ſequuntur, in concluſionibus autem nonnullis diſſentiunt, quod multos feciſſe recentiori aetate, licet veterum Graecorum philoſophorum placita receperint, ex iis, quae in ſuperioribus dicta ſunt, liquet. Nihil enim iſti in ipſo ſyſtemate mutant, nec principiorum fidem vellicant, ſed vel addunt nonnulla vel demunt, et aliter interdum explicant. Pauci quidam ipſorum principiorum veritate in dubium vocata, quaedam reiiciunt, et noua ſurrogant, potiorem tamen partem recipiunt, liberioribus autem meditationibus in concluſionibus vtuntur: qui ſi paulo audentius progrederentur, facile inuiſum ſeruitutis iugum excuterent, at auctoritatis praeiudicium totum abiicere non audent. Hos ſi ſemi-eclecticos appellare libet, per nos licebit, modo inter veros eclecticos non collocentur, a quibus longe abſunt, vt memorabili, quod in *ſuperiore Parte* enarrauimus, Nicolai Taurelli exemplo conſtat. Ineptos autem corraſores, qui ſine ordine centones magis conſuunt, quam veritates nectunt, ex philoſophantium choris totos eiiciendos, hancque eclecticae philoſophiae iniuriam non affricandam eſſe, Lector facile intelliget, ſi veram philoſophiae indolem conſiderauerit. Tandem et hos ex iſto albo expungendos eſſe conſtat, qui eclecticorum philoſophorum decreta, opiniones, dogmata coeca fide recipiunt, et vel magiſtrorum ambitione vel ſeruilis ingenii timiditate adducti, ſectas eclecticae philoſophiae ſomniant. Quod licet omni rationi philoſophicae contrarium ſit, toties tamen factum eſt, quoties noua ſecta caput extollere coepit. Ipſi enim ſectarum conditores fuere eclectici, et data opera tritam ab aliis viam reliquerunt. Aſt diſcipuli et praeceptorum ambitione, et inepta admiratione ſeducti in verba eorum iurantes laudabili via deſerta, ſectae ſtudium praetulerunt. Quem morem vtinam cana tantum antiquitas, et Graecia atque Latium, ſeruauiſſet, nec eſſent hodie in tanta philoſophiae luce, qui dum quauis occaſione veram philoſophiam iactant, ſectam tamen meditantur. Vtinam non recentiorum temporum decoribus obeſſent nouarum ſectarum, quae paſſim audita ſunt, et hodie quoque audiuntur, nomina. Fidem eius rei deſideranti vna, quae in ſequentibus dabitur, Carteſianiſmi hiſtoria, abunde faciet ſatis. Nempe adeo cara multis eſt inuentionis gloria, vt niſi ſectatorum caterua et nominis appellatione gaudeant,

deant, nihil ex detecta veritate sibi esse commodi et iucunditatis statuant. Qui an philosophi veri mores exprimant, lectori iudicandum et ex veteri Graecia exempla minus inuidia, quam hodierna, plena colligenda relinquimus. Quanquam ineptum quoque discipulorum studium sectam ex eclectica philosophia haud raro condere solet. Cuius luculentum exemplum Socratis schola exhibet, quae licet plerarumque sectarum mater fuerit, dubium tamen est, vtrum maior vnquam fuerit philosophus eclecticus Socrate?

Caussae, cur tam sero surrexerit philosophia eclectica.

§. III. Magnos sane profectus et incrementa laetissima habuisset philosophia, si cum ipso renascentis aetatis suae flore, et initiis philosophandi, quae sub auspiciis restauratae eruditionis politioris cepit, eclectica methodo vti licuisset. Ast aliter euenisse, et ad finem fere seculi XVI depressam et ignotam iacuisse philosophiam eclecticam fata philosophiae, quae seculo hoc habuit, quaeque fuse supra descripsimus, comprobant. Vt taceamus enim, ante Baconem Verulamium vix vnum alterumque, interque eos Iordanum Brunum, infelicem philosophum fuisse, qui innouandae vniuersae philosophiae manum admouerit, eosque, quibus sectarium iugum displicuit, in solo naturalis philosophiae genere aliquid, quod ἔκλεξιν saperet, fuisse ausos; etiam in hac philosophiae parte ante Bernardinum Telesium nemo a veterum via recessit: quin is ipse noua sua cum Parmenideis coniungere, quam sine duce ire, maluit. Vnde recte illi facere censendi sunt, qui vera et aperta eclecticae philosophiae initia a Verulamio deriuant, licet noua dare et Brunum et Cardanum ante eum, sed irrito conatu, fategisse, ex dicendis constabit. Caussa autem cur non citius et cum ipsis renascentis philosophiae incunabulis eclectica philosophia caput extulerit haud vna est, sed plures concurrerunt. Et ipsum quidem resuscitatae eruditionis exordium in caussa fuisse dicendum est, cur eclectica philosophia neglecta, sectaria triumphauerit. Ex illis enim quae in limine superioris partis de studio reformatorum eruditionis circa philosophiam diximus, manifestum est, viros istos doctos arti criticae, ac antiquitatum et veteris literaturae studio ita addictos fuisse, vt in his eruditionis partibus summam doctrinae laudem ponerent. Cui praeiudicio cum amplissime faueret philosophia Graecanica, quae et veterem eruditionem commendabat, et abunde suppeditabat, ex quo philologiae studio alimenta peterent, dici non potest, quam concitatis gressibus viri eruditi in amplexus philosophiae sectariae cucurrerint; desperantes, fore, vt ex libero philosophandi innouandique cum ratione genere gloria literarum, quam affectabant, enasceretur. Accedit, quod his studiorum generibus occupati, et in grammaticis, in criticis, in historia veteri ritibusque antiquorum omnem vitam versati atque in puluere forulorum in bibliothecis volutati, tempus sibi tantum eripere vel nequiuerint, vel noluerint, quantum ad eclecticam philosophiam suo ex ingenio et improbi laboris pleno aliorum examine fingendam requiritur. Neque dubitamus ignauiam

ignauiam multorum accuſare, qui taedia nouarum inuentionum et moleſtiam meditationis refugientes maluerunt veteres duces ſequi, quam ſine cortice nauare, nouamque tentare viam. Haud paucos quoque viros cetera praeclaros doctosque ignorantia, quid ſit eclectica philoſophia, decepit. Quamuis enim ratio illis dictauerit, non aliam, quam eclecticam philoſophiam, venerando ſapientiae naturalis nomine eſſe dignam, veram tamen eius indolem non pernouerunt, rati ſatis bene ſe eclectice philoſophari, ſi vna ſecta duce electa, reliquas non contemnerent, ſed quaedam ex iis in ſua arua deriuarent. Quo pacto Philippum Melanchthonem de eclectica philoſophia ſtatuiſſe, ſupra, vbi de eius philoſophia actum, ipſius verbis declarauimus. Quamuis autem acutius nonnulli cernerent, et quid ad eclecticam philoſophiam requiratur, intelligerent, ita tamen aliis et magis quidem neceſſariis detenti ſunt, vt lumina ſua ad emendandam philoſophiae conditionem adhibere non poſſent. Sane dubium minime eſt, quin, vt acutiſſime videbat, philoſophiae liberiorem reſtituiſſet naturam Lutherus, magnus ſectarii iugi contemtor oſorque, niſi maioribus intentus diuiniorem doctrinam repurgare, et conſcientiarum ſeruitutem ſoluere fuiſſet aggreſſus. Cui par animo magno et fiducia pleno non fuit Philippus, cuius timiditas haud parum contulit, vt in ſectaria via haerere pergeret, eius autem auctoritas in eccleſia Proteſtantium vera cauſſa eſt, cur tam diu eclectica philoſophia caput, in ea extollere nequiuerit. Inter Romanae eccleſiae addictos autem, adeo auctoritatis et antiquitatis praeiudicium ſeculo XV et XVI, quibus honos eſſe coepit literis, obtinuiſſe notum eſt, vt mirum non ſit, contemtum veterum, licet maxime rationalem inter exoſas artes fuiſſe relatum, quibus ſeceſſum ab eccleſia meditabantur, qui non coeco omnia obſequio recipiebant. Tacemus arctam, quae inter certa illius eccleſiae dogmata et philoſophiam ſectariam, praecipue Peripateticam, intercedit, connexionem atque concordiam, et pericula alia, quae ab eclectica philoſophandi methodo timenda erant hominibus, quibus nihil intolerabilius, quam ex cathedra praeceptis examen interponere. Illud certum, in eius eccleſiae gremio conatus eclectice philoſophantium obliquis haud raro oculis eſſe intuitos et pro viribus eos impediuiſſe, penes quos ſumma in ſacris poteſtas erat. Id quod vnius Teleſii, fatorumque philoſophiae Teleſianae in antecedente parte enarratorum exemplum ſatis ſuperque demonſtrat, comprobabitque funeſtus tragicusque Iordani Bruni exitus in ſequentibus deſcribendus, et Galilaei hiſtoria, quanti conſtiterint facta illius rei pericula. Ita vero deterreri neceſſe erat illos, qui his ſacris philoſophicis liberiori operari animo conabantur, vt vel mente premere, vel prorſus ſupprimere laudabilia conſilia inciperent. Sane longiori tempore quam vno ſeculo opus erat, vt tam alte radicata praeiudicia, et quae inde enata ſunt odia tollerentur; nec hodie in his coetibus deſunt, qui non obſtante tam clara philoſophiae melioris luce, quae virorum praeſtantiſſimorum in illa

quoque

quoque ecclesiae communione oculos collustrauit, veterum morem retineant, id quod nostrorum dierum docet experientia, quae clarissimo viro FRANC. IOSEPHO GRIENWALDIO [b] querendi occasionem suppeditauit, non fuisse tantum seculo XVI aduersarios et obtrectatores melioris philosophiae, qui neruos philosophis nouum quid tentantibus roserint, eosque variis clandestinisque conuitiis dilaniarint, censuris autem atque dictaturis exagitauerint, sed hodie quoque iuratos Peripati sectatores, (id quod se expertum loqui ait) in liberae et sanioris philosophiae cultores idem audere. Alia quae huc afferri possunt, et in his imprimis eruditissimi literarum elegantiorum aduersus sycophantas Iuuauienses vindicis [c] testimonia tacemus, cum talia bonis doctisque viris hodie in istis coetibus inuisa esse et detestandum hoc eclecticae philosophiae odium videri constet. Fatendum autem, vbique fere sectariorum philosophorum inuidiam in id manibus pedibusque fuisse connisam, vt molimina eclecticae philosophiae non clamoribus modo et scriptiunculis, sed artibus quoque clandestinis sufflaminaret, id quod sectariae philosophiae historia supra enarrata attendenti luculenter exponet. His cum accederet falsa multorum persuasio, nihil intentatum reliquisse veteres, et ita exhausisse Graecos philosophiam omnem, vt addi, quod nomen habeat et momentum prae se ferat, possit fere nihil, mirum non est, prima eclecticae philosophiae conamina in ipsa, quod aiunt, herba fuisse suffocata.

Occasio excitatae philosophiae eclecticae.

§. IV. Tandem, licet sero, miserta humani generis diuina clementia, vt dispellerentur nubes, et sapere serio discerent philosophi, animos compulit. Scilicet adeo graue visum est sectariae philosophiae iugum, adeo intolerabile inepti philosophandi generis imperium viris cordatis, queis de meliore luto finxerat praecordia Titan, vt indignabundi tandem id abiicerent, irati sibi ipsis, quod tamdiu seruire coeco philosophorum Graecorum obsequio sustinuissent. Quamuis enim et de se modeste sentirent, et veterum doctrinae plurimum tribuerent, recte tamen mentem eorum subiit cogitatio, et sibi rationem inditam esse, et licere non minus ipsis, quod Graecanicarum sectarum conditoribus licuisset. Itaque cum SENECA *non se cuiquam mancipabant, nullius nomen ferebant, multum magnorum virorum iudicio tribuebant, aliquid et suo vindicabant* [d]. Qua in re non auctores modo sectarum omnes exemplo suo praeiuisse recordabantur, vt *Tomo secundo* pluribus demonstratum, sed et commendationes eclecticae philosophiae ex doctorum ecclesiae calamo profectas ob oculos habebant. Eos enim, et inter hos imprimis Clementem Alexandrinum valde hoc philosophandi genus extulisse, licet Syncretismum cum ἐκλέξει turpi errore confunderent, in historia philosophiae Christianorum veterum multis locis dedimus probatum. His rationibus muniti hisque igniculis accensi cum in se descendissent, inuenissentque amplissimas ingenii

b) In Albo Bauariae iatricae p. 145. exemplo Wimpinaei, philosophi Paracelsici adducto.

c) IO. CASPERII Vindiciae adu. sycoph. Iuuau. c. 2. p. 6. seqq.

d) Ep. 45.

ingenii optimi magnaque iudicandi acie instructi diuitias enata inde est cogitandi philosophandique confidentia, qua nouum tentare iter et ad veritatem cognoscendam suo Marte grassari ausi, dici non potest, quanta celeritate in eo cursu profecerint. Plurimum autem ad laudatissimos conatus contulit, quod et naeuos philosophantium intelligerent, et imprimis praeiudicia detexissent, quibus velut compedibus philosophos hactenus vinxerat philosophia sectaria. His enim ruptis et abiectis ita horruerunt superstitionis, ignauiae, obsequii imperium, vt omnibus, quibus licebat, viribus in libertatem se vindicarent. Cuius rei specimen non aliunde vel iucundius vel vtilius hauriri potest, quam a magno VERVLAMIO, vero eclecticae philosophiae parente, qui in *nouo Organo*, libro bonae frugis et seminum philosophiae verae et liberae pleno id ante omnia egit, vt idola ista, quibus adorandis occupata philosophantium natio, veritatis numen hactenus neglexerat, prosterneret.

§. V. Praeter has caussas autem, fatendum, alias quoque concurrisse, specie quidem minus honestas, et vituperandas magis quam laudandas, at quae ex accidenti, ita dirigente Numinis prouidentia, eclecticam philosophiam mirifice promouerunt. Inter eas odium in philosophos sectarios, maxime Peripateticos, aliosque ex vulgo eruditorum plurimum ad noua audenda contulisse, et contradictionis studium ad experiendum nouum iter compulisse, exempla satis superque loquuntur. Certe IORDANVM BRVNVM hoc imprimis calcari concitatum nouam philosophiam tentauisse, haec verba eius [e] produnt:

Caussae alias concurrentes.

Mensurae inspirato mihi vera inde elementa
Vt sophiae species longum suppressa per aeuum
Emicet atque aegras vultu reuocata sereno
Soletur mentes errorumque excruciantes
Discutiat nebulas. Populus superabimus vnum,
(Clamauit quondam sceleroso Monychus ore,)
Saxa trabeisque super totosque inuoluite montes.
Obruite immanis cumuli sub pondere Caencum
Viuacemque animam missis elidite syluis,
Othrynque arboribus spoliate et Pelion vmbris,
Vt tam crescat onus, ne habeat quas spiritus auras.
Concipiat, frustra tentet se tollere in altum,
E dorso obducti reuoluto pondere mundi.
Iam Deus adsurgit melior, glomeramina coeca
Disiiciens, fortique manu tanto aggere vulso
Praecipit illustrem magis imo exsurgere fundo.

Haec enim non *in sophistas modo diu ante nos inuiolabilis philosophiae simpli-*

e) De minimi inuentione L. I. c. 1. p. 97.

ſimplicitatem commentationum multiplicatione, excuſſionibus atque quaeſtionibus pro ingenii oſtentatione obruentes; ſed in noſtra quoque tempora dicere in adiecta expoſitione proſaica fatetur, qua *praeſumtuoſorum et arrogantiſſimorum grammaticorum diluuium, recitatis a fonte Graecorum textibus, ſynopſibus, erotematibus etc.* (Philippi ſcholam ſugillare, et Italorum quoque Peripateticorum curas pungere videtur) *philoſophiam in extremam confuſionem perduxiſſe* conqueritur. Iunxit ſe apud nonnullos odio vulgaris philoſophiae ambitio, noua, inſolita, paradoxa et a communi philoſophantium ſenſu abeuntia ſectandi ſtudio ſe efferens. Quae licet haud raro monſtroſa dogmata parere ſoleat, accidit tamen, vt progreſſu temporis, cum elegantes veritatis vultus conſpicere coepiſſet, ſimpliciori mente et rectiori ſenſu in ea via procederet, et ſe ipſam quaſi ad amplectendam veri diſciplinam caſtigaret. Tandem ipſe rei inſolitae ſucceſſus felix et inexpectatus mirum in modum promouit philoſophiae eclecticae ſtudium. Quod initio quidem ſola doctrina philoſophiae naturalis experta eſt, quae omni exſpectatione maiora incrementa cepit ex quo exſpirante ſeculo XVI in Italia primum, auctore Teleſio, nouum iter tentatum et in rationes naturales non mediis dialecticis, vt Peripatetici ſolebant, ſed experientia miniſtra inquiri coeptum eſt. Tum enim ſocietates iſtae philoſophicae primum conditae ſunt, quarum ſtudiis et induſtriae nouum philoſophandi genus ampliſſime promotum eſt. Quod dein exemplo fuit viris doctis, vt in reliquis philoſophiae partibus ſimilia ſuſciperent. Quo pacto rationali primum, et tum demum morali philoſophiae nouus honor additus, et eclectica in iis methodus eſt adhibita. Donec nouo quaſi orbe philoſophico, auctore et duce Verulamio, prodeunte meliora ingenia certatim hanc viam ingrederentur, quibus imprimis Carteſius et Gaſſendus exemplum praeiuere, ducesque ſe praebuerunt. Quos acumine ingenii, libertate philoſophandi, felicitate inuentionis, gloria nominis ſuperauere ſeculi XVIII lumina. De quibus iam in ſequentibus ex inſtituto dicere, et qua ratione tum philoſophiam in genere, tum ſingulas philoſophiae partes adiuuerint, pro inſtituti modo et limitibus enarrare pergemus.

Philoſophia eclectica ſectis carens.

§. VI. Reſpuere philoſophiam eclecticam, ſectas earumque nomina, ex eius indole eſt manifeſtiſſimum: impoſſibile itaque eius hiſtoriam per ſectarum diſcrimina, vt hactenus a nobis factum, deſcribere: licet conamina nonnullorum tandem in ſectarium aliquod ſtudium deſierint, id quod imprimis Carteſio accidit, qui cum maxime eclectice philoſopharetur, incertum tamen, an ambitionis cupiditate, vt nouae ſectae auctor haberetur, vel diſcipulorum contentione tandem ſectae conflandae occaſionem ſubminiſtrauit, cuius hiſtoriam ſuo loco accurate trademus Id enim non methodi, ſed hominum, vitio tum accidit, et hodie quoque apud nonnullos ſolet accidere: ipſi tamen et modo et libertati philoſophandi derogat plane nihil. Nuper demum vir quidam celeberrimus, et iudicii acumi-

acumine praestantissimus [f] eclecticorum agmina in duas familias diuisit, metaphysicam et mathematicam, quarum illa a Cartesio haec a Gassendo ceperit initium. Has ita distinctas esse vult, vt *illa ratiocinando, haec experiundo magis et obseruando verum inueniri posse statuat, illa pauca sensibus, plurima meditationi et rationi, haec pauca rationi, plurima sensibus et rerum contemplationi tribuat: illa paucis ex metaphysicorum praeceptis longam dogmatum seriem ducat, viamque sibi per haec ad Dei, animorum, corporum, totiusque vniuersitatis naturam certe et accurate cognoscendam patere confirmet: haec metaphysices decreta haud quidem respuat, at sufficere neget ad perfectum philosophiae aedificium extruendum: contra diuturnum vsum, assiduam rerum considerationem, repetitam saepius periclitationem optima discendi et proficiendi adiumenta esse contendat: illa multa explorate nobis esse cognita existimet, et facile se se adduci ideo patiatur, vt in artis et disciplinae formam praecepta sua cogat; haec infinita nos fugere putet, suosque de innumeris rebus, nihil, quam dubitare, doceat, dum tempus et vsus maiorem lucem afferat; systemata denique vt vocantur conscribendi officium aut plane vires superare mortalium censeat, aut posteris committere iubeat.* Non refragabimur, si quis hac distinctione vti velit, quae in se vera est, et modum philosophandi recentiorum multorum luculenter describit; malumus tamen ab ea abstinere, eo quod illi, qui metaphysici vocantur, non tantum fuerint mathematici primi ordinis, sed et mathesi in hac philosophandi methodo, pluribus modis fuerint vsi: hi vero qui mathematici dicuntur, in solis theorematibus et propositionibus particularibus haud haereant, sed ad metaphysica axiomata ascendant: id quod exemplo Mallebranchii et Leibnizii, qui principes sectae metaphysicae constituuntur, itemque Io. Lockii et Isaaci Newtoni, qui agmen mathematicae familiae ducere dicuntur, attento Lectori facile constare potest. Paulo, nisi fallimur, luculentius dixeris, diuidi in duas classes eclecticos philosophos recentioris aetatis posse, syntheticam et analyticam. Et synthetici quidem illi nobis sunt, qui paucis nonnullis iisque vniuersalissimis axiomatibus vsi, ad rerum genera speciesque et indiuidua quoque contemplanda descendunt, hisque obseruationes et experientiam disciplinarum mathematicarum et physicarum accommodant, in quo philosophandi genere nemo superauit illustrem Leibnizium. Analytici autem illi nobis dicuntur, qui ad rerum singularium naturam experientia et calculo detegendam attendi, hypotheses inde construunt, ex quibus de natura rerum vniuersali deinde disputant. Mixtum tamen ex his duabus classibus philosophorum eclecticorum genus dari, quod de rebus ad spirituales naturas pertinentes synthetice disputat, de rebus autem corporeis resolutionis via vtitur, non est, quod negemus. Posthabito itaque familiarum discrimine potiores primo eclecticos philosophos, qui in vniuersa philosophia emendanda aciem fregerunt,

f) Summe reu. MOSHEMIVS Hist. Christ. recent. Sec. XVII. s. 1. c. 4. §. 31. p. 403. seqq.

gerunt, et immortale inde nomen consecuti sunt, accurate enarrabimus, vitaeque atque philosophandi rationes ab iis adhibitas explicabimus; tum per singulas disciplinas philosophicas eundo, quid magnorum virorum diligentia in iis singulare nouumque praestiterit, pro instituti modo explanabimus. Cuncta enim referre, esset singularum disciplinarum philosophicarum peculiarem condere historiam, id quod et scopo nostro aduersatur, et res infiniti fere laboris est. Indicabimus tamen fontes, ex quibus curioso Lectori plura haurire copiose liceat.

* *

CAPVT SECVNDVM.

DE IORDANO BRVNO NOLANO.

§. I.

Scriptores de Iordano Bruno.

Primus, quantum quidem nobis constat, qui totum philosophiae circulum mutare, et philosophiam dare nouam eamque abstrusissimam ausus est, fuit IORDANVS BRVNVS, a patria NOLANVS dictus. Cuius viri tanta est in historia ciuitatis eruditae recentiori celebritas, vt pauci, qui acta literaria seculi XVI, vel per transennam inspexerunt, censendi sint, qui eum et opinionum παραδόξων nouitate et tragico vitae exitu famosum ignorent. Miramur itaque deesse hodienum accuratam, quam tamen res eius valde memorabiles omnino merentur, huius viri historiam, et quaecunque de eo scripta sunt, sunt autem illa plurima, scopas magis dissolutas esse, quam criticam tractationem, multa erroribus infecta, pleraque manca et imperfecta esse. Cuius potissima nobis caussa videtur esse insignis raritas librorum Bruni, qui adeo disparuere, vt non nisi in instructissimis bibliothecis inueniantur, nullibi autem pene omnes deprehendantur, sed dispersi passim lateant, vnde difficillimum est, consultis omnibus eius viri res atque placita enarrare. Accedit vita hominis vaga, desultoria et incerta, qua factum, vt de rebus eius parum innotuerit, et pleraque coniecturis magis detegi, quam certis testimoniis disci possint. Exorandus itaque nobis Lector est, vt si nostra quoque non fecerit satis tractatio, qui praeter excerpta a viris doctis ex Bruni liberis facta, non nisi vnico Bruni libro philosophico *de Minimo*, iisque quos de arte Lullistica scripsit, vti potuimus, non negligentiam accuset nostram, sed memoriarum de hoc viro inopiam. Consulemus autem, quotquot nobis feliciores vel eius libros passim inspexerunt, vel de rebus eius narrationem aliquam dederunt, et adhibito iudicio, quid secundum leges fidei historicae statuendum sit, candide exponemus, nostramque modeste explicabimus sententiam. Et inter illos quidem, qui de vitae eius circumstantiis quaedam tradiderunt, primo loco collocandus

est

eſt GASPAR SCIOPPIVS: is enim poſtridie mortis tragicae, quam paſſus eſt Brunus, epiſtolam de eo ſcripſit ad Conradum Rittershuſium, quae addita libro rariſſimo pſeudonymo, in Germania ſine mentione loci et anno excuſo hoc titulo: *Machiauellizatio, qua vnitorum animos diſſociare nitentibus reſpondetur, in gratiam domini archiepiſcopi caſtiſſimae vitae, Petri Pazman, ſuccincte excerpta, Saragoſſae per Didacum Ibarram* cIↄ Iↄ c XXI. 4. Ex eo epiſtolam Scioppii repetiuere, BVRC. GOTTH. STRVVIVS [a] IO. TOLANDVS [b] et MATVRINVS VEISS. LA CROZE [c]. Et ad hanc quidem epiſtolam velut fide dignam prouocant, quotquot Brunum inter atheos numerant, et iuſto eum ſupplicio ob horrenda dogmata ſublatum contendunt. Se enim ſupplicii de eo ſumti teſtem αὐτόπτην eſſe, et ſententiam ab officio S. inquiſitionis latam et praelectam Bruno ſuis auribus audiuiſſe teſtatur Scioppius, et rationes affert, quibus probet, non ob deſerta caſtra Romanenſis coetus, ſed ob atheiſmi impietatem flammis eum vltricibus deletum eſſe. Fatemur autem hoc non obſtante, valde ſubleſtam nobis videri fidem famoſi grammatici. Cuius animum, vt ſolent apoſtatae oſores eſſe ordinis, quem reliquerunt acerrimi, truculentum et ſanguinem proteſtantium indigniſſimo modo ſitientem nemo ignorat, qui vel *Claſſicum* eius *ſacrum* legit, vel de eo fando aliquid audiuit: qui tanto furore percitus fuit, vt cum eam epiſtolam ad Conradum Rittershuſium Lutheranum ſcriberet, non neget, etſi Lutherani non comburantur Romae, aliam tamen rationem Romanos de Luthero inituros fuiſſe, ſi eum tenuiſſent. Eum itaque ex animi ſui ſententia hoc hominis ex Romanenſium caſtris ad Lutheranos transfugae ſupplicium probauiſſe, non eſt, quod magnopere dubitemus. At vtebatur tamen amicis multis inter horum coetuum aſſeclas Scioppius, et imprimis Rittershuſio hoſpiti olim et praeceptori plurimum debebat: cum autem probe videret, ſaeuitiam Romanam magna partes eas, ad quas ſeceſſerat, inuidia cumulaturam, hac potiſſimum epiſtola eam declinare, perſuadereque amicis Lutheranis voluit, non velut Lutheranum, ſed tanquam atheum Brunum atrociſſimo mortis genere e viuis eſſe ſublatum. Nec id prorſus celare Scioppius vel ita caute de ſupplicio Bruni ſcribere potuit, vt non aliquoties proderet, atheiſmum Bruni πρόφασιν tantum fuiſſe, vt inuiſus ordinis apoſtata extingueretur. Fatetur enim diſerte, *nullum prorſus Lutheranum aut Caluinianum, niſi RELAPSVM aut publice ſcandaloſum vllo modo Romae periclitari, nedum vt morte puniatur.* Quibus verbis Lutheranis quidem tutam apud Romanos fidem eſſe aſſerit, idque in ſequentibus exemplis quoque corroborat, at relapſos vitae manere pericula, diſerte tradit; ſunt autem relapſi Scioppio apoſtatae ſi non omnes, certe ordinis, qui vocantur. Annon ita luculenter prodit

 Sciop-

a) T. V. Act. Literar.
b) loc. citando.
c) Entretiens ſur divers ſujets d'hiſtoire p. 287. Praeiuit his, qui primus eius epiſtolae mentionem fecit IO. HENR. VRSINVS de Zoroaſtre p. 5. ex quo ſua hauſit NICODEMVS, Addit. ad Biblioth. Neapol. p. 90.

Scioppius, Brunum ex Dominicanorum ordine ad proteſtantes transfugam periclitari de vita debuiſſe? Nec inficiari poteſt in hac epiſtola Scioppius, *ſi Rittershuſius tunc Romae fuiſſet, ex plerisque omnibus Italis auditurum fuiſſe, Lutheranum eſſe combuſtum, et ita non mediocriter de ſaeuitia eorum in opinione ſua confirmari debuiſſe.* Quae frigide quidem ita excuſat, vt dicat: *Italos ſuos inter haereticos alba linea non ſignare, neque diſcernere nouiſſe, ſed quicquid eſt haereticum, illud Lutheranum eſſe putare*; hoc vero pacto omnes Italos teſtes contra ſe adducit, eos quoque, qui cum Scioppio ſententiam officii praelectam audiuerunt, et facile intelligere potuiſſent, ob impia et Chriſtiano nomine indigna dogmata e medio ſublatum fuiſſe Scioppium, niſi conuicti fuiſſent, Lutheranum nomen rogum illi accendiſſe, et conquiſita eſſe illa παράδοξα, vt inuidia illa factio premeretur. Ipſe ſane Scioppius, canina dicacitate, qua famam laudemque omnem literarum gloria partam apud viros bonos dudum decoxit, luculenter prodidit, ſe eundum, cum officio S. inquiſitionis animum ſeruare, et hunc morem ſequi, vt qui tantopere a placitis Romanae eccleſiae diſſident, horrendorum dogmatum accuſati ferali rogo digni habeantur. Scribit enim mendaci calamo et indigna viro docto ratione: *De ipſo veſtro Luthero aliam forte rationem iniremus. Quid enim dices, ſi afferam et probare tibi poſſim, Lutherum non eadem quidem, quae Brunus, ſed vel abſurdiora magisque horrenda, non dico in conuiuialibus, ſed in iis, quos viuus edidit libris, tanquam ſententias, dogmata et oracula docuiſſe? Mone quaeſo ſi nondum ſatis nouiſti eum, qui veritatem tot ſaeculis ſepultam nobis eruit, et faciam ipſa tibi loca in quibus ſuccum quincti iſtius euangelii deprehendas, quamuis iſtic anatomiam Lutheri a Piſtorio habere poſſitis. Nunc ſi et Lutherus Brunus eſt, quid de eo fieri debere cenſes, nimirum tardipedi Deo dandum infelicibus vſtulandum lignis: QVID ILLIS POSTEA, QVI EVM, PRO EVANGELISTA, PROPHETA, TERTIO ELIA HABENT? HOC TIBI COGITANDVM RELINQVO: Tantum vt hoc mihi credas, Romanos non ea ſeueritate erga haereticos experiri, qua creduntur, et qua debebant forte erga illos, qui ſcientes, volentes pereunt.* Non mouebimus litem impudentiſſimo calumniatori de atroci mendacio, quod viros doctos candidosque hodie in hac ipſa eccleſiae communione deteſtari nouimus, indigna enim ſunt, quae refutentur; ſed id modo vrgemus, ſatis prodidiſſe Scioppium, ſe atque Romanos ignem minitatos eſſe et Luthero et illis, qui eum pro euangeliſta, id eſt, doctore vero habent. Fruſtra itaque gentilia βδελύγματα et dogmata nefanda inter Chriſtianos non audita praetendit Scioppius, et excuſatione ſua parum fidei inuenit, cum plurimis exemplis conſtet, quanto rigore in eos olim ſaeuierit Italia et Hiſpania, qui diſceſſum in religione fecerunt, maxime vero in eos, qui ſacros ordines deſeruerunt. Parum itaque fidei ob dictas cauſſas Scioppii teſtimonium ad veram Bruni hiſtoriam

ſtoriam deſcribendam affert, licet circumſtantias eius vitae potiores enumeret, quas non omnes cum veritate conſpirare infra faciemus manifeſtum. Poſt Scioppium diu de Bruno ſilentium in orbe literario obtinuit, ſine dubio, quod libri eius vel ob obſcuritatem negle&ti, vel ob ſententiarum nouitatem contemti, vel ob mortis genus ſuſpecti facti ſunt. Recentiori autem aetate famoſiſſimus, qui Bruno tribuitur libellus *de Beſtia triumphante*, quem anxie quaeſitum curioſitas fecit albis coruis rariorem occaſionem ſuppeditauit de Bruno eiusque vita atque placitis paulo accuratius diſpiciendi. Nempe et PETRVS BAYLE[d] de Bruno, non quidem omnia, multa tamen valde memorabilia attulit, quae infelicis philoſophi hiſtoriae plurimam lucem commodant, et IOANNES TOLANDVS[e], *de genere, loco et tempore mortis eius* nonnulla differuit, et ὁ πάνυ LA CROSIVS[f], de eo doctiſſime commentatus eſt; cum eo autem de Bruni placitis et impietate amice eruditeque diſputauit Cel. HEVMANNVS[g]. Clariſſimus NICERONIVS[h] quoque vitam eius enarrauit. Nemo tamen horum biographiam Bruni integram condere aggreſſus eſt; multa tamen egregie tetigit, quem honoris et amicitiae cauſſa nominamus illuſtris CAROLVS STEPHANVS IORDANVS[i]. Quaedam etiam Baelianae narrationi adieciſſe Anglos, qui *Dictionarii critici auctarium* ediderunt[k], ex nouis literariis intelligimus. Itaque iuſta et integra Bruni hiſtoria hactenus deſideratur, quam poſt tantos viros dare, a noſtra paupertate alienum eſt. Afferemus tamen ſymbolam noſtram, et Lectorem tantum, quantum nobis licebit, ea docebimus, quae, qualis ille vir fuerit, quae fata habuerit, quibusque potiſſimum placitis innouare philoſophiam aggreſſus ſit, ſi non plene, accurate tamen exponere apta ſunt. Optamus autem, vt hanc philoſophicae hiſtoriae particulam vir quidam doctus, omnibusque Bruni libris inſtructus aliquando perfectam nobis ſiſtat atque ſuis numeris abſolutam.

§. II. Patria Nolanum ex regno Neapolitano fuiſſe Iordanum Brunum, Scioppus, et poſt eum reliqui tradunt omnes, ipſe in *Acrotiſmi* inſcriptione *Nolanum Comoeracenſem* ſe vocat. Parentes eius et natalem ignoramus[l]. In adoleſcentia bonis literis excultum fuiſſe, ſcripta eius nos dubitare non ſinunt, in quibus veteris philoſophiae notitia, et mathematicarum diſciplinarum peritia vtramque faciunt paginam. Huic eruditioni accedebat memoriae vis maxima, ingenium autem magnum et imaginationis virtus non modo ſumma, ſed foecunditate quoque imaginum

Bruni vita in Italia et Gallia.

d) Dict. T. I. art. Brunus p. 679. ſeqq.
e) Opuſc. poſthum. Tom. I.
f) loc. cit.
g) Act phil. Vol. III. p. 424 add. Vol. I. p. 514 ſeqq Vol. II. p. 380 810. ſeqq.
h) T. XVII. Memor. ad Hiſt. Liter. vir. illuſtr. ſpectant. p 200 ſqq.
i) In Diſquiſitione Hiſt. Lit. de Iordano Bruno Nolano.
k) p. 26. nos nihil eius vidimus.

l) Colligimus autem ex Oratione valedictoria Wittebergenſi, § 16. ortu fuiſſe nobilem. Conqueritur etiam, eorum, qui ipſi honorem et obſequium debebant, conuitia et calumnias ſe pertuliſſe, ſeruitiorum murmura audiuiſſe etc. ex quibus coniicimus, aut aluiſſe eum familiam, antequam monaſterium ingrederetur, aut quendam inter ſuos magiſtratum ſacrum in monaſterio geſſiſſe.

num ita grauida, vt extra se tantum non raperetur, qualia ἐνθουσιασμοῦ exempla passim in exordiis librorum eius deprehenduntur. His auxiliis fretus ad scientiarum philosophicarum et theologicarum disciplinam se contulit, et vt commodius literis sacris pariter atque elegantioribus vacare posset, secessum monasterii ambiit, familiaeque Dominici nomen adscripsit [m]. Ibi dubium non est, quin et philosophiae atque mathesi, et sanctioribus scientiis se dederit, has enim possessiones fundo suo eum acquisiuisse, relicto claustro mature [n] demonstrauit. Parum tamen temporis Graecae linguae studio accuratiori tribuisse, scripta eius passim produnt, in quibus, quae Graecae sunt originis, saepenumero perperam scripta sunt. Cum autem animo excelso, imperterrito et errorum contemtore vteretur, ad examinanda theologiae et philosophiae decreta recepta delatus, multa inuenit, quae displicerent. Accessit vita hominum sacrorum, inter quos viuebat, dissoluta et offendiculo plena, quam cum liberiori ore carperet, dici non potest, quantas hac re tragoedias sibi excitauerit. Habemus vtriusque rei, et reprehensae suorum doctrinae atque vitae, et fatorum, quae ex ea passus est, acerbissimorum testimonia ab ipso profecta. In *Oratione consolatoria* enim, *quam in fine exequiarum*, *Iulii ducis Brunsuicensium* habuit [o], ita inter alia de hoc statu et conditione sua in patria pronuntiat: *In mentem ergo*, *in mentem Itale*, *reuocato*, *te a tua patria honestis tuis rationibus atque studiis pro veritate exulem*, *hic ciuem; ibi gulae et voracitati lupi Romani expositum*, *hic liberum; ibi superstitioso insanissimoque cultui adstrictum*, *hic ad reformatiores ritus adhortatum.* Et alio loco [p] extremam barbariem et auaritiam sordidissimam suorum acerbe accusat. Paulo clarius de his eius iudiciis et improbata suorum doctrina differit Scioppius, tradens, eum *de transsubstantiatione dubitare*, *immo eam prorsus negare*, *et statim virginitatem B. Mariae in dubium vocare coepisse*, non addit tamen, vtrum posterius ante vel post partum θεανθρώπου negauerit. Et prius quidem facile concesserimus in homine, dogma huius generis non concoquente, quod a philosophia omni tantopere abhorret: impie autem et petulanter de B. Virgine θεοτόκῳ pronunciasse, vni Scioppio ob rationes supra adductas minime fidendum esse, certi sumus. Nam et improbus mos pessima quaeque siue vera sint, siue falsa et conficta de apostatis disseminandi innumeris exemplis in vulgus notus est, atque a moribus Scioppii non alienus; et nihil tale in scriptis Bruni inuenitur, neque inter tot atheismi accusationes, vnquam quantum recordamur, illi obiectum est. Vno sane teste tot nominibus suspecto Bruno hanc impietatis notam inuri, ab omni aequitate alienum, et a

m) Omittunt tamen eum scriptores Hist. Lit. Dominicanae.

n) Iam anno 1580. quo adhuc in monasterio haesit, edidit Venetiis librum de compendiosa architectura et complemento artis Lullii, vid. DV VERDIER Supplem. Bibl. Gesneri p. 30. anno 1584. autem libellum de la Causa principio et vno ib. Vid. BAYLE loc. cit. not D.

o) Recusam debemus Cel. HEVMANNO Act. phil. Vol. III. p. 432. seqq.

p) In Orat. valedict. l. c.

et a iuſtis quoque ratiocinandi legibus abhorrens merito videtur. Quaecunque autem fuerint, quae ipſi in eccleſia Romana diſplicuerunt, illud certum, graues eum ab ipſo adoleſcentiae ſuae tempore paſſum fuiſſe inimicitias; id quod occaſionem ei ſubminiſtrauit de fatorum ſuorum iniquitate his conquerendi verſibus [q]:

At nos, quantumuis fatis verſemur iniquis
Fortunae longum a pueris luctamen adorſi.

Grauiſſime autem de iniuriis quas eam ob cauſſam pertulit, deque perſecutione, qua premebatur conqueſtus eſt in *Oratione valedictoria* Wittebergae habita, in qua inter alia ita diſſerit: *Non ſubiiſſe me pudet paupertatem, inuidiam, et odium meorum, execrationes, ingratitudines eorum, quibus prodeſſe volui atque profui, extremae barbariei et auaritiae ſordidiſſimae effectus: ab iis qui mihi amorem, ſeruitium et honorem debebant, conuitia, calumnias, iniurias, etiam infamias, neque pudet expertum eſſe irriſiones, contemtus ignobilium - - labores, dolores, exilium.* Quae omnia quidem qualia fuerint, ſpecialius deſcribere, deficientibus monumentis non licet, ſuſpicamur autem, Brunum in clauſtro ſuo aliquo loco vel munere poſitum, quo ſeruitium et honorem poſtulare debebat, ob liberiores de placitis ſuis diſſertationes, et improbatam ſuorum vitam barbaram et impuram familiam iſtam et conſodales in ſe armauiſſe, vt cenſuris atque afflictionibus monaſticis excruciatus, tandem de libertate cogitans exilium ipſe elegerit. Neque tamen ſolus religionis diſſenſus in cauſſa fuiſſe videtur illius mali, quo cumulatus erat, ſed ipſam quoque Muſae ſuae diligentiam ſtudiumque circa ſcientias optimas verſatum illi patriam, domum, facultates, honores, et quiduis aliud extra ipſas amabile eripuiſſe, in *Panegyrico* ſupra laudato, fatetur. Actum ſe tantumnon eſſe in deſperationem, niſi animum vere heroicum tot tantisque, quibus premebatur malis, oppoſuiſſet, ipſe narrat, adeo vt vnam mulieris infidelis perfidiam fatorum ſuorum iniquitati defuiſſe aſſerat, et de fratrum ignorantiae inuidia, ambitione ſophiſtarum, calumniis maleuolorum, murmuribus ſeruitiorum, ſuſurribus mercenariorum, contradictionibus domeſticorum, ſuſpicionibus ſtupidorum, zelo hypocritarum, odio barbarorum, furore plebeiorum, et ſimilium hominum iniuriis acerbe conqueratur [r]. Non ſuccubuit tamen fortunae aduerſae, ſed fortiſſimos illi humeros obiiciens, cum cedere tandem cogeretur, patriam reliquit et exul abiit, vt frui libertate ſentiendi et credendi poſſet. Nam quod P. BAYLE [s] habet, eiectum e patria eſſe, accuratum haud eſt, quamuis is ad Valentis Acidalii [t] teſti-

q) De Numero et figura c. 1. p. 38. ſqq. Act. phil. Vol. 1. p. 514.

r) In Praef. libri de Cauſſa, principio et vno apud BAYLE loc. cit. not. D. in ea legatum Galliae ad Eliſabetham Angliae reginam, Michaëlem Caſtelnauium ipſum ſua auctoritate contra inimicos texiſſe, praedicat. Et hinc ſine dubio cauſſa deriuanda eſt, cur libri eius nonnulli, antequam in Germaniam delaberetur, editi, Pariſiis prodierint.

s) loc. cit.

t) Epiſt. 2. p. 10.

teſtimonium prouocet. Is enim exulem modo vocat, qualis is quoque eſt, qui ſponte in exilium abiit, nec ſpem habet ſine periculo redeundi. Ipſe ſe loco ſupra adducto *patriam dimiſiſſe* et *domum atque facultates contemſiſſe* ait, quae exilium ſponte electum innuunt. Ipſe quoque Scioppius, eum patriam reliquiſſe et Geneuam abiiſſe indicat, id quod, eo auctore, anno cIɔIɔLXXXII factum [u]. Docebant tum magna auctoritate in ſchola Geneuenſi Caluinus et Beza, quos diſſentientes non aequo ſemper tuliſſe animo, et in eos quos a doctrinae Chriſtianae puritate ſeceſſum feciſſe ſuſpicabantur, ſeuerius ſtatuiſſe, nemo ignorat, et vel vna Serueti hiſtoria ſatis ſuperque comprobat. Facile itaque credimus Scioppio narranti, biennio Geneuae commorantem, tandem quod Caluiniſmum per omnia non probaret, ibi eiectum eſſe. Nam et ſimile fatum Simoni Simonio circa idem tempus eueniſſe, ex vitae eius hiſtoria, quam in *antecedenti Parte huius Tomi* dedimus, conſtat, Bruni autem ingenium non in philoſophia modo, ſed in ſacra quoque doctrina eclecticum et παραδοξόφιλον nobis perſuadet, acrius eum et cum contentione quadam placita ſua defendiſſe. Relicta Geneua Lugdunum abiit, cum Caluini quoque partibus accedere nollet, dein Tholoſam, hinc Pariſios deuenit, vt tradit Scioppius. Magna iam tum cum delectatione audiebantur apud Pariſienſes, qui in Ariſtotelem declamabant, et haud exigua eorum fama erat, qui decretis Peripateticis ſe opponere audebant, id quod Petri Rami exemplo conſtare poteſt, et Guilelmi Poſtelli quoque confirmatur, de quo Gatterius apud LAVNOIVM [v] narrat; *eum anno* cIɔIɔLXXVIII *tanto auditorum, quaſi ad rediuiuum et inuſitatae aetatis doctorem accurrentium numero docuiſſe, vt vix credi poſſet;* quem tamen, notum eſt, acerrimum in academia Pariſienſi bellum in Ariſtotelem commouiſſe. Brunus ergo, cui non alius, quam Ariſtoteles, philoſophus magis inuiſus fuit, vt famam et diſcentium plauſus aucuparetur, philoſophiae emendationem crepare publice coepit. Dedit ob eam cauſſam epiſtolas ad Henricum III Galliae regem, et Ioannem Fileſacum vniuerſitatis tum rectorem, itemque *ad Pariſienſes*, quae eius verba ſunt, *et alios e generoſiſſimo Galliarum regno philoſophos ſenſationis philoſophiae dogmatum amicos et defenſores.* Si quoque fides Scioppio, meruit iſta compellatione, vt inter profeſſores philoſophiae extra ordinem docentes reciperetur, ordinarium locum occupaturus, niſi ſacris miſſae myſteriis intereſſe iuſſi eſſent profeſſores ordinarii. Fatemur tamen ſcrupulum de hac eius dignitate atque munere iſto nobis enaſci ex eo, quod neque BVLAEVS [x], neque LAVNOIVS eius vllo modo mentionem fecerint, licet prior de impugnato ab eo Ariſtotele apud Pariſienſes deque epiſtola ad rectorem vniuerſitatis nonnul-

u) Annum 1580 ponit Niceronius, ſed contradicente Scioppio, qui ſine graui ratione et obmeram coniecturam deſerendus haud eſt. Nec ex libris anno 1582. Pariſiis editis ſequitur, eo anno iam ad Gallos Brunum tranſiiſſe.

v) De Fortuna Ariſt. in acad. Pariſ. c. XIV. p. 272.

x) Hiſt. Vniuerſ. Paris. T. VI. p. 786. 787.

nonnulla monuerit [y]; non omissuri, vt erant in huius generis exemplis colligendis diligentissimi, si vestigium eius rei in chartophylacio academiae inuenissent. Illud certum, publica disputatione defendisse Brunum nouae philosophiae theoremata, leguntur enim *articuli de natura et mundo, a Nolano in principibus Europae academiis propositi, quos Ioannes Hennequinus, nobilis Parisiensis, sub eiusdem felicibus auspiciis contra vulgaris et cuiuscunque aduersariae philosophiae professores triduo Pentecostes in vniuersitate Parisiorum defendendos euulgauit, breuibus adiectis rationibus:* additur; *Excubitor, seu Io. Hennequini apologetica declamatio habita in auditorio regio Parisiensis academiae anno* CIƆIƆLXXXVI, *pro Nolani articulis.* Has schedas ipse Brunus in Saxoniam delatus anno CIƆIƆLXXXVIII ipse vulgauit, praefixo titulo: *Acrotismus, seu rationes articulorum physicorum aduersus Peripateticos Parisiis propositorum* [z]. Quam vero ibi fortunam Brunus fecerit, partim ex zelo professorum Parisiensium pro vulgari philosophia, partim ex breui, quam Lutetiae fuit, mora facile colligi potest. Aegerrime enim tulisse doctores Parisienses contemtam Aristotelis auctoritatem et publicis statutis, pontificis quoque atque regis auctoritate interposita, libertatem nouatorum repressisse, multis demonstrauit LAVNOIVS, et nos supra in vita Berigardi et Gassendi luculentis exemplis atque testimoniis comprobauimus. Brunus autem et Aristotelem mire contemnebat, et eius sectatores velut bruta et fecem philosophorum despiciebat, et in professores mira calami orisque intemperie declamare solebat. Nam vocare Aristotelem omnium sub nomine principum philosophorum stupidissimum haud cunctatus est, et philosophos sophistarum nomine haud semel acerbe perstrinxit: quale illud est, quod in carmine *de Minimo* [a] habet:

Sic rationis opus, sic viuida vis aciei
Humani sensus, partes, quibus applicet illis
Mensuras quibus expendat, praeconcipit, ipsis
In foribus, quarum palans a finibus ingens
Turba sophistarum caecos nihilominus orba
Longius abduxit, quam per compendia possint,
Aut leuibus notis meliora capessere dicta.

Ex quibus recte, nisi fallimur, intelligimus, Brunum, philosophiae suae atque oris libertate coactum Parisiensiumque inuidia pressum aut eiectum ea vrbe esse, aut sponte abiisse, vt se persecutioni insidiisque subduceret.

§. III. Relictis Parisiis ad Anglos secessisse Londinique consedisse Brunum tradit Scioppius, quem omnes fere, qui Bruni historiam attigerunt, sequuntur. Addit ille, edidisse istic libellum *de Bestia triumphante*, hoc est, papa. Et in hoc quoque plerorumque assensum Scioppius meruit. *Bruni iter Anglicum.*

Offen-

y) Eo auctore constat, anno 1585. Brunum Parisiis contra Aristotelem disputare coepisse.

z) NICODEM. BAYLE ll. cc.

a) p. 5. conf. p. 98.

Offendimus autem inſolubiles in hac narratione nodos, quos non niſi Alexandri enſis ſecuerit. Et de libello quidem iſto famoſo infra plura dicemus, oſtenſuri annum editionis, quem in titulo prae ſe fert, locumque quem nominat [b], cum hoc itinere Anglico non conſpirare. Idem de caeteris huius itineris circumſtantiis pronuntiandum eſt. Nam ex BVLAEI [c] teſtimonio, et ex *Acroſticho* Bruni indubitatum eſt, feſto Pentecoſtes anni cIↃ IↃ LXXXVI eum adhuc integra fama atque plauſu Pariſiis vixiſſe, et publice pro eo verba dicta eſſe. Relinquere itaque Lutetiam ante menſem Iunium vel Iulium non potuit, ſi etiam ponamus, quod non ſine omni veriſimilitudine dicitur, ita crabrones ſua diſputatione irritauiſſe Brunum, vt fuga ſibi conſulere et deſerere arenam, quam victor hactenus obtinuerat, coactus ſit. Aſt medio anno cIↃ IↃ LXXXVI Wittebergae fuiſſe, ex *Oratione eius valedictoria* ea in academia habita, luculenter, niſi fallimur, demonſtrari poteſt. In ea enim ita differit: *Vos me ſuſcepiſtis, intraque veſtros lares fere biennii ſpatio fouiſtis, et Iouia quidem mente pertuliſtis, et iniquis meis minime placidas aures porrexiſtis* etc. Habuit autem eam orationem VIII Idus Mart. anni cIↃ IↃ LXXXVIII, ex quo ſequitur, ſi fere biennii ſpatio Wittebergae haeſit, non ſerius illuc, quam menſe Iulio anni cIↃ IↃ LXXXVI perueniſſe. Ergo aut prorſus confictum eſt illud iter Anglicum, aut male in hoc tempus translocatum, aut aliquot tantum diebus Angliam tum a limine ſalutauit, quo tamen ſuppoſito, tempus non habuit, quod requirebatur ad edendum de Beſtia triumphante libellum ſatyricum. Aut ante ſuum ad Geneuenſes diſceſſum in Angliam abiit; id quod inde coniicere quis poſſit, qui Gallico ad Anglos legato Caſtelnauio adhaeſit, cui librum *Cena de le Cinere* anno cIↃ IↃ LXXXIV inſcripſit, teſte P. BAYLE [d]. Quodcunque elegeris, vacillat fides Scioppii, quem vaga narrantium traditione deceptum hoc iter Anglicum in alienum tempus reieciſſe, nobis eſt probabiliſſimum. Nam fuiſſe Brunum in Anglia, ex eius *Furoribus heroicis*, Italico ſermone ſcriptis patet, quos in inſula edidit, teſte P. BAYLE [e], et Philippo Sidneo armigero, qui humaniter eum exceperat, et officiis quibuscunque proſecutus erat inſcripſit [f].

Bruni mora Wittebergae.

§. IV. Certior autem nullique dubitationi obnoxia eſt mora Bruni, in Germania. Et exul quidem amicis, neceſſariisque omnibus deſtitutus inops et pauper Wittebergam ſe conuertit, et ſacra, quibus Lutheri ſequaces adhaerent, profeſſus eſt, magna animi contentione internecinum contra Romanum pontificem odium teſtatus. Diſcimus id ex *Oratione valedictoria* ſupra

b) Pariſ. 1584.

c) loc. cit

d) Id illis quoque ſtatuendum eſt, qui libellum de Beſtia triumphante Philippo Sidneo Angliae armigero dicatum et Pariſiis 1584. editum ab eo eſſe contendunt His vero obſtat Scioppii relatio.

e) l. c. n. D.

f) Si verum eſt, quod BAYLE loc. cit. tradit, librum de Beſtia triumphante Pariſ. 1594. editum demum eſſe, recte inde infertur, poſt annum demum 1591. eum in Angliam tranſiiſſe, dicatus enim eſt Philippo Sidneo equiti Anglo. Aſt dicemus infra alios, qui ipſi quoque libellum viderunt, annum 1584. ponere. Nihil itaque pro certo definimus.

ſupra iam in partes vocata, in qua *ſe veniſſe inter alios*, ait, *iſtius domus ſapientiae viſendae amore concitatum, flagrantem ſpectandi Palladii iſtius ardore, pro quo ſe ſubiiſſe non pudeat paupertatem, inuidiam et odium ſuorum etc.* Impenſe quoque laudat Wittebergenſium humanitatem, quod miſerum et contemtum benigne fouerint et receperint, et docere quoque libertate philoſophica permiſerint. Dabimus ipſa Bruni verba, cum haec omnia mire illuſtrent. Ita vero diſſerit: *Adde, quod, cum Germanos doctrina adeo excultos inuenerim, vt etiam cognoſcerem, eosdem minime omnium moribus eſſe barbaros et agreſtes, cum ad vos pro laribus veſtris perluſtrandis perueniſſem, natione exterus, exul, transfuga, ludicrum fortunae, corpore puſillus, rerum poſſeſſione tenuis, fauore deſtitutus, multitudinis odio preſſus, et ideo ſtultis et ignobiliſſimis illis contemptibilis, qui nusquam nobilitatem agnoſcunt, niſi vbi aurum fulget, tinnit argentum, et ſimilium ſibi fauor tripudiat et applaudit. Vos doctiſſimi grauiſſimi, et morigeratiſſimi ſenatores non ſpreuiſtis, et ſtudium meum, non a veſtratum omnium ſtudio prorſus alienum, non adeo improbauiſtis, vt pateremini philoſophicam libertatem et veſtrae humanitatis inſignis ſpecimen temerari: ſed me veſtrae Mineruae, illius inquam virginis veſtraeque matrisfamilias amore coecum deſipientemque ſuſcepiſtis, intraque veſtros lares fere biennii ſpatio fouiſtis et Iouia quadam mente pertuliſtis, et iniquis meis minime placidas aures porrexiſtis.* Ex quo loco patet, philoſophiam Brunum apud Wittebergenſes docuiſſe, non quidem publica auctoritate conductum, vt tradit Scioppius, aſt priuata tamen licentia toleratum. Quod autem Ariſtotelicam philoſophiam impugnauerit, minime dubitandum eſt, quoniam meditationes et diſputationes ſuas, Pariſiis in Ariſtotelicos habitas Wittebergae *Acrotiſmi* rubro praefixo anno cIↄ Iↄ LXXXVIII vulgauit. Veriſimile autem eſt, eadem oris et mentis libertate paradoxa ſua philoſophica ventilaſſe eo in loco Brunum, qua in Italia et Gallia vſus erat; adeoque in profeſſores philoſophiae Ariſtotelicae haud raro dicaci dicendi iudicandique genere inſurrexiſſe. Id enim ex libro *de Minimo* patere, et haud obſcure eum in illo Philippi ſcholam ſugillare, ſupra iam obſeruauimus. Erat enim animo impotenti, et cum pulchrius ſe ſapere crederet, contemtui alios habebat, praecipue ſcholarum publicarum doctores. Ita vero nouam ſibi inuidiam Brunum conflaſſe, non eſt, quod pertinaciter in dubium vocemus, cum ipſe in laudata oratione innuat, aduerſariorum querelas ad ſenatum academicum fuiſſe delatas. Et haec forte cauſſa fuit, cur Wittebergam nondum exacto biennio toto iterum reliquerit. Licet eclectica quoque ſentiendi libertas, qua in doctrina ſacra non minus, quam in philoſophia, vtebatur, eum hoc loco pellere potuerit. Neque tamen eiectum neque publicis inimicitiis preſſum et ad relinquenda haec Muſarum caſtra coactum fuiſſe, ex oratione valedictoria patet, in qua beneuolentiam Wittebergenſium mire laudat, et ſe Lutheri placitis mordicus eſſe

addictum ſimulat, placide autem diſceſſum meditari, actis publice gratiis profitetur. Vnde perperam CROSAEO [g] aſſertum, eum ex hac academia eiectum fuiſſe. Haec enim omnia, quae adduximus, huic ignominiae refragantur, et honeſtis titulis ex illa ſchola Brunum diſceſſiſſe aperte loquuntur. Iſtam autem orationem typis eo anno edidit, in cuius titulo ſe doctorem vocat, quem gradum, incertum in qua doctrinae facultate, aut in Italia accepit, aut Pariſiis; certe ſine eo hoc loco cathedram ſuperiorem, quam vocant, conſcendere ei non licuiſſet.

Ars Lulliſtica a Bruno Wittebergae docta.

§. V. Praeter phyſicam, metaphyſicam, et matheſin, quibus diſciplinis eo tempore ſe totum dediſſe Brunum ex ſcriptis eius tum editis euidens eſt atque indubitatum, artem quoque Lullianam eum Wittebergae docuiſſe valde veriſimile eſt. Huic enim arti plurimum Brunum tribuiſſe, ex libellis *de Vmbris idearum, de compendioſa architectura et complemento artis Lullii, de imaginum, ſignorum et idearum, compoſitione, ad omnia inuentionum, diſpoſitionum et memoriae genera; de vmbris idearum; et, cantu Circaeo ad memoriae praxin ordinato*, quos vel ante hoc tempus in Italia et Gallia vulgauerat, vel hoc demum tempore typis ediderat, eſt notiſſimum. Patetque ex libellis his ex parte operibus Lullii ſuffixis, quanta imaginationis ferocia et luxuria in hac arte vel tradenda vel exercenda verſatus ſit. In omnem autem partem orationis aciem vertere, et de quocunque argumento diſſertare arti Lullianae proprium eſt. Et his ſine dubio rationibus nituntur, qui, Brunum in academia Wittebergenſi publica oratione diabolum laudauiſſe affirmant. Non procul hoc a moribus et arte Lulliſtarum abeſſe, vltro fatemur [h], licet ſi hoc ſcopo illud argumentum tractauerit, minori, quam obiici ſolet, inuidia id feciſſe cenſendus ſit. Ipſa quoque *Oratio valedictoria* eius, vt recte obſeruatum Cel. HEVMANNO [i], Lulliana artificia redolet. Aſt haec tamen omnia non ſufficiunt, vt hanc narratiunculam admittamus tanquam veram, cum fidei hiſtoricae regulis prorſus aduerſetur. Teſtes enim eius traditionis non alios habemus vel antiquiores, quam BARTHOL. KECKERMANNVM [k], et GASP. DORNAVIVM [l], quorum hic tamen ſatis prodit, incerto ſe eam rumori debere. Hos ſecuti ſunt alii, Taubmannus, Voſſius, Allatius, Croſaeus, quorum loca attulit HEVMANNVS [m]. Aſt in re nulla veriſimilitudine gaudente hi ſane teſtes inepti ſunt, qui in tanta rei ſingularitate et iniquitate adſtruenda αὐτήκοοι requiruntur. Quod ſi tale quid auſus eſſet oratione publica Brunus, an vel toleratus fuiſſet in iſta academia, vel oratione valedicere et beneuolentiam profeſſorum ambitioſe praedicare potuiſſet, Lectoris iudicio expendendum relinquimus, et ſine formidine oppoſiti inter fabulas hanc

g) loc. citat.
h) Vide quae appoſite monuit Cl. HEVMANNVS Act. phil. Vol. II. p. 392.
i) Ibid.
k) Syſtem. Rhetor. Spec. I. p. 1647.
l) Dedic. Amphitheatri ſapientiae Socraticae.
m) loc. cit.

hanc narratiunculam reponimus. Solent autem fabularum plerumque occaſiones exiſtere, nec huic quoque defuiſſe originem, dubitandum eſt. Et Cel. HEVMANNVS quidem, qui magna accuratione Bruni hiſtoriam fabulis liberauit, inde hanc ignominiam infelici fuiſſe affrictam philoſopho putat, quod in lectionibus Lullianis ingenium oſtentando diabolum ſe laudare poſſe ſtulte magis, quam impie, iactauerit [n]: nec repugnamus, ſi quis ita incaute Brunum calumniae huius occaſionem exhibuiſſe ipſum contenderit. Totam tamen vitae Bruni ſcenam vno oculi ictu perluſtrantibus nobis veriſimilius eſt, fabulam hanc tunc demum cuſam eſſe, cum Brunus flammis vltricibus a Romanis eſſet deletus. Cum enim nimis inuidioſum eſſet, veritatem fateri, eum ob apoſtaſiam ordinis horrendo mortis genere fuiſſe ſublatum, quaerendae erant προφάσεις et impietas horribilis praetendenda, vt iuſte tam atroci ſupplicio enecatus crederetur. Cum autem Wittebergae docuiſſet, et publice quoque orationem habuiſſet, occaſio ita enaſci potuit commoda, oratori Lulliano, de argumento quouis diſſerere auſo hanc culpam tribuere. Nec hoc a moribus inquiſitorum alienum erat, quibus Witteberga ſudes erat in oculis, et apud quos dira et nefanda quaeuis de Luthero et ſchola Wittebergenſi non credebantur modo, ſed et obiiciebantur. Quales calumniae hodie nondum deſierunt, licet tam impudentes, vt viros honeſtos, a Lutheri partibus alienos, earum pudeat. Quaecunque autem vera fabulae origo fuerit, illud lectorem, veri amantem et eius legibus vtentem, conceſſurum ſperamus, non poſſe eam probari, vt animo certitudinem hiſtoricam vel etiam veriſimilitudinem ſectanti fiat ſatis. Merito itaque cum illuſtri LEIBNIZIO [o] aliisque viris doctis, putidum mendacium ex hiſtoria philoſophica eiicimus.

Brunus an Pragae commoratus ſit.

§. VI. Witteberga, Pragam delatum eſſe Brunum, ibique librum edidiſſe *de Immenſo et infinito*, itemque *de Innumerabilibus*, et rurſum alium *de Vmbris et ideis* inque iis horrenda prorſus abſurdiſſima docuiſſe tradit porro Scioppius, cuius auctoritatem ſequuntur CROSAEVS NICERONIVS et illuſtris IORDANVS [p]. Aſt hoc quoque loco multa ſunt, quae crucem figunt, et narrationem Scioppii ſuſpectam faciunt. Quamuis enim librum *de Specierum ſcrutinio et lampade combinatoria* Pragae eſſe editum afferat MORHOFIVS [q], cuius fide ſtare nos poſſe non inuiti concedimus, nondum tamen inde ſequitur, Brunum Pragam Witteberga commigrauiſſe, quemadmodum miſere ratiocinatur Scioppius, Pragam eum delatum fuiſſe, quia libri eius ipſi Scioppio ex hoc loco fuerint ſubmiſſi. Credi vero vlla veriſimilitudinis ſpecie non poteſt, Brunum, qui animum pontificiis ſacris prorſus aduerſum in oratione valedictoria prodidit, et de crudelitate cleri tam acerbe queſtus erat, tot ſcilicet

n) Recte is ad exempla Ayreri, cuius proceſſus Satanae contra Chriſtum notiſſimus eſt, et Abrahami a S. Clara prouocat.

o) Leibniziana p. 142. IORDAN. l. c. HEVMANN. l. c.

p) loc. cit.

q) Polyhiſt. T. I. Lib. 2. c. 5. §. 29. p. 355.

cet mala et inexauditas vexationes, quod ait, expertus, in vniuerſitatem iisdem ſacris addictam abiiſſe, et nouis ſe periculis expoſuiſſe, anno vero, vt dicemus, ſequenti iterum in academiam Lutheranam commigrauiſſe. Falſum quoque eſt, librum *de Vmbris idearum* Pragae editum eſſe, qui in titulo annum cIↄ Iↄ LXXXII [r] prae ſe fert, quo nondum ad Germanos Brunus delatus erat. Librum autem *de Immenſo*, tot, quod vult Scioppius, blaſphemiis plenum Pragae potuiſſe imprimi, quis rerum gnarus crediderit? Aſt plane confictam eſſe huius libri editionem Pragenſem, ex eius inſcriptione patet, cuius teſtimonio conſtat, librum hunc *de Monade, numero et figura, conſequens quinque de minimo, magno et menſura, item de innumerabilibus, immenſo et infigurabili, ſeu de vniuerſo et mundis, libros octo* prodiiſſe *Francofurti anno* cIↄ Iↄ XCI, forma, quam vocant, octaua [s]; in cuius dedicatione ad Henricum Iulium Brunſuicenſium ducem et epiſcopum Halberſtadienſem narrat librum ſe *de Minimo* illi principi inſcripſiſſe. Aſt hic quoque *de Minimo* liber Francofurti editore Wechelo eodem anno cIↄ Iↄ XCI prodiit, ante cuius editionem abſolutam fato abreptum Germania Brunum exceſſiſſe editor refert. Ergo non fuit amplius inter Germanos, cum liber *de Immenſo* prodiret, id quod ſatis probat, falſam eſſe narrationem Scioppii, qui aut malae fidei, vt Brunum ob mutatam ſingulis annis religionis profeſſionem calumnia opprimeret, aut, ſi aliorum relatione deceptus eſt, ſupinae negligentiae omnino reus eſt dicendus, hocque ſpecimine ſatis manifeſtauit, parum certitudinis fideique in eius narratione quoad pleraque deprehendi. Illud autem facile nobis perſuaderi patimur, Brunum, qui inter Lulliſtas haud ignobile nomen tuebatur, habuiſſe in ea arte, quae tum temporis inter Germanos paſſim magnifice extollebatur, ſuos Pragae aſſeclas et admiratores, quorum cura libelli nonnulli Lulliani ab eo profecti ea in vrbe editi ſint [t]. Quae coniecturae an cum ipſo facto conſentiant, illi certius iudicabunt, qui editiones Pragenſes viderunt. Nos enim eas modo vidimus, quae operibus Lullii apud Argentoratenſes editis adiectae leguntur.

Reliqua Germaniae loca vbi Brunus haeſit.

§. VII. Certiori fidei gradu ſcimus, apud Helmſtadienſes Brunum anno cIↄ Iↄ LXXXIX fuiſſe verſatum, inuitatum gratia et beneuolentia ducum Brunſuicenſium Iulii, et Henrici Iulii. Et illius quidem fauore fuiſſe gauiſum ex *Oratione conſolatoria, a Bruno in academia Iulia in fine ſolenniſſimarum exequiarum illuſtriſſimi potentiſſimique principis, Iulii, ducis Brunſuicenſium, Lunaeburgenſium etc. prima menſis Iulii* „*anno* cIↄ Iↄ LXXXIX habita, conſtat, in qua „prouidentia quadam, „factum eſſe, *ait*, vt neſcio quo vento ſeu tempeſtate ad regionem hanc „hiſce compulſus fuerit diebus, quibus funeri celſiſſimi principis inter- „eſſet

r) IDEM l. c. p. 370.
s) Act. philoſ. Vol. I. p. 507.
t) De Specierum ſcrutinio Pragae 1588. MORHOF. l. c. T. I. L. II. c. 5. §. 29. p. 356.

„esset [u]." Quanta autem illius principis, quem eruditorum asylum recte dixeris, gratia frui Bruno licuerit, ex his eius verbis intelligitur: „In mentem ergo, (ita ad seipsum orationem dirigit,) in mentem, Itale, „reuocato, te a tua patria honestis tuis rationibus atque studiis pro veri„tate exulem, hic ciuem; ibi gulae et voracitati lupi Romani expositum, „hic liberum; ibi superstitioso insanissimoque cultui adstrictum, hic ad „reformatiores ritus adhortatum; illic tyrannorum violentia mortuum, „hic optimi principis amoenitate atque iustitia viuum." Ex quibus verbis recte, nisi nos omnia fallunt, colligimus, Brunum huius Moecenatis beneficentia post discessum Wittebergensem, sustentatum in eius terris vixisse. Idem de Henrico Iulio testatur Ioannes Wechelus [x], liberaliter Brunum et honorifice ab eo habitum fuisse. Iulio mortuo ad Francofurtenses Brunus delatus est, vt librorum suorum editioni praeesset. Quibus cum typographum Ioannem Wechelum inuenisset anno cIↃ IↃ XC in ea vrbe haesit, schemata ipse sua manu sculpsit, operarumque se correctorem praebuit; alia industriae monumenta affecta habuit, alia animo concepit. Verum et hoc loco persecuta eum fatorum iniquitas sequente anno eiecit, incertum quo casu, quaue de caussa, certe graui et inexpectata, parumque laeta. Id enim Wecheli verba satis manifeste produnt, Id. Febr. anni cIↃ IↃ XCI scribentis [y], *cum vltimum duntaxat superesset operis de Minimo folium, casu repentino auulsum, extremam ei, vt ceteris manum imponere non potuisse, perque literas rogauisse, vt quod sibi per fortunam non liceret, ipse pro se suo nomine praestaret.* Eodem tamen anno cIↃ IↃ XCI liber quoque *de Monade, numero et figura* prodiit, eidem principi inscriptus, quem operis quoque Wechelianis debemus. Cum in hoc carmine libros suos, *Sigillum sigillorum; de principio, caussa et vno, de principiis rerum; de sphaera;* in partes vocet, liquet inde, eos iam tum typis fuisse vulgatos.

§. VIII. Ex Germania quo delatus sit, certo definire non audemus; *Ex Germania quo delatus Brunus.* coniicimus autem haud contemnendis rationibus in Britanniam eum secessisse. Ibi enim fuisse, ex iis quae supra de carminibus eius, quibus titulum fecit, *li Heroici furori*, quaeque in secessu hoc Anglico composuit, indubitatum est. Quamuis autem suspicari nos posse, supra iam monuerimus, Brunum cum legato Galliae regis, ad Anglos Castelnauio, cuius praesidio contra persecutiones inimicorum tegebatur, anno cIↃ IↃ LXXXIV illuc concessisse, quo pacto cohaereret annus editionis libri *de Bestia triumphante*, quem qui viderunt huic anno tribuunt, et Philippo Sidneo inscriptum esse referunt: Hoc tamen pacto reliqua, iter nempe Helueticum, Gallicumque non conspirant. Nobis itaque verisimilli-

u) Recudi eam fecit Cel. HEVMANNVS Act. philos. Vol. III. p. 432.

x) In Dedicatione libri de Minimo.

y) loc. cit.

ſimillimum videtur, Brunum paradoxarum ſententiarum inuidia vbique preſſum et exagitatum tandem ex Germania ad Britannos ſeceſſiſſe, et a Philippo Sidneo liberaliter habitum omnique officiorum genere recreatum fuiſſe. Conuerſatum autem cum foeminis quoque Anglorum ex laudibus earum, quas *Heroicis furoribus* adnexuit, colliges. Quodſi inter Britannos tum vixit, diu ibi eum non haeſiſſe oportet. Anno enim cIↄ Iↄ xcII Valens Acidalius ad Michaëlem Forgazium, Baronem Gimeſii Patauii haerentem ita ſcripſit[z]: *Quaero etiam vnum: Iordanus Brunus, is quem Wittebergae noſti, Nolanus Bataui nunc apud vos viuere et docere dicitur. Ita ne eſt? et quid hoc hominis in Italia audet, ex qua vt olim fatebatur, exul abiit; miror, miror, nec rumori adhuc fidem habeo, etſi ipſum a fide digniſſimis. Tu me docebis, et aut certum aut falſum facies.* Non ſubiungitur quidem inter epiſtolas Acidalii a fratre eius editas reſponſio Forgazii, dubitandum autem non eſt, quin reuera ea in academia Brunus, neſcio qua leuitate animi ductus, haeſerit, et philoſophiam ſuam paradoxam nonnullis tradiderit. Venetiis enim in manus inquiſitionis veniſſe teſtatur Scioppius. Aut itaque animo deſultorio actus Brunus, patriam repetere auſus eſt, aut animi confidentia periculum, quod praeuidere poterat, contemſit. Id quod facile nobis perſuadere poſſunt verſus eius in libro *de Numero* [a]:

At nos, quantumuis fatis verſemur iniquis
Fortunae longum a pueris luctamen adorſi
Propoſitum tamen inuicti ſeruamus et auſus,
Queis vel forte Deo tantummodo teſte valemus,
Vel non vsque adeo aegroti ſumus atque ſopiti,
Vel certe ſenſum morbi retinemus, et vltro
Temnimus, et mortem minime exhorreſcimus ipſam.
Viribus ergo animi haud mortali ſubdimus vlli.

Fata Bruni vltima. §. IX. In Italia cum haereret, aliquandiu tutus latuit, tandem cum, quod coniicimus, oris libertate vteretur, eosque corriperet, quos tangere piaculum eſt, maximum in ſuum caput malum cumulauit. Venetiis enim anno cIↄ Iↄ xcvIII ab inquiſitione prehenſus et carceri incluſus eſt, ſine dubio, quod innotuiſſet, eum non modo ab eccleſiae Romanae communione defeciſſe, ſed et ſacrum ordinem deſeruiſſe, quales apoſtatas ordinis, quos vocant, ſeuere punire ſolet ſacrae inquiſitionis officium. Videtur autem et verborum, quod ſolebat, vehementia atque impudentia, et librorum, qui in Italiam miſſi erant, quique horrendas blaſphemias continere dicuntur Scioppio, diuulgatione, in vrbe Patauina, quam in ditione Venetorum ſitam tutam ab inſidiis inquiſitorum putabat, indicium praebuiſſe atque occaſionem eum capiendi atque ferali rogo imponendi. Enarrabimus rei euentum Scioppii verbis, qui teſtis

z) Epiſtolarum a fratre editarum ſecunda p. 20.

a) L. I. v. 58. ſeq.

testis fuit αὐτόπτης et αὐτήκοος, et eodem die, quo miser ignibus vstulatus periit, rem omnem ad Rittershusium perscripsit, vt inuidiam, in quam incurrere horrendo facinore Romanos intelligebat, apud Germanos deprecaretur. Is ita rem tradit: „Tandem Venetiis in inquisitionis manus per-„uenit, vbi diu satis cum fuisset, Romam missus est, et saepe a S. officio, „quod vocant inquisitionis, examinatus, et a summis theologis con-„uictus, modo quadraginta dies obtinuit, quibus deliberaret. Modo „promisit palinodiam, modo denuo suas nugas defendit, modo alios „quadraginta dies impetrauit. Sed tandem nihil egit aliud, nisi vt pon-„tificem et inquisitionem deluderet. Fere igitur biennio postquam hinc „in inquisitionem deuenit, nupera die nona Februarii in supremi inquisi-„tionis palatio, praesentibus illustrissimis cardinalibus S. officio inquisitio-„nis, qui et senio et rerum vsu et theologiae iurisque scientia reliquis „praestant, et consultoribus theologis et seculari magistratu, Vrbis gu-„bernatore, fuit Brunus ille in locum inquisitionis introductus, ibique ge-„nubus flexis sententiam contra se pronuntiari audiit. Ea autem fuit „huiusmodi: narrata fuit eius vita, studia et dogmata, et qualem inqui-„sitio diligentiam in conuertendo illo et fraterne adhibuerit, qualemque „ille pertinaciam et impietatem ostenderit. Inde eum degradarunt, vt „dicimus; prorsusque excommunicarunt, et seculari magistratui tradide-„runt puniendum, rogantes, vt quam clementissime, et sine sanguinis „profusione puniretur. Haec cum ita essent peracta, nihil ille respondit „aliud, nisi minabundus: maiori forsan cum timore sententiam in me „dicitis, quam ego accipiam. Sic a lictoribus gubernatoris in carcerem „deductus ibique octiduo asseruatus fuit, si vel nunc errores suos reuo-„care vellet. Sed frustra. Hodie igitur ad rogum siue pyram deductus est. „Cum saluatoris crucifixi imago ei iamiam morituro ostenderetur, toruo „eam vultu aspernatus est. Sicque vstulatus misere periit, renuntiaturus, „credo in reliquis illis, quos finxit mundis, quonam pacto homines blas-„phemi et impii a Romanis tractari soleant.„ Haec Scioppius, Romae XVII Febr. anni cIↃIↃc, cuius narrationi velut fide dignae calculum adiecerunt, eamque repetiuerunt, Io. Henr. Vrsinus [b], Theophilvs Spizelivs [c], Io. Tolandvs [d], Io. Fr. Bvddevs [e], Iac. Fr. Reimmannvs [f], M. Veiss. la Croze, P. Niceronivs [g] aliique, qui tragicum vitae Bruni exitum enarrarunt. Aliter tamen visum aliis, dubitauit enim de fide Scioppii, qui Bruni inter eruditos Neapolitanos meminit Nicodemvs [h], quem sequitur P. Bayle [i], Haymivs autem [k], qui libros raros inter Italos collegit, nescio, quo auctore, in effigie tantum crematum esse asserit. Nobis non satis caussae videtur suppetere, vt de re ipsa,

 eiusque

b) l. c. p. 5. ubi tamen falsum est die 9. Febr. Brunum fuisse extinctum.
c) De Atheismo.
d) l. supra cit.
e) Thes. de Atheismo c. 1. §. 24.
f) Hist. Atheismi Sect. III. c. 4. §. 16. p. 374.
g) l. c.
h) Addit. ad Toppii Biblioth. Neap. l. c.
i) l. c.
k) Notizia dei libri rari nella ling. Ital. p. 184.

eiusque certitudine hiſtorica dubitemus. Licet enim in haud paucis fidem Scioppii ſupra in dubium vocauerimus, hoc tamen loco, vbi de mortis Brunianae genere ſermo eſt, illi deneganda haud eſt. Ea enim narrat, quae ſi facta haud fuiſſent, vel aliter geſta, reticuiſſet, nec incerto rumore ſcripſiſſet, cum probe praeuideret, haud exiguam Romanis inuidiam apud exteros ea conflatura eſſe; ideo autem ipſo executionis die ad Rittershuſium ſcripſit, vt famam rei inſolentis, communemque Romanorum opinionem per vulgus, vt fatetur, ſparſam, Lutheranum hominem fuiſſe combuſtum praeuerteret. Quamuis etiam ea quae narrando acceperat, perperam falſeque ad Rittershuſium perſcripſit, vt ſupra demonſtratum, in deſcribendis tamen fatis vltimis Bruni errare vix potuit, cum ipſe, vt ſcribit ad amicum, S. inquiſitionis officio interfuiſſet, dum ſententia contra eum lata eſt. Itaque hac ratione rem eueniſſe, omnino verum eſſe putamus. Neque enim haec, licet horrore plena, a conſuetudine inquiſitionis tum abhorrebant. Aſt de vera mortis cauſſa paulo intricatior difficiliorque quaeſtio eſt. Et fuiſſe quidem Brunum velut apoſtatam, qui ex ſacro ordine ad Lutheranos defeciſſet, diro mortis genere e viuis ſublatum, omnes tum Romani credebant, id quod ipſe fatetur Scioppius. Is autem meliora, vt ait, edoctus, cum ſententiam latam cauſſasque condemnationis coram tribunali audiuiſſet, Rittershuſium docet, eum blasphemiae cauſſa fuiſſe interemtum. Pollicem in eo premunt Scioppio, Vrſinus, Spizelius, Buddeus, Reimmannus, et qui omnium prolixiſſime et doctiſſime hanc cauſſam ornauit Cel. LA CROZE [l]; contrarium autem ingenioſa apologia tuitus eſt praeſtantiſſimus HEVMANNVS [m]; ille enim ob atheiſmi et impietatis culpam vltrices flammas Brunum pertuliſſe, hic ob deſertum ordinem et defectionem ad Lutheranos ſublatum, paradoxas autem opiniones tantum ad emolliendam horrendi ſupplicii inuidiam adductas eſſe contendit. Difficile autem eſt, in hac quaeſtione arbitri partes ſuſcipere, et iudicium accuratum interponere, cum ad veriſimilitudinis gradus et momenta probe ponderata res omnis redeat, id quod haud raro a diuerſis lectoribus diuerſo animo et effectu ſolet inſtitui. Dicemus nos ſententiam noſtram, eiusque rationes ita explicabimus, vt integrum ſit lectori, quas certiores putat, partes ſequi. Duo autem in hac quaeſtione enodanda probe diſtinguenda ſunt, quae inter ſe confuſa diſceptationem virorum doctorum fecere ambiguam et incertam, ſcilicet, vtrum Brunus atheismum incruſtauerit, et impiis atque blaſphemis doctrinis religionem naturalem et reuelatam euerterit? et tum, vtrum ob haec atheiſmi et impietatis veſtigia Brunus flammis addictus ſit [n]? et annon illis in ſpeciem modo adductis, vera cauſſa fuerit apoſtaſia ordinis? Et prius quidem momentum accuratius expendendi occaſionem nobis commodiorem ſubminiſtrabit ſequens tractatio: ad poſterius autem, ſi Scioppii fide ſtandum

l) l. c. m) l. c. Cui exemplo praeiuit MORHOFIVS l. ſupra laudato. n) Conf. LEIBNIZ. Epp. Vol. IV. p. 37.

dum eſt, omnino ita reſpondendum eſt, blaſphemiam commouiſſe patres inquiſitionis officio praefectos, vt igne vindice hoc ſcandalum tollerent. Aſt ſuſpectum valde Scioppium eſſe, quod ita inuidiam ſaeuitiae declinare et a Romanis ſuis auertere voluerit, cum omnium, ipſo fatente, conſenſu traderetur, Brunum ob deſertum monaſterium eccleſiamque Romanam in cineres fuiſſe redactum, ſupra iam haud contemnendis rationibus euicimus, et ipſa epiſtolae Scioppianae lectio ſatis ſuperque ſuadet. Fatemur autem, circumſtantiis omnibus probe ponderatis, eam, quam tam ſtudioſe a Romanis amoliri ſatagit Scioppius, ſententiam videri nobis vero longe ſimiliorem, et ipſum Scioppii ſtudium ſupplicii Bruni excuſandi pingendique malam cauſſam prodere, et innuere, dicis modo cauſſa heterodoxas aſſertiones ab inquiſitione fuiſſe adductas. Quamuis enim paradoxa dogmata in coetu Romanenſium, iſto potiſſimum tempore, aequis auribus audita non ſemper ſint, et interdum ab inquiſitionis officio cenſuram aliquam meruerint, vix tamen exemplum oſtendi poteſt, eorum aſſertores, immo atheiſmi haud obſcuros patronos capite plexos fuiſſe, modo eccleſiae auctoritati caput ſubmittere, et iudicio eius ſe ſuasque opiniones tradere non recuſauerint. Cuius exempla qui poſtulat, eum recolere memoria illa iubemus, quae de Pomponatio, Portio, Cremonino Caeſalpino aliisque in media Italia impietatis ſemina ſpargentibus ſuo loco diximus. Poſito itaque, de quo tamen adhuc diſputandum eſt, Brunum mundis ſuis innumerabilibus aliisque opinionibus a communi ſcholarum et eccleſiae decretis diſſonantibus, in ipſam religionem Chriſtianam et naturalem iniurium fuiſſe, non tamen nobis perſuadere poſſumus, tam feralem in eum ſententiam pronuntiaturos fuiſſe ſacri tribunalis iudices, ipſo Minoë et Rhadamanto ſeueriores, ſi in gremio Romanae eccleſiae manſiſſet, et illi obſequium detuliſſet, opiniones ſuas eius cenſurae iudicioque ſubmittendo. Aſt deſertores ſacrorum ordinum et ad haereticos quos vocant delapſos mortis poena haud raro fuiſſe affectos, praetextum autem et colorem ab impietate et blaſphemia fuiſſe petitum, tot exemplis probat inquiſitionis hiſtoria, vt ad vnum LIMBORCHIVM [o] prouocare liceat, ſi haec omnia iuſtis rationibus ſuffulta exemplisque illuſtrata veriſimillima eſſe pronuntiandum ſit.

Character ingenii Bruniani.

§. X. Bruniani ingenii characterem qui deſiderauerit cognoſcere, illi ſcripta viri ſingulari prorſus indole praediti legenda ſunt: vnum autem cum cura, et quam imprimis poſtulat, attentione lectum, ſatis ſuperque docebit, quam mira animi conditione et ingenii ſingulari natura ab aliis differat. Prima autem, quae in eo vigebat, imaginationis vis fuit, adeo effuſa et extra orbitam rapta, vt niſi nos omnia fallant, vix ſimile vagantis per innumeras easque mire inter ſe connexas complicatasque imagines ingenii exemplum inuenire liceat. Hinc ad concipienda ſibi animi ἴδωλα, conceptusque miros, inſolentes, abſtruſos, et pauciſſimis, ex iis prae-

 ſertim,

o) In Hiſtoria Inquiſitionis.

ſertim, qui adaequatas et claras ideas ſectantur, comprehenſibiles adeo pronus eſt, vt his obruere lectorem, et innumeris imagunculis replere, quam ordine ſingula et ſimpliciter enumerare, malit. Hoc non in carminibus modo prodidit, in quibus incredibilis quaedam imaginationis licentia et laſciuientis ingenii fertilitas latet, ſed in iis quoque, quae dicendi genere non adſtricto ſcripſit, vbique ea occurrunt, adeo vt de abſtractisſimis metaphyſices notionibus miras vbique imagines ſeminet. Immo in ipſis eius orationibus notionum confuſarum et ex hac fertilitate ſua quaſi mole obrutarum exempla mirumque chaos vocum nihil certi ſignificantium, ſed mentis ideas confundentium deprehenduntur. Cuius ſi quis exemplum illuſtre valdeque memorabile cupiat, quo dictis fides concilietur, eum epilogum *Orationis valedictoriae* legere iubemus, miraturum, quo ruat oratoris enthuſiaſmo quodam correpti, ingeniique emoti furor et inſana affectio. Et hinc cauſſa deriuanda eſt, cur Lullianae arti tantum Brunus pretium ſtatuerit, quantum vix alius, curque aliquot libellis, *de ſpecierum ſcrutinio; de progreſſu et lampade venatoria Logicorum; de artificio perorandi; de imaginum, ſignorum, et idearum compoſitione;* aliisque ſupra iam ex parte adductis de iſta arte merere conatus ſit. Non detinebimus Lectorem iſtis nugis, curioſum earum ad MORHOFIVM [p] remittentes, ſed verba modo Bruni adducimus, quibus quantus in ea arte Lulliſtica vel Nulliſtica potius, vir fuerit, ipſe, ne neſciremus, prodidit. Scribit enim [q]: *Nobis ita ſucceſſiſſe praeſumimus, vt quicquid ab antiquioribus hac de re fuit conſideratum, praeceptum et ordinatum, non ſit conueniens pars inuentionis noſtrae, quae eſt inuentio ſupra modum praegnans, cui appropriatus eſt liber magnae clauis. Nobis enim datum eſt, illam inueniſſe et perfeciſſe, nec locis materialibus (verificatis, ſeu per ſenſus exteriores) vltra non indiguimus, nec ordini locorum memorandorum ordinem adſtrinximus, ſed puro phantaſiae architecto innixi ordini rerum memorandarum locorum ordinem adligauimus.* Facile largimur Bruno hanc gloriam, neminem veterum vel recentiorum adeo inſaniuiſſe, qui vna *Logicae venatoriae* lectione conuicti ſcimus, quanto furore imaginationis ſomnia in iſta arte ſequatur, et ad nauſeam vsque depingat. Nimia autem imaginationis extra orbitam vagantis licentia, ſupprimi iudicandi vim, et haud raro, quo plus eſt ingenii, eo minus eſſe iudicii, nemo ignorat, qui humanae mentis vires atque operationes intelligit, et hiſtoria intellectus humani innumeris exemplis comprobat, Bruni autem omnium manifeſtiſſime demonſtrat. Deſideratur enim vbique fere in huius philoſophi meditationibus ſcripto comprehenſis illa iudicandi acies, quae ingenii commenta a veritatibus ſolidis diſtinguit, in nexus ſyſtematum penetrat, rationibus veriſimilitudine decipientibus cauſſas veras, et ad rerum naturam indolemque pertinentes opponit, ac quid

p) l. c. T. I. pag. 371. Conf. BAYLE l. c. not. C.

q) De vmbris idearum, apud MORHOF. l. c. p. 270.

quid distent aera lupinis, et paralogismus a vero ratiocinio, differat, intelligit. Id quod curiosus et ad caussas et rationes propositionum a Bruno adductas attentus Lector facile intelliget: nam et ipsae, quas haud raro assertum it, doctrinae absurdae sunt et ratione carentes, et definitiones ineptae, mancae, superficiariae, solisque imaginationis conceptibus nonnullis sine fundamento inaedificatae, et modus ratiocinandi confusus, maleque cohaerens, et tota argumenti philosophici tractatio, obscura, mirisque anfractibus ita ambigua, vt quae eius mens sit, quid de eius assertis statuendum Lector haereat maxime ambiguus. Quam rem vt palpandam Lectori exhibeamus, cum in magna, quae passim regnat scriptorum Bruni raritate, illa modo compendio φιλοσοφουμένων infelicis philosophi legere iubemus, quae industriae acutissimi HEVMANNI r) excerpta debemus. Ea enim, licet minimam eorum partem, eamque fere tolerabiliorem, constituant, ita tamen comparata sunt, vt dicta euidenter confirment. Quae cum ita se habeant, recte illi pronuntiasse censendi sunt, qui Bruno inter ingenia phantastica et enthusiastica, quae vocant, locum haud vltimum assignant, eumque audacia magis statuendi, et imaginationis fertilitate, quam inuentione iudicii et veritatis erutae felicitate in historia philosophica memorabilem esse pronuntiant.

§. XI. Quamuis autem haec ita se habere, et virtutem philosophi magni primariam denegandam esse Bruno ex his consequatur, non tamen putandum est, nihil veri vidisse Brunum, nec veritatem vllam detexisse. Cum enim maxima philosophandi cogitandique libertate vteretur, lectione autem in veterum philosophorum scriptis esset satis exercitatus, et mathematicarum insuper scientiarum adminiculis suffultus, multa vidit, vbi a paroxysmo ineptientis imaginationis paulo liberior effulsit, animus, quae haud vna ratione probari possunt debentque, et nostrorum temporum felicitas velut insignes veritates demonstrauit. Eam enim ingeniorum paradoxorum naturam esse, vt inter mille luxuriantis imaginationis naenias interdum incognitas easque praestantissimas veritates eruant, aurumque interdum ex stercore producant, non ignorant, qui ingeniorum historiam callent. Dari huius rei exempla haud pauca ex scriptis Bruni possent, si id ageremus, vt specialem Bruni historiam scriberemus, facile vero Lector ex iis, quae diligentiae virorum doctissimorum debemus, qui Bruni historiam tetigerunt, eius rei exempla petere poterit, etiamsi libris Bruni destitutus. Illud autem non praetereundum, Brunum multa vidisse, quae recentiores philosophi, nescio an forte fortuna, an luminibus Brunianis vsi, velut praestantissimas veritates detexerunt, asseruerunt que. Inter quos imprimis Cartesium esse, qui, quod in multis Bruni vitulo arauerit, pridem obseruatum P. D. HVETIO s), G. G. LEIBNIZIO ſſ), MORHOFIO,

Brunus veritates quasdam detexit.

r) Locis citatis.
s) Cens. Philos. Cartes. c. 8.
ſſ) Leibniziana p. 143.

HOFIO [t], CROSAEO [u], IORDANO [x] aliisque, qui, ne nimii ſimus, ipſi conſulendi ſunt. Nos vt dictis fidem faciamus, ad duo eius rei prouocamus ſpecimina, quorum alterum vortices Carteſii ſunt, et globi illi in infinito aëre circum centra ſua acti, aliaeque phyſicae Carteſianae hypotheſes, alterum dubitatio ad philoſophiae principia vel initia potius reuocata. Vtrumque caput paſſim probatum Bruno, qui tamen prius a Democrito poſterius ab Academia accepit. Nec negat Brunus, ſe veterem philoſophiam reſuſcitauiſſe, canens [y]:

Vſus, principiumque erimus, quando ſapientum
Dogmata priſcorum priſcis clariſſima verbis
E fundo eruimus tenebrarum - - -

Neque cum Carteſio tantum Bruno in quibusdam, quae ille pro nouis venditauit, conuenit, ſed alios quoque philoſophos nonnulla noua aut debere Bruno, aut cum eo ſaltem inſcios facere recte obſeruatum illuſtri IORDANO [z], qui Gaſſendum et Leibnizium huc aduocat. Et illum quidem in deſcribenda atomorum natura, ſi non Bruni vitulo arare, id quod haud facile quis dixerit, cum eo tamen conſpirare, ex illis intelligitur, quae de atomis in libro *de Minimo* [a] paſſim diſſerit. Illuſtrem Leibnizium autem, quem Bruni libros legiſſe conſtat [b], nonnulla vel ab eo recepiſſe, vel illi ſaltem aequalia tradidiſſe, exemplis facile probari poteſt. Vidit enim et aſſeruit ante Leibnizium Brunus non eſſe poſſibile, in ſpecie vlla duo omnino concordantia vel aequalia indiuidua comperire [c]; mundi partes, et quae in eo ſunt, ad vniuerſi perfectionem conducere [d], malum eſſe nihil, quod non alicubi ſit bonum, optima omnia, quae a natura gubernantur [e], Dei voluntatem eſſe neceſſitatem, neque tamen eam libertati praeiudicare, velle enim immutabilem ſubſtantiam immutabiliter, ſed non aliena ſed propria voluntate, adeoque id ipſam libertatem eſſe [f], et ſimilia, quae magno acumine poſtea ornauit vir ſummus. Ex quibus conſtat, inter plurimas ineptias, vt ſolet accidere ingeniis paradoxis, interdum praeſtantiſſimas veritates vidiſſe Brunum, quae ſatis euincunt, pulcherrime de philoſophia mereri potuiſſe, ſi ſobrie magis philoſophari, quam ſomniis imaginationis paſci voluiſſet. Maxime vero in doctrina de ſyſtemate mundi veritates hodie magnis viris probatas aſſeruit, et partim ex ſchola Pythagorae, cui ampliſſime fauebat, partim ex diſciplina Copernici, cui plurimum tribuebat [g], hauſit, nonnullas impetu quodam ingenii et caſu detexit. Inter quas imprimis commendat, qui *Scripturam Coperni-*

t) l. c. T. II. L. I. c. 15. §. 6. p. 111.
u) l. c. p. 320.
x) l. c. p. 10. add. Act. erud. 1682. p. 187. BAYLE Dict. l. c.
y) De Minimo c. 1. v. 150. p. 6.
z) loc. cit.
a) p. 10.
b) Epiſt. Vol. III.
c) De Minimo p. 71.
d) Ib. p. 132.
e) Ibid. p 133.
f) Metaph. p. 9.
g) De Vniuerſo L. III. c. 9. Act. phil. Vol. I. p. 884 Errat itaque MORHOFIVS T. I. p. 875. qui Brunum Copernico priorem iſtas veritates vidiſſe, hunc autem prius publicauiſſe putat Obiit enim Copernicus cum in cunis adhuc vagiret Brunus.

pernizantem edidit Io. IACOBVS ZIMMERMANNVS, quod ſtatuerit, duorum generum ſtellas eſſe, ſoles immobiles et terras mobiles; mundos reliquarum planetarum noſtro eſſe ſubſtantia ſimiles; terram non minus lunae lumen aliquod tribuere, quam lunam terrae; habere ſua centra ſuosque vortices et ſoles, et quae circa illos voluantur planetarum globos; addi his poſſunt alia, tellurem in planetam mutandam [h]; cometas eſſe planetas, proprio circulo gaudentes [i], tellurem non ſeruare regularem illam ſphaericitatem exacte [k], et quae alia ſunt, recentiſſimis virorum praeſtantiſſimorum obſeruationibus pluribus probata, quae ſatis produnt, nec diſciplinam Bruno defuiſſe, nec felicitatem inueniendi, ſi nugari noluiſſet. Aſt ſuppreſſit has virtutes, ſcintillasque iſtas extinxit, vanitas hominis, et Pythagorica deliria ſectantis et imaginationi habenas prorſus laxantis, vnde tot abſurda et a ſanioris iudicii calculo prorſus deſtituta in eius ſcriptis occurrunt, qualia ſunt: periodicus rerum omnium recurſus, et circulus, quem et anima in reuolutione ſua ſubit [l], metempſychoſis more Pythagorico aſſerta, intelligentia ſiue anima rebus omnibus indita cum actu cognitionis, vnde res omnes, etiam minimae ſenſum et cognitionem habent, numeros, figuras et nomina naturam rebus inſcribendo [m]; earum eſſentiam inſculpſiſſe, hisque numeris rite intellectis Pythagoram, Zoroaſtrem, Apollonium Tyaneum, Hermetem miracula patrauiſſe [n]; numerorum nominumque mutatione, mutari poſſe hominum ſtatum et conditionem [o]; fata hominis eius manibus eſſe inſcripta, immenſitatem Dei neceſſario requirere vt ſint infiniti mundi [p]; quia in Deo idem ſit, poſſe et eſſe, ideo omnia quoque eſſe, quae ille poteſt [q], eſſe ſibi genium propoſitionibus obſcuris remurmurantem, eſſe in ſole quoque animantia hominibus praeſtantiora, quae, vt ignis, nutriantur, eſſe [r] naturam numen [s], hancque Deum in rebus credendam et nominitandam; nullum eſſe lapidem ſine anima, eiusque virtutes per ſomnia, affectuum commotiones, et repreſſiones ſe eſſe expertum [t], cui hypotheſi inſulſas fabulas de ſpectris, lemuribus, incolisque variis elementorum inaedificat. Qualia multa cum in ſcriptis Bruni paſſim occurrant, ſatis produnt, eum cum ratione inſaniuiſſe.

§. XII. Ex hac ingenii Bruni affectione ſequitur, ineluctabilem obſcuritatem et confuſionem in eius philoſophematis regnare debere. Id ipſa ſcriptorum eius lectio adeo euidenter comprobat, vt P. BAYLE [u], qui acumine vtebatur inſolito, et haud raro in abſtruſos ſcriptorum ſenſus mira felicitate penetrabat, faſſus ſit, praecipuas eius doctrinas, millies

Obſcuritas et confuſio in ſcriptis Bruni regnans.

h) De Min. p. 65.
i) De Vniu L. VI. c. 20. p. 564.
k) Ibid. L. IV. c. 17. p. 441.
l) De Minimo p. 13. 21.
m) Metaphyſ. p. 102.
n) De Numero c. 1. p. 10.
o) Ibid. c. 6. p. 93.
p) De vniuerſo L. I. c. 6. p. 173.
q) Ib. c. 10. p. 341.
r) Ibid. L. IV. c. 7. p. 379.
s) Ibid. c. 10. p. 492.
t) p. 500.
u) loc. cit.

lies obſcuriores eſſe omnibus iis, quae dixere ſectatores Thomae Scotique, nos certe obſcuriorem vnquam philoſophum non deprehendiſſe, et vacuos haud raro ab eius lectione, licet cum attentione repetita receſſiſſe, ſponte fatemur. Cauſſas autem tantae obſcuritatis nemo diu quaeſiuerit, qui ingenii eius characterem ſupra delineatum probe conſiderat. Ita enim cum eo comparatum erat, vt inter innumeras, quas ſibi fingebat, ideas et notiones miris plexibus inter ſe complicatas, diſtinguere, et ſuis quasque locis ponere haud poſſet. His confuſis inter ſe animi conceptibus cum inuſitata ſigna et imagines tribueret, dici non poteſt, quam obſcurus et nihil ſignificans euaſerit. Acceſſit dictio poëtica, in qua Lucretium imitando antiquas voces affectabat, ipſas grammaticae regulas autem ſtudio haud raro negligebat, idque et licitum ſibi eſſe, et nouae philoſophiae ſuae haud parum decoris afferre contendebat [v]. Quibus cum iungeret ſententias, notionesque nouas, inauditas, hasque miris praeciſionibus metaphyſicis formatas, at inſolentibus imaginibus veſtitas, ſaepius autem ad furorem vsque artis poëticae licentia vteretur, fieri aliter non potuit, quam vt Heraclito fieret obſcurior. Accidere haec Bruno non temperamenti tantum vitio, ſed et affectata, vt maior in obſcuris videretur, et myſteria vendere crederetur diligentia. Canit enim:

- - Non haec fercula vulgo
Porrigimus, porro hinc ad malas commoda, genti
Inſtituenda damus, quae non intelligat ipſa
Omnia. - - - -

Ita vero dum latebras quaerit, et velo ſe tegit, Pythagoreos, vt videtur, imitatus, ne tanta myſteria vulgo pateſcerent; philoſophorum γνησίων numero ſe ipſum expungit. Nec ita Dauus fuit Brunus, vt non ipſe intelligeret, verborum proprietatem et claritatem a philoſopho requiri; ſcribit enim [w]: *Si quispiam ab hoc philoſophiae non populari genere verborum cum proprietate ſimplicitatem tentauerit excludere, magis parricidii et ſacrilegii reus eſto, quam ſi Deorum ſacroſanctas imagines profanauerit.* Obſcuritati Bruni iungi poteſt debetque ſpiritus, quem fouit, contradictorius, quo non vni tantum Ariſtotelis ſcholae, ſed omnibus omnino

Bruni ſpiritus contradictorius.

v) En quaeſo eius verba, de Minim. exiſt. L. I. c. I. v. 128. ſeqq. p. 5. ſeq.

Nec ſciolus quisquam e catacly ſmo grammaticorum
Per quos obuerſum eſt ſophiae genus omne, putetur
Dignus, qui accedat, titulo quocunque ſuperbus
Vt te vel doceat, vel de iſtis indicet expers
Luminis Ac ſtultus quaedam minus eſſe Latine
Inſultet dicta, vt et rebus deroget alte
Deſcriptis, ſed verba putet vocesque Deorum
Aptata his numeris quadrantia ſenſibus hisce
Quamlibet inuitus, ſiquidem ſua pondera dictis
Senſa dabunt noſtris vbi liuor ſuppeditatus
Ceſſerit; incipietque nouae comprendier artes
Quid claudant, et quid promant: tunc vi meritorum
Multa renaſcentur, quae iam cecidere cadentque
Quae fuerant in honore vocabula nam volet vſus
Vius principiumque erimus, quando ſapientum
Dogmata priſcorum priſcis clariſſima verbis
E fundo eruimus tenebrarum, pro nouitate
Si ſit opus rerum quocunque e fonte trahantur
Commodius, vocum authores erimusque nouarum,
Grammatici verbis at nobis verba miniſtrent,
Ii obſeruent vſum, quem nos indicimus ollis.
Nec genus inſipiens temerata mente proteruum
Confundat ſpecies, turbet genus omne, vt vbique
Artes in crepidam retrahantur grammaticalem.

w) De Minimo L. I. c. I. ad v. 152. p. 8.

omnino philoſophis ſe oppoſuit. Teſtem damus inſcriptionem articulorum, quos ad diſputandum Pariſiis propoſuit, quam heic repetimus: *Articuli de natura et mundo, a Nolano in principibus Europae academiis propoſiti, quos Ioannes Hennequinus, nobilis Pariſienſis, ſub eiusdem felicibus auſpiciis contra VVLGARIS ET CVIVSCVNQVE ADVERSARIAE PHILOSOPHIAE profeſſores triduo Pentecoſtes in vniuerſitate Pariſiorum defendendos euulgauit, breuibus adiectis rationibus* [x]. Talis cum eſſet, hocque ſibi conſtitutum haberet, vt omnibus contradiceret, non potuit non, vbi vera, clara, certa deerant, falſa, obſcura, ambigua afferre, eaque vt pingeret, anfractuoſo et tenebris abſcondito probandi genere vti. Ex quibus omnibus, quem inter philoſophos locum Brunus occupet, Lector, nobis non monentibus, intelligit. Et meruit quidem in eo laudem Brunus, quod ſectariam philoſophiam maximo odio ſit proſecutus, probe enim intelligebat, verae eam ſapientiae e diametro eſſe contrariam, et obſtacula philoſophanti haud pauca obiicere; de qua re mentem ita ſuam declarat [y]:

Nam vos, o Muſae, quacumque ex parte venitis
Appoſitae, excipiet gratas ſophiae genus altum
Quamlibet eque ſchedis Cumanae verba Sibyllae,
Euandrique rogis referantur, cuncta probantor.

Quae non ad antiquata modo et reprobata a grammaticis verba pertinent, ſed ad philoſophiam quoque ipſam, de qua in antecedentibus dixerat:

\- - - - *quando ſapientum*
Dogmata priſcorum priſcis clariſſima verbis
E fundo eruimus tenebrarum - - -

Et hoc quidem reſpectu ferri excuſarique poſſet, quod omnibus philoſophis, qui tunc ſectarii erant, ſe oppoſuerit. Neque magnopere improbari poteſt, quod eos philoſophos deteſtatus ſit, qui panis lucrandi cauſſa philoſophantur [z], quamuis ipſe inopia preſſus πρὸς ἄλφιτα philoſophatus ſit; obſtare enim mercenariam diligentiam philoſophiae eclecticae, et haud pauca impedimenta obiicere, experientia multoties docuit. Immo nec in eo peccaſſe cenſendus eſt, quod Ariſtotelem vbique impugnauerit: licet enim in eo modum exceſſerit, quod philoſophorum ſtupidiſſimum Ariſtotelem appellet [a], fatendum tamen, in nullo minus argumento placere poſſe Ariſtotelem, quam in eo, quod ſibi tractandum nouisque hypotheſibus illuſtrandum ſumſerat Brunus, nempe phyſico. Hinc non modo Pariſiis, vti dictum, eum publice oppugnauit, ſed et paſſim in carminibus ſuis calamum in eum ſtrinxit, et ſcholam Peripateticam mire exagitauit, multisque rationibus adortus eſt, vt variis ſpeciminibus in eius

 ſcriptis

x) NICODEMI, BAYLE, ll. cc.
y) De Min. L. I. c. I. v. 152. ſeq. p. 6.
z) De Immenſo p. 145. conf. IORDAN. l. c. p. 25.
a) De Minimo p. 49.

ſcriptis conſtat. Immo quod mireris, inter medios Ariſtotelis, duce Philippo, ſectatores Wittebergae recentiores philoſophos magno cum Lycei contemtu Ariſtoteli praefert, et *Albertum M.* ait [b], *ipſo principe Ariſtotele, cui indigniſſime, vtpote cucullatus, pro temporis illius ratione fuerit addictus, numeris multis fuiſſe ſuperiorem, Copernicum plus intellexiſſe in duobus capitibus, quam Ariſtotelem et omnes Peripateticos in vniuerſa eorum naturali contemplatione; Palingenii quingenta carmina praeſtare Atticiſmo et Romaniſmo omnium, qui ſub vexillo Peripatetico comtius loquendo et ſtultiſſime ſentiendo militarint.* Et in his quidem omnibus laudandus magis, quam vituperandus Brunus eſt. Nec deneganda quoque ei laus eſt, quod in mathematicis diſciplinis non proletarie verſatus fuerit, earumque adminiculo haud pauca viderit in naturali doctrina, quae veritati propiora ſunt [c]. Aſt his tamen omnibus non obſtantibus et intellectus et voluntatis virtutibus deſtituebatur, quae ad emendandam philoſophiam requiruntur. Quanquam enim animo regebatur magno, excelſo, errorum contemtore, et imperterrito in ſubiugandis praeiudiciis, nec ab eruditione erat imparatus, iudicii tamen acumine deſtitutus, vt ſupra probatum, totumque imaginationis deliriis ſe permittens, veram viam inuenire non potuit. Male itaque fecit, quod eas diſciplinas attigerit, quae iudicio facem non praeferente, feliciter abſolui nequeunt, qualis eſt metaphyſica, quam, melius ſibi conſuluiſſet Brunus, ſi intactam praetermiſiſſet: Porro improbi laboris patientiam Bruno defuiſſe, eumque ingenio fidentem extemporali tantum diligentia in ſcriptis ſuis concinnandis fuiſſe verſatum, et ſupina metri negligentia prodit, et fatetur, qui eius metaphyſicam edidit, Raphaël Egelinus, licet id in laudibus eius ponat: eam enim, refert [d], dictaſſe Brunum *ſtantem pede in vno; tam rapido*, ita hanc incuriam extollit, *fuit ingenio et tanta vi mentis!* Quod an mentis poſt ſerio et diu examinatas rerum circumſtantias pronunciantis et attente philoſophantis acumen prodat, Lectoris arbitrio definiendum relinquimus, certi, multa paradoxa, monſtroſa et inepta in ipſo partu ſuffocaturum fuiſſe Brunum, ſi lente philoſophando feſtinare, quam nimium properando coecos catulos parere maluiſſet.

Philoſophia Bruni qualis generis ſit?

§. XIII. Ex his, vero, quae diximus, iudicandum eſt, vtrum inter reformatores reſtauratoreſque philoſophiae Bruno locus dandus ſit, vel, an, quod nonnulli faciunt [e], philoſophiae Democriteo-Epicureae reſtauratoribus ſit adiiciendus? Et verum quidem eſt, Brunum atomorum hypotheſin, mundos infinitos verticeſque globorum coeleſtium hisque ſimilia a Democrito et Epicuro mutuo accepiſſe. Aſt ſenſu longe alio et diuer-

b) In Orat. valedict. §. 10. Act. phil. Vol. II. p. 425.

c) Inuenies autem in his quoque ingenii prurientis, et affectatae nouitatis fundamento carentis naeuos.

d) Conf. Act. philoſ. Vol III. p. 425.

e) Cel. GENTZKE Hiſt. phil. S. III. c. 2. p. 154. reprehendente BVDDEO Annot. ad hiſt. phil. c. 6. §. 3. p. 377.

diuerſo atomis in natura rerum ſecundum Brunum vſus eſt, quam eas adhibere ſolebat ſchola Epicuri. Quod vt luculento ſpecimine probemus, en duas de atomis aſſertiones Bruni: *Nobis*, inquit [f], *vacuum ſimpliciter cum atomis non ſufficit, certam quippe oportet eſſe materiam, qua conglutinentur.* Qua materia, vt recte doctiſſimo CROSAEO [ff] viſum, intelligit mentem ſiue animam mundi per omnia fuſam, de qua carmen de Minimo ita auſpicatur:

Vt mens naturae ſubiectis inſita rebus
Momentis graduanda ſuis depromit, et aptis
Ordinibus conſtans, numeris diſcriminat alte;

Altera illa eſt, qua ſenſum et cognitionem adeoque et vitam atque motus principium atomis ſiue minimis tribuit [g]: quae cum Epicuri ſyſtemate conſtare non poſſe, ex comparatione vtriusque clariſſime intelligitur. Doctiſſimus CROSAEVS autem, qui diligenter et attente in Bruni ſcriptis verſatus eſt, et probe viderat, ab Epicuro et Democrito eum haud raro recedere, in eam ſententiam conceſſit [h], eſſe eius philoſophiam naturalem, nihil aliud, quam ſyſtema phyſicum Epicuri Pythagoreiſmo incruſtatum. Quod an commode dici poſſit, valde dubii haeremus, eo quod Epicureum ſyſtema quam primum atomis et vacuo tertium aliquod principium additur, totum neruo ſuo diſſolutum concidit et euaneſcit. Accedit quod, monente ipſo viro ſummo, atomi Bruni alterius naturae ſint, quam Epicuri; nempe rotundae, et terminis ſuis quas partes eſſe non vult, ſeſe mutuo contingentes, quam hypotheſin latiſſime proſequitur in libro *de Contemplatione ex minimo.* Vnde ſi veteri cuidam ſectae adſcribendus eſſet Brunus, Semipythagoreus rectius diceretur, quos conſtat, ipſas quoque atomos rotundas poſuiſſe, aſt aliud quoque ad eas regendas, formandas vniendas principium adhibuiſſe. Ipſe ſane Brunus in haud paucis Pythagorea philoſophemata ſecutus eſt, qualia ſunt [i]:

Non audita Samii ſacra verba parentis;
An non ipſa fluens vario cum tempore raptim
Continuo mutata venit de partibus vltro,
Adſcitis nouiter, primis abeuntibu' moles?
Nunquid materies eadem tua corporis eſt nunc
Partibus ac toto qualis paulo adfuit ante?

Hanc enim hypotheſin: cuncta fluere, nec hodie eſſe, quod heri fuit, quodcunque materiae debetur, Pythagoreos tradidiſſe, et ab iis Heraclitum accepiſſe, ex illis, quae *Tomo primo* [k] dicta ſunt, notum eſt. Ipſa quoque de monade doctrina, et dogma de mundi ſyſtemate ſolem centrum

 habente,

f) De Minimi exiſt. c. 2. p. 10.
ff) Act. phil. Vol. II. l. c.
g) De Minimo L. III. p. 102. Act. phil. l. c. p. 796.
h) loc. cit.
i) De Numero c. 2. p. 24.
k) p. 1074. ſeqq. 1113. 1135.

habente, Pythagorea ſunt. Aſt ab hac quoque ſchola in haud paucis ſeceſſit, id quod vna de mundis innumerabilibus hypotheſis, deamata Bruno Venus, probat. Pythagoreae ſcholae enim mundus tantum vnus eſt, extra coelum autem infinitum; et extra mundum inane eſt, in quod et ex quo mundus reſpiret [l]. Quod ex Pythagoreorum ſchola in ſuum ſyſtema Zeno Cittieus quoque transtulit. Alia, ne nimii ſimus, non cumulamus. Rectius itaque ad eclecticae philoſophiae reſtauratores, at parum felices, Brunum referendum eſſe putamus. Certe id ipſe voluit, ſcribit enim [m]:

- - - Inſpirato mihi vero vnde elementa
Vt ſophiae ſpecies longum ſuppreſſa per aeuum
Emicet atque aegras vultu reuocata ſereno
Soletur mentes errorumque excruciantes
Diſcutiat nebulas.

Quem philoſophiae ſcopum ſi recte attigiſſet Brunus, gloria illi primum reſtitutae philoſophiae eclecticae omnino eſſet tribuenda. Verum enim vero obſtabant infelici philoſopho iudicii paupertas, imaginationis laſciuia, et ineptus mos conſarcinandi veterum hypotheſes, vt nouam philoſophiam effingeret, quae inde monſtrum magis, quam aptum et rationale ſyſtema prodiit. Nempe ſyſtemate atomiſtico veterum, potiſſimum ſcholae Italicae, cum ſyſtemate emanatiuo coniuncto, vſurus, cum videret Pythagoreos vtrumque etiam ſequi, et nouum tamen dare vellet, eiusmodi φιλοσοφούμενα dedit, quae, dum noua affectat, partim obſcura, incerta et nihil ſignificantia ſunt, partim intolerabilia, abſurda, et ſi verum dicendum, interdum impia: quamquam iniuriam Bruno facere eos, ex dicendis, patebit, qui Spinoziſmi eum reum faciunt.

Scripta Bruni.

§. XIV. Scripſit plurima Brunus, quem extemporali facultate ſcribendi fuiſſe vſum modo monuimus. Ipſe ad multos libros ſuos prouocat, quorum tamen haud exigua pars, dubitamus, an lucem viderit? nonnullos enim affectos non perfeciſſe ex dedicatione libri *de Minimo* intelligitur. Eorum, qui lucem viderunt, nobisque innotuerunt indicem hoc loco dabimus, quoniam ſunt rariſſimi [n]. Ita vero, ſi fides titulorum inſcriptionibus, iuxta temporum ſeriem prodierunt. I. *La cena de le Cineri deſcritta in cinque dialoghi* cIↃIↃLXXX. II. *De vmbris idearum*, Paris LXXXII. III. *Ars Memoriae*, Paris cIↃIↃLXXXII. *Il Candelago Comedia*, Paris cIↃIↃLXXXII. IV. *Cantus Circaeus ad memoriae praxin ordinatus*, Paris LXXXIII. V. *De la cauſa, principio et vno*, Ven. cIↃIↃLXXXIV. VI. *De l' infinito, vniuerſo et mondi.* Ven. cIↃIↃLXXXIV. VII. Eodem anno prodiiſſe apud Pariſios dicitur: *Spaccio della beſtia triomfante.* VIII. *Cabala del cavallo Pegaſeo con' l' aggiunte*

l) ARIST. Phyſ. L. III. c. 4. PLVT. de Plac. phil. L. II. c. 9.

m) De Inuent. minimi c. 1. p. 97.

n) Conf. Cl. VOGT. Cat. Libr. rar. p. 139.

aggiunte dell' asino Cillenico, Par. cIↄIↄlxxxv. IX. *De gli heroici furori*, Par. cIↄIↄlxxxv. X. *De progressu et lampade venatoria logicorum*, cIↄIↄlxxxvii. XI. *Acrotismus, siue rationes articulorum physicorum aduersus Aristotelicos.* Witteb. cIↄIↄlxxxviii. XII. *Oratio valedictoria habita ad amplissimos et clarissimos professores atque auditores in academia Wittebergensi* anno cIↄIↄlxxxviii. XIII. *De specierum scrutinio et lampade combinatoria R. Lulli*, Prag. cIↄIↄlxxxviii, recusa Argentorati cIↄIↄcli. cum Lullii operibus. XIV. *Oratio consolatoria habita in illustri celeberrimaque academia Iulia in fine solennissimarum exequiarum illustrissimi et potentissimi principis Iulii, Ducis Brunsuicensium* i. Iulii cIↄIↄlxxxix. Helmstadii. XV. *De triplici minimo et mensura*, Francofurti cIↄIↄxci. XVI. *De Monade numero et figura, consequens quinque de minimo, magno et mensura, item de innumerabilibus, immenso et infigurabili, seu de vniuerso et mundis libri octo*, Francofurti cIↄIↄxci. libris constat duobus diuersis, sed vna paginarum serie continuatis [o] XVII. *De imaginum, signorum et idearum compositione*, Francof. cIↄIↄxci. XVIII. *Summa terminorum metaphysicorum ad capessendum logicae et philosophiae studium ex Iordani Bruni Nolani entis descensu MSc. excerpta, nunc primum luci commissa a* Raphaele Eglino, *Iconio Tigurino*, Tig. cIↄIↄxcv. Prodiit hic libellus ex praelectionibus Bruni Wittebergae cIↄIↄlxxxvii. habitis XIX. *Artificium perorandi, edente* Alstedio, Francof. cIↄIↄcxii. Haec Bruni scripta nobis innotuerunt, quorundam copiam fecit vel Hevmannvs, qui et rariorum recensionem exhibuit. Ipse Brunus libros suos laudat, *de sigillo sigillorum* [p], *de imaginibus, de principiis rerum, de sphaera, de physica magia*, et his similes, forte nunquam editos, sed aut cogitationibus tantum destinatos, aut affectos. Non sine attentione autem hoc loco dimittendum est, annos editionum interdum sublestae fidei esse, immo nec locum editionis verum semper exprimi. Namque *Coenam cinerum* editionis anni cIↄIↄlxxx frustra in catalogis praestantissimarum bibliothecarum se quaesiuisse notat doctissimus Vogtivs [q] et Nic. Franc. Haym *in Notitia librorum rariorum Italica lingua scriptorum*, Parisiensem anni cIↄIↄlxxxiv nominat: ex quo, si addatur, quod supra monuimus, ante annum cIↄIↄlxxxiv ex Italia Brunum non discessisse, concludimus, aut falsum esse titulum libri, aut Verdierivm [r], a quo accepit P. Bayle in eo designando errauisse. Cl. Bayervs [s], autem obseruauit, non Parisiis sed Londini videri lucem adspexisse; vnde coniicimus, ad euitandam patriae suae inuidiam, qua circa annum cIↄIↄlxxx et sequentes valde premebatur Brunus, Parisienses editiones nomen ementitas in Italia prodiisse.

§. XV.

o) Extare etiam Italico sermone discimus ex relatione P. Bayle l. c. not. D.
p) Vid. Niceron, l. c.
q) loco citato.
r) In Bibl. Gallic.
s) Mem. Lib. rar. p. 219.

Philosophiam Bruni delineare difficillimum.

§. XV. Restat vt de noua, quam meditatus est Brunus, philosophia narrationem instituto nostro conuenienter exhibeamus, et quid ex veteribus selectum suum fecerit quid nouum addiderit, ac qua ratione cuncta in systemate aliquo connexa atque concatenata exposuerit, dicamus. Ast, vt verum fateamur, aqua heic nobis haeret, nec hanc tractationis nostrae partem ita absoluendi nobis copia est, qualem vel in aliis habuimus, vel in argumento curioso exoptamus, vt Lectori ex asse fiat satis. Id quod non negligentiae nostrae tribuatur, rogamus, sed caussis duabus, quae obstitere, quo minus hoc quoque loco historici pleni et perfecti defungeremur officio. Nempe ita obscura sunt philosophumena Bruni, et tantopere tum verbis obsoletis, insuetaque atque confusa partium orationis constructione abscondita, tum notionum ipsarum vagarum, incertarum et praecisionibus mentis quidem formatarum, at ineptis et tenebricosis imaginibus depictarum insolentia, numerique poëtici nox tanta, vt nostra quidem mentis oculorumque acies; licet omnem contentionem adhibeat, non satis perspiciat, qua ratione totum eius systema cohaereat, suisque membris connexum sustentetur. Neque dubitamus affirmare, Brunum, ingenio extra orbitam vagante ductum, ipsum cohaerentis doctrinae aedificium sibi non exstruxisse, et frustraneam esse omnem diligentiam, quae lucem tenebris Cimmeriis Bruni inferre satagit. Quam certe ignorantiam nostram fateri non erubescimus; scilicet:

Nescire velle, quae magister pessimus
Docere non vult, docta inscitia est.

Deinde libros Bruni rarissimos, praesertim physicos et metaphysicos ipsos euoluendi nobis occasio defuit, qui ex vno libro *de Minimo* discere potuimus, qualis philosophus nobis Brunus sit habendus. Reliqua viris doctis Baylio, Crosaeo, Heumanno debemus, quorum fide placita eius cognouimus. Ita vero officio, prout decet, defungi nostro non licebat, qui nostris videre oculis cupimus, vbi de integro philosophi alicuius systemate iudicandum est. Itaque malumus paginas nostras imperfectas hoc loco esse, quam incerta narratione Lectorem naso suspenso deducere. Verum ne nos molestiam laborisque taedium defugisse videamur, et nihil habeat lector, vnde Bruni philosophiam intelligat, primo quidem ea philosophi paradoxi philosophumena describemus, quae iterata et attenta lectione libri difficillimi *de Minimo*, obseruauimus: tum adiiciemus ea, quae laudatissimorum virorum triga notauit, et quid nobis de philosophia Bruni iudicandum videatur, modeste tandem exponemus.

Bruni placita ex libro de Minimo.

§. XVI. Liber *de Minimo*, geometricus, physicus et metaphysicus est; vbique enim notiones geometricas, physicas et metaphysicas miscuit, quod non potuit non totam tractationem, vt reliqua taceamus supra tacta, reddere incertam, fluctuantem atque atra nocte obscuriorem.

Est

Eſt autem minimum auctori et obiectum numeri et magnitudinis, et omnium elementatorum adeoque et geometricam atque arithmeticam, et phyſicam rerum omnium ſubſtantiam conſtituit. Hoc enim primum eius principium metaphyſicum, phyſicum, mathematicum eſt:

- - - - minimum ſubſtantia rerum eſt,
Atque id idem tandem opperies ſuper omnia magnum.
Hinc monas hinc atomus, totusque hinc vndique fuſus
Spiritus, in nulla conſiſtens mole ſuisque
Omnia conſtituens ſignis, eſſentia tota,
Si res inſpicias, hoc tandem eſt, materiesque;
Quandoquidem minimum ſic integrat omnia, vt ipſum
Ni ſubſternatur, reliquorum non ſiet hilum.
Eſto nulla monas, numerorum non erit vllus:
Namque ea conſtituit ſpecies, ſtatuens genus omne.
Quo circa in cunctis primum eſt fundamen, vt vnde
Et Deus, et natura parens, arsque explicat alte
Quod ſuper omne genus perſtat, quod et in genere omni eſt etc.

Verbo minimum eſt, ſubſtantia prima ex quo omnia oriuntur, componunturque, et in quod omnia tandem reſoluuntur, adeoque

- - - - ipſum ſunt omnia tandem
Vt monas eſt omnis numerus.

Nempe magna diligentia probare contendit Brunus, continuum in infinitum diuiſibile non eſſe, magnisque machinis Peripateticos refutat, quo iure, quaue iniuria? alibi dicendum. Ex hac generaliſſima idea minimi axiomata geometrica quamplurima deducit, hoc loco, vbi alia agimus, non deſcribenda, licet ſatis ſingularia ſint et παράδοξα. Dabimus tamen breuem totius *de Minimo* contemplationis σκιαγραφίαν, vt de genio Bruni metaphyſico Lectori paulo plura conſtent. Nempe 1) maximum eſt minimum multiplicatum. 2) Tolle minimum, et deerit maximum. 3) Naturae et artis ſubiectum eſt a minimo, et conſiſtit in minimo. 4) Minimum eſt potentiſſimum. 5) Claudit omnem monadum et numerorum magnitudinem. 6) Minimum componit, auget, format. 7) Minimo oppoſita ſunt omnia. 8) Minimum omnia promit, 9) minimum omnia terminat, 10) vitam defert, 11) diſſeminat omnia; 12) eſt intimum infernorum; 13) eſt omnia, 14) vbique eſt praeſens et ſemper; 15) ex minimo poteſt cognoſci maximum. 16) Ratio citius poteſt deuenire ad minimum, quam ad maximum. 17) Minimi non eſt pars. 18) Minimum ſi tangit, toto ſe tangit. 19) Minimum ſuo fine plura poteſt attingere minima. 20) Minimum attingit ſibi aequale. 21) Minimo non datur minus. 22) Minimum eſt, quod ita eſt pars, vt eius nulla ſit pars vel ſimpliciter, vel ſecundum ſpecies. 23) Minimum eſt quantum, et efficit quantum. 24) Minimum reale infra minimum

ſenſile ſubſidet. 25) Minimum realem nullam ſcientiam definit. 26) Minimum qua minimum, eſt indifferens. 27) Minimi tot ſunt genera, quot ſunt ſpecies. 28) Minimum eſt vnibile, 29) inſolubile; 30) non patitur ſe penetrari, 31) non miſcetur, 32) eſt tantum attingibile; 33) facit, vt corpora ſint ſolida; 34) attingit minimum, 35) eſt rotundnm, 36) minimi propria vna ſemper figura. 37) Minimo tantum minus vacuum. 38) In minimo dimenſio eſt originaliter indifferens. 39) Minimum cum maximo habet vnam figuram. 40) Minimum habet minimam termini partem. 41) Minimum eſt inalterabile. 42) Minimum eſt ſex punctis attingibile. 43) In minimo maxima curuitas. 44) Minimum eſt omnium menſura. 45) Circulus eſt typus minimi. 46) Minimo minimum non eſt maius. 47) Minimum eſt finibile datis punctis minimi. etc. En aranearum tela, quibus maxima ſubtilitate nectendis inſtruendisque ita inſudat auctor, cuncta, velut membra disiecta diſſocians, vt patientia et attentione incredibili opus ſit, ſi quis colligere omnia et ſociare cupiat. His autem, quae ad euertendas quasdam geometrarum regulas in fine libri applicat, multa phyſica et metaphyſica porro immiſcet, ex quibus, vt genium hominis intelligat lector, ſequentes aſſertiones excerpimus:

I. Splendentia ſidera, veri mundi ſunt ff.

II. Noui telluris facies fulgens eſt, vere ſanctum et venerabile ſidus.

III Mens ſuper omnia Deus eſt, mens inſita omnibus natura; mens omnia peruadens ratio.

IV. Deus dictat, et ordinat: natura exequitur atque facit, ratio contemplatur et diſcurrit.

V. Deus eſt monas omnium numerorum fons, ſimplicitas omnis magnitudinis et compoſitionis ſubſtantia, et excellentia ſupra omne momentum; innumerabile, immenſum.

VI. Natura eſt numerus numerabilis, magnitudo menſurabilis, momentum attingibile.

VII. Ratio eſt numerus numerans, magnitudo menſurans, momentum aeſtimans.

VIII. Influit Deus per naturam in rationem. Ratio attollitur per naturam in Deum. Deus eſt amor, efficiens, claritas, lux; natura eſt amabile, obiectum, ignis et ardor; ratio eſt amans, ſubiectum quod a natura accenditur, et a Deo illuminatur.

IX. Senſus eſt oculus in carcere tenebrarum rerum colores et ſuperficiem veluti per cancellos, et foramina proſpiciens: ratio tanquam per feneſtram lumen a ſole deriuans, et ad ſolem repercuſſum, quemadmodum in corpore lunae ſpeculatur. Intellectus in aperto, et quaſi ex alta ſpecula vndique oculus ſuper omnem particularitatem, turbam et confuſionem in vniuerſo, et diſtinctione ſpecierum ipſum praefulgentem ſolem ſpeculatur.

X. Ra-

ff) De Exiſt. Minimi c. 1.

X. Ratio ſe facile in mentem attolleret, niſi variorum affectuum in oceano fluctuans diſtraheretur : quando natura comparatum eſt, vt diuerſis animae facultatibus ad totidem opera et effectus variis operationibus et actibus accingatur et expediatur.

XI. Ad certum felicitatis genus non debemus ſapere, plusquam oportet; ad felicitatem vero ſimpliciter, cum ſcire ſit de genere bonorum, non plus actui debet eſſe praeſcriptus modus, quam a natura atque Deo praeſcriptus eſt ei, quam nullam fruſtra voluit eſſe, potentiae.

XII. Qui philoſophari concupiſcit, de omnibus principio dubitans, non prius de altera contradictionis parte definiat, quam altercantes audierit, et rationibus bene perſpectis atque collatis, non ex auditu, fama, multitudine, longaeuitate, titulis et ornatu: ſed de conſtantis ſibi atque rebus doctrinae vigore ſed de rationis lumine, veritate inconſpicua, iudicet et definiat.

XIII. Non plus ſapientiae et bonitati, quam ignorantiae et iniquitati voces atque verba ſubminiſtrant. Horum ſimplicitate veritas et doctrina, quorum ornatu inertia gaudet et aſtutia, et quorum varietate cum quadam mercenaria ſollicitudine vanitas inſoleſcit.

XIV. Nihil variat rerum ſubſtantia; nempe immortalis eſt, nec gignitur, nec corrumpitur; ſed gignuntur ex ea omnia et ſoluuntur in ipſam; ex ea augentur creſcentia, et in eam deficiunt [t].

XV. Minimum eſt ſubſtantia rerum, quatenus videlicet aliud a quantitatis genere ſignificatur; corporearum vero magnitudinum, prout eſt quantitatis principium. Eſt, inquam materia, ſeu elementum efficiens, finis, et totum, punctum in magnitudine vnius et duarum dimenſionum. Atomus priuatiue in corporibus, quae ſunt primae partes, atomum negatiue in iiſce quae ſunt tota in toto atque ſingulis, vt in voce, anima, et huiusmodi genus; monas rationaliter in numeris, eſſentialiter in omnibus.

XVI. Optimus Maximus eſt ſubſtantiarum ſubſtantia, et entitas qua entia ſunt, ideoque monadis nomine celebratur.

XVII. Vacuum ſimpliciter cum atomis non ſufficit, certam quippe oportet eſſe materiam qua glutinentur.

XVIII. Numerus eſt accidens monadis, et monas eſt eſſentia numeri: ſic compoſitio accidit atomo, et atomus eſt eſſentia compoſiti.

XIX. Semper fluit materia, nec hodie corpus eſt, quod heri fuit [u].

XX. Corpus itaque hominis ſubſtantia non eſt, nec mors ad corporis ſubſtantiam pertinet, multoque minus ad animam.

XXI. Quum rerum ſubſtantia minime ſit ſolubilis, mors non eſt timenda, ſed tranſitus expectandus ſecundum Pythagoram.

XXII. Compoſitum nullum ſubſtantia vera eſt.

XXIII. Solum per indiuiduam animae ſubſtantiam ſumus id quod ſumus, quam circum veluti centrum quoddam vbique totum atomorum exglome-

t) De Exiſt. Minimi c. 2.

u) c. 3.

glomeratio fit et agglomeratio. Vnde per natiuitatem et adolescentiam spiritus architectus expanditur in hanc, qua consistimus, molem, et a corde diffunditur: in quod tandem veluti telae istius stamina complicans, sese recipiat, vt ex eadem, per quam processerat viam, intraueratque portam, recedat demum et egrediatur. Natiuitas ergo est expansio centri, vita consistentia sphaerae, mors contractio in centrum.

XXIV. Pro conditione, qua anima se gessit in vno corpore, ad aliud sortiendum disponitur, inquit Pythagoras, Saduchimi, Origenes et alii e Platonicis multi. Itaque non est tanquam fortuita illa sedium mutatio, sicut partium ex quibus corporea moles compaginatur. Quapropter aliae per corpora humana discurrunt, aliae in heroum corpus assumuntur, aliae vero in deteriora deturbantur. Haec illi, qui aeterna omnia quadam reuolutione exagitata intelligunt, praeter vnum.

XXV. Omnia quodammodo circumeunt, et circulum imitantur x).

XXVI. Simpliciter monadum monas vna reperta est, quae multum et magnum complectitur, omneque in ista integranda means, dans entibus esse. Illa Deus est, extans totum, infinitum, verum, omne, bonum vnum.

XXVII. Quae in composito, discreto sensibilique consistunt, sunt aliud atque aliud, et semper fluunt.

XXVIII. Deus est monadum monas, nempe entium entitas.

XXIX. Quod vnum non est, nihil est.

XXX. In minimo, simplici, monade opposita omnia sunt idem, par et impar, multa et pauca, finita et infinita.

XXXI. Id ostenditur in Deo, qui idem dicitur vbique et nusquam, infra omnia fundans, super omnia gubernans, intra omnia non inclusus, extra omnia non exclusus, omnia per excellentiam et comprehensionem, nihil per definitionem, principium omnia promens, finis omnia terminans: medium nectens et discriminans omnia, centrum vbique, intimum internorum, extremum nusquam, quia metitur et concludit omnia, immensus et inexaequabilis ipse, in quo sunt omnia, et qui in nullo neque in se ipso, quia indiuiduus et simplicitas ipsa, sed est ipse.

XXXII. Maximus et velocissimus motus et simpliciter tardus seu maxima quies, vnum atque idem sunt. Hinc diuina sapientia, quae attingit omnia, et est in omnibus, dicta est mobilissima omnium, quia vbique manet, et immobilissima, quia ocissime attingit a fine vsque ad finem, et disponit omnia inter suos vbique terminos: tribuitur illi motus, quia est vegetatio et vita, cuius virtute omnia mouentur. Tribuitur illi quies, quia est ipsa aeternitas, et substantia in qua et per quam omnia sunt et manent.

XXXIII. In inquirenda veritate ratio atque finis quam maxime attendenda, et gradibus atque ordine certo opus est, ita vt primum fundamina falsi prima tollantur, et tum demum ad speculationem, et ab ea ad praxin est progrediendum y).

XXXIV.

x) De Exist. Minimi. c. 4 y) c. 5.

XXXIV. Materia finita quantacunque obiecta partibus conſtat non infinitis, cui apponendo magnitudinem ſicut et numero finito multitudinem, infinitum percurrere licet. E contra vero a finita magnitudine partes adimenti et ſubdiuidenti minimum ſicut a finito numero numerum ſubtrahenti monadem tandem occurrere neceſſe eſt.

XXXV. Tota duratio eſt infinitum inſtans, idem, principium et finis.

XXXVI. Tellus non magis eſt in medio, quam luna, ſol, polus et omnia. In quam contemplationem deuenire non potuerunt, quibus eius motum circa proprium centrum non percepiſſe licuit.

XXXVII. Principium et fundamentum errorum omnium tum in phyſica, tum in matheſi eſt reſolutio continui in infinitum.

XXXVIII. Proprie indiuiduum dicitur eſſe vbique, et quia ſpacium eſt infinitum, centrum dicitur eſſe vbique, atomum dicitur eſſe omnia.

XXXIX. Minimum indefinitum eſt, at non infinita eius ſubordinatione opus eſt, non confundendum autem minimum artis, cum minimo naturae [z].

XL. Minimum naturae a minimo ſenſus diſtinguendum eſt, hoc enim quasdam qualitates habet, quibus ad ſenſum habet analogiam, quae nonniſi a compoſitione dimanabunt: minima quippe iuxta primam formam, qua minimum et corpora ſunt indifferentia habentur omnia, quod vero ſubinde eorum haec quidem ſunt ſenſibilia, illa vero non, oportet quadam adiectione fieri, ac non eſt credibile, vllam huiuscemodi qualitatem ſuper prima materia immediate fundari [a].

XLI. Propterea principia materialia ſunt diſtincta.

XLII. Poſt ipſum, quem per iſtius corporis contubernium incurrit, ſolis occaſum a minimo et monade ad magnum et multum indeque ad innumerabile et immenſum apprehendendum anima definito proficiſcitur ordine atque regreditur: quemadmodum ab Heſpero ſingulariter viſo ad multitudinem, vt inde a multitudine per innumerabilitatem ſtellarum iterum repetendam ad exorientis ſolis praeuium phoſphorum ſingulariter vltimo viſum reflexo peruenire valet actu, vt hac ipſa via minime profundioribus tenebris cum infelicium ſpirituum multitudine ſubmerſa, adque exoptatiſſimae diei monadis adſpectum promota beatifici tum demum ſolis pleniori lumine perfundantur [b].

XLIII. Bonum et malum, iocundum et moleſtum, pulchrum atque turpe nihil eſt ſimpliciter et abſolute, ſed horum quaedam ad varias collata ſpecies et indiuidua eadem eodem ſe habentia modo ſubiecta contrarias a ſenſibus nanciſcuntur denominationes, ſicut et reuera contrarios inducunt affectus; nempe talia relatiua ſunt [c].

XLIV. Philoſophia vt didicit a particularibus abſtrahere, et rerum naturam atque conditionem ad abſolutum, quantum poſſibile eſt, deducere iudicium, aliter vtile et bonum ſimpliciter, aliter vtile et bonum ad ſpeciem humanum contractum definiat oportet.

F 3 XLV.

z) c. 6. a) c. 9. b) Contempl. ex min. c. 1. p. 55. c) c. 2.

XLV. Extra et vltra propoſitum ſenſuum et ſenſibilium non egredientibus definiendum videtur, nihil eſſe abſolute, quod ad vnam vel alteram contradictionis partem verius referatur [d]:

XLVI. Non vllus eſt, qui fallat fallaturue ſenſus, quandoquidem ſemper de proprio obiecto pro ſuo modulo, qui propria, vera et vnica eſt menſura, diiudicat.

XLVII. Senſibilia vera ſunt, non iuxta communem aliquam et vniuerſalem menſuram, ſed iuxta homogeneam, particularem, propriam, mutabilem atque variabilem menſuram.

XLVIII. Naturalia omnia continue alterantur, trepidant, mouentur, exagitantur [e].

XLIX. Non eſt poſſibile in ſpecie vlla duo omnino concordantia vel aequalia indiuidua comperire, non ſolum pro habitudine ad alia, ſed vel etiam abſolute in phyſica potentia, ratio ex effluxu influxuque atomorum continuo deriuanda [f].

L. Praeter atomos nihil ſimpliciter plenum, nihil ſimpliciter vacuum praeter ſpatium intra coëuntium trium in plano, et quatuor in ſolido atomorum concurſum intermedians [g].

LI. Quaecunque fiunt, mutantur lapſaque ruunt côntinue aliud ad aliud, non entia ſunt [h].

LII. Anima habet naturam atomam; ea vero ſubſtantialiter accepta, denotat daemonem ſeu animam quae eſt in toto corpore, vel etiam in toto vitae telluris horizonte, cuius vita viuimus, et in cuius eſſe ſumus: tum actu quodam communi quo in tota ſphaera viuimus: tum proprio quo viuimus in horizonte ſeu ſemiſphaerico, vnde cultus attactusque magicos fieri inuenimus, qui ad longius abſentes, etiam defunctos et a recenter defunctis, quorum ſcilicet non fuerint incinerata cadauera, demanant, quandoquidem anima vbique ſuam corporis agnoſcit materiam: Tum actu quodam magis proprio, quo viuimus, in hoc organizato corpore ad nos ipſos illius quamuis auulſa parte pertinente, et ſub noſtrae animae moderamine conſtituta. Tum demum actu propriiſſimo iuxta eam conditionem, qua ab oceano ſubſtantiae ſpiritualis per cordis portam et ad eundem oceanum per eandem portam ingredimur et egredimur animi.

LIII. Nulla ſpecies atomorum eſt corruptibilis vel mortalis, vel generabilis; ſed quaedam ſunt accidentia certa; et cum ſunt, non ſunt per compoſitionem intrinſecam; et cum non ſunt, id eſt, quando non ſunt in aliquo ſubiecto velut pars; accidentaliter non ſunt. Quaedam vero proprie intrinſecaque natura aeterna, immortalia, incomponibilia, indiſſolubilia; nempe animae, Dii, Deus.

LIV. Circulo quadratum, aequare impoſſibile [i].

LV. Certa eſſentia rerum eſt, et numerus; velut eſt hoc, heic, nunc.

Dein

d) c. 3. e) c. 4. f) c. 5. g) c. 4. h) c. 6. i) c. 8.

Dein ſuper omne eſt infinitum verum ens, vnum, bonum, atque monas rerum cunctarum eſſentia [k].

LVI. Infinitum vere eſt proprieque globoſum [l].

LVII. Influxus nullus eſt, ex iis, quos ingens diſtantia ab orbe ſubiecto diremit.

LVIII. Nihil in vniuerſo adeo eſt exiguum, quod ad eximii integritatem atque perfectionem non conducat [m].

LIX. Nihil item malum eſt quibusdam et alicubi, quod et quibusdam et alibi non ſit bonum et optimum.

LX. Hinc ad vniuerſum reſpicienti nihil occurret turpe, malum, incongruum: neque enim varietas atque contrarietas efficit, quo minus omnia ſint optima, prout videlicet a natura gubernantur; quae velut phonaſcus contrarias voces extremas atque medias ad vnam optimam ſymphoniam dirigit et perducit.

Haec potiora ſunt, quae ex tenebroſa Bruni ſylua in lucidiorem paulo campum producere viſum eſt, vt conſtaret, quo pacto et metaphyſice, et phyſice, et mathematice Brunus philoſophari ſoleat. Quamquam enim pleraque quae in hoc libro *de Minimo* occurrunt, geometrica ſunt, metaphyſica tamen et phyſica vbique miſcuit. Et in metaphyſicis quidem nouam ſubtilitatem quaerit, vt nouam philoſophiam condat. Quid enim ſubtilius, quam minimum diſtinguere ab atomo? Aſt id ſupponit vbique Brunus, prodens minimum ſibi notionem eſſe metaphyſicam, atomum phyſicam, quod ex eius definitionibus patet. Nam

Eſt minimum, cuius pars nulla eſt, prima quod eſt pars [n];
Eſt atomus minimum longum latum atque profundum
Corporis et potis eſt pars eſſe ac terminus ipſa.

Quae duo niſi diſtinguantur Brunus intelligi non poteſt. In phyſicis autem ſcholae Italicae amore raptus noua vbique molitur, et dum veritates quasdam phyſicas in ea deprehendit, v. c. terram moueri circa ſolem; planetas eſſe mundos habitabiles, etiam totum ſyſtema theologicum recipit, vt in ſequentibus dicemus. Et haec quidem ab ipſius Bruniani libri lectione ſuppeditata ſunt. Iam viri quoque docti audiendi ſunt, qui alios Bruni libros legerunt, et placita eius ex illis deſignauerunt, vt quantumpote Bruni philoſophiam intelligamus, eiusque pernoſcamus faciem.

§. XVII. Diligenter euoluit Bruni libros deſideratiſſimus LA CROZE [o], qui cum demonſtrare vellet, Spinoziſticum ſyſtema placuiſſe Bruno, ex libro *de Immenſo et innumerabilibus* has eius aſſertiones excerpſit, vt nigrum iis theta praefigeret: *Bruni cogitata ex libris de immenſo.*

I. Diui-

k) c. 14.
l) De Inuent. min. c. 2.
m) De Princip. menſ. et fig. c. 1.
n) p. 145.
o) loc. cit.

I. Diuina essentia est infinita [p].

II. Modum essendi modus possendi sequitur.

III. Modum possendi consequitur operandi modus.

IV. Deus est simplicissima essentia, in qua nulla compositio potest esse, vel diuersitas intrinsece.

V. Consequenter in eodem idem est esse, posse, agere, velle, essentia, potentia, actio, voluntas, et quicquid de eo vere dici potest, quia ipse ipsa est veritas.

VI. Consequenter Dei voluntas est super omnia, ideoque frustrari non potest, neque per se ipsam neque per aliud.

VII. Consequenter voluntas diuina est non modo necessaria, sed etiam est ipsa necessitas, cuius oppositum non est impossibile modo, sed etiam ipsa impossibilitas.

VIII. In simplici essentia non potest esse contrarietas vllo modo, neque inaequalitas: voluntas, inquam, non est contraria et inaequalis potentiae.

IX. Necessitas et libertas sunt vnum, vnde non est formidandum, quod cum agat necessitate naturae, non libere agat, sed potius, immo omnino, non libere ageret, aliter agendo, quam necessitas et natura immo naturae necessitas requirit.

X. Potentia infinita non est, nisi sit possibile infinitum: non est inquam potens, facere infinitum, nisi sit potens fieri; quae enim impossibilis vel ad impossibile potest esse potentia?

XI. Sicut est mundus in hoc spatio, ita et potest esse in simili spatio isti spatio, quod, hoc mundo ablato, possumus aequale huic mundo remanens intelligere.

XII. Huic spatio, in quo est mundus, simile spatium extra mundum non est ratio, quae tollat, neque faciat esse finitum.

XIII. Mundus in simili spatio extra istud non esset huic mundo impedimento, neque maior ratio esset, qua hic formidet ruere illum, quam ille istum, quandoquidem vbique medium est in infinito secundum rei veritatem, sursum vero atque deorsum secundum certam eorum, quae sunt in vno vniuscuiusque ordine habitudinem.

XIV. Melius est esse, quam non esse, dignius est facere, quod est bonum, quam non facere. Ponere ens et verum improportionabiliter melius est, quam sinere non ens, et nihil.

XV. Potentia et voluntas naturalis frustrari non debet, et ad infinitam durationem spatium esse sine proprio actu; tum enim potentia ad impossibile referretur.

XVI. Potentiam infinitam, extensiua sit, siue intensiua, ad esse frustrari est, sic actu malum infinitum poni sicut et actu est spatium infinitum.

XVII. Sicut hoc spatium potest recipere hunc mundum et ornari, ita et simile

p) L. I. p. II.

ſimile quodcunque ſpatium ab ipſo indifferens, ſimili non abſente principio, ſimilem concepiſſe.

XVIII. Ornamentum iſtius ſpatii huiusque mundi perfectio nihil eſt, quod addat vel ſubtrahat vel ſufficientiae, vel indigentiae praeſtet ornamento atque perfectioni alius cuiuscunque ſpatii, quominus non ita actuari exigat illud, quam actuatum rerum plenitudine ſit iſtud.

XIX. De Deo et de natura, quam optime ſentiendum.

XX. De rebus maximis nihil temere citra ſenſum atque rationem defendendum. Haec pro ſyſtematis ſui mundani exiſtentia metaphyſice ratiocinatur Brunus; recte an ſecus? noſtrum in praeſentia non eſt diſcutere, qui eius hypotheſes et φιλοσοφούμενα tantum enarramus. Paralogiſmos eius, qui non intelliget, ei ductorem doctoremque commendamus Croſaeum, qui eos probe detexit. Aſt is alia porro et παραδοξότερα ex Bruni ſcriptis excerpſit, quae, ne reticeamus, quantum nobis innotuit, Brunianae philoſophiae aliquid, hic quoque apponemus.

XXI. Atomis ſolis non conſtant elementa, inde relinquendus Democritus, iisque adiungenda mens diuina moderans cuncta [q].

XXII. Haec mens ſubiectis inſita rebus numeris omnia ſecundum gradus conflat.

XXIII. Bonum verum et perfectum dicitur vnum immixtum, ſimplex, abſtractum, immobile per ſe [r].

XXIV. Lux ſupra, non eſt lux ſine corpore, id eſt vmbra ſine fundamento, et verbum ſine ſignificato, ſed lux quae ſpatium habet, quae vbique tota, quae immobilis, quae denique Deus eſt.

XXV. Vultum hunc rerum decet eſſe perennem rerum ad naturam ſpectantibus et genituram [s].

XXVI. Mundus eſt aeternus; et ſemper fuit, et eſt, et non poteſt eſſe aliter [ſſ].

§. XVIII. Porro legit librum Bruni *de Cauſſa, Principio et Vno* Italica lingua ſcriptum, et has ex eo aſſertiones ſelegit P. BAYLE [t]:

I. Ens, quod reuera exiſtit, non niſi vnum eſſe poteſt, idque infinitum, immobile, indiuiſibile, ſine diſcrimine totius et partis, principii et principiati.

II. Extenſio infinita reducitur neceſſario ad indiuiduum, vt numerus infinitus ad vnitatem reuocatur.

III. Forma ſubſtantialis nunquam perit, differunt enim forma et materia, vt potentia et actus. Ex quo ſequitur, vniuerſum non niſi eſſe vnum.

IV. Inde

q) De Immenſo p. 467.
r) De Max. p. 251.
s) De Vniu. p. 532.
ſſ) Ib. p. 494. 546.
t) loc. cit.

IV. Inde porro concluditur, materiam ſpirituum a materia corporum nihil prorſus differre [u].

V. Recte itaque ſtatuit Dauid de Dinanto: materiam eſſe ſubſtantiam diuinam.

VI. Cauſſa efficiens et cauſſa formalis vniuntur in vno ſubiecto, quod eſt anima mundi.

VII. Differt tamen cauſſa formalis generalis, quae vna modo eſt, a cauſſis formalibus particularibus, quae in infinitum multiplicantur.

VIII. His rite perpenſis felicitas humanae vitae ſublato inani mortis terrore, confirmatur, et Acherontis metus tollitur, quo ſolent corrumpi vitae humanae deliciae.

Haec Baylius, quem dolemus haud plura ex iſto libro deſcripſiſſe, in quo clarius mentem ſuam de origine naturaque ſubſtantiarum detexiſſe videtur. Incerti enim haeremus, vtrum Baylius praeiudicio Spinoziſmi vbique inueniendi occupatus recte in omnibus Bruni mentem expoſuerit, cum ſint in aliis eius ſcriptis nonnulla, quae aliter ſtatuiſſe Brunum, quam Spinozam clariſſime euincant.

Bruni φιλοσοφούμενα excerpta ab Heumanno.

§. XIX. Tandem Cl. HEVMANNVS [x] quoque haud pauca notauit Bruniana dogmata, quae vero phyſica magis ſunt quam metaphyſica. Dabimus etiam eorum hoc loco indicem.

I. Natura vniuerſo configurando diſtinguit naturalibus figuris, virtutes proprietates, ipſaque omnium in eorum ſuperficie nomina depingit, ſculpit et intexit.

II. Dantur magi, qui mutatis nominibus numeros quoque mutant, et hoc pacto ipſum rerum ſtatum.

III. Interſectionibus circulorum magna et occulta hominum ſenſibus virtus eſt.

IV. Accurata inter numeros et figuras analogia intercedit.

V. Vnitatis natura a centro ad circumferentiam remigrat, et ad centrum a circumferentia migrat, ita vero dat temperiem compoſitis, ſanitatem corporibus, animis virtutem.

VI. Vnitas eſt rerum cunctarum eſſentia tota; dyas origo boni atque mali, id eſt, contrariorum.

VII. Habet homo duas animas, appetitum ſenſitiuum ſiue animalem, et intellectiuum ſiue rationalem, hi duo eius daemones ſunt.

VIII. Tres ſunt partes hominis, corpus, anima et ſpiritus, qui eſt vehiculum quod inter animam atque corpus mediat.

IX. Metalla mutare in perfectiora, poſſibile.

X. Grauitas et leuitas corporum oritur ex anima mundi.

XI. Mun-

u) Id aut perperam accepit Baylius, aut ita intelligendum eſt, ratione fontis et originis eadem eſſe ſpiritum et materiam. Alias enim e diametro contraria ponebat Brunus ſpiritum et materiam. vid. de Minimi Exiſt. c. 4. v. 18. ſeqq. p. 14. ſeqq.

x) Locis citatis.

XI. Mundus, cum ſit infinitum vniuerſum, figura caret.

XII. Quia vult animae vis, cuncta moueri, corporaque in proprium ſemper verſarier orbem, oritur inde vita.

XIII. Spatium eſt quantitas continua phyſica triplici dimenſione conſtans, in qua corporum magnitudo capiatur, natura ante omnia corpora et citra omnia corpora conſiſtens, indifferenter omnia recipiens citra actionis paſſionisque conditiones immiſcibile, impenetrabile, non formabile, illocabile, et extra omnia corpora comprehendens, et incomprehenſibiliter intus omnia continens, quo loci munus actuale habente locato nihil poteſt eſſe aequalius, a quo ne cogitatione quidem dimenſiones locatorum corporum erunt ſeparabiles.

XIV. Deus eſt eſſentia ſimpliciſſima, ergo in eo idem eſt poſſe et eſſe, itaque quia Deus poteſt facere mundum infinitum, etiam fecit.

XV. Maculae lunae terram exhibent, lucidae partes maria.

XVI. Singulorum annorum periodo terra circa ſolem voluitur.

XVII. Lux et calor non niſi in corpore compoſito eſſe poſſunt.

XVIII. Viuunt in ſole certae creaturae viuentes, quarum tamen naturam ignoramus: par autem eſt eas nutriri vt ignem, hae interdum apparent hominibus.

XIX. Solem conſtituunt et partes et igneae lucidaeque et terreſtres atque aquoſae, ſibi in corpore globoſo ſuccedentes.

XX. Et in terra et in aëre viuentes creaturae ſunt, corpore ſubtili veſtitae, inde ſpectra.

XXI. Natura numen eſt, et haec Deus in rebus credenda et nominanda eſt.

XXII. Terrae grauitas eſt ab aqua terram comprimente.

XXIII. Cometa eſt ſpecies telluris mundusque per orbem oblique ad viſum hunc ſpeculari corpore latus; raro autem conſpicitur, quia eius circulus non venit ad eam oculorum noſtrorum et ſolis oppoſitionem, vt ſpecularem reddat lucem, niſi raro, quando ſcilicet ita deuenerit vtrumque aſtrum, vt ſplendor ille excitatus in corpore aſtri habeat ad oculos noſtros reflexionem.

§. XX. Haec ſingularia et memoratu digniora laudatis viris doctis ex Bruni Φιλοσοφουμένοις viſa ſunt, quae quoque tot iudiciis et conuiciis laceſſita famae Bruni haud parum obfuerunt. Dolendum autem Brunum, hominem nullo accurato ordine philoſophantem ideam ſyſtematis ſui phyſici et metaphyſici (terminologiam metaphyſicam quam edidit excipimus, quae mere Scholaſtica et Ariſtotelica eſt) nullam dediſſe, vnde difficillimus labor eſt, de vero et genuino ſenſu eius ſententiam ferre. Inde vero factum, vt quod vni atheum, impium, blaſphemum, non ferendum viſum, alteri videretur facile ferendum et ingenio Bruni ἑτεροκλίτῳ, abſurdius et ineptius loquenti quam ſtatuenti condonandum; quodque qui ab

Fundamentum philoſophiae Bruni.

 illis

illis Spinozismi accusatur, ab his ab ista labe absoluatur, et is inter martyres connumeretur. Nos de impietate Bruni in sequentibus dicemus: quod ad ipsum eius systema attinet, non diffitemur quidem, non satis de eius vero et genuino sensu nos ex iis certos esse, quae nobis de placitis Bruni innotuerunt, ita vt accuratum de eo iudicium dari possit. Nec negamus, ex iis, quae ex libro *de Immenso* excerpsit CROSAEVS, et quae ex libro *de Vno, Caussa et Principio* retulit P. BAYLE, Spinozisticum sensum emergere posse. Ast vnam tantum substantiam sensu Spinozistico statuisse Brunum, dicta nos non conuincunt, licet ens vnum tantum, immobile, reuera existens statuat. Haec enim si cum iis comparentur, quae alibi dixit, patet ex eo, Brunum non Spinozisticum sed emanatiuum systema secutum esse; secundum quod ex vno immenso et infinito fonte mediante principiato aliquo effluxerunt et ab aeterno orta sunt cuncta, adeoque ita inesse et existere suo, quod dicunt, ab eo dependent, vt quicquid sunt et existunt, ex illo fonte habeant. Haec innumeris philosophis olim deamata si Bruno tribuimus, tota eius metaphysica recte cohaeret: et verisimillimum est, Brunum, admiratione scholae Pythagoricae, praecipue Semipythagoreorum, et Eleaticorum, quos comtius de rebus naturalibus disserere, quam Stagiritam, censebat, seductum, eorum principia physica et metaphysica recepisse, et Democriti atque Epicuri, et ex recentioribus Copernici cothurnis miro connubio adaptauisse. Quod ne sine teste dixisse videamur, en luculentum Bruni locum, in quo manifesta enarratione systematis metaphysici obscurissimis meditationibus suis, de vno, ente infinito, anima mundi, effluxu et refluxu ad vnum, deque minimis in immensis lucem egregiam affudit. Ita nempe disserit y): *Vniuersum Xenophani metaphysico vnicum, absolutum. Parmenidi eius discipulo a diuinitate ad naturam et a natura ad naturalia descendenti, rursumque a naturalibus per naturam in diuinam speculationem contendenti, triplex definitur, in effectu, typo, archetypo, seu materialiter, formaliter, efficienter, vel explicatim, complicatim, summatim. Nempe in numero, in ordine, in monade, scilicet per singula, per omnia, per totum. Vbi primo modo est vniuersum subsistenter, secundo consistenter, tertio existenter: primo item mobiliter, secundo stabiliter, tertio immobiliter.* Haec suam quoque esse opinionem haud obscure prodit, ita pergens: *Iuxta rationem primi ad quodlibet aspicimus, vt sua incommunicabili proprietate distinctum, seorsim, et in se vnum est. Iuxta secundi rationem ad omnia conuertimur, quae AB EODEM PRINCIPIO MANANT, IN EODEM CONSERVANTE PERSEVERANT, ET AD EVNDEM FINEM CONSPIRANT. Iuxta absolutiorem tertii contemplationem experimur, vt particularia omnia ad certas species, omnes subinde species ad subalternata genera, quae tandem ad vnum communissimum generalissimumque esse, ens, idque ad absolutissimam entitatem, veritatem, monadem ascendit. Ibi vnitas nume-*

y) De Minimo p. 133.

numerorum omnium fons, multitudinem omnem atque varietatem immultiplicabilis et inuariabilis incommunicabiliter et inuariabiliter complectitur. Sic a luce in tenebris et composita ascendimus ad lucem simplicem et absolutam, vt ab illa cognita ad istius iudicium examen atque moderamen descendamus. Vides, Lector, subordinationem principiorum, secundum quam ex vno realiter existente omnia sunt, et existentiam atque veritatem habent, idque mediante natura, id est anima mundi, et in infinita emanata diffluunt, in primum vero ens, vnum totum tandem sublata subsistentia particulari refunduntur. Quo pacto systema scholae Italicae quoque, et Parmenidem similiter differuisse, ex iis, quae suo loco diximus, constat. His positis nihil est in systemate Bruni metaphysico et physico, quod non cohaereat, licet Spinozae vestigia premere videatur. Nam hac emanatione ex infinito ente, per se existente, et omnibus essentiam et existentiam largiente, posita, sequitur, 1) omnem hunc actum emanationis esse necessarium, et pertinere ad essentiam Dei; 2) infinitas posse et debere constitui emanationes et principiata emanatiua, quae ab eo ente participent, et in quibus illius virtus infinite multiplicetur, et demonstretur, adeoque infinitos esse debere mundos: eo quod melius sit esse, quam non esse, nec cum ente infinito posse stare non ens et nihil. 3) Esse quoque eius emanationis durationem infinitam, immo cum necessitate naturae fiat. 4) Ab aeterno debuisse istas emanationes ex ente vno, siue monade absoluta scaturiuisse, esseque ideo mundos infinitos aeternos. Porro 5) ens reuera, id est, per se existens, non nisi vnum esse, infinitum immobile indiuisibile; si enim plura essent, plures fontes darentur, nec ab vnius illius ente participarent omnia existentia. 6) Immo cum hic fons rebus omnibus ex se essentiam et existentiam largiatur, progredi inde formam substantialem, nec eam posse esse ob vnum fontem multiplicem. His concessis, sequitur quoque 7) Materiam rerum omnium esse substantiam diuinam, quae emanauit ad res singulares constituendas; 8) caussam formalem effluxus vnicam applicando ad particularia formas gignere innumeras; 9) quaeque in ente vno siue monade in potentia sunt, per istam emanationem progredi in actum. 10) In his autem omnibus principiato aliquo mediatore opus esse quod extrema vniat, et influxum ex supremo accipiendo cum inferioribus communicet, hancque naturam esse. 11) Eam autem ob hoc munus, huncque locum et vires, non animae mundi nomen tantummodo tueri, sed et Deam habendam esse, eo quod per eam et ad eam adscendendo tandem ad primum vniuersi fontem reducamur. Sed et reliqua quae Spinozistica videntur, hinc lucem capiunt; nam 12) natura cuncta conglutinans, lux increata, et anima rerum omnium immobilis, actiuaque, siue

Natura subiectis insita rebus
Momentis graduanda suis depromit, et aptis
Ordinibus constans, numeris discriminat alte

non eſt monas prima, vt vult CROSAEVS [z], ſed principiatum illud, quod in loco ſupra adducto naturam vocauit, et inter diuinitatem atque naturalia medium collocauit. Quo mediante 13) cum particularia omnia exiſtant, moueanturque, et diuino ex fonte participent, patet inde, cur Deus dicatur eſſe extans totum, infinitum, verum, omne, bonum, vnum, monadum monas etc. Tandem et 14) lux illa, quae ſpatium habet, vbique tota etc. inde fluit, cum omnes fere ſyſtematis emanatiui fautores fontem primum velut infinitam lucis abyſſum conſiderauerint, et ignis ſcholae Pythagoreae, praecipue Hippaſi et aliorum Semipythagoreorum hoc inuoluat. Vnde coniicimus, Brunum Deum et eius emanationes ſimili fere modo ſibi concepiſſe. Quaecunque autem eius mens fuerit, illud dubio carere putamus, vnum Bruni ſiue monadem non ſenſu Spinoziſtico, ſed emanatiuo ſumendum eſſe; aliquoties enim gradationem principiatorum emanatiuorum vsque ad primum principium emanans memorat, inter quae, vt hactenus dicta alio loco illuſtri claudamus, maxime notabile philoſophema expendere iubemus Lectorem, quod ſupra *§. XV. theſi LI.* ex libris *de Minimo* attulimus, comparareque cum *theſi XLI.* hae duae aſſertiones enim clare innuunt, Brunum ex monade numerum, materiam, ſpiritus, entia ſerie emanatiua ita deduxiſſe, vt ſpiritualia entitatem largiantur, materia in minima diuiſa ſemper fluctuet fluatque, et ab illis formas imprimendo diſcernatur formeturque. Haec qui recte intellexerit, reliqua Bruni παράδοξα facile mente comprehendet; clauis enim ſunt, qua reliqua eius myſteria referari poſſunt.

Iudicium de Philoſophia Bruni.

§. XXI. Ex his, niſi fallimur, iudicium de philoſophia Bruni, quantacunque etiam eius obſcuritas ſit, fieri poteſt. Qui enim ea, quae toties de ſyſtemate emanatiuo, miro toties habitu veſtito, aliquoties diſſeruimus, mente repetit, facile de Bruniana philoſophia iudicabit. Nempe cum ſimplicitatem diuinioris doctrinae Brunus ſorderet, et ingenio ſimul vteretur phantaſtico atque ad imaginationis frena laxanda vehementer prono, difficultatibus, quas ſyſtema mundi eiusque ortus atque generatio nectere ſolet, modum poſiturus, et philoſophiam quandam ſimul excogitaturus, quam Ariſtoteli opponere poſſet, ad eiusmodi philoſophiam emanatiuam deuenit, qua rerum omnium naturam, exiſtentiam, et quicquid in rebus reale eſſet, ad cauſſam fontemque vnum referret, rerum autem fluxarum naturam ex minimorum diſpoſitione deriuaret. Quod qua felicitate Brunus executus ſit, lectoris iudicio definiendum relinquimus. Nobis id praecipue obſeruandum, Brunum in mathematicis et phyſicis haud infeliciter exercitatum, malo auſu in metaphyſicos campos fuiſſe digreſſum, et notionum imaginariarum fulcrisque nullis niſi ingenii exorbitantis delirio nixarum praeſidio, ſyſtemati in ſe inepto nec ſatis cohaerenti fundamenta ſubieciſſe, hocque pacto cothurnos haud raro adaptaſſe ſocco, iunxiſſeque equos gryphis. Cum autem Pythagorea cum

z) Act. Phil. Vol. II. p. 796.

cum Democriticis miro Syncretiſmo confunderet, vel ſyſtema magis Semipythagoreum cum Epicureo miſceret, ipſas autem emanationis leges ineptis numerorum, figurarumque geometricarum notionibus turbaret, mirum non eſt, ſyſtema eius et enthuſiaſticum atque paradoxum euaſiſſe, et innumeris naeuis atque paralogiſmis ſcatere, et multa exhibere, quae, ſi verborum obſcuritatem, et notionum incertitudinem tollas, plane nihil ſignificant.

§. XXII. Ex his celebris illa quaeſtio de Bruni atheiſmo ſoluenda, quam poſt alios recentiſſima aetate erudita et amica diſputatione excuſſerunt, viri praeſtantiſſimae doctrinae nobisque amiciſſimi MATVR. VEISSIERE LA CROZE [a] et CHRISTOPHORVS AVG. HEVMANNVS [b]. Impietatem autem iam viuo Bruno obiectam eſſe, querelae eius de inimicorum accuſationibus, quas toties Lectori occinit, ſatis produnt. Maxime vero impietatis praetextus feralem Bruno rogum accelerauit. Teſte enim Scioppio [c] in ſententia de eius capite lata haec ei dogmata atheis et profanis opinionibus deteſtanda obiiciebantur: *Mundos eſſe innumerabiles, animam de corpore in corpus, immo et alium in mundum migrare, vnam animam bina corpora informare poſſe, magiam eſſe rem bonam et licitam: ſpiritum S. nihil eſſe aliud niſi animam mundi, et hoc voluiſſe Moyſen dum ſcribit, eum fuiſſe aquas; mundum eſſe ab aeterno, Moyſen miracula ſua per magiam operatum eſſe, in qua plus profecerat, quam reliqui Aegyptii: eum leges ſuas confinxiſſe, ſacras litteras eſſe ſomnium, diabolum ſaluatum iri, ſolos Hebraeos ab Adamo et Eva originem ducere, reliquos ab iis duobus, quos Deus pridie fecerat, Chriſtum non eſſe Deum, ſed fuiſſe magum inſignem et hominibus illuſiſſe, ac propterea merito ſuſpenſum, (Italice impiccato) non crucifixum eſſe, prophetas et apoſtolos fuiſſe homines nequam, magos et plerosque ſuſpenſos.* Haec Scioppius refert, illi crimini data eſſe a tribunali S. inquiſitionis. Scioppio fidem adhibuere Vrſinus aliique ſupra enumerati. Cel. LA CROZE autem ex inſtituto, recte et non praeter meritum haec ei tribui contendit, eo quod in libris eius eiusmodi impietatis ſpecimina vbique deprehendantur. Idem viſum P. BAYLE [d], IO. FR. BVDDEO [e], CAR. STEPH. IORDANO [f], et qui gentis ſuae cenſorem apud Britannos egit auctori *Spectatoris* [g]. Hi non blaſphemiae tantum et conuitiorum in religionem reuelatam iactorum Brunum accuſant, ſed es Spinoziſmum ei ſine haeſitantia tribuunt, accuſato, quod vnam tantum ſubſtantiam, infinitis modificationibus diſtinctam aſſeruiſſet. Aliter tamen viſum viris doctis aliis, qui licet non negarent, abſurda, paradoxa et leuia plurima inter veritates nonnullas egregias Brunum aſſeruiſſe, atheiſmi tamen veſtigia ſe deprehendere non potuiſſe, conſtanter aſſerunt, et magis ingenium Bruni phantaſticum et cum ratione inſaniens quam atheiſticum, et

Brunus an atheus?

a) ll. cc. b) ll. cc.
c) In Epiſt. ad. Rittershuſ. laudata.
d) l. c. not. C.
e) Theſ. de Atheiſmo c. 1. §. 24.
f) l. c. §. 5. p. 10. ſeqq.
g) Tom. IV. diſc. XXVII. p. 157.

et impietate in Deum deteſtabile, accuſant. Inter quos praeter SORELLVM [h], MORHOFIVM [i], ARNOLDVM [k], plurimum pro excuſando Bruno militauit Cel. HEVMANNVS [l]. Nos more noſtro vtriusque partis rationes adducemus, et tum noſtram quoque modeſte ſubiungemus ἐπίκρισιν, audiemus autem Cel. Croſaeum, quo nemo vel acutius vel doctius Brunum atheiſmi impietatisque profanae conuincere ſategit. Cuncta huc redeunt: 1) ſtatuere Brunum, naturam vnam, ſeu vniuerſum vnum eſſe Deum. Naturam enim eſſe illi lucem increatam et aeternam, quae ſit anima omnium rerum immobilis inſtar vacui, actiua tamen. Hanc eſſe monadem, in hac luce infinita omnia eſſe vnum, vniusque naturae et Dei nomine appellanda venire, cum ab ea vna vegetentur. Sic in vnoquoque mundorum ex indefinito animarum numero animam vnam exſurgere, omnesque mundorum animatorum vnitates in vnam vniuerſi naturam conſpirare, et hanc Bruno Deum eſſe, ſpiritum omnia replentem, totius ordinatorem. 2) Adamum neque protoplaſten fuiſſe, neque omnium hominum patrem, ſed hunc vnius gentis Iudaicae conditorem auctoremque eſſe, praeter hunc reliquis extitiſſe duos alios. 3) Religionem Chriſtianam fabulam eſſe rectae rationi contrariam: id euincere, non libellum modo de *Beſtia triumphante*, ſed et loca quaedam alia in eius ſcriptis, idem prorſus dicere; et vbiuis fere pateſcere, quod nunquam Chriſtianae religionis mentionem faciat ſine aliqua contumeliae aut contemtionis nota. Traducere quoque falſe mortis aeternae cruciatus etc. 4) Idem porro de Moſaica ceterisque religionibus eſſe affirmandum. 5) Nullam illi eſſe creationem rerum, immo quicquid in infinitum extat, id aeternum eſſe, et neceſſario exiſtere. Id enim cum connexionem et relationem neceſſariam inter cauſſam et effectum, ſecundum Brunum requirere, qua vel vno momento temporis potentia immenſa et infinita ſubſiſtere nequiuiſſet, quin effectu, item infinito et immenſo actuaretur: et a Bruno diſerte affirmare, quod rerum ſeries et ſemper fuerit, et ſit, et non poſſit eſſe aliter. 6) Animas hominum reliquorumque animalium e corporibus in corpora illi migrare. Haec Croſaeus; quae tamen non omnia atheiſmum innuunt, ſed ex parte profanum tantum et a veritate religionis Chriſtianae abhorrentem animum produnt. Erudite et ſpecioſis argumenti delicati rationibus cauſſam hanc egit vir celeberrimus, non minori ingenio reſpondit eruditiſſimus HEVMANNVS. Is male imponi Bruno perſonam hominis aſtuti et improbi contendit, nec habendum eſſe pro ingenioſo nequam; ſed fuiſſe, dicit hominem non malum, ingenio praeditum ſimplici, et eius ſapientiae cuius opinione inflatum gereret animum, oſtentatorem minime callidum. Ideo non durius interpretanda videri eius verba, quae nec ſatis circumſpecte ſcripta ſint, nec peruiderit

rit

h) De perf. hominis, Pars III. p. 468. Verſ. Germ. Gallica exhibet BAYLE l. c. p. 681.

i) Polyhiſt. T. I. L. I. c. 8. §. 22. T. II. L. II. c. 15. p. 260. L. II. P. II. c. 11. §. 5. p. 343.

k) Hiſt. Eccleſ. et haeret. Part. II. L. XVII. c. 16. § 8.

l) Act. Phil. Vol. II. p. 380.

rit Brunus absurditates omnes, quae ex iis deriuari possint. Id confirmare aniles superstitiones, toties a Bruno defensas. Nec verisimile esse, maluisse eum, si atheus fuisset, in castra Lutheri tantis cum molestiis et periculis transire, quam cum tot atheismi fautoribus in ecclesiae Romanae gremio cautius sua premendo manere. Immo et hoc praeiudicium non leue esse, quod, atheus si fuisset, facile mutata religionis externae professione vitam redemisset. Neque vero rationes Crosaeanas esse omni exceptione maiores contendit vir celeberrimus. Quod enim voluntatem Dei necessitati subiecerit; id de necessitate essentiae intelligendum esse. Naturam autem Bruni non minus quam Stoicorum ad meteorologiam rhetoricam referendam, nec nimis premendam esse. Locum adductum Bruni de conditoribus hominum ex aliorum sententia loqui videri. Insectationem Christianae religionis intelligendam tantum esse, de partibus pontifici Romano addictis, quibus se infensissimum praebebat. Mosen autem inter magos a Bruno relatum, philosophum dicere non impostorem. Incertum porro esse, annon aeternitatem vniuersi tantum intellexerit, sensu durationis, non initii; tandem, adeo obscura, ambigua et lubrica esse, quae de transmigratione animarum Brunus differit, vt inde animus veri sitiens de certa eius mente securus esse nequeat. Nobis inter tantae doctrinae viros arbitri partes sumere nec licet, nec vacat; dicemus autem, ita poscentibus tractationis nostrae legibus, quid nobis de hoc argumento videatur, vt habeat Lector, quod cum laudatissimorum virorum dissertationibus comparet. Et I. quidem impietatis siue atheismi crimen a profanarum opinionum et paradoxarum doctrinarum colluuie distinguendum esse, monemus. Fecit neglecta haec obseruatio, vt multoties in historia atheismi laberentur viri docti, cum Deum non statim tollat, vel in Numen iniurius secundum naturae praecepta peccet, qui audaces manus sacris paginis iniicit, et intolerabili ausu diuinas veritates lacessere sustinet. Idque in hac quaestione eo magis obseruandum est, quo magis ex dicendis constabit, ab opinionibus profanis, ineptisque et Christianum philosophum non decentibus Brunum absolui non posse, licet ab atheismi crimine sit liberandus. His praemissis II. ea quae desideratissimus Crosaeus attulit, de natura vna, monade, ente, substantia, luce, in qua sint omnia velut in esse suo, nondum Spinozismum aliquem, nobis quidem rem accurate diuque pensitantibus, euincere visa sunt. Quamuis enim, vt ex supra dictis liquet, non magnopere repugnandum esse censeamus afferenti, Deum Bruno lucem increatam, infinitam, subsistentem per se esse, in qua omnes atomi velut in oceano natent quasi et existant; multis tamen locis, atomum materialem, quae cum minimo metaphysico Bruni confundenda non est, ab ista luce increata ita distinxit, vt huius effluxum, quae est mundi anima, velut vacuum Democriti et Epicuri atomis opponat, et conglutinandis atomis velut principium aliquod coordinatum adiungat [m]; quae

m) De Exist. Minimi p. 10.

quae cum ipſe obſeruauerit doctiſſimus Croſaeus, miramur, non animaduertiſſe virum cetera perſpicaciſſimum, hoc pacto vnam naturam ſiue ſubſtantiam Spinozae prorſus euerti. Nec his magnopere obſtant, quae de vna natura, vno ente, monade monadum etc. toties occinit Nolanus philoſophus? haec enim non ad rerum ſubſtantias, ſed ad earum exiſtentiam, ortum, dependentiam atque emanationem pertinent. Id ex illis theſibus quas ſupra §. XVI, ex libro *de Minimo* excerpſimus, manifeſtiſſimum eſſe putamus, in quibus diſtinguit inter animam ſubſtantialis naturae indiuiduae naturae, et animam telluris in ſynodo magna; et inter animam ſynodi totius, quae eſt in vniuerſo; et inter ſupremam animam animarum Deum, ſpiritum omnia replentem, totius ordinatorem, ſupra et extra omnem ordinem. Haec, ſi ſenſu Spinoziſtico vnam naturam Bruni intelligas, conſiſtere nullo modo poſſunt, recte autem, omnia et accurate cohaerent, ſi Brunum, quod ſupra iam monuimus ſtatuamus, emanatiuo ſyſtemati adhaeſiſſe, et ex vno ſubſtantiarum fonte per varias emanationum claſſes et genera rerum omnium ortum aſſeruiſſe. Hoc enim locus ille [n], ad quem prouocauimus, diſerte probat, in quo poſito Deo ſummo ſupra omnem ordinem, variae animarum claſſes, quae ex eo effluxerunt ponuntur: Nec dubitamus, Brunum eodem fere modo vt Orientalis et Aegyptiaca, Cabbaliſtica et Alexandrina philoſophia fecit, Deum ſibi velut lucem quandam infinitam et incorpoream depinxiſſe, ex cuius ſinu varii radii emanauerint, quibus rerum corporearum ſiue minimorum materialium animetur congeries. Quae hypotheſis ſatis quidem abſurda eſt, nec inſignibus naeuis caret, et quod vltro fatemur, in naturam Dei peccat, at Spinoziſtica haud eſt, cum inter Deum, medium emanationis ſiue principiatum primum, et emanantia accurate diſtinguat, et participationem quidem diuinae eſſentiae inferat, non vero ipſam Dei naturam cum creatura confundat. Et hoc quidem ſenſu, non vero Spinoziſtico, ea ſumenda ſunt, quae de cauſſa formali, ſubſtantiali, potentia, actu etc. ex Peripateticorum ſchola ad hoc ſyſtema inepte translatis dixit Brunus, quae ad inurendam ei Spinoziſmi maculam perperam adhibuit P. Bayle. Verbo, vnum Bruni cum vno Pythagorico et Parmenideo comparandum eſt, vt intelligatur, quantum ab vno Spinoziſtico vel etiam Stoico diſtet; quod illo deterius eſt. Res enim omnes, quotquot exiſtunt, ſi Brunum, Pythagoreos, Platonicosque ſequentem audias, ex vno fonte, Deo, ſunt et acceperunt, quicquid ſunt, et lux illa diuina omnem illis realitatem, quam vocant, contulit: aſt multis tamen modis ab illa ſcaturigine ſua differunt, licet per gradationes varias ad originem tandem ſuam queant reduci. Et haec cauſſa quoque eſt, cur rerum omnium viciſſitudines at refluxum ad monadem obſcuris quidem et ſatis confuſis notionibus Brunus aſſeruerit [o]. Cum ergo Deum a mundis innumerabilibus ita Brunus diſtinxerit, vt hos cum illo mediante tantum architecto mundi, id eſt, anima

n) p. 74. o) De Minimi Exiſt. c. 5. p. 21.

anima quadam vniuerſali coniungat, ſicque vniuerſum, hoc medio, participante in eo ſubſiſtere et eſſe dicat, patet inde, non tam atheiſmum, quam enthuſiaſmum Bruno obiici poſſe, quo res creatas omnes diuinitate quadam repleuit, easque non modificationes Dei Spinoziſticas vel partes deitatis Stoicas eſſe, ſed producta emanationis diuinae ſenſu Pythagoreo et Platonico cenſuit. Ex his vero III. aeternitas vniuerſi, quae a mundorum infinitorum ortu et interitu per varias viciſſitudines exiſtente diſtinguenda eſt, intelligi eo ſenſu poteſt, quo Brunus intelligi voluit. Vniuerſum enim non libere extitiſſe, ſed ex neceſſitate diuinae naturae effluxu ſuos per omnem aeternitatem, produxiſſe, non poterat non aſſerere [p], cum ſemel ſtatuiſſet, quicquid in Deo et ex Deo eſt, et ab eo fit, fieri neceſſario, hancque neceſſitatem voluntatis cum neceſſitate eſſentiae ita coincidere, vt plane eadem ſit, et maximam Dei libertatem conſtituat. Quae ἀνάγκη vt ipſum veterum Pythagoreorum, Heracliti et Stoicorum (qui omnes vno ex fonte hauſerunt) fatum eſt, ita aeternas periodos effluxus et refluxus inuoluit. Aſt haec ad vniuerſi tantum aeternitatem pertinent, et infinitis quoque mundis patrocinantur, ſingulorum autem mundorum ortum et interitum non tollunt. Poſito enim ſyſtematis emanatiui principio, ſequitur inde, mundos abſoluto curſu reductum iri ad nouas emanationes conſtituendas, emendatumque iri eorum imperfectiones vel potius ex complexu nouo atomorum mediante anima mundi nouos orituros planetas. Ita enim Brunus exploſo Peripateticorum coelo immobili philoſophatur [q]; *Habemus nos, vbi Dei infiniti potentis, omnipotentisque naturae virtutem poſſibilitatemque proprio actu non exſpoliatam contemplemur, admiremurque, - - nouam item tellurem, buae in ſpeciem lunae, Veneris, atque Iouis de opacitate obſcuritate elementanorumque corporum ſentina conſurgat:*

Convexum coeli implicitis orbesque meantes
Ordinibus, nixum geminûm ſuper axe polorum
Vna dies dabit exitio celeberrima mundum
Quam melior ſpecies coelo pandetur ab alto.

Nihil itaque noui hac mundi aeternitate aſſerit Brunus, nec naturam ſiue mundum cum Deo confundit, ſed ob emanationis naturam participationem tantum aeternitatis ex fonte ſuo vniuerſo emanatiuo, non vero partibus ſucceſſiuis tribuit, quae atheiſmum quidem non inuoluunt, at ſatis tamen inepta ſunt et pantheiſmo cuidam incruſtando frigidam ſuffundunt. Ex his IV. transmigratio animarum, qualem Brunus tradidit, lucem, niſi fallimur, ſatis claram mutuatur. Μετεμψύχωσιν enim Brunum ſenſu ſcholae Pythagoreae recepto ſtatuiſſe, nobis negandum non eſſe videtur; nam recitata Pythagorae et Platonicorum de animae migratione ſententia addit: *Haec illi, qui aeterna omnia quadam reuolutione exagitata intelligunt,*

 praeter

p) Ibid. v. 31. ſeqq. q) Ibid. p. 65.

praeter vnum, id eſt Deum. Quibus verbis ipſum ſyſtema emanatiuum ſatis luculenter depingit, cui calculum eum adieciſſe ſatis hactenus euidenter probauimus; illa enim reuolutio vt ex emanationis neceſſitate et motu periodico exſurgit, ita adeo placuit Bruno, vt ſingulari capite libri *de Minimo* demonſtrare conetur, *omnia quodammodo circuire et circulum imitari.* Quae ſatis quidem ingenium eius paradoxum, enthuſiaſmo infectum, et phantaſticum produnt, nihil tamen ad atheiſmum euincendum faciunt, cum Deus fons potius ſit omnis illius reuolutionis, tantum abeſt, vt hac μετεμψυχώσει Dei naturam tollat. Interdum tamen, vt ſatis incertus fuit Brunus, μετενσωμάτωσιν magis Stoicam, quam μετεμψύχωσιν Pythagoream tradere videtur, nempe ſtatuendo redire animas in animam mundi, et ex ea iterum in noua corpora ita dilabi, vt huic numero vel ſubſtantiae atomi adglomeratae adhaereant, iisque implicatus animus nouum hominem conſtituat. Reduci autem in concordiam ſecum Brunus poteſt, ſi eam Pythagoreae μετεμψυχώσεως explicationem illi tribuamus, quam ſuo loco [r] accurate expoſuimus. Et hae quidem rationes ex philoſophia Bruni deſumtae ſunt, quibus atheiſmum eius euincere, perperam, niſi fallimur, viri docti contendunt, ſyſtema Spinoziſticum cum emanatiuo confundentes. V. Reliqua ad irriſam a Bruno religionem Chriſtianam pertinent, et huc omnia loca ſpectare dicuntur, quae ex ſcriptis Bruni attulit doctiſſimus Croſaeus. Aſt ea obſcurum per aeque obſcurum probare, et incertum eſſe, vtrum vel gentilem ſuperſtitionem, vel Chriſtianorum quorundam corruptiones, an ipſam religionem Chriſtianam tangant, fatebitur quilibet, qui ea accurate inſpexerit. Prout enim quis de Bruni religione opinionem tenet, ita explicari ea vel ſiniſtro, vel tolerabili ſenſu poſſunt. Fatemur tamen ea, quae de recentiorum hominum religione fraudibus plena, et anili ſuperſtitioni iuncta attulit, videri maxime veriſimiliter in eas partes dicta eſſe, quas reliquerat, et imprimis mores arteſque eccleſiae Romanae, quas peſſimas dicebat, et Vatiniano perſequebatur odio, perſecutionis, vt videtur iniquitate exacerbatus, ſugillare. Id nos ipſe Scioppius docet, tradens beſtiae triumphantis titulo papam eum traducere voluiſſe. Patiuntur quoque omnia ea loca, quae adduci ſolent, hunc ſenſum, vt ordinis clericorum ſycophantias, impoſturasque exagitaſſe dicatur. His vero opponit Cel. Croſaeus librum peſtilentiſſimum *Beſtiae triumphantis*, in qua omnem religionem, etiam Chriſtianam, acerbiſſime vulneraſſe viſus eſt. Adeo vero rarus libellus iſte eſt, vt ipſi viri docti, qui magno pretio redemtum [s] viderunt, de titulo, loco et anno impreſſionis valde inter ſe differant. Non enarrabimus famoſae ſatyrae hiſtoriam, quae ad noſtros limites non pertinet; dabunt, quantum ſatis harum lautitiarum cupidis viri doctiſſimi AVGV-

STVS

r) T. I. p. 1092.

s) 300. florenis redemtus aliquoties eſt. Vid. Nou. lit. Lipſ. 1726. p. 278. Cl. BVNEMANNI Cat. libror. rariſſ. p. 13. Tanti nugae miſerandae veneunt. Rectius inter Bigotianos libros exiguo pretio venditus eſt, teſte NICERONIO l. c.

stvs Bayervs ſſ) et Ioannes Vogtivs t), quibus eruditas de libris rarioribus tractationes debemus, apud quos plures quoque nominantur, qui hunc libellum deſcripſerunt. Nos id hoc loco monemus, nondum extra controuerſiae aleam poſitum eſſe, quod ab ipſo Bruno liber, teſte P. Bayle, ineptus et confuſus, ſcriptus ſit. Habet is hunc titulum: *Spaccio de la beſtia trionſante, propoſto da Giore, effettuato dal conſeglo, reuelato da Mercurio, recitato da Sophia, udita da Saulino, regiſtrato dal Nolano. Diviſe in tre dialogi, ſubdiuiſe in tre parti. Conſecrato al molto illuſtre et excellente caualliere, Sig. Philippo Sidneo. Stampato in Parigi* cIↄ Iↄ lxxxiv. Eſſe hunc impreſſionis locum annumque fictitium, non alia demonſtratione opus eſt, quam, quae ex rationibus chronologicis hiſtoriae Bruni deſumitur: hoc enim, quem prae ſe liber fert anno, nondum ad Gallos dilapſus erat Brunus, quae ſine dubio cauſſa eſt, cur viris doctis viſum ſit, non apud Gallos ſed Britannos libellum equiti Anglo dicatum prodiiſſe. Aſt non minoribus difficultatibus laborare iter Anglicum Bruni, ſi ante annum cIↄ Iↄ xcii, contigiſſe dicatur, ſupra expoſuimus: quae cauſſa eſſe videtur, cur P. Bayle libellum anno cIↄIↄxciv dicat prodiiſſe, niſi calami vel typorum vitio erratum ſit. Nec ſi dicas, Italicam editionem Pariſiorum nomen mentiri, veriſimile eſt, tam libera ſatyra in omnem religionem, maxime vero in eccleſiam Romanam debacchari auſum fuiſſe hominem adhuc in Italia verſantem. Ipſe quoque Brunus in nullo, quod eius genuinum eſſe nouimus, ſcripto ad illum libellum prouocat, qui tamen frequenter et edita et affecta in partes vocare ſolet. Viderint itaque, qui curioſius arcana literaria ſcrutantur, an non libellus ipſe ab homine aliquo nequam Bruno ſuppoſitus ſit, cum percrebuiſſet beſtiae triumphantis titulo, (id quod ex Scioppii relatione nouimus) acerbiſſimam in pontificem Romanum et coetus eius ſequaces ſatyram euulgaſſe, vt hoc titulo auidius cariusque emeretur liber, quo ſimili artificio Tolandum in vulganda libelli huius verſione Anglica vſum fuiſſe narrat venerabilis Moshemivs u). De ipſo vero libro, quem non legimus, pronuntiare nihil audemus; fatemur autem, ſuſpectas nobis eſſe narrationes ſcriptorum, qui eius mentionem faciunt. Quamuis enim in eo omnes conſentiant, ſuperſtitionem philoſophiae contrariam, et religionis auctoritate abutentem valde exagitaſſe auctorem, alii tamen ad ſolam tractationem moralem eum referunt, alii ſatyram in pontificem exhibere pronuntiant, alii religionem omnem exſibilari, et Chriſtianam quoque impoſturae argui perhibent. Quae ſatis euincunt, aut non accurate inſpexiſſe eos libellum, aut ita obſcurum eſſe, vt vera auctoris mens coniecturis tantum queat definiri; nihil autem certi de vera eius ſententia conſtare. Quodſi libellus Brunum verum parentem agnoſcat, ſuſpicamur, hominem implacabili odio diris perſecutionibus cleri Romani aduerſus iſtos coetus accenſum,

ſſ) Memor. libr. rar. c. 71. p. 219.
t) Cat. libr. rar. p. 141.
u) In Vita Tolandi §. 32. p. 173. Suppoſitum queque cenſet auctor diſſertationis, qua Cl. Monetae de tribus impoſtoribus reſpondetur p. 4. ſ.

ſum, acerba ſatyra eum depexum dare voluiſſe, ideoque magno conatu et liberrimo calamo in ſuperſtitionem Chriſtianorum fuiſſe inuectum. Solitum enim fuiſſe id facere, vna oratio valedictoria apud Wittebergenſes habita luculenter demonſtrat. Cum autem ſyſtema ſibi phyſicum et metaphyſicum conſtruxiſſet, quod a placitis Chriſtianae doctrinae haud parum deuiat, et nonnulla dogmata inter fabulas refert, quae in ciuitate ſacra inter ſummas leges referuntur, quale eſt de praemiis atque poenis poſt hanc vitam, omnino veriſimile eſt, hominem audacem animique impotentis talia quoque inter ſuperſtitiones monachales retuliſſe, et ſic in ipſam quoque religionem peccauiſſe. Certe paradoxa, et a placitis Chriſtianis multis nominibus diſcedentia ſomnia Brunum fouiſſe, quale eſt praeadamitarum fabula, negare non audemus, et ipſum eius ſyſtema philoſophicum attentis ſuadet. Quae ab improbitate Brunum liberari non poſſe ſatis quidem certo ſunt teſtimonio, at atheiſmum tamen non euincunt, forte mitiorem quoque et benigniorem interpretationem admittunt, de quo illi ſtatuent, quibus ipſius libelli legendi copia occurrit: multo minus ad excuſandam Romanae inquiſitionis ſaeuitiam ſufficiunt. Et haec quidem de Iordano Bruno Nolano.

* *

CAPVT TERTIVM,

DE HIERONYMO CARDANO.

§. I.

Hiſtoriae H. Cardani ſcriptores.

Eodem inter reformatores philoſophiae charactere, quo Brunus, innotuit HIERONYMVS CARDANVS, in philoſophiae pariter atque artis medicae hiſtoria celeberrimus, qui, dubium eſt, vtrum virtutibus illuſtrior fuerit, quam vitiis. Ampliſſimum is ipſe de vita ſua commentarium ſcripſit, quem, vt erat Proteo mutabilior, aliquoties refinxit. Teſte enim Cl. REIMMANNO [a] ſciagraphia libelli *de Libris propriis* adiecta eſt eius libris *de Conſolatione*, editamque eſſe anno cIↄ Iↄ XXXVII, alibi idem vir doctus innuit [b]. Quo auctore quoque nouimus Baſileae anno cIↄ Iↄ XLII, vna cum aliis quibusdam eius lucubrationibus prodiiſſe. Et NAVDAEVS [c] Norimbergenſem editionem anni cIↄ Iↄ XLIV, atque Venetam anni cIↄ Iↄ LVII nominat. Vltimam tamen manum impoſuit huic narrationi Cardanus, poſt editionem anni cIↄ Iↄ LXII, quo libellum iſtum cum libris IV *Somniorum Syneſiorum* aliisque apud Baſileenſes vulgauit anno cIↄ Iↄ LXXV, vt ipſe refert [d]. Qui liber cum rarius compareret, laudanda eſt illuſtris doctrinae viri, GABRIELIS NAV-

DAEI

a) Hiſt. Atheiſmi ſect. III. c. 4. §. 11. p. 366.
b) In Cat. Bibl. Reimmann. P. II. p. 407.
c) In Iud. de Cardano.
d) c. 4. p. 9.

DAEI induſtria, qui eum apud Pariſienſes [e] recudi fecit, addito iudicio de Cardano pulcherrime et accurate ſcripto, quod Cardani poſtea operibus praefixere editores Lugdunenſes, et nonnulli perperam pro biographia Cardani habent; cum characterem tantummodo, ingenii, morum, doctrinae Cardani contineat. Quamuis autem adeo veritati litauerit in deſcribenda vitae ſuae hiſtoria philoſophus famoſiſſimus, vt quae parum ipſi decora ſunt et exiſtimationem nominis eius laedunt, minime reticuerit, quin eas ἀνομαλίας deſcripſerit, quas ſi tacuiſſet, hodie ignorarentur, vnde, quam fidem hic praeſtet ſcriptor de ſe ipſo intelligitur [f]: dolendum tamen, maluiſſe Cardanum, per diuerſa argumenti capita hiſtoriam ſuam diſtribuere, quam recto filo et integra ſerie eam delineare. Ita enim factum, vt quaedam in ea deſint, quae non omiſiſſet, ſi iuſtum hiſtoriae ordinem fuiſſet ſecutus. Deſideramus ergo hodie adhuc viri καὶ ταῖς εὐφημίαις καὶ δυσφημίαις celeberrimi biographiam accuratam ſuisque numeris abſolutam. Quamuis enim haud pauca collegerint ad hiſtoriam Cardani pertinentia P. BAYLE [g], TOMASINVS [h], GHILINVS [i], CORTIVS [k], TELLERVS [l], CHRISTIVS [m], TEISSIERVS [n], quos ſecuti ſunt recentiores [o], qui literariam hiſtoriam in vulgus notiſſimis libris ſunt complexi; integra tamen de Cardano tractatione hodie caremus. Nos inſtituti memores, eiusque legibus circumſcripti, ad ea potiſſimum reſpiciemus, quae virum et vita, et doctrina et moribus παράδοξον, et ſuos manes frequenter paſſum, propius noſcendum offerunt, produntque, quid in nouanda philoſophia praeſtiterit, quam philoſophi imaginem expreſſerit, quo pacto vel adiuuerit philoſophiam vel corruperit, quaeque alia ſunt, ad noſtros limites pertinentia.

Cardani natiuitas, parentes, pueritia.

§. II. Habuit Cardanus patriam Mediolanum, natus autem eſt Papiae. Annum natiuitatis ipſe in libro *de Vita propria* definit [p] cIↃIↃVIII Cal. Octobr. hora noctis prima non exacta, ſed paulo magis dimidia, et tamen beſſe minore. Aſt obſcurum eſſe, vtrum numerus VIII. ad annum, vel ad menſis diem pertineat, iam vidit P. BAYLE [q], obſeruatumque H. BAILLETO [r], incertiſſimos eſſe ſcriptores de die annoque natali et emortuali Cardani. Recte autem coniecit acutiſſimus Baylius, vtrumque numerum, tum qui cIↃIↃVIII ponit, tum qui annum cIↃIↃ ſignat, valde ſuſpectum eſſe; narrare enim Cardanum [s]: in capite octaui anni laboraſſe ſe dyſenteria cum febre ex morbo epidemio et peſtilenti, et conualuiſſe, dum

e) 1643. 8. recuſum libellum dedere Amſtelodamenſes 1654. 12. qua editione vtimur.

f) Multa de vita ſua quoque tetigit Cardanus in explicatione geniturae ſuae ad calcem Comm. in Ptolemaeum de aſtrorum iudiciis, qui locus cum iſta biographia comparari meretur.

g) Dict. T. I. Art. Cardan.

h) Elog. p. 55.

i) Theatr. P. I. p. 115.

k) Notit. Dei medici ſcrittori Milaneſi p. 74.

l) Monum. ined. trim. XI. art. 1. ex ſchedis Iac. Thomaſii.

m) Noct. Acad. Spec. I. Obſ. 3.

n) Elog. T. III. p. 109.

o) Vitam Cardani deſcripſit quoque SEVINVS Hiſt. Acad. reg. inſcript. T. XIII. art. 2.

p) c. 2. p. 5.

q) l. c. not. A.

r) De ſatyres perſonnelles T. I. p. 46.

s) c. 4. p. 10.

dum Galli deuictis in Abduae confiniis Venetis, celebrarent triumphum, quem a fenestra spectare licuerit. Ast accidisse istam pugnam anno cIɔIɔIX, prid. Id. Mai. ex quo sequatur, Cardanum circa aequinoctia autumnalia anni cIɔIɔVIII dysenteria correptum septennem tunc puerum fuisse, adeoque eius natiuitatem in annum cIɔIɔI, VIII Cal. Octobr. reponendam esse. Quam coniecturam confirmat totum caput quartum, ex quo paulo curatius attendenti palam erit, ita numerare Cardanum vitae suae annos, vt cum annis seculi XVI tum decurrentis coincidant, et natiuitatis tempus in primum seculi XVI annum cadat. Omnem autem dubitationem eximit genitura Cardani, qualem ipse in calce *Commentarii in* Cl. PTOLEMAEI *libros de astrorum iudiciis* [ss] exhibuit. Ex ea enim patet, Cardanum V. Cal. Ian. anno cIɔIɔ conceptum, anno cIɔIɔI, VIII. Cal. Oct. hora VI. min. XL. a meridie natum fuisse; adeoque acu rem tetigisse P. Baylium, nec caussam amplius esse, cur de natali Cardani in partes scriptores abeant, qui forte non dissensissent, nisi laudati libri raritas tanta esset, vt paucissimis eam inspicere et verum tempus natale Cardani ex eo discere licuisset. Genere editus est antiqua stirpis nobilitate illustri, quod in ipso tractationis limine [t] enarratis familiae suae heroibus exponit, quod tamen sua aetate ita ad incitas redactum fuisse retulit Naudaeus [u], vt vix ex plebe Cardanus vnus adhuc Mediolani tum vixerit. Patrem habuit Facium Cardanum, Iurisconsultum, sed et medicinae peritia ac literis mathematicis atque philosophicis clarum [x], cuius genesin filius exposuit [y], et potiores vitae eius circumstantias delineauit, quaedam etiam de eo inter medicos Mediolanenses attulit BARTHOL. CORTIVS [z], qui videndus. Ab hoc parente male se acceptum esse non dissimulat, et frustra tentatis abortiuis medicamentis editum se a matre fatetur; quam a patre discedentem eum peperisse haud obscure ipse innuit [a]. Id quod occasionem suppeditauit MOTTAEO VAYERIO [b], NAVDAEO, TEISSIERIO, BAYLIO [c], suspicandi, ex thoro illegitimo eum prodiisse. Quam tamen suspicionem satis leuem esse, ex eo intelligitur, quod ipse Cardanus vtriusque parentis maiores, et legitimam stirpem enarret: immo Claram Micheriam, nostri matrem a patre viduo in senectute ductam esse in vxorem ipse CARDANVS alio loco [d] diserte testetur. Non tam natus, quam a matre, tribus perpetuis diebus in partu conflictata extractus tanquam mortuus, cum capillis nigris et crispis, recreatus balneo vini calidi superstes euasit tandem [e]. Id quod indicium aerumnarum sibi fuisse tradit [f]. Primo mense nutricem ipsa die, qua aegrotauit, ex peste amisit, ipsique carbunculi quinque in facie, crucis in effigiem, superuenerunt, vt vnus foret in nasi apice, quibus postea

ss) p. 59.
t) c. 1. p. 3.
u) Naudaeana p. 16. 17.
x) De Vita propr. c. 3. p. 7. 8.
y) l. c. p. 62.
z) l. c. L. II. p. 53.
a) Locis citatis.
b) Ep. 63. T. XI. Opp. p. 63.
c) Locis citatis.
d) De Genes. p. 65.
e) De Vit. propr. c. 4 p. 9.
f) De Genes. p. 56.

poſtea locis tubercula renouata ſunt. Tertio demum anno ablactatus, quarto Mediolanum delatus a patre et matre ſine cauſſa verberatus, toties aegrotauit ad mortis periculum [g]. Anno aetatis octauo dyſenteria cum febri epidemica laborans, non prius in ſpem ſalutis rediit, quam cum prorſus vt mortuum vtrique parentes defleuiſſent [h]: patre a B. Hieronymo auxilium pro filio deprecante et impetrante, licet is ſe daemonem quoque familiarem habere palam profiteretur: quem mire eiusmodi fabulis ſuperſtitionem olentibus gauiſum fuiſſe filius alio loco [i] luculento exemplo docet. Nondum reſtitutus plane ex morbo cecidit e ſcala cum malleo, graui vulnere frontem laeſit, et ſimili ratione multoties, ſi ipſum audis, vitae et ſanitatis pericula adiit, quae tamen apud ipſum, prolixe ea enarrantem [k] legenda ſunt, ex quibus intelligitur, vt animo et temperamento, ita fato ſingularem prorſus Cardanum fuiſſe. Propius ad rem noſtram ſpectat eius educatio; ipſe enim queritur [l], patrem ſe vt ſeruum duxiſſe mira pertinacia, immo ſaeuitia; quod diuino quidem conſilio potius factum eſſe, quam patris culpa, tum maxime, quod mater et matertera conſenſerint, iudicat [m], reapſe tamen ſi non omnis, haud leuis tamen, cauſſa vitae Cardani tantis prudentiae et ſtultitiae vicibus actae fuiſſe videtur. Erat autem pater Cardani et legum et artium ſatis peritus, et mathematicarum diſciplinarum, etiam earum, quae ſecretiores habentur, probe gnarus [n]. Ipſe igitur filium anno circiter nono arithmeticae rudimenta, et quaſi tunc arcana familiariter eum docuit: paulo poſt etiam Arabicae aſtrologiae praecepta tradidit, et memoriam in eum artificialem inſtillare conatus eſt, ad quam tamen memoriam ſe minime aptum fuiſſe fatetur [o]. Ad maiora progreſſus pater poſt duodecimum annum docuit eum ſex Euclidis libros, cum eorum valde ſtudioſus eſſet; iuris quoque legumque ſcientiam ei valde commendauit: quia autem in eo inſtituto a prima iuuentute manſerat, vt vitae conſuleret, credebatque, ſtudia medicinae magis huic propoſito conducere, quam legum, et vt propiora fini, et vt orbi communia toti, et omnibus ſeculis; tamen vt candidiora ac quae rationi, aeternae naturae legi non hominum opinionibus inniterentur, ideo haec ipſa cum philoſophia amplexatus eſt, non iurisprudentiam [p]. Quod ita male habuiſſe parentem ait, vt, cum deſeri ſtudia a ſe iurisprudentiae, vt philoſophiam ſequeretur, animaduerteret, fleuerit eo praeſente, indolueritque, non iisdem eum ſtudiis incumbere, quod nobiliorem diſciplinam arbitraretur, quae eſſet ad opes et potentiam aptior, et ad familiam euehendam faceret. At ille voto firmo propoſito, tum rationibus

g) De Vit. prop. p. 10.

h) Ibid.

i) De Subtilit. L. XIX. p. m. 687. vbi ex patris ſchedis narrat, daemones quosdam Auerroiſmi patronos cum parente fuiſſe congreſſos.

k) C. 30. p. 78. ſeqq.

l) C. 4. p. 11.

m) De Genitur. p. 69.

n) Conf. CORTE notizie hiſtoriche intorn'a medici Scrittori Milaneſi L. II. p. 53.

o) C. 3. p. 8.

p) Ita ipſe c. 10. p. 34.

onibus adductis, tum quod parum illum etiam absque impedimento profecisse videret, immotus ad illius adhortationes mansit. Abiit itaque exacto XIX anno in Ticinensem academiam, XXI peracto rursum Papiam se contulit [q]. Ibi audiuit in philosophia Brandam Porrium, et Franciscum Faegium Nouariensem, in medicina vero Matthaeum Curtium [r], sub quo publice disputauit, et professus tum est Euclidem in gymnasio, dialecticam paucis diebus, tum et primam philosophiam, primum pro fratre Romulo Seruita, post pluribus pro quodam medico Pandulfo [s]. Bellorum tumultibus autem coactus domum remigrare, moram longam haud fecit, sed post initium anni XXIV Patauium se contulit, vbi Curtium se et Memoriam in medica arte audiuisse ait. Ibi lauream quoque in artibus accepit laetante parente, qui paulo post fatis concessit. Sub huius anni finem factus est rector eius academiae, in fine sequentis medicinae doctor. Peracto magistratu academico, cum patriae fata pertimesceret, hortatu amici in Saccense oppidum se contulit, et eo loco patriae calamitates, annonae caritatem, pestem, bellicos tumultus euitauit. Quibus remittentibus anno cIↃ IↃ XXIX rediit Mediolanum, at reiectus a collegio et matre etiam morosa, rediit in oppidulum, sed graui pectoris morbo oppressus, quo tamen se voto ad B. Virginem solutum esse ait [t]. Frequenter enim ad religionis auxilia solebat recurrere in angustiis, adeo, vt scribat [u], *se non solum diuinae maiestatis memorem fuisse, sed et B. Virginis Mariae beatique Martini, somnio monitum, vt sub eius patrocinio aliquando quietiorem vitam et perennem duceret.* Itaque irata numina habuisse Cardanus censendus est, quod somnii vaticinio delusus ad vitae finem, quiete frui non potuerit. Anno eius seculi trigesimo primo duxit vxorem Luciam Bandarinam ex oppido Saccensi [x], quae, teste TOMASINO [y] plus ingenio et perspicacia valuit quam opibus; quam satis imprudenter duxisse ipse refert [z], nec negat, annis XV, quibus secum vixerit, omnium malorum, quae sibi in tota vita acciderint, caussam fuisse. Cum enim duorum filiorum, et vnius filiae parentem eum fecisset, ilias malorum ex hac prole illi enata est. Formati enim a patre magnam sapientiae et stultitiae mixturam patiente, non potuere ita adolescere, vt solatia inde illis, a quibus sati erant, exsurgerent. Inde innumerae Cardano calamitates enatae, quas ipse copiose enarrat [a], fassus candide, maximum se errorem in filiorum educatione admisisse, quem satis acerbe luere coactus est. Filius enim natu maior ob propinatum vxori puerperae venenum securi in carcere percussus est, minor natu omni flagitiorum genere pa-

q) C. 4. p. 11.

r) Docuit Curtius medicinam non Papiae modo, sed et Bononiae, Florentiae, Pisis, Patauii. Gratiosus apud Clementem VII. P. M. obiit 1544. Scripta eius enarrat MERCKLIN. Linden, renov. pag. 793.

s) pag. 12.

t) C. 4. p. 13.

u) C. 22. p. 61. seq.

x) pag. 14.

y) Elog. T. I. p. 55. Ipse de Genit. p. 113. ingeniosam et mediocriter pulchram, animosam, peruicacem, indomitam describit.

z) De Vit. propr. c. 26. p. 68. seq.

a) pag. 70.

patrem excruciauit, nec carceris metu ab eo coërceri potuit. Vnde damnum ſuum deflere non debuerat [b], quod ab anno XXI ad XXXI oblaeſus in genitalibus non potuerit concumbere cum mulieribus, quamuis fateatur [c], *cogitationem aſſiduam Venereorum perpetuo ipſum torſiſſe, et quod facto implere non licuit, aut feciſſe potentem puduit, cogitatione aſſidua mentitum eſſe voluptatem.* Quam libidinoſam cogitationem cauſſam habuiſſe Venerem Saturno et Mercurio complicatam, et Martem vtrique luminari ingenioſe nugatur. Cum autem Sacca Gallareatum aeger ſe contuliſſet, adeo paupertate preſſus eſt, vt *ſe deſiiſſe* dicat [d], *pauperem eſſe, quia nihil ipſi relictum fuerit.* Paulo tamen laetior fortuna arridere coepit, cum XXXIV annis iam perfectis Mediolani mathematicas artes profitendi occaſionem nactus eſſet; et oblata quoque fuit biennio poſt conditio docendae Papiae medicinae, aſt non accepit, quia ſpes non erat, vnde ſumeret ſtipendium. In id itaque conniſus eſt, vt in collegium medicorum Mediolanenſium reciperetur. Quo diu quidem excluſus, anno vero cIɔIɔ XXXIX receptus praeter omnium ſpem amicorum potentium auxilio, poſt anno cIɔIɔ XLIII medicinam Mediolani publice profeſſus eſt. Sequenti autem cum domus eius ruiſſet [e], Papiae medicinam docuit, anno tamen ſequente in patriam rediit, quod ſtipendium non numeraretur. Quamuis autem inopia eum liberare conarentur amici, et Moronus cardinalis conditiones haud aſpernendas anno cIɔIɔ XLVI ei offerret [f], difficilis tamen et ſuperciliofus, et ſuae fortunae minime obſequens eas aſpernatus eſt [g]. Similiter anno ſequenti per Andream Veſalium, quo amico vtebatur, oblata ei eſt conditio Iɔccc coronatorum in ſingulos annos a rege Daniae, cum victus impenſa ſoluenda: verum et hac fortuna vti neſciuit, cum et regionis intemperies et aliena eum ſacra deterrerent. Et hoc quidem pacto ſtulti Cardani mores eius ſaepe fortunam impediuerunt, quam egregie formare potuiſſet, ſi ſcenae inſeruire ſuisque fatis vti ſciuiſſet. Nam prolixam narrationem inſtituit [h] honorum, munerum et commodorum ipſi delatorum, quae tamen omnia contemſit, licet cum paupertate, inuidia, perſecutione, et mille calamitatibus in Italia conflictaretur, animo meticuloſo, diffidente ſibi et ſuſpicaci impedimenta illi inexpectata obiiciente. Quae quidem omnia in explicatione geneſis ſuae ſiderum influxui tribuit, morum autem hominum intelligentes facile comprehendent, eum ſuae fortunae fabrum fuiſſe. Anno cIɔIɔ LI ab Eduardo rege vocatus in Scotiam regiis ſumtibus abiit, medendique felicitate illuſtris tanta auri ſumma, vt in ea aula maneret, inuitatus eſt, vt ſe verecundari dicat [i] ſummam explicare, et in paucis annis fuiſſet ditiſſimus. Aſt nec regio placebat [k], nec, quod non

I 2 liceret

b) C. 2. p. 6.
c) De Genit. p. 87.
d) C. 4. p. 14.
e) pag. 15.
f) C. 32. p. 99.
g) pag. 15.
h) C. 32. p. 95. ſeq. coll. cum tr. de Genituris pag. 91.
i) De Vita propr. c. 32. p. 99.
k) p. 16. 99 conf. BAYLE Dict. art, Cardan. not, E. T, II. p, 52.

liceret pecunias per trapezitas ac curſores in Angliam, quanto minus Galliam aut Italiam traducere. Igitur exactis menſibus decem domum rediit, et vocationes haud contemnendas atque opimas moribus ſuis ductus recuſauit. Tandem anno cIↃ IↃ LXII a Bononienſi ſenatu vocatus eam academiam adiit. Anno cIↃ IↃ LXX incertum qua culpa, carceri incluſus eſt, in quo tamen praeter libertatem amiſſam omnia fuere ciuiliter adminiſtrata, tandem domum dimiſſus, ita tamen, vt ea carcer ipſi eſſet. Qua cuſtodia dies centum ſexaginta et tres detentus eſt. Ex quo vanitatem Cardani, et iactabundi, et arti genethliacae ſecurius fidentis intelligere licet, ita de ſe ſcribentis [l]: *Toties per calumniam accuſatus, nunquam tamen exilii aut carceris poena intentata eſt, cum tamen pene crucifigendum conciues mei, quibus nihil veritate ipſa grauius eſt ac voce libera, clamarent.* Eodem anno Romam, incertum ſpontaneo exilio, an indicto, abiit, et priuatus degit. Collegium Romanum tamen eum recepit, et ſummus pontifex penſionem exhibuit. „Quo tempore, ſe vidiſſe „Cardanum, narrat THVANVS [m], paucis ante obitum annis et adlocu„tum eſſe diuerſo ab aliis cultu incedentem, ac ſaepius admiratum eſſe, „cum celeberrimi tot ſcriptis hominis recordatio ſubiret, neque tamen „quidquam in eo, quod tantae famae reſponderet, animaduerteret.“ Tandem deliro ſimilior, quam philoſopho, exſpirante anno cIↃ IↃ LXXVI obiit. Et eum quidem, cum tribus diebus minus ſeptuageſimum quintum annum impleuiſſet, eodem quo praedixerat, anno et die, videlicet XI Cal. Oct. cIↃ IↃ LXXVI defeciſſe, ob id, ne falleret, mortem ſuam inedia acceleraſſe creditum, tradit THVANVS [n]: vnde in eo, quo vtebatur P. BAYLE [o], exemplari hiſtoriae Thuani, typothetae errorem fuiſſe oportet, annum emortualem Cardani cIↃ IↃ LXXV ponentem, quem ideo critico obelo confixit Baylius. Quamuis autem in anno non errauerit Thuanus, in die tamen erraſſe cenſendus eſt. Ipſe enim Cardanus in vitae ſuae enarratione [p] ſcribit, *teſtamenta plura ſe condidiſſe ad hanc vsque diem, quae ſit Calendarum menſis Octobris vltima.* Quod vero de morte eius, praedictionem aſtrologiae iudiciariae explente affert Thuanus, ſolo rumore incerto diſſeminatum fuiſſe videtur, cum vaticinia Cardani ex aſtris multorum vocibus velut certiſſimae depraedicarentur. Ipſe enim in *Explicatione geniturae* ſuae [q], vbi de morte agit, non auſus eſt, vitae finem decernere, licet de plerisque ſatis confidenter ſtatuiſſet, ſed vt artis incertiſſimae famae ſuccurreret, mortem futuram eſſe dixit iuxta qualitates locorum et ideo varietatem temporum, et vel anno LVI fore ex moerore, vel LXVIII ex acuta febri lateralique morbo. Immo ait, ſe non credere, quod ſuperaturus ſit ad annum LXXIII, hunc autem tunc oſtendere mortem miſtam ex febre, paralyſi, catarrho, haemorrhoi-

l) De Genitur. p. 57. Ex hoc vero loco patet, oris intemperie ſibi malum ſuo iumento accerſiuiſſe Cardanum.

m) Hiſt. ſui temp. L. XLII. ad annum 1576.

n) l. c.

o) l. c. not. F. TEISSIER. Elog. T. III. p. 97. 98. Ex his emendanda, quae diximus in Germ. Hiſt. Philoſ. Op. T. VII. p. 92.

p) c. 36. p. 112.

q) p. 134.

morrhoidalibus. Ex quibus patet, non falſum tantum ſuo vaticinio fuiſſe Cardanum, ſed ne iſtum quidem annum, quo rebus mortalium ereptus eſt, praedixiſſe. Vnde fabula quoque putanda eſt, quod adiicitur, inedia mortem acceleraſſe, ne fidem artis prodere videretur. Ceterum, vtrum verum ſit, quod in *Naudaeanis* traditur [r], Romam delatum ſpe galeri cardinalitii potiundi veneno ſublatum eſſe, deficientibus certioribus teſtimoniis definiri non poteſt, licet prius de Cardano, tumente et delirante queat quis ſuſpicari.

§. III. Facile ex hac breui vitae Cardani hiſtoria character animi eius plane ſingularis et παράδοξος intelligi poteſt, quem magna mixtura ſapientiae et ſtultiae tum ingenii exorbitantis, tum voluntatis miro affectuum aeſtu agitatae et in praeceps actae illuſtrem fuiſſe, cenſendum eſt. Quam inaequalitatem animi eius recte notauit THVANVS [s], et reprehendit FRANC. SANCHEZ [t], *in tanta doctrina, irrationalem haud raro, et deliro potius, quam ſapienti ſimilem fuiſſe.* Et ipſe quidem, vt ſatis aperte de ſe ſolebat differere, illuſtria vitia inter praeclaras virtutes non reticuit. Vnde ſuam genituram explicans [u], quas animi qualitates accepiſſet, praemiſſa ambitioſa veritatis affectatione, ſe ex ſiderum diſpoſitione, ait, „eſſe ad manuum opificia aptum, animo philoſophico et „ſcientiis accommodato, ingenioſum, elegantem, bene moratum, vo„luptuarium, laetum, pium, fidum, ſapientiae amatorem, meditabun„dum, varia machinantem, mente praeſtanti, ad diſcendum pronum, ad „officia promtum praeſtanda, aemulatorem optimorum, inuentorem re„rum nouarum, et absque magiſtri opera proficientem, moribus mode„ratis, curioſum rerum medicarum, ſtudioſum miraculorum, archite„ctum, captioſum, doloſum, amarulentum, arcanorum gnarum, ſo„brium, induſtrium, laborioſum, diligentem, ſolertem, in diem viuen„tem, nugacem, religionis contemtorem, iniuriae illatae memorem, in„uidum, triſtem, inſidiatorem, proditorem, magum, incantatorem, „frequentibus calamitatibus obnoxium, ſuorum oſorem, turpi libidini „deditum, ſolitarium, inamoenum, auſterum, ſponte etiam diuinantem, „zelotypum, laſciuum, obſcoenum, maledicum, obſequioſum, ſenum „conuerſatione ſe delectantem, varium, ancipitem, impurum, dolis mu„lierum obnoxium, calumniatorem, et omnino incognitum, PROPTER „NATVRAE ET MORVM REPVGNANTIAM, etiam his, „cum quibus aſſidue verſetur.“ Quae licet de diſpoſitione aſtrorum tantum intelligenda eſſe videantur, tantum tamen abeſt, vt diſciplinae bonitate ea emendata eſſe crediderit Cardanus, vt potius luculenta in tractatu de vita propria teſtimonia deſcripſerit, ex quibus indubitato conſtat, eundem reuera illum fuiſſe, qualem ſidera praedixiſſe, ex intima ſui conſcientia, ad quam prouocat, delineat. Et magnum quidem ſui admira-

Character Cardani.

 torem

r) Conf. TEISSIER l. c. p. 104.
s) loc. cit.
t) De Arte nihil ſciendi p. 193.
u) In Genitur. XII. p. 84.

torem fuiſſe, inſanaque opinione de ſe ſuaque praeſtantia et dotium excellentiſſimarum vſu occupatum, totus ille commentarius loquitur, in quo [x] tanto veritatis ſtudio ſe flagraſſe ait, vt mendacium ſe dixiſſe, haud recordetur, gratum quoque fuiſſe, et iuſtitiae amantem, contemtorem honorum et diuitiarum, animo magnum et in aduerſis patientem, in ſecundis moderatum, et maximis difficultatibus ferendis tollendisque parem, moribus inuariabilem et conſtantem, ſtudiis deditiſſimum et peruicacem, amicitia fidelem, tacendi peritum et gratum fouiſſe, et naturae vitia arte et diſciplina emendauiſſe. Aſt proprio, quod de ſe nobis obtrudit, teſtimonio fidendum ſecure non eſſe, recte viris doctis obſeruatum eſt; falſum enim eſſe, monent, quod frequenter iactat, nunquam ſe mentitum eſſe, et ſecurum de mendacii ſuſpicione, vt qui in veritatis ſtudio conſenuerit. Fateturque GABRIEL NAVDAEVS [z], cetera virtutum Cardani admirator, ſe mendaciſſimum illum fuiſſe deprehendiſſe, et ab hoc vitio reliqua demum velut e fonte promanaſſe, quae a nonnullis deliramenta vocantur, non leuibus de cauſſis ſe exiſtimare. Quod ne a ſe dictum inconſulto fuiſſe, quis ſibi perſuadeat, ſignatis id tabulis confirmat, et manifeſtas contradictiones, quarum vna neceſſario mendacio efficta eſſe debet, Cardano in hac vitae ſuae hiſtoria reliquisque eius ſcriptis excidiſſe luculenter demonſtrat. Auaritiae autem et habendi cupiditati ſine modo litauiſſe, ſi non alibi conſtaret vna, quam HILARIVS PIRCKAYMERVS exhibet [a], narratio ſatis ſuperque confirmat. „Is enim cum „Cardanum ſalutandi gratia adiret, interrogatum ſe eſſe, tradit, ab eo: „num pecuniam afferret? cumque ille, ſe praeter neceſſarios ad iter nu„mos quicquam attuliſſe, negaret, reſpondiſſe Cardanum: ſe non cura„re transalpinos, niſi numos adferrent. Et ex eo tempore ſe, ait, non „Cardanum amplius, ſed Κερδᾶνον eum vocauiſſe.“ Neque in ea temperamenti, morum, fortunaeque varietate id valde mirandum eſt: cum et ipſe Cardanus ludis rem omnem haud ſemel perderet, et inopia vltima valde premeretur, et temperamenti melancholici inclinatione ad αἰσχροκερδίαν ferretur. Quamuis autem ab ambitioſis ſe moribus alienum eſſe clamet, falſum tamen id eſſe, et inſigni mendacio affirmatum, ipſe incautus prodidit. Integro enim capite [b], cogitationem de nomine perpetuando explicat, ita quidem, vt delirus potius videatur, cum et ipſe fateatur, *cupiditatem ſuam gloriae inter tot et aduerſa, et impedimenta, ſtolidam, non tantum ſtultam, fuiſſe; non tamen vnquam concupiuiſſe gloriam et honores, imo ſpreuiſſe* [c]. Et tota quoque quam de genitura ſua ſcripſit, tractatio id euincit, in qua inter alia *multum intereſſe veritatis*, ait [d], *ſi ſe laudauerit, cum non tam turpe ſit, ſeipſum laudare, quam*

x) Vid. c. 14. p. 46. c. 22. p. 61.

z) In Iudicio de Cardano.

a) De Ratione peregrinandi, MORHOF. Polyhiſt. T. I. L. I. c. 15. §. 40. p. 163.

b) c. 9. p. 28.

c) Neinpe cum ambitione hominis certabat timor, ſuſpicio, et meticuloſa diffidentia, quae honores oblatos et deſideratos eum accipere impediebant.

d) p. 83. conf. IAC. THOMAS. de Plagio §. 376. 377.

quam iucundum, quod iuste id facere possit. Contendit quoque mores suos tales esse, vt nec laudare citra iactantiam, nec vituperare citra amentiam posse videatur. Quod annon ineptum gloriae captatorem prodat, lectori expendendum relinquimus. Illud recte THOMASINO obseruatum; *laudis ac gloriae maxime appetentem fuisse, ac immodica sciendi cupiditate ideo flagrasse, vt ad immortalitatis apicem perueniret, ac ob eam rem studiorum labores omnes et molestias alacrem exantlasse.* Quamquam autem pertinaciter negare nolumus, non vitiis modo, sed virtutum quoque specie Cardanum illustrem fuisse: virtutis tamen verae indolem considerantibus, manifestum est, mixturam quandam temperamenti, et circumstantiarum moralium, laruam tantummodo virtutum exhibuisse, cum sine voluntatis emendatione a stultitiae morbo et affectuum imperio, quibus laborabat Cardani animus, virtus vera esse nequeat. Vnde qualis mixtura dementiae, quam magnis ingeniis semper fere adesse dixit Seneca, Cardanum exagitauisse, dici possit, et quid de eius virtutibus iudicandum sit, intelligitur. Illud recte obseruatum NAVDAEO: *Cardanum ex intemperie quadam animi nusquam aequalis et compositi absurda multa fecisse, et minime sibi in omnibus consentanea locutum fuisse: esse enim melancholicos plerosque superbos, nimiumque sibi blandientes, et elatos, ventosaque habere ingenia, et magnarum rerum, vt nominis, honoris, auctoritatis desiderio flagrantia; esse praeterea suspicaces, morosos, inuidos, maleuolos, simultatum tenaces, immites ἀστόργους, et velut in extremo confinio naturae humanae positos, vt coelestem vel belluinam aut mixtam interdum ex vtraque, leuissimo impulsu suscipiant.* Talem enim reuera Cardanum fuisse, ipse, vt in ebuccinandis vitiis suis laudem gloriamque quaerebat, non inficias iuit. Ait enim [e], „se natura sua esse „iracundum, simplicem, Veneri deditum, et ex his tanquam principiis „profluxisse saeuitiam, pertinaciam contentiosam, asperitatem, impru„dentiam, iracundiam, vltionis desiderium, etiam vltra vires. Esse se „frigidi cordis timidum, et cerebri calidi, assueuisse vultum in contrarium „semper efformare, ideo simulare se posse: parum esse pium et lingua in„continentem, maxime iratum, vt pudeat et taedeat sui, vitam se Sardana„paleam anno, quo praefuit gymnasio Patauino egisse. Praecipue inter vitia „sua singulare et magnum se agnoscere et tamen sequi fatetur, vt libentius „nil dicat, quam quod audientibus non displiceat, atque in hoc sciens ac vo„lens perseueret, licet non ignoret, quantum inimicorum vel hoc solum „conciliet. Esse se incontinentem in vita, cum nosceret optime, quae sequi „expediret, et oporteret, in deliberando porro celerem nimis, et pene prae„cipitis ob hoc consilii, et in quouis negotio impatientem morae. Deditum „quoque fuisse immodice ab ipsa adolescentia ludo latrunculorum, quo, quan„tam familiaris rei iacturam passus sit, compendio nullo non esse facile dictu. „Sed aleam etiam longe deterius cessisse, filiis ad aleam instructis, et domo „aleato-

e) c. 13. p. 40.

„aleatoribus ſaepe patefacta.“ Quae omnia ita tantum excuſat Cardanus, vt omnes homines manes ſuos pati dicat, et ignorantiam conditionis eſſe afferat, nolle ſcire, quae ſcimus, et rem vi velle comprimere. Quod ſocios quidem illi ſtultitiae haud paucos eſſe probat, a vitiorum ſentina vero non abſoluit. Neque haec vitia ſoli naturae malignitati et ſiderum influentiae, quod cauſſatur, tribuenda ſunt, ſed cauſſa haud leuis haeſit in habitu animi acquiſito, et praua voluntatis diſpoſitione crebrioribus actibus in alteram naturam tranſeunte. Quanquam enim accepiſſe indolem a natura ἀνομάλον videri poterat, eam tamen tantum abeſt, vt ſapientiae praeceptis emendauerit, vt potius inſolenti morum pertinacia confirmauerit. Cuius teſtimonium eſſe poteſt, quod tot damna expertus, ludorum amorem non depoſuerit, adeo vt omnes pene facultates decoxerit, et ad caedem vsque eapropter progreſſus ſit, quod iracundiae locum tam amplum fecerit, vt a vulneribus et plagis haud abeſſet, et quae his ſunt ſimilia. Parum quoque a voluntario ſtultitiae charactere eum abſoluit, quod ad conuerſationem, praeſertim ſenex, parum idoneus fuerit, ſolitudinis cum daemone ſuo, quem ſibi fingebat, amantior, et nullius fere, vt ipſe teſtatur, amicus, eo quod omnes vermibus, pediculis, foetore, anima inſidioſa et improba gaudere iniquiſſima ſuſpicione crederet, et nihil ex hominum conuerſatione ſperaret, vt alias leues et ficulneas quas affert [f], rationes taceamus. Talis cum animus eſſet, inceſſus, qui animum prodere ſolet, non niſi ſingularis et dementis ſimilis eſſe potuit. Eum enim inaequalem eſſe, tacitisque cogitationibus varia ratione commotum, et mox properantem, mox lentum, prout impetus animi et cogitatio perpetua dominabatur, ipſe faſſus eſt [g]. Nec in veſtitu ſapientis conſtantiam praebuit. Quem cum ſaepe mutaret, mox ſplendida veſte comparuit, mox viliſſima et detrita [h]. Et hanc quidem haud raro rationum oeconomicarum negligentia genuit, cum multoties cum inopia et paupertate colluctaretur. Nam et parentum opibus caſu detritis, et dignitate vana ornatus, et multa in detrimentum rei ab aemulis paſſus, et familia multa exhauſtus, et a collegio medicorum diu reiectus, ipſe quandoque prodigus et inconſideratus: corpore infirmus, furtis dilapidatus profuſus in emendis libris, loco domicilii ſaepe cum damno mutato, alea aduerſa oppignoratis ornamentis vxoris et ſupellectile, mirum, ipſe fatetur [i], eſſe, quod non carens mendicare coeperit. Addi his poteſt, quod porro tradit [k], ab obitu patris ad annum vsque XLVI perpetuo ferme litigauiſſe, et quae alia ſunt, quae indolem vitamque ἀνόμαλον et a recta via prorſus deflectentem produnt, quae facilius eſt excuſatione pingere, quam ad virtutis praecepta exigere. Aſt mirari deſinemus, virum, cui inſolitus eruditionis vigor, praetereaque, certo tempore magnus animus et acies ingenii praeclara aderat, in tantae dementiae circulis oberrauiſſe. Tota enim hominis vita παράδοξος fuit, peregri-

f) c. 53. p. 224.
g) c. 21. p. 60. 61.
h) c. 20. p. 59.
i) c. 25. p. 67.
k) c. 28. p. 73.

peregrina, et delirans, vt certiſſimum ſit, cum temperamenti vitio imaginationem deuiantem et extra obitam vagantem accepiſſet, ad extrema quaeuis admittenda fuiſſe proniſſimum, et facile attentis perſuadere, quod helleboro ad purgandum cerebrum opus habuerit. Talia enim de ſe praedicat, quae a ſanae mentis homine proficiſci haud poſſunt, et nemini quoque perſuadebuntur, niſi qui eadem cum Cardano chorda oberrauerit. Hinc eiusmodi de ſe ſingularia et ex parte quoque θαυμαστὰ iactauit, quae

Credat Iudaeus Apella, non ego.

Talia ſunt: praeuiſa futura in ſomniis et interdiu monito per voces de iis, quae ſe abſente gererentur, adhibita ecſtaſis quoties vellet, conſpecta ſole ſplendente ſidera atque luna, viſa ſpectra atque lemures, ſplendor circa ſe obſeruatus, qui eum muniret aduerſus aemulos, et imprimis genius ille, quem ſe variis modis monuiſſe et dormientem et vigilantem et futurorum praeſentientem feciſſe, tum peculiari capite [l] libri *de Vita propria* tum in aliis ſcriptis, oſtendat. Quae aut hominem cum impudentia et inſania de ſe mentientem produnt, aut caput Anticyris dignum, et ita imaginationis deliriis corruptum, vt febricitantium ſomnia pro ſummis veritatibus haberet, et aliis quoque perſuaderi cuperet. Et NAVDAEVS quoque haec pro mendaciis et nugis habet, quas Cardanus, cum non ita ſui compos eſſet, velut in publicum theatrum ridenda inuexerit; ductus potiſſimum loco quodam libri *de Rerum Varietate* [m], quo ſibi nullum daemonem aut genium adeſſe, fatetur, ſed pro bono genio datam eſſe rationem, patientiamque magnam in laboribus bonum animum, et alia, ait. Aſt, licet praefracte negare nolimus, in haud paucis gloriae ex ſingulari fato hauriendae ſtudio fuiſſe mentitum Cardanum, et vafre quaedam excogitauiſſe, ita tamen comparatum eſt temperamentum Cardani, vt et ſuperſtitioni apertas ianuas monſtrauerit, et ad imaginationis per interualla quaedam viuaciori impetu exagitatae deliria fuerit proniſſimum, quibus occupatus et abreptus Cardanus ea ſe ſentire, videre, audire credidit, quae nullibi, niſi in emoto eius cerebro, accidere [n]. Id commentarium eius *de Vita propria* legenti innumeris ſpeciminibus conſtare poteſt, ex quibus diſcas, furenti et inſanienti, quam prudenti et cum ratione agenti viro eum fuiſſe ſimiliorem. Qualia ſunt, quod pannoſus aliquando, mox ornatus in publicum prodierit, quod Romae diuerſo ab aliis cultu ſpectandus inceſſerit; quod Bononiae curru vectus ſit, tribus tantum rotis ſuffulto; quod mox concitato greſſu, mox valde lentus ambulauerit, quod doloris ita amans fuerit, vt ſi eo careret, dentibus mor-

l) c. 47. p. 186.

m) L. XVI. c. 93.

n) Accepiſſe Cardanum ineptam de genio παρέδρῳ opinionem a patre Facio, ipſo filio in hoc argumento magis nugiuendulo ex iis intelligi poteſt, quae affert ANTONIVS RVSCA de Inferno Statu Daemonum L. IV. c. 15. p. 377. cuius verba affert THOMAS BANGIVS in Coelo orientis exercit. I. p. 60.

mordendo eum ſibi concitauerit; quod ad demonſtrandum animum heroicum, ſe ipſum interficere cogitauerit, et quae alia ſunt quam plurima, quae non ſine taedio lectoribus centies in biographia ſua occinit, quae teſtimonio ſunt luculentiſſimo, Cardanum haud raro rationis deliquium paſſum fuiſſe maximum, et tum ex temperamento, tum ex arte nimia inſaniuiſſe. Quales homines corruptae et exorbitantis imaginationis deliria pro certiſſimis veritatibus habere, nemini ignotum eſſe putamus, qui ſemel huius commatis homines vidit et differentes audiuit.

Intellectus vitia in Cardano maxime ſuperſtitio.

§. IV. Oedipo opus non habet Lector, vt intelligat, ex qua fonte tot dementiae ſpecimina orta ſint, quae inter praeclaras doctrinae virtutes Cardani vitam contaminarunt. Hominem enim huius generis deliria ſuis vicibus patientem inepta multa et abſurda facere, mirum haud eſt. Dolendum autem non in vitae modo actionibus eiusmodi inſaniam Cardanum oſtendiſſe, ſed habuiſſe quoque eam influxum ſatis magnum in intellectum eius atque eruditionem ipſam, quam egregiam cetera aluit et produxit. Et inſigniter quidem ea ſe dementia prodidit in anili ſuperſtitione, qua omnem veri philoſophi characterem turpiter conſpurcauit. Licet enim ſe religionis et Dei cultus obſeruantiſſimum iactet [o], velitque is videri, qui ſtupenda illa et admiranda, quibus ſe praeditum eſſe gloriatur, dona ad vnius Numinis fontem referat, totus quoque religione occupatus compareat, ſi verum tamen fatendum, anili ſuperſtitione corruptus nihil minus quam verae pietatis indolem expreſſit. Religioſum enim ſe tantum in ſpectrorum, lemurum, ſomniorum, ominum, et quas alias naenias plenis horreis affert, apud ipſum legendas [p], conſideratione et attentione praeſtitit, et tam turpiter ſe dedit, vt mirandum ſit, virum philoſophiae praeſidiis munitum tam egregie in his rebus nugari, eaque pro certiſſimis veritatibus nobis obtrudere potuiſſe, quae nonniſi febricitantium deliriis ſimilia pueris atque vetulis poſſunt perſuaderi. Et haec quidem tum temperamenti melancholici diſpoſitione, tum parentis ſimiliter ineptientis educatione ipſi naturaliter contigiſſe, non negamus. At emendare naturalem ſtultitiam cum debuiſſet philoſophiae praeceptis, nobiliſſimam ſcientiam ad incruſtandum ſuperſtitionis ineptae patrocinium adhibuit. Cuius exemplum eſſe poteſt, quod inſomnia tanti fecerit, vt Synesii tractationem *de Inſomniis* edendo inque eam commentando, velut pretioſam philoſophiae partem earum interpretationes commendauerit. Eiusdem prorſus commatis eſt, inſanum quod aſtrologiae iudiciariae, quam puer iam a patre didicit, ſtatuit pretium, quo poſſet, colore philoſophico incruſtatum. Tanta enim huius artis vaniſſimae veneratione captus eſt, vt in Clavdii Ptolemaei *libros quatuor de aſtrorum iudiciis libros*, qui *conſtructionis quadripartitae* titulo noti ſunt, prolixos commentarios ediderit, in quorum prooèmio, acerbiſſimam illis dicam ſcribit, *qui cum gloriam ex maledicto, quam eruditione comparare non poterant, quaerentes*,

o) c. 22. p. 61. 62.

p) c. 43. p. 147. et paſſim.

tes, ſacrae huic diſciplinae, inter ceteras vt ſplendidiſſimae bellum intentaſſent, procaciori lingua, incertum an ſtultius an imperitius, impudentius, an inconſtantius aduerſus illam prophano eo ore, quo tanta mentiuntur, debacchati ſunt. Viri quidem, in re non bene perſpecta imperitiſſimi, indeque iudices iniquiſſimi: in ceteris audaciſſimi et petulantiſſimi, nec plus nouis quam antiquis inſtitutis, aut amicis quam inimicis, conformes ac fidi. Nec his contentus, vt fiduciae, quam in ea arte collocauit, oſtentationem adderet, *duodecim geniturarum* exempla in calce adiecit, ex CC. geniturarum exemplis ſelecta, quas praeclare fidem facere arti iſti ſciebat. Aſt quam turpiter fallat, fallaturque, vel ex vno, quod prolixe deſcripſit, themate ſuo genethliaco patet, quod licet vaferrime ſuis circumſtantiis attemperauiſſet, attamen multa habet falſa, et quae vanitatem eius fruſtrato euentu produnt. Similia illi obiecerunt viri docti paſſim, et imprimis hoſtes aſtrologiae, quod nec in themate Ioannis Baptiſtae filii, aut Aimari Raconeti, vel Edoardi VI, aliisue quicquam horum euentuum, qui poſtea conſecuti ſunt, obſeruarit: neque enim laqueum filio, mortem violentam Raconeto, breuem aetatem Edoardo praedixiſſe, ſed ſucceſſus e directo contrarios. Vnde miramur, tantopere fidem habuiſſe apud multos Cardanum, vt crederent, plus eum praedixiſſe, quod euentu probaretur, quam humano conſilio et coniiciendi arte fieri queat [q]. Maxime vero maculam famae ſuae affricuit, et iudicii defectum prodidit Cardanus, quod ſtatuiſſet miracula omnemque, quae IESV CHRISTO θεανθρώπῳ euenit, vitae fatorumque ſeriem ex themate eius genethliaco poſſe deriuari [r]. Nam non ſolum acerbe virorum doctorum cenſuris ideo notatus eſt [s], ſed et, ſi fides editori Scaligeranorum [t], Romae in carcere ideo detentus eſt, quod genethliacon Chriſto ſcripſiſſet, et ſi NAVDAEVS [u] audiendus eſt, ideo in diſcrimen capitis venit. Immo et plagii et malitioſi animi in eiusmodi impietatis nugis gloriam quaerentis ideo ſuſpectus factus eſt, eo quod ante ipſum ſimile tentauerint Albumaſar, Albertus M. Petrus de Alliaco et Tyberius Ruſſilianus, Sextus Calaber, ipſe tamen, qui ex Bacchone, Pico Mirandulano, aut Commentariis Roberti Holkot id ſcire poterat, vaferrime id reticuerit, vt gloria ipſum maneret, quod primus fuerit, qui Chriſtum commentitiis aſtrorum iudiciis ſubiecerit. Fuerunt quoque nonnulli, qui de religione eum ſuſpectum eo nomine habuerunt, et atheiſmi maculam ideo inuſſerunt, vt infra dicemus. Apologiam tamen ſuo modo pro Cardano ſcripſit GABR. NAVDAEVS, non quod leuitate et dementia eum vacare in ea re crederet, ſed quod exempla virorum in eccleſia magni habitorum ſecutum fuiſſe oſtenderet. Nos ab inſigni amentiae et delirii culpa libe-

rari

q) THVANVS loc. cit.

r) Comm. in Ptolem. de Iudiciis aſtrorum L. II. p. m. 369. ſeqq. edit. Lugdun.

s) Vid. THVANVS, SCALIGER, NAVDAEVS, BAYLE ll. cc. Obſ. Halenſ. T, X, Obſ. 9. §. 7. p. 221. IO. ANDR. SCHMIDIVS Diſſ. de Themate Chriſti natalitio impie et abſurde erecto, aliique.

t) Scaligerana prima p. m. 48.

u) loc. cit.

rari non posse ea propter Cardanum, recte iudicari, putamus, cum conatus ille leuitatis et delirantis ingenii characterem haud vnum habeat. Ex vero enim de eo scripsit TANAQVIL FABER x): *Hunc libellum Cardani etiamnum adolescens legi. Miratus sum, et risi, et nunc rideo; nam excitata memoria est. Quid enim si de die natali Iesu Christi non constet? (et verum est, non constare;) Quid si alius eodem solo, eodem coelo, eodem momento natus esset, an is fuisset, qui fuit Christus? dein genethliacum illius scribere, qui ex Spiritu S. conceptus esset? quae res? an quia in Euangelio scriptum legimus: nondum venit hora mea? apage.* Possent et aliae rationes afferri, quibus constat, inter dementiae specimina quae Cardanus edidit, hoc praeclarissimum esse, nisi breuitati esset litandum. Quae caussa quoque permouit editores operum Cardani, Basileensem an. cIↄIↄLXXVIII, et Sponium, vt hunc locum plane omitterent; vnde editiones, in quibus comparet, Basileensis anni cIↄIↄLIV, fol. et Lugdunensis anni cIↄIↄLV, in forma octaua, factae sunt rarissimae y). Ast, fatemur quoque, iniuriam illi fecisse SCALIGERVM z), ex cuius ore plerique, qui librum rarissimum non viderunt, id repetunt, scribentem, *cymbalum hoc genethliacorum*, ita Cardanum apposite vocat, *Domini nostri Iesu Christi thema edidisse, et omnia, quae illi acciderunt, ex positu stellarum necessario contigisse, ratiocinatum esse.* Nam hoc a scopo Cardani alienum prorsus esse, et turpem impietatis notam praeter meritum ei inurere, ipsa nos docet verborum Cardani inspectio. Dabimus ea, cum editiones haud castratae rarissime occurrant, sunt vero ista: *Ex his tandem deuenio ad id, quod est pro exemplo maximo omnium eorum, quae dicta sunt: et est genesis domini nostri Iesu Christi, in qua tot videbis et tanta mirabilia, vt iudices, quod etsi naturalibus rationibus solum insistendum esset, Christi natiuitatem fuisse admirabilem, naturamque illi tribuisse, quantum concursu omnium coelorum excogitari poterat, et naturaliter legem nostram esse legem pietatis, iustitiae, fidei, simplicitatis, charitatis, optimeque institutam: nullumque habituram finem, nisi post reditum eclipticarum, in quo fiet nouus status vniuersi. Nec tamen me velle credas dicere, quod vel diuinitas in Christo vel miracula eius, vel vitae sanctitas, vel legis promulgatio ab astris pendeant. Sed sicut natura illum ornauit optimo temperamento, pulchritudine corporis, sanitate perpetua, grauitate intuitus, quae omnia ferme ex Iosephi in de bello Iudaico testimonio colliguntur, sic etiam Deus optimus et gloriosus optima constitutione astrorum atque admirabili genesin illius adornauit etc.* Satis clare Cardanus quaestionis statum explicat, et Christi diuinitatem, miracula, vitam, legem astris subiecta fuisse negat: adeoque contrarium eorum affirmat, quae post Scaligerum ab omnibus ei imputantur. Sed id modo contendit, cum in tam graui momento omnia prorsus sapientissima

x) Ad I. c. Scaligeran.
z) Praef. in Manilium.
y) Vid. Ch. VOGTIVS in Cat. libror. rar. pag. 167. seq.

ma conſtituiſſet diuina ſapientia, praeter diuina, miraculoſa extraordinaria acceſſiſſe etiam in ea hora, quam illius natiuitati decreuerat, illum aſtrorum poſitum, ex quo in res naturales, quaeque eorum influxui ſubiacent, praeclara, ſingularia, magnifica, glorioſa et tanto concurſu digna neceſſario fuiſſent deriuanda. Quae ſatis quidem inepta ſunt, cum et incertiſſimis artis regulis, et vaniſſimae hypotheſi, aſtrorum irradiationibus res naturales ſubeſſe, et falſae opinioni eccleſiam, diem, horam et momentum horae natiuitatis Domini conſtanter obſeruauiſſe, inaedificentur, aſt cuncta, quae pro ſalute hominum fecit Saluator, aſtrorum neceſſitati non ſubmittunt, et non niſi fauentem coeli diſpoſitionem ex libera Dei voluntate electam innuunt. Verum quamuis a religionis contemtu ex hac parte liberandum eſſe cenſeamus, fatemur tamen, cerebri emoti et artis leuiſſimae amore furentis ſpecimina haud pauca in hac genitura D. N. comparere. Etſi enim adeo ferocit, vt ex hoc themate ſecundum Ptolemaei regulas explicato, tantum arti iſti praeſidium oriri putet, vt non niſi ſtulte et abſurde ea reiici poſſit: inaudita tamen confingit, v. g. cometen in natiuitate I. C. comparuiſſe, et momentum natiuitatis pro lubitu comminiſcitur, et adeo ineptit, vt ſtellam Herculem vocatam, praeſignificauiſſe tot ordines militum ſacrorum, Teutonicorum, Enſiferorum etc. nugetur. Tacemus reliqua his neque meliora neque prudentiora, quae Cardano merito inter delirantes ex arte locum faciunt.

Cardanus an Atheus?

§. V. In cauſſa fuit haec animi Cardani ἀνομαλία, vt de impietate eſſet ſuſpectus, et variis de cauſſis nonnullis viris doctis ob atheiſmum vapularet. Inter quos agmen ducit MARTINVS DEL-RIO [a], qui compoſuiſſe eum, ait, librum de animae mortalitate, nunquam editum, ſed amicis familiaribus furtim tantummodo oſtenſum. Eum ſecutus eſt MARINVS MERSENNVS [b], qui vt ardenti in atheos zelo flagrauit, ita potiſſimum inter impietatis patronos Cardanum numerare, eumque inter atheorum monſtra referre nullus dubitauit; commotus maxime, loco quodam libri *de Subtilitate* [c], quo quatuor religionum genera, Chriſtianum, gentile, Muhamedanum et Iudaicum, inter ſe diſputando committit, nulli victoria decreta. Vnde colligit, Cardanum librum de tribus impoſtoribus non tantum referre, ſed et approbare, vel ſaltem eandem doctrinam propagare videri. THEOPHILO RAYNAVDO [d] vero ideo homo nullius fidei et religionis audit, quod inter clancularios atheos ſecundi ordinis aeuo ſuo principem locum obtinuiſſet. Aliorum loca, diligenter adducta a S. rev. REIMMANNO [e] tacemus. Aſt alii viri docti, qui paulo magis temperandum ſibi eſſe in inurenda atheiſmi nota prudenter ſtatuunt, eo

 magis

a) Diſquiſ. magic. Tom. I. Lib. II. q. 26. ſ. 2. pag. 550.

b) In libro longe rariſſimo, quem Q. q. in Geneſin appellauit, p. 1830.

c) Lib. XI. p.m. 449. Repetit ea MORHOFIVS Polyhiſt. T. I. Lib. I. c. 8. §. 6. p. 70.

d) Erotem. de bonis et malis libris erot. IV. pag. 44.

e) Hiſt. Atheiſm. Sect. III. C. 4. §. 11. p. 365. add. quos adducunt TEISSIER l. c. et Iac. Thomaſius apud IOACH. FELLER. Monum. inedit. trim. XI. art. 1. p. 543.

magis ab hoc ἐγκλήματι liberandum esse Cardanum autumant, quo certius ex historia eius constat, non tam impietate quam superstitione, quod extremorum in religione, alterum est, atheismo contrarium, potissimum peccauisse, et proinde magis pro demente et insaniente habendum esse, quam pro impietatis vindice. Non excitabimus nomina auctorum, facile apud Cel. REIMANNVM f) inuenienda, sed ad vnum SAMVELEM PARCKERVM g) prouocamus, qui eleganter de imputato Cardano atheismo disseruit. „Is enim postquam obseruauisset, ideo Caesalpino, Berigardo „et huius generis atheis aliis nonnullos Cardanum annumerandum cen„sere, quod omnia diuinae prouidentiae phaenomena astris aliisque caussis „naturalibus adscribi voluerit, statuatque ad generationem animalium „perfectorum non aliud principium requiri, nisi calorem coelestem, ex „quo sequi putent, omnia animalium genera sine numinis prouidentia sed „sola siderum vi gigni: monet, iudicium nimis acre de eo minime vafro „illos ferre, et veniam ei dandam esse, si quid impium forsan dixerit. „Magnum enim eius ingenium magna dementiae mixtura eum contami„nasse, vnde cum per interualla in insaniam incideret, idem illi, quod „aliis omnibus insanis contigerit, vt qui multa dicant, quae nec sentiant „nec meminerint. Quod vbi luculentis exemplis a Naudaeo collectis de„monstrauisset, et imprimis obseruauisset, imprudenter dictorum partim „ab inaequalitate ingenii atque morum, partim ab immensa et immode„rata gloriae cupiditate haud postremam caussam deriuandam esse, extre„mam vitae calamitatem eum in tantas angustias redegisse contendit, vt „insanire coactus fuerit, id quod luculentis quoque testimoniis confirmat. „Addit autem, alioqui in omni philosophiae genere tam pie philosophatum „esse, vt philosophorum nemo religiosius: in scriptis quae ad mores „spectant, religionem vitaeque futurae spem vnicum vitae beatae fundum „esse statuere, vbique clamare, nullam mortalium, nisi a morte, felici„tatem esse, denique hoc vno momento res humanas stare, si summi „Numinis prouidentiae curae simus, etc. In physicis Deo omnium aucto„re semper vsum esse, atque rerum naturae rationes a finibus, quos ipse „in mundo condendo habuit, inuestigandas esse, voluisse, eosque ipsum „complures inuenisse et exposuisse, eo animi acumine, vt magnus philo„sophus fuisset, si Peripateticus non esse ausus fuisset. Et denique in „astrologicis, quamquam tantam astris vim adscribi voluerit, astra tamen „Numinis prouidentiae subiecisse, neque iis tanquam caussis principibus „vsum fuisse, sed tanquam primae ministris, et tam varia vbique, cum in „astrologia sua, tum in ceteris suis inanibus disciplinis, de Deo diuina„que prouidentia commentatum esse, vt, quicunque legat, non omnino „atheum, sed totum fanaticum fuisse concluserit." Hactenus Parckerus, cuius iudicium de Cardano ideo adduximus, quoniam totam fere caussam pro eo ita perorauit, vt facile ab hac macula absolui possit. Quare pauca addimus,

f) loc. cit.

g) De Deo Disp. I. S. 25. p. 72.

addimus, et ea modo monemus, quae ſpeciali quadam ratione Cardano obiiciuntur. Inter quae ingenii futilitas in definiendis fatis Chriſti Saluatoris demonſtrata haud paucos coëgit, vt crederent, et religionem Chriſtianam, et omnem Numinis prouidentiam intus et in cute riſiſſe Cardanum. Id vero falſum eſſe, ex adductis ſupra eius verbis manifeſtum eſt, in quibus diuinitatem, miracula, religionemque a Chriſto conditam minime ſe pro naturali aſtrorum effectu habere, fatetur. Qui autem ſuſpicione contemtae clanculum religionis eum premunt, quod n *Naudaeanorum* [h] & *Menagianorum* [i] collectione traditur, vel incertos rumuſculos ſequuntur, vel interdum a delirante et ſibi ipſi haud conſcio temere effuſa et imprudenter dicta male ad ſyſtema impietatis illi imputandum rapiunt. Nec meliora ſunt, quae de mortalitate animae ab eo afferta dicuntur, quo et Auerroiſmus illi a SCALIGERO [k] obiectus pertinet. Librum enim illum quod ſcripſerit, nondum euictum eſt, animae autem immortalitatem toties omne mortalis vitae et infandarum calamitatum ſolatium adducit [l], vt qua ratione Auerroiſmo fauere potuerit, non appareat. Nec contentio illa inter religiones dominantes quam ei obiicit Merſennus, euincit, eum eandem tibiam inflauiſſe, cum modo intendat, oſtendere, eſſe in hominis natura diſſenſum ab aliis. Ita vero partes Chriſtiani roborat, et reliquorum inſtruit, vt cauſſae bonae nihil inde ſit timendum. Igitur tametſi imprudenter, et inepte nonnulla dixiſſe Cardanum, quibus impietas facile abuti poſſit, fateamur, ab atheiſmo tamen hominem non tam malitioſum, quam dementem abſoluendum eſſe cenſemus. Noſtri hac in parte ſunt, G. ARNOLDVS [m], P. BAYLE [n], IO. FR. BVDDEVS [o], I. FR. REIMMANNVS [p], G. D. MORHOFIVS [q], SAM. PARCKERVS [r].

§. VI. Altera quae Cardano inuritur ignominia, magia eſt, cuius ſuſpectus fuiſſe dicitur BODINO [s], quamque ſuſpicionem potiſſimum apud Scotos inualuiſſe hiſtoriae Scoticae ſcriptores obſeruant [t], eo quod Ioannem Hamiltonum, archiepiſcopum S. Andreae, primatem Scotiae a deplorato fruſtraque a medicis tentato morbo liberauiſſet, fatalem vitae exitum, quem ſuſpenſus tandem paſſus eſt, praedixiſſet. Et hac quoque occaſione praedictiones eius aſtrologicae in partes vocantur, quibus, teſte THVANO *iudiciariae fidem apud multos adſtruxit, dum certiora per eam, quam ex arte poſſint, plerumque promeret.* Eas enim ſine commercio impuro cum ſpiritu aliquo fatidico fieri non potuiſſe iudicant. Aſt praeter ius fasque hac ignominia obruitur Cardani memoria. Memorabilis

Cardanus magiae an ſuſpectus?

h) p. 117.
i) T. IV. p. 408.
k) Exerc. CCCVII. in Card.
l) De Vita propr. p. 66. librum autem de Immortalitate animae ſe conſcripſiſſe tradit.
m) Hiſt. eccleſ. et haeret. P. II. L. XVII. p. 324.
n) l. c. not. D.
o) Theſ. de Atheiſmo l. c. §. 24.
p) loc. cit.
q) l. c. p. 110.
r) loc. cit.
s) De Mag. daem. p. 438.
t) Vid. quos affert BAYLE l. c. not. E.

rabilis enim iſta curatio archiepiſcopi, quam ipſe admirandam fuiſſe, depraedicat, aut artis et experientiae medicae Cardano non denegandae opus fuit, aut caſus fortuiti u), certe tanta non fuit, vt ſine daemonum commercio fieri non potuerit. Quae vero de praedicta eius morte ignominioſa traduntur, teſtimonio fide digno carent, et ex vulgi rumuſculis ſunt, inde forte orta, quod huic archiepiſcopo commentarios *de Aſtrorum iudiciis* inſcripſiſſet. In qua dedicatione tamen veſtigium eius rei vel adamatae ab Hamiltono artis iudiciariae apparet nullum. Vt taceamus, vix auſurum fuiſſe Cardanum viro, quem inter maximos Moecenates retulerat, exitus adeo lugubres et funeſtos praedicere. Quae vero vaticinia eius aſtrologica concernunt, ſane ridiculi illi ſunt, qui ſpirituum reuelationes in partes vocant. Non iam contendemus, vtrum verum ſit, quod multa praedixerit, quae euentu poſtea ſunt comprobata, cum in genituris illis, quas typis vulgauit, aperta falſitatum et mendaciorum exempla ſint, et vna de filio infelici praedictio magno eius malo Cardanum fefellerit: ſed id in praeſentia monemus, et coniectandi acumine, et hariolandi audacia, et prognoſticorum ambiguitate, et euentu nonnullorum ex accidente, totam illam felicitatem conſtitiſſe, vt palpare poſſunt, qui occaſionem habent, libellum *de Genituris* inſpiciendi. Fruſtra quoque daemon Cardani, quo toties gloriatus eſt, in partes vocatur. Ille enim aut delirantis cerebri, aut mendacis x) oris opus fuit, vt ſupra obſeruatum; certe huc plane nihil facit, cum non niſi praeſenſionibus quibusdam eum ſe cognouiſſe Cardanus aſſerat, quae aliunde quoque, ſi ex morbida imaginatione non fuiſſent profectae, ortum habere potuiſſent. Rectius illi agunt, qui Cardano, licet lucidis nonnunquam interuallis illuſtri, cerebrum delirii vehementia a pueritia emotum et educationis prauitate quoque corruptum, tum fatorum aduerſitate et calamitatibus in praeceps actum, atque ingentium et ſingularium operum meditatione perpetua extra orbitam raptum, adeoque ingenium fanaticum et enthuſiaſticum tribuunt, quod innumeris ἀνομαλίαις demonſtrauit, furenti haud raro ſimiliorem fuiſſe quam ſapienti. Quamuis autem talis fuiſſe omnino cenſendus ſit, non poteſt tamen negari, ingenium Cardani, vbi ex paroxyſmo vires collegit, ſibique redditum eſt, magnis paſſibus ad praeclara fuiſſe progreſſum. Ea enim huius generis hominum natura eſt, vt poſt grauiſſima deliria et mille ineptias, aliquam aeſtuantis animi remiſſionem nacti, acutius haud raro aliis cernant, et interdum pulchra atque egregia proferant. Nec dubitandum, quin inter maxima orbis ingenia Cardanus eminuiſſet, niſi illa amentiae mixtura dotes a natura datas, corrupiſſet. Verum haec interdum mortalitatis fata ſunt.

Eruditio Cardani imprimis philoſophica.

§. VII. Talis et vitae moribus et ingenii charactere fuit Cardanus. Eruditionem eius magnam fuiſſe, et praeclaram apud omnes in confeſſo eſt.

u) Id ipſe totum non negat, c. 40. pag. 133.

x) Id viſum NAVDAEO l. c. et in Apologia magiae accuſatorum c. 13. p. m. 245.

eſt. Inde illuſtria, quae a viris doctis certatim meruit, elogia profecta ſunt, quibus ipſe peculiare caput libri *de Vita propria* [y] auxit, inter quos fuiſſe quoque quosdam ſibi parum fauentes notat. Alia cumulauit editor libelli *de Vita propria* [z], Thuani, Martini Henrici, Iulii Caeſaris Scaligeri, Ioannis Baptiſtae Siluatici, Iacobi Philippi Thomaſini, Iulii Capacii, Petri Ranti, Thomae Campanellae aliorumque. Quibus ea addi poſſunt, quae collegerunt THOMAS POPE-BLOVNT [a], TEISSIERIVS [b], P. BAYLE [c], IAC. THOMASIVS [d], quae facile augeri poſſent [e], ſi id ageremus. Conſentiunt in eo viri doctiſſimi, quod aduerſarii eius, SCALIGERI [f], verbis deſcribimus, fuiſſe virum maximum atque incomparabilem, et ingenium habuiſſe diuinum, licet ob eius inaequalitatem in pluribus deſipiat. Nec tacendum vocari eum ab Andrea Alciato, ſingulari elogii genere, virum inuentionum. Neque tamen in perſpiciendis eius erroribus, et naeuis, qui ex anomalia temperamenti et mixtura ingenii orti ſunt, coecutierunt viri docti, qui paſſim eum notauerunt [ff]. Inter quos, ſimilis ingenii homo eſt, IORDANVS BRVNVS [g], qui eum rudem et amentem fabulatorem, licet, ipſo centies doctiorem vocat. Maxime vero ob tot obſeruationes nouas, ſingulares, valdeque doctas, quibus philoſophiam et artem ſalutarem locupletauit, extolli ſolet. Quibus non modo nouator, ſed et reformator philoſophiae potuiſſet haberi, ſi ſatis animi habuiſſet, vt a communi via in totum deflecteret [h], et ſatis prudentiae conſtantis et diuturnae, vt integro ſyſtemate philoſophiam transformare potuiſſet. Ipſe in libro *de Vita propria*, peculiari capite [i] ea enarrat, quae in diuerſis diſciplinis digna adinuenerit. Inter quae, vt mathematica et medica praetereamus, haec ſunt, in dialectica: „Quod cum vna fuiſſet nota, Ariſtotelica, rem et vſum diuiſerit, „vt ſinguli, diſcipuli Euclidiſticae, Ptolemaicae, Archimedicae, Hippo„craticae, Galenicae et Scoticae praecepta perciperent. Praeterea quod „dilemmatis vſum extenderit, amplificationis ſplendorem auxerit, labo„remque plurium menſium, vnius horae ſpatium imitari, ſupplere aut „aequare docuerit. Quod in naturali philoſophia ſuſtulerit ignem ab ele„mentorum numero, omnia docuerit eſſe frigida: non commutari ele„menta inuicem; palingeneſiam; qualitates veras eſſe tantum duas, calo„rem et humidum, vim ſalis et olei, non eſſe in miſtis principium ad ge„nerationem animalium perfectorum, niſi calorem coeleſtem; Deum „debere dici immenſum: omnia quae partes habent diuerſas ordinatas, „animam

y) Cap. 48. p. 192. ſeq.
z) p. 229. ſeqq.
a) Cenſ. celebr. auct. p. 641.
b) loc. cit.
c) loc. cit.
d) In FELLERI Monumentis ineditis l. c.
e) Conf. MIRAEVS de Script. eccl. Sec. XVI. c. 80. p. 175. SCIOPP. Amphotid. Sciopp. p. 120. BOECLER. Bibl. crit. pag. 489. LEIBNIZ. Theodic. §. 254.
f) Praef. in Manilium.
ff) Vid. TEISSIER. l. c. BVDDEVS Hiſt. phil. c VI. §. 12. p. 406.
g) De Immenſo et innumerabili L. VI. p. 403.
h) PARCKER. l. c.
i) c. 44. p. 166.

„animam habere, et vitam; animae noſtrae immortalitatem iuxta philo-„ſophos veram, non vmbratilem: numero omnia conſtare, vt in plan-„tis foliorum et ſeminum certo: principium ſimilitudinis eſſe modum „agendi ab vno agente et vna materia, ab hoc ſequi tot varietates et pul-„chritudinem; terram eſſe per ſe, et non vt miſtum cum aqua: inde „prominere in partibus oppoſitis ſaepe: cur oriens ſit melior occidente? „cur recedente ſole poſt ſolſtitia, tam calor quam frigus multis diebus „augeatur? quid fatum et quomodo: de cauſſis rerum mirabilium, velut „cur mille aleae in mille iactibus, ſi ſint legitimae, neceſſario iaciant „monadem? ab omnibus foliis plantarum putridis diuerſum iuxta folio-„rum naturam animal generari: naturam nullam eſſe, ſed rem fictam et „vanam, principium multorum errorum ab Ariſtotele introductam, ſo-„lum vt Platonis opinionem nomine euerteret. Deducendam contem-„plationem rerum naturalium ad artem et opus. In morali philoſophia, „quod docuerit, aequalitatem conditionis omnium non ſolum hominum, „ſed etiam viuentium: vnde coniectari naturaliter licet compenſationem „a morte actionum in hominibus vtilitatem capere ex aduerſis: quaenam „optima vita, et quomodo cum aequalitate ſtare poſſit? tria eſſe regna: „quod in regno humano melius perſaepe eſſet, neſcire quid bonum vel „malum, ſi neſcias quantitatem, in aliis autem ſecus; ſicut etiam de fe-„licitate in vnoquoque: cognitio morum hominum primo in genere poſt, „iuxta gentes, et reliqua, vt conſuetudines, demum huius proprie vel „alterius.“ Haec ipſe noua et a ſe inuenta deſignat Cardanus. Fatendum quoque Cardanum ingenio fertiliſſimo et inuentionibus ſupra modum apto vſum, vbi a paroxyſmo delirii vacuus fuit, multa egregie protuliſſe, acumen haud raro ſingulare demonſtrauiſſe, et cogitationibus valde ſupra vulgus philoſophorum ſe extuliſſe, eam autem lectionis copiam demonſtrauiſſe, quam omnino mireris. His acceſſit animus ſatis magnus et erectus ad conculcandos errores temporis diuturnitate et errantium auctoritate confirmatos et in vſum receptos. Cuius memorabile ſpecimen dedit in libro, quem *de Methodo medendi* inſcripſit, in quo magna animi fiducia, *graue*, ita ipſe ſcribit [k], *certamen aggreſſus inueteratos errores, ac apud totum pene orbem diutino vſu firmatos abolere tentauit*, non ſolum errores ipſos, cauſſamque errorum retexens, ſed et veram medendi rationem explicans. Quae animi conſtantia acerbam quoque ſatyram in medicos genuit, quae *Sectionis primae* epilogum abſoluit. Quod ſi ea conſiderantur, quae de argumento naturali ſcripſit, quo celeberrimi libri *de Subtilitate* & *varietate rerum* pertinent, omnino agnoſcendum, aliam dare Cardanum philoſophiam naturalem potuiſſe, ſi et integrum ſyſtema condere voluiſſet, et iudicio integro et accurato ſemper vti, ſibique ab imaginationis morbis cauere valuiſſet. Cuius vt ſpecimen habeamus, en ex multis ſelecta pauca, vt de philoſophia Cardani lectori conſtet:

k) Praef. p. 5.

ſtet: Statuit nempe Cardanus: dari materiam primam etiam actu, eandemque quantitatem quandam retinere; cumque omnem ab initio orbem compleuiſſet, vacuum eſſe non potuiſſe, eo quod vacuo aucto materiam tolli neceſſe eſſet. Eſſe tria principia vbique materiam, formam et animam: eſſe tres in vniuerſum motus naturales, primum ac validiſſimum a forma elementi, ſecundum e directo huic contrarium, tertium grauium ad inferna, leuium ad ſuperna: accedere principiis naturalibus locum et motum. Tria tantum eſſe elementa, aquam, terram, aërem, et ex horum numero eximendum ignem. Eſſe ea omnia frigidiſſima et caloris expertia, diſſidere autem in humido: omnem vero lucem eſſe calidam et miſcere, et omne aſtrum ob id eſſe calidum. Eſſe autem proprie elementum, quod nec pabulo indiget, nec ſponte corrumpitur, nec vagatur, ſed certam tenet ſedem, maximam habens molem, eamque ſecundum naturam ac ad generationem paratam. Ignem eſſe ſummam caliditatem cum ſiccitate coniunctam; frigus nihil eſſe actu, ſed ſolam eſſe caloris priuationem: tria tantum vere in miſtis eſſe, terram et aquam pro materia, et coeleſtem calorem agentem: aërem ideo eſſe, vt ſubiiciatur radiis ſiderum, illorumque vires excipiat; eum ſemper moueri: terram eſſe in medio mundi, flumina oriri, quia aër in aquam tranſeat, niue et imbribus aſſiduis ad hoc non parum conducentibus. Subſtantiam coeli eſſe variam et inaequalem: lunae lumen non vniuerſum a ſole pendere, multo minus ſiderum reliquorum; ſed propriam quoque lucem habere. Habere omnia ſidera lumen, motum, ac magnitudinem propriam: lumen eſſe lucis ſimilitudinem, iunctam habentem et claritatem et calorem; coelum nunquam quieſcere, et vbique praeſentem habere animam, nec fatigari poſſe. Cometen eſſe globum in coelo conſtitutum, qui a ſole illuminatus videtur, et dum radii tranſeunt barbae aut caudae effigiem formant. Generari colores omnes ex tribus, ſubiecta materia, luce, ſeu potius lumine, quod ei miſcetur, et medio. Plantas habere ſenſum, etenim et odiſſe, et amare, et membra habere functionibus plena; generari animalia imperfectiora ex putridis, eamque generationem intendi a natura, quod exiguo tempore abſoluatur. Hominem non eſſe animal, quia praeter animam, mentem quoque acceperit. Intellectum eſſe rem ipſam quae intelligitur, voluntatem autem cum fertur extra, nec eſt idem obiecto huic, ſed ſimilis. Haec ex innumeris Cardanus in libris *de Subtilitate*, quae mira, vt ſolet, materiarum confuſione et cumulo ſpargit magis, quam diſponit, vt facile intelligas, ingenium foecundum plus ſubminiſtraſſe, quam ordinare poterat iudicium. Idem in libris *de Varietate rerum* obtinet, quae ſupplementum eſſe poſſunt librorum *de Subtilitate*. Etiam in iis ſuis cogitationibus infixus, haud raro a trita via diſcedit, et ſibi propria habet. Talia ſunt: cometen nulla ſubſtantia propria conſtare, ſed in coelo fieri, neque vno ſolo, ſed in ſingulis, quemadmodum et lactea via; eorum effectus prodire a tenuitate aëris, ſine qua non conſpician-

ſpiciantur. Non eſſe qualitates primas, praeter duas calorem et humidum. Mentem, vt remotiſſima eſt a primis principiis, eo eſſe praeſtantiorem. Multorum eſſe intellectum vnum, eumque videri ſingulorum eſſe, quia plures vni idem ſunt [l]. Mentem non ipſam errare, nec offuſcari, ſed turbari ea, quae ſunt ante illam, quibus functio eius impeditur. Eſſe etiam per ſe perſpicuam et aeternam extrinſecus aduenientem, adeoque falſo mortalem exiſtimari. Terram eſſe velut ſpongiam aqua plenam. Res et affectus naturales ſenſim declinare ex vna in aliam, omniaque, quae natura participans, affectu etiam participare, atque ideo in eis quicquam inueniri raro ſincerum: ſi legibus aſtrorum ſtandum, neceſſe eſſe anno Chriſti cIↄIↄccc magnam mutationem facturam eſſe [m] in Chriſti lege; lunam in eccentrico orbe non reuolui: eſſe influxum ſiderum, eamque vim occultam, qua omnia mortalia reguntur, quod qui negant, longe magis eos Heroſtrato impios eſſe: daemones in res naturales nihil poſſe, nec caſu omnia fieri, ſed ordinem in coeleſtibus et mirum et conſtantem maniſeſtiſſimum eſſe: eſſe autem influxum, quam certam caloris coeleſtis menſuram in magnitudine, vi, tempore actionis, nobis autem incerta. Cauſſam cur plures ſe morti, ob religionis cultum expoſuerint, non eſſe a Deo, ſed humorem illum atrum, qui quosdam ſtupefacit, alios facit amentes: Deum enim innocentium calamitate non delectari [n], ſed ſuam cuique ſtultitiam damno eſſe. Gigni itaque has diſpoſitiones generalibus ſiderum conſtitutionibus, quae cum validae ſint, in his, qui in philoſophia exercitati non ſunt, opiniones firmiſſimas et abſonas gignere, quae poſtquam per peſſimos quosdam et auariſſimos viros in vnam redigantur atque firmantur: inde eſſe plurimas ſectas atque inuicem directe pugnantes, quas non pudeat dicere: Dei hoc eſſe dogma. Mentem eſſe ſempiternam ſubſtantiam, imaginem verarum rerum a materia ſecretarum, extrinſecus homini aduenientem [o]: indigere autem vehiculo, quo corrupto eius operatio corrumpatur. Eſſe immortalem, quinque modis demonſtrari poſſe, nec pluribus, nempe ex propria ſubſtantia, ex iis, quae illi eadem ſunt, ex operationis modo, ex ſimilibus in opere ipſo intus, aut extra. Eſſe mentem quidem et intellectum omnem extenſum, et quaſi immenſum, ſed non limitibus comprehenſum, ſed absque termino, et quaſi coëxtendi omnibus: contrahi et extendi, fulgere et obſcurari, ſilere et operari, hocque praeſertim, quoniam initium operis eius a quodam corporeo originem ducat, quo corrupto intellectus operatio marceſcat: Eſſe quoque aliam plenam ſuis numeris aliam imperfectam, quae imperfectio in rebus aeternis quoque locum habeat. Cum mens ipſa ardens fuerit in Deo, tunc noſtram naturam ſupra ſe ipſam efferri, miraculaque contingere:

l) Patet ex adiecta ratione, cur vnus tantum ſit intellectus, diſtare Cardanum ab opinione Auerrois

m) Ita in editis. Scribere volebat, factum iri.

n) Haec L. II. p. m. 111. dicta ex eorum genere ſunt, quae incogitanter effudit Cardanus non recordatus, ita martyrum beatorum gloriam pro inſania haberi.

o) P. 524. Haec Platonice magis quam Peripatetice dixit Cardanus.

re [p]: traduci enim humanam mentem ac quasi copulatam altiori corpus secum eleuare. Haec ex ingenti obseruationum naturalium farragine a Cardano allato facile ostendunt, Cardano nec nouitatem philosophicarum sententiarum, nec varietatem denegari posse, quibus addi merito debet immensa lectionis copia innumeris experimentis et obseruationibus rerum naturalium suffulta, quae hylen quandam physicam haud contemnendam peritis lectoribus, qui iudicio instructi sunt, suppeditare potest. Ast conuincet quoque lectorem ipsa vtriusque libri lectio, certis principiis raro inhaesisse Cardanum, et innumeris imaginibus cerebrum replendo, adeo vagari in tractatione rerum, vt Phaëtontis instar extra orbitam raptus nesciat, quo deferatur. Hinc factum, vt iudicandi acie prorsus suffocata in eiusmodi virum hunc praecipitia deiecerit furens suique impotens imaginatio, vt tandem casu grauissimo praeceps datus sit. Inde non modo ordine in meditatione nullo vtitur, sed ad eiusmodi quoque opiniones deducitur, quae iudicandi vim emotae mentis vitio aegrotauisse sole meridiano clarius loquuntur. Et quamuis satis subtiliter distinguat, claras tamen ideas non consectando, ipse, quid sibi velit, haud raro non intelligit. Maxime autem contradicendi studium, quo se impense delectari fassus est, in deuia eum deduxit, cumque Aristotelem oppugnare constituisset, magnoque Peripateticorum odio duceretur [q], quos aequo se animo ferre non posse profitetur, et tamen Peripateticis notionibus, terminis et principiis affatim esset imbutus, non potuit non frequenter Andabatarum more pugnare, et verbis magis, quam rebus, philosophiam innouare. Ex quibus, nisi nos omnia fallunt, recte concluditur, quamuis emendare nouamque dare philosophiam Cardanus tentauerit, quo nomine etiam inter restauratores philosophiae eum collocat SORELIVS [r]; et quamuis, in interuallis illis lucidis, quae dementiae insultuum expertia fuere, multa praeclare viderit dixeritque; attamen ingenio vere phantastico corruptum parum vtilitatis et emendationis philosophiam ab eo accepisse, nec in albo philosophorum magnum eum nomen mereri; quod si reliquam doctrinae supellectilem consideres, ei doctrinam magnam denegandam magnopere non esse existimamus, quemadmodum non pertinaciter repugnabimus, si quis contenderit, in medendi arte plurimum illum non experientia tantum, sed et ratiocinatione valuisse, de qua tamen eius eruditionis laude medicorum filii dispicient. Nos, ineptum ad reformandam philosophiam Cardanum fuisse, vel ex eo solo colligi posse putamus, quod scripserit [s]: *Delectatus sum in philosophia Aristotele, et Plotino mysticisque illis inuentionibus.* Quas vehementer eum deperiisse, vel ex vna, quam in libris

p) Etiam hic prodit, quod alibi gloriatur, a Plotino non parum mysteriorum philosophiae se didicisse

q) Vid. de Var. L. III. p. 147. L. VI p. 242. s. L. VII. p. 277. et sic passim, de Aristotelis sectatoribus L. VII. p. 267. Aristotelem tamen inter viros duodecim subtilitate praestantes numerat de Subtil. L. XVI. p. m. 573. edit. Bas. 1664. quae optima est.

r) De Perfect. hom. L. III. p. 429. vers. Germ.

s) De Vita propr. c. 18. p. 58.

bris *de Rerum varietate* inſtituit, tractatione de mente humana, eiusque vnione cum Deo, et mediis eo ducentibus, conſtat, ea enim tota myſticos ſapit, et enthuſiaſmo repletum habuiſſe Cardanum caput, euincit. Nec meliorem characterem Cardani nobis effingunt, omina, ſomnia, ſpectra, auguria, vaticinia, quibus velut vermibus ſcatet tota Cardani hiſtoria [ſſ], vel inſanus Aſtrologiae apoteleſmaticae amor, quo ductum non puduit iniurias in eos euomere atrociſſimas, qui huius generis nugas vilipendunt [t]. Accedit his confuſio in eius cerebro regnans, quae ſe toties in ſcriptis eius prodit, et infinitis digreſſionibus moleſtam lectionem facit; quamque veram obſcuritatis eius matrem fuiſſe recte pronuntiauit Naudaeus. Innumeris enim cogitationibus repletus aliter ſcribere non potuit, licet veriſimillimum ſit, paupertatem, quam ſuo ſibi iumento attulit, quamque ephimeridibus ſcribendis ſe leuauiſſe aliquando, ait, eum coëgiſſe, vt et ſcriptiones ſuas maturando minus digereret, et dicendorum copia oneraret, vt amplius largiusque inde praemium laboris referret. Nec ſilentio praetereundum, quod exemplis quoque probauit NAVDAEVS [u], expilaſſe Cardanum interdum alios, ſuppreſſo eorum nomine, vnde paſſim [x] inter plagii reos eum connumerari videas.

Scripta Cardani et ſtili ratio.

§. VIII. Scripſit multa vir magna diligentia et extemporanea ſcribendi facultate gaudens, ex quibus edita plurima, quaedam vel affecta tantum vel ſuppreſſa et neglecta deliteſcunt. Catalogum eorum ipſe dedit [y], et repetiit TOMASINVS [z], ordine diſpoſuit GABR. NAVDAEVS [a], et ex huius conſilio decem voluminibus collegit vulgauitque CAROLVS SPONIVS [b]. Eorum pleraque ad naturalem philoſophiam artemque ſalutarem ſpectant, quaedam mathemata illuſtrant. Logicam tamen attigit, et in argumento morali deſudans, *de Vtilitate capienda ex aduerſis*, *de Conſolatione*, *de Summo Bono*, *de Humana Conditione*, *de Arcanis politicis* diſſeruit. Quorum libellorum editiones indicat Cl. STOLLIVS [c], quem vide. In his ſcribendi ratione vſus eſt libera, et aperta, aſt nec comta, nec elaborata, ita tamen, vt ab inquinato Aponenſis, Pomponatii aliorumque medicorum ſtilo et negligentia in dicendo ſibi caueret. Recte quoque obſeruatum NAVDAEO, elegantius eum ſcribere, et veneres amoeniſſimas ſectari, cum libet; credo, quod interdum maiori, quam ſolebat, ſtudio in ſcribendo exerceretur. Obſcuritas itaque Cardani non ab elocutione deriuanda eſt, quae ſatis aperta eſt et perſpicua, ſed a rerum obſcuritate, notionum vagarum incertitudine, principiorum confuſione et frequen-

ſſ) Similibus nugis ſcatet Liber XVI. de Var. rerum, vbi talia de daemonibus et mortuis tanquam veriſſima narrat, e. g. daemones incubos monſtra ex foeminis gignentes, et ſimilia, vt aperte pateat, ſanum illi ſynciput non fuiſſe.

t) Vid. Praef. in Ptolemaeum de Iudiciis Aſtrorum, et in libris de Subtilitate paſſim.

u) loc. cit. p. 31.

x) TEISSIER l. c. THOMASIVS de Plagio n. 376. p. 109. MORHOF. Polyh. T. II. L. II. c. 2. §. 11.

y) De Vita propr. c. 45. p. 170.

z) loc. cit. p. 55.

a) loc. cit.

b) Lugduni 1663. fol.

c) Hiſt. Lit. P. II. et III.

frequentibus etiam digreſſionibus, quibus lectorem nihil tale expectantem a via deducit, vt vix redire ad priſtina veſtigia valeat. Tacemus multa ſuppoſita et breuiter dicta, aut in differendi contentione animo magis comprehenſa, quam expreſſa literis, quo pacto ſcriptores haud raro tranſilire nonnulla ſolent, quae magnas lectoribus tenebras offundunt.

§. IX. Multos ſibi eruditionis copia amicos comparauit Cardanus, quorum indicem ipſe in libro *de Vita propria* [d], exhibet; in quo magna comparent nomina, non modo virorum doctrinae laude clariſſimorum, ſed et munerum generiſque dignitate illuſtriſſimorum. Inter quos Chriſtophorus Madratius cardinalis, epiſcopus Tridentinus, beneficiis et liberalitate egentem ſuſtentauit. Laudat etiam Caroli Borromaei et Marci Antonii Amulii cardinalium amicitiam, quemadmodum Ioannem Hamiltonum primatem Scotiae magno eum fauore complexum fuiſſe, ſupra docuimus. Aſt qui fautorum et amicorum beneuolentia recreabatur, innumeris quoque inimicorum atque aemulorum odiis, conuiciis, inſidiis periclitabatur, quas et emergendi ſtudium, et vitae varietas, et imprimis contradicendi pertinacia ipſi comparauere. Maxime medicorum natio acerbe in eum inuecta eſt, cui tam inuiſus fuit Cardanus, vt diu in medicorum collegium in ipſa patria recipi non poſſet. Horum enim vlcera ita fortiter tangebat, vt mirum non ſit, pugnis illos atque calcibus Cardanum, ſtrenuum ἰατρομαστιγα petiuiſſe. Et hos quidem nonſolum ſpernere ſe didiciſſe, ſed eorum vanitatis miſereri ſcribit [e], aſt dolorem tamen ex indignatione profectum paſſim prodidit, contemtu eorum inuidiam vlturus. Non acerbiorem autem aduerſarium nactus eſt, Iulio Caeſare Scaligero, viro ſummo. Is quamuis artis criticae et diſciplinarum philologicarum, quam philoſophicarum, eſſet peritior, gloriae Cardani tamen inuidia accenſus, cum et ipſe artem ſalutarem profiteretur, arma contra Cardanum mouenda eſſe conſtituit, et libros de ſubtilitate, magna tum doctrinae fama apud omnes commendatos aggreſſus eſt. Nouem tamen, a prima editione annos elabi paſſus eſt, antequam contra Cardanum librum vulgaret, tandem ſatis ſpiſſum opus *Exercitationum exotericarum de ſubtilitate aduerſus Hieronymum Cardanum* edidit, quod valde tum quidem commendauit illuſtris auctoris fama apud omnes maxima et praeclara de doctrina eius vniuerſali opinio [f]. In huius ſcriptionis praefatione, magnificas quidem laudes tribuit Cardano, et ſuam ſcribendi induſtriam valde extenuat, in ipſa autem tractatione toties Cardano, de fama detrahit, quoties carpi eum poſſe iudicabat. Inde factum, vt, vbi rebus non valeret, verbis eum perimere, et critico obelo configere contenderet, eum autem, quem ambitioſe in praefatione laudauerat, mille conuiciis laceraret. Hinc

Amici et inimici Cardani.

d) c. 15. p. 49.
e) c. 16. p. 53.
f) Vid. Epiſtola Io. CRATONIS ad Ioſephum Scaligerum, editioni Wechelianae anni 1582. praemiſſa.

Hinc accensus ira, quod Aristotelem contemsisset, conuiciatorem, latratorem, canem vocat [g], et commentarios eius confusissimam rhapsodiam nominat, et sententias illi nequitiae et impietatis imputat [h], inter quas imprimis ille intellectus vnus est, quem sensu illi Auerroistico tribuit; et millies deliria, nugas pueriles, ingenium turbidum, inscitiam, temeritatem, ventosum ingenium et similia exprobrat, vt facile appareat, laudes in Cardanum cumulatas in limine, amaram tantum satyram exhibere. Respondit ad opus Scaligeri prolixum Cardanus, *Actionemque primam* edidit *in calumniatorem librorum de subtilitate*, in quo praetermisso ex contemtu et indignatione nomine, hunc calumniatorem librorum suorum de subtilitate ait, dum moliri suo Marte nihil audeat, opus suum ideo aggressum esse, vt mutuis altercationibus hominibus innotesceret: eum autem, putat, aut non admodum iudicio valuisse, aut liuore quodam victum esse, cum tantus non sit, quantum sui illi gnathones fuerint in re literaria. Reprehendit autem in eo, quod calumniis ac criminationibus, tum maledictis absque offensa, immo etiam absque cognitione hominis vlla ipsum incesserit, et laudationem in epistola praemissa ad calumniam et iniuriam irrisionem adiecerit, malo quoque animo de religione accusare nitatur: quae violentissimi inimici aut virulentissimi animi indicia manifesta esse pronuntiat, illique obiicit, quod toties Aristotelis atque Auerrois innixus principiis atque auctoritate, (qua scilicet salua mundi aeternitate ab illis probata Christi diuinitas et spes remunerationis bonorum atque malorum auferatur,) ipsum audeat de impietate insimulare. Quibus integritatem pietatemque suam a nemine hactenus in dubium vocatam opponit, licet de rusticitate et odio suorum conquerendi caussam habeat, et quò potest modo eruditionem Scaligeri in dubium vocat, intimam ei barbariem obiicit, et ridet, quod cum ne quidem grammaticus esset, de omnibus disciplinis scribere ausus sit. Et hoc quidem pacto magno animo et acerbo dicendi genere Scaligero respondet, quem maleuolo et inepto scripsisse animo in tota hac actione more suo demonstrat, et eum rodit, quod vitia editionis primae, non attendens ad emendationes posterioris, ipsi imputauerit. Dici non potest, quantum existimationi suae hac lite Scaliger nocuerit, cum ex comparatione scripti vtriusque clarissime constaret, impotente Scaligerum animo et ambitione atque inuidia lymphatum supra vires suas hanc contentionis serram reciprocare coepisse. Vt enim innumera sophismata taceamus, quibus Cardanum aggressus est, recte obseruatum GER. IO. VOSSIO [i], *contradicendi studium, sophista dignius esse quam philosopho, et maiorem etiam modestiam, dum salse adeo tractet Cardanum, merito passim requiri, praesertim si cogites, scribere aduersus virum summum, studiis quidem humanitatis et metaphysicis non paulo inferiorem: at non scientia naturae, mathesios, autem omnibus disciplinis, in quibus parum*

g) pag. 153.
h) pag. 987.
i) De Theolog. gentili Libr. III. cap. 8. pag. 1163.

rum omnino Scaliger viderit, albis quod dicitur, equis praeuertentem. Quod Vossii iudicium aequissimum esse, et ipsa comparatio docet, et dudum a viris doctis, Io. Sperlingio [k] et Rvdolpho Goclenio [l], qui in exercitationes Scaligeri animaduerterunt, est ostensum; id quod breui quoque at accurata obseruatione factum a Sorellio [m]. Passim [n] ideo Scaligeri praecipitantiam, et in hoc quidem doctrinae genere ἀπαιδευσίαν reprehendi notarique videas, licet variarum rerum, ad historiam naturalem pertinentium copiam, quam ex vastae literaturae penu Scaliger depromebat, aequus quilibet laudauerit. Mirandum ergo, et nominis potissimum magnitudini, qua fruebatur Scaliger, adscribendum est, quod teste B. Io. Fr. Bvddeo [o] tantae olim hic liber auctoritatis fuerit, vt nemo philosophus censeretur, qui eum non legisset, et, quod Paganinvs Gavdentivs [p] indignatur, *multi cum profiterentur se adhaerere doctrinae Peripateticae, ex volumine de subtilitate contra Cardanum depromserint dicta ac sententias, inque iis conquieuerint, nihil vltra quaerentes, perinde ac si voces forent atque oracula ex cortina Lycei ex fonte Aristotelici Peripati prolata. Cum tamen multoties vel non intellexerit Aristotelem et perperam interpretatus sit, vel ab eo recesserit.* Id quod integra dissertatione demonstrauit luculenter idem Gavdentivs [q]. Quodsi parcius in Cardanum fuisset inuectus, si verum quaestionis statum excusisset, si a vocum disceptatione et criticis disquisitionibus sibi temperauisset, si doctrinam attulisset, in philosophia naturali et mathematicis magis exercitatam, sique suis ipse monitis fuisset obsecutus, famae suae, qua illustri et maxima fruebatur, hanc labem non aspersisset. Prudenter enim monuit [r], *non desunt circumscripti animi quorundam et seruiles, qui in tenebris ignauo marcescere otio, quam in luce ac puluere cum labore versari malunt. Quid turpius, quam ex omnium rerum domino atque dictatore, intellectu nostro efficere mancipium alienae libidinis?*

k) In Meditationibus super subtilitates Scaligeri.
l) In Aduersariis ad exotericas aliquot I. C. Scaligeri exercitationes.
m) loc. cit.
n) Navdaevs l. c. p. 19. 20. Bayle l. c. not. X. Boecler, Bibl. crit. pag. 602. Stollivs Hist. lit. p. 547. Sorel. l. c. p. 431.
o) Introd. in hist. theol. L. I. p. 265.
p) In Excussione exoterica de nonnullis, quae non Peripatetice dixisse videtur I. C. Scaliger in opere de Subtilitate, quae in Sylloge differtt. cum tr. de Pythagorea animarum transmigratione Pisis 1641. 4. prodiit, p. 200.
q) loc. cit.
r) Ex. VI. § 4. p. 29.

* *

CAPVT QVARTVM,

DE FRANCISCO BACONO VERVLAMIO.

§. I.

Historia Baconi de Verulamio vnde petenda?

Infeliciter hactenus emendatio philosophiae suscepta fuit. Aut enim parum viderunt philosophi, qui relicta via sectaria nouam tentare aggressi sunt, aut, cum quaedam vidissent, nec animi nec ingenii satis habuerunt ad telam, quam exorsi erant, pertexendam, et ad nugas diuertentes philosophiam parum reformauerunt. Et hoc quidem fato seculum XVI vsum est. Miserata vero humani intellectus tandem diuina prouidentia seculo XVII lucem clariorem restituit, et elegantiorem atque perfectiorem philosophandi modum introduxit, excitato Francisco Bacono, Barone de Verulamio, Vice-Comite S. Albani, Angliae cancellario, quo vix maius et excelsius ingenium ista aetas tulit, vt praeiudiciorum errorumque fontes detegeret, nouam viam panderet, hylen ad philosophiam emendandam afferret prorsus egregiam, et, cum nouum ipse philosophiae systema condere in animo non haberet, eas tamen obseruationes, regulasque spargeret, quibus aetas subsecuta diligenter vsa tandem emendatos philosophiae vultus restituit. Hunc itaque verum primumque parentem philosophiae eclecticae, virumque de philosophia omnium maxime et praestantissime meritum recte appellaueris, dignum, cuius historiam accurate teneamus. Quam primus descripsit, documentis domesticis et αὐτοψίᾳ adiutus GVILELMVS RAWLEY, illustrissimo viro, cum in viuis esset, et post eius funera reginae Angliae a sacris, et theologiae professor, eamque operum Verulamii a se editorum *tomo vltimo* [a] adiunxit. Ex quo hauserunt sua, qui historiam literariam seculi XVII enarrantes hoc ornamentum non praetermiserunt FREHERVS [b], WITTIVS [c], BAYLE [d], DE LA HOVSSAYE [e], auctores *Bibliothecae Thomasianae* [f], alii. Recentissima aetate cum nouae scriptorum Verulamii editiones a Britannis cuderentur, semel atque iterum summi viri vita adiecta est. Eam enim *Epistolis* et aliis a Verulamio relictis scriptis praefixit, et hoc *Supplementum operum* [g] eius in limine hoc pacto ornauit ROBERTVS STEPHANVS [h]. Cumque pleniorem ex chartis passim delitescentibus operum Verulamii editionem vulgaret MALLETVS [i], nouam et ipse biographiam maximi viri attexuit, quam se ex fontibus fide dignissimis

a) Tom. VI. edit. Amstelod. 1663. 12.
b) In theatro p. 773.
c) Memor. philos. Dec. II. p. 150.
d) Dict. T. I. art. Bacon. p. 417. quem interpretes Britanni valde auxerunt. n. XVII.
e) Memoires critiques T. I. p. 358.
f) Vol. II. p. 704.
g) Lettres and remains of the Lord Chancellor Bacon Lond. 1734. 4.
h) Vid. Litter. magazine 1735. Ian. art. 1.
i) Lond. 1740.

gniſſimis et intemeratis rerum teſtimoniis hauſiſſe affirmat [k]. His ducibus nos quoque, inſtituto noſtro inſiſtentes vitam eius viri delineabimus, quem vnum plus ad verae philoſophiae nitorem reſtituendum contuliſſe, quam ſeculorum, ante eum plurimorum philoſophos primi nominis, fatebuntur, qui acutiſſimi viri meditationes, obſeruationes et inuenta cum veteris et medii orbis philoſophici luminibus ſine partis ſtudio comparabunt.

Natiuitas et educatio Baconi.

§. II. Editus eſt in lucem FRANCISCVS BACONVS, BARO DE VERVLAMIO, VICE-COMES S. ALBANI in Anglia magnorum ingeniorum ferace anno cIↃ IↃ LX, XI Cal. Febr. [l] Patrem habuit Nicolaum Baconum, Eliſabethae reginae a conſiliis, equitem auratum, magni ſigilli Angliae cuſtodem, virum et eruditionis, praeſertim iurisprudentiae, nomine celebrem, et in tanto generis et honoris faſtigio modeſtiae laude GILB. BVRNETO [m] commendatiſſimum; matrem Annam Cocam, Antonii Coci equitis aurati, qui Eduardi ſexti inſtitutioni praefectus fuit, filiam, quam et pietate virtuteque eminuiſſe et doctrina praepollentem fuiſſe teſtatur biographus Baconi, RAVLAEVS [n]. Fauente Numine illud Bacono natiuitatis tempus contigit, quo valde amabantur literae, etiam apud illuſtres viros ipſamque procerum regni purpuram commendatiſſimae. Quam amplum autem a natura indolis optimae fundum accepiſſet, et quae vis ignea ingenii illi ineſſet, non modo poſtea proditum eſt, cum emendare philoſophiam inſigni felicitate eſſet aggreſſus: ſed mature quoque et in ipſa pueritia apparuit, ipſamque Eliſabetham reginam, excelſi animi et ingenii foeminam, teſtem habuit. Cum enim inſolita acuminis admirandi, et doctrinae in tam tenera aetate inuſitatae ſpecimina puer praecox ſubinde ederet, iſtis commendatus ſummis, qui in aula viuebant, proceribus, ipſi tandem reginae traditus eſt. Quae vt verſatiſſima ingenii diuitiis fuit, ita Baconum puerum difficilioribus quaeſtionibus tentare haud ſemel, iucundum habuit. Ad quas tanta iudicii maturitate, tanta dicendi grauitate reſpondit, vt ſupra modum contenta regina, puerique indolem feliciſſimam et prorſus diuinam admirata eum dominum cuſtodem ſigilli minorem appellarit. Inerat enim reſponſis eius et iudicandi vigor in aetate puerili infrequens, et ingenii iucunditas atque elegantia, quibus mire captus eſt reginae animus. Cuius exemplum narrant [o]: interroganti, quot annos natus eſſet? ingenioſe, puerum adhuc, reſpondiſſe, ſe regimine eius felici duobus annis iuniorem eſſe. Talis cum eſſet, maturandum, quo ad literarum ſtudia properabat, iter rati parentes, annos natum duodecim in academiam Cantabrigienſem miſerunt, tutela commiſſum Ioannis Whitgifti, qui S. Trinitatis collegio,

 cui

k) Vid. Bibl. Britannique Tom. XV. P. I. art. 3.

l) Qui annum 1561. ponunt, eos falli ex epitaphio conſtare poteſt.

m) Hiſt. reform. Angliae P. II. p. 380. ed. Angl.

n) l. c. p. 5. vbi linguarum, quae eruditae vocantur, callentem fuiſſe, narrat.

o) Citati.

cui adſcriptus eſt, tunc praeerat, Cantuarienſem autem archiepiſcopatum magna poſtea prudentiae doctrinaeque laude ornauit. Et tum quidem magno ardore diſcendique deſiderio in artes liberales et philoſophiam Ariſtotelicam, quae vna tunc in ſcholis Angliae perſonabat, incubuit. Quam tamen, nondum ſedecim annos natus vilipendere coepit, non quod Ariſtoteli diuini ingenii laudem denegaret, hanc enim illi ſaepe, poſtea quoque, tribuit, ſed quod diſputationibus et contentionibus eam tantummodo natam, humanae vitae commodis autem inueniendis et promouendis ineptam ſterilemque eſſe, probe cerneret p). Ipſe itaque, admodum adoleſcens ſine cortice nauare, et excellentiſſimis, quas a naturâ acceperat, animi dotibus ad tentandam nouam philoſophandi viam vti conſtituit.

Aetas iuuenilis Baconi.

§. III. Emenſus artium liberalium, et philoſophiae, quale definiri in academia ſolet, iter a parente ad artes politicas efformari coepit. Cum enim inter fratres natu eſſet minimus, terris patriis fratribus datis opus erat, vt ingenii copiis ad accipienda praeclara munera aditum ſibi pararet. In Galliam ideo in comitatu legati ad Gallorum regem, Amicii Powletti, miſſus eſt. Quamuis autem iuuenilis aetas prudentia carere videri poterat, indolis tamen bonitas ita annorum adoleſcentiam emendauit, vt maximam ex eo itinere vtilitatem referret, et prudentiam quoque ſingularem conſcriptis anno aetatis vndeuigeſimo obſeruationibus, *de Statu Europae* oſtenderet. A legato quoque ad reginam miſſus in Galliam remeauit, eo conſilio, vt iudicium inter peregrinos perfecte matureſceret. Magna tamen clades eum inopinantem in hac peregrinatione oppreſſit. Pater enim illi praematuro fato ereptus eſt, cumque terras patrias fratres iure occupaſſent, pecunia quoque, quam pater illi patrimonio carenti ad coëmenda quaedam latifundia deſtinauerat, inter quinque fratres diuiſa eſt. Paulo duriori ergo fortuna eo tempore vſus fuit, quam tamen virtutis et doctrinae magiſtram habuit. De vitae genere vero poſt reditum ex Gallia ſtatuenti, iuris Angliae municipalis ſtudium et profeſſio placuit, ſine dubio, vt ita ſibi de neceſſariis aliquanto felicius diſpicere poſſet. Breui autem ingenio optimo et diligentia iugi adiutus ita profecit, vt, licet, velut πάρεργον, vt ipſe poſtea dictare ſolebat, et ſubſidiariam operam iſtud ſtudium haberet, mature tamen tractationibus exaſciatis, quales pauci dare poſſunt, oſtenderet, ſe myſteria iuris legumque, praecipue quae ad patriam ſpectabant, omnia intime pernouiſſe. Itaque nondum in legis ſcientia tyrocinium egreſſus inter aduocatos extraordinarios a regina allectus eſt, hoſpitiumque ſibi in ſocietate Greienſi delegit. Maxime tamen ad emendandas diſciplinas, et praecipue philoſophiam emaculandam, natiuoque nitori reſtituendam reſpicere nunquam oblitus eſt. Cuius eo tempore ſpecimen edidit, quod: *Temporis partus maximus*, inſcripſit; quod cum periiſſet, *Inſtauratio* inde eius *magna* enata eſt.

§. IV.

p) Hoc ex ore eius auditum refert RAVLAEVS l. c. p. 7.

§. IV. Legum cuſtodiae et iuris ſacris deſtinatus quidem Baconus erat et conuictu, et vitae profeſſione; at animo tamen et affectu in artes politicas et officia ſtatus magis propendebat. Quare aulae ſe tradere, et fortunam tentare, qua et ipſe poſſit volitare per ora virûm, conſtituit. Quamuis autem indoles egregia et doctrina praeſtantiſſima Baconum in aula commendatiſſimum feciſſent, ita vt nec colloqui cum eo dedignaretur regina, nec de iure legibusque, ipſisque regni negotiis eum conſulere negligeret, hincque facilior et liberior illi ad aulam principis, quam reliquis eius profeſſionis, aditus pateret, neque munere tamen, neque emolumento frui potuit inſigni: vno munere ſubſtituti regiſtrarii in camera ſtellata excepto; cuius cauſſam fuiſſe dicit MALLETVS, quod in clientelam ſe comiti Eſſexiae dediſſet, qui, cum noſtrum promouere conaretur, ab inimicis, quos iam tum habebat potentiſſimos, impeditus eſt. Quod cum aegerrime ferret Baconus, adeo vt inſulae relinquendae conſilium caperet, ab eo a comite reuocatus eſt, qui, vt patriae tantum pignus ſeruaret, latifundium ei aliquod cIↃ IↃ CCC libris Anglicis venale ex ſuis facultatibus comparauit. Addit, quem ſequimur, MALLETVS, (reliqui enim hoc tacent) ingratiſſimum tamen ſe tanto Moecenati praeſtitiſſe Baconum, inductum ab eius aduerſariis, vt detectionem criminis perduellionis infelicis huius comitis poſt eius exitium ederet, qua perfidia apud Anglos nominis tot meritis alias illuſtris celebritatem mire conſpurcauerit. Quam vero fortunae fauorem patrocinio apud Eliſabetham conſequi non poterat, ingenii doctrinaeque commendatione nactus eſt. Valde enim gratioſus factus eſt in aula Iacobi I. apud quem literis valde fauentem commendatiſſimum fecit liber praeſtantiſſimus, *de Augmentis ſcientiarum.* Aulae tamen fata hoc loco expertus eſt, obſtante praeter alios eius fortunae Eduardo Coco, equite aurato, gloriae ex literis Bacono partae valde aemulo. Peruicit autem Baconi conſtantia, regique probata eruditio, qua ita illi traditus eſt, vt eum anno cIↃ IↃ CVII ſolicitatorem generalem conſtitueret. Quo tamen munere impediri non potuit, quo minus philoſophiae inſeruiret, cuius teſtimonium fuit edita anno cIↃ IↃ CX tractatio *de Sapientia veterum.* Fatis autem erepto Cecilio comite, qui viuus valde Bacono aduerſatus erat, muneri ſplendido et opimo Atturnati regis generalis ſiue procuratoris primarii et generalis praefectus, et emolumentis atque reditibus valde ditatus eſt. Quos cum dos quoque vxoris poſtea auxiſſet, quam partim numerata pecunia, partim terris quoque lautam et ampliſſimam acceperat, tantum tamen abeſt, vt in re ſplendida ad rationes oeconomicas attenderet, et familiae magnificentiam atque ſeruitiorum licentiam paulo arctius reſtringeret, vt potius magnam ex neglectu earum opum iacturam ſentiret, ſcilicet ſtudiis magis et meditationi intentus. Quod non vno hoc illi nomine noxium fuit, ſed ad artes quoque in aulis exerceri ſolitas viam ſtrauit, quibus ſibi ipſi exitium parauit. Nempe corrumpi ſe muneribus paſſum eſſe, virum cetera admirabilem,

Aetatis virilis fata.

 fide

fide dignis ſibi conſtare teſtimoniis MALLETVS affirmat. Et tum quidem in dies fauentior illum fortuna arriſit, in ſanctius enim conſilium regis adoptatus et anno cIↃ IↃ C XVII auxilio Villierii, qui ducis Buckinghamienſis nomine orbi innotuit, quemque rex vehementer amauit, cuſtodiae regni ſigilli praefectus eſt. Hic enim cum minus quam noſter, eruditione et prudentia valeret, Baconi doctrina et iudicio vti ſolebat. Eo itaque parario tandem anno cIↃ IↃ C XIX cancellarius Angliae, Baro Verulamius, et ſequente anno, Vice-Comes S. Albani conſtitutus eſt. Illuſtri autem aulae ſplendore licet fulgeret Baconus, literarum curam tamen non depoſuit, ſed inter media aulae ſtatusque, quem vocant, negotia, anno cIↃ IↃ CXX *Nouum organum* edidit, opus duodeuiginti annorum, at immortalis gloriae.

Baconi fata aduerſa et vita ad mortem vsque.

§. V. Hactenus fauentiſſimis ſideribus vſus erat Baconus, et doctrinae claritate illuſtris, et negotiorum publicorum adminiſtratione ſatis felix. Aſt decreuit ſubito, quae incrementa hactenus laetiſſima ſumſerat, fortuna Verulamii. Rem totam tacet Raulaeus, ita vero narrant ſcriptores Britanni citati: Pecuniae indigens rex, eas ſibi artes delegerat, quas regni leges non ſolent permittere. Quales cum nonnulli, vt ſolet in aulis, proponerent, qui monopolium quoddam regi perſuadebant, quod non poterat non graue eſſe et exitiale regni ſubditis; illi a Buckinghamiae duce commendati, id apud regem obtinuerunt, vt regio diplomate confirmarentur. Id patroni ſui ſuaſu, et munerum illecebris inductus, regni ſigillo roborauerat Baconus, qui in corradendis facultatibus ad eas artes confugiebat, vt familiae, quam ſplendidam habebat, alendae ſufficeret. Non potuit non res ea diſplicere regni proceribus, qui facile intelligebant, exitialia huiusmodi conſilia fore patriae. Grauiter itaque de hac iniuria in comitiis regni conqueſti ſunt. Qui cum in auctorem eius inquirerent, dux Buckinghamiae negotio periculoſo ſe extricaturus regi perſuaſit, vt in cancellarium omnem eius rei culpam transferret. Rex, vt ſolicitudine ſe liberaret, Baconum permouit, vt periculo caput exponeret, nec culpam deprecaretur, pollicitus, curaturum ſe, ne detrimentum ex ea re caperet. Damnatus ergo a iudicibus eſt, indicta mulcta quatuor millium librarum, expunctus ex numero procerum regni, et carceri in caſtello Londinenſi traditus. Cui cum breui tempore eſſet incluſus, a rege liber dimiſſus, ſententia autem iſta, poſt aliquot annos, reuocata et irrita declarata, reſtitutusque honoribus Baconus, adeo vt primis comitiis, ſub Carolo I. rege indictis, intereſſe, iterum iuberetur, et reuireſceret ingentium meritorum eius memoria, obliteratis obliuione his, quas memorauimus, famae eius maculis. Ab eo tempore, quamuis reparato honore et fama, id poſſet, a negotiis aulae regnique tractandis abſtinuit, ſibique et Muſis ſuis vixit: fortunae aulicae inconſtantiam et leuitatem, ſtudiorum dulcedine ac philoſophiae iucunditate penſando. Cum autem nec oeconomicas rationes valde curaret,

curaret, nec fido ſeruitio vteretur, tandem paupertate vir maximus et meliore fato dignus ita preſſus eſt, vt et regem, et regni heredem ſupplex adiiſſe nonnullis dicatur [q], vt inopiae ſuae ſuccurrerent. Vixit itaque in vmbra et otio ſtudiis et contemplationibus addictus, quas luci et tumultui aulico expertus caute praeferebat, tempusque et legendo et ſcribendo terens, vtilem ſe reipublicae literariae praeſtare ſategit. Vltimo enim quinquennio, quo ſe totum negotiis ciuilibus ſubtraxit, ſcriptorum ſuorum maximam partem exarauit. Tandem anno cIↃIↃcxxvi, III. Id. April. febri catarrhali lenta extinctus anno aetatis LXVI in aedibus comitis Arundeliae, in villa de High-Gate prope Londinum, ad quas animi tantum reficiendi cauſſa diuerterat, obiit, exuuiae mortalitatis in eccleſia S. Michaëlis fano S. Albani vicina depoſitae; quia eccleſia illa ex vrbis vetuſtae Verulamii ruderibus ſola ſupereſt, epitaphio ſcripto, quale viro meritis illuſtri debebatur [r].

§. VI. Factum eſſe a natura Verulamium ad emendandas ſcientias, maxime philoſophicas, et ſcripta eius docent, et indoles, quam acceperat, loquitur. Cum enim a pueritia meditationi eſſet addictus, iudicio autem vteretur acerrimo, facileque in nexum veritatum et ipſa rerum principia atque fundamenta alte penetraret, haud difficile fuit viro ſummo, diſciplinarum naeuos et defectus detegere, et magis ſana atque ſalubria ſuppeditare. Et prima quidem tentamina, at quae ad iuſtam maturitatem et perfectionem quandam excreuere, ciuitati eruditae anno cIↃIↃv. expoſuit, edita incomparabili aetatemque latura tractatione *de Augmentis ſcientiarum.* Eam patrio ſermone Verulamius conſcripſerat, Latina autem veſte donari curauerat a Playfero, profeſſore Cantabrigienſi. Qui cum verborum, quam rerum, magis eſſet curioſus, ipſe Baconus manum admouendo, viroſque doctos Herbertum, Hobbeſium, alioſque in partes curarum vocando, opus perfecit. Ergo comparate intelligendus eſt, RAVLAEVS ſcribens, *in hoc opere e lingua vernacula proprio Marte in Latinam transferendo auctorem plurimum deſudauiſſe, et multis ſubinde ac variis additionibus locupletauiſſe.* Ipſe enim Raulaeus in *Praefatione operis ad lectorem* ſcribit, *Baconum, cum animum adieciſſet, vt liber in Latinam linguam verteretur, quod inaudiuiſſet, illud apud exteros expeti, eius translationem ab inſignioribus quibusdam eloquentiae viris elaboratam propria quoque recenſione caſtigatam iam emittere.* Dici vix poteſt, quanta comprobatione et plauſu virorum doctorum et tum, cum ederetur, opus ſit exceptum, et ad noſtros dies in honore habitum. Id quod immenſae, quae in id congeſtae ſunt laudes ſatis demonſtrant. Vnus nobis, at quantus vir! LEIBNITIVS [s], teſtis omni exceptio-

Character et merita eruditionis Baconi.

Tr. de augmentis ſcientiarum.

q) Bibl. vniu. T. XI. p. 45. BAYLE l. c. non tamen ad extremam paupertatem redactum, quamuis nec diuitiis affluentem obiiſſe ait Malletus.

r) Extat apud POPE-BLOVNT l. c. in eo, ſcientiarum lumen, facundiae lex vocatur, et laudatur, quod omnia ſapientiae naturalis et ciuilis arcana euoluiſſet.

s) In noua methodo iurisprudentiae P. I. §. 32. conf. BVDDEVS Praef. ad Artem cogitandi p. 15.

ceptione maior eſt, cui liber audit incomparabilis. Quanquam autem ad doctrinam de eruditione vniuerſali, ſiue in genere conſiderata opus proprie pertinet, quo nomine integrum hoc loco recenſere ſuperſedemus, ipſi Lectori vtiliſſimi et ad augendas intellectus copias vtiliſſimi lectionem iterum iterumque commendantes: non praetereundum tamen hoc loco eſt, illuſtriſſimum auctorem omnium ſcientiarum partitiones exorſum, omnem doctrinam, ſecundum tres facultates intellectus: memoriam, phantaſiam, rationem, in tres claſſes fuiſſe partitum, in hiſtoriam, poëſin et philoſophiam. Ita enim, his poſitis claſſibus, non hiſtoriam modo acute diſtribuit, itemque poëſin, ſed philoſophiam quoque. Cuius matrem communem conſtituit philoſophiam primam, tria autem genera ponit, de numine, de natura, de homine. Et illam quidem, quae de numine tractat, philoſophiam, theologiam naturalem vocat, eique adiicit appendicem doctrinam de angelis et ſpiritibus. Naturalem philoſophiam autem in ſpeculatiuam et operatiuam diſtribuit; et illius dicit partes eſſe phyſicam et metaphyſicam; illam in cauſſam efficientem et materiem; hanc in cauſſam finalem et formam inquirere. Refert autem ad phyſicam ſpeculatiuam doctrinam de principiis rerum, de fabrica rerum, ſiue de mundo et de varietate rerum, quae vel de concretis agit, et hiſtoriam naturalem complectitur, vel de abſtractis, vbi de ſchematiſmis materiae et de motibus agi debet. Metaphyſicam partitur in doctrinam de formis et de cauſſis finalibus. Operatiuam doctrinam de natura diſtinguit in mechanicam et magiam, expurgata ſignificatione ſumto hoc vocabulo, illique duas tribuit appendices, inuentarium opum humanarum, et catalogum polychreſtorum. Mathematicam quoque et puram et impuram ad appendicem magis philoſophiae naturalis, quam ad ſcientias ſubſtantiuas, referendam eſſe aſſerit. Porro doctrinam de homine, in philoſophiam humanitatis et ciuilem diſtribuit, et illius capita conſtituit, de corpore, et de anima hominis, quoad ſtatum ſiue perſonam, et foedus animae ac corporis. Perſonam hominis autem ſecundum eius miſeriam et praerogatiuas conſiderat; foedus ſecundum indicationes et impreſſiones, quo etiam phyſiognomiam et interpretationem ſomniorum naturalium refert. Dein corpus hominis conſiderando, medicinam in coſmeticam, athleticam et voluptuariam diuidit, et medicinae tria aſſignat officia, conſeruationem ſanitatis, curationem morborum, et prolongationem vitae. Philoſophiae humanae circa animas, partes eſſe vult doctrinam de ſpiraculo, de anima ſenſibili ſiue producta; tum de ſubſtantia et facultatibus animae, earumque vſu et obiectis. Ad quas appendicem conſtituit, doctrinam de diuinatione naturali et de faſcinatione, et facultates animae tres facit, ſenſibilem, in motum et ſenſum. Vſum porro ex obiecto facultatum animae humanae expendens, logicam inde et ethicam oriri docet. Et partes quidem logicae facit quatuor, inueniendi, iudicandi, retinendi et tradendi. Inuentiuam autem artium et argumentorum eſſe monet, et ex illa experientiam literatam et organum nouum extruit;

ex

ex hac promtuariam et topicam facit, generalem atque ſpecialem. Iudicandi artem vel inductione vel ſyllogiſmo abſolui, et hunc reductionem rectam et inuerſam comprehendere, obſeruat; tum analyticam et de elenchis huc pertinere, ait, elenchos autem eſſe, vel ſophismatum, vel herme-niae, vel idolorum, oſtendit, idola partitur in imagines tribus, ſpecus et fori. Arti retinendi doctrinam de memoria ipſa, eius praenotionem et emblema vindicat. Traditiuae diſciplinae doctrinam omnem de ſermone eiusque methodo, illuſtratione, organo, locutione, ſcriptione, totamque grammaticam, literariam atque philoſophantem etc. propriam eſſe vult, ſingularem quoque tradendi prudentiam extruit, et huc varia methodorum genera reuocat: tum rhetoricam, et quae illi adhaerent, illuſtrationem ſermonis abſoluere tradit, qua occaſione de critica quoque et paedagogica agit. Tandem Ethicam in doctrinam de exemplari, ſiue bono ſimplici et comparato, et georgica animi partitur, et diuiſiones boni varias affert, culturam animi autem doctrina de characteribus animorum, de affectibus et curationibus ſiue remediis abſoluit. Ciuilem doctrinam de conuerſatione, de negotiis et de republica praecipere iubet. Et negotia vel vitae ambitum, vel occaſiones ſparſas comprehendere monet. Doctrinam autem de imperio omittit, et deſiderata tantum addit, de proferendis finibus imperii, et de iuſtitia vniuerſali ſiue de fontibus iuris. Epilogum vero de legitimo vſu rationis humanae in diuinis, de gradibus vnitatis in ciuitate Dei, et de emanationibus ſcripturarum, occupatum eſſe iubet. Conſtare ex breui hac διατυπώσει operis praeſtantiſſimi, poteſt, quanta ingenii vaſtitate et iudicii acumine omnem ſcientiarum circulum Verulamius complexus ſit; et imprimis, quod ad rem noſtram pertinet, quanta et quotuplicia noua ad philoſophiam pertinere viderit, monuerit, viamque monſtrauerit. Quae ſi cum antecedentibus temporibus, et ſeculo ipſius aetatem ſequente comparantur, admirationem lectorem ſubire neceſſe eſt, quod vnus vir tot et tanta viderit et obſeruauerit, quae tot ſecula ignorarunt, et noſtrorum temporum felicitas eius veſtigiis inſiſtens, eoque facem praeferente ſingulatim demum explorauit expoſuitque. Tacemus deſideria per omnes ferme ſcientias ſparſa, quibus maximo iudicio defectus in diſciplinis etiam philoſophicis detexit, occaſionemque exhibuit caſtius philoſophaturis ea explendi, quibus antecedens aetas caruerat.

§. VII. Ita praeparata via reſeratisque diſciplinarum adytis, de nouo quoque, qui fideliter ad veritatem viam monſtraret, duce ſollicitus fuit Verulamius. Qui licet eo tempore magnis muneris publici curis detineretur, philoſophiae incrementa et emendationem tamen promouere non neglexit. Enatum inde ſpatio annorum, quod nonnulli volunt duodeuiginti Nouum Organum, tanti laboris, induſtriae et acuminis inſoliti opus, vt primarium inter ſua ſcripta locum obtinere ipſe auctor iudicauerit [t]. Cum

Nouum organum.

t) RAVLAEVS, l. c. p. 16.

Cum enim probe intelligeret w), logicam, quae velut inſtrumentum veritatis inquirendae in ſcholis tunc tradebatur, aptiorem eſſe diſputationi-„bus ſcholaſticis fouendis, quam rerum naturae detegendae, probe autem „noſſet, intellectum humanum ſibi ipſi hoc pacto negotium faceſſere, „neque auxiliis veris, quae in hominis poteſtate ſunt, vti ſobrie et com-„mode, indeque multiplicem rerum ignorationem, et ex ignoratione „rerum detrimenta innumera: omni ope connitendum exiſtimauit, ſi „quo modo commercium iſtud mentis et rerum reſtitui poſſet in in-„tegrum, aut ſaltem in melius deduci. Quoniam autem id fieri „poſſe ex auxiliis atque adminiculis Dialecticae nulla prorſus ſpes ſuberat, „propterea quod notiones rerum primae, quas mens hauſtu facili et ſu-„pino recondit atque accumulat, vnde reliqua omnia fluunt, vitioſae ſint „et confuſae et temere a rebus abſtractae; neque minor ſit in ſecundis et „reliquis libido et inconſtantia; ex quo fit, vt vniuerſa iſta ratio humana, „qua vtimur, quoad inquiſitionem naturae, non bene congeſta et aedifi-„cata ſit, ſed tanquam moles aliqua magnifica ſine fundamento: ideo de „melioribus praeſidiis diſpiciendum eſſe ratus eſt, quibus ſcientiarum et „artium atque omnis humanae doctrinae in vniuerſum inſtauratio a debi-„tis excitata fundamentis, praeſtaretur.“ Cum autem in priore, quem *de Augmento ſcientiarum* ſcripſit, tractatu obſeruauiſſet, ratiocinationem omnem fieri aut ſyllogiſmo, aut inductione, illo ſcholis relicto, hanc potiſſimum regulis atque praeceptis muniendam ſibi ſumſit. Probe enim videbat iſto ſyllogiſmorum nectendorum artificio veritatem iuuari eiusque cognitionem promoueri parum poſſe. Qua de re, quae momentum habet, dignus eſt, qui ipſe audiatur. Ita vero differit x): „Nos demonſtra-„tionem per ſyllogiſmum reiicimus, eo quod confuſius agat, et naturam „emittat e manibus. Tametſi enim nemini dubium eſſe poſſit, quin, „quae in medio termino conueniunt, ea et inter ſe conueniant, quod eſt „mathematicae cuiusdam certitudinis: nihilominus hoc ſubeſt fraudis, „quod ſyllogiſmus ex propoſitionibus conſtet, propoſitiones ex ver-„bis, verba autem notionum teſſerae et ſigna ſint. Itaque ſi notio-„nes ipſae mentis, quae verborum quaſi anima ſunt, et totius huiusmo-„di ſtructurae ac fabricae baſis, male ac temere a rebus abſtractae et va-„gae, nec ſatis definitae et circumſcriptae, denique multis modis vitio-„ſae fuerint, omnia ruunt. Reiicimus igitur ſyllogiſmum, neque id „ſolum quoad principia, ſed etiam quoad propoſitiones medias, quas edu-„cit ſane atque parturit vtcunque ſyllogiſmus, ſed operum ſteriles, et „a practica remotas, et plane quoad partem actiuam ſcientiarum in-„competentes. Quamuis igitur relinquamus ſyllogiſmo et huiusmodi „demonſtrationibus famoſis ac iactatis iurisdictionem in artes populares „et opinabiles, tamen ad naturam rerum, inductione per omnia, et tam „ad minores propoſitiones, quam ad maiores, vtimur. Inductionem „enim

w) Ita ipſe in Praefatione.

x) p. 4. ſeq.

„enim cenſemus eam eſſe demonſtrandi formam: quae ſenſus tuetur, „et naturam premit, et operibus imminet, ac fere immiſcetur.“ Nempe ſenſuum potius, quam abſtractionum miniſterio auxilia conquirenda eſſe ſtatuit, et ad experimenta deſcendendum eſſe iudicat, quibus ſenſuum imperfectio tolli queat. Maxime autem impedimenta illa, quae ex idolis oriuntur (hoc autem nomine praeiudicia, quae recentiores vocant, intelligit) remouenda eſſe, commendat, quae vel ex philoſophorum placitis et ſectis, et ex peruerſis demonſtrationum legibus, vel ex innato intellectus vitio oriuntur. Quare redargutionem, vt ipſe vocat, ſiue emendationem philoſophiae explicandam eſſe, et tum demum oſtendendum, qua ratione intellectus atque res, ſiue mens et vniuerſum inter ſe concordent, docet, et tum vias quoque ineundas eſſe ſtatuit, quibus ad metam perueniri poſſit. Quem in finem phaenomena vniuerſi, hoc eſt, omnigenam experientiam atque hiſtoriam naturalem adiungit, vt interpretis loco ſit, in explicanda rerum natura. Ex quibus intelligitur, Verulamium, hanc logicam ſiue organum ſuum proprie philoſophiae naturali dedicauiſſe, et ideo experientiam et hiſtoriam fundamenti loco ſtrauiſſe, ne, quod a Peripateticis factum eſt, vanis et incertis notionibus generalibus, abſtractis, vagis, nihilque ſignificantibus, quae naturam rerum nunquam recludunt, humanus intellectus decipiatur, ſed in ipſum naturae conclaue a certo fidoque duce introducatur. Quo pacto autem illuſtris auctor hunc finem obtinendum eſſe putauerit, et quibus regulis intellectum inſtruxerit, vt metam hanc conſequatur, prolixa enarratione depingere hoc loco breuitati conſulentibus non licet: et legenda ipſa nobiliſſima tractatio ab illis eſt, qui in rerum naturalium inquiſitione feliciter progredi cupiunt. Quae ſi paulo plus luminis et perſpicuitatis haberet, et nouorum terminorum et partitionum artificio lectorem non remoraretur, longe plura, quam factum eſt, contuliſſet ad philoſophiae emendationem. His enim obſtantibus a plerisque hoc organum nouum neglectum eſt [y]. In quo ſi hae labeculae negligantur, obſeruationes praeſtantiſſimae continentur, quibus rerum naturalium et ſcientiarum fere omnium termini egregie poſſunt amplificari. Nullibi enim ſectae inhaeret, vel nouam ſectam condere cupit, pulchre de ea re pronuntians [z]: *Primo poſtulandum videtur, ne exiſtiment homines, nos more antiquorum Graecorum aut quorundam nouorum hominum, Teleſii, Patricii, Seuerini, ſectam aliquam in philoſophia condere velle. Neque enim hoc agimus, neque etiam multum intereſſe putamus, ad hominum fortunas, quales quis opiniones abſtractas de natura et rerum principiis habeat: neque dubium eſt, quin multa huiusmodi, et vetera reuocari, et noua introduci poſſint; quemadmodum et complura themata coeli ſupponi poſſunt, quae cum phaenomenis ſat bene conueniunt, inter*

y) Vid. WALCH. Hiſt, logic. in Parerg. Acad. p. 639. STOLLIVS Hiſt. liter. P. II. c. 2. §. 22. p. 441.
z) c. 116. p. 123.

ſe tamen diſſentiunt. At nos de huiusmodi rebus opinabilibus, et ſimul inutilibus non laboramus. Quae a magno ſapientiae naturalis antiſtite prudenter pronuntiata, vtinam noſtro tempore omnium verſarentur ob oculos, quo hypotheſium plena ſunt omnia, et in tanta eclecticae philoſophiae luce, ſectaria paſſim nomina audiuntur. Sed vt ad Baconi Organum reuertamur, illud imprimis, quantiuis id pretii opus eſſe demonſtrat, quod praeiudiciorum abſurditatem, et damna, quae ex iis intellectui in veritate inquirenda ſubnaſcuntur, maxima luculenter oſtenderit. Obeſſe enim veritati monet [a], quod homines id ſibi modo proponant, vt ex ea, quae praeſto eſt, maſſa, nihil amplius ſumant, aut quaerant, quam quantum ad vſum profeſſorium, aut lucrum, aut exiſtimationem, aut huiusmodi compendia conuertere poſſint: quod omnia hactenus vel traditionum caligini, vel argumentorum vertigini et turbini, vel caſus et experientiae vagae et inconditae vndis et ambagibus, permiſſa fuerint. Quod antiquitatis opinio inepta iudicium detineat, cum noſtra potiſſimum tempora reſpectu mundi, grandaeuitatem et antiquitatem, atque ideo ſenilem quoque prudentiam et maturius iudicium inuoluant. Quod puſillanimitas ſit, auctoribus infinita tribuere, auctori autem auctorum, tempori, ius ſuum denegare, cum veritas non auctoritatis, ſed temporis filia ſit. Quod ipſorum operum, quorum copia iam pridem facta eſt humano generi, admiratio, ad acquieſcendum in iis homines compulerit, incremento accedente admiratione ſimplici et prope puerili ab eorum aſtu et artificio, qui ſcientias tractauerunt et tradiderunt. Quod homines vaniloqui et phantaſtici, qui partim ex credulitate, partim ex impoſtura, genus humanum promiſſis onerarunt, omnem conatuum magnanimitatem deſtruxerint. Quod a puſillanimitate et penſorum, quae humana induſtria ſibi propoſuit paruitate et tenuitate, detrimenta in ſcientias inuecta ſint, artis infirmitate in naturae calumniam conuerſa. Quod ſuperſtitio et zelus religionis coecus et immoderatus, aduerſarius, moleſtus et difficilis philoſophiae euaſerit, vel falſa et ſectaria philoſophia corpori religionis immixta, vel aditu alicui philoſophiae, quamuis emendatae, pene intercluſo. Quod in moribus et inſtitutis ſcholarum, academiarum, collegiorum, et ſimilium conuentuum, qui doctorum hominum ſedibus et culturae eruditionis deſtinantur, omnia progreſſui ſcientiarum aduerſa inueniantur; inuidia, auctoritate, nouorum odio, dominantibus, et bonorum conatibus praemiis carentibus. Quodque tandem deſperatio hominum et impoſſibilitatis ſuppoſitio maximum progreſſibus ſcientiarum et nouis penſis ac prouinciis in iis ſuſcipiendis obſtaculum poſuerit. Quae omnia, vt ingentes intellectus humani morbos viuidis depingunt coloribus, cauſſasque per tot ſecula impeditorum profectuum atque incrementorum diſciplinarum certiſſimas exponunt, ita, quantam ad artium et philoſophiae emendationem Verulamius attulerit, manifeſtum faciunt. Recte itaque

a) c. 81. ſeqq. p. 82. ſeqq.

itaque et ex merito laudarunt viri docti [b] hoc nouum Organum, quo oculos philosophantibus Baconus aperuit, ut deuiis tandem aliquando relictis in via regia philosophari inciperent.

§. VIII. His praeclaris laboribus periclitanti philosophiae succurrere, et aegrotanti intellectui humano medicinam afferre tentauit Verulamius regni adhuc negotiis districtus. Vbi autem ex aulae tempestate ad philosophiam solam, velut in tranquillum portum, se contulisset, totus id sibi muneris datum esse putauit, vt eiectis scholarum nugis meliorem philosophiam restitueret. Quam licet vniuersam emendare cuperet, ad naturalem tamen partem animi quadam propensione inclinauit. Inde enata scripta maximi viri praestantissima, cedroque digna, quae ingenii vastitatem et iudicii acerrimi profunditatem in eo probant. Quibus licet opus, quod moliebatur, ad perfectionem non perduxerit, fatendum tamen est, hylen rerum atque obseruationum praestantissimarum posteritati virum summum exhibuisse, ex qua cautius atque prudentius philosophantes vberrimum sapientiae sincerioris argumentum hauserint, verumque esse, quod grato ore professus est SAM. PVFENDORFIVS [c], eam, quae est pulchrius nostro tempore efflorescentis philosophiae gratiam, isti viro non minima ex parte deberi. Testamur scripta excellentissimi auctoris non lucernam modo olentia, sed et iudicium testantia et ingenii felicitatem singularem: *Historiam naturalem ventorum, densi et rari, sympathiae, vitae et mortis, de forma calidi, de motu, cogitata et visa physica, descriptionem globi intellectualis, thema coeli, de fluxu et refluxu maris; Parmenidis, Telesii et Democriti philosophiam, indicia de interpretatione naturae, siue impetus philosophicos, de sapientia veterum, syluam syluarum siue historiam uaturalem, nouam Atlantidem.* Et haec quidem omnia ad naturalem disciplinam pertinent. Neque tamen, vt animo vasto cuncta erat complexus a morali philosophia emendanda perficiendaque abstinuit; scripsit enim *Sermones fideles ethicos, politicos, oeconomicos*, vt alia minora taceamus. Et in illis quidem systematico, a qua scholarum methodo valde abhorrebat, ordine non progreditur, obseruationes autem partim ex humanae mentis natura deductas, partim ex aliis scriptoribus, maxime Michaële Montano et Machiauello, collectas suisque meditationibus apte innexas porrigit, et hoc quoque pacto eclectice philosophatur. Ipse autem in *dedicatione* ad ducem Buckinghamiae, *ex fructibus optimis, quos calami sui laboribus exhibere potuerit, hos sermones esse, et acceptissimos quoque fuisse, scribit, quia videantur prae ceteris hominum negotia stringere, et in sinus fluere.* Id quod verum esse, ipsa attenta harum meditationum ex philosophia practica haustarum consideratio docet. Quae profundae quidem sunt, et intellectu difficiles, adeoque lectorem poscunt in philosophiae mysteriis non inexercitatum, attentum

Reliqui labores philosophici Verulamii.

b) Vid. BAYLE l. c. et quos laudat.

c) Specim. controuers. c. I. §. 5. Erid. Scand. p. 205.

attentum et meditationis molestiam non subterfugientem: ast fracto putamine dulcissimos nucleos se offerre, fatebuntur, qui eius rei experientiam habuerint. Accurate enim virtutum vitiorumque characteres, confinia malorum, laruas simulationis, rationem temperamentorum ostendit, dignus qui iterum iterumque legatur. Quae caussa fuit, vt commendatissima diu fuerit elegantis libelli lectio, praesertim, cum narrationibus, exemplis, apophthegmatibus, sententiis, comparationibus iucundus sit; dignus itaque ille visus fuit, qui et Gallico et Germanico vestitu aliquoties compareret [d]. Adeo autem in morali argumento Verulamius placuit RAPINO [e], vt in eo plus valuisse, quam in reliquis, censeret. Nos vero vbique Baconum magnum deprehendi, maiorem futurum, si luculentior esset, sine contrarii metu pronuntiamus, et ad scipta quoque historica, inter quae historia Henrici VII, Angliae regis eminet, prouocamus, in quibus quanta prudentia et accuratione rerum gestarum seriem ad vitam et actionem retulerit, satis demonstrauit. Laudandi itaque sunt, qui viri summi, et posteritati nunquam obliuiscendi, scripta collegerunt, vnoque fasce, comprehensa ediderunt, quod apud Batauos [f], Germanos [g] et ipsos tandem Britannos [h] factum, quibus amplissimam scriptorum Verulamianorum syllogen debemus.

Desiderata in Bacono.

§. IX. Intelligi ex hactenus dictis potest, qualis quantusque vir fuerit Baconus, quidque ad perficiendam emendandamque philosophiam contulerit. Dolendumque et ipsam viri maximi ingenii profunditatem, moremque meditandi, et quandam terminologiae nouae et insolitae atque partiendi affectationem, et argumenti difficultatem, aliquam praeterea sermonis Latini repugnantiam, quae auctori obstitit, vt commode et perspicue mentem suam exprimeret, et cui medicam aliorum virorum doctorum manum interdum admouisse supra diximus, obscuram et molestam facere lectionem libellorum cetera aureorum. Quibus si lector obtingat accuratus, attentus, et philosophicorum mysteriorum non ignarus, meditationi autem adsuetus, et relegendi laboris patiens, innumeros veritatis thesauros exhibent, et horreum aliquod rerum praestantissimarum atque obseruationum pulcherrimarum subministrant. In quibus tamen caueas, nouum systema philosophiae quaeras: illud enim docendi genus auersatum fuisse Baconum supra monuimus. Id autem constitutum sibi habuit vir summus, vt duplici ratione laboranti philosophiae succurreret. Nam et defectus, naeuos et errores, quos in omni scientiarum genere detexerat, vniuersales oculis lectorum exponere, et viam ostendere satagit, qua iugi meditatione illi tolli, et augeri emendarique disciplinae artesque possint. Cui fini tot regulas, cautiones, media adaptauit, vt merito

rito

d) Et Gallicam Balduini et Germanicam enarrat STOLLIVS l. c. P. III. c. 1. §. 58. p. 621. conf. Biblioth. Thomasiana Vol. II. p. 704.

e) Reflex. sur la morale §. 9.

f) Amstelod. 1662. VI. Vol. in 12. quibus VII. volumen postea accessit. Ea editione nos vtimur.

g) Francofurti 1665. Lips. 1694. fol.

h) London. 1740. IV. Vol. lingua Anglica.

rito immortalis eius inter philoſophos hodie quoque ſit memoria. Et ad perennaturam eius gloriam omnino pertinere cenſendum eſt, quod eius conſiliis occaſio ſuppeditata ſit Britannorum genti ab eo tempore tanta cum laude naturalem philoſophiam artesque mathematicas perficienti, excitandi ſocietatem ſcientiarum, tamdiu cum gloria ſuperaturam, quamdiu honos erit literis [i]. Non ſilebimus tamen, fuiſſe quaedam, quae in tanto laudum cumulo nonnullis in Bacono diſplicuerint. Nam et pulcherrimis corporibus ſui naeui ſunt, et nihil eſt in mortalitate ab omni parte beatum, vt taceamus, non omnibus placere potuiſſe Verulamium, qui nemini, niſi veritati placere ſtuduerat; et ita in inueſtiganda veritate inceſſiſſe, vt ab omni ſectae ſtudio longiſſime diſcederet. Id quod illis non potuit non diſplicere, qui ſaluam ſectae ſuae auctoritatem cupiebant, licet ingenii magnitudo, quam vbique prodit Verulamius, eum laudare illos coëgerit. Inter quos imprimis notandi CONRINGIVS et RAPINVS. Et ille [k] quidem ita de Bacono pronunciat: *Baconis ſcripta non eandem merentur laudem. Homo ingenio fuit vaſto, ſed nec a veterum doctrina inſtructus, nec quidquam moderati agitans, dum principatum affectat per nouitates in omni philoſophia. In phyſicis eius libellis nihil placet, praeter empiricam induſtriam, quam laudo; perinde ac rideo eius ἀπαιδευσίαν, vt Ariſtotelice loquar. Inter politica perplacet hiſtoria Henrici VII. Reliqua vt non aſperneris, tamen non eſt, quod laudes.* Et alio loco ita de eius libris ſententiam pronunciat: *De Verulamii libro, quem de augmentis ſcientiarum inſcripſit, nec dum aliter ſentio, quam ante hac. Veterum et verae προπαιδευτικῆς doctrinae plane imperitus fuit; imo ſupinus et ſuperbus veterum omnium contemtor. Laudaueris illum librum ob ſtudium promouendi boni eruditionis publici, ob commendatam experientiam rerum, quae vulgo negligi ſolet, ob pauca quaedam, non vane monita alia. Cetera ſolet ludere vocabulis, noua ſcilicet fingere, aut vetera flectere in nouum ſenſum, et ſub illo ſchemate meras ineptias producere, tanquam nouiter a ſe obſeruata, et inuenta doctrinae oracula: ingenio tamen valuit, nec a iudicio fuit deſtitutus. Sermones fideles ipſius plurimum habent bonae frugis; nec diſplicet ſapientia veterum ſaltem ob veriſimiles coniecturas diuitis ingenii, nec enim ſub fabularum inuolucro, multum adeo ſapientiae latitare mihi perſuadet. Scio ſane, iam olim Stoicos theologiam gentilium auſos ita interpretari, ſed irrito et noſtris quoque aurei aeui Chriſtianis irriſo conatu. Inter omnia autem Verulamii perplacet Henrici VII. Angliae regis hiſtoria, quamuis et ibi obſeruaueris hominis καινοφιλίαν et vocabulariam oſtentationem atque inſolentiam.* Non expendemus veritatem eorum, quae a Conringio Bacono obiiciuntur, hoc enim alium locum, aliud-

i) THOMAS SPRAAT. Hiſt. de la ſocieté royale L. I. ſ. 16. p. m. 43.

k) Conringiana p. 19. 76. 77.

aliudque inſtitutum poſtulat; ſed id modo obſeruamus, Conringium licet virum inſigniter doctum, in naturali philoſophia impenſe fuiſſe delectatum Ariſtotele, quem ſupplendum potius et experientia recentiorum augendum, quam exagitandum atque deſerendum putabat: literaturae autem veteris fuiſſe peritiſſimum, et ſine ea ad verum eruditionis cultum neminem perueniri poſſe, credidiſſe, adeoque nec Ariſtotelicae, nec veteris doctrinae contemtum atque neglectum potuiſſe pati. In omnia alia autem abibat Verulamius, non tam πολυϊστορίας laude, quam philoſophiae cognitione, inclareſcens. Is enim reiecta omni auctoritate non homines, ſed naturam ſequi conſtituerat, vt eius indolem et arcana rimaretur; credebatque antiquitatis opinionem non puераſcenti mundo, ſed ſeneſcenti aetati noſtrae deberi. Itaque veterum doctrinas impedimentum in natura receſſibus perquirendis nectere ſtatuebat, et ſpeculationes inutiles oſtentationi magis profuturas, quam vtilitati: qua ratione inductus profeſſorias conſuetudines hominum academicorum, quibus vnius auctoris ſententiae, velut carceri, includuntur, ridebat contemnebatque. Id quod non potuit non altum Conringio vulnus infligere, qui hanc academicam eruditionem maximo loco ponebat. Fatendum tamen, non prorſus abire a vero Conringii cenſuram, Verulamio affectationem vocabulorum nouorum, et terminorum ſine neceſſitate innouatorum obiicientem. Nouam enim hanc philoſophandi linguam obeſſe magis quam prodeſſe philoſophantibus, experientia multis exemplis docuit. Nec dubitandum, quin haec potiſſimum cauſſa alleganda ſit, cur ſcripta Verulamii, vtut egregia et optimae frugis plena, magis laudentur, quam legantur. Deterret enim iſta vocabularia obſcuritas, moleſtiam in legendo afferens, lectoris animum, qui ſpectra ſibi et lemures adduci ſuſpicatur. Aliud diſplicuit RAPINO [l], qui ingenium Bacono vagum tribuit, quod de rebus nunquam enucleate differit; et nimiam eius doctrinam illum accuratum non eſſe ſinere putat: vnde pleraque eius dogmata, vlterioris meditationis potius anſam praebere, quam axiomata, quae ſequi poſſimus autumat. Non negat, opiniones eius aliquid acuti et ſplendentis habere, at, ſi verum dicendum, ignis potius ſcintillas, quam conſtantem et natiuam lucem referre iudicat. Credulitatem quoque circa relationes obſeruationum naturalium ei obiicit, in moralibus tamen plus ingenii, quam in ceteris emicare contendit. Poteſt ex parte concedi Rapino, quod in Verulamio reprehendit; nam plenas ſcientiae naturalis inſtitutiones eum tradere minime voluiſſe, contentum, ſi in viam philoſophantes deduxiſſet, ſupra obſeruauimus. Aſt quam lucem in Verulamio deſiderat, timendum, ne Rapinus ignem fatuum intellexerit, ſine flamma, ſine virtute, externo ſplendore micantem. Narrationibus autem interdum deceptum fuiſſe, quod et THOMAS SPRAAT [m] obſeruat, ignoſcendum viro per maximam vitae partem negotiis publicis occupato, et bona fide aliorum teſtimo-

l) Reflexions ſur la philoſophie §. 18. m) loc. cit.

teſtimoniis nitenti. Specioſe magis illud a συμπατριώταις SAM. PARCKERO [n] et RAD. CVDWORTHO [o] reprehenditur, quod finalium cauſſarum inquiſitionem longe a phyſicae ſuae prouinciis amouiſſet, eo quod illa remorarum inſtar ſcientiarum quaſi velificationem retardauerit, quod cum hominis ſpecioſis iſtis et vmbratilibus cauſſis adhaereſcant, non vlterius in phyſicae ſcientiae curſu velificare curarint. Quo pacto eneruari contemplationem atque demonſtrationem ſapientiae diuinae exiſtimat. Quo nomine imprimis Cudworthum magno viro minus fauere, eumque inter occultos impietatis erga Deum patronos numeraſſe videri obſeruatum eſt eruditiſſimo MOSHEMIO [p]: certe nullam occaſionem negligit ſententias et verba eius tacite perſtringendi, forte odio Hobbeſii ductus, quem apud Verulamium plurimum valuiſſe conſtat. Verum iniuriam fieri Verulamio ea in re, eleganter pieque de Deo ſtatuenti, ex eius ſcriptis eſt euidentiſſimum: qui ideo cauſſas finales ex phyſica proſcripſit, et ad theologiam remiſit, ne ab inquiſitione cauſſae formalis et materialis retinerentur philoſophi, ſed naturam ipſam conſulerent: quo nomine Democritum Platoni praetulit, indignante Cudwortho, cui ideo Plato tantopere deamatus eſt, quod diſciplinam naturalem omnem diuinitatis conſideratione repleuiſſet. Non diſputabimus hoc loco, vtrum recte hoc fiat, nec ne, facile id intelligent, qui didicerint ex recentiorum philoſophorum obſeruationibus, etiam finales cauſſas facere ad rerum naturam cognoſcendam: aſt excuſandum tamen eſſe Baconum iudicamus, qui, cum malo ſcopo minime duceretur, ab exoterica philoſophia, ad pernoſcendos interiores naturae receſſus philoſophantes ducere voluit, et ablegatis in alium campum principiis metaphyſicis ſenſum et experientiam veros duces ſequendos eſſe ſtatuit, non eo, quo Hobbeſium ductum fuiſſe animo conqueruntur, vt pietatis ſenſum ſubrueret. Alia quae manibus viri illuſtriſſimi obiiciuntur, qualis eſt, hiſtoriae literariae conſilium impoſſibile, hoc loco, ad quem non pertinet, praeterimus.

Laudes Baconi.

§. X. Meruit his praeclarae doctrinae ſpeciminibus Verulamius laudes, quae homini erudito tribui poſſunt, maximas, conſentiente in eo tota ciuitate erudita, eſſe Baconum inter maxima ingenia et vtiliſſima recentioris aetatis praeſidia numerandum, eumque fuiſſe, qui praecipue noſtro ſeculo velut claſſicum cecinerit, et ſignum ſuſtulerit, vt in rebus philoſophicis aliquid vlterius et exquiſitius tentaretur. Qua de re iudicia virorum doctorum collecta a THOMA POPE-BLOVNTIO [q] conſuli poſſunt, quibus haud minor farrago addi poſſet, ſi id ageremus. Videndi autem ſunt THOMAS SPRAAT [r] et P. BAYLE [s] aliique. Nec minoribus animi, quam ingenii virtutibus excelluit, ſi verum eſt, quod

n) Diſp. III. de Deo §. 16. p. 283.
o) Syſt. intell. p. 820. ſeq. 829.
p) Ad loc. cit.
q) loc. cit.
r) loc. cit.
s) loc. cit.

quod de eo narrat, qui a ſacris domeſticis fuit Bacono GVIL. RAVLAEVS. Is enim praeter ingenium vere philoſophicum, pietatem eius cultumque diuinum extulit laudibus, maxime quod hoc philoſophiae ſuae principium poſuerit: philoſophiam primoribus tantum labiis deguſtatam a Deo abducere, vtpote quae cauſſas ſecundas vltra debitum magni faceret, philoſophiam autem plene hauſtam ad Deum denuo ducere. Cum regium procuratorem ageret, capite damnatis iudicem ſe ſemper iuſtum, aequum, quin miſericordem quoque praebuit. Quanquam autem regi erat deuotiſſimus, adeo, vt ſuae calamitatis inde faber exiſteret, vt ſupra narratum, a conſiliorum tamen vehementia et violentia abhorruit, prudentiamque atque moderationem in conſulendo adhibuit. In amicorum conuerſatione ita ſe iucundum vtilemque ac modeſtum praebuit, vt ipſa menſa Platonicum conuiuium exhiberet, et non venter magis atque palatum, quam aures et animus, reficerentur. Ipſos vero inimicos venia magis, amore et miſericordia, quam vindicta perſequutus eſt. Qualis cum eſſet, mirum non eſt, tum in magna fortuna ſingularem modeſtiam, tum rebus ſecundis euerſis magnam illum conſtantiam atque patientiam conſeruauiſſe. Vixit autem ſobrius, et licet diaeta minime parca, ſed liberali potius, vteretur, ab omni tamen voluptatis conſectatione abhorruit, maxime ad ſtomachum attentus. Seruandae ſanitatis cauſſa autem mane grana circiter tria nitri quotidie in iuſculo tenui et tepido ſumſit, et quoties humores excrementitios corpus grauare ſentiret, infuſo rhabarbari aliquoties repetito illud leuauit: ab aliis medicaminibus abſtinuit, niſi quod podagrae dolores interdum medicamento, quod ipſe inuenerat, feliciter extinxerit [t]. Singulare autem eſt, et memoria dignum, quoties luna defeciſſet, ipſo quoque id ignorante, animi eum deliquium paſſum fuiſſe, redeuntibus illico viribus, quamprimum ſplendorem luna recuperauiſſet. Alium Baconum aeui medii Anglorum ornamentum haud leue, ſuo nobis loco memoratum, caue confundas cum Angliae cancellario.

t) Extat ad calcem Hiſt. nat. Vol. IV.

CAPVT

* *

CAPVT QVINTVM.

DE THOMA CAMPANELLA.

§. I.

Iisdem, quibus Verulamius in Britannia renouare philoſophiam aggreſſus eſt, temporibus in Italia comparuit THOMAS CAMPANELLA [a] miri ingenii homo et ad nouandas res valde pronus, qui et ipſe ſinceriorem philoſophiae vultum exprimere, et meliorem eius ſenſum reſtituere magna induſtria conatus eſt. Cuius hiſtoria tum ob nouum, quod formare coepit, philoſophiae genus, tum ob mira, quae eius auctor habuit fata, aduerſa pleraque et dura, valde memorabilis eſt. Eam ipſe in ſyntagmate *de Libris propriis et recta ratione ſtudendi* [b] haud parum illuſtrauit, multi autem viri diuerſiſſimis hominum iudiciis famoſi hiſtoriam obiter tetigerunt, hoc loco non enumerandi. Vir quoque celeberrimus, magnaque doctrinae gloria hodie clariſſimus, ERNESTVS SALOMO CYPRIANVS, *Vitam Campanellae* paulo pleniorem iuſtaque tractatione digeſtam dare conſtituit. Quam cum *Academico Programmate* prius delineauiſſet, tandem vitam Campanellae integram delineauit, apud Amſtelodamenſes editam [c]. Quae cum eleganter, vt ſolet vir doctiſſimus ſcripta eſſet, coëmta tandem in officinis librariis diſparuit. Eam itaque deſideratam a lectoribus cum recudere ſtatuiſſent bibliopolae, inſigne auctarium addidit [d] doctorum virorum de Campanellae vita, philoſophia et libris ſchediaſmata complectens. Comprehenditur in eo MORHOFII *Examen philoſophiae Campanellae de ſenſu rerum*, ex eius diſſertatione *de Paradoxis ſenſuum* repetitum; GABR. NAVDAEI *Epiſtola ad Campanellam; Vita Campanellae*, a IACOBO ECHARDO, monacho Dominicano in *Tomo ſecundo Scriptorum ordinis Praedicatorum* enarrata, cui amplam adiecit recenſionem ſcriptorum Campanellae, iudiciorumque virorum doctorum de iis expoſitionem, et varia eruditorum teſtimonia de Campanella. Cumque in nonnullis acrius ſugillaſſet Cyprianum Echardus, quod ferre non poſſet libere, notari reprehendique a Scriptore proteſtantium ſacris addicto hominem Dominicanae olim familiae adſcriptum, et in communione eccleſiae Romanae fatis functum, ad ea more ſuo docte modeſteque in *Praefatione* reſpondit. Alios, qui hiſtoriam literariam enarrarunt, quales ſunt

Fontes hiſtoriae Campanellae.

a) Campanellae nomen tintinnabulum innuit. Hinc imagini eius apud CRASSVM Tom. II. p. 246. hoc Epigramma additum:

Exprimit elatae ſat nomen mentis abyſſum
Exprimit agnomen famae et vbique ſonum.

Et huc ſine dubio reſpexit ipſe Campanella frontiſpicio Tomi I. Operum Pariſiis editorum, quod Noalliis, epiſcopo et duci fratribus inſcripſit, campanam praefigens cum inſignibus illius gentis, et epigraphe: *a la ſcbola del primo ſenno.*

b) Prodiit Pariſ. 1642. 8. curante G. NAVDAEO et in Collectione ſcriptorum de methodo ſtudiorum Elzeuiriana pag. 368. itemque in Creniana.

c) 1705. 8.

d) 1722. 8.

Toppivs [e], Nicodemvs [f], Erythraevs [g], Crassvs [h], Niceronivs [i], aliosque per ſe notos, facileque, vbi libet, conſulendos, ex parte quoque infra allegandos, hoc loco praeterimus. In his tamen omnibus iudicio et attentione ad fidei hiſtoricae leges opus eſt, vt ſelectis vel veris vel veriſimilibus recta inde emergat viri laudati ab his, culpati ab illis, hiſtoria.

Campanellae natiuitas, educatio, adoleſcentia.

§. II. Edidit Campanellam Calabria, olim magna Graecia dicta, et ſodalitii Pythagoreorum olim et recentiori aetate Teleſii tentaminibus, in philoſophiae hiſtoria ſatis celebrata, in ea enim Stylum patriam habuit, virorum doctorum haud infoecundam. In eo oppido honeſtae famae atque conditionis parentibus natus eſt anno cIↄIↄlxviii, III. Non. Sept. Puer quinquennis adhuc, quod ipſe narrat [k], literulis ac pietati adeo ſtudioſam operam dedit, vt quicquid vel ſui vel paedagogi de diuinis eccleſiaſticisque rebus dicerent, animo conderet. Anno autem decimo tertio, grammaticae, poëticaeque artis praecepta ita tenuit, vt, quicquid liberet, proſa ac metro poſſet eloqui, et carmina haud infelici vena plurima funderet. Talis cum eſſet adoleſcens praecocis ingenii a parentibus literarum ſtudiis dicatus eſt. Qui cum Neapoli Iulium Campanellam, iurisprudentiae lectorem, agnatum haberet, ab eo vocatus, illuc concedere a parente iuſſus eſt. Aliam autem, et quidem ſanctiorem eruditionis partem, et praeterea militiam ſacram vt eligeret, effecere exempla ſummorum virorum Alberti M. atque Thomae, quos in familia S. Dominici ad ingens gloriae culmen fuiſſe enixos didicerat [l]. Itaque cum ex ea familia concionatorem eloquentiae laude florentem audiuiſſet, logicesque ab eodem principia praeguſtaſſet, illi ordini nomen dedit. Vnde falſum eſſe conſtat, quod Erythraevs [m] tradit, Campanellam, tredecim annorum adoleſcentem ſacris, quas Dominicus praeſcripſit, legibus nomen dediſſe. Poſtea ad coenobium S. Georgii, oppidi in Brutiis, quod Morgentia quoque dicitur, miſſus eſt, vt literarum curſum, quem ingreſſus erat, proſequeretur, logicam et philoſophiae partes reliquas auditurus. Quo loco, cum extemporali fingendi facultate valeret, carminibus conditis, aliquod ſibi nomen adoleſcens comparauit. Tum in Conſentinum conuentum translatus, dici non poteſt, quanta animi alacritate, et ignea quadam vi animi in philoſophiam totus incubuerit. Et fuit nonnemo [n], qui ex condiſcipulo quodam Campanellae, viro graui et fide digno ſe accepiſſe, dixit; „inter commilitones Campanellam rudiori Minerua effictum „viſum, adeoque in contemtu et riſu habitum fuiſſe. Accidiſſe autem „dum per clauſtrum deambularet, vt in peregrinum quendam incideret, „quem

e) In Bibliotheca Neapolitana.
f) In Additionibus ad B. N.
g) Pinacoth. vir. illuſtr. P. I. p. 41.
h) loc. cit.
i) Memor. liter. Tom. I.
k) De Vita propria art. 1. p. 369. ed. Elzeuir.
l) Ibid.
m) loc. cit.
n) Carolus Caffa, profeſſor linguarum exoticarum Ienenſis, qui in Calabria monachus olim vixit, apud Cyprian. l. c. p. 4.

„quem in museolum adductum per octiduum seorsim secum habuerit, et „ab eo arcana disciplinarum miro artificio in eo temporis spatio didicerit, „adeo, vt alius prorsus homo euaderet, studiorum dexteritate ac ingenii „excellentia prorsus mutatus. Hunc autem peregrinum fuisse rabbi-„num quendam, qui Cabbalae beneficio per pauca et breuissima principia „tantum Campanellae doctrinae lumen accenderit, vt is breui tempore es-„set, quem alii stuperent." Cui narrationi vt fides detrahatur, vt alia, quae verisimilitudinis leges migrant taceamus, vna ipsius Campanellae narratio sufficit, qui se valde adolescentem ingenio effloruisse narrat. Vnde patet, virum illum doctum, ex cuius epistola hanc narratiunculam attulit praestantissimus CYPRIANVS, a Campanellae condiscipulo deceptum fuisse, praesertim cum talia de Campanella nugiuenduli Consentini conuentus alumni traderent, quae vel admirationem vel inuidiam conflare apta videbantur. Propius ad veritatem accedit, et memorabile magis hoc loco est, quod de studiis suis, et mature contemta philosophia Peripati ipse Campanella recitat [o]: *Cum esset anxius, quod veritas non sincera, sed potius falsitas pro veritate in Peripato versari sibi videretur, Aristotelis commentatores Graecos atque Latinos Arabesque se examinauisse omnes, et haesitare magis coepisse, in dogmatis eorum, ideoque perscrutari voluisse, an quae dixerint ipsi in mundo etiam Dei legantur, quem codicem esse Dei viuum ex doctrinis sapientum intellexerit. Cumque doctores suis argumentis satisfacere haud possent, quae contra ipsorum lectiones promeret, statuisse ipsum libros omnes percurrere, Platonis, Plinii, Galeni, Stoicorum et Democriticorum, praecipue vero Telesianos, ac cum mundi codice primario conferre, vt ex originali et autographo, quid veri exemplaria haberent, et quid falsi, agnosceret.* Dignus est hic locus Campanellae, vt attente consideretur, disci enim ex eo potest, quo potissimum modo ad philosophiam nouam condendam mature delatus sit. Nempe non tam Aristotelis contemtum, cuius ingenium mirifice alias extulit, quam philosophiae Peripateticae, praecipue qualis scholastica methodo in monasteriis tradi solebat, ieiunam atque sterilem conditionem Campanellae nauseam mouisse, et aliam melioremque philosophiam appetendam commendauisse, ex hac narratione est manifestissimum. Nam acute vidit Campanella, naeuosque Lycei mature perspexit, et quam egregie Peripatetica philosophia deficeret, praeclare intellexit. Testem damus tractationem eius *de Gentilismo non retinendo* [p], in qua, affirmata prius quaestione: vtrum liceat nouam post gentiles condere philosophiam, id quod auctoritate PP. Graecanicam philosophiam velut inutilem reiicientium exemplisque Telesii, Valesii et Paracelsi confirmat, et ex sacris oraculis philosophiam haurire suadet, ad quaestionem, vtrum liceat Aristoteli contradicere? ita respondet, vt Aristotelicae physiologiae

 capi-

o) loc. cit.

p) Integer titulus hic est: Ad doctorem gentium Thomae Campanellae Stylensis O. Pr. de gentilismo non retinendo quaestio vnica. Paris. 1593.

capitales, propter quos reprobari debet, errores non ſine acumine detegat atque enarret. Recte enim obſeruat, docere Ariſtotelis philoſophiam, mundum carere initio eſſeque aeternum, non dari prouidentiam, Deum rerum extra ſe exiſtentium ideas non habere, eſſeque illum agens neceſſarium ſine libertate, nec mouere phyſice ſed moraliter et obiectiue; eſſe inter homines caſum et fortunam; religionem inuentam eſſe ad ducendam plebem, et futurorum ſpem metumque a legislatoribus eum in finem eſſe inuentum, cum nec praemiis poſt mortem nec poenae locus ſit; eſſe animas mortales, nec alios dari angelos, niſi intelligentias ſphaerarum motrices, earumque eſſentiam in intelligendo conſtare: tandem non dari inſpirationem diuinam. Quae omnia et PP. teſtimoniis roborat, et haereſium matrem Lycei philoſophiam eſſe eamque Auerroiſmum et Machiauelliſmum genuiſſe contendit, et Iandunum, Niphum, Pomponatium, Portum aliosque, Ariſtotelis ſequaces immortalitatem animae ex vera mentis ſuae ſententia non fuiſſe profeſſos arbitratur. His ſubiicit, licere a magiſtro, in cuius verba iuraueris, deſciſcere, praeſertim cum imperium Ariſtoteles eo tempore obtinuerit, quo ad eam ignorantiam et barbariem defecerit clerus, vt vix legere poſſet. Quae ſatis oſtendunt, Campanellam mature, et accurate quidem tum ipſius philoſophiae Peripateticae conſideratione, tum hiſtoriae face praeeunte intellexiſſe, quam inepta ſit ea philoſophandi ratio iis, qui veritatem ſitiunt. Porro et id non ſine attentione dimittendum eſt, abiecto ſemel ſectariae philoſophiae praeiudicio Campanellam per omnium ſectarum libros decurrentem veritatem vbique quaeſiuiſſe, et quae tradita a philoſophis inuenit, ad naturam rerum, cui veritatem a conditore impreſſam eſſe cernebat, exegiſſe. Quod conſilium vt vere eclecticum eſt, ita dubium non eſt, quin veram viam Campanella inueniſſet, ſi naturam, quam ingenium ſuum conſulere, maluiſſet.

Campanella ad Teleſium tranſiens.

§. III. Sed vt e diuerticulo, quo nos ratio philoſophandi a Campanella adoleſcente inita deduxit, reuertamur, cum libero tunc coelo, ſuisque ſe viribus permittere, et veriorem, quam inter Peripateticos inueniri poſſe videbat, philoſophiam ſectari conſtituiſſet, ex ſeceſſu quem Balbiae, Brutiorum in oppido ſibi delegit, ad nouam philoſophiam condendam duodeuiginti annorum iuuenis progreſſus eſt. Occaſionem eius rei ita narrat ERYTHRAEVS [q], quem ſequitur more ſuo LAVR. CRASSVS [r]: *Magiſter, vnde prima doctrinae rudimenta acceperat, a fratribus Franciſcanis Conuentualibus ad publicas diſputationes Conſentiam inuitatus, cum ſubito implicitus morbo venire non potuiſſet, ſubrogauit in ſuum locum Thomam; qui ita praeclare, ita docte, traditas ſibi partes exegit, vt eſſet omnibus miraculo, ac Teleſii, cuius ille ne nomen quidem inaudierat, ingenium in eum immigraſſe diceretur: quo ille audito, eius philoſophi librum intra paucos dies deuorauit, eiusque philoſophandi rationem penitus perſpexit ac probauit.* Valde vero veremur, vt

q) loc. cit. r) loc. cit.

vt haec attento lectori se probent, cum verisimile non sit, Campanellam iuuenem qui nihil prorsus de Telesio audiuerat eius nouam philosophiam ita tenuisse. Certe ipse Campanella aliter nobis rem narrat. Scribit enim [r]: *Cum publice disputaret Consentiae, nedum cum fratribus suis priuatim, inuenisse se parum quietis in responsis illorum; sed Telesium ipsum delectauisse, tum ob libertatem philosophandi, tum quia ex rerum natura, non ex dictis hominum penderet, propterea que cum mortuo Telesio, quem viuentem alloqui non licuisset, elegeiam afixisset, Altum montem oppidum adiuisse ibique Platonicorum et medicorum libros ab optimis viris subministratos perlegisse.* Ex his enim, recte, nisi fallimur, colligitur, Campanellam, cui inter Calabros Consentiae versanti Telesii nomen et philosophia, tunc recenti fama per ora virorum volitans ignota esse non poterat, vidisse et legisse Telesianum *de rerum natura* opus, captumque libertate philosophandi, qua vsus est Telesius, tum quidem in castra eius transiuisse. Eo enim tempore recens et magna erat celeberrimi viri apud Calabros gloria, quae iuuenem altos spiritus gerentem, et supra vulgus philosophorum se efferre cupientem inuitasse videtur, vt ex sterili deserto philosophiae Peripateticae ad iucundos Telesianae philosophiae campos deflecteret. Vbi autem in secessu suo philosophico Telesianam de natura rerum sapientiam didicisset, ad eam publico in certamine defendendam progressus est. Nempe Telesium impugnauerat IACOBVS ANTONIVS MARTA [s] Neapolitanus, edito libro, quem *Pugnaculum Aristotelis* inscripsit, vt *Tomo tertio* dictum. Qui cum valde aduersario pro Aristotele instaret, excitatus est Campanella a Ioanne Francisco Brancha Castrouillarensi medico, et Plinio quodam, itidem medico, vt contra hunc antagonistam in aciem procederet. Hi cum animum librosque ipsi subministrarent, apologiam tandem contra Telesii oppugnatorem confecit, in qua *se*, ait [t], *totam philosophiam Peripateticam in examen adduxisse, philosophorum priscorum ac medicorum decretis simulque naturae placitis et sensu confutauisse pugnaculum istius auctoris, sic vt quem defendere profitebatur, hunc potius offendere palam ostenderit.* Librum hunc dum supra viginti annos vix natus vndecim mensibus, si fides ERYTHRAEO [u], scripsit, cum vndecim annis opus suum Marta parturiuisset. Quem, vt excuderetur, Neapolin Campanella attulit. Qua occasione mirum est, quod illi accidisse idem narrat: *E navi egressus cum praeter aedem S. Mariae Nouae Franciscanorum, ligneo vtentium socco transiret, ex turba euntium ac praetereuntium incensum esse cupiditate cognoscendi, quid intus rei ageretur; atque disputationibus operam dari cognouisse, in quibus cuiuis contradifferendi facultas daretur. Itaque sese certamini, vna cum aliis, obiecisse, coepisseque*

r) loc. cit.

s) Conf. B. IO. GEORGIVS LOTTERVS nostras, in eleganti schediasmate de Bernardino Telesio eiusque philosophia c. 10. p. 51. seqq.

t) loc. cit.

u) loc. cit.

pissèque ea, quae tanquam firma et rata ponebantur, tot argumentis, tam validis, tam apte arguteque conclusis, labefactare atque conuellere, vt ouanti similis reductus sit domum, a fratribus sui ordinis, ac postero die, et aliis deinceps multis, coactus sit in eruditam illam aciem certamenque descendere, vnde semper, magna cum laude victor discedebat. Fieri id potuisse, a iuuene alacri, et disputandi peritissimo, nemo temere negauerit; maiorem tamen, quam vnius Erythraei habet testimonium, fidem et verisimilitudinem desideramus. Quicquid autem eius rei fuit, illud certum, eo tempore Campanellam Neapolin concessisse, eaque in vrbe librum apologeticum contra Martam pro Telesio typis commisisse. Quod licet incertum esse putet MORHOFIVS [x], minime tamen de eo dubitandum est. Extat enim liber hoc titulo: *Philosophia sensibus demonstrata, et in octo disputationes distincta, aduersus eos, qui proprio arbitratu non autem sensata duce natura philosophati sunt: vbi errores Aristotelis et asseclarum ex propriis dictis, et naturae decretis conuincuntur, et singulae imaginationes pro ea a Peripateticis fictae prorsus reiiciuntur, cum vera defensione Bernardini Telesii Consentini, philosophorum maximi antiquorum sententiis, quae hic dilucidantur et defenduntur, praecipue Platonicorum confirmata: ac dum pro Aristotele pugnat Iacobus Antonius Marta, contra se ipsum et illum pugnare ostenditur* [y]. Ex quo libri titulo patet, Campanellam tum quidem in Telesii castra transiisse, et ex magni viri, qui summam in istis oris celebritatem nominis consecutus erat, apologia gloriam quaesiuisse. Totum enim Telesianum factum non esse Campanellam, et proprium, quod sibi finxit systema probat, et inde constat, quod Telesium in haud paucis, tum in libris *de re astronomica*, *tum de sensu rerum* [z] refutauerit. Verum tum quidem satius erat Campanellae, magni celebrisque viri nomine ad innouandam philosophiam vti, quam proprium fundum consulendo, nouum systema dare, quod in homine iuuene facile contemni posset.

Fata Campanellae libere philosophantis.

§. IV. Magnam ex ista contentione inuidiam Campanellae fuisse exortam, facile intelligere potest, qui ad mores Scholasticorum tum adhuc regnantium attenderit, quibus piaculum fuit, Aristotelis auctoritatem contemnere. Praesertim cum a cucullato fratre id fieret, cuius sodales in verba Stagiritae iurauerant, et quibus decorum videbatur, pro Aristotele intra sacros limites recepto tanquam pro aris et focis pugnare. Accessit satis acerba et audax Campanellae disputandi ratio, qui cum acerrimo ingenio esset praeditus, et praecepta infido atque arenoso fundamento innixa magnis arietibus concuteret, nec auctoritate fratrum, quamuis superiorum aetate, moueretur, et praeterea a philosophia, simili modo ad sanctiorem disciplinam progrederetur, suis contentionibus et disputationibus crabrones non irritare non poterat. Id quod apposite monet ERY-

x) Polyhist. Tom. II. Lib. II. Part I. cap. 13. pag. 213.

y) Neapoli apud Horatium Saluianum 1591. 4.

z) Vid. L. I. c. 13. p. 43. 44. edit. Germ.

ERYTHRAEVS, narrans: *Illud sui nominis famam, supra quam dici potest, in immensum auxisse, quod cum in illis disputationibus, theologorum quoddam placitum in contentionem certamenque deductum esset, ac multa docte arguteque in vtramque partem essent allata, nescio quod docti cuiusdam, ex suo ordine, senis dictum, vtpote verum cum plausu excepisse, et in coelum laudibus extulisse: at senem iratum, tacesis, dixisse, nec te immisce, de theologicis hic rebus ambigitur, quas tu ne primoribus quidem labris attigisti. Ea hominis in primis iracundi dicto exarsisse illum, nec tulisse; ac, vide, dixisse quam ego sim harum rerum ignarus ac rudis, vt possim te decem annos in disciplina habere, ac postea adigere, vt fatearis, te nihil scire, vel intelligere. Ac reprehensum senis illius argumentum, et sanctorum patrum sacrarumque literarum testimoniis confirmatum, tanquam amentatam hastam, ita coepisse ingenii lacertis ac viribus intorquere, vt omnium concessu fuerit iudicatum, a Campanella semper omnes, illo autem die, etiam ipsum a sese superatum. Hanc victoriam magnos illi, in omnem vitam, bellorum tumultus excitauisse: primum a sene illo, cuius contumaciam retudisset, apud quaestores fidei accusatum, quod tantam vim doctrinae, cuius ne literam quidem didicisset, ex inferorum fontibus haustam ebibisset etc.* Et his quidem insultibus, cum animum fortem et imperterritum, tum potentiam Marchionis Lauelli, Mario Tufo filio fauente opposuit, et in reformanda philosophia gnauiter perrexit. Scripsit enim in ea domo commentarios duos, vnum *de sensu rerum*, de quo infra dicendum, alterum vero *de Inuestigatione.* Et ad libros quidem de sensu a se componendos, fuisse se commotum, ait [a], *disputatione habita in comitiis publicis, et seorsim a Ioanne Baptista Porta, qui scripserit physiognomoniam, vbi sympathiae et antipathiae rerum dixerit non posse reddi rationem, cum eius librum examinauisset. De investigatione autem scripsisse, quoniam visus sibi sit Peripatetismus et Platonismus largam per viam, et non rectam ad rerum notitiam perducere adolescentulos. Propterea ex solo sensu, et his, quae per sensum nouimus, redactis ad nouem genera sensibilium, putauisse, se facere posse, vt quilibet de quacunque re, non per vocabula tantum, vt Raymundo Lullio mos est, sed per sensibilia obiecta ratiocinari posset.* Eo quoque tempore scripsit quoddam *Metaphysicae Nouae* exordium, in quo metaphysicorum principia statuebat, necessitatem, fatum, harmoniam. Sed et Pythagoricam philosophiam carmine Lucretiano auspicatus erat, motus ex Ocelli Lucani lectione et Platonicorum dictis. Neque tamen vel animi magnitudo vel patroni potentia securitatem illi praestare, et ab aduersariorum insultibus et insidiis liberum reddere potuit, ipsa doctrinae eius excellentia in inuidiam conuersa, cum, vnde tam subito doctus euasisset, se nescire, et nescio quos eruditionis fontes accusandos

a) loc. cit. Art. I. p. 371.

dos esse obtrectatores dicerent. Itaque cedendum ratus Romam se contulit, verum et hoc loco virtutis comitem non modo gloriam, sed inuidiam quoque expertus est, id quod factum anno cIɔ Iɔ XCII. Vt igitur tutius sibi asylum inueniret, Florentiam se conuertit, quo loco Ferdinandum primum magnum Hetruriae ducem amplissime fauere philosophis intellexerat. Huic itaque librum *de Sensu rerum magno* dedicauit. Neque tamen fortunam ex omni parte fauentem ibi expertum fuisse oportet; abiit enim Venetias, ac Patauium, libros ibi editurus. Cum autem Bononiae haereret, illi dicti libri omnes, cum physiologiae edendae libro primo, quo contra omnes sectas disputauerat, furto sublata sunt. Neque tamen aduerso hoc foetuum suorum fato deterritus, Pataui coepit Empedoclis philosophiam instaurare, scripsit quoque nouam physiologiam secundum propria principia, et Telesium defendit statuentem animal esse vniuersum et cetera [b]. Hos tamen libros omnes in itinere, quod Romam fecit, amisit, Bononiae subductos inuenit in sancto officio, quos tamen non repetiit, meliores denuo refecturus. Romae meliorem, quam antea, fortunam expertus, et amicos quoque nactus est complures sacri collegii patres. Eo loco dictauit praeter alia multa physiologiae compendiolum, quod postea TOBIAS ADAMVS in Germania edidit [c], *Prodromi totius philosophiae Campanellae* nomine, de quo infra dicendum. Vnde perperam fuisse suspicatum, patet, Iacobum Thomasium [d], Adamum hoc compendium ex scriptis Campanellae ipsum compilasse. Anno vero cIɔ Iɔ XCVIII Neapolim repetiit, et paululum ibi commoratus recessit inde in patriam ac Styli sedem fixit. Eo autem tempore non modo acerrimus Romanae ecclesiae promachus videri, sed et Thomistarum partibus addictissimus censeri voluit. Illud enim multae, quas contra haereticos pro stabilienda pontificis Romani auctoritate scripsit, lucubrationes quas ipse copiose enumerat [e], testantur; hoc suscepta in patria Styli contra Molinam de auxiliis gratiae disputatio euincit. Quales tamen contentiones eum ideo potissimum iniisse verisimile est, vt noua eius philosophia, sub orthodoxiae clypeo tutius lateret.

Carcer et miseria Campanellae.

§. V. Vitam hactenus desultoriam egerat Campanella, iam stabilem, at aerumnosam et miserabilem, ei destinauere fata durissima. Nempe inopinantem oppressit carceris molestia et grauis inquisitio apud Neapolitanos, sic vt de vita periclitaretur, eo quod maiestatis reus haberetur. Obscurum vero est, qua potissimum de caussa ita inclementer Campanella habitus sit. Rem autem ita se habuisse narrat CAESARIVS A BRANCHEDORO [f], Taurinensis: *Omnium fidem superarent, si quae nostra memoria atque nuper adeo Dominicanus monachus fuit molitus,*

b) Ibid.
c) 1617. 4. Francofurti.
d) In FELLERI Monumentis ineditis trim. XII. p. 637.
e) Art. 2. p. 372. seq.
f) In Orat. praemonitoria de Ortu pontificum, quae extat in monitis politicis de curiae Romanae potentia moderanda, vnde repetiit CYPRIANVS l. c. c. 1. p. 17.

litus, euentum ſortiri potuiſſent. Is eſt frater Thomas Campanella, etiamnum in viuis, et fruitur aura ſqualidi carceris Neapolitani. Qui elati ingenii monachus, cum nullo eſſet apud Romanos numero, et ad magna procedere ſeſe poſſe deſperaret, praeſentem vitae ſtatum ſtomachatus, Roma in regnum Neapolitanum conceſſit, nouam ibi religionem, nouumque imperium ſpirans. Sed homo nudus et incuſtoditus cum rem tantam tamque arduam aggredi non valeret, nec peſtiferi ſui virus contagione proceres vlli inficerentur, armis viam ſibi faciundam ſatius duxit. Itaque cum Turcis de Crotone, nobiliſſima Italiae in ſinu Tarentino ciuitate, quam ille inſtituto ſuo peropportunam ratus vnice delegit, tradenda et conſignanda pepigit, Zigalemque baſſam cum claſſe Turcica euocauit. Ea enim in poteſtatem redacta cogitabat cum exercitu ad montana Calabriae rectis itineribus contendere, illisque occupatis atque inſeſſis, excogitatae ſuae religionis leges ac ceremonias, tanquam a Deo in montium faſtigiis acceptas, prorogare, et mellito eloquentiae flumine, cuius naturali ſuauitate cuncta exorabula aduocatorum, et decipulas magorum, et artificia dicentium facile conciliauit, inundatos vulgi animos ſcite permulcere, et ad imperata ſibi facienda conformare. Ad hunc enim modum dictitare ſolet, omnes legum latores noua orſuros imperia, omnesque generis humani ſeductores, horrorem mandatis ſuis et obſequelam paraſſe, vt montana in ſpeciem religionis, ſed reuera ſui cauſſa praeſidii, aduerſus repentinos tumultus aut finitimorum vim, anticiparent: ita Nembrodum, Abrahamum, Moyſem, Dauidem, ipſum Chriſtum [g]*, ita Minoëm, Numam, Mahometum alios, feciſſe, aſſeuerat. Non cogitauit homo miſer, non bellorum, ſed pacis auctorem Deum eſſe, et ceteras religiones, quippe falſas, vi aut aſtu fundatas, ſolam Chriſtianam, vt veram et vnicam, iuſtitia, lacrymis, precibus ſtabilitam fuiſſe, veteres Chriſtianos occidi, quam occidere maluiſſe, ſic cognominatos, quod fidei ſui teſtimonium proprio ſanguine obfirmauerunt. Verum, dum ita totius Italiae imperium animo ſuo agitat, et iam claſſis Turcica in alto apparet, ab vno ex complicibus, ſiue atrocitate inauditi facinoris, patratuque periculoſiſſimi, territo, ſeu poenitentia, vt aiunt coniurationis ducto, proditio detegitur, Campanellaque captus et vinctus Neapolim perducitur. Quo in carcere vbi plusquam Spartana nobilitate crudelia tormentorum genera ſuperauit, de proregis ſententia ad perpetuam cuſtodiam condemnatus.* Difficile eſt, de hac narratione, quantum veritatis ei inſit, ſtatuere. Illud dubio caret, aulam Hiſpanicam eum ſimilis culpae habuiſſe ſuſpectiſſimum, fuiſſeque ſocietatem coniuratorum, qui cum eo in eandem ſuſpicionem inciderint. Ipſe enim refert, non ſolum ſe comprehenſum fuiſſe, ſed calamitatis ſocios habuiſſe cruciatos et peremtos. Habuiſſe autem iſtam accuſationem plurimum coloris inde colligitur, quod adeo quaeſtione fuerit

g) Blaſphemiam hic cum horrore deprecatur auctor.

rit cruciatus, vt dici vix poſſit. Teſtatur quoque ERYTHRAEVS, *Neapolis perduellionis reum factum, quod regnum illud hoſtibus prodere conatus eſſet, eiusque criminis ſuſpicione coniectum in carcerem eſſe, ita crudeliter habitum, vt ruptis circa ſedem venis arteriisque omnibus ſanguinis vis ſiſti haud poſſet.* Vtrum autem ab eo crimine innocens fuerit, difficulter res omnis expediri poteſt. Quamuis enim ſepties, vt ipſe ſcribit [b] tormento duriſſimo examinaretur, poſtremumque perduraret horis quadraginta; funiculis arctiſſimis oſſa vsque ſecantibus ligatus, pendens manibus retro contortis de fune ſuper acutiſſimum lignum, qui carnis ſextertium in poſterioribus ipſi deuorauit, et decem ſanguinis libras tellus ebibit; nullius tamen criminis conuinci potuit. Neque ſi apertam perfidiam in regem Hiſpaniae admiſiſſet, ex carcere tandem fuiſſet dimiſſus. Aſt quasdam tamen circumſtantias valde veriſimiles exaſperaſſe aulam, et inquiſitores permouiſſe, vt crudeliſſima quaeſtione toties eum examinarent, extra dubium quoque ponendum eſſe videtur. Et ipſe quidem in *Prooemio Atheiſmi triumphati ad Scioppium* ſcripto, quod vulgauit BVRCARDVS GOTTHELF STRVVIVS ὁ πάνυ, de examinis quaeſtionibus haec refert: *Quinquies citatus in iudicium, primo cauſſam dixi interrogantibus, qui literas ſcit, cum non didicerit? ergone daemonium habes. At ego reſpondi, me plus olei, quam ipſi vini, conſumſiſſe, et mihi ab eis dictum fuiſſe ſacra ſuſcipienti: accipe ſpiritum ſanctum. Secundo accuſatus, quod tempore nocturno quid contra praelatum parauerim, quod ſane mihi non modo propter philoſophiam non admittenti, ſed viſus defectu laboranti erat impoſſibile. Deinde accuſarunt me, quod compoſuerim librum de tribus impoſtoribus, qui tamen inuenitur typis excuſus annos triginta ante ortum meum ex vtero matris. Deinde quod ſentirem cum Democrito: quoniam ego iam contra Democritum libros edideram. Item quod de eccleſiae republica et doctrina male ſentirem, cum tamen ipſe de Monarchia Chriſtianorum ſcripſerim, vbi oſtendi, nullum philoſophum potuiſſe ſic rectam depingere rempublicam, vt Romae ab Apoſtolis inſtituta eſt. Item quod ſim haereticus; ego autem ſcripſeram dialogum contra haereticos noſtri temporis. Nunc tandem me rebellem haereticumque fecerunt, quoniam praedico ſigna in ſole et luna et ſtellis contra Ariſtotelem aeternantem mundum. Hoc autem facinus rebellionis molimen eſſe interpretantur, quicunque Machiauelliſtico ſunt animo, putantes omnem doctrinam et conatum eſſe dominandi gratia excogitatum etc.* Verum haec ipſam quaeſtionem primariam nondum recludunt. Et fuere nonnulli, qui ex verbis TOBIAE ADAMI, Campanellae addictiſſimi concludunt, innocentem eum haud fuiſſe; ſcribit enim [i]: *Virum iſtum, cum donis ſuis abuti velle viſus eſſet, occulto Dei iudicio ad frugem ipſum reuocante, ingenti-*

h) In Prooemio Atheiſmi triumphati, quod extat in STRVVII Act. literar. faſcic. II.

i) In Praef. Prodromi.

gentibus miseriarum fluctibus tanquam exemplar fragilitatis humanae inuolutum esse etc. Alii huc ipsius Campanellae verba rapiunt fatentis [k]: *Ego non me bonum vendico, sed vnum ex his scelestissimum. Hoc ergo tantum assero, eos non habere contra me tantum, quantum sufficit meo iudicio ad punitionem meam. Nemo iniustus punitur, sed multi iniuste agunt. At etsi diabolus essem, inauditus mori contra canones et leges non debeo, praesertim cum pollicear ecclesiae Dei tot tantaque beneficia ipsique regi. Quid prodest regi et ecclesiae mors mea? At si promissa praestitero, ingentia bona erunt illis.* Verum vt candide fateamur, nihil esse in vtroque loco putamus, quod caussam innocentiae Campanellae perimat. Quamquam enim facile concedi potest, Campanellam dotibus animi doctrinaeque auctis intumuisse, ideoque eum ad humilitatis conditionem depressisse diuinam prouidentiam; inde vero eum animi sui miseriam et imprudentiam agnouisse; non tamen ex eo colligi potest, illum in fidem regi suo debitam tam insolenter peccauisse, sed communis sortis ea confessio est, quae vera humilitate errores natiuos agnoscit, vnde ad perduellionis crimen consequentia haud valet. In tanta vero rei et circumstantiarum varietate difficile est, aliquid certi statuere. Quod si tamen coniecturae locus est, conspiratio quaedam in regem, maxima culpae illi tributae caussa fuisse videtur, quod nempe eam vel exorsus sit, vel nutriuerit. Vix enim ratio quam alia dari potest, quare plurimi alii simul capti tormentis subiecti, et peremti fuerint, qui eorum accusari non potuerunt, quorum ille accusatus est. Et prius quidem enarratae hactenus circumstantiae minime suadent: posterius autem nobis omnino probabile est, ipso Campanella in verbis supra ex *Prooemio Atheismi triumphati* recitatis clauem praebente. Eo enim loco conqueritur, *rebellem ipsum fecisse aduersarios, quoniam praedixerit signa in sole et luna et stellis - - hoc autem facinus rebellionis molimen esse eos arbitrari, putantes omnem doctrinam et conatum esse dominandi gratia excogitatum.* Ex his vero colligimus, Campanellam astrologiae iudiciariae nimis deditum, vt ex libris eius astrologicis patet, ex siderum positu et constellatione magnam dominatus mutationem lymphatum, vt solent hi homines, praedixisse [l]: quibus cum nonnulli, qui coniurationem contra regem inierant, confirmarentur, hancque praedictionem in rem suam verterent, et forte ad Campanellam prouocarent, omnino factum esse, vt coniurationis istius particeps habitus ideoque durissimis tormentis cruciatus sit. Quae cum primam capiendi eum et quaestioni subiiciendi occasionem suppeditauissent, ipse autem nefandi facinoris conuinci tantum non potuisset, quantum illi dicebant, vt ipse luculenter scribit, omnem his

 verbis

k) loc. cit.

l) Dabimus verba eius ex sched. de Libris propriis art. 3. p. m. 376. quibus satis luculenter haec „coniectura confirmatur: „Composui paulo post „articulos propheticales quindecim pro defensione „dictorum meorum, vnde ansam arripuerant fa„ciendi me reum maiestatis, et hoc ex dictis pro„phetarum Sibyllarum et sanctorum, et ex politi„ca et astrologica praedictione. Paulo ante au„tem dixerat, persecutionem, quae tot alios tamdiu „exercuit, ipsum quoque maiestatis reum fecisse."

verbis rei ſuſpicionem non a ſe remouens [m]; aliae dein accuſationes de eius doctrina atque vita dictante aduerſariorum, praecipue cucullatorum, inuidia et perſecutione excogitatae ſunt, quibus miſer tot annis vexatus eſt. Fanatica enim huius furfuris inſania exagitatum fuiſſe Campanellam ex loco quodam atheiſmi [n] clarum eſt, vbi ita ineptit: *Ad impiorum opprobrium praeſtolor etiam in terra praeludium paradiſi coeleſtis, aureum ſeculum, felicitate plenum, a quo facto iterum flagello de funiculis creaturarum, vt inquit S. Catharina Senenſis, excludentur increduli deriſores pietatis.* Sed quaecunque cauſſa immanis, quae in Campanellam exercita eſt ſaeuitiae fuit, illud ex ipſius narratione [o] certum, quinquaginta eum carceribus hucusque clauſum et afflictum fuiſſe. Viginti enim atque ſeptem circiter annis detentus fuit modo in caſtro Oui, modo in arce noua, vel etiam in caſtro S. Ermi. Adeo autem ſaeuiit furor hoſtium in Campanellam, vt librorum ei copia denegaretur, et a ſtudiis prorſus prohiberetur: qui tamen non diu durauit. Reſtituta igitur ſcribendi, ipſiusque literarii commercii cum viris eruditis licentia, carceris taedia ſcribendis libris leuauit, viros autem doctos, quotquot Neapolin venerant, familiariter, praeſentibus tamen cuſtodibus alloqui, et nouam philoſophiam docere potuit. Inter quos cum etiam eſſet Tobias Adami nobilis Saxo [p], qui admodum philoſophematis Campanellae capiebatur, is domum reuerſus, partem lucubrationum, quas Campanella eius fidei crediderat, vulgauit. Qualia autem eo tempore ſcripſerit, ipſe in ſchediaſmate *de Libris propriis* prolixe enarrauit, quod, ne nimii ſimus, adeundum eſt. Memorari autem inter ea merentur, liber *de Monarchia Hiſpanorum* [q], *et philoſophia realis in quatuor partes ſecta*, quem vtrumque foetum in Germania Adamus edidit. Quae vero in carcere elaborauit, ea anno cIↃ IↃCXI, vrgente nuntio apoſtolico ei erepta ſunt. Commiſerati tamen infelicis philoſophi ſunt Fuggeri noſtrates, tum in aulis archiducum Auſtriae valde gratioſi et potentes, et pro eo liberando in aula regis Hiſpaniarum omnem lapidem mouerunt. Paulus V. quoque P. M. de ea re multoties per nuntios tractauit, et anno cIↃIↃCVIII Neapolim Scioppium miſit, qui eum a miniſterio Hiſpanico obtineret. Et fortaſſe ſucceſſiſſent patrocinantium preces, niſi denuo ſidere infauſto afflatus Campanella nouam de ſe ſuſpicionem excitauiſſet. Tradit enim

ECHAR-

m) Haud parum confirmatur iſta coniectura verbis Campanellae de Libris propr. p. 375. „Scripſi rythmos prophetales et pſalmodiam quadruplicem de Deo et omnibus eius operibus, atque hac poëtica ratione roboraui etiam amicos, ne in tormentis deficerent."

n) c. 15.

o) Prooem. l. c.

p) Is cum nobili quodam Bunavio per Graeciam, Syriam, Palaeſtinam iter fecit, reduxque Neapoli octo menſes haeſit, vbi Campanellae familiariter innotuit. Obiit conſiliarius Saxo-Vinarienſis anno 1643. Laudat eum BESOLDVS Diſſ. de Educatione, c. 8. Politicorum L. VI. conf TENZELII Colloquia menſtrua 1689. p. 1278.

q) Edoctum ſe, aliter ſentientem, eſſe, Campanellam librum tum demum ſuum de monarchia Hiſpanica compoſuiſſe, cum ex Hiſpanorum vinculis eſſet liberatus, ſcribit LEIBNIZIVS Epp. Vol. IV. p. 11. ſed falſum in eo eſſe, ex ipſius Campanellae narratione de Libris propriis art. 3. p. 377. patet. Verum tamen eſt, quod contra G. Arnoldum obſeruat, librum hunc carceris cauſſam non fuiſſe, quem in carcere demum ſcripſit.

ECHARDVS [r]: celebrem illum Petrum Giron, Offunae ducem anno cIↄIↄCXI Neapolitanum proregem conftitutum, Campanellam in carcere inuifere folitum, eiusque confiliis in adminiftratione regni vfum fuiffe; id autem Campanellae exitio fuiffe. Nam prorege illo affectati regni accufato et proditionis reo deprehenfo, velut eiusdem fceleris participem Thomam iterum durius vexari coepiffe, eiusque carcerem in plures annos effe prorogatum.

§. VI. Tandem, cum inaudita pertinacia Campanellam fortuna finiftra tot annos mifere exercuiffet, fauentior eius vultus illum refpexit, et liberationis hora, poft tam diuturnum carcerem appropinquauit. Sedente enim Vrbano VIII, qui vt ipfe literatiffimus erat, et viris doctis impenfe fauebat, ita Campanellam ex pluribus in eius gratiam fcriptis nofcebat, et amabat, interprete et mediatore Innocentio Maximo, epifcopo Catanenfi, et partes quoque fuas, atque auctoritatem, qua in aula fruebatur, interponente Seraphino Rinaldi Nucerino, Dominici fodalitio adfcripto eo res deducta eft, vt iubente rege catholico Philippo IV. a prorege Neapolitano Albae duce, quoad cauffam regiam innocens declararetur [f]. Factum id anno cIↄIↄCXXVI, quo Id. Maii liber dimiffus, Romae ad S. Officium accelerauit. Romae tamen in S. Officio carcere quidem detentus eft, fed nomine magis quam re tali, cum amicis liberrimus ad eum aditus pateret. Cuius cauffam ipfe quidem nunquam enarrauit, funt autem qui tradant, illum haerefin fimulaffe, et ab inquifitionis Hifpanicae tribunali, ad quod delatus fuerat, ad facrum tribunal Romanum appellaffe, in vrbemque ea ratione deductum, tum aperta ftropha, quam eo tantum ftruxerit animo, vt a diutina illa duriffimaque captiuitate Neapolitana liberaretur, ab Vrbano VIII beneuole exceptum [s]. Alii autem contendunt, fummum pontificem Thomam facro tribunali fiftendum poftulaffe, quod aduerfus doctrinam catholicam fcripfiffet, cum perduellionis hactenus nullo modo conuinci potuerit. Quae verifimilitudine non carent, eo quod aliquo modo in cuftodia S. Officii detentus eft. Tandem anno cIↄIↄCXXIX plenae libertati Campanella reftitutus eft, et iubente pontifice codices eius quoque illi redditi funt, quos magifter S. palatii hactenus detinuerat. Cumque inopia rerum et paupertate premeretur, conftitutum ei a pontifice in fingulos menfes honeftiffimum ftipendium, admiffus inter domefticos atque familiares, multisque gratiarum documentis cumulatus eft. Id quod occafionem fuppeditauit Gabrieli Naudaeo, quo amiciffimo Campanella vtebatur [t], pontificem maximum publico panegyrico in confeffu omnium ordinum anno cIↄIↄCXXXII, ob collata in Campanellam beneficia publice laudandi. Neque tamen tanto praefidio fecurus viuere in vrbe potuit, Hifpanis miniftris aegre ferentibus, quod quaecunque fcripfiffet, dixiffetque ex curiae Romanae fententia impune ferret. Morde-

Liberatio Campanellae et acta ad vitae finem.

r) loc. cit.

f) Citati, et imprimis ipfe l. c. art. 5. p. 382.

s) Conf ECHARDVS loc. cit.

t) Vid. Epift. Naudaean. 82. p. 623.

Mordebat quoque homines, quod ad Gallos conuersus eorum amicitia frequentius vteretur: vnde nouarum molitionum metu, licet vano, excitato, iterum insidiae illi paratae sunt, vt clam surreptus Neapolin iterum duceretur. Quas cum intellexisset, conspirante pontifice cum legato Galliae Francisco de Noailles, mutata veste Minimorumque habitu indutus, in curru legati Vrbe anno cIↃ IↃ C X X X I V clam egressus est, in via literis legati vrbium proceribus passim commendatus [u]. In via Massiliam appellens, lectica a Nicolao Peirescio Aquas Sextias accersitus, et opipare in eius domo exceptus, atque liberaliter aliquot menses habitus est. Ita ex longinquo malo recreatus et a Peirescio sumtibus ad faciendum iter instructus Lutetiam anno cIↃ IↃ C X X X V aduenit, regemque Ludouicum XIII salutauit. Ibi fauentem expertus est primum regni adminiſtrum Armandum cardinalem Richelaeum: quo parario a rege annuo stipendio mille librarum regia munificentia donatus est. In ea vrbe, eruditorum asylo, reliquum vitae exegit apud praedicatores ad S. Honorati vicum, rege ita requirente. Narratque ECHARDVS [x], honorabiliori exceptum hospitio ab eruditis vel etiam magnatibus saepius inuisum, vt cuius ingenium in colloquiis mire emicaret, a rege etiam identidem in consilium accersitum, vbi praesertim de rebus Italiae ageretur: vsumque amicitia Puteanorum, Moraei, Diodati, Vayerii, Gassendi, Gaffarelli, Patini, Mersenni, aliorumque, tandem grauiori febri correptum, spiritum Deo pie reddidisse anno cIↃ IↃ C X X X I X, VII. Cal. Iunii, aetatis LXXI. Quem annum sibi fatalem futurum fatumque sibi siderale metuisse ab eclipsi refert IDEM, illum tamen diem viuendo non attigit.

Character ingenii Campanellae.

§. VII. Fuisse Campanellam virum ingentis, et portentosi ingenii, apud omnes in confesso est. Egregiis enim atque abundantissimis naturae muneribus instructus, fertilitate autem facultatis, quae imagines fingit, maxima gauisus est. Ex quo potissimum fundo magnus ille scriptorum numerus promanauit, in quibus mira imaginationis Campanellae foecunditas velut in speculo quodam resplendescit. Immo, si de iis taceamus, tot tamen scientiarum typi, quos delineauit, tot depicta operum conamina, quae in tractatu de *Libris propriis* enarrauit, luculenta eius rei sunt testimonia. Tacemus alia, adducta a Cel. STOLLIO [y], qui videndus. Nec deneganda est Campanellae lectio satis prolixa et cum attentione instituta, atque in optimis disciplinarum auctoribus magna diligentia versata, id quod vel ex vna, quam schediasmati *de Libris propriis* adiecit tractatione *de Recta ratione studendi* elucet, in qua de plerisque veterum scriptoribus celebrioribus, et de recentioribus haud paucis philosophis, poëtis, oratoribus, historicis, scriptoribus epistolarum, mathematicis, medicis, legistis, theologis, iisque qui varia scripserunt, ita differit, vt pateat, non nudos

u) Multis haec narrat et beneficia Noalliae gentis depraedicat in Opp. philosophic. Tomi I. dedicatione.

x) loc. cit.

y) Histor. Literar. P. II. c. I. §. 91. p. 404. seq.

nudos eum librorum titulos inſpexiſſe, ſed cum cura euoluiſſe totos, et attentionem in iis examinandis haud paruam adhibuiſſe. Nec dubium eſt, quod nonnullis viris doctis obſeruatum [z], quin Cardanum potiſſimum ob oculos habuerit, quem valde ea aetate commendauit lectionis vaſtitas. Inde ſimia Cardani dictus eſt, nec immerito. Nam non virtutibus modo intellectus ſed naeuis quoque Cardano omnino ſimilis eſt, maxime in eo, quod imaginationis vis iudicandi facultatem ſuppreſſit, et imprimis eam partem perdidit, qua prudenter ſtudiorum curſus ſolet regi. Illius multa quidem in omnibus eius operibus occurrunt veſtigia, non tamen luculentiora ſpecimina ſunt, quam quae de diuinis et coeleſtibus, deque hominum cum iis connexione et commercio ſatis παραδόξως differit. Qualia ſunt: immutaturum hominem, Deum amicum habenten, fide rerum naturalium curſum, et miracula perpetraturum, ita vt ſopitum rerum naturalium ſenſum moueat, ac ſibi obedientem reddat [a]: inſtare praeludium paradiſi coeleſtis, aureum ſeculum, felicitate plenum in terris [b], dari magiam, non modo diuinam, ſed et naturalem, quae exiſtat ex ſtellarum et medicinae notitia, coniuncta cum religione et fiducia, ſitque adeo excellens Dei donum, vt ea rite vſi, ſaepe ad ſupernaturalem magiam et commercium cum ſuperis perueniant [c]. Poſſe hominem, ſi ſimilem ſibi cum aliquo faciem et cetera corporis membra eſſe ſibi perſuaſerit, non ingenium tantum illius, ſed et animi ſenſa illico cognoſcere. Et quis quaeſo non in eo iudicium deſiderauerit, qui ſe iactat ſanatum a morbo lienis cuiusdam mulieris verbis et precibus, in aſpectu deficientis lunae [d]? qui vaticiniis per cribrum fidem certam adhibuit [e]? qui futura homini fata praedicere auſus eſt [f], qui perſuaſum ſibi habet, cum mali quippiam ipſi immineat, inter ſomnum et vigiliam audire ſe ſolere vocem clare loquentem et nomen ſuum inuocantem [g]? qui ſibi apparere daemonas et colloqui tradit. Aſt haec et ſimilia tum in libro *de Senſu Rerum*, tum alibi vendit Campanella: ſatis iſtis nugis prodens, quo potiſſimum morbo animus eius aegrotauerit. Maxime vero praeter ſingularia, paradoxa et peregrina innumera, quae per ſcripta ſua ſparſit Campanella, inepta, quam aſtrologiae μαντικῇ tribuebat fiducia, et opinio de ea, philoſopho prorſus indigna, euincit, abreptum Campanellam ardentis imaginationis furore, limites a iudicandi vi luxurianti facultati poſitos prorſus euertiſſe, vagumque ita et habenis laxatis incertum diſcurriſſe. Id quod ex *Aſtrologicorum* libris [h], quos edidit, abunde patet, in quibus ſiderum influxum diuinae quidem

z) Sorberiana p. 59. STOLL. l. c. ipſe ad Cardanum interdum prouocat, vid. Aſtrolog. L. V. c. 3. art. I. p. 203.

a) De Senſu rerum L. IV. c. 2. p. 265.

b) Atheiſm. triumph. c. 18.

c) De Senſu rerum L. IV. c. 1. p. 260. ſeqq.

d) Ibid. Lib. IV. c. 18. p. 340. vbi plura huius generis deliria reperies.

e) Ibid.

f) Conf. CYPRIAN. l. c. p. 48.

g) Multo ineptius eſt, quod hanc vocem ex ſenſu aëris eſſe putat l. c. Lib. III. c. 10. p. 235.

h) Vtimur editione Francofurt. 1630. 4.

quidem prouidentiae directioni non subtrahit, at magnam tamen illis vim tribuit, et posse eam remediis repelli vel declinari statuit. Et profecto, pueriles nugas, omni iudicandi potestate erepta, fouisse Campanellam ex his institutionibus astrologicis luculenter conspicitur: monet enim, fatales eclipsium euentus (qualem ipse in anno emortuali valde timuit, et ad anilia superstitionis remedia recurrit, quanquam eam viuendo postea non attigit, vt supra dictum) euitari posse, clausa diligenter domo, incenso suffitu aromatico, instructa musica Venerea, aliisque mediis magicis. Nonnunquam autem plane ineptit, e. c. monens, vt, cui captiuitatem praedicant siderum vaticinia, in pedibus auxilium quaerat et fuga dilabatur, id quod auctorem, qui sibi captiuitatem praenuntiasse siderum constellationes afferit [i], non fecisse, nec durum et longinquum carcerem maturata fuga euitauisse, merito miramur. Ex quibus omnibus, parca licet, vt in his decet, manu allatis, sole meridiano clarius est, Campanellam ad emendandam philosophiam et sistendam nouam eius et elegantiorem faciem prorsus fuisse ineptum. Nec mirandum adeo, quamuis errori audacter se opposuerit, et animo ingenti ad reformandam philosophiam accesserit [k], quibus animi virtutibus solent accingi, qui philosophiam emendare aggrediuntur, multum eum mouendo nihil promouisse. Destituebatur enim iudicio in veras rerum rationes, naturam atque connexionem penetrante, et decipiebatur frequenter imaginationis ferocientis insania et furore; quo factum, vt magna quidem, excelsa, sublimia haud pauca sibi animo fingeret, et ad ea efformanda consilia conferret, at delatus ad paradoxa, inepta, vaga ex inania post montes parturientes enatum tantum murem viderit. Certe qui scripta eius philosophica considerant, duo, nisi fallimur, certissime inuenient; nempe et παραδοξοφιλίαν ineptam et solido fundamento nullo nixam, et contradictiones frequentes, saltem diffidia auctoris a se ipso. Id quod aliter euenire non potuit, cum haud semel tantum systema suum mutauerit, auxerit, castigauerit, adeo vt difficile sit Campanellam secum conciliare, ne dicamus, cum aliis.

Laudes et merita Campanellae.

§. VIII. Quamuis autem inter ingenia heteroclita Campanellam non minus, quam Cardanum, numerandum esse, ex dictis sit manifestissimum: fatendum tamen, feliciora eum habuisse et valde lucida interualla, quibus multo acutius, quam alii, viderit. Vnde non negamus, veritates haud paucas easque egregias in scriptis Campanellae deprehendi. Cuius vna tractatio *de Gentilismo non retinendo* pulchrum prorsus et eruditum specimen est, in quo, naeuos philosophiae Peripateticae mira felicitate detexit. Et simili pacto in regulis illis, quibus de recta ratione studendi, et imprimis philosophandi praecepit, multa sunt prorsus salutaria et digna, quae philosophiae studiosi diligenter sequantur. Maxime autem in ciuili argumento eius doctrina eminuit, cuius liber *de Monarchia Hispanica*,

i) Lib. V. c. 3. art. 1. p. 52. seqq.
k) Laudatur ideo a SORELLO de Perfectione hominis P. III. p. m. 485.

Hiſpanica, quem in carcere dictauit nobili cuidam Auſtrico ſpem liberationis ipſi facienti [l], exemplum eſt, in quo peritiam rerum publicarum praecipuarum huius aeui in dudum captiuo vtique admirandam eſſe iudicauit HERM. CONRINGIVS [m]. Qui et *Aphoriſmos* eius *Politicos*, quos Latine verſos *partem tertiam philoſophiae realis* inſcripſit Tobias Adami valde laudat, quod arguant capax atque verſutum auctoris ingenium: licet fateatur quoque, eos tangere perquam multa politicae philoſophiae, plene autem nihil exſequi; plura etiam docere perperam. Sed et illud inter ſplendores ingenii Campanellae, a nebulis imaginationis non ſuppreſſos pertinet, quod ſobrie et acute haud raro de ſcriptoribus, maxime philoſophicis, iudicauerit, ſatis lynceus in perſpiciendis aliorum naeuis, qui in ſuis dignoſcendis talpa fuit coecior. Cuius ſi quis exemplum deſideret, eum illa legere iubemus [n], quae de Ariſtotele prudenter monuit, et in quibus laudata ingenii Ariſtotelici ſublimitate et magnitudine reprehendit in eo obſcuritatem, euitatas et neglectas quaeſtiones arduas, tectam callide ſententiam, cum in rebus parui momenti prolixus eſſet, et minutiſſima ſectaretur: porro contemtum veterum philoſophorum; quodque in metaphyſicis grammaticum magis quam philoſophum ſe praeſtiterit, et aliena magis, quam ſua tradiderit, ſaepe etiam contradictionem incurrat, dum ex diuerſis auctoribus ſua philoſophemata depromat: denique quod in logicis ſuperfluus ſit in tractatis et mancus in tractandis, et quae alia ſunt, ſuo loco quaerenda, quae magno iudicio dicta eſſe intelligent, qui Ariſtotelem attente et ſine praeiudicio legerunt. Imprimis autem praeclare vidit Campanella, quibus mediis ſanctior philoſophandi ratio poſſet promoueri, nec dubitandum eſt, quin ad veram philoſophiae naturam totus perueniſſet, ſi hac via incedere, quam ingenium ſuum ſequi, maluiſſet. „Pulcherrime enim „monet [o]; philoſophantes ante omnia rei, de qua philoſophari cupiunt, „hiſtoriam exploratam ſibi, non ex parte, ſed totam habere debere, eam„que per teſtes non deceptos nec deceptores eſſe cognoſcendam et exa„minandam: nulli philoſophorum aut legislatorum ſectae ita eſſe inhae„rendum, vt putes ipſos ab errore fuiſſe immunes: omnium hominum „libros legendos, nec ſtatim reſpuendos, quae noſtro intellectui diſſo„nant. Cum impoſſibilis aliqua propoſitio nobis apparuerit, non ſtatim „eam pro impoſſibili habendam ac praedicandam, ſed retinendum aſſen„ſum, donec vndique conquiſitis rationibus veritas eruatur.“ Quanquam autem nugatus eſt Campanella, quod leuibus ratiociniis rebus omnibus ſenſum ineſſe, mundumque totum animal eſſe machinamque viuentem et ſentientem ſtatuit, laudandus tamen in eo eſt vehementer, quod in naturali diſciplina ad ſenſum magis et experientiam, quam ad abſtractiones vanas et inutiles prouocauerit. Quod vtinam in metaphyſicis non feciſſet, et a tentanda ſpirituum natura abſtinuiſſet, in quibus conatibus

 ſomniis

l) Conringiana p. 315.
m) De ciuili prudentia c. 14.
n) De recta ratione ſtudendi p. 508.
o) loc. cit.

fomniis haud raro, quae pro experientia excipiebat, innixus turpiter delusus est.

Culpata in Campanella.

§. IX. Et haec quidem omnia in Campanella laude sua non fraudanda esse, aequus rerum iudex facile pronunciauerit: ast sunt alia in hoc viro, atro imprimis colore notata, quae animum philosophica, ne dicam, Christiana pietate recte imbutum, et contra falsas regulas minime munitum produnt. Inter quae id recte notatum fuisse in Campanella a praestantissimo CYPRIANO [p], quod extinguendos fuisse post comitia Augustana protestantes, ne haeresis latius serperet, scripserit [q], fatebuntur omnes, quotquot indolem ciuitatis Christianae, legumque quas princeps illi optimus tulit, intelligunt, noruntque omnem eas violentiam a Christiano populo longe arcere, et aliis prorsus armis defendere sua moenia, quam quae Campanella malis artibus instructus suadet. Quod quamuis mire displiceat ECHARDO, sodalem suum impietatis ideo postulari, qui principes Protestantes antiquam religionem euertisse, cupiditate stabiliendi imperii sui clamat, et Campanellam recte potuisse suum regem excitare ac vrgere ad tuendam catholicam Romanamque ecclesiam putat; impudens tamen monachus, rerum in Germania tum gestarum prorsus ignarus non vidit, summis principibus, qui in comitiis Augustanis aderant, et contra vim apertam fuerant protestati, nihil minus cordi fuisse, quam religione abuti, qui fidem Carolo V toties praestitere. Vt taceamus, si verum id esset, commendasse tamen Campanellam factiosa et ad bella ferenda apta principia, nec in ciuitate ferenda, nec in ecclesia audienda. Nos non miramur hanc impudentiam et malignitatem animi in Campanella, recordantes et temporis illius, quo vixit miser philosophus, quod huiusmodi consiliis ferale bellum accendit: et miseriae eius, cum aulae Romanae blandiri quouis modo, ad obtinendam ex diuturno et molesto carcere liberationem conatus sit, et hoc quoque pacto tandem Hispanorum crudelitatem euaserit. Hoc vero pessimo principio posito mirum non est, plurima eum admisisse consectaria, quae ciuilem doctrinam castiorem nempe et prudentiorem, contaminant. Qualia sunt, quod militares copias passim ad tuendam et amplificandam Romani pontificis auctoritatem et potentiam suadeat: quod Austriacis contra Protestantes in Germania commendet, vt spargantur inter eos perpetua discordiae semina, commota quaestione de praeeminentia; quod dolos fraudesque subuertendae paci aptas suppeditauerit: et quae alia sunt, quae non facile spongia insultantis scriptoris absterguntur, et a candidis viris, cui non ignota est legis Christianae indoles, etiam in ipso ecclesiae Romanae gremio merito reprobantur.

Campanella atheismi postulatus.

§. X. Grauius adhuc ἔγκλημα est, et haud leuem famae Thomae maculam adspergit, obiecta impietas, et atheismi haud facile excusanda impudentia. Quamuis enim aperte impiis Numinis osoribus patrocinatum

tum

p) p. 32.

q) De Monarch. Hispan. c. 27.

tum fuiſſe eum nemo dixerit, haud obſcuris tamen rationibus ſibi conſtare contendunt, qui eius apologiam pro religione, quam *Atheiſmi triumphati* titulo ornauit, legerunt, tacito pectore hanc perfidiam animo Campanellam preſſiſſe, et ita frigide cauſſam Dei egiſſe, vt eam prodere voluiſſe hoſtibus ſit manifeſtiſſimum. Ita CONRINGIVS [r], BOECLERVS [s], MORHOFIVS [t], BVDDEVS [u], alii [x] laudati a Ven. REIMMANNO [y]. Et iam viuo Campanellae ſimilem impietatem fuiſſe obiectam, ex prologo eius libri conſtat, quo accuſatum ſe eſſe ait, quod librum de tribus impoſtoribus compoſuerit. Auxere hanc ſuſpicionem libri eius *de Senſu rerum et magia*, quos digniſſimos eſſe putauit MAR. MERSENNVS [z], qui flammam ſentiant et fumo incantentur, quae alibi [a] repetit, licet alias Campanellam magni fecerit, eumque inter amicos numerauerit [b]. Vnde eos magno conatu refutauit Athanaſius Rhetor, Graecus presbyter Byzantinus, Campanellae aequalis, qui acriter eo nomine caſtigaſſe Thomam dicitur [c]. Fatemur nos, nimis acres duroſque eſſe cenſores Campanellae in inurenda atheiſmi nota. Non obiiciemus, quod imprudenter ECHARDO excidit: *Hanc obiectionem eſſe heterodoxorum ex odio catholicae Romanaeque eccleſiae, cui noſter mirum, ipſis etiam teſtibus, affectus fuerit, et cuius deſertores vbique oppugnet et premat acrius, profectam, adeoque parui pendendam*; adeo enim immemor ſui fuit ſcriptor Dominicanae familiae, vt non recordatus ſit, quod ipſe nos docebat, Merſennum nec heterodoxum: nec odio eccleſiae Romanae detentum flammis dignam profanam Campanellae impietatem iudicauiſſe; nec monebimus, leuiora eſſe Campanellae tela, quam quae proteſtantibus eius generis iram extorqueant. Sed ad ipſa Campanellae ſcripta et aſſertiones prouocamus, quorum magna pars conſiſtere non poſſet ſublato Numine. Id quod vnam, quam de immortalitate animae in ſuſpectis *de Rerum ſenſu* [d] libris habet, demonſtrationem conſulenti eſt manifeſtiſſimum. Et tantum abeſt, vt atheiſmo fauerit Campanella, vt potius in contrarium delapſus eſſe vitium cenſendus ſit, nempe enthuſiaſmum. Nec iure obiici poſſe Campanellae excogitata noua atheorum dubia et infirmitatem reſponſionum, ex indole hominis et aſſueta inſuper docendi ſcribendique methodo patet. Supra enim euictum, iudicio plerumque defeciſſe Campanellam, ingenio ſupra modum laſciuiuiſſe. Huic enim excogitatarum obiectionum multitudo adſcribenda erat, poſtulante inſuper methodo ſcholaſtica, quam in clauſtro didicerat, vt, quotquot exſculpi poſſent, dubiorum cateruae adducantur: illi reſponſionum debilitas et eneruis actio tribuenda. Nec defuiſſe animum

r) Conringiana p. 52.
s) In Ann. Taciti L. I c. 3. p. 57.
t) Polyhiſt. L. I. c. 8. §. 21.
u) Theſ. de Atheiſmo c. 1 §. 24. p. 132.
x) LA CROZE Entretiens p. 381.
y) Hiſt. Atheiſmi Sect. III. c. 4. §. 18. p. 378.
z) Qu. in Geneſin col. 1164.
a) p. 130. 707. 708. 939.
b) ECHARD. l. c.
c) IDEM l. c.
d) L. II. c. 25. p. 145.

mum Campanellae, impietatis fautores refutandi, ex variis ſcriptorum eius locis conſtat, quibus atheorum inſaniam ridet et perſtringit. Non negamus, ineſſe ſcriptis Campanellae quaedam, quae et pie et caute magis poſſent dici, et animum prodere ſolent, Numinis metu et religionis reuerentia non ſatis munitum, plura eſſe, quae ſi conſequentias vrſeris, malam ſententiam euincunt. Aſt cum hoc iniquum eſſe ac ineptam de atheiſmo ſtatuendi regulam, aequus Lector ipſe intelligit, tum illa non tam animo a Dei cultu et religione abhorrenti, quam imprudentiae ingenii Campanellae anomali tribuenda ſunt. Magis enim iudicii defectum, quam voluntatis perfidiam teſtantur. Quae vero de ſenſu rerum ſcripſit, inepta quidem ſunt, et philoſopho reformatoris perſonam induente indigna, at nec noua tamen, ſed multoties, et ante Campanellam a Teleſio recocta, et in Numen minime iniuria, quod omnino ſupponunt. Ferri autem debent in homine tot calamitatibus iactato, tot ingenii praecipitiis tentato, tot librorum lectione et ſcriptione obruto, et inde iudicii deliquium paſſo iſtae anomaliae, et infirmitati magis, quam malitiae adſcribenda ea ſunt, quae a vera regula ſenſuque pietatis recedere videntur.

Scripta Campanellae.

§. XI. Scripſit fere innumera Campanella, adoleſcens, iuuenis atque vir; neque ſenis induſtria emarcuit. Multa incepit, et affecta reliquit haud pauca furto vique ſublata amiſit et reſuſcitauit, quam plurima amicis tradidit edenda, qui eius pennis poſtea ſe exornarunt. Multa adhuc ſunt, quae extant a Campanella profecta, licet rarius occurrentia [e]: nec pauciora, quae paſſim in bibliothecis latent, nondum vulgata. Et plerorumque indicem quidem atque hiſtoriam ipſe Campanella enarrauit in ſchediaſmate *de Libris propriis;* accurate et editos et enarratos recenſuit I. ECHARDVS, qui triplicem ſcriptorum Campanellae dedit catalogum; primum iuxta ſyntagma *de Libris propriis*, alterum, prout ab eo fuerunt in X Tomos diſtributa ad calcem *Philoſophiae rationalis:* tertium operum, quae reuera typis prodierunt, ſeruata editionum chronologia, et additis virorum eruditorum, ſi quae emanauerunt, cenſuris. Addidit his indicem quartum operum, quae typis non prodierunt, ſed MSc. in bibliothecis variis deliteſcunt. Hunc conſulat, qui de ſcriptis Campanellae certior fieri, eiusque literariam hiſtoriam plenius noſcere cupit. Multa ex his ſcriptis in Galliam ſecum adſportauerat, ſed cum nec doctrina de praedeſtinatione Thomiſtis placeret, qualem ille tradebat, nec ferre poſſent multa in pontificis maximi gratiam dicta, Galli eo quod eccleſiae Gallicanae libertati intolerabilia viderentur, ea edere in vulgus auſus non eſt. Notari autem ex editis a nobis merentur, *philoſophia ſenſibus demonſtrata*, *prodromus philoſophiae inſtaurandae; de Senſu rerum et magia; Realis philoſophiae epilogiſticae partes quatuor; Atheiſmus triumphatus; de Gentiliſmo non retinendo; Aſtrologicorum libri ſex; Philo-* *ſophiae*

e) Vid. SINCERI Obſeruationes de Libris rarioribus T. I. p. 104. T. II. p. 25. 209. VOGT. Cat. libr. rar. p. 161. 162.

ſophiae rationalis partes quinque, ciuitas ſolis, quae eſt idea reipublicae imaginariae; Vniuerſalis philoſophiae ſeu metaphyſicarum rerum iuxta propria dogmata partes tres: de Monarchia Hiſpanica et de libris propriis et recta ratione ſtudendi. In his quae affatim carpas, complura inuenies; multa autem deprehendes, quae laudem merentur, et doctrinam ſpirant. Vnde haud pauci Campanellae eruditionem laudibus extulerunt, quorum loca congeſſere CYPRIANVS [f], ECHARDVS [g], POPE-BLOVNTIVS [h].

§. XII. Integrum philoſophiae curſum reformare conſtituerat Campanella; non in iuuentute ſolum, qua eas tractationes edidit, quas ſupra enarrauimus, ſed ſenex quoque, et ad maiorem animi fatorumque tranquillitatem perductus. Quem in finem opera in decem tomos diſtributa edere in animo habuit, vulgatoque tomo primo ſubiunxit huius conſilii adumbrationem, ex qua patet, dare eum voluiſſe praeter *Philoſophiae rationalis partes quinque, grammaticam, dialecticam, rhetoricam, poëticam, hiſtoriographiam,* quae typis editae ſunt, *Philoſophiam realem phyſiologiam, ethicam, politicam, oeconomicam complectentem;* et libros ſimul *de Senſu rerum et magia, et aſtrologicos* exhibentes: tum *Philoſophiae vniuerſalis ſiue metaphyſicae* partes tres. Vt taceamus *Opuſcula miſcellanea*; ex parte quoque argumentum philoſophicum complectentia. Eorum autem nihil praeter partem primam et quartam prodiit. Ex qua, vt ex libris ſupra enarratis, *de Senſu rerum*, ex *Prodromo philoſophiae inſtaurandae* et ex *Vniuerſali philoſophia*, et ex *Reali philoſophia epilogiſtica*, eius nouum, quod condere coepit ſyſtema hauriendum eſt. Non patitur locus et inſtituti noſtri ratio, vt plenam doctrinae philoſophicae Campanellae exhibeamus διατύπωσιν; in infinitum fere ſi hanc viam ſequi velimus, excurſura huius vltimae partis tractatione. Vt tamen conſtet, quibus potiſſimum hypotheſibus emineat Campanellae philoſophia, ſingulares eius ſententias, quae potiores ſunt ſtrictim enarrabimus; iis omiſſis, quae vel contra Peripateticos, vel pro Teleſio diſputauit, quae ad philoſophiam polemicam pertinent, et alio loco delineanda ſunt. *Philoſophia Campanellae.*

§. XIII. In dialecticis hae potiſſimum Campanellae aſſertiones memorabiles ſunt [i]: *Dialectica Campanellae.*

I. Dialectica eſt ars, ſeu inſtrumentum rationale ſapientis, quo ſermocinationem in omni ſcientia moderantur.

II. Tres ſunt partes logicae, definitiua, enunciatiua, at argumentiua, nempe ſecundum tres actus intellectus, conceptionem, enunciationem, et diſcurſum.

III. De-

f) loc. cit.
g) loc. cit.
h) Cenſ. cel. auct. p. 436. LOTTER. de Teleſio p. 56. ſeq.
i) Dabimus paulo pleniorem logicae Campanellae διατύπωσιν, cum, qui hiſtoriam philoſophiae rationalis ſcripſerunt, eam vix nominetenus adducant, vid. cel. WALCHII Hiſt. log. §. 19. Parerg. acad. p. 661. cuius ſine dubio cauſſa eſt libri raritas.

III. Definitio idem eſt, ac terminus; ille vero vel perfectus vel imperfectus.

IV. Termini ſunt ſemina, definitiones vero principia doctrinalium: inuentio ad metaphyſicum ſpectat, doctrina ad logicum.

V. Logica naturalis eſt participatio quaedam diuinae artis et rationis, ſeu verbi Dei, a quo dicimur rationales: logica artificialis eſt ars directiua, actuum rationes humanae in omni ſcientia.

VI. Terminus eſt ſignum notionum mentis quo, quicquid cognoſcit, diſtincte notificat, et ita orationis conſtitutiuum eſt.

VII. Quid ſint tranſcendens, genus, ſpecies, differentia, proprium et accidens, phyſice et notionaliter ex vnitiua et diuiſiua notionum operatione animae declarandum eſt.

VIII. In diuino intellectu eſt vniuerſale cauſſatiuum, modo ſignificatorum a ſe; in intellectu humano eſt vniuerſale cauſſatum ab ipſo intellectu ex ſimilitudine multorum ſingularium comprehenſorum in vnum, vnoque propter hoc nomine donatorum, ideoque ſignificatiuum et praedicatiuum de indiuiduis. Non itaque datur vniuerſale a parte rei.

IX. Tranſcendens eſt terminus, vniuerſaliſſimam communitatum omnium rerum communitatem ſignificans.

X. Genus eſt terminus ſignificans ſimilitudinem eſſentialem multorum communitatum particularium.

XI. Species eſt terminus ſignificans communitatem et ſimilitudinem eſſentialem indiuiduorum.

XII. Indiuiduum vagum, eſt terminus ſignificans exiſtentiam incommunicabilem, communem omnibus indiuiduis ſignatis, id eſt ſingularitatibus cuiusque rei finitae.

XIII. Differentia eſt terminus, ſignificans id, quod per ſe diuiditur genus, et conſtituitur ſpecies, et praedicatur de genere disiunctim, et de ſpecie copulatim, et de indiuiduis ſicut ſpecies.

XIV. Definitio eſt terminus complexus ex genere et differentia, praedicabilis conuertibiliter de definito, et de ſuis ſuppoſitis.

XV. Proprium eſt terminus, ſignificans rerum conditiones peculiares.

XVI. Accidens eſt terminus ſignificans id, quod rebus accidit praeter earum eſſentiam, aut potentiam, aut intentionem, aut voluntatem, aut ordinem, aut conſuetudinem.

XVII. Repugnans praedicabile eſt terminus indicans effectum impotentiae vel non entitatis, vel finitatis, quam omne finitum ens participat.

XVIII. Tranſcendens vnum eſt, omnia continens, propterea ſecundum rem non facit praedicationes: ſed ſecundum rationem plures notiones de eodem comtemplante fiunt praedicationes et praedicamentum metaphyſicum.

XIX. Ens non diſtinguitur per ſingularitates ſicut ſpecies, nec per differentias, ſicut genera, ſed per diuerſos modos eſſendi, diuerſa genera conſtituentes generaliſſima.

XX. Praedicamentum eſt coordinatio praedicabilium a generaliſſimo vsque ad indiuidua per ſpecierum differentias progrediendo.

XXI. Venari praedicamenta, metaphyſici eſt.

XXII. Ens finitum vel per ſe eſt, vel ſubeſt, vel ineſt, vel praeeſt, vel adeſt, vel coëxiſtit, vel inexiſtit, vel prodeſt etc.

XXIII. Quatuor ſunt praedicamentorum genera; alia enim praedicant exiſtentialiter et coexiſtentialiter de ſubſiſtentibus; alia praedicant eſſentiam partialiter, alia totaliter: alia genus habent analogum.

XXIV. Prima ſubſtantia, quae baſis omnium, nec in vllo ſubiecto eſt, eſt ſpatium vniuerſitati corporum ſubſtans: hoc ſenſu Deus improprie eſt ſubſtantia.

XXV. Secunda ſubſtantia, quae proprie et principaliter, ſed non maxime ſubſtat, nec ſubſiſtit, niſi forte imperfecte tertia, quae certo ſubſiſtit.

XXVI. Eſt itaque ſubſtantia ens finitum, reale, per ſe ſubſiſtens, perfectum, accidentium per ſe proximumque ſubiectum.

XXVII. Quantitas, quae ſecundum praedicamentum eſt, eſt intima menſura ſubſtantiae materialis, eſtque triplex; numerus, pondus, moles ſiue menſura.

XXVIII. Tertium praedicamentum conſtituit forma ſeu figura, quae eſt qualitas, ſeu modus et diſpoſitio termini ſubſtantiae ad vſum regnantis poteſtatis ordinata. Transfertur autem, ad ipſam rei intrinſecam qualitatem eſſentialem, terminantem rei conſtitutionem.

XXIX. Quartum praedicamentum eſt vis ſeu facultas, quae eſt poteſtatiuae eſſentialitatis virtus, ad actum et actionem emergens. Reducuntur autem omnes facultates, ad poteſtatiuas, cognoſcitiuas, et appetitiuas.

XXX. Quintum praedicamentum eſt operatio ſiue actus: eſtque perennis actus habitualis internae virtutis conſeruans eſſentiam in ſua exiſtentia propter ſe editus et non in aliud.

XXXI. Sextum praedicamentum eſt actio: quae eſt potentiae actus effuſiuus, ſimilitudinis cauſſae agentis in patientem.

XXXII. Septimum praedicamentum eſt paſſio, quae eſt actus impotentiae deperditiuus propriae entitatis et receptio alienae.

XXXIII. Octauum praedicamentum eſt ſimilitudo, quae eſt influxus vnitatis participiumque.

XXXIV. Diſſimilitudo eſt nonum praedicamentum, eſtque vere diuiſionis influxus.

XXXV. Decimum praedicamentum eſt circumſtantia, quae eſt, quicquid circa aliquid eſt ipſi inhaerens, ſiue adhaerens, ſiue inoperans, ſiue alio pacto ad ipſum pertinens, non tamen illius eſſentiam ingreditur.

XXXVI. Diuiſio eſt totius in partes, quae ſibi inſunt redactio, ſiue ſit quantitatiuum, ſiue integrale, ſiue eſſentiale, ſiue poteſtatiuum, ſiue vniuerſale.

XXXVII. Definitiones fiunt ex his, quae ſentimus, et transferuntur ad inſenſilia.

XXXVIII. Vocabula ſunt definitiones ſecundum naturam, non autem ſecundum nos.

XXXIX. Definitio eſt epilogus conſiderabilium circa rem vnamquamque, et quod eis per ſenſum colligitur: conſtatque ex ſimilitudine et diſſimilitudine.

XL. Modus definiendi varius eſt, quia varius modus eſſendi.

XLI. Non entium datur definitio, vt et ſingularium.

XLII. Quorum eſſe eſt vnum ſimplex, definitio eſt vna et ſimplex; et vice verſa, deeſſe compoſito. Deus autem caret definitione, non enim ſuſcipit differentiam, niſi negatiuam.

XLIII. Deſcriptio eſt oratio indicans eſſentiam rei per proprietates et effectus et ſimilitudines.

XLIV. Nomen eſt terminus per ſe ſignificans eſſentiam, pure rerum; verbum, actum rerum.

XLV. Praepoſitio eſt oratio perfecta indicatiua, verum vel falſum ſignificans: eſtque vel ſimplex vel compoſita etc.

XLVI. Propoſitio categorica eſt vel abſoluta vel modalis.

XLVII. Suppoſitio eſt acceptio termini ſubſtantiui in propoſitione extremaliter ſe habentis ad ſtandum pro aliquo ſuo ſignificato.

XLVIII. Argumentatio eſt proceſſus intellectus a noto ad ignotum cognoſcendum et declarandum et probandum.

XLIX. Fundamentum ſcientiae humanae eſt ſenſus.

L. Syllogiſmus ſenſatus fit ex duabus propoſitionibus, in quarum altera praedicatur ſubiectum concluſionis, in altera praedicatum, de pronomine demonſtratiuo.

LI. Inductio eſt argumentatio a partibus ſufficienter enumeratis ad ſuum totum vniuerſale.

LII. Expoſitio eſt probatio vnius propoſitionis per clariores et aequipollentes propoſitiones.

LIII Conſequentia eſt propoſitio compoſita ex duabus, quarum altera ex altera dependet, et per illatiuam notam perficitur.

LIV. Syllogiſmus eſt oratio perfecta complexa tribus terminis et duabus propoſitionibus: ex quibus poſitis et rite ordinatis, neceſſe eſt concluſionem euenire: habetque formas quatuor.

LV. Enthymema eſt ſyllogiſmus truncatus, in quo tacetur vel maior vel minor, quoniam eſt notiſſima.

LVI. Exemplum eſt aliquid oſtendere de vno ſingulari per aliud ſingulare, in quo idem praedicatum ineſt.

LVII. Argumentum eſt vel demonſtratiuum, quod cauſſat ſcientiam, vel probabile quod cauſſat opinionem.

LVIII. Scire, eſt rem per cauſſas noſſe; impoſſibile autem eſt, id fieri poſſe perfecte.

LIX. Ex ſenſitiua demonſtratione oritur intellectiua.

LX. Sentire eſt ſcire, eſtque ſcientia de ſingularibus et contingentibus ſaepe maior, quam de vniuerſalibus, aeternis et neceſſariis.

LXI. Intrant quidem principia communia omnem demonſtrationem, ſed virtualiter et mediate, immediate autem ſola propria.

LXII. Ignorantia eſt triplex, alia negatiua, alia priuatiua, alia contraria, huc ſophiſmata pertinent.

LXIII. Propoſitiones probabiles ſunt, quae videntur probabiles aut multis, aut paucis iisque doctis.

LXIV. Sunt autem earum ſedes quatuor, teſtimonium, cauſſa, effectus et ſignum.

Summa haec eſt logicae Campanellae, quam innumeris fere diſtinctionibus, axiomatibus regulis repleuit. In qua id ſibi potiſſimum conſtitutum habuit, vt ab Ariſtotele recederet. Quod an ſemper re ipſa, et non magis nomine, et termino fecerit? an pleniora et lucidiora attulerit? an non eandem, quam Peripatetici meruerunt, dicam patiatur? an ad veritatem inquirendam viam aperuerit planiorem et apertiorem, Lectori, philoſophiae rationalis perito examinandum atque definiendum relinquimus.

§. XIV. In naturali philoſophia, ſi *prodromum philoſophiae inſtaurandae*, ſiue *compendium diſſertationis de natura rerum* ſequimur, ita ſtatuendum eſſe cenſuit Campanella: *Phyſica Campanellae.*

I. Duce ſenſu philoſophandum eſt: eius enim cognitio omnis certiſſima eſt, quia fit obiecto praeſente.

II. Senſus diſtinguitur in praeſentem ſenſationem et anticipationem, ſiue ſenſationem praeteritam, quae ſecundum certitudinis locum occupat, vt tertium obtinet diſcurſus, qui fit ab his notis per ſenſum ad ea quae non ſentimus, ſed ſimilitudine horum indagantur.

III. Vltimum intellectio tenet, quae ſeparat communia a particularibus.

IV. Communis ſcientiae ſedes eſt diſcurſus et ratio, quia non omnia poſſumus ſentire: et ratio eo certior eſt, quo ſenſu vicinior eſt: e contra imbecillior, quo imaginatione magis appropinquat et a ſenſu ſe alienat.

V. Rerum eſſentia et exiſtentia vnum idemque eſt, quae enim non habent exiſtere non habent eſſe.

VI. Quaecunque phyſica exiſtunt in loco aliquo exiſtunt.

VII. Locus eſt ſubſtantia prima incorporea, immobilis apta ad receptandum omne corpus.

VIII. Locus non habet contrarium; poteſt enim omnia corpora recipere.

IX Non igitur datur ſurſum et deorſum, nec graue et leue, niſi ſicut a nobis inuenta ſigna.

X. Locus eſt extra mundum et forte infinitus.

XI. Vacuum non datur, quia omnia corpora ſentiunt, et mutuo tactu gaudent, at datur per violentiam.

XII. Tempus eſt duratio ſucceſſiua rerum; eſtque numerus motus non ſecundum ſe, ſed ſecundum exiſtimationem noſtram.

XIII. Omnis menſura eſt menſura reſpectu animae; ſic tempus menſura nobis eſt motus, et ſecundum ſe eſt duratio eſſentiae vniuerſorum.

XIV. Tempus menſurat quietem, et poteſt apprehendi ſine motu: componiturque ex inſtantibus, ſenſu indiuiſibilibus, quae imaginatio tamen diuidit ſemper, ſed fruſtra.

XV. Tempus incepiſſe non probatur; ſed creditur cum ſpatio ſimul factum eſſe.

XVI. In medio ſpatii vacui Deus poſuit materiam, id eſt, corpus inconſtructum, aptum ad conſtructionem recipiendam; eique appoſitas cauſſas agentes duas, calorem ſcilicet et frigus, quae in communem maſſam, vt ſuam, egerunt.

XVII. Inde duo mundi corpora prima effecerunt, calor ſcilicet coelum ex materia deuicta et attenuata, frigus terram, ex portione correpta et condenſata.

XVIII. Robuſtior calor cito attenuauit portionem ſuam, et vndiquaque proſiliens in peripheriam, vbi dicimus ſurſum acceſſit, frigus inimicum fugiens, et in gyrum actus coelos expandit, ac ſentiens ſuam tenuitatem a frigore corripi exſuperarique, in quibusdam partibus ſe vniit, et refulſit, et ibi coelum ſtella dicitur.

XIX. In extremo coeli, vbi ſua vnio a frigore terrae non poterat impediri, facta eſt multitudo ſtellarum, quae fixae dicuntur.

XX. Luna, quia vicina eſt terrae, ex partibus minus tutis eſt conſtituta, ex ſe non lucentibus.

XXI. Sol vero ex longe copioſo vnitoque calore conſtitutus eſt, et calor vnitus lucem emiſit, et factus eſt tantus, qui terram continuo poſſit oppugnare.

XXII. Frigus, alia agens cauſſa, abire in gyrum, ſentiens calorem, mole ſua conſtipauit, et vndequaque fugare volens, inimicum circularem fecit, ideo terra ſe ſuſtinet in ſublimiori medio immota, quia quodcunque moueretur, a calore oppugnaretur.

XXIII. Sol circa terram circumuolutus eam oppugnando, ſi attenuat, facit aërem, et vaporem, partes noſtri coeli: ſi eliquat, aquam; ſi indurat, lapides, ſi vtrumque plantas; ſi eliquat ſimul, indurat et attenuat, animalia. Sed ex liquore et vapore fiunt innumerae rerum ſpecies.

XXIV. Materia eſt corpus: quia ſine corpore nihil eſt, niſi chimaera.

XXV. Forma eſt materia extremitas et finis.

XXVI. Componuntur autem res ex cauſſa patiente et agente cum ſuis integritatibus tantum.

XXVII.

XXVII. Non habet corpus conſtructionem niſi a calore et frigore illud in effigies efformantibus.

XXVIII. Corpus non agit, ſed recipit rerum actiones et formas.

XXIX. Materia inuiſibilis eſt, et ideo nigra.

XXX. Omnes colores componuntur ex tenebris materiae et luce ſolis.

XXXI. Lux eſt albedo viua; albedo viciniſſima eſt luci, poſtea albidum, deinde puniceum, inde croceum, viride, purpureum, albugnum fuſcum, poſtremum tenebris contiguum.

XXXII. Lux eſt caloris color et ſpecies, facies, apparentia, lux, vt oculis obiicitur, vt tactui, calor.

XXXIII. Frigoris facies eſt ignota, quia non aduenit ad nos, forte eſt nigrum, nempe contemtum facie materiae.

XXXIV. Coelum tenuiſſimum, aptum ad motum, terra denſiſſima propter quietem, illud calidiſſimum, haec frigidiſſima.

XXXV. Omnis ignis mundi a ſole eſt deriuatus.

XXXVI. Sol mouetur continuo, et nunquam eandem terrae portionem calefacit.

XXXVII. Planetae parui ſunt, qui nequeunt ad nos, qui urat, calorem demandare.

XXXVIII. Putrefieri non poteſt coelum, quia ignis non putreſcit, extranea admittendo, quibus fiat putredo.

XXXIX. Formae non latent in materiae ſinu, ſed ſunt omnes portiones cauſſarum agentium; figurae vero, quae verae formae ſunt, efficiuntur in corpore ab agentibus.

XL. Aqua non habet frigus ſummum.

XLI. Sunt itaque duo elementa, quae videmus, ſol et terra, omnia ex ſe ipſis generantes.

XLII. Sunt autem lux et tenebrae eorum facies, motus et quies operationes eorundem, rarum et denſum, humidum et ſiccum, effectus in materia.

XLIII. De principiis autem quaerentibus intelliguntur non vniuerſalia logica, ſed phyſica et realia, id eſt, in efficiendo, non in praedicando.

XLIV. Accidens eſt illud, quod praeter intentionem agentis fit; hinc calor et frigus non ſunt accidentia, quia ſunt intenta a natura.

XLV. Neque tamen calor et frigus ſubſtantiae ſunt, quia non ſunt res ſubiectae, ſed cauſſae agentes: nihil autem accidens eſt in natura, niſi in reſpectu.

XLVI. Conditiones Elementorum ſunt, vt maxima omnium ſint corpora, vt habeant actiuas cauſſas, ſint maxime contraria, et ab aliis non generentur, ſed ſeſe generent, ſuis facultatibus.

XLVII. Duae extremae ſunt materiae diſpoſitiones, denſitas et tenuitas; haec efficitur ab vno calore, illa ab vno frigore.

XLVIII. Dum calor agit in denſitatem, antequam veniat ad tenuitatem,

in hos deducit gradus: in lentorem, mollitiem, viſcoſitatem, lubricitatem, fluorem, vaporem et tenuitatem.

XLIX. Tenuitas eſt ſumma explicatio materiae denſitas ſumma conſtrictio, et ideo denſa non admittunt terminum tangentis.

L. Calor non generat ſiccitatem, ſed latentem manifeſtat.

LI. Cometae fiunt ex vaporibus tenuibus copioſisque a luce ſolis illuminatis, efficientibus comam in aduerſa parte; quando transvehitur lux, mouentur autem ad motum coeli.

LII. Aër non eſt elementum, quia non poteſt aërem generare, ſed generatur a ſole: nec habet actiuitatem ſummam; ſed eſt omnis portio coeli, a frigore terrae oppugnata et ſolis calore refecta.

LIII. Similiter aqua non eſt elementum, non poteſt enim generare aquam; nec eſt frigida ſed calida.

LIV. Mare gignitur in profundis terrae partibus vbi terra fit liquida, nec partes tenues poſſunt abſcedere, et ipſa exuſta terra liquoribus mixta liquefit, exque talibus fontibus fit mare.

LV. Aquae dulces gignuntur ex vaporibus terrae in cauitatibus condenſatis, et exeunt ad orificium fontis: in aëre autem aquae fiunt ex delatis illuc vaporibus, et ſpiſſatis.

LVI. Non datur niſi vnus locus: quia locus loco non eſt contrarius, et motus non fit ratione loci, ſed contrarii fuga et conſeruationis appetitu.

LVII. Terrae purae nullus motus competit; coelum vero mouetur propter calorem.

LVIII. Motus diuiditur in actionem et operationem: actio requirit patiens, nam eſt effuſio ſimilitudinis agentis in patiens: paſſio vero eſt eiusdem receptio. Actio tendit ad finem; operatio vero non, ſed ſi finiatur, deſtruitur operans.

LIX. Motus, qui eſt operatio, eſt actus exiſtentis in actu; ſed qui eſt paſſio, eſt actus entis in potentia et ideo terminabilis.

LX. Vnum eſt coelum, et ſtellae mouentur ſuo calore, pro diuerſitate gradus caloris.

LXI. Non datur motus raptus, nec excentrici nec epicycli, ſed eleuantur et deprimuntur planetae ſecundum acceſſum et receſſum a ſole, a quo lucem participant maiorem.

LXII. Feruntur in obliquum, quia poli mundi non ſunt ſtabiles, ſed mouentur trepidando, modo in auſtrum inclinati, modo in ſeptentrionem.

LXIII. Ens vnum quodque agit, vt ſe ipſum conſeruet in eſſe, quo eſt: ideo alterius entis contrarium ſentiens illud deſtruere ſtudet, et ſuam indere ſimilitudinem in contrarii entis materia, vt tuto viuat in ſuo. Hinc innoteſcunt actiones: calore terram frigidam deſtruere exoptante.

LXIV. Quoniam ſol longe terra eſt maior viribusque robuſtior, quaecunque generat, ſua donat natura, ſcilicet calore. Omnia enim entia noſtra

noſtra natura calida ſunt: quia vero frigus et denſitas terrae reſiſtit, dantur tantum eis medii gradus caloris.

LXV. Fit ergo rerum diuerſitas ex diuerſis modis agendi et gradibus diuerſis ipſius caloris diuerſaque e materia.

LXVI. Cum agit calor, primum ſe indit materiae, in quam agit, dein attenuat materiam, licet in re diſſimilari partes remanentes craſſiores reddantur. Pars autem attenuata ſubito eleuatur; et tum alba efficitur: poſtremo rem attenuatam mouet.

LXVII. Hoc pacto generantur, nix, grandines, fulmina etc.

LXVIII. Lapides alii fiunt ex fluore terrae a calore fuſo, deinde a frigore ſtricto, vel tenuium abſceſſu, alii fiunt ex materia liquida deuictaque a calore, vnde perſpicui ſunt.

LXIX. Ex eiusmodi viſcoſo fluore in quo tamen partes inſunt tenues, et ideo extra ſuperficiem terrae exſudante, fiunt plantae.

LXX. Animal omne fit vbi calor tenuis ingenerat ſpiritum, qui elabi non potens e craſſitie, in cuius medio gignitur, ad ſui ingenium. Itaque ſentiens a contrariis ſe ſuamque domum oppugnari, et calore proprio reſolui, fingit ſibi organa apta ad ſui nutrimentum et vitam.

LXXI. Quicquid eſt in corpore, inſtrumentum eſt ſpiritus animalis in cerebro reſidentis, qui per neruos diſcurrens, totum, quo vult, agitat corpus, ſique ſentit ſe ſeruari, bonum iudicat, ſi deſtrui, malum.

LXXII. Animalia dupliciter fiunt: alia enim ſponte oriuntur, ingenito a ſole ſpiritu in craſſa mole, quae tunc fieri maxime contingit, cum entia noſtra putrefieri inceperint, quae vero e pluribus conſtant portionibus, diſſimilaribusque nequaquam ſponte oriri poſſunt: hinc ſimilia ex ſimilibus animantibus naſcuntur.

LXXIII. Differentia maris et foeminae ex inopia copiaque caloris fit.

LXXIV. Falſum eſt, foeminas non emittere ſemen, nam teſtes habent interius, ſed minus calidum habent minusque craſſum.

LXXV. Semen animatum eſſe oportet.

LXXVI. Omnes animalis operationes actionesque ab vna eduntur anima.

LXXVII. Idem ſpiritus omnia operatur in omnibus ſenſoriis.

LXXVIII. Omnia ſentiunt: omnes autem ſenſationes tactus ſunt.

LXXIX. Senſus quilibet immutatio eſt ſpiritus ab obiecto ſuo vires effundente.

LXXX. Tactus eſt in corpore vniuerſo, magis vero exquiſitus, vbi ſpiritus ad externorum bonorum malorumue vires diſcernendas opus habet magis.

LXXXI. In cerebro ſenſus princeps eſt.

LXXXII. Obiectum oculorum, lux eſt non color.

LXXXIII. Quicquid auditur eſt ſonus, id eſt motus robuſtior noſtri ſpiritus motione continua.

LXXXIV. Odor rei tenuis eſt ſubſtantia, quae ſpiritum in ſpongia narium attingens immutat, eſtque realis.

LXXXV. Sapor eſt actio innati caloris ſapidorum, linguae calore perciti et materialiter agentis.

LXXXVI. Senſationes, quae in ſenſoriis fiunt, ad cerebri ſpiritum deferuntur, qui omnia iudicat, ab his quidem immutationibus immutatus vires bonas malasue diſcernens.

LXXXVII. Senſus vnus eſt, at ſenſationes organaque ſentiendi plura. Vna diſcurrens ſentiensque anima.

LXXXVIII. Quia anima cogitando ſupra coelum in infinitum ducitur, ideo a cauſſa infinita et diuina, Deo eſſe concluditur, adeoque immortalis.

LXXXIX. Triplici viuimus ſubſtantia, corpore ſcilicet ſpiritu et mente. Corpus eſt organum, ſpiritus vehiculum mentis, mens vero apex animae in horizonte habitans, quae ſpiritum et corpus informat.

XC. Fontes omnium paſſionum ſunt duo oppoſiti dolor et voluptas; hic ſenſus boni, ille mali, ad haec ſequntur ceteri affectus, et hinc etiam virtutes ſumunt ortum, quae prout magis conſeruant, magis virtutes ſunt.

Pauca haec ſunt ex innumeris, quae in libris phyſicis Campanella multis rationibus, methodo haud raro vſus ſcholaſtica incruſtauit. Quae magnam eum partem ex veteribus Parmenidi, et ex recentioribus Teleſio debere, inſtituta comparatio ad oculum demonſtrabit. Ex his itaque de Campanellae quoque phyſiologia facile iudicare licet.

Summa tractationis de ſenſu rerum.

§. XV. Satis haec de naturalis philoſophiae placitis ex mente Campanellae dicta videri poſſunt; aſt, tantam ſibi fecit Thomas vel famam vel infamiam hypotheſi illa, qua ſenſum rebus omnibus tribuit, eaque eſt libri, in quo illam explicuit, raritas, vt deeſſe aliquid narrationi noſtrae conqueſturi ſint, qui his rebus delectantur, niſi ſingularis atque paradoxae opinionis ſummam atque rationes explicemus. Enarrabimus ideo Campanellae de ſenſu rerum ſententiam, qua licet breuitate, vt ex ea conſtet, vtrum vel vera dixerit vel impietati affinia, et ſanis omnibus explodenda. Huc autem potiora redeunt:

I. Ens nullum aliis dare poteſt, quod ipſum in ſe non habet: adeoque, quicquid eſt in affectibus, eſt etiam in cauſſis [k].

II. Cum vero animalia ſenſum habeant, ſenſus autem ex nihil non oriatur, neceſſario affirmandum eſt, elementa, ipſorum cauſſas ſentire, et quidem omnia.

III. Sentit ergo coelum et terra et mundus animaliaque inter ipſum manent, ſicut vermes intra ventrem corporis humani, qui hominis intellectum et voluntatem et ſenſum non percipiunt, quoniam ipſorum ſenſui non proportionantur.

IV. Senſus

k) Lib. I. c. 1. p. 2.

IV. Senſus eſt perceptio paſſionis cum diſcurſu rei exiſtentis actu; et non potentiae purae informatio eiusque differentiae [l].

V. Eſt autem ſenſus non ſola paſſio perfectiua, ſed etiam corruptiua.

VI. Cum quid ſentimus, non totam illius vim et formam ſuſcipimus.

VII. Senſus itaque fit non per informationem, ſed per immutationem.

VIII. Senſus non ſolum paſſio eſt, ſed fit ſimul cum diſcurſu tam celeri, quod non percipitur.

IX. Memoria eſt ſenſus anticipatus, reminiſcentia autem renouatus in ſimili.

X. Diſcurſus eſt ſenſus ſimilis in ſimili.

XI. Omnia animalia habent ſpiritum liberum intra cellas proprias, habent et memoriam et diſcurſum: non autem plantae, quia ligatum in anguſta craſſitie obtuſumque ſunt ſortitae ſpiritum.

XII. Anima eſt res tenuis, patibilisque ab omni re ſibi diſſimili, non autem a prorſus ſimili, vnde ſpiritus ſpiritum et aërem minus ſentit.

XIII. Si ſenſus eſt paſſio, omniaque elementa ac elementata patiuntur, omnia ergo ſentiunt.

XIV. Senſus non paſſio ſola eſt, ſed perceptio paſſionis et iudicium de obiecto paſſionem inferente.

XV. Sine ſenſu mundus eſt chaos, nec corruptio aut generatio ſequitur; quae ſine contrario, eiusque ſenſu non datur.

XVI. Rerum naturalium operationes, in quibus ipſarum manifeſtatur ſenſus, non a Deo, nec ab angelis, nec ab anima mundi, nec ab intellectu agente, ſed ab ipſis formis naturalibus fit, at non ſine Deo [m].

XVII. Inſtinctus eſt impulſus ſentientis naturae; hinc qui inſtinctu res agi ponunt, ſenſu ponant, oportet. Concedunt enim, naturalia omnia agere propter finem: eum igitur cognoſcant, ſitque inſtinctus impulſus cognoſcentis naturae, neceſſe eſt [n].

XVIII. Quaecunque accidentia ab inſtinctu fiunt, effectus ſunt ſenſus partium, totiusque mundi [o].

XIX. Cuncta entia abhorrent vacuum, ergo ſentiunt, mutuoque gaudent contactu, mundusque eſt animal [p].

XX. Datur autem vacuum tantum violenter non vero naturaliter [q].

XXI. Spatium natum ad locandum trahit ad ſe corpora, non quidem inſtrumentis, ſed appetitiuo ſenſu: nam et illi ineſt potentia, ſenſus et amor, eſſendi tale, quale a Deo creatum eſt: non poteſt autem eſſe ipſe Deus: ſed eſt baſis vniuerſalis entitatis, creata vna cum corporibus. Ideo res cum voluptate ad ipſum trahuntur, accurruntque ad id implendum. Ex quo ſequitur, non modo ſenſu mutui contactus vniri mundum, ſed et gaudio ex repletione vacui, in quo res ſe dilatant et multiplicant [r].

XXII. Con-

l) c. 2. p. 11. m) c. 6. p. 16. n) c. 7. p. 21. o) c. 8. p. 25. p) c. 9. p. 35. q) c. 10. p. 37. r) c. 12. p. 40.

XXII. Contrarietas non diffoluit mundum, immo ad vnionem incitat, et partes ad pugnandum alteram contra alteram, et ad fuccurrendum inani, certando prae altera, alteram occupare illud, et fe amplificare, generare et effundere ab inimica timentem, ac fpontanea ira congredi confpiciuntur [s].

XXIII. Stultum eft, afferere mundum fenfus expertem effe, quoniam caret oculis, auribus, pedibus et manibus. Haec enim inftrumenta conueniunt fpiritui animali, materia craffa circumfepto: at mundo ad motum fufficit rotunda figura, manus eius funt radii et virtus diffufiua, oculi, ftellae ac luminaria.

XXIV. Materia vniuerfalis, quae eft locus omnium formarum, moles eft corporea. Ea autem non patitur in vim formarum fufceptione, fed gaudet et appetit formas, ergo fentit: omnis enim appetitus a cognitione fuboritur [t]. Eius autem appetitus fenfusque conformatur ad fenfum omnis formae: et quia inuifibilis eft et tenebrofa appetit colorem, variisque ornari formis [u].

XXV. Neque anima, neque fenfus neque forma vlla de materiae finu educitur, fed ab agentibus effunditur cauffis [x].

XXVI. Ex fabrica et origine animalis conftat, animam effe fpiritum tenuem, calidum, mobilem, aptum pati proptereaque fentire [z].

XXVII. Vere omnia animae funt plena, vt patet ex fponte natis, quoniam omnibus ineft calor [a].

XXVIII. Omnia entia ab igne motum habent, eftque anima motiua fpiritus calidus [b].

XXIX. Idem fpiritus eft anima cognofcens irafcibilis et concupifcibilis et motrix: in quibus actibus omnibus neceffe eft tribuere fenfum irafcibili et concupifcibili [c].

XXX. Ex concoctione, nutritione, augmento et decremento fequitur, fpiritum effe animam, operarique vt principale agens, nec poffe ab anima regi, nifi ipfe fentiat praeceptum [d].

XXXI. Varii modi funt fentiendi, fignificandique, illi autem oftendunt vnicum effe fenfum in omni re, et res fentire, refentire, exiftimare, et tranfcurrere, et perfpicere, et fapere [e].

XXXII. Omnes fenfus funt tactus; at fenforia et fentiendi modi differunt, propter craffitiem et gracilitatem organorum ob id formatorum [f].

XXXIII. Res ergo duriffimae modicum fentiunt, magis plantae, et his melius liquores: ventus autem et aër facillime fentiunt: lux vero et calor maxime fenfitiua funt entium omnium, quae in mundo funt: mundus ipfe

s) Illuftrationis cauffa, ad theoriam fuam de febribus nouam prouocat p. 46. quae noftro tempore magno plaufu a medicis fummis recepta eft: „febrem effe rem vtilem; nifi enim accenderentur „fpiritus contra morbum, et motus pulfusque „non velociores folito vehementiores ederet, et „calorem non augeret, contra inimicum calorem, „remaneret ipfe victus fubitoque mortuus: quod „fit quando in feruore vincitur," etc.

t) L. II. c. 1 p. 48. u) c. 2. p. 50.
x) c. 3. p. 52. z) c. 4. p. 54.
a) p. 59. b) c. 8. p. 67.
c) c. 9. p. 70. d) c. 10. p. 80.
e) c. 11. p. 83. f) c. 12. p. 87.

ipſe ſentit totus, alibi magis alibi minus: vt nares non ſentiunt piperis calorem, nec lingua ſonum aëris, nec auris lucem etc. [g]

XXXIV. Oſſa, pili, nerui, ſanguis, ſpiritus, omnes ſentiunt; licet paſſiones omnium partium non perueniant ad animal, vel non ita valenter [h].

XXXV. Non datur ſenſus communis [i].

XXXVI. Anima non eſt corporis forma, ſed domina et accola, excepta mente humana; nempe eſt agens cauſſa interclusa et intra operans in corpore [k].

XXXVII. Memoria eſt in ſentiente ſpiritu reponenda, idemque ſentit et recordatur [l].

XXXVIII. Eadem anima ſentiens et memoratiua, eſt etiam imaginatiua et diſcurſiua [m].

XXXIX. Eſt in brutis ſenſus, memoria, diſciplina, diſcurſus et intellectus vniuerſalis, ſed non diuinorum, vt in homine: qui praeſtat eis etiam in omnibus, tum ob meliora organa interiora, tum ob ſpiritum puriorem, lucidiorem et nobiliorem, tum ob perfectionem, quam ſpiritus habet a mente immortali ipſi indita [n]: inde enim rationalis eſt.

XL. Mens autem hominis et immortalis eſt, et diuina: deſcendit enim a cauſſa infinita ad quam tendit, religione. Idem conſtat ex ſcientiis, quas mens hominis tractat [o].

XLI. Omnia entia ſunt et operantur tanquam inſtrumenta prima ſapientiae, ſummumque bonum eſt in aeternitatem conſeruari, omniaque hoc appetere, et ſuo conſequi modo [p].

XLII. Ex imitatione auctoris naturae cognoſcitur homo illi conuenire. Natura autem eſt ars, quam Deus rebus indit omnibus, vt ad fines ſuos perducantur; eſtque intrinſeca cunctis, et conſtat metaphyſicis primalitatibus, potentia, ſapientia, amore, ex quibus ens omne conſtituitur, aliud magis aliud minus [q]. Eſt itaque diuiniſſima hominis natura, quae imitatur intrinſecam naturam animalium, omniumque rerum in exterioribus artificiis.

XLIII. Senſus eſt cognitio vera, abdita vel addita, memoria languida, diſcurſus extranea, intelligentia remota, omneſque communes ſunt menti humanae ac ſpiritui, ipſaque huius forma eſt et immortalis [r].

XLIV. Spiritus aut anima in corpore conſultat diuinam interdum aliquam intelligentiam. Haec intelligentia, ſi prima ſapientia non eſt, erit anima mundi [s].

XLV. Si homini praeter ſpiritum corporeum neceſſaria eſt mens immortalis, multo magis neceſſe eſt ineſſe mundo, nobiliſſimo entium, animam excellentiſſimam quocunque angelo ſuperiorem, quae totius curam gerat.

XLVI. Neceſſaria eſt eiusmodi anima mundi, quia nulla creata natura, praefer-

g) p. 93. h) c. 13. p. 94. i) c. 17. p. 115. k) c. 18. p. 117. l) c. 20. p. 123. m) c. 21. p. 126. n) c. 23. p. 138. o) c. 25. p. 145. p) c. 26. p. 156. q) c. 27. p. 164. r) c. 30. p. 174. s) c. 32. p. 194.

praesertim inferior, potest suscipere influxum Dei infinitum, sed cum modificatione finita. Hinc colligitur, mundum habere spiritum, qui est coelum, crassum corpus, quod est terra, sanguinem, qui est mare, mentem isthanc animam.

XLVII. Coelum, stellaeque ignis naturae constant ac sentiunt: calor enim sensitiuus est; ex quo constat, coelum stellasque sensu acutissimo praeditas esse [t].

XLVIII. Coelum stellaeque motu regulari, irregularique a propria virtute sensitiua conseruationis propriae gratia feruntur omnes singulaeque [u].

XLIX. Coelum propria virtute mouetur, stellaeque a seipsis intra coelum, et possibile est eas, non autem sphaeras animari ab angelis [x].

L. Non inepte existimandum videtur, stellas mutuo significare proprias alteram alteri conceptiones, dum lucem quaeque suam in alteram transfundunt: ipsarumque sensum voluptuosum esse; non tamen sciunt, quod tota anima mundi scit, aut mundus totus [y].

LI. Animae beatae habitantes sic viuas lucidasque mansiones, res naturales vident omnes diuinasque ideas: habent quoque lumen gloriosius etc.

LII. Deus sui manifestationes gloriosas plurimum facit in coelo, at nos videre eas non possumus, propter vapores aërem perpetuo occupantes: at cum purgabitur igne mundus, omnia conspicientur [z].

LIII. Egressa anima ex hoc antro opaco, videbit aërem, ventum, angelos, omniaque tenuissima entia; plus autem videbit, quae purior extiterit. Spiritus noster enim aëreus fiet aër et coelum: mens immortalis autem non remanet in aëre, sed vsque ad stellas transfertur, nisi corporis labe maculata fuerit, ibique deificatur et glorificatur.

LIV. Sensum habent, lux, ignis, tenebrae, frigus et terra: habent enim appetitum, et vim, et motum, inimicum opprimendi, et sensus atque operationes eius destruendi [a].

LV. Aëri velut coeli parti sensus negandus non est, licet perturbatior insit. Nutrire enim eum spiritum nostrum, experientia edocti scimus. Idem de ventis dicendum [b].

LVI. Aër est spiritus communis, et defert scientiam spirituum animalibus inclusorum ab altero in alterum. Quapropter multi sagaces spiritus ardentes ex aëre persentiscunt, quod cogitat alter homo; quia cogitatio est motus spiritus, qui exiliter communicatur aëri. Hinc diuinant melancholici: hincque diuersi vocis soni diuersos in animo produnt effectus [c].

LVII. Aër afficitur rebus praesentibus futurisque atque nobis communicatur. Fitque id potissimum in somno: dormiens enim homo cognitionem rerum ab aëre in spiritu captat mirificam, quam vigilando non sentit [d].

LVIII. Quam-

t) L. III. c. 1. p. 197. u) c. 2. p. 200. x) c. 3. p. 206. y) c. 4. p. 203. z) p. 210.
a) p. 211. b) c. 6. p. 216. c) c. 7. p. 218. d) c. 9. p. 225.

LVIII. Quamuis enim infomnia fuboriantur aut ab affectibus cauffisque intrinfecis, aut ex motionibus vigiliae tempore illatis, relictisque in fpiritu, aut a Deo, aut ab intelligentiis, funt tamen plurima quoque, quae aëri tribuenda videntur.

LIX. Prophetia naturalis in fpiritu, fupernaturalis in mente fit [e].

LX. Omnes aquae et liquores fentiunt, quia a calore, generantur et informantur. Senfum autem habent aëre obtufiorem [f]. Id actiones et appetitus aquarum docet: hinc fympathiae et antipathiae liquorum. Similis ratio eft lapidum et metallorum, quorum tamen fenfus eft obtufiffimus [g].

LXI. De fenfu plantarum nemini dubitandum eft, cum vefcantur, nutriantur, crefcant, femina et natos producant, non fecus ac animalia [h]. Cumque plantis infint offa, medulla, nerui, venae, fibrae, corium, os, veftes, arma, et prolificatio, ne moriantur penitus, fatendum eft, animalia effe, fenfuque abundare. Sed et ficca ligna fentiunt, vi enim inflexa et relicta fibi, refiliunt, contrariam enim pofitionem odio habent et refugiunt.

LXII. Datur triplex magia, diuina, quam homo absque auxilio diuino vix intelligit et nihil operatur; naturalis, ex ftellarum et medicinae notitia addita tamen religione, vt fiducia operantis ingeneretur, et diabolica, quae maleficiis et venenis vtitur et a diabolo ludificatur [i].

LXIII. Ad magiam coeleftem requiritur amicitia Dei et fides: qua qui fruitur, hic poteft in eius amicitia ita confidere, quod res creatas, prout opus eft, immutare queat per miraculum. Fides autem requiritur: non haefitans et hiftorica, fed intrinfeca, et cordis puritas; non fola imaginatio. Hinc profecta funt miracula vatum et apoftolorum [k].

LXIV. Miracula facta absque Dei amicitia, non vera funt miracula, fed naturalis magiae opera, aut diaboli, aut aftutiae, imperitos ludificantis [l].

LXV. Magia diaboli aemula eft diuinae, et naturae viribus occultis nititur [m].

LXVI. Scientiae artesque omnes naturali magiae feruiunt, fed quaedam magis [n].

LXVII. Qui fpiritus, qui in homine eft, tenuitatem, vel mobilitatem, vel luciditatem vel calorem immutare contrariis vel confimilibus, vel vehementibus vel blandis rebus agendo in ipfum nouit, is affectus quoque immutabit, et bene operabitur magice.

LXVIII. Reperitur in cadaueribus fenfus, id experientia confirmat, et ex fenfu obtufo conftat, qui remanet in corpore mortuo. Hinc ebullire folent cadauera interfectorum praefente homicida [o].

LXIX. In rebus diu confumtis remanet fenfus antecedens et recens: experimurque quoque paffiones affectusque proprios et peculiares fentien-

e) c. 11. p. 235. f) L. III. c. 12. p. 241. g) c. 13. p. 247. h) c. 14. p. 151. i) L. IV. c. 1. p. 263. k) c. 2. p. 265. l) c. 3. p. 271. m) c. 5. p. 281. n) c. 6. p. 282. o) c. 9. p. 295.

tis naturae: e. c. pulſato tympano ex pelle lupina, disrumpitur ouinum: quin non modo remanet ſenſus, conſumto ſentiente, ſed etiam multiplicatur, et alia in ſe conuertit, vt patet ex morſu araneae Appulae et canis rabidi [p].

LXX. Animalia, plantae ac mineralia propter ea, quod proprias paſſiones nobis communicant, ingrediuntur omnia magiae vſum.

LXXI. Manat ex oculis vis immutatiua, et per conſenſum actiua [q].

LXXII. Fiducia naturali ſoni quoque et characteres afficere poſſunt animos; mouetur enim efficaciſſime imaginatio.

LXXIII. Verba quoque et voces in abſentes effectus pariunt plurimos; ſed ſaepe daemones doloſe interueniunt [r].

LXXIV. Neceſſaria mago optimo aſtrologia eſt. Generatio enim, corruptio, alterationes, anni tempora, aëris mutationes, animalium germinationes efficiuntur luminaribus et ſtellis.

His potiſſimum aſſertionibus decantata illa de ſenſu rerum fabula Campanellae conſtat. In qua exornanda, pingenda, commendandaque multam eruditionem et lectionem ampliſſimam oſtendiſſe philoſophum infelicem, nemo temere negauerit. Aſt eo minus toti tractationi iudicii et luminis ineſſe, fatebitur, qui perpetuos paralogiſmos, queis nec prima quidem fundamenta carent, obſeruauerit. Maxime vero dum effectus quosdam enumerans, eorum cauſſam dicit eſſe ſenſum, fallaciam non cauſſae, vt cauſſae, quam vocant, frequenter admittit, et talia pro rationibus affert, quae quaeſtionem ipſam tangunt, et illa certiora vel clariora non ſunt. Vt taceamus aniles fabulas, quas in libro quarto cumulauit, quas ex Cardano, Porta aliisque hauſiſſe videtur. Recte itaque exploſa eſt haec fabula a viris doctis [s]; licet nec primo nec ſoli Campanellae arriſerit. Quotquot enim ex veteribus mundum fecere ἔμψυχον, ab his placitis abhorrere non potuere: ipſe autem Campanella, ſe hanc aſſertionem a Teleſio accepiſſe non negat. Tacemus Cabbaliſtas recentiores aliosque, quibus omnia ſenſata videntur.

Campanellae metaphyſica.

§. XVI. Diu nos detinuit Campanella, rerum naturalium cauſſas enarrans: ne igitur taedium Lectori obrepat, reliqua, quae dicenda ſunt, contrahemus, et paucis verbis exponemus, quid in metaphyſicis Campanellae placuerit. In quibus eo foecundior fuit viri paradoxi calamus, quo facilius fuit, nouos terminos, canones, axiomata condere, quibus haud raro voces magis, quam res ipſas innouauit. Summam autem placitorum metaphyſicorum nemo breuiori at lucido tamen et perſpicuo compendio enarrauit, quam qui in ſinum ſuum depoſitos habuit foetus Cam-

p) c. 10. p. 299.
q) c. 15. p. 376.
r) c. 18. p. 340.
s) Vid. MORHOFII Diſſ. de Paradoxis ſenſuum c. 1. quem locum vitae Campanellae ſuffixit cel. CYPRIANVS p. 76. ſeqq. conf. Polyh. lit. T. II. L. II. P. I. c. 14. §. 3. p. 241. ſeqq.

Campanellae literarios, TOBIAS ADAMVS. Hunc ſi audis [t], id ſibi monſtrandum in *Metaphyſicorum Libris XIII.* ſumſit Campanella, quam „paucum hoc ſit et exiguum, quod ab hominibus ſciatur de rebus idque „omne mancum et ex parte, et non vti res ipſae ſunt in ſeſe, ſed prout „capi a nobis poſſunt. Conſiderari autem, ait, res creatas, tanquam ex „ente et nihilo compoſitas, docerique, ens tranſcendentali ſua compoſi„tione ex tribus primalitatibus, tanquam charactere diuino conſtare, pa„tientia, ſapientia et amore, vti nihilum ex impotentia, ignorantia et odio. „Quia omnis res eſt, quia poteſt, ſcit, et amat eſſe hoc quod eſt, et per„dendo hoc poſſe eſſe, aut ſcire, et velle eſſe, ſubito etiam ipſum ſuum „eſſe perdere, et perire ob nihilitatem illam annexam, (quod non eſſet „omne vel totum ens,) et in aliam eſſentiam tranſire ad transmutatio„nem rerum et generationem. Ex primo itaque ac ſummo et ſolo vero „ente (in quo ineffabili modo primalitates illae longe infinities altiori et „incomprehenſibili eſſentiali ſimplicitate et perfectione ſine vlla nihilita„tis admiſtione, tanquam in fonte concurrant, et vnum ſint, ratione „tamen diſtinctae) quod omnes res ex nihilo produxerit, creaturarum „naturam in tali compoſitione deriuari, quarum primalitatum obiecta ſint „eſſentia, veritas, bonitas ſupra quae ſeminentur et influant neceſſitas, fa„tum et harmonia. Hoc modo primum et vnum ens ideas ſuas inexhau„ſtibiles variis modis per durationem rerum, (quae ſit tempus, imago „ſemper idem permanentis aeternitatis) transportari facere cum inſtrumen„tis ſuis, ſiue cauſſis agentibus calore et frigore, in materiam, ſiue molem „corpoream, ſuſtentatam in ſpatio ſeu loco, baſi huius mundi, quod in „Deo habeat ſuam firmitudinem vel ſtabilitatem. Haec principia illa me„taphyſica ſunt, quibus nouum aedificium inaedificat Campanella, diſpu„tans preſſius de Deo, de intelligentiis et angelis et anima, de origine „ipſorum, de principio et vita mundi, de ſymptomatis ſeu morbis et mor„te mundi, ſeu interitu et renouatione, de hominibus et ipſorum legibus, „de vero, de falſo, de vno, de numeris, et multitudine, de veritate reli„gionum, et de eſſentia rerum inuiſibilium, de mutatione rerum coele„ſtium, et humanarum, et de examine principiorum omnium ſectarum „et ſcientiarum etc. Donec tandem ad beatitudinem deuoluatur, quam „demonſtrat, nihil aliud quam ipſam eſſentiam eſſe, vel huius perfectio„nem et vnitatem, ad quam religione et puritate adſcendatur, vt animi „quaſi fulciantur et religentur. Extraque Deum quaeri non poſſe, qui „ipſe ſolus ſit fons et finis omnium, quae eſſe habent aut deſiderant, „aeternus, glorioſus, benedictus in omnia ſecula. Hactenus Adamus. Similia ipſe CAMPANELLA enarrat [u], cum his conferendus, qui libros quoque XXIX. *de Theologia* ſe ſcripſiſſe ait iuxta metaphyſicam ſuam. Sed et mathematicas ſcientias ſe metaphyſica ratione fundandas inſtaurare coepiſſe ait. Vbique enim primalitatibus ſuis intentus Campanella, omnes diſci-

t) In Praefat. Prodromi.

u) De Libris propriis art. 3. p. 379.

Campanellae philosophia moralis.

disciplinas in hunc modum refinxit et reformauit [x]. Mirum itaque non est, politicam eius quoque istis speculationibus metaphysicis inniti, vt ex ciuitate solis patet, quam longe praestantiorem esse Platonica aut alia quauis ipse iactat, viri autem docti longe infra MORI *Vtopiam* esse iudicauerunt. Verum de his longius differere instituti ratio, et prolixior, quam postulat, tractatio prohibent. Consulendus autem CAMPANELLAE *Epilogismus* a TOBIA ADAMO editus, quem valde commendat GABR. NAVDAEVS [y], quem tamen nimium dedisse auctoris amicitiae omnino pronunciandum est. Summa enim eo tendit: in essentia Dei esse tres primalitates, siue ens primum essentiari potentia, sapientia et amore, atque omnes huius trinitatis effectus, hoc est, omnes creaturas, eam repraesentare, earumque quamlibet in tantum existere, et viuere, in quantum in ea perseuerarent, potestatis, sapientiae et amoris radii ac participationes. Quippe vnumquemque mortalium communi lege aut tanquam potentem viuere, aut tanquam sapientem, aut tanquam amantem et bonum, fierique posse, vt hae dotes omnes, aut saltem duae, in vno homine appareant. Degenerasse autem mortales ab his diuinitatis radiis, et obtentu potentiae, sapientiae et amoris diuini ad omnem libidinem abuti; huc ergo reuocandos et emendandos esse hominum animos. Quae quo loco habenda sint, Lector rerum moralium non ignarus, nobis non monentibus intelligit. Certe si metaphysica haec principia in moralem doctrinam traducta, inter se comparentur, patebit, haud procul ab enthusiasmo Campanellam abfuisse. Quem ingenii eius characterem vel vna, quam de magia diuina dedit, tractatio satis superque comprobat. Talis cum fuerit Campanella, non felicior fuisse in reformanda philosophia, quam in reliquis conatibus suis, censendus est.

x) p. 375. y) Bibliograph. c. 2. p. m. 25.

CAPVT

* *

CAPVT SEXTVM.

DE THOMA HOBBESIO.

§. I.

Fontes historiae litterariae Hobbesii

Quod in Britannia magnis moliminibus exorsus est, perficere autem, quod ad alia vocaretur, non potuit illustris philosophus Franciscus Baconus de Verulamio, id, eius sine dubio exemplo excitatus, et forte consiliis quoque adiutus praestare conatus est THOMAS HOBBIVS, vel, vt plerique pronuntiant, HOBBESIVS. Cui viro natura larga manu ea dona distribuit, quae ad maximos in philosophia profectus suscipiendos sufficiunt. Quae cum ita adhibuerit, vt singulari inde fama in orbe philosophico inclaresceret, eius memoria hoc loco suo iure meritoque renouanda est. Et ipse quidem nobis reliquit vitae suae historiam, quam versibus comprehendit senex annos quatuor supra octoginta natus: paulo prolixiorem scripsit nonnemo [a] et auctario illustratam Carolopoli cIↄIↄCLXXXI edidit anonymus, literis R. B. nominis aliquod indicium faciens. Quem Radulphum Bathurst esse, virum magna de Hobbesio opinione occupatum [b], plerisque viris doctis visum est [c]: verum autem auctorem esse Richardum Blackburn obseruauit PETRVS BAYLE [d]. Praeter hunc ANTONIVS WOOD quoque, cui amplum *Historiae et antiquitatum academiae Oxoniensis* opus debemus, Hobbesii res gestas in hoc commentario historico enarrauit; quae tamen narratio a censoris manu magnam mutationem passa est, quamuis viuo adhuc Hobbesio ista celeberrimi philosophi biographia esset conscripta [e]. Et hos quidem fontes adierunt, quotquot de Hobbesii vita exponere, eiusque fata literaria descripserunt, quos, velut notissimos, hoc loco non excitamus, in sequentibus ex parte adducendos. Nos eos ipsos fontes non negli-

a) Esse hunc Io. Awbrey, contendit CHR. THOMASIVS Hist. iur. natur. p. 82.

b) Vid. Poëma eius in honorem Hobbesii scriptum, quod libro de Natura hominis praefixum repetiit THOM. POPE-BLOVNT. Cens. cel. auct. p. 1045. seqq.

c) Vid. REIMMANN. Hist. liter. Germ. P. I. p. 101. PLACCIVS de Pseudon. p. 311. MOLLER. ad MORHOF. Polyh. T. II. p. 118. STRVVIVS Introd. in Hist. liter. c. 9. alii.

d) Lettr. T. III. p. 829.

e) Rem paucis sic habe: Inseruerat Woodius Historiae Oxoniensis vniuersitatis L. II. p 376. seq. elogium Hobbesii, siue suo calamo, siue, quod non nulli volunt, Auberii exaratum. Quod cum latine verteretur, aedis Christi decanus autem, Ioannes Fellus, episcopus postea Oxoniensis vir celeberrimus, et versionis et editionis sumtus faceret, multa mutauit, laudes Hobbesio detraxit, censorias voces apposuit. Id cum auctor aegre ferret, nec mutare posset, ad Hobbesium retulit. Qui vt suae famae consuleret, epistolam ad auctorem Historiae Oxon. scripsit, et ad ea, quae sibi iniuria videbantur, respondit, quae epistola quoque Oxonii vulgata est. Eam pessime tulit Fellus, et reprehenso Woodio, quod cum Hobbesio rem communicasset, ad finem Antiquitt. Ox. epistolam satis acerbam in Malmesburiensem philosophum adiecit, eo quod Hobbesius, re ad regem delata veniam famae suae defendendae accepisset. Nihil tamen ad hanc epistolam reposuit Hobbesius capularis iam senex et liticularum pertaesus. Ipsas epistolas et elogium exhibet biographus p. 54. seqq.

negligemus, addemus autem ex obferuationum literariarum penu, quod lucem vitae famigeratiffimi philofophi accendere aptum eft.

Natiuitas, educatio, iuuentus Hobbefii.

§. II. Natus eft Thomas Hobbes in Anglia, Malbesburiae, agri Wiltonienfis oppido, Non. Aprilis anno cIɔIɔLXXXVIII. Patrem habuit ecclefiaften eius loci, cui Thomam mater peperit Hifpanae claffis, quae inuincibilis dicebatur, et exitium minabatur Britanniae, metu adeo perculfa, vt puellum praematuro partu eniteretur. Quod licet animo viuaci et valenti minime nocuerit, cauffa tamen fuit valetudinis tenerioris, quam tamen exercitatione prudenti firmauit, et iufta diaetae ratione atque viuendi moderatione ad extremam fenectutem perduxit. Praemature autem in puero ingens vis animi emicuit, octennis enim tantam docilitatem praeceptoribus oftendit, vt linguarum eruditarum praecepta et artium elementa infolita felicitate difceret, cuius, puer adhuc, fpecimen dedit, Euripidis Medeam metro Latino ex Graeco eleganter conuertendo. Qua animi acris et ingenii promptiffimi praeftantia adeo carus praeceptori factus eft, vt eum in finu geftaret, et hunc folum ante aequales incitaret atque excoleret. Iactis hunc in modum praecoci induftria literarum fundamentis, dignus iudicatus eft, qui non obftante tenera aetate (annos enim natus erat quatuordecim,) ad Oxonienfes Mufas anno cIɔIɔcIII ablegaretur, auunculo, Francifco Hobbefio fumtus ftudiorum faciente, qui moriens quoque modicum ei fundum teftamento legauit. In ea academia quinquennium ftudiis operam nauans, logicam et phyficam peripateticam accurate didicit, et lauream quoque philofophicam nactus eft. Ita confueto ftudiorum curfu abfoluto in familiam Guilelmi Cauendish, baronis de Hardwick, ac non multo poft comitis Deuoniae tranfiit, qui moribus atque ftudiis filii natu maximi regendis eum praefecerat. Quam fpartam ita ornauit, vt et hero fuo effet cariffimus, et magnos profectus fentiret adolefcens nobilis. Prudentiam viuendi autem tantopere patri probauit, vt eum iuueni iter Gallicum et Italicum fufcipienti comitem adiungeret. In quo alimenta eruditionis quaefiuit Hobbefius, viros doctrinae laude florentes compellauit, indolem populorum et rerum publicarum explorauit, veneranda antiquitatis monumenta contemplatus eft, et imprimis ad philofophiam et elegantiores literas refpexit. Ita collectis doctrinae diuitiis cum domum rediiffet, largius in domo heri fui otium nactus ad priora ftudia reuerfus, magnoque literaturae academicae taedio affectus eft. Probe enim videbat, fcholae pulueri atque vmbris eam magis conuenire, quam luci ciuili, parumque vfus praeftare in vita humana atque focietate. Ipfa quoque philofophia Peripatetica mature ei fufpecta vifa eft, tum quod logicis et metaphyficis argutiis bella magis feri inania, quam veritatem erui cerneret, tum quod ethicam imaginariis notionibus animum decipere intelligeret, et phyficam non experientia naturae, fed ingeniorum fomniis niti perfpiceret. Haec itaque fenticeta perhor-

perhorrefcens, et vulgaris philofophiae odio ductus ad lectionem veterum fcriptorum fe accinxit, et quos doctiffimos inter Graecos et Latinos nouerat, philofophos, poëtas, hiftoricos, rhetores, diurna nocturnaque manu verfauit, et apiculae inftar quae praeftantiffima et dulciffima iudicabat, in fuos fauos retulit. Qua contentione ftudiorum licet totus occuparetur, nulli tamen veterum ingenium fuum mancipauit, nec fuo ingenio fidens contemtis aliis fcenicam fibi philofophiam conflauit, fed eas doctrinae opes ex vniuerfo fcientiarum orbe congeffit, quibus accedente iudicii maturitate praeftantiffima effingi doctrina poffet. Talis cum effet, maximo viro, Francifco Bacono Verulamio commendatus eft, quem viros quosdam doctos fecum habuiffe, vt in Latine vertendis fcriptis fuis ipfum adiuuarent, fupra diximus. Qua occafione quoque Edoardo Herberto de Cherbury innotuit, quorum virorum fummorum amicitia factum eft, vt magnis animis ad philofophiam eclecticam, et conculcandam philofophiam vulgarem excitaretur. Valde tum in Anglia feruebant diffidia democratiae fauentium, quae cum magna patriae mala fouere nofter cerneret, ciues fuos ad meliores et faniores regulas reuocaturus Thucydidem in Anglicum fermonem traduxit, et Britannis legendum tradidit [f], quam verfionem anno cIↃIↃCXXVIII, additis tabulis geographicis et indice, praefixaque differtatione de vita et fcriptis Thucydidis edidit, recufam apud Londinenfes anno cIↃIↃCXXXIV. Quo labore licet diligentiae laudem retulerit, vifus tamen eft [g] nonnunquam nimia licentia a fontibus Graecis difcedens, virtutem interpretis neglexiffe. Ita dum elegantioribus literis delectatur, et philofophiae fenfum, tum ex veterum lectione, tum ex confuetudine Verulamii, haurit, a confueta eam tradendi ratione valde diuerfum, magnum methodi fcholafticae ipfarumque fcholarum odium fenfit enafci, quae cauffa eft, cur toties in fcriptis fuis non in docendi modum tantum, qui in academiis obtinebat, fed in ipfas quoque fcholas declamauerit, vt vel ex vno *Leuiathanis capite quadragefimo fexto*, quod *de tenebris ab inani philofophia* infcripfit [h], patet. Ex quo tamen fpeci-

 mine

f) Conf. FABRIC. Bibl. Graec. Vol. I. p. 828.

g) Not. ad Marmora Arundelliana.

h) Potiora quae more fuo magna fiducia hoc loco differit Hobbefius eo redeunt: Veram originem philofophiae dediffe tranquillitatem atque otium, a quo fcholae nomen acceperit: non autem dari otium nifi in pace; nec pacem fperari alibi poffe, quam in rebus publicis maioribus. Quales cum veteres Graeci non habuerint, ideo philofophiam apud eos florere non potuiffe, vsque dum Perfis deuictis Athenienfes caput efferre coeperint. Tunc enim reftituta tranquillitate, otiofos homines, et agendi incurios philofophiam excolere atque docere coepiffe. Inde enatas effe fectas philofophorum fcholasque earum publicas, exiguo focietatis humanae vfu, aut plane nullo. Expertem enim fuiffe Platonis academiam geometriae, qua Archimedi accepta referenda fit, Peripateticam fcholam autem in argutiis dialecticis et rhetoricis confenuiffe. Neque tamen in vnam omnes fectam coniurauiffe. Tranfiiffe autem Graecanicam philofophiam ad Iudaeos quoque; et in ecclefia Chriftiana veteri tum caput efferre coepiffe, cum Graecorum plurimi facrae ciuitati adfcriberentur. Maxime autem tum Ariftotelicam obtinuiffe; ex qua exortae fint haerefes damnatae a fynodo Nicaena, non confultis Lycei praeceptis: eam tamen fobrietatem fequentia tempora interpretationibus friuolis corrupiffe. Tum incrementa maxima coepiffe Peripateticifmum, et illis inprimis, qui Ariftotelis formas feparatas deperierint, daemonologiam Homeri et Hefiodi placuiffe. Romano Pontifice autem ad regiam poteftatem euecto, Leonem inftigauiffe Carolum, vt fcholas publicas erigeret, idque factum primo apud Parifios, et tum alibi. Cum autem ex voluntate et placito

mine constare quoque potest, multa commiscuisse Hobbesium, et imprimis philosophicae historiae non multum fuisse peritum, eo quod meditationi plus tribueret, quam lectioni.

Aetas adulta Hobbesii.

§. III. Magnam autem cladem acceptura videbatur fortuna Hobbesii, cum anno cIc Ioc xxvi, Guilelmus Deuoniae comes, et biennio post, filius quoque, cuius studiorum moderator ille fuerat, acerbo satis Candisianae domui fato extinguerentur. Orbatus enim Moecenate optimo et beneficentissimo, noua de futura sorte sua consilia agitare coactus est. Leniendi vero doloris captandaeque occasionis gratia iter literarium suscepit, relictaque patria ad Gallos profectus est, conditionem ei offerente Geruasio Clifton, viro nobilissimo, qui eum filio suo peregre profecturo comitem in itinere iungere cupiebat, et hoc duce in aliena terra studiorum incrementa eum quaerere praeoptabat. Annum iam quadragesimum tum transgressus erat Hobbesius, adeoque iudicio maturo ad omnia attendebat, et accuratas sibi notiones fingere, atque concinno ratiocinari ordine conabatur. Quem scopum vt vtilissimum, immo necessarium esse philosophiae studio vidit, ita artium mathematicarum praesidio obtinere se posse sperauit. Quamuis enim abstractarum meditationum iucunditate parum tangeretur, nec subtilitatem ingenii in demonstrationibus mathematicorum supra modum extolleret, eo quod a communis vitae vsu remotiores esse crederet, vidit tamen pulchre, earum methodo in inquirenda veritate egregie intellectum iuuari, et cynosuram inueniri, qua inter scopulos ad certitudinis portum nauigare liceat. Euclidi itaque operam dare coepit, cuius demonstrandi rationem cum percepisset, nauseare coepit vulgaris philosophiae confusionem, quae vt calx sine arena, misere con-

placito pontificis omnia gererentur, factum inde esse, vt Scholastici, Aristotelem cum Scriptura S. confunderent, eiusque doctrinam vnam proponerent, eo potissimum respicientes, vt dogmata ecclesiae Romanae defenderentur, et ad obsequium pontifici praestandum homines commouerentur. Ita ex philosophia Aristorelica enatam fuisse theologiam Scholasticam, in qua cuncta eo redeant, vt statuatur: dari essentias quasdam ab entibus suis superatas, quales sint intelligentiae Aristotelicorum orbibus assistentes. Ex his autem essentiis et formis substantialibus separatis irrepsisse in ecclesiam daemonologiam eam ineptam, quae cuncta superstitione repleuerit. Sed et hunc inde errorem fuisse prognatum, dari substantias incorporeas, omni quantitate destitutas, inde qualitates occultas, specificas, et similes nugas prodiisse: inde didicisse homines, libertatem voluntatis suae extollere, bella sacra commendare, et similia probare: immo omnem labem horum seculorum ex philosophia Graecanica in scholas publicas introducta fuisse enatam. Patet ex breui hoc dissertationis Hobbesianae compendio, quam inuisae scholae et academiae Hobbesio fuerint: nam nec Protestantium scholas eum excepisse, inde constat, quod Scholastica philosophia tum inter Anglos adhuc valde floruerit. Ast falsum fuisse in plerisque Hobbesium, ex iis, quae de philosophia medii aeui dicta sunt, euidenter patet; et manifestum est, aut valde coecutiisse in eius historia Hobbesium, aut obtorto collo eam rapuisse, vt placitis illam suis attemperaret, id quod candide fassus est, magnus cetera Hobbesii defensor Nicol. Hier. Gvndlingivs ὁ πάνυ, Gundlingian. Vol. II. p. 338. Falsum enim est, philosophiam apud Graecos ante Persas deuictos et Platonis aetatem non floruisse, aut hunc philosophum de Geometria nihil meruisse; falsum quoque, Lyceum in logicis et rhetoricis tantum fuisse versatum; falsum, Aristotelem asseruisse formas substantiales separatas; falsum, daemonologiam mythologorum cum eo conspirare; falsum, in primitiua ecclesia valuisse ante alios Aristotelem; falsum, cultus angelorum primarium fontem aperuisse Peripateticam philosophiam etc. Ita ex nobilissimae scientiae neglectu errores pariunt magni saepe philosophi.

connexa, ruinam ipſi minari palam videbatur, cum ex mathematicarum diſciplinarum fundamentis, et certis principiis vtiliſſimas in genus humanum veritates perueniſſe vidiſſet. Dolet autem biographus eius, ſerius illum animum ad matheſin adieciſſe, feliciorem futurum in eruendis veritatibus, et aduerſariorum ictibus minus exponendum, ſi his ſe praeſidiis citius muniuiſſet. Et his quidem ſtudiis in Italico itinere delectatus eſt Hobbeſius: domum autem redux reuocatus a vidua comitis Deuoniae anno cIↄ Iↄc xxxi, filium tredecennem melioribus literis erudiendum accepit, et ad pulchra quaeuis egregie formauit.

Iter Hobbeſii Gallicum prius.

§. IV. Adoleſcente paulo diſcipulo, cum terris peregrinis inuiſendis aptus videretur, Hobbeſius delectus eſt, qui ducem ſe ei per Galliae prouincias praeberet. Factum id anno cIↄ Iↄ cxxxiv, qua aetate virilem maturitatem attigerat vis iudicandi in Hobbeſio. Campum autem in hoc regno nactus eſt ampliſſimum, eo, quo cupiebat, modo in philoſophia proficiendi. „Cuius incitamentum ipſi praebuiſſe ait biographus, quod „ex iis, quae longo rerum vſu atque acri mentis ſtudio compererat, animo alte defixa inſediſſet ſententia, in natura omnia mechanice fieri, et „ex vna materia variis motuum generibus et menſuris agitata vniuerſa rerum phaenomena exſurgere, tam quoad animalium ſenſationes, quam „ceterorum corporum affectiones.“ His igitur rationibus commotus magna diligentia ſcientiae naturali explorandae ſe tradidit. Magna eo tempore contentione feruebat philoſophiae ſtudium Lutetiae, magnique viri contemtis ſterilibus Ariſtotelis nugis de ſanioribus et pulchrioribus ſapientiae praeceptis cogitabant. Igitur non ſibi ſoli fidens, cum videret viros nonnullos praeclaros atque doctiſſimos magna induſtria in rerum philoſophicarum, maxime quod ad rerum naturam attinebat, adyta penetrare, eorum amicitia atque conſuetudine vti conſtituit. Inter quos imprimis Petrus Gaſſendus fuit, qui eo tempore magnis moliminibus philoſophiam Epicuream reſtaurabat. Quae cum mechanicis atque corporeis notionibus pleraque definire videretur, valde arriſit Hobbeſio, eandem mechanicarum regularum normam, ſenſionibus ideisque hominis adaptanti. Et gratiſſima quoque fuit Gaſſendo Hobbeſii amicitia, eo quod abiectis eum praeiudiciis libere philoſophari, et receptas hypotheſes alacriter conculcare cerneret. Eadem philoſophandi induſtria commendauit quoque Hobbeſium Marino Merſenno, cuius in *Tomo antecedente* iam facta eſt mentio. Is enim cum impenſe virorum doctorum amicitia delectaretur, in omni philoſophiae genere autem haud parum eſſet verſatus, vinculum quaſi, teſte SORBIERIO [i] fuit, quo viri docti communi amicitia coaleſcerent, et canalis, quo inter ſe meditationes ſuas philoſophi communicarent. Adeo autem eruditioni fauebat Merſennus, vt licet Minimorum ordini eſſet adſcriptus, viros tamen doctos a Romanae

 eccleſiae

i) In Vita Gaſſendi.

ecclesiae communione secessum facientes non perhorresceret, sed iustum doctrinae morumque integritati pretium statueret. Et hi quidem duumuiri magnifice de Hobbesii eruditione et philosophia statuebant: adeo vt Gassendus ad Sorberium scripserit [k]: „Neminem se nosse, qui sit inter „philosophandum magis a praeiudicio liber, quique penitius, quicquid „rerum edisseruerit, introspiciat." Mersennus autem iudicauerit, incomparabilem virum esse Hobbesium, et singulis difficultatibus ita satisfacere, vt planum iter exhibeat. Sed haec tum maxime de Hobbesio pronuntiata sunt, cum libello de ciue philosophiae suae specimen edidisset, vt infra dicemus. Et his quidem instigantibus et calcar addentibus magno animo in exploranda rerum morumque natura Hobbesius progressus est. Postea ex Gallia in Italiam profectus Pisis aliquandiu haesit; quo loco cum magna doctrinae fama viueret Galilaeus Galilaei, qui in siderali scientia tum maxime omnium valere iudicabatur, eius consuetudine Hobbesius eo lubentius vsus est, quod rerum naturalium interpretem esse longe felicissimum comperisset. Qui cum idem studiorum genus complecteretur, et eandem quoque morum atque temperamenti rationem teneret, amicitia inde inter eos enata est arctissima; ecclesiasticorum virorum inuidia, quod biographus obseruat, vtrumque censuris acerrimis vexante. Qua de re infra dicendum.

Hobbesii studia politica.

§. V. Collectis animi diuitiis cum comite suo anno CIↃIↃCXXXVII domum rediens Hobbesius, amicitiam, quam cum viris praestantissimis in Gallia et Italia inierat, instituto literarum commercio coluit atque continuauit. Maxime autem cum Mersenno illam summa necessitudine copulatam conseruauit. Gliscere eo tempore iam coeperant dissidia Britannorum, bello intestino accendendo aptissima, quae in apertam postea flammam eruperunt. Nempe democratico regimini valde fauentes Scoti episcoporum factioni ipsique aulae ministerio graues esse non desinebant, et aliam sibi reipublicae faciem exoptabant. Aegre id tulit Hobbesius, cumque, quod biographus eius narrat [l], et maximo regem officio obsequioque prosequeretur, et decumano in democraticos odio laboraret, de medicina animis ex philosophiae remediis afferenda cogitare, deque eiusmodi principiis dispicere coepit, quibus maiestatis ius, potentia, necessitas, commoda supra omnem dubitationem ponerentur, et intelligerent ciues sui, quantum patriae interesset, ab intestino bello abstinere. Ex quibus meditationibus enatus est liber eius *de Ciue*, et post hunc ille, quem *Leuiathanis* nomine inscripsit, quibus et clarum sibi et famosum valde apud suos nomen fecit, prout nempe lectores reperit. Eo autem res omnis ab eo, interprete biographo, reuocabatur: *Sine pace impossibilem esse incolumitatem, sine imperio pacem, sine armis imperium, sine opibus in vnam manum collatis nihil valere arma, neque metu armorum quic-*

k) Epistola vtraque praefixa est libro de Ciue. l) p. 29.

quicquam ad pacem proficere posse illos, quos ad pugnandum concitat malum morte magis formidandum: nempe dum consensum non sit de iis rebus, quae ad salutem aeternam necessariae creduntur, pacem inter ciues non posse esse aeternam. Sed de his in sequentibus dicemus. Hoc loco autem id notandum, Hobbesium circa id tempus ideo de his principiis disseminandis cogitasse, vt seditiosorum animos cohibendo imperii maiestatem, quibus posset, artibus, confirmaret, et futura bella intestina auerteret. Non negat id ipse Hobbesius, qui in *Praefatione ad lectores* diserte ita: „Feci non eo consilio vt laudarer, sed vestri caussa, „lectores, qui cum doctrinam, quam affero, cognitam et perspectam „haberetis, sperabam fore, vt aliqua incommoda in re familiari, quoniam „res humanae sine incommodo esse non possunt, aequo animo ferre, quam „reipublicae statum conturbare malletis. Vt iustitiam earum rerum, quas „facere cogitatis, non sermone vel consilio priuatorum, sed legibus ciui„tatis metientes, non amplius sanguine vestro ad suam potentiam ambi„tiosos homines abuti pateremini. Vt statu praesenti, etsi non optimo, „vos ipsos frui, quam bello excitato, vobis interfectis, vel aetate con„sumtis, alios homines alio seculo statum habere reformatiorem, satius „duceretis. Praeterea qui magistratui ciuili subditos sese esse nolunt, „onerumque publicorum immunes esse volunt, in ciuitate tamen esse, atque „ab ea protegi et vi et iniuriis postulant, ne illos, ciues, sed hostes explorato„resque esse putaretis, neque omnia, quae illi pro verbo Dei vobis vel palam, „vel secreto proponunt, temere reciperetis.“ Quibus alia adiungit, queis in concionatores et confessores inuehitur, qui imperantem interfici, foedusque ciuium contra ciues et rebellionem iniri posse tradant. Quae in eius aetatis homines seditionem mouentes, et contra aulam se erigentes dictitasse Hobbesio summum, quo regias partes prosequebatur, studium, et odium partis aduersae, vidit, quam primum libellum acrem et eruditum legit REN. CARTESIVS [m], et ex istius temporis circumstantiis erudite obseruauit illustris GILB. BVRNETVS [n]. Neque id valde mirandum videbitur ad circumstantias Hobbesii paulo curatius attendenti. A pueritia enim in obsequio hominum monarchiae addictissimorum, et in regis fidem coniurantium erat educatus, et a Deuoniae comite magnis beneficiis sustentatus, vnde et filio eundem librum inscripsit, quod axiomata haec in ea familia inualuissent. Vehementer autem a tumultu et seditione populi abhorrebat Hobbesii animus, meditationi, otium et tranquillitatem poscenti, addictissimus. Praeterea et Peripateticam philosophiam, et scholas, in quibus ea docebatur, et doctores eius, valde odio habebat, vt supra dictum, quos imperio non vehementer fauere credebat. Ast ex huius quidem generis hominibus tum constabat, regni senatus, quem Parlamentum vocant, qui aulae atque imperio parum fauebant; vnde

m) Epist. T. III. p. 104. BAILLET. Vit. Cartesii T. II. p. 174.

n) Hist. temporis sui T. I. ad ann. 1661. conf. BAYLE Dict. T. II. Art. Hobbes, not. E.

vnde motus illi ſurgere coeperunt, ex quibus ferale tandem bellum ciuile inter Britannos enatum eſt. Hos dum improbat, dum alia et contraria inculcat, dum ſartam et inuiolatam et omni ciuium poteſtate ſuperiorem maieſtatem cupit, et aulae partes ſtrenue tuetur, in odium Democraticorum incurrit vehementiſſimum, quod exilium illi genuiſſe mox dicemus. His itaque circumſtantiis, quae circa haec, de quibus diſſerimus, tempora contigerunt, ita concurrentibus aliter fieri non potuit, quam vt tot peſſimorum hominum moliminibus conſideratis, omnes homines natura malos eſſe ſtatueret, et ad eos reprimendos ſupra modum, regis maieſtatem et potentiam extolleret. Neque a veri ſimilitudine prorſus abit cel. BVDDEI [o] coniectura, fabulam eam ſtatus naturalis ideo effinxiſſe Hobbeſium, vt Carolo II. placeret. Certe tum, cum librum edidit, inter Gallos verſatus, huc reſpexiſſe, valde eſt probabile. Sed de his poſtea quoque nonnulla dicemus. Iam ad Hobbeſii hiſtoriam redeundum.

Hobbeſii fuga in Galliam.

§. VI. Latuerant hactenus ſub cinere ſeditionum inter Britannos molimina; omnibus autem in peius ruentibus, circa annum cIɔ Iɔ C XL futurae calamitatis ſigna haud incerta prudentiores praeuidebant. Nempe indies auctis Scotorum Anglorumque diſſidiis, cum regiae partes valde premi coepiſſent, indictum eſt menſe Nouembri generale regni concilium, quod cum aulae factionem tuiturum eſſe ſperaretur, contrarium accidit, et in ipſo congreſſu atque ſenatus iſtius initiis tantus animorum aeſtus regi infenſus comparuit, vt quae inde exorturae eſſent calamitates prudens quilibet non ſine dolore perſentiſceret. Maxime autem, inito ſtatuum regni foedere cum Scotis, regis auctoritas diminui, epiſcoporum partes premi, quique regis potentiam tuebantur, magnis cladibus poenisque affici coeperunt. Inter quos cum acerrime nomen profiteretur ſuum Hobbeſius, praeuidit fore, vt in tuto amplius manere ſalus ſua nequeat. Cedendum itaque Democraticorum furori cenſens ſpontaneum exilium elegit, et incolumitatis ſuae aſylum Galliam reſpexit, in qua habere ſe amicos potentes fauenteſque, honoremque haberi literis intelligebat. Conceſſit autem Lutetiam Pariſiorum, vt conſuetudine virorum doctorum frui, et conuerſationis dulcedine exilii moleſtiam leuare poſſet. Id quod eo facilius fieri potuit, cum in hoc eruditorum Prytaneum vndiquaque conduxiſſet viros doctrinae laude celeberrimos, eminentiſſimi Richelii cardinalis, qui tunc ad gubernacula imperii ſedebat, munificentia. Cum his ergo ſermones quotidianos conferebat, horum conuentibus diligenter intererat, cum his de quaeſtionibus philoſophicis et mathematicis diſſerebat, hos in examinanda experimentis natura adiuuabat, his ſuas meditationes explorandas et diiudicandas offerebat, verbo, his vtebatur ad egregie promouendos doctrinae ſuae limites. Maxime autem Gaſſendi et Merſenni amicitia, dudum ſibi conciliata, non ſine delectatione frui Hobbeſio licuit, cum quaedam opinionum ſimilitudo eos, imprimis Dinienſem

o) Hiſt. iuris natur. p. 54.

ſem philoſophum coniunxiſſet. Merſenno autem intercedente circa idem tempus cum Carteſio quoque amicitiam iniit, et commercium epiſtolicum inſtituit, in quo de natura ac legibus motus quam directi, quam reflexi aliisque argumentis ad dioptricen ſpectantibus vterque philoſophus amice inter ſe concertarunt. Sed ad argumentum quoque philoſophicum transgreſſi ſunt. Carteſius enim, vt infra dicendum, meditationes ſuas philoſophicas de Deo menteque humana, reliquisque philoſophiae principiis generalibus, quas ſuo loco ex inſtituto deſcribemus, ad Merſennum miſerat, vt virorum doctorum de iis iudicium exploraret. Qui cum omnibus fere eruditis amicitia eſſet coniunctus, paſſim cenſuras virorum doctorum collegit, et Hobbeſio quoque, quem acerrime philoſophari ſciebat, has meditationes examinandas tradidit. Is cum eas examini ſuo more ſubieciſſet, quid ipſi videretur, Merſenno ſcripto conſignauit. Valde autem ab ipſo Carteſii principio diſſentiebat Hobbeſius, qui ſubſtantiam incorpoream ne cogitari quidem poſſe credebat, adeoque ex hoc primo axiomate, quod Carteſius ſtatuminauerat: Ego cogito, ergo ſum, concludebat, rem cogitantem eſſe corporeum quid; eo quod ſubiecta omnium actuum videantur intelligi ſolummodo ſub ratione corporea, ſiue ſub ratione materiae. Hinc ampla diſputandi materia enata. Quamuis autem BAILLETVS [p] ſcribat, Carteſium, gauiſum quidem, quod egregio philoſopho et praeſtantiſſimae doctrinae homine philoſophorum numerum auctum eſſe ex Merſenno intellexiſſet, non potuiſſe vero ex his obiectionibus de ingenii eius ſoliditate et profunditate iudicium facere; fatebuntur tamen, qui reſponſiones Carteſii cum obiectionibus Hobbeſii comparabunt [q], valde preſſiſſe Malmesburienſem philoſophum Carteſium, et ad anguſtias redegiſſe. Sane Carteſius vlterioris diſceptationis cum Hobbeſio aleam apud Merſennum ſtudioſe declinauit, nec ſe porro cum hoc Anglo congredi velle, indicauit, eo quod ingenium pertinax, ſingulare et huius affectatione periculoſum illi ineſſe crederet, quod nec accuratione nec ratiocinandi virtute valde valeret. Quod annon victoriam Hobbeſio adſcribat, aduerſario contemtu magis, quam rationibus pugnante, certe an cauſſam ſuam non prodiderit Carteſius, Lectori expendendum relinquimus.

Editae meditationes ciuiles ab Hobbeſio.

§. VII. Viuebat tum ſecuritatis cauſſa Pariſiis Carolus, Anglicani regni haeres, princeps Walliae, cui noſter commendatus eſt, vt philoſophiae diſciplinarumque mathematicarum elementa illi traderet. Ita nouis vinculis regiae parti mancipatus, cum in patria eius res prorſus euerti cerneret, et imprimis religionis obtentu imperium concuti, regem miſere premi, Democratiam maximo regni malo erigi cerneret, mederi animis philoſophiae ope

p) BAILLET. Vit. Carteſii L. VI. c. 3.
q) Extant tertio loco inter Obi. et Reſp. T. I. Opp. philoſ. CARTESII p. m. 80. ſeqq.

ope conatus, meditationes ſuas de ciuitate, quas iam diu preſſerat perfecit, librumqe de Ciue, anno cIↃ IↃ c x l i i abſolutum edidit, pauca tamen exemplaria inter amicos diſtribuenda imprimi curauit. Quem foetum tamen cum lambere et emendare ſubinde perrexiſſet, tandem anno cIↃ IↃ c x l v i i in eam formam redegit, qua nunc habemus. Qui cum egregie Gaſſendo atque Merſenno placuiſſet, quorum de iſta tractatione epiſtolae laudibus Hobbeſii plenae libello ſolent praefigi, eorum commendatione Samuel Sorbierius in Hollandiam profecturus, exemplum, quod vltimam auctoris limam iam erat expertum, ad Batauos attulit, editionemque curauit, qui anno cIↃ IↃ c x l i x quoque Gallicam eius libri verſionem confecit et in vulgus edidit, auctoris et libri elogio praemiſſo. Egiſſe id in iſto libro Hobbeſium, vt coniurationes et ſeditiones ciuium contra regem et naturae imperii et vtilitati ac ſecuritati ſubditorum eſſe aduerſas oſtenderet, ſanguinolenta, quae iam tum nonnulli fouebant, conſilia, quae regi tandem exitialia fuerunt, perimeret, et ſectariorum proteruiam, late tunc graſſantem perdomaret, ſupra iam tetigimus. Hoc itaque tempore vulgatiorem fieri libri editionem facile permittebat Hobbeſius, licet primam editionem valde carceribus preſſiſſet, et intra amicos tantum vulgaſſet. Tum enim ſingularia prorſus axiomata et principia ſua, et populo ingrata et hominibus eccleſiaſticis, imperium ſupra modum euehentia diſplicitura eſſe plurimis ciuibus ſuis intelligebat, et inuidiam ex eo pertimeſcebat haud paruam. Aſt cum omnia in patria euerti conculcarique regis auctoritatem, immo prorſus imperium perire videret, nec, quod in patria ſperaret, haberet, tandem mentem ſuam aperte declarare eo minus veritus eſt, quo magis ſperabat fore, vt in tanta rerum confuſione iterum regia cauſſa euaderet ſuperior, ex qua ſibi quoque emolumentum, cum in regii principis familia eſſet, promittebat. Mirum itaque non eſt talia praecepiſſe Hobbeſium in eo libro, quae moderata principia in imperio ſectantibus diſplicere ſolent. Sed et eodem tempore, ampliori Commentario, rem omnem illuſtrare, et rationibus philoſophicis immanem et furentem populi belluam aggredi conſtituit, ex quo *Leuiathan* eius enatus eſt; quo haud parum apud theologos Angliae ſibi obfuit, vt deinceps dicemus.

Controuerſia Hobbeſii de neceſſitate, libertate, fato et fortuna.

§. VIII. Nouae autem controuerſiae anno cIↃ IↃ c x l v i, agitatae ſerram reciprocauit, haerens apud Pariſienſes Hobbeſius cum epiſcopo Derienſi Bramhallo, de libertate, neceſſitate, et fortuna, quae libellis quoque eriſticis agitata eſt. Quae cum momentum habeat in philoſophiae hiſtoria, paucis tangenda hoc loco eſt, facem nobis praeferente illuſtri L e i b n i z i o, qui ſummam quoque ſententiae Hobbeſianae expoſuit, moreque ſuo erudite illuſtrauit [r]. Conuenerant apud Noui Caſtri ducem Derhamus et Hobbeſius, et de libertate, fato, neceſſitate, quatenus in res hominum, et praecipue in eius animum influxum habent, diſſe-

r) App. ad Theodiceam p. m. 425. ſeqq.

differere, et rationes inter ſe miſcere coeperant. Cum autem in iſto colloquio rem non ſatis enucleatam crederet epiſcopus, miſit ad ducem diſſertationem de eo argumento, eo conſilio, vt haberet Hobbeſius, cui perſpicue ordineque reſponderet. Non tacuit Malmesburienſis philoſophus, ſed quae ſibi viderentur, acute regeſſit, rogauit autem ducem, caueret, ne in vulgus exiret ipſius reſponſio, facile enim fieri poſſe, vt aſſertionibus, licet per ſe veriſſimis abuterentur homines non ſatis rem omnem edocti. Ipſius tamen Hobbeſii culpa factum, vt foetus iſte in vulgus prodiret. Cum enim amico cuidam Gallo, communicare eum promiſiſſet, a iuuene aliquo Anglo in Gallicam linguam verti curauit; qui eius ἀπόγραφον ſibi ſeruatum poſt reditum in Angliam inſcio Hobbeſio vulgauit. Qua editione commotus Bramhallus iterum, et publice quidem, ad illam diſſertationem reſpondendi conſilium cepit. Cui reſponſioni editae nouas rationes oppoſuit Hobbeſius, et hos libellos vno faſciculo comprehenſos poſtea Londini anno cIↃ IↃ C L V I typis commiſit [s]. Sunt in his libellis, vt ſolet plerumque in eriſticis fieri, nonnulla, quae animum acerbiorem, et quodam partis aduerſae odio flagrantem produnt, cum epiſcopus, ſui ordinis auctoritate ſecurus vehementer interdum diſputet, Hobbeſius, vt magno animo theologos et omnem ſcholarum doctrinam contemnebat, aduerſario quamuis dignitate illuſtri non parcat. Sed in ipſa quoque diſputatione hunc affirmauiſſe nonnulla, narrat Leibnizius, quae ἀνθολῆς vitium ipſi perſuaſiſſe, eſt veriſimile, qualia ſunt, quae defendi nullo modo poſſunt: doctrinam de Deo deque diuinis pendere ex determinatione imperantis, Deumque non magis cauſſam eſſe bonarum actionum, quae a creaturis eduntur, quam malarum; Deum ideo iuſtum eſſe, quoniam a nemine puniri cogique poſſit. Quae tamen et ſimilia, nemo mirabitur, qui cogitauerit, Hobbeſium poteſtatis, quae ſuprema eſt, abſolutae notione occupatum, qua ſcilicet firmari poſſe imperium credebat, ad eam retuliſſe, quicquid de Deo ſtatuendum eſſe credebat, et praeterea, inepto praeiudicio, non niſi corpora eſſe poſſe ſubſtantias, talia admittere debuiſſe, quae et in Deum iniuria ſunt, et prouidentiae eius parum honorifica, et materialiſmo cuidam incruſtando aptiſſima. His enim principiis phyſicis atque moralibus ſemel poſitis non poteſt non neceſſitas quaedam phyſica, libertati maxime aduerſa oriri. Aſt ſtatuit Hobbeſius [t]: *In regno Dei naturali regnandi, et puniendi eos, qui leges ſuas violant, ius Deo eſſe a ſola potentia irreſiſtibili: indeque ius oriri, a quo decedendum nemini ſit, ſi quis ceteros potentia in tantum anteeat, vt reſiſtere ei ne omnes quidem coniunctis viribus poſſint.* Ex quo, quod ipſe non negat, ſequitur, *poſſe Deum iuſte affligere vel etiam interficere peccatorem, etſi non peccaſſet.* Quae omnia fatalem quandam atque ineuitabilem neceſſitatem inuoluunt, cum quaecunque ex abſoluta Dei voluntate fieri de-

V 2 bent,

s) Queſtions touchant la liberté, la neceſſité et le hazard eclaircies et debatues entre les Dr. Bramhall, eveque de Derry et Thomas Hobbes de Malmesbury.

t) De Ciue c. 15. §. 5. p. m. 248.

bent, ea fieri necesse sit, eo quod nihil eius potentiam remorari possit, et si minus illud fiat, Deum potentia carere, qua id efficiat, dicendum sit. Qualia dogmata Hobbesio in mentem venisse eo minus mirandum est, quo pauciores eo tempore erant, qui Arminii partibus fauentes Caluini dogmati de praedestinatione nuntium mittere volebant, recte id obseruante GILB. BVRNETO V.C. [u]. Ita vero euersa iusti aequique notione et fundamento, cum ad vnam absolutam potentiam res imperii omnis, etiam diuini, reuocaretur, via patuit aperta Hobbesio regis normam ad vnam potentiam reducendi. Ast hoc quidem pacto illi ipsi parti, cuius caussam tantis moliminibus tuebatur Hobbesius, vehementer nocuit, cum non potuerit non ille absolutismus, et quae inde exsurgit necessitas fieri suspectissima. Neque dubitandum, quin ab his quoque caussis deriuandum sit quod absolutam illam necessitatem reiicere coeperint magni nominis et auctoritatis praesules, qui Anglicanae ecclesiae praefuerunt. Quibus non minus exosa est [x] absoluta illa Hobbesii potentia, omni iusto aequoque euertendo apta, quam decretum Caluini absolutum, cum vtrumque eo redeat, cuncta hominum necessitatis lege teneri. Eandem postea tibiam inflauit BEN. SPINOZA [y].

Hobbesius regis gratia excidens.

§. IX. Verum redeundum in viam, et historia Hobbesii pertexenda est. Is anno cIɔIɔcXLIX vehementi febri correptus de vita periclitauit: quem cum ad Romanae ecclesiae gremium reuocare vellet Mersennus, suscepta dissertatione de potestate ecclesiae Romanae remittendi peccata, responsum accepit ab Hobbesio: *Mi pater, haec omnia iamdudum mecum disputaui; eadem disputare nunc molestum erit. Habes, quae dicas amoeniora? Quando vidisti Gassendum.* Ex quibus facile intellexit Mersennus, hominem patriae suae sacris valde addictum mutari haud posse. Is quoque sacra ipsi administrante episcopo Dunelmensi, secundum ritus ecclesiae Anglicanae, supremo viatico se muniuit; praeter omnium spem tamen iterum conualuit. Anno cIɔIɔCL sermone patrio vulgauit librum *de Natura humana, et corpore politico;* praefationem praemisit vir celeberrimus Sethus Wardus, tunc astronomiae professor Sauilianus, postea episcopus Sarisberiensis; quem librum reliquis Hobbesii praefert, qui mores Britannorum critico oculo speculatus est RICH. STEELE [z], carmine autem maximopere extulit RADVLPHVS BATHVRST [a], eo quod communem doctrinam et vulgi placita relinquere sit ausus. Canit enim:

Non hic scholarum friuola aut cassi logi
Quales per annos forte plus septem legit,
Vt folle pleno prodeat, rixae artifex,

Vanas-

u) Hist. sui Temp. ad ann 1661. T. I. p. m. 211.
x) Vid. S Reu. MENZERVS de Doctrina ecclesiae Anglicanae, de Praesentia reali in S coena et de Praedestinatione p. 65. seq. MOSHEM. ad Cudw. p. 1202.
y) In Tract. pol. L. II. §. 250.
z) Spectet. T. I. p. 223.
a) Conf. POPE-BLOVNT. Cens. cel. auct. p. 1043.

Vanasque merces futili lingua crepet,
Sed ſancta rerum pondera, et ſenſus graues,
Quales parari decuit, ipſa cum fuit
Pingenda ratio, et vindici ſuo adſtitit.

In hac vero tractatione cum fundamenta ieciſſet illius, quod ſyſtemati ſuo ciuili ſubſternendam eſſe iudicauit, dogmatis de natura, inclinatione et affectibus hominis: anno ſequente ipſam doctrinam politicam, vel ſi mauis, iuris naturalis iuſto faſce comprehenſam ſuisque vinculis connexam vulgauit, edito *Leuiathanis* opere, ſermone vernaculo [b]. Quo nomine intelligebat potentiam populi inconditam, quam rationibus euertere, regiam autem poteſtatem, ſiue imperium abſolutum confirmare, et quae arcana democritia foueat, quae damna afferat, oſtendere ſatagebat. Dici vix poteſt, quantam attentionem bellua illa politica, quam Leuiathanis nomine inſigniuit, ipſeque eius auctor Hobbeſius illo libro meruerint. Et fatebantur quidem haud pauci, eruditionem, acumen et lumina multa ei ineſſe, et ciuilis doctrinae aedificium conſtruere ſingulare quidem et paradoxum, aſt mirabile et elegantiſſimum. Verum diſplicuit valde theologis, et nil tale metuens Hobbeſius ſuſpectus factus eſt, quod non modo doctrinam puriorem vellicare, ſed ipſum quoque regnum, cui tantopere fauere videbatur, ſubruere et Cromuelli partibus clam fauere videretur. Et fautores quidem Hobbeſii iniquam, quae excepit iſtum librum, famam, quaeque inde auctorem ſecuta eſt, inuidiam, quae opus illud ſcriptis etiam publicis damnauit, et inter monſtra philoſophica retulit, ex eo potiſſimum deriuant, quod ſatellitum ſpiritualis monarchiae arcanas artes detexiſſet, et cleri vitia reuelando vlcera tetigiſſet. Aſt ſi epiſcopos Angliae, viros graues, audias, ideo ſuſpectus bonis omnibus liber factus eſt, quod non ſolum reuelationem variis locis euertere clandeſtine eſſet auſus, ſed et ad eiusmodi placita tandem deſcendiſſet, quae fulciendae democratiae, magno Angliae malo tunc obtinenti eſſent aptiſſima. Quod hoc loco definire eo minus opus erit, quoniam in ſequentibus famoſi libri ſynopſin et decretorum Hobbeſianorum ſummam exhibere animus eſt, ex qua ipſe Lector attentus facile iudicium diſcet interponere. Illud autem hoc loco praetermittendum haud eſt, Hobbeſium eo tempore, vel ob Leuiathanis dogmata, vel ob alias cauſſas valde regiae factioni factum eſſe ſuſpectum, quod Cromuellianis partibus animum adieciſſet, forte quod minus fauentes ſibi regis amicos fuiſſet expertus. Nam non ſolummodo FELLVS [c] obiicit encomiaſtae Hobbeſii, ſilentio eum preſſiſſe illa, quae ad partes Cromuellianas fouendas egerit Hobbeſius, et ipſe in vitae ſuae hiſtoria carmine expreſſa, non ſilet, hanc ſuſpicionem ipſi fuiſſe exitioſam. Canit enim:

V 3 *Nam*

b) Prodiit Latine Londini 1676. et Belgice per ABR. BERCKELIVM Amſt. 1667. 8. Conf. STRVVIVS, Introd. in Hiſt. lit. c. 9. p. 47. BAYLEL l. c. not. F.

c) loco ſupra cit.

Nam regi accusor falso, quod facta probarem,
Impia Cromuelli, ius sceleriqus darem.
Creditur, aduersis in partibus esse videbar,
Perpetuo iubeor regis abesse domo.

Constanter eam culpam negauit Hobbesius, et caussam omnem, in irritatum clerum Anglicanum coniecit; qua verisimilitudine? hoc loco dispiciendum non est. Illud autem ex dictis patet, Hobbesium regis gratia excidentem, ex eius familia eiectum fuisse, cum animum erga regem mutauisse crederetur. Haec itaque vera caussa fuit, cur Parisiorum vrbem media hyeme saeuiente relinqueret: falsumque est, quod ad declinandam facti inuidiam biographus eius tradit: *Hobbesium, calumniis religionis specie laruatis a praeualentibus aduersariis regia domo eiectum, tantoque praesidio orbatum Romanae ecclesiae, spiritualis monarchiae satellitum metu correptum esse, quorum odium implacabile sese merito incurrisse senserit, ob detectas in Leuiathane ecclesiasticorum technas, regni tenebrarum dolos, et pontificis Romani potestatem malis artibus occupatam, qua in ciuilis potestatis iura inuolando, qua simplici ac imperitae plebeculae sanctis praestigiis illudendo, ideoque Parisiis se minus tutum iudicantem, media hyemis tempestate aufugientem in patriam se contulisse.* Nam a clero Romano eo tempore parum illi periculi metuendum erat, cum liber Anglico idiomate editus extra insulam vix legeretur. Ast vel offensus regis mandato Cromuellianis se partibus iungere voluit, aut, si innocens in ea parte fuit, ab ipsa regis, quae valde potens erat Parisiis, factione sibi timuit. Certe in Angliam delatum cui se parti iungeret incertum haesisse, ideoque virorum doctorum societate animum pascere omissis factionibus ciuilibus voluisse, est verisimile. Eos autem valde sibi, Londino sede electa, fauentes inuenit, interque eos Guilelmum Harueum, et Ioannem Saldenum amicos expertus est.

Acta Hobbesii in Angliam reducis.

§. X. Parum propitias res regni sibi esse credebat Hobbesius, itaque tumultibus vrbis et studiis factionum subducere se prudenter constituit. Praebuit autem fugientibus Hobbesii Musis asylum exoptatissimum Deuoniensium comitum familia: in quam anno cIↃIↃCLIII receptus totus se philosophiae tradidit, et senii ingruentis taedia meditationibus leuauit. Telam autem quam dudum inceperat, pertexturus, logicam atque pysicam tractationibus suis moralibus adiecit: et imprimis librum *de Corpore* in quo rerum naturalium elementa exposuit, absoluit, et Latine primum anno cIↃIↃCLV, mox anno vertente vernacula, vna cum sex lectionibus ad professores mathematicae Sauilianos edidit; Geometriam quoque suam tunc vulgauit. In illis multa desiderari posse in Euclide [d] et geometrarum demonstrationibus statuebat, quae res, mirum est, quantum illi motuum et molestiarum concitauerit; nam acerrimum inde mathematicorum bellum

d) Conf. SAM. REYHER. diss. de Euclide c. IV. §. 6. p. 31.

ſum enatum eſt, nec acerbitate carens nec conuiciis, quod vicennium et amplius perdurauit, nec niſi tandem Hobbeſii morte extingui potuit. Obiecerunt autem geometrae Hobbeſio, magnam in ſublimiori geometria ignorantiam, quae cum alto ſupercilio coniuncta eum ſeduxerit, vt ea reprehenderet, quae non ſatis intellexiſſet. Quod quo iure quaue iniuria factum ſit, non hoc loco exponi poteſt, ſed in geometriae hiſtoria debet enarrari, conſulendaque ipſa ſcripta ἀμοιβαῖα ſunt, quae viri illi docti, non ſeruata ſemper animorum modeſtia tum ediderunt, quorum titulos nominant CHR. THOMASIVS [e] et CL. STOLLIVS [f]. A rerum naturalium conſideratione ad hominis contemplationem progreſſus eſt philoſophus Britannus, eiusque facultates, earumque obiecta, motum et reliqua, quae huc referri ſolent, more ſuo ſuisque principiis vſus explicuit, ex quo ſecunda philoſophiae eius pars enata eſt, in qua de facultatibus affectibusque humanis, de imaginatione, memoria, intellectu, ratiocinatione, appetitu, voluntate, bono, malo, honeſto, turpi et ſimilibus multa ſingularia et ab aliorum philoſophorum decretis abeuntia attulit, edito libro, *de Homine* anno cIↃIↃCLVIII. Sic vt tribus ſectionibus integrum philoſophiae ſuae ſyſtema abſolueret, quarum prima de corpore, ſecunda de homine, tertia de ciue tractabat. Primae autem ſectioni, logicam, ſeu, quo nomine ipſe appellat, computationem praemiſit, inque ea de philoſophia in genere, et de nominibus; tum de philoſophia prima, ſiue notionibus generalibus naturali philoſophiae praemittendis, de loco et tempore, corpore et accidente, cauſſa et effectu, potentia et actu diſſeruit. In ſecunda ſectione autem, de homine tractans, occaſione argumenti de natura viſionis totam fere opticam expoſuit. Tertiae notiſſimos, quos ſupra tetigimus libros politicos inſeruit [g]. Ex quo ſyſtemate, conſtare poteſt, ſuo ſe iudicio totum in philoſophiae corpore conſtruendo permiſiſſe Hobbeſium, et nouatoris in philoſophia, atque philoſophi eclectici nomine omnino eſſe deſignandum.

Reliqua Hobbeſii vita usque ad mortem.

§. XI. Secutus annus cIↃIↃCLX, halcyonia nobiliſſimae inſulae reſtituit, rebellionum furiis eiectis, profligata tyrannide, et reuocato poſt multorum annorum exilium Carolo II. quo pacto tota rerum facies mutata eſt, vt alibi dicendum. Redeuntem principem, cui artium mathematicarum elementa tradiderat, ſalutare tum conſtituit Hobbeſius, ideoque relicto rure, in quo degebat, Londinum aduolabat, regiae gratiae, qua exciderat, iterum ſe traditurus. Quem more ſuo clementer excepit rex; curru enim aedes Sarisburienſes, in quibus tunc cum moecenate morabatur Hobbeſius, praeteruectus, cum illum conſpicatus eſſet, ad ſe vocari iuſſit, et manu ad oſculandum porrecta, de rebus eius atque ſalute ſciſcitatus eſt, eumque, ſe atque res ſuas deuotiſſimis precibus eius clementiae

e) Cautel. circa Praecogn. Iurisprud. c. XI. §. 12. not. M.

f) Hiſt. Lit. Part. I. cap. 7. §. 3. p. 227. conf. Biblioth. iuris imperant. cap. I. poſ. VII. §. 2. pag. 70.

g) Conf. MORHOF. Polyhiſt. T. II. L. I. c. 15. p. 117.

mentiae tradentem bono animo esse iussit: saepius quoque, aditum parante Samuele Coopero, pictore praestantissimo ad secretiora colloquia a rege admissus, deque eius gratia certior factus est. Quod mirari quis forte queat, cum suspectus Hobbesius fuerit, quod a partibus regis ad Democraticos clam defecisset: at mirum tamen videri non debet reputanti, desiisse tum pericula, quae ex illa factione aula metuerat, ipsum quoque Hobbesium, a tumultu turbisque partium ad quieta studia se transtulisse; quibus accedit, satis intellexisse regem, Hobbesium episcopis valde inuisum adhiberi posse, vt illi haberent quocum congrederentur, vnde dixisse regem ferunt [h], vti se Hobbesio ad acuendos molossorum suorum dentes. Ita vero securus Hobbesius in secessu suo philosophiam colere iuuareque gnauiter perrexit, huncque in finem opera philosophica reuisa et emendata vnoque fasce comprehensa emittere in lucem constituit. Quod licet in insula facere prohiberetur, eo quod episcoporum vigilantia cauebat, ne principia et axiomata eius, quae pessimi commatis illis esse videbantur, disseminarentur, obtinuit tamen apud Batauos, et ex officina Blauiana Latine versa in publicum prodire iussit [i]. In cuius sylloges parte prima comprehenduntur logica, philosophia prima, physica et liber de ciue, in secunda, scripta mathematica, in tertia, Leuiathan, in quarta auctoris vita. Ita absoluto, qualem sibi definiuerat, cursu philosophico, ad iurisprudentiam Anglicanam et ad perficiendas artes mathematicas se conuertit, et de iure municipali siue legibus Anglicanis commentarium scripsit, quem doctissimos iuris interpretes in pretio habuisse et in scriniis MSc. seruauisse ait biographus [k]. Tum geometriam, quam innumeris paralogismis foedatam et corruptam hactenus fuisse sibi persuadebat, ab ipsis fundamentis restituere et difficillima problemata ingenii sui felicitate soluere aggressus est. Erat enim in ea opinione [l], naturam se quantitatis, lineae, anguli, rationis seu proportionis primum detexisse, soluereque se illa aenigmata posse, quibus frustra hactenus ingenia mathematica insudauerant, qualia sunt, quadrato aequare circulum; cubum duplicare, datum circuli arcum iuxta datam rationem dispertiri, rectam lineam parabolicae aequalem inuenire etc. Quamuis autem hoc nomine egregie mathematicis passim vapularet, vt infra dicemus, non caruit tamen ingenium, quod acre et excelsum nutriebat, et doctrina minime proletaria admiratoribus cultoribusque, quos et Anglia illi suppeditabat, et exterorum opinio formabat; inter quos legatos quoque atque principes ad Hobbesium, tanquam ad singulare gentis suae ornamentum confluxisse asserit biographus [m], narratque Cosmum Mediceum, Ferdinandi II. filium, Etruriae principem, tanti philosophi fama permotum, illum saepius conuenire dignatum fuisse; et insignem scientiam quamplurimum admiratum iconem

h) PVFENDORF. Erid. Scand. p. 106. Sorbiere, alii.

i) 1668. II. Vol. 4. Nouam editionem olim molitos fuisse Lipsienses nos docet STOLLIVS Histor. literar. Part. II. cap. I. §. 98. pag. 413.

k) Pag. 49.

l) Ibid p. 53.

m) Pag. 51.

nem eius et libros vniuersos inter rariſſima bibliothecae Mediceae κειμήλια reponendos domum ſecum deportauiſſe. Quibus addi poteſt, in academiis quoque innoteſcere et caput efferre coepiſſe philoſophiam Hobbeſianam, ſtudioſa iuuentute nouitatis auida, vt plerumque accidere nouimus, eius opiniones in publicis velitationibus, paſſim defendente. Id quod tamen famae atque exiſtimationi Hobbeſii ceſſit in opprobrium, incautis iuuenibus eiusmodi aſſertiones fundamentis Hobbeſianis inaedificantibus, quae ſatis periculoſae videbantur. Id quod imprimis Danieli Scargil, artium baccalaureo et collegii corporis Chriſti in academia Cantabrigienſi ſocio, viro feruidi quidem et praecocis ingenii, at vitae ſolutioris, accidit. Is enim principiis Hobbeſianis vſus in publica diſputatione has theſes ventilandas propoſuit: „Ius dominii fundari in potentia; iuſtitiam „moralem pendere a ciuilibus inſtitutis; ſcripturam ſacram in legem ſan„ciri ſolummodo ex auctoritate magiſtratus; ſupremi magiſtratus iuſſis, „etſi legibus diuinis quae de moribus latae ſunt, contrariis obtemperan„dum eſſe.“ Addit, qui haec narrat biographus [n], adieciſſe, vt ſuſpicari licet, aliam inuidiae augendae gratia cenſores: glorioſum eſſe atheum cenſeri. Quibus aſſertionibus ab eo, maxima pertinacia atque acrimonia defenſis, vehementer patres academici, et imprimis theologi commoti ſunt, rati, pietati et moribus inſidias ſtrui, et aperte hiſce dogmatibus hominem impietati patrocinari: vt itaque malo ſerpenti maturato conſilio remedium adhiberent, ad ſenatum academicum citatum atheiſmi criminis poſtulant, et acriter reprehenſum ob proteruiam carcere puniendum eſſe decernunt: tum gradu priuatum et ſodalitate exutum, academia expellunt, poſtquam in templo prius publico theſes has, impias et ex orco profectas, atque humanae ſocietati pernicioſiſſimas eſſe profiteri fuiſſet coactus. Quam tragoediam ſuae famae diſpendio agi facile intellexit Hobbeſius, ideoque quocunque loco potuit, de vi ſibi illata, et ſe traducto immerito velut omnis pietatis et numinis ipſius hoſte, deque detortis in ſequiorem ſenſum placitis ſuis, adeoque turpiter et inique damnatis conqueſtus eſt, ſurdas autem plerorumque aures inuenit, cum et ipſa παραδοξοφιλία eius bonis omnibus eſſet inuiſa, et principia illa moralia vehementer ſuſpecta haberentur, ipſe autem intempeſtiuis ſatyris academicos doctores, et totum fere ordinem eccleſiaſticum contra ſe irritauiſſet. Satis id ſenſit Hobbeſius, cum elogium eius antiquitatibus Oxonienſibus Latine verſis inſeruiſſet Antonius Wood; expunxiſſe enim ex iis laudes Hobbeſii et ſtigma memoriae eius inuſſiſſe Ioannem Fellum, fruſtra quoque Hobbeſium ſe ſcripta epiſtola apologetica, contra hanc ignominiam defendiſſe, ex iis repetendum eſt, quae initio capitis de hac re diximus. Pertaeſus ergo ſocietatis hominum, quam inuidia non carere, experiebatur, anno CIↃ IↃC LXXIV Londino rus conceſſit, confirmato animo,

n) Pag. 51.

mo, nunquam in vrbem redeundi, id quod etiam aetas valde decrepita ſuadebat, erat enim ſenex capularis, nonagenario proximus. At cum delicias in literis per omnem vitam quaeſiuiſſet, ne in tam prouecta quidem aetate ab iis abſtinuit, et otium, cui ſe tradiderat, matheſeos, poëſeos, et phyſicae praeceptis vſuique dicauit, nec a ſcribendo abſtinuit, ſed libros aliquot ex Homeri Odyſſea, ſpecimen integri operis Homerici mox prodituri, vernaculo ſermone euulgauit; in quo frigus quidem ſenile at Maeonii ſimul ſenis ſpiritum ſermone Anglicano commode expreſſum viri docti obſeruauerunt. Quod cum placere eruditis intellexiſſet, anno ſequente totum Homerum patrio carmine prodire iuſſit, diſſertatione *de Heroici poëmatis virtutibus* praemiſſa. Anno cIↃ IↃ C L X X V I controuerſiam de libertate et neceſſitate humanarum actionum cum Beniamino Laney, epiſcopo Elienſi olim agitatam eruditis viris ſcripto cognoſcendam tradidit, et biennio poſt *Decameron phyſiologicum*, ſiue *de Naturali philoſophia libros decem* luce donauit. Nec ab argumento politico abſtinuit, ſed *Belli ciuilis Anglicani hiſtoriam* conſcripſit. Quam cum regi obtuliſſet, vt imprimendi facultatem concederet, repulſam tulit; ab amico autem, inſcio Hobbeſio in lucem ea emerſit, quod ne fraudi ipſi apud regem eſſet, diligenter cauit, metuens ne ea propter regis indignationem experiretur [o]. Aſt metu eum liberauit inſtans fatum; circa medium Octobris enim anno cIↃ IↃ C L X X I X vrinae ſuppreſſione correptus eſt, deſperantibus de ſalute eius medicis, quod aetate grandiori vires corporis prorſus exhauſtas noſſent: acceſſit paucis poſt diebus dexteri lateris paralyſis, quae linguae vſu eum priuauit. Quo caſu ita vires ſenio exhauſtae defecerunt, vt tandem prid. Non. Decembr. eius anni mortalitatis exuuias deponeret, patroni ſui cura funere ſatis decoro, licet pompa non magna elatus. Vixit coelebs, licet a commercio cum foeminis non abhorreret [p], annos X C I.

Character Hobbeſii.

§. XII. Concedenda Hobbeſio laus ingenii magni, iudicii acris et profundi, et doctrinae haud vulgaris, quam ſi non meditatione tantummodo, ſed lectione quoque formare augereque voluiſſet, pulchrior ea atque ſolidiori habitu ornata prodiiſſet. Patet enim ex ſcriptis eius, quae argumentum hiſtoricum tangunt, qualis *Hiſtoria eccleſiaſtica* eſt *Carmine elegiaco* concinnata [q], in qua papatus hiſtoriam delineauit, non defuiſſe ei acrimoniam iudicii ad cauſſas arcanas prudenter reſpicientis et obſeruationes pulcherrimas inde deriuantis; aſt caruiſſe eum lectione ſufficienti et ad integra rerum momenta ſe ita extendenti, vt vera inde rerum conſideratio emergere poſſit; tacemus morem praepoſterum hiſtoriae documenta ad hypotheſes ſuas transferendi, easque eo loco inueniendi, quo alii iſtis opinionibus non occupati nihil huius generis vident. Factum autem

o) p. 75. p) Hoc ab aduerſariis ei obiectum. Quod apologia diluit more ſuo G V N D L I N G I V S Obſ. T. I. Obſ. II. §. 2. p. 40. q) Prodiit Londini 1688. 8. Vid. Bibl. Thomaſ. Vol. I. p. 314.

autem iſta iudicandi peritia, vt, licet ſyſtematis atque hypotheſeos praeiudicio occupatus, multas veritates detegeret, et paſſim ſcriptis ſuis inſpergeret, quae ſi lectorem prudentem et intelligentem inueniunt, vſum haud exiguum praeſtare poſſunt. Sed adiutus valde ea in re Hobbeſius eſt, a mathematicarum diſciplinarum methodo, qua accurate ratiocinari, et ordine progredi edoctus eſt, nec dubitandum eſt, quin in inquirendae veritatis itinere plurimum profeciſſet, ſi deamatae hypotheſi minus inhaeſiſſet, nec ſemel ſuppoſito falſo aliquo axiomate, ex vno fonte, eiusdem mathematicae methodi ductu innumera conſectaria deduxiſſet, quae cum πρώτω ψεύδει intimo nexu cohaerentia non potuere non ſpecie demonſtrationis mathematicae lectorem decipere, id quod vel ex vno independentis atque abſolutae potentiae axiomate admiſſo ſatis ſuperque liquet. Et ex hoc quoque opinionis ſemel electae ſtudio, non autem ex iudicandi inopia, aut methodi ignorantia deriuandum eſſe videtur, quod ſibi ipſi interdum contradicat, incertusque haereat, quo pacto elabi poſſit, ne ſententiam deſerere cogatur. Nempe veritates interdum obſtabant euidentes, quae cum negari non poſſent, torqueri eas, et ἑκόντας ἀκόντας in partes rapi neceſſe erat: quod commune vitium eorum eſſe, qui ſyſtemata condunt, et ex hypotheſi ita philoſophantur, vt vno cothurno omnia adaptent, experientia, plurimis exemplis nos docuit. Cetera autem praeiudicia, et imprimis illud, quod ab auctoritate et antiquitate peti ſolet, magno animo exuerat, et plus ſuo iudicio, quam aliorum tribuerat, ſectae autem ſtudium, cane peius et angue nouerat, et ſuo Marte atque ingenio quam aliorum ductu, philoſophari malebat, attentionemque et induſtriam haud paruam in meditando oſtendebat: quibus acceſſit experientia haud vulgaris, partim enata ex vitae longioris vſu, partim acquiſita ex hominum magnorum et exercitatione ſubactorum conſuetudine, partim aucta temporum difficillimorum occaſionibus. Quibus circumſtantiis omnino meretur philoſophorum magni nominis albo adſcribi. Et euitaſſet forte Hobbeſius illos ſcopulos, ad quos in philoſophando naufragium feciſſe plerisque cenſetur, ſi in alia tempora incidiſſet. Tanta enim iſta aetas corruptione laborabat inter Britannos, et ad ea extrema progreſſa erat Presbyterianorum, quos vocant, factio, cuius furor tandem in regicidium deſiit, vt mirum non ſit, Hobbeſium, hominem acrem, et epiſcopalium partibus, quas meliori iure vti ſtatuebat, mirum quantum addictum infenſo in illam animo fuiſſe accenſum, et ad opprimendam rationibus eius inſaniam in eiusmodi principia conſpiraſſe, quae paulo liberior animus vix poteſt admittere. Teſtem damus virum ſummum GILBERTVM BVRNETVM [r], qui quantis tum vitiis inquinatus fuerit Presbyterianorum clerus, luculentis Duglaſii, Dikſoni, Blairii, Rutherfordii, Bailii, Cantii Gilliſpyſii, Godwini, Oweni, Carrii, Herrii aliorumque exemplis probatum dedit. Cumque eodem hiſtorico fide digniſſimo

r) Hiſt. ſui temporis T. I. p. m. 36. 92. 150 151. 199. 210.

gniſſimo auctore, ipſe quoque epiſcopalis factionis clerus inſignibus naeuis non caruerit, et ignauia atque negligentia res eccleſiae perdiderit, mirum non eſt, Hobbeſium, qui opinionibus paradoxis et ſatyris acerbis genus irritabile vatum alte vulnerauerat, eoque nomine magnam cleri inuidiam patiebatur, vehementer in eccleſiaſticum ordinem fuiſſe inuectum, et huius odio imperii potentiam tantopere euexiſſe. Sane in hos animum Hobbeſii vehementer fuiſſe accenſum, non reticuit biographus, cui Hobbeſius intus et in cute notus erat. Is enim ipſi titulo narrationis ſuae Hobbeſii characterem expreſſurus, hoc ANGELI POLITIANI [s] epigramma aculeatum atque acerbum in limine appoſuit:

- - Qui nos damnant, hiſtriones ſunt maximi,
Nam Curios ſimulant, et viuunt Bacchanalia.
Hi ſunt praecipue quidam clamoſi, leues,
Cucullati, lignipedes, cincti funibus,
Superciliosum incurui-ceruicum pecus.
Qui quod ab aliis habitu et cultu diſſentiunt,
Triſtesque vultu vendunt ſanctimonies,
Cenſuram ſibi quandam, et tyrannidem occupant,
Pauidamque plebem territant minaciis.

Plura de hoc, quod inter clerum Anglicanum et Hobbeſium interceſſit, odio dicere opus non eſt, quia ſatis id ex illis patebit, quae infra de eius aduerſariis dicemus. Tot igitur tantaeque exiſtimationis homines, cum infenſiſſimos ſe hoſtes habere crederet, non potuit non animus eius ſauciari, et vindictae cauſſa ad eiusmodi decreta delabi, quae ſine hoc odio, qua erat animi ſagacitate, ipſe forte expunxiſſet. Fatendum tamen, temperamenti quoque rationem Hobbeſio obſtitiſſe, quo minus in ſaniori philoſophia recto itinere progrederetur, quamuis abunde dotibus ingenii ad id a natura inſtructus. Nempe temperamento vtebatur cholerico-melancholico [t], quod et ſui fiduciam ei ſatis magnam ingerebat, et contra quosuis illum contradictionibus omnis generis armabat, et quandam morum difficultatem inſpirabat, quae odio magis, quam beneuolentia, aduerſus illos, quos alte deſpiciebat, ſe extulit. Quam animi indolem auxit educatio, cum pleraque, contemtis ſcholis αὐτοδίδακτος didiciſſet, cuius generis homines ſpiritu plerumque contradictorio regi, experientia docet atque exempla comprobant. Solent autem, qui receptis omnibus opinionibus ſe opponunt, ex contradicendi ſtudio haud raro in contraria, eaque inepta currere, ſuisque plerumque luminibus obeſſe. Quod vitium in Hobbeſii ſcriptis ſine magno labore lector deprehendet, et in ipſo eo conflictu, de quo ſupra egimus, ſibi proditum eſſe, affirmauit Carteſius:

Ioannes

s) Prolog. in PLAVTI Menaechmos.

t) Id ex computatione actionum Hobbeſii facile colligi poteſt: nec audiendus eſt biographus, qui temperamentum ſanguineo-melancholicum ei tribuit.

Ioannes Fellus autem ad locum quendam libelli *de Principiis et ratiocinatione geometrarum* prouocat [u], quo ſcripſit Hobbeſius: *In magno quidem periculo verſari video exiſtimationem meam, qui a geometris fere omnibus diſſentio. Eorum enim, qui de iisdem rebus mecum aliquid ediderunt, aut ſolus ego inſanio, aut ſolus non inſanio; tertium non eſt, niſi quid, dicet forte aliquis, inſaniamus omnes.* Quae licet ab aduerſario adducta ſint, et ſuſpecta ideo videri queant, non reiiciendum tamen magni LEIBNIZII teſtimonium [x], quem acerrimum pariter et aequiſſimum ingeniorum arbitrum fuiſſe apud omnes in confeſſo eſt; is Hobbeſii animum ad paradoxa inclinauiſſe, eumque commouiſſe, vt aliis contrarium ſe demonſtraret, adeo, vt nec ab argumento ab inuidia ducto abſtinuerit, obſeruat. Ipſa enim ſcriptorum Hobbeſianorum lectio ſatis id ſuperque confirmat.

Laudes Hobbeſii.

§. XIII. Coniiciet ex hoc Hobbeſii charactere a nobis depicto lector attentus, non defuiſſe laudatores pariter atque reprehenſores Hobbeſio: nempe prout vel addictos parti ſuae vel aduerſos reperit. Et magnas quidem eum laudes reportauiſſe, ex vna vitae eius hiſtoria, et, quae illi praefixa ſunt, carminibus encomiaſticis ſatis ſuperque notum eſt, plura autem virorum doctorum elogia de eo collegerunt THOMAS POPE-BLOVNT [y] et MAGIRVS [z], quibus multa addi poſſent, ſi id ageremus. Non praetereundum autem, quod non parum honorificum Hobbeſio eſt, Carolum Ludouicum, Palatinum electorem, quo inter principes vix vnus rectius viris doctis pretium ſtatuere nouit, praeclare de Hobbeſio ſenſiſſe [a]. Extollunt autem, qui Hobbeſio fauent, magnam in eo linguarum, Graecae Latinaeque, peritiam, et in hodiernis exercitationem haud vulgarem; iudicium acerrimum, et in ſocietatis humanae et ciuilis compagem altiſſime penetrans, adeo, vt, vbi etiam a vero aberret, occaſionem tamen ad talia meditanda afferat, quae fortaſſe alias nemini in mentem veniſſent. Maxime autem in eo laudant, quod vnus omnium in philoſophando a praeiudiciis liberrimus ſit, et penitiſſime quicquid rerum ediſſerit, introſpiciat, vel profundiſſime quoque argumentum ſcrutetur [b]. His teſtimonium vitae laudabiliter et philoſophum decenter actae adiiciunt amici eius [c], laudantes in eo Dei auctoris et originis rerum omnium, intra anguſtos tamen humanae rationis cancellos nullatenus circumſcribendi agnitionem; religionisque, quatenus in eccleſia Anglicana, reſectis ſuperſtitionis ineptiis legibus regni ſtabilitur, ex animo receptae conſtantiam et defenſionem: officiorum, patriae, regi, ſocietati vtiliſſimorum commendationem, fidelitatem regi praeſtitam, amicitiam ſancte cuſtoditam; munificentiam in cognatos teſtamento quoque

u) In Epiſt. adiecta calci Antiqq. Oxon.
x) loc. cit.
y) Cenſ. cel. auct. p. 1043. conf. Biographus p. 109.
z) Eponymol. crit. p. 448.
a) Leibniziana p. 187.
b) GASSENDVS l. c.
c) Biographus p. 52.

que atque donationibus demonſtratam, liberalitatem erga pauperes, grauitatem ſermonis, facetiis tempeſtiuis temperatam; animum apertum, ſimplicem, aliosque inſtruendi cupidum, et ad conceptus animi impertiendos facillimum: tum, comem et manſuetum, niſi forſan nouitii aliqui, ingenii oſtentandi gratia friuolis ipſum quaeſtionibus et cauillis torquerent; quique in neminem inueheretur, niſi qui laeſerit prius. Quibus addunt eius encomiaſtae, ingenium ad omnia natum atque inſtitutum, iudicium perſpicax, animum indefeſſe cogitabundum, et in ea, cui ſe addixiſſet materia, pertinaciſſime commorantem, lectionem non magnam quidem, at in optimis tamen auctoribus verſatam, et ab intempeſtiua legendi intemperie, qua ignorantia et confuſio alitur, prudenter ſibi temperantem, eum tandem, quem illuſtriſſimi aliique ſummi viri amicitia ſua iudicauerint digniſſimum.

Reprehenſiones Hobbeſii.

§. XIV. Pulcherrimas eſſe has laudis Hobbeſianae tabulas nemo negauerit; at ſi alios, et hos quidem et numero et auctoritate non minores, audias, vix peius vnquam philoſophus quisquam audiit. Non negauit id, qui plenis plauſtris encomia in Hobbeſium congeſſit, vitae eius enarrator [d], indignatus illis, *qui magnam in republica literaria tyrannidem affectant, et talem tantumque virum, vt humani generis peſtem et capitalem religionis, omnisque ciuilis conſortii inimicum proſcribant, eiusque philoſophiam tamquam peſſime moratam, impietate, iniuſtitia, nequitia, diſcordia denique foetam e manibus hominum excutere contendant.* Inter quos fuiſſe multos intempeſtiuo contra Hobbeſium affectu concitatos eo minus negandum eſſe videtur, quo certius eſt, multos in eum inſurrexiſſe ſolo inuiſo nomine audito; haud paucos, quod pulchre Samvel Pvfendorfivs obſeruauit [e], eum maximo cum ſupercilio condemnauiſſe, abs quibus minime lectus fuerit aut intellectus. Aſt diſplicuiſſe tamen vehementer Hobbeſium viris quoque prudentibus, moderatis atque grauiſſimis, et non perſonae magis, quam opinionum paradoxarum odio ductis, quos tyrannidem in republica literaria exercuiſſe dici non poteſt, fatendum eſt. Id quod ipſe Lector intelliget, ſi ea potiſſimum capita enarrauerimus, in quibus atro carbone notandus Hobbeſius viſus eſt. Ea vel ad animi vitia, vel ad opinionum et placitorum impietatem referri videas. Et culpari quidem videas in Hobbeſio magnam in artibus mathematicis ignorantiam. Quanquam enim omnibus ſe vnum geometris opponebat, et totam mathematicorum gentem prae ſe contemnebat, erroriſque arguebat, infantiam tamen et meros eosque pueriles paralogiſmos illi obiecerunt, Walliſius, Roberuallius, Schottenius alii, qui aduerſus eum ſatis infeſtis et contumelioſis ſignis concurrerunt: idque eo magis, cum, fatente eius biographo [f], ab arithmetica ſpecioſa, tanquam blanda ingeniorum ſeductrice prorſus abhorruerit. Aliis eius naturalis philoſophia minus placuit, qui ferre non potuerunt, imaginariis eum hypothe-

d) pag. 92. e) Praef. ad I. N. et G. f) pag. 49.

pothesibus plus detulisse, quam experientiae, solidis atque accuratis obseruationibus nixae. Quo nomine in regiam, quae Londini congregari coeperat, societatem, inuectus est, quam etsi laudauisse videri voluit, re„prehendit tamen [g], quod de generali motus doctrina excolenda minus „sollicita proletariis experimentorum minutiis se addiceret nimis, saepe„numero dicere solitus: si ex multifaria experimentorum farragine con„gesta philosophi titulus exsurgeret, nihil obstare, quo minus mulieercu„lae, olitores, pharmacopoei, et cinislones chymici in philosophorum al„bum referrentur.“ Quales voces excidere potuisse Hobbesio iuuentutem in magni Verulamii consortio exigenti et illustrem philosophum inductionem experimentis factam toties inculcantem audienti, merito miramur. Quae res effecit, vt a naturae sacerdotibus maxime Boyleo magnis arietibus confoderetur, conuinceretur que satis modice apud eum habitare philosophiam [h]. Plura et extantiora sunt, quae in morali philosophia Hobbesii acutissimorum virorum seueritas reprehendenda notauit, et quae multis libris aduersariorum ei caterua obiecit. Monent enim: tetram eam esse, et litibus in aeternum serendis atque humanae societati euertendae aptam, eoque minus ferendam, quo minus dissentientibus inter se opinionibus constet, quarum vna tollat alteram atque conficiat. Apertam sapere impietatem πρῶτον ψεῦδος ab Hobbesio fundamenti loco positum: nihil esse natura iustum vel iniustum, bonum et malum, honestum vel inhonestum, sed omnem hanc actionum humanarum moralitatem ex pactis, et summi potissimum magistratus iudicio, voluntate atque decreto esse deriuandam: id enim velle ius omnium in omnia, in statu naturali ab Hobbesio tantis nisibus assertum et defensum: eoque legem naturalem omnem, et hominis obligationem, antequam imperio alterius se aut vi coactus, aut metu compulsus subiecerit, plane tolli. Sequi autem inde, quod ipsum quoque Hobbesio non displicuerit: imperium, siue potestatem summam, absolutam esse, nec legibus vllis circumscriptam. Quod quam nefarium et a Christiana, immo naturali quoque pietate alienum sit, cum vidisset Hobbesius, eo quod omnem religionem ad legis ciuilis eam constituentis auctoritatem reuocet; ipsum a suo principio defecisse, ne omnem Numinis sensum ac religionem exuisse videretur, ideoque religionem aliquam communem, et pietatem quandam naturalem, quae a priuatis et a magistratu non dependeat, admisisse [i], coactumque leges quasdam naturales concedere, pacto non stabilitas, quas naturaliter migrare nefas sit [k]. Porro quoque inconstantem Hobbesii animum, monent, turpiter in ipsam illam potestatem, quam regi velificaturus tantopere euexerat, peccauisse, eo quod Cromuellianis partibus postea fauentior, ad illas partes philosophiam suam attemperauisset: hincque contradictiones philosopho indignas esse enatas, cum enim homini in statu naturali ius

g) Ibid. p. 47.
h) Conf. BVRNET. l. c. T. I. p. m. 211. et scripta Mathematicorum recensita a biographo et in Bibliotheca iuris imperantium c. 1. pos. 7. §. 8. p. 77.
i) De Homine c. 14. p. 78.
k) De Ciue c. 6. §. 15.

ius in omnia tribuisset, vt pacto tamen, quo imperium ad vnum deuoluitur, sua constet firmitas, ad leges iterum naturales, dictamenque rectae rationis circa ea, quae agenda vel omittenda sunt prouocauisse [l], at vt elabendi rimam haberet, in conclusiones eas logicas, de rebus agendis aut omittendis commutauisse, hoc vero pacto summi imperantis potentiae neruos incidisse, frustraque ad scripturae auctoritatem prouocauisse, quam ipsam quoque vim legis ex voluntate summae potestatis habere asseruerit. Maxime autem vrgent, qui Hobbesio infesta signa opposuerunt, bella, inimicitias, lites armorumque vim necessario ex hoc iure naturali Hobbesii oriri, cum ex iure hominis salutem suam vi, et belli auxilio quaerendi, si pax desit, id necessario sequatur. Fas enim hoc pacto esse homini, ea moliri omnia, quae ad vitam suam conseruandam facere possunt, quin republicas ideo ab hominibus sceleratis turbari posse, si aliter vitae salutique suae consulere nequeant, eo quod ad sui conseruationem id facere intelligant. Nec obstare huic naturali principio ab Hobbesio posito renuntiationem iuris sui et consensionem in imperium alterius, cum, si sceleratus suae conseruationi obesse potestatem supremam intelligat, necessario ad legem illam vniuersalem, quae caussa consensus sui fuerat, recurrat. Non enim obtemperaturum esse hominem illi, in quem ius suum transtulit, si se conseruare eius ope non posse intelligat, sicque facem seditionibus praeferri, et ad omnia audenda animum facinorosis accendi posse. Praeterea obseruant, iuris illius ad omnia, quod summi habent imperantes, nullum plane vsum in iure gentium esse, cum singuli reges atque principes summa potestate regnantes ius ita habeant faciendi, quod libet, et hoc modo infinita bella serendi occasionem inueniant titulosque iustissimos. Sunt et alia, quae magna indignatione in hac Malmesburiensi philosophia reprehendunt viri docti, e. c. leges a sola potentia, cui resisti nequeat, deriuatae, et ex metu poenae obortae; qua definitione salua nemo pro salute imperantis et reipublicae se obiiciat, vel sceleris licentiam atque impunitatem nactus, et vinculo, quod poenae metus iniicere solet, solutus, a violando iure abstineat. Sed his immorari diutius ob rationes instituti nostri non licet [m]. Non tacendum tamen fuisse viros nonnullos doctos quibus visum nec tam inepte, nec tam impie philosophatum fuisse Hobbesium a plerisque non satis intellectum. Non enim iuris naturalis, aeterni et diuini institutiones eum voluisse scribere contendunt, sed politicam artem tradere, quae supposita hominum natura, corrupta et affectuum intemperie turbata, quid faciendum sit principi, quid subditis vtilissimum et suadendum sit, exponat. In quo saxo voluendo imprimis industriam atque acumen ingenii demonstrauit cel. GVNDLINGIVS [n], quo colore et verisimilitudine? hoc loco definiri non potest, facileque ex *Leuiathane Hobbesii* intelliget Lector paulo attentior.

§. XV.

l) De Ciue L. II. c. 1. § 9.

m) Conf. CVDWORTHVS Syst. int. passim et MOSHEM. ad eum p. 1199.

n) Diss. de Statu naturali Hobbesii in corpore iuris ciuilis defenso et defendendo Hal. 1709.

§. XV. Praeter haec, quae in ipſo ſyſtemate Hobbeſiano reprehenderunt philoſophi, alia quoque ſunt, quae in eo ſolent culpari. Et paedagogicos quidem mores, quos nouo vocabulo paedantiſmum vocare ſolemus, ei obiicit cl. VLRICVS HVBERVS [o], *eo quod in morali philoſophia, quas plerasque nouas et inauditas habebat ſententias, adeo certas indubitatasque praedicet, vt ſe non diſputare, ſed computare atque demonſtrare affirmet: tam inuſitatae certitudinis vnam dicat hanc eſſe rationem, quod nemo eorum, qui de iisdem rebus ſcripſere, commodo vſus ſit docendi principio. Eſſe autem illud: incipit in ipſis dubitandi tenebris filum quoddam rationis, cuius ductu euaditur in lucem clariſſimam. Hinc omnia eum Graecorum Romanorumque aliaque morum ſcita, tanquam praeiudicia miſſa facere, etiam talia, quae omnium prima putabantur, veluti, hominem eſſe ſocialem etc. quod autem e dubitandi tenebris emergens clare diſtincteque perceperit, hoc eiusmodi eſſe crediſſe, vt ipſum fallere haud poſſet, niſi, Deum mentis et cogitationis artificem fallaciae arguere vellet; hincque ſe computare, ſe demonſtrare, ſe γεομετρεῖν gloriari. Hanc ſtudendi viam ingreſſum, cum in rationalibus ſibi plauderet, facile ad exiſtimandum adductum eſſe, nec in literis Dei interpretandis quicquam illi methodo eſſe anteuertendum. Hac vero ratione, dum ex ea poſitione, quicquid clare et diſtincte percipio illud verum eſt, concludat, in rebus etiam incertis obſcurisque iudicandis nihilo magis ſe falli poſſe, quam Deus O. M. deceptor eſſe queat: vehementer metuendum eſſe, eam lucem clariſſimam, quae ex tenebris methodicae vniuerſaeque dubitationis oriatur, nihil eſſe, quam arrogantem δοκησισοφίαν et abruptam αὐτογνωμοσύνην, quae cum aliorum contemtu iunctae ſint veriſſimi characteres formidabilis paedantiſmi, quem nobilis ille philoſophus palam prae ſe ferat, quando regibus et principibus operam ſuam venditet emendandi reformandique omnes academias et profeſſionum diſciplinas, vt miſſis veterum inſtitutis ſua principia et inſtituta pro geometricis veritatibus vbique haberentur. Quam dubitandi viam licet alii quoque hoc vitio non correpti receperint, poſſe tamen eam Hobbeſio ad probandum eius paedantiſmum obici, eo quod ad doctrinae faſtum pergat.* Miramur, Clariſſimum virum, dum hanc vitii literarii maculam Hobbeſio inurit, maluiſſe in principio quodam logico haerere, et obſcure ſatis atque ambigue ex eo paedantiſmi ſuſpicionem alere, quam ad apertos eius vitii characteres recurrere, quos expreſſiſſe Hobbeſium, negari non poteſt. Spiritu enim contradictorio occupatum, omnibus bella denuntiaſſe, et ambitione plenum ſui vnius lumina toti orbi mathematico velut inſanienti oppoſuiſſe, contradictionis autem impatientem, et ab opinione ſemel recepta deflectere neſcium fuiſſe, et magna pertinacia, ad inuidiam vsque progreſſa diſputauiſſe, ſupra iam obſeruauimus, quae

Paedantiſmus et alia vitia Hobbeſio obiecta.

o) Orat. de Paedantiſmo p. m. 66.

quae omnino ſcholaſticos illos mores philoſopho indignos produnt. Addi his poteſt intolerabilis iactantia dudum a viris doctis in Hobbeſio reprehenſa, qua ſe ſolum aliquid vidiſſe, et ad ſuam vsque aetatem omnem terrarum orbem coecutiiſſe non credebat modo ipſe, ſed aliis quoque perſuadere conabatur. Quod non praeter rem illi vitio verti, vel vna quam libello *de Ciue* praemiſit, praefatio ſatis poteſt oſtendere, in qua ad ſuam vsque aetatem veros iuris naturalis fontes neminem vidiſſe, ſe vero eos detexiſſe, magna fiducia gloriatur. Vnde facile perſuademur, verum eſſe quod de Hobbeſio narrat CONRINGIVS [p]: eum edito libro de Ciue non dubitauiſſe his verbis gloriari: *Phyſica res nouitia eſt, ſed philoſophia ciuilis multo adhuc magis, vt quae antiquior non ſit libro, quem de ciue ſcripſi.* Id quod EIDEM [q] occaſionem ſuppeditarit Hobbeſio ingenium tribuendi nouitatum ſtudioſum maxime temerarium, praefidens, ineptum. Addi his poteſt, quod maximopere in Hobbeſio reprehenditur, et ex ſtudio hypotheſin ſemel electam mordicus defendendi omnibusque contradicendi ſequitur, philoſophum Malmesburienſem ſibi ipſi contrarium ſaepe numero eſſe, atque ſibi non conſtare; cuius vitii ſupra iam exempla attulimus. Obiecitque ei RAPINVS [r], eruditionis eius et ingenii, cetera laudator, adeo inconſtantem eſſe et a ſe diuerſum, vt cum toties in Epicuri hortos tranſiuerit, Ariſtotelem tamen ſequi haud ſemel voluerit.

Profanus erga C. R. animus obiectus Hobbeſio.

§. XVI. Nullum tamen ἔγκλημα animum Hobbeſii ſauciauit magis, et foediorem memoriae eius maculam inuſſit, quam ſuſpicio clandeſtini atheiſmi, toties ei viuo ab Anglicanae eccleſiae theologis obiecti, et mortuo quoque ad hunc diem imputati. Eum enim fuiſſe contendunt, qui, dum clero infenſior malas nonnullorum artes caſtigare contenderet, in ipſam ſanctiſſimam Chriſtianorum fidem, et oracula ſacra iniurium ſe praeſtiterit, talia autem principia admiſerit, quae Deum quidem externa profeſſione aſſerant, at reconditam tamen et indirecte probatam impietatem ſapiant, et generi ideo humano ſint longe periculoſiſſima. Cum autem duo ſint accuſationis huius capita, vnum de conculcata ab Hobbeſio religione reuelata, alterum de eiecta proditaue religione naturali, vtrumque paulo plenius excutiendum eſt. Et religionis quidem Chriſtianae myſteria euiluiſſe Hobbeſio, plerique qui calamum in eum ſtrinxerunt, conqueſti ſunt, et ex noſtrae quoque eccleſiae gremio obſeruauerunt magni nominis theologi IO FRANC. BVDDEVS [s] et IO. LAVR. MOSHEMIVS [t]. Quod ita quidem ab heroë ſuo depellit, qui elogium eius ſcripſit, anonymus [u], vt dicat, *religionem Chriſtianam eum quatenus in eccleſia Anglicana, reſectis ſuperſtitionis ineptiis regni legibus ſtabilitur,* ex

p) De ciu. prud. c. 14. HVBER. l. c. BOECLER. praef. Comm. in Grotium, MORHOF. Polyhiſt. Tom. II. pag. 116. MOSHEM. ad CVDWORTH. loc. cit.

q) Conringiana p. 76.

r) Reflexions ſur la philoſophie p. 55. MOSHEM. ad Cudworth. p. 74. 1197. Catal. Biblioth. Reimmann. p. 985.

s) Introd. in hiſt. theolog. p. 1448. 1765.

t) Ad Cudw. p. 1198.

u) pag. 80.

ex animo amplexum esse, eamque contra pontificiorum simul et sectariorum insultus strenue propugnauisse: controuersias quidem theologicas maxime auersatum esse; quicquid autem ad pietatis exercitia aut bonos mores conferret, plurimi fecisse: sanctius illi et reuerentius visum de Deo credere, quam scire. Sacerdotes interim inculpare solitum esse, qui Christianam religionem absolutam atque simplicem vel superstitione macularent, vel inanibus interdum et profanis speculationibus implicarent. Optime autem populo consultum fore censuisse, si scholasticorum dogmatum vice, aequi rectique praecepta, et cuiusque imperii leges ciuiles publice recitarentur, quibus homines ad suum erga magistratus obsequium, mutuaque vitae ciuilis officia formarentur. Ipsum etiam conatum esse maxime, vt post rectos de summo Numine conceptus dictis vitae officiis, tam publicis, quam priuatis ad virtutis et prudentiae dictamen rite fungeretur. Verum enim vero valde veremur, vt haec speciose quidem et in laudem Hobbesii dicta illi sufficere videantur, qui verba sibi dari non passus, ipsa Hobbesii φιλοσοφούμενα, praecipue ea, quae in *Leuiathane* proposuit, attente considerauerit. Talia enim ibi occurrunt, quae a viro Christianae legi ex animo addicto proficisci minime possunt, et leuitatis in religione reuelata Hobbesium magnis argumentis arguunt. Quod ne ad inuidiam in celeberrimum philosophum cumulandam dixisse, videamur, ad *caput trigesimum tertium* dicti libri prouocamus, et aequum atque sanctissimae fidei nostrae amantem Lectorem arbitrum poscimus. In eo enim loco de numero, antiquitate, scopo, auctoritate et interpretibus librorum sacrorum ita differit, vt a profano animo parum abfuisse, et pleraque, quae reuelatio tradit, ad sacerdotum inuentiones retulisse merito videatur. Docet enim: *Libros illos solos canonicos, id est, leges esse in vnaquaque ciuitate, quae summi imperantis auctoritate latae sint; imperantium omnium imperatorem Deum quidem esse, et illi a ciuibus praestandam obedientiam, quicquid in contrarium iubeat rex terrenus. Sed de obedientia Deo praestanda controuersiam nullam esse. sed quando et quid locutus sit Deus, idque ab iis, quibus nulla data est reuelatio supranaturalis, sciri non posse, nisi per rationem illam naturalem, qua pacis et iustitiae obtinendae caussa auctoritati summarum potestatum se submiserunt. Quatenus non differant scripturae a legibus naturae, dubium non esse, quin sint leges Dei, auctoritatemque habeant, omnibus, qui ratione naturali praediti sunt, manifestam. Sed auctoritatem hanc non aliam esse, quam quae doctrinae omni morali, si vera sit, attribuenda sit; si leges a Deo ipso factae sint, nempe leges diuinae positiuae, nulla accedente auctoritate humana, illis solis leges esse, quibus Deus ipsas ita promulgauerit, vt nulla illis per ignorantiam relinquatur excusatio. Illos igitur, quibus Deus non reuelauerit supernaturaliter, quod scripturae ab illo sint, vel eos, qui illas praedicant, ab eo missos esse, nulla, vt eas recipiant, auctoritate obligari, praeterquam*

 eius,

eius, qui ſummam habet in ciuitate poteſtatem. Hanc autem vel ciuilem eſſe vel eccleſiaſticam: eccleſiam autem ſiue ciuitatem eccleſiaſticam vniuerſalem non exiſtere: adeoque quicunque habeat poteſtatem legitimam faciendi, vt ſcriptura aliqua pro lege habeatur, poteſtatem etiam habere, eiusdem ſcripturae interpretationem approbandi et improbandi. Non colligemus plura hoc loco, vbi alia omnia agenda ſunt, cum haec ſufficiant pio lectori, vt ipſi conſtet, quam periculoſae ſint et exitiales Hobbeſii hypotheſes ciuitati Chriſti: his enim innumera ſuperſtruit, quae omnino ſunt ſuſpectiſſima, v. g. non habendos pro prophetis illos, qui religionem aliam docent, quam quae ab eo, qui perſonam Dei in ciuitate gerit, legibus permittitur etc. Tacemus paradoxa et profana alia paſſim in iſto libro occurrentia. Ad quae deueniſſe Hobbeſium hominem nec iudicio acri, nec animo erecto deſtitutum, minime mirandum nobis eſſe videtur, reputantibus circumſtantias Hobbeſii. Multa enim per abuſum irrepſiſſe olim in eccleſiam, ipſis DEI praeceptis ab Apoſtolis traditis contraria probe videbat vir acutus, et imprimis quantis fallaciis artibusque ad erigendam confirmandamque potentiam et vtilitatem ſuam clerus vſus eſſet, nouerat; haec apud proteſtantes quoque obtinere eo firmius credebat, et non ſatis emendatam eſſe eccleſiam ſibi perſuadebat, quo plures in nefandis motuum inteſtinorum apud Anglos tumultibus videbat ex clero, qui nefariis artibus omnia miſcerent, queis grauem dicam ſcripſit in praefatione libri *de Ciue;* ita quod hominum vitium fuit, ad rem ipſam transferendo, miſero paralogiſmo ſe ipſum decepit atque alios, et malo morbo medicinam attulit deteriorem; nempe videns ſectarios in mille capita et tot opiniones diuidi, et ſectarum ſuarum praetextu vti ad euertendum regnum, ipſam religionem ſummi imperantis arbitrio ſubiecit, vt eo fortius rebelles animos conſtringeret. Id quod eo confidentius auſus eſt Hobbeſius, cum hoc pacto principem ſuum abſoluta poteſtate frui poſſe crederet, et ita euitari turbas ſperaret, quas exitiales eſſe obtentu religionis ſperauerat. Ferre autem non potuit, vt eccleſia a ciuitate dirimeretur, et ab imperante ciuili conſtitueretur diuerſus alius, qui ſacrae ciuitati praeeſſet. Quod cum in eccleſiae Romanae addictis vehementer improbaret Hobbeſius, eam, quam illi Romano pontifici poteſtatem tribuunt, immo maiorem adhuc tribuit imperanti. Qua in re hiſtoriam ſacram et eccleſiaſticam ſibi prudentiae regulas ſubminiſtraſſe ſibi perſuadebat: aſt eam haud ſatis attente conſiderauerat, nec ad veram eccleſiaſticae ſocietatis indolem reſpexerat, quo fieri non potuit, vt non de legibus ſacris, quibus nititur, perperam iudicaret. Tacemus notiones ſenſuales, quas mathematicis ideis interdum refertus, cum contemtu aliorum ſibi effictas in ſacram doctrinam infarſit, ineptumque de potentia DEI abſoluta commentum ſacrae doctrinae intruſum, quod falſa ei dogmata perſuaſiſſe obſeruatum eſt illuſtri LEIBNIZIO [x]. Mirum itaque non eſt, in tot deuia fuiſſe abreptum

x) Leibnitianis loc. cit.

abreptum Hobbesium, multaque affirmauisse odio cleri, quae ferri a Christianis haud possunt.

Atheismus Hobbesio obiectus.

§. XVII. Quod ad alterum accusationis caput attinet, quod impietatis naturalis culpam Hobbesio tribuit, consensere in eo plerique, qui in illum insurrexere, frigidam atheis Hobbesium suffudisse; imprimis magnae parti Britanniae literatae suspectus eo nomine factus est, inter quos, praeter alios multos a REIMMANNO [y] appellatos, imprimis nominamus BVRNETVM [z], BENTLEIVM [a], PARCKERVM [b], CVDWORTHVM [c]. Similem in Malmesburiensem censuram ediderunt etiam extra insulam viri multi doctissimi, inter quos eminet HERM. ALEX. ROELLIVS [d]. Aliis autem, nimis acerbos Hobbesio esse hos iudices visum est, nec inter eos referendus iudicatus est, qui aperte a numine defecissent. Inter quos post GOD. ARNOLDVM [e], leui manu, vt solet, hac opera perfunctum, aliosque eminuit, qui eleganti eruditione pro Hobbesio apologiam scripsit NICOLAVS HIERONYMVS GVNDLINGIVS [f]. Huc autem, si ea in compendium contrahamus, quibus impietati fuisse patrocinatum philosophum Britannum viri docti censuerunt, potiora redeunt: adscripsisse eum Deo corpus, et quantitatem illi tribuisse, adeoque velut vniuersi partem considerauisse. Sapientiam DEI esse incomprehensibilem et chimaericam, statuisse; negauisse de Deo motum, contendisse quoque, non posse omnes homines naturaliter Deum agnoscere: habuisse atheismum non pro peccato iniustitiae, sed imprudentiae; denegasse hominibus ideam de Deo; sustulisse spiritus omnes eorumque operationes; religionem subiecisse legibus imperantis, et metui magis, ignorantiae et fraudibus adscribere, quam Deo. Porro introducere necessitatem quandam fatalem, et omni libertati humanarum actionum contrariam, qua ipsi tandem Deo mali moralis origo tribuenda sit. His nonnulli atheismi in vita demonstrati vestigia, quae se deprehendisse putant, adiiciunt. Grauia esse huius accusationis capita et speciosa, nemo non videt: habent tamen qui Hobbesio fauent, quod non sine verisimilitudine ad eum excusandum defendendumque regerant. Et quod Deum corpus esse atque quantitatem recipere dixerit, non scholastico sed Hobbesiano sensu sumendum esse, monent. Intelligere enim Hobbesium corporis voce, aliquid quod existit realiter habetque magnitudinem aliquam, idemque esse, quod aliis vocatur substantia, et phantasmati opponitur. Quo posito dici non posse, omne corpus esse partem vniuersi, nec sequi inde, quod magnitudinem Deo tribuat, quod habeat eam pro tali, quae extensa sit vel finita. Esse enim eam magnitudinem infinitam, ipsumque immensitatis attributum: nec potuisse habere ens summum primumque pro parte vniuersi, cuius illud caussam efficientem constituerit. Pas-

 sim

y) In Hist. Atheismi Sect. III. c. 8. §. 4. p. 444.
z) l. c. p. 211.
a) De stult. et irrationab. atheismi pag. m. 52.
b) Disp. I. de Deo p. 95.
c) Syst. intell. passim.
d) De Relig. nat. §. 67.
e) Hist. Haer. et eccl. P. II. L. XVI. c. 17. p. 583.
f) Obseru. Select. T. I. obs. II. p. 37. Gundlingian. P. XIV.

ſim autem, et quidem in Leuiathane ex via cauſſarum, neceſſitatem exiſtentiae diuinae eum demonſtrauiſſe euiciſſeque, Deum pro primo motore eſſe habendum. Nec, ſi concedatur, inepte ſtatuiſſe Hobbeſium, Deum eſſe corpus, ideo atheiſmi maculam illi inuri poſſe, cum ſimilia affirmauerit Tertullianus, impietatis ideo non poſtulatus. Quod autem comprehendi Deum non poſſe contenderit, de eſſentia intelligendum eſſe, ſupra omnem intellectus comprehenſionem poſita, non de exiſtentia, et ita quoque magnitudinem cum immenſitate eſſentiae coincidere. Porro negando de Deo motum, notiones modo Deo minime conuenientes eum reieciſſe, cum omnis motus mutationem inuoluat, quae Deo tribui nequeat. Cumque neget, poſſe omnes homines praeiudiciis impeditos Deum cognoſcere, ad negatas modo, quas ſcholae vrgebant ideas innatas id referendum eſſe, talem enim ideam homini de Deo ineſſe falſum et experientiae contrarium viſum eſſe Hobbeſio, ſtatuenti, omnem Dei ideam eſſe acquiſitam: aſt hanc praeiudiciis omnino poſſe impediri ſuffocarique, vt integrarum nationum, quae atheae habentur, exemplo conſtet. Recte autem intelligendum eſſe monent Hobbeſium, atheiſmum ex imprudentia magis, quam iniuſtitia peccare dicentem: nempe ad notionem iniuſtitiae reſpiciendum eſſe, quae ex ſola pacti violatione oriatur: atheum itaque iniuſtum dici non poſſe, qui nec Deum agnoſcat, nec in eius imperium conſenſerit, adeoque contra legem non agat, quamuis ſtultiſſimus cenſendus ſit, quoniam ſe ſummae potentiae audacter opponat. Verum etiam eſſe, quod Hobbeſius contendit, comprehendi non poſſe quid ſit Deus, quaecunque enim de Deo comprehendamus, negatiua eſſe, non affirmatiua. Quamuis autem concedi poſſit, negaſſe Hobbeſium ſpiritus, inde tamen non ſequi, ſuſtuliſſe eum numen, quod poſſit exiſtere, etiamſi ſpiritus non exiſtant. Principia vero moralia ab eo tradita licet peccent, non tollere vel Deum vel religionem naturalem, ſed vtrumque ſupponere: vitia autem iuuentutis inhumaniter ad exſculpendum atheiſmum practicum aduocari. Non patitur locus, vel inſtituti noſtri ratio, vt haec omnia excutiamus, et quod pondus vtriusque partis argumentis inſit, expendamus. Debet id in peculiari hiſtoria atheiſmi fieri, vel inſtituta comparatione et inſpectis atque conſideratis hypotheſibus Hobbeſii a lectore definiri. Ne vero abeamus ἀσύμβολοι, ita poſcentibus tractationis noſtrae legibus, paucis, quid nobis de hoc argumento videatur, modeſte exponemus. Et prudenter quidem in inurenda atheiſmi macula verſandum eſſe, iterum iterumque monemus, adeoque diſtinguendum eſſe iudicamus inter apertum directumque Numinis hoſtem, ratiociniis veram DEI exiſtentiam euertentem, et inter illum, qui indirecte talia admittit principia, eaque ſui ſyſtematis fundamenta ponit, quae et religioni euertendae apta ſunt, et in ipſam DEI notionem veram iniuria. Attendendum autem eſſe, quo quis animo, quaue conſequentiarum vel neceſſitate, vel imprudentia talia aſſeruerit, quae latam atheiſmo viam poſſunt pandere. Dici non poteſt, quantum atheiſmi

atheiſmi hiſtoriam turbauerit neglecta haec obſeruatio. Ea igitur rite conſiderata, ab atheiſmi directi infamia Hobbeſium liberandum eſſe cenſemus. Multoties enim philoſophus et Deum eſſe ſtatuit, et neceſſario exiſtere multis rationibus euincit, et ſummam in eo potentiam agnoſcit, eosque, qui aut mundum eſſe aeternum dicunt, aut Deum res humanas negligere aſſerunt, impios eſſe et in Deum iniurios affirmat: notionem autem Dei non omnem homini negat, ſed comprehenſiuam tantum, eo quod intellectus finitus infinitum et immenſum ens comprehendere non poteſt, quo pacto ideam exiſtentiae diuinae homini non denegauit. Tacemus alia, quae conſiſtere in ſyſtemate Hobbeſiano nequeunt, ſi Deum tollas. Aſt licet inter apertos Numinis hoſtes Hobbeſius referendus minime ſit, fatendum tamen, ſi veritatis magis ratio habenda eſt, quam laudis ex ingenioſa apologia captandae, excuſari Hobbeſium, negarique non poſſe, talia eum affirmauiſſe, quae religioni naturali pariter atque reuelatae valde aduerſantur, euincuntque, ſi non ſtudio dataque opera, a qua animi malitia libenter eum liberamus, certe ſupina negligentia et praeiudicio facile euitando talia eum praecepiſſe, quae ſanam Dei notionem euertunt, et impietati viam ſternunt planiſſimam. Et quod ad ipſam DEI ſubſtantiam, quam corpus dixit Hobbeſius, attinet, aut prorſus fallimur, aut intellexit philoſophus etiam in *Leuiathane*, qui curas poſteriores continet, notione corporis non modo ſubſtantiam certam, realiter exiſtentem et phantaſmati ſiue non-enti oppoſitam, ſed certam quoque ſubſtantiam, loco et figura determinatam, adeoque extenſione definitam. Scribit enim [g] diſerte: *Spiritus loco et figura, id eſt terminis et magnitudine ſua aliqua determinatur, et proinde corpus eſt, vtcunque tenue et inſenſile.* Non poterat aliter ſtatuere Hobbeſius, cum ſemel inepto iſto praeiudicio animum repleuiſſet [h]; *quia quicquid concipimus perceptum eſt ante in ſenſione, ideo nullam ineſſe homini poſſe imaginationem rei, quae non ſit percipienda ſenſibus; neminem itaque concipere aliquid poſſe, niſi vt in loco, et finita aliqua magnitudine praeditum, et diuiſibile in partes, neque aliquid eſſe totum in vno loco, et totum in altero tempore eodem.* Aſt videbat ſimul prorſus ita concidere omnem Dei notionem, quae infinitatem et immenſitatem illi tribuit. Certus itaque et pertinax in aſſerenda hypotheſi, nihil exiſtere, quod non ſit corpus, habeatque ſitum et figuram, ad ignorantiae aſylum, more toties in orbe philoſophico vſitato, confugit, et ideam infiniti homini nullam eſſe, conceptum nullum, adeoque nomen Dei non vſurpari aſſeruit, vt illum concipiamus, ſed vt honoremus. Quae ſatis clare produnt, Hobbeſium maluiſſe de Deo prorſus tacere, hominique eius ideam denegare, quam inepte ſubſtantiae definitioni, imaginationis et ſenſionis perceptioni nixae nuntium mittere. Nec obiici poteſt Hobbeſium de iis tantum ſubſtantiis loqui, quas homo poteſt concipere atque comprehendere, Deum autem, velut ſubſtantiam infini-

g) c. 12. p. m. 56. h) Ibid. c. 3. p. 13.

infinitam et ſupra omnes alias ſubſtantias poſitam his limitibus non circumſcripſiſſe. Alio enim loco ita de corpore diſſerit, vt clariſſime conſtet, nihil eſſe in vniuerſo, quod non iſta corporis notione comprehendatur. Ita enim ſcribit [i]: *Corpus ſignificat vniuerſaliter* (ita nec Deum excipit) *id quod locum aliquem certum implet ſiue occupat, nec dependet, vt locus ipſe a noſtra imaginatione, ſed PARS EST realis eius, quod vocamus vniuerſum. Vniuerſum enim, cum ſit corporum omnium aggregatum, nullam habet partem, quae non ſit etiam corpus, neque PROPRIE dicitur corpus, quod non ſit totius vniuerſi aliqua pars.* Ex quo loco id, niſi prorſus coecutimus, euincitur, intellexiſſe Hobbeſium notione corporis non modo ſubſtantiam exiſtentem, ſed a ſitu, loco et figura determinatam quantam, qualis cum extra vniuerſum eſſe nequeat, inde ſequi, quod ſit pars vniuerſi. Quae ſi ſupponantur, vt diſertis Hobbeſii verbis affirmantur, non poſſumus aliter ratiocinari de Deo Hobbeſii, quam voluiſſe, eum eſſe corpus, id eſt ſubſtantiam realem, quae locum occupat et pars eſt vniuerſi. Non moramur, quod patroni eius clamant, remouiſſe eum Deum ab his vniuerſi partibus, aſſeruiſſe eius immenſitatem, ideoque ſupra hominis captum ideam DEI poſuiſſe. Concedemus id viris doctis, qui cauſſam Hobbeſii defendendam ſuſceperunt; nihil aliud autem inde lucrabuntur, quam quod ſupra in argumento quoque morali obſeruauimus, Hobbeſium principiis ſemel imprudenter electis pertinacius adhaerentem maluiſſe ſibi contradicere, quam errori nuntium mittere; et talia affirmauiſſe, quae inter ſe conſiſtere nequeunt. Illud certe ex hoc loco luculenter demonſtratur, quod Gundlingius negauerat, corpus omne, adeoque et Deum, quem corpus eſſe dixit, eſſe partem vniuerſi. Quod quam abſurdum ſit de Deo ſtatuere, quilibet intelligit, qui, quid Deus ſit, nouit, et ipſius Hobbeſii verbis ſubſcribit [k]: *Figuram Deo adſcribere eſſe contra honorem DEI, qui ſit infinitus.* Praeterea ita de attributis Dei philoſophatur Hobbeſius, vt impietatis patroni et ipſe eorum coryphaeus Spinoza fauentiſſima apud eum placita inueniant. e. g. Statuit, contra Dei honorem eſſe, ei attribuere proprie paſſiones, poenitentiam, iram, miſericordiam [l], immo attribuendo Deo voluntatem, non debere nos per voluntatem appetitum rationalem intelligere, qualis in homine eſt, ſed diuinam potentiam, qua omnia, quae fiunt, efficit, et ita intellectum quoque Dei eſſe de diuina et incomprehenſibili potentia intelligendum [m]. Licet enim Hobbeſius corporeos paſſionum conceptus, quos ſolos homini tribuit, remouere videri velit, vident tamen, qui oculis non carent, cuncta eum ex vna diuinae potentiae, quam vnicum eius attributum verum agnoſcit, modificatione deriuare. Nam vnicum eius nomen τὸ EST, exiſtere, adeoque ſola exiſtentia comprehendi, affirmat. Et eodem talo quoque ſtat aſſertio, in regno Dei naturali regnandi

i) c. 34. p. 183. ſeq.
k) Ibid. c. 31. p. 170.
l) loc. cit.
m) De Ciue c. 15. p. 259.

gnandi et puniendi eos, qui leges ſuas violant, ius Deo eſſe a ſola potentia irreſiſtibili, non vero a peccato antecedente: id quod omnem ſanctitatis, aequitatis et iuſtitiae diuinae notionem euertere, et Deum ſibi ipſi eripere, prudens quilibet fatebitur. Non diſputabimus, qua animi voluntate quoue ſcopo, bono an malo, talia Hobbeſius dixerit; lubenterque patimur, ſi quis excuſationem afferat, eum potentiae idea deluſum incommoda magis verba dediſſe, quam prauos ſenſus induxiſſe; quamuis valde vereamur, vt vbique ita iuuari queat Hobbeſius, aſt concedendum quoque eſt, talia haec eſſe, quae ſanis de Deo notionibus prorſus refragentur, et impietati portam latiſſimam aperiant, nefariisque conſiliis occupatos facile ad atheiſmi ſcabiem ſeducant. Id quod reuera eueniſſe, vnius Ioannis Roſtae comitis exemplum probat, qui cum a deteſtabili, quo totus detentus erat, atheiſmo tandem ad meliores de Deo ſenſus rediret, faſſus eſt, ſacellano ſuo Roberto Parſonio: ſtolidam Hobbeſii doctrinam, quam tantopere fuerit admiratus et ipſum, et meliorem regni partem ſeduxiſſe. Obſeruauit autem, qui *Conuerſionis* eius *hiſtoriam* deſcripſit, Gilb. Bvrnetvs [n], eum de Deo Hobbeſiano more ſenſiſſe, nempe eſſe quidem Deum maximam potentiam, at aliis tamen attributis, iuſtitiae, irae, bonitatis, etc. vacuam; hanc potentiam quidem ſecundum naturam et indolem ſuam res omnes condidiſſe, aſt affectus, qui curam aut dolorem vel indigentiam et perturbationem indicant, habere nullos, adeoque nec amori apud eum, nec odio, nec praemio, nec poenae locum eſſe. Quod reliquum eſt, non inficiandum, veritatis fulgore oculos Hobbeſii perſtringente, ex errore eum interdum ad ſe rediiſſe, et ſaniora attuliſſe, aſt parum cum principiis eius cohaerentia. Monet etiam praeſtantiſſimus Moshemivs [o], extremis vitae annis Hobbeſium apologiam exarauiſſe, eaque omnia, quae in Leuiathane olim ſcripſerat, ſapientium iudicio ſubieciſſe; teſtatum, ſe cum librum illum componeret, ingenii potius intemperantiae, quam rationi obſecutum eſſe, nec opiniones eo comprehenſas poſtea defendiſſe. Antonium Wood id in Athenis Oxonienſibus memoriae prodidiſſe, et credibile eſſe, nil contra animi ſententiam feciſſe hominem, cum et natura procliuis eſſet, ad ea mordicus retinenda, quae ſemel complexus erat, et ita infectus arrogantia, vt vix ſine conuiciis diſputare poſſet, nec tum eſſet aliquid, quod metueret, quum aulae imprimis carus eſſet, magnaque Caroli II. regis beneuolentia frueretur. Non inuidemus Hobbeſio hanc gloriam, reſipuiſſe eum ab illis erroribus, quos nec philoſophia ſobria atque prudens probat, nec ferre poteſt reuelatio; fatemur autem, ſcrupulum nobis mouere de fide atque veritate narrationis Woodii auctorem *Vitae Hobbeſii*, qui hanc palinodiam non modo prorſus tacet, et obiiſſe eum in iis opinionibus, quas rectas et pias credebat, teſtatur, ſed et narrat, ea quae de Hobbeſio in antiquita-

n) p. 87. et in Praef. p. 16. 25. o) l. c. p. 74.

tiquitatibus Oxonienſibus ſcripta ſunt, magnam mutationem ab editore Ioanne Fello eſſe paſſa, eumque contra apologiam Hobbeſii amarulentam epiſtolam operi adieciſſe, in qua Malmesburienſe animal, irritabile et vaniſſimum, aegre fert, negare, quod Leuiathan liber ſit publico damno notus et monſtroſiſſimus. Haec enim anno cIɔ Iɔ CLXXIV ſcripta ſunt, quo extremam iam ſenectutem Hobbeſius attigerat. Editoris itaque fide haec ſtentque cadantque; cum arrogantia et pertinacia philoſophi huius, et imprimis theologorum contemtus, vix ferre videantur, vt reſipuiſſe, et Leuiathanis decreta tantopere ſibi deamata damnauiſſe credatur. Faſſus itaque Deum eſt Hobbeſius, vt in ſummam cuncta contrahamus, ſed talem, qui Dei nomine indignus eſt: vel ſi dicendum, quod res, vidit Dei exiſtentiam naturamque eſſe certiſſimam: aſt cum hanc cum abſurdis principiis ſuis conciliare non poſſet, maluit de Deo ineptire, cauſſando, Deum nos non intelligere nec capere, adeoque honorandum quidem eſſe, non vero definiendum. Quod ſimili modo Epicuro quoque eueniſſe, eodem, quo Hobbeſius, praeiudicio ſeductum, in cuius caſtris ille ſaepius militauit, ſuo loco oſtendimus.

Aduerſarii Hobbeſii.

§. XVIII. Talis cum fuerit Hobbeſius, cumque paradoxa et inaudita plurima aſſeruerit, quae et noxia atque periculoſa videbantur, et quadam pertinacia ab eo defendebantur, mirum non eſt, cateruas aduerſariorum in eum inſurrexiſſe, et non modo inſulanos, ſed et extra Britanniam viros doctiſſimos Hobbeſium telis ſuis confixiſſe. Amplum conſcripſit indicem eorum, qui ſigna aduerſus Hobbeſium ſuſtulerunt, biographus eius. Inter quos prae aliis nomen tulerunt Ioannes Walliſius profeſſor geometriae Sauilianus, Sethus Wardus, aſtronomiae profeſſor Sauilianus, Ioannes Bramhallus, epiſcopus Derrienſis, Robertus Boyle, Robertus Sharrockius, Gisbertus Cocquius, Richardus Cumberlandius, Henricus Morus, profeſſor theologiae Cantabrigienſis, Radulphus Cudworthus, Samuel Parckerus, Ioſephus Glanuil, et innumera fere cohors Britannorum aliorum, vt taceamus eos, qui aliud agendo Hobbeſium refutarunt, Ioannem Franciſcum Grandis, Io. Adamum Oſiandrum, Regnerum a Mansvelt, Franciſcum Schottenium [p], etc. quorum plerique moralia Malmesburienſis ſenis principia improbarunt, nonnulli problemata eius geometrica exagitauerunt, quidam doctrinam naturalem confutauerunt. Breuiſſime omnium autem et ſolidiſſime Hobbeſiana principia expoſuiſſe et refutauiſſe Samuel Andreas dicitur LEIBNIZIO [q]. Inter hos vero Hobbeſii antagoniſtas magnum intercedere diſcrimen, et diuerſo pugnae euentu ac diuerſa armorum vi et acie eos cum illo fuiſſe congreſſos, inſtituta comparatio docet clariſſime. Et ſolide quidem atque eleganter omniumque optime mora-

p) Pleroſque aduerſarios Hobbeſii enumerant et ſcripta eorum recenſent STRVVIVS in Bibl. philoſ. c. 8. §. 7. cum add. Lotteri et Kahlii THOMAS. Hiſt. l. N, p. 84. STOLLIVS Hiſt. lit. P, III, p. 635. BVDDEVS Iſag. p. 1382. Bibl. Iur. imperant. l. c., Biographus Hobbeſii p: 96.

q) Leibniziana p. 181.

moralem Hobbesii doctrinam aggressus esse iudicatus est [r] RICHARDVS CVMBERLANDVS, tum cum manus cum Hobbesio confereret, theologiae baccalaureus, postea autem ad Petroburgensium episcopatum euectus, quem literis fata eripuerunt anno CIↃIↃCCXIX. septem supra octoginta annos natum. Huic enim debemus *de Legibus naturae disquisitionem philosophicam, in qua earum forma, summa, capita, ordo, promulgatio et obligatio e rerum natura inuestigantur, quin etiam elementa philosophiae Hobbianae cum moralis, tum ciuilis considerantur et refutantur* [s]. In hac tractatione auctor, methodum, qua dictamina rationis ex vno principio naturali deduci queant, ostendere connisus est. Illud autem eo redit: leges naturae omnes ad vnam de beneuolentia erga rationales omnes esse deriuandas, cuius etiam sanctionem ex effectis ab auctore natura tali beneuolentiae annexis euincere conatur. Quo pacto contrarium prorsus bello omnium in omnes Hobbesii principium supponens, cum Stoicis socialitatem introduxit, a Pufendorfio eodem tempore prolixe stabilitam. Cumque Hobbesius mathematicam quandam certitudinem secutus fuisse videri voluerit, ipse quoque propositiones vniuersales, ex hac beneuolentia naturali atque vniuersali oriundas reduxit ad idoneam similitudinem cum propositionibus matheseos vniuersalis de effectis computationis mathematicae, quae omnes quantitates inter se conferuntur. Hobbesium autem refutaturus, sibi ipsi illum et naturae dictamini repugnare ostendit, negantem leges diuinas proprie dictas vel e natura rerum disci posse, vel e sacris scripturis, nisi reuelatio cuique particulariter detur, quod scriptores sacri prophetae fuerint. In qua disceptatione licet maiora lumina, forte desiderari possint, acumen tamen, ordinem et ratiocinandi accurationem in caussa per se meliori, merito viri docti laudarunt. Aliam viam ingressus est ROBERTVS SHARROCKIVS, cui librum *de Officiis secundum ius naturale* [t] debemus; is enim lectione Hobbesium obruere, quam rationibus configere, maluit. GISBERTVM COQVIVM pastorem Cockingensem autem *in Anatome Hobbesianismi* librum corrasisse theologo inepto dignum, nihilque attulisse memorabile, nisi quod ex Caluino atque Beza surripuerit, obseruatum NICOLAO HIERONYMO GVNDLINGIO [u], qui videndus. Alios, ne nimii simus, tacemus.

Rich. Cumberlandii I. N. Hobbesio oppositum.

§. XIX. Quamquam autem valde inuisa fuit Hobbesii doctrina, tantum tamen abest, vt sectatores nullos inuenerit, vt potius non solummodo multos habuerit, qui eius doctrinae plauserint, sed magnam quoque politicorum apud Britannos partem eius opiniones amplexum fuisse theologi angli conquesti sint. Cuius caussam fuisse tradit vir summus, GILBERTVS BVRNETVS [x], quod in tam corruptis eius aetatis, prae-

Sectatores Hobbesii.

Z 2

r) THOMAS. l. c. REIMMANN. Hist. lit. Germ. P. VI. p. 99. STOLLIVS l. c. P. III. c. 2. p. 636. BVDDEVS Hist. phil. c. 6. p. 510.
s) Londini 1672. 4. Lubec. 1683. 8.
t) Oxon. 1660. 8. et cum obseru. SAM. REYHERI 1667.
u) Sel. Obs. T. I. Obs. 2. §. 3. p. 48. not. K.
x) loc. cit.

praecipue in aula, moribus Hobbesianorum principiorum vsus fuerit maximus et iucundissimus. Fuerunt quoque nonnulli, qui in condendo iuris naturalis systemate (reliqua enim eius placita physica, mathematicaque cum satis infirma et illepida sint, sectatores inuenerunt fere nullos) eum secuti, meliorem et luculentiorem dare Hobbesianam philosophiam conati sunt. Inter quos laudari solet LAMBERTVS VELTHVYSEN, auctor *dissertationis de Principiis iusti et decori, continentis apologiam pro tractatu clarissimi Hobbii de Ciue.* Quamuis enim plus promisisse in titulo, quam in ipsa tractatione praestitisse visus sit; obscurus quoque et confusus appareat, quo nomine castigatur CHRIST. THOMASIO [z], commendandus tamen in eo est, quod cum omnia se Hobbesii probare non posse asserat, de iure omnium in omnia et contra omnes, de pactis, velut fontibus legis etc. differere quidem constituerit ex studio se ipsum conseruandi, at illud non ex innata hominis corruptione deriuauerit, sed ex consideratione sapientiae diuinae, et ordine ac fine hominis. Quo pacto Hobbesium non tam defendisse, quam emendauisse, et tolerabiliores ei sensus affinxisse iudicandus est [a]. Nonnullis ipse quoque Gassendus in Hobbesianismi conspirationem tractus est, eo quod ius omne ex vtilitate atque pacto deriuauerit. Et valde quidem librum *de Ciue* Gassendo placuisse, ex eius epistola ad Samuelem Sorberium certum est [b]: ast aliam viam instituisse Gassendum, Epicuri sequacem, ex iis colligi potest, qui Diniensem philosophum secuti de philosophia morali Epicuri suis locis diximus. Solent et alii huc trahi, eo quod statum belli inter principia iuris naturalis non improbauerint, nominanturque Io. Christophorus Becmannus [c], Abrahamus Houtuyn [d], Regisius [e], Hombergius: quibus eo nomine addi potest Gundlingius: Ast hi licet tam malum et ineptum principium Hobbesii morale esse, quam tum facere aduersarii solent, pernegent, Hobbesiani tamen dici non possunt, cum caetera eius placita integrumque systema non admittant. Ipse vero Spinoza, haud semel Hobbesium presso pede secutus, certe plausu famaque Hobbesii callide, vt solebat, ad incrustandos errores suos vsus est, et imprimis negata attributa diuina, et assertam potentiam Dei absolutam, astute ad partes suas defendendas augendasque adhibuit [f].

Hobbesius an Epicureus?

§. XX. Fama ergo magis, vel si mauis, infamia, quam sectatorum numero et obsequio inclaruit philosophia Hobbesiana. Ea vero vtrum a veterum philosophorum quodam desumta fuerit, et imprimis annon ab Epicuro accepta videri queat, a viris doctis quaesitum est. Et ipsum quidem

z) Colloq. menstrua 1688. p. 343. Hist. I. N. p. 85.

a) BVDDEVS Hist. I. N. p. 35. REIMMANN. Hist. lit Germ. P. VI. p. 50. STOLL. Hist. lit. P. III. c. 2. §. 9. p. 634. seq.

b) BVDDEVS Hist. phil. p. 512. GROENING. Bibl. Iur. gent. Europ. p. 340.

c) THOMAS. loc. cit. p. 86.

d) PVFENDORF. App. de habitu relig. ad vitam ciuilem p. 196. 197.

e) Act. erud. 1692. p. 185. seq.

f) Vid. MORHOF. T. II. p. 117. MOSHEM. l. c. p. 1202.

dem Hobbesium omnes ante se philosophos Graecos, Latinos omniumque gentium tales iudicauisse, qui philosophiam moralem quasi facilem, nullo studio ambiendam, cuiuslibet ingenio naturali expositam et prostitutam attrectauerint, ex praefatione libri de Ciue intelligitur. Ast viderunt tamen viri docti, et praecipue in Hobbesio examinando acuti atque perspicaces, pluscula eum habere, quae Epicuro debeat. Id instituta sententiarum et opinionum comparatione prolixe demonstrare aggressus est, et haud paruam eo modo nomini Hobbesiano cumulauit inuidiam SAMVEL PARCKERVS [g]. Idem RAPINO [h] quoque visum, licet is de inconstantia Hobbesii conqueratur, eo quod mox Epicureum se praestet, mox Peripateticum. Eodem nomine, licet tectius, Hobbesium inter impietatis patronos retulit RADVLPHVS CVDWORTHVS [i]. Tacemus MORHOFIVM [k], PVFENDORFIVM [l], aliosque, quibus magna visa est intercedere affinitas inter ratas sententias Epicuri et placita physica atque moralia Hobbesii. Nos, si instituti nostri legibus ita poscentibus, sententiam ea de re nostram exponere licet, in huiusmodi comparatione caute incedendum esse putamus. Falluntur enim turpiter, et haud raro immerito philosophos odio cumulant, qui ob quandam opinionum similitudinem et affinitatem sectae alicui philosophum suo Marte et ingenio philosophantem adiiciunt. Id quod de Hobbesio omnino pronuntiandum est. Cuius si systema integrum siue physicum sit, siue morale, cum systemate Epicureo comparetur, apparebit, potiorem ea partem inter se dissentire. Ast quamuis eo nomine Epicureus minime dici possit Hobbesius, fatendum tamen, in duobus capitibus ita belle cum Epicuro eum conspirare, vt a verisimilitudine non abhorreat, si quis dicat, Hobbesium illa ab Epicuro mutuo accepisse. Quod enim docet Hobbesius, nihil nos comprehendere nec intelligere, nisi id fiat per sensionem, adeoque quaecunque intellectui nostro obiecta obuersentur, sensibus definiri, et ideo omnia corpora esse atque partes vniuersi, immo ipsum Deum corpus esse dicendum; id prorsus Epicuri dogma est, qui cum non-enti corpus opponeret, cuncta quoque ad sensus reuocauit, adeo, vt Deos esse corpus negare non auderet, licet, non minus quam Hobbesius, a corpore crasso et ex atomis composito eos remoueret, vt suo loco demonstratum. Vno enim eodemque fonte physico nititur et Epicurus et Hobbesius. Alterum in morali argumento euenit, in quo placuit Hobbesio, affectuum, irae, misericordiae, beneuolentiae locum in Deo haud esse, sed cuncta reduci ad eius potentiam, et ob hoc vnum Deum honorandum esse: ius autem omne ex pacto, quod suasit communis vtilitas, deriuandum esse, nec fundamento alio naturali niti. Ast pari quoque ratione philosophatus est Epicurus, cui indignum diuina natura beata visum est, Deo iram, gratiam, et misericordiam tribuere; quique tantopere a rerum humanarum cura Deum remouit, vt nihil ab eo in actiones homi-

g) Disp. I. de Deo p. 86. 87.
h) Reflexion sur la philosophie §. 18. 17. p. 55. sur la physique §. 9.
i) loc. cit. c. 2. p. 72
k) loc. cit. p. 116.
l) Erid. Scand. p. 206.

hominum morales influxum habere possit, sed ius omne ex vtilitate, pactis et conuentionibus firmata prodeat. Vtrum autem in his capitibus adstruendis Epicuri hortos expilauerit Hobbesius, difficile dictu est; cum occasio satis ex vitae eius historia pateat, qua perductus ad ea placita fuit, etiamsi de Epicuro nunquam cogitauisset. Alias suspiciones affert SAMVEL PVFENDORFIVS [m], cuius verba ipsa adducemus, vt Lectori materiam ea de re cogitandi suppeditemus. Is ita scribit: *Arrisit Hobbesio potissimum vetus Epicureorum hypothesis, vel genii conuenientia, vel quod eam in praxi ciuitatum, omnia fere ad sui conseruationem et vtilitatem referentium, conspiceret, vel etiam quod aliquando suspicatus sum, exemplo et aemulatione amicissimi viri, Petri Gassendi, qui cum in physicis maxime Epicureorum dogmata excolenda suscepisset, Hobbes eiusdem in moralibus tradita nouo schemate inducta in theatrum orbis eruditi protrudere instituit. Nisi malis dicere, ipsum vim ingenii ostentare voluisse suscepta defensione hypotheseos tam exosae vulgo et paradoxae. A quo non multum abit, quod serenissimus Magnae Britanniae rex ante aliquot annos Samueli Sorberio de hoc Hobbesio dixerat: se illo viro vti in vicem vrsi ad molossorum vires tentandas et acuendas.* Nos Lectori relinquimus, vt, quamcunque velit, caussam eligat: illud certum esse putamus, integri systematis, maxime moralis et ciuilis, hoc modo struendi caussam fuisse Hobbesio statum patriae et conculcatam regiae partis auctoritatem, id quod ipse in praefatione libri *de Ciue* fatetur, cui cum videret Epicurea nonnulla fauere, facile fuit viro ingenioso ea in partes rapere; eo quod ipsi placuissent. Sapiebat enim in aliis nonnullis quoque Epicureismum, et imprimis, cum spiritus eorumque operationem negaret [n]. Quod occasionem nonnullis dedit, Hobbesium spectrorum lemurumque terriculamenta noctu expauescentem, ridendi, quod philosophiae suae decretis non paruisset. Id quod negat eius biographus, nos fieri potuisse naturali effectu inuoluntario, aliter sentiente Hobbesio, credimus [o].

Delineatio Philosophiae Hobbesianae.

§. XXI. Intelligi ex dictis potest, cuius indolis atque generis Hobbesii philosophia, in genere considerata fuerit. Specialem eius διατύπωσιν dare iam instituti ratio postulat. Ast prolixum nimis minutim omnia enarrare, in quibus a trita via abiit Malmesburiensis philosophus. Potiora philosophiae suae praecepta ipse in *Leuiathane* proposuit, in quem librum curis potestioribus editum potiora congessit, quae ad fulciendum singulare, quod exstruxit, doctrinae aedificium facere iudicabat. Summam

m) loc. cit.

n) Prolixe, in libro de Natura Hominis, breuius in Leuiathane id prosequitur.

o) Caussas varias affert BAYLE l. c. not. N. Veram autem caussam illi facile intelligent, qui norunt ideas cum affectu tenero; cerebro alte impressas saepius recurrere, et vna praesente totam idearum cateruam coniunctim prodire, et tunc quoque pristinum affectum sequi. Ita enim metum spectrorum noctu imprimi pueris, et potuisse inde quoque inuito Hobbesio recurrere, quoties idea noctis redibat, ex iis notum est, quae de associatione idearum tradidere philosophi.

mam ergo iſtius famoſi libri accurate perſequemur, vt hoc pacto facies philoſophiae Hobbianae pateſcat. Cumque in eo illa, quae in computatione, ſiue logica ſua, dixit, repetierit, vultus quoque philoſophiae rationalis inde facile poteſt dignoſci. Praemittemus autem, et carptim quidem, ex *Elementorum Philoſophiae*, *ſectione prima et ſecunda*, quae de corpore et de homine agunt, delibabimus ea, quae ad recte intelligendos, doctrinae moralis Hobbeſianae ſenſus facere poſſunt. De corpore, autem, id eſt, de natura rerum tractaturus philoſophiam primam, generales et abſtractas notionum phyſicarum definitiones exhibentem praemiſit, quae eo magis notandae, quo magis abire a receptis ſcholae definitionibus ad innouandum dogmatum ſuorum typum Hobbeſio placuit. Ita vero praecipit [p]:

I. Res non exiſtentes nominibus ſuis intelligibiles et computabiles ſunt: ſubſternuntur enim ratiociniis noſtris phantaſmata noſtra, quae rebus etiam ſublatis ſeruamus.

II. Spatium eſt phantaſma rei exiſtentis, quatenus exiſtentis, id eſt, nullo alio eius rei accidente conſiderato, praeterquam quod apparet extra imaginantem.

III. Tempus eſt phantaſma motus, quatenus in motu imaginamur prius eſt poſterius, ſiue ſucceſſionem.

IV. Spatium ſpatii et tempus temporis, pars vocatur, quando illud in hoc et praeterea aliud continetur.

V. Partes facere ſeu partiri ſpatium et tempus nihil aliud eſt, quam in ipſo aliud atque aliud conſiderare.

VI. Vnum dicitur quando ſpatium vel tempus conſideratur inter ſpatia vel tempora alia.

VII. Numerus eſt vnum et vnum, et ſic deinceps.

VIII. Componere ſpatium vel tempus, eſt primo vnum poſt aliud, deinde omnia ſimul vt vnum conſiderare.

IX. Quod autem pro omnibus, ex quibus conſtat, ſic ponitur, vocatur, totum, et illa ſingula, quando ex totius diuiſione rurſus ſeorſim conſiderantur, partes eius ſunt.

X. Totum nihil recte appellatur, quod non intelligitur ex partibus componi et in partes diuidi poſſe.

XI. Duo ſpatia inter ſe contigua dicuntur, inter quae aliud ſpatium nullum eſt.

XII. Partium ea quae inter partes alias intercipitur media, quae vero non eſt poſita inter duas alias partes, extrema ſiue terminus dicitur.

XIII. Potentia finitum, id eſt terminabile dicitur ſpatium vel tempus, quando numerus ſpatiorum vel temporum finitorum aſſignari poteſt, quo maior numerus eorundem in eo ſpatio vel tempore eſſe non poteſt. Potentia

p) c. 7. p. 51. ſeqq.

tia autem infinitum eſt, in quo maior numerus dari poteſt, quam qui ſit datus.

XIV. Quicquid diuiditur, diuiditur in partes rurſus diuiſibiles, adeoque non datur minimum diuiſibile.

XV. Corpus eſt quicquid non dependens a noſtra cogitatione cum ſpatii parte aliqua coincidit vel coëxtenditur [q].

XVI. Accidens eſt modus corporis iuxta quem concipitur, vel facultas corporis, qua ſui conceptum nobis imprimit.

XVII. Extenſio corporis idem eſt, quod magnitudo eius, quae non dependet a cogitatione noſtra.

XVIII. Spatium, quod cum corporis cuiuscunque magnitudine coincidit, illius corporis vocatur locus, qui tamen a magnitudine locati differt; et non a ſuperficie ambientis, ſed in ſolido ſpatio conſiſtit.

XIX. Spatium quod a corpore occupatur plenum, quod non occupatur vacuum appellatur.

XX. Corpora contigua ſunt, inter quae nullum eſt ſpatium, continua quorum eſt pars communis, et plura, quorum quaelibet duo proxima ſunt continua.

XXI. Motus eſt continua vnius loci relictio et alterius acquiſitio; locus autem qui relinquitur terminus a quo, qui acquiritur, terminus ad quem dici ſolet.

XXII. Quieſcere dicitur, quod per aliquod tempus in eodem loco, motum autem, quod fuit prius in alio loco, quam nunc eſt.

XXIII. Corpora aequalia inter eſſe dicuntur, quae eundem locum poſſidere poſſunt.

XXIV. Vnius et eiusdem corporis vna et eadem ſemper eſt magnitudo.

XXV. Aequalis motus eſt, cum vnius velocitas, per omnem eius magnitudinem computata aequalis eſt alterius velocitati, per omnem item magnitudinem computatae: par ratio eſt motus maioris et minoris.

XXVI. Motus magnitudo ita computata, vis vulgo dicitur.

XXVII. Quod quieſcit, ſemper quieſcere intelligitur, niſi ſit aliud aliquod corpus praeter ipſum, quo ſuppoſito quieſcere amplius non poſſit.

XXVIII. Corpus interire aut generari non poteſt, ſed tantum ſub diuerſis ſpeciebus aliter atque aliter nobis apparet, et proinde aliter atque aliter nominatur. At accidentia generari et interire poſſunt, non vero, niſi improprie poſſunt dici, quod moueantur.

XXIX. Accidens propter quod corpori alicui certum nomen imponimus, ſiue quod ſubiectum ſuum denominat, eſſentia dici ſolet.

XXX. Materia prima merum nomen eſt, et ſignificat corpus generaliter ſumtum.

XXXI. Corpus agere [r] dicitur in illud corpus, in quo aut generat accidens aliquod, aut deſtruit.

XXXII.

q) c. 8. p. 54. r) c. 9. p. 64. ſeqq.

XXXII. Accidens ſiue agentis ſiue patientis, ſine quo effectus non poteſt produci, vocatur cauſſa ſine qua non, et neceſſarium per hypotheſin.

XXXIII. Cauſſa ſimpliciter, ſiue cauſſa integra eſt aggregatum omnium accidentium tum agentium quotquot ſunt, tum patientis, quibus omnibus ſuppoſitis intelligi non poteſt, quin effectus vna ſit productus, et ſuppoſito, quod vnum eorum deſit intelligi non poteſt, quin effectus non ſit productus.

XXXIV. Accidentium requiſitorum ad effectum in agente aggregatum producto effectu vocatur cauſſa efficiens; in patiente cauſſa materialis. Vbi autem effectus nullus eſt, ibi nulla eſt cauſſa.

XXXV. Cauſſa integra ad producendum effectum ſuum ſemper ſufficit.

XXXVI. Effectus productus eſt eodem inſtante, quo cauſſa integra, habetque cauſſam neceſſariam.

XXXVII. Generatio effectuum continua eſt.

XXXVIII. Agentia et patientia eadem, diuerſis temporibus ſed ſimiliter diſpoſita, ſimiles effectus producunt.

XXXIX. Cauſſa motus non eſt, niſi in contiguo et moto corpore.

XL. Mutatio omnis eſt motus.

XLI. Accidentia reſpectu accidentium quae antecedunt, ſiue tempore priora ſunt, ſi ab illis non dependent, vt a cauſſis, contingentia appellantur.

XLII. Cauſſae et effectui reſpondent, immo idem ſunt potentia et actus.

XLIII. Quo inſtante potentia fit plena eodem producitur in actum.

XLIV. Potentia actiua et paſſiua tantum ſunt partes potentiae plenae.

XLV. Actus impoſſibilis eſt, ad quem producendum nulla vnquam erit potentia plena.

XLVI. Qui actus impoſſibilis non eſt, neceſſarius eſt, quia quodcunque poſſibile eſt aliquando produci, eo ipſo neceſſario producetur, alias impoſſibile eſſet.

XLVII. Itaque quicunque actus futurus eſt, neceſſario futurus eſt.

XLVIII. Quaecunque contingunt, contingunt a cauſſis neceſſariis, vocantur autem contingentia, reſpectu aliorum euentuum a quibus non dependent.

XLIX. Potentia actiua conſiſtit in motu.

L. Cauſſa formalis, quae eſt eſſentia, et finalis, quae eſt finis ad cauſſas efficientes pertinent.

LI. Cognitio eſſentiae eſt cauſſa cognitionis rei.

LII. Differre inter ſe duo corpora dicuntur, cum de vno eorum dicitur aliquod, quod de altero dici non poteſt eodem tempore [s].

LIII. Omnia corpora differunt inter ſe numero; differunt autem magnitudine, quorum alterum altero maius eſt.

LIV. Cor-

s) c. 11. p. 70. ſeq.

LIV. Corporis cuiuscunque cum alio quocunque corpore ſimilitudo vel diſſimilitudo, vel aequalitas vel inaequalitas, relatio eius dicitur.

LV. Relatio non eſt nouum accidens, ſed aliquid eorum quae inerant, ante relationem ſiue comparationem factam.

LVI. Cauſſae accidentium in vtroque relato ſunt cauſſae relationis.

LVII. Si dimenſionis lineae ſint determinatae, oritur inde quantitas .

LVIII. Magnum et paruum nullo modo intelligi poſſunt, niſi per comparationem. Comparatur autem vnaquaeque magnitudo vel ad minorem, vel ad maiorem, vel ad aequalem [u].

LIX. Aeſtimatio ſiue comprehenſio magnitudinis per comparationem dicitur ratio: eaque eſt vel arithmetica vel geometrica.

LX. Conatus eſt motus per ſpatium et tempus minus, quod datur, id eſt, determinatur, ſiue expoſitione vel numero aſſignatur [x].

LXI. Impetus eſt ipſa velocitas, ſed conſiderata in puncto quolibet temporis in quo ſit tranſitus.

LXII. Reſiſtentia eſt in contactu duorum mobilium conatus conatui, vel omnino vel ex aliqua parte contrarius.

LXIII. Vis eſt impetus multiplicatus ſiue in ſe, ſiue in magnitudine mouentis, qua mouens plus vel minus agit in corpus quod reſiſtit.

LXIV. Duae ſunt philoſophandi methodi, altera a generatione ad effectus poſſibiles, altera ab effectibus φαινομένοις ad poſſibilem generationem [y].

LXV. Senſio inſentiente nihil aliud eſt, praeter motum partium aliquarum intus in ſentiente exiſtentium, quae partes motae organorum quibus ſentimus, partes ſunt.

LXVI. Senſionis immediata cauſſa eſt in eo, quod ſenſionis organum primum et tangit et premit; illud autem obiectum vocari ſolet.

LXVII. Ex his integra ſenſionis definitio naſcitur, quod ſit ab organi ſenſorii conatu ad extra, qui generatur a conatu ab obiecto verſus interna, eoque aliquandiu manente per reactionem factum phantaſma.

LXVIII. Subiectum ſenſionis ipſum eſt ſentiens; obiectum eſt id quod ſentitur, phantaſma ſentiendi actus.

LXIX. Non permittit natura ſenſionis, vt plures res ſimul ſentiantur.

LXX. Imaginatio eſt propter obiecti remotionem langueſcens vel debilitata ſenſio.

LXXI. Ortus perpetuus tum ſentientibus tum cogitantibus phantaſmatum, ſolet appellari animi diſcurſus, et communis eſt hominibus et brutis.

LXXII. Phantaſmata dormientium ſomnia ſunt.

LXXIII. Et metus, et ſceleris conſcientia, et nox, et loca conſecrata, adiuta apparitionum hiſtoriis phantaſmata horribilia etiam vigilantibus excitant, quae ſpectrorum et ſubſtantiarum incorporearum nomina pro veris rebus imponunt.

LXXIV. Aliud

t) c. 12. p. 73. u) c. 13. p. 77. x) c. 15. p. 106. y) c. 25. p. 192.

LXXIV. Aliud ſenſionis genus eſt voluptas et dolor, orta ab organi parte extima per continuam actionem verſus cor.

LXXV. Conatus primi motus animalis ſunt appetitus et fuga, quos ſequitur ſpirituum animalium in neruos impulſio et rurſus retractio, quos ſequuntur turgeſcentia vel relaxatio muſculorum et denique artuum extenſio vel contractio, qui eſt motus animalis.

LXXVI. Accedente ad appetitum deliberatione, ſiue ſerie cogitationum, oritur inde voluntas.

LXXVII. Cauſſa appetitus exiſtente integra, neceſſario ſequitur voluntas; adeoque voluntati libertas a neceſſitate non conuenit. Concedi tamen poteſt libertas faciendi ea, quae volumus [z].

LXXVIII. Magnitudo et duratio vniuerſi eſt inſcrutabilis.

LXXIX. Locus in vniuerſo vacuus nullus eſt.

LXXX. Deſcenſus grauium non eſt ab ipſorum appetitu, ſed a vi aliqua telluris [a].

LXXXI. Differentia grauitatum oritur a differentia impetuum, quibus grauium elementa impingunt.

LXXXII. Sermo ſiue oratio eſt vocabulorum contextus arbitrio hominum conſtitutorum, ad ſignificandam conceptuum ſeriem earum rerum, quas cogitamus. Significationes ergo naturales, ex neceſſitate naturae ortae, ſermonem non conſtituunt [b].

LXXXIII. Scientia et demonſtratio oriuntur ex cognitione cauſſarum.

LXXXIV. Theoremata demonſtrabilia ſunt in iis tantum rebus, quarum cauſſae in noſtra poteſtate ſunt, in ceteris tantum demonſtrabile eſt, ita eſſe poſſe.

LXXXV. Cauſſae appetitus et fugae, voluptatis et moleſtiae ſunt ipſa obiecta ſenſuum. Eſt itaque agere quidem appetentibus liberum, non vero appetere.

LXXXVI. Omnes res, quae appetuntur, bonae vocantur, quae fugiuntur, malae [c].

LXXXVII. Bonum autem vel verum vel apparens eſt, inter vera primum ſua cuique conſeruatio: contra malorum omnium primum, mors.

LXXXVIII. Affectus ſeu perturbationes animi ſunt appetitionis et fugae ſpecies, aſſumtis differentiis ab obiectorum, quae appetimus fugimusue diuerſitate et circumſtantiis [d].

LXXXIX. Conſiſtunt autem affectus in diuerſis motibus ſanguinis et ſpirituum animalium, prout ſe varie modo expandunt, modo ad fontem reiiciunt: quorum motuum cauſſae ſunt phantaſmata circa bonum et malum in animo excitata.

XC. Ingenia, id eſt, hominum ad certas res propenſiones oriuntur a tempe-

z) c. 26. p. 203.
a) c. 30. p. 250.
b) De Hom. c. 10. p. 58.
c) c. 11. p. 62.
d) c. 12. p. 68.

temperie, ab experientia, a consuetudine, a bonis fortunae, ab opinione de se ipso, ab auctoribus. Quibus mutatis mutantur ingenia [e].

XCI. Ingenia quando assuescendo ita confirmata sunt, vt facile, nec reluctante ratione suas edant actiones, dicuntur mores: qui si boni sint, virtutes, si mali, vitia appellantur.

XCII. Quoniam non eadem omnibus bona et mala sunt, contingit eosdem mores ab aliis pro virtutibus haberi, ab aliis pro vitiis.

XCIII. Itaque nisi in vita ciuili virtutum et vitiorum communis mensura non inuenitur: quae mensura ob eam caussam alia esse non potest praeter vnius cuiusque ciuitatis leges.

XCIV. Religio est hominum, qui Deum sincere honorant, cultus externus [f].

XCV. Fides praeterquam eam qua credimus Deum condidisse, et regere omnia, si sit de rebus quae supra naturae humanae captum posita sunt, opinio est, quae nascitur ab auctoritate dicentium. Homini ideo priuato sine miraculo fides haberi in religionis actu non potest.

XCVI. Quod si religio ab hominibus priuatis non dependet, tunc necessarium est, cessantibus iam diu miraculis, vt dependeat a legibus ciuitatis.

XCVII. Religio itaque philosophia non est, sed in omni ciuitate lex, et propterea non disputanda, sed implenda.

XCVIII. Cultus publicus sine ceremoniis esse non potest, nam cultus publicus is est, quem in signum habiti honoris Deo exhiberi ab omnibus ciuibus, idque locis et temporibus constitutis imperauit ciuitas. Itaque iudicandi quid sit decorum, quid non, in publico cultu Dei penes ciuitatem ius est. Signa haec non a natura operis tantum, sed etiam ab arbitrio ciuitatis pendent.

Hactenus ex multis praecipua ex Hobbesio adducta palam faciunt, quibus fundamentis suam philosophiam inaedificauerit. Ipsum iam aedificium eius in Leuiathane exstructum expendendum est, vt intelligatur, cui fini tantam definitionum, ex parte paradoxarum molem congesserit. Ipse enim nonnulla repetiit, vt totius systematis συνάφεια apertius constaret. Ita vero porro praecipit:

§. XXII. I. Nulla est animi conceptio quae non fuerat ante genita in aliquo sensuum, vel tota simul, vel per partes. Ab his autem primis conceptibus omnes postea deriuantur [g].

II. Origo itaque omnium sensus est: caussa autem sensionis externum, corpus, siue obiectum, quod premit vnius cuiusque organum proprium vel immediate vel mediate.

III. Sensio fit cum obiectum organum premendo mediantibus neruis et membranis continuum efficit totum introrsum in cerebrum, et inde ad

cor;

e) c. 13. p. 73. f) c. 14. p. 77. g) c. 1. p. 3.

cor; vnde nafcitur cordis refiftentia et ἀντιτυπία, fiue conatus cordis liberantis fe a preffione per motum tendentem extrorfum, qui motus propterea apparet tanquam aliquid externum. Haec apparitio fiue phantafma vocatur fenfus.

IV. Qualitates fenfiles funt in ipfo obiecto nihil aliud praeter materiae motum, quo obiectum in organa fenfuum diuerfimode operatur. Ergo obiecta fpecies non emittunt.

V. Simul ac corpus mouebitur, fiet id in aeternum, nifi motus eius ab alio extinguatur: idque tantum fit gradatim: id in homine quoque obtinet [h].

VI. Eft itaqe imaginatio fenfio deficiens, fiue phantafma dilutum et euanidum; cuius cauffa eft praeoccupatio organorum ab obiectis aliis.

VII. Imaginatio et memoria eadem res funt, illa vocatur quando phantafma confideretur, haec, fi dilutio. Memoria multarum rerum experientia dicitur.

VIII. Imaginatio, quae oritur ex fenfione plurium partium, vocatur compofita.

IX. Imaginationes dormientium fomnia funt, quae ipfae quoque ante extiterunt vel integrae vel per partes in fenfu; exoriuntur autem ab agitatione partium internarum corporis fentientis.

X. Varia intemperies partium corporis internarum, varia efficit fomnia.

XI. Inter fomnium et cogitationes vigilantium diftinguere difficillimum tunc eft, quando cafu aliquo factum eft, vt minime animaduertamus, nos dormiiffe. Ita deceptus Marcus Brutus, quod dormitans habuit phantafma terribile, vigilantem fe vidiffe fibi perfuafit. Hoc pacto etiam ex affectu vehementiore imaginatione commota, homines fpiritus, vmbras, fpectra fe videre credunt.

XII. Metu fpectrorum et phantafmatum fublato, multa ruunt, quibus nituntur aftutia, fuperftitio, et artes aliae, quibus ciues in omni ciuitate male reguntur.

XIII. Imaginatio quae a fermone vel aliis fignis voluntariis nafcitur, appellatur intellectus, communisque eft hominibus cum beftiis. Habet tamen homo intellectum quoque peculiarem.

XIV. Series imaginationum, fiue fucceffio vnius cogitationis ad aliam gignit difcurfum mentalem [i].

XV. Nulla autem eft tranfitio ab vna cogitatione ad aliam, cuius fimilis non extiterat ante in fenfione.

XVI. Difcurfus mentalis duplex eft, irregularis, vagus et inconftans, in quo tamen quaedam poteft deprehendi cogitationum cohaefio; et regulatus, qui ad finem quendam obtinendum adhibetur.

XVII. Difcurfus quando a defignato aliquo fine regitur, vocatur inueftigatio, vnde folertia oritur, quae eft venatio quaedam per fua veftigia alicu-

h) c. 2. p. 4.   i) c. 3. p. 9.

alicuius caussae vel effectus praesentis aut praeteriti: haec reminiscentia dicitur.

XVIII. Discursus siue cogitatio de euentu futuro gignit prudentiam et prouidentiam.

XIX. Signum est antecedenti euentui euentus consequens.

XX. Humani animi actus nullus est naturaliter insitus, talis vt ad exercitium eius nulla alia re indigeat, praeterquam nasci hominem et vsum habere quinque eius sensuum: reliqui acquisiti sunt.

XXI. Quicquid imaginamur, finitum est, nulla ergo est idea neque conceptus vocis, infinitus. Ratio haec est, cur nomen Dei vsurpemus, non vt illum concipiamus, sed vt honoremus.

XXII. Nemo itaque concipere potest, nisi vt sit in loco, et finita aliqua magnitudine praeditum, et diuisibile in partes: neque aliquid esse totum in vno loco, et totum in altero, tempore eodem, neque duas vel plures res eodem tempore esse posse, eodem loco.

XXIII. Conuersio discursus mentalis in verbalem, fit sermone. Sermo consistit ex nominibus; nomina aut propria sunt aut communia [k].

XXIV. Verum et falsum attributa sunt non rerum, sed orationis; vbi autem oratio non est, ibi neque verum est, neque falsum, quanquam error esse possit.

XXV. Consistit itaque veritas in ordinatione recta nominum, quando aliquid affirmamus. Hinc necessitas definitionis intelligitur apud eum, qui ad veram scientiam tendit.

XXVI. Res nominata est, quaecunque cogitari vel in ratiocinatione considerari potest, siue alteri addi ad conficiendam summam vel subtrahi.

XXVII. Actio ratiocinandi vocatur syllogismus, et est consequentiae dicti vnius ad alterum coniunctio.

XXVIII. Dantur nomina insignificantia, quae vel nulla definitione explicata sunt, vel quorum significationes sunt inconsistentes; huius generis est, substantia incorporea.

XXIX. Intellectus, qui homini proprius est, est conceptus natus a sermone. Hunc bruta non habent.

XXX. Inde sequitur affirmationes falsas easdemque vniuersales intelligi haud posse.

XXXI. Qui ratiocinatur, vel totum quaerit additione partium, vel residuum subtractione partis a parte: id quod, si verbis fiat, nihil aliud est, praeter conceptionem consequentiae nominis partis ad nomen totius, vel nominum totius et partis ad nomen partis reliquae. Quicquid ergo arithmetici faciunt in numeris, geometrae in lineis, id logici faciunt in nominibus [l].

XXXII. Est ratio itaque recta, si pro facultate animi sumitur computatio

k) c. 4. p. 14. l) c. 5. p. 20.

tatio nominum generalium, quae ad notationem siue significationem cogitationum nostrarum recipiuntur.

XXXIII. Vsus rationis est multarum consequentiarum a primis nominum definitionibus remotarum inuentio.

XXXIV. Quando aliquis ratiocinatur sine vsu verborum, si id, quod verisimile est, neque praecessit, neque sequitur, id in ratiocinante vocatur error, sed quando ratiocinamur in verbis vniuersalibus, si incidamns, in conclusionem vniuersalem eamque falsam, oritur absurditas, id est, oratio insignificans.

XXXV. Ratio non est nobiscum nata sicut sensus et memoria, nec sola experientia acquisita, sed industria; scilicet apta inprimis impositione nominum; deinde methodo recta procedendo a nominibus ad propositiones, et a propositionibus ad syllogismos, donec veniatur ad cognitionem consequentiarum nominum omnium, quae ad scientiam pertinent. Est enim scientia cognitio consequentiarum vnius facti ad alterum.

XXXVI. Sicut experientia multa fit prudentia, ita scientia multa sapientia est.

XXXVII. Scientiae signa certa et infallibilia sunt, quando, qui scire se dicit, idem alterum docere et veritatem perspicue demonstrare potest.

XXXVIII. Duo sunt motuum in animalibus genera ipsis propria; quorum vnus est vitalis, alter animalis, ille inuoluntarius, hic voluntarius [m].

XXXIX. Conatus siue motus in animo, qui fit versus caussam suam, vocatur appetitus siue cupido, si vero est conatus recedendi, a re aliqua, vocatur auersio. Ex quo intelligitur verum motum adesse.

XL. Quae cupiunt homines, ea amare dicuntur, quae fugiunt, odio habere: quae neque cupiunt, neque fugiunt, contemnere.

XLI. Quicquid appetitus in homine quodcunque obiectum est, illud appellatur bonum; quod auersionis obiectum est, vocatur malum.

XLII. Bonum, quod signis apparentibus promittitur, vocatur pulchrum, et malum, turpe; illius diuersae sunt species, vna in promissione, quae pulchritudo, altera in re, quae dicitur bonitas, tertia in fine, quae est iucunditas; ea vero in medio dicitur vtilitas.

XLIII. Omnis obiecti actio huiusmodi est motus vel conatus consistens in appetitu vel fuga obiecti; apparitio autem istius motus, vocatur voluptas aut molestia animi. Ideo appetitus omnis amorque coniunctus est cum voluptate aliqua, et odium ac fuga cum molestia.

XLIV. Voluptates vel a praesentis obiecti sensione oriuntur, et sunt sensuales; aliae ab expectatione et praeuisione finium, vel consequentiarum rerum emergunt, hae sunt voluptates animi; diuiduntur autem in gaudium et dolorem.

XLV. Passiones istae simplices, appetitus, cupido, amor, auersio, odium, gaudium et dolor a diuersis considerationibus quandoque variantur etiam nomi-

m) c. 6. pag. 25.

nominibus, nempe prout vel videntur aliis fucceffurae, vel prout obiectum appetimus aut fugimus, vel prout multae fimul confiderantur.

XLVI. Hinc oriuntur affectuum fiue paffionum nomina; e. g. religio eft metus potentiarum inuifibilium; quae fi publice acceptae fint, religio eft, fi non fint, fuperftitio, fi potentiae illae reuera tales fint, religio recta.

XLVII. Totum paffionum aggregatum, tam diu durans, quousque res effecta fit, vel reiecta vocatur deliberatio.

XLVIII. In deliberatione appetitus vltimus fiue auerfio actioni, de qua deliberatum eft, immediate adhaerens vocatur voluntas; actus inquam, non potentia volendi. Vnde fequitur, beftias, quia deliberant, voluntate praeditas effe.

XLIX. Perpetuus in rebus cupitis bonus fucceffus felicitas eft.

L. Difcurfus fiue cogitatio, an fiet, vel non fiet, praefumtionem relinquens, dicitur opinio.

LI. Sicut in deliberatione appetitus vltimus eft voluntas; ita in quaeftione praeteriti vel futuri opinio vltima eft iudicium, fiue fententia finalis [n].

LII. Series tota opinionum alternarum dicitur dubitatio.

LIII. Confcientia eft cuiusque facti vel cogitati fecreta cognitio.

LIV. Si difcurfus incipit ab alicuius alterius hominis affirmatione, de cuius neque veracitate neque cognitione dubitamus, oritur fides, et fi rei, creditio.

LV. Virtus in omni re aliquid eft propter eminentiam fpectabile, confiftitque in comparatione [o].

LVI. Virtutes intellectuales funt facultates animi illae, quas laudare, magnifacere, et fibimetipfis ineffe cupere homines folent, et vulgo bonum ingenium vocantur. Eae autem vel naturales vel acquifitae funt.

LVII. Illi qui fimilitudines maxime animaduertunt, aliis raro animaduerfas, bonum habere dicuntur ingenium, id eft bonam phantafiam; qui vero rerum cogitatarum differentias diffimilitudinesque maxime obferuant, id eft, qui inter rem et rem bene diftinguunt, bonum iudicium.

LVIII. Ingenium acquifitum methodo et doctrina nullum eft praeter rationem, quae orta a recto fermonis vfu producit fcientias.

LIX. Ingeniorum diuerfitas oritur a paffionibus, differentia autem paffionum partim a diuerfa corporum conftitutione, partim a diuerfitate confuetudinum et educationis: poffunt autem omnes reduci ad potentiam.

LX. Infania eft enormis ingensque paffio: tales fuerunt, quos euangelica hiftoria vocat, ftilo Iudaico, daemoniacos.

LXI. Potentia cuiusque eft mediorum omnium, quae habet ad bonum aliquod futurum adipifcendum aggregatum; eftque vel naturalis, vel inftrumentalis [p].

LXII. Humanarum potentiarum maxima eft illa, quae ex vnitorum plurimorum

n) c. 7. p. 32. o) c. 8. p. 34. p) c. 10. p. 43.

rimorum hominum in vnam perſonam conſenſu eſt compoſita, ſiue illa perſona naturalis ſit, vt homo, ſiue artificialis, vt ciuitas.

LXIII. Dignitas eſt valor ſeu pretium hominis tantum, quanti potentiae eius vſum aliquis vellet emere.

LXIV. Manifeſtum facere, quanti aliquem aeſtimemus, honorare vocamus. Huc pertinet, opem poſcere, honorare, loco cedere, amare, laudare, adorare, credere, fidere, conſilium alicuius audire, imitari.

LXV. Mores vocantur humani generis qualitates illae, quibus pax conſeruatur, et ciuitatis ſtatus confirmatur [q].

LXVI. Vitae praeſentis felicitas non conſiſtit in tranquillitate ſiue requie animi, quae in hac vita ob motum perpetuum locum haud habet.

LXVII. Sed felicitas eſt progreſſus perpetuus ab vna cupiditate ad aliam. Ad hanc metam non vna via omnium procedunt actiones: alii enim cupiditate potentiae, alii honorum, alii otii et voluptatis, alii ſcientiarum, alii laudis vel famae poſt mortem etc. ducuntur, hinc ingens morum diverſitas oritur.

LXVIII. Cauſſas cognoſcendi amor hominem ab effectus conſideratione ad quaerendam cauſſam acuit, et rurſus cauſſam cauſſae, donec veniatur ad cogitationem hanc cauſſam aliquam eſſe aeternam, ſiue qua prior eſſe nulla potuit. Adeo vt, qui profunde in rerum naturalium contemplationem ſe immerſerit, impoſſibile ſit, quin inde diſponatur, ad credendum vnum eſſe Deum et aeternum, quamquam ideam naturae diuinae animo concipere non poſſit.

LXIX. Ex ignorantia cauſſarum verarum oritur anxietas; ex illa metus perpetuus, cuius obiectum ſunt potentiae inuiſibiles, ex quo oritur religio.

LXX. In his autem quatuor rebus, metu ſpirituum, ignorantia cauſſarum ſecundarum, cultu eorum, quae timentur, et ſumtione fortuitorum pro prognoſticis conſiſtit religionis ſemen naturale.

LXXI. Semina autem haec a duobus hominum generibus culturam nacta ſunt. Primum genus eorum eſt, qui ſecundum ſuas ipſorum phantaſias religionum auctores extiterunt: alterum eorum, quibus ab ipſo Deo praeſcripta et praecepta religio fuit. Vtrorumque autem conſilium erat, initiatos ſuos ſibi reddere obedientiores. Illorum religio pars politicae, horum politica pars religionis eſt.

LXXII. Tum corporis tum animae facultatibus aequales inter ſe produxit natura homines [r].

LXXIII. Ab aequalitate naturae oritur vnicuique ea quae cupit acquirendi ſpes, cum laeſione alterius.

LXXIV. In tanto et mutuo hominum metu ſecuritatis viam meliorem habet nemo anticipatione, id quod ſui quoque conſeruatio poſtulat.

LXXV.

q) Cap. 11. pag. 49.

r) Cap. 13. p. 67.

LXXV. Itaque dominii acquiſitio per vim vnicuique, vt ad conſeruationem propriam neceſſaria concedi debet.

LXXVI. Quamdiu nulla eſt potentia coërciua, tam diu conditio hominum eſt belli vniuscuiusque contra vnum quemque: quicquid autem bello omnium contra omnes naturaliter adhaeret, idem hominum ſine alia ſecuritate, quam quae a cuiusque robore et ingenio expectari poteſt, neceſſario comitatur. In hac ergo conditione nullus induſtriae locus eſt, quia nullus fructus, nulla terrae cultura, nullae artes, neque ſocietas, ſed mortis violentae metus.

LXXVII. Bello omnium contra omnes conſequens eſt, vt nihil dicendum ſit iniuſtum, vi et dolo in bello obtinentibus, nihil proprium, dominium nullum.

LXXVIII. Paſſiones quibus homines ad pacem perduci poſſunt, ſunt metus, praeſertim vero metus mortis violentae, et cupiditas rerum ad bene viuendum neceſſariarum, et ſpes per induſtriam illa obtinendi.

LXXIX. Ius naturale eſt, libertas quam habet vnusquisqe potentia ſua ad naturae ſuae conſeruationem ſuo arbitrio vtendi, et illa omnia, quae eo videbuntur tendere, faciendi [s].

LXXX. Libertas eſt impedimentorum externorum abſentia.

LXXXI. Lex naturalis eſt regula generalis ratione excogitata, qua vnusquisque, id quod ad damnum ſuum ſibi tendere videbitur, facere poterit.

LXXXII. In conditione hominum naturali omnium in omnia ius eſt, ipſis hominum corporibus non exceptis.

LXXXIII. Quamdiu ergo ius illud retinebitur, nulla cuiquam, etſi fortiſſimus ſit, ſecuritas eſſe poterit.

LXXXIV. Rationis ergo regula generalis eſt: pacem quidem, dum obtinendae eius ſpes eſt, quaerendam eſſe, quando autem haberi non poteſt, auxilia vndicunque quaerere et illis vti licitum eſſe.

LXXXV. Inde oritur ſecunda: oportere vnumquemque quoties paci et defenſioni propriae prouiſum erit, a iure ſuo in omnia, ceteris idem facere paratis, decedere, contentumque eſſe eadem libertate, quam ceteris concedi vellet.

LXXXVI. In rem aliquam ius ſuum deponit, qui libertate illa ſe priuat, quam habet ceteros impediendi, quo minus quilibet eorum iure ſuo vtatur in rem eandem.

LXXXVII. Deponitur ius vel ſimplici renuntiatione, quae in medium abiicit, nemini tribuens, vel tanslatione ad alium: idque debet fieri ſignis idoneis.

LXXXVIII. Quotiescunque ius ſuum derelinquit aliquis, vel transfert, ea cauſſa id facere intelligitur, vt reciproce ab eo, cui translatum eſt, ius aliquod vel bonum accipiat.

LXXXIX.

s) Cap. 14. pag. 66.

LXXXIX. Translatio iuris mutua contractus dicitur.

XC. Qui ius aliquod transfert, etiam vſum rei, quantum in ſe eſt, transfert.

XCI. Pactum etiamſi metu extortum ſit in conditione tamen hominum validum eſt, eo quod contractus eſt.

XCII. Pactum prius poſterius inualidum reddit.

XCIII. Ad pactorum praeſtationem conſtringendi vim habent duo auxilia, vel quia fallere indignum, vel ob metum damni a violatione pacti: metus autem vel eſt potentiarum inuiſibilium, qui eſt in religione, vel metus potentiae humanae, in ciuitate. Quae vbi non eſt, ſolus metus inuiſibilis potentiae firmare pactum poteſt, et hinc iuſiurandum ortum eſt.

XCIV. Tertia lex naturae eſt, praeſtanda eſſe pacta. In hac lege conſiſtit natura iuſtitiae, quae eſt pactorum praeſtatio: ea autem valida eſſe incipiunt, quando conſtituta eſt ciuitas, quae ad praeſtationem cogere poteſt.

XCV. Inſtitia commutatiua eſt iuſtitia contrahentium, diſtributiua arbitri cui fides adhibetur.

XCVI. Quarta regula eſt: qui beneficium gratis datum accipit, conari debet, ne danti iuſta cauſſa ſit beneficii dati poenitendi.

XCVII. Quinta regula eſt: vt ſe quisque commodum praeſtet, ob ingeniorum diuerſam aptitudinem ad ſocietatem.

XCVIII. Lex naturae ſexta eſt: vt vnusquisque accepta temporis futuri cautione praeteritas iniurias poenitentibus et petentibus condonet.

XCIX. Septima eſt: in vltionibus non reſpiciendum eſſe ad magnitudinem mali praeteriti, ſed ad magnitudinem naſcituri boni.

C. Octaua eſt: ne quis alium facto, verbo, vultu aut geſtu odiſſe vel deſpicere ſe ſignificet.

CI. Nona eſt: habendos omnes homines inter ſe natura aequales.

CII. Decima regula eſt: vt in pace ineunda nemo reſeruari ſibi poſcat ius aliquod, quod cuiquam ceterorum reſeruatum nolit.

CIII. Vndecima poſtulat: vt arbiter datus in vtramque partem aequus ſit.

CIV. Duodecima praecipit; ea quae diuidi non poſſunt, eorum vſum communem eſſe.

CV. Decima tertia docet: ius integrum vel poſſeſſionem primam ſorte determinandam.

CVI. Decima quarta praeſcribit: quarum rerum neque vſus communis, eae res vel primi occupantis vel primogeniti ſunt, ſorte acquiſitae.

CVII. Decima quinta eſt: vt pacis mediatoribus ire et redire tuto liceat.

CVIII. Decima ſexta iniungit: in ſententia arbitri acquieſcere.

CIX. Decima ſeptima, eſſe arbitrum idoneum in cauſſa propria, quemlibet prohibet.

CX. Decima octaua eiusdem generis est, vetans, ne pro arbitro recipiatur cui lucrum, dignitas vel voluptas a victoria partis alterius manifeste oritura est.

CXI. Decima nona postulat: vt in quaestione facti iudicetur secundum testes.

CXII. Leges naturae semper obligant in foro interno, non autem semper in externo, ibi vitium, hic crimen est.

CXIII. Legum naturalium scientia vera et sola ethica est. Ea autem alia non est, praeter scientiam earum rerum, quae in congressibus et societate hominum bonae vel malae sunt.

CXIV. Persona est is, qui suo vel alieno nomine res agit, si suo, propria est, si alieno repraesentatiua dicitur [t]. Est haec breuis adumbratio ipsis Hobbesii verbis facta, eorum fundamentorum, quae ex philosophia rationali, naturali et morali ad constituendam nouam moralem doctrinam consarcinauit. Intelligi ex ea ipsius nouae definitiones, regulae et axiomata satis possunt, nec interpretatione opus habent. Superest igitur, vt ciuilem doctrinam Hobbesii paucis quoque delineemus.

Philosophia ciuilis Hobbesii.

§. XXIII. I. Caussa et finis cur homines libertatis et dominii per naturam amatores in statu ciuili viuere voluerint, fuit cura conseruationis suae, vitaeque commodioris, id est vt e conditione misera belli omnium contra omnes exirent [u].

II. Exitum autem e conditione belli omnium contra omnes leges et pacta per se praestare non possunt, debet itaque accedere potentia cogens, quae est in ciuitate.

III. Paucorum hominum conspiratio inter se, securitatem praestare non potest, sed multitudinis.

IV. Multitudo multorum iudiciis et arbitriis gubernata ob dissensum, securitatem illam non promittit.

V. Neque sufficit, vt gubernentur certo tantum tempore, hoste semper recurrente.

VI. Communem autem potentiam constituendi, quae homines securos praestare possit, vnica via haec est, vt potentiam et vim suam omnem in hominem, vel hominum coetum vnum vnusquisque transferat, vnde voluntates omnium ad vnicam reducantur, et eius voluntati et iudicio voluntatem suam submittat.

VII. Haec multitudo illa vna persona est, quae ciuitas et respublica vocatur, et magnus ille Leuiathan, cui pacem et protectionem sub Deo immortali debemus omnem.

VIII. Ciuitas auctoritatem et tantarum virium vsum habet, vt terrere voluntates omnium ad pacem inter se et ad coniunctionem contra hostes conformare possit.

IX. Est

t) c. 16. p. 79. u) c. 17. p. 83.

IX. Eſt itaque ciuitas perſona vna, cuius actionum, homines magno numero, per pacta mutua vniuscuiusque cum vnoquoque fecerunt ſe auctores; eo fine, vt potentia omnium arbitrio ſuo ad pacem et communem defenſionem vteretur.

X. Ciuitas oritur vel per inſtitutionem vel per acquiſitionem.

XI. Inſtituitur ciuitas, quando homines ſponte ſua conuenientes ſinguli cum ſingulis paciſcuntur, vt vnicuique homini vel coetui pars maior ſuffragiis ſuis perſonam omnium gerendi ius contribuit, illi omnes obedirent [x].

XII. Summa poteſtas propter malam reipublicae adminiſtrationem habenti tolli non poteſt.

XIII. Ab habente ſummam poteſtatem nemini conferentium fieri poteſt iniuria.

XIV. Non poteſt, qui ſummam habet poteſtatem a ciuibus occidi, aut quomodocunque iure puniri.

XV. Summae poteſtati adhaerent, quae ad conſeruationem vel violationem pacis tendunt, decernere, et regulas praeſcribere, quibus, quid ſit ſuum, vnusquisque ſciat et fruatur ſine moleſtia a conciuibus.

XVI. Sed et poteſtas iudicandi, iusque belli et pacis ineundae conſiliarios eligendi, honores definiendi huc pertinet: ea enim omnia ad conſeruationem ciuitatis pertinent.

XVII. Monarchia ciuitati conuenientior eſt, quam ariſtocratia et democratia, vel genera ciuitatum mixta [y].

XVIII. Ciuitas per acquiſitionem eſt, vbi ſumma poteſtas acquiſita eſt per vim, ita vt mortis vel vinculorum metu imperata facere vnius perſonae ſiue ſinguli ſiue pluralitate ſuffragiorum ſe obligauerint. Iura autem cum ciuitate per inſtitutionem eadem ſunt [z].

XIX. Eſt etiam dominii acquiſitio per generationem, quod paternum dicitur; itemque per victoriam, quod in ſeruos acquiritur.

XX. Summa poteſtas, ſiue ea in vno homine, ſiue in vno coetu collocata eſt, tanta eſt, quantam facere poſſunt homines, nempe indefinita, licet incommoda ſequantur. Conditio hominum enim in hac vita ſine incommodis nunquam erit.

XXI. Poſſunt ſimul conſiſtere metus, libertas et neceſſitas, quae vocatur naturae et cauſſarum. Eſt autem liber, qui ex iis, quae viribus et arte propria facere poteſt, quin faciat, quicquid vult, non impeditur [a].

XXII. Legibus autem circumſcribitur in ciuitate libertas, nec ea ius vitae et necis impedit. Quod vbi in innocentem exercetur, agit quidem inique et in Deum peccat imperans, non vero iniuſte agit.

XXIII. Manet vero libertas circa res illas omnes, quarum ius per pactum transferri vel abiici non poteſt, vel de quibus leges ſilent pro ſummae poteſtatis arbitrio.

 XXIV. Obli-

x) c. 18. p. 86. y) c. 19. p. 92. z) c. 20. p. 98. a) c. 21. p. 104.

XXIV. Obligatio quam ciues habent erga eum, qui ſummam habet poteſtatem, tamdiu nec diutius permanere intelligitur, quam manet potentia ciues protegendi [b].

XXV. Syſtema ciuitatis eſt numerus quicunque hominum in rem ipſorum communem congredientium: et vel ſyſtemata regularia ſunt in quibus homo vel coetus vnus perſonam gerit omnium, vel irregularia. Illa vero vel abſoluta ſunt vel ſubordinata, tum politica corpora, tum priuata conſtituentia [c].

XXVI. Miniſter publicus ſummae poteſtatis eſt, qui in rebus, quae ad ciuitatem pertinent, per auctoritatem ſummam habentis poteſtatem ciuitatis perſonam repraeſentat.

XXVII. Lex ciuilis vnicuique ciui eſt regula, qua ciuitas verbo vel ſcripto vel alio quocunque voluntatis ſigno idoneo ad diſtinctionem boni et mali vti imperat. Hac imperans non tenetur [d].

XXVIII. Conſuetudo longa vim obtinet legis, a voluntate eius, qui ſummam habet poteſtatem, ſilentio eius ſignificata.

XXIX. Leges ciuiles illis ſolis leges ſunt, quibus fuere declaratae. Requiritur itaque promulgatio, leges autem naturae per dictamen rationis innoteſcunt.

XXX. Interpretatio legum naturae non a doctoribus et philoſophis dependet, ſed ab auctoritate ciuitatis. Non enim veritas ſed auctoritas facit legem.

XXXI. Eſt itaque interpretatio legis naturalis recta ſententia ſummae poteſtatis legem facto applicantis. Iudici autem incumbit, vt ſententiam ferat ex ſua ipſius conſcientia et ratione naturali, peritiaque propria circa aequum et bonum.

XXXII. Crimina, quae ſunt legis transgreſſiones oriuntur vel a vitio intellectus, quae eſt ignorantia, vel ab imperitia ratiocinandi, id eſt, errore, vel a vi paſſionis [e].

XXXIII. Poena malum eſt, transgreſſori legis auctoritate publica inflictum, eo fine, vt terrore eius voluntates ciuium ad obedientiam conformentur [f].

XXXIV. Lex publica vnicuique ciui pro conſcientia habenda. Falſum itaque eſt; peccatum eſſe, quicquid faciat ciuis contra conſcientiam.

XXXV. Summi imperantis officia dimetienda ſunt ex fine, qui eſt ſalus populi [g].

Potiora haec ſunt, quibus ciuitatem inſtruendam eſſe monitis politicis credidit Hobbeſius: haec ad Chriſtianam ciuitatem eo fine applicat, vt doctri-

b) Hac imprimis aſſertione ſuſpectus factus eſſe videtur aulae, quod democraticorum partibus faueret. Eo enim tum redactus erat rex Angliae, vt ciues amplius protegere haud poſſet.

c) c. 22. p. 111.

d) c. 26. p. 129.

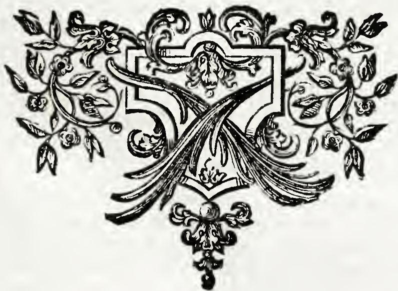
e) c. 27. p. 137.

f) c. 28. p. 146.

g) c. 30. p. 157.

doctrinam Christianam suis praeceptis non obstare demonstret, vnde machinas admouet omnes, vt in partes suas flectat diuina oracula. Quae cum ad philosophiam non pertineant, recte a nobis omittuntur, et sacrae legis interpretibus ac vindicibus examinanda relinquuntur. Adscribemus modo iudicium PVFENDORFII [h], vt cum delineatione iuris naturalis et ciuilis Hobbesiani comparari queat. Is ita pronuntiat: *Id sane apparet, hoc praecipue agere Hobbesium, vt potestatem regiam aduersus turbulentos homines, qui tunc Angliam sub obtentu libertatis grauiter exercebant, assereret, simulque ius circa sacra summo imperio ciuili aduersus fanaticos vindicaret. Quod institutum vti in se quidem magnopere probandum est, modo isthoc ius legitimis terminis coërceatur: ita ferri plane non possunt hypotheses ipsius ita crude assumtae, et quae eidem superstruuntur dogmata quaedam a sana ratione abeuntia, et non exiguam labem rebus humanis inferre idonea. Ne de iis memorem, in quibus circa religionem Christianam a vero sensu diuinarum literarum diuersus abit; quibus destruendis operam impendere aliorum est. Neque tamen quisquam rerum intelligens inficias iuerit, inter multa mala reperiri quoque plurima exquisite bona, et quantiuis pretii: et illa ipsa, quae ab eo falsa traduntur, ansam praebuerunt, scientiam moralem et ciuilem ad fastigium perducendi, sic vt de non paucis, quae ad perfectionem istius faciunt, vix cogitare alicui in mentem venisset, absque Hobbesio si fuisset.* Et ex his quidem sobrie ac sine praeiudicio expensis iudicandum est, quem locum inter reformatores philosophiae et conditores eclecticae sapientiae Hobbesius obtineat?

h) Erid. Scand. loc. cit.

CAPVT

* *

CAPVT SEPTIMVM.

DE RENATO CARTESIO.

§. I.

Cartesianae historiae fontes vnde petendi?

Felicioribus auspiciis circa eadem tempora, quibus Hobbesius emendare philosophiam aggressus est, nouam viam tentauit RENATVS DES CARTES, vel quo Latino nomine plerisque innotuit, Cartesius [a]. Cuius summi philosophi historia eo maiori cura colligi, et critico oculo eius philosophiae fata explorari merentur, quo longiora fata habuit, et ad nostra vsque tempora perdurauit, asseclas nacta viros magnos et acutissimos, quorum studio factum, vt cum maxime eclecticum se praestitisset Cartesius, eius tamen philosophia, auctore quidem suo non inuito, in sectam abiret, quae famam sibi splendidam comparauit. Inde euenit, vt plurimi fontes existerent, ex quibus et viri illius, et philosophiae ab eo vulgatae historia hauriri queat. Quorum haud contemnendam partem nominauit vir doctus GVIL. HENRICVS BECKHERVS; is enim erudito schediasmati: *Num Cartesius recte atheis annumeretur* [b]*?* breuem adiecit *Catalogum scriptorum, qui de Cartesio in eius vel vitae monumenta, vel doctrinam nouasque hypotheses inquirendo pluribus differuerunt.* Nos instituti nostri memores eos hoc loco scriptores potissimum nominamus, quos lucem historiae Cartesianae accendere posse experientia docti nouimus, quosque consuli a Lectore volumus, vt ea illustrentur, quae breuiter et ὡς ἐν συνόψει de Cartesio eiusque philosophia dicere nos cogit instituti ratio. Integram autem Cartesianismi historiam a nemine hactenus in tanta huius sectae frequentia et celebritate conditam esse, eo magis miramur, quo magis Cartesianismus, cum a dogmatibus theologicis illi admixtis, tum a doctrinis physicis, quas magno studio ea schola excoluit, magnam recentissima aetate mutationem passus est, quam omnem hoc loco enarrare limites nobis positi non permittunt. Viros itaque doctos, qui hodie Cartesianam sapientiam adhuc amplectuntur, ad hanc orbi literato praestandam operam merito exhortamur, ea interim adducturi, sine quibus vniuersalis philosophiae historia manca est, et nobili parte sua destituta.

Scriptores vitae Cartesii.

§. II. Historiam Cartesii philosophantis, et placitorum quibus totum philosophiae vultum emendare mutareque, atque ornatius pingere conatus est, scire cupientem ante omnia ipsa Cartesii scripta adire oportet, ex quibus omnium optima notitia de rebus et φιλοσοφουμένοις eius hauriri potest. Vt enim epistolas celeberrimi philosophi taceamus, in quibus multa

a) Displicuit initio Latinum hoc nomen philosopho, quod gentilitium semper fuerit DES-CARTES, conf. Obs. sel. Halens. Germ. Obs. XI. §. 13. p. 369.

b) Regiomont. 1724. 4.

multa ſunt, quae hiſtoriam eius tangunt [c], ipſe, quod ſummum caput hiſtoriae Carteſianae eſt, in tractatu *de Methodo* enarrauit, quo pacto abſoluto ſcholaſticae philoſophiae, quam apud Ieſuitas didicerat, curriculo, ad nouam philoſophiam delatus ſit. Quae autem inter Batauos noua eius philoſophandi methodus fata habuerit, ipſe in *Apologia aduerſus Voëtium* prolixe deſcripſit. Carteſio fatis functo, cum magnos ſtrepitus eius philoſophia edidiſſet, paſſim viri eruditi in condenda philoſophi famigeratiſſimi hiſtoria diligentiam exhibuerunt ſuam. Voluere hunc lapidem aggreſſus eſt IOANNES TEPELIVS, cui libellum *de Vita et Philoſophia Carteſiana* [d] debemus, in quo de Carteſio et occaſione, qua ad innouandam philoſophiam inuitatus eſt; de ſcriptis eius et principiis philoſophicis, de adiunctis eius philoſophiae, tum de propugnatoribus et oppugnatoribus eius, item de iudiciis virorum doctorum ſuper ſecta Carteſiana ſuo modo differit, quae tamen affecta magis quam abſoluta Carteſianiſmi hiſtoria dici debet, et pauca ſunt, quae ad tantum aedificium extruendum ornandumque afferuntur. In eadem via currendum ſibi eſſe ſtatuit PETRVS BORELLVS, Caſtrenſis, Galliarum regis archiater et philoſophus haud obſcurae famae, ſcriptis quoque clarus [e]. Ille enim *Compendium vitae Carteſianae eiusque operum omnium catalogum*, *obſeruationibus*, quas edidit, *medicis* adiecit, poſtea a Londinenſibus et Francofurtenſibus [f] recuſum, et ab HENNINGO WITTENIO *Memoriis clariſſimorum philoſophorum* [g] inſertum. In quo eleganter quidem paucis elogium Carteſii complexus eſt, at lineas magis hiſtoriae duxit, quam integram enarrauit. Tacemus eos, qui leuiori manu opera hac defuncti ſunt DANIELEM LIPSTORPIVM [h], GEORGIVM PASCHIVM [i], IOANNEM CHRISTOPHORVM STVRMIVM [k], quique vitam Carteſii operibus eius praefixerunt, vel narrationibus ſuis ex hiſtoria literaria petitis vitam Carteſii inſeruerunt, inter quos elegantia ſe commendauit vir doctus B. NICERONIVS [l]. Nemo autem vel praeclare magis de Carteſii hiſtoria meruit, vel melioribus auxiliis inſtructus ad eam condendam acceſſit, quam HADRIANVS BAILLETVS, cuius egregia de hiſtoria eruditionis merita nemini ignota ſunt. Is enim fuſe Carteſii hiſtoriam delineauit, duobusque voluminibus Lutetiae [m] in publicum exire paſſus eſt. Tanta autem diligentia in hoc ſtadio cucurrit Bailletus, vt ſimilem laborem philo-

c) Recte ideo eas commendat MORHOFIVS Polyhiſt. T. I. L. I. c. 24. §. 31. p. 295.

d) Norimbergae 1674. 12. vid SAGITTARIVS Introd. in H E. T. I. p. 905. MORHOF. l. c. T. II. p. 111. STOLLIVS Hiſt. lit. P. II. c. 1. §. 93 p. 408.

e) Vid. DORNIVS ad IONSIVM de Scr. Hiſt. phil. L. III. c. 31. §. 9. p. 189.

f) 1670.

g) Decad. IV. p. 580. ſeqq.

h) In Speciminibus philoſophiae Carteſianae Lugd. Bat. 1653.

i) De Inuentis nov-antiquis c. 3. p. 143. ſeqq.

k) Diſſ. de Carteſio et Carteſianiſmo, quae extat Philoſoph. eclecticae P. I. p. 139 ſeqq.

l) Memor. literar. T. XXXI. p. 274.

m) 1691. 4.

philoſopho vlli eſſe praeſtitam non recordemur. Nec ſingularis attentionis et ſtudii laude Bailletus priuandus eſt; qui non aliena ſcrinia expilauit, ſed praeter aliorum relationes ipſa potiſſimum Carteſii ſcripta, et imprimis eius epiſtolas conſuluit, loca in margine deſignauit, et non hiſtoriae modo Carteſii, ſed philoſophiae eius quoque, quamdiu is inter viuos ſuperfuit, commentarios edidit. Vnde ampliſſimi annales eorum, quae Carteſio eiusque philoſophiae per dimidium ſeculum XVII acciderunt, enati ſunt. Qui ſi parcius Carteſium, nec in omnibus, laudaſſet, ſi a partis ſtudio magis ſibi temperauiſſet, ſi infenſum in Gaſſendum[n], Carteſii aduerſarium, animum depoſuiſſet, ſi a digreſſionibus longioribus et parum ad rem facientibus abſtinuiſſet[o], omne profecto punctum tuliſſet, nec cenſuram virorum doctorum fuiſſet paſſus, qui non omnes P. BAYLII[o] patientia gaudent, minima quaeque in hoc libro annotata cum delectatione perlegentis. Tacemus ea, quae in *Conſiderationibus ſuper hac vita Carteſii*[p] anonymus quidam, quem BVHVRSIVM Ieſuitam eſſe volunt[q], aſſumta Academici perſona in hac narratione reprehendit. Quemadmodum, ſi verum eſt, quod IO. CHRISTOPH. DORNIVS[r] tradit, librum hunc fuiſſe prohibitum, valde potentes aduerſarios nactum eſſe Bailletum oportet. Aſt falſum eſt, quod IDEM tradit, contra eandem biographiam prodiiſſe, *nouas memorias ad Carteſianiſmi hiſtoriam ſpectantes.* Eas enim ſatyram eſſe in Carteſium ab illuſtri HVETIO editam *huius Tomi Parte prima* iam narrauimus. Prudenter autem et cum commodo lectoris fecit Bailletus, quod moleſtam libri ingentis lectionem emendaturus, compendium eius ediderit[s], in quo ea, quae momentum habent, adducta ſunt omnia, ſeruatis tamen, prioris libri diuiſionibus. Ad hanc ergo ſynopſin, quae Belgice quoque prodiit[t], in ſequentibus lectorem remittemus, qui hoc pacto prolixioris tractationis loca nullo negotio inueniet. Illuſtrabunt autem nonnulla obſeruationes egregiae de Carteſio eiusque philoſophia quas illuſtris LEIBNIZIVS literis conſignauit ediditque CHRISTIANVS THOMASIVS[u]. Quae vero *Iter Carteſii circa mundum* mentitur ſatyra, et DANIELEM, Societatis Ieſu theologum, virum elegantiſſimae eruditionis auctorem agnoſcit, polemicum et ſatyricum, non hiſtoricum, ſcriptum eſt, euertendo ſyſtemati Carteſiano ingenioſe excogitatum, licet nonnulla quoque tangat hiſtorica. Plures addere, eos imprimis, qui hiſtoriam philoſophicam et eccleſiaſticam ſeculi XVII enarrarunt, nec libet nec licet, nominabimus autem in ſequentibus illos, ad quorum fidem prouocandum eſt.

§. III.

n) Conf. Cl. IORDAN. Recueil de litterature p. 17.

o) Lettr. CV. T. II. p. m. 373. coll. Marchand.

p) Reflexions d'un Academicien ſur la vie de Mr. des Cartes, envoyeés a un des ſes amis en Hollande.

q) Vid. Mem. de Mr. Ancillon p. 288. Ibi quoque Bailleti vita exhibetur.

r) l. c. c. 37. p. 221.

s) Paris 1693. 12. qua editione vtimur.

t) Interprete BROCKHOVSIO, Amſt 1700. 8.

u) Hiſt. ſap. et ſtult. T. II. p. 113. ſeqq. vnde repetiit KORTHOLTVS Vol. III. Epp. Leibnizii.

§. III. Editus eſt in lucem Carteſius ex generoſa auitaque familia multis maiorum decoribus inter Turonenſes illuſtri, patre Ioachimo des Cartes, Senatore ſupremae curiae Britanniae minoris [x], natus prid. Cal. Aprilis anno reparatae ſalutis cIↃ IↃ x c v i, apud Hagienſes [y]. Falſum itaque eſt, quod Borellvs [z] habet, Carteſium vitales auras in vrbe, Caſtrum Eraldium [a] dicta, haurire coepiſſe, quae quatuor milliaribus ab iſto loco diſtat. Accepit autem Perronii nomen a fundo quodam, cum fratrum trium minimus eſſet, vt a reliquis diſtingui poſſet. Occultauit ſtudioſe natalem Carteſius, quod olim Plotinum quoque feciſſe ſuo loco notauimus, veritus ne veſana aſtrologorum curioſitas de ſuo quoque horoſcopo ſollicita cuiquam ſuorum ineptiendi occaſionem praeberet [b]. Haereditaria diſpoſitione autem ex matre paulo poſt partum extincta valetudinem ſatis infirmam, maxime vero pectus valde debile nactus haud ſatis virium habere videbatur, vt ſtudiis dicari poſſet. Aſt tanta vis inerat animo, et innata quaedam ſciendi curioſitas, vt ingenium philoſophicum intelligentibus portendere recte videretur. Teſte enim biographo [c], ſedulum ſe rerum omnium exploratorem praebebat tenellus puer, deque cauſſis atque effectibus rerum omnium, quas ſenſibus percipiebat, ex patre diligenter quaerebat, inſatiabili ſciendi deſiderio accenſus, id quod parenti eius occaſio fuit, eum philoſophi ſui nomine compellandi. Corporis imbecillitas autem in cauſſa fuit, vt de formando ingenio paulo ſerius parens cogitaret, contentus ſanitatem eius confirmauiſſe. At oſtendit puer inter crepundia eam ingenii elegantiam, totque animi ſupra modum aucti ſpecimina, vt intelligi omnes poſſent, quam laeti amplique fructus ex hoc agro foecundo eſſent ſperandi. Eum igitur prouide et ludendo magis quam ſerio inſtigando colere et prima doctrinae ſemina inſpergere prudens conſtituit, licet hoc pacto parum proficeretur. Annos autem octo natus ad Ieſuitas Flexienſes miſſus, eorumque diſciplinae, maxime autem curae Carleti, qui cognatione eum attingebat, traditus eſt. Qui cum adoleſcentem Carteſium amore valde eſſet complexus, in id omnem curam conuertit, vt et corpore et animo pulcherrime formaretur; commendauitque eum Dineto, viro doctiſſimo ex eodem ſodalitio, vt eius ſtudiis totus praeeſſet. Quos praeceptores Carteſii, ingenii eius elegantia et animi bonitate captos adeo eius amore exarſiſſe ait Bailletus, vt amicitia inde enata fuerit dulciſſima, vsque ad mortem literarum quoque commercio culta et conſeruata. Id quod fidei eius relinquimus, non negamus tamen ſuſpectam nobis hac in parte eam eſſe: epiſtola Carteſii enim, quam ad Dinetum iam tum prouincialis axiomate veſtitum ſcripſit [d], ab iſta arctioris amicitiae ſignificatione abhorret et frigus aliquod Carteſii indignantis ſocietati ipſique Dineto ſatis arguit. Valde in eo ſtadio

Natiuitas et educatio ſcholaſtica Carteſii.

x) Baillet. L. I. c. I.
y) la Haye en Touraine
z) loc. cit.
a) Chatelheraut.
b) Baillet. l. c. c. 2. p. 3.
c) c. 4. p. 5.
d) Opp. philoſ. T. I. p. 288.

ſtadio emetiendo eminuit praecocis adoleſcentis diligentia et ingenii felicitas, quam ardor diſcendi inexplebilis fulciebat. Alebat enim indolem facilem, et ad praeceptorum voluntatem atque conſilia magna animi alacritate ſe formantem, aemulatione vero accenſus ad id modo animo reſpiciebat, vt doctrinae progreſſu alios vinceret. Ita vero cum et alte meditaretur et perſpicue cogitaret, non potuit non profectus ſentire longe iucundiſſimos: quos tamen impediebat ſpes, ſi non eluſa, ſaltem retardata et imminuta feruidi adoleſcentis, qui maiora ſe in florentiſſimo illo gymnaſio apprehenſurum eſſe ſibi promiſerat, quam reuera euenit. Dabimus ipſius Carteſii verba, eo quod rem mire illuſtrent, et attentionem mereantur [e]: *Simul ac ſtudiorum curriculum abſolui, quo decurſo mos eſt in eruditorum numerum cooptari, plane aliud coepi cogitare. Tot enim me dubiis totque erroribus implicatum eſſe animaduerti, vt omnes diſcendi conatus nihil aliud profuiſſe mihi iudicarem, quam quod ignorantiam meam magis magisque detexiſſem: Attamen tunc degebam in vna ex celeberrimis totius Europae ſcholis, in qua ſicubi in vniuerſo terrarum orbe doctos viros eſſe debere cogitabam. Omnibus iis quibus alii ibidem imbuebantur, vtcunque tinctus eram. Nec contentus ſcientiis quas docebamur, libros de quibuslibet aliis, magis curioſis atque a vulgo remotis tractantes, quotquot in manus meas inciderant, euoluebam. Aliorum etiam de me iudicia audiebam, nec videbam me quoquam condiſcipulorum inferiorem aeſtimari, quamuis iam ex eorum numero nonnulli ad praeceptorum loca implenda deſtinarentur. Ac denique hoc ſeculum non minus floridum et bonorum ingeniorum ferax quam vllum praecedentium eſſe arbitrabar. Quae omnia mihi audaciam dabant de aliis ex me iudicandi et credendi nullam in mundo ſcientiam dari illi parem, cuius ſpes facta mihi erat.* Quamuis autem haec mature obſeruauiſſet, quinquennium tamen, et quod excurrebat, in iſto ſtadio abſoluendo ita conſumſit, vt humaniorum literarum culturam, quam neceſſariam ſibi fore non ignorabat, initio excoleret, et linguarum notitiam, ſine quibus veterum ſcripta intelligi non poſſe nouerat, acquireret, maxime autem ad fabulas animum adiiceret, totamque mythologiam animo complecti ſtatueret, eo quod ingenium quodammodo expolire et excitare putabat; hiſtoriam vero attente perluſtrare inciperet, cuius caſus memorabiles animum ad ſuſcipiendas res magnas impellere, et cum prudentia lectam non parum ad iudicium formandum conferre recte iudicabat. Sed et eloquentiae vires meditatus et poëſeos dulcedinem contemplatus, vtramque cura et induſtria ſua non indignam exiſtimabat, et hoc pacto per vniuerſum humanitatis, quam vocant, campum, impiger coepit decurrere. Ait quoque [f]: *Lectionem bonorum librorum ſe non neglexiſſe, ratum, eam eodem fere modo nobis prodeſſe, ac ſi familiari colloquio praeſtantiſſimorum totius antiquitatis ingeniorum, quorum illi monumenta ſunt, vteremur,*

e) Diſſ. de methodo.

f) loc. cit.

mur, et quidem colloquio ita praemeditato, vt non nisi optimas et selectissimas quasque ex suis cogitationibus nobis declarent. Quod vbi narrat BAILLETVS [g], et hoc pacto illis succurrere vult, qui contemtos neglectosque libros Cartesio obiecerunt, non recordatus est encomiastes, quod in sequentibus narrat, philosophum, cum ab amico rogaretur, vt bibliothecam ipsi suam monstraret, aperto conclaui vitulum cultro anatomico dissectum monstrauisse, et hanc suam bibliothecam esse, dixisse. Voluisse enim Cartesium videri αὐτοδίδακτον, quique nihil ab aliis accepisset, ast hac ipsa confessione sua plagii fuisse insimulatum, in sequentibus dicemus. His autem, quae ingenii elegantiam acuunt, disciplinis non contentus ad seueriores quoque scientias animum adiecit, et praemissis artibus mathematicis [h], quibus ob certitudinem et euidentiam rationum potissimum delectabatur, sed nondum praecipuum earum vsum intelligebat, existimans ad artes tantum mechanicas earum vsum referendum, ad philosophiam se conuertit; eo quidem animo, vt, cum sciret illam a praestantissimis omnium seculorum ingeniis fuisse excultam, et nihil tamen in ea reperiri, de quo non in vtramque partem disputetur, hoc est, quod non sit dubium et incertum; non tantum ingenio suo confideret, vt aliquid in ea melius a se, quam a ceteris inueniri posse speraret. Ex quo potest intelligi, animo eum curioso magis et exploratore ad philosophiam accessisse, quam discendi studioso. Nactus autem a praeceptoribus veniam ordinariis lectionibus se eximendi, omne tempus ad rimandos philosophorum reliquarumque scientiarum libros retulit, et imprimis ad rationalem et moralem philosophiam animum applicuit. Nulla autem in re desiderium omnia accurate pernoscendi expleri non sine moerore intellexit. Ipse narrat [i]: *Se veterum ethnicorum moralia scripta palatiis superbis admodum atque magnificis sed arenae tantum aut coeno inaedificatis comparauisse, eo quod virtutes quidem in coelum laudibus extollant, easque ceteris omnibus rebus longe anteponendas esse recte contendant: sed non satis explicent, quidnam pro virtute sit habendum, et saepe, quod tam illustri nomine dignentur, immanitas potius et durities, vel superbia, vel desperatio, vel parricidium dici debeat. Idem sibi in rationali philosophia euenisse, conqueritur: logicam enim, cui cum analysi geometrica atque algebra studuerat, quod nonnihil ad suum institutum facere posse viderentur, diligentius examinando, animaduertisse se, ait, syllogismorum formas aliaque fere omnia eius praecepta non tam prodesse ad ea, quae ignoramus, inuestiganda, quam ad ea, quae iam scimus, aliis exponenda, vel etiam, vt ars Lullii, ad copiose et sine iudicio de iis, quae nescimus, garriendum. Et quamuis multa quidem habeat verissima et optima, tam multis tamen aliis, vel superuacuis vel interdum etiam noxiis, adiuncta esse, vt illa dignoscere et separare non minus saepe difficile sit, quam Dianam aliquam aut Mineruam ex rudi marmore excitare.* Quae consideratio effecit

g) c. 4. p. 9. h) CARTES. loc. cit. i) loc. cit p. 8. 9.

fecit, vt communi ratiocinandi methodo relicta de noua cogitaret, et paucis regulis, quas legis instar sibi obseruandas praescribebat, cuncta complecteretur; ad quas geometrarum modum ratiocinandi seuerum sibi viam parauisse ait. De qua noua Cartesii methodo cum infra pluribus dicendum sit, hoc loco nihil adiicimus. Illud autem historiae caussa addendum, *quod porro tradit Cartesius, pauca illa praecepta quae selegerat, accurate obseruando tantam se facilitatem acquisiuisse ad difficultates omnes extricandas, vt intra duos aut tres menses, quos illi studio impenderit, non modo multas quaestiones inuenerit, quas antea difficillimas iudicauerit, sed etiam tandem eo peruenerit, ut circa illas ipsas, quas ignorabat, putaret se posse determinare, quibus viis et quousque ab humano ingenio solui possent.* Simili fere modo in morali philosophia versatus est; et quaedam sibi in ea axiomata generalia descripsit, quae infra enarrabimus. Sed has eum emendationes postea concepisse, cum iam tritam viam reliquisset, inde colligimus, quod ipse narret [k], se quam primum sibi licuit per aetatem praeceptorum custodia exire, literarum studia prorsus reliquisse, id non facturus, si iam tum nouam viam, eamque securiorem fuisset ingressus. Totum enim se tum cum Scepticismo fuisse conflictatum, hancque animi incertitudinem philosophiae primae studium auxisse fatetur, in qua nihil valde solidum et firmum tam instabilibus fundamentis superstruere se posse, peruidebat: et nec lucri caussa, nec gloriae eas philosophiae scholasticae partes sibi excolendas esse prudens statuebat. Qua de re omnem eam narrationem expendi velimus, quam in dissertatione *de Methodo* instituit, quae longior est, quam vt huc transscribi possit. Interim cum mathematicas artes ob certitudinem deperiret, analysi veterum et algebrae recentiorum operam dedit, vtramque autem parum firmam esse, et quod ingenio solido faceret satis, non exhibere, videbat, eo quod tantum ad speculationes quasdam, quae nullius vsus esse videbantur, se extenderet, ac praeterea analysis circa figurarum considerationem tam assidue versaretur, vt dum ingenium acuat et exerceat, imaginandi facultatem defatiget et laedat; algebra vero, vt solet doceri, certis regulis et numerandi formulis ita sit contenta, vt videatur potius ars quaedam confusa, cuius vsu ingenium quodammodo turbetur et obscuretur, quam scientia qua excolatur, et perspicacius reddatur. Concedenda autem haec Cartesio laus est, quod defectus huius arithmeticae philosophicae perspiciendo ingenii excellentissimi acumine non meliorem tantum viam inuenerit, sed in ea quoque longissime progressus sit. Id quod tamen postea demum euenit, vnde nimius est Bailletus, qui collegio Flexiensi hanc gloriam vindicat, quod maximum, quem vnquam orbi concessit, mathematicum produxerit. In ista enim disciplina scholastica, plurimum se fuisse meditatum, et imprimis id lecto diutius affixum, collectis viribus quas resuscitauerat noctis quies, fecisse, non, negat quidem,

k) CARTES. loc. cit. p. 5.

dem, aſt addit ſimul, parum ſibi omnem quam hactenus corraſerat, doctrinam ſatis quod eſt, feciſſe, quamuis praeceptorum fidem et induſtriam gratus agnoſceret [l].

§. IV. Abſoluto, aeſtate anni cIↄ Iↄc xii, ſcholaſticae diſciplinae curriculo, collegio Flexienſi, in quo ſupra octennium haeſerat, valedixit, et ad parentem rediit. Quamuis autem inuidendis elogiis praeceptores eius profectus, quos in diſciplinis ſibi acquiſiuerat, commendaſſent, ipſe tamen ſibi totus diſplicuit. Omnem enim ſtudiorum ſuorum vtilitatem hanc modo eſſe credebat, quod intelligeret ampliſſime, ſe nihil certi ſolidique adhuc ſcire. Cuius ratio eſt, quod eas tantum viro erudito ſcientias quaerendas eſſe ſtatuebat, quae ad perſpicuam vtilemque humanae ſocietati cognitionem perducunt. Itaque literarum ſtudia prorſus relinquere ſtatuit, capto conſilio, nullam in poſterum inueſtigandi ſcientiam, niſi quam vel in ſe ipſo, vel in vaſto mundi volumine poſſet reperire. Quod conſilium obfirmato animo exſecutus libris quoque valedixit, eo quod viam illam, quam quaerebat, vt animo faceret ſatis, inuenire ſe in illis poſſe deſperaret. Quod non factum eſſe ex contemtu literarum librorumque ait BAILLETVS [m], ſed eo tantum nomine, quod nihil ad eam ſcientiam conferre poſſe crederet, quam iam tum animo ſibi praefixerat: ideoque dixiſſe ad amicos, etiamſi pater ipſum ſtudiis non addixiſſet, nec diſciplinae curriculum vnquam abſoluere iuſſiſſet, ea tamen ſe in vernacula ſcripturum fuiſſe, quae Latino ſermone poſtea ediſſeruerit. Quo quidem pacto Bailletus frigidam ſuffundit glorianti Carteſio, nihil ſe debere libris, nihil aliis; aſt hoc ipſo plagii ſe ſuſpectum reddidiſſe ex infra dicendis clariſſime patebit. Abiectis vero ſtudiorum partibus, exercitationes corporis, arma, equosque tractando, ſimiliaque, quae nobilitas generis ei ſuadebat, ſecutus, hisque confirmatus a parente Lutetiam miſſus eſt, vt ex moribus hominum ingenium formaret, vitaeque rationes addiſceret. Aſt cum filii ingenium acutum et a prudentia non alienum pater noſſet, ducem ei non addidit, iuuenemque ſine gubernatore huic pelago commiſit, vix annos ſeptendecim natum. Sibi ergo relictus Carteſius ab intemperantiae quidem vitio, gloriae forte ſtimulo actus, animum arcuit, aſt ſodalitia tamen, conuiuia, ambulationes, ludos aliaque, quibus a ſeueriori diſciplina auocari ſolent iuuenum animi, ſectari coepit; quo, dubium non eſt, quin prioris induſtriae fructus omnis intercidiſſet, niſi occaſionem captaſſet, viris grauibus doctisque innoteſcendi, quorum conſuetudine tandem ex hoc ſomno iterum reſuſcitatus eſt. Inter quos fuit Claudius Mydorgius, vir illuſtris, qui poſt Vietam ſummus inter Gallos mathematicos habitus eſt, et tanta amicitiae fide Carteſio addictus poſtea vixit, vt non niſi morte dirimeretur. Et tum quoque Marino Merſenno iterum amico vſus eſt, cui in gymnaſio Flexienſi primo innotuerat. Qui cum

Vita iuuenilis Carteſii.

l) Ibid. m) cap. 7. pag. 19.

cum Minimorum ordini adſcriptus eſſet, tempusque in excolendis philoſophiae myſteriis conſumeret, Carteſium ſua conuerſatione a ludendi intemperie, quae vehementer eum ceperat, retraxit, et ad philoſophiam reuocauit. Repetito itaque tum philoſophico tum mathematico itinere, priſtinam mentem reuocauit Carteſius, et ad eam, quam dudum ſibi praefixerat, metam noua contentione currere coepit. Cumque anno ſequente Merſennus philoſophiam apud Niuernenſes docere iuſſus ipſi eriperetur, ſocietati hominum ſe ſubtrahere, ſtudiisque totum ſe immergere ſtatuit, ſeceſſum autem in ſuburbio S. Germani in domo quadam a tumultu hominum remota quaerens, ad matheſeos culturam ita diligentiam ſuam transtulit, vt ſodalium conuerſationem cautus euitaret, omnem prouidentiam adhibendo, ne detegeretur, et ſic biennio lateret. Quamuis autem ab amicis tandem anno cIↃIↃCXVI fuiſſet deprehenſus et ad priſtinas voluptates retractus, nullo tamen modo earum vinculis irretiri eum paſſum eſt ſummum, quod philoſophiae et matheſi ſtatuebat, pretium ſtudiumque.

Militia Carteſii.

§. V. Reſumſit ergo Carteſius conſilium illud, quod dudum conceperat, ex vaſto mundi volumine diſcendi ſapientiam, cumque frater natu maior patrias terras teneret, militiam eligere et caſtra ſequi ſtatuit. Ideo profectus ad Batauos, inter copias Mauritii voluntarius miles conſcriptus eſt; non quod tropaea et magnam armorum gloriam quaereret, licet hoc vitae genus valde illi commendaret aetatis feruentis et decorum militarium appetentis conditio: ſed quod ita commodiſſimam nanciſci ſe poſſe occaſionem putaret, ea ſpectandi contemplandique, quae in magno vitae humanae theatro innumeris viciſſitudinibus geruntur. Stipendium ideo accepit nullum, idque ſemel tantum ſibi ſolutum ſeruauit, vt haberet militiae ſuae rite peractae teſtimonium. Non enim ſtudiorum amorem abiecerat, nec inſtituto ſuo philoſophiam artesque mathematicas ſua induſtria emendandi renunciauerat, ſed vbi poſſet, illud gnauiter vrgere pergebat. Itaque cum inter milites praeſidiarios Bredae eſſet, occaſione problematis alicuius geometrici, quod nonnemo publice affixerat, Iſaaco Becmanno, ſcholae Dordracenae Lectori innotuit, et ſolutionem illius problematis cum eo communicauit [n]. Qui cum ipſe quoque geometriae myſteriis delectaretur, cum eo amicitiam Carteſius iniit, luminibusque ſuis illius ſcientiam adauxit, qui tamen neglecto poſtea Carteſio, eius vitulo arare non erubuit [o]. Eo quoque in ſeceſſu tractatum *de Muſica* conſcripſit, ſermone Latino, in quo facilitate ſcribendi gaudebat: quem maluiſſet ſcriniorum ſuorum carceribus premere, nec amicorum precibus ſibi extorqueri paſſus eſt, eo quod non ſatis perfectum eſſe iudicabat: factum autem, vt, quod tradit Bailletus, nobis autem veriſimile non videtur, aduerſariorum eius male illi hoc pacto volentium, conſilio

et

n) BAILLET c. 9. p. 24. o) Lib. III. c. 6. p. 88.

et opera ederetur, isque fortuna ſatis ampla vteretur, aliquoties recuſus, et in alias linguas quoque translatus. Non tamen mathematicae diſciplinae totum ſe eo tempore tradidit, ſed philoſophiam quoque excolere perrexit, et varias de argumentis philoſophicis diſſertationes viginti annorum iuuenis conſcripſit. In quibus eum iam tum rationibus probauiſſe ait BAILLETVS [p], eſſe beſtias machinas et automata. Praeiuiſſe Carteſio in ea opinione et S. Auguſtinum, et Gomeſium Pereiram, medicum Hiſpanum, dudum viris doctis obſeruatum eſt [q]: hos autem Carteſium non legiſſe affirmat BAILLETVS [r], de qua re conſulenda ſunt, quae diſſerit P. BAYLE [s], qui recte obſeruat, potuiſſe ex notione animae, quam ſibi Carteſius conceperat, per ſe iſtum dogma fluere.

Itinera Carteſii militaria.

§. VI. Varias vitae humanae ſcenas intueri in exercitu Batauico cupiebat Carteſius, quem ſpes tamen fefellit, cum parum noui, et mutationes fere nullae eo loco ſuppeditarentur. Inuitabant autem eum in Germaniam magni motus, quos annus cIɔ Iɔ C XIX portendebat. Nam et imperatoris ſolium vacabat et tumultus Bohemici, bellumque imminens innumeras de humanis rebus obſeruationes pollicebatur. Dimiſſus igitur Francofurtum media aeſtate aduolauit, vt ſolenni imperatoris electioni et coronationi adeſſet [t]. Quibus perſolutis voluntaria iterum militia nomen Bauaricis copiis addixit, vt hoc pacto in magno illo, quod ferale bellum aperiebat, theatro rerum humanarum viciſſitudines notare poſſet. Hiemem Neoburgi ad Danubium tranſegit: quo loco cum conuerſatione cum philoſophis careret, ſolitudine iſta ad quandam animi corporisque quietem perductus totum ſe meditationi permiſit. Quanquam autem innouare omnia tunc quidem nondum audebat, ſubibat tamen animum eius cogitatio, non illis eruditis operibus, quae diuerſis viris conſummatae eruditionis debentur, eam ineſſe perfectionem, quae in illis deprehendatur, quae vnum tantummodo auctorem agnoſcunt. Nempe tot diuerſis auctorum variorum opinionibus inualeſcentibus, impoſſibile eſſe, vt qui diuerſa ſapiant, ad eundem omnes ſcopum collineent. Ex quo poſtea concludebat, deponenda eſſe auctoritatis, ſectae et ſyſtematis praeiudicia, quibus fiat, vt connata ratiocinandi facultas miſere corrumpatur. Quamuis autem omnia doctrinae aedificia, quae veteres conſtruxerant, euertere erubeſceret, licere tamen ſibi credidit in animo ſuo omne ſyſtematis veteris praeiudicium conuellere, et in ſuo fundo nouum aedificare, ac in ſe illa tentare, quae cognitionem ſuam iuuare apta eſſent. Omnes itaque, quibus hactenus mentem occupatam tenuerat, opiniones ſemel eiecit, vt, vel nouas ſurrogare poſſet, vel veteres ex nouis fundamentis reſuſcitaret. Quod, licet haud exiguas difficultates oſtenderet, ratus

p) c. II. p. 29.
q) BAYLE Nouvelles de la rep. des lettres 1684. Mars p. 22.
r) loc. cit.
s) Dict. T. III. art. Pereira, not. D. p. 652.
t) BAILLET L. II. c. I. p. 32. ſeqq.

ratus tamen facilius fieri, si sibi nonnulla emendaret, quam si publicam reformationem suscepisset, sibi hoc pacto soli sapere constituit. Rem ergo aggressus eiicere vetera praeiudicia ex animo moliri coepit ". Quem laborem quum facillimum fore sibi persuasisset, difficillimum inuenit, quamuis diu iam in has partes propendisset: magna enim lucta se ipsum quasi superare ab isto consilio coactus est. Et cum hunc in modum se ipsum quasi exuisset, et nudus modo veritatis amor superesset, misere tamen curis distractus est, quibus potissimum mediis ad scopum hunc esset perueniendum. Quae tandem ita cerebrum exhauserunt, vt cum animi ad alia diuertentis recreatio haud adesset, tandem enthusiasmum aliquem pateretur, quo ita affecta mens fuit, vt tandem diuina sibi contingere somnia viderentur; quibus regiam illam, quam quaerebat viam, ad scientiam veram solidamque sibi patefactam esse tum persuadebat. Cum tamen ad se rediisset, nec quid sibi statuendum esset, sciret, ad Deum recurrit, et, vt sine aenigmate, suam ipsi voluntatem designaret, rogauit, concepto quoque ad Deiparam voto, peregrinationis, ad Lauretanam domunculam sucipiendae, si intercessione sua ipsius conamina adiuuasset. Cuius voti complementum post annos demum aliquot diua Virgo accepit a Cartesio. Sed et alia erant, quae mire eius animum veritatis inueniendae auidum discruciabant. Nempe cum per integram hyemem colloquiis virorum doctorum atque prudentium careret, quoscunque de rebus literariis, superficiaria opera differentes audire poterat, admisit. Inter quos cum nonnulli essent, qui de recens detecto fratrum roseae crucis sodalitio multa narrarent, idque magnis elogiorum cumulis ornarent, iactantes in arcana veritatis via eos supra humani ingenii modulum fuisse progressos, abiectaque antiqua philosophorum via, nouam eos scientiam veramque philosophiam, hactenus latentem detexisse, dicere autem satis non possent, quantis animorum motibus res ista in Germania agitaretur, ad intelligendam ex vero rem omnem vehementer animo accensus est, vt vel ab impostura homines liberaret, vel si noui quicquam isti sodales attulissent, in inquirendae veritatis studio ab iis adiuuaretur. Aliquos ergo detegere, et vbicunque liceret, in illos inquirere constituit. Frustraneus tamen omnis ille Cartesii labor fuit, cum ne vnum quidem offenderet, quem ex isto sodalitio reuera esse credere tuto liceret: et rem omnem acu tetigisset, pro fabula et figmento totam illam fraternitatis famam reputando, nisi tot pro illa conscripti libri apologetici aliud ipsi persuasissent. Hos vero omnes legebat, cum vt rei summam intelligeret, tum vt suis oculis de iactatis inuentionibus cognosceret: quo modo factum, vt, quam de his fratribus conceperat, opinio concideret; cum interim longiorem apud Germanos moram faciens ipse sodalitio huic inuisibili nomen dedisse ab amicis in Gallia crederetur. Nec dubium est, si ea repetantur, quae superiori huius tomi parte de hac fraternitate attulimus, quin

u) De Methodo p. 9.

quin agnouerit poſtea Carteſius, ſe mire deceptum fuiſſe, et haec cauſſa fuiſſe videtur, cur in patriam redux totam fabulam ignorare videri voluerit. Nam, ſi verum fatendum, in hoc receſſu Bauarico eam animi prudentiam, et ab omni praeiudicio liberatam prouidentiam, quam prae ſe ſemper tulit, haud probauit Carteſius, videturque ad theoſophorum auxilia tum confugiſſe, cum de aliis deſperauiſſet; hi enim eiusmodi enthuſiaſmum commendare ſolent, vt ſuo loco dictum. Quod occaſionem praebuit HVETIO [x] et DANIELI [y], amare Carteſium in hiſce ineptientem ridendi. Ille vero, cum ſpe ſua excidiſſet, fore vt aliquem inueniret, qui ingrediendam ipſi viam demonſtraret, in priorem animi labyrinthum relapſus eſt. Reliquum hyemis igitur in exuendis educationis et adoleſcentiae praeiudiciis conſumſit, animum tamen ſpemque perueniendi tandem ad metam non depoſuit. Solutis hibernis cum in Sueuiam mouerentur copiae Bauaricae, Carteſius ex ſolitudine ereptus Vlmam delatus eſt, quo loco legati Gallici conuenerant, de rebus imperii diſceptaturi. Ibi quoscunque viros eruditos eſſe audiebat, et imprimis philoſophiae atque artium mathematicarum peritos, adiit, eorumque conuerſatione delectatus haud vulgaribus ſpeciminibus, philoſophum ſub habitu militis latere, demonſtrauit. Vixit eo tempore Vlmae magna doctrinae mathematicae fama inſignis Ioannes Faulhaberus, vir, teſte LEIBNIZIO [z] in numerorum doctrina imprimis verſatus. Cum eo igitur congredi ſaepius, et de rationibus arithmeticis atque geometricis conferre multoties coepit, nonnullaque noua detexit. Circa auctumni initia, cum legatos Galliae Viennam ſequi conſtituiſſet, cum copiis Bauaricis in Bohemiam mouentibus illuc ſe tranſtulit, et praelio prope Pragam, quod victoriam imperatoris et confoederatorum exercitui decreuit, interfuit, interque triumphantes vrbem ingreſſus eſt. Tum in hyberna cum reliquis copiis traductus, priſtinam curam recoxit, incertus, quae potiſſimum via eſſet eligenda, et cui ſe vitae generi deberet deſtinare. Quamquam autem inimicos eſſe Muſarum meditationibus armorum ſtrepitus experientia edoctus nouerat, curioſitas tamen animi ſtudiumque videndi terras alio ſub ſole calentes ei perſuaſit, vt relictis Bauaricis ad caeſareanas copias ſe conferret, quae ex Bohemia in Hungariam traducebantur. Ibi obſidioni Poſonienſi, Tirnauienſi, aliarumque vrbium interfuit, et ſi biographo fides eſt, militis partes rite expleuit. Cum autem poſt obſidionem Neoſelii fruſtra tentatam amiſſumque ducem, non ex voto ſuccedere omnia videret, propoſitum caſtra ſequendi dimiſit, exercitumque reliquit.

§. VII. Non tamen patriae reuiſendae deſiderio detentus eſt Carteſius, cum et bellici tumultus et peſtis Lutetiam vaſtans intutum iter minarentur, ſed priſtinum conſilium perluſtrandi orbis exſecuturus, ad perluſtran-

Itinera Carteſii poſt relicta caſtra.

x) Memoires pour le Carteſianiſme p. 62. ſeqq.
y) In Itinere Carteſii per mundum P. I. p. 14. ſq.
z) Loco ſupra cit. p. 113.

lustrandas boreales regiones, quas nondum viderat, se accinxit: non alio tamen animo, quam quem hactenus seruauerat, vt scilicet, ex conuersatione, ea disceret, quae in libris non reperiebat, cum iam satis bellicam orbis faciem cognouisset. Respexit itaque ad res naturales, climata, ciuiles consuetudines, mores et inclinationes, et, quod ipse scribit [a], vrbes aulasque exterorum principum inuisendo, cum hominibus diuersorum morum et ordinis conuersando, varia hinc inde experimenta colligendo, et se ipsum in diuersis fortunae casibus probando sic ad omnia, quae in vita occurrebant, attendit, vt nihil, ex quo eruditior fieri posset, sibi videretur deesse. Quippe multo plus veritatis inueniri arbitrabatur in iis rationibus, quibus singuli homines ad sua negotia vtuntur, et quorum malo successu paulo post puniri solent, quum non recte iudicarunt, quam in iis, quas doctor aliquis otiosus in museo sedens excogitauit circa entia rationis, aut similia, quae ad vsum vitae nihil iuuant, et ex quibus nihil aliud expectat, nisi forte, quod tanto plus inanis gloriae sit habiturus, quo illae a veritate sensuque communi erunt remotiores, quia nempe tanto plus ingenii atque industriae ad eas verisimiles reddendas debuerit impendere. Itaque cum scientiam verum a falso dignoscendi summo studio quaereret, vt rectum iter vitae clarius videret, et maiori cum securitate prosequeretur, ex Hungaria in Morauiam ascendit, et per Silesiam et Poloniae limites, Pomeraniam et maris Baltici litora, Marchiam Brandeburgicam, ducatumque Holsatiae in Frisiam orientalem traiecit, et tum occidentalem quoque adiit, periculum vitae vix euadens, cum remigum insidias incurrisset. Ex Frisia ad Batauos transfretauit, ac Belgium quoque Hispanicum inuisit, et vbique perlustratis vrbibus celebrioribus, domum tandem redire constituit. Licet autem haud parum laboris et molestiarum in eo itinere deuorauisset, nec exiguos fecisset sumtus, fassus tamen est [b], *suo se fine frustratum atque spe egregie falsum esse, seque vix quicquam certi didicisse, quamdiu sic tantum aliorum hominum mores considerauisset: tot enim se in iis propemodum diuersitates animaduertisse, quot antea in opinionibus philosophorum: atque hunc tantum fere fructum ex iis percepisse, quod cum notaret multa esse, quae licet moribus nostris plane insolentia et ridicula videantur, communi tamen assensu apud quasdam gentes comprobentur, didicisse se quoque, nihil nimis obstinate esse credendum, quod solum exemplum vel consuetudo persuaserit; et ita sensim multis se erroribus liberauisse, mentemque veris rationibus aptiorem reddidisse.*

Reditus Cartesii in patriam.

§. VIII. Reuersus est in patriam Cartesius anno cIↄ Iↄ c XXII, parentemque saluum medio mense Martio apud Redones inuenit [c]. Tum facultatum a matre relictarum portionem sibi debitam ab eo accepit, et ad Pictones abiit, vt eas occuparet, venditurus eas, et munus aliquod sibi comparaturus. Sed obstabant fata, quae hoc pacto de vitae genere illi prospicere pertinaciter recusabant. Repetitis paternis laribus, cum nimis otiosus

a) De Methodo p. 5. b) loc. cit. c) BAILLET. L. II. c. 5. p. 50. seqq.

otiosus sibi videretur, anni sequentis vere Lutetiam profectus est, quae tum vrbs ob magnas Germaniae mutationes tumultu et colloquiis de rerum futurarum serie replebatur. Totus autem obstupuit Cartesius cum audiret, famam publicam ferri, ipsum albo fraternitatis roseae crucis nomen adscripsisse; rumor enim eodem tempore per vrbem exierat, caput sodalitii horum philosophorum inuisibilium (ita enim Parisienses eos vocabant, quod nemo eos posset detegere) legatos triginta sex per omnem Europam dispersos emisisse, horumque sex Lutetiam venisse; hos ergo Cartesium detexisse, his se tradidisse sermo publicus tradebat. Id quod male habuit Cartesium, qui iam meliora edoctus probe sciebat, fabulam hanc nihil veri sincerique alere. Vt vero ineptam opinionem ex animis hominum euelleret, frequentiae hominum interesse studuit, vt se inuisibilem philosophum non esse omnes intelligerent. Quo pacto aegritudini Mersenni quoque medelam attulit, qui, cum istam de Cartesio famam percepisset, moleste tulerat, amicum suum fanatico hominum gregi, quem reuera existere ex Fluddi apologia suspicabatur, nomen imprudenter dedisse. Hinc amari illi ioci enati sunt HVETIO [d], qui non Cartesium modo, sed Mersennum quoque salse traducit, quod his ineptiis fidem aliquando dederint. Quanquam autem in tanta hominum, quos Lutetia alit, frequentia crebriores occupationes Cartesio enascebantur, vbi tamen ad se ipsum et otia sua rediit, pristina cura de vitae genere eligendo iterum distractus est; totus enim ardebat desiderio ea perficiendi, quorum caussa tot molestias subiisset. Diu vero iam in ea versatus erat opinione, artes mathematicas, per se cultas, et ad alias disciplinas vsusque non traductas, exiguum vsum praestare. Quo animo arithmeticae primo, et paulo post geometriae quoque studium velut inutile abiecit, ratus ineptum esse numeris et imaginibus cerebrum replere, quibus imaginatio pasci melius, quam intellectus, possit. Id quod mirum videri queat, cum ipsum fatentem supra audiuerimus, quanquam vsum matheseos nondum agnouisset, mire tamen eum cepisse certitudinem eius et euidentiam, solidae doctrinae matrem. Sed, vt recte intelligatur, ad Cartesii scopum attendendum est, qui scientiam aliquam generalem inuestigabat, qua vniuersalia rerum omnium principia traderentur. Cum vero vulgarem algebram et geometriam nihil tale praestare videret, et in numeris atque figuris solum exiguo veritatis vsu versari intelligeret, mathesin quandam vniuersalem venabatur, quae vera, generalia et infallibilia relationum, mensurarum, et proportionum principia ab omni materia abstrahendo traderet. Ex hac enim scientia vniuersali, sperabat, traductum iri ad reliquas disciplinas, quicquid certitudinem et veritatem illis potest largiri. Et vidisse aliquid huius rei Cartesium omnino probabile est, teste enim, qui schedas eius msc. inspexit G. G. LEIBNIZIO [e] notauit in iis, anno cIↃIↃCXX, die XI. Nou. se coepisse intelligere fundamentum inuenti mirabilis. Ast, quid illud sit, ipse

d) loc. cit. p. 70. e) loc. cit.

ipſe nusquam expoſuit, nec hanc methodum vniuerſalem publicauit, ſed tantum de ea ſcribere eiusque ſpecimina dare voluit. Vnde recte infert vir illuſtris, qui, quod Carteſius meditatus erat, feliciori ingenio detexit et perfecit, falli eos valde, qui his, quae edidit, nimis contenti ſint, methodumque eius ſe habere arbitrentur. Nec plus eo tempore naturali philoſophiae, quam reliquis partibus, fauebat, commotus incertitudine obſeruationum, quas fundamento tutiori inaedificatas exoptabat. Vnde ad bene viuendi ſcientiam omnem ſuam curam conuertendam eſſe ſtatuit, et morali doctrinae animum addixit, breui tamen conuictus eſt [f], naturalem philoſophiam morali vtilem praeſtare operam, ipſamque artem diſcernendi verum a falſo ad dirigendas actiones ſuas omnino prodeſſe. Rediit itaque, reuocatus ad philoſophiae ſtudium, ad priſtinam conſuetudinem, res naturae attente conſiderandi, perſuaſus ea cogitatione, medium tutiſſimum videndi eſſe notitiam accuratam, quid ſimus nos ipſi, quid mundus, in quo viuimus, quis creator vniuerſi, in quo habitamus? Nec fruſtraneam hanc ſuam diligentiam fuiſſe teſtatus eſt, faſſus, lumina illa phyſica, quae nactus ſit, plurimum ſibi profuiſſe ad iacienda fundamenta moralis doctrinae certa et ſolida, facemque praetuliſſe illi certitudini, quam in aliis partibus, quae ad corporis ſanitatem pertinent, fruſtra quaerimus. Quibus verbis ad eam doctrinae moralis partem reſpicere videtur, quam de paſſionibus, (ita enim affectus vocat, Graecos ſecutus) inſcripſit, quamque phyſice magis quam ethice explicuiſſe, infra monebimus. Interim cum amicorum interpellationibus ſaepe Lutetiae in philoſophando impediretur, anni cIↃ IↃ C X X I I I, vere in Britanniam minorem abiit, et tum ad Pictones, vbi bona a matre haereditario iure ad ſe translata, conſentiente parente, magnam partem vendidit, nomen tamen dynaſtae Perronii retinuit.

Iter literarium Carteſii.

§. IX. Ita facultatibus conſarcinatis, cum argentum elocare apud Pariſienſes tuto haud poſſet, iter literarium ſuſcipere ſtatuit, Italiamque inuiſere ſe velle parenti ſignificauit, eo quod ſciendi et viuendi copiam largiorem ex eo ſe referre poſſe ſperabat [g]. Et Heluetiam quidem primo adiit, quo eum non tam philoſophorum et mathematicorum colloquia trahebant, quam animalium, aquarum, montium, mineralium, aliorumque huius generis, quae ferax terra naturae curioſis abunde ſuppeditat, conſideratio: ipſorum virorum doctorum conuerſationem ita quaeſiuit, vt ad actiones eorum non minus, quam ad ſermones, eſſet attentus. Ab Heluetiis ad Rhaetos et ab his ad Tirolenſes ſimili conſilio progreſſus eſt, et tum Venetias adiit, Laureti autem vota dudum in Germania concepta B. Virgini ſoluit. Inde Vrbem vidit, curiamque pontificis iubilaeam ſolennitatem anno cIↃ IↃ C X X V indicentis: qua occaſione non memorabilia magis antiquitatis monumenta, bibliothecas, ſtatuas, picturas, et quae alia artis opera illuſtris Roma oſtentat peregrinis, conſiderare, quam in tanta, quae illuc confluebat, hominum frequentia, humani generis mores et chara-

f) De Methodo l. c.

g) BAILLET Lib. II. c. 8. p. 61. ſeq.

characteres discere studuit. Quos cum ex totius fere Europae nationibus ibi inuenisset, fructum satis amplum itineris sui se nactum esse ratus, reditum in patriam meditatus est. Quem cum in comitatu Iosephi Barberini cardinalis legati ad Galliarum regem, suscipere breuiori per mare via potuisset, maluit terra proficisci, vt nobiles Italiae vrbes inuisere posset. Tum Florentiam adiit, qua in vrbe eum celeberrimum astronomum Galilaeum Galilaei conuenisse, et de rebus naturalibus et sideralibus sermones cum eo miscuisse plerique tradunt, negat autem BAILLETVS [h], quem more suo sequitur NICERONIVS [i], eo quod ipse Cartesius testatus sit, nunquam se hunc mathematicum vidisse, nec vllam cum eo consuetudinem habuisse. Quod vtrum vnius Cartesii testimonio satis tuto negari queat, omnemque verisimilitudinem migret, philosophum naturalis philosophiae et cognoscendorum hominum ita auidum, Florentia non transiisse insalutato Galilaeo, cuius maxima tunc inter mathematicos fama erat, eos expendere iubemus, qui verum esse norunt, quod a tot viris doctis notatum est [k], et ipsae quoque eius epistolae produnt, fuisse Cartesium immodicum contemtorem aliorum, et famae cupiditate ab artificiis non abstinentem, quae parum generosa videri possint. Florentia Taurinum aduolauit, vt exercitus Gallici Sabaudico iuncti fortitudinis testis esset, Alpiumque altitudinem examinaret. Tandem Lugduno Lutetiam reuersus, sedem ibi fixit, et philosophicam vitam procul a luxu et superbia, decoram tamen agere instituit, praecipue cum absque munere, spe sua delusus, sibi viuere Musisque suis decreuisset, vt eo melius ingenti illi, quod conceperat consilio, inquirendae veritatis, secundum methodum semel praescriptam electamque, velificare posset. Et vixisse quoque moribus plane philosophicis narrat BAILLETVS [l]. Liber enim ab affectuum intemperie, et immoderata ludendi cupiditate, quae eum adolescentem corruperat, temporis meliorem rationem habebat, et licet nulli hactenus doctrinae certae se addixisset, opiniones tamen moderatas et ab extremis maxime remotas sequebatur in viuendo, nec sua placita prudentiorum decretis praeponebat. Libertatem porro supra omnia faciebat, eamque ob caussam actionum indifferentiae valde fauebat, cum nihil semper esse bonum, quod aliquando bonum fuit, crederet. In vita autem ad verisimilitudinem respiciebat, vbi veram opinionem detegere non poterat, et vbi semel aliquid statuisset, illi ita inhaerebat, vt poenitentiae postea locus cum animi molestia haud esset, sed haec bona sibi esse persuadebat, quae hoc nomine ratio deprehendebat; et hoc pacto cum tranquille viueret, neminem habebat, qui studia et consilia eius interpellaret. Quam viuendi imaginem mere Scepticam esse, et iisdem prorsus rationibus a Pyrrhonis schola commendatam magnopere immo exemplis quoque expressam ex historia Scepticismi veteris suo loco tradita est certissimum: quamuis Scepticum tunc fuisse Car-

Mora Cartesii Parisiensis.

h) loc. cit. pag. 61.
i) loc. cit. pag. 284.
k) LEIBNIZ. l. c. p. 117.
l) p. 63.

Cartesium, nisi ad tempus, et vt certitudinem eo securius venari posset, nemo facile ex hac obseruatione collegerit. Triennium autem Lutetiae Cartesius haesit, amicos in ea mora nactus viros praestantissimos, et imprimis mathematicarum artium peritissimos, quorum tamen nemo Mersenni et Mydorgii amicitiam superabat. Et hoc quoque auctore poliendorum vitrorum opticorum artificium didicit, quod plurimum illi in dioptricis perficiendis vsum postea praestitit. Quanquam autem in suburbio S. Germani sedem sibi fixerat et domicilium elegerat, vt ab inuisentium frequentia esset securior, amicos tamen assiduos penes se habuit: cumque paucos tamen esse videret, queis manifestare εὑρήματα sua et abstractas notiones posset, secessum iterum meditatus est, cum paucissimis amicis victurus: quod facilius statuebat, quam licebat exequi, cum valde in publicum exiisset fama Cartesii, et accurrerent viri docti certatim, preces quoque bibliopolae iungerent, vt lumina sua scripto consignata cum orbe philosophico et mathematico communicaret. Ita famae celeberrimae onere grauatus, omnibus se subduxit, et plerisque ignotus in extrema vrbis parte vixit, totus meditationi philosophicae immersus, donec tandem famuli indicio ab amicis detegeretur.

Molimina Cartesii philosophica Lutetiae.

§. X. Ita vero tranquillitatis et silentii philosophici dulcedine orbatus Cartesius, et prioribus tumultibus impeditus, ferre libertatem otii sui amissam non potuit. Quam vt repararet, relinquendam Parisiorum vrbem ad tempus anno cIↃIↃCXXVIII statuit, et ad obsidionem Rupellarum accurrit, voluntariam ibi militiam ideo professus, vt rem omnem, quae in celebri illa oppugnatione vrbis, occurrebat, eo certius cognosceret. Lutetiam reuersus in conuentu eruditorum, nouum quendam philosophum [m] praesentibus viris summis in philosophiam scholasticam declamantem, nouamque exponentem audiuit, et cum solus plaudere recusaret, sententiam de ea dixit, ac quod loco veritatis certae verisimiles tantum coniecturas attulisset, demonstrauit, exemplo suo comprobans, posse hominem ingenio non destitutum facile rationibus probabilibus in vtramque partem disserere, nec aliam viam esse discernendi falsum a vero, praeter methodum illam naturalem, quam sequendam sibi in philosophando delegisset. Qua in re facile in sententiam Cartesii pedibus imus, miramur autem acutissimum virum haec statuentem in delineando integro naturalis philosophiae systemate, meras possibilitates, vel verisimilitudines, ipso non diffitente, fuisse secutum, vt infra dicetur. Adeo vero cepit cardinalem Berullium, qui tunc aderat, ingenii Cartesii elegantia, vt eius rei explicationem paulo luculentiorem sibi exposceret; cui obsecutus Cartesius methodi suae vtilitatem non in philosophia solummodo, sed in medicina quoque et mechanica, clarissimis exemplis ostendit. Ab eo tempore, magnum in summo illo viro nactus est Moecenatem Cartesius; eius enim auctoritate factum,

m) De Chandoux.

ctum, vt ad deſignandam ſcriptis philoſophiam ſuam animum adiiceret, et hoc quoque celeberrimae congregationis oratorii conditore, fauente accidit, vt plurimum nouae huic philoſophiae fauerent, eamque amplificare, quantum poſſent, conarentur, congregationis iſtius presbyteri [n].

§. XI. Nouam itaque philoſophiam condere cum ſtatuiſſet Carteſius [o], fluctuanti, quae hactenus eum retardauerat, incertitudini ereptus, modum, quo id fieri commodiſſime poſſet, explorauit: obſtare autem videbantur, et calidioris climatis ratio, et hominum frequentia, quae euitari Lutetiae non poterant. Aliam igitur regionem temperatam magis et receſſui philoſophico aptiorem, vbi ignotus lateret, ſibi eligendam ratus, Hollandiam ſelegit, resque domeſticas amico curandas, Merſenno literarum commercium, commendauit. Transacto autem ruri hyeme, anno cIↄIↄcXXIX, ad Batauos ineunte vere conceſſit inuitis amicis, quorum tamen monitis opponebat animum in ſententia ſua firmum, cum et Galliae calorem ſuo temperamento obeſſe, et Batauas terras miram in otio philoſophari cupientibus tranquillitatem offerre eſſet perſuaſus, et ibi philoſophorum more viuere ſtatuiſſet. Nempe nusquam ſedem ſtabilem figebat, euitataque vrbium maiorum turba, vel ſuburbia quaerebat, vel vicos et villas, quas ſibi commodas eſſe deprehendebat, tanta cura locum habitationis ſuae occultans, vt epiſtolas faſciculosque non ſibi, ſed amicis paucis, quibus receſſus eius innotuerat, tradi iuberet. In Gallia autem vni Merſenno locum, vbi commorabatur ſignificauit, cui tam cara fuit amici voluntas, vt nemo, quo loco Carteſius verſaretur, intelligeret, quique apud Batauos peregrinabantur Galli eo inſalutato multoties redirent. Conceſſit autem Amſtelodamo Franequeram, et in arce quadam vrbi contigua domicilium elegit, vbi ſacra more Romano peragebantur. Soli autem diuinae gloriae philoſophiam ſuam tum ſolenni voto dedicans, meditationum initium facere de exiſtentia Dei et immortalitate animae humanae ſtatuebat: cum et maxime proprium, et omnium pulcherrimum id argumentum haberet. Vnius tamen luminis naturalis limitibus ſe concludens, ea omnia ſepoſuit, quae ex ſacris reuelationis fontibus deſumere ſolent theologi. Occupabat itaque nobile et acutum Carteſii ingenium theologia naturalis, vel, quo nomine appellabat, metaphyſica, horas autem ſubciſiuas experimentis phyſicis et conaminibus dioptricis tribuebat, quae valde iam apud Gallos excoluerat. Semeſtri exacto ad Amſtelodamenſes rediit, et argumentum quoque philoſophicum de parhelio a Merſenno transmiſſum, quod iam in Friſia expendere coeperat, proſecutus eſt, ex qua meditatione tandem tractatio *de Meteoris* enata eſt. Ab eo enim tempore magna attentione et induſtria ad meteora attendit, collectisque obſeruationibus neceſſariis lumen tandem eleganti argumento accendit. Quoniam

Receſſus Carteſii in Hollandiam.

n) Conf. quae ſuperiori Parte huius Tomi in Vita P. Baylii ea de re dicta ſunt.
o) BAILLET. Lib. III. c. 1. ſeqq. pag. 81. ſeqq.

Quoniam vero ſuam philoſophiam vtilem eſſe volebat humano generi; medicinae et imprimis anatomiae et chemiae operam haud leuem impendit, ratus nihil magis humanae ſocietati prodeſſe, quam iunctam diſciplinis mathematicis artem ſalutarem. Totam ergo hyemem in ſecandis contemplandisque animalibus conſumſit, et ignis beneficio ea detexit, quae fruſtra in libris quaeſiuerat. Ita in otio philoſophico tranquille tum viuebat Carteſius, paulo turbata tantum quiete a Beckmanno, qui Carteſii inuentiones atque ſcripta ingratus ſibi vindicauerat. Quam tamen moleſtiam penſauit Merſennus, qui Amſtelodami Carteſium inuiſit. Conſtantinopolitanum iter vero, quod ei tunc offerebatur a legato Galliarum regis, reiecit, animique modo recreandi cauſſa Londinum excurrit, et declinationem magnetis in inſula explorauit. Primum autem tunc placitorum ſuorum ſectatorem nactus eſt, Henricum Renerium, virum doctum, et celeberrimis eius aetatis philoſophis, maxime Gaſſendo, amicitia quoque iunctum p). Quem cum animo valde complecteretur Carteſius, isque in Gymnaſium Dauentrienſe vocatus eſſet ad docendam philoſophiam, illuc quoque concedere Carteſius circa veris initia anno cIɔ Iɔ c xxxiii ſtatuit. Ibi interruptam telam reſumens, dioptricam tractatumque de mundo abſoluere ſategit. Neque in terra ſola ſuis meditationibus commoratus, ad coeleſtes orbes tranſcendit, et ſiderali quoque ſcientiae induſtriam addixit ſuam. Abſoluit autem ea aeſtate phyſiologiam ſuam, ſiue meditationes *de Mundo*. Quas ita concepiſſe ait BAILLETVS q), vt relicto mundo praeſenti philoſophorum diſputationibus, nouum ſibi mundum a Deo creandum ſupponeret, producta in ſpatiis imaginariis tanta materiae mole, quae ad conſtruendum formandumque mundum ſufficeret. Huic maſſae confuſae et inordinatae ex ſua ſententia leges naturales impreſſiſſe conditorem fingebat, quibus concurrentibus hiſtoriam enaſcentis mundi, velut praeſentis enarrabat. Quam cum infra quoad ſummam rei ipſis Carteſii verbis depicturi ſimus, hoc loco nihil addimus, Lectori autem in memoriam reuocamus, quod ſupra iam obſeruauimus, eandem cenſuram mereri Carteſium, quam in alios veriſimilibus tantum rationibus ſyſtema philoſophicum condentes tulerat, qui, non negante id biographo, ſolas ſibi naſcentis mundi origines imaginarias finxit, vna poſſibilitate, ſi Diis placet, commendabilem. Haud indiligenter in hoc lapide voluendo hactenus verſatus erat Carteſius, et foetum hunc, quem mire diligebat, lambendo, ita perfecerat, vt mitti ad Merſennum, edique Pariſiis poſſet. Aſt retardauit eius curſum et editionem moratus eſt metus, qui Carteſium inceſſerat, cum audiiſſet, quam male multata eſſet apud Florentinos celeberrimi Galilaei induſtria. Cum enim indignis inquiſitionis perſecutionibus ad canendam palinodiam coactus eſſet

p) Natus eſt Hui ad Moſam 1593, iactisque ſtudiorum fundamentis apud Louanienſes, Leodienſes, Leidenſes, Traiecti ad Rhenum magiſtri iura accepit. Philoſophiam docuit Dauentriae primum, tum Traiecti denatus 1639. defunctum ob Carteſianam philoſophiam illuſtratam laudauit hiſt. profeſſor Aemilius. Vid. BAYLE Dict. Tom. I. art. Emilius p. 358.

q) c. 10. p. 94.

eſſet vir celeberrimus, et ſcientiae praemium carcerem retuliſſet, ſimilem philoſophiae ſuae, tantopere a communibus receptisque ſcholarum opinionibus deflectentis euentum vaticinatus, aeſtuare curis coepit, quas partes eligere debeat. Obſtabat enim reuerentia et obſequium, quam ſedi apoſtolicae debebat; quo minus opinionem ab ea heterodoxiae ſtigmate notatam et reiectam reciperet; aſt terrae motum circa axem ſolis tantis veriſimilitudinis rationibus radiare videbat, et, quae illi facilitas ineſſet explicandorum φαινομένων coeleſtium intelligebat, vt non poſſet non magnam partem ſyſtematis ſui phyſiologici iſti hypotheſi inaedificare. Itaque cum ſaluis ceteris tollere eam et abiicere non poſſet, nollet autem peſſimae voluntati Romanorum inquiſitorum, (verba damus BAILLETI [r]) ſe nudum exponere, eam hypotheſin commendando, quam non intellectam illi condemnauerant, verba illis dare et oblinere os contendit, licet id neget biographus. Quod qua ratione fecerit, infra, vbi de iſta hypotheſi agendum, commode magis explicabimus: hoc loco id modo monemus, voluiſſe videri Carteſium, ac ſi terrae motum negaret: quod an dignum factum ſit philoſopho in ea regione viuenti, vbi bruta fulmina ex colle Tarpeio non feriunt, et degebat ipſe extra periculum, Lectori expendendum relinquimus. Sed vt ad Carteſii vitam redeamus, cum longius a locis illis eſſet remotus, quibus commercium literarium cum amicis in Gallia fouebat, anno ſequente Amſtelodamum rediit; et paulo poſt amicum [s] excellentiſſimis mechanicae operibus illuſtrem in Daniam comitatus eſt, iisque axiomatibus atque regulis inſtruxit, quibus in chemiae, opticae, mechanicaeque artis vſu machinis demonſtrando praeclariſſimum nomen eſt adeptus. Circa idem vero tempus, dum Carteſius Dauentriam relinquit, ſcholam hanc Renerius, nouus philoſophiae profeſſor Carteſianam facere, tanta prouidentia conatus eſt, vt nihil inde mali, tumultusque nulli haec Carteſianiſmi propagati initia ſequerentur. Ex quo loco Bailleti clarum eſt, ſtudium condendae ſectae Carteſium potiſſimum occupauiſſe, id quod in ſequentibus pluribus declarabimus. Diſplicuit autem Carteſio, ſolitudinem valde amanti, frequentia Amſtelodamenſis; redibat ergo in Friſiam, et Leouardiam concedebat, vt quae de mechanica in amici, qui Arauſionenſi principi ſeruiebat, gratiam meditatus erat, in ordinem redigeret: et his demum perfectis, vt erat mutationis amans, iterum ſe Amſtelodamum conuertit.

§. XII. Non paſſurum ſe, apud animum ſuum conſtituerat Carteſius, vt ipſo viuo ſcripta ſua in vulgus exirent, ſi vera ſunt, quae ex Carteſio tradit BAILLETVS [t]: fatemur autem, nec ſectae condendae ſtudium, quod tam anxie quaeſiuiſſe Carteſium infra demonſtrabimus, nec diligentiam, quam in elaborandis cum cura et amicorum manibus traden- *Editor ſcriptorum ſuorum Carteſius.*

 dis

r) c. 12 p. 96.
s) Villebreſſieux.
t) Lib. IV. cap. 1. 2. pag. 99. Ipſe hoc affirmat CARTESIVS in Epiſt. ad Dinetum T. I. Opp. phil. p. m. 293. ſeq.

dis operibus suis adhibuit, satis cum isto proposito concordare, et verisimile nobis esse, ideo tantum ea in parte difficilem se praebuisse amicis Cartesium, vt tanto ardentius ea sectatores expeterent, reciperentque auidius. Quicquid autem illius rei est, illud certum, amicos extorsisse Cartesio nouae philosophiae scripto consignatae euulgationem. Itaque vt eorum voluntati obsecundaret, ea quae in chartas coniecerat sibique hactenus seruauerat, collegit, digessit, ordine distribuit, et quatuor tractatibus comprehensa, atque priuilegio regio munita, Lugduni Batauorum edidit, praefixo titulo [v]: *Dissertationes de Methodo rationis recte dirigendae, et inquirendae in scientiis veritatis: porro, dioptrica, meteora et geometria, velut specimina illius methodi.* Quamquam autem omnem, quam inuenisse sibi visus est, methodum suam exponere in illo libro sibi non proposuerat, contentus rationes ostendisse, cur in dioptrica et meteoris aliam prorsus viam a communi semita delegisset; in dissertatione tamen de methodo ea adduxit, quae ad emendandas scientias philosophicas et mathematicas illum compulerant, et regulas quasdam, quas sequendas esse in inquirenda veritate sibi praefixerat, exposuit, et qua ratione de Deo, de anima humana, de principiis naturalibus philosophari coeperit, enarrauit. Quod non eo se fecisse, ait, animo, vt aliis viam panderet sed vt iter, quo ipse incessisset haud infeliciter, detegeret. Quae vt a scopo scriptoris merito aliena censentur, ita dicis gratia a Cartesio tantum dicta esse, prudens quilibet facile intelligit. Et in tribus prioribus quidem cutum et sublimem se, ast lucidum et perspicuum exhibuit Cartesius, quae autem de geometria scripserat, eruditis tantum lectoribus diuque in huius artis praeceptis exercitatis se designauisse monuit, adeoque altiora tetigit, quam quae discipuli capere possent. His autem omnibus nomen non praefixit, tentaturus, quam fortunam habitura sint, si auctoris nomen inuidiam et contradicendi libidinem non acuisset. Quae etsi laeta satis fuit, libro isto cum plausu excepto, aduersarium tamen nactus est Aegidium Personnam Roberualium, matheseos professorem regium apud Parisienses, et academiae scientiarum adscriptum, virum doctum et haut incelebrem [x], sed acerbioris in eos animi, quos sibi aduersarios delegerat. Hunc, si vera narrat BAILLETVS [y], in distribuendo illo libro inter eruditos omiserat Mersennus, nec exemplar tradiderat. Quo siue contemtu siue negligentia exacerbatus Roberualius geometriam Cartesii reprehendere coepit, et publicis tandem scriptis refellere, ex qua contentione andem controuersia enata est, parum philosophis digna, cum pugnantes magnis inter se animis irisque concurrerent. Valde molestum hoc fuit Cartesio tranquilla philosophiae otia sectanti: vt itaque animi taedium, quod

nde

v) Discours de la methode, pour bien conduire sa raison et chercher la verité dans les sciences. Plus, la dioptrique les mereores, et la geometrie, qui sont des essais de cette methode. a Leyde 1636. 4.

x) Natus est apud Suessionenses 1602. denatus Parisiis 1675. mechanicae laude haud incelebris.

y) pag. 106.

inde conceperat, pelleret, oppugnationi vrbis Bredae interfuit, eaque capta in Flandriam iter suscepit, praefectum Duaci, quo amico vtebatur, visurus, quo parario Francisco Siluio innotuit, cuius maxima tunc inter Belgii Hispanici theologos et philosophos erat existimatio [z], eumque inter amicos quoque suos numerauit.

Secessus Cartesii Egmundianus.

§. XIII. Incertas hactenus sedes habuerat Cartesius; tandem vel ista vicissitudine lassatus, vel commoditate viuendi inuitatus stabilem sibi sedem Egmondi, qui iucundus vicus Hollandiae borealis est, et vbi religionis secundum ecclesiae Romanae placita exercitium viget, elegit. Ibi vulgatae methodi et communicatorum cum orbe philosophico et mathematico luminum suorum eum euentum habuit, quem nancisci noua plerumque solent. Aduersarios enim contra nouam philosophiam suam in arenam prodeuntes vidit Libertum Fromondum, qui philosophiam prius Antuerpiae, et tum theologiam Louanii docuerat, et contra Lansbergium orbem terrae immobilem asserendo innotuerat; porro Cornelium Giselbertum Plempium, Amstelodamensem, qui a sacris Reformatorum ad Romanam ecclesiam transierat, et tum medicinam in academia Louaniensi docebat; denique Ioannem Ciermans ex Societate Iesu theologum, qui tum disciplinas mathematicas in eadem academia tradebat. Et Fromondus quidem loca nonnulla dissertationis *de Methodo* et *dioptricae*, maxime vero tractatus *de Meteoris* in dubium vocauerat; Plempius, contra ea obiectiones formarat, quae de motu cordis Cartesius adduxerat; Ciermansius praeter geometrica nonnulla explicationes quasdam meteorologicas improbauerat: omnes autem ea humanitate obiiciebant Cartesio dubia, vt quod animum eius morderet, non inueniret. Ita vero illis respondit, vt satisfecisse ipsi antagonistae fassi sint, eosque amicos in posterum habuerit. Sed et plures eius dioptrica tunc aduersarios nacta est; Fermatius enim, Curiae regiae apud Tolosanos senator, quem praeter poëseos Latinae, Gallicae, et Hispanicae, elegantiam commendabat maxima artium mathematicarum peritia, de refractione disceptationis serram cum Cartesio reciprocabat, cuius contentionis historiam descripsit celeberrimus DE MAIRAN [a]. Is per Mersennum, quem commune ea aetate virorum doctorum vinculum fuisse, supra iam diximus, dubia sua cum Cartesio communicauit, socium nactus, Petitum, regium architectum operum militarium; quin et geometriam Cartesii postea est aggressus. Auxit hoc bellum mathematicum Stephanus Paschalis [b], ipse quoque matheseos

z) VALERIVS ANDREAS Biblioth. Belg.

a) Vid. Iourn. des Sauans 1726. art. 1. Histoire de l'academie royale des sciences 1723.

b) Stephanum Paschalem, consiliarium status apud Galliarum regem, et Aluernorum supremum iudicem, commendauit partim rerum mathematicarum peritia, quam contra Cartesium Fermatii tr. de Maximis et minimis oppugnantem demonstrauit, partim memoria Blasii Paschalis filii. Illam pluribus ex Fermatii praefatione exponit BAILLETVS, in opere maiori vitae Cartesianae, add. BAYLE Dict. T. III. art. Pascal. p. 604. not. A. hunc et obseruationes atque cogitationes de religione aduersus Atheos, et famosae Epistolae Prouinciales, quas personato Montaltii nomine aduersus theologiam moralem Iesuitarum scripsit,

theſeos peritiſſimus, qui Roberualii partes tuendas amplexus erat, quem tamen ex hac pugna fata aduerſa mature retraxerunt. Aſt hi tamen omnes, excepto Roberualio, in concordiam cum Carteſio redierunt, de qua lite plura hoc loco dicere non licet, conſulendi autem ſunt, qui vel geometriae, vel opticae, vel matheſeos vniuerſae hiſtoriam deſcripſerunt. Acceſſerunt velitationes geometricae aliae, fuſe BAILLETO [c] enarratae, qui videndus. Valde contentiones iſtae moleſtae viſae ſunt Carteſio, tempus magis nouis inueniendis quam defendendis conſumere cupienti: vnde renunciare geometriae abſtractae conſtituit, hancque aliis gloriam reliquit [d]: inuenti autem mox alii ſunt, qui geometriam eius commentariis explicarent. Id quod praeter nobilem quendam Batauum, quem eleganter et Carteſii nomine non indigne introductionem in eius geometriam ſcripſiſſe Bailletus refert, fecit Florimondus de Beaune, dicaſterii aulici Bleſenſis ſenator [e], vir mathematicarum rerum, et machinarum quoque mathematicarum peritiſſimus, qui annotationibus doctiſſimis Carteſii geometriam illuſtrauit.

Incrementa adoleſcentis philoſophiae Carteſii inter Batauos.

§. XIV. Geometriae Carteſianae haec fata fuere; philoſophiae quoque incrementa eo tempore haud parum promota ſunt, eaque valde inter Batauos diſſeminata eſt. Cuius potiſſimum auctor fuit Henricus Regius, medicinae doctor, qui Carteſianam philoſophiam partim ex inſtitutione Renerii, partim ex ſcriptis ipſius Carteſii didicerat, et tantopere eius meditationibus philoſophiae fauebat, vt eas ſuas faceret, conſtructoque iuſto doctrinae philoſophicae aedificio Carteſianam ſapientiam diſcentibus vulgaret. Traductus enim Dauentria Traiectum ad Rhenum Renerius, valde Carteſii philoſophiam iam commendauerat, eiusque amorem, vti Regio, ita iuuenibus aliis inſtillauerat. Docebat tum priuatim philoſophiam

ſcripſit, et machina arithmetica, ac inuentiones Toricellianae fecere celeberrimum. Vitam eius delineauit ſoror PERERIA, quam ſecutus eſt P. BAYLE l. c. Nobis in hiſtoria philoſophiae recentioris indictus praetereundus haud eſt, cum non ignobile inter philoſophos ſeculi XVI nomen ſit conſecutus. Admodum puer tam inſolito iudicandi acumine gaudebat, vt profundiſſima matheſeos problemata ſolueret, licet eam fere αὐτοδίδακτος didiciſſet, cum elementa tantum a patre prius hauſiſſet. Et profecto mira ſunt, quae de eius praecoci ingenio et doctrina afferunt P. BAYLE l. c. not. C. et HADR. BAILLET. Puer. praecoc. n. 77. p. 303. ſeqq. Specimen autem eius edidit ſedecim annorum adoleſcens in tractatu de Sectionibus conicis. Qui tam accurate tamque profunda meditatione ſcriptus viſus eſt Carteſio, vt credere nollet, a Blaſio ſolo eſſe profectum, ſed aut patris eum, aut alterius viri docti, vitulo arauiſſe ſuſpicabatur. vid. Epiſt. 38. Tom. II. quod iudicium vehementer diſplicuit viris doctis, ipſique DANIELI Itin. Carteſii per mundum P. III. p. 188. licet Ieſuitae, qui licet parum fauerit Paſchali ob lites Societati grauiſſimis arietibus intentatas; maximam tamen mentis acutiſſimae vim in eo candide contra Carteſium faſſus eſt, frigide philoſophum ſuum excuſante BAILLETO L. V. c. 6. p. 146. quem inuidia praecocis eruditionis fuiſſe tactum, vix poteſt diſſimulare biographus, conf. BAYLE not. D. Tranſiiſſe autem circa vitae finem in Carteſii caſtra auctor eſt BAILLETVS L. VII. c. 9. Quod eius fidei vel ideo relinquimus, quoniam conſtat, Paſchalem, perpetuis morbis excruciatum, circa iſtud tempus abiecto philoſophiae ſtudio, theologiam moralem et naturalem tantum excoluiſſe, vimque ingenii ingentem atheos et religionis Chriſtianae hoſtibus intentaſſe, vt ex eius meditationibus, licet imperfecte relictis conſtat, conf. FABRIC. Syllab. Script. de V. R. C. c. 30. p. 555. Plura de eo praeter laudatos dabunt DVPINIVS Bibl. ſcript. eccleſ. T. XVIII. p. 155. WEISMANNVS Hiſt. eccleſ. N. T. T. II. p. 456. alii.

c) L. IV. c. 7. ſeqq. p. 112. ſeqq.

d) c. 16. p. 127. ſeq.

e) Conf. BERNIER. Hiſtoire de Blois.

phiam artemque ſalutarem Regius apud Vltraiectenſes; hacque occaſione principia Carteſiana, praetextu ex phyſiologiae habitu et natura quaeſito diſſeminabat, apud iuuenes artis medicae ſtudium ſequentes [f]. Quos cum hypotheſis ſimplex, facilis et aperta, concluſionum ordo et concatenata ſeries, perſpicuitasque in explicandis naturae φαινομένοις mire cepiſſet, adeo ſibi fauentes expertus eſt, vt omnes in id conſpirarent, vt ſtabilem fortunae eius ſedem in hac vrbe pararent. Cuius paulo poſt egregiam occaſionem nacti ſunt, vacante cathedra profeſſoris medicinae, qui botanicam et theoreticam eius partem explicabat. Regius itaque, et philoſophandi elegantia atque acumine valde apud omnes gratus, et ipſa phyſiologiae nouae atque inauditae iucunditate commendatus, a diſcipulis autem, quorum magna pars parentes habebat ſummo in ea vrbe loco poſitos vbicunque poterat enixe traditus, publicorum doctorum collegio, fauentibus et plaudentibus cunctis eſt adiectus. Qui cum Carteſianis luminibus hunc noui muneris ſplendorem tribueret, Carteſio gratias egit, precatusque eum eſt, vt iuuare conamina et perficere eruditione ſua atque philoſophandi peritia vellet. Non denegauit Carteſius Regio amicitiam ſuam, et non ſolum de rebus ad medicinam ſpectantibus, quas tum tractabat, ſententiam illi ſuam aperuit, ſed et, quibuscunque poſſet, modis eruditionem eius philoſophicam auxit: factumque inde eſt, vt inter Carteſianos doctores primum tum locum occuparet, vt ex dicendis conſtabit. Defecit tamen poſtea in nonnullis a Carteſio, et ſua lumina ſecutus, ſecundum propria principia ſtatuere coepit, quod male habuit Carteſium, quod a veritate ſemel agnita ex parte defeciſſet. Aſt laudandum in Regio eſt, ſpiritum ſectarium reprobante, et Carteſium in iis non ſequente, quae perperam illi dicta videbantur, quod libertatem philoſophandi, quam tantopere ſibi vindicabat Carteſius, ſibi quoque aſſeruerit, et ſectam ſpirantem praeceptorem deſeruerit, licet id valde diſplicuerit Bailleto, qui paſſim eum reprehendit. Ita vero caput extollente in cathedris philoſophicis doctrina Carteſiana dici non poteſt, quantos ea fautores et ſectatores in academia Vltraiectina reperierit, nam praeter viros quosdam illuſtres, ex magiſtratu vrbis, et medicos aliquos atque mathematicos, valde placita Carteſiana probabant profeſſores eius ſcholae Antonius Aemilius et Cyprianus Regnerus. Sed et miraculum illud foeminarum eruditarum, Annam Mariam Schurmanniam inter ſectatores Carteſianae philoſophiae numerat BAILLETVS [ff]. Quod vtrum verum ſit, dubium facit character virginis eruditiſſimae, theoſophiam quandam affectantis, et imprimis ea euertunt, quae de colloquio inter Schurmanniam et Carteſium habito, narrat biographus Labadii apud GOD. ARNOLDVM [g]. Sed quaecun-

f) BAILLET. l. c. L. V. c. 1. p. 130. ſeqq.

ff) l.c p. 134.

g) Supplem. hiſt. eccleſ. T. IV. p. 1263. ſeqq. Narrat eo loco auctor anonymus vitam quoque Schurmanniae, et innotuiſſe eam praeter alios viros doctos ait ex philoſophis Gaſſendo et Merſenno; de Carteſii autem amicitia et philoſophia eo tempore exculta non modo nihil habet, ſed potius

quaecunque Schurmanniae ſententia de Carteſiana philoſophia fuerit, illud certum, non Vltraiecti tantummodo, ſed Amſtelodami quoque, Leidae, atque Hagae Comitum aſſeclas Carteſium fuiſſe nactum, ex quo eius amicorum quoque valde auctus eſt numerus. Quem tamen minuit Reneri mors, annò cIↃ IↃ c xxxix viuis erepti, cuius fato philoſophia Carteſiana ad vnius Regii cathedram tranſiit. Quam tamen in oratione funebri magnifice extulit collega eius Aemilius, laudans Renerum, quod inſolita animi virtute auctoritatis praeiudicium eiecerit, et libertate humana ſibi vindicata in natura rerum exploranda tanto duce facem praeferente ſit progreſſus, et gratulatus eſt vniuerſitati vrbique, quod philoſophiam veram hactenus humano generi ignotam apud ſe perſonantem audiant. Tum orbatus praeceptore Regius, ad vnum Carteſium recurrebat, et vnus primusque omnium diſcipulorum eius excellebat, adeo vt et ſtipendium augeretur, et noua ei problematum phyſicorum explicatio ſimul demandaretur. Qui ſi moderationem atque prudentiam eruditioni ſuae parem poſſediſſet, dubium non eſt, quin tranquilla Carteſianae philoſophiae otia conſeruauiſſet. Aſt alia omnia euenerunt, et euanuerunt mature halcyonia, quibus Carteſius eiusque doctrina hactenus fuerat gauiſa.

Controuerſiae Vltraiectinae de Carteſianiſmo.

§. XV. Nempe valde eminebat tum inter theologos Vltraiectinae ſcholae Gisbertus Voëtius, quem controuerſiae Remonſtrantium ſynodusque Dordracena fecerant celeberrimum [h], quique primum quoque inter

tius ſequentia tradit: Carteſium, cum in Sueciam profecturus Schurmanniam inuiſiſſet, inueniſſe Bibliorum Hebraicorum codicem, in tabula poſitum, cumque ex virgine audiuiſſet, delectari ſe linguae ſanctae ſtudio, repoſuiſſe: mirari ſe, foeminam tam elegantis ingenii pretioſum tempus rebus tam exigui momenti perdere. Reſpondiſſe Schurmanniam: operae pretium facere eos, qui eam linguam addiſcant, cum verſionum tanta certitudo non ſit, vt non longe melius ſit recurrere ad αὐτόγραφον, eo quod interpretes haud raro fallantur. Id vero multo magis in ſacro codice euenire, quem nemo accurate interpretari queat, niſi eo ſpiritu illuſtratus, a quo ſacrae literae profectae ſint. Regeſſiſſe Carteſium: eadem ſe olim opinione detentum, linguae ſanctae operam dediſſe, at lecto primo capite Geneſeos, creationis hiſtória, nihil ex ea clari atque perſpicui potuiſſe haurire. Se itaque Moſen, qui intelligi noluerit, et animum magis confuſione irretierit, reliquiſſe. Id adeo fauciaſſe animum Schurmanniae, auctor addit, vt graui inuectiua philoſophi impietatem reprehenderet, caueretque, ne vllum ei cum Carteſio eſſet commercium. Laudaſſe quoque in ſchedula, in qua rem hanc notauerat, dominum, quod ab hominibus impiis et profanis ipſam retinuerit. Haec ſi vera ſunt, valde ſuſpecta eſt Bailleti narratio, qui haud raro ea ſolet omittere, quae heroi ſuo, quem extollendum ſibi ſumſit, parum honorifica eſſe credebat.

h) Celeberrimum Voëtii nomen eſt inter eos, qui Caluinum ſecuti aduerſas partes ore calamoque aggreſſi ſunt. Cum Mareſio quoque inimicitias aluit, de quibus eius controuerſiis, quasque in contentionibus Carteſianis atque Cocceianis partes defenderit, annales eccleſiaſtici ſuperioris ſeculi conſulendi ſunt, nec hoc loco enarrari poteſt: quae autem ad Carteſianiſmi hiſtoriam pertinent, cuius praecipuus aduerſarius extitit, in ſequentibus notabuntur. Hunc quem acerrimum antagoniſtam experiebatur Carteſius, ipſe velut peſſimum depinxit in Epiſtola ad Dinetum Ieſuitarum praepoſitum prouincialem per Galliam, T. I. Opp. phil. p. 298. ſcribit enim de eo: „Cluet „theologus, concionator, diſputator, magnamque ſibi apud plebeios homines gratiam potentiamque conciliauit, ex eo quod, modo in Romanam religionem, modo in alias quascunque „a ſua diuerſas, modo in potentiores inuehendo „feruentem et indomitum pietatis zelum prae ſe „ferat, interdum etiam dicteriis ſcurrilibus plebeculae aures demulceat: quodque multos quotidie libellos, ſed a nemine legendos emittendo; varios auctores, ſed ſaepius contra ſe, quam „pro ſe facientes, ac forte ex indicibus tantum notos citando; et de quibuslibet ſcientiis, tanquam „ſi ea-

inter vrbis miniſtros locum obtinebat. Is cum bellicoſum elatioremque gereret animum, quam polemicorum ſcriptorum lectio haud parum nutriuerat, philoſophiam autem aliam non noſſet, quam quae ſcholaſtico more ſolebat tradi, quamuis eſſet Regii amicus, et ad augendam eius fortunam haud parum attuliſſet, vehementer tamen nouam philoſophiam, quam obſtare religioni bonisque moribus clamabat, reuera autem ſuae famae obeſſe ſibi perſuadebat, improbare coepit. Hactenus autem Reneri eum retinuerat auctoritas, aſt poſt eius mortem inuidenda, quibus Carteſianam ſapientiam commendauerat Aemilius elogia, zelo atque inuidia accenderunt eius animum. Cum vero quae philoſophice dicta erant, non intelligeret, ad ea reprehendenda conuerſus eſt, quae in diſſertatione de methodo de Dei exiſtentia philoſophatus erat Carteſius. Ea enim inurendae atheiſmi maculae occaſionem valde fauentem illi ſuppeditare videbantur. Edidit itaque diſſertationem academicam menſe Iunio anni cIↃIↃcxxxix, de atheiſmo, in qua praetermiſſo Carteſii nomine, praecipuas eius, quas de Deo tradidit, meditationes impietatis ſuſpectas reddere conatus eſt. Vidit id Regius, at cum vti eius amicitia ſe poſſe crederet, vulnus Carteſianae philoſophiae inflictum diſſimulauit, et vt ingruentem tempeſtatem prudenter declinaret, Carteſiana de naturalibus decreta, problematice tantum iuuentuti proponere conſtituit, facta auditoribus poteſtate, vt poſtquam Scholaſticorum quoque placita atque rationes enarraſſet, eligerent, quicquid placeret probareturque ipſorum examini. Quam comparationem ab eo ita inſtitutam fuiſſe, vt potiores neceſſario viſae ſint Carteſii partes, nobis non monentibus quilibet intelligit. Et fortaſſe tranquillius haec facta eſſent, niſi intemperantior iuuenilis Regii animus, a moderatione Carteſii, multa arte quaeſita receſſiſſet [i]. Nempe cum in diſputatione quadam academica opponens rationibus Carteſianis pugnaret, et praeſes eius velitationis Franciſcus Senguerdus pro reſpondente nonnulla regereret, inſurgens Regius magna animi ve-

„ſi earum gnarus eſſet audaciſſime ſed imperi„tiſſime, loquendo, admodum doctus indoctis „videatur. Peritiores autem, qui ſciunt, quam „importunus in aliis prouocandis ſemper fuerit, „ac quam ſaepe, vbi fuit diſputandum, conuitia „pro rationibus attulerit, turpiterque victus diſceſ„ſerit, ſi ſint diuerſae ab eo religionis, palam ir„rident, et contemnunt, cumque iam publice „nonnulli ſic exceperunt, vt nihil noui deinceps „in eum ſcribi poſſe videatur, ſi vero cum illo in „religione conſentiunt, etſi quantum poſſunt, ex„cuſent, et tolerent, eum tamen in animo non „probant.“ Atrociora habet in Ep. ad Voëtium T. I. p. 317. ſeq. Similia ſectatores paſſim de Voëtio pronuntiant, inter quos acriter in eum inuehit Mallebranchius de Inq. ver. L. IV. c. 6. Facile in hac delineatione manum aduerſarii agnoſcas, nec enim eruditio ei denegari poteſt, vt ex ſcriptis eius conſtat; aſt magnis iris animisque in omnes eum inſurrexiſſe, qui communem viam deſeruiſſe viſi ſunt, notius eſt, quam vt negari excuſarique queat, recteque notauit in Praef. ad Mallebranchii librum laudatum Lenfantius. Nempe ambitione turgebat et ſpiritu perſecutorio, et neſcio quem dominatum in eccleſia ſpirabat, id quod haud obſcure in notiſſimo Politiae eccleſiaſticae opere prodidit, detegente hos eius conatus Ludov. Molinaeo, is enim Ludiomevs Colvinvs eſt, qui Papam Vltraiectinum, ſiue myſterium iniquitatis reductum a cl. Viro Gisb. Voëtio Lond. 1668. 4. edidit. Conf. Chr. Thomasivs Hiſt. content. inter imperium et ſacerdotium app. c. 1. §. 47. ſeqq. p. 423. ſeqq. c. 2. p. 672. ſeq.

i) Baillet. l. c. p. 144. ſeqq.

mi vehementia opponenti vindicare victoriam, moribus conflictuum literariorum contrariis annisus est. Id quod valde offendit professorum animos, qui ista imprudentia exacerbati aurem praebere Cartesianismi accusatoribus coeperunt, et ab eo tempore gliscere coepit ille igniculus, qui tandem in apertam flammam erupit. Regius autem et consilium Cartesii de futuri anni doctrina explorare, et quaestiones ei indies nouas proponere [k] et partes eius quoque publice contra Plempium defendere perrexit. Illum enim nouam Cartesii sententiam de motu cordis atque sanguinis circulatione Harueanis obseruationibus innixam oppugnauisse supra narrauimus, addentes Cartesium amice et accurate respondisse. Quam controuersiam cum noua narratione ita exposuisset Plempius, vt roboratis partibus suis Cartesii responsiones omitteret, indigne id ferens Regius, malam illi fidem scripta ad eum epistola exprobrauit, et rationibus ad incitas redactum in partes Cartesii transire coëgit. Interim Egmondo Hardero-uicum secesserat Cartesius, ast vrgente Regio in agrum Vltraiectinum remeabat, quo loco tamen Voëtii insidias timens iterum cessit, et Lugdunum Batauorum anno cIↃ IↃ CXL abiit. In qua academia praeter magistratus nonnullos fruebatur amicitia Iacobi Golii, quem praeter philologiae orientalis eximiam prorsus notitiam matheseos peritia [l] illi commendauerat, tum Bernardi Schottani, qui prius Vltraiecti docuerat, valdeque ibi Cartesio atque Regio fauerat [m]; itemque Claudii Salmasii [n], Andreae Riueti [o], et Abrahami Heydani [p], cuius nomen postea in controuersiis Carte-

k) Tractabant illae de natura angelorum, de anima hominis eiusque vnione cum corpore, de anima bestiarum et plantarum, de vita et motu cordis et sanguinis circulatione.

l) Vid. BAYLE Dict. T. II. art. Iaq. Golius p. 527.

m) BAILLET. L. I. c. 8. p. 156. non confundendus est cum Ioanne Schottano, quem Cartesianam philosophiam contra Huetii aggressiones defendisse Parte antecedente in Huetii vita diximus.

n) Parum is in philosophia eminebat, sed fauebat tamen Cartesio, quem tamen aliquando suspectum habuit, quod Heinsii partes tueretur. BAILLET, l. c. c. 9. p. 161.

o) Etiam hunc videri magis voluisse, quam fuisse Cartesianum ait BAILLETVS, l. c. p. 153. non enim satis assecutum fuisse mentem Cartesii.

p) Vitam Heydani ex WITTICHII Oratione funebri discas, ex qua potiora exhibuit P. BAYLE Dict. T. II. art. Heidanus p. 699. qui, ne nimii simus, ipse videndus. Huic taedium scholasticae philosophiae excitauerat praeceptor Iachaeus, inepte de formis substantialibus cum eo disputans. Ita enim praeparatus, cum formas accidentales nouo doctrinae genere traderet Cartesius, adeo ista hypothesi captus est, vt in eius castra totus transiret. Inde factum, vt hanc quoque philosophiam ad cathedram publicam traductus propagaret, plurimumque eam commendaret, cum eloquentia parem vix haberet. Et hoc viro egregio amico fuisse vsum Cartesium, et libenter cum eo conuersatum, licet ministerio ecclesiastico esset affixus, BAILLETVS l. c. narrat, eo quod careret vitiis reliquorum, quibus ab earum consuetudine Cartesius disiungebatur. Qui quoque quanta eius in demonstranda Cartesiana philosophia vis atque elegantia fuerit, pluribus enarrat. Turbauere autem viri docti otia controuersiae Cartesianae et Cocceianae postea exortae, cum ob Diss. de Sabbatho et die dominica litem ei mouissent Coccei antagonistae. Cum enim Cocceium in argumento de moralitate sabbathi strenue defenderet, inuenisse se, non quod pueri in faba rati Voëtiani, amicitiam Cartesii et fauorem philosophiae Cartesianae miris accusationibus et iniuriis rependerunt. Qua de re acerbe ipse est conquestus in Considerationibus ad res quasdam nuper in academia Bataua gestas p. 40. Nec haec sola inuidiae atque insidiarum meta fuit. Nam cum curatores academiae Leidensis d. 16 Ian. 1676. certas propositiones, omnemque metaphysicam Cartesianam damnassent, et publico interdicto prohibuissent, improbauit factum Heidanus, cum quod iniuriam fieri auctoribus, talia prodentibus crederet, tum quod indecenter ista geri inter Protestantes putaret. Quod ita offendit curatores, vt instigantibus Cartesii et Cocceii aduersariis Heidanum octogenario proximum munere locoque mouerent, non inuito sene doctissimo, qui haec otia ad praeparandum animum ad beatam analysin, biennio post factam adhibuit.

Carteſianis apud Batauos innotuit. Hoc vero Carteſiana placita probante et diſcipulis commendante, in ea quoque ſchola Carteſiana philoſophia obtinere coepit: nec efficere multum potuit, qui primus publico ſcripto contra Carteſium in arenam Hagae Comitum prodiit anonymus, eo quod leui brachio in ea arena fuiſſet verſatus, quae cauſſa fuit, cur congredi cum eo noluerit Carteſius. Aſt quod ſerenum Leidae videbatur coelum, in Vltraiectina academia nubilis opertum tempeſtatem grauiſſimam Carteſianae philoſophiae minatum eſt. Nempe auctoritate ſua et dicacitate vtebatur Voëtius, vt Carteſium, quique eum preſſo pede ſequebatur, Regium redderet ſuſpectiſſimos, quod religioni Reformatae eccleſiisque proteſtantium eſſent infenſi. Quod vt more ſuo conſequeretur, de atheiſmo iterum tertiumque diſputans animos quaſi praeparauit. Tum Regium aggrediendum eſſe ratus, paradoxa medica, quae ille Carteſianis placitis ſuffultus tradebat, adortus eſt, nouaturiens illi et a placitis ſcholarum Batauicarum luxurianti audacia recedens ingenium exprobrando, et praecipue diſſertationem eius de circulatione ſanguinis exagitando. Quibus clamoribus factum, vt profeſſorum animi accenderentur ad ſufflaminandam, quam Regius tantopere promouebat, harum nouitatum fortunam, et a Bernardo Schottano rectore tacere is iuberetur, licet ipſe faueret Carteſio. Quod cum amice potius ſuaſiſſet, quam ſeuere iniunxiſſet Schottanus, at deſeri ita prodique veritatem conquereretur Regius, res ad ſenatum academicum delata et Regius in alio argumento minus nouitatem ſpirante diligentiam exercere ſuam, eamque opinionem velut problema aliquod ὡς ἐν παρόδῳ tangere iuſſus eſt. Miſit ad Carteſium theſes ſuas Regius, vt emendaret, correctasque hunc in modum publice non ſine eximio auditorum applauſu defendit. Quod cum Voëtium pariter et medicos academiae peſſime haberet, reſponderentque eius demonſtrationibus Primeroſius et Syluius, non ſine bile et ſatyra eos retudit Regius. In qua apologia multa quidem mutauit emolliuitque Carteſius, impedire autem non potuit, quin publico interdicto caueret ſenatus academicus, ne quid nouitatum introduceretur, vnde academia detrimenti quid caperet, vel ſtatuta eius laederentur q. Vidit Carteſius per Regii latus ſe quoque peti: vnde conſcripta explicatione interdicti ſenatus academici, ſua intelligi non poſſe demonſtrauit: cumque Hoolekio, qui inter magiſtratus eminebat, et ſequente anno conſulatum gerebat, rem omnem perſuaſiſſet, eo res perducta eſt, vt liceret Regio lectiones continuare, reſectis iis, quae nimis praecipitanter aſſeruerat, commendataque feruoris iuuenilis moderatione.

§. XVI. Ita dum apud Batauos premitur philoſophia Carteſiana, fama eius in Britanniam transfretante inſulanis commendatur; et conſilium agitant philoſophiae fautores Carteſium cum Mydorgio in Angliam traducendi. Cuius auctor erat Carolus Cauendiſh ſiue Candiſius, qui cum fratre Noui Caſtri Duce philoſophis valde fauebat, et imprimis Carteſia- *Fortuna philoſophiae Carteſianae in Britannia magna et Gallia.*

q) BAILLET. l. c. L. V. c. 8. p. 155 ſeqq.

tesianam philosophiam deperire coeperat, eo quod mathematicarum disciplinarum, in quibus ipse excellebat, methodo viam aperire scientiis crederet, qua ad laetiores successus properare, liceret, et ipsae matheseos partes pulcherrime perfici possent. Facile annuit Cartesius, sine dubio quod patronos nacturum se speraret, quorum impensis atque auspiciis securius laetiusque in philosophia versari posset. Promiserat enim Carolus I. rex magnae Britanniae, de necessariis omnibus sua munificentia iri prospectum. Difficulter autem propinquorum amicorumque nexibus extricari se passus est Mydorgius, qui dum moram nectit, et cunctatur quoque propter illum Cartesius, erumpunt in atrocissimam flammam, et graue excitant incendium iurgia ciuium Angliae, quae cum in bellum tandem ciuile exarsissent, argento ad ferendos belli sumtus traducto, res illa omnis euentu caruit, et Cartesius pristinas sedes seruauit. Molestior autem ex Gallia nuntius illi allatus est, totam Societatis Iesu familiam contra eius philosophiam insurrexisse. Signum praetulerat Petrus Burdinus [r], eiusdem sodalitii philosophus, qui in collegio quod Clarmontii est, docebat, et dioptricam eius thesibus publice ventilatis erat aggressus. Et rogauerat quidem per Mersennum Iesuitas Cartesius, vt obiectiones ipsi suas transmitterent, ast cum tales non accepisset, vidisset autem Iesuitam in publicam arenam literariam contra ipsum descendentem, suspicatus totam societatem, quam arctissime inter se conspirare nouerat, in eum inimico animo consensisse, valde huic conatui indignatus est, et vniuersam societatem, exercitum hostilem esse in suae philosophiae interitum insurgentem iudicauit, eo animo, vt solum se eorum aciei se obiicere statueret. Longum esset totam eam historiam enarrare, exponereque quibus suspicionibus sub cinere incendium illud fouerit, quod tandem in apertum contra Iesuitas bellum exarsit, plura dabit, qui prolixe rem narrat BAILLETVS [s]. Id modo notamus, de bello hoc philosophico scholasticae philosophiae inferendo, et magno animo iraque gerendo, ita cogitauisse Cartesium, vt satis appareat, contradictionis fuisse impatientissimum, et aliquod a lectoribus suis obsequium postulauisse. Quod vtrum deceat talem tantumque philosophiae reformatorem, prudentis Lectoris iudicio definiendum relinquimus. Et ab his originibus graues illae controuersiae exortae sunt, quae non Cartesium modo, sed sequaces quoque, et inter eos Iansenistas nonnullos et presbyteros oratorii cum Iesuitis commiserunt, quas in sequentibus tangemus. Nec negat id DANIEL [t], quo auctore ideo Iansenistarum fauorem ambiit Cartesius, vt et aegre hoc pacto Iesuitis faceret, et deuotis mulierculis philosophiam suam commendaret; cuius illum fuisse Parisiis euentum ait, vt per aliquod tempus in foeminarum congressibus, vna Molinismi cum Cartesianismo comparatio audiretur. Eodem tempo-

r) Vid. Epistola ad Dinetum l. c.
s) Vid. c. 11. p. 167.
t) l. c. P. III. p. 195.

tempore et patrem et filiam quinquennem, quam in coelibatu genuerat u), morte amiſit et amare deplorauit.

§. XVII. Adeo ingrata his circumſtantiis facta eſt Carteſio Vltraiecti vicinia, vt domicilium iterum Lugdunum Batauorum transferret; odioſa enim ei erat Voëtii memoria, qui eum velut proditorem a Gallis emiſſum, ad inſidiandum libertati Batauicae et religioni proteſtantium apud omnes inuiſum conabatur reddere: Conqueſtus praeterea eſt Carteſius, non contentum ſuae partis homines contra ipſum concitauiſſe, etiam catholicos adiiſſe, et atheiſmum atque ſcepticiſmum obiiciendo, coelum terramque mouiſſe, nec monaſteria Pariſienſia praeteriiſſe: tanta audacia, vt ad inferenda Carteſio atheo ſigna hoſtilia ipſum Merſennum inuitaret, et odioſa Vanini cum Carteſio comparatione ad mutandum in philoſophum animum eum ſeducere conaretur. Quod tamen tantum abeſt, vt Carteſii famae apud Gallos nocuerit, vt potius a Galliarum rege Ludouico XIII. magnificis conditionibus in aulam vocaretur, depraedicante eius merita, qui ſummae rerum tum praeerat, cardinali Richelio, cui indignum videbatur, eo ornamento patriam carere. Et inueniſſet forte Carteſius locum generi et natiuitati ſuae conuenientem, certe lauto ſtipendio fuiſſet mactatus, niſi ſeceſſum philoſophicum ſtrepitui aulico praeferens, a tumultu ciuili prorſus abhorruiſſet, maluiſſetque ſibi viuere, quam alieno obſequio. Nempe ſatis tum ſuppetebat Carteſio, vnde viueret, cum familiam haud amplam aleret, aſt conſumtis paulo magis facultatibus deinceps ſimile aulae beneficium anxie, fruſtra licet, quaeſiuit, vt infra dicemus.

Carteſius apud Gallos fruſtra a Voëtio exoſus factus.

§. XVIII. Acta haec ſunt anno cIↃIↃcxl. Anno ſequente prodiit ſecundum opus Carteſii, nempe *Meditationes philoſophiae primae, vbi demonſtratur exiſtentia Dei et immaterialitas animae;* hunc enim initio titulum auctor tractationi praefixerat; aſt edentium negligentia factum, vt pro, voce, *immaterialitas* poneretur, *immortalitas*, vnde hanc tandem ei hederam ſuſpendit Carteſius, qua nunc inter opera philoſophica comparet: *Meditationes philoſophicae, de prima philoſophia, in quibus Dei exiſtentia et animae humanae a corpore diſtinctio demonſtrantur.* Has manu tantum deſcriptas prius ad Merſennum tranſmiſerat, rogans, vt qui viros doctiſſimos vbique amiciſſimos haberet, communicata cum iis diſſertatione iſta, eorum ſententiam exquireret. Quod cum in argumento nobiliſſimo omnino vtiliſſimum iudicaret Merſennus, amici deſiderio paruit, et viris doctis eam diſſertationem legendam examinandamque tradidit. Viderunt illae obiectiones cum reſponſionibus Carteſii lucem ad calcem meditationum, et a ſeptem viris doctis cogitationes exhibent. Primas ad amicos ſuos tranſmiſit Caterus Doctor Louanienſis, quae cum Carteſianis placitis valde fauerent, ſententiam ſuam eum rogauerant: quibus medianti-

Meditationes philoſophicae a Carteſio qua fortuna editae.

u) BAILLET. c. 12. p. 170. Hoc criminandi occaſionem aduerſariis Carteſii praebuit, qui tamen ridendo votum caſtitatis ſe non concepiſſe, reſpondit. Ep. ad Voët. T. I. Opp. phil. p. 315. Exagitatus ideo ab HVETIO Memoires pour le Cartes. p. 41.

diantibus responsiones quoque ad Cartesium transmissae sunt. Alteras collegerat Mersennus ex ore theologorum et philosophorum Parisiensium, qui et ipse nonnulla ex suis addiderat. Tertias tradiderat Mersenno Thomas Hobbesius, quarum in antecedente capite historiam ex instituto iam enarrauimus. Quartas suggesserat Antonius Arnaldus eo tempore adhuc iuuenis, at magnis iam tum passibus ad doctrinae gloriam grassans, et acutum atque elegans ingenium ostendens. Qui inter alia, (ingrato forsan Cartesio indicio, qui inaudita et noua omnia se afferre iactabat) monuit, principium a Cartesio ad initia philosophandi rite facienda adhibitum: ego cogito, ergo sum: iam adductum fuisse a D. Augustino. Nec is contentus philosophice has meditationes examinauisse; etiam illa critico examine explorauit, quae ad theologiam pertinent, et imprimis monuit inadaequatam definiendi statuendique regulam esse, quicquid clare, distincteque concipiatur, illud verum esse, eo quod in argumento theologico falsa sit. Maxime autem vrgebat notionem corporis, extensionis dimensionibus definiti, repugnare dogmati de transsubstantiatione. Quod ita repulisse Cartesium, vt mentem patrum Tridentinorum euerteret, in Baylii vita, parte huius *Tomi priore* pluribus enarrauimus. Quintas obiectiones faciebat Gassendus, inter aduersarios Cartesii et hypothesi diuersissimus, et ratiocinandi arte fortissimus. Quem ita suis arietibus fuisse aggressum Cartesium, vt quod accurate regereret non haberet, in Gassendi historia parte priore *Tomi huius* explicuimus. Valde hanc controuersiam in partes Cartesii rapit, et, vt id obtineat, narrationem pingit suam, BAILLETVS [x], at ita in ea re versatur, vt lectori a partis studio alieno satis non faciat. Quod enim ille contendit, amicitiam vtriusque philosophi labeculam ex parte Gassendi primum accepisse, ex quo Cartesius dissertationem Gassendi *de parhelio anno* CIↃ IↃ CXXIX *Romae viso* in tractatu *de Meteoris* silentio praeterierit: inuidumque gloriae Cartesianae quaesiuisse caussam Gassendum, vt eam obscuraret: id vtriusque philosophi scriptum legentibus, falsum esse apparebit, constabitque Cartesium, rationum Gassendianarum robore prostratum ad verborum aculeos confugisse; quos frigide satis excusat biographus. Vnde iam suo loco ad GERARDI DE VRIES dissertationem de hac contentione vtriusque philosophi celeberrimi lectorem dimisimus. Sextas obiectiones ex eruditorum ore Parisiis et in prouinciis Galliae iterum collegerat submiseratque Mersennus; septimae autem debentur Bourdino Iesuitae.

Motus Vltraiectini contra Cartesium.

§. XIX. Dum haec in Gallia geruntur, et honesta pugna Cartesii copias aggrediuntur viri docti, nouis tumultibus scenam Vltraiectum aperit, fascibus academicis ad Voëtium delatis, quo non maleuolentiorem hostem habebat Cartesius. Valde eius insidias timebat Regius, adeoque eum sibi amicum reddere quouis modo tentabat. Itaque honorem praefatus disputationem edendam ei offert, emendationem ipse rogat: vincitur

x) Lib. VI. c. 5. p. 190. seqq.

citur Voëtius, contentusque ad saluandam veteris philosophiae existimationem annotationes quasdam adiecisse, permisit, vt theses nouae corollariorum instar, adiecto Cartesii nomine disputantium examini subiicerentur. Prodiit in scenam Regius praeses, respondente Ioanne de Racy, iuuene doctissimo, et iam tum longe in Cartesianae philosophiae cognitione profecto [y], (qui eam quoque, apud Leidenses et tum apud Amstelodamenses philosophiae professor constitutus amplissime inter Batauos propagauit, editaque *Claue philosophiae naturalis Aristotelicae Cartesiana* [z] pro hac docte pugnauit.) Quorum vterque cum exercitatissimus esset, pulchra victoria potiti nouae philosophiae gloriam inter iuuenes studiis dicatos valde auxerunt. Quod cum videret Voëtius poenituit ipsum, quod ita facilem se praebuisset, nec mederi aliter rei posse iudicans, quam si academia Regius eiiceretur, huc omnem curam conuertit. Non defuere talia meditanti reliqui Peripatetici doctores, quorum auditores, non data respondendi in conflictibus publicis potestate supplosionibus importunis Regium impediuisse conqueritur Cartesius. Ille vero cum in nonnullis a Cartesio deflecteret, disputando pergebat, philosophiae suae patrocinium quaerere, consulto tamen semper Cartesio, qui prudenter multa deleuit, emendauit, caute mutauit, ne aduersariorum inuidia in suum, quod anxie euitabat, caput conuerteretur. Tandem cum satis iam sub cinere ignis emicuisset, in apertam flammam erupit, consensereque duce rectore suo Voëtio, professores, operam dandam esse, vt nouitatibus Regii occurratur. Cuius facilis se obtulit occasio [a], cum in disputatione aliqua, quae Regio praeside defendebatur, inter theses ex variis ac inconnexis quaestionibus conflata, haec poneretur: ex mente et corpore non fieri vnum per se, sed per accidens, vocando scilicet ens per accidens id omne, quod ex substantiis duabus plane diuersis constaret, nec ideo negando vnionem substantialem, qua mens corpori coniungitur; nec vtriusque partis aptitudinem naturalem ad istam vnionem; vnde apponebatur: illas substantias dici incompletas ratione compositi, quod ex earum vnione oritur. Non probabat terminorum modique loquendi insolentiam Cartesius, licet re ipsa nihil insoliti dici putaret; nec Regius huic asserto magnopere insistebat; attamen sufficere videbatur Voëtio, ad accusandum haereseos medicum eumque ex academia eiiciendum. Qui vbi ista obseruauerat, et ipsum, et reliquos theologiae professores adit, constetatur, se illam thesin non probare, affirmat, se nihil aduersus theologiam sensisse aut scribere voluisse;

y) Adeo deperiisse Cartesianam philosophiam hunc virum, ex narratione Volderi refert cel. STOLLIVS Introd. in Hist. Lit. P. II. c. 4. §. 41. p. 554. vt quinque numos aureos illi soluendos promiserit, qui vnius erroris philosophiam vel scripta Cartesii possit conuincere. Mutauisse autem mentem oportet, si vera sunt, quae ex ipsius ore tradit BENTHEMIVS in Statu eccles. et scholastico Batauorum P. II. c. 4. §. 91. p. 383. sqq. mire eum de Cartesiana philosophia statuisse, et improbauisse eius vsum in disciplinis aliis, eam comparando cum vasis Samiis, quae ad ornatum adhiberi, non autem ad vsum, queant. Haec senex pronuntiauit, forte senii seueritate mutatus.

z) Amstelod. 1677. 4.

a) Rem omnem enarrat ipse CARTESIVS in epist. ad Dinetum Opp. T. I. p. 298. seq.

isse; ostendit in eadem academia idem docuisse Gorlaeum [b]; sed frustra. Edit post paucos dies Voëtius theses, quibus hunc titulum praefigere voluisse scribit Cartesius: *Corollaria admonitoria ex auctoritate S. S. facultatis theologicae ad studiosos proposita.* In iis dictam quaestionem his verbis sugillat: *Sententiam Taurelli, quem Heidelbergenses theologi appellarunt atheum medicum et vertiginosi iuuenis Gorlaei, qua statuitur, homo ens per accidens, multis impingere modis in physicam, metaphysicam, pneumaticam et theologiam* [c]. Id quod eo animo faciebat, vt subscripto a collegis libello isto, Regius velut haereseos suspectus ex concilio academico eiiceretur. Adiecit et alia, inuidiam nouitate et paradoxo sensu accendere aptissima, quae probato et signato a theologis et concionatoribus libello isto magistratum compellerent, vt res ad synodum ecclesiasticam deferretur, qua moueri loco posse Regium sperabat. Ast Regius, quamprimum strui sibi hunc in modum insidias intellexerat, Hoockium consulem, qui Cartesio fauebat, adit, rogatque auctoritatem suam consiliis perditissimis interponeret. Is Voëtio mandat, et nomen facultatis omittat, et illa deleat, quae existimationem Regii laedere possint. Ast iam impressae erant paginae, quo praetextu cum nihil mutasset Voëtius, in ipso conflictu in opponentes, quorum plerique discipuli Regii fuerant, vehementer debacchatus et victoriam de noua philosophia reportauisse sibi visus est. Probe vidit Regius ancipitem sibi aleam esse, et si taceret, habitum iri pro victo, si publicis se conflictibus defendere pergeret, strepitus, vt antea fore paratos ad impediendum ne audiretur. Ad aliud ergo consilium delatus, thesibus Voëtii scripto respondere statuit, licet silentium illi consul suasisset. Idem commendabat Cartesius, improbataque Regii imprudentia quod, nouas veritates inuiso nouitatis titulo vendidisset, cum satius fuisset veteri nomine compellatas rationibus nouis immutare, auctor illi erat, vt, quantam posset, modestiam adhiberet, sine pertinacia ea quae incommode dicta vel male expressa videri possent, emendaret, et sinceram atque philosopho dignam erroris confessionem sibi non putaret esse dedecori. Idem Aemilius inculcabat, et amici Cartesii alii. Noluit tamen eorum monitis obsequi Regius, veritus, ne auctoritas sua apud discipulos vilesceret. Annuit tandem Cartesius, ast apologiam emendauit, modestiora supposuit, et aduersario magis honorifica; cuius exemplum adhuc inter epistolas Cartesii extat; iterum tamen silentii tutum esse praemium, monuit. Prodiit itaque libellus apologeticus, ea facie, vt testetur Cartesius, multos, qui eum legerint, existimasse, nihil in eo esse, de quo Voëtius conqueri posset, nisi quod ibi vir pius et ab omni maledicendi studio alienus diceretur. Certe refutatum solidis rationibus

b) Vixit docuitque Dauid Gorlaeus in academia Vltraiectina circa annum 1620. ediditque exercitationes philosophicas, eo anno, in quibus a Peripatetica philosophia plurimum abit, e. g. statuens ignem non esse elementum, sed accidens, terram et aquam sola elementa esse etc. vid. SOREL. de Perf. Hom. P. III. p. m. 479. maxime autem logicam Peripateticam improbauit.

c) Conf. BAYLE Dict. T. II. art. Gorlaeus pag. 577.

nibus, ſed interim tam blande ac honorifice compellatum Voëtium, ſperabat Regius aut ſibi conciliari poſſe, aut ſaltem exulceratum eius animum non iri irritatum. Aſt omnia alia euenerunt, et qui rationibus victus erat, conuictusque calumniae ad potentiam recurrit, qua valebat, Voëtius, congregat ſenatum academicum, de libello in ſe a collega edito conqueritur, poſtulat condemnetur liber, et eiiciatur ex academia philoſophia illa turbatrix. Aſſenſerunt plerique, tres delegati ad magiſtratum querelas detulerunt: qui vt faceret illis ſatis, auferri a bibliopola exemplaria iuſſit, ea fortuna, qua ſemper libellos prohibitos vti videmus, vt eo curioſius quaererentur et legerentur. Nec quieuit Voëtius, et cum vrbis, tum academiae, patres ita artibus ſuis circumuenit, vt ex ſenatus vrbis et academiae decreto Regius praeter medicinam docere aliud prohiberetur, ſcholaeque priuatae ei interdicerentur. Miſit inexpectatam ſententiam ad Carteſium Regius; cui ille ſuadebat, pareret iuſſis magiſtratus turbas anteuertere cupientis, et medicinam Hippocraticam atque Galenicam praelegeret, ſecurus, veritatem tamen; quocunque loco liceat, prodituram; ſcripta autem aduerſariorum, (prodierant enim et Voëtius filius et reſpondens patris in arenam) tuto contemneret. Et hanc quidem tum Vltraiecti fortunam philoſophia Carteſiana habuit.

§. XX. Fauentiorem Carteſius expertus eſt patriam; in qua patres congregationis oratorii, conditoris ſui exemplo excitati nouam philoſophiam cupide amplectebantur. Societas Ieſu autem alebat quidem amicos nonnullos Carteſii, et inter eos, ſi BAILLETO [d] fides, Carletum et Dinetum, quorum ille nationis Gallicae aſſiſtens apud Generalem Romae, hic Prouinciae Gallicae praepoſitus, et regi a confeſſionibus erat: quin ſi audiendus eſt biographus, nonnulli Carteſii philoſophiam non ſequebantur quidem, laudabant tamen conatum et conſilia: quidam ſectatorum Carteſii numero accedebant, vnus et alter publicis ſcriptis probabant. Aſt tanta fortuna et ſucceſſu exoptato apud ſocietatem fuiſſe gauiſum Carteſianiſmum, quantum iactat Bailletus, vel ex eo falſum eſſe cognoſcitur, quod ſupra ex ipſo Bailleto retulimus, Carteſium toti ordini Ieſuitarum bellum denuntiaſſe, quod praeeunte Bourdino infeſta ſuae philoſophiae ſigna intuliſſet. Nec negare auſus eſt encomiaſtes Carteſii [e], inuentos quoque in ſocietate fuiſſe plures, qui gloriae eius aemuli eius placitis contradixerint, eaque culpauerint. Cuius ſpecimen obiectiones ſeptimae contra meditationes eius eſſe poſſunt, profectae, vti dictum ex calamo Bourdini, qui non contentus, dioptricam conuellere, philoſophiam primam quoque aggreſſus eſt, eo ſcribendi modo, vt de eo acerbas ad Dinetum prouincialem querelas Carteſius deferret, vt ex epiſtola ad eum patet, quae ſecundae editioni latinae *Meditationum*, cum reſponſionibus Carteſii iuncta eſt. Et veriſimile eſt Carteſio, contradictionis pertinacis impatientiſſimo, quique victoriam vbique ſpirabat, moleſtiſſimas iſtas

Fauentiora Carteſii fata in Gallia.

d) Lib. VI. c. 8. p. 205. e) loc. cit.

istas controuersias fuisse: nam et animi leuandi caussa domicilium mutabat, et consuetudinem cum viris doctis ad pellendas animi molestias non, vt ante, refugiebat. Inter quos Samuel Sorberius fuit, qui ad Cartesium accurrit, vt quis ille amici sui, Gassendi, aduersarius esset, cognosceret; quem multa quidem de Cartesio bene dixisse, ast iniuste cum eo egisse, ipsum cum Gassendo committendo conqueritur biographus [f]. Venere quoque ad eum Regius, Picotius, aliique, quos fama philosophi illuc traxerat. Quae haud parum aucta est, cum *Meditationum philosophiae primae* versio Gallica a duce Luineo facta in publicum prodiret, et Clerselierius, quo vix doctiorem et deuotiorem sibi sectatorem Cartesius habuit, *Obiectionibus et responsionibus* similem operam praestaret. Quam versionem ad emendandum sibi traditam ita perfecit Cartesius, vt ab ipso profecta videri posset, et iudice Bailleto [g], ipso Latino exemplo euaderet luculentior atque melior.

Lites Cartesii ad annum 1645.

§. XXI. Interim dum amicorum praesentia, in secessu castri Eyndegeestani, recreatur Cartesius, addere molestiae priori molestiam omnibus viribus fategit furor Voëtii. Qui cum manibus tandem palparet, ipsum famosis libellis et inuectiuis nihil proficere, ex discipulis suis Martinum Schoockium ad cathedram philosophicam Groeningensem promotum [h] instigauit, vt vel nomine vel calamo suo in partem certaminis descenderet: ipse autem in libello *de Confraternitate Mariana*, quae apud Syluaeducenses, relicta religione Romano-Catholica, ad Protestantes, ciuili nomine transierat, quamque ille tanquam rem idololatriae indirecte fauentem condemnauerat, impotentiae suae habenas laxauit. Prodiit itaque Martini Schoockii *Philosophia Cartesiana, siue admiranda methodus nouae philosophiae Renati Descartes;* in cuius praefatione prolixe respondebatur epistolae Cartesii ad Dinetum. Scriptum hoc satis virulentum, quodque id imprimis agebat, vt fauere Cartesium atheismo incrustando lectori persuaderet, aut ab ipso Voëtio consarcinatum, aut eius saltem instinctu, auxiliis, regimine editum esse, contendit Cartesius, qui eius folia prelo adhuc madentia accepit, et illico, cum res periculo non carere videretur, responsionem adornauit. Vulgata ea est hoc titulo: *Epistola Renati Descartes ad celeberrimum virum D. Gisbertum Voëtium, in qua examinantur duo libri nuper pro Voëtio Vltraiecti simul editi, vnus de Confraternitate Mariana, alter de Philosophia Cartesiana* [i]; in qua acriter auctori vapulat Voëtius, et tum iniuriarum, quas in Cartesium euomuerat, tum conuiciorum, quae in Syluaeducenses proceres, quibus ista confraternitas constabat, et in partes Maresii, qui ciuium

f) c. 9. p. 207.
g) p. 208.
h) Videndus de Martino Schoockio Freherus in Theatro p. 1552. Benthemius in Statu eccles. et scholastico Batauorum, P. II. c. 2. §. 31. p. 239. seqq. Erat Vltraiectinus, inque ea academia, cum gymnasium illustre adhuc esset, Graecae et Latinae linguae professor constitutus, postea Dauentriam, ad professionem historiarum tandemque Groeningam ad docendam logicam et physicam vocatus est, den. 1669.
i) Extat T. I. Opp. philos. p. 307. seqq.

ciuium Syluaeducenſium in religione candorem contra intempeſtiuos Voëtii clamores defendit, coniecerat, non ſine illius dedecore conuincitur: ſic vt iudicauerit Sorberius [k], apud poſteros nomen Voëtii illaudabile merito eſſe futurum. Mirum itaque non eſt, illo telo alte ſauciatum fuiſſe Voëtii animum, qui cum nomen ſuum grauiſſima contumelia proſcindi videret, ad magiſtratum Vltraiectinum querelas ſuas contra libellum hunc et epiſtolam ad Dinetum, quae ſcripta famoſa eſſe dicebat, detulit, et maximam fieri in iis iniuriam non ſibi modo, ſed et omni miniſterio euangelico, conqueſtus eſt. Inde decreto ciuitatis vtrumque Carteſii ſcriptum damnatur, et campana ſonante auctor citatur, vt iniuriarum teſtimonium et probationem coram iudice ederet. Reſpondit Carteſius epiſtola Belgica, et ſe, iudicibus, licet incompetentibus, omnem cauſſae ſuae iuſtitiam dictorumque irritatem demonſtraturum eſſe promittit. Aſt Voëtius productis quinque teſtibus, quibus calumniae et infamandi criminis conuincere ſatagebat Carteſium, ſententiam contra eum obtinet, et paulo poſt velut criminis reum Carteſium a miniſtro publico citari curat, ignorante per abſentiam res geſtas Carteſio. Qui cum neque ius fasque, neque honorem vllum coli videret, et cuncta tumultuario proceſſu confundi indignaretur, timeret autem, ne Vltraiectini magiſtratus violentia ſibi famaeque ſuae fraudi eſſet, ad Arauſionenſis principis auctoritatem interceſſione oratoris Gallici exoratam confugit, qui audito facinore, omnem actionis iſtius curſum per ſtatus Vltraiectinae prouinciae interrupit. Carteſius autem, cum ſe ſolum libri iſtius in Carteſium editi auctorem profeſſus eſſet Schoockius, hunc in ius vocare Groeningae, et vt iniuriarum in ipſum coniectarum cauſſam dicat, cogere conſtituit: Voëtio nouo libello στηλιτευτικῷ, quem perſonato Theophili Coſmopolitae nomine effuderat, rem ſuam bonis omnibus inuiſam magis et execrabilem reddente. His curis diſtracto et vexato Carteſio ſuperuenere inſtantiae Gaſſendi, ſiue noua ad reſponſiones Carteſii exceptio, quam Pariſiis per manus doctorum volutari ſibi nondum traditam aegerrime ferebat, praecipue vbi curante Sorberio in vulgus apud Batauos edita fuiſſet. Noluit tamen reſpondere Carteſius, licet a Regio inſtigatus, ne controuerſiae ferram diutius reciprocare videretur, praecipue cum in editione *Principiorum philoſophicorum*, quae prelum tunc exercebat reſpondendi occaſionem captare vellet. Quo tandem omnis, quae hactenus inter vtrumque philoſophum culta erat, amicitia refriguit, cuius culpam omnem in Sorberium transfert BAILLETVS [l], quo colore quaque veriſimilitudine? in Gaſſendi vita dictum. Interim *Speciminum philoſophiae*, ſiue *Diſſertationis de methodo*, *dioptrices*, *et meteororum* verſionem parauerat Curcellaeus pater; qui cum Carteſium rogaſſet, vt pro iure ſuo eam emendaret, vbique manum auctor textui emendatricem adhibuit, ita vt ipſius Carteſii opus merito haberi poſſit. Tandem cum iam ſatis his annis cIɔ Iɔ CXLIII

k) Vid. BENTHEM, l. c. p. 243.

l) L. VII. c. 13. p. 216.

et cIↄ Iↄ c x l i v fuiſſet inter Batauos iactatus, iter in patriam meditatus eſt, valde timentibus amicis, vt reuertatur, eo quod altius animo inſidere acceptas iniurias nouerant. Profectus in Galliam amicos vbique locorum inuiſit, fratresque et affinem conuenit, vt rerum domeſticarum negotia cum illis componeret; viſitatisque praediis ſuis in Britannia, tandem auctumno ineunte Pariſios aduolauit, ibique et principiorum philoſophicorum, et verſionis ſpeciminum philoſophiae editionem abſolutam transmiſſo faſciculo accepit. Inſcripſit librum Eliſabethae Friderici V. electoris Palatini filiae, cui iamiam innotuerat, quaeque literis elegantioribus atque philoſophia et matheſi eximie erat exculta. Ea enim, cum *Specimina philoſophica* legiſſet, tanto Carteſianiſmi amore rapta eſt, vt omnem Carteſii philoſophiam complecti animo cuperet, ideoque ad ſe vocato totam ſe in diſciplinam tradidit, eo ſucceſſu, vt neminem myſteria ſua comprehendiſſe facilius, et tenuiſſe melius ipſe Carteſius agnoſceret. Nec deſtitit ea deinceps, cum Hollandiam relinqueret, inſtituto literarum commercio haec lumina conſeruare, et ex praeceptoris inſtitutione augere. Ceterum cum breuem fore moram ſuam Pariſienſem Carteſius ſciret, ea vſus eſt ad amicos inuiſendos, et ineundam reconciliationem cum Ieſuitis collegii Clarmontani, tum ad nouos ſibi patronos comparandos: inter quos fuit etiam regni cancellarius. Etiam cum Roberualio reconciliationem tentauit, eam vero quoad externam tantum beneuolentiam obtinuit.

Lis a Carteſio intentata Schoockio.

§. XXII. Valde inquietos reddiderat Carteſii amicos, quos apud Batauos habebat, metus, ne in Gallia retineretur: eo autem exemit illos reditus eius circa finem Nouembris anni cIↄ Iↄ c x l i v. Vt vero turbis, quas moleſtiſſimas ſibi ante eueniſſe ſenſerat, ſeſe eriperet, viuere ſibi ſoli in priſtina ſolitudine Egmondiana ſtatuit, vt ab amicis non interpellatus, liberiori meditatione in naturalium rerum inueſtigationem incumbere poſſet. Et vt dulciori tranquillitate frueretur, terminare quoque litem, quam Schoockio Groeningae intentauerat, ſtatuit, praecipue, cum Voëtium ibi quoque malis artibus ſibi infenſum metueret. Vicit tamen in ſenatu academico cauſſa Carteſii, citatusque Schoockius, faſſus eſt, claſſicum canente Voëtio ſe calamum contra Carteſium arripuiſſe, huncque verum iniuriarum et calumniarum omnium auctorem eſſe. Factum id abſente Carteſio, et iniunctum ex ſenatus decreto Schoockio, vt iniuſte ſe egiſſe agnoſceret. Cuius cauſſae acta cum Carteſius accepiſſet, ea cum epiſtolis Voëtii ad Merſennum magiſtratui Vltraiectino transmiſit, vt, quibus inſidiis ipſum impetiiſſet Voëtius, cognoſcerent. Quod tamen, tantum abeſt, vt, quem exoptabat euentum ſortiretur, vt potius, cum totius litis eos puderet, publico edicto caueretur, ne quid in cauſſa Carteſiana prodiret, ſiue contra eum ſcriptum ſit, ſiue pro eo defendendo exaratum. Quo vero non obſtante, et Voëtius ipſe edita ſub Schoockii, licet inuiti, nomine epiſtola, et filius eius tribunalis Groeningani iniquitatem

tatem accuſare publicis ſcriptis non erubuerunt. Maxime Voëtius indignatus Schoockio, quod cauſſam ſuam prodidiſſet, vindictam altius meditatus eſt, retinuere tamen eius furorem minae Schoockii, myſterium omne ſe patefacturum profitentis niſi quieſceret. Aliter Carteſius, ſi fides BAILLETO [m], qui facilem ſe reconciliationi, tempeſtate finita praebuiſſet, modo eandem animi bonitatem Voëtius oſtendiſſet. Aſt is, licet amicitiam illi, deleta veteris iniuriae memoria Carteſius obtuliſſet, inexpugnabilis animo omnem pacem reſpuit, et ſe ſibi futuram ſeruare actionis occaſionem velle pronuntiauit. Carteſius itaque, vt moleſtae liti ſe tandem aliquando extricaret, omnemque iſtam cauſſam, viros doctos indecentem, obliuione ſepeliret, conſcripto ad magiſtratum Vltraiectinum libello apologetico, totam controuerſiae ſexennio magnis animorum motibus agitatae hiſtoriam, cauſſae ſuae iuſtitiam, iniuriasque aduerſariorum, complexus eſt, vt, quae iniuſtitia grauiſſima preſſus fuerit conuictus tandem ille agnoſceret.

§. XXIII. Liberatus hac moleſta actione Carteſius, nouos philoſophiae ſuae ſucceſſus non ſine cauſſa ſperabat. Nam et Gallorum plurimi conatibus philoſophicis ciuis ſui applaudebant, et Batauа terra nouos quotidie cultores ſuggerebat. Maxime Leidenſis academia eius placitis valde capi viſa eſt, fauentibus Carteſianae philoſophiae Golio, Schotano et Heydano, vt ſupra dictum. Nemo vero vel diligentius eius myſteria rimatus eſt, vel publice ea apertius docuit, quam Hadrianus Heerebordus [n], qui cum ſemel ad Carteſii caſtra tranſiiſſet, et rationalem et naturalem philoſophiam, cuius *Inſtitutiones Lugduni Batauorum anno* cIɔ Iɔ c L I V vulgauit, et libris doctiſſimis atque perſpicuis, et voce in cathedra perſonante iuxta eius mentem tradidit, aliquoties aduerſariorum Carteſii inuidiam et perſecutiones ideo paſſus. Quem tamen circumſpectius et moderatius cauſſam philoſophiae Carteſianae, quam Regium, vrſiſſe, et hac prudentia ſolidiorem fortunam et certiora illi fata parauiſſe obſeruat BAILLETVS [o]. Aſt quae hoc pacto ſuccreſcebant laetiſſimo flore Carteſianae ſapientiae incrementa, haud parum detrimenti acceperunt a conatibus Regii, quem tamen initia eius tanto feruore, tanta diligentia promouiſſe, vt grauem ideo inuidiam Voëtii ſubiret, ſupra narrauimus. Hunc de animae cum corpore vnione a Carteſii opinione deſciuiſſe ſupra iam monuimus, nec alia ei defuerunt, in quibus diſſentire a Carteſio pulchrum ei viſum eſt, multum in eo deſudante magiſtro, vt ſuis eum limitibus coërceret. Aſt aut perſecutionis moleſtia, quod coniicit Bailletus, fatigatus, aut ſuo nimis ingenio indulgens, aut, quod nobis veriſimile videtur, idem ſibi in philoſophiam ius vindicans, quod Carteſius ſibi aſſeruerat, ſine praeceptoris cortice natare, et ſibi ſuisque placitis fidere coepit, conditisque funda-

Carteſiani Leidenſes.

Regii defectio a Carteſio.

m) L. VII. c. 5. p. 231.
n) Obiit, teſte WITTENIO in Diario 1659. d. 25. Dec. Is libros eius enarrat.
o) L. VII. c. 5. p. 230.

Fundamentis physicis a Cartesiana physiologia recessit. Qui tamen, vt honorem Cartesio haberet, scriptum illud ei legendum examinandumque transmisit. Is iam pridem quidem lasciuientem Regii audaciam obseruauerat atque reprehenderat, ast tam longe eum secessisse a placitis ipsius nondum deprehenderat. Itaque cum nihil suae philosophiae apprime conforme atque simile in istis institutionibus videret, omissis emendationibus totum opus improbauit, et aut mutanda illa praecepta atque ad suae philosophiae regulam refingenda esse, aut sibi necessitatem incumbere monuit, philosophiae studiosos monendi, Regium Cartesianum non esse, nec, quod hactenus factum, eius decreta pro Cartesianis habenda. Gratias pro hac voluntatis suae significatione Cartesio egit Regius, ast non sine artis et rationis praesidio se in eo saxo voluendo fuisse diligentem, et analysin accuratam adhibuisse ostendit, promisitque addere hanc declarationem praefationi: se in multis quidem lubenter sequi virum hunc summum, in quibusdam autem contrariam se fouere opinionem, in aliis iudicium suspendere. Quin et alia se additurum pollicebatur, quibus prohiberi posset, ne quis alienam Cartesio sententiam affingeret. Respondet Cartesius, non displicere quidem sibi methodum analyticam ab eo adhibitam, ast deesse Regio eruditionem metaphysicam et theologicam, hincque ferri non posse, quae de commercio inter animam et corpus, de Deo, et similibus dixerit: illa enim omnia sua praecepta de isto argumento corrumpere, nec se eiusmodi errorum participem esse velle. Id tantopere offendit Regium, vt apertissimo dicendi genere disciplinae Cartesianae renunciaret, et sibi systema proprium fingeret, cui ex Cartesianis praeceptionibus inserebat, quod sibi bonum videbatur. Dici non potest, quam displicuerit ista defectio Cartesio, quamuis magistri ore eum allocutus, ad resipiscendum salutaria monita ei dedisse videri vellet. Ipse quoque Bailletus, tanta in eum indignatione istam ob caussam exardescit, vt Cartesianae sectae desertorem, plagiarium, schismaticum appellare, indignis historico titulis non erubescat, et ingratum ei animum aliquoties obiiciat. Ast et sectae condendae studium satis ista actione prodidit Cartesius, et imprudentiam suam atque partis fauorem manifestauit Bailletus. Nihil enim factum a Regio, quod non veritatis studiosum deceret, et eclecticae philosophiae regula permitteret. Neque enim plagii accusari potest, cum multa a Cartesio se accepisse fateretur, nec schismaticus dici, qui in verbis magistri iurandum non esse a Cartesio didicerat, et peculiarem sectam condere non affectabat, suo autem iure gaudens suis oculis videre, et quaecunque apud alios veritati consentanea deprehendebat, suis aptare cupiebat. Quae nisi fallimur, manifestum faciunt, non nisi sectae condendae studium hanc Cartesio indignationem dictitasse, adeo verum est, idem peccare, et veteres et recentiores.

§. XXIV.

§. XXIV. Interim et cultro anatomico et aliis experientiae mediis in naturam rerum penetrare ſicque ſolitudinis ſponte electae taedia fallere ſategit Carteſius. Quem cum in itinere ad Suecos verſatus Canutus, legatus regis Galliae inuiſeret, et nonnulli viri praeſtantiſſimi eius amicitiam ambirent, his deliciis moleſtiam temperauit, quam inſtantias Gaſſendi, ad quas tum reſpondebat, illi concitaſſe ſupra iam tetigimus. Sed et moralem philoſophiae partem tum priuatis tentaminibus tangere, et phyſicam partem ad naturam affectuum, quos Graeco patrioque more paſſiones vocauit, transferre coepit: litem autem cum Roberualio de vibrationibus reciprocatam et minus decoram et parum iucundam expertus eſt. Fouit doctrinae moralis ſtudium Eliſabetha princeps, quam Carteſianae doctrinae praeclare fauiſſe ſupra diximus. Ea enim cum fatorum aduerſorum malignitatem philoſophiae praeſidiis fallere cuperet, cogitationes et philoſophemata SENECAE *de Vita beata* Carteſium examinare, ſuamque ipſi ſententiam iuſſit perſcribere, quae et ipſa laudabili exemplo cum noſtro communicauit, quid ipſi de ſummo bono, de anima, de libertate, de affectibus et ratione hominis videretur. Auxit laetitiam Carteſii, his philoſophiae ſuae incrementis valde exultantis cum videret, in gymnaſio Bredano, quod tum recens excitatum erat, et curatores eius Riuetum atque Huygenium, et profeſſores Pollotum, Ionſſonium aliosque plurimum placitis ſuis fauere, et hoc ipſum gymnaſium illuſtre Carteſianum reddere. Nempe haec votorum omnium ſumma philoſopho erat, vbique philoſophiam ſuam in ſectae ſpeciem tranſeuntem, videre triumphantem. Iucundiſſimum ideo fuit philoſopho cum ex ſocietatis philoſophis plurimos ſibi fauere, nec diſplicere illis nouum philoſophandi genus intelligeret. Mirum itaque non eſt, ferre non potuiſſe Carteſium, cum Honoratus Fabri ex hac ſocietate theologus et philoſophus nouum ipſe ex veteri Ariſtotelica philoſophiae ſyſtema condidiſſet, et corrupto vino nouam hederam ſuſpendiſſet. Et ridiculum fere eſt, adeo in vtramque partem impegiſſe Fabrum, vt cum apud familiae ſuae ſocios Carteſianiſmi fieret ſuſpectus, Carteſius e contrario crediderit, eum ſyſtema ſuum ſuae philoſophiae oppoſuiſſe, eo fine, vt improbari Carteſianae philoſophiae placita a ſodalitio Ieſuitarum orbis philoſophicus ſtatueret. Adeo partis ſtudium et ſuſpicio veritatis iudicium corrumpit, et in transuerſum agit viros etiam doctiſſimos. Nihil autem capere animum Carteſii magis potuit, quam quod a Canuto eſſet edoctus, Chriſtinam Sueciae reginam, cuius de viris doctis ipſisque ſcientiis fere omnibus iudicium orbis eo tempore tantum non adorabat, maximam de eo opinionem concepiſſe, ſpemque eſſe, fore, vt hac quoque Minerua fauente inter niues et glaciem ſeptentrionis laetiſſima philoſophiae ſuae incrementa exſurgerent. Ea vero, a Canuto praeſtantiam acuminis, quod de Carteſio praedicabat, edocta, quaeſtiones nonnullas morales, pridem in conuentu virorum doctorum ipſa praeſente agitatas, legato tradiderat, vt de iis Carteſii ſententiam

Studia Carteſii in ſolitudine Egmondiana.

Incrementa Carteſianiſmi.

tiam poſceret. Verſabantur autem illae circa amorem odiumque, eiusque naturam atque vſum. Vt itaque tantae reginae deſideriis velificaret, diſſertationem de amore ad Canutum transmiſit, vt eam reginae praelegeret. Quae cum acerrime iudicaret, admirata eius in philoſophando felicitatem beneuolentiam ei ſuam teſtari legatum iuſſit.

Turbae Leidenſes contra Carteſium.

§. XXV. Interruperunt haec gaudia Carteſii turbae, quas Leidenſes theologi, a Voëtio, quod quidem Carteſiana factio ſuſpicabatur, inſtigati, mouere coeperant. Prodierat enim in arenam diſputationibus publicis contra Carteſium Iacobus Reuius Dauentrienſis, qui haud infimum tunc inter theologos eius ſcholae locum occupabat, meditationes Carteſii euerſurus. Cui ſuccenturiatus aderat Iacobus Triglandius, theologus primarius; qui blaſphemas eſſe atque impietati, maxime vero Pelagianiſmo fauentes aſſertiones Carteſii contendebant. Is cum alienos ſibi et peruerſos affingi ſenſus intelligeret, ad vniuerſitatis iſtius curatores ſcripſit, et iniuriarum theologos eos poſtulauit. Illi citato rectore atque profeſſoribus ſerio interdixerunt, ne quid dicto ſcriptoue contra Carteſium molirentur, eum vero ſimiliter literis hortati ſunt, vt a controuerſiae ſerra abſtineret. Id quod vehementer diſplicuit Carteſio, qui non de quaeſtione aliqua philoſophica, ſed de famae honorisque reparatione preces ſuas ad eos detulerat, et hanc prouidentiam curatorum, ſuae magis ſcholae, quam alieno nomini inuigilare conquerebatur. Itaque cum theologorum factionem in ſynodis et conſiſtoriis valde potentem metueret, Pelagiani nominis infamiam perhorreſcens, ad Arauſionenſis principis auctoritatem, parario legato Gallico confugit; quod tamen effectum non habuit alium, quam vt theologis ſilentium de argumento huiusmodi, eorum pulpita non tangente, iniungeretur, ipſis tamen eorumque famae et exiſtimationi quouis modo parceretur. Quod nec Carteſio placuit, nec eius, quos in iſta academia habebat ſectatoribus, Heydano, Banio, Heerebordo, quos fauere Romanenſium partibus Carteſianam doctrinam docendo, rumor dictitabat.

Iter Gallicum Carteſii ſecundum.

§. XXVI. Altera tum vice patriam inuiſere ſtatuerat Carteſius, quod iter cum turbae iſtae parumper ſufflaminaſſent, tandem ruptis repagulis menſe Iunio anni cIↄIↄcxlvii Haga Lutetiam profectus eſt, in Britanniam minorem poſtea deſcenſurus, vt rebus domeſticis, quod cauſſabatur, prouideret. Dum vero editionem Gallicam principiorum ſuorum, quam confecerat Picotius, expectat, et prorogat terminum, vt eum abſoluto opere comitem adſciſceret, amicos nonnullos in Gallia morte praeuentos perdit, maxime Mydorgium, amicum veterem, Merſennum aegrum inuenit. Eorum tamen, qui illi fauebant, ſtudio factum, vt apud primarium rerum publicarum adminiſtrum de ſtipendio annuo regis nomine ſoluendo illi proſpiceretur. Quod cum tria librarum Gallicarum millia ei numeranda promitteret, vt et meritorum praemium acciperet, et habe-

haberet impenſas, quibus in iuuandis ſcientiis ſuſtentaretur, merito totus inde in admirationem conuerſus eſt, cum ignoraſſet, quid pro eo egiſſet amicorum induſtria. Ita auctus rei neruo, poſtquam cum Paſchale de materia ſua ſubtiliſſima, de vacui horrore et ſimilibus coram diſputauiſſet, ad Batauos rediit, et ſolitudinem Egmondianam repetiit, traductis eius ſilentiis ad meditationes philoſophicas et capienda experientiae ſpecimina de vacuo, quae cum Picotio in ea hyeme inſtituebat. Interrupit tamen labores hos phyſicos deſiderium reginae Sueciae, quae, interprete Canuto, ſententiam de ſummo bono eum rogauerat. Quam cum philoſophicis luminibus adhibitis, id enim regina poſtulauerat, ſcripto deſignaſſet, illique diſſertationem de eodem argumento adiunxiſſet, quam Eliſabethae principi olim transmiſerat, tota in eius admirationem rapta regina eſt, quae et propria manu ei gratias egit, et ab eo tempore de eo in Sueciam aduocando cogitauit. Facile his fauoribus vſus contemſit REVII *Conſiderationem theologicam methodi Carteſianae*, tum prodeuntem; et ad REGII Diſſertationem *de Anima rationali* breues ſtricturas edidit, aliaque contra ipſum comparentia ſecure neglexit.

Tertium iter Carteſii in Galliam.

§. XXVII. Vix ſaeuire hyemis inclementia deſierat, cum afferrentur iterum amicorum literae, quibus nuntiabatur, veniret in Galliam, regem enim ampliſſime illi cupere, et nouum ei ſtipendium decernere, quin et loco illuſtri ponere velle, vt maxima tranquillitate ad ſupremum apicem philoſophiae opus perducere poſſet. Et initio quidem rerum in iſto regno publicarum facie perſuaſus ſuſpecta haec conſilia habebat, aſt cum ipſe regius codicillus, quo nouum illud ei praemium deſignabatur, ab amico ſubmitteretur, ad iter ſe ineunte menſe Maio anni cIↄIↄcXLVIII, accinxit. Aſt Pariſios delatus, dici non poteſt, quam attonitus fuerit, cum ſe amicorum, qui eum praeſentem cupiebant, artibus deceptum, et ſuis ſumtibus iſtum codicillum redemtum intellexiſſet, et ſe fruſtra iſtas itineris moleſtias ſuſcepiſſe cognoſceret. Quin adeo aduerſa philoſopho iſta res fuit, vt qui eum in aulam inuitauerant, eum facietenus tantum noſcere ſe cupere profiterentur, et hanc iſtius fraudis cauſſam eſſe dicerent. Quod haud exiguam Carteſio indignationem concitauit, qui et ſpe ſua erat deiectus, et itineris moleſtia grauatus, et amicorum dolis deluſus, id quod ampliſſimam HVETIO [p] occaſionem praebuit ſalſe Carteſium ridendi, quod aulae fauores in vmbra philoſophica deliteſcens ſtolide affectaſſet. Ne vero omnis illa mora Pariſienſis fruſtranea eſſet, effecit ducis Laudanenſis diligentia, qui Carteſium cum Gaſſendo non ſine vtriusque gaudio reconciliauit, et ſimilem forte pacem cum Roberualio parauiſſet, niſi in congreſſu virorum doctorum, de vacuo ad motum neceſſario diſputanti mathematico adeo ebulliiſſet ſanguis, vt totus igne accenſus, non niſi flammas contra Carteſium euomeret, omnemque occaſionem eum mordendi,

p) Memoires pour Carteſianiſme p. 34. ſeqq.

dendi, anxie perquireret. Quibus molestiis, rerumque publicarum in vrbe facie parum laeta fatigatus Galliaeque pertaesus, ineunte mense Septembri ad Batauos suos, et Egmondiana silentia rediit, ab ista, quam animus perpessus erat, tempestate in securo hoc portu quieturus. Verum vt nihil est in humana vita ex omni parte beatum, ne solitudinem quidem istam moerore vacuam esse mox intellexit, allato nuncio de obitu Mersenni q), quem amicum veterem eumque a longo tempore fidissimum et laetissimis speciminibus carissimum erat expertus. Ad quem cum epistolas innumeras fere scripsisset, eas, quod ad familiarem datae essent, recuperare studuit, sed frustra. Pleraeque enim Minimorum incuria disiectae perierant, multae Roberualio, diligenter eas quaerenti, inciderant in manus.

Fauor reginae Sueciae, erga Cartesium.

§. XXVIII. Laetiorem, quam in patria frui licuerat, fortunam et ampliores laborum suorum successus Cartesio promittebat eo tempore Suecia, cuius regina valde Cartesianae philosophiae fauere coeperat, praecipue vbi dissertationem eius *de Passionibus Animae* legisset. Illa enim adeo literatissimae principi placuerat, vt totam illam philosophiam, explorare apud se statueret, qua in re Freinshemii et Canuti opera vti decreuerat. Intellexit hanc philosophiae suae fortunam Cartesius, cum Elisabethae principis fata votis et suis et illius post pacem initam minime respondere intellexisset, incertusque haereret, quo loco rerum suarum sedem figeret. Mense enim Martio anni cIↃ IↃ c xlix Canuti literis edoctus est, cupere reginam,

q) Natus est Marinus Mersennus Cenomanensis VI. id. Sept. anno 1588. ordinique Minimorum Francisci a S. Paula nomen dedit, denatus Parisiis Cal. Sept. anni 1648. Vir doctus et linguarum orientalium apprime peritus, vnde locum ei in Gallia orientali p. 270. fecit Pavlvs Colomesivs. Sed et philosophiam linguarum studio iunxerat; et vtriusque specimen amplum et eruditum, priusquam Cartesio innotuisset, ediderat, vulgando Quaestiones in Genesin. In quo vasto libro longeque rarissimo et paucis viso, illud quidem philosophiae restaurandae desiderium prae se fert, vt reges principesque hortetur; vt academias huic instituto aptas erigant; fateaturque rerum naturalium ampliorem notitiam opus esse theologo, cum nec Christus venerit, vt nos astrologiam doceret, nec Moyses philosophicas difficultates attigerit, sed rem prout apparet explicuerit. Ast vehementer tamen, dum contra Atheos quosuis insurgit, et hac quoque suspicione, quemlibet fere a Romana ecclesia dissentientem premit, non Brunum modo, Campanellam similesque reprehendit, sed et Telesium, Keplerum, Galilaeum, Gilbertum pungit. Monendus hoc loco est lector, folia ista, in quibus Mersennus de insigni Atheorum inter Gallos numero conqueritur, atque principes et magistratus hortatur, vt „vbicunque deprehensus fuerit Atheus, debitis suppliciis, quae „nimia esse nequeant, corripiatur, domus illius „susque deque vertatur, et perpetuae notae ignominia ei publice inuratur, etc. in omnibus fere exemplaribus p. 670 ad 676. sublata, iisque alia surrogata fuisse, vt obseruatum Niceronio Memor. literar. T. XXXIII. Forte quod vel ipsum auctorem vel censores tam propudiosae narrationis puderet. Eas paginas laudabili consilio anonymus quidam in Bibliotheca Gallica P. XXXIV. S. I. art. 7. recusas exhibuit, cum tantum non penitus disparuerint, et paucissimi eas viderint. Quam recusam harum pagellarum editionem esse sinceram comparata cum exemplari nostro integro et non castrato nos edocuit. Fidem autem in narratione Mersenni desideramus, et ineptum merito eius zelum reprehendimus, qui laruas ei videtur finxisse. Dignum autem eruditorum curiositate putamus, si quis inquirat, quae caussa Mersennum coëgerit, folia haec abiicere, quaeque vera tam insignis raritatis libri huius caussa sit, sic vt vix quatuor exemplaria Parisiis extare non nemo monuerit? In notitiam Cartesii autem delatus, et ei intima amicitia iunctus, non modo valde eius decretis fauit, sed et communis quasi philosophorum castius et emendatius statuentium canalis fuit, et vinculum, quo inter se amicitia connecterentur. Obiit ex hausta nimis frigida, cum Cartesius eum inuisisset non sine amicorum luctu, relictis Cogitatis physico-mathematicis. Francisci Veneti Somnia Pythagorica cum euertisse, superiori huius tomi parte diximus. Vitam eius descripsit Hilario de Coste.

reginam, vt Holmiam veniat, philosophiae praecepta ex ipsius ore hauriendi auidam. Praeuidit Cartesius coeli inclementiam in his septentrionis regionibus sanitati suae fore inimicam; itineris quoque maritimi molestiam, aëremque grauiorem merito pertimescebat, et declinare iter meditabatur: cum noua compellatione Canuti reginae mandato vrgeretur, vt iter maturesceret. Dedit itaque manus, atque instante aestate venturum se est pollicitus, et nauarcho Sueciae Flemmingio ipso Egmondiam profecto, reginaeque voluntatem ei declarante, post editam a Schotano geometriae suae versionem Latinam, quae tamen parum illi probata fuit, ad iter se accinxit, parum tamen animo laetus, cum et suspicionibus angeretur, et Suecorum odia timeret, quos transuersis oculis intueri peregrinorum in aula reginae suae fortunam audiuerat, et ipsius quoque religionis suae professionem sibi obstantem vereretur. Quamuis autem redeunte vere redire se ad pristinas sedes posse certo sperabat, arcano tamen instantis fati sensu aliquo de rebus suis ita disposuit, ac si nunquam ad suos esset reuersurus. Commendataque dissertatione *de Passionibus* Elzeuirianae typographiae vnius serui comitatu iter ingressus Holmiae calendis Octobris appulit, et a Canuti vxore omnibus humanitatis signis exceptus est. Altera die reginam salutans ea beneuolentiae significatione admissus est, quae inuidiam aliorum prouocare facile poterat. Noluit tamen illi annuere, postulanti, vt rerum suarum sedem, relicta Hollandia inter Suecos figeret. Tum consilium discendi philosophiam Cartesianam ex ore conditoris exequi statuens, primam his meditationibus horam; lecto relicto destinauit, quod et animum attentum magis seruare posset, et otia haberet tranquilliora. Quam reginae voluntatem, vt par erat, obsequio quidem prosequebatur Cartesius, intelligebat autem facile, et suae viuendi consuetudini valde refragari et haud parum valetudini obesse. Nam in lecto meditari solebat, vt supra iam dictum, et aëris inclementia summo mane valde corpus affligebat. Paruit itaque iussis, et reginam in disciplinam recepit; quae cum ingenii vastitatem persentisceret, consiliis secretioribus eum adhibere nulla dubitauit, et in rebus quoque ad regimen statuum pertinentibus ad eius prudentiam recurrit. Qua reginae gratia ita vsus est Cartesius, vt et amicis inseruiret, et Elisabethae principis Palatinae caussam apud reginam ageret, et se doctrina pariter atque morum honestate et grauitate reginae aulaeque valde commendaret. Id quod inuidiam ei conflauit atrocissimam, cum negligi se putarent alii, quos doctrinae, et imprimis philologiae caussa in aulam regina acciuerat, et humanitatis studia ab hominibus Gallis deprimi quererentur. Sed et administrorum reginae animi peregrinorum auctoritati qua apud reginam fruebantur, valde inuidebant, vixque pati poterant, alienos mores patriis praeferri. Quod eo magis infensos Cartesio animos parare poterat, quo magis reginae fiducia eum rebus quoque ciuilibus interdum adhibebat. Nihil tamen haec omnia serenissimam foeminam, in dies laetius philoso-

phantem impediuere, quo minus et beneuolentiam Cartesio testaretur, et amplissime eius philosophiae faueret. Quae cum alia quoque, praeter edita, affecta Cartesium habere intelligeret, vehementer eum hortata est, vt philosophiae suae corpus aliquod perfectum, suisque partibus absolutum colligeret, et ea absolueret, quae adhuc restabant. Qua in re morem esse gerendum reginae ratus Cartesius, chartas suas secum allatas lustrauit, et manum illis vltimam admouere, statuit. Fuere autem inter eas tractatus *de homine*, *de formatione foetus*, et *de lumine* siue *mundo*, qui inter posthuma Cartesii prodiere, curantibus editionem Claudio Clerselierio et Ludouico de la Forge, quorum ille praefationem praemisit [r] ad historiam Cartesianorum librorum illustrandam haud parum facientem, hic librum *de Homine*, amplissimis annotationibus illustrauit, vterque de Cartesii philosophia praeclare meruit [s]. Habebat et affecta alia, et inter ea volumina duo epistolarum quae Clerselierius postea vulgauit, quaeque in huius philosophi vita concinnanda Bailleto maximam lucem praetulere. Tacemus alia, quae fragmenta magis exhibent, quam tractationes integras, quorum titulos et argumentum exhibet BAILLETVS [t] qui videndus. Quae cum reginae oculis paterent omnia, sibi vindicandum esse Cartesium statuit, et vt facilius climatis seueritatem ferre posset, in meridionali regni parte, vel regionibus quoque Germanicis, quae sceptro Suecio parebant, et terras et stipendium insigne trium millium thalerorum ei obtulit. Porro et academiae scientiarum condendae consilium cum Cartesio agitauit, qui cum eius modum descripsisset, peregrinis aditum, mirante regina, denegauit. Redux ex conclaui reginae, cui istud consilium delineauerat, vacillantem valetudinem haud obscure sensit, ipsoque purificationis B. V. festo post S. eucharistiae mysteria percepta pulmonum inflammatione cum febre continua prostratus est. Quem morbum sine dubio aëris inclementia, et turbata viuendi ratio ei contraxit, valde autem auxit pertinacia, qua venaesectionem respuit [v], turbatis febris violentia, aegroti sensibus. Quorum vsum cum septimo die recepisset, frustra ad hoc remedium recurrit, morbique saeuitiae tandem succubuit, mortalem deponens sarcinam III. Id. Febr. cIↄ Iↄ C L.

Sepultura Cartesii.

§, XXIX. Aegerrime tulit tanti viri obitum Christina, et, si fides BAILLETO [x], lacrymarum imbre demonstrauit, quanto desiderio illustrem

r) Maxime illa notanda sunt, quae de Regio Clerselierius differit, quem cum rogasset, vt libro de homine figuras necessarias adiiceret, repulsam tulit, caussante Regio, fieri posse, vt concordantibus suis meletematibus cum Cartesianis haec exscripsisse nonnullis videretur, si ipse manum operi admoueret. Quae dum narrat Clerselerius, haud obscure prodit, Regium meditationes has physicas Cartesii, dudum in MSt. visas expilasse.

s) Prodiit quoque opusculorum posthumorum Cartesii editio Amstelodami 1701. vid. Act. erud. 1701. p. 532. seqq.

t) loc. cit. cap. 20. p. 275. seq.

v) Ibid. pag 281. Boeclerus apud LEIBNIZIVM in notis ad vitam Cartes. quae extant in CHR. THOMASII Hist. Sap. et Stult. T. II. p. 114. Maxime vero delirantem ex morbo Cartesium impediebat medicus regius Weules dictus, homo Batauus; qui olim Voëtii partes erat secutus, conf. HVETIVS l. c. p. 89. CRENIVS Animadu. P. I. p. 136. seqq.

x). Lib. VII. cap. 22. p. 281.

lustrem praeceptorem perdidisset. Legato ideo Galliae dolorem suum testata, locum sepulchri in honestissima regni sui parte ad regum Sueciae pedes, et pompam quoque funebrem atque mausoleum superbum promisit. Ast cum aliter visum esset legato Gallico, in coemeterio peregrinorum sepulchris destinato, sine pompa sepultus est, funus efferentibus ex Gallis honestissimis, qui aderant. Excitatus supra sepulchrum cippus asseribus ligneis cinctus, vt inscriptio sepulchralis addi posset. Ea hoc defuncti elogium retulit: D. O. M. *Regnante Christina, Gustaui I. pronepote, magni filia, auorum coepta patriaeque terminos victoriis nouis promouente, pacem demum armis quaesitam artibus ornante, accitis vndique terrarum sapientiae magistris, ipsa in exemplum futura, Renatus Des Cartes, ex eremo philosophica in lucem et ornamentum aulae vocatus, post IV. mensem morbo interiit, et sub hoc lapide mortalitatem reliquit A. C.* cIↃ IↃ CL. *vitae suae LIV. Renatus* DESCARTES *Perronii dominus, ex antiqua et nobili inter Pictones et Armoricos gente in Gallia natus, acceptas, quantacunque in scholis tradebatur, eruditione expectatione sua votisque minore, ad militiam per Germaniam et Pannoniam adolescens profectus, et in otiis hybernis naturae mysteria componens cum legibus matheseos, vtriusque arcana eadem claui reserari posse ausus est sperare, et omissis fortuitorum studiis in villula solitarius prope Egmondum in Hollandia assidua viginti quinque annorum meditatione auso potitus est. Hinc toto orbe celeberrimus a rege suo conditionibus honorificis euocatus redierat ad contemplationis delicias, vnde auulsus admiratione virtutum maximae reginae, quae quicquid vbique excelluit, suum fecit, gratissimus aduenit, serio est auditus, et defletus obiit. Nouerint posteri, qualis vixerit Ren. des Cartes, vt cuius doctrinam olim suspicient, mores imitentur. Post instauratam a fundamentis philosophiam apertam ad penetralia naturae mortalibus viam nouam, certam, solidam, hoc vnum reliquit incertum, maior in eo esset modestia an scientia? Quae vero sciuit, verecunde affirmauit. Falsa non contentionibus, sed vero admoto refutauit, nullius antiquorum obtrectator, nemini viuentium grauis. Inuidorum criminationes purgauit innocentia morum, iniuriarum negligens, amicitiae tenax. Quod summum tandem est, ita per creaturarum gradus ad creatorem est conatus ascendere, vt opportunus Christo gratiae auctori in auita religione quiesceret. I nunc viator, et cogita, quanta fuerit Christina et qualis aula, cui mores isti placuerunt. Christianissimi regis Ludouici XIV. Ludouici iusti filii, Henrici M. nepotis, Anna Austriaca, optima, prudentissima, fortissima regina, annos et regnum filii regnante, legatus ordinarius Petrus Chanutus, hoc monumentum ad gloriam Dei, bonorum omnium datoris, Gallici nominis honorem, perpetuam memoriam amici carissimi Renati Des Cartes poni curauit anno VII. ab excessu Ludouici iusti.* Magnificum hoc esse elogium, nemo non videt, ast post fata quoque inuidiam Cartesio conflare

conflare aptum; quam ioculari voce, fi fides HVETIO [y], nonnemo prodidit, vocibus, fub hoc lapide, furtim adiiciens, ligneo, eo quod cippus ifte lignea compage ad lapidis formam et colorem conftructus effet atque dealbatus. Alii mordax cenotaphium, vt inter euntes in partes fieri folet, fcripferunt [z], quos hoc loco non moramur; cariffima tamen amicis femper et fectatoribus philofophi memoria fuit, quam nonnemo epitaphio, carmine Gallico fcripto honorauit. Ceterum et amici in Suecia praefentes eius defiderium, quo vrebantur, conditis elogiis leuauerunt, et numo quoque eius laudes confecratae immortalitati apud Batauos funt. Poftquam autem regina in Romanae ecclefiae caftra tranfierat, anno cIↃ IↃ C LXVI cineres et offa Cartefii ex Suecia in Galliam translata et fuperba pompa in ecclefia S. Genouefae condita, iuftaque digna tanto viro eiusque nobilitate atque meritis perfoluta funt.

Character Cartefii ex delineatione Bailleti.

§. XXX. Dici non poteft, quantam auctoritatem fama viri fummi apud eos, qui vel amicitia eius vfi funt, vel doctrinam eius fecuti obtinuerit. Apud eos enim nemo inuentus eft philofophorum veterum et recentiorum, qui cum Cartefio poffet comparari. Cuius indicium effe poteft, morum, meritorumque eius delineatio, quam confentiente tota Cartefianorum cohorte commentario fuo de vita rebusque Cartefii in fine adiecit BAILLETVS [a]. Quem cum hactenus in enarranda vita maximi philofophi ducem fecuti fuerimus, par eft, vt hanc quoque, quam de corporis et animi dotibus Cartefii depictam dedit, εἰκόνα, contemplemur. Hoc auctore Cartefius corpore vfus eft firmo, ftatura paulo fupra mediocritatem affurgente, et cum partibus fuis pulchre concordante, vultu laeto et iucundo, femperque fereno; veftitu amictus nec fuperbo, nec tamen fingularem philofophi habitum affectante, et inter Hollandos ad mores regionis adaptato. Vitae genus adhibuit fobrium et frugale, nec deliciis menfae addictum, fed fanitati attemperatum, et lecto diutius non fomni tantum cauffa, fed meditationis quoque, haud raro affixum. Laboris erat patiens, et corpus quoque firmare exercitatione affuetus. Sanitatem autem ftudiofe curauit, et venaefectionem caute prudenterque effe adhibendam ftatuit, eo quod innumeris nocuiffet, ipfe ad mortem vsque, non alio medico vfus, nifi fe ipfo, eo quod pharmacopoeorum et feplafiariorum artes parui penderet, et diaeta magis et regimine, quam medicaminibus corporis fanitatem poffe conferuari, crederet. Familiares et domefticos aluit bonos, intelligentes, virtuti deditos, quos doctrina pariter atque exemplo formare annitebatur, vnde factum, vt ex eius feruitio viri docti et elegantes muneribus publicis praeficerentur. Circa bona vero fortunae adeo ἀδιαφορίαν fectatus eft, vt, praeter ea, quae familia honefte alenda poftulabat, de facultatibus augendis minime omnium effet

y) De Rebus ad eum pertinentibus L. III. p. m. 45. conf. Memoires pour l'hiftoire de Cartef. p. 99.

z) Vid. MAGIRVS Eponymol. crit. p. 186.

a) L. VIII. p. 286. feqq.

eſſet ſollicitus, et animum tranquillum contentumque praeſenti, omnibus diuitiis haberet potiorem. Inde factum vt fortunae procellis immotum impauidumque pectus obiecerit, eiusque inuidiam pariter atque fauores negligenter ſatis reſpexerit, in id potiſſimum intentus, vt ſe potius, quam fortunam vinceret, et cupiditates magis mutaret ſuas atque deſideria, quam ordinem mundi inuerti cuperet. Ea autem magnitudine animi ſuſtentabatur, vt omnem aliorum liberalitatem, excepto rege ſuo, reſpueret, et domus, commoditates, numos, oblataque vitae praeſidia alia nollet admittere, ne vel vni eſſet grauis, vel libertatem venderet. Quem tamen animi generoſi contemtum diuitiarum nec faſtus extulit, nec ſuperbia grauem fecit aliis, quorum abundantia nunquam eum inuidiae ignibus aduſſit. Ita vero factum, vt patrii reditus in vita ſolitaria et a mollitie et luxuria longe remota abunde ſufficerent. Quamuis autem ſolitudinem philoſophiae cauſſae valde amaret, tantum tamen abeſt, vt difficiles Timonis mores imitatus ſit, vt iucunditas morum, ex tranquillitate animi profecta, et vitae elegantia etiam in eius eremo philoſophica eluceret, et quicunque eum adire cupiebant, illis ſe et facilem praeberet et confabulatione dulciſſimum. Maluit autem latere, quam per ora virorum ferri, et conuerſari magis ſtuduit cum natura rerum, quam cum hominibus. Philoſophiae enim praeſidio gloriae cupiditatem ſuperauerat, parum curans, quid de ipſo alii iudicaſſent; et quamuis famam honeſtam non contemneret, placuit ei tamen magis, ignotum latere, quam ab aliis celebrari. Totus autem meditationi philoſophicae ſilens et attentus ſe immerſit, vnde rarior ei ſermo et moderatus atque temperans eius vſus. Et licet paulo ſegnior eſſet ad ſcribendum, ſemel tamen arrepto calamo tanta concinnitate, ordine et perſpicuitate ſcribebat, vt omnibus ſatisfaceret. Lectionem non omnem quidem contemnebat, aſt modicam tamen adhibebat, paucis libris inſtructus, eo quod tot in illis vana, inutilia, ſuperflua eum offenderent. Ingenium autem vaſtum et vi quadam ignea diuinum nactus, ſoliditatem, accurationemque ita ſeruauit, vt merito geometricum dici poſſit. Inde factum, vt memoriam, licet fidam ſatis et patentem, multis paraſangis ſuperauerit iudicandi acies in abditiſſima rerum penetralia, inſolita celeritate penetrans, et cum ſenſu exquiſito, recto et acuto, animi iudicium, non minus de rebus profundiſſimam meditationem poſtulantibus, quam de iis, quae quotidie in vulgus occurrunt, formans. Huic iunxit amorem veritatis non niſi cum morte dimiſſum, quem ſinceritas animi ita ſuſtentabat, vt totus candor eſſet, hocque charactere ab aliis cuperet diſtingui, nec morum elegantiam, ad falſitatem animi vnquam pateretur relabi. Vnde errori quidem ex ignorantia profecto facile ignouit, aſt mendacium hoſtis implacabilis perſecutus eſt. Cumque animo vere bono vteretur, docilitatem eam a natura accepit, quae ampliſſimis ſcientiarum campis ſufficeret, quaeque emendare errores facile pateretur. Inde enata modeſtia, tantae virtutis, vt cum pertinaciam

naciam ex ſuperbia ortam ei aduerſarii obiecerint, in iis caſibus, quos accuſabant, oſtenderit, nihil tale infixum eſſe animo, facileque ſe veritati cedere. Mores autem mites et humanos adeo amabat, vt vehementiam omnem cane peius et angue oderit, infenſiſſimos hoſtium latratus ſimili voce nunquam excipiens, iraeque atque affectuum intemperiei philoſophica virtute moderatus, pacemque, ita venatus, vt iniurias quamuis atrociſſimas facile obliuiſceretur, paratiorque eſſet ad ſepeliendos aliorum errores, quam memoria recolendos et obelo configendos. Addi his debent amicitiae conſtantia atque fides, et conſcientiae integritas nulla perfidia contaminata, facilitas animi a ſuſpicione libera, et in partes meliores prona, certe ſententiam ab incertis circumſtantiis prouide continens, et ad reconciliationem ſponte accurrens. Cumque coelebs viueret, ſemel tantum caſtitatem laedendo [b], humilitate coram Deo, et humanae imbecillitatis recordatione illum errorem pie emendauit. Tantam autem Deo creatori reuerentiam exhibuit, vt maxima cautione et prudentia de eo loqueretur ſcriberetque, et pro exiſtentia Dei aduerſus impios demonſtranda, quamcunque pugnam laetus ſuſciperet: vnde non niſi inuita ei veritate atheiſmus et ſcepticiſmus obiectus eſt. Nunquam autem theologiae fines laceſſere ſuſtinuit; ſed rationis lumina eo retulit, vt fidei inde certiſſima emolumenta naſcerentur. Vnde qui inimicam iudicarunt reuelationi eius philoſophiam, aut noluiſſe aut nequiuiſſe eum intelligere cenſendi ſunt. Qui autem fidem non ſeruauiſſe eccleſiae Romanae clamitant, aut de altaris ſacramento eum ab illa deuiaſſe coqueruntur, non recordantur, et pie eum in illius gremio obiiſſe, et transſubſtantiationis dogma philoſophicis luminibus illuſtrauiſſe, quamuis accidentium laruas negligeret, et pietatem laudabilem ad finem vitae conſeruauiſſe, omnem autem doctrinam ſuam eccleſiae iudicio humiliter ſubieciſſe. Hactenus Bailletus. Qui cum laudatorem magis quam hiſtoricum in his egerit, nec viderit in Carteſio quicquam reprehenſione dignum, nos, poſitis partis ſtudiis, ſincero calamo deſcribemus, quid laudandum videatur in viro ſummo, quid culpandum merito, vt et virtuti meritisque ſuis conſtet honos, et habeant, qui philoſophari cupiunt, quibus exemplo maximorum virorum diſcant vitare deuia, regiamque viam recte tenere.

Laudes Carteſii.

§. XXXI. Accurate autem ad Carteſii hiſtoriam et philoſophiam attendentibus, eiusque conatus emendandae philoſophiae cum iis, quae ante eum ſuſceperunt magni in orbe philoſophico heroës comparantibus manifeſtum erit, fuiſſe eum virum ingenio maximo vereque philoſophico praeditum, adeoque ei, quod ſuſceperat, negotio omnium aptiſſimum. Nam et naturali pollebat iudicandi acie, et celeriter atque alte in veritatis cauſſas, et nexus propoſitionum penetrabat, poſitisque ſemel principiis claris et euidentibus, quid ex illis conſequi neceſſe eſſet, praeclare intelligebat.

b) Filiam extra matrimonium genuerat, quae quinquennis magno parentis luctu obiit.

ligebat. Quam iudicii vim ſatis produnt innumera, quae pulcherrime de natura animae humanae monuit, quaeque noua tunc erant nullisque cognita hactenus. Nec minori fertilitate imaginandi virtutem ſeſe in Carteſio exſeruiſſe et elegantem imaginum ſeriem atque ordinatam quaſi aciem praeclare diſpoſuiſſe, ingenioſum phyſiologiae nouae aedificium ſatis ſuperque comprobat. Quas naturalis ingenii Carteſiani virtutes auxit et perfecit ſcientiarum mathematicarum cognitio, qua multos alios anteuertebat. Earum enim praeſidio didicerat euitata ſcholaſticae methodi confuſione ordinem in cogitando ſeruare, notiones formare perſpicuas et adaequatas, partes quaeſtionum enumerare omnes, ideas inter ſe comparare, reſectisque iis, quae ad rem non faciebant, iis inhaerere, ex quibus velut propoſitionibus vniuerſalibus et fundamentalibus, axiomatibusque particulares veritates rite deducerentur. Cuius elegans ſpecimen dedit in diſſertatione *de Methodo*, de qua cum infra dicendum ſit, hic alia non cumulamus. Ita ordinis, perſpicuitatis, et methodi auxilio adiutus, mirum non eſt, profunde eum in haud paucas veritates penetrauiſſe. Acceſſerunt his virtutes animi, quae ad regendum intellectum plurimi faciunt, inter quas eminuit in viro ſummo animus excelſus, magnus, et a iuuentute ſibi ea fiducia praeſens, vt ſine cortice natare, contemtisque ducibus incertis, tum de via veteri tritaque dubitare et recedere, tum nouam ſolus inire auderet. Aderat etiam rectus in eo animus, qui conculcatis praeiudiciis auctoritatis, antiquitatis, ſectae, commodi, et ſimilium, quibus velut peſte quadam corrumpi ſolent philoſophantium ingenia, ad naturam obiectorum, quae exploranda ſibi delegerat, candide attendebat, et vnam inquirendae veritatis metam ſibi figebat. Ita vero philoſophiae ſcholaſticae, quam a pueritia imbiberat, horror quidam et auerſio enata eſt, qua eiicere eam totamque deſerere, quam paciſci inter lucem et tenebras, illique noua miſcere malebat. Recta haec via fuit, quam ingreſſus ad emendandam philoſophiam longe felicius, quam multi ante eum alii, potuit graſſari. Eam cum ſemel elegiſſet, magni animi conſtantia per totam fere vitam abſoluit, et nec muneris, nec coniugii, nec aliarum, quae enaſci in vita philoſophantibus ſolent, circumſtantiarum impedimentis in eo curſu ſufflaminatus eſt, operam in eo collocans, ne amicorum interpellationes meditationes ſuas turbarent, quem in finem ſolitudinem Egmondianam prudenter elegit. Quis non Carteſium ad emendandos immutandosque philoſophiae vultus iis mediis acceſſiſſe fateatur, quibus pauciſſimi alii tantum opus aggreſſi ſunt. Nec a diſciplinarum ſubſidiis vacuus fuit, quas adoleſcens magna contentione didicerat, nec a lectionis copia tantum imparatus, quantum voluit videri, vt ſupra iam obſeruatum. Mille itaque fauoribus fati feliciter de philoſophia diſponentis inſtructum Carteſium reformare ſapientiam naturalem aggreſſum eſſe, et his artibus plurimum profeciſſe, adeoque mereri vt inter maxima ingenia, qui in orbis philoſophici theatro comparuerunt, nume-

numeretur, non nos modo fatemur, ſed concinit quoque, quicquid ingeniis diuinis, meritisque immortalibus pretium nouit ſtatuere. Teſtes volumus non innumeram modo ſectatorum cohortem, ad haec noſtra tempora durantem, in qua viri fuere hodieque ſunt praeclariſſimis doctrinae ſpeciminibus ingentem nominis famam adepti, ſed alios quoque eosque haud paucos viros eruditos, quibus ſectarium quidem Carteſii ſtudium merito diſplicuit, aſt qui nulli tamen dubitauerunt, debitis eum cumulare laudibus, iisque, quae recte ab eo prudenterque dicta ſunt, ſunt autem plurima, calculum adiicere. Cuius generis teſtimonia de Carteſio in tanto applaudentium aceruo plurima facile eſſet colligere, ſi ſpecialem Carteſii et Carteſianae philoſophiae hiſtoriam ſcriberemus: adeundus autem eſt THOMAS POPE-BLOVNTIVS [c], qui multa collegit. Ne tamen hoc loco abeamus ἀσύμβολοι, ex innumeris fere, duos producimus, praeſtantiae ingenii Carteſiani teſtes idoneos, iuſtosque doctrinae meritorumque eruditione partorum arbitros, viros illuſtres PAVLVM PELLISSONIVM et GOD. GVIL. LEIBNIZIVM. Quorum ille ita de Carteſio pronuntiat [d]: *Admiror Carteſium, quem maximi apud nos geometrae Fermatius et Robernalius, quibus ego magiſtris et amicis vſus ſum, inter primos et praeſtantiſſimos orbis geometras numerare nulli dubitant. Meditationes eius metaphyſicae ſublimes ſunt, et cum nobiliſſimis religionis Chriſtianae veritatibus ſatis amice conſpirant. Eleganter quoque ſcripta eſt eius methodus, quam cum puer fere deperiiſſet, iam praeſtantiſſimum ſpecimen iudicii accurati ſenſusque recti iudico. Et profecto, quis vel ingenii vel inuentionis quid amplius praeſtantiusque excogitauerit pulcherrimo illo, quod conſtruxit de mundo problemate? quem noſtris oculis expoſuit, noſtrisque diſputationibus tradidit, diuina ſapientia. Addo his laudibus de hoc ſummo philoſopho, quod et alibi me feciſſe memini, praeſtitiſſe ſe eum virum bonum, eumque vere ſe exhibuiſſe; ſuum autem ſyſtema non neceſſitatis titulo obtruſiſſe, vt ſectatores nonnulli nimis illi addicti faciunt, ſed poſſibilitatis nomine commendauiſſe. Sunt tamen inter noua eius dogmata, quae plane horreo* etc. Reſpondit ad ea LEIBNIZIVS ita, vt, *quamuis iuuenum multorum morem improbet materiam Carteſii crepantium, vt habeant, quibus veteres contemnant, et doctrinae antiquae nuntium mittant; licet etiam moneat, falli eos, qui eo ſolo contenti plus vltra non ſapiunt, cum in geometricis quoque, limitibus ſe nimis circumſcripſerit; fatetur tamen, ſe Carteſium maximi facere, eo quod doctiſſimum ſe demonſtrauerit, plusque legerit, quam ſectatores eius credant: poſſeque de eo dici: eſſe eum ex illis, qui plurimum omnium inuentis anteceſſorum addidere.* Alio autem loco [e], poſtquam ea reprehendiſſet, quae in Carteſiana philoſophia ipſi diſplicebant, addit: *Sed iſta tamen omnia minime impediunt, quin Carteſium*

c) Cenſur. cel. auct. p. 1014.
d) Lettres de Mr. Leibniz et Mr. Pelliſſon de la tolerance p. m. 339.
e) Hiſt. Sap. et ſtult. a CHR. THOMASIO edita p. 122.

sium inter maximos viros censeamus, qui generis humani opus augere atque etiam inter errandum prosunt. Itaque Pythagoram, Democritum, Platonem, Aristotelem, Copernicum, Galilaeum, Baconum et Cartesium, (quibus Ioachimum Iungium adderem, si scripta eius extarent) aliosque, qui sibi homines immortalibus meritis obstrinxere; tamdiu colet posteritas, quamdiu memoria historiis, et virtuti veneratio erit. Addemus DANIELIS [f] doctissimi ex Iesuitarum sodalitio Cartesii aduersarii censuram, omnino philosopho decoram, nisi ad ipsum eius libellum elegantissimum, et in Cartesianae philosophiae examine omnium minime negligendum lectorem ablegare nos iuberet instituti ratio, dicendorumque multitudo.

§. XXXII. Aequos nos hoc pacto Cartesio praebuisse nobis persuademus, honoremque habuisse immortalibus, quibus vir summus eminebat, de philosophia meritis, credimus. Verum vt nihil est ab omni parte beatum, fatemur quoque imbecillitatibus laborauisse Cartesium, haud infimi generis, easque obstitisse, quo minus, quod suscepit reformandae philosophiae opus felicissimis auspiciis absoluisse sit dicendus. Et pulchre quidem ingenium eius praeparauisse, et acuisse quoque iudicium disciplinas mathematicas, non inficiamur, certumque putamus, hanc ei clauem naturae adyta in haud paucis reserauisse; et accurate atque ordinate cogitandi artificium suppeditasse: praeterea a multis eum praeiudiciis, quibus impeditur veritatis inquisitio, liberauisse. Ast dolendum magnopere, virum summum, ingenii magis mathematici, quam ipsius artis, vitio in proportionibus, modisque haesisse, et vitioso argumentandi genere, cum modorum atque relationum harmoniam et proportiones indagaret, ad essentias rerum definiendas ea transtulisse, id quod haud vnius erroris fons ei extitit. Cuius rei exemplum atque testimonium, luculentum esse potest, definita per extensionem materiae essentia, quae aperto errore essentiam cum modo confundit. Ast hoc semel posito non poterat non de impossibilitate vacui, de virium mensura et similibus in nouos errores incidere. Certe si detectis modis essentialibus, vltra progressus, limites superasset, quibus male retentus fuit, dubium non est, quin multa recte vidisset, quae aut ignorauit, aut perperam statuit. Vnde eleganter dixit LEIBNIZIVS [g], Cartesianismum non in ipsa philosophiae verae penetralia peruenisse, sed in vestibulo [h] haerere, et atrium naturae vix esse ingressum, vnde ad propiora et ipsam audientiam naturae properandum sit. Deinde probari in tanti nominis philosopho non potest, quod inter possibilitatem et probabilitatem accurate non distinxerit, et quod supra Pellissonium obseruantem audiuimus, contentus fuerit, si ita mundi ortum existere potuisse, prout ipse delinearat, concederetur. Magnum enim inter

Reprehendenda in Cartesio.

f) Itin. Cartesii per mundum P. III. p. 185. add. SPANHEMIVS, Epist. de Nouissimis in Belgio circa res sacras controuersiis p. 57.

g) Leibniziana p. 7.

h) Antichambre de la philosophie.

ter poſſibile et veriſimile diſcrimen intercedere, norunt, qui artis rationalis fundamenta et intellectus humani hiſtoriam paulo accuratius rimati ſunt. Vnde recte hoc nomine Carteſium reprehendit Cl. RVDIGERVS [i]. Quamuis ſubſcribere nolimus RAPINO [k] contendenti, Carteſium phyſiologiam ſuam pro fabula Romanenſi habuiſſe. Aliter enim ipſe CARTESIVS [l], qui ſatis modeſte ita pronuntiat: *Quamuis forte hoc pacto intelligatur, quomodo res omnes naturales fieri potuerint, non tamen ideo concludi debet, ipſas reuera ſic factas eſſe. Nam quemadmodum ab eodem artifice duo horologia fieri poſſunt, quae quamuis horas aeque bene indicent, et extrinſecus omnino ſimilia ſint, intus tamen ex valde diſſimili rotularum compage conſtant: ita non dubium eſt, quin ſummus rerum opifex, omnia illa, quae videmus, pluribus diuerſis modis potuerit efficere. Quod equidem verum eſſe lubentiſſime concedo, ſatisque a me praeſtitum putabo, ſi tantum ea quae ſcripſi talia ſint, vt omnibus naturae phaenomenis accurate reſpondeant. Hocque etiam ad vſum vitae ſufficiet, quia et medicina, et mechanica, et ceterae artes omnes, quae ope phyſicae perfici poſſunt, ea tantum quae ſenſilia ſunt, ac proinde inter naturae phaenomena numeranda, pro fine habent. Et ne quis forte ſibi perſuadeat, Ariſtotelem aliquid amplius praeſtitiſſe, aut praeſtare voluiſſe, ipſemet in primo meteorologicorum, initio capitis ſeptimi expreſſe teſtatur, de iis, quae ſenſui non ſunt manifeſta, ſe putare ſufficientes rationes et demonſtrationes afferre, ſi tantum oſtendat, ea ita fieri poſſe, vt a ſe explicantur. Sed tamen, ne qua hic veritati fraus fiat, conſiderandum eſt quaedam eſſe, quae habentur certa moraliter, hoc eſt, quantum ſufficit ad vſum vitae, quamuis ſi ad abſolutam Dei potentiam referantur, ſint incerta. Praeterea quaedam ſunt, etiam in rebus naturalibus, quae abſolute et plusquam moraliter certa exiſtimamus*, etc. Nempe in ea ſententia erat Carteſius, ſufficere in demonſtrandis rationibus ſenſuum teſtimonio non patentibus, ſi afferatur hypotheſis, qua phaenomenis ſenſibus obuiis fiat ſatis; licet alia quoque dari poſſit, quae eadem praeſtet. Aſt hoc pacto, non minus Ariſtotelis vel Epicuri phyſiologia admitti poteſt, quam Carteſii, ſi de ſola poſſibilitate, deque hypothetica rationum veritate ſermo ſit: id quod vero ſitienti minime faciet ſatis, qui, vbi quoque hypotheſin adhibere cogitur, talem adducit, in qua circumſtantiarum et rationum inter ſe apte cohaerentium, et cum phaenomenis pulchre concordantium harmonia magnam gignit veriſimilitudinem, vnde quo ſimplicior hypotheſis, legibusque naturalibus conuenientior, imprimis autem experientiae ſpeciminibus confirmatior, eo probabiliorem rerum naturalium ſiſtet analyſin. Ad quod ſi attendiſſet Carteſius, abſtinuiſſet forte a nonnullis, quae vel naturae legibus aduerſantur, vel praeter ſolam poſſibilitatem veriſimilitudinis habent nihil. Tacemus,

i) Phyſ. diuin. L. I c. 1. ſ. 1. § 39. ſeqq p. 13. ſqq.

k) Reflexions ſur la philoſophie §. 23. T. II. Opp. p. 353. ſeqq.

l) P. IV. Princip. philoſoph. §. 204. ſeqq. p. m. 167. ſeq.

cemus, quod in Cartesio reprehendit ISAACVS VOSSIVS [m], supponere quidem philosophum notiones communes, claras, distinctas, postulata afferre satis aequa, et cum ratione non deneganda; ast deinde in demonstrationis serie alia inserere, nec certa nec perspicua, dimissisque principiis euidentibus ad hypotheses neque euictas, neque euincendas vnquam, soloque ingenio suo enatas, quales sunt globoli, particulae striatae, elementa tria inuisibilia etc. recurrere. Nihil autem magis Cartesium a veritatis via, quam tam felicibus auspiciis ingressus erat, in deuia abduxit, quam studium sectam condendi, quae omnes alias suis sedibus expelleret, vtque is haberetur, qui errores diuturnos, quos seminauisset philosophia, duobus annorum millibus regnans, solus expulisset, orbemque philosophicum ab ista tyrannide liberauisset. Non fieri iniuriam Cartesio a nobis hoc ei sectae studium hancque Φιλεκομπίαν obiicientibus, quicquid de eius modestia iactet Bailletus, historia eius supra enarrata facit testatissimum, et vel vna in Regium partes Cartesianas relinquentem, et eclectico more philosophari incipientem indignatio paedagogica satis superque euincit. Nec in aliis quoque circumstantiis hanc sibi gloriam se vindicare velle, dissimulare potuit. Hac voluntate actus vehementer commotus est, cum Burdinum Iesuitam publice oppugnasse philosophiam suam intelligeret: ea pupugit philosophum, cum Honoratum Fabri philosophiae systema a suo diuersum edidisse didicisset, eo quod Iesuitarum sodalitium factum iri Cartesianum speraret. Nec alia caussa fuit, cur tantis moliminibus Vltraiectinos, Leidensesque motus contra suae philosophiae decreta tam impatienter tulerit, vt ad supremarum potestatum auxilia tandem recurreret; quae sane omisisset, si indifferens ei fuisset, vtrum hypotheses suae in istis academiis docerentur nec ne? Ita vero dum sua aliis obtrudit, et indigne fert, si vel abiiciantur, vel refutentur, ipse sibi haud semel in veritate indaganda obstitit. Vnde ex vero pronuntiauit LEIBNIZIVS [n]: *Fuisse Cartesium, vt a viris doctis dudum notatum, et ex epistolis nimium appareat, immodicum contemtorem aliorum et famae cupiditate ab artificiis non abstinentem, quae parum generosa videri possint.* Et alio loco de Cartesio monet [o], *virum hunc excellentissimae doctrinae veterum et recentiorum lumini, quod veritatis partem continebat, plurima de suo adiecisse, ast immensam quandam et immodicam ambitionem studiumque in caput sectae emergendi seduxisse eum, vt hanc veritatum catenam, a se continuatam et auctam clauderet, et quasi obseraret; inde factum esse, vt sectatores eam tantum per gyrum voluant reuoluantque et nihil addant vlterius; id vero non sine veritatis detrimento fieri posse.* Neque pro Cartesio caussari quis potest, ipsum meditationes suas maximi nominis philosophis examinandas dedisse, et, mediante Mersenno, omnem lapidem mouisse, vt eorum obiectiones intelligeret. Nam ad historiam istarum obiectionum et instantiarum

m) De Nat. et propriet. lucis c. 4. p. 5. n) l. c. p. 117. o) Leibniziana p. 220.

ſupra enarratam attendentibus, palam erit, hoc ea tantum fini feciſſe Carteſium, vt praeuiſa philoſophorum tela contra hypotheſes nouas et inauditas eo felicius certiusque euerteret, iis autem, quae eorum aſſenſum meruerint, munitus maiori ſplendore in publicum prodiret. Vnde facile quidem ferre potuit, ſi contra quasdam eius meditationes nonnulla excepiſſent; aſt vbi reſpondiſſet, et ſatisfacere ſibi illum iſti negaſſent, indigniſſime id tulit, et nec diſſenſum ferre, nec reſpondere amplius ſuſtinuit. Id quod aduerſus Hobbeſium, et multo magis aduerſus Gaſſendum luculenter prodidit, manifeſtauitque, contradictionis diuturnae ſe eſſe impatientiſſimum, nihilque magis cupere, quam vt philoſophia ſua apud omnes triumphet. Inde, indignis tanto philoſopho, vbi reſpondere vel noluit, vel non potuit, contemtu vindicare aggreſſus eſt. Monuit quoque nonnemo [p]: *rationem ſcribendi, qua libros ſuos, etſi non omnes, tamen primum editos et fere de indiuiſis capitibus compoſuerat nouae philoſophiae conditor, peramplam ſane et grauem contradicendi materiam maximique momenti effata condemnandi praebuiſſe occaſionem. Scilicet rupto tandem poſt longas profundasque meditationes ſilentio, ſemet continuo filo introducere loquentem, et ſua, aliena, amica, inimica, vera, falſa, proba, improba eodem ore pronuntiantem, vt quid credat confirmetque, quid refellat et improbet, nonniſi multo labore, et repetita auctoris lectione dignoſci queat: quo ipſo facile acciderit, vt vera viri meditabundi ſententia haud obſeruetur vel intelligatur, ex aduerſo autem peregrina et falſa ei a iudice quoque non malo tribuatur. Egmondanae enim villae incluſum, a doctorum conſortio ſeparatum, veteris methodi pertaeſum, et vulgarem ſcientiam ceu ineptam et inutilem faſtidientem, dum priuatis vacet contemplationibus, et in certiora inquirat, parum curare, quibus verbis recepta ab omnibus veritas Vltraiecti vel Lugduni Batauorum exprimeretur, immo et ſuas meditationes iis quandoque enuntiationibus declarare, quae niſi meliorem habeant ſenſum quam prima fronte promittunt, etiam mitiſſimo homini non poſſint non ſtomachum mouere.* Recte hanc obſcuritatem Carteſii, eiusque cauſſas reprehendere virum hunc doctum, lectio ſcriptorum eius ſatis euincit: nec mirandum magnopere eſt, attendentibus, ex mathematicorum ſcholis ad philoſophiam Carteſium proceſſiſſe, ducemque elegiſſe methodum mathematicam. Quae, quamuis certiſſima ſit, et falli neſcia, ſi prudenter adhibeatur, poteſt tamen, ſi non meditantibus, certe legentibus meditata tenebras haud paucas obiicere. Nempe ſolenne mathematicis cogitationes ſuas ſignis notare arbitrariis, quorum vnus ille vſus eſt, vt diſtingui inter ſe, et comparari ſine confuſione queant. Eandem rationem in philoſophando quoque ingreſſus Carteſius, teſte diſſertatione *de Methodo*, in id potiſſimum primarioque incubuit, vt idearum, notionumque definitiones ex mente ſua ſtatueret; verbis arbitraria ſignificatione,

p) Vita Carteſii opp. phil. praemiſſa p. 6.

one, et a recepto ſenſu haud raro abeuntibus deſignatas. Has cum in meditando velut fontes omnis cognitionis ſupponeret, non potuit non plurimis ad receptas vocum ſignificationes reſpicientibus eſſe obſcuriſſimus, viderique multa ſine ratione innouaſſe, quae ferri admittique poſſunt, ſi vocibus et definitionibus receptis exprimantur. Certe, obſcurum inde factum eſſe, nemo non videt, praeſertim, vbi nouas definitiones ſupponit magis quam affert et allegat. Tacemus quandam cogitationum ὑςέρων πρωτέρων confuſionem, eo quod parum attendiſſe videtur, quae cogitationum ſeries, qui ordo emicet, modo metam attigiſſet, id quod reprehendit in eo LEIBNIZIVS [q], Claubergium diſcipulum ideo magiſtro praeferens, quod ordinem, perſpicuitatem et breuitatem pulchrius meliusque ſeruauerit. Nihil autem magis Carteſii memoriam et meritorum gloriam contaminauit, quam plagii ſuſpicio: quod vitium ei viuo iam multoties obiectum eſt. Obſeruátumque LEIBNIZIO [r]: *praeclare eum in rem ſuam vertiſſe aliorum cogitata, hancque rem diſſimulatam ipſi in Suecia cum eruditis concertationes peperiſſe.* Valde ideo in eum inſurrexerunt eius aduerſarii, et magnam eo nomine in eum cumularunt inuidiam. Cuius exemplum lector ex HVETIO [s], capiat rogamus, quem hoc loco exſcribere non vacat, meretur autem legi, cum res ipſa multam inde lucem accipiat. Verum non ſolorum aduerſariorum haec accuſatio fuit, ſed viri quoque docti, quos aequos Carteſii admiratores et laudatores fuiſſe ſatis conſtat, hanc eius impotentiam animi libere culparunt, indignatique ſunt, non fuiſſe profeſſum Carteſium per quos profecerit. Poſſentque ſatis luculentae obſeruationes P. BAYLII [ſſ], FONTENELLII [t], CROSAEI [u], MORHOFII [x], aliorumque afferri, ſi in ſpeciali Carteſii hiſtoria condenda noſtra verſaretur induſtria. Vnius tamen LEIBNIZII [y], verba adducemus, cum quod iuſtiſſimum meritorum alienorum, etiam Carteſii, fuiſſe arbitrum, ſatis conſtet, isque in excuſandis magis, quam confodiendis virorum doctorum infirmitatibus ſuam induſtriam laudabili exemplo poſuerit, tum quod rem omnem in manifeſta luce collocet. Scribit is hunc in modum, de arante alienis vitulis Carteſio: „Dogmata „eius metaphyſica, velut circa ideas a ſenſibus remotas, et animae di„ſtinctionem a corpore, et fluxam per ſe rerum materialium fidem, prorſus „Platonica ſunt. Argumentum pro exiſtentia Dei, ex eo, quod ens „perfectiſſimum, vel quo maius intelligi non poteſt, exiſtentiam inclu„dit, fuit Anſelmi, et in libro contra inſipientem inſcripto inter eius ex„tat opera, paſſimque a Scholaſticis examinatur. In doctrina de conti„nuo, pleno et loco Ariſtotelem noſter ſecutus eſt, Stoicosque in re mo„rali penitus expreſſit, floriferis vt apes in ſaltibus omnia libans. In explicatione

q) Leibniziana p. 181.
r) Hiſt. Sap. l. c. p. 114.
s) Cenſ. philoſ. Carteſ. c. 8. p. 115. Memoir pour le Carteſianiſme p. 24.
ſſ) Dict. Tom. I. p. 681. Tom. IV, p. 4. 100.
t) Eloge de Mr. Leibniz.
u) Entretiens p. 320.
x) Polyhiſt. T. I. c. 24. §. 31.
y) loc. cit.

„plicatione rerum mechanica Leucippum et Democritum praeeuntes ha-
„buit, qui et vortices ipsos iam docuerant. Iordanus Brunus easdem
„fere de magnitudine vniuersi ideas habuisse dicitur, quemadmodum et
„notauit V. Cl. Stephanus Spleissius, vt de Gilberto nil dicam, cuius
„magneticae considerationes tum per se, tum ad systema vniuersi appli-
„catae, Cartesio plurimum profuerunt. Explicationem grauitatis per
„materiae solidioris reiectionem in tangente, quod in physica Cartesiana
„prope pulcherrimum est, didicit ex Keplero, qui similitudine palearum
„motu aquae in vase gyrantis ad centrum contrusarum rem explicuit
„primus. Actionem lucis in distans, similitudine baculi pressi iam veteres
„adumbrauere. Circa iridem a M. Antonio de Dominis non parum lucis
„accepit. Keplerum fuisse primum suum in dioptricis magistrum, et in
„eo argumento omnes ante se mortales longo interuallo antegressum, fa-
„tetur Cartesius in epistolis familiaribus, nam in scriptis, quae ipse edidit,
„longe abest a tali confessione aut laude, tametsi illa ratio, quae ratio-
„num directionem explicat, ex compositione nimirum duplicis conatus
„perpendicularis ad superficiem et ad eandem paralleli, diserte apud Kep-
„lerum extet, qui eodem, vt Cartesius, modo aequalitatem angulorum
„incidentiae et reflexionis hinc deducit. Idque gratam mentionem ideo
„merebatur, quod omnis prope Cartesii ratiocinatio huic innititur prin-
„cipio. Legem refractionis primum inuenisse Willebrordum Snellium,
„Isaacus Vossius patefecit, quanquam non ideo negare ausim, Cartesium
„in eadem incidere potuisse de suo. Negauit in epistolis, Vietam sibi
„lectum, sed Thomae Harrioti Angli libros analyticos posthumos anno
„cIↃ IↃ C XXXI editos vidisse, multi vix dubitant; vsque adeo magnus est eo-
„rum consensus cum calculo geometriae Cartesianae. Sane iam Harrio-
„tus aequationem nihilo aequalem posuit, et hinc deriuauit, quomodo
„oriatur aequatio ex multiplicatione radicum in se inuicem, et quomodo
„radiorum auctione, diminutione, multiplicatione aut diuisione variari
„aequatio possit, et quomodo proinde natura et constitutio aequationum
„et radicum cognosci possit ex terminorum habitudine. Itaque narrat
„celeberrimus Wallisius, Roberualium, qui miratus erat, vnde Cartesio in
„mentem venisset, palmarium illud, aequationem ponere aequalem ni-
„hilo ad instar vnius quantitatis ostenso sibi a Domino de Cauendish li-
„bro Harrioti exclamasse: il l'a veu, il l'a veu, vidit, vidit. Reductio-
„nem quadrato-quadraticae aequationis ad cubicam superiori iam seculo
„inuenit Ludouicus Ferrarius, cuius vitam reliquit Cardanus eius fami-
„liaris. Denique fuit Cartesius, vt a viris doctis dudum notatum est, et
„ex epistolis nimium apparet, immodicus contemtor aliorum, et famae cu-
„piditate ab artificiis non abstinens, quae parum generosa videri possunt.
„Atque haec profecto non dico animo obtrectandi viro, quem mirifice
„aestimo, sed eo consilio, vt cuique suum tribuatur, nec vnus omnium
„laudes absorbeat; iustissimum enim est, vt inuentoribus suus honos
„constet,

„conſtet, nec ſublatis virtutum praemiis praeclara faciendi ſtudium refri-„geſcat. Et vellem ego propoſitionum aut dogmatum, quae maioris mo-„menti ſunt, auctores ſemper memorari, exemplo mathematicorum, „qui Pythagorae, Platonis, et Archimedis et Euclidis et Apollonii, et „Nicomedis et Dinoſtrati, et tot aliorum merita ſingulatim perpetua men-„tione recognoſcunt. Optarim etiam, viros inſignes ſpem inanem am-„pliandae tyrannidis in imperio philoſophico deponere, et ſectae conden-„dae ambitionem exuere, vnde inepta partium ſtudia et bella literaria va-„niſſima naſci ſolent, magno ſcientiae et pretioſi temporis detrimento. „Non diſtinguuntur apud geometras Euclidei, Archimedei aut Apollonia-„ni: omnium eadem ſecta eſt, ſequi aperientem ſe vndecunque verita-„tem. Neque vnquam quisquam orietur, qui totum ſibi vindicabit pa-„trimonium eruditionis, aut qui genus humanum ingenio ſuperabit, et „omnes praeſtinguet ſtellas exortus vt aethereus ſol. Legamus Carteſi-„um, laudemus etiam, immo admiremur; ſed non ideo reliquos ne-„gligamus, apud quos multa et magna extant, quae Carteſius non anim-„aduertit.“ Hactenus Leibnizius, cuius monitis prudentiſſimis bonus quilibet facile ſubſcripſerit, faſſus Carteſium alienis plumis haud raro ſe ornauiſſe. Non negamus, poſſe interdum duos ſcriptores eandem veritatem detegere, licet nihil inter ſe communicauerint: fatemur etiam, licere philoſopho, in veritate indaganda verſanti aliorum cogitatis et inuentis vti. Aſt illud ad integram meditationum ſeriem trahi non poteſt, hoc gratam et ingenui pudoris plenam confeſſionem poſtulat, indicantem per quem profeceris. Ex quo intelligi poteſt, quid de obiecto Carteſio plagio iudicandum ſit. Apologiam tamen pro Carteſio ſcripſit BAILLETVS [z], luſcus immo coecus in perſpiciendis herois ſui infirmitatibus, cuius excuſationes eo tendunt, vt affirmet: multitudinem eorum, qui ſimilem ante eum ſententiam profeſſi ſunt, extollere pretium et praeſtantiam philoſophiae Carteſianae, et inſeruire ad intelligendum, quanti facienda ſint ea, quae adiecerit, vel vt erronea corrigeret, vel vt temere dicta confirmaret, et quae ſine principiis et methodo aſſerta ſint, ſuo loco reponeret: certum quoque eſſe, plurimos eum auctores, quos tamen expilaſſe dicitur, ignorauiſſe: fatendumque plus eum vnum detexiſſe, quam reliquos philoſophos ſimul omnes, certe veriſimilitudinis excellentia et connexione propoſitionum omnes eum anteuertere. Adeo enim perfectum et abſolutum eius ſyſtema eſſe, vt mirum non ſit, ea omnia, quae a veteribus et recentioribus pulchre prudenterque dicta ſunt, emendata ſuisque locis repoſita apud eum inueniri, quanquam opus non ſit fingere, quod ex eorum ſcriptis ea excerpſerit. Ipſum vero Carteſium ita reſpondiſſe, euenire ſibi, quod homini accuſato; quod alphabethi literas, vel dictionarium aliquod expilauerit, eo quod literas et voces in iis contentas

z) Lib. VIII. c. 10. p. 315. ſeqq.

tentas adhibuiſſet. Ad concatenatam enim cogitationum ſeriem et conſequentiarum neceſſitatem reſpicientibus, omnibus patere, hoc furti genus honeſtiſſimum eſſe et innocentiſſimum, nec ſe peccaſſe magis quam oratorem, qui verba ex Calepino transſumſerit. Ipſum autem primae inuentionis gloriam minime affectaſſe, ſed contentum, quod meditationum ſuarum auctor fuerit, affirmaſſe, ſufficere ſibi, quod nihil aſſeruerit, quod non certa ipſi ratio dictitaſſet. Adeo quoque gloriae huius cupidum non fuiſſe, vt cum auctores duo ipſius ſcrinia expilauerint, ipſe impunes eos dimiſerit. Parum haec omnia ad rem facere, quilibet intelligit, qui reſponſiones Bailleti examinat. Ipſe enim fatetur Bailletus, rei euidentia conuictus, multa apud Carteſium inueniri dicta iam et inuenta ab aliis; quae etiamſi emendaſſet, ſuoque ſyſtemati infarſiſſet aptiſſime, aequum tamen erat, eorum nomina non taceri, quibus ducibus vſus erat. Nec a lectione veterum et recentiorum imparatum fuiſſe alio loco BAILLETVS [a], licet tecte ſatis, fatetur, et res ipſa loquitur. Nec de verbis vel propoſitionibus nonnullis ab aliis vſurpatis ſermo eſt, ſed de integris demonſtrationibus vel hypotheſibus quoque primariis, quarum vnus primusque auctor Carteſius videri voluit, quod nullo in argumento magis, quam in mathematico patuit, et a viris doctis euidentibus ſpeciminibus eſt comprobatum. Quod an duobus ſimul auctoribus euenire queat, lectori expendendum relinquimus. Ipſe autem Carteſius adeo ἀπαθὴς non fuit, vt non vehementer excandeſceret, ſi quis ſua ipſi ſurripuiſſet, vt ex iis, quae de Iſaaci Beckmanni plagio in eum commiſſo ſupra narrauimus, conſtare poteſt. Non inficiabimur, Carteſio in adoleſcentia et iuuentute per omnem literaturam vaganti alteque librorum lectioni immerſo, poſtquam adulta aetate de nouo ſyſtemate cogitare coepiſſet, multa recurriſſe, quae prius legerat, licet, vnde ipſi innotuiſſent, non eſſet recordatus, et hoc pacto in quibusdam excuſari eum poſſe putamus. Aſt haec illis omnibus non conueniunt, quae viri docti paſſim illi obiiciunt, quaeque ſatis produnt, libros et verba ſcriptorum eum coram fuiſſe intuitum, cum his ducibus in meditatione ſua interdum vteretur. Reliqua, quae in eo laudauit Bailletus, prolixius non examinabimus, quidque in virtutibus eius vel ſuſpectum vel reprehendendum ſit, ambitioſe exponemus: concedemus hanc viro ſummo gloriam, integre eum et philoſophice vixiſſe, nec has quoque ei laudes inuidebimus, a doctrina eccleſiae Romanae eum non declinauiſſe, quamuis ex iis, quae alibi de Carteſianis circa transſubſtantiationem placitis diximus, conſtet, nihil minus eum, quam mentem patrum Tridentinorum, expoſuiſſe; ſubſcribendumque putemus PELLISSONIO [b] affirmanti, impoſſibile eſſe, vt eius idea corporis cum doctrina Romanae eccleſiae de corpore I. C. in S. coena concilietur. Videant de his, quorum intereſt, et imprimis, qui hoc dogma ſtomacho philoſophico concoquere poſſunt,

a) L. I. c. 7. p. 18.   b) l. c. p. 344.

poſſunt, vel pro Carteſii orthodoxia pugnant. Quin nec moroſe refragabimur, ſi quis putet pertinaciam, et alia vitia ab Hvetio [c] aliisque perperam ei obiici. De eo enim ex vitae eius hiſtoria conſtare poteſt. Iniquos autem eſſe, qui Scepticiſmum et atheiſmum ei obiiciunt, infra dicemus [d], quemadmodum audiendi non ſunt, qui impie eum obiiſſe, nugati ſunt [e].

Scripta Carteſii.

§. XXXIII. Scripſit plurima Carteſius, philoſophica et mathematica, quorum fere omnium hiſtoriam iam tetigimus. Inter ea geometricis primum locum tribuit Petr. Dan. Hvetivs [f], ſatis acer Carteſianae philoſophiae cenſor, his dioptrica iungit, et tunc tractatum de paſſionibus animae; vltimo loco ponit principia philoſophiae. In meteorologicis iudicium non deſiderari fatetur, at experientiam, multorumque inde paralogiſmorum cauſſam eſſe deriuandam monet. Vulgaria autem in diſſertatione de methodo contineri iudicat, non tamen inutilia auctori ſuo ad quaedam feliciter detegenda. Omnium autem leuiſſimum ſcriptum eſſe cenſet, quod meditationes philoſophicas continet. Inde vero colligit, imaginandi facultatem primum, ingenium ſublime ſecundum, iudicium tertium apud Carteſium locum obtinuiſſe. Nobis non aliena prorſus a partis ſtudio haec Huetii cenſura videtur, cum ſatis probauerit Carteſius, iudicii acumine haud vulgari ſe vti, vbi hypotheſeos amore et praeiudicio faſcinatus haud fuit. Id vero ne Carteſiani quidem, et in his acutiſſimus Mallebranchivs [g] negarunt, tractationem *de Formatione foetus* omnium minime placere poſſe. Quae ſine dubio cauſſa fuit, cur in editione Gallica recentiori [h] nonnulla emendata, et ordini atque veritati reſtituta ſint.

Fata philoſophiae Carteſianae poſt mortem conditoris.

§. XXXIV. Vidimus hactenus Carteſianae philoſophiae natales, incunabula et adoleſcentiam, narrauimusque, vitam atque fata Carteſii exponendo, quo pacto in lucem prodierint magni viri cogitata, et in corpus aliquod coëuntia recepta fuerint Vltraiecti a Renero et Regio, oppugnata a Voëtio et commilitonibus, Lugduni Batauorum autem magnos viros fautores aſſeclasque nacta fuerint. Heydanum autem et Heerebordum poſt Regium primarios Carteſianae philoſophiae in vſum ſcholarum traductae doctores fuiſſe; et sereniſſimas quoque foeminas Eliſabetham Palatinam et Chriſtinam Sueciae reginam plurimum illi tribuiſſe, innumeros vero aduerſarios eam expertam eſſe, prolixe ſatis tradidimus. Ita ad mortem Carteſii, et ſeculi XVII mediam partem Carteſianiſmi hiſtoriam ſuccincta narratione complexi ſumus. Poſtulat iam inſtitutum, vt quae fata poſt illuſtrem conditorem ſuum habuerit, quibus incrementis, impedimentis,

c) loc. cit.

d) Conf. And. Ritteri Diſſ. de religione Carteſii.

e) Creigthon in Ep. ad Regium apud Daniel. Itin. Carteſ. P. II. p. 119.

f) Cenſ. phil. Carteſ. c. 8. §. 5. p. 107.

g) De la recherche de la verité L. II. c. 7. add. Moshem. ad Cvdworth. p. 153. 823.

h) Paris 1729. 12.

mentis, fautoribus et aduerſariis fuerit porro gauiſus, exponamus. Vbi dolemus, eandem Carteſianae philoſophiae hiſtoriae operam neminem hactenus tribuiſſe, quam in deſcribendis Carteſii rebus praeſtitit Bailletus. Quamuis enim de motibus ob Carteſianiſmum inter Batauos exortis complures diſſeruerint, nemo tamen hactenus fuit, qui totam Carteſianae philoſophiae hiſtoriam integra tractatione delinearet. Id quod eo magis miramur, quo magis non tantum in ampliſſimam ſectam hodienum nondum penitus exſpirantem tranſiit, et innumeris fatis memorabilem in theatro philoſophico locum meruit, ſed et plurima in naturalem potiſſimum et metaphyſicam philoſophiae partem commoda ex illa redundauerunt. Neque tamen nobis quoque ſatis arctis limitibus circumſcriptis Carteſianiſmi poſt conditoris fata caput attollentis hiſtoriam integram plenamque deſcribere licet, ſingularem enim tractationem ea poſtulat, ſed more noſtro ſtrictim ea afferemus, quae in vniuerſali philoſophiae hiſtoria omitti non poſſunt. Addemus autem vitas Carteſianorum nonnullorum ad finem paginae, breuitati conſulturi, quos omittere ob fatorum diuerſitatem in hac parte non licet, fonteſque indicabimus, vnde plura haurire lectori licebit.

Laeta initio Carteſianiſmi fata ſublato Carteſio.

§. XXXV. Sublato e viuis Carteſio, famaque de eius obitu non ſine mendaci circumſtantiarum rumore per Batauos ſparſa, actum de Carteſiana philoſophia eſſe, ſibi perſuadebant Carteſii aduerſarii, gaudebantque in ſinu, eſſe deſiiſſe eum, qui ſudes illis erat in oculis: ita enim ſperabant, fore, vt, quam nouitas commendaſſet et auctoris gratia, doctrina cito euileſcat. Aſt decepti ſunt miſere: Nam qui prius elegantia et perſpicuitate ratiociniorum Carteſianorum capti erant, dimittere doctrinam nouam eo minus voluere, quo minus veterem ſcholarum philoſophiam vt deamarent iterum, in animum potuere inducere. Inde et medici nonnulli in priſtina via haerebant, et theologi Lugduni Batauorum Bredaeque docentes eam porro commendare illuſtrareque pergebant. Quin et alii acceſſerunt, qui clamores Voëtianos impedire ſe paſſi haud ſunt, quo minus ad Carteſianam philoſophiam reſpicerent, eamque cum placitis theologicis conciliatam publice traderent. Inter eos, ſi non primus, quod quidem vult P. BAYLE [i], non vero patitur Heydani ſtudium ſupra iam memoratum, inter primos tamen et praecipuos fuit Chriſtophorus Wittichius vir doctus et diſertus [k]. Is enim cum adhuc apud Nouiomagenſes in miniſterio ſacro verſaretur, Carteſianae philoſophiae ſtudium addixit ſuum, Cocceii quoque partibus tum magno ſtudio inter theologos Batauos

i) Dict. T. IV. Art. Wittichius p. 509.

k) Natus eſt Briegae Sileſiorum Non. Oct. 1625. a patre iurisprudentiae diſcendae cauſſa Bremam miſſus, theologiae ſtudium elegit, inque id diligenter Bremae, Lugduni Batauorum et Groeningae incubuit. Ita eruditionis diuitiis praeclare auctus ad Herbornenſe gymnaſium 1651. et biennio poſt Duisburgum vocatus eſt, vbi doctoris inſignia accepit. Inde Nouiomagenſibus operam collocauit ſuam, anno 1671 autem ad Lugdunenſem cathedram euocatus eſt, cui vſque ad annum 1687. praefuit, quo mortalitatem depoſuit. Vid. BAYLE l. c. IAC. GRONOVIVS in Orat. parent. BENTHEM. in Stat. ſcholaſt. et eccleſ. Batauorum P. II c. 2. §. 100. p. 405. Eius AntiSpinoſam edidit frater.

Batauos emergentes complexus. Id quod magnas quidem contentiones cum Samuele Mareſio et Melchiore Leydekkero illi attraxit, quibus tamen ita eruditum calamum oppoſuit, vt doctrinae cauſſa ad Leidenſem cathedram traduceretur. In qua conſtitutus eruditione, induſtria, perſpicuitate vitaeque innocentia tanta auctoritate eminuit, vt plurima inde incrementa Carteſiana philoſophia caperet, et frequenti is auditorio eam traderet. Sed ſcriptis quoque cauſſam Carteſii adiuuit, et impietatis ſuſpicionem ab eo remouit, vulgatis *Annotationibus in Ren. Carteſii Meditationes*, quae poſthumae prodiere, et imprimis edito *Conſenſu veritatis in ſcriptura diuina et infallibili reuelatae cum veritate philoſophica a Renato Des-Cartes detecta, cuius occaſione liber II. et III. principiorum philoſophicorum dicti Des-Cartes maximam partem illuſtrantur*, cuius editionem alteram, eamque auctam ipſe viuus adhuc vulgauit [l]. Hoc magiſtro praeeunte cum haud pauci, qui ſacrae doctrinae ſtudiis ſe dederant, ab eius ore penderent, factum eſt, vt diſcipulorum quamplurimi in Carteſii ſententiam pedibus irent. Quisquis enim vel theologiae vel medicinae diſciplinis addictus ſcholaſticae philoſophiae, veterisque παιδείας ſqualorem perhorreſcebat, et abiectis tricis Peripateticis elegantius ratiocinari, aut veritatem altius rimari cupiebat, pronis amplexibus Carteſiana dogmata excepit. Ita vero et methodus Carteſio familiaris inter Batauos et in vicinia ad theologos ampliſſimis conatibus traducta eſt, et principia metaphyſica Carteſii ad demonſtrandam religionis Chriſtianae veritatem et explicanda myſteria nonnulla adhibita ſunt. Idque tanta contentione, vt noua plerumque placere ſolent, tantoque ſtudio actum, vt praeter omnem expectationem eccleſiae ſcholaeque Batauorum Carteſii ſequacibus replerentur. Nec huius tantum terrae limitibus circumſcripta fuit fortuna doctrinae Carteſianae, ſed et excitata ab electore Brandenburgico Duisburgenſi academia cum ipſis fere eius ſcholae incunabulis Carteſiana philoſophia radices egit ampliſſimas. Quo loco praeſtantiſſime et praeclare de hac philoſophia meruit Ioannes Claubergius, vir doctus, acutus, et ad hoc eruditionis genus fere natus [m]. Is enim demonſtrata, mox poſt Carteſii mortem magno illo, qui inter ſcholaſticam et Carteſianam philoſophiam intercedit, diſcrimine, oculos multis aperuit [n], vt ſobrie magis de philoſophiae huius ſtudiis ſtatuere, et non obſtantibus profeſſorum clamo-

l) Lugd. Bat. 1682. 4.

m) Natus eſt Ioannes Claubergius Solingae, comitatus Marchiae oppido VI. Cal. Mart. anno 1622. Bremae praeceptorem nactus Gerardum Neufuille, ſcholaſticam philoſophiam horrere coepit, et ad Carteſianam traductus eſt, cuius elementa accepit Lugduni Batauorum a Ioanne de Raei. Ita vero philoſophiae myſteriis initiatus praeclarae eruditionis laudes retulit, dignus iudicatus, cui in academia Duisburgenſi philoſophiae, et tum theologiae docendae munus crederetur, denatus prid. Cal. Ian. 1665. profeſſor theologiae primarius. Laudauiſſe eum Leibnizium, et ordinis, doctrinae et perſpicuitatis nomine Carteſio praetuliſſe, ſupra narrauimus. Peculiare autem eſt, quod IDEM Leibnizian. p. 147. tradit, dixiſſe Claubergium, ſe noſſe modum eloquendi naturam mentis, ſed noluiſſe indicare. Saepe autem in profundam quandam ecſtaſin abreptum eſſe cogitando, et aliquando ſic obiiſſe. Quales ecſtaſes Carteſianas falſe ridet P. DANIEL. Itin. Carteſ. per mundum P. I. p. 15. et imprimis p. 36. Claubergium petere videtur.

n) Duisburgi 1651. 8.

clamoribus ſapere diſcerent. Ita praeparatis animis cum praeter *Principia philoſophiae*, quae naturalem partem tantum explicant, reliquarum ſcientiarum philoſophicarum ſyſtema aut inſtitutiones Carteſius non reliquiſſet, ipſe iis vſus, quae in diſſertatione *de Methodo*, et in *Meditationibus* dixerat Carteſius, nouas *rationalis philoſophiae inſtitutiones conſcripſit*, et inuidiae declinandae cauſſa cum logica veteri comparauit [o]. In quibus licet non omne punctum tuliſſe nonnullis viſus ſit [p], merito tamen laudanda methodi perſpicuitas, et obſeruationum farrago haud contemnenda [q], ſimili conatu metaphyſicam aggreſſus in *Principiis philoſophiae ſiue ontoſophia et ſcientia prima de iis*, *quae Deo creaturisque ſuo modo communia attribuuntur* [r], Carteſii meditationes ſupplere, emendare, et metaphyſicam philoſophiae partem noua luce colluſtrare anniſus eſt. Tacemus ſcripta philoſophica alia, iunctim edita [s], quibus poſt Carteſium inter primarios huius doctrinae profeſſores meruit referri. Quod in Duisburgenſi academia pro propaganda philoſophia Carteſiana ſuſceperat Claubergius, id in Groeningenſi ſategerunt facere Iacobus Gouſſetius et Tobias Andreae. Et ille quidem licet orientalis literaturae ſtudiis ſe valde addixiſſet, magnum inde nomen conſecutus [ſſ], in academiam tamen iſtam a Braunio traductus, magna quoque induſtria philoſophiam Carteſianam extulit [t]; quam licet initio docere publice, aduerſariorum inſultus pertimeſcens, recuſaret, poſtea tamen et viua voce, et calamo pro Carteſii cauſſa pugnauit. Teſtes volumus, *diſſertationes pro Carteſio* duas, quarum vna, *Carteſianum mundi ſyſtema*, *non*, *vt quidam exiſtimant*, *periculoſum eſſe* euincere ſatagit [u]; altera ſiſtit *cauſſarum primae et ſecundarum realem operationem*, *rationibus confirmatam*, *et ab obiectionibus defenſam; de quibus etiam apologia fit pro Renato Des-Cartes aduerſus diſcipulos eius pſeudonymos* [x]. Tobias Andreae [y] autem, qui in ea academia hiſtoriam Graecasque literas docuit, et Iacobi Reuii *Conſiderationibus theologicis aſſertionem methodi Carteſianae* et Henrico Regio, in *Breui explicatione mentis humanae*, a Carteſio, vt ſupra dictum, diuortium facienti; edita *Breui replicatione* reſpondit. Eadem philoſophiae Carteſianae fortuna Franequerae fuit, in qua ſchola Carteſianam philoſophiam licet prudenti moderatoque ſelectu valde promouit Hermannus Alexander Roëllius, vir doctiſſimus atque acumine iudicii inſignis [z], quod

o) Logica vetus et noua, Solisbaci 1685.

p) CHR. THOMAS. Intr. in phil. aul. c. 2. §. 6. Praef. ad introd. in philoſ. rat. §. 12. p. 39.

q) BVDDEVS Iſagog. L. I. c. 4. p. 246. STOLLIVS Hiſt. lit. P. II. c. 1. §. 24. p 442. ſeq.

r) Groeningae 1646. vid. REIMMANN. Hiſt. lit. Germ. P. IV. p. 69.

s) Amſtelod. 1691. 4. Vitam eius praemiſit Henr. Chr. Henninius.

ſſ) Vid. PAVL. COLOMESII Biblioth. Orient. p. 244.

t) BENTHEM. l. c. p. 282.

u) Adiecta eſt tractatui de viua deque mortua fide Amſt. 1696. 8.

x) Leouard. 1716. 4.

y) Natus eſt Braunsfeldiae in Solmenſi comitatu, 1604. praeceptoresque habuit Herborniae Alſtedium et Piſcatorem, Bremae Nouauillanum 1628. Groeningae priuatim docuit, educationi filiorum Iac. Altingii praefectus. Tandem 1634. Graecas literas et hiſtoriam tradere iuſſus, obiit 1674. conf. BENTHEM. l. c. §. 28. p. 236.

z) Edidit eum comitatus Marchiae, promouit Dauentria ad eccleſiaſtis munus 1686. ad theologiam

quod in eleganti diſſertatione *de Religione naturali* [a] demonſtrauit. In ipſa Amſtelodamenſi vrbe Carteſio non defuiſſe ſectatores, Stephani Curcellaei exemplum probat, quem Carteſii *Principia philoſophica* Latine edidiſſe, ſupra narrauimus. Addi his poteſt Ioannes de Raei inter primos Carteſii diſcipulos conſpicuus, et imprimis Balthaſar Bekkerus, eccleſiaſtes Amſtelodamenſis. Hunc enim non modo famoſa controuerſia de negata operatione daemonum reddidit celeberrimum, quam infra, ad ſpecialem theologiae naturalis hiſtoriam delati, ex inſtituto enarrabimus; ſed et lites Carteſianae in Belgio fecere notiſſimum. Nam cum anno cIↄIↄCLVIII candidam et ſinceram admonitionem de philoſophia Carteſiana edidiſſet, *non quod philoſophiae iſtius cauſſam agere vellet, ſed vt rei ignaros doceret, quid de iſta philoſophia eſſet ſtatuendum, et vt fratres, vt ait in dedicatione, ſuos in Friſia moneret, quicquid illud ſit, quod huic philoſophiae obiiceretur, tanti tamen non eſſe, vt tantas mereatur turbas et nihil quidquam cum orthodoxia eccleſiae reformatae pugnare, ſed amice potius conſpirare:* placuiſſe quidem ob moderationem viſus eſt, non modo Schotano, ſed ipſi quoque Mareſio, infenſo Carteſianorum hoſti, praecipue vbi cum Voëtio in gratiam redierat. Aſt praeter exſpectationem ſuam Voëtianae factioni in Friſia valde diſplicuit; cumque *Catechiſmum* quoque edidiſſet, in quo petiiſſe Mareſium iudicabatur, dici non poteſt, quantas ipſi turbas et perſecutiones excitauerit Carteſianiſmi nomine Mareſius [b], quae tandem, traductis Carteſii hypotheſibus ad negatam daemonum operationem, ei funeſtae fuere. Tandem nec in Vltraiectina academia non obſtante Voëtii zelo defuere Carteſio aſſeclae, mereturque inter theologos eius ſcholae hoc nomine notari Franciſcus Burmannus. Tacemus alios multos, nec doctrinae laude, nec pietatis nomine carentes, qui pulchrum putarunt ſacrae diſciplinae Carteſianam ſapientiam iungere.

Noua molimina theologorum Carteſianorum in Belgio.

§. XXXVI. Credi vix poteſt, quanta alacritate viri docti in hanc nouam philoſophiam incubuerint, cuius res vt praeclare promouerent, non ſine ſarcaſmis et ſatyra in ſcholaſticam, quae tunc obtinebat, philoſophiam inuecti ſunt. Teſtis eius rei eſt Antonivs Hvlsivs [c], qui *publico exceptos eſſe ſibilo* conqueritur, *qui dicerent philoſophiam eſſe theologiae ancillam, cachinno vero, ſi quis termino aliquo philoſophico, etſi in theologicis tritiſſimo, vteretur.* Nempe *abſtinendum ſibi*, quod profitetur Io. Bravnivs [d], ſtatuebant, *ab omni prorſus vocabulo,*

giam docendam Franequera 1686. Vltraiectum 1704. denatus eſt 1718. De controuerſiis eius de generatione filii infra dicendum. Conf. Iudicium eccleſ. de Roëllio laudatum a Theol. Lugd. Bat. p. I. 2.

a) Vid. Act. philoſ. Vol. II. p. 203. conf. Benthem. l. c. p. 322. Amicorum albis inſcribere ſolebat:

Non ego ſum veterum non aſſecla, amice, nouorum
Seu vetus eſt, verum diligo ſiue nouum.

Idem vero pleroſque theologos Carteſianos tenuiſſe ex dicendis conſtabit.

b) Accurate rem totam enarrat S. Reu. Mich. Lilienthal. pecul. diſſ. quae inter Selecta hiſtorica et literaria ſecundum locum p. 18. ſeqq. occupat. Qui quoque vitam viri famoſi vsque ad munus Amſtelodamenſe enarrat.

c) Theol. hypoth. P. II. p. 15.

d) Praef. ad doctrin. foederum.

lo, et dictione, quae non esset Latina; putabant enim iactabantque, horridum istum barbarumque sermonem monachalis sapientiae simul inuexisse in theologiam spinosas quaestiones, distinctionesque, quae instar telae araneae multum habeant subtilitatis, sed nihil soliditatis, multas habeant superstitiones, errores, haereses. Nec hoc solum illos occupabat, sed cum egregie de theologia naturali meruisse Cartesium crederent, eiectis spectris scholasticis, nouas veritates ex schola Cartesiana ad theologorum cathedras traducere laborabant. Inter quas assertiones nobilissimae sunt: euidentiam esse vnicum criterium veritatis, et ad hunc canonem veritates omnes, etiam theologicas, esse exigandas: dubitationem recte principium omnis cognitionis certae fallique nesciae venditari; loqui oracula sacra de rebus naturalibus secundum captum hominum; ideam Dei ita innatam esse homini, vt inde euidentissima pro eius existentia ratio duci possit: mundum esse indefinitum; primum cogitandi atque philosophandi principium esse: cogito, ergo sum; moueri terram circa solem suo loco nunquam motum; essentiam spiritus quaerendam in cogitatione, materiae in extensione; affirmare et negare, id est, iudicare voluntatem, non intellectum: falli saepissime sensus; esse bruta non animalia sed machinas; personalitatis rationem quaerendam esse in negatione; creauisse initio Deum materiam, eique certas motus, ordinis et quantitatis leges praescripsisse, vt primo eius impulsu semel commota, iuxta leges naturales impressas se ipsam fingeret componeretque: hancque rationem hodienum obtinere: adeo clarum esse congenitumque rationis lumen, vt non alia interpretationis norma circa scripturam sacram possit adhiberi. Palmariae hae assertiones sunt, quibus Cartesianismus aliam in haud paucis articulis faciem theologiae inter theologos Batauos finxit. Quibus deinde inaedificata sunt dogmata alia: de attributis Dei absolutis et relatiuis, de trina subsistentia personarum diuinarum, de creationis modo mechanico, de hexaëmero creationis, de mundi systemate, de Angelorum existentia et essentia, loco et motu, de vnione animae et corporis, de Hominis sensibus, affectibus, imagine Dei, peccato originis et libero arbitrio, de subsistentia *τοῦ λόγου* eiusue personalitate, de Natura fidei, de Natura boni moralis, de Mortis indole, similibusque. Quae enarrare hoc loco ampliori commentatione, esset extra oleas vagari, cum ad ecclesiasticam recentioris aetatis historiam id pertineat, et in scholis theologorum soleat exponi. Consulendi autem non illi modo sunt, qui sacrae ciuitatis annales condiderunt, vel polemicam theologiam tradiderunt [e], sed imprimis ipsi ex Cartesianis theologi celeberrimi nominis WITICHIVS, CLAVBERGIVS, ALLINGA, BVRMANNVS, HEIDANVS, aliique, cumque his conferendi, qui totis viribus Cartesianam hanc theologiam oppugnauerunt MARESIVS, LEYDEKKERVS, VAN MASTRICHT, aliique,

e) Capita pleraque huc pertinentia adductis auctorum locis succincte exponunt IO. OLEARIVS in Synopsi controuersiarum et ZACH. GRAPIVS in Theologia recens controuersa.

aliique magno numero ab illis laudati, qui controuerſias Carteſianas inter theologos Batauos enarrarunt. Deſcribi autem vix poteſt, quantos inde motus, ſaepe funeſtos, reique ſacrae in eccleſiis Belgicis admodum noxios viderit illa aetas. Cum enim iam viuo Carteſio grauem dicam ſcripſiſſet Gisbertus Voëtius, isque theologos plerosque in ſuas partes perduxiſſet, extincto, quem grauem in vita expertus eſt leoni inſultans coelum terramque miſcuit. Qui licet initio cum Samuele Mareſio contentionis ſerram reciprocauiſſet, cum eo tamen reconciliatus, theologum hunc magnorum animorum et irarum in partes contra Carteſianos pertraxit: quos ſecuti ſunt iunctisque vmbonibus in aciem proceſſerunt, Petrus van Maſtricht, Reinerius Vogelſangius, Fridericus Spanhemius, Melchior Leydekkerus, et integrae cohortes Deorum minorum. Ii et in cathedra, et in libris gangraenae huic, ita enim vocabant, latiſſime ſerpenti ſe oppoſuerunt, maxime vero ad magiſtratus conuerſi, et de impietate indies impudentius liberiusque graſſante vehementer conqueſti, armare in Carteſianos ſuperiores, et grauiſſimis interdictis pellere doctrinam infeſtis ſignis vehementer inſtantem totis viribus ſategerunt. Quae tamen omnia hoc loco enarrari non poſſunt, et vel in foederati Belgii hiſtoria ſacra, vel in ſpecialibus Carteſianiſmi annalibus latius debent exponi; imprimis autem arcanae rationes, quae indigniſſimis modis theologos inter ſe armauerunt, et in mutua viſcera tela vt adigerent, compulerunt, detegi. Ad quae recte tenenda conſuli ante omnes alios merentur IRENAEI PHILALETHAE, vel qui hoc perſonato nomine latet IACOBI RHENFERDII *Breuis et ſincera narratio de prima origine litium, quae per quadraginta annos eccleſias Belgicas conturbarunt*, vernacula edita [f], addique FRIDERICI SPANHEMII *Epiſtola de nouiſſimis circa res ſacras in Belgio diſſidiis*, comparari autem GOVSSETII *Apologia pro Carteſio*. Alios ex noſtratibus quoque, qui has controuerſias earumque hiſtoriam tetigerunt, cum nominauerint cel. PFAFFIVS [g], et SAGITTARIVS atque SCHMIDIVS [h], hoc loco non excitamus.

Impedimenta Carteſianae philoſophiae obiecta.

§. XXXVII. Multum nocuere Carteſianae philoſophiae incrementis hae controuerſiae, floremque laetiſſime exſurgentem velut imber quidam depreſſerunt. Et multum quidem ad id contulere Anti-Carteſianorum clamores et ſuſpiciones, qui cauſſam Dei agi, contaminari doctrinae puritatem, atheiſmo frigidam ſuffundi, eleuari reuelationis fidem, conculcari Chriſtianae religionis myſteria, et quae alia fuere ἐγκλήματα grauiſſima, non in cathedris modo academicis et libris eriſticis, ſed in ſenatu quoque ſacro, immo ad plebem quoque et in ſuggeſtu ſacro conqueſti ſunt, et has querelas ſuas ad magiſtratus, academiarum moderatores curatoresque,

f) Kort en opregt Verhaal van de eerſte Oorſprong der Broedertwiſten, die nu veertig Iaaren de Niderlandſche Kerken ontruſt hebben, Amſt. 1708. 8. Arcanam hiſtoriam harum controuerſiarum ibi detegi obſeruat Cl. LILIENTHAL l. c. p. 28. not. 10.

g) Hiſt. lit. theol. P. II. p. 299.

h) Intr. in hiſt. eccl. P. I. p. 925. P. II. p. 627.

que, ſynodorum praeſides, et quotquot auctoritate pollebant, detulerunt. Qui cum pauci rem omnem ab ouo, quod aiunt, incipiendo examinare poſſent, turbasque maximas merito timerent, prouidi, ne quid respublica et eccleſia detrimenti caperet, ſeueris interdictis Carteſianiſmi incrementa ſufflaminarunt, etſi extinguere eum minime poſſent. Ipſorum tamen Carteſii ſequacium culpa etiam factum, vt haec factio haud parum in Belgio deprimeretur. Et potior quidem cauſſa apud eos quaerenda eſt, qui intra limites, quibus ſe Carteſius prudenter continuit, non conſiſtentes, audacius ſe efferre, et temerariis magisque ſuſpectis aſſertionibus magiſtrum deſerere coeperunt. Cuius luculentum eſſe exemplum poteſt ſyſtema cauſſarum occaſionalium, quod tot obiectionibus et criminationibus aduerſus Carteſianam philoſophiam occaſionem dedit. Illud enim minime tactum erat Carteſio, aſt cum propior vnionis inter animam et corpus ratio eſſet explicanda, primus Ludouicus de la Forge ad id delatus eſt, quem ſecuti ſunt, qui ampliſſime illo vſi ſunt Mallebranchius, Petrus Syluanus Regis, Chriſtophorus Wittichius, et recentiorum Carteſianorum alii [i]. Valde id diſplicuit ex Carteſianis illis, quibus rectius factum viſum eſt, intra Carteſii limites ſubſiſtere: hos itaque velut Pſeudo-Carteſianos deteſtatus eſt, hisque magiſtrum oppoſuit IACOBVS GOVSSETIVS [k]. Et recentiori idem aetate obiectum a Cl. RVARDO ANDALA [l] Spinozae, Voldero, Clerico, Geulingio, quod Carteſianae doctrinae puritatem nouis et ſuſpectis hypotheſibus corrupiſſent. Quae occaſio extitit lepidiſſimo Carteſiani itineris per mundum architecto [m] ridendi recentiores Carteſianos, *quod non aeque addicti ſint ac primi ſectatores, magno iſti homini, et vnusquisque pro lubitu ſibi ſyſtema formet, ac libere addat vel demat, quodcunque placuerit, illi, quod formauit Carteſius, vndiquaque perfecto, quod attingere plane ſit corrumpere, ſic vt ſincerum Carteſianiſmum cum illuſtri Clerſelerio ſepultum eſſe credendum ſit.* His acceſſit malum longe deterius, et Carteſianiſmo prorſus peſtilens. Nempe vſi Carteſianis hypotheſibus Arminianorum et Socinianorum haud pauci, iique non contemnendae eruditionis viri, placita ſua a decretis Dordracenis deuiantia illis incruſtauerunt, et quicquid paradoxum, ſingulare, inauditum in eccleſia ſonabat, Carteſiano fuco illitum pictumque in forum adduxerunt, mercesque venales plurimum iſto colore commendauerunt. Ita vero grauis Carteſianam philoſophiam inuidia ſecuta eſt, cum patrocinari heterodoxiae videretur, et pallium crederetur eſſe, ſub quo liberioris audaciae quilibet latere ſanosque de Deo et diuinis ſenſus corrumpere poſſet. Id vero maxime in ſynodis eccleſiaſticis deploratum, de hac labe ad magiſtratus querelae delatae ſunt, et hinc cauſſa deriuanda eſt, cur Carteſiana factio inter ſtatus Belgii foederati fautores paucos repererit [n]. Nemo tamen maiorem

Carteſia-

i) Conf. ſi placet, quae diximus in Hiſt. de Ideis p. 252. ſeqq.

k) De cauſſar. primae et ſecundarum operatione.

l) In Examine ethicae Geulingii diſſ. I. §. 3. ſq. p. 3.

m) P. I p. 5. 6.

n) Conf. BAYLE Dict. T. IV. art. Wittichius p. 509.

Carteſianae philoſophiae exiſtimationi maculam inuſſit, quam qui anonymus prodiit, auctor peſtilentis libri: *Philoſophia ſcripturae interpres*, quem LVDOVICVM MEIERVM medicum Amſtelodamenſem eſſe poſtea compertum eſt [o]. Is enim tam effreni impudentia machinis Carteſianis, in reuelationem diuinam, et fidem Chriſtianorum ſanctiſſimam inſurgere coepit, vt cuncta merito tumultu replerentur, et ipſi Carteſiani eius impietatem toto pectore deteſtarentur, id quod imprimis fecere Heydanus atque Wittichius. Ipſa folia medici audacis autem et magiſtratus auctoritate ſuppreſſa ſunt, et certatim auctor theologorum, Voëtii, Mareſii, Arnoldi, Vogelſangii, Schotani telis confoſſus eſt. Idem vero cum feciſſet Ludouicus Wolzogenius isque Carteſianis placitis liberius inſiſteret, cum famoſo auctore facere iudicatus, et ideo a Iohanne van der Wayen publice accuſatus, et Socinianiſmi a claſſibus eccleſiaſticis ſuſpectus habitus eſt [p], vnde nouae turbae exortae ſunt, alibi latius exponendae. Meierum excepit Benedictus de Spinoza, qui cum Carteſianam philoſophiam ad impietatem ſuam incruſtandam adhibuiſſe crederetur, valde inde ignominia apud multos illa cumulata eſt. Erat enim Spinoza in Carteſii philoſophia haud perfunctorie verſatus, eiusque principia geometrice demonſtrata ediderat. Hinc cum vnam tantum dari ſubſtantiam in ſuo ſyſtemate, velut cardinem, ſuppoſuiſſet, eamque duabus modificationibus, cogitatione et extenſione conſtare affirmauiſſet, ipſi Carteſio enatae inde conſequentiae ſatis impiae imputatae ſunt, quod eius illas philoſophia genuiſſet. Qua in re iniuriam factam eſſe Carteſio, omnino fatendum eſt, qui cum eſſentiam ſpiritus in cogitatione, materiae in extenſione poneret, hasque ſibi e diametro oppoſitas eſſe fateretur, duas inde easque diuerſiſſimas ſubſtantias eſſe, ſpiritum et materiam, concluſerat. Attamen licet haec ita ſe haberent, Carteſiana tamen philoſophia in Spinoziſmi ſuſpicionem rapta, huncque genuiſſe credita eſt. Id quod magno conatu demonſtratum iuit IOANNES REGIVS, qui *Carteſium Spinoziſmi architectum* edidit. Quam tamen ab eo calumniam depellere ſtuduit RVARDVS ANDALA edito *Carteſio vero Spinoziſmi euerſore, et phyſicae experimentalis architecto* [q]. Qui tamen non negat, Spinoſam, Geulingium hisque ſimiles degeneres eſſe Carteſii diſcipulos.

Cocceianae lites Carteſianis immiſtae.

§. XXXVIII. Nouorum autem Carteſianiſmo fatorum ſeriem aperuit Cocceianiſmus, circa idem tempus in Belgio foederato enatus. Nempe cum magna linguarum orientalium, reliquique, qui ad interpretandam ſcripturam ſacram requiritur, apparatus copia abundaret Ioannes Cocceius, profeſſor Franekeranus, et tandem Leidenſis, isque ſacrae ciuitatis hiſtoriam cum V. et N. Teſtamenti vaticiniis compararet, et peculiarem inde interpretandi diuinas paginas excogitaret modum, inque haud paucis a con-

o) Vid. BENTHEM. l. c. c. 2. p. 59.
p) Similem tragoediam in Belgio foederato anno 1707. excitarunt lites Ioncurtianae.
q) Franek. 1719. 4.

consueta Reformatae ecclesiae interpretatione abiret, nouam autem ipsius theologicae doctrinae methodum istis hypothesibus inaedificaret, magnis ex ea re contentionibus motibusque ecclesia Belgica concussa atque agitata est, quorum historia apud eos quaerenda est, qui rerum ecclesiasticarum notitiam pandunt. Parum autem ipse Cocceius philosophiam curabat [r], totus theologiae propheticae certisque canonibus hermeneuticis intentus; cum autem is Maresium, Voëtium similesque haud paucos aduersarios nactus esset, et ferre illi non possent, inualescere factionem Cocceianam, ad arma conclamatum coelumque terrae commistum est, et vt inuidia cumularentur Cocceiani, cum Cartesiana, eam familia facere, et eandem inflare tibiam ad euertendam ecclesiae orthodoxae doctrinam, aduersarii conquesti sunt [s]: caussati, arctam Cartesianos et Cocceianos necessitatem iungere, qua alterum genus alterius caussam strenue agat: quamuis nonnulli satis aperte professi sint, sibi nihil cum Cartesio esse negotii [t]. Ita vero dum aduersariorum inuidia Cocceianismum cum Cartesianismo copulat, factum, vt nonnulli ex Cartesianis, auctoritatis praeiudicio philosophiae praesidio soluti, in Cocceii partes discederent, et non omnia quidem, ast complura tamen eius decreta rata haberent. Id quod nouo ardore incendit vtriusque partis hostes, qui reprimere has acies vehementer studebant. Ab eo tempore magno ecclesiae malo ex vno fonte duo contentionum flumina dimanarunt, ex quibus largiter hausit Erynnis Belgica. Cum enim theologi et Cartesii et Cocceii partes sequentes viderent, sibi cum communi hoste rem esse, syncretismo quodam coëuntes aduersus hostes hos iuncto studio pugnarunt, et vnam sibi caussam esse certandi videntes in foedus conspirauerunt. De quo ita Galenus Farellus [v], Cocceio valde addictus, differit: *In philosophia Cartesio, in theologia Cocceio faueo, quantum licet viris doctis, non tamen iuro in heroum illorum verba et conceptus. In multis magnos illos viros sequor, in quibus fratres ab illis recedunt, ipsis obloquuntur, quia, vt clare percipio illorum conceptus, vt veri, sic maximi vsus sunt in theologia reformata.* Et porro [x]: *Datur vigetque dictos Cocceianos inter et Cartesianos Christiana animorum vnio, sine vlla praecedenti confoederatione. Quae vnionis huius caussae? quaeris, manifestae et apertae sunt, quippe horum antagonistae ipsos vniuerunt, dum iisdem libellis petebantur et dicti Cocceiani et Cartesiani; coniunxit illos consensus in fundamentalibus, libertas in philosophicis; vnionis necessitas ob communes hostes, ac praecipue veritatum mutua amicitia.* Ita conflictu cum communi aduersario inito, pro pretio et auctoritate rationis et hypothesium

r) Immo Lugduni Batauorum Io. de Raei philosophiam Cartesianam profitenti ipse se Cocceius opposuerat. Benthem l. c. p. 62.

s) Conf. Bayle Dict. T. II. p. 311. not. A. art. Dresserus. Arnold. Hist. Haer. et Eccles. P. II. p. 504.

t) Vid. Hulsius Theol. Hypoth. P. II. p. 32.

v) In Diss. hist. de nouissimis in Belgio litibus praef.

x) pag. 131.

ſium in ſcripturae ſacrae interpretatione diſputatum eſt, conquerentibus Voëtianis (hoc enim ducis ſui nomine potiſſimum contraria factio appellabatur) euerti ſenſum oraculorum ſacrorum ex ingenii cuiuslibet commentis ſub rationis et philoſophiae nomine obtruſis. Magnis autem animis et non minore eruditione contra Voëtianos Cocceiani pariter atque Carteſiani pugnarunt, et imprimis in id connisi ſunt, vt oſtenderent, hypotheſes, quas velut profanas reiiciebant Voëtiani, nec ſacris literis nec pietati et doctrinae ſalutari contradicere, qua de re imprimis ea, quae WITTICHIVS paſſim ſcripſit, conſulenda ſunt: idque non de Cocceianis hypotheſibus tantum demonſtratum, ſed de Carteſianis quoque; indeque enatae Ioannis Amerpoel et Ludouici Beaufort labores, Scripturam ſacram cum Carteſio conciliantes, quorum titulos *parte huius tomi ſuperiore* enarrauimus. Quanquam autem nec in ſacram doctrinam, nec in ſanam ſe peccare rationem demonſtrarent Carteſiani atque Cocceiani, et multa praeclarius atque luculentius explicari, quam a ſcholaſtica philoſophia factum eſſet prius, contenderent, euicit tamen antagoniſtarum factio, vt Belgii foederati ſtatus, magnum eccleſiis ſuis malum ob has nouitates metuentes, ſeueris interdictis Carteſianiſmum proſcriberent. Maxime eorum auctoritate, poſt ſeriam circumſtantiarum conſiderationem et deliberationem in ſynodo Dordracena prid. non. Oct. anni cIↄIↄcLVI cautum, et vt norma agendorum conſtaret, ita definitum eſt [y]: „Separandam eſſe philoſophiam a theologia, hancque ex ſacris paginis, illam ex ſana ratione hauriendam tradendamque iuuentuti. In quaeſtionibus, quae ex Scriptura ſacra queant refutari, non fore licitum philoſophis, ſacra oracula iuxta propria principia interpretari, ſed ſenſum ſimplicem reuelationis diuinae, velut certiſſimum doctrinae omnis fundamentum recipiendum eſſe, quamuis contraria ſuadere videatur, ratio. „Abſtinendum ergo eſſe philoſophis ab eiusmodi hypotheſibus, quae diuinam veritatem in ſacris paginis euertant, et imprimis Carteſii φιλοσοφούμενα „neque in ſcriptis neque in lectionibus et diſputationibus publicis proponenda eſſe. Idem anno ſequenti Delphis repetitum, excluſique a muneris ſacri ſpe atque expectatione, quotquot Carteſianam philoſophiam eſſent amplexi. Facile perſpexere haud pauci, artibus magis et inſidiis, quam veritatis praeſidio iſtas ſanctiones vim ſuam acquiſiuiſſe, factumque inde, vt, quibus aes circa pectus triplex erat, quique fulmina ſynodorum non metuebant, a Carteſiana philoſophia ideo non abſtinerent; multi quoque, iniqua eſſe iſta decreta, et innocentiſſimam doctrinam Carteſii, oſtenderent. Aſt inualuerat tamen factio Voëtiana, quae inuidia cumulare Carteſianos pergebat; cumque Cocceianos valde premeret, eodem telo quoque Carteſianos perimere tentabat. Id quod praecipue anno cIↄIↄcLXXVI euenit, quo in academia Batauorum Lugdunenſi et Vltraiectina non Cocceianae tantum, ſed et Carteſianae opiniones atque placita prohibita ſunt. Proceſſerunt quoque iunctis vmbonibus

y) BENTHEM. l. c. c. 2. §. 3. p. 58. 59.

in nouam aciem theologi Andreas Eſſenius, Petrus van Maſtricht, Melchior Leydekkerus, Fridericus Spanhemius, omnemque adhibuerunt induſtriam, et eruditionem quoque haud vulgarem, vt proſcriptum Carteſianiſmum radicitus ex hac ſchola eiicerent, quanquam hac ſeueritate non obſtante non deerant inter iuuenes literis deditos, qui ſarcaſmis doctores iſtos eluderent [z]. Similes concertationes Franckerae obortae ſunt, cum Carteſii decretis ducibus, Gisbertus Weſſelus Dukerus praeſide Ioanne van der Wayen, in diſſertatione inaugurali *de Recta ratione ſtatuiſſet:* Scripturae diuinitatem, qua auctoritas eius omnis nititur, non aliunde quam ex ratione adſtrui poſſe. Huic enim aſſertioni et Franequerae et Vltraiecti contradictum eſt. Et in illa quidem ſchola iureconſultus magni nominis et elegantis eruditionis VLRICVS HVBERVS, *Poſitiones, iuridico-theologicas, de auctoritate Scripturae*, quas commentario ſuo *de Iure ciuitatis* [a] inſeruerat, nouis poſitionibus et antitheſibus auctas, Dukerianae diſſertationi oppoſuit [b]; in hac vero GERARDVS VRIES, *in Carteſio vindicato, ſiue diuina auctoritate a ratione independente, aſſerta ex ratione pro Carteſio contra propoſitionem Franekeranam* [c], ex ipſo Carteſio euertere iſtam aſſertionem conatus eſt: quin ex ſuggeſtu ſacro quoque eandem confodere tentauit Ioannes Regius [d]. Quae res poſtea et ipſum Dukerum et alios pro eo in arenam deſcendentes et apologiam meditantes cum Hubero, et qui eius partes, more quidem ſuo, placide amplexus erat, Hermanno Witſio [e] diſputando commiſit, hincque velitationes haud paucae, Dukeri, Brouweri, Roëllii, Ruardi ab Andala, Ioannis van der Wayen, qui pro philoſophiae et rationis vſu in aſſerenda ſcripturae auctoritate ſteterunt, exortae ſunt, quibus vnus Huberus fortes phalanges, duramque aciem oppoſuit. Quae tamen omnia heic ſpeciatim enarrare noſtri inſtituti limites haud patiuntur, et alibi quaerenda ſunt [f]; fatendum autem λογομαχίας haud paucas litem iſtam auxiſſe, vulnusque facile conſolidandum diduxiſſe, vnde laudabiliter factum ab Hermanno van Halen, theologiae profeſſore Vltraiectino, quod in *Iudicio de poſitionibus quibusdam Franequeranis in claſſe Vltraiectina nupere ventilatis* [g], oſtenderit, quo ſenſu theſes Dukeri, Wayenii, Brouweri ferri queant, et melior interpretationi locus concedi poſſit. Hac enim ratione ad pacem et tolerantiam multi perducti ſunt. Acceſſerunt noui tumultus ex translatis ab Hermanno Alexandro Roëllio notionibus philoſophicis ad doctrinam de generatione filii Dei, deque auctoritate philoſophiae et rationis in theologia, de ſatisfactione Chriſti, de poena peccati morteque &c. quibus dum *φιλοσοφωτέρως* et accuratius recepta dogmata definire voluit, a *τρόπῳ παιδείας* magis,

z) Id Spanhemio obtigit, qui cum more gentis vxore morte ſublata arma gentilitia in atrio ſuſpendiſſet, illa ſublata a Carteſianis ſunt, et illi loco inſcriptum: *Datur vacuum.* Conf. BENTHEM. l. c. c. 4. §. 98. p. 101.

a) L. l. c. 26.

b) Franeq. 1686. 4.

c) Traiect. ad Rhen. 1687. 8.

d) Vid. BENTHEM. l. c. p. 64.

e) In Diſſ. epiſt. de Scripturae S. auctoritate diuina, ex ſola ratione demonſtranda, ad Vlr. Huberum Trai. 1687. 12.

f) Apud BENTHEM. l. c.

g) Trai. 1689. 8.

gis, quam ab ipſa doctrina in eccleſia recepta diſceſſit. Magni inde motus exorti, qui multis turbis philoſophiam cumularunt, praecipue cum ex vtraque parte non ſine pertinacia pugnaretur, ſic vt claſſes et ſynodi eccleſiarum multoties ideo contra Roëllium decernerent; eoque iam fatis functo non quieſcerent. Quae tamen hoc quoque loco exponere, a ſcopo noſtro alienum eſt, conſulendum autem *Iudicium eccleſiaſticum, quo opiniones quaedam Cl. H. A. Roëllii Synodice damnatae ſunt, laudatum a profeſſoribus theologiae in academia Lugduno-Bataua* [h], in qua diſſertatione totius controuerſiae hiſtoria, in annalibus eccleſiaſticis pluribus delineanda enarratur. Tandem, vt plerumque fieri ſolet, exhauſti diuturna litigatione ſpiritus deferueſcere, et inuidia Carteſiani nominis atque perſecutiones mitigari, aſt ex altera quoque parte Carteſianae philoſophiae incrementa ſiſti, et ſubſidere quaſi atque decreſcere coeperunt. Quamuis enim non deeſſent, qui Carteſianam philoſophiam et viua voce et ſcriptis in Belgio propugnarent, inter quos eminuit V. C. Ruardus Andala, theologus Franequeranus [i]: pauci tamen fuerunt, qui ſinceram Carteſii doctrinam exprimerent, et non in multis ab eius ſententia diſcederent. Cuius rationes potiſſimum ab inualeſcente philoſophia eclectica deſumendae ſunt, cum clariſſime viri docti et acuti perſpicerent, etiam ſibi ſuffragii ius in ſenatu philoſophico eſſe, poſſeque iis, quae recte et prudenter a Carteſio dicta ſunt, multa addi alia, aut plane ab eo, vt erat homo, non viſa, aut tradita perperam ideoque mordicus non retinenda. Acceſſere cauſſae aliae, inter quas refert Cl Herm. ab. Elswich [k], quod Carteſiani literas, ad humanitatem ſpectantes, non eo, quo debebant, ſtudio excolerent, qua de re ad Io. Frid. Gronouium conqueritur Mericvs Casavbonvs [l], et poſt eum P. D. Hvetivs [m], qui obſeruat quoque ignorantiam Graecae linguae ab Iſaaco Voſſio Carteſio in Suecia degenti non ſine ignominia fuiſſe obiectam. Aſt quamuis hoc de ipſo forte Carteſio, vni philoſophiae emendationi et matheſi intento valeat, valde tamen veremur, vt de omnibus, eius placita ſequentibus poſ-ſit

Decreſcens Carteſianiſmus.

h) 1723.

i) Orationem funebrem collegae habuit Hermannus Venema, ex qua potiora repetit Muſeum Bremenſe Vol. I. p. 173. Natus eſt Burgwerdiae Friſiae pago 1665. parentibus agricolonis. Illis mature orbatus ob ingenii emicantis ſcintillas, a finitimi oppidi Bolswardenſis praetore et eccleſiaſte ludo literario commiſſus et aetatis anno 15. Franequeram ablegatus eſt, vbi clariſſimorum virorum, Blancardi, Vitringae, Rhenferdi, Marckii, Perizonii, Schotani, Andreae, Wayeni inſtitutione egregie formatus eſt. Sed et Vltraiectinam, Lugdunenſem et Dordracenam ſcholam luſtrauit. Sic pulchre formatus, et S. miniſterio initiatus, eccleſiam Arumenſem, et poſtea Makkumenſem, tum Bolswardienſem curauit. Anno vero huius ſeculi primo Franequeram ad docendam philoſophiam inuitatus, et poſt N. Gurtleri mortem 1713 ſacris literis docendis deſtinatus eſt, obiit 1727, ἄτεκνος. Vir doctus et acutus magnumque Cocceianorum et Carteſianorum decus inter Belgas, quos maximo ſtudio defendit: circa vitae finem Leibnitianis et Wolfianis litibus ſe immiſcens, magnas moleſtias deuorauit. Vtebatur ingenio ſubtiliſſimo, ſed animo ſectario et pertinace. Extant ex philoſophia Exercitationes academicae in phil. primam et naturalem 1708. Syntagma theologico-phyſico-metaphyſicum, 1710. 4. Examen Ethicae Geulingii, 1716. Apologia pro vera et ſaniore philoſophia 1718. Carteſius Spinoziſmi euerſor. 1716. Qu phyſicae 1720.

k) Diſſ. de Fort. Ariſt. in acad. Proteſtant. §. 30. p. 92.

l) In Epiſt. Iſaaci ſubiunctis ab Almeloveenio. p. 17.

m) Cenſ. Phil. Carteſ. c. VIII. §. 7.

ſit affirmari, cum haud paucos nobis Carteſianos enumerent annales literarii, qui elegantioribus non minus literis quam philoſophiae cognitione ornati ſunt. Idem ELSWICHIVS huc etiam refert, viſam fuiſſe Carteſii philoſophiam ſublimiorem, quam capi poſſit; faſſumque eſſe THOMAM BARTHOLINVM [n], *mentem ſuam nimis anguſtam eſſe ad omnium illius ſecretorum cognitionem.* Nobis praecipua cauſſa decreſcentis inter Belgas et Germanos Carteſianiſmi in fatis philoſophiae ſectariae quaerenda videtur; quae ſectam nouitatis, auctoritatis, opinionis praeſidio pleriſque commendatam deprimunt, quamprimum noua doctrinae facies emicat. Certe Carteſianam philoſophiam, quae vrgente Cl. Andrea Petermanno Lipſiae quoque radices egerat, mox ſuppreſſit eclectica philoſophiae facies, circa initia ſeculi labentis reſuſcitata. Et hoc pacto factum quoque, vt, cum illuſtris CHRISTIANVS WOLFIVS, Carteſiana veſtigia ſecuturus, moralem doctrinam a Carteſio derelictam, excolere ſtatuiſſet, ipſe eclectice tandem non vero Carteſiane philoſophatus ſit [o].

Fata Carteſianiſmi in Germania.

Et haec forte cauſſa quoque fuit, cur inter Germanos Carteſii philoſophia parum laetis incrementis vſa fuerit. Nam ad finem fere ſeculi elapſi Ariſtotelica philoſophia multis magniſque ſuſtentata fulcris, vt ſuo loco demonſtratum, ita regnauerat, vt emergere Carteſiana praecepta non potuerint. Circa ineuntis autem ſeculi XVIII auſpicia vix ea ſurrexerat, cum Chriſtianus Thomaſius omnis ſectariae philoſophiae iuratus hoſtis Carteſianam quoque conuellere coepiſſet; quamuis iam ante eum theologi nonnulli, imprimis IOANNES OLEARIVS [p], et IO. ADAMVS OSIANDER praeceptis Carteſii, quae ad theologiam referri tum ſolebant, bellum indixerint, vt alios [q] taceamus, qui infenſis ſignis Carteſianas copias adorti ſunt, enarratos a MORHOFIO [r], STRVVIO [s] aliiſque, qui videndi. Ipſe quoque illuſtris Leibnizius, qui circa iſta tempora nouam philoſophiam conceperat, et cuius maxima fuit in orbe philoſophico exiſtimatio, cum acerrime videret, quibus naeuis Carteſianae philoſophiae praecepta laborarent, eius incrementis inter Germanos obfuiſſe recte cenſetur. Fuit tamen in academiis Proteſtantium vnus et alter, qui fauentes Carteſianiſmo aures praebuit. Nam in ſchola Herbornenſi ille perſonare coepit [t], Bremaeque DANIEL LIPSTORPIVS, editis *Speciminibus philoſophiae Carteſianae* [u], ei patrocinatus eſt, et in eadem vrbe IO. EBERHARDVS SCHWELINGIVS, iuris et philoſophiae naturalis profeſſor, pro Carteſio contra P. D. Huetium modeſte dimicauit [x], id quod Lipſiae quoque

n) De Pulmone p. 84.

o) Vid. Pinacotheca ſcript. illuſtr. noſtra cura edita Dec. I. in elogio illuſtris viri.

p) In Synopſi controuerſiarum.

q) Nulandius, Schulerus, Cyriacus Lentulus, alii.

r) In Polyhiſt. T. II. l. citando.

s) In Biblioth. philoſophica, BVDDEVS Hiſt. phil. c. VI. p. 467.

t) BARTHOLD. FEIND. in Theatro philoſ. p. 315.

u) Vid. BVDDEVS l. c. c. VI. §. 26. p. 463. MORHOF. Polyhiſt. T. II. L. II. P. II. c. 6. p. 295. ſeqq. Edidit etiam Copernicum rediuiuum, ſeu de vero mundi ſyſtemate, Lugd. Bat. 1653. 4.

x) Edidir is Exercitationes cathedrarias in P. D. Huetii Cenſuram philoſophiae Carteſianae Bremae 1690. 8. quas ob auctorem contemnit quidem, at ob modeſtiam laudat HVETIVS de Vita ſua p. m. 162.

quoque factum a Io. Andr. Petermanno [y]: quo loco quoque Michaël Rhegenius [z] et Gabriel Wagnerus [a], Cartesium nostris commendare coeperunt, pertracti eo nomine in controuersiam cum Christiano Thomasio. Halae autem placita Cartesiana ab aliis licet accepta [b], exigua fortuna disseminauit Ioannes Sperlette. Qui vero Io. Christophorum Sturmium Cartesianis accensent, parum accurate loquuntur. Is enim multa quidem Cartesii probauit, in haud paucis autem ab eo recessit [c].

§. XXXIX. Transiit, si nonnullis fides est [d], Cartesiana philosophia ad Transyluanos, Heluetios, Hungaros et Polonos, id quod credi facile potest, memoria recolenti, ex his regionibus haud paucos iuuenes ad academias Batauas conuolare solere, qui cum nouam philosophiam didicissent, vt natura, praecipue iuuenum, nouitatis est auida, eam domum deportatam propagare, seque ista sapientia hactenus ignota efferre sine dubio connisi sunt. Nec a veri similitudine alienum est, doctores et scholasticos, et ecclesiasticos se nouae doctrinae opposuisse, et magistratus commouisse, vt illa publica auctoritate prohiberetur. Nihil enim in his omnibus est, quod non saepe euenerit, et eadem olim fabula lusa est, et ludetur in posterum, nec in his annotandis prolixitate opus est. Enarrandum vero, quid in reliquis regionibus Cartesianae philosophiae contigerit, in quibus viuo adhuc Cartesio eam iam innotuisse supra vidimus. Et in Belgio quidem Hispanorum regis sceptro parenti, maxime Louanii, valde et theologos nonnullos et medicos assertis Cartesii quibusdam contradixisse, habuisse autem ibi quoque sectatores clandestinos ex antecedente narratione constat. Vix autem veri simile videtur, viuo adhuc Cartesio eius philosophiam in istis terrarum partibus ita triumphauisse, vt publice doceretur, praecipue cum potiorem Societatis Iesu partem aduersam habuisset. Ast post Cartesii fata suprema mitiori fortuna eius doctrina gauisa, eaque et in cathedra viua voce, et in libris calamo tradita est. Cuius exemplum esse potest Antonius le Grand, medicus et philosophus Duacensis, qui cum prius Stoicos esset secutus, adeo vt eorum ἀπάθειαν peculia-

Fortuna Cartesianismi in Belgio Hispanico.

y) In Vindicatione philosophiae Cartesianae aduersus censuram P. D. Huetii, in qua pleraque intricatiora Cartesii loca clare explanantur. Lips. 1706. 4.

z) Erat is Transyluanus et circa annum 1688. Cartesiana femina Lipsiae spargere coeperat, editis Specimine logicae Cartesianae, et Claubergii Physica contracta. Illam reprehendit more suo Chr. Thomasius in Introd. in philosophiam aulicam, cui cum ille respondisset non sine sale satyrico, Thomasio in Praef. Logicae Germ. exceptus et plagium ei obiectum est. conf. Bibl. vniu. T. XV. art. 10. p. 320. Stolle Hist. lit. P. II. c. 2. §. 30. p. 449.

a) Vid. Reimmann. Hist. lit. Germ. P. IV. p. 110. seqq.

b) Vid. ill. Iordan. Recueil de literature p. 67. qui logicam eius ex arte cogitandi, reliqua a quodam Benedictino monacho Robert Des Gabets eum accepisse monet. Carus is erat P. Baylio.

c) Dictum de eo parte antecedente. Eius diss. de Cartesio et Cartesianismo extat T. I. Phil. eclect. diss. 3.

d) Val. Alberti Diss. de Cartesianismo et Cocceianismo, Olearius l. c.

peculiari libello [e] commendaret, postea ad Cartesium transiit, et pro eius placitis docte et ingeniose pugnauit, ita tamen, vt scholastico Cartesianam philosophiam habitu ornare conaretur. Quo fine edidit [f]: *Philosophiam veterem e mente Renati des Cartes more scholastico breuiter digestam.* Bruta quoque carere sensu esseque machinas ingeniosa dissertatione propugnauit, et *institutiones philosophiae secundum principia Renati Cartesii noua methodo adornata et explicata* [g] edidit: quin pro Cartesio Samueli Parckero, acriter in Cartesium inuecto respondit, hisque meruit inter primarios Cartesianae philosophiae doctores referri.

Inter Britannos.

§. XL. In Britannorum quoque insulam penetrauisse famam Cartesii, fuisseque qui eum istuc inuitarent, elegantia doctrinae eius captos, supra tradidimus. Ast fuere quidem nonnulli, qui Cartesianismo nomen darent; plures tamen inuenti sunt, qui a noua philosophia abhorrerent; certe eam negligerent. Cuius caussa partim in Peripateticos coniicienda est, partim in Hobbesianos. Et Peripateticam quidem doctrinam, praecipue naturalem, nouis obseruationibus incrustauerat, et elegantiori vestitu ornauerat Kenelmus Digbaeus; ex cuius schola prodiit Thomas Anglus [h], presbyter, qui iam vertente anno CIↃIↃCXLVI. [i] *Institutiones Peripateticas ad mentem summi viri clarissimique philosophi Kenelmi equitis Digbaei* ediderat. Is cum magna animi subtilitate mysteria Scholasticorum rimatus, ab iis secedere et tamen Peripateticismum sequi constituisset, a Digbaeo, cuius opiniones miro consensu amplectebatur, Cartesio viuo adhuc commendatus est, vt cum eo de noua sua doctrina conferret. Qui cum docilem eum nacturum se esse discipulum speraret, mire spe sua delusus est. Valde enim is a dogmatibus Cartesii abhorruit, easque oppugnare, et nouam Peripateticismi Digbaeani rationem sequi, quam Cartesio manus dare maluit. Quod ideo sic euenisse obseruat. BAILLETVS [k], quoniam difficultates theologicas, quas magno numero et subtilitate haud exigua excogitauerat, ille more suo contemsisset, nec ad eas, prout sperabat, respondisset. Multo magis tamen Cartesianismo obstitit Hobbesii philosophia, quae eo tempore magnum puluerem inter Britannos excitabat. Dum enim gens acuta ad domesticum philosophum attendit, et vel populari facie philosophiae eius capta in eius placita descendit, vel ab ea abhorrens impiam esse et iniquam contendit, peregrinae philosophiae aures praebere non potuit. Accidere autem alia quoque ex Hobbesianismo, quae Cartesianae philosophiae apud Anglos funesta fuere. Nempe plurimum quidem distabat doctrina Hobbesii ac Cartesii praeceptis, et in quibusdam quoque e diametro illis erat contraria: e. c. Hobbesius omnem substantiam corpus esse dixit: Cartesius inter corpus et spiritum essentia-

e) Homme sans passion.
f) Lond. 1671. 12.
g) Ibid. 1678. Norimb. 1679. 8. addi potest eius Historia naturalis Lond. 1673. 8. conf. MORHOF. Polyhist. T. II. L. I. c. 15. § 9. p. 114.
h) Consulendus de eo P. BAYLE Dict. T. I. art. Anglus p. 238.
i) Lugduni.
k) T. II. p. 245. Biographiae maioris.

essentiale discrimen intercedere statuit. Ast his tamen, non obstantibus et Hobbesiani ad declinandam inuidiam, conspirare cum magistro suo Cartesianos iactabant, et aduersarii Hobbesii, in eodem impietatis ludo haerere vtrumque, idque agere, vt numinis prouidentiam, operationem, influxum in res mundi huius tollerent, clamabant. Ita factum, vt cum ad commune insulae incendium, quod Hobbesius excitauerat, delendum theologi Britanni certatim concurrerent, et Hobbesii placita telis suis confoderent, Cartesii quoque dogmata simul perimerentur. Maxime autem infestis armis in Cartesium insurrexerunt, theologi Oxonienses magni nominis Radulphus Cudworthus et Samuel Parckerus. Et ille quidem in prolixo *Systematis intellectualis* opere inter clandestinos numinis hostes et Hobbesium et Cartesium numerare, et hunc multis onerare suspicionibus nullus dubitauit. Valde vir doctissimus vrgebat naturas genetrices, quas a Deo productas et instructas diuinae existentiae et sapientiae specimen esse, contra impietatis patronos asserebat. Eas cum proscripti ex naturali disciplina fines rerum non paterentur, et imprimis impressus semel materiae motus, quo mechanicis legibus omnia formari dixit Cartesius, euerteret, in Cartesii placita, tecto quidem plerumque nomine vehementer aliquoties inuectus est, ita tamen, vt facile sentias, virum doctissimum aut non recte Cartesii placita intellexisse, aut ἀνθολκῆς vitio illis ea imputauisse, quae non sine iniuria ei obiiciuntur [l]. Similiter argumentum pro existentia Dei ex idea eius petitum inter sophismata referre, et aliam ei faciem effingere conatus est [m], quae tamen forte ipsi Cartesio iam placuit. Tacemus alia, passim a Cudwortho in eo reprehensa, „qui concedit quidem [n], physicam Cartesii, si partem intuearis mechani- „cam, tam apte, composite sciteque ab ingeniosissimo viro fuisse disposi- „tam et descriptam, vt dubitandum non sit, quin acutissimos veterum, „qui hac via et ratione philosophati sunt, si minus superauerit, certe as- „sequutus sit; ast esse tamen iudicat in ea nonnulla, quo vehementer au- „ctoritatem et dignitatem eius diminuant.“ Inter quae primo loco ponit, quod reiectis naturis genetricibus, vniuersum terrarum orbem, quatenus corporibus constat, ex necessario motu materiae, in minutissimas partes tantum diuisae, ac orbem conuersione sua efficientis, sine vllo intelligentis naturae auxilio et ope extitisse asseueret, sicque admirabilem illum concentum rerumque in orbe existentium ordinem neglexerit, materiam autem necessario existere, ipsaque natura sua infinitam et aeternam esse decreuerit. Quo tamen, Cartesium se inter numinis hostes non referre posse, monet, cum talia suae disciplinae fundamenta iecerit, quibus saluis illi salui et incolumes esse nequeant, quibus cum Deo et religione bellum est. Acrius in Cartesium in insula insurrexit SAMVEL PARCKERVS, qui in elegantibus disputationibus *de Deo et prouidentia diuina* duobus locis [o] oppugnare Cartesii decreta velut religioni et pietati

 inimi-

l) p. 150. m) p. 886. seqq. n) p. 192. o) Disp. III. p. 221. VI. 489. seqq.

„inimica aggreſſus eſt. „Is Carteſium quidem ab initio impietatem ani-„mo non fuiſſe meditatum concedit, ſed putat, cum a vita militari, nul-„lis artibus, niſi mathematicis, eruditus ad literas acceſſiſſet, iisdem me-„chanicis legibus, quibus caſtra et ſtatiua vir ſolertiſſimus exſtruxerat, „mundos quoque extrui poſſe iudicauiſſe: aſt hoc pacto ita philoſophiam „tractauiſſe, vt ſua philoſophandi opinione omnem de naturae opifice „ſcientiam plane ſuſtulerit. Quanquam enim ipſam materiam e qua fa-„ctus ſit mundus hic aſpectabilis, initio a Deo procreatam, in particulas „certae cuiusdam magnitudinis diuiſam, certaque motus quantitate inci-„tatam eſſe voluerit, cum tamen datis iſtis ipſam ſe ſuis legibus neque a „Deo definitis, in hanc vniuerſi fabricam ſponte extruxiſſe concluſerit, „nimis perſpicue Deum, quem rerum opificio praeeſſe praefatus eſſet, ab „eodem penitus excluſiſſe. Atque propterea nonnunquam ſe ſubuereri „fatetur, ne in periculum aut inuidiam veniret, pauca iſta, quae hypothe-„ſi ſuae ſuppoſuit, ſuppoſuiſſe; praeſertim cum eam ab eo principio ex-„orſus ſit, a quo athei omnes exordiantur, veram phyſiologiam a rerum „finibus non eſſe accerſendam. Altero vero loco valde ſuccenſet Carte-„ſio, quod maxima ſui fiducia et aliorum applauſu elatus omnium ſcien-„tiarum inuentionem ſibi arripuiſſe viſus ſit, quippe, cum ſummo in-„genii acumine praeſtiterit, et noua quaedam in geometria inuenerit, „continuo applauſu, quem inde tulerit, adeo elatum fuiſſe, vt ſcientia-„rum fines prouehere non ſatis gloriae cogitaret, niſi et noua omnium „fundamenta iaceret.“ Quod quam inepte fecerit, ex dubitatione eius afferta prolixe demonſtrare conatur. Non afferemus argumenta viri do-ctiſſimi, apud ipſum legenda; ſed id modo obſeruamus, ad inuidiam con-flandum Carteſio nihil vel eloquentiae vel acuminis omittere ſcriptorem celeberrimum, quae cauſſa quoque fuit ANTONIO LE GRAND, vt pe-culiari *Apologia* Parckero *pro Carteſio* reſponderet. Media inter hos in-ceſſit via, tertius ex eadem academia theologus Henricus Morus. Is viuo adhuc Carteſio innotuerat, et haud pauca probauerat, vnde amicum literarum commercium inter eum atque Carteſium enatum eſt. Erepto autem fatorum neceſſitate Carteſio, a Clerſelierio anno CIↃIↃCLV, ad ſer-uandam hanc de Carteſio eiusque diſciplina opinionem erat excitatus. Aſt quamuis inique ferret, Carteſium impietatis poſtulari, non dubitauit tamen meditationibus Carteſii fortiſſimas obiectiones opponere. Inde enata ſubtiliſſimo viro *epiſtola, quae apologiam complectitur pro Carteſio, quaeque introductionis loco eſſe poterit ad vniuerſam philoſophiam Car-teſianam* [p]. In ea Carteſium quidem aduerſus ſtolidos et imperitos cen-ſores defendit, aſt et in nonnullis virum magnum non ſatis attentionem probauiſſe, in aliis nimis prudentem eſſe affectauiſſe, in quibusdam ma-thematicam certitudinem nimis quaeſiuiſſe, hisque ex fontibus errores quos-

p) Cum hac epiſtola comparandum eius Enchiridion metaphyſicum, quaeque de eius ſyſtemate metaphyſico in Parte antecedente diximus, conferenda cum Carteſiano, vt diſcrimen inde appareat.

quosdam admiſiſſe contendit. Valde vſſit haec epiſtola Carteſianos, praecipue quod inter mille laudes, quas in Carteſium Morus cumulat, contendere tamen ſategerit, quaedam aſtute ad ſaluandam hypotheſin excogitaſſe Carteſium, non vero ſerio ea tenuiſſe. Qualia eſſe credit aſſerta: bruta eſſe meras machinas; fines rerum non eſſe inueſtigandos, quibus Carteſium, putat, ſibi praecauiſſe ab importunis ſciſcitationibus et odioſis quaeſtionibus hominum captioſorum. Omittimus alia apud ipſum legenda: Grauem ideo dicam Moro ſcripſit BAILLETVS [q], et neſcio cuius leuitatis accuſauit, quod poſt inuidendas laudes magiſtrum iſta inuidia cumulauiſſet. Aſt quod Carteſianis diſplicuit, placuit viris doctis, partis ſtudio non addictis, qui talia Morum dubia obieciſſe obſeruant, quibus ſoluendis hactenus Carteſiani impares fuerint [r]. Qua de re illi conſulendi ſunt, quos in Mori vita, *parte huius Tomi praecedente* excitauimus. Iſta autem theologorum contentione factum eſt, vt cum impietati late tunc inter Anglos graſſanti fauere videretur philoſophia Carteſiana, illa in academia Oxonienſi prohiberetur, id quod tamen in Cantabrigienſi factum non eſt [s]. Nihil autem fortunae Carteſianae phyſiologiae magis obſtitit, quam quae hoc ſeculo vergente magnis luminibus ornata prodiit phyſica Newtoniana. Ea enim cum hypotheſes, experientia et rationibus munitas Carteſiano ſyſtemati opponeret, in contrariam ſententiam, tanto duce praeeunte deflectere coepit Britannorum natio, et tantum non exſpirauit Carteſianiſmus inter Anglos. Reuocauit enim Newtonus vacuum, quod Carteſius proſcripſerat, cumque is ex ſolo impulſu corporum naturalium motum deriuaſſet, ille repulſum et attractionem inter rerum naturalium cauſſas retulit, et duritiem atque grauitatem, qualitates eſſe eſſentiales ſtatuit, qua ratione non potuit non vortices Carteſii reiicere. Quae ab eo tempore Carteſianos in Gallia viuentes cum philoſophis Anglis mire commiſerunt [t], quae tamen hoc loco enarrare, ob inſtituti rationem et paginae anguſtiam non licet.

§. XLI. Ex Britannia in Galliam transfretantibus varia et diuerſa Carteſianae philoſophiae fortuna occurrit. Et quibus quidem fatis, viuo adhuc auctore vſa fuerit, ſupra iam enarratum eſt, expoſitumque, haud paucos ſectatores et admiratores eam fuiſſe nactam. Conditore vero ſublato non nihil eius incrementa ſufflaminata ſunt, Roberualio, qui Vatiniano contra Carteſium incenſus odio erat, et Gaſſendo rationibus et diſputationibus eius auctoritatem imminuentibus. Addi his poteſt Petrus Daniel Huetius Abrincenſium epiſcopus, vir longe doctiſſimus, magnaeque in ciuitate erudita exiſtimationis. Is primo quidem poſt deſertam philoſophiam ſcholaſticam in Carteſii caſtra tranſierat, vt ſupra in vita *Fata phil. Carteſianae in Gallia.*

Mm 3 eius

q) L. VII. c. 15. p. 261.
r) RAPIN Reflexions ſur la philoſophie p. 284. Nouvelles de la rep. des lettres 1684 p. 301.
s) FEIND. Theatr. philoſ. p. 317.
t) Conf MONMOR. Diſſ. ſur les principes de phyſique de Mr. de Cartes comparez a ceux des philoſophes Anglois; Europe ſauante 1718. Oct. art. 3.

eius dictum, aſt poſtea ad ſcepticos defecit, et fortiſſimas phalanges in *Cenſura philoſophiae Carteſianae* ei oppoſuit, vt ſuo loco dictum. Cui rei pondus addidiſſe Ieſuitarum amicitiam, qua intima Huetius fruebatur, admodum veriſimile eſt. Horum enim auxilio, vt ipſe fatetur, ad ſcepticiſmum delatus eſt, cuius ope potiſſimum Carteſianiſmum euertere conatus eſt. Plurimum autem Carteſianae ſcholae hi inſultus Huetiani nocuerunt. Magna enim auctoritate et eruditionis opinione viuebat Pariſiis Huetius, qui cum in argumento potiſſimum theologico Carteſianam diſciplinam in ſuſpicionem adduxiſſet, eamque ridiculam quoque facere excogitatis fabellis Mileſiis, ſtuduiſſet, effecit, vt qui ὀρθοδοξώτεροι videri cuperent, ab aperta Carteſianiſmi profeſſione deſiſterent [u]. Non potuere tamen radices quas Carteſianiſmus in Gallia egerat euerti, cuius variae cauſſae poſſunt afferri. Et primo quidem, ad eius exiſtimationem plurimum contuliſſe ſtudia diſſidentium partium, recte obſeruatum HVETIO [v]. „Alii „enim Peripateticam tuebantur doctrinam, a multis iam ſeculis in ſcholis „receptam, alii eam peſſumdare conabantur et exſtinguere, futurum rati, „vt vna quoque patronos eius et defenſores in contemtionem adduce„rent [x].“ Deinde ſtudium phyſicum et mathematicum haud parum Carteſianam diſciplinam commendauit, cum iam pridem Gaſſendus virique docti alii animum eruditis adieciſſent, aliquid noui in iis doctrinae generibus audendi. Ipſi quoque Carteſii ſequaces, praecipue, qui hominem viuum nouerant, de amplificandis ſectae huius limitibus ſummopere fuerunt ſolliciti. Erant autem tum, magna eius ſectae columina, teſte HVETIO [y], Claudius Clerſelierius et Iacobus Rohaltus [z], quibus tertius addi poteſt, Petrus Syluanus Regis. Et ille quidem viuum Carteſium magna veneratione proſecutus erat, et mortuum deinde conſtanter coluit, cui ſtudio Carteſiano quoque opera Carteſii poſthuma debemus, vt ſupra dictum. Qui cum perſpicue et eleganter Carteſii placita poſſet exponere, et moribus vteretur humaniſſimis atque iucundiſſimis [a], non modo aduerſariorum Carteſii amicitiam meruit [b], ſed et Carteſianae factionis incrementa valde promouit. Adeo vero huius philoſophi ſapientiam deperibat, vt et filium ea inſtitueret, mature tamen ſibi iterum ereptum, et ob praeclaram Carteſianae eruditionis notitiam filiam Rohaltio elocaret, in matrimonium teſte MARVILLIO [c]. Et hic quoque philoſophus plurimum ad promouendam philoſophiam Carte-

u) Comm. de Rebus ad eum pertin. L. VI. p. m. 162.

v) loc. cit.

x) Reſpicit ſine dubio Ieſuitas.

y) loc. cit.

z) Fuit is Ambianenſis, vir doctus et ingenio praeditus philoſophico atque mathematico, quibus poſtea eruditionis partibus eminuit. Maxime autem phyſicae diſciplinae addictus, meruit laudes diſcipuli P. S. REGISII in diſc. de Hiſt. phil. p. 203. laudantis, „quod ex principiis Carteſianis pleniſſime ſcripſerit de materiis, quas leuiter „duntaxat perſtrinxerat Carteſius quodque expe„rientiae teſtimoniis hypotheſes eius firmauerit.“ Contaminauit tamen hanc gloriam eruditionis philoſophicae moribus paedagogicis, vnde ridicula nonnulla de eo narrantur, et traductus in ſcenam eſt a Molierio.

a) VIGNEVL MARVILLE Mel. de lit. T. I. p. 379. ed. rec.

b) HVETIVS l. c.

c) loc. cit.

Carteſianam inter Gallos contuliſſe cenſendus eſt. Is a Clerſelierio ex mathematicorum circulis, quibus feliciſſime ſtudium operamque ſuam addixerat, quasque publice profitebatur ad Carteſiana ſubſellia traductus erat, cum libros Carteſianos nonnullos, a ſe Gallice verſos ei legendos examinandosque exhibuiſſet. Cum enim ingenio frueretur acerrimo, et profundae meditationi aſſueto, ſyſtema philoſophicum Carteſii a fundamentis rimatus, noua tandem lumina nactus eſt, eaque viua primum voce cum philoſophiae cultoribus communicauit: deinde ſcripto tradita, et obſeruationibus aucta, in *Inſtitutionibus Phyſicis* [d] vulgauit, quae magno eruditorum plauſu exceptae ſunt. Horum et ſimilium ſtudio factum, vt viri quoque ſummi et munerum auctoritate illuſtriſſimi Carteſianae doctrinae fauere pergerent. Inter quos imprimis magna nomina Iacobus Benignus Boſſuetus, et Hubertus Mommorius notandi ſunt. Et de illo quidem hoc nobis tradit HVETIVS [e]: „Iam diu erat, „cum ſe Carteſianis partibus addixerat Benignus Boſſuetus, tum „Condomenſis, et deinde Meldenſis epiſcopus. Studium certe ille „ſuum palam diſſimulabat ſatis caute: at priuatim aliquando ſuper „nonnullis dogmatis huius capitibus, amicae quidem, at acres ta„men habitae fuerant inter nos concertationes. Ad eum nihilominus „officioſe miſi libellum meum aduerſus Carteſii figmenta procuſum; ad„iunctis etiam literis, pro veteri noſtra et frequenti conſuetudine, in „quibus ſcriptum erat, dubitare me, acceptumne ei foret huiusmodi mu„nuſculum, probatis ei et placitis ſententiis tam aduerſarium; at officii „tamen mei priſtinaeque noſtrae amicitiae rationem mihi ante omnia ha„bendam duxiſſe; ac porro ſperare me, in hac opinionum diuerſitate „nullam interceſſuram animorum disiunctionem. Reſpondit ille, ali„quantulum, vt videbatur ſubiratus, vix poſſe ſe ferre aequo animo ſcri„pſiſſe me probare ſibi Carteſianam doctrinam, quam officere fidei in „ſcriptione mea ipſe praedicauerim. At ego contra ſubieci ſtatim per „aliam epiſtolam, perſpectum habere me quam recti eſſent et integri „ipſius de fide ſenſus, quos et ſcriptis et dictis tot iam ante annos decla„raſſet; neque plus me voluiſſe aut potuiſſe detrahere ex eis, cum Carte„ſio fauere eos dixi, quam detrahitur ex integritate fidei ſancti doctoris „Thomae Aquinatis cum Ariſtotelis, vel ex illa vetuſtiorum patrum ec„cleſiae, cum Platonis dicuntur ſequaces fuiſſe.“ Hactenus Huetius, ex cuius verbis manifeſtum eſt, Carteſianam quidem doctrinam mire viris ſummis inter Gallos placuiſſe, aſt preſſam heterodoxiae accuſatione et ſuſpicione, non potuiſſe ſe publice efferre, ſed clanculum habitam eſſe atque aſſertam. Idem de Ludouico Huberto Mommorio obſeruandum. Is enim cum, quod in antecedente parte notatum, Petro Gaſſendo, quem hoſpi-

d) 1671. Lond. 1682. Bruxel. 1708 Conf. A. E. 1713. p. 444. Latine vertit Theoph. Bonetus, annotationibus auxere Samuel Clarcke et Ant. le Grand. Conf. MORHOF. Polyhiſt. T. II. L. I. c. 15 § 9. p. 114.

e) loc. cit.

hoſpitio et domeſtico rerum vſu exceperat, aſſentiri crederetur teſte eodem HVETIO [f] occulte tamen fauebat Carteſio, cui palam aduerſabatur Gaſſendus; nec aliam ob cauſſam creditus eſt conuentum philoſophorum apud ſe inſtituiſſe, quam vt eorum animos Carteſianis dogmatis aſſuefaceret, et in hanc ſectam ſenſim pertraheret. Maxime autem Carteſianae philoſophiae fauit congregatio oratorii; cuius conditorem, ampliſſime cupiuiſſe Carteſio in huius vita dictum eſt. Inde enim factum, vt magni ex hac congregatione philoſophi exiſterent, qui lumina Carteſiana inſigni ſplendore auxerunt. Iter quos agmen ducit Nicolaus Mallebranchius infra commodiore nobis loco enarrandus [g]. Sed et Ianſeniſtarum agmina, et imprimis eorum primipili in Carteſii caſtris militauerunt, notaque ſunt inter Carteſii aſſeclas magna Nicolii, Arnaldi Paſchalisque nomina: qui licet in nonnullis tritam ab eo viam relinquerent, in pleriſque tamen eius pincipia ſecuti ſunt, iisque nouas obſeruationes inaedificarunt. Et Arnaldum quidem contra meditationes Carteſii obiectiones nonnullas tradidiſſe Merſenno, ſupra retulimus; aſt eo modo, vt Carteſium maxime illum feciſſe BAILLETVS [h] teſtatus ſit; qui et alibi [i] monet, Arnaldum ante edita a Carteſio principia philoſophica iam ſimilem doctrinam fuiſſe profeſſum, qua ratione ductus inter Carteſianos Arnaldum referri poſſe negat P. BAYLE [k]. Aſt aut dicis gratia, et ad conciliandum Carteſio Ianſeniſtarum applauſum, haec attulit Bailletus, aut de nonnullis tantum capitibus id intelligendum eſt. Arnaldum enim reliquosque portus Regii ſocios ita Carteſium ſibi in philoſophia ducem elegiſſe, vt eius placitis obſeruationes proprias ſuperſtruerent, ex *Arte cogitandi*, quod iſtorum philoſophorum opus eſt, ſatis intelligitur: quamuis non omnia probarent, et ipſe Arnaldus magna vehementia in Mallebranchii hypotheſes inſurgeret, vt infra dicetur. Nihil autem magis probat, quam addicti Carteſianiſmo Ianſeniſtae fuerint, quam lites inde inter ipſos et Ieſuitas enatae, quae incrementa philoſophiae Carteſianae haud parum ſufflaminarunt, vt taceamus eorum vehementiam contra Voëtium eiusque aſſeclas, Carteſii aduerſarios religionis obtentu acerrimis velitationibus demonſtratam. Rem paucis ita habe: Eſſe ſudem Ianſeniſtas in oculis Ieſuitarum nemo ignorat, niſi rerum recentiori aetate in eccleſia geſtarum plane rudis et ignarus. Fecit illud animorum diuortium, vt quibus poſſent modis ſe laceſſerent inuicem, et imprimis pati Societas non poſſet, quod iſtud Ianſeniſtarum ſodalitium iuuentutem literas elegantiores atque philoſophiam non ſine laude plauſuque diſcentium doceret, vnde nonnullae cenſurae prodierunt, quibus ſatis manifeſte animum in illos acerbum Societas demonſtrauit [l]. Ergo quae a Ianſeniſtis

f) loc. cit.

g) Eum tamen in nonnullis a Carteſio deſciuiſſe obſeruatum REGISIO l. c.

h) l. c. p. 184. Conf. PERRAVLT Hommes illuſtres p. 57. 58.

i) T. II. Operis maioris p. 124.

k) Dict. T. I. art. Arnaud not. Cc. p 348. Conf. DANIEL Voyage du monde de Des-Cartes P. III. p. 204. 205.

l) Vid. BAYLE Dict. T. III. art. Nicolle not. E. p. 504.

ſeniſtis recepta erat, Carteſiana philoſophia eo magis illam inuidiam ſenſit, quo magis iam viuente Carteſio Ieſuitae ab ea ſe abhorrere eſſent profeſſi. Ita vero non ad hos ſolos, ſed ad omnes Carteſii ſequaces iſta aduerſitas tranſiit, inque id conniſi ſunt ſocietatis ſodales, vt totam Carteſianam doctrinam inuiſam redderent, atque ſuſpectam. Occaſionem autem nacti ſunt egregiam ex transſubſtantiationis, quam vocant dogmate, et explicatione Carteſianorum modi praeſentiae glorioſi corporis Chriſti in altaris ſacramento. Nam Carteſium ab ipſo Arnaldo ideo reprehenſum eſſe, quod modus huius praeſentiae a Tridentini concilii patribus definitus cum notione corporis a Carteſio data conſiſtere non poſſet, eum vero peculiarem excogitauiſſe explicationem, vt oſtenderet, hoc non obſtante et reiecto licet inſulſo accidentium commento, eundem praeſentiae modum, qui transſubſtantiationis voce definitur, ſaluis ſuis principiis conſtare poſſe, ſupra ex inſtituto explicuimus. Aſt aliorum non idem de Carteſii explicatione iudicium fuit, et minime omnium Ieſuitarum, qui peruerti corrumpique ſenſus puros eccleſiae Romanae et ad nouitates philoſophicas inepte trahi clamabant, ſicque ἑτεροδοξίας ſuſpicione partes Carteſianas vehementer premebant. Quod ne ſolis rumuſculis et intra auditoria perſonaret, prodiit ex hoc ſodalitio Valeſius, qui peculiari libello Carteſianos eo nomine aggreſſus eſt: cuius rei hiſtoriam cum in Vita P. Baylii iam enarrauerimus, actum non agemus, ſed lectorem ad *partem priorem huius tomi* remittimus. Effecerunt autem iſtae Ieſuitarum contentiones, vt vehementi inuidia laborare Carteſianiſmus inceperit, quique illi adhaererent, de fide temerata apud pleroſque male audirent, magniſque motibus curſus Carteſianae factionis laetiſſime hactenus graſſantis ſufflaminaretur. Cuius eſſe exemplum poteſt, quod Petrus Syluanus Regis [m], vir

m) Editus eſt in lucem inter Aginnenſes, (Saluetat de Blanquefort) Petrus Syluanus Regis anno 1632. Poſitis litterarum et philoſophiae rudimentis apud Ieſuitas Cadurci, theologiae in alma Pariſienſi operam dedit. Ibi occaſionem nactus ab ore Iacobi Rohalti pendendi, Carteſianam philoſophiam amplexus eſt, eamque paucis menſibus totam perdidicit. Deinde ad Toloſanos delatus anno 1665. conuentus Carteſianos inſtituit, a pleriſque viris doctis, immo a foeminis quoque honeſtioribus frequentatos. Naraturque in Nouis liter. Hamburg. 1707. p. 228. eum aliquando diſſertationem philoſophicam, ſecundum principia Carteſii Gallica lingua exaratam in eo conuentu publice ventilaſſe, eamque foeminae Toloſanae, ex primariis, quae philoſophiam Carteſianam ipſo magiſtro didicerat, tuendam tradidiſſe: eam autem magna cum laude et eruditionis gloria obiectionibus virorum doctiſſimorum reſpondiſſe. Ita vero Toloſanis factus cariſſimus, ſtipendium publicum ex aerario meruit. Valde autem fauentem ſibi habuit marchionem Vardeſium, qui cum Carteſianam philoſophiam eſſet amplexus, eum Aquas Mortuas, cui vrbi agroque praeerat, traduxit, quo auctore quoque Montempeſſulanum anno 1671. tranſiit, et Carteſianam doctrinam magno applauſo in ſynodis eius philoſophiae cauſſa inſtitutis propagauit. Tanto etiam virorum doctorum conſenſu et admiratione in aedibus Lemeryanis anno 1680. ſimiles conuentus Pariſiis inſtituit, vt locus auditores non caperet. Vix autem ſemeſtri ſpatio Carteſianam philoſophiam hoc pacto docuerat, cum Valeſio Ieſuita Carteſianos heterodoxiae accuſante, coelumque et terram miſcente, Regiſius conuentus eiusmodi habere prohiberetur. Vid. DES MAIZEAUX Vie de Mr. Bayle p. 25. Nempe Regio mandato iniunctum fuiſſe profeſſoribus Pariſienſibus Carteſio fauentibus ab archiepiſcopo, vt iuxta cenſuras academiae, et decreta ſenatus regni Ariſtotelicam philoſophiam preſſius ſequerentur, refert PELLISSONIUS Lettr. de la tolerance T. IV. p. m. 345. Ipſe tamen archiepiſcopus Regiſio valde fauens multoties priuatum cum eo colloquium inſtituit. Patronis

vir doctus et acutus, quique eo tempore inter Carteſianos facile principatum tenebat, metu compulſus ſit, conuentus philoſophicos, quos eo tempore magna audientium frequentia et approbatione inſtituerat, dimittere, Mallebranchius autem et Bernierus, quos nomine aggreſſi erant Ieſuitae, omnes ingenii neruos et machinas quascunque adhiberent, vt nihil ſe in eccleſiae ſuae fidem doctrinamque peccaſſe demonſtrarent. Et haec cauſſa quoque fuiſſe videtur, cur philoſophi nonnulli, qui Carteſio fauebant, ſub Gaſſendi potius, atomiſticam philoſophiam minori inuidia diſſeminantis ſymbolis latere, quam Carteſianum nomen affectando perſecutiones pati voluerint; qualem fuiſſe Laurentium de Memes [n], qui marchioni Vardeſio Carteſianam philoſophiam tradidit, Bernierium, Mommorium alioſque, memoriae eius aetatis literariae teſtantur. Ceterum non Pariſiis tantum Carteſianos haec tempeſtas ſuppreſſit, ſed Cadomi quoque academia, et imprimis Petrus Callyus eam ſenſit,

Patronis autem intercedentibus, ſuperatiſque difficultatibus veniam tandem nactus edidit, 1690. Syſtema philoſophiae, logicam, phyſicam, metaphyſicam et ethicam ſecundum principia Carteſii complexum, vid. A. E. 1692. p. 135. 179. Notauit in iis, haud pauca Io. Baptiſta du Hamel, cui tamen auctor 1692 reſpondit, et ad Carteſianae philoſophiae cenſuram ab Huetio editam nonnulla eodem anno regeſſit. Id quod adeo moleſtum habuit Hvetivs, vt fabulam illam iocularem de Carteſii hiſtoria ſuo loco enarratam Regiſio inſcriberet, et ſale ſatyrico ita hunc philoſophum perfricaret, vt ipſe in Comm. de vita ſua p. 163. fateatur, „ neque perſonae ſuae neque dignitati „conueniſſe, mimicis huiusmodi iocis popello „literato luſus praebere, ideoque ſedulo cauiſſe, „ne nomen ſuum innoteſceret. " Teſtis tamen hoc ipſo eſt epiſcopus Abrincenſis, inter praeclariſſima Carteſianae ſcholae ornamenta eo tempore numeratum fuiſſe Regiſium, Anno 1699. ſcientiarum academiae adſcriptus eſt. Tanta autem eius exiſtimatio fuit, vt teſte Fontenellio in Hiſt. renouatae academiae regiae ſcientiarum p. 177. Marchio Vardeſius genero ſuo duci de Rohan in teſtamento iniungeret, vt in ſua familia eum ad mortem vsque aleret, in qua etiam 1707 menſe Ianuario obiit. Idem Condaeum quoque principem, ducem Albanenſem, alioſque principes viros ei vehementer fauiſſe obſeruat. Conf. Stollivs Hiſt. lit. P. II. c. 1. §. 95. p. 411. Act. philoſ. Vol. I. p. 1062. Quamuis autem Carteſium ſequeretur, tantum tamen abeſt, vt ſeruili ſtudio in eius verba iurauerit, vt non modo innumera addiderit, ſed in haud paucis quoque ab eo receſſerit, experientia et meditatione meliora ſuggerentibus, vt recte obſeruatum Clerico Bibl. vniu. T. XXI. P. I. p. 74. ſeqq. P. II. p. 28. Qui ſenſus eclecticus quoque ex diſſertatione praeliminari ſatis patet, qua philoſophicam hiſtoriam pulcherrime, licet breuiſſime ſtrictimque enarrauit, vt T. I. p. 37. dictum. Cuius interpres Latinus, magnas in eum laudes licet ore valde barbaro cumulauit. Edidit Regiſius quoque 1704 Tractationem de Concordia rationis et fidei. Praeter Regiſium autem inter Carteſianos illuſtres numerat Franciſcum Bayle, profeſſorem Toloſanum Morhofivs Polyhiſt. T. II. L. I. c. 15. §. 9. p. 114. cui debemus Syſtema philoſophiae vniuerſale 1669 editum, et Inſtitutiones phyſicas 1700. 1703. 4. vid. A. E. 1702. p. 387. ſeqq. 452. ſeq.

n) Meminit Carteſiani cuiusdam cuius nomen tacet perſonatus Marvillivs Melange de liter. T. I. p. 381. 382. quem, ait, fuiſſe marchionis Vardeſii in Carteſiana philoſophia praeceptorem, inque eo philoſophandi genere excelluiſſe; deſeruiſſe autem ordinem religioſum, et more Mallebranchii in ſolitudine illuminationem Carteſianae philoſophiae expectauiſſe; valde vero excoluiſſe hiſtoriam inſectorum, et artium mathematicarum praecepta duci L--- tradidiſſe, tandem ſine ſacramentorum vſu ſubito vita emigraſſe. Eſſe hunc Laurentium Meſmam, qui relicto Carthuſiano ſodalitio ſub nomine aſcititio Michaëlis Neuraei latuit, ex Hvetii Comm. de rebus ad eum pertinentibus L. III. p m. 70 facile conſtare poteſt. Narrat enim eo loco Abrincenſium epiſcopus, hunc Michaëlem Neuraeum, (cuius in Gaſſendi hiſtoria facta eſt mentio, eo quod Gaſſendi partes contra I. B. Morinum defendiſſet) veniſſe Cadomi cum principibus Longauillanis adhuc pueris; quorum regendis ſtudiis fuerit praefectus. Exque Chaeuraei Miſcellaneis refert, fuiſſe eum natum Iulioduni in Pictonibus, Laurentium Meſmam vero nomine dictum, Carthuſiano nomini ſolemnibus votis adſtrictum, totoſque triginta annos apud Burdigalenſes egiſſe, et vitae tandem huius ac germani nominis pertaeſum, aliam induiſſe perſonam, ac Lutetiae demum Michaëlem Neuraeum factum, nouoque cultu ornatum prodiiſſe. Huic enim Huetii narrationi circumſtantiae a Maruillio allatae omnino conueniunt.

ſenſit. Qui cùm prius philoſophiam Ariſtotelicam diu docuiſſet, tandem in Carteſianae philoſophiae adyta, narrante Hvetio [o], „ſe inſinuauerat, „tamque vehementi in eam ſtudio exarſerat, vt tradita a ſe tot annos praecepta „et dogmata palam eiuraret, nec aliud quicquam creparet, vel in publicis le„ctionibus vel in priuatis colloquiis, quam Carteſium. Is enim, eodem aucto„re valde, vti dictum, Ieſuitarum factione fauente, narrante tam inconſidera„te tamque licenter id fecit, vt cum rerum ſacrarum attingeret doctrinam, „minime temperaret ſibi, quin eam quoque reſpergeret Carteſianis com„mentis et corrumperet. Id quod ipſi demum noxae et dedecori fuit, „atro carbone ſeueraque cenſura notato.“ Quin et reliquis profeſſoribus Carteſio fauentibus regis mandato ab archiepiſcopo Pariſienſi ſerio iniunctum eſt, vt dimiſſo Carteſianiſmo ex lege ſenatus regni atque vniuerſitatis Ariſtotelem ſequerentur [p]. Ita vero vbique triumphante in Carteſianos Ieſuitarum inuidia cedendum quoque tempeſtatis furori fuit congregationis oratorii patribus, quos auide Carteſianiſmum amplexos fuiſſe ſupra diximus. Illi enim tandem ſolenni conuentione cum Ieſuitis pacti ſunt, de non amplius tradendo Carteſianiſmo vel fauendo Ianſeniſmo, cuius conuentionis exemplum in collectione tractatuum ad hanc controuerſiam pertinentium, quam P. Baylio [q] debemus, occurrit, vt in eius vita dictum, vbi plura quoque huc pertinentia allata ſunt, ad quae breuitatis cauſſa lectorem remittimus. Neque id in ſola regni metropoli factum, ſed Carteſianae philoſophiae in aliis quoque academiis Galliae ſimile fatum extitit, et imprimis Cadomenſis academia, ſeueros ſuperiores experta eſt, ſine dubio quod Callyus imprudentia ſua eos irritauiſſet. In ea nempe ſchola anno cIɔ Iɔ c LXXVII Carteſiana doctrina, velut heterodoxa publice interdicta eſt, quamuis in aliis vniuerſitatibus, quas vocant, idem rigor nondum obtinuiſſet [r]. Paulo tamen poſt in Andegauenſi idem edictum eſt, cumque regis auctoritas, qua Ieſuitae tum ex voto vtebantur, accederet, ad alias quoque academias ſimilia mandata dimanarunt. Cuius perſecutionis, quae Carteſianiſmum in Gallia tum vehementer afflixit, occaſionem Ieſuitae nacti ſunt, ex patrum congregationis nonnullorum imprudentia, qui cum Carteſianae diſciplinae vehementer eſſent addicti, publice eam profiteri, et ad ſacram quoque doctrinam transferre nulli dubitarunt. Eos itaque tum in aula, tum apud congregationis praefectum generalem Senaltium heterodoxiae accuſarunt, effeceruntque, vt in academia Andegauenſi aliisque regni locis, vbi patres congregationis docebant, illi a ſuperioribus Carteſianam philoſophiam profiteri prohiberentur [s]. Qui licet peculiari epiſtola ad generalem ordinis data, vehementer orarent, vt, cum ducenti fere eſſent, qui de Carteſiano-

o) l. c. p. 16.
p) Pellisson l. c.
q) Conf. Des Maizeavx. Vita Baylii p. 25.
r) Daniel Itin. Carteſii per mundum P. III. p. 193.

s) Vid. Collectio eorum, quae geſta ſunt in academia Andegauenſi, quae 1677. prodiit, Daniel l. c. quem tamen fuiſſe Ieſuitam, Lectorem merito recordari iubemus.

tesianorum dogmatum veritate essent conuicti, liceret ipsis suis luminibus suaque libertate sentiendi vti, superare tamen Iesuitarum insultus et potentiam non potuerunt; coactique sunt, inita conuentione cum Iesuitis, vti dictum, Cartesianae philosophiae nuntium mittere, accedente decreto ordinis, vt a Cartesianis et Iansenianis hypothesibus sibi cauerent. Et hoc quidem pacto Cartesianae philosophiae fortuna, potentia societatis et insidiis grassantibus in academiis Galliae, quae Romanae ecclesiae decretis addictae sunt, euersa diu est. Nec laetior ea fuit in academiis Galliae reformatis. In quibus cum passim Cartesiana dogmata personarent, (P. Bayle enim eam Sedani docuisse suo loco dictum) factum tamen artibus eorum, qui pellere regno partibus Reformatorum addictos studebant, vt academiae istae mature soluerentur, tandemque omnis reformatorum turba Gallia, reuocato edicto Nannetensi, eiiceretur, quo pacto factio Cartesianae philosophiae contraria, quam Iesuitae tunc in aula Gallica potentissimi, maxime formabant, et sustinebant, plenissime triumphauit. Paulo tamen laetior fortuna circa finem seculi elapsi Cartesianam philosophiam arrisit, languente tandem et desidente inuidia, quae Cartesianos presserat. Cum enim nec Cartesiani, Mallebranchius, Regisius similesque, seruili studio soli Cartesio adhaererent, sed eclecticos potius philosophos referre cuperent; et studium philosophiae naturalis apud exteros valde cultum et ab academia scientiarum regia eleganter promotum cogeret Iesuitas, comtioris philosophandi generis gratia scholasticam philosophiam tandem ex parte deserere, ne soli in pristino sterquilinio desipere viderentur, nonnulli ex ea societate viri docti in Cartesii disciplinam, licet moderata ἐκλέξει traducti sunt, aliique ecclesiasticis muneribus aucti hunc auctorem sequi non erubuerunt, vnde Laualii, Rabuelis, Rapini, Catelani aliorumque haud ignota sunt nomina, quorum studio et eruditionis elegantia factum est, vt cum Cartesianismus fere desierit inter gentes alias, magni nominis Cartesianos exhibeat Gallia, qui pro his partibus contra Newtoni et Leibnizii asseclas magno animo magnaeque doctrinae speciminibus militarunt. Tacemus Mallebranchii sectatores, quos nostra aetate inter philosophos Gallos nomen haud vno specimine extulisse, annales literarii abunde testantur.

Fata Cartesianae philosophiae in Italia.

§. XLIII. Restat philosophiae Cartesianae fata perquirentibus Italia; in Hispania enim his literis honorem non haberi et in academiis infelix tantum scholasticae philosophiae lolium sterilesque dominari auenas ex Cl. MAIANTII [f] querimonia nouimus. Italia autem, quamuis elegantiorum literarum alma mater recte audiat, Cartesianae tamen philosophiae nouitatem ob caussas notissimas, tum quidem ferre non potuit. Vix enim penetrauerant meditationes Cartesii Romam, Alpesque superauerant, cum XII Cal. Dec. anno CIↃ IↃ C LXIII [t] a S. congregatione cardinalium

f) In Vita Iac Martini eius Epp. praemissa.
t) Annum 1643. ponit FABRICIVS in Syll. script. de V. R. C. p. 328. not.

dinalium decerneretur, ne eas vel scripta atque opera Cartesii alia, quis cuiuscunque gradus vel conditionis in posterum vel imprimat vel legat vel retineat; quo pacto albo librorum prohibitorum inscripta, et nigro commate insignita sunt. Magno id Peripateticae et Scholasticae philosophiae commodo factum est, quae his fulcris sustentata passim in ea regione triumphauit. Ast cum magna et excelsa ingenia ad naturalem potissimum philosophiae partem excolendam neruos omnes intenderent, idque desertis nugis Scholastico-Peripateticis legibus mechanicis experientia firmatis facere conniterentur [u], non modo quicquid veritatem sectae studio superiorem habuit ad seligenda ea, quae in Cartesii doctrina recte dicta sunt, liberali studio se conuertit, et quod opportune nuper nonnemo monuit [x], nouae philosophiae sectatores post diuturna cum Scholasticis certamina ad tranquillum tandem pacis portum peruenerunt, quo pacto ex Cartesii disciplina transsumtum est, quicquid cum ratione et experientia conuenire deprehensum est, nec bruta amplius fulmina incutere metum potuere: sed et inuenti sunt, qui Cartesii meditationes et philosophemata publice defenderent. Id quod exspirante seculo elapso fecisse Michaëlem Angelum Tardellam, professorem Patauinum, et pro Cartesii de anima placitis ex Augustino disputauisse, respondisse vero Matthaei Georgii obiectionibus contra philosophiam Cartesianam auctor est Petrus Bayle [y]. Eandem tibiam cum aduersus Cartesianos et recentiorem philosophiam omnem inflasset, Ananus quidam, Bibliothecarius Casanetensis Romae, qui *Philosophiae Neopaleae librum prodromum contra Nouistas et Cartistas* (Cartesianos intelligit,) vulgauit, ex merito poenas ideo dedit doctissimo Venturellio, qui quam inepte scholastici contra nouos philosophos disputent, eleganti satyra demonstrauit [z]. Tacemus, quae ex ordine Minorum hanc in rem erudite scripsit Fortunatus a Brixia, matheseos et naturalis philosophiae in academia Brixiensi professor; quae licet ad eclecticam philosophiam pertineant, maxime tamen pro mechanica philosophia a Cartesio restituta verba faciunt, et non obstare pristina praeiudicia viris doctis satis probant.

Sectatores Cartesii quomodo considerandi?

§. XLIV. Et haec quidem breuis delineatio fatorum philosophiae Cartesianae est, quae tamen primas magis lineas suppeditat, quam iustam celeberrimae sectae historiam. Quam secundum omnes philosophiae partes accurate deductam, demonstrantemque, quid Cartesii placitis addiderint sectatores, in quo recesserint, quid ei debeant recentiores, quid reiecerint,

u) Comparanda elegans Praelectio illustrissimi Io. Poleni Marchionis Patauii 1740. habita, qua Institutionum philosophiae mechanicae experimentalis specimen exhibuit.

x) Noua literaria Florentiae publicata, Tom. II. p. 537.

y) Lettr. 168. T. II. p. m. 650. Io. Alphonsum Borellum inter Cartesianos Italos numerat Morhofius Polyhist. T. II. L. II. P. I. c. 6. §. 6. qui tamen eclectice tantum Cartesio vsus est.

z) Lettera del P. Lettore Venturelli a P. Maëstro Agnani bibliothecario Casanettense di Roma, in tomo il libro, philosophia neopalaea. Rauen. 1738. 4.

iecerint, quaeque alia ſunt, ad ſpecialem hiſtoriam ſectae alicuius pertinentia, hactenus deſideramus. Quemadmodum autem, vt ex dictis liquet, pauci forte inueniuntur, qui Carteſium nude ſequantur, et non multa addant de ſuo, vel propriis principiis vtantur, id quod inter Carteſianos illis potiſſimum accidit, qui ſyſtema logicum et ethicum Carteſianis principiis inaedificarunt: quorum neutrum Carteſius perfecit, et exemplo vnius Mallebranchii, poſt Carteſium, celeberrimi in hac ſchola philoſophi, conſtare poteſt, qui magiſtrum in multis reprehendit deſeruitque, et noua plurima Carteſianiſmo inuexit *; ita fatendum quoque, paucos eſſe inter eos, qui eclectice philoſophari et rationem atque experientiam conſulere, quam aliquod ſectae caput ſequi malunt, qui non praeclara multo Carteſio debeant, haud ignobili ſpecimine, merito inter magna nomina aeui noſtri philoſophum celeberrimum referri. Certe ſi aliud praeſtitiſſet nihil, quam quod maximo animo ſeruile ſcholaſticae philoſophiae iugum abiiciendi, et nouam viam ingrediendi exemplum orbi philoſophico dederit, et quod multi prius inutilibus conatibus aggreſſi ſunt, perfecerit, vt in libertatem ſe aſſeruerint erecta ingenia, plurimum de philoſophia meruiſſe, merito eſſet dicendus.

Carteſianā philoſophia vnde hauricnda.

§. XLV. Reſtat vt Carteſianae quoque philoſophiae more noſtro breuem et ſuccinctam exhibeamus διατύπωσιν. Quam dare laboris non adeo moleſti eſt, ex quo, quae Carteſius coeperat, perfecerunt ſectatores, et integrum philoſophiae ſuis partibus abſolutae aedificium excitarunt Claubergius, Regiſius, le Grand, alii. Aſt hos multa addidiſſe de ſuo, et vſos principiis a Carteſio poſitis integras diſciplinas philoſophicas a magiſtro leuiter et velut in tranſitu tactas ex ſuo extruxiſſe, in antecedentibus monuimus. Hos itaque in compendium redactos heic loquentes introducere, eſſet Carteſianorum quidem, non autem ipſius Carteſii decreta philoſophica delineare, a qua prolixitate inſtitutum noſtrum abhorret, facilique labore ipſe Lector libros vbique obuios conſulere, et quid Carteſianis placuerit, inſtituta comparatione decernere poterit. Nos ſcopi noſtri legumque, quas noſtrae tractationi praeſcripſimus, memores, ad ſolum Carteſium reſpiciemus, et quid noui attulerit reformator philoſophiae celeberrimus, expendemus [a]. Vnam autem naturalem partem, et metaphyſicam, non tamen totam plenius ipſe Carteſius deſcripſit, de rationali pauca, de morali pauciſſima tradidit, hancque, quam in extremis vitae annis attigit, totam non excultam reliquit. Faciemus itaque ſcopo noſtro ſatis, ſi quae ad logicam et ethicam pertinent, ex diſſertationibus *de Methodo* et *de Paſſionibus animae* adduxerimus, ſubiecerimus autem ex *Meditationibus de philoſophia prima*, atque *Principiis philoſophiae* reliquisque ſcriptis philoſophicis, quibus nouum

*) Obſeruatum id quoque REGIS l. c. p. 204.

a) Breuem delineationem principiorum Carteſianorum exhibet REGIS l. c. p. 180. ſeqq. qui et p. 198. ſeqq. nouas veritates, a Carteſio detectas enumerat.

uum philoſophiae ſuae aedificium conſtruxit. Adiiciemus autem, quae paſſim de his dogmatibus monuerunt viri docti, vt doctrinae quoque Carteſianae hiſtoria critica lectori pateat.

Cogitationes Carteſii de methodo inueniendi verum.

§. XLVI. Scripſit ſibi Carteſius, cum deſertis ſterilibus logicorum Peripatetico-Scholaſticorum campis nouam in inquirenda veritate viam tentaret, has regulas easque obſeruandas accurate atque tenendas ſibi ipſi iniunxit:

I. Nihil pro vero admittendum, vnquam, niſi quod certo et euidenter verum eſſe cognoſcitur, hoc eſt, omnis praecipitantia atque anticipatio in iudicando diligentiſſime vitanda, nihilque amplius concluſione complectendum, quam quod tam clare et diſtincte rationi patet, vt nullo modo in dubium vocare poſſit.

II. Difficultates quae examinandae ſunt, in tot partes diuidendae, quot expedit ad illas commodius reſoluendas.

III. Cogitationes omnes, quae veritati quaerendae impendendae ſunt, certo ſemper ordine promouendae, incipiendo ſcilicet a rebus ſimpliciſſimis et cognitu facillimis, vt paulatim et quaſi per gradus ad difficiliorum et magis compoſitarum cognitionem aſcendatur, in aliquem etiam ordinem illas mente diſponendo, quae ſe mutuo ex natura ſua non praecedunt.

IV. Tum in quaerendis mediis tum difficultatum partibus percurrendis tam perfecte ſingula enumeranda ſunt, et ad omnia circumſpiciendum, vt nihil omiſſum eſſe certum ſit.

„Ad hanc regularum quaternionem perueniſſe ſe geometriae ope non „negat, ſed longas, ait, valde ſimplicium et facilium rationum catenas, „quarum ope geometrae ad rerum difficillimarum demonſtrationes deducuntur, anſam ipſi dediſſe, exiſtimandi, ea omnia, quae in hominis cognitionem cadunt, eodem pacto ſe mutuo ſequi, et dummodo nihil in illis falſum pro vero admittamus, ſemperque ordinem, quo vna ex aliis „deduci poſſint, obſeruemus, nulla eſſe tam remota, ad quae tandem non „perueniamus, nec tam occulta, quae non detegamus. Cumque ex vſu „geometrarum facilem ſibi hanc methodum fuiſſe oſtendiſſet, reuera ſe „dicere poſſe aſſerit, pauca illa praecepta, quae ſelegiſſet, obſeruando, „tantam ſe facilitatem acquiſiuiſſe ad difficultates omnes extricandas, vt „intra duos aut tres menſes, quos illi ſtudio impenderit, non modo multas quaeſtiones inuenerit, quas antea difficillimas iudicaſſet; ſed etiam „tandem eo peruenerit, vt circa illas ipſas, quas ignoraret, putaret ſe poſſe „determinare, quibus viis et quousque ab humano ingenio ſolui poſſent. „Quin et hoc addit: hanc ipſi methodum in eo praecipue placuiſſe, quod „per illam videretur certus eſſe, in omnibus ſe vti ratione, ſi non perfecte, „ſaltem, quam optime ipſe poſſet, ſentiretque eius vſu paulatim ingenii „ſui tenebras diſſipari, et illud veritati diſtinctius et clarius perſpiciendae „aſſuefieri.“ Patet ex dictis Carteſium his regulis ſuppoſitis, et canonum

num inſtar in inquirenda veritate ſibi praeſcriptis integram rationalis ſcientiae partem comprehendere non conſtitutum habuiſſe, ſed deſerta ſterili arte ſyllogiſtica, quam puer imbiberat, viam, quam ex mathematica methodo certam nouerat et ſecuram, ſibi ſelegiſſe, vt in tanta itineris incertitudine et viarum diuerſitate hodegum haberet, a quo ſine erroris metu ad veritatem deduceretur. Nam quae ad intellectus humani naturam, vires, operationes, morbos et ſimilia pertinent, philoſophus in *Principiis philoſophiae* expoſuit, hoc loco contentus methodum inquirendae veritatis certam et ſecuram tradidiſſe. Ex his vero conſtat, perperam in Carteſio reprehendere nonnullos [b], *praecepta haec iuſto breuiora eſſe, nec ingenium quoddam poſſe aptum reddere ad ſenſum veri et falſi, praeſertim cum ſint nimis generalia, cum tamen larga ipſi fuerit occaſio vitia logicae Ariſtotelicae emendandi. Nihil tradidiſſe de ratione verum inueniendi, de probabilitate, de definitionis legitimae indole, de variis ratiocinandi modis* etc. Recte haec Carteſio obiiciuntur, ſi ſupponas, omnem ratiocinandi artem eum iſtis regulis complecti voluiſſe. Aſt id ſcopo eius contrarium eſt, et verbis apertis repugnat, quibus ſe de methodo tantum atque via in veritate detegenda ineunda iſtis canonibus ſollicitum fuiſſe docet. Id quod recte viderunt eius diſcipuli et de perficienda hac philoſophiae parte mature cogitarunt [c]; ex quibus inter primos Claubergius derelictum a Carteſio campum occupauit, et artem ratiocinandi regulis inſtruxit plenioribus. Porro et hoc quoque ex dictis liquere poteſt, conſulto ea, quae ad analyſin ſpectant, Carteſium omiſiſſe, quae ex geometrarum vſu et exercitatione ipſi erant notiſſima; ea enim tum quidem adhibere in noua iſta methodo non poterat. Grauiora ſunt, quae in his regulis reprehendit PETRVS POIRETVS [d] acerrimus Carteſianae diſciplinae cenſor atque arbiter. Monet is falſo in prima ſupponi rationis facultatem eſſe eo vsque ſanam, vt alio lumine, quam naturali, non ſit opus, et deinde, eam hoc ſuo lumine clare et diſtincte videre poſſe non modo quaedam rerum generaliora, ſed omnia etiam remotiſſima et occulta; denique ab iis, quae ſuo modo non deteget nec videbit, ſummopere eſſe cauendum. Et haec falſa ſuppoſita cauſſam eſſe putat Poiretus, cur in rerum principiis poſtmodum quaerendis a vero toties aberrauerit, naturamque mentis in cogitandi principio quaeſiuerit. Alteram regulam in ſe bonam inutilem fuiſſe Carteſio obſeruat, quod vbi ad rem ventum eſt, diſtinctiones primas, capitales, neceſſarias omiſerit. In tertia methodi lege et applicanda aberrauiſſe cenſet Carteſium, et a Dei ſufficientia, poſt primum illud, cogito, philoſophandi exordium debuiſſe deſumere: falſum autem eſſe pronuntiat, omnium ſimpliciſſima eſſe et omnium cognitu facillima, cum contrarium pateat ex Dei aeternitate. His autem non recte poſitis nec enumerationem poſſe fieri mediorum, nec

b) Conf. Ven. WALCHIVS Hiſt. log. L. II. c. 1. §. 16. Parerg. academ. p. 643. ſeqq.

c) Enumerat eos IDEM l. c. §. 18. p. 649. ſeqq.

d) In vera Methodo inueniendi verum P. III. c. 2. p. 12. 169. ſeqq.

nec difficultatum recensionem rectam, adeoque inutiles esse has regulas Cartesii. Sunt in hac censura Poireti nonnulla, quae pondus habent, saltem ostendunt, nec sufficere has regulas, nec esse adeo vniuersales, vt non in multis fallat, certe dubia et incerta haereat applicatio. Ast immiscet Poiretus, iam tum Bourignoniae somniis captus ea, quae Cartesianarum regularum pretium non eleuant. Nempe totus ipse rationi humanae infensus, cum inter ratiocinationem formalem et materialem (veniam vocibus metaphysicis expetimus) non distinxisset, ea quae de rationis insufficientia in certo argumenti obiectique genere recte dicuntur, infeliciter hypotheseos praeiudicio occoecatus ad ipsam rationis formam naturamque, de qua loquitur, quamque instruit Cartesius, inepte transtulit. Quae si corrupta et insufficiens dici potest ad veritatem inquirendam, de omni humana cognitione actum est [e]. Id quod voluit Poiretus, nempe vt irrationalis, quam persuadere conatur, enthusiasmus, et illuminatio passiua, quamuis ἄλογος triumpharet. Alia, quae viri docti passim monuerunt, breuitatis caussa omittimus, id vnum monentes, neque illos ad scopum Cartesii respexisse, qui obseruarunt, inutiles esse has regulas iis veritatibus, quae in vitae humanae praxi quotidie occurrunt, vbi eiusmodi inquirendi processus nec locum nec tempus habet. Quamuis enim haec recte prudenterque dicantur, reuocandum tamen in memoriam, Cartesium methodum tantum philosophicam instruxisse, et intellectum in argumento graui et theoretico dirigere voluisse. Tacemus hominem diu istis regulis exercitatum facile eam sibi certe et accurate ratiocinandi consuetudinem acquirere, vt promte et e vestigio in rebus ad vitam ciuilem pertinentibus iis vti possit. Verum de his alii dispiciant.

Regulae morales Cartesii.

§. XLVII. De morali philosophiae parte non nisi circa extremos vitae annos cogitauit Cartesius, Elisabetha Palatina, et Christina Suecorum regina problematibus moralibus eius meditationem excitantibus. Inde caussa deriuanda est, cur inter opera eius philosophica nihil appareat, quod ad ethicam referri debeat. Tractatus enim *de Passionibus animae* non ethicus est, sed physicus. Occurrunt tamen in epistolis eius nonnulla, quae rogatus de argumento morali, amicis et imprimis foeminis illis serenissimis perscripsit. Ast cum meditari de philosophia inciperet, et sibi certam quam sequi decreuerat, viam praescripsisset, in argumento quoque moralis scientiae canones quosdam constituit, non quod iustum sibi moralis doctrinae aedificium iam tum exstrui cuperet, sed vt haberet aliquod, dum illud aedificetur, in quo posset haud incommode habitare. Nempe, vt ipse monet, ne dubius et anxius haereret circa ea, quae sibi agenda essent, quamdiu ratio suaderet, incertum esse, circa ea, de quibus deberet dubitare, atque vt ab illo tempore viuere inciperet, quam

e) PETRVS de VILLEMANDY in Scepticismo debellato c. 31. p. 227. STOLLIVS Hist. lit. P. II. c. 2. §. 23. p. 441. seq.

quam feliciſſime fieri poſſit. Et hoc quidem fine ſe ethicam ſibi quandam ad tempus effinxiſſe ſcribit, quae his regulis continebatur, vt

I. Legibus atque inſtitutis patriae obtemperaret, firmiterque illam religionem retineret, quam optimam iudicabat, et in qua Dei beneficio ab ineunte aetate erat inſtitutus; atque ſe in caeteris omnibus gubernaret iuxta opiniones quam maxime moderatas, atque ab omni extremitate remotas, quae communi vſu recepta eſſent apud prudentiſſimos eorum, cum quibus ſibi eſſet viuendum. Ad has nimietates imprimis promiſſiones referendae ſunt, quibus nobismet ipſis libertatem mutandae poſtea voluntatis adimimus. Quia enim nihil in mundo eſt, quod ſemper in eodem ſtatu permanet, vita ita inſtituenda eſt, vt iudicia indies meliora fieri poſſint.

II. Vt quam maxime conſtans et tenax propoſiti ſemper eſſet, nec manus indubitanter atque incunctanter in iis agendis perſeueraret, quae ob rationes valde dubias vel forte nullas ſuſcepiſſet, quam in iis, de quibus plane eſſet certus. Quia enim in vita multa agenda ſunt, quae differre plane non licet, certiſſimum eſt, quoties circa illa quid reuera ſit optimum agnoſcere non poſſumus, illud debere nos ſequi, quod optimum videtur vel certe, ſi quaedam talia ſunt, vt nulla nos vel minima ratio ad vnum potius, quam ad contrarium faciendum impellat, alterutrum tamen debemus eligere, et poſtquam vnam ſemel ſententiam ſic ſumus amplexi, non amplius illam vt dubiam, in quantum ad praxin refertur, ſed vt plane veram et certam, debemus ſpectare, quia nempe ratio, propter quam illam elegimus, vera et certa eſt.

III. Vt ſemper ſe ipſum potius, quam fortunam vincere ſtuderet, et cupiditates proprias, quam ordinem mundi mutaret: atque vt in vniuerſum ſibi firmiter perſuaderet, nihil extra proprias cogitationes abſolute eſſe in noſtra poteſtate [f]; adeo vt quicquid non euenit, poſtquam omne, quod in nobis erat, egimus vt eueniret, inter ea quae fieri plane non poſſunt, et philoſophico vocabulo impoſſibilia appellantur, ſit a nobis numerandum. Longiſſima tamen exercitatione et meditatione ſaepiſſime iterata opus eſt, vt animum noſtrum ad res omnes ita ſpectandas aſſuefacere poſſimus.

Pertinere has regulas morales, magis ad prudentiam viuendi feliciter, quam ad emendandum et ad felicitatem muniendum animum, adeoque minimam moralis doctrinae partem attingere, ipſe non negat Carteſius, et has ſe tantummodo elegiſſe non diffitetur, vt interim agendi aliquam normam haberet, donec meditatione ad certiora eſſet delatus. Adeoque ex his regulis de Carteſii mente circa argumentum ethicum iudicium fieri non poteſt, ſed conſulendae epiſtolae ſunt, in quibus praemeditata diu inter-

f) Κύριον δόγμα hoc Stoicorum, vid. EPICTETI Enchiridion.

interdum attulit. De quibus tamen obseruat PETRVS POIRETVS [g], *cum primum legisset, eas profecto velut de coelo labentes non suspexisse solum, sed et toto pectore fuisse amplexum, ob egregia atque pia ac fundamentalia ethices cogitata hinc inde, sua quidem opinione pristina extantia. At postquam deinde omnia simul conspicere et diligentius perpendere coepisset, vidisse se de eiusmodi ethica idem iudicium fieri posse, quod ipse de ethnicorum moralibus scriptis fecerit: superba esse palatia, arenae imposita, nec quid pro virtute et pro summo bono habendum sit, explicantia. Arenam enim esse vel coenum potius, dogma illud inane, quod pacificandis animis nostris afferat, de Deo, voluntatis nostrae propensiones omnes non praeuidente modo, et ab aeterno decernente, sed et eas nobis singulas infundente, quod et fatum Spinozianum redoleat, tum vero animum ad virtutem obtundat atque vitiis quibuscunque defendendis poenitentiaeque excutiendae potius, quam vt virtutem promoueat.* Idem summum quoque bonum, quod Cartesius, quatenus ad nos spectat, vnicuique esse nihil aliud, quam libertatem arbitrii, aut potius illius bonum, dixit, virtutemque Cartesianam, qua quis ea faciat, quae meliora esse iudicat, valde confodit, et libertatem admittere tantum summum bonum ostendit et media acquirendae virtutis inepta a Cartesio adhiberi putat, quae sunt, nihil eorum negligere, quae ad inquisitionem veri faciunt, tum cognitionem ipsam veri bonique, iudiciaque de illis, decreta denique firma vitam secundum iudicia illa regendi, quae velut insufficientia et rationis actiuitate nixa reprehendit, suis hic quoque hypothesibus intentus. Ex quibus tamen intelliget Lector, quibus oculis, acutis, an hebetibus in morali doctrina viderit Cartesius? Cuius discipuli an feliciores fuerint [h] in condendis systematibus ethicis, in quibus pauca Cartesium sapiunt, ex commentariis eorum rite examinatis decernendum est. Eiusmodi *Ethica Cartesiana, siue ars bene beateque viuendi ad clarissimas rationes et sanae mentis ideas, ac solidissima Renati Cartesii principia formata*, Gallice et Latine [i] prodiit, quae consulenda.

§. XLVIII. In metaphysica philosophiae parte, quam in *Meditationibus* et in *Principiis Philosophiae* exposuit, ita statuit Cartesius: *Metaphysica Cartesii, de principiis cogitandi.*

I. Quoniam ab infantia multa de rebus sensibilibus iudicia tulimus prius quam integrum rationis nostrae vsum haberemus, multis praeiudiciis a veri cognitione auertimur: a quibus non aliter videmur posse liberari, quam si semel in vita de iis omnibus studeamus dubitare, in quibus vel minimam incertitudinis suspicionem reperiemus.

 II. Quin

g) De Erud. Triplici L. III. §. 50. p. 700.
h) Conf. THOMAS. Caut. circa Praecognita iuris c. 14. §. 31. BVDDEVS Hist. phil. c. 6. p. 432.
i) Gallice 1692. 12. Latine Halae 1719. 8.

II. Quin et illa etiam, de quibus dubitabimus, vtile erit, habere pro falſis, vt tanto clarius, quidnam certiſſimum et cognitu facillimum ſit inueniamus.

III. Sed haec interim dubitatio ad ſolam contemplationem veritatis eſt reſtringenda. Nam quantum ad vſum vitae, quia perſaepe rerum agendarum occaſio praeteriret, antequam nos dubiis noſtris exſoluere poſſemus, non raro quod tantum eſt veriſimile, cogimur amplecti [k]: vel etiam interdum etſi e duobus vnum altero veriſimilius non appareat, alterutrum tamen eligere.

IV. Imprimis dubitabimus, an vllae res ſenſibiles aut imaginabiles exiſtant, tum quia deprehendimus interdum ſenſus errare, tum, quia quotidie in ſomniis innumera ſentire videmus, quae nusquam ſunt, nullaque ſic dubitandi ſigna apparent, quibus ſomnum a vigilia dignoſcatur.

V. Dubitabimus etiam de iis, quae pro maxime certis habuimus, etiam de mathematicis demonſtrationibus, quaeque putauimus hactenus principia per ſe eſſe nota: tum quia vidimus aliquando nonnullos erraſſe in talibus, tum maxime quia audiuimus eſſe Deum, qui poteſt omnia, et a quo ſumus creati; ignoramus enim, an forte nos tales creare voluerit, vt ſemper fallamur, etiam iis quae nobis quam notiſſima apparent. Multo magis id fieri poteſt, ab alio vel a nobis ipſis.

VI. ſed interim hanc nobis libertatem eſſe experimur, vt ſemper ab iis credendis, quae non plane certa ſunt et explorata, poſſimus abſtinere, atque ita cauere, ne vnquam erremus. Haec famoſiſſima illa Carteſii dubitatio philoſophica eſt, quam cum in meditationibus quoque pro initio philoſophandi adhibuiſſet, maximam ſibi ſuisque philoſophematis inuidiam conflauit. Nemo enim inter aduerſarios fuit, qui non acerba contentione hanc ei dubitationem velut ratione carentem, et innumeris difficultatibus expoſitam obiiceret. Plerisque vero hoc pacto perniciosum in philoſophiam ſcepticiſmum introduxiſſe viſus eſt. Qua de re ambitioſa prolixitate vtriusque partis rationes adducere, et quid in ſcepticiſmi Carteſio inurendi cauſſa adductum ſit enarrare nec loci huius, nec inſtituti eſt, ſed in ſpeciali Carteſianiſmi hiſtoria debet exponi. Conſuli autem praeter P. VILLEMANDAEVM [l], GVIL. HENR. BECKHERVM [m] et Ven. IO. GVIL. FEVRLINVM [n] illi poſſunt, quos celeberrimi WALCHII adduxit induſtria [o]; maxime autem adeundus CLAVBERGIVS, qui peculiari tractatione, *Initiationem philoſophi, ſiue dubitationem Carteſii ad metaphyſicam certitudinem viam aperientem* [p] delineauit. Nobis hoc loco ex ingenti obſeruationum cumulo, quae a tot in hoc argumento ſcriptoribus afferri

k) Deſumtum hoc ex ſchola Academicorum.

l) In Scepticiſmo debellato c. 2. §. 9.

m) Diſſ. quod Carteſius de omnibus initio ſuadens dubitare, atheis ideo et ſcepticis adſcribendus non ſit. Regiom. 1724.

n) Diſſ. de Dubitatione Carteſiana et an Carteſio atheiſmus et ſcepticiſmus imputari poſſit. Ien. 1711. 1712.

o) Parerg. acad. p. 802. ſeqq. BVDDEI Theſ. de atheiſmo c. 1. §. 25. p. 152.

p) Lugd. Batav. 1655. 12.

afferri solent, ea tantum seligimus, quae iudicium Lectoris instruere, et docere eum possunt, quale momentum ipsa haec controuersia habeat, in quo laudandus sit Cartesius vel excusandus, itemque quae in eius dubitatione culpanda sint? Et fuisse quidem philosophum vsum Scepticismo, et vniuersalem quandam dubitationem philosophari incipientibus suasisse, adductae supra assertiones clarissime loquuntur. Ast, si verum fatendum, non ideo in Scepticorum castris militat, qui Scepticorum armis vtitur. Ea enim Cartesius non ad oppugnandam sed confirmandam demonstrandamque veritatem adhibuit. Scopus scilicet Cartesii non erat, omnem veritatis cognitionem euertere; sed iugulatis tantum praeiudiciis, veritatem sine rationum examine suadentibus magis quam conuincentibus, menten ad certam veritatis notitiam, sensumque minime fallacem deducere. Nam haec eius ratiocinationis consequentia fuit: ego dubito, ergo cogito, si cogito, ergo sum daturque scientia, quo ratiocinio certissimum veritatis criterium, quo omnis Scepticismus vniuersalis feliciter euerti potest, attulit, euicitque dari quandam veritatem omni dubitatione superiorem. Hoc itaque sensu, dum dubitationem tantum σοφὸν φάρμακον esse voluit, contra praeiudiciorum morbum, Scepticismus non nisi inuita veritate et aequitate Cartesio potest tribui. Nec adeo noua et inaudita ea res est, vt non viderint philosophi, ad eiiciendos errores praeiudicatos plurimum eiusmodi dubitationem prodesse, et omnino ad euertenda pueritiae praeiudicia optimum medicamen afferri. Vnde iam apud CICERONEM dictum [q]: *Hoc liberiores et solutiores sumus, quod integra nobis est iudicandi potestas: neque vt omnia, quae praescripta, et quasi imperata sint, defendamus, vlla necessitate cogimur; nam caeteri primum ante nos tenentur adstricti, quam, quid esset optimum, iudicare potuerunt. Deinde infirmissimo tempore aetatis aut obsecuti amico cuidam, aut vna alicuius, quem primum audierunt oratione capti, de rebus incognitis iudicant, et ad quamcunque sunt disciplinam quasi tempestate delati, ad eam tanquam ad saxum adhaerent.* Tacemus alia, in eodem libro occurrentia, quibus Lucullus ostendit, *ipsam Scepticorum dubitationem, et incertitudinem ad iudicium veri falsique, cogniti et incogniti ducere: et more Antiochi eam ita rationem suscipiendam esse, vt doceantur quae a quouis accipi oporteret, et quae repudiari, sicque hoc ipsum, ex quo omne veri falsique iudicium esset, percipere eos debuisse.* Inter recentiores ante Cartesium, Iordanum, Brunum eandem dubitationem simili modo in libro *de Minimo* commendauisse, ex iis, quae supra de eo adduximus, constat. Et hinc factum, vt aduersarii Cartesii, plagium in hoc quoque dogmate ipsi obiicerent [r]. Qui quamuis propria meditatione hanc viam philosophandi inuenire potuerit, primus tamen eam non detexit, dudum a dogmaticis ostensam: quo pacto omnis Scepticismi suspicio concidit. Ast quamuis lubenter praestantissimum philosophum a Scepticismi labe, hoc

q) Qu. Academ. L. II. c. 10. r) HVETIVS Cens. phil. Cartes. c. 8. p. 115.

quidem ſenſu, quo morbum intellectus ſignificat, abſoluamus, fatendum tamen, dubitationem Carteſii nec ſcopo, quem ſibi praefixerat, reſpondere, nec carere vitio inſigni. Nempe dum ad exuenda praeiudicia dubitationem adhibet, aliud neceſſario ſibi praeiudicium finxit; poſſe fieri, vt, qui nos creauit, ita nos formauerit, vt perpetuo fallamur, vel vt nosmet tantum ſomniando, nobis imaginemur eſſe veritates illas, quas ex praeiudicio hauſimus. Si enim veritates primae atque formales, quae citra diſcurſum menti obuerſantur, et de certitudine eam ſua luce et euidentia conuincunt, pro praeiudicio haberi poſſunt, multo magis iſta fictio praeiudicata ſuſpecta habenda eſt, adeoque inepto fundamento dubitatio iſta nititur. Quae cum ad euidentiſſimas propoſitiones, ideis, quas innatas dixit Carteſius, conſtantes extendatur, et ſolis praeiudicatis ſuppoſitionibus roboretur, parum inde vel ponderis vel vtilitatis habet, et finem intentum minime obtinet. Id quod contra meditationes Carteſii in *Inſtantiis* [s] ſole meridiano clarius demonſtrauit Gaſſendus. Cui cum reſpondere vellet Carteſius, rei euidentia conuictus, ipſe ad eas notiones, quae animo cogitanti iam adſunt, prouocare neceſſe habuit. Nempe cum Gaſſendus obieciſſet, eum, dum ita rationes inducit: cogito ergo ſum, hanc maiorem ſupponere, qui cogitat, ille eſt, atque ita praeiudicium adhibere, reſpondit, *huius generis propoſitiones, praeiudicia appellari haud poſſe, quod animo tam euidentes appareant, vt ab iis credendis ſibi temperare nequeat, cum forte de illis cogitare incipiat, ac proinde mentem praeiudicio imbutam nondum habeat.* Qua reſponſione quam feliciter Carteſius rem ſuam iuuerit, lectori expendendum relinquimus, cogitanti Carteſium, has propoſitiones omni dubitatione ob certitudinem et euidentiam ſuperiores eſſe, negare non poſſe. Nec eſt, quod pro Carteſio afferas, et pro eo excuſando adduxit ABRAHAMVS HEIDANVS [ſ], dubitationem hanc tantum intelligendam eſſe de ſuſpenſione iudicii affirmantis vel negantis. Nam ipſo Carteſio arbitro, huius generis propoſitiones primae adeo euidentes ſunt, vt ab aſſenſu ſe cohibere animus minime queat. Tacemus, vitioſum admittere circulum Carteſium, dum, ſupponendo fieri poſſe, vt Deus ipſum fallat, vt ſe eſſe ſomniaret, qui non ſit, attamen ex cogitationis actu exiſtentiam ſuam, exque hac et idea innata concludit, Deum ipſum fallere non poſſe, eo quod optimus ſit. Quem paralogiſmum recte in eo reprehendit RAD. CVDWORTHVS [t]. Nec ad ſaluandum Carteſium afferri poteſt, quam alibi admiſit, hypotheſis, Deum poſſe contradictoria; hoc enim ſuppoſito admiſſo poſſibile eſſet, vt ego cogitem et tamen non ſim, id quod fruſtra ad has veritates hanc dubitationem extendi, confirmat. Verum haec paucis. Iam pergendum in philoſophematis Carteſii:

VII. Si

s) T. III. Opp. p. 279.
ſ) Apud P. BAYLE Dict. T. III. art. Maldonat. not. L. p. 296.
t) Syſt. intell. c. V. ſ. 1. §. 94. p. 882.

VII. Si autem reiicientes illa omnia poſſimus dubitare, ac etiam falſa eſſe fingere, non tamen ideo nos, qui talia cogitamus, nihil eſſe fingere poſſumus, repugnat enim, vt putemus, id quod cogitat, eo ipſo tempore, quo cogitat, non exiſtere.

VIII. Proinde haec cognitio: ego cogito, ergo ſum, eſt omnium prima et certiſſima, quae cuilibet ordine philoſophanti occurrat. Facile ex his ipſis Carteſii verbis intelligi poteſt, ſermonem eſſe non de principio aliquo, vel conſtituente vel diiudicante veritatem, ſed de principio philoſophantis, a quo ſcilicet initium philoſophandi capit, a particulari ad vniuerſale aſcendens. Vnde explodi illi merentur, qui hanc propoſitionem verum principium primum et vniuerſaliſſimum eſſe contendunt, cum et exiſtentiam rei ſupponat, et contradictionis principium, impoſſibile eſt idem ſimul eſſe et non eſſe, inuoluat [n].

IX. Examinantes, quinam nos ſimus, qui omnia, quae a nobis diuerſa ſunt, ſupponimus falſa eſſe, perſpicue videmus, nullam extenſionem, nec figuram, nec motum localem, nec quid ſimile, quod corpori ſit tribuendum, ad naturam noſtram pertinere, ſed cogitationem ſolam, quae proinde prius et certius, quam vlla res corporea cognoſcitur.

X. Cogitationis nomine intelliguntur ea omnia, quae nobis conſciis in nobis fiunt, quatenus eorum in nobis conſcientia eſt; atque ita non modo intelligere velle, imaginari, ſed etiam ſentire, idem hic eſt, quod cogitare.

XI. Haec mentis noſtrae cognitio multo euidentior eſt, quam corporis.

XII. Cum autem mens, quae ſe ipſam nouit, et de aliis omnibus rebus adhuc dubitat, vndiquaque circumſpicit, vt cognitionem ſuam vlterius extendat; primo quidem inuenit apud ſe multarum rerum ideas, quas quamdiu tantum contemplatur, nihilque ipſis ſimile extra ſe eſſe affirmat vel negat, falli non poteſt. Inuenit etiam communes quasdam notiones, et ex his varias demonſtrationes componit, ad quas quamdiu attendit, omnino ſibi perſuadit eſſe veras. Sed quia non poteſt ſemper ad illas attendere, cum poſtea recordatur ſe nondum ſcire, an forte talis naturae creata ſit, vt fallatur etiam in iis, quae ipſi euidentiſſima apparent, videt ſe merito de talibus dubitare, nec vllam habere poſſe certam ſcientiam, priusquam ſuae auctorem originis agnouerit.

XIII. Conſiderans deinde inter diuerſas ideas quas apud ſe habet, vnam eſſe entis ſumme intelligentis, ſumme potentis, et ſumme perfecti, quae omnium longe praecipue eſt, agnoſcit in ipſa exiſtentiam, non poſſibilem et contingentem tantum, quemadmodum in ideis omnium aliarum rerum, quas diſtincte percipit, ſed neceſſariam et aeternam.

XIV. Magisque hoc credet, ſi attendat, nullius alterius rei ideam apud ſe inueniri, in qua eodem modo neceſſariam exiſtentiam contineri animaduer-

n) Conf. WALCH. Hiſt. log. L. II. c. 2. §. 53. Parerg. acad. p. 732. ſeqq.

aduertat. Ex hoc enim intelliget, iſtam ideam entis ſumme perfecti non eſſe a ſe effictam, nec exhibere chimaericam quandam, ſed veram et immutabilem naturam, quaeque non poteſt non exiſtere, cum neceſſaria exiſtentia in ea contineatur. Hoc decantatiſſimum illud argumentum pro exiſtentia DEI eſt, de quo magna noſtra aetate quaeſtio inter eruditos fuit. Et ipſum quidem ratiocinium non nouum eſt et a Carteſio excogitatum, ſed dudum a ſcholaſticis adhibitum examinatumque, maxime ab Anſelmo, vt ſupra ex LEIBNIZIO obſeruatum; et plures quoque notauit I. A. FABRICIVS [x]. Licet autem magnopere et ſibi et ſectatoribus iſta argumentatione placuerit Carteſius, fuerintque viri naturalis ſapientiae conſultiſſimi ANTONIVS LE GRAND [y], FRANC. LAMY [z], HERM. ALEX. ROELLIVS [a], IO. CLAVBERGIVS [b], NIC. MALLEBRANCHIVS [c] aliique, qui magnum cauſſae Dei praeſidium in eo poſuerint; parum tamen probatum fuit aliis, et iam pridem Thomae Aquinati reiectum, poſtea autem viris doctis poſt Carteſium variis de cauſſis ſuſpectum; inter quos imprimis PETRVS GASSENDVS fuit, qui in *Inſtantiis* paralogiſmum admitti dudum obſeruauit. Idem Carteſio obiectum ab HVETIO, aliisque, maxime vero a viro elegantiſſime docto SAMVELE WERENFELSIO, qui cum Ioanne Henrico Suicero, et Iſaaco Iaquelotio ea de re contendit, aſſeclam nactus Brillonium doctorem Sorbonicum, cui reſponderunt praeter Iaquelotum, Franciſcus Lami atque Montreus, philoſophiae et mathematum profeſſor Pariſienſis, quam controuerſiam libroſque huc pertinentes alibi [d] enarrauimus, quae breuitatis cauſſa non repetimus. Obſeruatum autem viris his doctis eſt [e] ſupponere Carteſium exiſtentiam DEI vel poſſibilem vel actualem, adeoque vitioſo circulo concludere. Aliis [f] viſus ideam infiniti et perfecti pro re infinita et perfecta, quae non niſi a Deo eſſe poſſit, venditaſſe, et fallacia ambiguae locutionis deluſus ex eo, quod ens perfectiſſimum ſiquidem exiſtat, neceſſario exiſtat, concluſiſſe, illud etiam exiſtere [g]. Aliis ὕϛερον πρώτερον poſuiſſe, iudicatum; eo quod idea perfectionis diuinae ideam exiſtentiae praeſupponat: alii ideam nominalem ſiue definitionem entis per ſe exiſtentis ad ideam realem entis iſtius actu extra nos exiſtentis inepte traductam eſſe conqueſti ſunt. Alii [h] tamen temperamentum aliquod inierunt, faſſi, tunc ſolidiſſimum hoc argumentum eſſe, ſi idea illa de Deo, perfectiſſimo ente omnium entium cauſſa, certis rationibus collecta, exque rerum natura obuia mentis iudicio et intimo conſcientiae ſenſu agnita perceptio viua et fortis intelligatur. Ita enim ex idea cauſſae, cuius effectum tenemus, exiſtentiam eius recte colligi, et primae ac perfectiſſimae

x) Script. de V. R. C. c. X. p. 327.
y) Inſtit. philoſ. P. II. art. 3.
z) Memoires de Trevoux 1701. p. 108. ſeqq.
a) De Relig. nat.
b) Ex. de Cognitione Dei et noſtri 1685. 8.
c) Rech. de la verité T. II. p. 96 ſeqq.
d) In Hiſt. de Ideis S. III. §. 3. p. 277. ſeqq.
e) Cel. CHR. WOLFIVS Rat. praelect. ſuar. S. 2. c. 3. §. 44. p. 156.
f) De Atheiſmo c. III. p. 370. Phil. theor. P. VI. c. 3. §. 8. p. 361.
g) S. CLARKE de l'Exiſtence de Dieu c. 4. p. 30.
h) FABRICIVS l. c.

fectiſſimae quidem vnam certiſſimam et neceſſariam. Id quod iam HENRICO MORO [i] viſum, qui hanc ideam Dei *nullum arbitrarium figmentum eſſe*, monet, *ad libitum noſtrum excogitatum*, *ſed neceſſariam et naturalem humanae mentis emanationem*, *eo quod hanc certam et inalterabilem ideam in anima ſua nullo pacto delere poſſit.* Aſt hoc quoque modo, obiiciunt, qui ad ratiocinii formam paulo ſeuerius attendunt, ſupponi exiſtentiam ideae diuinae ipſiusque Dei neceſſariam aliunde collectam, et ex ea deinde ob connotatam exiſtentiam naturae diuinae argumentum illud otioſe repeti. Nobis arbitrii quidem partes ſumere haud licet, fatemur autem, non modo ob latentem aequiuocationem ineptum, certe inutile argumentum videri, ſed ſupponi quoque, vbi more Carteſiano adhibetur, ideam entis ſupremi a creatore impreſſam, et homini naturalem et ineuitabilem, qualis illa eſt, ego cogito. Quod quamuis formaliter circulum non committat, aeque tamen incertum et ab atheo negatum pro demonſtrationis fundamento ponit. Non monebimus alia a ſcopo noſtro paulo remotiora, et imprimis incertiſſimam argumenti huius ambiguitatem, ſed ad praeſtantiſſimos viros CVDWORTHVM [k] et MOSHEMIVM [l] lectorem ablegamus, qui quot inter ſe diuerſis ſignificationibus hoc argumentum exponi queat, nec tamen inſigni vſu et certitudine gaudeat, demonſtrauerunt. Illud autem praeterire non licet, illuſtrem Leibnizium, licet ſophiſma in argumentatione Carteſii ipſe deprehenderit [m], attamen veriſſimum eſſe, ſi recte explicetur, cenſuiſſe [n], nempe ſi prius poſſibilitas entis perfectiſſimi oſtendatur. Deum enim ſolum hoc priuilegio gaudere obſeruat, quod neceſſario exiſtat, ſi poſſibilis ſit, et quemadmodum poſſibilitatem eius nihil impediat, quod limitum expers, nec vllam negationem, vel contradictionem inuoluit, hoc vnum ſufficere iudicat ad cognoſcendam exiſtentiam DEI a priori. Nempe, vt appoſite obſeruatum cel. HANSCHIO [o], ad rationem ſufficientem reſpicit illuſtris philoſophus, quam in ipſo Deo eius exiſtentia agnoſcit; et propter quam non exiſtentia Dei abſolute impoſſibilis eſt. Cum quod abſolute neceſſarium exiſtit; eius exiſtentia in eo ſolo rationem ſufficientem inueniat, quod nullam inuoluat contradictionem; ſic vt ſola poſſibilitas Dei principium ſit exiſtentiae eius. Quae acutius concludere, et quae argumento Carteſiano deſunt ſupplere, omnino fatendum eſt. Quamuis etiam in hoc ratiocinio ita emendato nonnullis quaedam videantur deeſſe; qua de re quid noſtra aetate diſputatum ſatis acriter ſit, hoc loco exponi non poteſt. Tacemus SAM. CLARCKIVM [p] aliosque qui neruos

i) In Antidot. adu. atheiſmum L. I. c. 8.
k) Syſtem. intell. c. 5. ſ. 1. §. 102. p. 894.
l) Ad h. l.
m) A. E. 1684 p. 539. add. Cl. HOLLMANNVS Inſtit. phil. P. III.
n) In Princip. philoſ. §. 45. Suppl. A. E. T. VII. ſ. 11. p. 514.
o) Ad h. l. Princ. phil. geometrice demonſtrat. p. 112.
p) De Exiſt. Dei P. I. c. 4. p. 31.

neruos huius ratiocinii intendi posse, vt recte concludat, arbitrantur, quos enumerare nec licet, nec libet.

XV. Quia Dei, siue entis summi ideam habemus in nobis, iure possumus examinare, a quanam caussa illam habeamus, tantamque in ea immensitatem inueniemus, vt plane ex eo simus certi, non posse illam nobis fuisse inditam, nisi a re, in qua sit reuera omnium perfectionum complementum, hoc est, nisi a Deo realiter existente.

XVI. Ex hoc, quod iam simus, non sequitur, nos in tempore proxime sequenti etiam futuros, nisi aliqua caussa, nempe eadem illa, quae nos primum produxit, continuo velut reproducat, hoc est, conseruet. Facile enim intelligimus, nullam vim esse in nobis, per quam nos ipsos conseruemus: illumque in quo tanta est vis, vt nos a se diuersos conseruet, tanto magis etiam se ipsum conseruare, vel potius nullius conseruatione egere, ac denique Deum esse.

XVII. Ad hanc ideam DEI nobis ingenitam respicientes, videmus illum esse aeternum, omniscium, omnipotentem, omnis bonitatis veritatisque fontem, rerum omnium creatorem, et omnem perfectionem infinitam in se habentem.

XVIII. Nihil potest Deo competere, in quo limitatio vel imperfectio deprehenditur. Ita in natura corporea quia simul cum locali extensione diuisibilitas includitur, estque imperfectio esse diuisibilem, certum est, Deum non esse corpus. Eadem ratio est sensus, qui passionem innuit, inde Deum sentire nullo modo putandum est, sed tantummodo intelligere et velle, et quidem non vt nos per operationem, sed per vnicam et simplicissimam actionem.

XIX. A Deo ad creaturas philosophando descendentibus, quam maxime recordandum, et Deum auctorem rerum esse infinitum et nos omnino finitos.

XX. Ita si Deus aliquid reuelet, quod naturales ingenii nostri fines excedat, non recusabimus illi credere, quamuis non clare intelligamus.

XXI. Eandem ob caussam nunquam disputandum de infinito, de quo nos, qui finiti sumus, nihil determinare possumus.

XXII. Illa omnia, in quibus sub aliqua consideratione nullum finem poterimus inuenire, non quidem affirmabimus esse infinita, sed vt indefinita spectabimus.

XXIII Itaque nomen infiniti soli Deo reseruandum, quia in eo solo ex omni parte non modo nullos limites agnoscimus, sed etiam positiue nullos esse intelligimus, alias res, aliqua ex parte limitibus carere, sed negatiue tantum eorum limites, si quos habeant, inueniri a nobis non posse confitemur.

XXIV. Ita denique nullas vnquam rationes circa res naturales, a fine, quem Deus aut natura in iis faciendis sibi proposuit, desumemus, quia non tantum nobis debemus arrogare, vt eius consiliorum participes nos

esse

esse putemus, sed ipsum vt caussam efficientem omnium rerum considerantes videbimus, quidnam ex eius attributis circa effectus sensibus nostris apparantes lumen naturale concludendum esse ostendat. Etiam hoc ex primariis dogmatibus est, quae magnam Cartesianae philosophiae inuidiam conflarunt, eo quod haud leue demonstrandae Dei sapientiae, ipsiusque eius existentiae praesidium argumentumque eneruet et abiiciat. Monuit id iam Gassendvs [q], valdeque reprehendit, quod a physica consideratione vsum caussarum finalium reiecerit, eo quod, vbi de Deo agitur, praecipuum ita argumentum contemserit, quo diuina sapientia, prouidentia, potentia atque adeo existentia lumine naturae stabiliri possit. Id ex vsu partium in plantis, in animalibus, in hominibus patere, et magnos quoque viros ex speculatione anatomica corporis humani ad DEI notitiam assurgere. Saepe quoque in caussis physicis agentis ad materiam concursum, formamque non posse detegi, at ex praestantissimo vsu ineffabilem prorsus prouidentiam demonstrari, vt ex valuulis cordis patescat. Falsum autem esse quod afferat, temerarium esse inuestigare fines Dei; hoc enim de finibus tantum occultis dici posse: non vero de iis, quos in propatulo posuit, quique non multo labore innotescant, et ad laudem Dei faciant. Nec sufficere ideam innatam, quam non omnes homines ita sentiant, vt Cartesius, sed simplicioribus non inuidendum esse, quod ex inspectione operis cognoscere glorificarique opificem possint. Neglexit has obiectiones et solo contemtu in responsionibus refutauit Cartesius, cum vim earum obseruauisset. Inde vero grauis subinde dica illi scripta ab aduersariis, maxime a theologis Anglis, qui cum viderent, Hobbesium similesque fines rerum ad proscribendam ex orbe DEI sapientiam negare obseruandos, Cartesium etiam impietatis suspectum habuere. Diligenter in hanc assertionem calamum strinxit Rad. Cvdworthvs [r], acerbius eo nomine in ipsum Cartesium inuectus est Samvel Parckervs [s], qui cum vsum mechanismi sine caussarum finalium respectu ad rerum naturalium historiam explanandam improbasset, atheismi culpa non plane vacare Cartesium contendit, eo quod philosophiam ita tractauerit, vt sua philosophandi ratione omnem de naturae opifice scientiam plane tolleret; ast qui, cum semel e physica sua omnem finis contemplationem ablegasset, cum omni suo mechanico acumine omnique mathematico apparatu naturam rerum inuestigare aggressus, nil nisi futiles et inanes quasdam fabulas magno cum labore finxerit et somniauerit, et, quod in sequentibus adiecit; in ethicis pium, dicere omnia a Deo propter nos facta fuisse, quanquam sit in physicis ridiculum, id populo adblandiendi caussa plane subiecisse visus sit. Tacemus alios, qui pro argumento a rerum finibus petito docte perorarunt, fuse enumeratos a I. A. Fabricio [t]. Fatemur autem, iniurios in Cartesium illos esse, qui

 impietatis

q) In Obiect. T. I. Opp. Cart. p. 192.
r) Syst. intell. c. 5. S. 1. §. 53. p. 119. seqq.
s) De Deo disp. III. §. 15. p. 289. seqq.
t) Syll. Script. de V. R. C. c. 7. p. 286. seqq. Poiret. de Erud. tripl. L. III. §. 28. p. 644.

impietatis maculam illi eapropter inurunt, cum nihil minus intenderit philosophus, quam DEI sapientiam ex orbe proscribere [u], sed ad physicas tantum caussas efficientem, materialem, formalem, respiciendum esse statuerit, certus ex iis solis Deum posse euidentissime demonstrari. Qua in re praeeuntem habuit magnum VERVLAMIVM [v], qui tantum abest, vt in naturali scientia finalium caussarum considerationem passus sit, vt potius omnem eam scientiam corrumpere, et superstitionem introduxisse statuerit: notatus ideo PARCKERO [x], et CVDWORTHO [y]. Verum licet ab atheismi infamia eo nomine liberandus sit Cartesius, probari tamen non potest, quod fines rerum naturalium hominis indagationi patescentes neglexerit, quibus si non rerum natura reserari, sane via proxima ad eam aperiri potest, vt vel solae obseruationes anatomicae euincunt.

XXV. Quia Deus est summe verax et dator omnis luminis, adeo vt repugnet plane, vt nos fallat, siue vt proprie et positiue sit caussa errorum, quibus nos obnoxios esse experimur: hinc sequitur, omnia quae clare et distincte percipimus, vera esse, et dubitationes ante recensitas omnes tolli. Atque si aduertamus, quid in sensibus, quid in vigilia, quid in somno clarum sit atque distinctum, illudque ab eo quod confusum est et obscurum distinguamus, facile, quid in qualibet re pro vero habendum sit, agnoscemus.

XXVI. Quia vero saepe contingit nos falli, caussa errorum non ad Deum referenda est; nam non ab intellectu sed a voluntate pendent, suntque si ad Deum referantur merae negationes, si ad nos, priuationes.

XXVII. Duo tantum in nobis cogitandi modi generales sunt, perceptio, quae est operatio intellectus, et volitio siue operatio voluntatis. Nam sentire, imaginari et pure intelligere, sunt tantum diuersi modi percipiendi, vt et cupere auersari, affirmare, negare, dubitare, sunt diuersi modi volendi.

XXVIII. Ad iudicandum requiritur quidem perceptio intellectus, sed etiam voluntas requiritur, vt rei aliquo modo perceptae assensio praebeatur. Non autem perceptio integra semper necesse est, sed assentimur quoque obscuris.

XXIX. Perceptio valde finita est, voluntas quodammodo infinita, quae vltra ea quae clare percipimus, extendi potest, hoc cum facimus, fallimur.

XXX. Neque tamen Deus errorum nostrorum auctor dici potest, quod nobis intellectum finitum dedit, id enim intellectui creato conuenit; ast quod latissime pateat voluntas, hoc ipsius eius naturae conuenit, et summa hominis perfectio est, quod agat per voluntatem, hoc est, libere, et actionum suarum auctor sit.

XXXI. Quod itaque in errores incidamus, defectus quidem est in nostra actione, siue in vsu libertatis, sed non in nostra natura.

XXXII.

u) Periculum ex hac assertione enatum non praeuidisse Cartesium recte obseruat Poiret. in Vera Methodo P. III. § 15. p. 197.

v) Org. nov. L. II. §. 2. de Augm. scient. L III c. 4.

x) l. c §. 16. p. 183.

y) l. c. p. 822.

XXXII. Quod autem ſit in noſtra voluntate libertas et multisd ad arbitrium vel aſſentiri vel non aſſentiri poſſimus, manifeſtum et inter notiones innatas referendum eſt. Miro hypotheſeos praeiudicio ſeductus Carteſius, in palmariis his aſſertionibus a regia via diuagatur, multoties ideo ab aduerſariis caſtigatus. Cum enim ſemel ſtatuiſſet, paſſionem animae ad intellectum actionem, ad voluntatem eſſe referendam, non potuit non inepta conſequentia concludere affirmationem, negationem, dubitationem eſſe opus voluntatis. Quod tamen et ſenſui et experientiae ipſique hominis conſcientiae contrarium eſt, quibus ſcimus, iudicium intellectus in affirmatione et negatione ſe maxime prodere, et aliud eſſe velle, aliud iudicare affirmando vel negando. Aſt his non obſtantibus foedus error ad ſectatores tranſiit aliosque genuit haud minores, vt ex dicendis pateſcet.

XXXIII. Quia tantam eſſe tamque immenſam DEI poteſtatem agnoſcimus, vt nefas eſſe putemus exiſtimare, fieri a nobis aliquid poſſe, quod non ſit ab ipſo praeordinatum: facile in concilianda libertate noſtra cum Dei praeordinatione difficultatibus poſſumus nos intricare. Quas vt euitemus, cogitandum, mentem noſtram eſſe finitam, Dei autem potentiam et praeordinationem infinitam, adeoque hanc nos ſatis non comprehendere, certe autem et euidenter libertatis, quae in nobis eſt, conſcios eſſe, hancque ideo negari vel de ea dubitari haud poſſe.

XXXIV. Nihil nos vnquam falſum pro vero admittemus, ſi tantum iis aſſenſum praebeamus, quae clare et diſtincte percipiemus.

XXXV. Ad perceptionem, cui certum iudicium debet inniti, requiritur non modo, vt ſit clara, ſed etiam vt ſit diſtincta. Clara eſt, quae menti attendenti praeſens et aperta eſt, diſtincta autem, quae cum clara ſit, ab omnibus aliis ita ſeiuncta eſt, et praeciſa, vt nihil plane aliud, quam quod clarum eſt, in ſe contineat. Poſſunt enim eſſe perceptiones clarae, ſed non diſtinctae.

XXXVI. Omnia quae ſub perceptionem noſtram cadunt, vel tanquam res rerumue affectiones conſiderantur, vel tanquam aeternae veritates, nullam exiſtentiam extra cogitationem noſtram habentes.

XXXVII. Duo tantum rerum genera ſunt, ſubſtantia cogitans ſiue mens, et ſubſtantia extenſa ſiue corpus, illa rerum intellectualium, haec materialium.

XXXVIII. Subſtantia res eſt, quae ita exiſtit, vt nulla alia re indigeat ad exiſtendum. Hoc autem nomen Deo et creaturis non conuenit vniuoce, hi enim niſi ope concurſus DEI exiſtere non poſſunt.

XXXIX. Sunt autem et mens et corpus ſubſtantiae qua ſolo DEI concurſu egent ad exiſtendum.

XL. Vna eſt cuiuscunque ſubſtantiae praecipua proprietas, quae ipſius naturam eſſentiamque conſtituit, et ad quam omnes aliae referuntur.

XLI. Extensio in longum, latum et profundum substantiae corporeae naturam constituit, et cogitatio naturam substantiae cogitantis. Etiam in hac thesi reprehensionem meruit Cartesius, quod subiectum in quo sunt attributa proprietatesque cum ipsis attributis confundendo, naturam substantiae in illis posuisset. Accedit, quod vna proprietate materiae, extensione, et spiritus, cogitatione, omnem substantiarum naturam comprehenderit, cum alia quoque iis attributa aeque essentialia adesse queant. Quale corporis attributum esse vim actiuam, quae praeter vim mortuam siue inertiae corpori cuiuis adest, contra Cartesianos contendit Leibnizius [z]: similiterque in mente adesse desiderium siue cupiditatem luminis et laetae acquiescentiae, hancque vim eius actiuam esse, qua nihil menti essentialius intimiusque sit, acutis rationibus contendit PETRVS POIRETVS [a]. Aliorum cogitata breuitatis caussa omittimus.

XLII. Omne aliud, quod corpori tribui potest, extensionem praesupponit, estque tantum modus quidam rei extensae, vt et omnia, quae in mente reperimus, sunt tantum diuersi modi cogitandi.

XLIII. Duratio, ordo et numerus, non sunt substantiae, sed modi, sub quibus res consideramus.

XLIV. Per modos plane idem intelligitur, quod alibi per attributa vel qualitates, sed cum consideramus substantiam ab illis affici vel variari vocamus modos, cum ab ista variatione talem posse denominari, vocamus qualitatem, ac denique cum generalius spectamus tantum ea substantiae inesse vocamus attributa. Perhorruit accidentis nomen Cartesius, multos in eo recentiores sectatores nactus [b]: quod accidens non semper ad substantiam aliquid pertinere eamque modificare significet, sed aliquid innuat, quod ad substantiam demum accedat. Vnde ipsi Aristotelici accidens modo in oppositione ad substantiam ponunt, modo in oppositione ad essentiam, illudque praedicamentale, hoc praedicabile vocant. Quae cum fundamentum habeant nullum, et confusas gignant ideas, rectius fecisse Cartesius iudicatus est, quod modorum vel proprietatum vocem elegisset.

XLV. Alia sunt in rebus ipsis, quarum attributa vel modi esse dicuntur, alia vero in nostra tantum cogitatione. Talia sunt tempus, numerus et vniuersalia omnia, quae tantum sunt in abstracto, modique cogitandi.

XLVI. Fiunt vniuersalia tantum ex eo, quod vna et eadem idea vtamur ad omnia indiuidua, quae inter se similia sunt cogitanda.

XLVII. Numerus in ipsis rebus oritur ab earum distinctione, ea triplex est, realis, modalis, rationis.

XLVIII. Distinctio realis proprie tantum est inter duas vel plures substantias,

z) Dicemus de hac assertione Leibniziana in cap. seq. contra eam substantiae notionem Cartesianam pec. diss. defendit RVARD. ANDALA in Pentad. diss. phil. n. 1.

a) Cogit. ration. l. III. §. 20. p. 11.

b) Vid. viri celeberrimi P. CROVSAZ. Log. P. I. S. II. c. 1. §. 2. p. 460. ed. Gall. et SAM. FRID. HOLMANN Philos. prim. P. II. §. 355. s. p. 936. sqq.

ſtantias, quas realiter diſtinctas eſſe ex hoc ſolo percipimus, quod vnam absque altera clare et diſtincte intelligere poſſimus.

XLIX. Diſtinctio modalis eſt duplex, alia ſcilicet inter modum proprie dictum: et ſubſtantiam cuius eſt modus, alia inter duos modos eiusdem ſubſtantiae.

L. Diſtinctio rationis eſt inter ſubſtantiam et aliquod eius attributum, ſine quo ipſa intelligi non poteſt, vel inter duo talia attributa eiusdem alicuius ſubſtantiae.

LI. Cogitatio et extenſio ſpectari poſſunt vt conſtituentes naturae ſubſtantiae intelligentis et corporeae, tuncque non aliter concipi debent, quam ipſa ſubſtantia cogitans et ſubſtantia extenſa, hoc eſt, quam mens et corpus, quo pacto clariſſime atque diſtinctiſſime intelliguntur.

LII. Cogitatio et extenſio etiam ſumi poſſunt pro modis ſubſtantiae, quatenus ſcilicet vna et eadem mens, plures diuerſas conditiones habere, et vnum atque idem corpus, retinendo ſuam eandem quantitatem pluribus diuerſis modis poteſt extendi. Tunc quoque modaliter a ſubſtantia diſtinguuntur, et clare ac diſtincte non minus, quam illa poſſunt intelligi.

LIII. Eadem ratione diuerſi cogitationum et extenſionum modi optime percipi poſſunt, ſi tantum vt modos rerum, quibus inſunt, ſpectemus.

LIV. Senſus, affectus, appetitus clare percipi poſſunt, ſi accurate caueamus, ne quid amplius de iis iudicemus, quam id praeciſe, quod in perceptione noſtra continetur, et cuius intime conſcii ſumus. Cauendum autem, ne res extra mentem exiſtentes perceptionibus noſtris, quas de illis habemus iudicemus ſimiles, v. c. colorem.

LV. Praecipua errorum cauſſa a praeiudiciis infantiae procedit, in qua ſecundum ſenſuum perceptionem de rebus ipſis iudicamus. Eorum praeiudiciorum deinde obliuiſci adulti maturisque annis non poſſumus.

LVI. Praeterea mens noſtra non ſine aliqua difficultate ac defatigatione poteſt ad vllas res attendere omniumque difficillime ad eas, quae nec ſenſibus nec imaginationi praeſentes ſunt. Hinc fit, vt multi nullam ſubſtantiam intelligant, niſi imaginabilem, et corpoream, et etiam ſenſibilem, et putent, nihil poſſe ſubſiſtere quod non ſit corpus [c].

LVII. Quarta errorum cauſſa eſt, quod conceptus noſtros verbis, quae rebus accurate non reſpondent, alligamus.

LVIII. Itaque ad ſerio philoſophandum veritatemque omnium rerum cognoſcibilium indagandam primo omnia praeiudicia ſunt deponenda, nec opinionibus prius receptis a nobis fidem habenda, niſi adhibito examine veras eſſe comperiamus. Deinde ordine attendendum eſt ad notiones in nobis, et eae tantum pro veris habendae, quas clare et diſtincte cognoſcimus, et ex his conferentes cum iis, quae confuſius antea cogitabamus, vſum

c) His pungere Carteſium Hobbeſii hypotheſin ex iis, quae ſupra de obiectionibus Hobbeſii contra meditationes Carteſii attulimus, manifeſtum eſt.

vſum claros conceptus formandi acquiremus. Auctoritati vero et reuelationi diuinae potius, quam proprio noſtro iudicio, fides habenda. Et haec quidem de principiis cognitionis humanae tradidit Carteſius.

Carteſii philoſophemata de rebus materialibus.

§. XLIX. Principiis cogitationis ſubiecit philoſophus principia rerum materialium [d].

I. Quicquid ſentimus, nobis aduenit a re aliqua, quae a mente noſtra diuerſa eſt, et ſenſus noſtros afficit. Sentimus autem materiae extenſae ideam menti noſtrae exhiberi, quae ſi non eſſet, ſed Deus eius ideam obiiceret, deceptor dicendus eſſet. Quod quia eſſe nequit, concludendum eſt exiſtere rem extenſam ſuisque proprietatibus gaudentem. Hanc vocamus corpus et materiam.

II. Menti noſtrae corpus quoddam magis arcte quam reliqua alia corpora coniunctum eſſe, concludi poteſt ex eo, quod perſpicue aduertamus dolores aliosque ſenſus nobis ex improuiſo aduenire, quos mens eſt conſcia non a ſe ſola proficiſci, nec ad ſe poſſe pertinere ex eo ſolo, quod ſit res cogitans, ſed tantum ex eo, quod alteri cuidam rei extenſae ac mobili adiuncta ſit, quae res humanum corpus appellatur. Tangit hac theſi Carteſius difficillimam quaeſtionem de vnione animae et corporis, quam tamen hoc loco non expoſuit, ſed alii loco referuauit. Ipſe cum videret, ſyſtema influxus magnis multisque premi difficultatibus, vt his ſe liberaret ad aſſiſtentiam quandam confugit, quae communionem metaphyſicam magis, quam phyſicam, inferret. Cuius fundamentum in eo poſuit, quod ſecundum legem naturae, eadem motus quantitas in corpore conſeruetur, quam legem ab animo infringi non poſſe ſtatuebat. Aſt hanc tamen motus directionem mutari poſſe, eamque liberam animae eſſe ita ſtatuit, vt motus, qui in fluidis noſtri corporis eſt, ſuam ab anima directionem nanciſcatur, atque in hanc magis partem deflectat quam in aliam. Et hoc quidem pacto agere animam vnitam cum corpore ſibi perſuaſit. Noſtri inſtituti et loci huius non eſt, ea operoſe exponere, quae huic ſyſtemati aſſiſtentiae (ita enim a ſyſtemate influxus, occaſionalium cauſſarum, et harmoniae praeſtabilitae diſtinguitur) opponi ſolent. Dabimus autem magni LEIBNIZII [e] verba, qui cuncta more ſuo acute et eleganter enarrauit. „Monet is, oſtendi non poſſe, quo modo directionem iſtam ani-„ma efficiat, nec eſſe in anima nec in corpore, id eſt, neque incogitatione, „neque in maſſa quicquam, quod ad explicandam hanc vnius per alterum „immutationem ſeruire poſſit, et ſiue anima quantitatem virtutis, ſiue li-„neam directionis in corpore mutare dicatur, vtrumque aeque in explicabile „eſſe.“ Repertas quoque poſt Carteſii tempora, duas veritates, magni in hoc negotio momenti. Quarum prima eſt, quod quantitas virtutis abſolutae quae conſeruatur, diuerſa ſit a quantitate motus, altera, quod conſeruetur, etiam directio eadem in omnibus ſimul corporibus, quae inter ſe agere ſuppo-

d) Part. II. Princ. philoſ.

e) Theodicée §. 59.

ſupponuntur, quomodocunque demum ſibi mutuo occurrant, dum ſcilicet ſeruatur directio centri grauitatis communis. Si lex iſta Carteſio nota fuiſſet, corporum directionem aeque ac virtutem imperio animae ſubtracturum fuiſſe. Putat autem illuſtris philoſophus, ſi Carteſio hae leges naturae innotuiſſent, perductum fore ad harmoniam praeſtabilitam; nempe ex ea regula de manente eandem directione, motum ab anima independentem, atque a priorum motuum directionibus eſſe determinandum dicturum fuiſſe. Id quod tamen mutationes animae corpori harmonicas ſimul poſcit, quae ad Leibnizianam hypotheſin pertinent. Viderunt Carteſii ſectatores, maxime Mallebranchius eiusque aſſeclae, Cordemaeus aliique has difficultates, cumque faterentur, ab anima nihil proficiſci aut pendere effectiue, quod in copore fit, nihil a corpore quod fit in anima: motus corporis omnes immediate ac vnice a diuina virtute et actione deriuarunt, quae pro occaſione volitionum mentis atque ad earum praeſentiam motus illos ſola efficit; et ad praeſentiam atque occaſione motuum in corpore noſtro a Deo excitatorum, perceptiones animae producit et mutat: vtrumque autem exequitur ſecundum certas a ſe ipſo ſemel arbitrarie latas, quarum vigore ad hunc motum haec perceptio et vice verſa ad alium producitur alia. Sicque aſſiſtentiae ſyſtema, quod Carteſio placuit in ſyſtema cauſſarum occaſionalium, quod vocant, commutarunt, de quo videndi MALLEBRANCHIVS [f], CORDEMAEVS [g], quique in hac parte Carteſianos ſequitur I. CHR. STVRMIVS [h]. Verum ne ſic quidem Carteſius emendatus videri, et Carteſiana philoſophia de hoc myſterio luculentius decreuiſſe iudicari poterat, cum innumeris premantur difficultatibus, quae a Carteſianis adducuntur, ſecundum quorum placita minime tamen in ſaluo ſunt leges naturae et motus, vt clare ſatis demonſtratum LEIBNIZIO [i], et ratio ſufficiens legum generalium naturae dari nequit, perpetua autem miracula ſupponuntur. De quibus tamen hoc loco, vbi Carteſii, non autem Carteſianorum ſententiam exponimus, plura dicere non licet. Adeundus autem, qui erudite rem omnem enarrat illuſtris GEORG. BERNARDVS BVLFINGERVS [k].

III. Senſus perceptiones non referuntur niſi ad iſtam corporis humani cum mente coniunctionem, et nobis quidem ordinarie exhibent, quid ad illam externa corpora prodeſſe poſſint, aut nocere, non autem, niſi interdum et ex accidente nos docere, qualia in ſe ipſis exiſtant.

IV. Natura corporis, ſiue materiae non conſiſtit in pondere, duritie, colore, aut ſimilibus, ſed in ſola extenſione.

V. Nec obſtat, quod corpora pleraque videantur ſic poſſe rarefieri, ac condenſari, vt rarefacta plus habeant quantitatis, quam condenſata. Nam

f) T. III. Inq. verit. p. 178.

g) De diſt. corporis et mentis Diſſert. IV. pag. 83.

h) Phyſ. elect. T. I. p. 135. 137. ſeq.

i) l. c. §. 60. 340. Iournal des ſauans 1695. p. 456. Recueil de div. Pieces T. II. p. 230.

k) De Harm. praeſtabil. Part. IV. §. 73. ſeqq p. 76. ſeqq.

Nam in ipsis nihil aliud quidquam contingit, quam figurae mutatio, intercedentibus interuallis, corporibus aliis repletis, atqui ideo non minus tunc extensa sunt, quam cum maius spatium amplectuntur.

VI. Quantitas a substantia extensa in re non differt, sed tantum ex parte nostri conceptus, vt et numerus a re numerata. Qui autem substantiam corpoream a quantitate eius distinguunt, confusam tantum substantiae incorporeae notionem habent, quam falso tribuunt corporeae.

VII. Non etiam in re differunt spatium siue locus internus, et substantia corporea in ea contenta sed tantum in modo, quo a nobis concipi solent. Reuera enim extensio in longum, latum et profundum, quae spatium constituit, eadem plane cum illa est, quae constituit corpus. Nam in idea corporis, reiectis omnibus aliis remanet extensio in longum, latum et profundum, quae etiam continetur in idea spatii non modo corporibus pleni, sed etiam eius, quod vacuum vocatur.

VIII. Est itaque differentia in modo tantum cogitandi, dum extensionem loci, ab extensione corporis in mente separamus. Quippe nomina loci aut spatii non significant quicquam diuersum a corpore, quod dicitur esse in loco, sed tantum eius magnitudinem, figuram et situm inter alia corpora designant. Fluunt assertiones hactenus enarratae ex idea corporis, cuius essentiam in extensione philosophus ponit. Hac enim definitione supposita inferebat, vbicunque est extensum, in longum latum et profundum, ibi esse corpus, ex quo prona consequentia deriuabat, spatium cum corpore reipsa coincidere, et non nisi mente separari posse, adeoque non dari vacuum. Valde huic thesi contradixerunt, quotquot a Cartesio discessum fecerunt, et corporis definitionem aliam dederunt; prout nempe ideam spatii et vacui in systemate suo definire e re sua esse iudicarunt. Maxime illustris Newtoni schola vacuum reuocando Cartesianae se magnis moliminibus opposuit, vt Gassendi sectatores taceamus, quae enarranda tamen in speciali naturalis disciplinae historia sunt. Quamuis autem post Leibnizium τὸν πάνυ multi quoque fuerint, qui spatium inter non-entia, siue conceptus mentis negatiuos tantum referant [l], et solam non-contiguitatem, (ita loqui amant) rerum existentium esse, decernant [m], ideoque Gassendum et sequaces, spatium tertium quid praeter substantiam et accidens, in entibus vere positiueque existentibus esse arbitrantes [n] deserant, reprehendunt tamen Cartesium, quod spatium corpus esse dixerit, eo quod vel negatiuam vel relatiuam ideam in positiuam conuertendo, ipsam spatii notionem prorsus euerterit. Alii, in-

que

l) Vid. Principia philosophiae ab HANSCHIO edita, def 5. 7. 61. p. 21. seqq. et in Coll. epistolarum diuersarum T. I. p. 31. Est autem illustri viro spatium ordo coëxistentium; eum sequitur cel. WOLFIVS Metaphys. Germ. §. 46. 134. et Ontol. §. 589. et Cl. HAMBERGERVS Elem. phys. §. 2. vt alios taceamus.

m) V. C. SAM. CHRIST. HOLLMANN. Metaphys. §. 221. p. 723.

n) Phys. S. I. L. I. c. 1, 2.

que his LOCKIVS [o], id imprimis Cartefianae loci, fpatiique ideae, et qua ea nititur corporis, oppofuerunt, quod nec locus nec fpatium, nec in genere extenfio foliditatem, refiftentiam, aliasque corporis proprietates habeat, vnde pro vacui poffibilitate et exiftentia acute pugnat philofophus Anglus. Quae latius hoc loco excutere, quidque in his verum aut falfum fit, difpicere, Lectoris induftriae relinquimus, folam Cartefiani dogmatis hiftoriam ftrictim enarraffe contenti.

IX. Differunt nomina loci et fpatii, quia locus magis expreffe defignat fitum, quam magnitudinem et figuram, ad quae notio fpatii refpicit. Spatium femper fumimus pro extenfione, locum autem aliquando confideramus, vt rei, quae in loco eft, internum, et aliquando vt ipfi externum. Et internus quidem plane idem eft, quod fpatium, externus autem fumi poteft pro fuperficie quae proxime ambit locatum. Per fuperficiem autem hic intelligitur folus terminus, qui medius eft inter ipfum corpus ambiens, et id quod ambitur, quique nihil aliud eft, quam modus.

X. Vacuum autem philofophico more fumtum, in quo nulla fit fubftantia, dari non poteft.

XI. Non fieri poteft, vt aliquae atomi, fiue materiae partes ex natura fua indiuifibiles exiftant. Cum enim, fi quae fint, debeant effe extenfae, quantumuis paruae fingantur, poffumus adhuc vnamquamque ex ipfis in duas aut plures minores cogitatione diuidere, ac proinde cognofcere, effe diuifibiles. Recedit in hac affertione Cartefius a Democrito et Epicuro, et qui hos fequitur Gaffendo. Aft hac ratione dum diuifibilitatem corporis et materiae infinitam propugnat, infinitum mathematicum, quod et indefinitum vocant, CONIMBRICENSES [p] infinitum fectione apellauere, vel diuifionem quoque mentalem cum reali confudiffe vifus eft. Obferuatum enim acutiffimis viris, LEIBNIZIO [q], WOLFIO [r], non dari compofitum, nifi exiftat prius fimplex, monadasque nec compofitas nec diuifibiles; monuit quoque defideratiffimus SCHEVCHZERVS [s], puncta phyfica fiue atomos non poffe fumi fenfu mathematico, quoniam ex iis corpus nunquam poffet exfurgere: aliis obferuatum [t] nullum quantum fimultaneum qualecunque et quantumcunque illud etiam fit, actu ipfo infinitum effe poffe, adeoque nec in infinitum diuidi realiter, neque plus producere per diuifionem ex re aliqua licere, quam ante illam in eadem iam adeft.

XII. Ex his cognofcimus, hunc mundum, fiue fubftantiae corporeae vniuerfitatem nullos extenfionis fuae fines habere.

o) De Intellectu humano L. II. c. 13. §. 11. feqq. p. 186. fqq.

p) Ad Phyf. Arift. L. VI. c. 2. p. m. 221. feqq. vbi more fuo prolixe difputant, vtrum indiuifibilia fint entia pofitiua et realia in continuo?

q) Princip. philof. ab HANSCHIO illuftr. theor. 10;. fchol. 4. et theor. 4. et 5.

r) Metaphyf. Germ. §. 76. 582. vterque tamen diuifibilitatem in infinitum mathematicam admittit.

s) Phyfic. P. I. c. 2. §. 7. p. 20. feq.

t) Cl. HOLLMANN. Phyf. P. I. c. 1. §. 10. p. 51. feqq.

XIII. Etiam colligi inde poteſt, non aliam eſſe materiam coeli, quam terrae, atque omnino, ſi mundi eſſent infiniti, non poſſe non illos omnes ex vna et eadem materia conſtare, nec proinde plures, ſed vnum tantum eſſe poſſe, quia materia extenſa omnia ſpatia imaginabilia, in quibus alii iſti mundi eſſe deberent, iam occuparent.

XIV. Materia in toto vniuerſo vna et eadem exiſtit, nempe quae eſt extenſa; omnesque proprietates, quas in ea clare percipimus, ad hoc vnum reducuntur, quod ſit partibilis, et mobilis ſecundum partes et proinde capax illarum omnium affectionum, quae ex eius partium motu ſequi poſſe percipimus.

XV. Omnis ergo materiae variatio, omniumque eius formarum diuerſitas pendet a motu.

XVI. Eſt autem motus translatio vnius partis materiae, ſiue vnius corporis, ex vicinia eorum corporum, quae illud immediate contingunt, et tanquam quieſcentia ſpectantur in viciniam aliorum.

XVII. Non plus actionis requiritur ad motum quam ad quietem. Sunt enim motus et quies nihil aliud in corpore, quam duo diuerſi modi.

XVIII. Motus proprie ſumtus non refertur, niſi ad corpora contigua eius quod mouetur; nec refertur niſi ad ea corpora contigua, quae tanquam quieſcentia ſpectantur. Valde diſplicet haec definitio Io. Clerico [u], eo quod vſui loquendi recepto contraria, aptior ſit obſcurandae naturae motus per ſe clarae, quam obſcurae rei illuſtrandae: putatque is, inueniſſe Carteſium hanc definitionem ideo potiſſimum, vt terra, quae communi motu, cum vortice ſuo circa ſolem moueri dicebatur, poſſet ſimul dici quieſcere, quod reſpectu vicinarum partium vorticis non moueatur, vt vitaretur cenſura inquiſitionis Romanae, quae ſententiam eorum, qui terram moueri aiunt, damnarat. Nec multum falli Clericum facile nobis perſuadent ea, quae in *Tertia principiorum parte* [x]. Carteſius monuit, poſſe proprie loquendo quidem motum nec de terra, nec de planetis aliis praedicari; aſt ſecundum vſum vulgi motum ſumendo, dicendum eſſe, planetas et ſolem ipſum fixasque, et, incongrue quidem, terram moueri. Inde in definitione Carteſiana, quae ſi cetera ſpectes, ipſumque ſenſum intuearis, motum nihil dicit eſſe aliud, quam mutationem loci relatiui, ſiue ſitus, nonnemo [y] pro ambiguis Carteſii vocibus, *immediate contingunt*, aliam minus ambiguam, v. c. ambiunt, vel circumdant, ſubſtituendam eſſe monuit. Ceterum hanc definitionem motus paſſiuo ſenſu accipiendam, et a motu actiuo, ſiue vi illa, quae corpus ex loco vno in alium quendam transfert et eius ſitum mutat, diſtinguendam eſſe, nobis non monentibus lector attentus facile intelligit, neglectam tamen hanc obſeruationem induxiſſe B. I. Fr. Bvddevm [z], vt perperam

u) Phyſ. L. V. c. 5. §. 3. p. m. 98.
x) §. 28.
y) Hollmann. Phyſ. P. I. c. 1. §. 19. p. 60.
z) Phyſ. P. V. c. 1. §. 12.

perperam quaedam huic definitioni motus Cartesianae obiiceret, obseruatum cel. HOLLMANNO [a].

XIX. Etsi autem vnumquodque corpus habeat tantum vnum motum sibi proprium, participare tamen etiam potest ex aliis innumeris, si nempe sit pars aliorum corporum alios motus habentium.

XX. Praeterea ille vnicus cuiusque corporis motus, qui ei proprius est, instar plurium potest considerari; sed ideo tales motus non sunt reuera distincti; nam vnumquodque punctum corporis, quod mouetur, vnam tantum aliquam lineam describit.

XXI. Ex hoc autem quod dictum: loca omnia corporibus plena esse, semperque easdem materiae partes aequalibus locis coaequari, sequitur, nullum corpus moueri posse, nisi per circulum, ita scilicet, vt aliud aliquod corpus ex loco, quem ingreditur, expellat, hocque rursus aliud, et aliud, vsque ad vltimum, quod in locum a primo relictum eodem temporis momento, quo derelictus est, ingrediatur. Plurimum huic assertioni contradixerunt, qui motum non dari sine vacuo contendunt.

XXII. Reperitur tamen in motu isto aliquid, quod mens quidem percipit esse verum, sed tamen, quo pacto fiat, non comprehendit, nempe diuisio quarundam particularum in infinitum, siue indefinitum, atque in tot partes, vt nullam cogitatione determinare possimus tam exiguam, quin intelligamus, ipsam in alias minores reapse esse diuisam.

XXIII. Caussa motus aut vniuersalis est, et primaria, aut particularis.

XXIV. Caussa motus vniuersalis non alia esse potest, quam Deus ipse, qui materiam simul cum motu et quiete in principio creauit, iamque per solum suum concursum ordinarium, tantundem motus et quietis in ea tota, quantum tunc posuit, conseruat. Nam quamuis ille motus nihil aliud sit in materia mota, quam eius modus, certam tamen et determinatam habet quantitatem, quam facile intelligimus eandem semper in tota rerum vniuersitate esse posse, quam in singulis eius partibus mutetur.

XXV. Itaque cum vna pars materiae duplo celerius mouetur, quam altera, et haec altera duplo maior est, quam prior, tantundem motus est in minore quam maiore, ac quanto motus vnius partis lentior fit, tanto motus alicuius alterius ipsi aequalis fit celerior. Lex haec πολυθρύλλητος localis motus est, quam ad explicandas rerum naturalium caussas Cartesiani quam maxime in vsum vocant [b]. Ast quid in ea desideret Leibnizius supra iam dictum. Aliis vero visum [c], experientiam ipsam sufficientia nobis fundamenta non suppeditare, ex quibus de rei huius vel veritate vel falsitate iudicare dicereque liceat, motum in quibusdam corporibus cessantem in alia transire, sicque motum partium collectum, motum totius iterum eadem quantitate euadere. Sed quia corpus inertia laborat,

a) l. c. §. 20. p. 62. not. a.

b) Vid. CLAVBERG. Disp. phys. XVIII. n. 15. LE GRAND. Instit. philos. P. IV. c. 15. n. 15. et Cartesiani reliqui tantum non omnes.

c) HOLLMANN. l. c. §. 49. p. 87.

borat, omnique vi mouenti ſemper pro ratione maſſae reſiſtit, atque ad quietem magis quam motum propendet, ſed et illud modo vis motricis ad motum corporis cuiuscunque impenditur, quicquid poſt ſuperatam eiusdem reſiſtentiam ſupereſt, neceſſario inde conſequi, vt quotiescunque motus aliquis corpori cuidam nouo, antea quieſcenti, communicandus eſt, ſemper quantitati vis motricis tantum decedat, quantum ad vincendam prioris corporis reſiſtentiam impendendum erat, adeoque et illa toties minor euadat, quoties nouus in corpore, antea quieſcente motus excitandus erat. Quoniam quantitas vero illa motus quae in corpore aliquo in motu poſito datur, infinita non eſt, neque ideo in infinitum minui poteſt, deficere illum plane oportere. Quo pacto aliquam ſucceſſiue motus quantitatem in mundo minui contra Carteſium concludunt. Quemadmodum vnius quoque corporis motu nonnunquam plura alia ſucceſſiue in motum redigi ita poſſe contendunt, vt motus illorum coniunctim acceptus, primi mouentis impetum longiſſime ſuperet, ſicque noua aliqua, quae antea nondum adfuit, motus quantitas in mundo oriatur [d]. Quae latius hoc loco exequi vel examinare quoque et Carteſianorum reſponſiones adducere eſſet extra oleas vagari.

XXVI. Cauſſae ſecundariae motus ſunt regulae quaedam ſiue leges naturae, quibus motus particulares nituntur. Horum prima eſt, vnamquamque rem, quatenus eſt ſimplex et indiuiſa, manere quantum in ſe eſt, in eodem ſemper ſtatu, nec vnquam mutari, niſi a cauſſis externis. Vnde concludendum eſt, id quod mouetur, quantum in ſe eſt, ſemper moueri.

XXVII. Altera lex naturae eſt, vnamquamque partem materiae non tendere vnquam, vt ſecundum vllas lineas obliquas pergat moueri, ſed tantummodo ſecundum rectas; etſi multae ſaepe cogantur deflectere propter occurſum aliarum, et in quolibet motu fit quodammodo circulus, ex omni materia ſimul mota. Ex quo ſequitur, omne corpus quod circulariter mouetur, perpetuo tendere, vt recedat a centro circuli quem deſcribit.

XXVIII. Tertia naturae lex haec eſt: vbi corpus quod mouetur, alteri occurrit, ſi minorem habeat vim ad pergendum ſecundum lineam rectam, quam hoc alterum ad ei reſiſtendum, tunc deflectitur in aliam partem, et motum ſuum retinendo ſolam motus determinationem amittit, ſi vero habeat maiorem, tunc alterum corpus ſecum mouet, ac quantum ei dat de ſuo motu, tantundem perdit.

XXIX. Cauſſa huius legis eſt, quod differentia ſit inter motum in ſe ſpectatum, et ipſius determinationem verſus certam partem, qua fit, vt iſta determinatio poſſit mutari motu integro remanente. Diſplicere haec Leibnizio, controuerſiae ſerram ea de re cum Carteſianis nonnullis reciprocanti, eo quod directionem motus mutari in mundo non poſſe ſtatue-

d) Idem ſummus philoſophus Iſaacus Newtonus, et qui eum ſequuntur contendunt, negant Leibnizii aſſeclae, qua de re conſulendi, qui de hac quoque quaeſtione diſputarunt clariſſimi viri VOLTAERIVS, in Metaphyſica Neutoniana c. 9. et KAHLIVS in Comparatione Metaph. Neut. et Leibnizianae c. 9. p. 152. ſeqq.

ſtatueret, ſupra iam tetigimus, et infra quoque, vbi de magni viri principiis dicendum, tangemus.

XXX. Vis cuiuscunque corporis ad agendum in aliud, vel ad actioni alterius reſiſtendum in eo conſiſtit, quod vnaquaeque res tendat, quantum in ſe eſt, ad permanendum in eo ſtatu, in quo eſt. Hinc enim id quod alteri coniunctum eſt vim habet nonnullam ad impediendum, ne disiungatur, id quod disiunctum eſt, ad manendum disiunctum, id quod quieſcit ad perſeuerandum in ſua quiete, atque ex conſequenti ad reſiſtendum iis omnibus, quae illam poſſunt mutare etc.

XXXI. Vis illa debet aeſtimari tum a magnitudine corporis in quo eſt, et ſuperficiei ſecundum quam iſtud corpus ab alio disiungitur; tum a celeritate motus, ac natura et contrarietate modi quo diuerſa corpora ſibi mutuo occurrunt.

XXXII. Motus motui non eſt contrarius, ſed quieti, et determinatio in vnam partem determinationi in partem oppoſitam.

XXXIII. Nihil particulas duorum corporum ita poteſt inter ſe vnire et firmius coniungere, quam ipſarum quies.

XXXIV. Fluidorum particulae aequali vi verſus omnes partes mouentur, et corpus durum in fluido exiſtens a minima vi poteſt determinari ad motum.

XXXV. Corpus durum ab alio duro impulſum, non omnem ſuum motum ab eo mutuatur, ſed partim etiam a fluido circumiacente. Non tamen poteſt ab iſto fluido maiorem celeritatem acquirere, quam habet a duro a quo impulſum eſt.

XXXVI. Cum corpus fluidum totum ſimul verſus aliquam partem fertur, neceſſario ſecum defert corpus durum, quod in ſe continet.

XXXVII. Cum corpus durum a fluido ſic defertur, non idcirco mouetur.

§. L. Principiis rerum materialium tractationem de mundo adſpectabili inaedificauit Carteſius, quae tertiam eamque copioſiſſimam principiorum philoſophiae partem conſtituunt. Ex qua tamen omnia, ad quae ſatis ſpeciali conſideratione deſcendit philoſophus, hoc loco repetere, limites tractationis noſtrae ſatis arcti non patiuntur. Adducemus ergo potiora tantum, reliqua Lectorem apud ipſum Carteſium legere iubemus. Ita vero ſtatuit: *Principia Carteſii de Mundo aſpectabili.*

I. Quamuis in ethicis ſit pium dicere, omnia a Deo propter nos facta eſſe, nempe vt tanto magis ad agendas ei gratias impellamur, eiusque amore incendamur, nequaquam tamen eſt veriſimile, ſic omnia propter nos facta eſſe, vt nullius alius ſit eorum vſus; eſſetque plane ridiculum et ineptum id in phyſica conſideratione ſupponere.

II. Lunae a terra diſtantia circiter triginta terrae diametros aequat, ſolis

ſolis vero ſexcentas vel ſeptingentas. Ex quo colligimus, lunam eſſe multo minorem terra, ſed ſolem multo maiorem.

III. Terra a coelo conſpecta non apparitura eſſet, niſi vt planeta Ioue aut Saturno minor. Cauendum itaque, ne lunam, vel terram vel ſolem magnitudine ſtellas ſuperare credamus.

IV. Non ſolem modo ſed et omnes ſtellas fixas propria luce fulgere, ex viuidis, quos vibrant, radiis, et diſtantia a ſole remota intelligi poteſt.

V. Luna e contrario et alii planetae lucem a ſole mutuantur, vt ex luce placidiori, quam fixarum, et minore a ſole diſtantia concluditur.

VI. Terra non minus ob opaca, quibus conflata eſt, corpora ſolis radios excipientia et reflectentia, lumen habet a planetis non differens.

VII. Poteſt ſol inter fixas ſtellas, terra inter planetas ideo numerari.

VIII. Stellae, quae eandem a ſe mutuo diſtantiam eundemque ordinem ſeruant, fixae dicuntur, quae vero aſſidue inter ſe ſitum mutant, planetae ſiue errantes appellantur.

IX. Copernici hypotheſis ſyſtematis mundani ſimplicior eſt, quam Tychonis, non autem inter ſe differunt, in quantum hypotheſes ſunt, quae eodem modo phaenomenis ſatisfaciunt.

X. Poteſt motus terrae verius quam Tycho, et curioſius, quam Copernicus fecit, proponi hac hypotheſi: 1) Fixae ſupponendae ſunt a Saturno quam maxime diſtantes; 2) Sol inſtar flammae ex materia quidem valde mobili conſtare dicendus, ſed non ideo ex vno loco in alium migrare. 3) Fixae omnes, aſſerendum, in eadem ſphaera non verſari, ſed vnamquamque vaſtum ſpatium circa ſe habere aliis fixis deſtitutum; porro concedendum 4) coelos eſſe fluidos, ſiue materiam coeli eſſe liquidam, 5) coelosque omnia corpora in ſe contenta ſecum deferre; 6) terram vero in coelo ſuo quieſcere, ſed nihilo minus ab eo deferri; 7) idemque ſentiendum de omnibus planetis. Ex quibus conceſſis, et definitione motus ſupra data in partes vocata ſequitur: terram proprie loquendo reliquosque planetas non moueri, nec vllos planetas, quamuis a coelo transferantur; quia non transferuntur ex vicinia partium coeli, quae illos immediate contingunt, quatenus iſtae partes coeli vt immotae conſiderantur. Quin nec ſecundum vſum vulgi, niſi incongrue, motus de terra praedicari poteſt, vulgus enim a terrae partibus vt immobilibus ſpectatis ſtellarum loca determinat, haſque eatenus moueri iudicat, quatenus a locis ita determinatis recedunt e.

XI. Ita ſublato omni ſcrupulo de terrae motu tota materia coeli, in qua planetae verſantur, concipienda eſt in modum cuiusdam vorticis, in cuius centro eſt ſol, gyrare aſſidue ac eius partes ſoli viciniores celerius moueri quam remotiores, ac planetas omnes, e quorum numero eſt terra, inter

e) Euitandae cenſurae Romanae, quam in Galilaeum ſeueriſſimam fuiſſe compererat Carteſius, et papi inquiſitoribus obtrudendi gratia operoſe ita philoſophum fucum verbis facere voluiſſe, ex ſupra dictis repetendum eſt.

ter easdem istius coelestis materiae partes semper versari. Ex quo solo omnia phaenomena facillime intelligentur.

XII. Sed cogitandi porro in maiori illo coelestis materiae vortice, alii minores vortices, vnus in cuius centro sit Iupiter, alter in cuius centro sit terra, qui in easdem partes, ac maior vortex ferantur, qui vortices asseclas Iouis, et lunam terrae circa hos planetas deferant constituto tempore.

XIII. Non vero putandum, omnia contra planetarum accurate in eodem plano semper consistere, nec circulos, quos describunt, esse omnino perfectos.

XIV. Aberrationes planetarum a plano eclipticae vocantur motus in latitudinem; ipsorum autem circuitiones circa solem vocantur motus in longitudinem.

XV. Vix fieri potest, quin caussae, ex quibus omnia phaenomena clare deducuntur, sint verae.

XVI. Quamuis mundus ab initio creatus fuerit cum omni sua perfectione, nihilominus ad naturam rerum intelligendam longe melius est considerare, quo pacto secundum principia simplicia et cognitu facilia omnia velut ex seminibus quibusdam oriri potuerint. Supponi itaque quaedam libere possunt, modo omnia, quae ex ipso consequentur, cum experientia consentiant.

XVII. Supponemus itaque omnem illam materiam, ex qua hic mundus adspectabilis est compositus, fuisse initio diuisam a Deo in particulas quam proxime inter se aequales et magnitudine mediocres, siue medias inter illas omnes, ex quibus iam coeli atque astra componuntur, easque omnes tantundem motus in se habuisse, quantum iam in mundo reperitur; et aequaliter fuisse motas, tum singulas circa propria sua centra, et separatim a se mutuo, ita vt corpus fluidum componerent, quale coelum putamus: tum etiam plures simul circa alia quaedam puncta aeque a se mutuo remota, et eodem modo disposita, ac iam sunt centra fixarum; nec non etiam circa alia aliquanto plura, quae aequent numerum planetarum; ita vt tot varios vortices componerent, quot iam astra sunt in mundo. Decantatissima haec Cartesii hypothesis est, qua motus stellarum caussam probabiliorem quam Peripatetici fecerant, reddere conatus est; quaeque non ingenii modo, sed et verisimilitudinis laudem nacta est. Non vero primus vortices excogitauit Cartesius, sed ex Democriti et Epicuri disciplina traductos rationibus astronomicis instruxit, et ad systema solare explicandum adhibuit. Habuitque vir summus habetque hodie asseclas satis multos et acutos, qui pro vorticibus velut pro aris focisque dimicarunt. Ast displicuerunt quoque magnis naturae interpretibus, maxime illustri NEWTONO f), cuius vestigia in impossibilitate vorticum demonstranda pressit Cel.

f) Princip. philos. nat. L. II. propos. LII. s. p. 347. et Opt. P. III. L. I. passim conf. COTESII Praef. ad Princ. philos. Eum Angli philosophi certatim sequuntur.

Cel. MAVPERTVIS [g]. Obiecerunt autem, si globus quidam alterius cuiusdam globi vortici innataret, vortices inde tandem esse exorturos, qui in infinitum propagarentur, et a se inuicem perpetuo magis magisque recederent; itemque in vorticibus planetas celerius in apheliis, et tardius in periheliis moueri oportere. Vnde reiectis vorticibus Cartesianis vim centrifugam et centripetam, quae corporibus planeticis inesse deprehenditur, in partes vocare, eiusque temperamento et proportioni mutuae reuolutiones circa solem tribuere maluerunt [h]. De qua tamen re in physicorum institutionibus plura quaerenda sunt, consulendique qui Newtonianis obiectionibus responderunt, inter quos eminet vir illustris Io. POLENVS [i]. Ceterum obseruandum hoc quoque loco est, Cartesium hactenus quidem principiis, quantum licebat, claris, perspicuis et in se rectis vsum esse, certe, vbi errauit, humani ingenii vitio et imbecillitate errauisse. Quam viam si semper fuisset secutus, dubium non est, quin altius in naturae adyta penetrauisset. Ast hac regia via semel relicta ad hypotheses excogitatas sine ratione delabitur, et ingenii commenta pro caussis postea naturalibus venditat. Quod licere sibi quidem putabat Cartesius, contentus hypotheses attulisse, ex quibus de phaenomenis naturae ratio quaedam idonea reddi posset. Ast duplici modo peccauisse is aliis visus est. Monuerunt enim non sufficere philosopho hypothesin effingere, qua faciat satis, et hypothesin illam non esse absurdam, id est, possibilem; sed ad verisimilitudinem quoque et experientiam, quibus fulciatur esse respiciendum. His vero haud raro carere Cartesii philosophemata, passim viderunt viri docti, et ingenue fassi sunt, inter quos imprimis magnus est CHR. HVGENIVS [k]. Deinde etsi ingenii laudem systemati Cartesiano non denegant, reprehendunt tamen, parum attendisse philosophum ad leges naturae, hasque ex ingenio magis, quam consulta natura, adduxisse, ideoque eius hypotheses parum facere satis. Id quod de ipsis Cartesii vorticibus viri quidam acuti obseruarunt, in quibus tamen cardo physiologiae Cartesianae vertitur. Monuerunt enim hanc hypothesin suppositumque vorticis motum, non descensum corporum partialium versus centrum, sed axem solum, illius corporis totalis, versus quod feruntur, euincere. Qua de re, quid in *Actis eruditorum Lipsiensibus* [l] disceptauerint illustres philosophi LEIBNIZIVS, BERNOVLLIVS, PAPINVS alii, consulendum est. Vnde emendare hypothesin Cartesianam conatus illustris HVGENIVS [m], quem et alii secuti sunt, materiae subtilissimae vorticis alicuius talem tribui motum, quo non circulis sibi mutuo parallelis circa nucleum vorticis sui feratur, sed quaquauersum

g) Diss. de Astrorum figura diuersa Gallice edita, c. 3. vid. Journal des Savans 1733. Iun. art. 6. p. 227. seqq.

h) NEWTON. l. c. L. II.

i) Dial. de Vorticibus coelestibus Patauii 1712. edito. Conf. illustris BERNOVLLIVS in nouis cogitationibus de Systemate Cartesii Paris 1730. editis Bibl. Italique T. XI. art. 1. Tom. XIV. art. V. p. 145.

k) In Cosmotheoro L. II. p. 148.

l) 1686. p. 91. 1690. p. 228. 232. 1689. p. 183. seq.

m) In Diss. de Grauitate, Gallice edita, p. 135. A. E. 1690. p. 561.

uerſum potius in ſpatio ſphaerico ab aliis corporibus incluſo circa eundem ita gyretur, vt motu ſuo infinitos circulos maximos, infinitis fere punctis ſe interſecantibus deſcribat, ſicque vndiquaque omnia ad nucleum centri ſui vrgeat. Quae licet experientia et ratiociniis commendare philoſophus praeſtantiſſimus conatus ſit, impoſſibilia tamen aliis viſa ſunt; de quibus tamen alio loco [n] diſpiciendum. Tacemus theologos, qui pati in hypotheſibus Carteſianis non potuerunt, quod cauſſam agentem ex hac rerum naturalium conformatione excluſerit, quam ob cauſſam dicam ſatis grauem ei ſcripſerunt PETRVS POIRETVS [o], et SAMVEL PARCKERVS [p]. Sed redeundum ad rerum naturalium generationem ſecundum Carteſium. Is ita porro viam iſtam proſequitur:

XVIII. Huic ſuppoſito porro addendum, omnes materiae particulas initio fuiſſe tam in magnitudine, quam in motu inter ſe aequales.

XIX. Hae particulae initio non potuerunt eſſe ſphaericae, quia plures globuli ſimul iuncti ſpatium continuum non replent: aſt ſucceſſu temporis non potuerunt non fieri rotundae, quandoquidem varios habuerunt motus circulares, quibus anguli, dum ſibi mutuo occurrerunt, attriti ſunt.

XX. Cum autem nullibi ſpatia omni corpore vacua eſſe poſſint, cumque illae rotundae particulae ſimul iunctae perexigua quaedam interualla inter ſe relinquant, neceſſe eſt iſta interualla, quibusdam aliis materiae ramentis minutiſſimis, figuras ad ipſa implenda aptas habentibus, easque pro ratione loci occupandi perpetuo mutantibus, impleri. Nempe id quod ex attritis angulis deiicitur, adeo eſt minutum, et tantam celeritatem acquirit, vt ſola vi ſui motus in ramenta innumerabilia diuidatur, ſicque impleat omnes angulos, quos aliae materiae particulae ſubingredi nequeunt.

XXI. Quo minora ſunt iſta particularum aliarum ramenta, eo facilius mouentur, atque in alia adhuc minutiora comminui poſſunt,

XXII. Sed et multo celerius mouentur et agitantur, quam aliae materiae particulae, a quibus tamen ſuam agitationem acquirunt, quia dum hae per rectas et patentes vias feruntur, expellunt iſta per obliquas et anguſtas.

XXIII. Inde duo exſurgunt rerum elementa; primum eſt illius materiae, quae tantam vim agitationis habet, vt aliis corporibus occurrendo in minutias indefinitae paruitatis diuidatur, et figuras ſuas ad omnes angulorum ab iis relictorum anguſtias implendas accommodet. Alterum eſt eius, quae diuiſa eſt in particulas ſphaericas, valde quidem minutas, ſed tamen certae ac determinatae quantitatis, et diuiſibiles in alias multo minores.

XXIV. His tertium addi poſſe, ex dicendis conſtabit, quod partes vel magis craſſas vel figuras minus ad motum aptas habet.

XXV. Ex primo elemento ſol et ſtellae fixae, ex ſecundo coeli, ex tertio terra cum planetis et cometis orta ſunt.

n) Conf. quos nominat Cl. HOLLMANNVS Phyſic. P. I. c. 1. §. 64 p. 102.
o) De Erud. triplici L. III. §. 34. ſeqq. p. 657. ſqq.
p) Diſp. III. de Deo §. 15. Diſp. VI. §. 15. et quae Cudworthus paſſim monuit.

XXVI. Nempe creuit initio paulatim materia primi elementi, ex eo quod particulae ſecundi aſſiduo motu ſe inuicem magis magisque attererent; cumque maior eius quantitas fuit in vniuerſo, quam neceſſe erat ad implenda exigua illa ſpatia, quae inter particulas ſphaericas ſecundi elementi ſibi mutuo incumbentes reperiuntur, quidquid ex ea reſidui fuit, poſtquam ſpatia iſta impleta ſunt ad centra confluxit, ibique corpora quaedam ſphaerica fluidiſſima compoſuit, nempe ſolem ac ſtellas fixas.

XXVII. Eſt autem lex naturae, vt corpora omnia, quae in orbem aguntur, quantum in ſe eſt, a centris ſui motus recedant.

XXVIII. Globuli itaque ſecundi elementi ſatis magna vi recedere conantur a centris vorticum in quibus gyrantur, et retinentur hinc inde ab aliis globulis circumpoſitis.

XXIX. Efficit hic conatus, vt corpora ſolis et fixarum ſint rotunda.

XXX. Sed et porro efficit, vt materia coeleſtis ab omnibus punctis circumferentiae cuiusque ſtellae vel ſolis recedere conetur.

XXXI. Neque tamen globuli materiae coeleſtis ſe mutuo impediunt in iſto conatu, quia perpetuo ſunt in motu.

XXXII. Omnes lucis proprietates in iſto conatu inueniuntur, adeo vt lux eius ope cerni poſſet, tanquam ex ſtellis manans, etſi nulla vis eſſet in ipſis ſtellis.

XXXIII. Cuiusque vorticis coelorum poli tangunt partes aliorum vorticum ab eorum polis remotas. Inflectitur autem motus iſtorum vorticum aliquo modo, vt inter ſe conſentiant.

XXXIV. Vortices iſti ſunt magnitudine inter ſe inaequales, vt ex varietate in ſitu fixarum patet.

XXXV. Materia primi elementi ex polis cuiusque vorticis fluit verſus centrum, et ex centro verſus alias partes.

XXXVI. Idem autem de materia ſecundi elementi non poteſt intelligi, quia a materiae primi elementi motu impeditur.

XXXVII. Globuli ſecundi elementi, qui proximi ſunt centro cuiusuis vorticis, minores ſunt, ac celerius mouentur, quam illi, qui paulo magis ab eo diſtant, idque vsque ad certum terminum, vltra quem ſuperiores inferioribus celerius mouentur, et quantum ad magnitudinem, ſunt aequales.

XXXVIII. Globuli ſecundi elementi variis modis ſimul mouentur, quo fit, vt plane ſphaerici reddantur.

XXXIX. Varii ſunt gradus celeritatis in minutiis primi elementi.

XL. Quia quaedam materiae primi elementi ramenta reliquis minus diuiſa et minus celeriter agitata, figuras neceſſario acceperunt valde anguloſas et ineptas; fit inde, vt facile ſibi mutuo adhaereant, magnamque partem ſuae agitationis transferant in illa alia ramenta, quae minutiſſima ſunt, et celerrime agitantur.

XLI. Tales minutiae ſibi mutuo adhaerentes praecipue inueniuntur in ea materia primi elementi, quae a polis ad centra vorticum fertur.

LXII.

XLII. Quia ſaepe tranſeunt per anguſta illa ſpatia triangularia, quae in medio trium globulorum ſecundi elementi ſe mutuo tangentium, reperiuntur, debent induere figuram triangularem. Quantum ad longitudinem autem, ſufficit concipere illas tanquam exiguas columnas, tribus ſtriis in modum cochlearum intortis excauatas, ita vt gyrando tranſire poſſint per illos anguſtos meatus triangulares.

XLIII. Iſtae particulae ſtriatae ab oppoſitis polis venientes contrario modo ſunt intortae.

XLIV. Quando materia iſta primi elementi ad corpus ſolis alteriusue ſideris peruenit, ibi omnes eius minutiae maxime agitatae cum nullis globulorum ſecundi elementi minutiis impediantur, in ſimiles motus conſentire laborant. Vnde fit, vt illae ſtriatae, nec non etiam aliae multae paulo minores, quae ob figuras nimis anguloſas molemue nimis magnam tantam agitationem refugiunt, ab aliis minutiſſimis ſeparentur, ac ſibi mutuo facile adhaerentes propter inaequalitatem ſuarum figurarum moles aliquando permagnas componant, quae intimae coeli ſuperficiei contiguae, ſideri ex quo emerſerunt, adiunguntur, et ibi reſiſtentes illi actioni, in qua vis luminis conſiſtit, ſimiles ſunt illis maculis, quae in ſolis ſuperficie conſpici ſolent.

XLV. Illae maculae ſole egreſſae et ſibi mutuo nonnihil adhaerentes, componunt ibi magnam quandam molem rariſſimam, et aetheri terrae circumfuſo non abſimilem.

XLVI. Multi quoque ſunt meatus in iſtis maculis per quos libere transeunt particulae ſtriatae.

XLVII. Fieri poteſt, vt totus vortex aliquando a circumiacentibus vorticibus abſorbeatur, et eius ſtella mutetur in planetam vel cometam q).

XLVIII. Vaſtiſſimum illud ſpatium, in quo iam vnicus vortex primi coeli continetur, initio in quatuordecim pluresue vortices diuiſum concipi poteſt, eosque ita fuiſſe diſpoſitos, vt ſidera, quae in centris ſuis habebant, multis paulatim maculis tegerentur, et deinde illi vortices vni ab aliis deſtruerentur, modo iam deſcripto vnus citius alius tardius pro diuerſo eorum ſitu, adeo vt cum illi tres, in quorum centris erant Sol, Iupiter et Saturnus, ceteris eſſent maiores, ſidera quae in centris minorum Iouem circumſtantium verſabantur, verſus Iouem delapſa ſint, et quae in centris duorum aliorum Saturno vicinorum; verſus Saturnum: et Mercurius, Venus, Terra, Luna et Mars, quae ſidera etiam ſingula ſuum verticem prius habuerunt, verſus ſolem; ac tandem etiam Iupiter et Saturnus, vna cum minoribus ſideribus illis adiunctis confluxerint verſus eundem ſolem, ipſis multo maiorem, poſtquam eorum vortices fuere abſumti; ſidera autem reliquorum vorticum, ſi vnquam

q) Ex hac theoria cometarum originem, naturam, modum, phaenomena late P. III. §. 128 ſeqq. deriuat, quae, cum prolixiora ſint, quam vt locum in hac pagina capiant, apud ipſum Carteſium legi merentur, comparanda autem ſunt cum iis, quae de cometarum natura obſeruarunt acutiſſimi naturae interpretes Heuelius, Newtonus, Caſſinus, Halleius aliique.

quam plura fuerint, quam quatuordecim in hoc ſpatio, in cometas abierint.

XLIX. Quod quidam planetae ſunt aliis a ſole remotiores, id ex eo contingit, quod eorum, qui ſoli viciniores ſunt, ſoliditas ſit minor, quam remotiorum.

L. Quod luna non modo circa ſolem, ſed ſimul etiam circa terram gyret, cauſſa eſſe videtur, quod cum non minorem habeat vim agitationis quam terra, in eadem ſphaera cum ſole debeat verſari, et cum mole ſit minor, aequalem habens vim agitationis, celerius debeat ferri.

LI. Cauſſa cur omnes planetae, quamuis motus circulares ſemper affectent, nullos tamen circulos perfectos vnquam deſcribant, ſed modis omnibus tam in longitudinem quam in latitudinem aliquantulum aberrent, ea eſt, quia cum omnia corpora, quae ſunt in vniuerſo, contigua ſint, atque in ſe mutuo agant, motus vnusquisque a motibus aliorum omnium dependet, atque ideo innumeris modis variatur [r].

Carteſii ſententia de terra.

§. LI. Haec de rebus coeleſtibus ex hypotheſi ſemel admiſſa viſa Carteſio, de rebus ad terram ſpectantibus ita porro ſtatuit:

I. Vt terrae geneſin ex adductis hypotheſibus intelligamus, fingendum: terram fuiſſe olim ex ſola materia primi elementi conflatam, et vaſtum vorticem circa ſe habuiſſe, in cuius centro conſiſtebat: ſed cum particulae ſtriatae, aliaeque non minutiſſimae minutiae, iſtius materiae primi elementi ſibi mutuo adhaererent, ſicque in materiam tertii elementi verterentur, ex iis primo maculas opacas in terrae ſuperficie genitas eſſe; deinde particulas tertii elementi, quae ex continua iſtarum macularum diſſolutione remanebant, per coelum vicinum diffuſas, magnam ibi molem aëris vel aetheris ſucceſſu temporis compoſuiſſe, ac denique poſtquam iſte aether valde magnus fuit, denſiores maculas circa terram genitas eam totam contexiſſe atque obtenebraſſe. Cumque ipſae non poſſent amplius diſſolui, ac forte permultae ſibi mutuo incumberent, ſimulque vis vorticis terram continentis minueretur, tandem ipſam vna cum maculis et toto aëre, quo inuoluebatur, in alium maiorem vorticem, in cuius centro eſt ſol, delapſam eſſe.

II. Terrae ita paulo poſt delapſurae verſus ſolem tres regiones concipi poſſunt. Harum intima continere videtur materiam primi elementi, ſe, vt in ſole, commouentis; media tota occupatur a corpore valde opaco et denſo; tertia magna eſt congeries particularum tertii elementi multum materiae coeleſtis circa ſe habentium.

III. Illae particulae ex plurimis ramentis primi elementi minutiſſimis ſibi mutuo adiunctis, componuntur, atque ſatis magnae ſunt, vt impetum

r) Quid in hac planetarum theoria deſiderent viri docti, ex illuſtris NEWTONI Princip. phil. nat. Lib. II. propoſ. 52. ſeqq. diſci poteſt.

tum globulorum ſecundi elementi circa ſe motorum ſuſtineant, ex quorum tamen occurſu nonnihil poſſunt immutari.

IV. Sunt quoque maiores globulis ſecundi elementi, ſed iisdem minus ſolidae et minus agitatae.

V. Eae ab initio ſibi mutuo incubuerunt, varia vero circa ipſas interualla materiae primi et ſecundi elementi relicta ſunt.

VI. Porro globuli ſecundi elementi iſtis immiſti eo minores initio fuerunt, quo centro terrae viciniores, meatusque habuerunt inter ipſos anguſtiores.

VII. Non ſemper craſſiores inferiores fuere tenuioribus.

VIII. Cum globus terrae in tres iſtas regiones diſtinctus verſus ſolem deuolutus eſt, vortice eius abſumto, non magna quidem mutatio in intima et media eius regione potuit oriri, ſed quantum ad exteriorem, primum duo, deinde tria, poſtmodum quatuor et plura alia corpora diuerſa in ea diſtingui debuerunt.

IX. Corporum horum productio pendet a globulorum coeleſtium motu generaliter ſpectato, grauitate, lumine, calore.

X. Motus globulorum coeleſtium, ſiue continua eorum agitatio efficit, vt particulis tertii elementi corpora omnia tertiae terrae regionis componentibus, immiſti varios effectus producunt.

XI. Primus eſt, quod pellucida reddat ea omnia corpora terreſtria, quae liquida ſunt, et conſtant particulis tertii elementi tam tenuibus, vt globuli iſti circa ipſas in omnes partes ferantur. Sed et corpora dura ſunt pellucida, quae dum formabantur, et adhuc liquida erant, pellucida fuerunt, quorumque partes retinent eundem ſitum, in quo poſitae ſunt a globulis materiae coeleſtis, dum circa ipſas nondum ſibi mutuo adhaerentes mouebantur: contra illa omnia opaca ſunt, quorum particulae ſimul iunctae ac connexae ſunt a vi aliqua externa, motui globulorum coeleſtium ipſis immiſtorum non obſequente.

XII. Secundus effectus eſt, quod vna corpora ab aliis ſecernat et liquores expurget.

XIII. Tertius effectus eſt, quod aquae aliorumque liquorum guttas in aëre alioue liquore ab iis diuerſo pendentes reddat rotundas.

XIV. Per eundem motum globuli iſti coeleſtes, totius molis terrae occurſu impediti, ne ſecundum lineas rectas ferantur, omnes eius partes verſus medium propellunt: atque in hoc grauitas corporum terreſtrium conſiſtit.

XV. Quamuis particulae materiae coeleſtis eodem tempore multis diuerſis motibus creentur, omnes tamen earum actiones ita ſimul conſpirant, ac tanquam in aequipondio conſiſtunt, vnaque aliis opponitur, vt ex hoc ſolo, quod terrae moles obiectu ſuo earum motibus aduerſetur, quaquauerſum aequaliter propendeant ad ſe ab eius vicinia, et tanquam

ab

ab eius centro remouendas, nisi forte aliqua exterior caussa diuersitatem in hac re constituat.

XVI. Vis luminis in se spectata nihil aliud est, quam pressio quaedam, quae fit secundum lineas rectas a sole in terram extensas: quia tamen ista pressio non aequaliter omnibus particulis tertii elementi, quae supremam terrae regionem componunt, applicatur, variae inde motiones in particulis istis excitantur.

XVII. Haec particularum terrestrium agitatio, siue orta sit a lumine, siue ab alia quauis caussa, calor vocatur. Perseuerat autem vnaquaeque ex particulis terrestribus sic agitata, in suo motu iuxta leges naturae, donec ab aliqua caussa sistatur, adeoque ideo calor sublato lumine aliquamdiu remanet.

XVIII. Terra ad viciniam solis accedente, minores globuli, maioribus qui eam complectuntur, locum relinquunt, hicque in illa cum impetu ruentes in multas tertii elementi particulas impingunt, praesertim in crassiores, ipsasque infra caeteras detrudunt, atque ita efficiunt, vt istae crassiores infra ceteras depulsae figurasque habentes irregulares et varias, arctius inter se nectantur quam superiores, et motus globulorum coelestium interrumpant. Hinc fit, vt suprema terrae regio in duo corpora valde diuersa distinguatur, quorum superius est rarum, fluidum, pellucidum, inferius autem aliquatenus densum, durum, opacum.

XIX. Particulae autem terrestres in tria summa genera possunt distingui. Quaedam sunt in varia quasi brachia diuisae, atque hinc inde expansae velut rami arborum, aliae solidiores sunt et figuram habent cuiuslibet ruderis angulosi; aliae denique sunt oblongae ac ramis destitutae instar bacillorum. Ex his inter se variis modis mistis corpora alia et ab his diuersa extiterunt, nempe aër, aqua, terrae crusta interior crassissima ex qua metalla oriuntur, ac denique terra exterior, quae ex lapidibus, argilla, arena et limo est conflata. Et ex his quoque montes, campi, maria exorta sunt [s].

XX. Aër nihil aliud est, quam congeries particularum primi elementi, tam tenuium et a se mutuo disiunctarum, vt quibuslibet motibus globulorum coelestium obsequantur, ideoque corpus est valde rarum, fluidum et pellucidum.

XXI. Quia eius particulae sunt fere omnes flexiles, quo celerius aguntur, eo latius se extendunt, et idcirco maiorem spatii sphaeram requirunt ad motum suum. Ex quo intelligitur, per calorem nihil aliud quam accelerationem motus in istis particulis, et per frigus eiusdem imminutionem debere intelligi.

XXII. In aqua duae tantum particularum species reperiuntur, quarum vnae

s) Ingeniose versatur Cartesius in his explicandis, quae tamen, cum prolixiora sint, quam vt pagina ea capiat, apud ipsum P. IV. §. 32. seqq. legenda sunt.

vnae ſunt flexiles, aliae inflexiles, atque ſi ab inuicem ſeparentur, hae ſalem, illae aquam dulcem componunt.

XXIII. Terra interior conſtat particulis cuiusuis figurae, ac tam craſſis, vt globuli ſecundi elementi ordinario ſuo motu eas ſecum non abripiant, ſed tantum deorſum premendo graues reddant, ac per meatus, qui plurimi inter ipſas reperiuntur, tranſeundo non nihil commoueant. Hinc inaequaliter calor terram interiorem peruadit, et diuerſae particulae exoriuntur, v. g. ſucci acres et acidi, materia oleaginea, ſulphuris, quae in tria genera diuiduntur, ſuccum acrem, oleagineam materiam et argentum viuum.

XXIV. Cum infra campos et montes ſint cauitates aquis plenae, multi quotidie vapores, vsque ad exteriorem camporum ſuperficiem atque ad ſumma montium iuga perueniunt; vbi frigore ſuccedente torpeſcunt, et amiſſa vaporis forma rurſus in aquam vertuntur, et hinc origo fontium repetenda.

XXV. Semper tanta quantitas aquae a mari verſus radices montium redit per meatus patentiſſimos, quanta ex montibus egreditur. Hinc mare ex fluminibus non augetur.

XXVI. Exhalationum particulae tenuiſſimae, et ita celeriter agitantur, vt in oleum verti nequeant, ſi forte in rimas et cauitates terrae magna copia affluant, pingues ibi et craſſos fumos componunt, ac deinde, ſi quae forte ignis ſcintilla in illis cauitatibus excitetur, protenus illi accenduntur, atque ſubito rarefacti, omnes carceris ſui parietes magna vi concutiunt, praeſertim cum multi ſpiritus ipſis ſunt admiſti, et ita oriuntur terrae motus.

XXVII. Particulae terreſtres, cuiuscunque ſint magnitudinis aut figurae, cum ſingulae ſeorſim primi elementi motum ſequuntur, ignis formam habent, vt etiam habent aëris formam, cum inter globulos ſecundi elementi volitantes eorum agitationem imitantur.

XXVIII. Vt autem ignis alicubi excitatur, debent aliqua vi expelli globuli coeleſtes, ab interuallis nonnullarum partium terreſtrium, quae deinde ab inuicem disiunctae atque in ſola materia primi elementi natantes, celerrimo eius motu rapiantur et quaqua verſus impellantur.

XXIX. Particulae in meatibus corporum terreſtrium ex materia primi elementi efformatae non modo variarum attractionum, quales ſunt in electro et magnete, ſed et aliorum innumerabilium et admirandorum effectuum cauſſae eſſe poſſunt.

XXX. Humana anima, etſi totum corpus informet, praecipuam tamen ſedem habet in cerebro, in quo ſolo non modo intelligit, et imaginatur, ſed etiam ſentit: hocque opere neruorum, qui fili inſtar a cerebro ad omnia reliqua membra protenduntur, iisque ſic annexi ſunt, vt vix vlla pars humani corporis tangi poſſit, quin hoc ipſo moueantur aliquot neruorum extremitates per ipſam ſparſae, atque earum motus, ad alias

eorum neruorum extremitates in cerebro circa ſedem animae collectas transferatur [t]. Motus autem, qui ſic in cerebro a neruis excitantur, animam ſiue mentem intime cerebro coniunctam diuerſimode afficiunt, prout ipſi ſunt diuerſi. Atque hae diuerſae mentis affectiones ſiue cogitationes ex iſtis motibus immediate conſequentes ſenſuum perceptiones, ſiue, vt vulgo loquimur, ſenſus appellantur.

XXXI. Horum ſenſuum diuerſitates primo ab ipſorum neruorum diuerſitate, ac deinde a diuerſitate motuum, qui in ſingulis neruis fiunt dependent.

XXXII. Sunt autem ſeptem ſenſuum diuerſitates, quarum duae pertinent ad ſenſus internos, aliae quinque ad externos.

XXXIII. Nerui qui ad ventriculum, oeſophagum, fauces aliasque partes internas, explendis naturalibus deſideriis deſtinatas, protenduntur, faciunt vnum ex ſenſibus internis, qui appetitus naturalis vocatur.

XXXIV. Neruuli qui ad cor et praecordia, quamuis perexigui ſint, faciunt alium ſenſum internum, in quo conſiſtunt omnes animi commotiones ſiue παθήματα et affectus [u]. Hinc ex dilatatis neruulis affectus iucundi, ex conſtrictis et non ſatis dilatatis triſtes affectus oriuntur.

XXXV. Diſtinctae cogitationes, quas habemus de iis, quae amplectenda ſunt, vel optanda vel fugienda, toto genere ab iſtis affectibus diſtinguuntur.

XXXVI. Senſuum externorum quinque, propter tot diuerſa obiectorum genera numerantur.

XXXVII. Nerui in vniuerſi corporis cutem deſinentes a quibuslibet terrenis corporibus tangi poſſunt, et ab illis integris moueri; quotquot vero diuerſis modis vel mouentur, vel a motu ſuo ordinario impediuntur, tot in mente diuerſos ſenſus excitant, ex quibus tot tactiles qualitates denominantur.

XXXVIII. Cum iſti nerui ſolito vehementius agitantur, ſed ita tamen, vt nulla laeſio in corpore inde ſequatur, hinc fit ſenſus titillationis, menti naturaliter gratus; ſi vero aliqua laeſio inde ſequatur, fit ſenſus doloris.

XXXIX. Alii nerui per linguam et partes ei vicinas ſparſi, ab eorundem corporum particulis ab inuicem diſiunctis, et ſimul cum ſaliua in ore natantibus, diuerſimode mouentur, prout ipſorum figurae ſunt diuerſae, ſicque diuerſorum ſaporum ſenſus efficiunt.

XL. Duo etiam nerui ſiue cerebri appendices extra caluariam non exſertae, mouentur ab eorundem corporum particulis diſiunctis, et in aëre volantibus, non quidem quibuslibet, ſed iis, quae ſatis ſubtiles ac ſimul ſatis viuidae ſunt, vt in nares attractae per oſſis ſpongioſi meatus vsque ad illos

t) Prolixius hanc ſenſuum explicationem vrget in Dioptric. c. IV. §. 1. ſeqq p. 53 ſeqq.

u) Fuſe haec explicat in tr. de Paſſionibus animae.

los neruos perueniant, et a diuerſis eorum motibus fiunt diuerſorum odorum ſenſus.

XLI. Duo alii nerui in intimis aurium cauernis reconditi excipiunt tremulos et vibratos totius aëris circumiacentis motus. Aër enim membranulam tympani concutiens, ſubiunctam trium oſſiculorum catenulam, cui iſti nerui adhaerent, ſimul quatit, atque ab horum motuum diuerſitate diuerſorum ſonorum ſenſus oriuntur.

XLII. Denique neruorum opticorum extremitates tunicam, retinam dictam, in oculis componentes non ab aëre, nec a terrenis vllis corporibus ibi mouentur, ſed a ſolis globulis ſecundi elementi, vnde habetur ſenſus luminis et colorum *.

XLIII. Anima non quatenus eſt in ſingulis membris, ſed tantum, quatenus eſt in cerebro ea, quae corpori accidunt in ſingulis membris, neruorum ope ſentit.

XLIV. Talis eſt noſtrae mentis natura, vt ex eo ſolo quod quidam motus in corpore fiant, ad quaslibet cogitationes, nullam iſtorum motuum imaginem referentes poſſit impelli, et ſpeciatim ad illas confuſas, quae ſenſus, ſiue ſenſationes dicuntur.

XLV. Nihil a nobis in obiectis externis deprehenditur ſenſu, praeter ipſorum figuras, magnitudines et motus.

XLVI. Cum itaque ea ſit animae noſtrae natura, vt diuerſi motus locales ſufficiant ad omnes ſenſus in ea excitandos, experiamurque illos reipſa, varios ſenſus in ea excitare, non autem deprehendamus quicquam aliud, praeter eiusmodi motus, a ſenſuum externorum organis ad cerebrum tranſire: omnino concludendum eſt, non etiam a nobis animaduerti ea, quae in obiectis externis ſenſibilium qualitatum, vel etiam formarum ſubſtantialium nominibus indigitamus; nec eſſe quicquam aliud quam iſtorum obiectorum varias diſpoſitiones, quae efficiunt, vt neruos noſtros variis modis mouere poſſint.

XLVII. Dantur particulae corporum inſenſiles, quarum figurae et motus ex ſimpliciſſimis et maxime notis principiis determinandi ſunt.

§. LII. Haec in principiis philoſophiae ſtatuit Carteſius. Subiicienda iis pauca, quae de paſſionibus hominum noua dixit in peculiari tractatione: *Carteſii dogmata de paſſionibus animae.*

I. Quicquid fit, aut recenter accidit, dicitur paſſio, reſpectu ſubiecti cui accidit, et actio, reſpectu illius qui in cauſſa eſt, vt contingat.

II. Non datur vllum ſubiectum, quod in animam noſtram agat magis immediate, quam corpus cui iuncta eſt, hinc quod in ea eſt paſſio, in hoc actio eſt.

III. Calor et motus membrorum procedunt a corpore, et cogitationes ab anima, non vero dare poteſt anima motum et calorem corpori.

x) Conf. Dioptr. c. 3. p. 53.

IV. Viuidiores et ſubtiliores omnes partes ſanguinis, quas calor in corde rarefacit, ingrediuntur indeſinenter et maxima cum copia cauitates cerebri; et hae componunt ſpiritus animales, qui in cerebro ſeparantur ab aliis ſanguinis partibus minus ſubtilibus. Sunt itaque hi ſpiritus corpora, ſed tenuiſſima, et quae mouentur celerrime.

V. Sola cauſſa omnium motuum membrorum eſt, quod quidam muſculi contrahantur, et qui ex aduerſo reſpondent, iis extendantur. Cauſſa autem quare hic muſculus potius contrahatur, quam qui illi opponitur, eſt quod ad eum confluant paulo plures cerebri ſpiritus, quam ad alium.

VI. Oriuntur autem iſti ſpirituum animalium motus, praeter actionem animi, ex varietate motuum qui excitantur in organis ſenſuum per ipſorum obiecta, et ex inaequali agitatione eorum ſpirituum, et varietate partium quibus conſtant.

VII. Poſſunt autem omnia membra moueri per obiecta ſenſuum, et per ſpiritus absque opera animae.

VIII. Nihil itaque reſtat quod tribuamus animae, exceptis cogitationibus noſtris.

IX. Eae duorum generum ſunt, quaedam ſunt actiones, aliae paſſiones ſiue affectus.

X. Actiones ſunt omnes noſtrae voluntates, quia experimur eas directe venire ab anima noſtra, et videntur ab illa ſola pendere.

XI. E contrario paſſiones animae ſunt omnes ſpecies perceptionum ſiue cogitationum, quae in nobis reperiuntur. Πρᾶτον ψεῦδος hanc diuiſionem operationum mentis humanae eſſe Carteſio in delineanda natura affectuum dudum obſeruatum eſt viris doctis, inter quos Carteſianam pathologiam ſtrictim enarrauit et examinauit CHRISTIAN. THOMASIVS[y]. Cum enim non in voluntate modo, ſed in intellectu quoque percipiamus agere animam atque pati, non potuit non a vera via aberrare Carteſius, qui mechaniſmi amore illectus omnem affectuum conſiderationem ad motus mechanicos retulerat, cum nihil in iis remanere menti praeter perceptiones paſſiuas decerneret. Quo fundamento euerſo, eo quod in affectibus non pati modo ſed et agere mentem ſentiamus, tota pathologia Carteſiana corruit.

XII. Voluntates noſtrae ſunt duplices; quaedam ſunt actiones animae, quae in ipſa anima terminantur; e. c. amare Deum; aliae, quae terminantur ad noſtrum corpus, vt eſt voluntas mouendi corpora.

XIII. Perceptiones noſtrae etiam ſunt duarum ſpecierum; et quaedam animam pro cauſſa habent, aliae corpus. Illae ſunt perceptiones noſtrarum voluntatum, et omnium imaginationum aut aliarum cogitationum, quae ab ea pendent: quae tamen licet paſſiones ſint, attamen denominatione a nobiliori petita actiones dicuntur.

XIV.

y) In Praxi ethices c. 2. §. 30 - 41. p. 58. ſeqq.

XIV. Perceptiones, quae fiunt in confideratione rei quae non eft, vel quae folummodo intelligibilis eft, pendent praecipue a voluntate et magis actiones quam paffiones funt. Aliae vero, quae pro cauffa habent folum corpus, nempe fpiritus diuerfimode agitatos paffiones funt.

XV. Perceptiones quae referuntur, ad res extra nos pofitas, fcilicet ad obiecta fenfuum noftrorum, producuntur ab his obiectis, quae excitando quosdam motus in organis fenfuum externorum, excitant quoque nonnullos motus opera neruorum in cerebro, qui efficiunt, vt anima illa fentiat.

XVI. Sunt etiam perceptiones, quas ad corpus, aliaeque, quas ad animam noftram referimus.

XVII. Paffiones animae funt perceptiones, aut fenfus, aut commotiones animae, quae ad eam fpeciatim referuntur, quaeque producuntur, conferuantur et corroborantur per aliquem motum fpirituum.

XVIII. Anima eft vnita omnibus corporis partibus coniunctim; eius autem functiones maxime exercentur in cerebro, non vero toto: fed in certa quadam glandula admodum parua, fita in medio fubftantiae ipfius, quae pinealis dicitur. Et hanc praecipuam animae fedem effe cognofcimus inde, quia omnes partes cerebri duplices funt, vna autem cogitatio, quae in vna fede debet vniri, qualis fola illa glandula eft. In corde autem effe nequit, quia alteratio cordis ex paffione fequens non fentitur, nifi opera neruuli, qui ex cerebro in illud defcendit.

XIX. Hinc intelligi poteft, quomodo anima et corpus agant inuicem, nempe anima ex hac fede radios emittit per reliquum corpus, opera fpirituum, neruorum, et ipfiusmet fanguinis, et tenuia filamenta noftrorum neruorum ita diftribuuntur per fingulas eius partes, vt occafione diuerforum motuum, qui ibi excitantur ab obiectis fenfibilibus aperiant varie poros cerebro, quo fit, vt fpiritus animales ingrediantur mufculos. Glandula ifta quoque et a fpiritibus poteft varie moueri et ab animae perceptionibus, vnde fpiritus deinde per neruos in mufculos deducuntur [z].

XX. Poteft autem eadem cauffa excitare diuerfas paffiones in variis hominibus, quia non omnia cerebra eodem funt difpofita modo, vt motus glandis eandem perceptionem efficiat, motusque fpirituum eosdem producat.

XXI. Praecipuus effectus in hominibus omnium paffionum eft, quod incitent et difponant eorum animas ad volendum ea, quibus fua corpora praeparant.

XXII. Voluntas adeo libera eft fua natura, vt nunquam poffit cogi: hinc omnis actio animae in eo confiftit, quod eo ipfo folo, quod vult, efficit, vt glandula, cui arctiffime coniuncta eft, fe moueat modo conuenienti ad producendum effectum, qui huic voluntati refpondeat.

 XXIII.

z) Fiunt autem haec, fecundum Cartefium non per influxum corporis in animam, fed per affiftentiam, vt fupra iam dictum, et ex Meditationibus patet.

XXIII. Cum anima vult recordari alicuius rei, haec voluntas efficit, vt glans ſeſe inclinans ſucceſſiue horſum et illorſum, impellat ad partes varias cerebri ſpiritus, vsque dum inuenerit eam, in qua ſunt veſtigia, quae reliquit obiectum, cuius volumus recordari.

XXIV. Si cum imaginari volumus aliquid, quod nunquam vidimus, haec voluntas vim habet mouendi glandem modo conueniendi ad impellendos ſpiritus verſus eos poros cerebri, quorum apertione hoc poteſt repraeſentari. Ita dum mouere volumus corpus noſtrum, haec voluntas efficit, vt glans impellat ſpiritus animales ad muſculos, qui huic rei inſeruiunt.

XXV. Paſſiones noſtrae nequeunt directe excitari vel auferri per actionem noſtrae voluntatis, ſed demum indirecte, per repraeſentationem rerum, quae ſolent iungi paſſionibus, quas habere volumus, et quae contrariae ſunt iis, quas nolumus reiicere.

XXVI. Vna homini ineſt anima, quae et ſenſitiua eſt et rationalis: eſt itaque conflictus inter partem ſuperiorem et inferiorem animae nihil aliud, quam lucta inter motus, quos corpus per ſuos ſpiritus et anima per ſuam voluntatem ſimul excitare annituntur in glande.

XXVII. Ex euentu horum conflictuum quisque poteſt cognoſcere robur aut debilitatem ſuae animae, nam illi, in quibus naturaliter voluntas facilius poteſt vincere paſſiones et ſiſtere motus corporis, qui eas oomitantur, habent animas fortiores. His arma propria ſunt, iudicia firma et determinata de cognitione boni et mali, ſecundum quae decreuerunt actiones vitae ſuae dirigere. Et animae omnium maxime imbecilles ſunt, quarum voluntas non ita ſe determinat, ad ſequenda certa quaedam iudicia, ſed ſe patitur ſemper abduci, a praeſentibus affectibus.

XXVIII. Non autem ſufficit animae vis absque cogitatione veritatis.

XXIX. Nulla tam imbecillis eſt anima, quae non poſſit, cum bene dirigitur, acquirere poteſtatem abſolutam in ſuas paſſiones.

XXX. Paſſiones omnes poſſunt excitari ab obiectis, quae mouent ſenſus, et haec obiecta ſunt earum cauſſae frequentiores et magis principales.

XXXI. Affectus varios in nobis excitant obiecta, quae mouent ſenſus, non ratione omnium varietatum quas habent, ſed ſolum ratione variorum modorum, quibus nobis vel prodeſſe vel nocere, aut in genere ad nos ſpectare poſſunt.

XXXII. Vſus omnium paſſionum in eo ſolo conſiſtit, quod diſponant animam, ad res eas expetendas, quas natura nobis dictat eſſe vtiles, et perſiſtendum in ea voluntate; prout etiam eadem agitatio ſpirituum, quae ſolet eas producere, diſponit corpus ad motus, qui inſeruiunt earundem rerum executioni.

XXXIII. Admiratio, quae eo quod nouum et valde differens, ab eo, quod antea noueramus, percellitur, prima videtur eſſe omnium paſſionum.

Valde

Valde vapulat Cartesius moralis philosophiae scriptoribus, quod inter affectus, qui commotiones voluntatis nostrae, ipso non diffitente, sunt, admirationem retulerit, quae non nisi ad intellectus iudicium referri potest, adeoque naturam affectus minime habet.

XXXIV. Admirationi iuncta est existimatio vel contemtus, vnde oriuntur passiones magnanimitatis et humilitatis.

XXXV. Cum magni facimus vel parui obiecta, quae consideramus vt liberas caussas capaces bene vel male agendi, oritur veneratio vel despectus. Et hae quidem passiones possunt excitari, vt nullo modo deprehendamus, vtrum obiectum quod excitant, sit bonum vel malum.

XXXVI. Cum aliquid vt bonum respectu nostri id est, vt nobis conueniens repraesentatur, id sui amorem, malum, odium excitat.

XXXVII. Ab eadem consideratione boni et mali nascuntur ceterae passiones, quae secundum tempora distingui possunt.

XXXVIII. Si possumus sperare et metuere, licet euentus rei expectatae a nobis nullo modo pendeat, procedit inde animi fluctuatio, qua disponimur ad deliberandum et consultandum. Etiam in hac assertione confudit Cartesius operationem intellectus, cum actione voluntatis. Is enim fluctuat, qui de nexu idearum certus non est, nec assensum dare potest. Verum vix aliter ratiocinari poterat Cartesius, cum semel statuisset, quicquid actiuum in mente est, non ad intellectum, sed ad voluntatem pertinere.

XXXIX. Consideratio praesentis boni excitat in nobis gaudium, praesentis mali tristitiam.

XL. Bonum, quod a nobis ipsis praestitum fuit, dat nobis acquiescentiam interiorem, quae omnium aliarum passionum dulcissima est. Aut confundit in hac assertione animi tranquillitatem siue ἐυθυμίαν, cum laetitia [a], aut perperam in affectuum siue commotionum animae numero id ponit, quod illarum finis et status contrarius est.

XLI. Non dantur nisi sex primitiuae passiones, nimirum, admiratio, amor, odium, cupiditas, laetitia et moeror: caeterae omnes ex his componuntur.

XLII. Admirationis caussa est in solo cerebro, reliquorum etiam in corde, in liene, in iecore, et in omnibus aliis partibus corporis, quatenus inseruiunt productioni sanguinis, et deinde spirituum.

XLIII. Languor est dispositio, ad relaxationem et cessationem omnis motus, quae sentitur in omnibus membris, induciturque a passionibus violentis, et tendit tandem in animi deliquium. Satis prodidit Cartesius, de tremore, languore, lipothymia, risu, lacrymis etc. fuse disserendo magis se ad physicam quam moralem indolem affectuum respexisse. Vnde recte nonnullis iudicatum, tractationem hanc de passionibus animae magis ad physicam quam ethicam Cartesianam esse referendam. Certe quae prolixe de motibus passionum in corpore disputat, physica tantum sunt, et animae functiones non tangunt.

XLIV.

a) Id ex P. III. art. 190. satis clare patet.

XLIV. Paſſiones ſecundum inſtitutum naturae referuntur omnes ad corpus, nec animae imputantur, niſi quatenus corpori iuncta eſt: adeo vt earum vſus naturalis ſit incitare animam, ad conſentiendum et contribuendum iis actionibus, quae inſeruire poſſunt conſeruando corpori aut illi aliquatenus perfectius reddendo.

XLV. Quamuis vſus paſſionum ſit maxime naturalis, non ſemper tamen bonus eſt, cum multa ſint corpori noxia, quae nullam ab initio triſtitiam, immo quae aliquam laetitiam praebent; et alia dentur ipſi vtilia, quamuis primo obtutu incommoda et triſtia ſint. Bona et mala quoque multo maiora repraeſentantur quam ſunt. Idcirco experientia vti debemus et ratione ad diſtinguendum bonum a malo, et eorum iuſtum valorem cognoſcendum, ne vnum pro alio ſumamus, aut quidpiam cum exceſſu ſectemur. Maior vſus redundat ad animam.

XLVI. Quae nullo modo a nobis pendent, quantumuis bona queant eſſe, nunquam feruide appetenda ſunt, quia occupando noſtras cogitationes abducunt ſtudium noſtrum a rebus aliis, quarum acquiſitio pendet a nobis.

XLVII. Saepe itaque debemus reflectere ad diuinam prouidentiam, et cogitare, impoſſibile eſſe, aliquod euenire alio modo, quam ab aeterno ea determinauit, vt illa ſit inſtar fati vel immutabilis neceſſitatis, quae opponenda eſt fortunae, ad eam ſubruendam, vt chimaeram, quae non aliunde, quam ex errore intellectus noſtri prouenit.

XLVIII. Quia maior pars cupiditatum noſtrarum ſeſe extendit ad res, quae totae a nobis non pendent, nec totae ab aliis debemus exacte diſtinguere in illis, quod non niſi a nobis pendet, vt ad id ſolum noſtram cupiditatem protendamus [b].

XLIX. Quoad reſiduum etſi eius ſucceſſum cenſere debeamus fatalem et immutabilem, nec citra illud ſe occupet noſtra felicitas, conſiderandae tamen ſunt rationes, ex quibus plus vel minus ſperari poſſit, vt inſeruiant dirigendis noſtris actionibus.

L. Ita vero cupiditas noſtra in eo debet expleri, cum eam ſequuti fuerimus, quicquid inde mali nobis obuenerit, quia cum hoc malum fuerit reſpectu noſtri ineuitabile, nulla ſubfuit cauſſa optandi, vt ab illo eximeremur, ſed ſolummodo id faciendi, quod optimum intellectus noſter potuit cognoſcere.

LI. Noſtrum bonum et malum pendet praecipue a commotionibus internis, quae non niſi ab ipſa anima in ea excitantur: in quibus differunt ab his paſſionibus, quae ſemper pendent a quodam motu ſpirituum. Id quod ex laetitia intellectuali intelligi poteſt, quam etiam ex paſſionibus triſtibus capimus.

LII.

b) Haec Stoica eſſe, et Stoico fundamento de fati neceſſitate inniti, vel ex vno EPICTETI Enchiridio patet. Recteque obſeruatum LEIBNIZIO Epp. Vol. IV. p. 37. plurimum fauere Carteſium Stoicis.

LII. Omnes tumultus, qui aliunde veniunt, nullam vim habent nocendi animae noſtrae, modo ſemper ſatis habeat apud ſe, vnde contenta ſit, ſed potius auget eius laetitiam. Vt autem anima noſtra ita contenta ſit, nihil aliud debet, niſi virtutem ſectari.

LIII. Quicunque ita vixit, vt conſcientia ſua ei exprobrare nequeat, ipſum vnquam neglexiſſe ea facere, quae meliora iudicauerit, is virtutem ſectatus eſt, et inde percipit ſatisfactionem, quae tam potens eſt ad eum felicem reddendum, vt violentiores motus affectuum nunquam ſat habeant virium ad turbandam tranquillitatem animae ipſius.

LIV. Omnes paſſiones natura ſua bonae ſunt, nihilque nobis vitandum ex illis praeter earum prauos vſus aut exceſſus.

LV. Remedium generale contra omnes exceſſus affectuum eſt, quod vbi ſentitur ſanguinis commotio, praemoneri et meminiſſe oporteat, omnia quae ſeſe imaginationi offerunt non alio ſpectare, quam ad animae deceptionem: cum itaque paſſio ea demum perſuadet, quorum executio dilationem patitur, abſtinendum a ferendo de illis exemplo iudicio, et alio vertendae ſunt cogitationes, donec tempus et quies plane ſedauerint commotionem quae eſt in ſanguine. In actionibus autem, de quibus conſilium ſumendum ex arena, debet voluntas ferri ad rationes contrarias paſſioni.

LVI. Delectationes animae cum corpore agentis pendent plane ab effectibus.

LVII. Etſi beſtiae ratione careant, et forte omni cogitatione omnes tamen motus ſpirituum et glandis, qui excitant in nobis paſſiones, in illis quoque ſunt, et inſeruiunt conſeruandis et confirmandis, non vt in nobis, affectibus, ſed motibus neruorum et muſculorum, qui eos comitari ſolent [c].

Etiam hoc inter ſingularia Carteſii dogmata eſt, bruta non niſi machinas corporeas eſſe, et ſimilitudine tantum nonnullas animae operationes effingere. Quod tamen non primus excogitauit, ſed ante eum iam venditauit ſcriptor Hiſpanus παραδοξόλογος Gomez Peirera, in *Margarita Antoniana*, vnde a nonnullis plagium ei obiectum, vt obſeruatum P. Baylio [d]. Aſt forte praeter rem; ipſa enim cogitationis natura ſiue ſubſtantia cogitans, quam homini tribuit, et ex qua immaterialitatem et immortalitatem animae deriuauit, pati non potuit, vt animam immaterialem brutis adſcriberet, quam hos effectus edere non poſſe, et plane impoſſibilem eſſe inde ſequebatur, vnde recte concluditur, vi ſyſtematis hanc ei theſin enatam eſſe. Ita enim coactus eſt, bruta pro meris nudisque machinis habere, licet aliquo loco [e] probabilitatem tantum opinioni ſuae afferat. Secuti ſunt magiſtrum magno numero ſectatores Schuylius, Le Grand, Cordemaeus, Rohaltius, Poiſſonius, Geulincxius, quorum loca notat P. Bayle [f]. Fatendum tamen opinionem, quae parum probabilitatis

c) P. I. art. 50. p. 21. Quae fuſe repetit de Methodo p. 47. et in epp. P. I. ep. 54. p. 107. ep. 67. p. 188. P. II. ep. 2. p. 6.

d) Dict. T. III. art. Pereira p. 650.

e) Ep. 67. ad Henr. Mor. p. 188.

f) l. c. et art. Rorarius not. D.

litatis habet, et paralogiſmo nititur, deſeruiſſe, ſaltem ſuſpectam habuiſſe Carteſianos nonnullos, interque eos, praeter Craanium, Medicum, Leidenſem [g]; ipſum REGISIVM [h] qui maluit ἐπέχειν. Qui autem Carteſium refutaſſe videri voluit Ieſuita PARDIES [i], defendiſſe potius et rem bonam peſſime egiſſe a ſodalibus iudicatus eſt [k]. Specioſo tamen argumento non metaphyſico tantum, quod a natura cogitationis humanae menti propria deriuauit Carteſius, ſed phyſico quoque ab artificioſiſſima organorum, ſenſibus motibusque imprimis inſeruientium ſtructura, corporumque in eadem organa agentium impulſu deſumto, pro hac theſi Carteſiani pugnant; quibus argumentum ab experientia petitum, et actiones brutorum rationales enarrans, quod poſt alios [l] HIERONYMVS RORARIVS [m] comſit, aduerſarii opponunt, et ad eas brutorum actiones prouocant, quae facultatem res percipiendi, occaſione praeſentium praeteritas reuocandi in memoriam, et ſecundum imaginationes agendi, inuoluunt. De quibus tamen hoc loco diſpicere pluribus non licet, adeunda autem ſunt, quae eleganter diſſerunt doctiſſimus GEORG. HENR. RIBOVIVS [n], et qui cuncta ſtrictim, et, more ſuo, erudite perſecutus eſt Cel. HOLLMANNVS [o].

Iudicium Leibnizii de Carteſio.

§. LIII. Potiora haec ſunt, quae de philoſophia rationali, naturali et morali ſcripta reliquit Carteſius. Diſcurrit haud raro in epiſtolis ad alia, ſed cum ſyſtematico ea nexu non expoſuerit, atque inter diſſerendum tantum aſſeruerit, haud raro ſibi non conſtat, vt vel ex vna eius de virtute doctrina incerta et diſſona intelligi poteſt. Quare plura in praeſentia, vbi ſpecialem Carteſianae philoſophiae hiſtoriam non ſcribimus, non addimus, lampada hanc, multum lucis recentioris philoſophiae hiſtoriae illaturam aliis relinquentes. Nec prolixa quoque diſſertatione poſt ea, quae fuſe ſupra attigimus, de pretio, vſu et naeuis Carteſianae doctrinae agendum eſſe putamus, cum tantum allatum ſit, quantum ad ferendum iuſtam ſufficit ſententiam. Addamus tamen viri ſummi G. G. LEIBNIZII cenſuram, eo magis audiendam, quo magis laudandum, eſſe in Carteſio, quod laude non caret, aſt notandum quoque, quod improbandum eſt, aliquoties [p] monuerit, et hoc pacto aequitatem probauerit. Is de Carteſio eiusque conatibus philoſophicis ita diſſerit [q]: „Subiiciam nonnulla, quae mihi inter cogitata Carteſio ipſi debita imprimis „laudanda videntur. In metaphyſicis argumenta Scepticorum ad bonum „vſum

g) BAYLE l. c. conf. quae de hac lite notat. Nouvelles de la rep. des lettres 1684. p. 19.

h) Inſt. phil. L. VII. P. II. T. V. p. 126.

i) De la connoiſſance des bêtes.

k) Suite du voyage du monde de Mr. des Cartes pag. 9. 10.

l) BAYLE art. Rorarius.

m) Quod animalia bruta ſaepe ratione melius vtantur homine; edidit libellum G. NAVDAEVS 1645, recudi fecit, G. H. RIBOVIVS Helmſt. 1728.

n) In Diſp. praemiſſa libro Rorarii, de anima brutorum.

o) Pneumatolog. c. 5. §. 247. ſeqq. p. 409. ſeqq. add. Diſſertationes vernaculae nuper a Cl. WINCKLERO Lipſ. 1741. de hoc argumento editae.

p) Leibniziana p. 340. 350. Recueil de philoſ. T. II. p. 135. Theodicée paſſim. Epp. Vol. I. ep. 160. 176. 195. 200. Vol. II. p. 123. Vol. IV. p. 14. 39.

q) In Iudicio de Carteſio apud THOMASIVM Hiſt. Sap. et Stult. T. II. p. 119. et Vol. III. Epp. p. 388. ſqq.

„vſum praeclare traduxit. In Phyſicis agnouit materiae partes aliquas „actu ſubdiuidi ſine fine, item motum ſeu loci mutationem eſſe aliquid „in ſe relatiuum. Debetur ipſi vorticum a veteribus coeptorum diſtincti„or explicatio, et ad philoſophiam Gilberti [r] magneticam applicatio. „Tentamentum praeclarum circa aeſtum maris, explicatio iridis aliorum„que emphaticorum, et ſpecimen elegans ratiocinandi circa geneſin ſalis. „Et in multis aliis etiam, vbi non aſſentior, ipſum philoſophandi filum „mirifice placet, et ſane vix pagina apud eum occurrit, vnde non vtile „aliquid et nouum diſci poſſit; itaque in referendis his ſum parcior. De„nique addam aliqua, quae nonnihil offendunt. Quantitatem motus „pro quantitate potentiae motricis accepit et ideo ſeruandam pu„tauit. Materiam cum extenſione confudit; vnionem ſeu firmi„tatem a quiete deriuauit, quae a motu eſt. Elementa ſua, globulos „imprimis, quos vocat, ſecundi elementi et particulas ſtriatas aliaque ſi„milia gratis confinxit et fruſtra. Vortices creauit immenſa celeritate di„ſtantiis proportionali. Porro brutis ſenſum negat, fictorum potius „quam verorum animalium geneſin explicat. Et vt ad grauiora veniam, „reiecit argumentum diuinitatis a prouidentia et dignis ſapiente finibus „rerum, et pro rationibus captu facilioribus metaphyſica ſola ſubſtituit. „Dubitationem ad ipſas primas aſſertiones maxime manifeſtas, neſcio quo „conſilio produxit, quaſi nihil certo ſciri poſſit, niſi ſuppoſita Dei exi„ſtentia, quod ipſum crediſiſſe, nemo credet, aut quaſi veritas ipſa pen„deat ab arbitrio Dei, ita vt voluntate eius conſtitutum, trianguli tres „angulos eſſe duobus rectis aequales. Inſinuaſſe videtur, vnum in re„bus actorem eſſe Deum, quo abuſus Spinoza, vnam tantum ſubſtantiam „in rebus eſſe voluit, ipſum ſcilicet Deum hoc eſt naturam vniuerſi, cu„ius ceterae ſint modi materiae. Statuit etiam Carteſius, materiam „omnes ſucceſſiue formas accipere, ita vt nihil tam abſonum fingi poſſit, „quin tandem aliquando aut alicubi in vniuerſo contingat, quod eſt haud „dubie per conſequentiam omnem ſapientiae et pulchritudinis rationem „ne dicam prouidentiam tollere: quanquam ipſi hanc conſequentiam non „imputem, nec ab ipſo animaduerſam ſperem; aliaque huiusmodi, quae „puto defendi non poſſe, et nonnihil Spinozae praeluſiſſe.

Deſiderata in Carteſii Philoſophia.

§. LIV. Examinandam Lectori relinquimus cenſuram Carteſii Leibnizianam, quam, cauſſabuntur, qui pro Gallo philoſopho militant, nimis virum illuſtrem ſuis hypotheſibus adaptaſſe. Illud dubio carere exiſtimamus, multa vidiſſe Carteſium, vel plane non viſa, vel non recte deprehenſa ab aliis; multa ab iis, qui anteceſſerunt accepta longe melius et elegantius tradidiſſe, ingenium probauiſſe admodum felix et foecun-

dum,

r) Guil. Gilberto, philoſopho Anglo, qui teſte Haruaeo in explorandam magnetis naturam quinquaginta nummorum millia impendit, debemus philoſophiam nouam de Magnete Amſt. 1600. fol. editam, in qua demonſtrauit virtutem magneticam terreſtri globo a natura inſitam terramque magnum eſſe magnetem. Huius obſeruationibus innixus eſſe viſus eſt Carteſius. Conf. I. B. du HAMEL de corporum Affect. L. II. c. 6. p. 193.

dum, ratiocinandique ſolertia ductum plurimum profeciſſe. Aſt fatendum quoque, ad incerta haud raro immo conficta penitus, et nulla veriſimilitudine ſe probantia principia eum confugiſſe, quin a recta regiaque via incautos lectores deducendo in deuia, nulla ratione ex labyrintho emergendi filum ſuppeditantia, fuiſſe digreſſum. Tacemus prima, quae toti philoſophiae ſuae ſupponit, fundamenta, falſa, vel ficta tamen, vt ipſe conceſſit hypotheſi nixa, palatium inaedificatum habere ſplendidum quidem, aſt facile ruiturum. Quod ne onerandae tantum virum inuidiae cauſſa dixiſſe videamur, omiſſa iam de dubitatione ab eo inculcata diſputatione, de qua ſupra dictum, ad vnum lepidum dogma prouocamus, quo cunctas rerum naturas non ab intellectu diuino, ſed voluntate deriuat. Scribit enim [r]: „Repugnat Dei voluntatem non fuiſſe ab aeterno indiffe- „rentem, ad omnia, quae facta ſunt, aut vnquam fient, quia nullum bo- „num vel verum, nullum credendum, vel faciendum, vel omittendum „fingi poteſt, cuius idea in intellectu diuino prius fuerit, quam eius vo- „luntas ſe determinarit, ad efficiendum, vt id tale eſſet. Neque hic lo- „quor de prioritate temporis, ſed ne quidem prius fuit ordine, vel natu- „ra, vel ratione ratiocinata, vt vocant, ita ſcilicet, vt iſta boni idea „impulerit Deum ad vnum potius, quam aliud, eligendum." Ex quo ſequitur, omnipotentiam Dei etiam ad contradictoria extendi, libere enim fatetur [s]: *Non opus eſſe quaerere, qua ratione Deus potuiſſet ab aeterno facere, vt non fuiſſet verum, bis quatuor eſſe octo; id a nobis non poſſe intelligi.* Nec obſtat, quod alio loco [t] naturas rerum aeternas et immutabiles eſſe dixerit: hoc enim reſpectu hominum, non vero potentiae diuinae eum affirmauiſſe, ex diſſertationis Carteſianae ſerie eluceſcit. Aſt infirmum hoc eſſe, et tanti acuminis philoſophum indecens, intelliget, quisque vel primas notiones comprehendit; recteque pronunciauit Cudworthus [u], *pueros tam inficetis et ſtultis immenſam virtutem Dei cogitationibus contaminare, nec decuiſſe Carteſium, philoſophum ceteroquin ſubtilem et peracutum horum imbecillitatem et delirationem imitari.* Et certe mirandum haud obeſae naris virum ad hanc opinionem potuiſſe delabi, vnde facile nobis perſuaderi patimur a Io. Clerico [x], cum et ſequaces, qui in eandem opinionem conſenſerunt, propter vtilitates quasdam, quas ad ſe redituras putabant, hanc ſententiam propugnaſſe, et ita loquutos fuiſſe, vt ne fidem dogmatibus theologicis eccleſiae ſuae detrahere viderentur: cum enim ſtatuiſſent, eſſentiam corporis in extenſione eſſe ſitam, id non potuiſſe cum transſubſtantiatione conciliare, niſi eſſentias rerum, diuina potentia, eſſe mutabiles dixiſſent. Quamuis hac cauſſa etiam non conſiderata, certum ſit, ineptum praeiudicium, quod ſupra iugulauimus; omnem actionem, et hinc omne quo-
que

r) Reſponſ. ad Obiect. 6. p. m. 139.
s) §. 8. p. 141.
t) Med. 5.
u) Syſt. intell. c. V. ſ. 1. §. 21. p. 767.
x) Ontol. c. IV. §. 8. conf. c. XIV. §. 11.

que iudicium non ad intellectum, ſed ad voluntatem pertinere, quae liberrima ſit, hunc errorem gignere potuiſſe, vt acute vidit LEIBNIZIVS [y]. Quaecunque autem erroneae opinionis cauſſa ſit, certe ſpecimen haud leue eſt, ex quo colligamus, magnum cetera virum ſuos quoque manes fuiſſe paſſum, et talia affirmauiſſe, quae inter elementa philoſophica ferri non poſſunt.

Carteſius an atheiſmi fautor?

§. LV. Grauius, quod Carteſio obiicitur, ἔγκλημα quod apud multos haud parum infamiae eius nomini alleuit, eſt atheiſmus, cui ſi non directe, indirecte tamen fauiſſe, in ſuſpicionem a nonnullis adductus eſt. Et viuo quidem Carteſio impietatem a factione Voëtiana fuiſſe obiectam, ſupra in eius vita enarrauimus. Eo autem fatis functo non defuerunt, qui Carteſianiſmum atheiſmi ſcholam eſſe dicerent; praeſertim vbi Benedictus de Spinoza Carteſianis definitionibus et hypotheſibus ad incruſtandum atheiſmum vſus fuiſſe videri coepit, qua de re quid inter Ioannem Regium contra Carteſium et Ruardum Andalam pro Carteſio diſputatum, ſupra tetigimus. Calcauit Regii veſtigia AVBERTVS DV VERSE [z], quibus addi poſſunt Spizelius et Oſiander apud G. ARNOLDVM [a] et I. F. REIMMANNVM [b], PHILARETVS perſonatus [c], VALENTINVS GREISSINGIVS [d], et notiſſimae foeminae Schurmannia et Bourignonia [e], vt alios ſupra ex parte iam nominatos taceamus [f]. Abſoluere tamen ab hac iniuria Carteſium haud pauci contenderunt, inter quos apologiam pro Carteſio contra Parckerum ſcripſiſſe Grandium ſupra quoque innuimus [g]. Sed et tertia virorum doctorum pars eſt, quae cum probe vidiſſet, Carteſium Dei exiſtentiam atque diſcrimen inter corpus et mentem eſſentiale fundamenti inſtar ad exſtruendam nouam, quam meditabatur, metaphyſicam vel philoſophiam primam adhibuiſſe, ab atheiſmi quidem crimine eum liberauit: aſt reprehendit tamen, talia eum interdum affirmauiſſe, quibus incaute viam impietatis patronis ſtrauit, quaeque frigidam illis ſuffundere apta ſunt. Ita de Carteſio ſtatuiſſe magnos viros Morum, Cudworthum, Leibnizium, ex ſupra dictis conſtat. Addi his poſſunt, qui de religione, ſcepticiſmo, et atheiſmo Carteſio obiecto erudite diſſeruerunt RITTERVS, FEVERLINVS, BECKHERVS [h] alii. Nobis, ſi more noſtro ſententia dicenda, omnes aequitatis leges migrarunt, qui atheiſmi data opera incruſtati eum accuſarunt, cum contrarium meditationes eius legentibus ſit manifeſtiſſimum. Tolle enim exiſtentiam DEI, tolle eſſentiale inter corpus atque mentem diſcrimen,

 annon

y) Theodicée P II. §. 185.

z) Impie conuaincu, conf. BAYLE Lett. T. I. p. 190. ed. Marchand.

a) Hiſt. eccleſ. et haeret. P. II. L. XVII. c. 20. p. 504.

b) Hiſt. atheiſmi p. 413.

c) In Dedic. ethicae Geulingſii.

d) Exerc. duabus de Atheiſmo contra Carteſium et Matth. Knuzen Witteb. 1677. 8.

e) Conf. BAYLE Dict. T. I. p. 649.

f) Conf. laudati STOLLIO Hiſt. lit. P. II. c. 3. §. 28. p. 597.

g) Conf. nominati REIMMANNO l. c.

h) ll. cc. add. MORHOF. Polyhiſt. T. II. p. 111. ſeqq. BVDDEVS de Atheiſmo c. I. p. 152. GVIL. DERHAM Theol. phyſ. L. V. c. 1. p. 385.

annon tota peribit philosophia Cartesii? Nec illi quoque audiendi esse videntur, qui propter physiologiam ex solis mechanismi legibus exstructam hanc ei turpem notam inurunt. Quamuis enim melius forte fecisset, si ad caussam quoque efficientem rationalem eiusque fines respexisset, caussam tam materialem tantum, considerando peccare in Deum eo minus potuit, quo minus mechanismus ab eo suppositus constare potest, nisi supponatur, certam motus quantitatem a Deo materiae inditam, certisque legibus eum motum alligatum esse. Ast quamuis haec ita se habeant, et ex atheorum clandestinorum numero sit expungendus, dolemus tamen non malo quidem scopo, at inaduertentia quadam nonnulla asseruisse Cartesium, quae a profanae mentis philosophis non adhiberi modo in impietatis patrocinium possunt, sed et adhibita quoque ex parte sunt. Qualia sunt, scepticorum dubia maxima vi instructa, sensuum fallacia vsque ad absurdum extensa, veritates primae certae, et naturae suae euidentes dubitationi obiectae, potentia DEI ad contradictoria relata, actionis omnis caussa vera ad vnum Deum restricta, essentia spiritus in cogitatione posita, confusa rerum essentia cum modis essentialibus, aliaque. Quarum tamen assertionum consequentias ab atheismi fautoribus impie in vsum traductas cum non praeuiderit, multo minus intenderit Cartesius, ignoscendum ei magis hoc esse, quam exprobrandum, aequus quilibet facile concesserit. Ceterum non nihil fanaticismi in Cartesii philosophia quoque occurrere illis videri oportet, qui cum Pythagorae et Platonis placitis eam comparauerunt. Obseruauit id praeter CVDWORTHVM [i], ὁ πάνυ LEIBNIZIVS [k], monuitque dogmata eius methaphysica circa ideas a sensibus remotas, et animae distinctionem a corpore, et fluxam per se rerum materialium fidem prorsus Platonica esse. Addi his forte possent plura, nisi satius esset ab eiusmodi comparatione abstinere. Non omittendum tamen Cartesium, dum actionem omnem ad Deum velut caussam vnicam et immediatam refert, occasionem dedisse, ad quendam enthusiasmum digrediendi. Quod qui negat, eum vel systema caussarum occasionalium, vel hypotheses alias Mallebranchianas, praecipue de origine idearum animo meditari atque expendere iubemus. Adeo in rebus humanis nihil est ab omni parte beatum perfectumque.

i) l. c. p. 192.

k) Memorabile, quod refert LEIBNIZIVS in Diss. de Stilo phil. Nizolio praemisso, et Epp. Vol. II. p. 106. habere se ex narratione doctissimorum virorum, ipsum illum magnum Cartesium non mediocriter confusum fuisse, quum esset ei monstratum, complura eius philosophemata, quae nouiter inuenta putabat in Platone et Aristotele quorum tamen ille contemtum praeferebat, tum in naturalibus, tum in ciuilibus tradita clare, contineri cf. Vol. IV. p. 48.

CAPVT

* *

CAPVT OCTAVVM.

DE GODOFREDO GVILELMO LEIBNIZIO.

§. I.

Germaniae industria in excolenda philosophia eclectica.

Produximus hactenus in ſcenam viros ſummos quos emendandae philoſophiae genuit Italia, Anglia, Gallia, quoue euentu in formandis veris eius vultibus ſedulitatem atque ingenium probauerint, pro inſtituti modo enarrauimus. Reſtat Germania noſtra, quae tantae felicitatis, quantam vera de rebus ad cognitionem humanam pertinentibus cura promittit, memor ſerius quidem, quam reliquae Europae regiones, at ſatis eleganter exoptatoque ſucceſſu in reſtituenda philoſophia eclectica deſudauit. Cui par tanto conatui largita eſt prouidentia diuina ingenium, GODOFREDVM GVILELMVM LEIBNIZIVM; quem ſi reliquis, quos vnquam orbis literarius produxit, heroibus adnumeremus, et inter maximos aetatis recentioris viros collocemus, nihil faciemus, quod non recte nos feciſſe, et ciuitatis eruditae conſenſio, et ſequens viri ſummi demonſtrabit hiſtoria. Tanta enim tamque ingentia ſunt viri famigeratiſſimi, et non πολυϊςορίας tantummodo laude celeberrimi, ſed matheſeos quoque et philoſophiae cognitione admirandi merita, vt quantum ex eo ornamenti ad patriam, quantum vtilitatis ad literas omnes, maxime ad philoſophiam, et quae cum ea conſpirat mathematicam diſciplinam acceſſerit, nemo ignoret, qui non rerum in orbe erudito geſtarum plane rudis eſt atque hoſpes. Is cum poſt Carteſium nouam philoſophiae faciem valde memorabilem effinxerit, inter reſtauratores philoſophiae eclecticae ſuo iam merito eſt enarrandus.

Scriptores hiſtoriae Leibnizianae.

§. II. Tanta cum laude artibus propemodum et diſciplinis omnibus illuſtrandis, augendis, emendandis per totam ſeptuaginta annorum vitam inſudauit illuſtris Leibnizius, vt et viuus ignoraretur a nemine, de ſcientiarum fatis curioſo, et poſt fata non deeſſent, qui viri ſummi hiſtoriam, meritaque de literis commentariis exponerent. Quod ſaxum voluendum ſibi delegerat ipſe Leibnizius, qui ad PELLISSONIVM [a] hiſtoriam vitae, morum, laborum et cogitationum transmiſit, quam in vulgus non exiiſſe eo magis dolemus, quo magis in explorandis ingenii animique viribus atque moribus maximam vir ſummus perſpicaciam probauit, in epiſtolis autem ad amicos ſcriptis luculenter prodidit, eam ſibi φιλαυτίας vim atque imperium non ineſſe, quod vel veritati officeret, vel inanem ipſi gloriae ſine meritis affectationem commendaret. Fatis functus, cum maximum ſui deſiderium reliquiſſet in eruditorum animis vir incomparabilis,

a) Vid. PELLISSON Lettres de la tolerance p. m. 319.

bilis, nonnullorum in eo verſata eſt induſtria, vt biographiam eius luci publicae ſiſtendo illud aliquatenus lenirent, et quid in eo amiſerint literae, quantisque per eum acceſſionibus auctae fuerint, accurate docerent. Fecerunt id, fatis erepto Leibnizio, plerique, qui commentarios de rebus literariis, tum edidere: laudabili exemplo praeeunte, quae noſtri patria fuit Lipſia, in quo bonarum mentium optimarumque ſcientiarum emporio, poſt *Noua literaria* [b], ſingulis hebdomadibus vulgari ſolita praeſtantiſſimi *Actorum eruditorum* collectores [c] Leibnizianam memoriam, condito ex more elogio immortalitati conſecrarunt. Qui cum ſcire res magni viri potuerint, quocum familiariter vixerunt, et prolixe quoque eas exponendi occaſionem habuerint, nobis ante omnes duces eligendi ſunt, vt, quis in orbis literati theatro fuerit Leibnizius intelligi poſſit. Quamuis enim prolixiora dare et ex inſtituto ſummi mathematici et philoſophi hiſtoriam conſcribere ſuſceperint VV. CC. SEBASTIANVS KORTHOLTVS [d], IO. GEORGIVS ECKARDVS [e] et DANIEL EBERHARDVS BARINGIVS [f], nihil tamen hactenus eorum lucem vidit. Secuti ſunt acta eruditorum ſcriptores ephimeridum literariarum [g] alii, certatim in id connitentes, vt defuncti memoriae iuſta ſoluerent et nominis eius gloriae calamos ſuos dicarent. In quo tamen pietatis et humanitatis officio nemo ſuperaſſe cenſeri poteſt, elegantisſimae eruditionis virum BERNARDVM FONTENELLIVM. Cum enim diu academiae ſcientiarum, quae regiis auſpiciis Pariſiis floret, membrum fuiſſet Leibnizius, atque ex more laudatiſſimo eius ad lares meliores translati vita, merita, laudes in conſeſſu academiae eſſent enarrandae, inſtructus notitia de tanto viro ab Eccardo Leibnizii familiari vir facundiſſimus, elegantiſſimum herois incomparabilis elogium anno cIↃIↃCCXVII, Id. Nou. recitauit. Quod cum plauſu omnium exceptum *Hiſtoriae illuſtris ſocietatis* a ſe conditae inſeruiſſet Fontenellius, noſtris quoque hominibus vernacula legendum traditum et *Theodiceae Leibnizianae* [h] cum obſeruationibus nonnullis adiectum eſt. Cuius editio cum recuderetur, adiectae ſunt annotationes tum ab Eccardo, tum ab anonymo, quem Baringium eſſe, veriſimillimum viris doctis [i] viſum eſt. Quamuis autem ab homine familiari, rerumque Leibnizii peritiſſimo memoriae iſtae profectae ſint, quibus vſus eſt Scriptor Gallus, dolendum tamen, et elogii indolem obſtitiſſe Fontenellio, quo minus iuſtam tanti viri hiſtoriam conderet, et relationes nonnullas ſuſpectas, quasdam falſas eſſe. Tacemus alios, qui vitam Leibnizianam pro ſcopo inſtituti ſui tetigerunt, quod poſt IO. FABRICIVM [k], IOACHIMVM FRIDERICVM FELLERVM [l], CHRISTIA-

NVM

b) 1717. p. 369.

c) 1717. Iul. art. 12. p. 312. ſeqq.

d) Noua lit. Lipſ. 1719. p. 80. Is imitaturus erat Gaſſendianam vitam Peireſcii.

e) Elogium FONTENELLII, l. c. de quo tamen dubitat anonymus obſeruator ad h. l.

f) Nou. lit. 1723. p. 374.

g) Journal des Savans 1717. Dec. art. 5. Europe ſavante 1718. Nou. art. 7. Mem. de Trevoux 1721. art. 3.

h) p. 142. ſeqq.

i) Cl. LVDOVICI l. citando c. I. §. 4. p. 4.

k) Hiſt. bibl. ſuae Vol. I. p. 317.

l) Is Otio Hannouerano additiones ad vitam Leibnizii in A. E. enarratam praemiſit. Fuit autem is quoque ex familiaribus Leibnizii.

NVM GRVNDMANNVM [m], FRID. GENTZKENIVM [n], IAC. FRID. REIMMANNVM [o], THEOPH. STOLLIVM [p]. Germanos ex Gallis fecit elegantiſſimus NICERONIVS [q]. Horum tamen omnium ſtudium cum imperfectum merito viſum fuerit, magno eruditi orbis commodo et plauſu integram atque ſuis numeris abſolutam Leibnizii hiſtoriam ſcribere ſuſcepit vir eruditiſſimus, et de philoſophiae recentioris hiſtoria praeclare meritus CAROLVS GVNTHERVS LVDOVICI. Debemus indefeſſae diligentiae et pulcherrimae eruditionis viro prolixos commentarios *de Philoſophia Leibniziana* [r], (ita enim inſcriptio habet,) quos tamen hiſtoriae Leibnizianae philoſophiae prodromum tantum et delineationem ampliorem eſſe voluit, illam ſuo tempore pleniſſimam deſcripturus. Adeo vero in iucundiſſimo et erudito libro accurationem, ordinem, perſpicuitatem et fidem praeſtitit vir doctiſſimus, vt ad hunc vnum fontem lectorem tuto ablegare poſſimus, ceteras vnde ſua hauſit auctor, ſcaturigines ex eo facile reperturum, idque vnum doleamus, Latino ſermone non exaratum iſtum librum eſſe, vt quantus vir fuerit Leibnizius, etiam exteris inde luculentius conſtet. Nos ſecundum leges inſtituti noſtri conſultis virorum doctiſſimorum, quos nominauimus, laboribus, ipſa quoque Leibnizii ſcripta, maxime *Epiſtolas* ab eruditiſſimo CHRISTIANO KORTHOLTO edita [s], et *Collectanea* ex ore viri ſummi a Cl. FELLERO hauſta [t], quaeque in ephimeridibus paſſim occurrunt, ad Leibnizii hiſtoriam pertinentia conſulemus, et breuem quidem ac ſuccinctam vt ſcriptionis noſtrae modus poſtulat, veram tamen et a partis ſtudio alienam dabimus illuſtris philoſophi hiſtoriam.

§. III. Edidit polyhiſtorem Leibnizium Lipſia, tot ingeniorum praeclariſſimorum mater et altrix, anno CIƆ IƆ C X L V I, IX. Cal. Iul. ſt. v. parentibus familiae decoribus [u], et literarum meritis conſpicuis, patre Friderico Leibnizio, facultatis philoſophicae aſſeſſore, et moralis doctrinae doctore publico viro eruditiſſimo [x], matre Catharina, Guilelmi Schmuckii, I. V. D. et profeſſoris filia. Cum parentum vterque, et naturali ingenii acumine et reliquis quoque praeſidiis abundaret, quibus ad praeclara quaeuis formari ſolent elegantiora ingenia, feliciori natiuitatis ſorte in vrbe tanto ſucceſſu Muſis operante, Leibnizius vti non potuit. Patrem autem ſexennis puer amiſit, a matre, magnae prudentiae et pietatis foemina rite educatus. Qui cum

Natiuitas et educatio Leibnizii.

m) In Oſſibus et cineribus literarum anno 1716. defunctorum p. 16.
n) In Hiſt. phil. p. 178.
o) Hiſt. lit. germ. P. III. p. 576. P. IV. p. 147. P. V. p. 262. ſeq.
p) Hiſt. liter. P. II. c. I. p. 488. ſeqq.
q) Memoires T. II. p. 64. Praefixit quoque editioni Amſtelodamenſi Theodiceae anni 1734. vitam auctoris L. DE NEVFVILLE, quam Latine verſam adiecerunt editores Tubingenſes nouae verſioni Latinae 1739.
r) Lipſ. 1737. 8. II. Vol.
s) Lipſ. 1738-1742. IV. Vol.
t) Edidit ea Otii Hannouerani, ſ. Miſcellaneorum Leibnizianorum titulo Lipſ. 1718. 8. quae tamen, neſcio quo iure, diſplicuere Eccardo. vid. A. E. 1718. p. 214.
u) Enumerat ea LVDOVICI l. c. §. 14. pag. 28. ſqq.
x) Programmata in funere publice vulgata et vitam enarrantia legas l. c.

cum paulo adolefceret, fcholae Nicolaiticae traditus, diuini quod nactus erat, ingenii fcintillas praemature prodidit, condifcipulis non induftria modo, fed felicitate quoque ingenii cito fuperatis. Totus enim in difciplinarum optimarum ftudium cum exardefceret, non contentus lectionibus, quas peritiffimorum praeceptorum induftria fuppeditabat, adolefens admodum in patris bibliothecam optimis libris refertam fe abfcondit, et contemtis riuulis ad humanitatis fontes, fcriptores veteres Graecos et Latinos, accurrit, iugi lectione atque meditatione ardentem veteris literaturae fitim reftincturus y). Incidit autem in Liuium atque Virgilium, optimos dicendi fingendique auctores, quos cum difficiles nimis tenero adolefcenti praeceptores diffuafiffent, peruicit tamen ignea vis animi eius, vt vtrumque totum fere deuoraret: tanta memoriae fidelitate, vt ad fenium vergens, poëtarum principem totum fere atque integrum ex memoria recitare poffet. Ita vero formata eft praeftantiffima viri fummi quam in humanitatis ftudiis poftea oftendit, peritia, qua elegantiffimis fuae aetatis calamis et profa et ligata oratione inferiorem fe non effe apud omnes demonftrauit. Sed et rhetores, poëtas, hiftoricos, philofophos, et quicquid bonorum fcriptorum ei fuggerebat paterna fupellex tanta diligentia et iudicandi folertia legit adolefcens praematurae indolis, vt egregia τῆς ἐγκυκλοπαιδείας notitia ei fuccrefceret, et ante dies virilibus ftudiis effet aptus. Sane eo tempore collegiffe diuini ingenii virum eas elegantioris literaturae, maxime antiquae, opes, quibus velut gemmis eius fcripta interftinguuntur, ex fcriptis eius in iuuenili aetate editis eft manifeftiffimum. Ita cum ante aetatem animi vis robur eximium acquifiuiffet, altius ingreffus ftadium ad academicorum ftudiorum curfum animum applicuit, et quindecim annos natus anno CIↃIↃCLXI, albo academiae patriae nomen dedit. Quo facto dici non poteft, quantum animorum fuccreuerit adolefcenti ignea animi virtute exfuperanti ad profequendum gnauiter eum curfum, quem intenderat. Igitur lectioni, auditioni, meditationi totus immerfus, non vni literarum generi inhaefit, fed quofcunque fcriptores fors obtuliffet, fupra aetatis vires iudicio inftructus ita legit, vt feuere examinaret, et in horrea memoriae longe fidiffimae referret, quicquid eruditioni futurae poffet effe vtilisfimum. Ita theologorum, iuris peritorum, medicorum, philofophorum, auctorumque aliorum, quos eruditionis lumen commendabat, libros nocturna diurnaque manu verfando inexfpectatos inde fructus retulit. Quod fi difficiliora occurriffent, ad praeceptorum oracula accurrens auxilium implorabat, quod tamen ex proprio fundo, aciem animi in partes vocando, omnium optime hauriebat. Erat inter eos, a quorum ore pendebat omnium fine dubio eruditisfimus Iacobus Thomafius, cuius excellentisfimam doctrinam in *antecedente Parte* ex merito deprae-

y) Act. erud. l. c. et poft hos reliqui. Inter praecoces ideo eruditos locum fuo iure poftulat Leibnizius. De quibus praecocibus eius ftudiis ipfe plura enarrat Vol. I. ep. 176. p. 276. feq hic omnino legenda, vt ingenii eius excellentia intelligatur.

depraedicauimus. Is cum vaſtiſſimam lectionem cum iudicio accurate copulaſſet, et imprimis veteris philoſophiae, maxime Graecanicae, raro eius aetatis inter Germanos exemplo, eſſet conſultiſſimus, Leibnizium, acerrimi ingenii adoleſcentem ad haec myſteria accurate cognoſcenda maxima dexteritate adduxit [z], ea felicitate euentus, vt in philoſophiae hiſtoria paucos poſtea ſibi pares haberet Leibnizius, mirabile vero ſit, virum tot difficillimis geometrarum et hiſtoricorum laboribus diſtractum tantum in eo eruditionis genere vidiſſe. Candide gratoque animo agnouit Leibnizius, quantum per hunc virum profeciſſet. Cuius rei teſtimonia peti plurima poſſunt ex epiſtolis Leibnizii ad Thomaſium in collectione Kortholtiana occurrentibus [a]. Maxime autem eius rei teſtimonium extare vir ſummus voluit in epiſtola ad hunc praeceptorem ſuum data, quam recuſis eius cura NIZOLII commentariis praemiſit, et in qua de Ariſtotelica philoſophia cum recentiori reconciliabili diſputat, et de Carteſii ſectatoribus iudicat. *In ea enim mire* γεῦμα *hiſtoriae philoſophicae Thomaſianum extollit, quod quantum inter nudas nominum recenſiones et profundas de ſententiarum connexionibus rationes interſit, oſtenderit, et philoſophiae magis quam philoſophorum hiſtoriam ab eo expectat, teſtatus omnes veterum receſſus eum luſtrauiſſe, et recentiorum inuenta, quando mereantur, non aſpernari; atque illos illuſtrare, hos examinare vnum optime poſſe.* Talem cum Thomaſium iudicaret atque deprehenderet Leibnizius, mirum non eſt in philoſophia addiſcenda plurimum illi tribuiſſe, ſic vt fateatur [b]: *ingratus ſim, ſi tibi in philoſophia multa me debere negem.* Et hanc quoque animi fiduciam poſtea conſeruauit erga Thomaſium Leibnizius, ex quo iucundiſſimum literarum commercium enatum inter vtrumque eſt, quod quantum qualemque diſcipulum educauerit Thomaſius praeclare loquitur. Fallimur autem, aut ex hac cauſſa deriuandum quoque eſt, magnum quod veteribus philoſophis Leibnizius ſtatuit pretium, quos, imprimis Pythagoram et Platonem, praetuliſſe recentiorum plerisque in epiſtolis ad amicos [c] multoties prodidit. Sed vt ad praeceptores Leibnizii reliquos reuertamur, in mathematicis Ioannem Kuhnium, in philoſophia etiam Ioannem Adamum Scherzerum et Fridericum Rappoltum audiuit. Et ille quidem ſcholaſtici acuminis laude tum praeclarus habebatur: hic autem in veteris philoſophiae myſteriis probe verſatus audaciori conatu coeperat ſeruile iugum ſcholaſticae philoſophiae abiicere, vnde meruit a CHRISTIANO THOMASIO [d] cum Io. Chriſtophoro Sturmio primi eclectici nomine laudari, quibus ex merito Leibnizium iam tum addidit perſonatus Realis de Vienna [e]. Tantis viris, quorum doctrinam multiplicem foetus literarii

abunde

z) Laudat id ipſe Leibnizius Vol. I. ep. 170. p. 270. cf. Vol. II. ep. 14. p. 142.

a) l. c. Vol. III. p. 22. 30. 45. 48. 49. 55.

b) Vol. III. Epp. p. 43.

c) Vid. Ep. ad Hanſchium Vol. III. p. 64. ſqq. Vol. IV. p. 35. 37. vbi ſe etiam Stoicis plurimum fauere ait. Vol. I. p. 270.

d) Introd. in philoſ. aul. c. 1. §. 93. p. 44.

e) Vid. REIMMANN. Hiſt. Liter. German. Vol. III. p. 467.

abunde teſtantur, praeceptoribus vſus, omni ſpe citius profundiusque in artium adyta penetrauit Leibnizius, et futurae magnitudinis haud obſcura indicia prodidit. Id quod latere non potuit Thomaſium, futuram, quam in orbe erudito, obtenturus eſſet, fortunam locumque illuſtrem, noſtro admodum iuueni praeſagientem f.

Mora Leibnizii Ienenſis et promotio academica.

§. IV. Ita in patria academia ſeuerioribus diſciplinis rite initiatus ad Muſas Salanas abiit, et in Ienenſi ſchola magnos tum viros Erhardum Weigelium g, mathematicarum diſciplinarum peritia inſignem, et Ioannem Andream Boſium h, hiſtoriarum doctorem publicum, et criticae artis praeſidio magna cum laude in hiſtoria veteri verſatum, in iurisprudentia autem, cui ſe patris auique materni exemplo addixerat, Ioannem Chriſtophorum Falcknerum duces ſtudiorum habuit. Quos maximo Leibniziani ingenii commodo illi praeceptores obtigiſſe, ſi non ipſo euentu conſtaret, ſatis tamen id diſci poſſet ex laudatiſſimorum virorum doctrina, multis ſpeciminibus inter eruditos tum probata. Maxime autem plurimum incrementorum ad Leibnizianam eruditionem acceſſit, ex lectionibus Weigelii, qui arithmeticae et mechanicae myſteria profundius rimabatur, hisque Pythagoream philoſophiam iungere tentabat i. Hoc enim duce vſus Leibnizius, facile in iſta penetralia peruenit, diuini ingenii felicitate adiutus, quae clauſa manſere praceptori. Cuius exemplum eſſe poteſt arithmetica tetractyos, quam inſtituerat Weigelius, quam ſibi de arithmetices dyaticae arcano cogitandi occaſionem ſuppeditauiſſe, non negat Leibnizius k. Et huic quoque praeceptori eius tribuendum videtur, quod eo tempore ad ſyncretiſmum inter veteres et recentiores philoſophos, a quo abhorrebat Thomaſius inclinauerit. Weigelium enim inter Ariſtotelem et nouatores paciſci voluiſſe, ipſe nos docet Leibnizius l: qui quanti hunc philoſophum fecerit, loco quodam m ſatis teſtatum fecit. Non vero apud Ienenſes virorum doctorum praecepta audiuiſſe contentus, ipſe quaerere veritatem, et nouam viam tentare ſuſcepit, nomenque ideo dedit quaerentium collegio, quod ſodalitium de nouis veritatibus inquirendis maxime tum erat ſollicitum n. His ſtudiis auctus et politus in patriam rediit, et priſtina oracula conſuluit, aceptaque prima, quam vocant, laurea, tantum abeſt, vt philoſophiae ſtudium ſepoſuerit, vt duce Thomaſio veterum Graecorum, maxime Platonis et Ariſtotelis commentarios

f) citati.

g) Videndus de eo REIMMANN. l. c. Vol. III. p. 178 IV. p. 61. 136. 153. 181. 248 251. 387. STOLL. Hiſt. Lit. P. I. p. 323. 335. 704. ſqq.

h) V. ZEVMER. Vit. prof. phil. Ienenſ. REIMMANN. l. c. Vol. V. p. 238. ſeqq. STOLLE l. c. p. 156. 262. 723.

i) Edidit eius rei ſpecimen in Tr. Vernaculo: in Deſcriptione arithmetica philoſophiae moralis ſecundum numeros Pythagorae eiusque tetractyn. qui Ienae 1674. 8. prodiit.

k) Epp. Vol. II, p. 491.

l) In Ep. Nizolio praemiſſa, quae etiam Vol. II. Epp. extat p. 133.

m) Apud STOLLIVM Hiſt. Lit. P. III. c. 4. § 17. p. 674.

n) Eam ſocietatem inſtituerat Boſius, vid. STRVVIVS Intr. in Hiſt. Lit. c. 10. § 31. p. m. 521. Eodem tempore florebat etiam Societas Pythagorea Ienae, auctore Weigelio inſtituta, quae de arithmetica Pythagorica ſollicita erat. Etiam huius partem fuiſſe Leibnizium omnino veriſimile eſt.

tarios sedulo euolueret, Scholasticorum cum iis cogitata conferret, et recentiorum inuenta cum illis componeret, maxime autem Cartesiana placita examinaret, profundisque meditationibus ita se immergeret, vt, quod ad Burnetum nobilem Scotum scribit [o], quindecim annorum adolescens, totos dies in sylua oberraret, et disceptationem inter Aristotelem et Democritum institueret; saepius autem, nouis luminibus exortis veterem sententiam exueret. Vt autem vires quoque publico specimine periclitaretur, praeside Iacobo Thomasio *de Principio indiuidui* in arenam philosophicam descendit. Quod argumentum licet ex senticetis Scholasticorum haustum esset, auctore pro entitate Nominalium contra Thomistarum materiam signatam pronuntiante, in eo tamen et acumen iudicii probauit, et errores ex recepta Scholasticorum sententia oriundos detexit [p], et quam profunde Aristotelis sententiam perspexerit, demonstrauit. Tacemus corollaria, quae ingenium Leibnizii supra iuueniles annos eminens produnt. Istis peractis, et suscepto ad Ioannem Strauchium Brunsuicensem syndicum itinere, redux in patriam honores in philosophia summos more maiorum petiit, meritosque nondum duodeuiginti annos natus, anno CIƆIƆCLXIV accepit: et tum ad iuris legumque disciplinam maiori contentione conuersus Schacherum et Schwendendoerferum ICtos Lipsienses praeceptores habuit. Adeo vero philosophiae deliciis inescatus ab eius penitiori meditatione non destitit, vt magno labore id tum temporis ageret, qua ratione Platonem cum Aristotele conciliare posset. Viribus itaque satis atque eruditione instructus, qui docentis iura publico specimine tueretur, *Quaestiones philosophicas ex iure collectas* in arenam deduxit, ventilandasque viris doctis exhibuit: idem sub Schwendendoerfero in iure suscepit, argumento disceptationis literariae *de Conditionibus* proposito. Addunt *Actorum eruditorum* collectores, etiam in philologico argumento vires tentaturum Leibnizium, *de Scriptoribus Laconicum Lipsii scribendi genus imitantibus* schediasma meditatum multa collegisse, haud iniucunda, editione tamen posthac ab aliis laboribus impedita. Vt vero in philosophica facultate academiae patriae locum aliquandò obtinere posset, iuxta leges et statuta *de Complexionibus* [q] publice disputauit. In qua dissertatione anno CIƆIƆCLXVI habita, tum primum paulo clarius emicuit, quam ingenium eius magnitudinem portenderet. Multa enim excelsa, singularia, et profundam meditationem prodentia cum attulisset, maxime veritatum nonnullarum, quas aetate maturior in meridiana luce collocauit, auroram iam tum coelo philosophico induxit. Qua de re vel sola, quae more recepto adiecit,

 corol-

o) Leibniziana p. 43.

p) Conf. eruditam praefationem, quam disputationis huius actui praemisit I. THOMASIVS inter eius praef. XLIII. p. 246. seqq. In eo testis est, Leibnizium, (17. aetatis annum agentem) ingenium et industriam, iam per hanc sane virescentem adhuc aetatem difficillimis iisdemque prolixissimis controuersiis parem ostendisse

q) Inseruit Dissertationem Vol. II. Epp. p. 48. Cl. KORTHOLTVS.

corollaria exemplum praebent luculentum. Ex qua tractatione [r] enata Leibnizio *Ars combinatoria*, eodem anno edita, *in qua ex arithmeticae fundamentis complicationum ac transpositionum doctrina nouis praeceptis exstruitur, et vsus ambarum per vniuersum scientiarum orbem ostenditur, noua etiam artis meditandi, seu logicae inuentionis semina sparguntur.* Adiecit in fine *Demonstrationem existentiae Dei ad mathematicam certitudinem exactam* [s]. Valde placuit ingeniosum scriptum viris passim eruditis, qui probe viderunt, nouas meditationes haud plane nullius vsus in eo aperiri, spargi semina inuentionis, et pulchra multa afferri: multa aliorum παροράματα acute configi. Quae caussa fuit, vt inconsulto licet auctore, anno cIↄ Iↄ c xc. Francofurti recuderetur [t]. Id quod tamen valde displicuit Leibnizio, „eo quod libellum non satis esse „limatum, nec praesentibus eius cogitatis ac personae vbique responden„tem iudicaret, et veniam olim annis datam, in quibus aliqua interdum „luxuriantis ingenii audacia laudetur, nunc a se peti non posse perspiceret.“ Vnde in *Actis eruditorum* editionem istam improbari iussit, indicauitque, quibus in articulis meliora iam ipsi arrisissent. Quibus tamen non obstantibus magnae auctoritatis viris labor iste probatus est [u], eo quod ad faciliorem iurisprudentiae methodum cuncta attemperauisset. Talis cum esset, licet vigesimum aetatis annum vix attigisset [x], summos in vtroque iure honores petere ausus est; et obtinuisset eos sine dubio, cum spectatissima iam tum eius eruditio in patria fuisset, nisi lepido errore [y], quem caussis arcanis, et quod nondum maturus annis crederetur, tribuunt *Acta eruditorum*, repulsam fuisse passus, a qua ipse iure consultorum ordo sine dubio abhorruisset, si ab eo res tum stetisset.

Studia Leibnizii academica Altdorfii.

§. V. Indignatus hanc iniuriam Leibnizius, de alio loco circumspexit, in quo praeclarae, quam possidebat doctrinae maior ratio haberetur, obtinerique honores diu meriti possent. Ad Noricam ideo, quae Altdorfii floret, academiam eodem anno abiit. In quo itinere, cum alte sibi animo infixisset, quod postea symboli loco adhibuit [z], partem vitae, quoties perditur hora, perire; de emendanda iurisprudentia nouaque atque faciliori methodo introducenda meditatus est, et cogitationes sine librorum apparatu [a], solius mentis beneficio, conceptas in chartam retulit, quas biennio post typis vulgauit. Vbi autem Altdorfii appulisset, ad examen more consueto admissus, ita praeclarissimam eruditionem doctoribus legis,

r) Continet enim initia istius libelli.
s) Eam repetit Cel. LVDOVICI l. c. c. 7. p. 315. seqq.
t) 1691. m. Febr.
u) GODOFR. STRAVCHIVS Diss. de Syllogismo iuridico §. 5. apud LVDOVICI l. c. p. 313. seqq. add. MORHOF. Polyhist. T. I. p. 360. seqq.
x) Conf. Vol. ep. 176. 277.
y) Nempe cum in aedibus decani consilii sui indicium ex more facere vellet, ab vxore eius, adolescentiam illius contemnente repulsam passus dicitur. LVDOVICI l. c. p. 45. qui recte obseruat, bellum nondum Aristotelicis et scholasticis tum indixisse Leibnizium, vt ea propter impediretur, quam caussam nonnulli allegant.
z) Conf. LVDOVICI l. c. c. XX. §. 322. Vol. II. p. 228.
a) In itineris diuersoriorumque strepitu destitutus libris, Act. erud. l. c.

legis, qui in ea ſchola tum viuebant, probauit, vt ad diſſertationem inauguralem, ſecundum academiae ſtatuta ſine praeſide habendam lubentiſſime admitteretur. Diſputauit viginti annorum iuuenis *de Caſibus perplexis in iure* [b] tanto omnium applauſu, vt non bonus modo quilibet, de hoc nouo academiae ornamento reipublicae eruditae gratularetur, ſed et ſenatus academicus, egregie conſultum iſti ſcholae putaret, ſi in docentium numerum reciperetur. Obtulit itaque nouo doctori ius atque poteſtatem legum ſcientiam extra ordinem docendi: Quam conditionem tamen reiecit, cum aulicam potius anhelaret. Ideo relicta Altdorfio Norimbergam conceſſit, vt, et viros ibi doctos conueniret, et praeclaros artifices, quibus ſemper abundauit vrbs celeberrima, inuiſeret. Ibi in ſocietatem quorundam incidit, qui in ſummum chemiae arcanum, (lapidem philoſophorum vocant,) inquirebant. Qui cum maxime ſacra atque ſilentio tecta myſteria ſua haberent, eo ipſo vehementer accenderunt Leibnizii animum, cupientem diſcere, quibusnam hi homines theſauris inhiarent, quibus modis finem, toties alios fruſtrantem obtinere ſibi pollicerentur, ratus nonnulla ſe ab eis, vt fieri haud raro ſolet, diſcere poſſe, quae ad recludendos naturae receſſus facere poſſent. Simulabat ergo alchemiſtorum myſteriorum inſignem quandam notitiam conſcripta ex libris huius generis epiſtola aenigmatum ipſi auctori imperſcrutabilium plena. Quam cum directori exhibuiſſet, facile obtinuit, vt dicto certo ſtipendio ſocietati iſti a ſecretioribus chartis eſſe, et librorum arcanorum compendia deſcribere iuberetur. Id quod ingenio Leibniziano, inſigni ἀγχινοίᾳ praedito non potuit non euenire vtiliſſimum; cum ea breui teneret omnia, quae magnis ſumtibus iſtud ſodalitium congeſſerat [c].

§. VI. Non neglexit tamen, his intentus, virorum doctorum conſuetudinem Leibnizius, vndequaque alimenta quaerens doctrinae, quam alebat, indies creſcentis. Maxime Iuſto Iacobo Leibnizio, eccleſiaſtae Norimbergenſi [d] innotuit, viro eleganter docto, noſtrum autem ſola nominis cognatione attingenti [e]. Is illuſtri Boineburgio, viro ſummo, et praeter prudentiam aulicam inſigni eruditione conſpicuo, qui tum Norimbergam diuerterat, Leibnizium commendauit, cum et heroëm illum magnis fauere ingeniis noſſet, et Leibnizium ea ſcientiarum omnis generis notitia pollere intellexiſſet, quae illuſtris viri curioſitati abunde poſſet ſatisfacere. Vix autem conuenerat eum Leibnizius, cum ingenii magnitudinem et iudicandi ſolertiam vaſtae omnium fere ſcientiarum peritiae iunctam admiratus Boineburgius, de beneuolentia ſua eum iuberet eſſe certiſſimum, ſponderetque, in eo verſaturum curam ſuam, vt ſereniſſimo, cui ſeruiebat, electori Moguntino eum tradat, et ad aulae miniſterium aditum

Commendatus Boineburgio Leibnizius.

b) Eam poſtea recudi fecit, additis diſſert. 99. Phil. ex iure, et de Conditionibus, vulgatis titulo Speciminum iuris, Francofurti 1672. 4.

c) Citati.

d) Huic addi poteſt Dilherrus.

e) Edidit is Memorabilia Bibl. Norimb.

aditum paret. Cui ſcopo obtinendo praeclaras de iurisprudentiae et hiſtoriarum pomoeriis dilatandis cogitationes augere, prolixe, hisque ſe ornamentis eum commendare iuſſit. Paruit optimo conſilio Leibnizius, et vt Moguntiae propior eſſet, Francofurtum abiit, fortunae ſuae fabrum ita acturus, vt, quae cupiebat, honeſtiſſimis nominibus conſequi poſſet. Quod eo facilius facere licebat, cum abunde haberet, quibus omni miniſterii generi ſufficeret, et conſilia literaria concepiſſet, ingentem vtilitatem pollicentia.

Traditus Leibnizius Moguntino electori.

§. VII. Intellexerat illuſtris Boineburgius, quantum emolumenti ad aulam heri ſui ex tanto viro redundare poſſet, eumque ideo electori valde commendauerat. Qui cum ipſe viris meritorum gloria inſignibus optime cuperet, ab eo vocare Leibnizium Moguntiam Boineburgius iuſſus eſt. Is vbi aduenit, et ſalutandi electoris veniam nactus eſt, in primo congreſſu beneuolentiam principis ſibi conciliauit. Qui vt intelligeret, quid de eo eſſet ſperandum, ſpecimen doctrinae edere conſtituit, quaeque de iurisprudentiae emendandae modo et ratione deque noua methodo in chartam coniecerat, in ordinem redacta vulgare et inſcribere nomini electoris ſtatuit. Prodiit ita hoc anno cIↃ IↃ CLXVIII, *Noua methodus docendae diſcendaeque iurisprudentiae, cum ſubiuncto catalogo deſideratorum in iurisprudentia* [f]. Qui libellus mole exiguus, at meditationum praeſtantia magnus, vehementer viris doctis placuit, qui gauiſi ſunt confuſum illud chaos, quo premitur legum peritia, et difficillimum redditur eius ſtudium in ordinem redigi poſſe, inuentumque eſſe, qui hoc Augiae ſtabulum purgaret. Ipſe quoque celeberrimus auctor, quamuis de ſe modeſte, praecipue de aetatis iuuenilis laboribus iudicaret, multa ſe noua et proficua detexiſſe, ſemper affirmauit, licet non deeſſent, qui vetera nouis melioribus praeferre mallent [g]. Nec quod non nemo [h] magnae auctoritatis in eo reprehendit, de ſola methodo demonſtratiua in eo libello ſollicitus fuit, et vt illa in legum ſcientiam introduceretur, ſuaſit, ſed innumeros quoque, quibus ea premitur, defectus, oſtendit, et quae impedimenta, ad promouendam ſcientiam elegantiſſimam, remouenda eſſent, quae media neglecta, prudentiſſime detexit. De quo tamen alibi dicendum, cum ad hanc noſtram tractationem non pertineat, et adeundus, qui in compendio cuncta enarrauit Cl. FELLERVS [i]. Ipſe autem Leibnizius, cum intellexiſſet, placuiſſe admodum electori conſilium noui corporis iuris condendi, quod ordine, elegantia et perſpicuitate ſe magis commendaret, eodem adhuc anno, breui ſcriptione *Corporis iuris reconcinnandi* rationem explicuit, et cum viris doctis atque iurisprudentiae peritis communis laboris conſilium aggreſſus,

f) Francof. 12.

g) Oppoſuit his laboribus protribunalia NIC. CHR. LYNCKERVS Gieſſae 1669. conf. Leibniziana p. 143.

h) Illuſtris LVDEWIGIVS. vid. LVDOV. l. c. p. 323.

i) In Supplem. vitae Leibnizianae Otio Hannou. praemiſſo.

greſſus, ipſam iuris collectionem natiuo ordini reſtituere aggreſſus eſt. De quo eius ſtudio, cum nobis prolixioribus eſſe non liceat, conſulendi ſunt, qui hiſtoriam iuris recentiorem tradunt, quaeque accurate enarrauit doctiſſimus LVDOVICI [k]. Idem conſiliorum ingentium capax Leibnizii animus tentare tum coepit in omnibus diſciplinis, vnde ALSTEDII *Encyclopaediam* emendare, augere, et perficere animo concepit et Heſenthalerum in laboris ſocietatem pertraxit. Quae tamen conamina maiora et grauiora, quae ſuperuenerunt, negotia breui ſuppreſſerunt, quamuis animum conſiliumque nunquam abiecerit Leibnizius, et iam ſenex de ea re cum illuſtri Wolfio egerit [l], vt ſimilis encyclopaedia inſigni cum orbis eruditi vtilitate tandem procuderetur [m].

Labores Leibnizii Moguntini.

§. VIII. Impediuerunt autem Leibnizium, talia meditantem curae publicae, cuius pars eſſe iuſſus eſt. Nempe cum ſe regno Poloniae abdicaſſet Ioannes Caſimirus [n], deque nouo rege diſceptarent proceres, qui electionis diem VI. Non. Mai. anni ſequentis indixerant, inter coronae candidatos nomen quoque profeſſus eſt Philippus Guilelmus, Palatinus dux Neoburgicus, cui Boineburgium rerum ſuarum adminiſtrum commendauerat, ſpectata viri excellentiſſimi prudentia, rerumque ciuilium cognitio atque experientia. Cuius beneuolentia cum totus gauderet Leibnizius, eius molimina eruditione ſua, incertum iuſſus, an ſponte? iuuare ſtatuit. Enatum *Specimen demonſtrationum politicarum pro eligendo rege Polonorum, nouo ſcribendi genere ad claram certitudinem exactum*, quod laruato nomine Georgii Vlicouii Lithuani Leibnizius edidit [o]. In quo libello ita vim animi etiam in rebus ad prudentiam ciuilem pertinentibus demonſtrauit Leibnizius [p], vt virum ſibi vtiliſſimum in aulam ſuam pertrahere omnibus modis princeps laudatus conaretur, fruſtraneo tamen euentu cum Moguntiam praeferre Neoburgo a Boineburgio perſuaſus conſtituiſſet. Neque tamen tunc quoque in alium quaſi orbem raptus philoſophiae curam ſepoſuit, ſed emendare ſenſum de philoſophia rectum, quo poſſet modo, perrexit. Hinc cum MARII NIZOLII librum *de Veris principiis et vera ratione philoſophandi contra pſeudo-philoſophos*, cuius in antecedente Parte mentio iam facta eſt, quique tum prorſus diſparuerat, a Boineburgio accepiſſet, vt et diuturni carceris ſqualore ſcriptorem, *in quo eſſet acuminis ſatis, plurimum eloquentiae philoſopho dignae, libertatis nimium* [q], *protraheret, ad ſananda bonarum literarum, quae paſſa erant, mala*, recudi fecit, annotationes adiecit, quibus nimiam

k) l. c. p. 54. 326.
l) A. E. l. c.
m) Cogitationes Leibnizianae de Encyclopaedia diſci poſſunt ex Epp. Vol. III. p. 264. cf. FELLERI Monum. inedita Trim. II. p. 112. ſeq.

n) Factum id anno 1668. d. 16. Sept. conf. B. CONNORRII Deſcriptio Poloniae et magnae Lithuaniae p. 172. ſeqq.
o) Vilnae, vt eſt in titulo 1669. 12.
p) Conf. Boeclerus in Act. Erud. l. c.
q) Vid. Dedicatio ad Boineburgium.

miam libertatem inter repagula aliqua coërcuit, praefixitque duas diſſertationes, quarum vna, de Stilo philoſophico diſſerit, et praeclara multa de Nizolio de ratione dicendi ſcribendique in philoſophia, de habitu linguarum ad philoſophiam, de perſpicuitate dicendi inter philoſophandum, de pretio ſcholaſticae philoſophiae ſtatuendo, de ſecta Nominalium, de vſu metaphyſicae, de vniuerſalium natura, de ſcriptis Ariſtotelis, deque ſimilibus cumulat: altera epiſtolaris ad Iacobum Thomaſium de ſcribenda hiſtoria philoſophica, de Carteſio, Ariſtotele, Scholaſticis, horumque philoſophorum placitis, maxime autem de conciliatione inter Ariſtotelem et recentiores diſputat [r]. Patet autem ex his diſſertationibus, quamuis multos receptae philoſophiae naeuos iam vidiſſet, maluiſſe tamen concordiam tum inter veteres et recentiores inire, quam illos totos deſerere [s]. Quem veterum amorem per totam quidem vitam non depoſuit, maxime tamen eo tempore, quo nouum ſyſtema condendi conſilium nondum fouerat, prodidit, vnde iſta quoque ad ſyncretiſmum propenſio enata eſt, quam in iſtis diſſertationibus manifeſtauit, quam in quadam epiſtola candide, vt hanc hiſtoriae philoſophicae peſtem valde oderat, confodit Iacobus Thomasius [t]. Valde commendatos ſibi habuit Leibnizii conatus Boineburgius, qui, vt praeclare iudicabat, multum incrementorum ad literas a Leibnizio profectum iri intelligebat. Vt itaque ſponte currenti calcar adderet, tradere eum principibus ſumma cura anniſus eſt, vt actus gloriae ſtimulo Leibnizius in iuuandis diſciplinis, eo maiori contentione pergeret. Senſit eius commendationis effectum Leibnizius mature, anno cIↃIↃCLXX, inter conſiliarios ſupremi iudicii reuiſorii aſſeſſores in aula Moguntina cooptatus, annoque ſequenti adductus in notitiam magni principis Ioannis Friderici Brunſuicenſium et Luneburgenſium ducis, qua fundamentum futurae felicitatis noſter poſuit, ab eo tempore intemerata optimi principis gratia vſus. His calcaribus nouo inſtinctu auctus Leibnizius, quacunque ratione poſſet, velificare ſtudiis Boineburgii, et iuuare ſcientias conatus eſt. Inde enata praeter *Defenſionem logicam SS. Trinitatis per noua inuenta logica, contra Wiſſouatium*, hominem Socinianum, in gratiam Boineburgii conſcriptam,

r) Vtramque laudabili conſilio recudi fecit Cl. Kortholtus, Vol. II. p. 63. ſeqq. qui annotationes quoque Leibnizianas Vol. IV. p. 68. exhibet. In hac diſſertatione priore carpit Io. Bapt. Roeschoelius, diſſ. de Phil. conciliatrice §. 15. quod inter ſyncretiſtas Leibnizius Scaligerum, Digbaeum, et Thom. Anglum retulerit, qui eclectici fuerint. Aſt immerito reprehendi virum illuſtrem ea, quae de his philoſophis ſupra diximus, ſatis euincunt.

s) Non hoc ita intelligendum, ac ſi Leibnizius veterum vmbras recentiorum lumini praetuliſſet. Sed cum in Ariſtotele notiones terminosque vagos et incertos deprehenderet, eorum ſignificationem ex recentiorum obſeruationibus determinauit, hocque ipſo alium longe Ariſtotelem nobis dare voluit, quam reuera fuit. Vidit id, vt mire perſpicax erat, in dignoſcendis inter ſe philoſophorum ſententiis, Iacobus Thomasius, faſſus in reſponſione ſua, quae Vol. III. Epp. p. 30. ſeqq. extat, ſibi non perſuaderi, Ariſtotelem a recentioribus philoſophis non adeo diſſidere, licet agnoſcat, dogmata eius quaedam loquendique modos eiusmodi eſſe, vt conciliare volentibus faciant ſpem aliquam concordiae, vereri autem ſe, ait, vt illa pax queat ipſo ſatis volente ſanciri, ſiquidem mentem philoſophi paulo penitius rimemur, ſed et reliqua merentur legi, prorſus enim ſunt egregia et ſyncretiſmo huic euertendo aptiſſima.

t) l. c. nam in eundem ſenſum ad eum ſcripſerat iterum Leibnizius l. c. p. 26.

ſcriptam, *Hypotheſis phyſica noua, quae phaenomenorum naturae plerorumque cauſſae ab vnico quodam vniuerſali motu in globo noſtro ſuppoſito neque Tychonicis, neque Copernicanis aſpernando, repetuntur*, quam etiam *Theoriam motus concreti* vocauerat [u]. Eam ſocietati Britannicae inſcripſit, eo quod ex Oldenburgero intellexiſſet, coniecturas has ei non ingratas fore. Supponit autem globum ſolarem, globum terreſtrem, et ſpatium intermedium, maſſa quieſcente, quam aetherem vocat plenum. Et in globo quidem ſolis atque terrae motum ſtatuit circa proprium centrum, ſiue internum, et alium motum in ſole, quo agat extra ſe, varie circularem, et radios emittentem, qui agant in globum terreſtrem, totum initio homogeneum, eumque mirifice mutent, admiſſo ab eo dehiſcente aethere. Hinc tot ictibus plerisque centrorſum euntibus maiorem materiae partem in fundum collectam terram dediſſe, aquam ſupernatauiſſe, aërem emicuiſſe, intruſum aetherem omnia intus peruaſiſſe in bullas interceptum hypothetice aſſerit. Ex quo colligit, terram noſtram etſi radiis lucis dehiſcens in partes heterogeneas abierit, vbique tamen ſubtiliſſimo aethere penetrari; eumque proportionatam ſibi ſubtilitate partium radiorum lucis actionem potiſſimum recipere. Cum igitur terra agatur circa proprium centrum ab occidente verſus orientem, ſubtiliſſimum aetherem terram circumdantem contrario motu non tantum retardationis, ſed et obnitentiae, lucem ſequutum, motum iri ab oriente verſus occidentem. Et hunc vniuerſalem motum in globo noſtro terraqueo eſſe putat, a quo potius, quam ab atomorum figuris aut ramentorum de vorticum varietatibus, res repetendae ſint. Quaqua ratione fieri debeat, ingenioſe, vt ſunt Leibniziana omnia, explicat, et ex innumerabilibus bullis, ex fluidi aeſtuatione et fuſione per lucem ſeu calorem exortis, ſemina rerum et ſtamina ſpecierum, receptacula aetheris, corporum baſin, conſiſtentiae cauſſam, et fundamentum omnis varietatis in rebus, impetusque in motibus deriuat. Quae tamen huc transſcribere omnia, delineareque qua ratione vir ſummus maximis ingenii viribus nouam phyſiologiam effinxerit, tractationis ſcopus dicendorumque ratio impedit. Legenda autem tota diſſertatio eſt, vt quam elegans atque foecundum iam tum viri magni ingenium fuerit, intelligatur. Mirum itaque haud eſt, placuiſſe foetum hunc nouum non modo viris paſſim doctis, ſed et ſocietati regiae Londinenſi, cuius iuſſu editio repetita eſt; ipſum quoque ſchediaſma illuſtrem CHRISTIANVM KNORRIVM Cabbalae denudatae auctorem, aſſumti Chriſtophori Peganii nomine Germanis legendum dediſſe [x]. Aſt non inficiandum tamen, haud pauca in hac diſſertatione poſtea viro ſummo diſplicuiſſe, cum ſententiam mutauiſſet, viris quoque nonnullis eruditis [y] ab iis aſ-

 ſertio-

u) Recuſam dedit KORTHOLTVS, l. c. Vol. IV. p. 279.

x) Ad calcem THOM. BROWNII Pſeudoxiae epidemicae, quam Germanice edidit vir illuſtris Norimb. 1680. 4.

y) Vid. ill. WOLF. Tent. phyſ. P. III. KASCHVBIVS in Elementis phyſico-mechanicis, Io. WALLISIVS, Philoſophical transactions n. LXXIV. p. 2227.

sertionibus dissentientibus. Quoniam autem in hac noua hypothesi physica effingenda, motus leges supponendae erant, ideo philosophus acutissimus nouam quoque *Theoriam motus abstracti* delineauit [z], cuius regulis theoriam motus concreti inaedificauit: eam autem, post hanc demum editam publici iuris fecit, et academiae regiae Francicae scientiarum inscripsit. In schediasmate, heic ob arctam propositionum connexionem in epitome non delineando, sed ipso, cum breue sit, inspiciendo, id sibi constituit, et indiuisibilium naturam illustraret, cohaesionis rationem detegeret, hypothesin afferret, vnde omnia naturae phaenomena, mechanice explicari possent etc. Multa in hoc breui sed acuto scripto sunt, quae placitorum, postea viro celeberrimo propriorum semina continent. Inter quae referri potest, quod monadibus eius praelusit dogma: *Omne corpus esse mentem momentaneam, seu carentem recordatione, quia conatum simul suum et alienum contrarium non retineat vltra momentum, adeoque careat memoria sensu actionum passionumque suarum, atque cogitatione*, quibus assertis Hobbesium secutus fuisse non nemini [a] perperam visus est. Ast multa in hac quoque theoria motus abstracti postea improbauit Leibnizius, ad alias cogitationes delatus. Cuius exemplum hypothesis dynamica esse potest, quam tunc quidem nondum conceperat, vnde hoc loco cum Democrito, Gassendo et Cartesio essentiam corporis in sola massa inerte posuit. Addi his debet *Notitia opticae promotae* in qua noua vitrorum opticorum poliendorum artificia tradidit, de quibus etiam cum Benedicto de Spinoza, in ea arte mire versato per literas egit [b].

Leibnizii iter Gallicum prius.

§. IX. Hactenus in coelo Germanico nouum philosophiae omnisque literaturae sidus exortum resplendescebat Leibnizius; iam de fatis eius ita disponere incipiebat prouidentia, vt regionibus sub alio sole calentibus innotesceret, quanto scientiarum bono is natus esset. Occasionem subministrauit Boineburgius, qui negotiorum transigendorum filiique regendi caussa Leibnizium rogauit, vt in Galliam concederet, aliquam ibi ob dictas caussas moram acturus. Factum id anno cIↃIↃCLXXII. Quod iter exoptatissimum Leibnizio accidit, qui cum ingenio, doctrinaque esset instructissimus, facile vidit, ex virorum praestantissimorum, quos tum Gallia, maxime Lutetia Parisiorum nutriebat, consuetudine plurimum incrementi accepturam esse ipsius eruditionem, ingenii excellentiam autem illis fore commendatissimam. Consultis itaque exploratisque in itinere memorabilibus [c], quae ad naturalem et eruditam historiam pertinent, cum in Gallia aduenisset, fama iam tum notissimus, et dotibus ingenii diuini admirabilis, viros doctos certatim sibi amicos comparauit. Quorum tanta erga

z) Extat quoque Epp. Vol. III. p. 409. seqq.

a) Io. Raphsono Epist. miscell. p. 97. 163. Cui respondit Chr. Avg. Salig. Diss. Philosophumena veterum ac recentiorum de anima eiusque immortalitate, Viteb. 1714 §. 60.

b) Vid. Spinozae Opera posthuma, vnde repetiit Cl. Lvdovici l. c. §. 295. p. 337. seqq.

c) Indicem adhibebat Monconnysii Itinerarium, vid. Feller l. c.

erga illum fuit fiducia, vt maximi momenti consilia de rebus ad disciplinarum cultum pertinentibus cum eo communicarent, eiusque arbitrio haud parum in controuersiis inter se enatis auctoritatis deferrent. Cuius specimina tum in epistolis eius, tum alibi haud contemnenda occurrunt. Maxime tum temporis caput inter Gallos efferre coeperat geometria sublimior atque interior, in qua eo tempore hospitem se adhuc plane fuisse alicubi [d] fatetur. Ast eo tempore Christiani Hugenii, cui post Galilaeum et Cartesium plurimum tum debebat ista scientia, notitiam nactus, cum legeret eius librum *de Horologio oscillatorio*, adiungeretque Des Honuillaei, id est PASCALII *Epistolas*, et GREGORII A S. VINCENTIO opus, de *Quadratura circuli et sectionibus conicis*, sola animi perspicacia vique diuina ingenii adiutus, subito maximam lucem hausit, et sibi, vt ipse scribit, et aliis quoque, qui eum in his nouum norant, inexpectatam, idque mox speciminibus datis ostendit. Mirari ergo quis queat, eum in tam difficili arduoque opere totum occupatum, prouinciam potuisse pati hanc sibi imponi a duce Montauserio, et qui eius nomine rem vrgebat, Petro Daniele Huetio, vt ad Martianum Capellam in vsum Delphini illustrandum operam suam conferret; quam eum perfecisse, sed schedas furto subtractas amisisse narrant *Acta eruditorum* [e]. Vnde verisimilius putamus esse, quod FELLERVS [f] narrat, monitum ea de re, satius fore putauisse, si tam effusi sumtus in detegenda naturae arcana et scientias parum excultas impenderentur, quam quod auctores isti, post nitidas Belgarum editiones et notis variorum exornatas, paucis immutatis alia tantum veste in lucem ederentur. Quanquam verum quoque est, etiam huic labori vna cum geometriae arcanioris studio, cui se totum tum tradiderat, suffecisse ingenium Leibnizii vastissimum. Quicquid autem illius rei fuit, id sane ex dictis est manifestissimum, magnitudinem ingenii Leibniziani mature effulsisse. Factum inde est, vt cum fatis erepto Boineburgio patre, filius moderatore haud amplius egeret, Leibniziusque abitum pararet, retinere ipsum teste FONTENELLIO [g], oblata regis gratia, munereque et honoribus haud contemnendis, haud pauci conarentur. Sed cum Protestantium communionem, quam sequebatur, ecclesiasticam deserere nollet, nec placeret transitus ad Romanam ecclesiam, fauorem hunc fatorum oblatum generoso pectore respuit, annoque cIↄIↄCLXXVI in Britanniam abiit.

§. X. Primum autem, quod agendum sibi esse credebat Leibnizius in insulam delatus, erat, vt in virorum doctissimorum notitiam veniret, quibus ad augendas animi diuitias vti posset. Facile autem viam illi parauit doctrina atque virtus apud omnes conspicua, et amicitia Collinsii atque Oldenburgeri, qui regiae societati ab epistolis tum erat. His parariis, quisquis eruditionem spirabat, imprimis mathematicarum disciplinarum *Iter Leibnizii Britannicum prius.*

 periti,

d) Act. erud. 1691. Sept.
e) In Elogio Leibniz. l. c.
f) loc. cit.
g) loc. cit.

periti, muſea pariter atque pectora illi recluſerunt, virumque praeſtantiſſimum ad amicitiae iura admiſerunt. Inter quos ſi vnum Iſaacum Newtonum nominauerimus, ſatis dictum eſſe putamus. Ita vero et augendis geometriae ſublimioris luminibus, et reliquis, quae vrgebat εὑρήμασι, inter quae eminet machina arithmetica, ab ipſo illuſtri viro in *Miſcellaneis Berolinenſibus* [h] depicta, tempus impendendi vtiliſſimam occaſionem nactus eſt. Aſt dum laeti florent rerum Leibnizii ſucceſſus, oborta ex improuiſo tempeſtas, omnem fortunam euertere minatur. Obiit enim hoc anno cIↄIↄcLXXIII elector Moguntinus, cuius morte extincta ſimul fuit omnis, quae hactenus ſuccreuerat ſpes emergendi, quin et ſtipendium hactenus illi ſolui ſolitum deſiit. Quae tamen, cum deprimere animum quoque fortem atque magnum potuiſſent, Leibnizium non fregerunt, Dei potiſſimum beneuolentia, ingeniique quod ab eo acceperat, opibus nixum. Relicta ergo Britannia Lutetiam reuerſus eſt, quo loco ſibi conatuum auxilia exoptatiora promittebat; vt vero futurae quoque fortunae conſuleret, ad Ioannem Fridericum, Brunſuicenſium ducem ſcripſit, eiusque gratiam, qua diu iam fruebatur, implorauit. Is, quanto non prudentiae modo ciuilis, et artium mathematicarum praeſidio, ſed et πολυϊστορίας laude eſſet inclytus Leibnizius, probe intelligebat; vnde profuturum rebus ſuis ratus, ſi hunc ſibi virum vindicaſſet, conſiliarii aulici et bibliothecarii munus cum ſtipendio lauto ei obtulit, permittens ſimul, vt Lutetiae moram facere, vsque ad perfecta conanima, et imprimis abſolutam machinam arithmeticam, liceret. Qui nuntius vt exoptatiſſimus noſtro accidit, ita ad augendam induſtriam eum calcaris inſtar excitauit. Factum inde, vt ita laudatam machinam perficeret, vt eius copioſiorem, quam Londini ediderat, delineationem Colberto, qui ſcientiis artibusque ampliſſime apud regem fauebat, itemque Academiae ſcientiarum offerre poſſet. Quae cum ingenii Leibniziani magnitudinem et doctrinae excellentiſſimae merita ſatis noſceret, anno cIↄIↄcLXXV primum ei locum inter exteros, albo ſuo inſcriptos deſignauit. Quem honorem vt meritis ſibi peperit Leibnizius, ita nouis indies inuentionibus tueri ſategit, de quibus tamen, cum ad matheſin pleraeque ſpectent, dicere plura hoc loco nihil attinet. Eodem vero anno relicta Gallia iterum in Britanniam ſoluit, vt quae noua detexiſſet, cum geometris communicaret, anno autem ſequenti, nempe cIↄIↄcLXXVI, ad Batauos abiit, vbi incidit in Huddenium, Amſtelodamenſis vrbis conſulem, quem cum arcana geometriae ſublimioris plurima detexiſſe, et inuenta egregia in chartam conieciſſe comperiſſet Leibnizius, qui de augendis et amplificandis praeſtantiſſimae artis limitibus mire erat ſollicitus, impenſe laetatus eſt [i]. Tandem abſoluto itinere Hannoueram petens, circa auctumni initia ſoſpes aduenit, benigne

Alterum iter Gallicum.

Alterum iter Britannicum.

h) Hiſt. huius inuentionis in compendio enarrat LVDOVICI P. II. §. 328. p. 233. ſqq. Conf. P. I. §. 463.
i) Conf. A. E. loc. cit.

benigne a principe suo exceptus, cuius iussu anno cIↄIↄclxxvii locum in consilio aulico occupauit.

Labores Hannouaerni.

§. XI. Ita sedem fixam certamque nactus Leibnizius in id totis viribus incubuit, vt et principi suo, quem optimum experiebatur, vtilissimum, et scientiis tantum non omnibus exoptatissimum se praestaret. Et ante omnia quidem bibliothecam a principe collectam, cuius cura ipsi demandata erat, accurate disponere, augereque studuit, vnde hero suo suasit, vt Martini Fogelii, medici et professoris Hamburgensis [k] bibliothecam [l], libris rarissimis atque optimis magno iudicio conquisitis refertam aere suam faceret; quo pacto insignem accessionem ad hanc bibliothecam fecit. Deinde vt reditus quoque ducis sui augeret, de emendandis metalli fodinis cogitans, egregia auxilia detexit, quibus aquae subterraneae, illis tantopere inimicae exhauriri possent. Quae cum duci magnopere placuissent, amplumque Leibnizio stipendium is decreuisset, perducere ad optatos euentus magno labore studuit; morte principis autem praeuentus desistere ab eo consilio coactus est. Sed et alia ratione Hannoueranae domui fidei et deuotionis praestandae modum suppeditauit Leibnizio conuentus procerum pacis pangendae caussa Nouiomagi eo tempore habitus. Cum enim Gallorum legati Germaniae principibus praeter electores legationis ius competere negarent, noster id asserere, licet personatus, edita demonstratione politica, conatus est. Enata inde Caesarini Fvrstenerii tractatio *de Iure suprematus ac legationis principum Germaniae.* Quem libellum, cum singularia multa complecteretur, Leibnizius autem nomen studiose reticeret, alii Ludolpho Hugoni, alii Esaiae Pufendorfio, alii Ezechieli Spanhemio, alii Bernardo Koehne, quorum nomina tunc inter rerum politicarum consultos eminebant, tribuerunt, certo indicio, talem istum laborem esse, cuius poenitere summos viros haud debeat. Quamuis fuerint, qui displicere in eo sibi nonnulla sint professi [m]. Nunquam autem, quod mireris, se auctorem illius libelli auctor professus est, forte quod regum electorumque aulas, quae alia sentiebant, quasque passim fauentes habebat, offendere nollet. Post curas has publicas, quas principi suo debebat, de scientiis quoque amplificandis sollicita fuit indefessa, χαλκεντέρου Leibnizii diligentia. Et memorabile imprimis est, hoc anno cIↄIↄclxxvii, xii Cal. April. primam calculi differentialis a se inuenti mentionem fecisse Leibnizium ad Isaacum Newtonum, qui paulo ante in literis de calculo fluxionum a se detecto ad eum scripserat, eum autem aenigmatice tantum indicauerat [n]. Porro et mechanica nonnulla et chemica noua in lucem produxit, interque haec nouam phosphori rationem

k) De praestantissimo hoc viro consulendus Morhofivs Polyhist. T. I. L. I. c. 7. p. 61.

l) Prostat catalogus Hamb. 1679. 8. editus, et tum raritate tum selectu librorum commendandus.

m) Historiam libelli vide in Bibliotheca imperantium p. 263. conf. Reimmann. Hist. Lit. Germ. P. V. p. 262. not. O.

n) Tangemus hoc argumentum infra.

tionem a Brandio detectam viris doctis significauit [o], eamque postea in Ephemeridibus Parisiensibus et Berolinensibus vulgauit. Tacemus alia ad Cartesianas et Stenonianas controuersias pertinentia, quae in literis ad amicos agitauit; nulla enim eruditionis pars erat, in qua non virum se praestaret Leibnizius.

Acta Leibnizii ab anno 1679.

§. XII. Feralis fuit Leibnizio annus sequens cIↃ IↃ CLXXIX, ille enim fatali morbo principem optimum et beneficentissimum ei abstulit, cuius memoriam carmine heroico celebrauit; in quo tantam artis poëticae facultatem, canendique elegantiam prodidit, vt mirabile prorsus sit, virum in abstrusis speculationum geometricarum mysteriis rimandis, et politico argumento excutiendo totum occupatum, tam facilem felicemque venam potuisse prodere. Verum ea singularis erat ingenii Leibniziani felicitas, vt omnibus sufficeret, nihilque attingeret, in quo non praestantiam demonstraret. Talis cum esset, negligi a defuncti fratre, qui in ducatu successerat, vir tantus non potuit. Ab Ernesto Augusto enim, regiminis habenas capessente, inter consiliarios aulicos esse DC. thalerorum stipendio conuictuque et domicilio aulico auctus iussus est: quamuis ipsi imperatori seruiendi occasionem captaret, post mortem Petri Lambecii. Is enim cum caesareae bibliothecae praeesset, et historiographi titulo gauderet, conuenientissimum rebus suis iudicauerat Leibnizius, si ea sparta potiretur, admissus simul in consilium aulicum, qua de re epistolam eius vulgauit Cl. FELLERVS [p]. In qua laborum suorum rationem ita exponit, vt dicat, *se fodinis aquarum incommodo laborantibus subueniendi opere detentum spem habere, intra paucos menses rem confectum iri; hosque se iam cogitationibus delectari, et quod ab officio otii est, subinde mathematicis studiis impendere, quibus videat, pleraque tum oeconomicae tum etiam militaris scientiae arcana contineri.* Probant id egregia multa, quae ab eo tempore vulgauit, specimina; nam et aërometriam, quam iuuare conabatur Samuel Reyherus, augere, et de organo auditus cum Gunthero Christophoro Schelhammero conferre, et alia multa cum eruditis communicare studuit [q]. Cuius egregiam occasionem nactus est, cum laudatissimo Actorum eruditorum instituto, quod anno cIↃIↃCLXXXIII auctore Ottone Menckenio coepit, socius accessisset. Ab eo enim tempore obseruationibus quam plurimis istis Ephemeridibus insertis disciplinas mathematicas et philosophicas auxit, libros praestantissimos, maxime ad mathesin spectantes recensuit, et in hoc agro foecundissimi ingenii semina ita sparsit, vt laetissima inde innumerorum inuentorum messis exsurgeret. Id quod accurata elegantissimorum schediasmatum Leibnizianorum, quae istis Ephemeridibus inserta sunt enarratione demonstrari operae pretium esset, nisi hanc paginae nostrae prolixitatem refugerent. Vnde lectorem

o) Consulendus Cl. LVDOVICI l. c. §. 69.
p) In otio Hannouerano p. 1. sqq.
q) Conferendae sunt Collectiones epistolarum Leibnizii, et in Compendio LVDOV. loc. cit. §. 87. sqq.

lectorem ad ipsam praestantissimae collectionis inspectionem dimittimus, commendato cel. LVDOVICI [r] indice, qui recensiones et obseruationes Leibnizianas omnes in *Actis Eruditorum* extantes accurate indicauit. Nos id vnum obseruamus, nullam fere matheseos, maxime, quae pura dicitur, partem esse, quae non in hoc eruditionis horreo ab ingenio Leibniziano insignem accessionem atque augmentum acceperit, multas esse, quas ad summum perfectionis apicem perduxerit. Qua de re ad eius proportionem circuli ad quadratum circumscriptum in numeris rationalibus, ad aequationem exponentialem, ad nouum principium catoptricum et dioptricum, ad specimen dimensiones figurarum inueniendi, ad methodum de maximis et minimis, ad methodum nouam tangentium, ad calculum differentialem, ad obseruationes staticas, de momentis grauium in planis inclinatis, ad meditationem de natura anguli contactus et osculi, ad problema de linea catenaria seu funiculari ad specimen dynamicum, et complura alia prouocamus. Quibus iungi debent obseruationes atque dissertationes, quas ephemeridibus literariis Parisiensium aliisque passim inseruit. Quorum omnium historia hoc quidem loco exponi non potest, merentur autem matheseos acta insigni capite de meritis Leibnizii in hanc artem praestantissimam a viro rerum harum accurate perito augeri. Magis ad nostrum institutum spectant philosophicae meditationes ab eo tempore *Actis eruditorum* insertae, inter quas primum locum occupauere editae anno cIↃIↃCLXXXIV meditationes *de Cognitione, veritate et ideis*, in quibus rationali philosophiae noua accendere lumina fategit. Quas cum infra exhibituri simus, hoc loco de iis plura dicere nihil attinet.

§. XIII. Tanta cum luce quotidie illustrior coruscaret eruditio Leibniziana, isque in omni disciplinarum campo cursum prae aliis egregie absoluisset, eius opera ad res serenissimae domus Brunsuicensis describendas ab Ernesto Augusto, Luneburgensium duce, adhibita est. Cuius principis iussu atque sumtibus cIↃIↃCLXXXVII iter literarium ingressus est, vt ex tabulariis, bibliothecis, monasteriis, et quaecunque aditum permitterent, adytis literariis monumenta colligeret, quibus illustrari atque in apricum produci posse historiam domus serenissimae posse iudicaret. Perlustrauit autem primo quidem haud contemnendam Germaniae superioris partem, Franconiam, Sueuiam, Bauariam, Austriam, et nec bibliothecas publicas, maxime Caesaream, nec archiua atque tabularia principum et ciuitatum, nec forulos monasteriorum, nec priuatorum quoque thesauros literarios neglexit, vt heri sui iussibus obsecundaret. Tum in Italiam progressus, in qua Estensem familiam vnam cum Brunsuicensi originem habuisse nouerat, simile institutum fauentibus passim viris doctis, vrgere gnauiter perrexit. Neque tamen huic vni negotio attentionem suam

Iter Leibnizii ad colligenda monumenta Brunsuicensia.

r) Vol. I. c. 7, Vol. II. c. 13.

ſuam deſtinauit: ſed cum ingenii vaſtitas pluribus ſufficeret, ad conſueta quoque ſtudia reſpexit, et imprimis matheſin porro iuuare, transmiſſis ad collectores *Actorum eruditorum* obſeruationibus, reſpondere viris eruditis, qui dubia obiecerant, explorare naturae artisque opera, et curam augendarum diſciplinarum nunquam deponere anniſus eſt. Maxime tunc mechanicae atque rebus ad metalli fodinarum culturam pertinentibus valde fauit, nihilque in eo itinere neglexit, quod ad hunc ſcopum facere poſſe intellexiſſet. Id quod occaſionem ECCARDO [s] dedit, conquerendi, non tantum in vrgendo ſcopo primario, et publico ſtudium adhibuiſſe Leibnizium, quantum in hoc ſecundario et priuato, nec ſatis feliciter hoc itinere ad augendam hiſtoriam Brunſuicenſem fuiſſe vſum. Negant id tamen alii, monentes ampliſſimam Leibnizii eruditionem et induſtriam plane ſtupendam vtrique labori abunde ſuffeciſſe, et haud contemnendam ſupellectilem monumentorum ad hiſtoriam Luneburgenſem pertinentium, ſecum reducem attuliſſe. De qua re ſententiam interponere nobis non licet, qui quid reportauerit Hanoueram, ignoramus, vix autem perſuaderi nobis patimur, Leibnizium τὸ ἔργον, quod iniunctum illi erat, adeo neglexiſſe, vt πάρεργα ei praeponeret; recordamur quoque, quanta difficultates ſuperandas patiantur, qui arcana nonnunquam rerum veterum conclauia adire, perreptare bibliothecarum forulos, et ἀνέκδοτα inde protrahere in lucem ſatagunt. Quibus ſi ſufflaminata fuerit viri magni induſtria, nihil inde redundat, quod eum culpa premat.

Reuerſi ſtudia et labores.

§. XIV. Reuerſus ad lares Leibnizius priſtinum curſum maxima induſtria perficere aggreſſus eſt, et tum diuini ingenii felicitate noua εὑρήματα mathematica cum orbe erudito communicauit, tum iurisprudentiae methodum emendare, reconcinnare collectionem iuris, et in formam artificioſi ſyſtematis leges coniungere denuo tentauit. Quo in arduo negotio viros quoque doctos iurisperitiſſimos ſocios ſibi adſciuit. Quanti autem laboris opus ſuſceperit, quantum in eo profecerit, quam inde legum ſcientiae lucem accenderit, quid abſoluere conatus laudatiſſimos impediuerit, hoc loco enarrari non poteſt, ſed ad iurisprudentiae hiſtoriam recentiorem pertinet, rem vero omnem eleganter complexus eſt Cl. LVDOVICI [u], qui videndus. Eadem ratio eſt, cur quae hoc tempore inter Leibnizium et Paulum Pelliſſonium de tolerantia et illis religionis capitibus, quae Romanam et Proteſtantium eccleſiam disiungunt, diſputata et ab ipſo Pelliſſonio inuito et aegre ferente Leibnizio [x] vulgata ſunt, praetereamus, quamuis partis ſtudio non occupato prodant, etiam in religionis negotio accurationem philoſophicam et iudicium, quo Pelliſſonium longe anteuertebat, eum demonſtrauiſſe. Quod qui negat, aut nos fauori aliquid dediſſe putat, eum illa recolere iubemus, quae de fide

s) In Annot. ad vitam Leibnizii a Fontenellio ſcriptam
t) Anonymus ad h. l.
u) l. c. §. 103. p. 106.
x) Vid. Cl. KORTHOLT. Praef. ad Vol. I. Epp. Leibniz.

fide ac rationis et philoſophiae vſu inter vtrumque virum doctiſſimum diſputata ſunt, cum cauſſae ſuae diffiſus Pelliſſonius, earum teſtimonium eiuraſſet [y], inque Scepticorum caſtra transfugiſſet. Aliter inſtituens Leibnizius ita philoſophiae praeſidio fidebat, vt non obſtare eam reuelationi Pelliſſonio poſt traditionis carecta latenti demonſtraret. Ceterum eodem anno cIↄ Iↄ c x c i ab Antonio Vlrico, Guelpherbytano Duce conſilio aulico adſcriptus, curamque illuſtris bibliothecae habere iuſſus eſt: ipſe in variis Ephemeridibus literariis more ſuo obſeruationibus praeſtantiſſimis iuuare artes mathematicas et philoſophiam perrexit, controuerſiae hydraulicae inter Guilelminum et Papinum ita arbiter interceſſit, vt quanti viros de ſcientiis praeclare meritos faceret, et quam longe a faſtu paedagogico abeſſet, omnes intelligerent [z].

§. XV. Abunde viri doctiſſimi officio feciſſe ſatis Leibnizius cenſendus eſſet, etiamſi plura ad promouendas literas non fuiſſet molitus: at ſuppeditauere inexhauſtae diligentiae et vaſtiſſimae lectionis viro alia quoque ad ius publicum pertinentia doctrinae praeſtantia et vſus atque exercitatio, ſumma iudicii acie inſtructa. Occaſio autem enata ex conatibus heri ſui, Erneſti Auguſti, ducis Hannouerani, cui ſpes potiundae dignitatis nouae electoralis tunc enaſcebatur. Cum enim in actis tum imperii Romani publicis, tum ſereniſſimae domus Luneburgenſis et Brunsvicenſis, Leibnizius eſſet verſatiſſimus, et acute vbique videret, tabularia principis, autem omnia ei paterent, tanta induſtria, tantoque pro ſereniſſima domo ſtudio in eruendis eius iuribus, priuilegiis, praerogatiuis et ſimilibus deſudauit, vt vtiliſſima inde illuſtriſſimo Platenio, qui res futuri electoris in comitiis curabat, auxilia exſurgerent, annoque cIↄ Iↄ c x c i i res omnis ex voto finiretur, adſcripto celſiſſimo principe electorum collegio. Ita vero dum hiſtoriam antiquiſſimae domus ſcrutatur, et res eius ab ouo quod aiunt orditur, initio facto ab ipſis originibus, enatae viro foecundiſſimi ingenii nouae de ſtatu terrae primaeuo poſt diluuii tempora cogitationes, naturalem hiſtoriam mire illuſtrantes [a], quarum compendium *Actis eruditorum* [b] inſeruit, integras autem in chartam coniecit, quas transmiſſas collegio Sorbonae calculum eius meruiſſe teſtatur, qui ad biographiam Leibnizii, Germanice verſam annotationes adiecit. Neque tamen exiguae tantum molis libellis eruditionem in hoc quoque genere prodidit, licet vbique praeclara atque vtiliſſima funderet, ſed cum actorum publicorum, chartarum atque monumentorum inſignem prorſus aceruum collegiſſet, isque vndequaque augeretur, praeter hiſtoriam Brunſuicenſem, cui ſaxo volendo ex domini ſui iuſſu praeci-

Studium Leibnizii in illuſtrando iure publico.

y) Vid. p. 337. Ed. Fell. vbi ſatis prodidit Pelliſſonius, triumphare ſe cum interitu philoſophiae, malleque ineptas nugas, ſi ſuae parti fauerint, quam veritatem rationibus philoſophicis probatam. Sed et reliqua apertum Pyrrhoniſmum ſapiunt; ſine his enim armis tela Leibniziana effugere erat impoſſibile.

z) Vid. Act. erud. 1692. Sept.

a) Eas, Protogaea, appellauit.

b) 1693. Ian.

praecipue inuigilabat, totius quoque Europae hiſtoriam publicam, et quod illi potiſſimum innititur ius gentium publicum illuſtrare aggreſſus eſt. Vocauit autem, praeter collectanea tanto ſtudio congeſta in ſubſidium, bibliothecae Auguſtae Guelpherbytanae, his diuitiis mire ſplendentis codices, monumenta regia aliaque auctoritate et fauore principum ex tabulariis publicis collecta, libros rariſſimos, in quibus acta publica deprehenduntur, verbo, quicquid argumentum nobile et grauiſſimum illuſtrare et perficere poſſe iudicabat. Acceſſere ſtudia et beneuolentia virorum doctorum, qui conatus laudatiſſimos illuſtris viri, pro viribus iuuare atque promouere contenderunt, qua in re humanitatem Ezechielis Spanhemii, Boiſotii, Chriſtophori Schraderi, Io. Alberti Heugelii, Gerardi Meieri, Greifencranzii, Io. Georgii Graeuii, Pauli Voëtii, Gilberti Burneti, Thomae Rymeri, Thomae Smithi, Sparuenfeld, aliorumque laudauit. Ita tandem, conſultis quoque praeſtantiſſimis collectionibus hiſtoricis prodiit anno cIↃ IↃ C XCIII *Codex iuris gentium diplomaticus, in quo tabulae authenticae actorum publicorum tractatuum, aliarumque rerum maioris momenti per Europam geſtarum, pleraeque ineditae vel ſelectae, ipſo verborum tenore expreſſae ac temporis ſerie digeſtae continentur, a fine ſeculi vndecimi ad noſtra vsque tempora.* Cuius libri praeſtantiſſimi hiſtoriam hoc loco enarrare, inſtitutum vetat, conſuli autem non ſine fructu viri docti poſſunt, qui hanc operam ſuſceperunt [c], maxime autem legenda ſunt, quae illuſtris auctor more ſuo doctiſſime tum in primum codicis tomum, tum in alterum, qui mantiſſam continet, eſt praefatus [d]. Nobis id annotaſſe ſufficiat, quod et FONTENELLIVS [e] obſeruauit, virum ſummum non modo ingenio, quod ſupra modum acutum et elegans nutriebat, ſed et ferrea diligentia et ſtudio indefeſſo, quod ad publica emolumenta referebat humanae ſocietatis, amor, et iudicium rectum, literis pariter rebusque publicis prodeſſe voluiſſe, et omnium quoque bonorum expectationem expleuiſſe.

Labores philoſophici Leibniziani eo tempore.

§. XVI. Reuerſus ab hoc labore hiſtorico ad conſueta ſtudia, ad refingendos philoſophiae primae ſiue ontologiae vultus animum applicuit. Cui labori eo magis par erat excelſum Leibnizii ingenium, quo magis totum erat ad metaphyſicas ſpeculationes quaſi natum, ſyſtemati autem apte et cohaerenter concinnando omnium aptiſſimum. Indignabatur autem vir acutiſſimus, ſcientiam nobiliſſimam, ex qua communia recte ſentiendi et definiendi principia hauriri debeant, in inanem terminorum notitiam eſſe mutatam. Hinc qua ratione emendari poſſet, quidque ſubſtantiae notioni, quam velut fundamentum, ſubſternendam eſſe reliquis ſtatuebat, eſſet addendum, peculiari obſeruatione, actis eruditorum [f] inſerta explicuit; multos in ea re aſſeclas nactus, quamuis Carteſianis, maxime

RVAR-

c) Act. erud. 1693. Mart. Auguſt. LVDOVICI l. c. §. 361. p. 386.
d) Extat vtraque praefatio Vol. III. Epp. a KORTHOLTO editarum p. 168. ſeqq.
e) loc. cit.
f) 1694. Mart. p. 110.

RVARDO ANDALAE [g], aliisque vis illa actiua, conatusque ſubſtantiae mire diſplicuerit. Ipſe vero Leibnizius, cum hoc pacto naturam rerum, ipſasque motus leges modo ſimpliciſſimo recludi poſſe crederet, quadriennio poſt eandem aſſertionem, commentatione *de Ipſa natura ſiue vi inſita*, repetiit. Alios labores tum ad geometriam, tum ad artem ſalutarem, tum ad ius publicum pertinentes, quos hoc anno excluſit foecundiſſimum Leibnizii ingenium, cum ad tractationis noſtrae argumentum non pertineant, breuitatis cauſſa praeterimus [h].

Acta literaria Leibniziana anni MDCXCV.

§. XVII. Nouis philoſophiam acceſſionibus auxit inexhauſta Leibnizii doctrina anno ſequente cIↄ Iↄ cxcv. Cum enim deprehendiſſet, falſas motus leges ſibi concepiſſe Carteſium, de veris earum fundamentis atque principiis diſpiciens, nouam de viribus ſubſtantiarum ſcientiam tandem meditatus eſt, ex qua omnis mechaniſmi ratio ſimplex atque naturalis poſſet deduci, et menſura virium, maxime viuarum definiri. Quia tamen, quam animo conceperat, ſcientiam nouam, quam dynamicen ſalutabat, integram exponere, tot ſimul laboribus obrutus, non poterat, *Specimen dynamicum actis eruditorum* [i] inſeruit, ex quo multa poſtea materia viris doctis enata eſt, de menſura virium diſputandi, quae hoc loco enarrare nihil attinet. Quemadmodum hoc tempore ad dubia a clariſſimo viro, Bernardo Niewentyt contra calculum differentialem eiusque vſum in reſoluendis problematibus geometricis propoſita, more ſuo, id eſt acute et humaniter reſpondit [k]. Nullae autem in argumento magis aut ingenii Leibniziani vis emicuit aut nouitas hypotheſeos omnium in ſe oculos conuertit, quam in nouo, quod hoc anno in *Ephemeridibus Pariſienſium literariis* [l] vulgauit, *Syſtemate de natura et communicatione ſubſtantiarum, itemque vnione inter corpus et animam intercedente.* In quo famigeratiſſimam hypotheſin de harmonia inter animam et corpus praeſtabilita, de qua infra ex inſtituto dicemus, prima vice cum philoſophico orbe miro et diuerſo euentu communicauit. Anno cIↄ Iↄ cxcvi nouis honoribus Leibnizius ab electore Hanouerano auctus eſt, cum merita eius de domo Brunſuicenſi in dies creſcerent et augerentur. Declaratus enim conſiliarius iuſtitiae intimus et hiſtoriographus electoralis, non titulo modo, ſed emolumentis quoque gauiſus eſt, quamuis vitae pragmaticae rationi non adſtringeretur, nec in conſeſſu adminiſtrorum ſtatus locum caperet, niſi cum de rebus ad hiſtoriam et ius publicum ſpectantibus conſuleretur, vt in cauſſa Saxo-Lauenburgica, et in controuerſia cum duce Virtembergico accidiſſe, Ludolfo Hugone, Vice-cancellario Hanouerano, dirigente et dicendi rationem emendante, obſeruauit Cl. FELLERVS [m]. Ita vero nouis excitatus

g) In diſſ. de Vera notione ſubſtantiae, quae extat. in Pentade diſſert. philoſ. diſſ. I.
h) Conſulendus LVDOVIC. l. c. §. 363. ſeqq. p. 394. ſeqq.
i) 1695. p. 145.
k) ib. p. 310.
l) 1695. Iuin. p. 444. 455.
m) Supplem. vit. Leibniz.

tatus ſtimulis pro cauſſa atque gloria heri ſui omnem mouere lapidem maxima contentione ſtuduit. Cumque ſereniſſimae domus Brunſuicenſis hiſtoria eum quotidie occuparet, ab eo tempore coeptum tramitem noua opera et maiori induſtria proſequi, et adiutus miniſterio virorum doctorum, maxime Ioachimi Fridr. Felleri, et Io. Georgii Eccardi, quos in laboris ſocietatem adſciuerat, quaecunque in ampliſſimo hiſtoriae medii aeui campo reperire poterat ad Brunſuicenſes res facientia mira patientia collegit, digeſſit, et in horrea ſua retulit. Cuius generis curis cum interponere gaudia ſoleant alii, ipſe ad philoſophiae hortos diuertit, et eius deliciis medii aeui taedia leuauit. Ex qua recreatione philoſophica, exortae *Meditationes* [n] eius in Io. Lockii *Librum de Intellectu humano*, in quibus debitis quidem laudibus ornat opus praeſtans et acutum, non diffitetur autem diſplicere ſibi ea, quae contra ideas innatas, de idea ſubſtantiae, de anima interdum actu non cogitante, de idea vacui, de forma logica, philoſophus Anglus diſſeruit, quamuis ea non obſtare putet, quo minus acceſſiones maximi momenti ad philoſophiam factas eſſe a Lockio dici poſſit. Quo iudicio aequiſſime et non ſine meritorum Lockianorum laudibus lato, valde tamen et ipſum Lockium, et amicos eius Guilelmum Molinaeum et Ioannem Clericum offendit, quorum iniquitatem inferendo de hominibus noſtris iudicio accurate ſolideque demonſtrauit celeberrimus Io. Christoph. Gottschedivs [o], dignus fama Leibniziana vindex. Reliquum, quod a labore, cui praecipue ſe deuouerat Leibnizius ſupererat, tempus amplificandae defendendaeque hypotheſi harmoniae praeſtabilitae impendit, et ad obiectiones Foucherii reſpondit, breuibus autem ſcriptionibus philologiam illuſtrauit, id cauens, ne vlla in re, etiam in literis, otioſus eſſet, diceretque aliquid, quod non eſſet vtiliſſimum.

Inuenta arithmetica binaria.

§. XVIII. Habet porro annus cIↄIↄcxcvii aliquid noui profectum a Leibniziano ingenio, quod admirationem orbis eruditi meruit. Nempe creationis ex nihilo atque vno, id eſt creatore, imaginem delineaturus nouum computandi genus ex nihili atque vnitatis ſigno conſtans, mira ingenii felicitate detexit, quod arithmeticam binariam ſiue dyaticam adpellauit. Non patitur locus atque tractationis ratio, vt quo pacto numerandum eſſe ſolis ſignis O. et I. doceat vir maximus ingenio, quoque ſerierum fundamento nitatur, quam vtilitatem prae arithmetica denaria habeat. Exponenda haec ſunt in hiſtoria arithmeticae, in qua nobiliſſimam atque elegantiſſimam partem conſtituit. Id hiſtoriae Leibnizianae cauſſa modo enarrandum, viginti atque amplius annis virum illuſtrem hanc numerandi viam iam in animo habuiſſe, iſto autem quem diximus anno delineato numo maioris molis, ad explicandum creationis ex nihilo myſterium elegantiſſimum ἕυρημα primum adumbraſſe, dicaſſeque Rudolpho Auguſto Brunſuicenſium

n) Extat in Collect. Schediaſmatum philoſ. Leibnizii, Clarkii, Neutoni etc. T. II. p. 143. et T. III. Opp. Lockii Londini 1717. editorum.

o) In Progr. de Iniquitate exterorum in ferendo de eruditis noſtratibus iudicio illuſtrium virorum Io. Lockii et Wilh. Molinaei exemplis confirmata.

ſium duci, prolixius autem expoſuiſſe in epiſtolis ad Io. Chriſtianum Schulenburgium [p] perſcripſiſſe quoque myſterii huius rationem ad Claudium Philippum Grimaldum, qui tunc ex ſocietatis patribus tribunali mathematico apud Sinenſes praeerat, eique ac ſociis perſuaſiſſe, clauem hanc eſſe ſapientiae Fohianae, a tot ſeculis ipſis Sinenſibus deperditae. Qua de re cum in fine tractationis aliquid dicendum ſit, hic plura non cumulamus. Conſuli autem poſſunt quae pro myſterio hoc arithmetico enucleando vulgarunt RVD. AVGVSTVS NOLTENIVS [q] et Cl. KOEHLERVS [r]. In reliquis quibus de re literaria hoc anno mereri annifus eſt vir celeberrimus, laboribus de Carteſii philoſophia ad Nicaſium diſſeruit, de rebus Sinicis nouiſſimas relationes vulgauit, ſuo quoque loco a nobis tangendas, et capita quoque nonnulla ad hiſtoriam Germaniae veteris et medii aeui pertinentia eleganter illuſtrauit. Anno autem ſequenti *Acceſſionum hiſtoricarum, ſiue monumentorum nondum hactenus editorum* Tomos duos publici iuris fecit: In argumento philoſophico autem, cum de notione naturae eiusque vi, et operatione inter ſe digladiarentur Ioannes Chriſtophorus Sturmius et Guntherus Chriſtophorus Schelhammerus, dynamica principia iam ante propoſita contra obiectiones Sturmianas confirmauit illuſtrauitque [s]. Et eandem quoque viam ad decurſum ſeculi exſpirantis tenuit; ſemper enim aliquid noui eruditae ciuitati legendum dedit, quod vel geometriam perficeret, vel calendarium emendaret, vel hiſtoriam ciuilem pariter atque literariam iuuaret, quae recenſere omnia, loci huius non eſt, videndus autem, qui cuncta pulchre complexus eſt, biographus Leibnizii Cl. Ludouici. Hoc vero tempore quoque P. Baylio, dubia contra harmoniam praeſtabilitam nectenti reſpondit.

Societatis ſcientiarum Berolini conſtituendae auctor Leibnizius.

§. XIX. Illuſtre autem prorſus eſt, quo ſibi ciuitatem eruditam immortaliter deuinxit Leibnizius, meritum, cuius euentus laetiſſimus vertente ſeculo apparuit. Nempe totus exardeſcebat vir ſuo iure magnus in literarum incrementa promouenda, omnemque lapidem mouebat, vt et ipſe ex abundantiſſimo penu quotidie noua conferret, et alios ingenio atque doctrina praeſtantes ad ſimiles conatus perficiendos exhortaretur. Probe autem et ratione inductus, et exemplis Galliae atque Britanniae conuictus nouerat, nihil magis proficuum eſſe literis, quam ſi mutuas inter ſe manus viri docti iungant, initoque foedere, poſitisque legibus ſuas ſymbolas ad emendandas et augendas diſciplinas conferant. Cui fini obtinendo, vt erat animo magno, cum valiturum praeſidium atque medium adhibendum eſſe ſtatueret, Fridericum I. Boruſſiae regem, principem vere magnum

p) Inſertae ſunt eius conſilio de concilianda feſtorum cum Paſchate ratione, Lipſ. 1724. edito p. 183. 186.

q) Pec. Schediaſmate Lipſ. 1734 edito, vbi nummi a Leibnizio inuenti delineatio quoque exhibetur. Add. Appendix ad Germ. Verſ. Theodiceae, quae narratio ex TENZELII Colloquiis menſtruis haulta eſt.

r) Is verſioni Monadologiae Leibnizianae, ipſam illuſtris viri epiſtolam ad ducem Brunſuicenſem p. 103. ſeqq adiecit.

s) A. E. 1698. Sept. diximus de hac controuerſia in Vita Sturmii parte antecedente. Conf. Vol. I. Epp. p. 25.

magnum et amplissime literis fauentem in partes pertrahere constituit. Illum igitur cohortatus est, vt exemplum Ludouici XIV et Caroli II, imitaturus, societatem scientiarum regiis auspiciis conderet, viros doctos concessis priuilegiis ad augendum disciplinarum honorem excitaret et hoc pacto nouam Musis sedem in aula sua panderet. Haec, vt efficax erat eloquentia Leibnizii, regi praesens persuasit, virosque doctissimos ipsosque administros regis ea in re socios laboris et commodationis habuit [t], eo euentu, vt, ruptis tandem, quae consilium laudatissimum sufflaminauerant, impedimentorum repagulis, res omnis perficeretur, et, imposito prius nouo regi diademate regio, anno sequenti recenti societati praeesse Leibnizius, etiam absens iuberetur. Quo axiomate bonis auibus, felicissimisque, pro republica literaria auspiciis ornatus, omnem in id vires contulit, vt viros vndequaque colligeret, et eruditionis laude et scriptorum gloria commendatissimos, qui datis societati nouae nominibus symbolas suas ad amplificandas literas, maxime philosophiam, mathesin et philologiam conferrent, et exempla exterorum laudabili aemulatione sequerentur. Qua in re gnauiter vrgenda, quam sedula fuerit Leibnizii contentio, ex epistolis eius a Cel. KORTHOLTO [u] editis abunde constare potest; His vero artibus adeo gratiosum se optimo principi, gloriam ex literis promotis sibi iustissimam quaerenti reddidit, vt singularia prorsus beneuolentiae regiae specimina multoties acciperet. Immo non regis tantum sapientissimi gratia frui, sed et optimae reginae, quae parem in sexu suo eo tempore et virtutis, et doctrinae cultu non habebat [x], et amplissime viris doctis fauebat, eorumque colloquiis mire gaudebat, placere et frequenter illi adesse Leibnizio licuit. Qui vt animum maiestati gratiaeque regis deuotissimum testaretur, cum literariis consiliis bene coepta secundauit, tum ex rarissimae eruditionis historicae penu in controuersiis illustribus regiae domus, status administris, qua posset ratione impiger adfuit. Interrupit tamen nonnihil laudabiles conatus morbus, quo aliquot menses anno cIↄ Iↄ CCIII Berolini aegrotauit.

Acta Leibnizii anno cIↄ Iↄ CCIV seqq.

§. XX. Quod Berolini tam laeto successu voluerat saxum, Dresdae quoque in aula Poloniae regis similiter voluendum sibi esse ratus Leibnizius, quod conuictus esset, maximo animo fauere literis principem incomparabilem, huius quoque mentem ad excitandam academiam scientiarum compellere statuit, eo fine, vt sororio cum Berolinensi vinculo iuncta communibus nisibus laboreque inter se communicato literarum incrementa promoueret. Fulciebat spem Leibnizii, quod regem artium mathematicarum iucunditate et elegantia plurimum delectari nosset. Nec dubitandum est, quin successum consilium habuisset exoptatissimum, si in alia tempora incidisset. Ast belli strepitu tum valde molesto personabat Polo-

t) Conf. si placet, quae ea de re in Vita Danielis Ernesti Iablonskii, Decade II. Pinacothecae scriptorum nostra aetate illustrium diximus.

u) Vid. Vol. I. p. 68. 70. 74. 76. seqq. Vol. IV. p. 347.

x) Vid. Vol. I. Epp. p. 248.

Polonia, et ad magis neceſſaria et grauiora vocabatur regis animus. Ita vero factum, vt in ipſo partu ſpes omnis ſuffocata euaneſceret. Noſter itaque ad praeſentia conuerſus, non modo irenica, quae tum in aula Berolinenſi feruebant conſilia maxima prudentia iuuare, et inepta, ac bello magis accendendo, quam paci reſtituendae idonea proſcribere [y], maxime autem hiſtoriam Brunſuicenſem, cui augendae promouendaeque deſtinabatur, nouis laboribus illuſtrare aggreſſus eſt. Qua occupatione lenire ſe ſimul poſſe dolorem, quem ex obitu reginae Boruſſiae, Sophiae Charlottae, qui anno cIↃ IↃ C C V accidit, conceperat, ſperabat. Sub praelum ergo miſit *Collectionem hiſtoricorum*, quibus antiquitates Brunſuicenſes et Ateſtinae, (quae vno ex fonte promanarunt) illuſtrarentur, quae tamen annis demum ſequentibus cIↃ IↃ C C V I I, cIↃ IↃ C C X, cIↃ IↃ C C X I, tribus voluminibus prodiit. De qua, cum nobis inſtituti noſtri limitibus retractis dicere hoc loco, et quanta illuſtris viri merita ob eandem in hiſtoria medii aeuii ſint, oſtendere non liceat, conſulendi, poſt ipſum collectorem, eleganter prolixa eaque doctiſſima praefatione de pretio huic collectioni ſtatuendo commentantem, Ephimeridum literariarum eius anni [z], itemque bibliothecarum hiſtoricarum ſcriptores, qui laude digna virum ſummum mactarunt. Interim more ſuo, dum editioni inuigilat, ſcientias mathematicas, philologiam, hiſtoriam, iusque publicum minoribus ſcriptis, diariis literatis paſſim inſertis, illuſtrare perrexit [a]: quae cum argumentum noſtrum non tangant, praetermittimus, facile autem ex indice ſcriptorum Leibnizianorum colligi, diſcique poſſunt. Maius momentum habet ſtudium, quod haud leue hocce tempore vrgebat, *Theodiceae* opus, hortante Boruſſiae regina ſuſceptum, at poſt eius funera ab eo omiſſum, reſumendi, emendandi, augendi, perficiendi, ad quod amici eum fuerant cohortati. Abſoluiſſe autem anno cIↃ IↃ C C V I I foetum celeberrima poſtea fama per orbis literati circulos notum, ex epiſtola ad V. C. Mich. Gottlieb Hanſchium [b] conſtat, qua breuem naſcentis eius libri hiſtoriam eſt complexus. Alia quibus theologis Helmſtadienſibus commodum vtilemque ſe eo tempore praeſtitit, cum hac non pertineant, omittimus. Tacere autem non licet ea, quibus in argumento philoſophico verſatus eſt vir illuſtris anno cIↃ IↃ C C V I I I et ſequente. Nempe cum C V D W O R T H I *Syſtema intellectuale* a doctiſſima filia dono accepiſſet, legere illud more ſuo, cumque in argumento grauiſſimo verſaretur, examinare conſtituit. Vidit autem (quod ad Cornelium Dietericum Kochium ſcripſit [c]) *eum pro parte feciſſe, quod faciendum ipſe cenſeat, vt non tam enarrentur omnia de rebus diui-* *nis*

y) Conſulendae epiſtolae Leibnizii ad Ioannem Fabricium, Vol. I.

z) Act. erud. 1707. p. 460. F O N T E N E L L E in Elog. Leibniziano, Io. F A B R I C. Hiſt. bibl. ſuae T. III. p. 21. ſeqq. qui ſcriptores in iſta collectione comprehenſos fuſe recenſet.

a) Conf. L V D O V I C I P. I. §. 437. ſeqq. pag. 442. ſeqq.

b) Principia philoſ. ab H A N S C H I O edita p. 144.

c) Annal. Acad. Iul. ſem. III. p. 191.

nis dogmata hominum, cum errorum numerus ſit infinitus, quam excerpantur vtiliora ad illuſtrandam veritatem, quae vnica eſt. Aſt concoquere naturas plaſticas [d] non potuit, quamuis materiae, praeter ἀντιτυπίαν inſitas eſſe ἐντελεχείας ſtatueret; eo quod ſecundum Cudworthum naturae iſtae non agant mechanice in corporibus, cum tamen cenſeret ipſe [e], omnia in natura corporea fieri mechanice, etſi ipſa mechaniſmi principia ex ſola materia non pendeant. Et de hoc quidem argumento, ad ingenioſiſſimam foeminam, quae miro in philoſophia acumine gaudebat, in literis diſſeruit, et aſſertorum ſuorum rationes explicuit. Deinde cum Leibnizium, ſententiam de Pufendorfii philoſophia morali, in libro *de Officio hominis et ciuis* comprehenſa rogaſſet Gerardus Woltherus Molanus, abbas Loccumenſis, de ea quoque ita diſputauit [f], vt ſatis luculenter oſtenderet, totum quod conſtruxerat Pufendorfius iuris naturalis aedificium ſibi diſplicere, principia defectibus non exiguis laborare, plerasque ſententias in progreſſu non admodum principiis cohaerere, neque ex iis, tanquam cauſſis deduci, ſed potius aliunde ex bonis auctoribus ſumi, improbari ſibi, quod finem ſcientiae iuris naturae ambitu huius vitae includat, ea, quae intra pectus latitant, nec foris prorumpunt, ex iure naturae excluſerit, cauſſam efficientem iuris naturae non in rerum natura, ſed in ſuperioris decreto quaeſiuerit, ſibimet ipſi vero ſaepe numero obloquatur. Vnde iudicauit, libellum, etſi multa bonae frugis contineat, illis tantum vſum praeſtare, qui leui aliqua tinctura contenti ſcientiam ſolidam non affectent. Qua cenſura, dici non poteſt, quam moleſtus Pufendorfianae philoſophiae moralis cultoribus viſus ſit, qui famam Pufendorfii inuidia inſtigante arroſiſſe Leibnizium cenſebant. Enatae inde *Obſeruationes* celeberrimi IOANNIS BARBAYRACII *in epiſtolam Leibnizianam* [g], quam tamen vindicandam poſtea ſibi delegit BALTHASAR BRANCHV [h], arbitri ſibi partes ſumente GERSCHOMO CARMICHAEL [i]. IO. CLERICVS [k] quoque, quae iniuſte et praeter rem notata eſſe a Leibnizio iudicabat, publica ſcriptione confixit, eandemque ſemitam calcauit IMMÁNVEL WEBERVS [l], vt alios taceamus, qui vocibus pugnare Leibnizium, et praeiudicia ex philoſophia Scholaſtica hauſta cenſuerunt. Quibus tamen reſpondit, et pro veritate cenſurae Leibnizianae diſputauit Cl. ISRAEL THEOPHILVS CANZIVS [m]. Porro circa idem tempus ad certamen philoſophicum Leibnizium prouocauit Franciſci

Lamy

d) Extat iam anno 1705. in Hiſtoria operum eruditorum M. Maio 1705. p. 222. Commentatio Leibnizii de naturis plaſticis.

e) Epp. Vol. IV. p. 16.

f) Edidit eius epiſtolam primus Io. Chriſtoph. Boehmerus 1709. tum Ephimerides nouae Bibliothecae Lipſ. T. I. p. 836. et KORTHOLTVS Vol. II. Epp. p. 145. ſqq. ſed multis quoque editionibus libelli de O. H. et C. praefixa eſt.

g) Adiectae ſunt Gallicae verſioni eius libri a viro praeſtantiſſimo editae, Amſt. 1718. 8.

h) In Obſeruationibus ad ius Romanum, Leid. 1731. 8. editis.

i) Edit is Pufendorfii libellum et ſupplementis ac obſeruationibus auxit Edimburg 1724. 12. Vid. A. E 1727. Ian.

k) Bibl. anc. et mod T. IX. P. II.

l) In Monito apologetico ad epiſtolam Leibnizii cenſoriam Gieſſae 1719.

m) In Philoſ. Leibnizianae et Wolfianae vſu in theologia P. I. c. 11. §. 12. 13.

Lamy monachi Benedicti contentio; qui dubiis premere harmoniam praestabilitam coepit: iis enim more suo docte et sine bile respondit [n].

XXI. Admodum foecundus fuit industria Leibniziana annus cIↃIↃ cc x, quo plurimum philosophiam editis nouis lucubrationibus amplificauit, et omni quoque literaturae accessiones haud contemnendas adiecit. Et primo quidem loco euentum hoc anno habuit exoptatissimum cura Leibnizii obseruationes societatis scientiarum, Berolini conditae, vno fasce collectas edendi. Quam cum iam triennium fouisset, circa auspicia anni dicti prodiere *Miscellanea Berolinensia, ad incrementum scientiarum ex Scriptis Societati Regiae Scientiarum exhibitis edita, cum figuris aeneis et indice materiarum.* Quam obseruationum praestantissimarum farraginem, non extorsit modo precibus et cohortationibus suis viris doctis Leibnizius, totam digessit, praefatusque est et regi inscripsit, omnemque editionis curam vnus fere absoluit, sed et ipse ex abundantissimae eruditionis penu quam plurima contulit, immortalem ei gloriam conciliantia. Siue enim matheseos mysteria rimaretur, siue antiquitatis fontes aperiret, siue rerum physicarum, historicarum, philologicarum rationes panderet, in omnibus aeque magnúm ostendit ingenium, dignus cuius vel hoc solo nomine apud posteros perennet memoria. Deinde quam absoluerat, *Theodiceam, siue dissertationem de bonitate Dei, libertate hominis et origine mali*, hoc anno typis Amstelodamensium prodire iussit, cuius celeberrimi libri historiam atque fata infra strictim enarrabimus. Id in praesentia monemus, et scribendi elegantiam, et argumenti varietatem multiplici doctrina refertam, et nouas atque inauditas hypotheses miro acumine defensas et aduersarios, quibus doctissima commentatio opposita est, in admirationem plerosque rapuisse, ita vt faterentur illi quoque, quibus multa paradoxa visa sunt, incomparabile esse decus ingenii Leibniziani. In hac autem tractatione, quamuis plurima noua sint, harmonia tamen praestabilita non inter animam modo et corpus, sed et inter naturae ac gratiae regnum, itemque elementa monadologiae prorsus singularia orbis philosophici oculos prae reliquis in se conuerterunt. Ceterum et Longium, *Bibliothecam sacram* augentem hoc tempore adiuuit, et thesaurum codicum Mscr. Gudianum bibliothecae Guelpherbytanae vindicauit. Tanto ardore cum in literarum disciplinarumque augmenta esset accensus, maximo eius gaudio accidit, vt anno sequente Petro I. Russorum imperatori innotesceret, quem Torgauiae conueniendi occasionem erat nactus. Vt enim maxima quaeuis complexus erat animo princeps magnus et praecipue emendandis ad meliores sensus subditis excelso spiritu intentus, ita non potuit non facilem se praebere Leibnizio, cuius ingens animi acies et summa de artibus atque scientiis merita ipsi commendata erant, auresque praebere patulas, cum nobilissima de augendis iuuandisque

Fructus industriae Leibnizianae an. cIↃIↃ c c x. et seqq.

n) Iournal des Savans, Suppl. 1709. Mai.

que literis consilia vir optimus suppeditaret [o]. Quae gratissima fuisse monarchae, non modo muneribus, eius magnificentiam decentibus demonstrauit, sed et paulo post memorabili euentu compertum est. Relatus enim in numerum consiliariorum iustitiae, quos vocant, intimorum, annuo mille thalerorum stipendio auctus est [p]. Sed et postea an. cIↃIↃCCXVI, quod ipse ad Kortholtum scripsit [q], ad acidulas Pyrmontanas profecto, Russorum imperatoris exporrecta frui gratia licuit: eidem quoque per biduum, quod deinde Herrenhusae prope Hannoueram egit, adhaesit, miratus in tanto principe non tantum humanitatem, sed et notitiam rerum et iudicium acre. Quod quanta reipublicae eruditae vtilitate, quantis scientiarum incrementis factum sit, facies Russiae literatae, pristinae barbariei ingenioque Scythico prorsus dissimilis satis probat, cum hodie tanti principis consiliis, quae fouit, auxit, formauit Leibnizius, id potissimum debeatur, vt nec vlla elegantiae literariae pars in vastissimo regno desideretur, nec laudatissimis institutis sequi vestigia ista cessauerint, quibus sceptra Russica post Petrum I. tradidit diuina prouidentia.

Conatus Leibnizii promouendarum scientiarum in aula Viennensi.

§. XXII. Quae in aula monarchae Russorum arrisit Leibnizio fortuna, apud Romanorum imperatorem non minus fuit fauentissima. Cum enim optimus princeps Antonius Vlricus, Brunsuicensium dux, Leibnizium Carolo VI. gloriosissimae memoriae de meliori commendauisset, locum eum in consessu consiliariorum imperii aulicorum capere iussit, et baronis axiomate clementissime auxit [r]. Cuius clementiae magnitudinem cum satis intelligeret Leibnizius, dignum ea se reddere cupiens, anno cIↃIↃCCXIII Viennam aduolauit, et quid sibi de pacis Vltraiectinae ratione a Sinzendorfio delineata videretur, augustissimo imperatori scripto exposuit. Quae cogitationes adeo placuere et ipsi imperatori et summis rerum administris, vt stipendium bis mille florenorum Leibnizio decerneretur, vna cum conuictu in aula, duplo auctius, testibus *Actis eruditorum* [s] obtenturo, vbi sedem fixam, quod facturus erat, si diutius superuixisset, Viennae constitueret. Sed et alios inde effectus habuit ipsi laetissimos atque exoptatissimos. Admissus enim in amicitiam Eugenii Sabaudiae principis, aditum parante Bonneualio comite, incomparabilem heroëm, artis non minus patrocinio quam Martis fauore et experientia, atque felicitate bellica immortalem sibi fauentissimum expertus est [t]. Qui cum plurimum in aula valeret, omnium autem optime literis cuperet, easque promotum, quo posset modo, iret, facile intelligi potest, non Leibnizio tantum, sed et disciplinis exoptatissimam euenisse tanti herois beneuolentiam. Simili ratione aulae cancellario Sinzendorfio, de quo magna erat imperatoris opinio, valde commendata est Leibniziana eruditio [v]. Et his summis viris parariis ausus est Leibnizius, vltimam in vita

o) Epp. Vol. I. p. 304. 150. 414.
p) A. E. l. c. q) p. 365.
r) Factum id exspirante anno 1711.
s) loc. cit.
t) Vid. Vol. III. Epp. p. 289. seqq.
v) Ibid. p. 293.

vita ſua manum promouendarum literarum negotio admouere, excitata quaeſtione atque conſultatione de erigenda auſpiciis imperatoriis ſocietate ſcientiarum. Ad auguſtiſſimum ideo monarcham conſilia ſua detulit, qui cum animo non minus, quam imperio eſſet maximus, mature perſpexit, plurimum ad gloriam ſceptri ſui, quin et vtilitatem patriae et regnorum ſuorum conferre poſſe, ſi hoc pacto ſcientiae iuuarentur. Vrſere inſtitutum et ipſe Eugenius, et comites Sinzendorfius atque Dieterichſteinius, aliique rerum Auſtriacarum et Bohemicarum adminiſtri, qui literis egregie fauebant; neminem enim facile omittebat vir illuſtris, quem laudatiſſimum inſtitutum in aula Viennenſi precibus, monitis, conſiliis iuuare promouereque poſſe crederet. Et licet nonnulli, quos religionis zelus quidam, ſane praepoſterus, in ſcientias armauerat, intercederent [x], et clandeſtinis artibus ſufflaminare ſucceſſus exoptatos tentarent, ipſum tamen clementiſſimum monarcham res immortalitatem gloriae comparatura fauentiſſimum habuit. Et dubium non eſt, quin ad laetiſſimum tandem euentum negotium totum perueniſſet, niſi et fata publica moram inieciſſent; et fata vltima Leibnizii illud tandem imperfectum relinquere eum coëgiſſent. Scripſit enim Leibnizius ad Ioannem Chriſtianum Langium V. C. *magnum imperatorem praeclara agitare conſilia, et ſcripto etiam decreto ſibi rei curationem commiſſam eſſe. Sperareque, vbi nonnihil reſpirauerit aula ab incredibili ſumtu, qui in bellum praeſens poſcatur, rationem initum iri nouae fundationis, quae viris egregiis viam apertura ſit, ad praeclara deſtinata in rem conferenda.* Alio autem tempore, ad Schmidium, quo imprimis intercedente apud imperatoris amicos in aula vtebatur, ſcripſit, *accepiſſe ſe a cancellario aulae imperatoris nomine decretum confirmatorium eius rei, ſic vt negotium ex voto optime ſuccedat, et ſperanda modo atque expectanda pax ſit; rem enim tantum non confectam eſſe, et deſiderare modo, vltimam manum imponendam.* Ex quibus, aliisque, facile cumulandis, ſi hiſtoriam literariam ſcriberemus, conſtat, fatorum iniquitatem obſtitiſſe, quo minus res euentum ſortita ſit [y]. Plurimum quoque ei obfuit abſentia Leibnizii, quem et negotia ab aula Brunſuicenſi commiſſa reuocauerunt, et peſtis, quae anno cIɔIɔccxiii Viennam depopulata eſt, relinquere aulam coëgit. Ceterum in iſta mora Viennenſi non modo ſcientiis mathematicis et hiſtoriae promouendae conſilia ſua deſtinauiſſe Leibnizium ex epiſtolis eius patet; ſed et philoſophiam amplificare ſtuduiſſe, eamque in rem Eugenii voluntate in literas et philoſophiam optime affecta prudenter fuiſſe vſum, ex dedicatione *Principiorum philoſophiae* a viro celeberrimo MICHAËLE GOTTLIEB HANSCHIO ad Eugenium Franciſcum principem de Sabaudia et Pedemontio etc. ſcripta, conſtat, in qua docet, *sereniſſimum principem auctorem ei extitiſſe, vt primam de illis conſcribendis cogitationem ſuſciperet.*

 XXIII.

x) Ibid. p. 294. et in Collectione Epp. Gallicarum Leibnizii Kortholtiana p. 65.

y) Plurimum hanc rem illuſtrant Epiſtolae Leibnizianae Vol. III. ab ep. 38. ad 57.

que literis consilia vir optimus suppeditaret [o]. Quae gratissima fuisse monarchae, non modo muneribus, eius magnificentiam decentibus demonstrauit, sed et paulo post memorabili euentu compertum est. Relatus enim in numerum consiliariorum iustitiae, quos vocant, intimorum, annuo mille thalerorum stipendio auctus est [p]. Sed et postea an. cIↃIↃccxvI, quod ipse ad Kortholtum scripsit [q], ad acidulas Pyrmontanas profecto, Russorum imperatoris exporrecta frui gratia licuit: eidem quoque per biduum, quod deinde Herrenhusae prope Hannoueram egit, adhaesit, miratus in tanto principe non tantum humanitatem, sed et notitiam rerum et iudicium acre. Quod quanta reipublicae eruditae vtilitate, quantis scientiarum incrementis factum sit, facies Russiae literatae, pristinae barbariei ingenioque Scythico prorsus dissimilis satis probat, cum hodie tanti principis consiliis, quae fouit, auxit, formauit Leibnizius, id potissimum debeatur, vt nec vlla elegantiae literariae pars in vastissimo regno desideretur, nec laudatissimis institutis sequi vestigia ista cessauerint, quibus sceptra Russica post Petrum I. tradidit diuina prouidentia.

Conatus Leibnizii promouendarum scientiarum in aula Viennensi.

§. XXII. Quae in aula monarchae Russorum arrisit Leibnizio fortuna, apud Romanorum imperatorem non minus fuit fauentissima. Cum enim optimus princeps Antonius Vlricus, Brunsuicensium dux, Leibnizium Carolo VI. gloriosissimae memoriae de meliori commendauisset, locum eum in consessu consiliariorum imperii aulicorum capere iussit, et baronis axiomate clementissime auxit [r]. Cuius clementiae magnitudinem cum satis intelligeret Leibnizius, dignum ea se reddere cupiens, anno cIↃIↃccxiii Viennam aduolauit, et quid sibi de pacis Vltraiectinae ratione a Sinzendorfio delineata videretur, augustissimo imperatori scripto exposuit. Quae cogitationes adeo placuere et ipsi imperatori et summis rerum administris, vt stipendium bis mille florenorum Leibnizio decerneretur, vna cum conuictu in aula, duplo auctius, testibus *Actis eruditorum* [s] obtenturo, vbi sedem fixam, quod facturus erat, si diutius superuixisset, Viennae constitueret. Sed et alios inde effectus habuit ipsi laetissimos atque exoptatissimos. Admissus enim in amicitiam Eugenii Sabaudiae principis, aditum parante Bonneualio comite, incomparabilem heroëm, artis non minus patrocinio quam Martis fauore et experientia, atque felicitate bellica immortalem sibi fauentissimum expertus est [t]. Qui cum plurimum in aula valeret, omnium autem optime literis cuperet, easque promotum, quo posset modo, iret, facile intelligi potest, non Leibnizio tantum, sed et disciplinis exoptatissimam euenisse tanti herois beneuolentiam. Simili ratione aulae cancellario Sinzendorfio, de quo magna erat imperatoris opinio, valde commendata est Leibniziana eruditio [v]. Et his summis viris parariis ausus est Leibnizius, vltimam in

vita

o) Epp. Vol. I. p. 304. 150. 414.
p) A. E. l. c. q) p. 365.
r) Factum id exspirante anno 1711.
s) loc. cit.
t) Vid. Vol. III. Epp. p. 289. seqq.
v) Ibid. p. 293.

vita ſua manum promouendarum literarum negotio admouere, excitata quaeſtione atque conſultatione de erigenda auſpiciis imperatoriis ſocietate ſcientiarum. Ad auguſtiſſimum ideo monarcham conſilia ſua detulit, qui cum animo non minus, quam imperio eſſet maximus, mature perſpexit, plurimum ad gloriam ſceptri ſui, quin et vtilitatem patriae et regnorum ſuorum conferre poſſe, ſi hoc pacto ſcientiae iuuarentur. Vrſere inſtitutum et ipſe Eugenius, et comites Sinzendorfius atque Dieterichſteinius, aliique rerum Auſtriacarum et Bohemicarum adminiſtri, qui literis egregie fauebant; neminem enim facile omittebat vir illuſtris, quem laudatiſſimum inſtitutum in aula Viennenſi precibus, monitis, conſiliis iuuare promouereque poſſe crederet. Et licet nonnulli, quos religionis zelus quidam, ſane praepoſterus, in ſcientias armauerat, intercederent [x], et clandeſtinis artibus ſufflaminare ſucceſſus exoptatos tentarent, ipſum tamen clementiſſimum monarcham res immortalitatem gloriae comparatura fauentiſſimum habuit. Et dubium non eſt, quin ad laetiſſimum tandem euentum negotium totum perueniſſet, niſi et fata publica moram inieciſſent; et fata vltima Leibnizii illud tandem imperfectum relinquere eum coëgiſſent. Scripſit enim Leibnizius ad Ioannem Chriſtianum Langium V. C. *magnum imperatorem praeclara agitare conſilia, et ſcripto etiam decreto ſibi rei curationem commiſſam eſſe. Sperareque, vbi nonnihil reſpirauerit aula ab incredibili ſumtu, qui in bellum praeſens poſcatur, rationem initum iri nouae fundationis, quae viris egregiis viam apertura ſit, ad praeclara deſtinata in rem conferenda.* Alio autem tempore, ad Schmidium, quo imprimis intercedente apud imperatoris amicos in aula vtebatur, ſcripſit, *accepiſſe ſe a cancellario aulae imperatoris nomine decretum confirmatorium eius rei, ſic vt negotium ex voto optime ſuccedat, et ſperanda modo atque expectanda pax ſit; rem enim tantum non confectam eſſe, et deſiderare modo, vltimam manum imponendam.* Ex quibus, aliiſque, facile cumulandis, ſi hiſtoriam literariam ſcriberemus, conſtat, fatorum iniquitatem obſtitiſſe, quo minus res euentum ſortita ſit [y]. Plurimum quoque ei obfuit abſentia Leibnizii, quem et negotia ab aula Brunſuicenſi commiſſa reuocauerunt, et peſtis, quae anno cIↄ Iↄ cc xiii Viennam depopulata eſt, relinquere aulam coëgit. Ceterum in iſta mora Viennenſi non modo ſcientiis mathematicis et hiſtoriae promouendae conſilia ſua deſtinauiſſe Leibnizium ex epiſtolis eius patet; ſed et philoſophiam amplificare ſtuduiſſe, eamque in rem Eugenii voluntate in literas et philoſophiam optime affecta prudenter fuiſſe vſum, ex dedicatione *Principiorum philoſophiae* a viro celeberrimo Michaële Gottlieb Hanschio ad Eugenium Franciſcum principem de Sabaudia et Pedemontio etc. ſcripta, conſtat, in qua docet, *ſereniſſimum principem auctorem ei extitiſſe, vt primam de illis conſcribendis cogitationem ſuſciperet.*

 XXIII.

x) Ibid. p. 294. et in Collectione Epp. Gallicarum Leibnizii Kortholtiana p. 65.

y) Plurimum hanc rem illuſtrant Epiſtolae Leibnizianae Vol. III. ab ep. 38. ad 57.

uolutis [m] XVIII Cal. Dec. anno cIↃ IↃ CCXVI placide exſpirauit, annos natus ſeptuaginta. De cuius morte varii, vt ſolet fieri, rumuſculi oborti ſunt [n], quos tamen, cum fide dignis teſtimoniis careant, omittere, quam fabulis hiſtoriam commaculare philoſophicam virique de literis immortaliter meriti famam onerare malumus. Quo etiam epitaphium Galli nonneminis pertinet, qui mortuo leoni inſultare non erubuit. Aequius, viri docti memoriam defuncti, quem viuum principum fouit clementia, honorauit ciuitas erudita, laudibus cumulauit immenſa eruditio, elogia decantarunt, inter quae eminet elegans elegia ampliſſimi Chriſtiani Goldbachii [o], quae poſtquam merita viri illuſtris per omnem Europae ambitum doctrina illuſtris eleganter deſcripſiſſet, ita finitur:

Nil iam terra dabas, quo pergeret, inuolat aſtris
Fallor? an hic etiam cognita cuncta videt.

Elatus eſt funere ſatis ſplendido [p], dignoque axiomate, quo eum virum extulerat principum fauor atque clementia, poſtquam a pueritia ad annum aetatis ſeptuageſimum in ſcientiarum ſtadio ita cucurriſſet, vt pleroſque anteuerteret, totus ſtudiis intentus et in augendas ſcientias omnem vim animi corporisque conuertens. Quae cauſſa quoque fuit, cur coelibem vitam matrimonio praetulerit; de quo ſemel tantum in vita, aetate iam prouectior, ſed fruſtra cogitauit.

Character Leibnizii. §. XXV. Fuit Leibnizius corpore non quidem procero, ſed ad iuſtam tamen viri magnitudinem aſſurgente, eoque habitu, qui macilentus magis, quam pinguis videri poſſet, quique animi vim mole ſua non grauaret. Eius autem robur in ſene fregerunt frequentes dolores arthritici et podagrici, quibus factum, vt aliquoties in vita aegrotauerit. Igneum autem temperamentum ſtomachi ardor ſubinde prodidit, vnde vinum aqua temperauit, calida [q] ſaepiuſcule cum lacte vſus: parcior potu, cibo paulo pleniore alebatur, quod viro, plurimum temporis meditationi tribuenti, et diu ſedenti non nocuiſſe mirum eſt [r]. Ita vero victus rationem habuit, vt philoſophum decet, cui vna veritatis cura, nullum enim ipſi prandii, nullum coenae tempus erat, ſed vacans a ſtudiis, famem habebat prandendi indicium. Teſte autem biographo [s], cum in ſenectute doloribus arthriticis vexaretur, loco prandii pauculo lactis fruebatur, ſed largius coenabat, ſtatimque a coena cubitum ibat, quod antehac ante horam primam vel ſecundam matutinam vix contingebat. Nempe inſatiabili deſiderio cum in lectionem optimorum librorum, atque vtiliſſimarum veritatum meditationem ferretur, omnes vitae commoditates his occupationibus

m) Vid. Eccard. in Bibl. Brem. T. VIII. Faſc. I. p. 51.
n) Vid. FELLER. l. c.
o) Nou. Lit. Lipſ. 1717. p. 69.
p) Ibid. p. 125. ſeqq.
q) Potu Caffee, HANSCH. l. c. p. 135.
r) Nempe temperamentum ardens et naturalis ſtomachi firmitas iuuiſſe concoctionem etiam ſedentis videtur.
s) Act. erud. l. c.

tionibus posteriores habuit, adeo vt integros saepe menses a studiis et ex museo non discederet, quod vtrum sanitati eius fuerit inimicum, nec ne [t], medicorum filiis disceptandum relinquimus, negari autem non posse arbitramur, vitam sedentariam potissimum scorbuticam massae sanguinis dispositionem induxisse, ex qua tandem arthritidis malum, et calculi quoque incommoda enata sunt. Multum tamen praestabat ingens vis animi, et diuinum, quod nactus erat ingenium, cuius facultates ita ad optimam temperamenti rationem efformatas habuit, vt, quid natura in producendis viris magnis possit, in Leibnizio demonstrauisse, sine temeritate iudicare liceat. Et iudicii quidem acumen in discernendis veri falsique caussis, modo, effectibus et similibus ita prodidit, vt mirum plane sit, virum tot disciplinarum inter se diuersissimarum studiis addictum inque argumenti generibus vastam lectionem et memoriam copiosam poscentibus; tanta certitudine iudicasse, et in veritatum systematumque recessus tam alte penetrauisse, errores detexisse innumeros, viamque a plerisque neglectam haud raro inuenisse. Quod ne πανεγυρικῶς dixisse videamur, ad incredibilem εὐστοχίαν prouocamus, quam in difficillimis algebrae atque geometriae sublimioris problematibus prodidit, quae tanta fuit, quanta ab homine expectari potest, quaque meruit maximis veteris nostrique aeui viris aequiparari, immo praeferri plurimis. Quod cum in concessis habere orbem eruditum sit notissimum, disputationis feruori adscribendum esse putamus, quod vir quidam doctus censuit [u], iudicio Leibnizium defecisse. Quamuis enim ad hypotheses nouas et ratione carentes prouocent, qui ita statuunt, si quid tamen iudicamus, egregie falluntur: quod si enim concesserimus, de quo disputandi locus hic non est, non probari posse hypotheses Leibnizianas accurate et sine praeiudicio iudicantibus, aliae tamen caussae, quam iudicandi vis imminuta accusandae sunt; cum frequentia satis exempla sint virorum iudicio acutissimo instructorum in annalibus literariis, qui ad nouas tamen et inauditas paucisque probatas sententias delapsi sunt. Vt taceamus, pleraque ea quae iudicandi virtute non consulta vir illustris attulisse accusatur, ab eo ὑποθετικῶς afferta fuisse, quorum natura ea est, vt de ipsius hypotheseos veritate et falsitate hactenus dispici non soleat, modo ratio pateat de phaenomenis aliquid statuendi, quo duce tandem, abiecta hypothesi, ad veritatem perueniri posse sperandum sit. Quo pacto harmoniae praestabilitae hypothesin virum summum adhibuisse, quae iudicio carere multis visa est, infra dicemus. Fatemur autem, etsi acerrimo iudicio vsus sit Leibnizius, inue-

t) Negat id Cl. LVDOVICI l. c. §. 236. p. 263.

u) Ven. IOACH. LANGIVS in Recensione scriptorum Anti-Leibnizianorum et Anti-Wolfianorum p. 36. conf. tamen EIVSD. Modestam Disquisitionem noui philosophiae systematis de Deo, mundo et homine p. 151. HEVMANN. Act. phil. Vol. II. p. 469. REIMMANN. Hist. lit. Germ. P. III. p. 642. MORHOF. Polyhist. T. II. p. 297.

inueniendi tamen fingendique vim animi praecelluiſſe, quam vere diuinam et incredibilem fuiſſe concedent, qui tot εὑρήματα ab illuſtri viro producta in lucem, tot problemata geometrica ſummis quoque viris imperuia, quae conſtruxit, et ſoluta poſtea explicuit, tot coniecturas hiſtoricas mire rerum circumſtantiis reſpondentes, profectas ab ingenio Leibniziano expenderint. Cuius facultatis tanta illi adfuit felicitas, vt, quod ipſe de ſe obſeruauit * omnia difficilia ſibi facillima haberet, in facilibus nonnullis difficultatibus impediretur, cum ad ſumma et excelſa tantum animum intenderet. Nec vel illuſtrius eius rei ſpecimen vel glorioſius Leibniziano nomini eſt, calculo differentiali, quo ſolo aeternitatem famae vir incomparabilis meruit. Solet autem ita plerumque euenire, vt qui has intellectus facultates habent excellentes, memoria valde leui ſuſtententur, contra qui reminiſcendi copioſe et fideliter virtutem poſſident, iudicii paupertate premantur. Aſt contrarium in Leibnizio eueniſſe omnino mirandum eſt: qui cum tantum legiſſet, quantum alii in tota vita vix oculis capiunt, non modo fideliter retenta ſuo tempore locoque reſumere ſemper in poteſtate habuit, ſed et rerum copia minime impeditus ſuis quaeque locis adhibere, miniſtrante memoriae fidelitate, potuit. His acceſſit inſatiabilis veritatum incognitarum emendandarum cupiditas, et fames ſcientiarum inexplebilis, qua concitatus fere puer Leibnizius illis aetatis annis ad diſciplinarum culmina properauit, quibus aegre greſſibus titubantibus ſtadium literarium ingrediuntur alii. Quod nos affectui non dare aut admirationi ineptae, ea quae de praecoci eius eruditione et vulgatis in ipſa adoleſcentia ſpeciminibus ſupra copioſe narrauimus, euincunt. Et hunc quidem ſcientiarum amorem non niſi cum vita depoſuit, cui quas curas, quos labores, quamque diſciplinarum apud principes quoque promouendarum induſtriam orbis eruditus debuerit, ex narratione vitae eius abunde conſtat. Ita vero factum, cum tot diuini ingenii dotes, ſuo iure maximae conſpirarent, vt doctrina enaſceretur in viro ſummo non modo ampliſſima et per omnem fere diſciplinarum campum ſe diffundens, ſed et ingens atque ad abditiſſima naturae arcana ſe extendens. Quae cum in vita ſatis longa iugi exercitatione firmaretur, nec ceſſaret vir optimus eam augere, ornare, amplificare, experientia illi exorta haud leuis, qua ex arena haud raro illa manibus quaſi palpabat, quae longa meditatione aſſequebantur alii. Acceſſere his intellectus dotibus animi virtutes haud paucae, quas valde praedicant, qui cum eo familiariter vixerunt, vel qui commercio literario inito eius conſuetudine ſunt gauiſi y. In quibus humanitatem et beneuolentiam viri illuſtris, bene omnibus cupientis, et ſcientiarum iuuandarum conatus, quibus poſſet modis, promouentis, huncque in finem conſilia optima ſine inuidia ſuppeditantis prae reliquis ſuſpiciendam eſſe putamus. Teſtem volumus innumeram epiſtolarum farraginem, ad viros doctos cuiuſcunque generis et ordinis ſcriptarum, quarum partem lauda-

x) Leibniziana p. 160.

y) Conf. BVDDEVS Hiſt. phil. c. 6. p. 492.

laudabili industriae Ven. KORTHOLTI[z] debemus. In iis enim mira dulcedo atque lepor regnat, lectoris animum mire alliciens atque capiens, iucunditasque tanta, vt legendi fastidium obrepere vix possit. Quod non modo doctrinae varietati, qua velut floribus per hortum sparsis abundant, sed et humanitati et beneuolentiae, quibus eas quasi melle condiuit Leibnizius, adscribendum est. Huic merito iungimus aequitatem virorum doctorum meritis praestitam. Quamuis enim, vt erat animo magno et a seruili admiratione vacuo, candide et aperte de summis quoque viris iudicaret, eorumque naeuos modeste reprehenderet, laudandam tamen et voluntatem esse censuit, et iustum statuendum esse pretium iis, quae recte fecissent, statuit. Tantum autem ab inuidia aberat, vt gloriam, quae ipsi debebatur, haud raro inter viros doctos diuideret, et ad gloriam capessendam non hortator modo sed et viae dux atque pararius adesset. Nempe tantae erant, quas in proprio fundo possederat, ingenii doctrinaeque diuitiae, vt ex aliorum gloria surrepta sibi laureolam quaerere, quod non nisi ingeniis vulgaribus licet, erubuerit. Mirum autem est, quantum a philosophiae exercitatione acceperit praesidium Leibnizius, in continendo intra modestiae limites animo. Quam virtutem prorsus egregiam, tum maxime ostendit, vbi cum antagonistis erat certandum. Quoscunque enim sibi aduersantes expertus est, aut quos refutare est aggressus[a], ita compellauit, vt laudare voluisse censeretur? ita refutauit, vt habere amicos et plurimum eos facere omnes crederent. Et profecto inter summas viri incomparabilis laudes referendum esse existimamus, quod de eo testatur biographus rerum Leibnizianarum callentissimus[b], quodque qui intima amicitia illi innotuerat IOANNES FABRICIVS[c] confirmat: de nemine vnquam male locutum, quin omnia in meliorem partem interpretatum esse. Quod qui fauori et amicitiae datum esse putauerit, eum ad epistolas summi viri, quarum pleraeque familiares fuerunt, et in quibus maior sentiendi iudicandique vsurpari solet licentia, merito amandamus. Nihil autem iactantius ipse aut vindicauit sibi, quod suum non esset, aut inanem gloriam, licet verae laudis esset valde cupidus, affectauit vnquam, cum vires suas sufficere ad eum tuendum locum nosset, qui praestantissimae eius doctrinae debebatur. Ex quibus omnibus, vnam in rationem conductis, recte, nisi toti fallimur, colligimus, inter maxima orbis literati ingenia, quae omnis aetas tulit, esse numerandum Leibnizium, et paucos habuisse pares superiorem inter viros doctos fere neminem.

§. XXVI. Nihil in hac animi doctrinaeque Leibnizianae imagine depingenda dedisse nos aut partis studio aut gentis nostrae amori, constans *Iudicia virorum doctorum de Leibnizio.*

z) Prodiere quatuor voluminibus Lipsiae ex elegantissima typographia Breitkopfiana 1734-1742. commendarique ad noscendum Leibnizium merentur praefationes venerandi editoris doctissimae.

a) Cum nemine animo magis vulnerato est congressus, quam cum Keilio et nonnullis aliis Newtoni sectatoribus; verum et heic quoque modestiam non neglexit, luculenter testatus, displicere sibi bella, quae victoriam spondent, sed ingloriam. Vid. Recueil. T. II. p. 5. seqq.

b) Act. erud. l. c.

c) Hist. bibl. suae T. II. p. 317.

ſtans ciuitatis eruditae in ferenda de Leibnizio ſententia concordia probat. Facilis autem labor eſſet, ſi id ageremus, ſatis magnum elogiorum Leibnizianorum aceruum congerere, quae de inſigni philoſopho pronuntiauit respublica literaria. Verum quo minus his inhaereamus, dicendorum copia obſtat. Ne vero ſine calculo doctorum virorum de praeſtantia ingenii ingentibusque doctrinae meritis tanti viri ſententiam dixiſſe cenſeamur, trigam virorum inter eruditos celeberrimorum in partes vocamus; P. BAYLIVM, PAVLVM PELLISSONIVM, et auctorem *Memoriarum literariarum Triuultinarum.* Et Baylius [d] quidem cum epiſtolarum inter Pelliſſonium et Leibnizium controuerſias religionis agitantium mentionem feciſſet, ſubiicit: *illi ipſi, qui mille ſpeciminibus edocti ingenii Leibniziani vaſtitatem intelligunt, non poſſunt ſatis mirari, quanta puritate Gallici ſermonis has obiectiones exarauerit. Certe ex illorum virorum numero eſſe cenſendus eſt, qui meritorum, quae hominibus obtingunt, limites ignorant, ſed omnem eorum orbem implent.* Pelliſſonius autem non minus eleganter ad Pirotum [e]: *Fidem teſtor, totum me cepiſſe Leibnizium noſtrum, cuius annotationes priores mihi pulcherrimae viſae ſunt, indeque poſtea conieciſſe ineſſe ei ingenium elegantiſſimum, iudicium acre, ratiocinandi peritiam accurate in receſſus rerum penetrantem, quamuis ſolida ea eſſe, quae ſcripſit, non videantur. Teſtatur autem transmiſſa epiſtola magnam iudicii vim, doctrinam ſolidam, ſenſumque rerum omnium exquiſitum. Gaudeo quoque ex meditationibus phyſicis tantum religionis relucere, ex quo et intentio animi optima, et ſcopus iuſtus atque purus pectusque integrum elucent: recta quoque videntur, quae de extenſionis idea diſſerit, quibus omnino pollicem premo etc.* Paulo plenius de Leibnizio iudicat auctor *Memoriarum Triuultinarum* [f], qui cum recenſum epiſtolarum Leibnizianarum a Kortholto editarum dediſſet, pulchreque obſeruaſſet, ex epiſtolis familiaribus virorum doctorum imaginem atque characterem omnium certiſſime diſci poſſe, addit: *Totum ſe in his epiſtolis denudaſſe Leibnizium: conſpici in iis theologum, iuris peritum, philoſophum, hiſtoricum, mathematicum, et cum omnia comprehenderet, in omnibus totum.* Patere in iis non eius modo ſyſtemata, et animi ſenſa, ſed et characterem: *vbique enim prodere virum bonum, honeſtum, humanum atque beneuolum, pacis amantem, contradictionis et liticularum humanitate carentium atque iudiciorum temerariorum inimicum, quem cum in ſupremo loco infinita doctrinae vis et amplitudo collocaſſet, attingere vulgi inuidia non potuerit. Apparere luculentis ſpeciminibus, quanta facilitate animi, gloriam ſuam aliorum honori inſeruire iuſſerit, licet illi minima pars eorum eſſet, de quibus gloriarentur: quanto deſiderio vires omnes in id contulerit, vt ſcientiarum incrementa, promoueret; neglecta earum promotarum fama atque laude; quam impiger fuerit in iuuandis meditationibus et luminibus ſuis, illis qui*

d) Dict. T. III. art. Pelliſſon not. C. p. 642. e) l. c. p. m. 344. f) 1737. Nou. art. 2.

qui magnum quid conarentur; quantumque precum, cohortationis, consiliorumque ad eam rem contulerit, idque effecerit, vt prima fere consiliorum omnium caussa mouens esset, quibus aucta sit eo tempore respublica literaria, in qua ob singulare studium et ingenii capacitatem principatum aliquem obtinuerit. Adduntur plura, de scriptis, meritisque summi viri magnificis elogiis differentia, quae breuitatis caussa omittimus. Haec enim non a Germanis sed a Gallis profecta, qui in contemnendis alias Germanorum ingeniis faciles sunt, opponere licet iis, quae Lockius, Molyneus [ff], Keilius, et nonulli alii censurae impatientes de tanto viro sinistrius iudicarunt.

Merita Leibnizii de disciplinis.

§. XXVII. Recte iudicauisse viros doctissimos, quorum de Leibnizio effata adduximus, facta inductione exemplorum demonstrari, probarique potest, polyhistoris laudem eum, si quis vnquam iure suo meruisse. Nam non vna sibi deuotum habuit scientia, sed per omnes disciplinarum circulos late vagatus, nulla est, quam non attigerit, perspexerit, amplificauerit. Mirumque omnino est, quod cum in geometriae sublimioris studio omnem fere, quae ante ipsum fuit, aetatem superauerit, in aliis tamen eruditionis generibus, ab hac disciplina theoretica longissime distantibus, qualia sunt iurisprudentia, historia, antiquitatum cognitio, studium etymologicum et similia, vbique Roscium sese praestiterit, in iis quoque disciplinis commendatissimus, quae ab ingenio laudem accipiunt. Cuius exempla esse possunt carmina Latina, propitia vena a viro summo conscripta, in quibus siue inuentionis elegantiam, siue numerorum apte fluentium concinnitatem, siue totius carminis effigiem ad veterum exempla feliciter effictam consideres, facile concesseris inter melioris generis poëtas Latinos suo tempore Leibnizium fuisse connumerandum [g]. Maxime autem acumen et rerum pondus in illis miratur Fontenellius [h], ideoque cum Lucano Leibnizium comparat: quem tamen castigata cogitandi fingendique ratione superauisse, omnino fatendum est. Cuius vt specimen lector habeat, aliquod in fine paginae subiungimus [i]. Non impari felicitate versiculos Gallicos scribere tentauit, cuius linguae elegantiam ita tenebat, vt non modo in Gallia natus videri posset, sed et Gallorum eloquentissimos paribus vestigiis fuisse secutus iudicaretur. Praeclarissime autem in omni historiae genere, maxime, quae ad medium aeuum pertinet, erat versatus. Cuius studii fundamenta cum a doctissimis praeceptoribus, maxime Ioanne Andrea Bosio hausisset, mature industriam illi dica-

 uit

ff) Gonf. DES MAIZEAVX Praef. collectionis Gallicae dissertationum Leibnizii, Clarckii, Newtoni.

g) Recenset carmina Leibniziana LVDOVICVS l. c. P. II. p. 71.

h) loc. cit.

i) In Neptunum, pacti statorem, quum mare Mardicensis aquaeductus exitum sabulo oppleuisset:

Anglia Neptuno conquesta est, Gallica pacta
Irrita ludibriis esse pudenda suis.
Quid Dunkerca vacet, si proxima Mardica surgat
Longaque sit statio, quae modo lata fuit.
Cui Deus; hoc poteras cauisse o filia, falli
Plus semel illusus foedere, dignus erat
Ipse tamen tueor. Quatit et mox ipse tridentem,
Et subito est cumulus, quae modo fossa fuit.

Vid. Vol. I. Epp. p. 268. 319.

uit ſuam, eo quod intelligeret, iurisprudentiam publicam, cui ſe in iuuentute praecipue addixerat, principumque controuerſias non niſi hoc lumine colluſtrari poſſe. Iuuenem autem in hac eruditionis parte Leibnizium excelluiſſe, et hiſtoriam quoque illuc traduxiſſe, vt vſum in cauſſis illuſtribus haberet, ex ſcriptis Vlicouii et Furſtenerii nomine editis diſci poteſt. Maxime vero immenſa rerum mediae aetatis cognitio illi ſubnata eſt, ex quo tradita ſparta deſcribendae hiſtoriae Brunſuicenſis, iter fecerat per Germaniam et Italiam, reduxque vndecunque affluebant, quibus conſilium iſtud iuuari poſſet. Qua de re cum ſupra nonnulla dixerimus, ea otioſe non repetemus. Aſt iunxerat vaſtiſſimae notitiae rerum veterum inſolitam coniiciendi felicitatem, qua in cauſſas abditas et latentes penetrabat, et eruebat nonnunquam illa, quae ignota prius erant omnibus. Neque ſolis Brunſuicenſis domus limitibus ſe circumſcribi paſſus, ad omnium fere regionum hiſtoriam reſpexit, vetuſtas origines eruit, pacta, foedera, ſtatuta, quaeque alia publica diplomatum fide conſtant, conſuluit, indeque elegantiſſimum *Codicem iuris gentium diplomaticum* exſtruxit. Nec alius fuit in iurisprudentia, cuius naeuos quam acute perſpexerit, quantaque induſtria medicinam illis afferre tentauerit, ex ſupra narratis liquere poteſt. De quibus tamen eius meritis heic prolixius agere, inſtitutum vetat; meretur autem vir ſummus ex laboribus literariis cognoſci, vt conſtet, quanta πολυϊστορίας laude merito floruerit. Praeclare vero in philoſophiae hiſtoria verſatus, omnem veterum doctrinam eleganter animo complexus eſt, tantaque iudicandi acie excuſſit, vt non poſſint non ea iucundiſſima eſſe, quae vbique fere tum in ſcriptis tum in epiſtolis diſſeminauit. Id quod eo magis mirandum, quo magis, eo quidem, quo Leibnizius viuebat, tempore, hiſtoria philoſophica vix ex puluere ac ſqualore inter Germanos protracta caput efferre et lumina diſciplinis philoſophicis praeferre coeperat. Solebat autem vir illuſtris non ipſa tantum veterum dogmata perquirere, ſed momenta quoque ſyſtematum expendere, deque eorum veritate aut falſitate iudicium interponere. In quo licet, fato humano, non ſemper ad ſcopum collineauerit, fatendum tamen, virum acutiſſimum multa vidiſſe, quae ignorabantur aliis, et penetralia veteris philoſophiae perreptauiſſe. Ad quam ineundam viam dux illi fuit incomparabilis Iacobus Thomaſius, cui reuera reſtitutam hiſtoriam philoſophicam maxime illam, quae de genuinis veterum opinionibus decernit, in Germania noſtra debemus. Cuius ductum ſecutus admodum iuuenis veteres et recentiores inter ſe comparauit, eorum dogmata excuſſit, rationes latentes in apricum produxit, talemque ſe praeſtitit, vt, niſi, neſcio quo fato, praepoſtero Syncretiſmi k) inter veteres et recentiores ineundi ſtudio fuiſſet praeoccupatus, ab eo adhuc iuuene ingentia incrementa ſperare potuiſſet hiſtoria philoſophica. Ex

k) Dictum de hoc ſtudio ſyncretiſtico Leibnizii ſupra. Illud autem aetate prouectior abiecit, nouo ſcilicet, quod ipſe cudere coeperat ſyſtemati metaphyſico et phyſico intentus.

Ex hinc caussa quoque deriuanda est, cur veteribus per totam vitam fuerit propensissimus, quos facilius contemni atque reprehendi, quam intelligi a plerisque recte statuebat. Maxime vero fauebat vir summus Platoni, in cuius philosophia ipsi plurima probabantur. Vnde ad Bierlingium scripsit [l]: *de Platone non sentire se tam contemtim, meditationes eius autem sibi et profundas passim et vtiles videri. Et habere se Ciceronem non malam iudicem secum sentientem. Didicisse enim nos non ita pridem, plus Platonem in recessu habere, quam vulgo appareat.* Paulo prolixius autem de Platone eiusque philosophia disseruit, et quid ipsi in ea probetur exposuit in epistola ad Cel. Hanschivm [m], eius schediasmati *de Enthusiasmo Platonico* praefixa, quae ideo memorari expendique merentur, quia ad origines hypothesium Leibnizianarum intelligendas plurimum facere possunt. Scribit autem polyhistor praestantissimus: „Nulla veterum philosophia magis ad Chri„stianam accedit, quam Platonica, etsi merito reprehendantur, si qui „vbique putent Platonem conciliabilem Christo. Sed ignoscendum est „veteribus, initia rerum creationemue [n], et corporum nostrorum resur„rectionem negantibus. Haec enim sola reuelatione sciri possunt. In„terim pulcherrima sunt multa Platonis dogmata, quae tu quoque attingis: „vnam omnium caussam esse: esse in diuina mente mundum intelligibi„lem, quem ego quoque vocare soleo regionem idearum. Obiectum sa„pientiae esse τὰ ὄντως ὄντα substantias nempe simplices, quae a me mona„des appellantur, et semel existentes semper perstant πρῶτα δεκτικὰ τῆς „ζωῆς, id est Deum et animas, et harum potissimas, mentes, producta a „Deo simulacra diuinitatis. Mathematicae autem scientiae, quae agunt de „aeternis veritatibus in diuina mente radicatis praeparant nos ad substantia„rum cognitionem. Sensibilia autem, et in vniuersum composita, seu, vt „ita dicam, substantiata, fluxa sunt, et magis fiunt, quam existunt. Porro „quaeuis mens, vt recte Plotinus, quendam in se mundum intelligibilem „continet, immo mea sententia et hunc ipsum sensibilem sibi repraesen„tat. Sed infinito discrimine abest noster intellectus a diuino, quod Deus „simul omnia adaequate videt, in nobis paucissima distincte noscuntur, „cetera confusa velut in chao perceptionum nostrarum latent. Sunt ta„men in nobis semina eorum, quae discimus, ideae nempe, et quae in„de nascuntur, aeternae veritates: nec mirum, quum ens, vnum, sub„stantiam, actionem, et similia inueniamus in nobis, et nostri conscii „simus, ideas eorum nobis inesse. Longe ergo praeferendae sunt Plato„nis notitiae innatae, quas reminiscentiae nomine velauit, tabulae rasae „Aristotelis et Lockii aliorumque recentiorum, qui ἐξωτερικῶς philoso„phantur. Itaque Platonem Aristoteli et Democrito vtiliter coniungen„dum censeo ad recte philosophandum. Sed nonnullas κυρίας δόξας in „eorum

l) Vol. IV. Epp. p. 57.
m) Extat etiam Vol. III. Epp. p. 64. seqq.
n) Id de creatione et nihilo intelligendum est, Factum enim in tempore mundum a caussa summa et optima ex praeiaciente materia Plato statuit.

„eorum vnoquoque expungi oportet. Non male Platonicis quatuor in „mente cognitiones agnoſcuntur, ſenſus, opinio, ſcientia, intellectus, „nempe experimenta, coniecturae, demonſtratio et pura intellectio, quae „veritatis nexum vno mentis ictu perſpicit: quod Deo in omnibus com-„petit, nobis tantum in ſimplicibus datum eſt. - - Animam in hoc „corpore velut carcere eſſe, ſano ſenſu intelligi poteſt. Sed abiicienda „eſt philoſophorum veterum opinio, quod corpus poenalis ſit carcer in-„telligentiae olim peccantis. Illud recte veteres, animam in corpore „tanquam in ſtatione eſſe, vnde iniuſſu ſummi imperatoris decedere fas „non ſit. Nec illud inelegans, prouidentia nos regi, qua rationem ſe-„quimur fato, et inſtar machinae, dum affectibus ferimur. Id enim ex „harmonia praeſtabilita hodie nobis perſpectum eſt, Deum omnia tam „mirifice inſtituiſſe, vt corporeae machinae mentibus ſeruiant, et quod „in mente eſt prouidentia, in corpore ſit fatum. Etiam de virtutibus „praeclare Platonici et Stoici veteres etc." Deſcribendus erat locus inte-ger, licet longiuſculus, vt dictorum ratio conſtaret. Etiamſi enim non negemus, explicationes Platonicorum dogmatum nonnullorum a magno viro allatas illis probari non poſſe, qui ſine praeiudicio Platonem legerunt: qualia ſunt quae de obiecto ſapientiae, deque harmonia inter fatum et proui-dentiam dixit, in quibus in deuia virum eruditiſſimum deduxit ſtudium hy-potheſes ſuas apud veteres inueniendi: fatendum tamen, inſolitam Platoniſmi notitiam in his demonſtrauiſſe Leibnizium, ſatisque prodidiſſe, quam pulchre Academiae parenti faueret. Sed et aliis Graeciae veteris ſapien-tibus mire ſe praeſtitit beneuolum, illis indignatus, qui de maioribus ab-iecte ſentiunt. Id nos animaduerſiones ad Bierlingium ſcriptae [o], docent, in quibus inter alia: „Etiam Senecae et Stoicis plurimum faueo; idem fe-„cit Carteſius etiam in morali philoſophia et in vniuerſum ſentio, rectius „et vtilius diſpici, quid in veteribus probandum, et in vſus noſtros trans-„ferendum ſit, quam quid reprehendendum. Nemo vnquam clarus fuit, „in quo non multa laudem mererentur. Video hodie iuuenes hoc morbo „laborare paſſim, vt de maioribus contemtim loquantur: credo ignoran-„tiae, vel potius negligentiae excuſandae cauſſa, vt iure illorum prae-„ceptis carere videantur. Itaque conſultum puto, vt prudentia docenti-„um a tam prauo more abducantur. Veriſſima eſt Stoicorum doctrina, „affectus eſſe perturbationes, et dandam operam, qua licet, vt ſine per-„turbatione iudicemus. Sed fatendum eſt, perturbationes non ſemper „vitari poſſe, et tunc noſtram eſſe debere curam ſecundariam, vt eas mo-„deremur, tanquam in poteſtate. Ideam ſapientis perfecti, vt optimae „reipublicae proponi vtile eſt, etſi nuſpiam detur in terris. Etiam „Academicorum et Scepticorum placita multa cum vtilitate expendentur „ab eo, qui vera philoſophiae principia conſtituere volet. Multa enim „veriſſime

o) Tranſmiſerat Leibnizio Bierlingius Linea-menta methodi ſtudiorum, ad quae animaduer-ſiones optimae frugis plenas ille ſuggeſſit; ex-tant Vol. IV. Epp. p. 32. ſeqq.

„ veriſſime de ſenſibilium inſubſiſtentia, quae phaenomenis magis ſed le-„gitimis, quam rebus, accenſeri merentur. Non omnis cognitionis „fundamentum ſunt ſenſus: veritates neceſſariae a ſenſibus non docentur etc. Non vero Graecanicae modo philoſophiae ſe fauentem praebuit Leibnizius, ſed exoticae quoque, maxime Sinicae, quam mire ab eo tempore deperire coeperat, ex quo cum Ieſuitis religionis Chriſtianae inter Sinas ſerendae cauſſa a pontifice Romano miſſis commercium epiſtolicum inſtituerat, legeratque libros Sinicos a Remondo communicatos. Fatetur enim in epiſtola ad hunc virum clariſſimum [p]: ſenſum aequiorem atque ſaniorem omnino tribuendum eſſe veterum Sinarum praeceptionibus; indeque doctrinas eorum de ſupremo principio, de eius vnitate, de materia vniuerſali, de ſubſtantiis ſpiritualibus et ſimilibus ita explicari poſſe, vt falſae et ſuſpectae ſignificationes omittantur. Vnde facilis quoque eſt in excuſando cultu maiorum Sinico. Sed et Scholaſticos contemnendos haud eſſe, planeque reiiciendos ſtatuit, quamuis naeuos eorum ſatis intelligeret. Quare iam faſſus eſt cum Nizolii librum ederet [q]: *iniquos eſſe, qui temporum infelicium lapſus tam acerbe perſtringunt, qui ſi illic fuerint, aliter ſentirent.* Cuius rationes cum ab iniquitate temporum et miſerabili fato, quod ſcriptores optimos et alia ſtudiorum auxilia hominibus inuidit, deriuauiſſet, addit: *Non vereri ſe dicere, Scholaſticos vetuſtiores nonnullis hodiernis et acumine, et ſoliditate, et modeſtia ab inutilibus quaeſtionibus circumſpectiore abſtinentia longe praeſtare: eſſe quoque ſectam nominalem hodiernae reformatae philoſophandi rationi congruentiſſimam* [r]. Alibique Scholaſticos agnoſcit abundare ineptiis, ſed aurum eſſe in illo coeno, hocque bene ſciuiſſe Grotium. His opinionibus decretisque cum ſubſcriberet Leibnizius, mirum non eſt, haud pauca veteris philoſophiae, et Scholaſticae quoque in eius ſyſtema, quod formare coeperat, confluxiſſe, et praetuliſſe eum veteres recentioribus, quorum καινοφιλίαν non aequo ſatis animo ferebat. Fatendum tamen, viris in philoſophia ſummis, quos recentior aetas tulit, honorem, quem mereri credebat, detuliſſe, cuius ſpecimen eſſe poteſt iudicium eius de Hobbeſio [s], quem paucos cenſebat intelligere, eumque non tam eſſe pro abſoluta poteſtate, quam putatur, licet inſufficientia principia ſint. In ipſa philoſophia autem omnibusque eius partibus nouum ſyſtema meditando animi vim prorſus ſingularem demonſtrauit, licet nullam earum perfecerit, ad alia mox traductus. Et logicam quidem artem noua luce perfundere in meditationibus de cognitione, veritate et ideis conatus eſt, cuius ſummam exhibet Ven. WALCHIVS [t]. In quo breui ſchediaſmate multa ad naturam idearum

p) Hoc vltimum Leibnizii ſcriptum fuit, quod moriente fere manu conſignauit. Eius diuulgationem debemus Ven. KORTHOLTO Vol. II. Epp. p. 413. ſeqq. deperdito iam autographo Leibniziano. vid. diſſ. prooem. §. 7. p. 21.

q) In diſſert. praefixa.

r) Epp. Vol. IV. p. 8.

s) Epp. Vol. IV. p. 8.

t) In Hiſt. Logicae L. II. c. 1. S. 3. §. 20. Parerg. acad. p. 664.

idearum intellectus humani pertinentia cumulauit. Quae displicuere quidem viris nonnullis doctis, D. FR. HOHEISELIO [u], et I. FR. MVLLERO [x], maxime vero Lockio, qui *se, lecta illa tractatione iudicasse* ait [y], *etiam optimis naturae muneribus instructos, in fundamenta rei ipsa penetrare, non sine diuturna meditatione posse, et vastissima quoque ingenia non nisi ad valde limitatam cognitionem peruenire* [z]: ast in aliam longe sententiam discesserunt alii, inter quos illustris WOLFIVS [a], his potissimum assertis in exstruendo logicae aedificio vsus est, viri clarissimi autem Frid. Philippus Schlosserus, et Ioannes Vlricus Cramerus defendere Leibnizium sategerunt. Quam profunde autem ad naturae arcana respexerit, eaque explicuerit in *Theoria motus abstracti et concreti*, quas supra enarrauimus, abunde demonstrauit, quas tamen hypotheses missas fecit, postquam noua principia dynamica, nouamque substantiae corporisque notionem sibi effinxerat [b]. Totum porro sibi vindicauit Leibnizium metaphysica. Maximo enim ingenio vsus, cum geometriae beneficio notionibus vti generalissimis, abstractis, vniuersalibus didicisset, et summo acumine ex axiomatibus paucis, et vniuersalem veritatis complexum spondentibus geometrica ratiocinandi peritia conclusiones deduceret infinitas, mirum non est, totum quasi systematicum factum esse. Nec errasse censendi sunt, qui ingenium eius mere systematicum fuisse [c], et in eo genere omnes ante se superauisse, iudicauerunt. Non contentus enim rerum sensibus et attentioni obuersantium experientia et historia intellectus humani, ad vniuersales notiones et principia prima assurgebat, et, vt mira foecunditate ingenii pollebat, longam ex illis consequentiarum atque conclusionum catenam efformabat. Vnde nouae enatae hypotheses, satis quidem paradoxae et a communi philosophantium sententia, quin a sensu quoque plerorumque remotae, ideoque tot contradictionibus oneratae, ast ita principiis suis connexae, et implicitae, vt arctissime inter se cohaereant; quo factum, vt concinnum prorsus et mire cohaerens aedificium exsurgeret, qua in re ingenium Leibnizianum prorsus excelluisse recte viri docti obseruauerunt. Argumentum morale autem nuspiam ex instituto tetigit, pauca quaedam *ὡς ἐν παρόδῳ* [d] attulit, quae infra referemus. In tractatione

u) In Sched. de Ideis.

x) In Dubiis cel. Wolfio de Facultatibus intellectus obiectis.

y) In Epist. ad Molyneum, quae extat inter Epp. posthumas LOCKII. conf. DES MAIZEAVX Praef. ad Collect. schediasm. phil. p.69.

z) Lecto hoc iudicio ita iudicabat Leibnizius: „Ego id non miror, nimis distamus dissentimus„que in principiis, vnde quod ego affirmaui para„doxum visum est Lockio. Habebat ille subtili„tatem ingenii, atque aptitudinem, speciem „quandam metaphysicae exotericae et superficia„riae extollendi, pingendique, sed expers erat „methodi mathematicae.“ Recueil T. II. p. 140. 141.

a) Vid. Praef. Logicae Germanicae.

b) Factum id 1694. vulgata diss. de Primae philosophiae emendatione et notione substantiae. Cupiebat autem Leibnizius, mechanicam, geometriam et metaphysicam iungi ad exstruendum iustum naturalis doctrinae aedificium. Hinc pleraque schediasmata mathematica, quae vel geometrica vel mechanica sunt, huc referri debent.

c) DES MAIZEAVX. l. c. p. 80.

d) In Praef. ad Cod. iuris gentium diplomaticum.

tione politica vero eo acutius vidit, quo maiori ad id hiſtoriae apparatu erat inſtructus, quoque felicius ad regulas generales cuncta transferebat. Nulla autem in ſcientia vel ingenii vaſtitatem vel cogitationum ſublimitatem vel meditationum felicitatem magis prodidit, quam in artibus mathematicis. In quibus difficillimas arithmeticae et geometriae diſciplinas perficere aggreſſus, ſupra omnem exſpectationem ad humani intellectus apicem progreſſus fuiſſe recte cenſetur. Non prouocabimus ad vniuerſi orbis mathematici ſententiam et conſenſum, quem conſpirare amice in hac Leibniziani nominis gloria, nemo eſt rerum literariarum tam ignarus, vt neſciat: ſed ipſa viri maximi ſpecimina *Actis eruditorum* et *Ephemeridibus Pariſienſibus* pleraque inſerta in partes vocamus, quibus tantum matheſin ſublimiorem iuuit, quantum ab humano ingenio proficiſci potuit. Illuſtre autem prorſus exemplum eſt calculus differentialis, cuius inuentionem, praeſtantiam, vſum, ſublimitatem hoc loco deſcribere velle, eſſet falcem in alienam meſſem mittere. Conſuli de eo debent qui hodie magnis paſſibus tantum virum ſequuntur geometrae Galli et Germani incomparabiles: inter quos primi fere laudatiſſimam ſcientiam explicare et transferre in vſus coeperunt Bernoullii fratres, primus integram ſcripto explicatam dedit illuſtriſſimus HOSPITALIVS [e], vel potius, cuius ſchedis et inſtitutione is vſus eſt illuſtre hodie Baſileae ſidus Ioannes Bernoullius [f]. Id vnum obſeruamus, quantitates infinite paruas calculo ſubiicientem, Leibnizium ſatis demonſtrauiſſe, quantis greſſibus aliorum lumina anteuertendo, in ipſa infiniti adyta penetrare coeperit. Vnde ſuo iure inter maxima orbis ingenia locum ſibi vendicat, quem incaſſum, ſi fatendum, quod res eſt, illi denegant, qui inuentionis illuſtris gloriam Leibnizio tribuere recuſant, magnae Britanniae mathematici, quibus illuſtris eques Iſaacus Newtonus, cui methodum fluxionum, cum calculo differentiali conſpirantem debemus, Leibnizio praeluxiſſe viſus eſt. De qua re controuerſiam non ſine animorum motibus agitatam, heic exponere eſſet hiſtoriam matheſeos ſublimioris ſcribere, quae alio loco quaerenda eſt. Conſuli autem praeter ſcripta ἀμοιβαῖα poſſunt, quae viri clariſſimi DES MAIZEAVX et LVDOVICVS [g] ſtrictim expoſuerunt, qui tamen inter ſe comparandi ſunt, vt, quid in ancipiti argumento, in quo excutiendo ad leges rationalis ſcientiae haud ſemper attenderunt viri docti, et fidei hiſtoricae gradus non ſemper ponderarunt, veriſimiliter credendum ſit, pateat. Difficile enim eſſe, de re ipſa, quae facta reſpicit, ſtatuere, vel inde conſtat, quia, licet epiſtolas chartasque ad hiſtoriam huius controuerſiae illuſtrandam pertinentes a viris doctis examinare iuſſerit ſocietas regia, quae poſtea typis quoque vulgatae ſunt [h], Leibni-

 zius

e) In Analyſi infinite paruorum.

f) Vid. Pinacoth. ſcriptorum illuſtr. dec. II. in elog. Bernoulliano, vbi id ex indicio ipſius viri illuſtris retulimus.

g) ll. cc. Ille Newtono, hic Leibnizio fauet.

h) Prodiit: Commercium epiſtolicum D. IOANNIS COLLINS, et aliorum de analyſi promota, iuſſu ſocietatis regiae in lucem editum Londini 1712. 4. illud per omnem fere Europam diſtributum eſſe teſtatur LVDOV. l. c. p 297.

zius tamen, qui conſultus prius de eo examine non erat, alias ſchedas αὐτογράφους illis opponere promiſit, quas vulgare tamen morte praeuentus non potuit. Vnde aequum cenſuit illuſtris ſocietas [i] declarare, quod arbitrium interponere, et dirimere controuerſiam lata ſententia non voluerit. Nobis id vnum hoc loco ad tuendam, quam Leibnizio deberi, praeter Angliam, omnis orbis mathematicus fatetur, gloriam annotauiſſe ſatis eſt, ipſum illuſtrem Newtonum in eo potiſſimum cum ſectatoribus decertaſſe, vt ante Leibnizium analyſin infiniteſimalem, quam methodum fluxionum vocat, ſe inueniſſe, ſibique primi inuentoris gloriam deberi contenderet, negare non auſum [k], quod negari quoque non poteſt [l], Leibnizium ipſum ſuo ingenio illam debuiſſe, adeoque ſecundum inuentorem fuiſſe. Qua de re tantis animorum motibus an decertandum fuerit, cum vtrique viro maximo tanta ingenii vaſtitas contigerit, vt ſuae meditationis profunditate et felicitate hanc viam detegere potuerit, aetas poſtera absque fauore et inuidia iudicabit. Certe Leibnizium animi magnitudo, toties probata a plagii ſuſpicione eo magis vindicat, quo magis, recte annotante Fontenellio, iam in *Theoria motus abſtracti* prodidit, fundamenta totius rei a ſe non ignorari; et ipſe Leibnizius, ſi verum fatendum, nec verba torquentur, Newtoni famam plagii ſuſpicione onerare nunquam intenderit, quod a moribus eius alienum fuiſſe vel ex ſolis epiſtolis conſtat, et multoties ab eo fuit improbatum. Illud nec contraria factio facile negauerit, cum anno CIƆ IƆ C LXXXIV prima calculi differentialis ſpecimina prodire iuberet Leibnizius, neminem inuentionis gloriam ei denegauiſſe, eoque integro nouennio iure gauiſum eſſe virum ſummum, donec primus Ioannes Walliſius inuentionem Newtono vindicaret. Verum de his diſputare prolixius aliorum induſtriae relinquimus, dolemus autem ſcientiam infiniti, quam meditabatur vir ſummus, morte praeuentum dare non potuiſſe.

Eruditio theologica Leibnizii.

§. XXVIII. Eminuiſſe in omnibus fere partibus eruditionis Leibnizium ex dictis eſt manifeſtiſſimum. His ſi cognitionem theologicam adiecerimus, nihil faciemus, quod non veritas comprobauerit. Legerat enim et cum cura inſpexerat veteris eccleſiae doctores, deque eorum placitis et acute et moderate iudicabat, cuius exempla haud pauca in *Theodiceae* opere occurrunt, in epiſtolis quoque nonnulla deprehenduntur. Recentiores autem theologos, et ſuae, cui addictus erat, et ceterorum, quae diſſentiunt, eccleſiarum euoluiſſe et examinaſſe, ſi alia non ſuppeterent,

i) DES MAIZEAUX. l. c.

k) Que Mr. Leibniz l' art inuenté apres moi, ou l' art eu de moi, c'eſt vne queſtion qui n'eſt de nulle conſequence, puisque les ſeconds inuenteurs n'ont proprement aucun droit a l'inuention. NEWTON Recueil T. II. p. 108. Ita vero tota controuerſia non de ingenii acumine, ſed de fati felicitate, temporeque priore contendit.

l) Negauit autem id, qui renouatae litis auctor erat cel. KEILIVS in Epiſt. ad H. Sloane, Commerc. epiſt. p. 110. Contrarium tuetur BERNOVLLIVS in Epiſtola adiecta Germ. Verſioni Theodiceae p. 920. Frigidam vero diſtinctionem inter inuentorem primum et ſecundum retundunt A. E. 1720. Mart. p. 137. ſeqq.

rent, ea ſatis probant, quae in irenicis conſiliis agitauit atque ſcripſit, quaeque cum Pelliſſonio de articulis in controuerſiam vocatis diſputauit. Laudandus vero in eo magnopere, quod philoſophiae auxilio, vſus, diuini ingenii acie atheorum copias in fugam dederit [m], et Socini aſſeclas peſſum dederit [n], eorum argutias rationum acumine confundendo. Quod pro eccleſiae Lutheranae dogmatibus ita adhibuit, vt qui praecipue eam a reliquis coetibus disiungit, articulum praeſentiae ſacramentalis in S. coena, rationibus quoque philoſophicis confirmari poſſe conſideret [o]. Quamuis enim, vt animo erat ab omni ſeruili iugo abhorrente, et in tolerandis diſſidentibus inter Chriſtianos eſſet facillimus, immo valde ad vnionem inter eos reuocandam inclinans conſiliis, rationibus, cohortationibus pacem ſuaderet, diſcedere tamen ab eius eccleſiae communione noluit, etiam magnis promiſſis tentatus [p].

§. XXIX. Sunt et alia, in Leibnizio laudanda, quae vero hic tangere omnia breuitas, cui in abundanti argumento ſtudendum, prohibet. *Diligentia Leibnizii.* Non tacenda tamen inexhauſta eius diligentia, qua dies noctesque intentus ſtudiis tot meditationibus excitandis, fouendis, examinandis, tot vaſtis voluminibus voluendis, tot itineribus ſuſcipiendis, tot epiſtolis ſcribendis vnus ſuffecit. Nempe ineffabilis cupiditas iuuandi literas, iuncta ingenio excellentiſſimo et ad hanc rem nato, calcaris inſtar erat, vt cuncta alacriter ſuſciperet, ſuſcepta autem magna patientia perſequeretur. Cuius rei teſtimonium omni exceptione maius exhibet primo quidem ſtudium, quod immenſum poſuit in excolendis perficiendisque inuentis, maxime autem in abſoluenda machina arithmetica, cuius eum curam iam inter Gallos Anglosque verſatum habuiſſe ſupra memorauimus, et in quam ingentem vim pecuniae profudit [q]. Qui ſumtus, quos in machinas et alia huius generis impendit, in cauſſa fuerunt, cur, licet frugaliter viueret, et magnis reditibus ex munificentia principum gauderet, eam tamen auri ſummam, vt nonnulli fingunt [r], non reliquerit, quae admirationem meruiſſet, ſed intra mediocritatem eius facultates conſtiterint. Deinde induſtriae ſpecimen eſſe poſſunt itinera frequentia, quae vel rogatus a principibus, vel inſtinctus deſiderio promouendarum diſciplinarum, ſuſcepit.

m) In Demonſtratione exiſtentiae Dei, Arti combinatoriae adiecta, quam repetit LVDOV. l. c. P. I. p. 315. et in Confeſſione naturae contra Atheiſtas, adiecta a SPIZELIO noſtro libro de Atheiſmo. Etiam in hac ſcriptione nonnulla poſtea diſplicuere Leibnizio, vid. Leibniziana p. 62. Sed et Cauſſa DEI, Theodiceae addita huc pertinet.

n) In Defenſione Trinitatis per noua logica reperta, quae extat etiam in apparatu liter. Viteberg. Coll. I. Spec. XI. p. 226. ſeqq.

o) Supponebat vir illuſtris: „Subſtantiam cor„poris in potentia primitiua actiua paſſiuaque „conſiſtere, et in huius applicatione immediata, „conſiſtere praeſentiam ſubſtantiae etiam citra di„menſiones,“ vid. Epp. Vol. I. p. 41. conf. Diſcours prelim. de la Theodicée §. 20. conf. KORTHOLT. ad l. c. CANZ. de Vſu phil. Leibnizianae in theol. c. VII. p. 309. Epp. ad Pelliſſon. p. 323.

p) Conf. FONTENELLE l. c.

q) 24000 thalerorum ſummam in eam impendiſſe tradunt Noua literaria Lipſienſia 1717. p. 376. et tamen imperfecta manſit. Plura de ea dabit Cl. LVDOVICI diligentia l. c. P. II. c. 21. §. 328 p. 233. ſeqq.

r) NICERON. Memoires l. c. qui a peregrinante quodam, vt saepius illi accidit, deceptus eſſe videtur.

ſuſcepit. Cum enim abundantiſſimam doctrinam nutrire merito crederetur, et inſolitum viri acumen in aulis principum magnam exiſtimationem meruiſſet, fauor inde aularum ſecutus eſt, quibus obſequium praeſtare eo magis annisus eſt, quo magis ita feliciſſime promoueri extendique rei literariae fines poſſe intelligebat. Id quod magno orbis eruditi commodo factum eſſe, ex iis, quae ſupra de mora Leibnizii in aula Moguntina, Hanouerana, Berolinenſi, Viennenſi et apud Ruſſorum imperatorem tradidimus conſtat. Nec omittendum eſt, in hiſtoria Leibnizii philoſophica, virum illuſtrem, quem viuendi prudentia et philoſophiae cognitio etiam foeminis commendauit, purpuratis atque illuſtriſſimis, literis eas compellauiſſe; ſic vt commercium hoc literarium teſtis ſit fide digniſſimus prorſusque immortalitati tradendus, non deeſſe noſtrae aetati foeminas, quae mulierum philoſophantium catalogo ſummo iure mereantur adſcribi. Inter quas et natiuitatis ſorte et ingenii ſceptro atque diademate digni excellentia primum locum tenent, Sophia Charlotta, Boruſſiae regina, et Guilelmina Charlotta eo tempore princeps regia Walliae. Et illam quidem *Theodiceae* ſcribendae auctorem fuiſſe Leibnizio, vbi hypotheſes ſuas explicantem audiuiſſet, ſupra iam narrauimus. Ad quam excelſo, quo poſita fuit, loco non tam fortunae quam naturae muneribus et conſummatae virtutis meritis dignam plures epiſtolas ſcripſit, quae quales fuerint, ipſe alicubi prodidit Leibnizius, ſcribens ad Ioannem Albertum Fabricium *, *optare ſe pleraſque epiſtolas a regina Boruſſorum et ad eam ſcriptas non combuſſiſſent male circumſpecti homines, habituros enim nos, quae facile opponi reginae Suedorum poſſent. Non paucas tamen paſſim ſeruatas eſſe, et inter eas nonnullas ad ſeipſum ſibi ſupereſſe, vnde vim ingenii in principe foemina, animumque mire ad doctrinas erectum intelligas.* Alteram principem autem nobilitauit in ciuitate philoſophica controuerſia illa literis reciprocata inter Leibnizium et Clarckium, cuius ſupra facta eſt mentio; illa enim committere inter ſe acutiſſimos philoſophos dignata, ipſa ſcriptorum et diſceptationum teſtem egit atque arbitrum. His tertiam addimus Charlottam Eliſabetham, Caroli Ludouici electoris Palatini, principis literatiſſimi, filiam, Philippo V. Aurelianenſi duci nuptam; ad eam enim de antiquitatibus nonnullis nuper detectis erudite diſſeruit, et cum Baudelotio, ea attenta, diſceptauit [s]. Sed et alias foeminas illuſtres literis addictas ſibi fauentes literisque innoteſcentes habuit, leguntur enim in memoriis Leibnizianis paſſim extantibus nomina Brinoniae [t], Kilmanſeggeriae comitis [u], Cleinburgiae [x], Cudworthiae [y], Mashamo iunctae, Weileriae [z], et praecipue Sapphus

*) Vol. I. p. 256.

s) Vid. LEIBNIZII Collectanea etymologica p. 75. ſeqq.

t) Leibniziana p. 94.

u) Recueil T. II. p. 29.

x) Collectio epiſtolarum Leibnizii Gallica edita a KORTHOLTO p. 13. et Vol. III. Epp. pag. 117. ſeqq.

y) Dictum de ea ſupra.

z) Recueil des lettres de Mr. Leibniz par KORTHOLT. p. 12. ſeqq.

phus Gallicae, Magdalenae Scuderiae [a]. Tacemus imperantes principesque alios, ad quos frequenter literas exarauit, et haud paucas ab iis accepit Leibnizius. Omnium autem luculentissime et studium quod seruauit Leibnizius, ingens scientias promouendi, et inexpugnabilem industriam probat commercium literarium, quod cum celebratissimis totius Europae viris aluit, quorum nomina adducere hoc loco omnia paginae angustia prohibet; fulgent autem velut inter ignes luna minores tituli nomenque Arnaldi, Behrensii, Eduardi Bernardi, Bernoulliorum, Bignonii, Boecleri, Boineburgii, Bosii, Burneti filii, Bouueti, Chamberlaynii, Caluini, Ciampini, Cluueri, Conringii, Contii, Crossaei, Dangicourti, Dittoni, Edzardi, Ioannis et Io. Alberti Fabricii, Fahrenheiti, Fardellae, Foucherii, Gobienii, Graeuii, Grimaldi, Guerickii, Guilelmini, Hanschii, Hardtii, Hartsoeckeri, Heraei, Hugenii, Iablonskiorum, Ianingi, Imhofii, Kestneri, Kircheri, Kochanzkii, Kortholtii, Lanae, Langii, Leuwenhoeckii, Lehmanni, Longii, Ludolfi, Magliabechii, Marinonii, Mascouii, Menckeniorum, Michelotii, Molani, Montmorii, Morelii, Morhofii, Muratorii, Neumanni, Neutoni, Nicasii, Obrechti, Oldenburgii, Papebrochii, Pellissonii, Petersenii, Pfaffii, Pfeffingeri, Pinsonii, Piroti, Reimmanni, Remondi, Reyheri, Roemeri, Schelhameri, Schmidii, Schraderi, Seckendorfii, Sloanii, Thomae Schmithi, Ez. Spanhemii, Sperlingii, Spinozae, Struuii, Sturmii, Thewenotii, Tenzelii, Thomasiorum, Tourneminii, Tschirnhausenii, Varignonii, Vignolii, Volcameri, Wallisii, Weigelii, Willisii, Witsenii, Christiani et Christoph. Wolfiorum, Wottoni, aliorumque multorum, quos nominauere FELLERVS [b] atque LVDOVICVS [c]. Tandem inter stupendae industriae et improbi laboris specimina numeranda quoque est, immensa, quam sustentabat Leibnizius lectio, atque studium ea excerpendi, quae legerat. Quamuis enim magno operum magnificorum apparatu eius bibliotheca non superbiret, quem Brunsuicenses Hanoueranae et Guelpherbytanae bibliothecae illi suppeditabant [d], sed ad schediasmata breuia, dissertationes raras, folia fugitiua, et similia, quae cito disparere solent, maxime respiceret, indesinenter tamen per maxima et minima volutatus, quicquid memorabile visum schedulis inscripsit, easque suis dein repositoriis condidit, ex quibus suo tempore ordine desumere posset. Quem modum vt commodissimum atque vtilissimum expertus est [e], ita didicisse videtur a PLACCIO [f], qui similia repositoria descripsit.

Desiderata atque reprehensa in Leibnizio a viris doctis.

§. XXX. Quemadmodum autem in pulcherrimis corporibus quidam interdum inueniuntur naeui imperfectionis, quam in optimo mundo reperiri Leibnizius contendebat, testes atque specimina, ita in maximo atque elegantissimo Leibnizii ingenio maculas nonnullas obseruauerunt, viri docti humanae imbecillitatis testimonia, et reprehendenda non-

a) Vol. III. Epp. p. 96. 230. Leibniziana p. 95.
b) loc. cit.
c) Hist. Leibniz. P. II. c. 16. §. 100. seqq.
d) FELLER. l. c.
e) Id ipse testatur Vol. IV. epist. p. 34.
f) Vid. PLACCII Tr. de Arte excerpendi.

nonnulla, quae vel ad doctrinam eius pertinent, vel ad animum. Inter illa multa sunt, quae recentissima aetate, qua illustris WOLFII cura Leibnizianarum hypothesium memoria valde resuscitata et vehementissimis controuersiarum dissidiis agitata est, apud quamplurimos suspecta facta sunt, ac si naturali pietati maxime vero reuelatis Christiane fidei dogmatibus e diametro essent aduersa. Quae tamen hoc loco adducere non vacat, nec speciali enarratione exponere licet, cum prolixiora sint, quam vt recenseri omnia in vniuersali philosophiae historia queant. Summam autem eorum, quae velut pestes quaedam ac fontes errorum periculis plenissimorum, a tot virorum doctorum calamis confossa ac obelo notata sunt, quaeque, si non omnia, potiorem tamen partem suppeditauerunt paradoxae harmoniae praestabilitae et monadum hypotheses, ex *Recensione XXVI scriptorum aduersus philosophiam Wolfianam editorum* [g], quam vulgauit venerandus IOACHIMVS LANGIVS, theologus Halensis celeberrimus, discere licet. Quanquam enim in accusanda illustris philosophi, Christiani Wolfii, philosophia horum scriptorum diligentia potissimum versata est, constabit tamen ex dicendis, virum celeberrimum potiores Leibnizii hypotheses suas fecisse, suoque, quod sibi formauit, systemati proprio adaptata recepisse, modum quoque Leibnizii in philosophando, maxime in metaphysicis fuisse secutum. Cuncta autem, quae in hac quidem parte obiiciuntur, ad tria capita, eleganter, nisi fallimur, reuocauit doctissimus KORTHOLTVS [h], alii enim, φιλοσοφούμενα Leibnizii omnem tollere libertatem contendunt; alii sanctitatem Numinis ab iisdem laedi asserunt; nonnulli, etsi ab hac accusatione liberum pronuntiant, obtrudi tamen loco Christianae religionis theologiam quandam naturalem atque philosophicam, quae Spiritus S. opera ac motu opus haud habeat conqueruntur. Non hic locus est, nec instituti nostri ea ratio, vt quibus potissimum argumentis tanta ἐγκλήματα viro illustri obiiciantur, prolixe exponamus: dabitur tamen infra placita philosophiae Leibnizianae enarrantibus occasio nonnulla, quae huc pertinent, paucis tangendi. Id nos in praesentia monemus, fuisse haud paucos, qui Spinozismi, saltem Deismi incrustati culpam Leibnizio, et qui eius hypotheses suas fecit, Wolfio intentarent. Ita enim et anonymo visum [i], qui Cabbalisticam ἀσεβίαν in monadologia et harmonia praestabilita deprehendit; et Io. GODOFREDVS WALTHERVS statuit, qui Eleaticam impietatem renouauisse Leibniziana philosophemata assertum iuit [k]. Maxime autem RVARDVS ANDALA [l], Leibnizium Spinocismi accusare non cunctatus est, cuius vestigia secuti sunt, quotquot necessitatem Spinozisticam in systemate harmoniae praestabilitae deprehendi contenderunt, quorum tamen heic excitare nomina

g) Halae 1725. 4.

h) In praef. Tomo IV. Epp. Leibnizian. praemissa, in qua de philosophia Leibniziana Christianae religioni non perniciosa disserit.

i) In Harmonia phil. recentiorum sibi ipsi contraria, c. 3. §. 8. p. 21. seqq. cuius [illegible] libelli auctor est vir celeberrimus Io. Georgi[illegible]achterus.

k) In Sepulchris Eleaticis recens apertis.

l) In Diss. de Vnione mentis et corporis physica. §. 3. p. 8.

mina ſuperſedemus, cum haec recentiori demum aetate in controuerſiis Wolfianis obiecta ſint, quarum hiſtoria alio tempore enarranda eſt. Non tacendum vero, ipſos Ieſuitas Triuoltinos, magnos cetera Leibnizii admiratores, cum recenſione *Theodiceae* facta ſententiam dicerent [m], laudata ingenti lectionis et iudicii copia, et tractationis ordine, accuratione et concinnitate ſyſtematica, fateri tamen, multos errores philoſophum ſummum admiſiſſe, maxime vero optimi mundi aſſertionem (optimiſmum vocant) non niſi laruatum materialiſmum et ſpiritualem Spinoziſmum inuoluere, eiusque ſuſpicionem iam antea per monades, harmoniam praeſtabilitam, brutorum immortalem et immaterialem animam eum meruiſſe; ita enim Deo in ἀυτόματον conuerſo omnem prorſus libertatem euerti, atque hac noua ſcientia phyſica geometrico-mechanica Spinoziſticae neceſſitati frigidam ſuffundi. Immo in ipſa diſſertatione praeliminari Deiſmum magna cautione confirmatum eſſe pronuntiant. Aequiores tamen in eo ſe praeſtant Leibnizio, faſſi, non data opera et malitioſo conſilio talia effinxiſſe, ſed rationis abuſu, cum vim eius maximam animo poſſideret, ideoque argumentationibus metaphyſicis cuncta complecti vellet, qui virum cetera bonum ſe ſemper praeſtiterit. Tacemus alia, quae Britannici philoſophi, maxime Clarckius harmoniae praeſtabilitae obiecerunt, quam tibiam quoque inflauit Warburtonus [n] aliique. Ita vero dum naturam Chriſtianae religionis a philoſophia Leibniziana euerti plurimi timent, ipſe Leibnizius pietatem non niſi naturalem coluiſſe quibusdam viſus eſt, adeo vt viuum inter ſuos in ſuſpicionem naturaliſmi quem vocant, adductum eſſe nonnemo [o] retulerit. Praeter ipſa philoſophumena et decreta Leibnizi methodus quoque philoſophandi haud paucis diſplicuit. Inter quos illuſtris NEWTONVS id reprehendi in eo poſſe aequiſſimis rationibus putat [p]: quod hypotheſes praeferat ratiociniis ab inductione petitis, aut experientia duce hauſtis, quodque loco quaeſtionum, quarum examen ab experientia fieri debet, hypotheſes erigat, easque admitti poſtulet priusquam examinentur. Aliis in ipſo ratiocinationis filo, hypotheſis amore ſeductus ab iis, quae antea aſſeruerat, deficere viſus eſt, vnde negligentiam quandam et attentionis defectum in eo culpant Ephemeridum Triuoltienſium conditores [q]. Qui dum ita contra Baylium pugnauiſſe Leibnizium putant, vt in ipſo acerrimi conflictus feruore ſubito arma deponere et pacem inire videatur, in eorum ſententiam concedere videntur, qui non ex animi ſententia, ſed ἐξωτερικῶς tantum et ad tentandam eruditorum mentem iſtam pugnam iniiſſe contenderunt [r]. Diſplicuerunt quoque in eo alia, quae quan-

m) 1737. Febr. art. 1. vnde repetuntur in acceſſionibus ad Noua liter. Lipſ. T. III. p. 425. ſeqq.

n) Vid. Hiſtory of the Works of the Learned 1739. Febr. art. 2. KORTHOLT. l. c. §. 8. p. 17.

o) Anonymus ad biographiam Fontenellianam.

p) Recueil T. II. p. 18. quae more ſuo repetit VOLTAIRIVS in Compatat. phil. Leibniz. et Newton. p. 59.

q) loc cit.

r) Vid. Summe Reu. PFAFFII diſſ. de Morte naturali §. 5. p. 17. vbi ſe in ea dicit eſſe ſententia, Leibnizium totum illud ſyſtema, quod P. Baylio oppoſuit

quandam animi ἀταξίαν referre viſa ſunt. Inter quae haud poſtremum eſt, quod veteribus ſupra modum delectatus recentiorum, maxime eorum, qui circa tempora ſua caput efferre nouaque philoſophiae facie eniteſcere coeperunt, cogitata alte deſpexerit, eorumque meritis obtrectando obelo eorum placita confixerit, licet id non merentia. Quod inuidiae cauſſa factum eſſe, vt ſcilicet nouae, quam condere coeperat philoſophiae viam atque gloriam pararet, nonnulli valde ſuſpicaces, conqueſti ſunt [s]. Ita inuidiſſe Lockio atque Newtono philoſophiae interioris gloriam, hacque ex cauſſa Carteſii doctrinam Spinoziſmi ſuſpicione onerauiſſe viſus eſt. Maxime autem ea, quae in Pufendorfium dixerat, ab animo aegre famam atque fortunam ſyſtematis iuris naturae ab eo aſſerti productique in lucem ferente profecta eſſe, plerique coniecerunt; quibus clara et luculenta Pufendorfii tractatio obſcura et Scholaſticos imitata philoſophia Leibnizii iudicata eſt. Qui et nugas Scholaſticorum et metaphyſica ſomnia Platonis philoſophum noua veſte induta reuocauiſſe in lucem [t], et inextricabili obſcuritate fucum haud raro legentibus feciſſe atque nebulas obieciſſe contenderunt [u]. Tacemus alia, a Carteſianis, Newtonianis, aliisque, qui nouam eius metaphyſicam oppugnabant ei obiecta, et non ſine inuidia, vt humani ingenii vitio, plerumque in controuerſiis fieri ſolet, cumulata, inter quae numeranda ſunt, quae ſatis inhumaniter contra eum diſputarunt Tatius Duillerius, Keilius aliique ex Britannis, quibus et plagii culpa eum onerare, et acerbiora nonnulla viroſque bonos vix decentia obiicere placuit [x]. Ab amicis autem [y], cetera plurimum ei fauentibus quaedam, vt nemo eſt ab omni parte perfectus, in eo reprehenſa ſunt, quae humanae imbecillitatis ſpecimen eſſe poſſunt. Inter quae eminet animus ad celeres irae motus pronior moxque exardeſcens, ſed tamen paulo poſt ſedatior; vnde factum, vt ex initio diſputationis contradictionis fuerit impatientior. Quidam aliquam πλεονεξίας ſuſpicionem in eo deprehendiſſe, ſibi viſi ſunt, quod in tanta redituum affluentia ſatis parce ſine familia viueret [z]. Alii gloriae ſtimulo nimium actum et πανεπιστημοσύνης atque famae cupiditate plus quam par eſt incenſum, latius ſe diffuſiſſe per omnes eruditionis partes, quam iniuncti muneris partes poſtulabant, hincque tandem

poſuit, per luſum ingenii quendam ſaltem confixiſſe nec ſeria mente id egiſſe: et Baylio frigidam potius ſuffudiſſe. Id ſe ipſi Leibnizio fuiſſe faſſum, et virum ſummum ſubridendo dixiſſe, rem eum acu tetigiſſe. Ipſam Leibnizii epiſtolam tandem vulgauit in Act. Erud. 1728. Mart. In qua ita ſcribit Leibnizius: „Ita prorſus eſt, V. S. R. vti „ſcribis de Theodicea mea, rem acu tetigiſti. Et „miror, neminem hactenus fuiſſe, qui luſum hunc „meum ſenſerit. Neque enim philoſophorum eſt, „rem ſerio ſemper agere, qui in fingendis hypotheſibus, vti bene mones, ingenii ſui vires experiun„tur, tu, qui theologus es, in refutandis erroribus „theologum ages." Simile quid ſuſpicati ſunt Des Maizeaux Pref. du recueil p. 172 Clericus Bibl. anc. et mod. T. XV. P. I. art. 16. p. 179. Poiret. de Nat. et orig. idearum. P. IV. S. 3. §. 9. p. 323.

s) Clericus Bibl. anc. et mod. T. IX. P. I. art. 6. Barbayrac Reflexions ſur le Iugement de Mr. Leibniz ſur les devoirs de l'H. et C. de Pufendorf. Buddeus Hiſt. phil. c. 6. p. 492.

t) Citati.

u) Des Maizeaux l. c. Cleric. Bibl. anc. et mod. T. XXIII. P. II. art. 8. auctor diſſ. de Anima brutorum, vid. Journal Literaire T. XIII. P. I. art. 16. qui putat Leibnizium ipſum ſuum ſyſtema non ſatis cepiſſe.

x) Vid. Recueil. T. II.

y) A. E. l. c. Fontenelle l. c.

z) Ibid. Ludovici l. c. §. 249. p. 280.

dem aulae Hanoueranae indignationem meruiſſe iudicarunt [a]. Ipſa vaſta viri immenſa eruditione pollentis lectio non ſatis digeſta viſa eſt, eo quod vaga eſſet et ſubita, cuiuscunque generis librorum, ex quibus multa excerpta in ſchedulis paruis deſcripta, pauca tamen redacta ſint in ordinem [b]. His tandem illi adiiciendi ſunt: qui narrant, de fato ſupremo admonitum compoſito et frigido oris habitu hoc dediſſe reſponſi: ceteris quoque hominibus eſſe moriendum, hiſque dictis mox efflauiſſe animam [c].

§. XXXI. Grauia haec eſſe, et famam illuſtris viri haud parum imminuere apta, nemo non intelligit. Non defuerunt autem, qui viri immortalibus meritis de eruditione vniuerſa inclyti apologiam ſuſceperunt ſcribere, eumque contra has obiectiones atque facta a viris doctis opprobria vindicarunt. Et praecipue quidem in eo verſata eſt virorum eruditorum, qui Leibnizianae memoriae fauent induſtria, vt ab impietatis et naturaliſmi ſuſpicione eum liberarent, ac innocentiſſimum eſſe ſyſtema metaphyſicum Leibnizii, ac neque in Deum, neque in libertatem humanam, neque in decretorum diuinorum ordinem, neque in Scripturam Sacram et Chriſtianam religionem miraculis confirmatam iniurium demonſtrarent. Et huc quidem omnes pertinent, qui libellis eriſticis Antiwolfianis reſponderunt, et atheiſmi clandeſtini atque indirecti obiectionem non a Wolfio tantum, ſed a Leibnizio quoque, qui per latus Wolfii iſtis telis petebatur, retuderunt. Quos hoc loco enarrare inſtitutum prohibet, quod demortuorum philoſophorum, non vero hodie viuentium hiſtoriam deſcribere, praeſcripto termino, iubet. Conſuli autem ab iis debet, qui plura hic cupiunt, clariſſimi LVDOVICI induſtria, qui omnium prolixiſſime et diligentiſſime *Hiſtoriam philoſophiae Wolfianae* [d] enarrauit. Non tamen indictos praeterire licet viros clariſſimos [e] ISRAELEM THEOPHILVM CANZIVM et CHRISTIANVM KORTHOLTVM. Ille enim *Philoſophiae Leibnizianae et Wolfianae vſum in theologia per praecipua fidei capita* demonſtrare, et oſtendere aggreſſus eſt, eum ſenſum eſſe placitorum Leibnizianorum in ſuſpicionem adductorum, vt cum decretis Chriſtianis amica concordia conſpirent. Hic autem *quarto volumini epiſtolarum Leibnizianarum* a ſe edito diſſertationem doctam et luculentam praemiſit, in qua ipſis Leibnizii verbis recitatis contendit, eius philoſophiam atque doctrinam Chriſtianae religioni non eſſe pernicioſam, et nec libertatis dogma, nec principium rationis ſufficientis, neque praediſpoſitionem, quam vocat, neque hypotheſin de harmonia praeſtabilita inter animam et corpus, neque doctrinam de origine mali et de miraculis quicquam continere, quod vel ſanctitati Numinis vel

Apologia pro Leibnizio a nonnullis ſcripta.

a) FELLER. l. c. p. 23.
b) Ibid.
c) Ibid.
d) c. 14 Part. I. et II.
e) Illis merito addi poteſt tertius illuſtris BVLFINGERVS, qui in Dilucidationibus philoſophicis eandem operam Leibnizio atque Wolfio erudite praeſtitit, et haud vulgare acumen mentis demonſtrauit.

vel libertati voluntatis humanae, vel principiis actionum moralium, vel legi Christi refragetur. Ita vero Spinozismi quoque suspicionem tolli contendunt, eo quod ingens intercedere discrimen putant inter fatalem necessitatem a Spinoza introductam et nexum rerum a caussa sapientissima introductum, et cum libertate actionum humanarum facile reconciliabilem [f], eo quod a Leibnizio homini ea tantum praedeterminatio vel praeordinatio, quae connexionem rerum sistat, vindicetur, qua, etsi alterum prae altero eligat, in ipso sui exercitio, et constanter quidem, suo tamen id faciat arbitrio, possitque in hisce omnibus circumstantiis agere aliud atque aliud [g]. Qua in re ad ipsius LEIBNIZII verba prouocant, statuentis [h]: *Licet nunquam eueniat quicquam, quin eius ratio reddi possit, neque vlla vnquam detur indifferentia aequilibrii, quasi in substantia libera, et extra eam omnia ad oppositum vtrumque se aequaliter vnquam haberent, cum potius semper sint quaedam praeparationes in caussa agente, concurrentibusque, quas aliqui praedeterminationes vocant: dicendum tamen est, has determinationes esse tantum inclinantes, non necessitantes, ita vt semper aliqua indifferentia siue contingentia sit salua: nec tantus vnquam in nobis affectus appetitusque est, vt ex eo actus necessario sequatur.* Quin et celebrem illam de mundo optimo Lnibnizii hypothesin fatali huic necessitati fauere pernegant, eo quod creationem innumerabilium mundorum aliorum possibilem, adeoque praesentis ex contingentia quadam factam, Leibnizius afferat, secus ac Spinoza statuat, nec aliud velit, quam impulisse creatorem sapientiam eius summam bonum maius prae bono minori eligere, cum duos mundos aequaliter bonos esse ex principio indiscernibilium, quod vocat, impossibile sit. Et ita quoque, quae de malo ad mundi optimi rationem a Leibnizio requisito, obiiciuntur, velut in sanctitatem diuinam iniuria tolli posse putant, eo quod optimus mundus id tantum velit: seriem contingentium omnium praesentium, praeteritorum, futurorum, optimam esse, quoniam mundus, qui eam complectitur, ab ente sapientissimo conditus sit, neque optimum hunc mundum esse desinere, licet in eo sit malum, quum et mala ab ente sapientissimo in optimum finem dirigantur; ratio autem diuinae voluntatis atque electionis non nisi a bono sumi possit. Tacemus ea, quae prolixe ex scriptis Leibnizianis per potiores doctrinae Christianae articulos adduxit diligentissimus Kortholtus, vt euinceret, Leibnizium de principio cognitionis in diuinis et Scriptura Sacra, de trinitate, de peccato originali, de Christo, de miraculis, de operationibus Spiritus sancti, de testimonio Spiritus sancti interno, de virtutibus Christianis, ita statuisse, vt salua maneant fidei capita ab oraculis sacris definita, et omnis religionis naturalis ad salutem sufficientiae suspicio euanescat. Ex quo non tam frigide externam quoque religionis professionem edidisse concludunt, licet sint, qui concedant,

f) Acute de hoc discrimine peculiari schediasmate disseruit illustris C. WOLFIVS.

g) BVLFINGER l. c. S. I. c. 4. §. 88. p. 81.

h) In Caussa Dei Theodiceae subiuncta §. 105.

dant, ſacrarum doctrinarum interpretes negligentius eum audiuiſſe [i], eo quod eorum diſſertationes ſaepe inanes ei viderentur, aut aculeatae, quod an verum ſit, illi dicent, qui cum Leibnizio vno loco vixerunt. In ſcriptis enim animum a pietate minime alienum ſaepe demonſtrat, et haud obſcure virtuti Spiritus S. internae locum facit [k], et ſtatuit [l], *poëtas non poſſe melius de republica mereri, quam ſi omnibus viribus in aeterna felicitate omni colorum genere pingenda atque animis imprimenda occupentur, eique rempublicam Chriſtianam plurimum debituram, qui effecerit, vt ſumma ſit in pietate iucunditas.* Valde autem contemnunt ſectatores Leibnizii, quae Newtoni aſſeclae contra hypotheticam Leibnizii philoſophiam monuerunt [m], his enim adhibitis theorematibus, adductisque regulis generalibus in ea naturae adyta penetraſſe philoſophum contendunt, quae cum non perſpiciant aduerſarii, pro hypotheſibus fundamento carentibus habeant. Ipſe vero Leibnizius dum ſe vniuerſaliſſimis quibusdam principiis paucisque axiomatibus natura notis, maxime vero principio rationis ſufficientis et indiſcernibilium, de quibus infra, aedificium metaphyſicum inaedificaſſe contendit, inductionis particularis vitia Newtoni aſſeclis obiicere non omiſit. Valde autem eius amicis diſplicuit, quod Leibnizius in *Theodicaea* ſimulatam tantum pugnam iniiſſe dicatur, vrgent enim iisdem hypotheſibus atque decretis, quibus Baylium aggreſſus eſt, per totam eum vitam fuiſſe addictum, ea vbique etiam in extremis vitae annis ſparſiſſe, iis geometricum demonſtrationis habitum induiſſe, ſic vt dubitandum non ſit, quin veram ſententiam mentis ſuae aperuerit [n]. Quare licet vir ſummus Matthaeus Chriſtophorus Pfaffius, ad ipſum Leibnizium fatentem, ſe ſeria heic mente non egiſſe prouocauerit, illi tamen, qui Leibnizio fauent, id probari inde non poſſe magnis animis contenderunt. Contra inuidiae ſuſpicionem ea allegantur, quae cum gloriae propriae neglectu pro aliis egit promouitque Leibnizius ſupra iam ex parte enarrata. Quibus additur, illis ipſis, quibus dicam aliquam ſcripſit; nec laudem eruditionis et ingenii denegaſſe, nec alio eos fine notauiſſe, quam quod intelligeret, ſuperficiariam eos philoſophandi rationem et philoſophiam quandam exotericam ad interiores naturae et eſſentiarum receſſus non penetrantem velut ſumma Palladis myſteria crepare et iuuentuti, leuiter tinctae propinare: certe ſua principia metaphyſica ſecutum, ordinique ratiocinandi atque demonſtrandi geometrico addictum illis pretium ponere magnum non potuiſſe, apud quos ratiociniorum ἀταξίαν quandam deprehenderet. Quam vbi obſeruauerit, extuliſſe eum ingenia etiam in ſententias ſiniſtras deuiantia, vt ex eius iudicio de Hobbeſio conſtare poſſit. Ipſi vero Carteſio ſatis honoris detuliſſe, quum in adyta quidem philoſophiae

i) Anonymus ad FONTENELLIVM, pag. 909.

k) Vid. Praef. Theodiceae §. 29.

l) Leibniziana p. 171.

m) Conf. Cl. KAHLIVS in Compar. philoſ. Leibniz. et Newton. p. 133. et paſſim.

n) Vid. Cel. GOTTSCHEDIVS Vindic. ſyſt. influxus phyſici §. 2. ſqq. LVDOVICI l.c. P. I. §. 485. p. 477.

vel libertati voluntatis humanae, vel principiis actionum moralium, vel legi Christi refragetur. Ita vero Spinozismi quoque suspicionem tolli contendunt, eo quod ingens intercedere discrimen putant inter fatalem necessitatem a Spinoza introductam et nexum rerum a caussa sapientissima introductum, et cum libertate actionum humanarum facile reconciliabilem [f], eo quod a Leibnizio homini ea tantum praedeterminatio vel praeordinatio, quae connexionem rerum sistat, vindicetur, qua, etsi alterum prae altero eligat, in ipso sui exercitio, et constanter quidem, suo tamen id faciat arbitrio, possitque in hisce omnibus circumstantiis agere aliud atque aliud [g]. Qua in re ad ipsius LEIBNIZII verba prouocant, statuentis [h]: *Licet nunquam eueniat quicquam, quin eius ratio reddi possit, neque vlla vnquam detur indifferentia aequilibrii, quasi in substantia libera, et extra eam omnia ad oppositum vtrumque se aequaliter vnquam haberent, cum potius semper sint quaedam praeparationes in caussa agente, concurrentibusque, quas aliqui praedeterminationes vocant: dicendum tamen est, has determinationes esse tantum inclinantes, non necessitantes, ita vt semper aliqua indifferentia siue contingentia sit salua: nec tantus vnquam in nobis affectus appetitusque est, vt ex eo actus necessario sequatur.* Quin et celebrem illam de mundo optimo Lnibnizii hypothesin fatali huic necessitati fauere pernegant, eo quod creationem innumerabilium mundorum aliorum possibilem, adeoque praesentis ex contingentia quadam factam, Leibnizius asserat, secus ac Spinoza statuat, nec aliud velit, quam impulisse creatorem sapientiam eius summam bonum maius prae bono minori eligere, cum duos mundos aequaliter bonos esse ex principio indiscernibilium, quod vocat, impossibile sit. Et ita quoque, quae de malo ad mundi optimi rationem a Leibnizio requisito, obiiciuntur, velut in sanctitatem diuinam iniuria tolli posse putant, eo quod optimus mundus id tantum velit: seriem contingentium omnium praesentium, praeteritorum, futurorum, optimam esse, quoniam mundus, qui eam complectitur, ab ente sapientissimo conditus sit, neque optimum hunc mundum esse desinere, licet in eo sit malum, quum et mala ab ente sapientissimo in optimum finem dirigantur; ratio autem diuinae voluntatis atque electionis non nisi a bono sumi possit. Tacemus ea, quae prolixe ex scriptis Leibnizianis per potiores doctrinae Christianae articulos adduxit diligentissimus Kortholtus, vt euinceret, Leibnizium de principio cognitionis in diuinis et Scriptura Sacra, de trinitate, de peccato originali, de Christo, de miraculis, de operationibus Spiritus sancti, de testimonio Spiritus sancti interno, de virtutibus Christianis, ita statuisse, vt salua maneant fidei capita ab oraculis sacris definita, et omnis religionis naturalis ad salutem sufficientiae suspicio euanescat. Ex quo non tam frigide externam quoque religionis professionem edidisse concludunt, licet sint, qui concedant,

f) Acute de hoc discrimine peculiari schediasmate disseruit illustris C. WOLFIVS.

g) BVLFINGER l. c. S. I. c. 4. §. 88. p. 81.

h) In Caussa Dei Theodiceae subiuncta §. 105.

dant, ſacrarum doctrinarum interpretes negligentius eum audiuiſſe [i], eo quod eorum diſſertationes ſaepe inanes ei viderentur, aut aculeatae, quod an verum ſit, illi dicent, qui cum Leibnizio vno loco vixerunt. In ſcriptis enim animum a pietate minime alienum ſaepe demonſtrat, et haud obſcure virtuti Spiritus S. internae locum facit [k], et ſtatuit [l], *poëtas non poſſe melius de republica mereri, quam ſi omnibus viribus in aeterna felicitate omni colorum genere pingenda atque animis imprimenda occupentur, eique rempublicam Chriſtianam plurimum debituram, qui effecerit, vt ſumma ſit in pietate iucunditas.* Valde autem contemnunt ſectatores Leibnizii, quae Newtoni aſſeclae contra hypotheticam Leibnizii philoſophiam monuerunt [m], his enim adhibitis theorematibus, adductisque regulis generalibus in ea naturae adyta penetraſſe philoſophum contendunt, quae cum non perſpiciant aduerſarii, pro hypotheſibus fundamento carentibus habeant. Ipſe vero Leibnizius dum ſe vniuerſaliſſimis quibusdam principiis paucisque axiomatibus natura notis, maxime vero principio rationis ſufficientis et indiſcernibilium, de quibus infra, aedificium metaphyſicum inaedificaſſe contendit, inductionis particularis vitia Newtoni aſſeclis obiicere non omiſit. Valde autem eius amicis diſplicuit, quod Leibnizius in *Theodicaea* ſimulatam tantum pugnam iniiſſe dicatur, vrgent enim iisdem hypotheſibus atque decretis, quibus Baylium aggreſſus eſt, per totam eum vitam fuiſſe addictum, ea vbique etiam in extremis vitae annis ſparſiſſe, iis geometricum demonſtrationis habitum induiſſe, ſic vt dubitandum non ſit, quin veram ſententiam mentis ſuae aperuerit [n]. Quare licet vir ſummus Matthaeus Chriſtophorus Pfaffius, ad ipſum Leibnizium fatentem, ſe ſeria heic mente non egiſſe prouocauerit, illi tamen, qui Leibnizio fauent, id probari inde non poſſe magnis animis contenderunt. Contra inuidiae ſuſpicionem ea allegantur, quae cum gloriae propriae neglectu pro aliis egit promouitque Leibnizius ſupra iam ex parte enarrata. Quibus additur, illis ipſis, quibus dicam aliquam ſcripſit; nec laudem eruditionis et ingenii denegaſſe, nec alio eos fine notauiſſe, quam quod intelligeret, ſuperficiariam eos philoſophandi rationem et philoſophiam quandam exotericam ad interiores naturae et eſſentiarum receſſus non penetrantem velut ſumma Palladis myſteria crepare et iuuentuti, leuiter tinctae propinare: certe ſua principia metaphyſica ſecutum, ordinique ratiocinandi atque demonſtrandi geometrico addictum illis pretium ponere magnum non potuiſſe, apud quos ratiociniorum ἀταξίαν quandam deprehenderet. Quam vbi obſeruauerit, extuliſſe eum ingenia etiam in ſententias ſiniſtras deuiantia, vt ex eius iudicio de Hobbeſio conſtare poſſit. Ipſi vero Carteſio ſatis honoris detuliſſe, quum in adyta quidem philoſophiae

i) Anonymus ad FONTENELLIVM, pag. 909.

k) Vid. Praef. Theodiceae §. 29.

l) Leibniziana p. 171.

m) Conf. Cl. KAHLIVS in Compar. philoſ. Leibniz. et Newton. p. 133. et paſſim.

n) Vid. Cel. GOTTSCHEDIVS Vindic. ſyſt. influxus phyſici §. 2. ſqq. LVDOVICI l.c. P. I. §. 485. p. 477.

phiae non peruenisse, ast limina eius tamen adiisse fateretur [o]. Et simili quidem ratione veteres non recentiorum inuentionibus et praeclaris luminibus, sed contemtui imperitorum opposuisse secretum, ex omnibus magnorum virorum assertionibus aliquid veri eruere. Et hi quidem obscuritatem oriri non ex philosophi culpa, sed legentium, methodo mathematica eiusque neruis non assuetorum, dictitant. Animum autem celeriori irae tumultu excitatum, dum cito placaret, et omnium scientiarum iuuandarum studium ad communem vtilitatem transferret, ingenio vero diuino fisus et memoriae incredibili, quaedam negligere sine ἀταξίᾳ posset, ferri in eo posse istas labeculas putant, quas supra tetigimus. Nihil autem frigidum, et ab aequitate alienum magis esse, quam narratiunculis vulgi virorum summorum pietatem circa extremas horas in suspicionem adducere, nemo facile paulo moderatiori animo erit, qui non fatebitur. Nos his omnibus, quae contra Leibnizium et pro eo viri docti, interdum feruore plus iusto, accensi disputarunt, arbitrium non interponimus, sed ad Lectoris prudentiam prouocamus: immo nec eorum omnium patrocinium suscipimus, quae affirmanda sibi esse credidit Leibnizius: in quibus sine inferenda tanto viro iniuria facile concedi potest, esse παράδοξα multa et consequentiis valde odiosis exposita, nonnulla reperiri, quibus satius fuisse videtur, si acumen metaphysicum paulo magis repressisset: ast id tamen aequitas postulat, vt et earum consequentiarum inuidia non prematur, quas detestatus est, cum facile fieri possit, vt acutissima quoque ingenia systematis et hypothesis amore occupata talia nec videant, nec fluere ex assertis putent, quae alii satis clare se cernere contendunt: et vt hypotheseos ratio atque natura respiciatur, quae non semper ea pro veris habet, quibus velut adminiculis vtitur ad detegendam rerum naturam et soluendas τῶν φαινομένων rationes. Quibus monitis id recte effici posse putamus, vt a mali animi suspicione liberetur philosophus praestantissimus, cuius vita tot boni viri specimina exhibuit. Et concedamus, non omnia vidisse Leibnizium, in nonnullis maximo, quod possidebat ingenio nimium fuisse confisum, quaedam paralogismis inaedificata admisisse, non perspexisse sinistras consequentiarum ambages facile ex quibusdam assertis enascendas, adeoque securius decreuisse, et imprimis nimis hypothesibus indulsisse; quid ex his aliud concludemus, quam fuisse Leibnizium hominem, licet magnum, et mortalitatis infirmitates fuisse perpes-

o) Praeclare Leibnizium de Cartesio, neque contra modestiam iudicasse, ex iis, quae suo loco in historia Cartesii dicta sunt constat: et si quid iudicamus, omnino ab inuidiae crimine abfuisse, concedi FONTENELLIO aliisque debet. Fatemur tamen, iniquiorem eum videri in Pufendorfium, quem quauis occasione fugillat. Quod tamen non inuidia stimulante, sed animo vulnerato fecisse, ex iis colligimus, quae ad Bierlingium scripsit Vol. IV. Epp. p. 14 indignationis plena et humanitatem Leibnizii non spirantia. Ibi enim inter alia ait: „Receperat is aliquando in se curationem negotii cuiusdam mei in Suecia, sed „per amicos didici, contraria omnia ab illo acta „esse; inde optime eum animatum virumque bo„num fuisse negat.“ Ita magni quoque viri homines sunt!

perpeſſum [p]? Aſt inſignibus tamen meritis fuiſſe illuſtrem eaque meritorum ſerie enituiſſe, quorum memoriam nulla vnquam aetas delebit.

Aduerſarii Leibnizii.

§. XXXII. Non caruiſſe Leibnizium aduerſariis, ex enarrata hactenus eius hiſtoria eſt manifeſtum: idque et in orbe mathematico et in philoſophico contigit. Et ingenia quidem mathematicorum Britanniae magnae ipſi valde aduerſantia expertus eſt, ex quo infauſta de gloria inuentionis calculi differentialis controuerſia enata eſt: quam cum ſupra iam tetigerimus, hoc loco nihil dictis adiicimus. Propagata autem eſt ad philoſophiam quoque Leibnizianam iſta inimicitia, factumque inde, vt et ipſe Newtonus, cetera non niſi geometriae, opticae, aſtronomiae mechanicaeque addictus quique metaphyſicum agere nunquam in animum induxerat, φιλοσοφούμενα nonnulla Leibnizio opponeret [q], principiis ſuis phyſico-mathematicis inaedificata, et qui eum preſſo pede ſecutus eſt, Clarckius magnis arietibus hypotheſes Leibnizii philoſophicas, metaphyſicas pariter atque phyſicas confodere inciperet. Nec cum Carteſianis, quique ex horum numero prodierunt, Mallebranchio [r] eiusque diſcipulis ſatis amice ei conuenit; habuitque Catelanum aliosque aduerſarios, Andalam autem caſtigatorem principiorum metaphyſicorum, etiam a ſuſpicione Spinoziſmi imputanda non alienum [s]. Tacemus illos, qui vulgata harmonia praeſtabilita contra illum ſurrexerunt, et quibus ipſe reſpondit, Foucherium, Lamium aliosque ſupra iam memoratos. Maxime P. Baylio virum illuſtrem hoſtilia arma intuliſſe, apparatus *Theodiceae* loquitur; ille autem harmoniae praeſtabilitae bellum quoque indixit, cuius obiectionibus Leibnizius reſpondit. Diſputauiſſe autem cum Sturmio quoque atque Schelhammero de notione naturae atque ſubſtantiae, ex ſupra dictis repetendum eſt. Commiſerunt eum quoque ſingulares, quas in argumento hiſtorico fouebat, hypotheſes, cum Kulpiſio, Pfannero, Gundlingio, Tourneminio aliisque, quorum ſupra iam mentio facta. Ipſa autem eius philoſophiae dogmata aduerſarios fere innumeros in Germania et extra eam reperiſſe, nemo non ex iis, quae de reprehenſionibus virorum doctorum ſuo loco diximus intelligit. Factum inde, vt Leibnizianae philoſophiae breuem aetatem, fortunamque non ſatis beneuolam quidam vaticinarentur, quae imprimis coniectura fuit clariſſimorum virorum FONTENELLII [t] et DES MAIZEAVX [u]. Aſt falſos eos fuiſſe, euentus

Sectatores Leibnizii.

p) Aut fallimur, aut id vnice in epiſtola ad cel. Pfaffium voluit Leibnizius, ſe hypothetice tantum Baylium refutauiſſe, quemadmodum eidem, admiſſa Origenis hypotheſi, reſpondit Clericus. Aſt hoc non obſtante poterat his hypotheſibus ſerio inhaerere, cum veriſimiles et ad exponenda myſteria philoſophiae aptiſſimas iudicaret. Nihil itaque egit philoſopho indignum, et a viri boni officio abludens, ſed nec ideo nimium conſequentiis premendus eſt.

q) Ex iis philoſophiam Newtonianam exſculpſit Voltaerius, vt haberet, quod Leibnizio opponeret, inuito, vt videtur, Newtono, quem de ſyſtemate metaphyſico nunquam cogitaſſe, ſed naturalem tantum doctrinam matheſeos opera iuuare voluiſſe, idque praeclare fuiſſe exſecutum conſtat. Conf. Cl. KAHLIVS l. c.

r) Vid. Recueil T. II. p 211. vbi extat examen principiorum Mallebranchii. Controuerſiae cum Catelano ad argumentum mechanicum pertinuere.

s) Vid. ſupra p. 385. not. o)

t) l. c. p. 875.

u) l. c. p. 70.

euentus prodidit. Nam nondum humanis rebus erepto Leibnizio inter mathematicos pro eius partibus ſtetere magna nomina Gallorum, Germanorum, Italorum, inter quos Bernoullios primo fere loco ponere aequitas poſtulat, quibus calculus Leibnizianus plurimum incrementorum debet, quique alia quoque philoſophiae Leibnizianae capita, praecipue quod de viribus corporum viuis tradit, et illuſtrarunt egregie, et fortiter propugnauerunt [x]. Philoſophia autem, vel metaphyſica potius Leibniziana, auctore ſuo adhuc ſuperſtite in ſectam non abiit. Id quod praeter difficultatem et ſublimitatem eius, qua plerisque lectoribus obſcura facta eſt, ipſi quoque parenti ſuo debet, a ſpiritu ſectario, vt decet philoſophum longe alieno, qui eum proſcribendum eſſe ex ciuitate erudita prudenter ſtatuit [z]. Plurimum tamen philoſophiae Leibnizianae detulit, eamque et doctiſſimis lucubrationibus ſuam fecit, vir celeberrimus Michael Gottlieb Hanschivs. Qui cum Leibnizio innotuiſſet, eiusque amicitia atque commercio literario vti coepiſſet, occaſione hac fauentiſſima vſus eſt, vt per literas de viri illuſtris mente accurate edoceretur. Cuius rei exempla exhibent epiſtolae Leibnizii ad laudatum virum exaratae, quas vulgauit Kortholtvs [a]. Ita de vera Leibnizii mente rite eruditus lucem metaphyſicae Leibnizianae accendere aggreſſus eſt, et fatis erepto Leibnizio plura de ea commentari coepit. Enata inde anno cIↃ·IↃ CC XXII *Meditatio philoſophica de Vnione mentis et corporis ſecundum principia G. G. Leibnizii;* tum *Theoremata metaphyſica ex philoſophia Leibniziana ſelecta, de Proprietatibus quibusdam entis infiniti et finiti, mundique exiſtentis perfectione, methodo geometrica demonſtrata* [b]; tandemque G. G. Leibnizii *Principia philoſophiae more geometrico demonſtrata, cum excerptis ex epiſtolis philoſophi et ſcholiis quibusdam ex hiſtoria philoſophica, vulgata anno* cIↃ IↃ CC XXVIII [c]. Quo libro vtilem et iucundam operam vir acutus philoſophiae Leibnizianae cultoribus, eiusque hiſtoriam perquirentibus praeſtitit, cum non tantum ratiocinationum neruum oſtenderit, ſed plura quoque ex ſcriptis et epiſtolis Leibnizianis addiderit, quae obſcurius dicta illuſtrarent, interdum quoque parallelismum veteris philoſophiae, quam haud raro in partes vocauit Leibnizius, adduxerit. Vnde introductionis loco in metaphyſicam Leibnizianam adhiberi poteſt. Maiorem autem fortunam, aſt miris viciſſitudinibus expoſitam experta eſt philoſophia Leibniziana, ex quo illuſtris Halenſium philoſophus Christianvs Wolfivs, cui cum viuo Leibnizio amicitia interceſſerat, non modo methodo philoſophandi Leibniziana ſed hypotheſibus quoque ab eo excogitatis vſus eſt. Quamuis enim integrum philoſophiae ſyſtema condere Leibnizius nunquam

x) Diximus de ea re plura in Elogio illuſtris viri Ioannis Bernoullii, Dec. II. Pinacoth. ſcriptorum illuſtrium, quae, ſi ita videtur, conſuli poſſunt.

z) Vid. Epp. Vol. III. p. 97.

a) Vol. III. p. 64. ſeqq.

b) Aug. Vind. 1728. ſuffixa eſt meditatio philoſophica.

c) Lipſ. et Francof. 4. inſcripta ſunt Eugenio principi Sabaudiae.

quam in animo habuerit, contentus harmoniam mundi ex principiis quibusdam metaphyſicis deduxiſſe, vnde nouum philoſophiae ſyſtema formanti Wolfio neceſſe fuit, ipſum opus, affectum magis, quam confectum a Leibnizio aggredi, et ſibi peculiare philoſophiae genus effingere, quod per omnes philoſophiae partes eundo, iuſtum daret rerum omnium, quae ſub hominis ſcientiam cadere poſſunt, corpus: negari tamen non poteſt, hypotheſes Leibnizianas non quidem omnes, pleraſque tamen eum in philoſophiam ſuam recepiſſe, et ſeriei meditationum ſuarum, ſuo quamlibet loco, inſeruiſſe, methodo mathematicis familiari eas demonſtratum iuiſſe, et nouo lumine colluſtraſſe. Id qud metaphyſicam eius cum Leibnizianis philoſophematis comparanti erit manifeſtiſſimum [d]. Non id ita intelligi volumus, vt ſectam aliquam Leibnizianam propagaſſe virum celeberrimum dicamus: id enim affirmari eo minus poteſt, quominus ipſe Leibnizius de ſecta vnquam cogitauit, contentus ſemina quaedam philoſophiae, qualem ſibi conceperat, ſparſiſſe, ex quibus, ſi ingenium accedat ſolers et intelligens, iuſti ſyſtematis meſſis exſurgere poſſit. Praeterea vir magnus de rationali philoſophia pauca dixit, phyſicas hypotheſes ſenex ipſe abiecit in morali philoſophia fere nihil reliquit, quod ad integrum philoſophiae corpus pertineat. Vnde factum, vt, cum celeberrimus Wolfius nouam ſibi philoſophiae faciem efformaret, electis iis, quae apud philoſophos, maxime veteres [e] itemque Scholaſticos [f] veritatis notam ſuſtinere videbantur, ex principiis vniuerſalibus cohaerens aliquod doctrinae aedificium, rationalem, metaphyſicam, naturalem et moralem philoſophiae partem complexum exſtrueret. Qua ratione inter eclecticos philoſophos omnino haud infimus ei locus debetur, cum cogitandi ſentiendique et hinc eligendi libertatem recte ſibi vindicauerit [g]. Sunt etiam inter eius decreta nonnulla, quae a Leibnizianis placitis diſſentiunt, teſtemque habemus ipſum Leibnizium, in epiſtola ad Remondum ſcribentem [h]: *Wolfium placitorum ſuorum quaedam recepiſſe, pauca autem ſe de philoſophia cum eo communicaſſe, nec decretorum ſuorum alia illum cognouiſſe, quam quae literis vulgata ſint. Vidiſſe ſe nonnulla a iuuenibus eo moderante ſcripta, in quibus multa bona inſint; deprehendantur autem nonnulla, in quibus diſſentiat.* Quare omnino ipſe vir illuſtris audiendus eſt, teſtans [i], parum ſibi id curae eſſe, vtrum philoſophemata ſua cum Leibnizianis conſpirent, nam ſe ea tantum ex illius metaphyſica recepiſſe, quae concordare cum conceptibus ſuis deprehenderit. Nec ſuam, quam tanto viro deberi credat, venerationem coecam eſſe et adoran-

d) Ideo Leibnizianam philoſophiam inter fontes Wolfianae doctrinae refert Cl. LVDOVICVS in Hiſt. phil. Wolf. c. 9. §. 136. P. I. p. 123.

e) Vid. Praef. Metaphyſicae Germanicae.

f) Conf. LVDOV. l. c.

g) Vid. eius Relatio de ſcriptis propriis, c. 4. p. 123. c. 5. p. 155.

h) T. II. Recueil p. 162 conf. BVLFINGER. de Harmonia praeſtabilita §. 135. not. g p. 136.

i) In Monito de ſua philoſophandi ratione Act. Erud. 1728. Dec. art. 7.

adorantis obſequium, ſed ea ſe tantum admittere, quae cum ſyſtemate ſuo ſalua veritate cohaereant etc. Et hoc quidem ſenſu virum celeberrimum inter ſectatores Leibnizii referendum non eſſe, quilibet aequus arbiter facile concefferit. Aſt eo ipſo fatente pleraque tamen, etſi non omnia, quae in logicis et metaphyſicis Leibnizius dixit, ſua fecit [k], ſuoque ſyſtemati apte innexa atque accommodata ſeruauit, clariorem iis lucem affudit, effecitque, vt in diſceptationem deducto ipſius ſyſtemate philoſophico, totus fere orbis philoſophicus de philoſophia Leibnizio-Wolfiana diſputaret: inuitis, quod de tantis veritatis ſectatoribus recte credimus, ipſis eius auctoribus, quos ſectae ſtudium, philoſophum indecens et libertati philoſophandi inimicum non fouiſſe, nec fouere voluiſſe, merito credimus. Certe id in hiſtoria Leibnizianae philoſophiae negligendum non eſt, faſſum eſſe illuſtrem Wolfium, meditationes Leibnizianas, *de Cognitione, veritate et ideis* etc. ſibi de intellectus humani viribus et facultatibus ſollicito plurimam lucem praetuliſſe; duxiſſeque ipſum fundamenta ſemel poſita, naturali filo ad hypotheſes Leibnizianas [l], maxime de harmonia praeſtabilita. Id quod principia philoſophiae Leibnizianae et Theodiceam cum Metaphyſica Wolfiana comparanti erit manifeſtum, in qua principia cognoſcendi, nempe rationis ſufficientis et indiſcernibilium, notiones loci, motus, vacui, temporis, definitiones DEI, animae, eiusque commercii cum corpore, monadum atque elementorum mundi; leges motus et ſimilia cum Leibnizianis mire conſpirant, arctoque nexu cohaerent. Quae tamen cum integrum philoſophiae Leibnizianae corpus non efficiant, ſingularem tractationem celeberrimi viri merita in philoſophia poſtulant, qui quod Leibnizius cogitauit tantum et tentauit, mira mentis ſollertia et acumine perfecit, poliuit, auxit, nouasque meditationes exhibuit, ex quibus larga meſſis ſcriptorum enata eſt. Aſt haec recenſere omnia, licet maxime digna poſteritatis memoria, fines nobis, vt tractationis modus eſſet, poſiti et intra demortuorum philoſophorum limites concluſi non permittunt. Dedimus autem viri ſummi imaginem, vitaeque atque meritorum elogium et ſcriptorum indicem alibi [m]: plenis autem cyathis hauriendi copiam ſuppeditat Cl. LVDOVICVS [n].

Scripta Leibnizii.

§. XXXIII. Diligentiſſimus quanquam fuit Leibnizius, et laboris patientiſſimus, magna tamen opera non edidit, ſi collectiones hiſtoricas excipiamus, nempe *Scriptores hiſtoriae Brunſuicenſis* et *Codicem iuris gentium diplomaticum*, in quibus tamen deſcribendis teſte FELLERO [o], aliorum cura atque opera, vſus eſt. Pleraque, quae vulgauit, diſſertationes breuiores ſunt, Ephemeridibus literariis inſertae, aut tractationes epiſtolicae et ſchediaſmata, qualia ea ſunt, quae adoleſcens et iuuenis edidit.

k) In Praef. Logicae Germanicae.
l) Praef. prima ad Metaphyſicam Germ.
m) In Pinacotheca ſcriptorum noſtra aetate illuſtrium Dec. I. quo loco imago quoque viri celeberrimi accurate efficta exhibetur.
n) In Hiſt. philoſ. Wolfianae Lipſiae 1737. 8. duabus partibus edita.
o) loc. cit.

edidit. Horum autem omnium recenſionem dare, opus non eſſe hoc loco cenſemus, cum potiora, maxime quae ad philoſophiam nempe rationalem, metaphyſicam, naturalem, moralem, politicam pertinent, in vitae eius hiſtoria iam indicauimus. Diligenter autem in hac opera praeſtanda verſatus eſt Cl. LVDOVICVS [p], qui ſcripta Leibnizii omnia typis impreſſa ſecundum temporis ordinem accurate enarrauit, et a ſingularium obſeruationum, recenſionum, epiſtolarum, diſſertationum, tractationumque indicem cupientibus ipſe euoluendus eſt. IDEM autem, vt curioſitati lectoris faciat ſatis, de ſcriptis Leibnizii editis latentibus et affectis promiſſisque, integris quoque capitibus diſſeruit. Inter ea *Hiſtoria Brunſuicenſis* eſt, cui meliorem vitae partem addixit, aſt affecta tantum et ad annum cIↃ L perducta, cuius cauſſam in §. antecedente iam attulimus, nihil tamen in iſto catalogo deprehendimus, quod philoſophiam magnopere iuuet. Dolemus autem ſyſtema philoſophiae primae, quod paulo ante mortem delineauit, miſſum ad Cel. Sebaſtianum Kortholtum Kilonium in via periiſſe [q], cum dubium non ſit, quin natiuam faciem philoſophiae ſuae ipſe omnium veriſſime depinxerit. Meditatus etiam eſt ſcientiam de mente per geometricas demonſtrationes, ad quam multa ſe mira obſeruata habere, ad Ioannem Oldenburgium ſcripſit [r], ſed eam poſtea intermiſit, quod fatum quoque habuit promiſſa ab eo noua dynamices ſcientia; itemque ſcientia infiniti, in qua viam analyticam demonſtrare [s] cogitabat, calculum differentialem cum integrali pleniſſime expoſiturus. Immo non ſine hiſtoriae philoſophicae damno factum, vt quam *corpuſculi* κειμηλίων φιλοσοφικῶν titulo meditabatur, editionem opuſculorum philoſophicorum Ratramni, Campanellae, Valeriani Magni, Carteſii, quibus Suiſſeti *Calculatorem* additurus erat [t], perficere non potuerit. Tanta autem eruditione pollent, quae vir ſummus viuus in vulgus exire paſſus eſt, vt merito voluntas virorum doctiſſimorum laudanda ſit, qui ſchedas eius paſſim, maxime in Ephemeridibus literariis diſperſas colligere, et vno faſce comprehenſas edere in animum induxerunt. Id quod primus ſuſcepit Ioannes Georgius Eccardus, qui Leibnizio in condenda hiſtoria Brunſuicenſi operam praeſtitit, quem ſcripta eius minora ſigillatim impreſſa vno volumine recudi curaturum eſſe, promiſerunt *Acta eruditorum* et Fontenellius [v]. Aſt intercedente rerum Eccardi conuerſione diſceſſuque ad academiam Herbipolenſem, conſilium illud euanuit. Idem poſtea ſaxum voluere in ſe recepit V. C. Daniel Eberardus Baringius, qui ſcripta minora in diariis eruditis diſperſa colligere, et annotationibus aucta edere promiſit; ſed et hic Aiax in ſpongiam incubuit. Tertius ad ſimile propoſitum acceſſit Cl. LVDOVICVS [x], qui non

edita

p) l. c. c. 7. Adiectus quoque ſcriptorum Leibnizianorum index Theodiceae verſioni Germanicae, auctore Eccardo, et editioni Amſtelodamenſi a Neuuillano (Dn. de Neufville) editae, vterque accuratus ſatis haud eſt.

q) Vid. Anonymus ad Elog. Fontenellianum.

r) Extat ea epiſtola T. III. Opp. Ioannis Wallisii p. 620.

s) Conf. LVDOVIC. loc. cit. c. 11. §. 39. p. 50. et quos laudat.

t) Epp. Vol. I. p. 255. conf. FELLER. l. c. p. 24.

v) loc. cit.

x) l. c. c 5. § 262. p. 290.

tractemus, exponamusque qua ratione philoſophiam innouauerit. Monuimus autem in antecedentibus, integrum philoſophiae ſyſtema Leibnizium non condidiſſe [i], contentum, aſſertiones potiores ex principiis generalibus deduxiſſe, ex quibus iudicio ſatis inſtructo liceat integrum philoſophiae excitare aedificium. Difficile ideo eſt, philoſophiae Leibnizianae delineationem exhibere, cum nihil, quod integrum eius ambitum comprehendat, reliquerit. Maxime vero in logicis pauca quaedam ad naturam idearum pertinentia attulit, in phyſicis veteres hypotheſes de motu in abſtracto et concreto conſiderata abiecit, in morali doctrina pauciſſima nonnulla monita regulasque aliud agens diſperſit. Vna metaphyſica paulo meliori fortuna vſa, eius *Principiis Philoſophiae*, ſiue monadologia aucta eſt, theologiam naturalem in *Cauſſa DEI aſſerta*, non tamen totam explicuit, in *Theodicea* autem haec omnia ſparſim attulit. Vnde operae pretium eſſet, ex ſcriptis viri ſummi philoſophicis ea colligere, et ordine ſyſtematico exponere, quae illuſtri philoſopho placuere. Quod ſaxum neminem hactenus voluiſſe merito miramur. Nam eos, qui Wolfianas philoſophiae inſtitutiones pro Leibnizianis habent, falli in antecedentibus demonſtrauimus. Quae vero Cel. Hanſchius expoſuit ſupra memorata ſolam metaphyſicam partem comprehendunt: nec ea, quae nos olim de placitis Leibnizianis adduximus [k], plenam opinionum eius atque aſſertionum hiſtoriam explicant. Vnde merito optamus, vt, qui iuſtum philoſophiae Leibnizianae ſyntagma ex ſcriptis celeberrimi philoſophi congeſtum meditatur, Cl. LVDOVICVS [l], laudatiſſimum inſtitutum perficiendi occaſionem et circumſtantias fauentes nanciſcatur. Nos quo minus hoc onus humeris noſtris imponamus, ipſa inſtituti ratio prohibet, quae et iſtam prolixitatem refugit, et ipſa potiſſimum verba et philoſophemata philoſophorum celebrium, eo, quo ipſi propoſuerunt, ordine, adducere poſtulat. Sequemur ergo methodum hactenus adhibitam, et quae de rationali philoſophia in meditationibus *de Cognitione, ideis et veritate* diſſeruit Leibnizius, primo enarrabimus, hisque ipſa viri ſummi *Principia philoſophica*, et quae in *Cauſſa DEI* philoſophatus eſt, ſubiungemus; ſpeciminis moralis loco autem ex praefatione *Codicis iuris gentium* ea explicabimus, quibus doctrinae moralis aedificium inaedificandum eſſe ſtatuebat. Addemus autem ὡς ἐν παρόδῳ, quae paſſim monuerunt viri docti, vt hoc pacto aliquam, ſi non plenam, philoſophiae Leibnizianae nanciſcamur notitiam.

Logicae meditationes Leibnizii.

§. XXXVI. Meditationes rationales Leibnizii hae ſunt:

I. Cognitio eſt vel obſcura vel clara, et clara rurſus vel confuſa vel diſtincta,

i) Diſerte id teſtatur Leibnizius in Ep. ad Remondum Recueil T. II. p. 161. Verum eſt Theodiceam meam non ſufficere ad exhibendum integrum ſyſtematis mei aedificium; non tamen multa deerunt, ſi iungantur ea, quae in Ephemeridibus literariis, Lipſienſi, Pariſienſi, P. Baylii et Baſnagii dixi, ſaltem, quoad principia.

k) In Germanic. Hiſt. phil. opere T. VII. p. 460, ſeqq. Conf. LVDOV. l. c. cult. §. 621. p. 425.

l) l. c. P. I. c. 1, §. 8.

ſtincta, et diſtincta vel inadaequata vel adaequata, item vel ſymbolica vel intuitiua, et quidem ſi ſimul adaequata et intuitiua ſit, perfectiſſima eſt.

II. Obſcura eſt notio, quae non ſufficit ad rem repraeſentatam agnoſcendam.

III. Clara cognitio eſt, cum habeo vnde rem repraeſentatam agnoſcere poſſim, eaque rurſus eſt vel confuſa vel diſtincta.

IV. Confuſa eſt, cum non poſſum notas ad rem ab aliis diſcernendam ſufficientes ſeparatim enumerare, licet res illa tales notas atque requiſita reuera habeat, in quae notio eius reſolui poſſit.

V. Ita colores, odores, ſapores aliaque peculiaria ſenſuum obiecta ſatis clare quidem agnoſcimus, et a ſe inuicem diſcernimus, ſed ſimplici ſenſuum teſtimonio, non vero notis enuntiabilibus: licet certum ſit, notiones harum qualitatum compoſitas eſſe, et reſolui poſſe, quippe cum cauſſas ſuas habeant.

VI. Diſtincta notio eſt, quae fit per notas et examina ſufficientia ad rem ab aliis omnibus corporibus ſimilibus diſcernendam: tales habere ſolemus circa notiones pluribus ſenſibus communes, circa multos affectus animi, verbo circa omnia quorum habemus definitionem nominalem, quae nihil aliud eſt, quam enumeratio notarum ſufficientium.

VII. Datur tamen et cognitio diſtincta notionis indefinibilis, quando ea eſt primitiua, ſiue nota ſui ipſius, hoc eſt, cum eſt irreſolubilis ac non niſi per ſe intelligitur, atque adeo caret requiſitis.

VIII. In notionibus autem compoſitis, quae rurſus notae ſingulae componentes interdum clare quidem, ſed tamen confuſe cognitae ſunt, hinc talis cognitio licet diſtincta ſit, inadaequata eſt tamen.

IX. Cum vero id omne quod notitiam diſtinctam ingreditur, rurſus diſtincte cognitum eſt, ſeu cum analyſis ad finem vsque producta habetur, cognitio eſt adaequata. Diſcedit in his notionum idearumue definitionibus et diſtinctionibus a Carteſianis et Lockio Leibnizius, cuius ad illius librum de intellectu humano obſeruationes [m] heic merentur conferri.

X. Plerumque non totam ſimul naturam rei intuemur, ſed rerum loco ſignis vtimur, quorum explicationem in praeſenti aliqua cogitatione compendii cauſſa ſolemus praetermittere, ſcientes aut credentes, nos eam habere in poteſtate; talis vocari poteſt cogitatio coeca vel ſymbolica.

XI. Cum notio valde compoſita eſt, non poſſumus omnes ingredientes eam notiones ſimul cogitare.

XII. Vbi tamen hoc licet, vel ſaltem quantum licet cognitio oritur intuitiua.

XIII. Notionis diſtinctae primitiuae non alia datur cognitio, quam intuitiua, vt compoſitarum plerarumque cogitatio non niſi ſymbolica eſt.

XIV. Eo-

m) Dictum de iis ſupra. Extant Recueil T. II. p. 143. ſeq. et Vol. IV. Epp. p. 509. ſeqq.

XIV. Eorum, quae diſtincte cognoſcimus, ideas non percipimus, niſi quatenus cogitatione intuitiua vtimur. Et ſane contingit, vt nos ſaepe falſo credamus habere in animo ideas rerum, cum falſo ſupponimus aliquos terminos, quibus vtimur, iam a nobis fuiſſe explicatos.

XV. Saepe vocabula vtcunque intelligimus, aut nos antea intellexiſſe meminimus, quia tamen hac cogitatione coeca contenti ſumus, et reſolutionem notionum non ſatis proſequimur, fit vt lateat nos contradictio, quam forte notio compoſita inuoluit.

XVI. Ex his fluit diſcrimen inter definitionem nominalem et realem. Definitio nominalis eſt, quae notas tantum rei ab aliis diſcernendae continet; realis, ex qua conſtat rem eſſe poſſibilem. Eſt itaque definitionis realitas non arbitraria, quod volebat Hobbius, nec quaelibet notiones inter ſe poſſunt coniungi.

XVII. Definitiones nominales non ſufficiunt ad perfectam ſcientiam, niſi quando aliunde conſtat, rem definitam eſſe poſſibilem.

XVIII. Idea vera eſt, cum notio eſt poſſibilis, falſa cum contradictionem inuoluit.

XIX. Poſſibilitatem rei vel a priori cognoſcimus vel a poſteriori.

XX. A priori poſſibilitatem cognoſcimus, cum notionem reſoluimus in ſua requiſita, ſeu in alias notiones cognitae poſſibilitatis, nihilque in illis incompatibile eſſe ſcimus.

XXI. Fit id inter alia, cum intelligimus modum, quo res poſſit produci: vnde prae ceteris vtiles ſunt definitiones cauſſales.

XXII. A poſteriori poſſibilitatem cognoſcimus, cum rem actu exiſtere experimur, quod enim actu exiſtit vel extitit, id vtique poſſibile eſt.

XXIII. Quandocunque habetur cognitio adaequata, habetur et cognitio poſſibilitatis a priori; perducta enim analyſi ad finem, ſi nulla apparet contradictio, vtique notio poſſibilis eſt.

XXIV. Cauendum ne quis abutatur iactato principio: quicquid clare et diſtincte de re aliqua percipio, id eſt verum, ſeu de ea enuntiabile. Saepe enim clara et diſtincta videntur hominibus temere iudicantibus, quae obſcura et confuſa ſunt. Inutile igitur axioma eſt, niſi adducta clari et diſtincti criteria adhibeantur, et niſi conſtet de veritate idearum.

XXV. Non contemnenda veritatis enuntiationum criteria ſunt regulae communis logicae, quibus et geometrae vtuntur, vt ſcilicet nihil admittatur pro certo; niſi accurata experientia vel firma demonſtratione probatum.

XXVI. Firma autem demonſtratio eſt, quae praeſcriptam a logica formam ſeruat; non quaſi ſemper ordinatis ſcholarum more ſyllogiſmis opus ſit, ſed ita ſaltem, vt argumentatio concludat vi formae.

XXVII. Itaque nec praetermittenda eſt aliqua praemiſſa neceſſaria, et omnes praetermiſſae iam ante vel demonſtratae eſſe debent, vel ſaltem inſtar hypotheſeos aſſumtae, quo caſu et concluſio hypothetica eſt.

XXVIII.

XXVIII. Commendanda ideo eſt ingenioſiſſimi Paſcalii regula, definiendos eſſe omnes terminos parumper obſcuros, et comprobandas omnes veritates parumper dubias. Quod quomodo faciendum ſit, ex attenta eorum, quae dicta ſunt, conſideratione conſtare poteſt [n].

XXIX. Omnia nos videre in Deo, vetus eſt ſententia, et ſi ſano ſenſu intelligatur, non omnino ſpernenda.

XXX. Etſi omnia in Deo videremus, neceſſe tamen eſſet, vt habeamus ideas proprias, id eſt non quaſi icunculas quasdam, ſed affectiones ſiue modificationes mentis noſtrae, reſpondentes ad id ipſum, quod in Deo perciperemus.

XXXI. Vtique aliis atque aliis cogitationibus ſubeuntibus aliqua in mente noſtra mutatio fit: rerum vero actu non cogitatarum ideae ſunt in mente noſtra, vt figura Herculis in rudi marmore.

XXXII. At in Deo non tantum neceſſe eſt actu eſſe ideam extenſionis abſolutae atque infinitae, ſed et cuiusque figurae, quae nihil aliud eſt quam extenſionis abſolutae modificatio. Tangunt haec controuerſiam Mallebranchii de origine idearum, cuius infra hiſtoriam enarrabimus. Pluribus id agit, notionesque Carteſianas Mallebranchii ſuis vel emendare vel refellere contendit in examine principiorum Mallebranchii, quod cum his comparandum eſt. Multa enim eo loco habet, quae dicta illuſtrant et amplificant.

XXXIII. Cum colores aut odores percipimus, vtique nullam aliam habemus, quam figurarum et motuum, perceptionem, ſed tam multiplicium et exiguorum, vt mens noſtra ſingulis diſtincte conſiderandis in hoc praeſenti ſuo ſtatu non ſufficiat, et proinde non animaduertat perceptionem ſuam ex ſolis figurarum et motuum minutiſſimorum perceptionibus compoſitam eſſe. Hactenus de ideis Leibnizius, qui principia ratiocinationis et cognitionis quoque in monadologia tetigit [o]. Hanc itaque, quam principia philoſophiae exhibere Leibnizius contendit, iam porro audiemus, mittemus autem in compendium, et, quae probandae aſſertionis cauſſa attulit, more noſtro omittemus, cum ea ſcire deſiderantibus principia haec philoſophiae vbique inuenire liceat.

§. XXXVII. Ita vero de elementis rerum, et quae illa conſequuntur, Leibnizius ſtatuit: *Metaphyſica Leibnizii.*

I. Monas non eſt, niſi ſubſtantia ſimplex, quae in compoſita ingreditur. Simplex dicitur quia partibus caret.

II. Ne-

n) Recueil T. II. p. 218. ſeqq.

o) Prima monadologiae ſemina ſparſit LEIBNIZIVS in Theodicea, ſed pleniora dedit lingua Gallica in Europa erudita. Latine comparuere in A. E. T.VII. Suppl. S. XI. p. 500. ſeqq. Recuſa dedit cum annotationibus Cl. CREILINGIVS, geometrice demonſtrauit HANSCHIVS vt ſupra dictum. Hiſtoriam autem quomodo ad hanc hypotheſin delatus ſit, ipſe recitat LEIBNIZIVS in Ep. ad Remondum Recueil T. II. p. 133 vbi ad Platonis, Academiae mediae et Scepticorum conſenſum prouocat.

II. Necesse autem est, dari substantias simplices, quia dantur composita, neque enim compositum est, nisi aggregatum simplicium. Primam fere rationem, cur ad monadas rerum omnium principia atque elementa retulerit Leibnizius, istis thesibus affert, nempe quia composita, necesse est, constare ex partibus simplicibus, ex quibus aggregatis omnia composita exsurgunt. Sine his enim principiis simplicibus nihil reale inesse rebus compositis statuit. Hinc substantias simplices, ex quarum aggregato corporeae massae exsurgunt, necessario admittendas esse contendit, sine quibus, velut veris elementis res esse nequeant [p]. Reliqua enim, quae in natura occurrunt, sola esse phaenomena, quae inde resultent, conclusit. Haec elementa naturae monades appellare iussit virum insigniter doctum et natura rei et veterum auctoritas. Quemadmodum enim monas, id est, vnitas, fons est et origo numeri, omneinque vim et potestatem eius complectitur, qui nihil aliud est nisi aggregatum vnitatum; ita et elementa ista atque principia prima et simplicissima res omnes, quae ex illorum aggregatione componuntur, constituunt. Notum autem ex iis, quae *Tomo primo* de philosophia Pythagorica diximus [q], monadas in huius iam sectae doctrina principia rerum absoluisse. Sunt quoque in monadibus Pythagorae complura, quae cum monadibus Leibnizianis conspirant; nominis ratio, quae ἀπὸ τῦ μένειν fluit, qua idem significat, quod substantiam, nempe rem, quae semper stet, et in eadem ratione maneat, itemque multitudini opponatur: origo rerum ex monadibus deriuata; admissae monades velut vera elementa naturae, et principia rerum, et similia. Ast confusas notiones saepenumero in describendis monadibus sequebantur Pythagorei, vnde ipsam quoque materiam monada vocare non dubitarunt, vt suo loco probatum [r], non solas substantias intellectuales: immo totum quoque chaoticum monadis rationem habere, epitheta monadi tributa produnt. Quae omnia cum vnitatum, siue elementorum, naturae repugnent, recte a philosopho reiecta sunt: qui licet nonnulla ex monadologia Pythagorica accepisset, vt tamen erat ingenio acutissimo, ista voce tantum ad designanda rerum principia prima, simplicia atque elementa naturae vsus est. Conuenire autem monadas suas cum monadibus Pythagoricis, et ideis Platonis, quae coincidunt, ipse vir illustris fassus est, scribens ad Hanschium [s]: *Pulcherrima sunt multa Platonis dogmata, obiectum sapientiae esse τὰ ὄντως ὄντα, substantias nempe simplices, quae a me monades appellantur, et semel existentes semper perstant* [t]. Verum et aliis veteris philosophiae Graecae vocabulis ad has substantias simplices siue elementa rerum designanda Leibnizius vsus est. Vocat enim eas πρῶτα δεκτικὰ τῆς ζωῆς [u], quod primario

p) Vid. Ep. ad Bierlingium Vol. IV. p. 49. vbi monadologiam breui compendio enarrat.
q) p. 1049. seqq.
r) p. 1078.
s) Vol. III. Epp. p. 65.

t) Inter recentiores Iordanum Brunum monades in explicanda natura rerum adhibuisse, ex c. 1. huius partis constat. Fecisse autem id sensu Leibniziano infra probabimus.
u) loc. cit.

rio vitam ſenſumque illis et actionis vim ineſſe contenderet. Sed et atomos vocauit, aſt ſenſu a Democriti et Epicuri decretis valde diuerſo [x]. Atomos enim Democriteas et Epicureas principio rationis ſufficientis contrarias eſſe arbitrabatur [z]; eo quod duritiem naturalem et primitiuam, quae ipſis inſit, ſupponant, cuius ſufficiens ratio dari nequeat. Vnde eas quoque ab Hartſoeckero aſſertas reiecit [a]. Monades itaque atomos vocando, non atomos molis intelligendas eſſe monet [b], ſed ſubſtantiae, id eſt vnitates reales, et partibus, quibus atomi Epicuri non carent, deſtitutas, quae fontes exiſtant actionum, ſintque prima et abſoluta principia ex quibus res componantur, et in quae velut vltima elementa ſubſtantiata reſoluantur. Sed et punctis mathematicis aſſimilauit, puncta metaphyſica appellans et formas ſubſtantiales dixit, quarum conſiſtat natura in vi actiua, perceptionis et appetitus participe; qua ratione obſcuram Ariſtotelis denominationem entelechiae primae intelligendam eſſe, contendit: eiusque veram ſignificationem ſe detexiſſe ſcripſit ad PELLISSONIVM [c].

III. Vbi non dantur partes, ibi nec extenſio, nec figura, nec diuiſibilitas locum habet. Atque monades iſtae ſunt verae atomi naturae, et vt verbo dicam, elementa rerum.

IV. Neque etiam in iis metuenda eſt diſſolutio, nec vllus concipi poteſt modus, quo ſubſtantia ſimplex naturaliter interire poteſt.

V. Ex eadem ratione non datur modus, quo ſubſtantia ſimplex naturaliter oriri poteſt, quoniam non aliter niſi per compoſitionem formari poſſet.

VI. Poſſunt itaque monades non oriri niſi in inſtanti, id eſt per creationem, nec finiri, niſi per annihilationem.

VII. Nullo modo explicari poteſt, quomodo monas alterari aut in ſuo interiori mutari queat per creaturam quandam aliam. Neque enim ſubſtantia neque accidens in monadem quae partium mutationem non habet, forinſecus intrare poteſt.

VIII. Opus eſt tamen, vt monades habeant aliquas qualitates, alias nec entia forent.

IX. Immo opus eſt, vt monas quaelibet differat ab alia quacunque. Neque enim vnquam dantur in natura duo entia, quorum vnum ex aſſe conuenit cum altero, et vbi impoſſibile ſit, quandam reperire differentiam internam aut in denominatione interna fundatam. Ratio quam affert, illuſtris philoſophus, appellata ab eo eſt principium identitatis indiſcernibilium, quam et rationi eſſe conformem contendebat, et experientiam te-

x) Vid. Theſ. III. HANSCH. Theor. VII. p. 69.

z) IDEM. l. c. putabat Leibnizius, etſi exiſtentia atomi molis non eſſet contra diuinam potentiam, fore tamen contra diuinam ſapientiam: non enim dari rationem ſufficientem Deum determinantem ad ſubdiuidendum hoc, non vero illud.

a) Vol. IV. Epp. p. 376. ſeqq.

b) Recueil. T. II. p. 365. ſeq. Journ. des Savans 1695. p. 453 ſeq.

c) p. m. 326.

ſtem habere affirmabat [d], quamque neglectam fuiſſe vna cum principio rationis ſufficientis dolebat, eo quod longe meliorem et ſaniorem metaphyſices faciem inducere videbat. Hoc potiſſimum principio vſus, atomorum molis inanitatem demonſtrare aggreſſus eſt. Neque tamen nouum hoc axioma eſt, ſed dudum, teſte CICERONE [e] a Stoicis aſſertum: *Dicis*, ita ille, *nihil eſſe idem*, *quod ſit aliud*, *Stoicum eſt quidem*, *nec admodum credibile*, *nullum eſſe pilum omnibus rebus talem*, *qualis ſit pilus alius*, *nullum granum.* Recentiori autem aetate IORDANVS BRVNVS, cuius plura cum monadologia Leibniziana conſpirant, ſatis luculenter [f]: *Neque eſt poſſibile in ſpecie vlla*, *duo omnino concordantia vel aequalia indiuidua comperire*, *duos*, *inquam hic*, *dies*, *circuitus*, *annos aequales atque ſimiles non ſolum pro habitudine ad alia*, *ſed vel etiam abſolute potentia in phyſica referre.* Vnde inter theoremata de minimo hoc quoque aſſertum iuit: *Duas figuras vel lineas in materia omnino aequales offendere*, *vel bis eandem repetere impoſſibile eſſe.* Quod etiam valde ſubtiliter rationibus geometricis munit. Falluntur itaque [g], qui hoc principium, ſi non tactum receptum tamen et demonſtratum primo atque in philoſophiae vſum translatum Leibnizio tribuunt. Cui tamen haec concedenda eſt gloria, quod primus fere ad demonſtrandas veritates metaphyſicas eo principio vſus ſit. Vix autem axioma hoc Clarckio oppoſuerat Leibnizius, cum is contradictionem deprehendiſſe ſibi videretur [h], eo quod ipſi ſupponenti res duas inter ſe aequales, reuera duas eſſe, non eandem, id Leibnizius conceſſerit, et tamen contenderit, vnam rem fore duobus nominibus inſignitam. Ad quae reſpondere Leibnizius morte praeuentus non potuit, eius autem partes ſuſtinuit Cl. THVMMIGIVS [i]: receperunt autem theſin poſt illuſtrem WOLFIVM [k], et HANSCHIVM [l], qui rationibus eam metaphyſicis confirmauit, etiam alii, qui cetera Leibnizianam philoſophiam non in omnibus probarunt. Vnde acute nuper cel. SAM. CHRISTIANVS HOLLMANNVS [m] monuit: *Etſi demonſtrari nequeat*, *impoſſibile eſſe*, *plures res ſingulares ita in ſingulis ſuis determinationibus conuenire inter ſe poſſe*, *vt nulla amplius rei*, *quam ſolo numero*, *inter ſe differant; imprimis ſi a determinatione loci*, *ſeu ſpatii modique coëxiſtendi cum aliis rebus ſingularibus*, *vere exiſtentibus hic abſtrahatur: experientia tamen conſtare*, *adeo infinitam fere eſſe*, *rerum exiſtentium*, *imprimis materialium et corporearum varietatem*, *vt ne duas quidem res ſingulares eiusdem ſpeciei*, *deprehendere liceat*, *quarum determinationes omnes eodem modo vtrobique ſe habeant*, *et ſi vel maxime omnes eodem modo ſe habere*,

d) Recueil T. I. p. 50. 94. 95. 418 HANSCH. l. c. Theor. XIX. p. 80. BVLFINGER. Dilucid. philoſ. p 87.
e) Qu. Acad. L. II.
f) De Minimo p. 71.
g) LVDOVICVS l. c. c. 2. §. 460. p. 357.
h) l. c. p. 156.
i) In Reſp. ad Ep. V. Clarckii.
k) Metaphyſ. germ. §. 587. p. 361.
l) l. c. p. 81.
m) Metaph. §. 255. T. I. Syſt. phil. p 845.

re, vellemus ſupponere, vel ſolo tamen loco coëxiſtendique modo ſemper adhuc inter ſe differre. Duasque ergo pluresque res ſolo numero inter ſe differentes, non dari, neque ſi loci intuitu ſimul ſpectentur, dari poſſe. Idem a poſteriori quoque et experientia duce probatum iuit cel. HAMBERGERVS [n]. Sed redeundum in viam.

X. Omne ens creatum eſt mutationi obnoxium, et conſequenter etiam monas creata, eſtque in vnaquaque mutatio continua.

XI. Sequitur ex hactenus dictis, mutationes naturales monadum a principio interno proficiſci, propterea quod cauſſa externa in eius interius influere nequit. Et generaliter affirmare licet, vim non eſſe, niſi principium mutationum.

XII. Opus etiam eſt, vt praeter principium mutationum detur quoddam ſchema eius, quod mutatur, quod efficit, vt ita dicam, ſpecificationem ac varietatem ſubſtantiarum ſimplicium.

XIII. Inuoluere illud debet multitudinem in vnitate aut ſimplici. Omnis enim mutatio naturalis cum per gradus fiat, aliquid mutatur, et aliquid remanet, conſequenter in ſubſtantia ſimplici datur quaedam pluralitas affectionum ac relationum, quamuis partibus careat.

XIV. Status tranſiens, qui inuoluit ac repraeſentat multitudinem in vnitate ſeu ſubſtantia ſimplici, non eſt, niſi iſtud quod perceptionem appellamus, quam probe diſtinguere debemus ab apperceptione ſeu conſcientia. Nodus hic praecipuus eſt, quem inſolubilem eſſe viri docti, non illi modo, qui Leibnizianam metaphyſicam oppugnarunt, ſed illi quoque, qui cetera illi ſubſcripſerunt, faſſi ſunt. Et Leibnizius quidem adeo huic aſſerto primario fidebat, vt Carteſianos reprehenderet, quod ex neglecta perceptione, cuius nobis non ſumus conſcii, ſolos ſpiritus eſſe monades, nec dari animas brutorum, nec alias entelechias crediderint, immo ingenia peruerſa in opinione de mortalitate animarum confirmauerint. Cum autem perceptionem monadibus ſine appetitu tribuere non poſſet, vt ex theſi ſequenti conſtat, perceptionem autem per mechanicas rationes explicare impoſſibile eſſet, neceſſarium erat, eas dicere automata incorporea, quae cum perceptionem et appetitum habent, animae nomen ſuſtinere poſſint, a quibus animae brutorum hominumque ipſiusque DEI gradu tantum et perfectione, diſtent. Aſt id incomprehenſibile viris eruditis paſſim viſum eſt, certe ipſe illuſtris WOLFIVS, cum metaphyſicam conderet, faſſus eſt [o], dubitare ſe hactenus, vtrum iſta monadum perceptio admittenda ſit, vnde ſola elementa rerum ſimplicia, neglectis monadibus Leibnizianis ſufficere putauit. Non excitabimus obiectiones virorum doctorum, quibus ob hoc-

n) Elem. phyſic. §. 209.
o) §. 598. et P. II. p. 368. Idem faciunt Cl. KAHLE adu. Voltaerium p. 134. ENGELHARD in not. ad ANDALAE Diſput. de Monadibus p. 19.

aſſertum monadum hypotheſin preſſerunt [p], tantam enim prolixitatem inſtitutum noſtrum non patitur, ſed conſuli eos iubemus, qui Leibnizii monades oppugnarunt, quorum allegandorum otium nobis fecit Cl. LVDOVICI induſtria [q]; id vnum notamus, viſum fuiſſe illis, qui elementa rerum materialium ſimplicia concedunt [r], confudiſſe virum ſummum immateriale cum ſimplici, adeoque perperam illius attributum huic tribuiſſe: cum non repugnet ſimplex eſſe, et tamen materiae, quae ex iſtis ſimplicibus componitur, affectiones habere. Ceterum ipſe HANSCHIVS [s], qui tamen Leibnizianam monadum perceptionem demonſtrare geometrice voluit, faſſus eſt, viros harum rerum quam maxime intelligentes, et quorum induſtria hactenus in euoluendis principiis Leibnizianis ſumma cum laude verſata ſit, de huius theorematis veritate determinare non audere, licet concedant, eſſe in monadibus repraeſentationem multitudinis externae: nec ipſis certum videri, vtrum repraeſentatio haec in monadibus nudis inferat identitatem ſtatus illarum monadum cum ſtatu animae noſtrae in ſtupore, lethargo et profundo ſomno: et annon in monadibus nudis poſſit concipi vis perdurans, nec perceptiua tamen, cuius mutationes non inferant multitudinem partium, ſed graduum et relationum externarum tantum, et tamen a perceptione proprie ſic dicta, obſcura etiam et cum nullo actu reflexo coniuncta, differant eſſentialiter?

XV. Actio principii interni, qua fit mutatio ſeu tranſitus ab vna perceptione ad alteram, appetitus appellari poteſt. Verum equidem eſt, quod appetitus non ſemper prorſus peruenire poſſit ad omnem perceptionem ad quam tendit, ſemper tamen aliquid eius obtinet, atque ad nouas perceptiones venit.

XVI. Negari tamen nequit perceptionem, et quod inde pendet, per rationes mechanicas explicari non poſſe, hoc eſt, per figuras et motum, quia partibus ſe mutuo impellentibus carent. Non itaque in ſubſtantia ſimplici reperietur aliud, hoc eſt, praeter perceptiones earumque mutationes in ea nihil datur. Atque in hoc conſiſtere debent omnes actiones internae ſubſtantiarum ſimplicium.

XVII. Nomen entelechiae imponi poſſet omnibus ſubſtantiis ſimplicibus ſeu monadibus creatis, habent enim in ſe certam quandam perfectionem, τὸ ἐντελὲς, datur quaedam in iis ſufficientia, αὐτάρκεια, vi cuius actionum ſuarum internarum fontes ſunt, quaſi automata incorporea [t].

XVIII.

p) Newtonianorum obiectiones explicat VOLTAIRE Comp. Met. Leibniz. et Newtonianae c. 7. Carteſianorum ANDALA Diſſ. cit. Anti-Wolfianorum LANGIVS in Idea analytica ſyſtematis metaphyſici Wolfiani c. 1. p. 71. ſeqq. nulli ſectae addictorum; WACHTERVS in Harmonia recentiorum philoſophorum ſecum non concordante, c. 3. ſeqq. p. 14. ſeqq.

q) l. c. P. II. c. 23 §. 463. ſeqq. p. 359. ſeqq.

r) Vid. cel. HOLLMANN. Theol. nat. c. 1. §. 7. p. 65.

s) Theor. XXVII. p. 86.

t) Conf. Leibniziana p. 113. et Schediaſma de Notione ſubſtantiae Act. Er. 1694. p. 110. 1695. p. 145. 1698. p. 427. vbi contra Sturmium diſputat. Notionem hanc ſubſtantiae euertere aggreſſi ſunt, quotquot monadologiam oppugnarunt, maxime Carteſiani et Newtoniani, tum et Cl. CROVSAZIVS in Prael. de phyſicae orig. conf. Bibl. anc. et mod. T. XXIV. P. I. art. 10.

XVIII. Quod ſi animam appellare lubet, quicquid perceptionem et appetitum habet in ſenſu generali, omnes ſubſtantiae ſimplices aut monades creatae dici poſſent animae u). Enimuero cum apperceptio aliquid amplius importet, quam ſimplicem quandam perceptionem: conſultius eſt, vt nomen generale monadum et entelechiarum ſufficiat ſubſtantiis ſimplicibus, quae ſimplici perceptione gaudent x), et animae appellentur, quarum perceptio eſt magis diſtincta et cum memoria coniuncta.

XIX. In deliquio aut ſtupore, et ſomno profundo anima quoad ſenſum non differt a ſimplici monade, ſed non caret tunc omni perceptione.

XX. Quando nempe ingens adeſt exiguarum perceptionum multitudo, vbi nihil diſtincti occurrit, mens ſtupet. Iſtiusmodi ſtatum ad tempus animalibus mors conciliare valet.

XXI. Quemadmodum omnis praeſens ſubſtantiae ſimplicis ſtatus naturaliter ex praecedente conſequitur, ita vt praeſens ſit grauidus futuro;

XXII. Ita quoque cum euigilantes ab iſto ſtupore perceptionum noſtrarum conſcii ſimus, neceſſe eſt, vt aliquas immediate ante habuerimus, quamuis earum conſcii non fuerimus. Etenim perceptio naturaliter non oritur, niſi ex alia perceptione, quemadmodum motus naturaliter non oritur, niſi ex motu.

XXIII. Apparet inde, nos quando nihil diſtincti in noſtris perceptionibus habemus, in perpetuo fore ſtupore. Atque is monadarum nudarum ſtatus eſt.

XXIV. Videmus etiam, naturam dediſſe animantibus perceptiones ſublimes, dum iis organa conceſſit, quae complures radios luminis, aut complures vndulationes aëris colligunt, vt per vnionem fiant efficaces. Simile quid in odore, ſapore, et tactu etc. occurrit.

XXV. Memoria ſpeciem conſecutionis ſuppeditat animabus, quae rationem imitatur, ſed ab ea diſtingui debet. Videmus ideo animantia, dum percipiunt obiectum, quod ipſa ferit, et cuius ſimilem perceptionem antea habuere, per repraeſentationem memoriae exſpectare, quod eidem in perceptione praecedente iungebatur, et ad ſenſationes ferri ſimiles iis, quas tunc habuerant.

XXVI.

u) Non noua haec eſt hypotheſis, ſed et Platonicis nonnullis et Cabbaliſtis omnibus familiaris, qui omnem ſubſtantiam eſſe ſpiritualem i. e. animam, materiam tantum phaenomenon putant. Conf. Cl. WACHTER. l. c. p. 19. ſeqq. vbi tamen materiam ex mente Platonis talem dici poſſe non comprehendimus.

x) Conferri meretur cum his aſſertionibus Leibnizianis ſyſtema Campanellae de ſenſu rerum, ſupra c. 5. enarratum. Legiſſe Campanellae libros Leibnizium ex Vol. I. epp. p. 139. 255. et Leibnizianis p. 162. conſtat, vtrum autem perceptionem monadum a Campanella habuerit, dicere non habemus. Sufficiebat enim acutiſſimo viro harmonia regnorum DEI ſuppoſita, vt concluderet repraeſentationem quandam mundi in monadibus eſſe neceſſariam, conf. Cl. KAHLIVS adu. Voltaerium c. 8 p. 135. Ceterum iucundum hoc loco erit obſeruare, etiam GASSENDVM a perceptione rerum omnium aſſerenda non fuiſſe remotum. Quamuis enim humanam iis cognitionem recte denegari contendat, contendit tamen, propriam qua opera ſua peragant, quae homo nec norit nec poſſit moliri illis denegari non poſſe. Phyſ. S. 1. L. IV. c. 1. T. I. Opp. p. 286.

XXVI. Imaginatio fortis, quae ipſos ferit ac mouet, vel a magnitudine vel a multitudine perceptionum praecedentium proficiſcitur. Interdum enim idem eſt impreſſionis fortis, vno ictu factae, effectus, qui diuturni habitus aut perceptionum mediocrium, ſaepius repetitarum.

XXVII. Homines beſtiarum inſtar agunt, quatenus conſecutiones perceptionum, quas habent, non niſi a principio memoriae pendent, et inſtar medicorum empiricorum, qui ſimplici praxi absque theoria vtuntur.

XXVIII. Enimuero cognitio veritatum neceſſariarum et aeternarum eſt id, quod nos ab animantibus ſimplicibus diſtinguit, et rationis atque ſcientiarum compotes reddit, dum nos ad cognitionem noſtri atque DEI eleuat. Atque hoc eſt iſtud, quod in nobis anima rationalis ſiue ſpiritus appellatur [y].

XXIX. Cognitioni veritatum neceſſariarum et earum abſtractionibus acceptum referri debet, quod ad actus reflexos eleuati ſimus, quorum vi iſtud cogitamus, quod Ego, appellatur, et hoc vel iſtud in nobis eſſe conſideramus. Et inde etiam eſt, quod noſmet ipſos cogitantes de ente, de ſubſtantia cum ſimplici tum compoſita, de immateriali et ipſo DEO cogitemus, dum concipimus, quod in nobis limitatum eſt, in ipſo ſine limitibus exiſtere. Atque hi actus reflexi praecipua largiuntur obiecta ratiociniorum noſtrorum.

XXX. Ratiocinia noſtra duobus magnis principiis ſuperſtructa ſunt. Vnum eſt principium contradictionis, vi cuius falſum iudicamus, quod contradictionem inuoluit, et verum, quod falſo opponitur, vel contradicit.

XXXI. Alterum eſt principium rationis ſufficientis, vi cuius conſideramus, nullum factum reperiri poſſe verum, aut veram exiſtere aliquam enuntiationem, niſi adſit ratio ſufficiens, cur potius ita ſit, quam aliter, quamuis rationes iſtae ſaepiſſime nobis incognitae eſſe queant. Celeberrimum hoc principium rationis ſufficientis factum eſt in orbe philoſophico, quam primum reſuſcitatum et quaſi vita donatum ex ingenio Leibniziano prodiit. Quod non ignotum fuiſſe Sinenſibus, qui ita virtutum praecepta naturae humanae inaedificauerint, vt ratio inde ſufficiens earum conſtaret, contendit ill. WOLFIVS [z]. Nos certiori iure ad omnium gentilium philoſophorum, maxime Graecorum, principia philoſophica prouocari poſſe putamus, quae axiomati huic inaedificata ſunt, quaerendam omnium rerum rationem ſufficientem, cur ſint magis, quam non ſint. Hoc enim axioma illud: ex nihilo nihil fit, progenuit, cum facile intel-

y) Etiam hae theſes cum c. 20. et 21. CAMPANELLAE de Senſu rerum poſſunt comparari, aſt eas Campanellae aſſertiones olim reiiciebat LEIBNIZIVS vid. Diſſ. de Ariſtot. recentioribus conciliabili §. 12. p. 139. Tunc negabat, dari ens, quod neque extenſionis neque cogitationis ſit capax: agnoſcebatque in formis ſubſtantialibus eſſe appetitum et inſtinctum ſecundum Ariſtotelicos.

z) In Or. de Philoſophia Sinenſium.

intelligerent, ſi nulla ratio ſit, cur aliquid exiſtat, nihil quoque fieri atque exiſtere poſſe. Quod principium omnis aetatis gentisque philoſophos tenuiſſe, alio loco indubitatis teſtimoniis probauimus [a]. Nec obſtat, quod obiici poſſe videtur, eos omnia ad neceſſitatem quandam, contingentiae rerum oppoſitam, retuliſſe. Nam etſi hoc de plerisque, non tamen de omnibus, verum ſit [b], nihil tamen id probat aliud, quam homines hos hypotheſeos amore ſeductos eiusmodi rationem ſufficientem naturae rerum quaeſiuiſſe, quae reuera non datur, cum hoc ipſo principio veriſſimo duce facile ad id potuiſſent peruenire, vt intellexiſſent, cum res omnes contingentes quae exiſtunt, rationem ſufficientem, cur ſint, et ex ſtatu poſſibilitatis in ſtatum exiſtentiae progreſſae ſunt, in ſe non habeant, ideo quaerendam eam eſſe in alia, quae vltimam rationem extra ſeriem contingentium in ſe neceſſario habeat, quo pacto ſyſtemati tum emanatiuo, tum dualiſtico, quae omnem gentilem philoſophiam in praeceps egere, nuncium miſiſſent, et ad veram DEI notionem perueniſſent. Vidit huius rei aliquid SENECA [c], ſed ſyſtematis Stoici ineptiis deluſus, et ſeriem contingentium non recte excutiens, male ad errorem transtulit. Poſtquam enim de cauſſis rerum longam enarrationem ex mente veterum inſtituiſſet, concludit: *Sed nos nunc primam et generalem cauſſam quaerimus, haec ſimplex eſſe debet; nam et materia ſimplex eſt. Quaerimus*, quid ſit cauſſa? *ratio faciens, id eſt, Deus. Ita enim quae nunc retuli, non ſunt multae et ſingulae cauſſae, ſed ex vna pendent, ex ea, quae fuit.* Confundere in tota hac de cauſſis diſſertatione Senecam rationem ſufficientem cum cauſſa [d], manifeſtum; aſt ad illam potiſſimum reſpexiſſe, ex eo ſatis manifeſtum eſt, quod vnam cauſſam Deum ponat, eo quod rationes rerum omnium intra ſe habeat. Ratio enim ſiue cauſſa Stoicis eſt, propter quid aliud fit, cui effectum adiecerunt. Similia paſſim apud veteres deprehendi poſſent, ſi id ageremus [e]. Obſeruatum autem ipſi Leibnizio Archimedem huic principio dogma de aequilibrio corporum inaedificaſſe. Tacemus recentiores alios, praecipue inter Scholaſticos [f], qui paſſim ex hoc principio ratiocinantur. Ab Euclide vero idem ſe didiciſſe fatetur IORDANVS BRVNVS [ff]. Quibus ipſe addendus CARTESIVS [g]. Non

nouum

a) Amoenit. liter. T. VIII. p. 304. conf. cel. DE BEAVSOBRE Hiſt. Manich. P. II. L. V. c. 2. p. 166. ſeqq. et GASSENDVS Phyſ. S. I. L. III. c. 1. Opp. T. I. p. 231.

b) Aliter enim Epicurus, qui, licet ſine ratione ſufficienti, contingentiae atomorum concurſum permittebat, ſecus ac factum a Democrito, qui neceſſitatem intrinſecam ſiue fatum agnoſcebat.

c) Ep. 65.

d) Id omnes omnino veteres et recentiores plerique fecerunt, ipſe LEIBNIZIVS in Diſſ. de Ariſtotele recentioribus reconciliabili, quae extat quoque Epp. Vol. II. p. 121 ſeqq. aliquoties cauſſam et rationem pro eodem habuit, vid. §. 11. p. 136.

e) Paſſim axioma hoc occurrit apud CICERONEM de Diuin. L. II. de Fin. bon. L. I. et de Fato, quo loco, quando ſcribit, contra Epicurum diſputans: „Rurſus autem, ne omnes a phyſicis irri„deamur, ſi dicamus, quicquam fieri ſine cauſſa etc. apertum facit, totam veterum phyſiologiam huic principio fuiſſe innixam. Nemo autem fortius hoc argumentum vrſit, quam LVCRETIVS L. I. qui meretur conſuli, his enim inhaerere hoc loco non licet.

f) Vid. Conimbric. T. II. p. 310.

ff) De Minimo p. 53.

g) In Reſp. ad obiect. ſec. Medit. primae p. 77. qui luculentus eſt.

nouum itaque principium eſt, nunquamue auditum, ſed ſingulari tamen explicatione non excultum, quod, niſi fallimur, primus ad conſtituendas confirmandasque veritates metaphyſicas Leibnizius adhibuit. Cum autem ratio ſufficiens, cum cauſſa neceſſaria facile confundi poſſit, hinc factum, vt axioma ſenſu recto egregium, contradictionem pateretur, quod vix e puluere protraxerat Leibnizius. Clarckius enim, cum libertatem indifferentiae ita tolli videret, hacque ratione in Deo quoque quandam neceſſitatem poni ſuſpicaretur, infringere hoc principium, negare licet totum non auderet, conſtituit. Concedebat ille [h], indubitatum quidem eſſe, nihil exiſtere ſine ratione ſufficiente exiſtentiae ſuae, nihilque exiſtere hoc magis modo, quam alio, cuius ratio ſufficiens non extet: Aſt vrgebat, in rebus in ſe indifferentibus, ſimplicem nudamque voluntatem eſſe rationem ſufficientem, vt exiſtant, vel certam exiſtendi determinationem modumque accipiant, neque hanc voluntatem opus habere, vt a cauſſa aliena determinetur: id quod ex ordine particularum formati mundi probat, quem ex ſola voluntate DEI pependiſſe ſtatuit. Oppoſuit huic arieti principium identitatis indiſcernibilium, Leibnizius [i], et inductione vſus et ratione metaphyſica; nempe quod duae res, quae diſcerni nequeant, eadem res ſint duobus nominibus, ex quibus exemplum ab ordine mundi allatum a Clarckio impoſſibile figmentum eſſe concluſit. Quibus repoſuit Clarckius [k], res duas ſibi perfecte ſimiles non tamen deſinere eſſe duas res; id quod ſpatii et temporis partibus aequalibus illuſtrat, quarum tamen momenta duo vnum non ſint, nec ſola duo nomina vnius momenti. Regeſſit ad haec quoque Leibnizius, faſſus [l], ſi duae res perfecte aequales, vt diſcerni nequeant, exiſterent, fore duas res; aſt ſupponi falſum aliquod, et a rationis principio alienum, decipique aduerſarium cum philoſophis ex vulgo, qui ſolo numero res diſcerni poſſe credant, id eſt, quia numerum habeant, ex quo errore perplexa de principio indiuiduationis diſputatio exorta ſit. Malle autem temporis et loci partes inter ſe aequales huc afferri, obſeruat, eo quod res ideales ſint, quae in abſtracto conſiderentur, quod in concreto aliter ſe habeat. Adeo vero claritate ſua lucere rationis ſufficientis principium putat illuſtris philoſophus [m], vt negari a nemine poſſe contendat, et probatione opus haud habere exiſtimet, tantae autem neceſſitatis eſſe credat, vt ſine eo neque Dei exiſtentiam probare, neque demonſtrare veritates alias maximi momenti liceat. Neque vero ſic quieuit Clarckius, ſed rem ab ouo, quod aiunt, exorſus [n], exemplum aequilibrii reiicit, quod ad ſpiritum libere ſponteque agentem applicari nequeat, quia inſtrumentum paſſiuum ſit: contenditque negata libera voluntatis, virtute eligendi ex duobus bonis aequalibus, quodcunque voluerit, negari actionum humanarum principium, agendique virtutem et confundi cum motiuis eorumque impreſſione

h) Recueil T. I. p. 39. i) pag. 50. l) pag. 94. m) pag. 147.
k) pag. 65. n) pag. 160. ſeqq.

ſione in animum, qui circa ea paſſiue ſe habeat, et qualitas perceptiua ſit, quam ſequatur facultas agendi, id eſt ſe mouendi, ex qua ſpontaneitas, et in agentibus rationalibus libertas oriatur. Et hinc omnem illum errorem profluere putat, quod principium actionis cum perceptione rationis commouentis confundatur, agensque liberum cum aequilibrio ponderis paſſiuo miſceatur. Contendit etiam, poſſe habere agens liberum rationes valde ſufficientes, quo minus ceſſet agere, quamuis nullam rationem habeat determinandi, vt hoc vel illo modo agat. Et hinc omne argumentum Leibnizii petitionem principii eſſe declarat, eo quod exempla in contrarium allata ex hoc ipſo principio refutet. Concedit autem Deum (de quo proprie diſputabatur,) licet inter duas res abſolute indifferentes et bonas aequaliter non aliam rationem determinantem quam ſuam voluntatem habeat, non carere tamen rationibus commouentibus, rationesque ſufficientes, quibus Deus commotus ex duobus aequaliter bonis et indifferentibus vnum eligat, eſſe impulſiuas ad eligendum. His Leibnizius morte praeuentus reſpondere non potuit, patet autem ex vltimo ratiocinio, rem tandem ad verborum pugnam abiiſſe. Et haec quidem viuo Leibnizio diſputata ſunt; acriter vero et ſatis vehementer de veritate principii huius Logici et Mataphyſici diſputatum eſt, cum celeberrimus Wolfius illud inter veritates metaphyſicae primarias referret [o], oſtenſoque diſcrimine inter cauſſam et rationem ſufficientem, hoc axiomate in demonſtrando, quod ſibi conceperat, aedificio metaphyſico vteretur. Ab eo enim tempore quisquis Wolfium ſequutus eſt, pro hoc principio ſtetit, illud autem antagoniſtae vehementer oppugnarunt, cuius vtriusque partis ſcripta cum adduxerit doctiſſimus LVDOVICVS [p], ad eum lectorem remittere, quam longiore digreſſione a ſcopo deducere, malumus. Addimus id vnum, metaphyſicos antiquiores rationem ſufficientem, quae a cauſſa, rationem continente diſtingui ſolet, rationem ſimpliciter, vel etiam rationem cauſſandi vocaſſe; placuiſſeque rationis ſufficientis axioma, etiam aliis a Leibnizio ſatis libere diſcedentibus, cuius exemplum dabit Cl. HOLLMANNVS [q], qui acute et perſpicue rem expoſuit, recteque poſt ipſum Leibnizium monuit, falli eos, qui putant, rationem ſufficientem non adeſſe, quando interdum nulla a nobis cognoſcitur.

XXXII. Quando veritas neceſſaria, ratio reperiri poteſt per analyſin, dum eam reſoluimus in ideas et veritates ſimpliciores, donec ad primitiuas peruentum fuerit.

XXXIII. Dantur ideae ſimplices, quarum definitiones dare non licet: dantur etiam axiomata et poſtulata, aut verbo, principia primitiua, quae probari nequeunt, nec probatione indigent, atque iſta ſunt enuntiationes identicae.

 XXXIV.

o) c. 2. §. 29. et T. II. p. 26. Metaph. Germ. qui etiam p. 29. oſtendit, quo ſenſu eius axiomatis prima cultura tribui queat Leibnizio.

p) l. c. §. 438. ſeqq. p. 347. ſeq.

q) Metaphyſ. Part. I. cap. 4. §. 101. ſeqq. pag. 715. ſeqq.

XXXIV. Enim vero ratio ſufficiens reperiri etiam debet in veritatibus contingentibus, vel facti, hoc eſt, in ſerie rerum, quae reperitur in vniuerſo creaturarum, vbi reſolutio in rationes particulares progredi poſſet in infinitum, propter immenſam rerum naturalium varietatem et diuiſionem corporum in infinitum.

XXXV. Quemadmodum tota haec ſeries non niſi alia contingentia anteriora inuoluit, quorum vnumquodque ſimili analyſi opus habet, vbi rationem reddere voluerimus, progreſſus nil iuuat, neceſſe eſt rationem ſufficientem ſeu vltimam contingentium reperiri, quantumuis infinita ponatur.

XXXVI. Propterea quoque ratio ultima rerum in ſubſtantia quadam neceſſaria contineri debet, in qua ſeries mutationum non niſi eminenter exiſtat, tanquam in fonte ſuo.

XXXVII. Iam cum ſubſtantia iſta ſit ratio ſufficiens omnis iſtius ſeriei, quae etiam prorſus connexa eſt; non niſi vnus datur Deus, atque hic Deus ſufficit.

XXXVIII. Iudicare etiam licet, quod ſubſtantia iſta ſuprema, quae eſt vnica, vniuerſalis et neceſſaria, cum nihil extra ſe habeat, quod ab ea non dependeat, et ſimplex rerum poſſibilium ſeries exiſtat, limitum capax eſſe nequit, et omnem realitatem poſſibilem continere debet.

XXXIX. Vnde ſequitur, Deum eſſe abſolute perfectum, cum perfectio non ſit, niſi magnitudo realitatis poſitiuae, praeciſe ſumta, ſepoſitis rerum limitationibus.

XL. Sequitur hinc etiam, creaturas habere pefectiones ſuas ab influxu DEI, ſed imperfectiones a propria natura, eſſentiae ſine limitibus incapaci. In eo enim a Deo diſtinguuntur.

XLI. Verum etiam eſt, in Deo non modo eſſe fontem exiſtentiarum, verum etiam eſſentiarum, quatenus reales ſunt, aut eius, quod in poſſibilitate reale eſt. Propterea intellectus Dei eſt regio veritatum aeternarum aut idearum, vnde dependent, et ſine ipſo nihil realitatis foret in poſſibilitatibus, et nihil non modo exiſteret, ſed nihil etiam opus foret.

XLII. Etenim opus eſt, vt ſi quid realitatis in eſſentiis aut poſſibilitatibus, aut potius in veritatibus aeternis fuerit, haec realitas fundetur in aliqua re exiſtente et actuali, et conſequenter in exiſtentia entis neceſſarii, in quo includit eſſentia exiſtentiam, aut in quo ſufficit eſſe poſſibile, vt ſit actuale.

XLIII. Ita Deus ſolus, ſeu ens neceſſarium hoc priuilegio gaudet, quod neceſſario exiſtat, ſi poſſibilis eſt. Et quemadmodum nihil poſſibilitatem eius impedit, quod limitum expers, nec vllam negationem, conſequenter nec contradictionem inuoluit, hoc vnum ſufficit, ad cognoſcendam exiſtentiam Dei a priori. Nos eam quoque probauimus per

realitatem

realitatem veritatum aeternarum. Emendauiſſe hac ratione Leibnizium argumentum Carteſii ab idea Dei pro eius exiſtentia petitum ſupra in eius vita diximus. Saepius hanc demonſtrationem DEI a priori repetiit Leibnizius [r].

XLIV. Enim vero eandem iam probabimus a poſteriori, quia ſcilicet res contingentes exiſtunt, quae rationem vltimam, ſeu ſufficientem habere nequeunt, niſi in ente neceſſario, quod rationem exiſtentiae ſuae in ſe ipſo habet.

XLV. Nihilominus tamen cum nonnullis nobis imaginari non debemus, veritates aeternas, cum a Deo dependeant, arbitrarias eſſe, et a voluntate ipſius pendere, quemadmodum Carteſius et poſtea Poiretus ſtatuit. Id verum non eſt, niſi de veritatibus contingentibus, cum e contrario neceſſariae dependeant ab intellectu eius et ſint obiectum eius internum. Diximus de hoc dogmate Carteſii ſuo loco. Probe autem attendendum eſt ad verba Carteſii, et integram eius hypotheſin, affirmationem atque negationem ad voluntatem referentem, quando ita pronuntiat [s]: *Quantum ad veritates aeternas, dico iterum, illas tantum eſſe veras aut poſſibiles, quia Deus illas veras et poſſibiles cognoſcit, non autem contra veras a Deo cognoſci, quaſi independenter ab illo ſint verae.* Aſt vrgebat contra haec Leibnizius, poſſibilia praeſupponi, ſi electionis libertas in rebus producendis aſſerenda ſit, cum electionis nulla ratio ſit, vbi vnum tantum poſſibile ſit [ſ]. Ex quo concludebat, male ad Dei voluntatem in quaeſtione de poſſibili et neceſſario recurri [t].

XLVI. Deus ſolus eſt vnitas primitiua ſeu ſubſtantia ſimplex, originaria, cuius productiones ſint omnes monades creatae aut deriuatiuae et naſcuntur, vt ita loquar, per continuas diuinitatis fulgurationes per receptiuitatem creaturae limitatas, cui eſſentiale eſt, eſſe limitatum. Primarium hoc exiſtentiae et naturae rerum contingentium atque finitarum fundamentum eſt, quod viro ſummo ponere placuit, vt et omnium rerum exiſtentiam a Dei voluntate dependere oſtenderet, et accepiſſe eſſentiam atque naturam ex ideis in intellectu diuino praeſentibus doceret. Id quod a Platone eum mutuum accepiſſe, licet emendatum et ſenſu magis philoſophico pronuntiatum, nec ipſe negat [v], nec inficias iuerit, quisquis Platoniſmi paulo eſt peritior. Aſt, vt verum fateamur, vellemus, vt diſtinctius clariusque vir illuſtris in aſſertione hac loqui, quam incerta et ambigua loquutione veterum errores, a quibus eum alienum fuiſſe facillime nobis perſuaderi patimur, palliare voluiſſe videri maluiſſet. Ipſa enim haec aſſertio idem prorſus, ſi verba ſpectes, dicit, quod ſyſtema emanatiuum

r) Vid. Med. de veritate et ideis A. E. 1684.
s) P. I. princ. phil. §. 33. 34. p. 9.
ſ) Theodiée §. 235.
t) Conferendus autem ipſe POIRETVS Cogitation. L II. c. 10. §. 5.
v) In Epiſt. ad Hanſchium l. c.

uum Alexandrinorum, Cabballiſtarum, et quicunque ex orientali et Platonica ſchola prodierunt, inculcat, ex Deo ſubſtantia prima per fulgurationes diuini luminis prodiiſſe, id eſt emanaſſe res omnes, et naturam ſuam limitationis carceribus circumſcriptam ex ideis in intellectu diuino latentibus, et in diuina natura neceſſario exiſtentibus, ſed voluntate DEI, vt extra ipſum exiſterent, productis, accepiſſe. Quo pacto res omnes ratione exiſtentiae quidem ſola DEI voluntate fuiſſe productas non negarunt, et, quod HIEROCLES x) monuit, ex materia non praeiacente ſola voluntate DEI fuiſſe formatas aſſeruerunt: aſt ipſam tamen eſſentiam rerum, ex DEI eſſentia velut ſubiecto et fonte ſuo fluxiſſe, adeoque non niſi limitatione et emanationis ordine a Deo differre ſtatuerunt. Quem deiſmi vel pantheiſmi errorem Leibnizio affricare eo magis iniquum putamus, quo magis is rerum eſſentias in poſſibilitate poſuit, quae obiectiue tantum in Deo ſunt, nempe conſiderato intellectu diuino, qui circa eas verſatur, quae ad emanationem non ſufficiunt. Sed paulo diſtinctius pronuntiandum, et aſſerta ab hac ψευδερμηνείᾳ munienda erant. Vnde prudentius et circumſpectius definiuit θ. VIII. Cauſſae Dei: *Actualia dependent a Deo, tum in exiſtendo, tum in agendo, nec tantum ab intellectu eius, ſed etiam a voluntate. Et quidem in exiſtendo, dum omnes res a Deo libere ſunt creatae, atque etiam a Deo conſeruantur; neque male docetur, conſeruationem diuinam eſſe continuatam creationem, vt radius continue a ſole prodit: ETSI CREATVRAE NEQVE EX DEI ESSENTIA, NEQVE NECESSARIO PROMANENT.* Ex his itaque theſis allata intelligenda et ſecundum rectos ſenſus explicanda eſt.

XLVII. Datur in Deo potentia, quae eſt fons omnium, deinde cognitio, quae continet idearum ſchema, et tandem voluntas, quae mutationes efficit, ſeu productionem ſecundum principium melioris.

XLVIII. Atque hoc eſt iſtud, quod reſpondet ei, quod in monadibus creatis facit ſubiectum ſeu baſin facultatis perceptiuae et appetitiuae. Sed in Deo haec attributa ſunt abſolute infinita, aut perfecta, in monadibus creatis non ſunt, niſi limitationes, pro menſura perfectionis, quam habent.

XLIX. Creatura dicitur agere extra ſe, quatenus habet perfectionem, et pati ab alia, quatenus eſt imperfecta. Ita monadi actionem tribuimus, quatenus habet perceptiones diſtinctas, et paſſiones quatenus confuſas habet.

L. Et vna creatura perfectior eſt altera in eo, quod reperiamus in ea, quod inſeruit rationi reddendae in eo, quod in altera contingit, et propterea dicimus, quod in alteram agat.

LI. Sed

x) De Fato apud PHOTIVM cod. 241.

LI. Sed in ſubſtantiis ſimplicibus influxus vnius monadis in alteram tantum idealis eſt, qui effectum ſortiri nequit, niſi Deo interueniente, quatenus in ideis Dei vna monas cum ratione poſtulat, vt Deus ordinans ceteras, in principio rerum ipſius rationem habeat. Quoniam enim monas vna phyſice influere nequit in interius alterius; aliud non datur medium, per quod vna ab altera dependere valeat.

LII. Atque ideo actiones et paſſiones creaturarum mutuae ſunt. Deus enim duas ſubſtantias ſimplices inter ſe comparans, in vna qualibet rationes deprehendit, quibus obligatur vnam aptare alteri, et conſequenter id, quod actiuum eſt, quatenus certo reſpectu paſſiuum ſecundum alium conſiderandi modum, actiuum nempe, quatenus id, quod diſtincte in eo cognoſcitur, inſeruit rationi reddendae de eo, quod in alia contingit, et paſſiuum, quatenus ratio de eo, quod in ipſa contingit, reperitur in eo, quod diſtincte cognoſcitur in altera.

LIII. Quemadmodum vero infinita ſunt vniuerſa poſſibilia in ideis Dei, et eorum non niſi vnicum exiſtere poteſt: ita neceſſe eſt, dari rationem ſufficientem electionis diuinae, quae Deum ad vnum potius, quam ad alterum determinat.

LIV. Atque haec reperiri nequit, niſi in gradibus perfectionis, quam hi mundi continent, cum quoduis poſſibile habeat ius praetendendi exiſtentiam pro ratione perfectionis, quam inuoluit.

LV. Atque id ipſum cauſſa eſt exiſtentiae melioris, quod Deus vi ſapientiae cognoſcit, vi bonitatis eligit, vi potentiae producit. Eſt haec principium et fundamentum celeberrimae illius aſſertionis de optimo mundo a Deo electo, quae ſectatoribus Leibnizii pulcherrimus eius foetus viſus eſt, immo nonnullis quoque, quibus tamen incerta theſis creditur, talis tamen iudicatur, quae omnium pulcherrime DEVM extollat: aſt quam eius aduerſarii neceſſitatem quandam ineuitabilem et libertati ac perfectioni diuinae inimicam inuoluere conqueſti ſunt: quo nomine Optimiſmum hunc, quem vocant Triuoltienſes velut Deiſmo vicinum condemnauiſſe, ſupra annotauimus. De quo tamen infra commodo magis loco dicemus.

LVI. Huic adaptationi rerum omnium creatarum ad vnamquamque, et vniuſcuiusque ad ceteras omnes tribuendum, quod quaelibet ſubſtantia ſimplex habeat reſpectus, quibus exprimuntur ceterae omnes, et per conſequens ſpeculum viuum perpetuum vniuerſi ſit. Etiam haec ex *κυρίαις δόξαις* Leibnizii eſt, in recentiſſimi temporis controuerſiis valde agitata, eo quod idealiſtis fauere vir ſummus videretur. Quod vtrum ita ſe habeat, hic definiendi locus haud eſt, qui non controuerſias, ſed hiſtoriam ſcribimus. Cuius gratia id potius obſeruamus, ineunte iam ſeculo XVI ſimilem hypotheſin affirmauiſſe Carolum Bouillum, philoſophum Gallum, profundae meditationis virum. Inter eius enim opera

primo

primo loco extat liber *de Intellectu angelico et humano, et vtriusque ſpeculari natura et illuſtratione a Deo, ita vt hominis intellectus, ſenſu poſterior lunam, angelicus prior, ſolem referat, et intellectus ſit vnitas memoriae, memoria vero vnitas intellectus.* Aſt quae ille habet, ex Pythagoreis hypotheſibus orta ſunt, vt ex eius libro *de Senſibilibus* patet.

LVII. Et ſicut eadem vrbs, ex diuerſis locis ſpectata alia apparet, et optice quaſi multiplicatur, ita ſimiliter accidit, vt propter multitudinem infinitam ſubſtantiarum ſimplicium dentur quaſi totidem differentia vniuerſa, quae tamen non ſunt, niſi ſcenographicae repraeſentationes vnici ſecundum differentia puncta viſus vniuſcuiusque monadis.

LVIII. Atque hoc ipſum medium eſt obtinendi tantum varietatis, quantum poſſibile, ſed cum maximo ordine, qui fieri poteſt, hoc eſt, medium obtinendi tantum perfectionis, quantum poſſibile.

LIX. Neque etiam alia datur, quam haec hypotheſis, quae prout fieri debet, magnitudinem DEI eleuat.

LX. Ceterum ex eo, quod modo retuli, de rationibus a priori, videmus, cum res aliter ſe habere nequeant, quoniam Deus, totum ordinans, reſpexit ad quamlibet partem et imprimis ad vnamquamque monadem, cuius natura cum ſit repraeſentatiua, nihil eſt, quod eam limitare poſſet ad vnam tantum rerum repraeſentandam, quanquam verum ſit, quod haec repraeſentatio non ſit niſi confuſa, reſpectu partium vniuerſi, nec diſtincta eſſe poſſit, niſi quoad exiguam rerum partem, hoc eſt, earum, quae aut propiores ſunt, aut maiores reſpectu vniuſcuiusque monadis; alias quaelibet monas foret aliqua diuinitas. Non in obiecto, ſed in modificatione cognitionis obiecti monades limitatae ſunt. Omnes confuſe ad infinitum tendunt, ſed limitantur et diſtinguuntur per gradus perceptionum diſtinctarum.

LXI. Atque in eo compoſitae cum ſimplicibus conueniunt. Quoniam enim omnia plena ſunt, et per conſequens omnis materia connexa, et quemadmodum in pleno omnis motus effectum quendam ſortitur in corporibus diſtantibus, pro ratione diſtantiae, ita vt vnumquodque corpus non modo afficiatur ab iis, quae ipſum tangunt, et quodammodo percipiat, quod ipſis accidit, verum etiam mediantibus ipſis adhuc percipiat ea, quae prima tangunt, a quibus ipſum immediate tangitur: ideo inde ſequitur, hanc communicationem procedere ad quamlibet diſtantiam. Et per conſequens omne corpus ab omni eo afficitur, quod in vniuerſo accidit, ita vt is, qui omnia perſpicit, in vnoque legere poſſit, quod per totum accidit, immo etiam, quod iam factum aut adhuc futurum, in praeſenti obſeruans, quidquid tam ſecundum tempus, quam ſecundum ſpatium elongatur.

LXII. Enimuero anima in se ipsa legere nequit, nisi quod distincte in ea repraesentatur non omnes suas perceptiones vna euoluere valet, quoniam ad infinitum tendunt.

LXIII. Quamuis itaque quaelibet monas creata totum vniuersum repraesentet, multo tamen distinctius repraesentat corpus, quod ipsi peculiari ratione adaptatum est, et cuius entelechia existit. Et sicuti hoc corpus exprimit totum vniuersum per connexionem omnis materiae in pleno, ita etiam anima totum vniuersum repraesentat, dum repraesentat hoc corpus, quod ad ipsam spectat peculiari quadam ratione.

LXIV. Corpus spectans ad monadem, cuius entelechia vel anima existit, constituit cum entelechia id, quod viuens appellatur, et cum anima id, quod animal salutatur.

LXV. Est vero corpus viuentis vel animalis semper organicum. Etenim cum quaelibet monas sit speculum vniuersi suo modo, et vniuersum perfecto ordine gaudeat, ordo etiam esse debet in repraesentante, hoc est, in perceptionibus animae, et per consequens in corporibus, secundum quae vniuersum in eis repraesentatur.

LXVI. Ita quodlibet corpus organicum viuentis est species machinae diuinae, aut automati naturalis, quod omnia automata artificialia infinitis modis antecellit, etc.

LXVII. Et fieri potuit, vt auctor naturae hoc artificium diuinum et prorsus mirabile in praxin deduceret, quia portio quaelibet materiae non modo diuisibilis in infinitum, sicuti veteres agnouere, verum etiam actu subdiuisae in infinitum, qualibet parte peculiari motu gaudente alias fieri haud quaquam posset, vt quaelibet portio materiae totum exprimeret vniuersum.

LXVIII. Liquet inde, in minima portione materiae dari mundum creaturarum viuentium animalium, entelechiarum, animarum etc.

LXIX. Ita nihil incultum, nihil sterile, nihil mortuum datur in vniuerso, nullum chaos, nulla confusio, nisi ad apparentiam.

LXX. Videmus hinc, quodlibet corpus viuum habere entelechiam vnam dominantem, quae est anima in animali, sed membra huius corporis viuentis plena sunt aliis viuentibus, plantis, animalibus, quorum vnumquodque iterum suam habet entelechiam seu animam dominantem.

LXXI. Omnia corpora riuorum instar in perpetuo sunt fluxu et partes aliae continuo ingrediuntur aliae egrediuntur. Vetustissima haec physicorum fere omnium hypothesis, asserta a theogoniarum scriptoribus, Thalete, Platone, Stoicis, Heraclito, Democrito, Epicuro, Scepticis, aliisque nec recentioribus ante Leibnizium ignota, ex quibus imprimis, qui toties cum Leibnizio concordat, IORDANVS BRVNVS y), *nihil*

y) De Minimo p. 72.

nihil variabile dixit *atque compositum in duobus temporum momentis, eisdem prorsus partibus eodemque partium ordine consistere, cum effluxus influxusque atomorum in omnibus huiusmodi sit continuus.* Quae ita ad animam hominis, quam atomam naturam, et monada ipse quoque vocat, transfert:

Ergo atomam tantum naturam dixeris esse,
Perpetuo cuius nulla aut propria vna figura est.
Ergo natura est animi diuina reperta,
Quam non alteritas non passio conficit vlla,
Quaeque vt sub fato est obnoxia compositique
In partem veniens, momento vix manet vno.
Sorte affecta pari, numerique vno ordine perstat.
Quotquot enim fiunt, mutantur lapsa ruuntque,
Continue ad aliud atque aliud, non entia credes.
Atqui naturam in specie meditando perenni
Vnam cui conformari, seruareque temet
Consimilem debes, consortem te esse deorum
Comperies vitae, et dices: substantia nostra haec.

Referre se autem omnem substantiam ad atomum (non molis, sed natu-„rae, vt ipse quoque vocat,) in sequentibus prolixe docet, vbi non ani-„mam modo in organico corpore commemorat, sed eam quoque, quae est „in toto vitae telluris horizonte; a qua ad animos in horizonte maiori, et „animum animorum Deum ascendit. Cuilibet autem animae, siue mona-„di atomoue, quae synonyma sunt apud Brunum, suam esse, quam agno-„scat materiam, asserit, et in eo illius naturam constare ait, quod com-„positionem intrinsecam non habeat, et quod, cum non sit, id fiat non „per modum dissolutionis seu diuisionis, impropriissime autem generari „dicatur vel corrumpi, ea praesertim, quae proprie intrinsecaque natura „aeterna, immortalia, incomponibilia, indissolubilia, animae, Dii, „Deus.“ Haec Brunus. Cuius monadologia meretur a viro quodam docto et laboris molesti patiente ex scriptis eius colligi, et cum monadologia Leibniziana comparari. Verum haec ὡς ἐν παρόδῳ.

LXXII. Anima non mutat corpus nisi sensim sensimque et per gradus, ita vt nunquam omnibus suis organis vno quasi ictu priuetur. Et dantur saepius metamorphoses in animalibus, sed nunquam metempsychosis seu transmigratio animarum locum habet, neque enim dantur animae prorsus separatae. Etiam hoc ex veteri philosophia translatum, quae per omnes fere sectas ὄχημα et εἴδωλον animae tribuebat, vt suis locis probatum.

LXXIII. Atque ideo etiam nulla datur generatio, nec mors perfecta, rigorose loquendo. Sunt enim euolutiones et accretiones, quas generationes vocamus; quemadmodum inuolutiones et diminutiones, quod mortem

tem appellamus [z]. Etiam hoc veteribus multoties assertum, nempe quod ex fluxu materiae perpetuo aliter constare non posset, vt ex iis, quae *Tomo primo* passim dicta sunt, liquere potest.

LXXIV. Quia hodie obseruationibus compertum est, corpora organica naturae nunquam ex chao seu putrefactione prodire, sed constanter per semina, in quibus sine omni dubio datur quaedam praeformatio; hinc concluditur, corpus non modo organicum iam praeextitisse ante conceptionem, sed etiam animam in hoc corpore, h. e. animal ipsum. Et per conceptionem animal istud tantummodo disponitur ad magnam quandam transformationem, vt fiat animal alterius speciei. Nititur vtraque hypothesis praesupposito, stamina corporum ab initio rerum efformata praeexistere, vnde sequitur, habere quoque ea animas suas seu entelechias, quibus informentur. Ast haud leuibus illa sententia a magnis viris premi solet difficultatibus [a], vnde ipsa quoque ratio adducta pro animarum existentia cuius generis ponderisque sit, dignosci potest. Quae tamen nobis aliud agentibus, hoc loco curae haud sunt; id vero monendus lector, caueat, ne hanc Leibnizianam praeexistentiam animarum, quae suo modo H. Moro [b] et Andr. Planero [c] quoque placuit, confundat cum veterum theologorum physicorumque Graecorum, immo eorum omnium, qui μετεμψύχωσιν afferebant, animorum praeexistentia. Hi enim animas certo numero creatas corpori, postea demum efformando, in matris vtero immitti statuebant. Illi euolutionem et staminum et animarum, atque translationem in alium perfectionis gradum, v. c. ex statu bruto insensitiuum, et ex hoc in rationalem afferunt. Quo iure vel verisimilitudine? dicere hoc loco, nihil attinet.

LXXV. Animalia, quorum nonnulla eleuantur ad gradum maximorum animantium, ope conceptionis, appellari possunt spermatica, sed ea, quae speciem non mutant, nascuntur, multiplicantur, et destruuntur, quemadmodum animalia magna. Paruus admodum numerus est electorum, qui ad theatrum maius progrediuntur.

LXXVI. Si animal nunquam naturaliter incipit, nec vnquam naturaliter finiri debet: et non modo nulla datur generatio, verum etiam nulla destructio totalis, seu mors rigorose sumta. Atque ratiocinia ista a posteriori desumta, cum illis a priori deductis optime concordant.

LXXVII. Ita afferere licet, non modo animam, mundi indestructibilis speculum, esse indestructibilem, verum etiam animal ipsum, quamuis machina ipsius saepius ex parte pereat, et inuolucra organica relinquat, vel capiat. Nouerat Leibnizius, vt veterem philosophiam apprime didicerat, et intelligebat, veteribus hoc systema indestructibilitatis, ita enim

 com-

z) Conf. Recueil T. II. p. 283. illustris Bvlfingervs Dilucid. phil. S. III. c. 5. § 317. p. 397.

a) Conf. quos laudat praestantissimus Hollmannvs Phys. P. II. c. 4. §. 517. p. 629.

b) Opp. phil. T. II. p. 365. seqq.

c) In Diss. de propagat. animae humanae pr. V. p. 41.

compendii cauſſa vocabat, non fuiſſe ignotum. Vt igitur ſententiae valde paradoxae et inuidiam toti hypotheſi conflare aptae auctoritatem conciliaret, ad veterum conſenſum prouocauit. Teſtem autem produxit Leibnizius auctorem libri *de Diaeta*, qui HIPPOCRATI tribui ſolet, verius autem a diſcipulo quodam Hippocraticis ſententiis innutrito profectus eſt. Is vbi τὰ ζῶα, ex igne et aqua conſtare dixiſſet, quorum ille omnia per omnia moueret, haec omnia per omnia nutriret, id eſt, ille „actiuum, haec paſſiuum principium ſuppeditaret, addit: „Particulatim „vtrumque ſuperare et ſuperari ad ſummum et minimum, quantum eius „fieri poſſit; nunquam autem ſimul in eodem conſiſtere, ſed ſemper alte„rari; nullum enim omnino corpus perire, neque fieri quod prius non „erat, verum permixta et diſcreta alterari: homines autem putare, hoc „quidem ex orco in lucem auctum generari, illud vero ex luce in orcum „imminutum perire ac corrumpi. Oculis autem magis credere oportere „quam opinionibus: ſed animal neque mori poſſibile eſſe neque genera„ri, ſed augeri omnia et minui ad ſummum et ad minimum, quantum „eius fieri poſſit. Generari autem idem eſſe ac perire ſiue corrumpi, nem„pe commiſceri et ſecerni: vnumquodque ad omnia et omnia ad vnum„quodque idem eſſe, ſeorſim autem omnia et diuina et humana ſurſum „ac deorſum viciſſitudinem habere, ac tranſire; et haec fieri per diuinam „neceſſitatem; accedentibus autem illis huc, his vero illic, et inter ſe „(igni nempe et aqua) permixtis deſtinatum fatum explere et ad maius et „ad minus: corruptionem vero omnibus mutuo inter ſe eſſe, maiori a „minore, et minori a maiori: et augeſcere maius a minore: reliqua „autem omnia et hominis animam et corpus velut animam ornari ac „gubernari. etc.“ Diſplicuit cl. DES MAIZEAUX [d] haec comparatio, qui ſeductum a Cornarii verſione Dacierium et ab eo Leibnizium de generatione et morte animalium haec perperam intellexiſſe contendit, cum ζῶα hoc loco nihil aliud ſint niſi entia omnia, quae ſunt, creſcunt, diminuuntur, ſoluuntur etc. quae ſenſu populari ζῶα appellentur. Hinc nihil aliud velle auctorem putat, quam falſum eſſe plebis praeiudicium, res recens apparentes naſci aut incipere exiſtere, vel diſparentes eſſe ceſſare, nam cum mundus quaedam entium particularium congeries ſit, non poſſe aliquid perire ſine vniuerſi detrimento: adeoque entia haec generationem et deſtructionem proprie non pati, ſed conſtare omnia commixtione, compoſitione, incrementis, vnione, modificatione, diminutione, ſeparatione, et ſic porro, et hoc naſci, hoc perire eſſe. Haec nihil facere putat ad ſyſtema indeſtructibilitatis a Leibnizio animabus vindicatum. Nobis ſatis leuis haec Leibnizii cenſura videtur, vbi etiam concedamus, τὰ ζῶα non animantia, ſed entia in mundo omnia ſignificare, quod tamen nondum vir doctus euicit. Cum enim ex hypotheſi Leibnizii res compoſitae in mundo omnes, ex ſimpliciſſimis entibus ſiue monadibus

d) Recueil T. II. p. 371. ſeqq.

dibus conſtent, quarum aggregatio nouam ſubſtantiam non producat, ſed phaenomenon materiae; adeoque rebus omnino omnibus ſuae animae inſint, quae alterari mutarique nequeant, licet modificationes patiantur; recte ex mente illuſtris viri τὰ ζῶα in allato loco comparantur cum monadibus, quae vitae cauſſam, animam, in ſe habent, quaeque ex eadem ratione perire non poſſunt; quia cum ſemel eſſe coeperint mutationis omnis expertes perſtant, adeoque iſtam monadatorum congeries vbi apparet, non nouam entium viuentium exiſtentiam innuere poteſt, id eſt generationem, ſed modo nouum φαινόμενον exſurgens ex transformatione ſtatus etc. Verum ipſum auctoris veteris ſyſtema intuentes, quod et *Tomo primo* [e] ex hoc loco adduximus, deprehendimus, eum de natura hominis et qualitatum tum corporis tum animi differere, et imprimis haec ad Heracliti philoſophiam exigere, ſecundum quam praeter particulas ignis nihil certum fixumque manet, reliqua ἄνω καὶ κάτω, ſiue diuina ſunt, ſiue humana, adeoque etiam ipſa anima hominis, inter ſe mutuo mutantur alteranturque: diſerte enim ait, de hac naturae lege: Ὁ νόμος τῇ φύσει περὶ τούτων ἐναντίος, χωρὶς δὲ πάντα καὶ θεῖα καὶ ἀνθρώπινα (adeoque non entia tantum in genere) ἄνω καὶ κάτω ἀμειβόμενος. Quae obſcuriſſima verba nemo intelliget, niſi Heracliti philoſophiam conſuluerit. Aſt ille, teſte SEXTO EMPIRICO [f] ſtatuebat: et vitam et mortem eſſe cum viuimus et morimur, nam cum viuimus mortuas eſſe noſtras animas, et in nobis ſepultas, cum autem morimur reuiuiſcere, et viuere: itemque mori et viuere perinde eſſe, quoduis enim mutari in ſuum contrarium: nempe ob naturalem ignis mundani eiusque mutationum per rarefactionem et condenſationem legem, qua res omnes modificationem accipiant, nec vitam nec mortem, ſed alterationem dari, idque ad homines aeque pertinere. Recte itaque hactenus Leibnizius hunc ſcriptorem veterem Heracliti principia ſequentem in partes vocauit, poteratque ipſum Heraclitum aduocare, quem idem ſtatuiſſe ſuo loco luculenter, niſi fallimur, demonſtrauimus. Aſt, vt ingenue quoque fateamur, ob aliam longe rationem pro Leibnizii monadibus hic locus non adeo militat. Nempe tantum abeſt, vt principia ſimpliciſſima, ſtabilia, ſubſtantialia, vitam animamque habentia ſtatuerit Heraclitus, quique ex eius ſchola progreſſi ſunt Hippocratici diſcipuli, ex parte Heracliteae phyſiologiae adhaerentes, vt potius naturis Pythagoreorum ſtabilibus ſiue monadibus, τμήματα illa ſiue particulas ignis ſubtiliſſimas opponerent [g], quae ſemper eſſent in fluxu, vnde animam quoque perpetuo fluere et κίνησιν eſſe Heraclitus ſtatuit, vt *Tomo primo* demonſtratum. Non itaque entia viuentia, animata, ſimplicia durant, et nouis tantum modificationibus prodeunt, ſuntque indeſtructibilia, ſed potius nihil prorſus habent ſtabile ſemperque mutantur, funduntur, alterantur, nec, ſi hos homines ſequeris, monades exiſtere poſſunt, cum ipſae animae ex mobilibus ignis particu-

e) p. 1226. f) Pyrrh. hyp. L. III. S. 230. g) Demonſtratum id l. c. p. 1218.

particulis conſtantes eiusmodi mutationi ſint obnoxiae. Quae in aprico ponunt, ingens inter illud Hippocratici ſcriptoris et inter Leibnizii ſyſtema diſcrimen intercedere. Quod ſi ex veteribus ſyſtemati indeſtructibilitatis quaerenda eſſet auctoritas, rectius ad Apollonium Tyaneum prouocare liceret, is enim diſerte [h]: „Nulla omnino res interit, niſi in „ſpeciem, quemadmodum nec gignitur quicquam, niſi ſpecie. Vbi enim „aliquid ex ſtatu eſſentiae in naturae ſtatum tranſit, id generatio videtur, „mors contra, vbi ex ſtatu naturae ad ſtatum eſſentiae redit. Cum inte„rea vere nihil generetur, aut corrumpatur, ſed tantum conſpicuum ſit „modo, modo conſpectui ſubducatur rurſum, illud quidem propter ma„teriae craſſitiem, haec vero propter eſſentiae tenuitatem, quae ſemper „eadem eſt, motu tantum et quiete differt.“ Sed et reliqua legenda ſunt, quae apertum faciunt, ſecundum Appollonium nec generationem nec mortem proprie dictam dari. Et poteſt haec Tyanenſis philoſophi explicatio eo magis videri affinis hypotheſi Leibnizianae, quia ex Pythagoreis fuit, ſecundum quos ideae, ſiue rerum eſſentiae, quas cum monadibus ſuis conſpirare faſſus eſt Leibnizius, aeternae, ſimplices, immutabiles ſunt, aſt accedente materiae conformatione viſibiles fiunt, non vero demum oriri incipiunt. Quo ſenſu Apollonii verba explicuit B. GOTTFRIDVS OLEARIVS [i]. Aſt, vt, quo ſumus candore, verum fateamur, et falſa haec eſt explicatio, vt *Tomo ſecundo* demonſtratum, et Spinoziſticam magis eſſentiae modificationem, quam Leibnizianam praeexiſtentiam iſta Apollonii verba innuunt: qua inuidia virum optimum, ab hac impietate alienum onerare nolumus. Interim ex adductis locis certum eſt, veteres haud paucos mortem et generationem tantum inter Φαινόμενα retuliſſe, licet eius rationem ſecundum diuerſa ſyſtemata diuerſe explicuerint. Illud autem verum, quotquot monades, atomos, elementa ſimplicia etc. poſuerunt, ea ſtatuiſſe indeſtructibilia, et mutationes tantum ad particularum modificationes retuliſſe.

LXXVIII. Ex his principiis, explicari poteſt vnio, aut potius conformitas animae ac corporis organici. Anima ſuas ſequitur leges, et corpus itidem ſuas: conueniunt vero inter ſe vi harmoniae inter omnes ſubſtantias praeſtabilitae, quoniam omnes ſunt repraeſentationes vniuerſi.

LXXIX. Animae agunt ſecundum leges cauſſarum finalium per appetitiones, fines et media; corpora agunt ſecundum leges cauſſarum efficientium, ſeu motuum. Et duo regna, alterum nempe cauſſarum efficientium, alterum cauſſarum finalium harmonica ſunt inter ſe.

LXXX. Cognouit Carteſius, animam non poſſe dare vim corporibus, quoniam eadem ſemper virium quantitas in materia conſeruatur; credidit tamen, animam poſſe mutare directionem corporum. Id quidem ideo factum eſt, quod ipſius tempore lex naturae ignoraretur, quae vult, eandem

h) Ep. 58. pag. 409. i) Ad h. l.

dem ſemper directionem totalem conſeruari in materia. Quod ſi hoc obſeruaſſet, in ſyſtema harmoniae praeſtabilitae incidiſſet.

LXXXI. In hoc ſyſtemate corpora agunt, ac ſi (per impoſſibile) nullae darentur animae, ac animae agunt, ac ſi corpora nulla darentur, et ambo agunt, ac ſi vnum influeret in alterum. Celeberrima haec harmoniae praeſtabilitae hypotheſis eſt, quae noſtra aetate etiam tonſorum et fabrorum labiis decantata eſt. Cuius hiſtoriam integram hoc loco ſcribere, eſſet a via, quam ſectandam nobis propoſuimus, ad diuerticula diſcedere, ex quibus reditus non niſi longo itinere pateat. Pauca itaque ſeligenda, et ea tantum afferenda ſunt, ſine quibus hiſtoria famigeratiſſimi ſyſtematis intelligi nequit. Occaſionem vero, Leibnizio ſuppeditatam de hac hypotheſi cogitandi, paſſim ipſe enarrauit, faſſus [k]: „cum ſatis quidem iam „olim explicuiſſet intrinſecas animae operationes, diu ſe haeſiſſe, quid de „commercio eius cum corpore ſtatueret. Agnouiſſe quidem, animam „quodammodo πρώτην ἐντελέχειαν eſſe: ſeu primum principium actiuum „internum, quod ſit in corpore; ſed cum leges motus veras eruiſſet, vidiſſetque, talem eſſe naturam rerum, vt neque noua vis neque etiam „noua directio corporibus aliunde accedat; iam manifeſte ſe agnouiſſe, „omnia in corporibus fieri mechanice, ſed ita, vt principia mechaniſmi „ſint ab incorporeo, qui influxus animae metaphyſicus dici poſſit, vnam „completam ex anima et corpore conſtituens ſubſtantiam; nec tamen „animae vllum poſſe in corpus eſſe influxum phyſicum, ſeu per quem „leges motus turbentur, ſed conſentire operationes animae et corporis „per harmoniam, ab initio rerum praeſtabilitam, cuius ope ſublatae ſint „difficultates de commercio animae et corporis, quae hactenus philoſophos exercuerint.“ Alio loco vero ſimilia tradit [l]: Leges motus poſt Carteſii aetatem demum detectas, ipſi falſitatem ſyſtematis influxus, aſſiſtentiae, cauſſarumque occaſionalium detexiſſe, et ad hoc nouum ſyſtema manu quaſi duxiſſe. Nempe ſtatuerat Carteſius, eandem in vniuerſo conſeruari motus quantitatem, ex maſſa mobilis in celeritatem eius aeſtimatam; ex quo ſuppoſito inferebat: non poſſe influxum realem animae atque corporis habere locum, eo quod ſecundum eum, quantitas aliqua augeri, minuique poſſit. Hanc vero Carteſii regulam falſam eſſe; primus demonſtrauit [m] Leibnizius, luculenter oſtendens, magnum eſſe diſcrimen, inter vim motricem et quantitatem motus, idque euidentibus ratiociniis contra Catelanum et Papinum aſſertum iuit. Agnouit id quoque magnus NEWTONVS [n], experientia probans, ex variis binorum motuum compoſitionibus, manifeſtum eſſe, non ſemper eandem eſſe in mundo quantitatem motus. Falſo itaque Carteſii canoni alium ſubſtituit Leib-

k) Act. Erud. 1712. p. 67.

l) Theodicée §. 60. ſeqq.

m) A. E. 1686. p. 161. 1689. p. 186. 195. 1690. p. 228. 1691. p. 6. ſeq. 429. 1698. p. 439. Journ. des ſavans 1693. p. 651. falſum itaque eſt, quod contendit Clarckius, qui Leibnizium non ſatis intellexit, Rec. T. I. p. 180. Newtonianis eum rationibus conuictum id demum agnouiſſe.

n) Optic. P. III. q. vlt. p. m. 404.

Leibnizius, naturae rerum conuenientem [o], qui identitatem quantitatis virium motricium ex massa mobilis in quadratum celeritatis aestimandarum asserit, ex quo conclusit, si animae volitiones motum efficiant in corpore nostro, reliquis imprimendum, augeri sic in corporibus, siue in vniuerso corporum complexu, vires motrices, et minui, cum ex diuersorum corporum motu atque in sensoria nostra impulsu oriantur perceptiones, quod canoni repugnat. Sed et porro Cartesio placuerat, cum in actione motrice distingui posse ipsam motus quantitatem a directione obseruauisset, animam posse habere vim mutandae directionis motuum, qui fiunt in corpore, ad eum fere modum, quo eques, quamuis equo, quem insidet, vim nullam largiatur, eius tamen gressum, vires, quo libuerit dirigendo, moderatur [p]. Ast hac iterum falsa esse postea compertum fuit, cum, obseruante Leibnizio, nihil neque in anima, neque in corpore, id est, neque in cogitatione, neque in massa sit, quod ad explicandam hanc vnius per alterum immutationem seruire possit, et siue anima quantitatem virtutis, siue lineam directionis in corpore mutare dicatur, vtrumque aeque inexplicabile sit. Hinc his quoque canon a Leibnizio surrogatus alius [q], nempe: conseruari etiam eandem directionem in omnibus simul corporibus, quae inter se agere supponuntur, quomodocunque demum sibi mutuo occurrant, dum scilicet seruatur directio centri grauitatis communis. His legibus naturae suppositis, colligebat inde Leibnizius, corporum directionem aeque ac virtutem imperio animae subtrahendam esse, et non modo alterius ex his substantiis physicum influxum in alteram nulla ratione explicari, sed et absque omnimoda legum naturae perturbatione in corpus animam physice agere non posse. Qua ratione systema quoque assistentiae, quod Cartesio placuit, subruitur, quae quoque caussa est, cur Mallebranchius, Cordemaeus aliique, eo relicto, systema caussarum occasionalium excogitarint. Quo vero posito, cum miracula perpetua introducantur, nec caueatur eo perturbationi legum naturalium in vtraque substantia constitutarum, quae aeque violabantur, siue Dei interpositio, siue mutuus influxus interueniat, ratio autem sufficiens eius dari nulla possit [r]: via plana se detexit Leibnizio ad harmoniam praestabilitam descendendi, quae nec leges motus naturales confundat, nec Deum ex machina aduocet, sed animam pariter atque corpus suis motibus, secundum regulas naturales permittat, et conspirare tamen vtramque substantiam amicissime demonstret. Qua in hypothesi confirmatum, se ait Leibnizius [s], cum de principio harmoniae tum in genere, tum in specie praeformationis, itemque harmoniae inter omnes res praestabilitae, v. c. inter naturam et gratiam, inter decreta Dei et actiones hominum praeuisas inter omnes

o) Journal des savans 1698. p. 262. Primus hanc motus legem deprehendit in sphaericis illustris Hugenius, vid. Journ. des savans 1669. p. 534.

p) Conf. Theod. §. 60.

q) Journ. des savans 1696. p. 262.

r) Conf. BVLFINGER de Harm. praestab. f. IV. § 74. sqq. p. 78. sqq.

s) Theod. §. 62.

omnes partes materiae, et inter ipsum praeteritum et futurum etc. ex natura sapientiae diuinae, quae summam, quae concipi modo potest, harmoniam inuoluit, esset conuictus. Hinc enim se sua sponte delatum esse ad hoc systema ait, secundum quod Deus animam initio ita creauit, vt ea, quae in corpore fiunt, sibi repraesentare et producere in se ipsa; et similiter corpus illud per se facere dicatur, quod anima imperat. Ita leges, quibus cogitationes animae vniuntur in ordine caussarum finalium, et secundum euolutionem perceptionum, imagines producere debere, quae concordent conueniantque cum impressionibus corporum, in organa sensoria; parique ratione leges motuum in corporibus, qui secundum ordinem caussarum efficientium se consequuntur, conspirare quoque atque ita conuenire debere, cum cogitationibus animi, vt corpus ad agendum promtum sit, eo tempore, quo vult anima. Quo pacto anima perceptionum et appetituum suorum vnus auctor est, vt corpus motuum, quae tamen vt inter se concordent, harmoniae a summae sapientiae auctore Deo, praestabilitae id opus est. Valde commendauit Leibnizius hoc systema, quod et sapientiam diuinam, non diffitente P. BAYLIO ſſ, omnium maxime extollat, et libertati plane non refragetur, cum secundum illud anima suarum actionum auctor sit liberrimus; animae autem independentiam tantam faciat, quantam liceat, cum quaecunque in anima fiunt, ab ea dependeant; eo quod status futurus ex praesente exsurgat. Non tamen in ipso partu foetum ingeniose excogitatum in vulgus prodire iussit, sed ab anno cIↃIↃCLXXXIX, quo primum de eo cogitare coepit, animo ruminatus est, etiam cum viris doctis in literis de eo egit [t]; donec maturum iam istum pullum satisque venuste ornatum anno cIↃIↃCXCV, in *Ephemeridibus Parisiensibus* [u] prodire iuberet, inserto *Systemate nouo naturae et communicationis substantiarum, itemque vnionis inter corpus et animam.* Non poterat non fieri, vt tam inauditae nouitatis cogitationes contradictionem haud paterentur. Prodiit itaque in arenam in eodem diario [x] erudito eruditissimus FOVCHERIVS, et obiectiones nonnullas attulit, quibus satis, quod est facere paulo post conatus est Leibnizius [y]. Deinde P. BAYLE quoque, laudato eximio ingenii maximi, quod ex hac hypothesi elucet, specimine, quibus illam difficultatibus premere sibi videretur, in *Dictionario Historico-Critico* [z] exposuit. Quas tam soluit quoque, et illustrauit difficiles meditationes Leibnizius [a]. Tertius ab his ex Benedictinorum, congregationis S. Mauri in Gallia, monachorum sodalitio vir acutus FRANCISCVS LAMIVS habere se, quae obiiceret, in libro *de Cognitione sui* [b] fassus est, et inimicum esse systema harmo-

ſſ) Dict. T. IV. art. Rorarius not. Q.
t) Vid. Contin. des Memoires de literature et histoire T. VIII. P. I. p. 221. seqq. vbi extat epistola Leibnizii ad Arnaldum.
u) 1695. p. 444. sqq.
x) 1695. p. 639. seqq.
y) 1696. p. 255.
z) loc. cit.
a) Hist. des Ouvr. des savans 1698. p. 329.
b) p. 593. seqq.

harmoniae praestabilitae in libertatem contendit. Accessit his ex Iesuitarum sodalitio eruditissimus TOVRNEMINIVS, qui pro systemate influxus contra harmoniam praestabilitam erudite et humaniter militauit [c]. Parcius eam aggressus IAQVELOTIVS [d], nonnulla reprehendit, in haud paucis ingeniosum ἕυρημα laudauit. Respondit his quoque Leibnizius, et tum de Lamii et Baylii obiectionibus in altera dictionarii editione repetitis nonnulla monuit [e], tum ad Iaquelotii obseruationes suas annotationes vulgauit. Interim cum in theatro orbis eruditi *Theodicea* comparuisset, hac imprimis hypothesi, cum reliquis, quas ad refellenda Baylii obiectiones vsus est, qua ratione ad veritates magni momenti demonstrandas vti liceat, more suo eruditissime ostendit [f]. Interim nouus contra foetum ingenii Leibniziani aduersarius prodiit, medicus celeberrimus GEORGIVS ERNESTVS STAHLIVS, qui ad communicatas secum ab ipso Leibnizio meditationes, *Enodationes* scripsit, quibus *Replicationem* auctor opposuit. Tandem inter Samuelem Clarckium quoque et Leibnizium [g], vt de aliis metaphysicae capitibus, ita imprimis de harmonia quoque praestabilita disputatum est, ipso illustri Newtono obiiciente perpetuum eam miraculum supponere. Et hi quidem viuo harmoniae praestabilitae parente contra eam insurrexerunt. Post fata Leibnizii autem dici non potest, quam miris fortunae vicissitudinibus ea hypothesis excepta sit, postquam cel. WOLFIVS ei subscripsisset. Qui, vt ipse narrat [h], cum nouum metaphysicae corpus conderet, initio constituerat apud se, totam quaestionem de vnione inter animam et corpus intercedente omittere; ast cum praeter spem ex fundamentis positis ad hypothesin hanc sponte adduceretur, eam non retinuit modo, sed maiori etiam luce perfudit. Ex eo autem tempore cum de placitis Wolfianis acerrime disputaretur, harmonia praestabilita meta illa fuit, ad quam omnes, qui inimica aduersus praestantissimum virum signa contulerant, tela dirigerent, pro qua omnibus viribus sectatores Wolfii decertarent. Qui tamen harmonia praestabilita se tantum vti veluti hypothesi, adeoque ei nullas veritates inaedificare aliquoties monuit [i]. Quae tamen hoc loco enarrare omnia, et scriptorum omnium recensum dare instituti ratio obstat, consulendus autem, qui diligenter in hoc stadio decurrit cl. LVDOVICVS [k]. Sed non minus impossibile nobis, limitibus satis arctis constrictis, ea enarrare omnia, quae contra hypothesin elegantem quidem et ingenio maxime se commendantem, ast paradoxam monuerint viri docti, regesserintque Leibnizius, Wolfius eorumque asseclae. Comparari

c) Memoires de Trevoux 1703. Mai. p. 864. Iuin. p. 1063. Sept. p. 1661. Oct. p. 1840. seqq.

d) Conformité de la foi avec la raison. conf. A. E. 1705. Oct.

e) Hist. de la rep. des lettres T. XI. art. 4. et Recueil T. II. p. 389.

f) A. E. l. c. Dec. p. 440.

g) Recueil T. I.

h) In Praef. Metaphysicae Germ.

i) Vid. Responsio ad accusationes Langianas iussu regis Borussiae scripta, p. 64. Collect. Ludouic.

k) In Hist. phil. Leibniz. P. II. c. XXIII. §. 488. seqq. p. 371. et in Hist. phil. Wolfianae §. 324. p. 237. seqq.

rari autem et attente legi expendique meretur illuſtris viri GEORGII BERNARDI BVLFINGERI *Commentatio hypothetica de harmonia animi et corporis humani maxime praeſtabilita ex mente illuſtris Leibnizii* [l], qui diligenter et acute ea enarrauit quae Foucherius, Baylius, Lamius, Tourneminius, Newtonus, Clarckius, Stahlius, quos viuus aduerſarios Leibnizius habuit, obiecerunt, et in id ingenii praeſtantiſſimi neruos intendit, vt eorum obiectionibus ſatisfaceret, demonſtraretque leges corporum et leges monadum, quantumuis diuerſas, tamen inter ſe ſub generalibus legibus metaphyſicis conuenire, vt harmonicas dicere, iisdemque mediantibus effectus harmonicos ex cauſſis harmonicis deriuare liceat: adeoque poſſibile eſſe, vt corpus atque anima conſpirent, etiamſi principium mutationis ſit vnicuique intrinſecum ſaltim; eo quod experientiae teſtimonio conſpirent mutationes corporis et animae, ſed vtrumque ſibi habeat res ſuas et ſuas ſequatur leges, neceſſeque ſit, vt a Deo ſemel ſint harmonice conſtituta ab initio, ſic vt ex priori eorum harmonia conſequantur ceterae. Hunc itaque erudititiſſimum virum eos adire oportet, qui rem omnem acumine philoſophico enarratam cupiunt. Nos, vt controuerſiae ſpecimen faciamus, ex innumeris obiectionibus quibus omnis generis eruditi harmoniam praeſtabilitam aggreſſi ſunt, eam vnam adducimus, quae inimicam eſſe libertati et fataliſmum quendam, id eſt fatalem neceſſitatem inferre, adeoque Spinoziſticae impietati portam aperire confeſſa eſt. Nempe offendit viros doctos et pios, quod antecedentes perceptiones ſubſequentium parentes, et hae appetituum animae auctores dicantur, qua ratione dum nihil fieri, quod non in antecedente ſuam rationem habeat, aſſeratur, euerti libertatem putant. Primus, niſi fallimur, Franciſcus Lamius hoc telum harmoniae praeſtabilitae intentauit, quod ita repreſſit Leibnizius, vt liberas eſſe actiones animae voluntarias contenderet, quarum diſtinctas ideas habet, et quae pendent a ratione; diſtingueret autem inter naturale, quod naturae rerum conuenit, et inter neceſſarium, ſiue eſſentiale, quod immutari non poteſt, legem autem ordinis, quae in perceptionibus eſt, vt in motibus, libertatem non iugulare, vt exemplo ipſius DEI conſtet, affirmaret. Poſtea commotis controuerſiis Wolfianis praecipuus venerandus IOACHIMVS LANGIVS [m] in id incubuit, vt efficto monſtro bicipiti materialiſmi et idealiſmi, mira harmonia praeſtabiliti, neceſſitatem quandam fatalem confirmari, omnemque voluntatis humanae libertatem et actionem moralem iſta hypotheſi euerti euinceret. Quibus WOLFIVS praeter alia *Commentationem de differentia nexus rerum ſapientis et fatalis neceſſitatis nec non ſyſtematis harmoniae praeſtabilitae et hypotheſium Spinozae* oppoſuit. Tacemus innumeros, qui hoc

l) Tub. ſiue Lipſ. 1723. 8.

m) Scripta huc pertinentia nominat LVDOVICVS Hiſt phil. Wolfianae P. I. c. XIV. §. 252. ſqq. p. 196. ſeqq. P. II. §. 540. ſqq. longior enim ſeries eſt, quam hic exponi queat,

quidem telo acerrime istam hypothesin confodere aggressi sunt. Quibus haud pauciores responderunt, inter quos praecipue consulendus est summe reuerendus BVLFINGERVS [n]. Sed et tertia pars accessit, eorum, qui non repugnare quidem harmoniam praestabilitam libertati humanae voluntatis vt solet adstrui, asseruerunt, ast esse tamen in ea aliquid, quod crucem figat, et veram libertatis notionem euertat, conquesti sunt. Quo pacto nuper acutissime de harmonia praestabilita disputauit celeberrimus HOLLMANNVS [o], qui, licet sectatoribus Wolfii nomen non addixisset suum, contenderat [p] tamen, in isto harmoniae praestabilitae systemate in se et praecise spectato, in quo certas animae humanae repraesentationes, cogitationes et decreta certi in membris corporis motus, et certos in organis corporis sensoriis excitatos motus certae quaedam in anima humana consequantur repraesentationes, sensationes, et perceptiones, nihil se deprehendere, quod in animae humanae libertatem vllo modo sit iniurium: quae assertio eum cum cel. LANGIO quoque commisit. Postea autem considerato systemate in toto suo ambitu inuenisse se, monuit, quae libertati inimica sint. „Nempe statui obseruat, secundum „istam hypothesin, animae vim mundi repraesentatiuam, illi adeo intrin„secam et essentialem esse, vt non modo sensationes et perceptiones re„rum nudae, quibus mutationes a corporibus in organa sensoria agenti„bus productae in anima repraesentantur, ex ea fluant, sed et ea ita ad „mundum repraesentandum determinata sit, vt ex ea vi reliqua omnia, „quae in eadem contingunt, exoriantur. Ita vero omnem actionis con„tingentiam, quae separari a libertatis notione non potest, tolli conten„dit, cum omnia quae in anima contingunt, ex vi illa repraesentatiua „per essentiam suam determinata solum consequantur, vis autem illa „omnimode determinata sit, siquidem anima alias aeque facile hanc, „quam aliam quamcunque mundi partem, aeque facile illam, quae cor„poris ipsius statui respondet, quam quamuis aliam, repraesentare sibi „posset, quod contra systematis primarium suppositum est. Hinc enim „necesse esse, vt et omnia, quae ex omnimode determinata eiusmodi „vi fluunt, et ipsa omnimode determinata sint: haecque a Deo determi„natio simul non minus ac ipsa vis illa repraesentatiua, ex ipsa animae „essentia fluat, sicque absoluta porro sit et immutabilis. Et cogitationes „ergo animae reliquas et volitiones atque decreta eius omnia, per essen„tiam eius, quaeque essentiam eius constituit, vim illam mundi reprae„sentatiuam ita iam futura esse determinata, vt consequi aliter in anima „nequeant, vnde et contingentia illarum omnis et cum illa ipsa animae „humanae libertas collapsa sit.“ Quibus vir doctus in sequentibus ita instat, vt demonstret, ex hac praedeterminatione repraesentationum, sequi necessario volitionum determinationes, easque esse non minus praestabili-

n) In Dilucidat. philos. p. 357. seqq.
o) In Cogit. poster. de Harmonia praestabilita.
p) In Diss. priore de Harm. praest.

ſtabilitas, quam motus corporis. Tandem neque iſtud tacendum hoc loco eſt, fuiſſe nonnullos, qui ex ipſis principiis Leibnizianis oſtendere ſategerunt [q], habere animam vim mouendi corpus, non metaphyſicam modo, ſed et phyſicam, adeoque ſyſtema influxus ab ipſo Leibnizio euerti non poſſe. Rationem eam adducunt, quod, praeter voluntatem mouendi, conatum quoque inſignem, producendi nonnunquam motus voluntarios in corpore ſentiamus, qui niſus atque conatus eius virium nomine venit, et Leibnizio, id quod reale in motu eſt, dicitur. Ipſe ſane Leibnizius, vim mouendi corpora influxu phyſico non ex rationibus impoſſibilitatis deriuauit, concedit enim Deum ita mouere poſſe corpora, ſed quod in anima humana rationes eius rei ſufficientes non inueniret, ſuadeat autem ſapientia DEI in legibus motuum et appetituum ſiue finium demonſtrata, fieri id tantum metaphyſice, et per harmoniam. Vnde caute prudenterque pronuntiauit, quem nuper ereptum nobis dolemus Ven. Io. Gvst. Reinbeckivs [r] etiamſi hypotheſis harmoniae praeſtabilitae in religionem Chriſtianam iniuria non ſit, non minoribus tamen, quam reliquas de vnione animae et corporis hypotheſes difficultatibus premi, praeſtareque fateri ignorantiam noſtram ad myſteria DEI reuelata ſimplici fide recipienda ducentem, quam modum ignotum myſterii naturalis coniecturis et hypotheſibus definire. Verum de his prolixius in hiſtoria philoſophiae et controuerſiarum Wolfianarum diſſerendum eſt. Iam ad monadologiam Leibnizianam reuertimur.

LXXXII. Quod ſpiritus, ſeu animas rationales concernit, quamuis ita ſe habeat res, vt animal et anima nec oriantur niſi cum mundo, nec intereant niſi cum mundo: id tamen peculiare eſt in animalibus rationalibus, quod ipſorum animalcula ſpermatica [s], qua talia, habeant tantum animas ordinarias ſeu ſenſitiuas, ſed quae electa ſunt, vt ita dicam, et ad naturam humanam ope conceptionis actualis perueniunt, eorum animae ſenſitiuae eleuantur ad gradum rationis et praerogatiuam ſpirituum. Valde fauebat Leibnizius praeexiſtentiae animarum, cum et maximas circa ortum animarum difficultates cerneret, et innumeris diſputationibus quaeſtionem de origine formarum ſubſtantialium expoſitam noſſet, ex qua controuerſiae quoque de anima vel per traducem vel per creationem producta exortae ſunt; crederet autem non minori iure gaudere ſubſtantias ſimplices et immateriales, quam atomos Epicuri vel Gaſſendi, quae perpetuo durantes admittuntur. Hinc animas non niſi per creationem accepiſſe initium, et non niſi annihilatione finem quoque habere, ſtatuit; cumque corporis organici formationem ſine praeformatione organica

q) Cel. Gottschedivs in Vindiciis ſyſtem. influxus phyſici ſect. II. c. 2. §. 22. p 70.

r) In Diſq. de Harmonia praeſtabilita, Germanice edita Berolini 1737. 4.

s) Subſcribit Leibnizius ſententiae Leuwenhoekianae de Animalculis ſpermaticis, quae monadem eam conſtituere putat, ex qua exſurgit anima humana conf. Hansch. l. c. p. 169. An vero id fiat ordinaria vel extraordinaria Dei operatione, non definit in cauſſa Dei §. 81.

ſuppoſita explicari non poſſe, pro certo haberet, concluſit inde, generationem animalium non niſi transformationem eſſe, et habuiſſe corpus antea iam organiſatum animam eandem, nec poſſe eſſe animas, ſaluo naturae ordine, a corporibus plane ſeparatas. Haec cum compararet cum harmonia, ſecundum quam ſemper agit diuina ſapientia, praeexiſtentiam animarum ab initio creationis admittendam, et addendam illis eſſe neceſſario corpus organicum, in quo extiterint, concluſit. Veriſimile autem putauit, animas ante generationem mere ſenſitiuas eſſe, et tum demum fieri in generatione rationales. Qua de re in ſe obſcuriſſima et difficili eleganter et ſatis perſpicue in *Theodicea* [f] differit. Ita vero praeexiſtentiam animarum, quod ſupra iam tetigimus, a metempſychoſi diſcernebat; quae ipſa quoque animarum προΰπαρξιν inuoluit, cum ſaltem eiusmodi, qualem animarum tranſmigratio innuit, legibus motus, adeoque naturae ipſi prorſus eſſe contrarium cerneret [ff]. Vt autem anima ex ſtatu ſenſitiuo in ſtatum rationalem euehatur, mutationem et euolutionem materiae machinae corporis, quae eſt in animali ſpermatico, requiri putabat; mutata enim corporis conditione, mutandum etiam animae ſtatum eſſe ob harmoniam inter corpus et animam praeſtabilitam; ob quam tamen harmoniam, ſtatus praeſens ſit grauidus futuri, et homo futurus in illo animali iam latuerit, vt ipſe ad Remondum ſcripſit.

LXXXIII. Inter alias differentias, quae inter animas ordinarias et ſpiritus intercedunt, etiam illa datur, quod animae in genere ſint ſpecula viuentium, ſeu imagines vniuerſi creaturarum, ſed quod ſpiritus inſuper ſint imagines ipſius diuinitatis, ſeu auctoris naturae, quae ſyſtema vniuerſi cognoſcere et aliquid eius per ſcintillulas architectonicas imitari poſſunt, cum ſpiritus vnusquisque ſit parua quaedam diuinitas in ſuo genere.

LXXXIV. Atque inde eſt, quod ſpiritus ſint capaces ſocietatis alicuius cum Deo ineundae, et quod ipſe eorum reſpectu nonſolum ſit inuentor, qualis eſt reſpectu creaturarum ceterarum, ſed inſuper princeps et parens, hoc eſt, eam habeat ad ipſos relationem, quem princeps ad ſuos ſubditos, et parens ad liberos ſuos.

LXXXV. Inde haud difficulter infertur, omnes ſpiritus ſimul ſumtos conſtituere ciuitatem DEI, hoc eſt, regnum omnium perfectiſſimum ſub perfectiſſimo monarcha.

LXXXVI. Haec ciuitas DEI, haec monarchia vere vniuerſalis eſt mundus moralis in mundo naturali, et id maxime ſublime et diuinum eſt in operibus DEI, atque in hoc reuera gloria DEI conſiſtit, quoniam nulla daretur, niſi magnitudo et bonitas a ſpiritibus cognoſceretur, ipſisque admirationi eſſet. Reſpectu huius ciuitatis diuinae datur bonitas proprie ſic dicta, cum e contrario ſapientia et potentia vbique eluceant.

LXXXVII.

f) §. 81. ſeqq

ff) Vid. Recueil T. II. p. 186.

LXXXVII. Intercedit ergo harmonia quoque inter regnum phyſicum naturae, et regnum morale gratiae, hoc eſt, inter Deum, quatenus conſideratur vt architectus machinae, et inter Deum eundem, quatenus vt monarcha ciuitatis diuinae ſpirituum ſpectatur.

LXXXVIII. Ab hac harmonia pendet, quod res deducant ad gratiam per ipſas vias naturae, et quod hic globus e. g. deſtrui et reparari debeat per media naturalia iis momentis, quando regimen ſpirituum id poſtulat ad aliquos puniendos, ceteros remunerandos.

LXXXIX. Aſſerere etiam licet, Deum tanquam architectum, ſatisfacere Deo tanquam legislatori, ex aſſe, atque ſic peccata conſequi debere poenas per ordinem naturae et ſtructurae mechanicae rerum, bonas etiam actiones ſecum trahere remunerationes per media machinalia reſpectu corporum, quamuis idem nec poſſit nec debeat conſtanter extemplo accidere. Etiam in hac harmonia regni naturae et gratiae aſſerenda, viſus eſt nonnullis gratiae ſe inimicum oſtendiſſe. Aſt monuerunt amici eius [t], etiamſi leges naturae, ad exequenda gratiae et iuſtitiae decreta valere dicat, illis tamen non dicere, quod opus gratiae, abſoluatur, ſed minime ſufficientia declarauiſſe, cum et miracula fieri propter regnum gratiae aſſerat, et naturae viribus peccatorem conuerti poſſe neget.

XC. Tandem ſub perfectiſſimo hoc regimine nulla datur actio bona ſine remuneratione, nulla mala ſine poena, et omnia vergere debent in ſalutem bonorum, hoc eſt eorum, qui regimine diuino contenti ſunt in hoc magno regno, qui confidunt in prouidentia diuina, et qui amant et imitentur, vt par eſt, auctorem omnis boni, voluptatem percipientes ex conſideratione perfectionum ipſius, ſecundum naturam amoris puri et veri, vi cuius voluptatem percipimus ex eius, quem amamus, felicitate. Atque ideo perſonae ſapientes ac virtuoſae perficere conantur, quicquid voluntati diuinae praeſumtiuae et antecedenti conforme apparet, et hoc non obſtante, in iis acquieſcunt, quae per voluntatem ſecretam; conſequentem et deciſiuam acta contingunt, quoniam agnoſcunt, quod ſi ordinem naturae ſatis intelligeremus, depreheníuri ſimus, eadem vota ſapientiſſimi longe ſuperare, nec fieri poſſe, vt meliora reddantur ſiue intuitu totius vniuerſi in genere, ſiue etiam reſpectu noſtrum in ſpecie. Siquidem, prout par eſt, auctori omnium adhaeremus, non modo tanquam architecto et cauſſae efficienti eſſentiae noſtrae, verum etiam, tanquam Magiſtro noſtro atque cauſſae finali, cuius eſt, efficere quod volumus, et qui ſolus nos felices reddere valet. Aperuit vir ſummus in his vltimis aſſertionibus veſtibulum philoſophiae moralis, quale monadum atque harmoniae vniuerſalis hypotheſibus ſine dubio inaedificaturus erat. Eam autem non perfecit: nonnulla tamen in *Theodicea*

[t]) Vid. KORTHOLT Diſſ. de Phil. Leibniz. Chriſtianae religioni non perniciosa §. 19. ſqq. pag. 43. ſeqq.

Theodicea attulit, quae dicta illustrare possunt. Pleraque illustrauit ex fundamentis Leibnizianis HANSCHIVS [v].

Theologia naturalis Leibnizii.

§. XXXVIII. Praestantissimum metaphysicae Leibnizianae caput theologia naturalis siue doctrina de Deo, est, quod studiose excoluit Leibnizius. Qui non tantum emendare Cartesianam existentiae DEI rationem aggressus est, vt supra dictum, sed et applicatione principii rationis sufficientis recta et acuta ex rerum existentium contingentia, vnicum et verissimum quod stringat et impietatem euertat argumentum deduxisse sibi visus est. Sed attributorum quoque diuinorum harmoniam tum inter se, tum in relatione ad animam humanam insigni acumine, suis tamen hypothesibus vsus, in *Theodiceae* opere explicuit, quod totum excerpere, et quae ad philosophiam spectant, huc adducere, operae pretium esset, nisi paginarum nostrarum angustia tantam prolixitatem refugeret, liberque eruditissimus et elegantissimus in omnium manibus versaretur. Quoniam tamen eius summam in *Caussa DEI* tractationi subiuncta in neruum contraxit auctor, acuteque de Deo, eius intellectu, voluntate, decretis concursuque ad actiones hominum disseruit, excerpemus, qua licet breuitate, ea quae ad theologiam naturalem pertinent: eae enim, quas de corruptione hominis et peccato, de eius propagatione et imputatione, de auxiliis gratiae et doctrinae reuelatae capitibus aliis explicationes et coniecturas attulit, ad limites nostros non pertinent, merentur autem legi expendique a Lectore curioso omnia, vt, qualis fuerit Leibnizius, appareat.

I. Omnipotentia complectitur tum Dei independentiam ab aliis, tum omnium dependentiam ab ipso.

II. Independentia DEI in existendo elucet et in agendo; et quidem in existendo, dum est necessarius et aeternus, et, vt vulgo loquuntur, ens a se: vnde etiam consequens est, immensum esse.

III. In agendo independens est naturaliter et moraliter, naturaliter quidem, dum est liberrimus, nec nisi a se ipso ad agendum determinatur: moraliter vero dum est ἀνυπεύθυνος, seu superiorem non habet.

IV. Dependentia rerum a Deo extenditur tum ad omnia possibilia, seu quae non implicant contradictionem, tum etiam ad omnia actualia.

V. Ipsa rerum possibilitas, cum actu non existunt, realitatem habet fundatam in diuina existentia: nisi enim Deus existeret, nihil possibile foret; et possibilia ab aeterno sunt in ideis diuini intellectus.

VI. Actualia dependent a Deo tum in existendo, tum in agendo, nec tantum ab intellectu eius, sed etiam a voluntate. Et quidem in existendo, dum omnes res a Deo liberae sunt creatae, atque etiam a Deo conseruantur;

v) loc. cit. Theor. 121. seqq.

ſeruantur; neque male docetur, conſeruationem diuinam eſſe continuatam creationem, vt radius continue a ſole prodit: etſi creaturae neque ex eſſentia Dei, neque neceſſario promanent.

VII. In agendo res dependent a Deo, dum Deus ad rerum actiones concurrit, quatenus ineſt actionibus aliquid perfectionis, quae vtique a Deo manare debet.

VIII. Concurſus autem Dei, etiam ordinarius, ſeu non miraculoſus ſimul et immediatus eſt, et ſpecialis. Et quidem immediatus, quoniam effectus non ideo tantum a Deo dependet, quia cauſſa eius a Deo orta eſt, ſed etiam quia Deus non minus, neque remotius in ipſo effectu producendo concurrit, quam in producenda ipſius cauſſa.

IX. Specialis autem eſt concurſus, qui non tantum ad exiſtentiam rei actusque dirigitur, ſed et ad exiſtendi modum et qualitates, quatenus aliquid perfectionis illis ineſt, quod ſemper a Deo profluit, patre luminum, omnisque boni datore.

X. Sapientia DEI ob immenſitatem vocatur omniſcientia. Haec cum et ipſa ſit perfectiſſima, complectitur omnem ideam, et omnem veritatem; id eſt omnia tam incomplexa quam complexa, quae obiectum intellectus eſſe poſſunt: et verſatur itidem tam circa poſſibilia, quam circa actualia.

XI. Poſſibilium eſt, quae vocatur ſcientia ſimplicis intelligentiae, quae verſatur tam in rebus, quam in earum connexionibus; et vtraeque ſunt tam neceſſariae, quam contingentes.

XII. Poſſibilia contingentia ſpectari poſſunt tum vt ſeiuncta, tum vt coordinata in integros mundos poſſibiles infinitos, quorum quilibet Deo eſt perfecte cognitus, etſi ex illis non niſi vnicus ad exiſtentiam perducatur: neque enim plures mundos actuales fingi ad rem facit, cum vnus nobis totam vniuerſitatem creaturarum, cuiuscunque loci et temporis complectatur, eoque ſenſu hoc loco mundi vocabulum vſurpetur.

XIII. Scientia actu alium, ſeu mundi ad exiſtentiam perducti, et omnium in eo praeteritorum praeſentium, futurorum, vocatur ſcientia viſionis, nec differt a ſcientia ſimplicis intelligentiae huius ipſius mundi, ſpectati vt poſſibilis, quam quod accedit cognitio reflexiua, qua Deus nouit ſuum decretum de ipſo ad exiſtentiam perducendo. Nec alio opus eſt diuinae praeſcientiae fundamento.

XIV. Quod ſi ſcientia ſimplicis intelligentiae reſtrictius ſumatur, nempe vt agat de veritatibus poſſibilibus et neceſſariis; tunc ſcientia media eſt, quae de veritatibus poſſibilibus et contingentibus, et ſcientia viſionis, quae de veritatibus contingentibus et actualibus agit.

XV. Vt sapientia, seu veri cognitio est perfectio intellectus, ita bonitas, seu boni appetitio est perfectio voluntatis. Et omnis quidem voluntas bonum habet pro obiecto, saltem apparens, at diuina voluntas non nisi bonum simul et verum.

XVI. Ad voluntatis naturam requiritur libertas, quae consistit in eo, vt actio voluntaria sit spontanea, ac deliberata, atque adeo vt excludat necessitatem, quae deliberationem tollit.

XVII. Necessitas excluditur metaphysica, cuius oppositum est, impossibile; seu implicat contradictionem; sed non moralis, cuius oppositum est inconueniens. Etsi enim Deus non possit errare in eligendo, adeoque eligat semper quod est maxime conueniens, hoc tamen eius libertati adeo non obstat, vt eam potius maxime perfectam reddat. Obstaret si non nisi vnum foret voluntatis obiectum possibile, seu si vna tantum possibilis rerum facies fuisset, nec sapientia bonitasque agentis laudari posset.

XVIII. Itaque errant, aut certe incommode admodum loquuntur, qui ea tantum possibilia dicunt, quae actu fiunt, seu quae Deus elegit *.

XIX. Voluntas diuidi potest, in antecedentem seu praeuiam, et consequentem seu finalem, siue quod idem est, in inclinatoriam et decretoriam. Illa minus plena, haec plena vel absoluta est.

XX. Voluntas antecedens omnino seria est, et pura, non confundenda cum velleitate, vbi quis vellet si posset, velletque posse, quae in Deum non cadit; nec cum voluntate conditionali. Tendit autem voluntas antecedens in Deo ad procurandum omne bonum, et ad repellendum omne malum, quatenus talia sunt, et proportione gradus, quo bona malaue sunt.

XXI. Voluntas consequens oritur ex omnium voluntatum antecedentium concursu, vt scilicet, quando omnium effectus simul stare non possunt, obtineatur inde quantus maximus effectus per sapientiam et potentiam obtineri potest. Haec voluntas etiam decretum appellari potest.

XXII. Voluntates antecedentes non omnino irritae sunt, sed efficaciam suam habent, qui, etsi effectus earum obtinetur, non semper fit plenus, sed per concursum aliarum voluntatum antecedentium restrictus. At voluntas decretoria ex omnibus inclinatoriis resultans, semper plenum effectum sortitur, quoties potentia non deest in volente, quemadmodum certe in Deo deesse nequit. Neque vero aliquid felicitati perfectionique volentis Dei decedit, dum non omnis eius voluntas effectum plenum sortitur: quia enim bona non vult, nisi pro gradu bonitatis, quae

in

*) Innuit Diodorum Stoicum, Abaelardum, Wiclefum, Hobbium.

in vnoquoque eſt, tum maxime eius voluntati ſatisfit, cum optimum reſultans obtinetur.

XXIII. Porro voluntas diuiditur in productiuam circa proprios actus, et permiſſiuam, circa alienos. Quaedam enim interdum permittere licet, id eſt, non impedire quae facere non licet; et permiſſae voluntatis obiectum proprium non id eſt, quod permittitur, ſed permiſſio ipſa.

XXIV. Bonum et malum, ſeu ratio volendi triplex eſt, metaphyſicum, phyſicum, morale.

XXV. Metaphyſicum generatim conſiſtit in rerum etiam non intelligentium perfectione et imperfectione.

XXVI. Phyſicum accipitur ſpeciatim de ſubſtantiarum intelligentium commodis et incommodis, quo pertinet malum poenae.

XXVII. Morale de earum actionibus virtuoſis et vitioſis, quo pertinet malum culpae: et malum phyſicum hoc ſenſu a morali oriri ſolet, etſi non ſemper in iisdem ſubiectis ſed haec tamen, quae videri poſſit, aberratio cum fructu corrigitur, vt innocentes nollent paſſi non eſſe.

XXVIII. Deus vult bona per ſe antecedenter ad minimum; nempe tam rerum perfectiones in vniuerſum, quam ſpeciatim ſubſtantiarum intelligentium omnium felicitatem et virtutem, et vnumquodque bonorum pro gradu ſuae bonitatis.

XXIX. Mala etſi non cadant in voluntatem DEI antecedentem, niſi quatenus ea ad remotionem eorum tendit, cadunt tamen interdum, ſed indirecte, in conſequentem: quia interdum maiora bona ipſis remotis obtineri non poſſunt, quo caſu remotio malorum non plane perducitur ad effectum, et conſiſtens intra voluntatem antecedentem, non prorumpit in conſequentem.

XXX. Mala metaphyſica et phyſica, velut imperfectiones in rebus, et mala poenae in perſonis interdum fiunt bona ſubſidiata, tanquam media ad maiora bona.

XXXI. At malum morale ſeu malum culpae nunquam rationem medii habet, ſed interdum tamen conditionis, quam vocant, ſine qua non, ſiue colligati et concomitantis, id eſt, ſine quo bonum debitum obtineri nequit, ſub bono autem debito etiam priuatio mali debita continetur. Malum autem admittitur, non ex principio neceſſitatis abſolutae, ſed ex principio conuenientiae. Rationem enim eſſe oportet, cur Deus malum permittat potius, quam non permittat; ratio autem diuinae voluntatis non niſi a bono deſumi poteſt.

XXXII. Malum culpae nunquam in Deo obiectum eſt voluntatis productiuae, ſed tantum aliquando permiſſiuae, quia ipſe nunquam peccatum facit, ſed tantum ad ſummum aliquando permittit.

XXXIII. Generalis autem eſt regula permittendi peccati, Deo hominique communis, vt nemo permittat peccatum alienum, niſi, impediendo ipſemet actum, prauum excitaturus eſſet.

XXXIV. Deus itaque inter obiecta voluntatis habet optimum, vt finem vltimum; ſed bonum vt qualecunque, etiam ſubalternum; res vero indifferentes itemque mala poenae ſaepe, vt media; at malum culpae non niſi vt rei alioqui debitae conditionem, ſine qua non eſſet.

XXXV. Communia magnitudinis et bonitatis hic ſunt, quae non ex ſola bonitate, ſed etiam ex magnitudine, id eſt ſapientia et potentia, proficiſcuntur, facit enim magnitudo, vt bonitas effectum conſequatur ſuum. Et bonitas refertur vel ad creaturas in vniuerſum, vel ſpeciatim ad intelligentes. Priore modo cum magnitudine conſtituit prouidentiam in vniuerſo creando et gubernando poſteriore, iuſtitiam in regendis ſpeciatim ſubſtantiis ratione praeditis.

XXXVI. Quia bonitatem DEI in creaturis ſeſe generatim exerentem dirigit ſapientia, conſequens eſt, prouidentiam diuinam ſeſe oſtendere in tota ſerie vniuerſi; dicendumque Deum ex infinitis poſſibilibus ſeriebus rerum elegiſſe optimam, eamque adeo eſſe hanc ipſam, quae actu exiſtit. Omnia enim in vniuerſo ſunt harmonica inter ſe, nec ſapientiſſimus niſi omnibus perſpectis decernet adeo non niſi de toto. In partibus ſingulatim ſumtis voluntas praeuia eſſe poteſt, in tota decretoria intelligi debet.

XXXVII. Accurate loquendo vnicum tantum fuit decertum Dei, vt haec ſcilicet ſeries rerum ad exiſtentiam veniret.

XXXVIII. Immutabile eſt decretum Dei, quia omnes rationes quae ei obiici poſſunt, iam in conſiderationem venerunt, ſed hinc non alia oritur neceſſitas, quam conſequentiae, quam hypotheticam vocant, ex ſuppoſita ſcilicet praeuiſione et praeordinatione, nulla autem ſubeſt neceſſitas abſoluta vel conſequentis, quia alius etiam rerum ordo poſſibilis erat, et in partibus, et in toto; Deusque contingentium ſeriem eligens, contingentiam eorum non mutauit.

XXXIX. Neque ob rerum certitudinem preces laboresque ſunt inutiles ad obtinenda futura quae deſideramus. Nam in huius ſeriei rerum, tanquam poſſibilis repraeſentatione apud Deum, antequam ſcilicet decerni intelligeretur, vtique et preces in ea, ſi eligeretur futurae, et aliae effectuum in ea comprehendendorum cauſſae inerant, et ad electionem ſeriei, adeoque et ad euentus in ea comprehenſos, vt par erat, valuere. Et quae nunc mouent Deum ad agendum aut permittendum, iam tum eum mouerunt ad decernendum, quid acturus eſſet aut permiſſurus.

XL. Sapientia autem infinita omnipotentis bonitati eius immenſae iuncta,

cta, fecit, vt nihil potuerit fieri melius, omnibus computatis, quam quod a Deo ſit factum, atque adeo, vt omnia perfecte ſint harmonica conſpirentque pulcherrime inter ſe.

XLI. Proinde quotiescunque aliquid reprehenſibile videtur in operibus Dei, iudicandum eſt, id nobis non ſatis noſci, nec optari a ſapiente poſſe meliora.

XLII. Vnde porro ſequitur, nihil eſſe felicius, quam tam bono Domino ſeruire, atque adeo Deum ſuper omnia eſſe amandum, eique penitus confidendum.

XLIII. Bonitas relata ſpeciatim ad creaturas intelligentes cum ſapientia coniuncta iuſtitiam conſtituit, cuius ſummus gradus eſt ſanctitas. Itaque tam lato ſenſu iuſtitia non tantum ius ſtrictum, ſed et aequitatem, atque adeo et miſericordiam laudabilem comprehendit.

XLIV. Eſt autem vel iuſtitia ſpecialius ſumta, vel ſanctitas. Illa verſatur circa bonum malumque phyſicum, aliorum nempe intelligentium, ſanctitas circa bonum malumque morale.

XLV. Bona malaque phyſica eueniunt tam in hac vita, quam in futura: In hac vita magna malorum pars fluit ex culpa hominis; aliae proſunt et compenſabuntur.

XLVI. In futura vita, quamuis pauci ſint electi, tota amplitudo regni coeleſtis non eſt ex noſtra cognitione aeſtimanda, cum tanta gloria beatorum eſſe poſſit, vt mala damnatorum comparari cum hoc bono non poſſint. Nihilque prohibet vel ſoles, vel maxime regionem trans ſoles, vt in noſtra ſit tellure habitari felicibus creaturis. Itaque argumentum a multitudine damnatorum non eſt fundatum, niſi in ignorantia noſtra. Poenae etiam damnatorum ob perſeuerantem eorum malitiam perſeuerant.

XLVII. Obiectiones contra ſanctitatem Dei ſeu circa perfectionem ad bona malaque moralia aliorum relatam, deſumtae ex concurſu Dei ad malum morale ex ſupra dictis commode ſolui poſſunt.

XLVIII. Nempe permiſſio peccati eſt licita, ſeu moraliter poſſibilis, cum debita, ſeu moraliter neceſſaria inuenitur. Id de Deo intelligendum eſt Θεοπρεπῶς, quando aliter ſuis perfectionibus derogaſſet. Si Deus optimam vniuerſi ſeriem, in qua peccatum intercurrit, non elegiſſet, admiſiſſet aliquid peius omni creaturarum peccato, nam propriae perfectioni, et quod hinc ſequitur, alienae etiam derogaſſet: diuina enim perfectio a perfectiſſimo eligendo diſcedere non debet cum minus bonum habeat rationem mali.

XLIX. Nihil perfectionis et realitatis pure poſitiuae eſt in creaturis earumque actibus bonis et malis, quod non Deo debeatur, ſed imperfectio

actus in priuatione conſiſtit, et oritur ab originali limitatione creaturarum, quam iam tum in ſtatu purae poſſibilitatis, id eſt in ideis Dei, habent ex eſſentia ſua: nam quod limitatione careret, non creatura ſed Deus foret. Limitata autem dicitur creatura, quae terminos perfectionis habet. Ita fundamentum mali eſt neceſſarium, ſed ortus tamen contingens; id eſt, neceſſarium eſt, vt mala ſint poſſibilia, ſed contingens eſt, vt ſint actualia; non contingens autem per harmoniam rerum a potentia tranſit ad actum ob conuenientiam cum optima rerum ſerie, cuius partem facit. Sunt itaque bona a Dei vigore, mala a torpore creaturae; et defectu attentionis errat intellectus, defectu alacritatis refringitur voluntas, quoties mens cum ad ſummum bonum tendere debeat, per inertiam creaturae adhaereſcit.

L. Propagatio contagii a lapſu protoplaſtarum non videtur commodius explicari poſſe, quam ſtatuendo, animas poſterorum in Adamo iam fuiſſe infectas: idque per praeexiſtentiam animarum.

LI. Reliquiae diuinae imaginis conſiſtunt tum in lumine innato intellectus, tum etiam in libertate congenita voluntatis. Vtrumque ad virtuoſam vitioſamque actionem neceſſarium eſt, vt ſcilicet ſciamus velimusque, quae agimus, et poſſimus etiam ab hoc peccato, quod committimus abſtinere, ſi modo ſatis ſtudii adhibeamus.

LII. Lumen innatum conſiſtit tum in ideis incomplexis, tum in naſcentibus inde notitiis complexis. Ita fit, vt Deus et lex DEI aeterna inſcribatur cordibus noſtris, etſi negligentia hominum et affectibus ſenſualium ſaepe obſcurentur.

LIII. Probatur hoc lumen etiam ex ratione, quia veritates neceſſariae ex ſolis principiis menti inſitis non ex inductione ſenſuum demonſtrari poſſunt. Neque enim inductio ſingularium vnquam neceſſitatem vniuerſalem infert.

LIV. Libertas quoque in quantacunque humana corruptione ſalua manet, ita vt homo, etſi haud dubie peccaturus ſit, nunquam tamen neceſſario committat hunc actum peccandi, quem committit.

LV. Libertas exemta eſt tam a neceſſitate, quam a coactione. Neceſſitatem non faciunt futuritio veritatum, nec praeſcientia et praeordinatio Dei, nec praediſpoſitio rerum.

LVI. Non futuritio: licet enim futurorum contingentium ſit determinata veritas, certitudo tamen obiectiua, ſeu infallibilis determinatio veritatis, quae illis ineſt, minime neceſſitati confundenda eſt.

LVII. Nec praeſcientia aut praeordinatio Dei neceſſitatem imponit, licet ipſa quoque ſit infallibilis. Deus eim vidit res in ſerie poſſibilium ideali, quales futurae erant, et in iis hominem libere peccantem; neque huius

huius feriei decernendo exiftentiam, mutauit rei naturam, aut, quod contingens erat, neceffarium fecit.

LVIII. Neque etiam praedifpofitio rerum aut cauffarum feries nocet libertati. Licet enim nunquam quicquam eueniat, quin eius ratio reddi poffit, neque vlla vnquam detur indifferentia aequilibrii, (quafi in fubftantia libera et extra eam omnia ad oppofitum vtrumque fe aequaliter vnquam haberent: cum potius femper fint quaedam praeparationes in cauffa agente, concurrentibusque, quas aliqui praedeterminationes vocant;) dicendum tamen eft, has determinationes effe tantum inclinantes, non neceffitantes, ita vt femper aliqua indifferentia fiue contingentia fit falua. Nec tantus vnquam in nobis affectus appetitusue eft, vt ex eo actus neceffario fequatur; nam quamdiu homo mentis compos eft, etiamfi vehementiffime, ab ira, fiti, vel fimili cauffa ftimuletur, femper tamen aliqua ratio fiftendi impetum reperiri poteft, et aliquando vel fola sufficit cogitatio exercendae fuae libertatis et in affectus poteftatis.

LIX. Coactio non eft in voluntatis actionibus: etfi enim externorum repraefentationes plurimum in mente noftra poffint, actio tamen noftra voluntaria femper fpontanea eft, ita vt principium fit in agente. Id quod per harmoniam inter corpus et animam ab initio praeftabilitam, luculentius, quam hactenus, explicatur.

Potiora haec funt, quae ad naturalem theologiam referri poffunt, reliqua quae attexuit vir acutiffimi ingenii et profundarum meditationum, proprie ad reuelatam theologiam pertinent, et cum humanam corruptionem, tum eius emendationem, ordinemque DEI in eligendis fidelibus refpiciunt. In illis vero, vt hypothefibus nonnullis inferuiendum fibi effe, ad foluendos hos nodos, quos ftruxit male curiofa hominum diligentia, vir fummus probe vidit, ita factum, vt et ea quae de libertate differuit, licet eam magnis conatibus affertum iret, haud paucis difplicerent. Quamuis enim neceffitatem abfolutam a libertate accurate remoueat, putarunt tamen, neceffitatem hypotheticam, quae ex antecedente et praedeterminante cauffa oritur, re ipfa libertatem euertere. Refponderunt his viri celeberrimi fectatores, et inter eos imprimis acutiffimus BVLFINGERVS y), "non eum praedeterminationis fenfum apud „Leibnizium effe, qui eft apud eos, qui ita praedeterminationem intro„ducunt, qua pofita cauffa praedeterminante, non poteft non fequi effe„ctus: fed eam tantum hoc loco praedeterminationis, quae et praeordi„natio vel connexio rerum dici queat, ideam effe, qua pofita, facultas, „etfi alterum prae altero eligat in ipfo fui exercitio, et conftanter qui„dem; fuo tamen id faciat arbitrio poffitque in hifce omnibus circum„ftantiis agere aliud atque aliud. Ideoque Leibnizium fupra monuiffe, „has

y) In Dilucid. phil. S. I. c. 4. §. 88. p. 81.

„has determinationes eſſe inclinantes tantum non neceſſitantes, ita vt ſem-„per aliqua indifferentia ſiue contigentia ſit ſalua.“ Sed et alterum illud dogma, quod Baylio Leibnizius oppoſuit, de mundo optimo innumerarum controuerſiarum ſemina in orbe philoſophico et theologico ſparſit, longumque eſſet, ſcripta ea enarrare omnia, quibus ex vtraque parte de hoc argumento decertatum eſt. Otium ea in re nobis fecit Cel. LVDOVICI [z] diligentia, qui literariam huius quaeſtionis hiſtoriam ſcire cupientibus adeundus eſt. Quo ſenſu autem mundum praeſentem, mali mixtura temperatum ex ſerie infinitorum mundorum poſſibilium Deum velut optimum elegiſſe dixerit, ex §. XXXI. et ſequentibus liquet. Nempe malum etiam ad optimi mundi naturam requiri, indignum videtur viris doctiſſimis Dei bonitate et iuſtitia. Aſt habent hic quoque, quid regerant Leibnizii ſectatores: nempe id voluiſſe philoſophum: ſeriem contingentium omnium, praeſentium, praeteritorum atque futurorum, quam mundus exhibet, optimam eſſe, quia ab ente et ſummo bono et ſapientiſſimo conditus mundus eſt: neque optimum eſſe deſinere, licet in eo ſit malum, quum et mala ab ente ſapientiſſimo in optimum finem dirigantur. Rationem autem diuinae voluntatis atque electionis non niſi a ſummo bono ſumi poſſe. Nos in tantis animorum motibus agitata controuerſia arbitrii partes non ſumimus, qui hiſtoriam tantum ſcribimus, fatemur autem, ſuſpicari nos, viros praeſtantiſſimos, qui de hoc argumento diſceptarunt, diſputationis feruore abreptos occupatosque non ſe ſemper ſatis perſpicue accurateque inter ſe intellexiſſe. Ceterum ipſum dogma nouum haud eſt, ſed vidit ipſe Leibnizius [a], vt acutiſſime coniiciebat, ſyſtema Zoroaſtris parum abludere, quem ex Mithra non lucem tantum ſed et tenebras, id eſt limitationem et priuationem deduxiſſe, hincque ex limitatis creaturis mali cauſſam deriuauiſſe ſuo loco oſtendimus: quamuis fatendum, ſobrie magis et prudenter philoſophatum fuiſſe Leibnizium, quam Zoroaſtrem, qui eſſentiarum omnium emanationem ex DEI eſſentia tanquam ex ſubiecto ſtatuebat, a qua alienum fuiſſe Leibnizium ſupra ipſius verbis euicimus. Ipſum vero mundum optimum Deum elegiſſe, at talem, cui malum ex natura ſua, non DEI, inſit, feciſſeque Deum, quicquid poterat vt malum hoc emendaret, et ad optimos fines dirigeret, ex κυρίαις δόξαις Platonis fuit, quem ideo LEIBNIZIVS [b] ipſe laudauit. Aſt longe melius tamen puriusque in eo dogmate aſſerendo verſatus eſt Leibnizius, qui nec materiam demiurgo adiunxit, nec malum aliter niſi in limitatione et priuatione quaeſiuit, cum Plato neſcio quam naturam mali poſitiuam et eſſentialem materiae tribueret. Ex quo conſtare poteſt, quousque in comparatione veteris doctrinae cum Leibniziana ſit progrediendum. Nullum autem malum eſſe in mundo, quod non reſpectu totius bonum euadat, adeoque mundum hunc eſſe optimum dixit iam BRVNVS [c].

§. XXXIX.

z) In Hiſt. Phil. Leibn. P. II. c. 23. §. 606. ſqq. p. 414 ſq.
a) Vid. praef. Theodiceae p. m. 39.
b) Ep. ad Hanſch.
c) De Minimo p. 133.

§. XXXIX. Diſputatum quoque eſt de his et nonnullis aliis metaphyſicae capitibus inter Leibnizium, et qui Newtoni placita ſequebatur Clarckium: quae tota quidem diſputatio ex antecedentibus intelligi poteſt. Quoniam tamen in ea nonnulla occurrunt, in quibus Leibnizius a priſtina ſententia ſibi diſcedendum putauit, ea quoque hoc loco ὡς ἐν παρόδῳ tangemus; commendamus autem lectionem ipſam epiſtolarum a duumuiris his acumine metaphyſico inſignibus ſcriptarum, quae in plena luce rem omnem, etiam ſuperiora collocant. Nuper quoque pugnam renouauit ingenioſiſſimus VOLTAIRIVS, inſtituta *comparatione inter metaphyſicam Leibnizianam et Newtonianam*, quae negligi prorſus potuiſſet, cum Newtono, de matheſi et naturali diſciplina artibus mathematicis et obſeruationibus inaedificata immortaliter merito nunquam in mentem venerit, ſyſtema metaphyſicum condere [d]. Quoniam tamen, quod argumentis et rationibus parum valuit, ingenii elegantia efficere conatus eſt, laudanda eſt doctiſſimi KAHLII induſtria, qui Leibniziana dogmata de Deo, de ſpatio et duratione, de libertate Dei, de principio rationis ſufficientis, de libertate hominis, de religione naturali, de anima eiusque commercio cum corpore, de origine perceptionum, de materia et elementis ſiue monadibus, de vi actiua in apricum poſuit, et vindicare ab inſultibus Voltairianis ſtuduit [e]. Eum itaque illos conſulere iuuat, qui de hac controuerſia notitiam paulo ampliorem cupiunt. Nos inſtituti memores paucas quasdam aſſertiones notamus, quae ad cognoſcendam metaphyſicam Leibnizianam pertinent. Sunt vero iſtae:

Theſes Leibnizianae Clarckio oppoſitae.

I. Vis in operibus diuinis ſemper eadem ſubſiſtit, tranſitque ex materia in materiam, ſecundum leges naturae, et pulcherrimum ordinem praeſtabilitum. Quando itaque Deus facit miracula, fit id non naturae ſed gratiae cauſſa. Qui aliter iudicat, abiecte de ſapientia et potentia Dei ſentit [f].

II. Non mathematica principia ſed metaphyſica opponenda ſunt impietati materialiſtarum [g].

III. Fundamentum omnium veritatum mathematicarum eſt principium contradictionis ſiue identitatis, vt vero matheſis traducatur ad phyſicam, opus adhuc eſt principio rationis ſufficientis.

IV. Quo plus eſt materiae in mundo, eo plus habet occaſionis Deus, exercendae ſapientiae et potentiae ſuae [h]. Vacuum itaque ſine ratione ſufficienti ponitur.

V. Ratio omniſcientiae diuinae non eſt ſola praeſentia, ſed et operatio; conſeruat enim res actione illa, quae perpetuo id producit, quicquid in eis et bonitatis et perfectionis.

VI. Crea-

d) Legi merentur, quae de natura et indole philoſophiae Newtonianae differit ROGERVS COTESIVS in praef. Principiis phil. praemiſſa.

e) Prodiit Examen comparationis Voltairianae Gottingae 1741. 8.

f) T. I. Rec. Ep. I. p. 4.

g) Ep. II. p. 13.

h) ib. p. 16.

VI. Creaturae opus habent influxu Dei perpetuo, ſed non ad emendandam et corrigendam mundi machinam; Deus enim qui praeuidit omnia, etiam in anteceſſum medicinam attulit; eſt enim in operibus eius pulchritudo praeſtabilita [i].

VII. Qui ſpatium pro ente quodam abſoluto habent, ingentibus difficultatibus premuntur, ſequitur enim, debere eſſe ens aeternum et infinitum, adeoque ipſe DEVS. Aſt Deus ſpatium habet partes, adeoque Deus eſſe nequit [k].

VIII. Spatium itaque eſt relatiuum quid, vt tempus. Nempe ſpatium eſt ordo coëxiſtentium, vt tempus ordo ſucceſſionum.

IX. Quod ſupernaturale eſt, omnes creaturarum vires ſuperat, hinc miracula [l].

X. Simplex voluntas ſine ratione mouente eſt figmentum, et contradictorium, naturaeque voluntatis aduerſum, et perfectioni diuinae contrarium.

XI. Animae non operantur in corpora, niſi quatenus conſpirant corpora cum eorum appetitu per harmoniam praeſtabilitam [m].

XII. Nemo nouas vires poteſt naturae addere praeter Deum, idque tantum facit ſupernaturaliter.

XIII. Imagines, quibus anima immediate afficitur, ſunt in ea ipſa, ſed conſpirant cum corpore; praeſentia animae autem imperfecta tantum eſt, nec poteſt aliter explicari, quam per harmoniam et concordiam.

XIV. Qui contendunt vires actiuas et viuentes minui in mundo, neque primarias naturae leges, neque pulchritudinem operum diuinorum intelligunt [n].

XV. Dantur miracula, quae minora vel inferiora dici poſſunt, quaeque efficere angelus poteſt; quae vero ſupra omnem naturae virtutem ſunt, e. g. creare et annihilare, Deo ſoli competunt.

XVI. Quod neceſſarium eſt, tale eſt per eſſentiam ſuam, quia oppoſitum contradictionem implicat; quod autem contingens eſt, debet exiſtentiam ſuam principio melioris, quae eſt ratio ſufficiens rerum [o].

XVII. Inde ſequitur rationes mouentes inclinare, non cogere, eſſeque certitudinem infallibilem, non vero neceſſitatem abſolutam in contingentibus.

XVIII. Voluntas noſtra non ſequitur ſemper praeciſe intellectum practicum, poteſt enim inuenire rationes ſuſpendendi iudicium, donec rem altius expenderit. [p].

XIX. Res relatiuae, non minus quantitatem habent quam abſolutae. Hinc quamuis tempus et ſpatium relationes ſunt, poſſunt tamen eſſe quantae [q].

XX. Non

i) pag. 18. k) Ep. III. p. 31. l) pag. 30. m) Ep. IV. p. 57. n) pag. 50.
o) Ep. V. p. 85. p) pag. 86. q) p. 115.

XX. Non dantur ſubſtantiae creatae, quae omni prorſus materia carent; nam angelos quoque et intelligentias, quamuis incorporeas, et craſſo corpore deſtitutas, ſubtilius corpus habere vetus eſt et vera ſententia [r].

XXI. Materia et ſpatium idem non ſunt; verum non eſt ſpatium, vbi non eſt materia, nec eſt illud aliquid reale abſolutum. Differunt ſpatium et materia, ſicut tempus et motus; quamuis autem diuerſa ſint, nunquam tamen ſeparantur.

XXII. Neque tamen inde ſequitur, materiam eſſe aeternam et neceſſariam, niſi ſupponatur falſo et inepte, ſpatium eſſe aeternum et neceſſarium.

XXIII. Hypotheſis atomorum et corporum ſimilarium euertitur per principium indiſcernibilium.

XXIV. Ab extenſione ad durationem non valet conſequentia.

XXV. Si natura rerum vniuerſi eſt, vt vniformiter perfectio earum creſcat, neceſſario inde fluit, vniuerſum habuiſſe initium [s].

XXVI. Initium mundi non derogat infinitae eius durationi a parte poſt, ſed limites vniuerſi derogant infinitati extenſionis eius. Conuenit itaque magis auctori rerum infinito, ponere rerum initium, quam limites eius admittere.

XXVII. Aeternitas mundi non tollit eius dependentiam a Deo.

XXVIII. Cauſſa harmoniae vniuerſalis quaerenda eſt, in natura ſubſtantiae ſimplicis, ſiue monadis verae, quae in eo conſiſtit, vt ſtatus ſequens exoriatur ex ſtatu antecedente [t].

XXIX. Omne agens quod ſequitur cauſſas finales eſt liberum, licet conſpiret cum eo, quod agit modo per cauſſas efficientes ſine cognitione, ſiue per machinam, quia Deus, qui praeuidit, quid cauſſa libera ſuſceptura ſit; ita diſpoſuit machinam, vt non poſſint non harmonice conſpirare.

XXX. Supernaturale eſt, quando corporum vniuerſitas nouam vim accipit, ſicque corpus aliquod nouas vires nanciſcitur, et tamen alia tot virium non amittunt [v].

XXXI. Sine creaturis immenſitas et aeternitas Dei locum non habuiſſent, nempe ſine vlla dependentia temporis et loci; ſi enim creaturae nullae eſſent, eſſet nec tempus, nec locus, adeoque nec ſpatium actuale [x].

XXXII. Immenſitas Dei eſt independens a ſpatio, vt aeternitas a tempore. Id vero tantum inuoluunt, Deum reſpectu iſtarum rerum praeſentem et coëxiſtentem rebus eſſe exiſtentibus omnibus. Si itaque Deus ſolus exiſteret, non exiſterent tempus et locus, niſi vt poſſibilia, in ideis diuinis [y].

r) p. 119. s) Ep. V. p. 124. t) p. 131. v) p. 135. x) p. 138. y) p. 139.

XXXIII. Immenſitas et aeternitas Dei aliquid maius et eminentius inuoluunt, quam durationem et extenſionem creaturarum, cum in relatione ad magnitudinem, tum in relatione ad naturam rei. Nec opus habent re quadam extra Deum ſita, vt ſunt tempus et locus, quae actu exiſtunt.

XXXIV. Subiiciendae ſunt attractiones, et operationes aliae, quae explicari nequeunt per naturam creaturarum: illae enim aut miraculum ſupponunt, aut qualitates Scholaſticorum occultas, quae nos in regnum tenebrarum retrahunt.

XXXV. Qui principium rationis ſufficientis negat, ad abſurdum compulſus eſſe recte creditur.

Iuris naturalis praecepta Leibniziana. §. XL. Moralis philoſophiae praecepta non tradidit Leibnizius, fundamenta tamen eius in fine monadologiae tetigit, quae inde repetenda. Quae vero ad iuris naturae diſciplinam et virtutis inter homines exercendae rationem requirantur, his aſſertionibus explicuit [z].

I. Ius eſt quaedam potentia moralis, et obligatio neceſſitas moralis. Intelligitur autem moralis, quae apud virum bonum aequipollet naturali.

II. Vir bonus autem eſt, qui amat omnes, quantum ratio permittit.

III. Iuſtitia igitur, quae virtus huius affectus rectrix eſt, quem Graeci φιλανθρωπίαν vocant, eſt caritas ſapientis, hoc eſt, ſequens ſapientiae dictata.

IV. Caritas eſt beneuolentia vniuerſalis, et beneuolentia amandi ſiue diligendi habitus.

V. Amare eſt felicitate alterius delectari, vel felicitatem alterius adſciſcere in ſuam.

VI. Nempe quum res pulchra ſimul felicitatis eſt capax, tranſit affectus in verum amorem.

VII. Superat autem diuinus amor alios amores, quod Deus cum maximo ſucceſſu amari poteſt, quando Deo ſimul et felicius nihil eſt, et nihil pulchrius felicitateque dignius intelligi poteſt. Et quum idem ſit potentiae et ſapientiae ſummae, felicitas eius non tantum ingreditur noſtram, ſi ſapimus, id eſt, ipſum amamus, ſed et facit.

VIII. Sapientia nihil aliud eſt, quam ipſa ſcientia felicitatis.

IX. Ex hoc iam fonte fluit ius naturae, cuius tres ſunt gradus, ius ſtrictum in iuſtitia commutatiua, aequitas, vel, anguſtiori ſenſu, caritas in iuſtitia diſtributiua; denique pietas vel probitas in iuſtitia vniuerſali.

X. Inde peruulgata iuris praecepta naſcuntur: neminem laedere, ſuum cuique tribuere, honeſte, vel potius pie, viuere.

XI. Iuris meri ſiue ſtricti praeceptum eſt, neminem laedendum eſſe, ne

z) In Praef. ad Cod. I. G. diplomaticum.

ne detur ei in ciuitate actio, extra ciuitatem ius belli. Hinc nascitur iustitia commutatiua.

XII. Superior gradus vocari potest aequitas, vel si mauis caritas, quae vltra rigorem iuris meri, ad eas quoque obligationes porrigitur, ex quibus actio iis, quorum interest, non datur, qua nos cogant.

XIII. Quemadmodum infimi gradus est, neminem laedere, ita medii est, cunctis prodesse, sed quantum cuique conuenit, aut quantum quisque meretur, quando omnibus fauere non licet.

XIV. Itaque huius loci est iustitia distributiua, et praeceptum iuris, quod suum cuique tribui, iubet.

XV. Atque huc in republica politicae leges referuntur, quae felicitatem subditorum procurant, efficiuntque passim, vt qui aptitudinem tantum habeant, acquirant facultatem, vt petere possint, quod aliis aequum est praestare. In hoc gradu merita ponderantur, vnde priuilegia, praemia, poenae locum habent.

XVI. Ex his constat aequitatem nobis in negotiis strictum ius, id est, hominum aequalitatem, commendare, nisi cum grauis ratio boni maioris ab eo recedi iubet. Personarum autem, quae vocatur, acceptio, suam non in alienis bonis commutandis, sed in nostris vel publicis distribuendis sedem habet.

XVII. Supremus iuris gradus probitatis vel pietatis nomine venit. Ius enim strictum miseriam quidem vitat, ius superius ad felicitatem tendit, sed qualis in hanc mortalitatem cadit: et, intra mortalis vitae respectus coërcentur.

XVIII. Vt vero vniuersali demonstratione conficiatur, omne honestum esse vtile, et omne turpe damnosum, assumenda est immortalitas animae, aut vniuersi auctor Deus.

XIX. Ita fit, vt omnes in ciuitate perfectissima viuere intelligamur, sub monarcha, qui nec ob sapientiam falli, nec ob potentiam vitari potest, idemque tam amabilis est, vt felicitas sit tali Domino seruire.

XX. Huius potentia prouidentiaque efficitur, vt omne ius in factum transeat, vt nemo laedatur, nisi a se ipso, vt nihil recte gestum sine praemio sit, nullum peccatum sine poena.

XXI. Nihil enim negligitur in hac republica vniuersi.

XXII. Ex hac consideratione fit, vt iustitia vniuersalis appelletur, et omnes alias virtutes comprehendat; quae enim alioqui alterius interesse non videntur, veluti, ne nostro corpore aut nostris rebus abutamur, etiam extra leges humanas, naturali iure, id est, aeternis diuinae monarchiae legibus vetantur, quum nos nostraque Deo debeamus, et vniuersi intersit, ne quis re sua male vtatur.

XXIII. Itaque hinc ſupremum illud iuris praeceptum vim accepit, quod honeſte, id eſt, pie viuere iubet.

XXIV. Praeter aeterna naturae rationalis iura ex diuino fonte fluentia ius etiam voluntarium habetur, receptum moribus, vel a ſuperiore conſtitutum.

XXV. Et in republica quidem ius ciuile ab eo vim accepit, qui ſummam poteſtatem habet, extra rempublicam vero inter eos, qui ſummae poteſtatis participes ſunt, locus eſt iuri gentium voluntario tacito populorum conſenſu recepto.

XXVI. Non vero neceſſe eſt, vt ſit omnium gentium vel omnium temporum, non enim omnia omnibus placent.

XXVII. Baſis iuris fecialis inter ipſum naturae ius eſt.

XXVIII. Perſonam iuris gentium habet, cui libertas publica competit, ita vt in alterius manu de poteſtate non ſit, ſed per ſe ius armorum foederumque habeat, quanquam forte obligationum vinculis ſuperiori ſit adſtrictus, et homagium, fidem, obedientiam profiteatur.

XXIX. Quod ſi magna ſit eius auctoritas, potentatus nomine venit, vnde ſuprematus exſurgit, qui tamen ſuperiorem in republica non excludit.

XXX. Suprematum habere creditur, qui ſatis et libertatis et potentiae habet, vt rebus gentium per arma et foedera cum auctoritate interuenire poſſit.

XXXI. In liberis rebuspublicis ciuilis perſona ad inſtar naturalis intelligitur, quoniam voluntatem habet.

XXXII. Quod ſi legibus fundamentalibus non ſatis prouiſum ſit reipublicae, vt ad certam eius voluntatem perueniri poſſit, habet aliquid irregularitatis forma eius.

XXXIII. Actus ſunt vel diſpoſitiones iure efficaces, vel pertinent ad viam facti.

XXXIV. Qui iuris effectum habent, ſunt extraiudiciales vel iudiciales: atque illi vel ab vno latere fiunt, vt teſtamenta, vel ſunt conuentiones.

CAPVT

* *

CAPVT NONVM.

DE CHRISTIANO THOMASIO.

§. I.

Chr. Thomasii historia vnde petenda.

Leibnizio in historiae philosophicae recentioris enarratione merito iungimus CHRISTIANVM THOMASIVM, virum et sua aetate magnum, et meritis de repurgata philosophia hodie quoque illustrem. Eodem enim, quo Leibnizius, tempore reformare philosophiam est aggressus, nouumque eius systema eclecticum condere coepit. Cuius viri historia eo magis attentione digna est, quo magis eius potissimum moliminibus mutati philosophiae vultus in academiis protestantium Germanicis adscribendi sunt, isque maiori strepitu, quam reliqui ante eum omnes, magnum istud negotium aggressus est. Nec hoc solo nomine illustrem in scientiarum annalibus vir summus memoriam consecutus est, sed haud parum quoque ille conatibus suis ad id contulit, vt totius eruditionis facies immutaretur, eiicerentur innumera praeiudicia, et plurimum animorum accederet illis, qui relinquere patrum semitas et sine cortice natare contenderunt. Merito itaque miramur, inuentum esse hactenus neminem, qui tanti tamque celebris viri historiam literariam scriberet, quaque via, quo animo, quibus mediis ad scientiarum, praecipue philosophicarum et iuridicarum emendationem fuerit progressus, quid vel frustra tentauerit, vel parum ex voto affecutus fuerit, quos vultus disciplinis omnibus, praecipue quae sapientiam moralem et iurisprudentiam respiciunt, affinxerit, quibus ex caussis aliquoties systema iuris naturalis electum mutauerit, quibus artibus in tantis animorum iris atque commotionibus intrepidum pectus aduersariis obiecerit, in qua re de literis meruerit, in quibus hominem se prodiderit, quaeque alia sunt ad historiam eiusmodi, si vtilis esse debeat et iucunda necessaria, exponeret. Quod illi, qui viri celeberrimi res tetigerunt [a], inter quos vnus praestat doctissimus LEPORINVS [b], tantum abest, vt praestiterint, vt non nisi scopas dissolutas in historia Thomasiana deprehendamus. Viros ideo doctos, et monumentorum subsidiis satis instructos, a partis vero studio alienos et veritatis studiosos compellamus, vt hoc saxum voluere non recusent, ita enim speramus, fore, vt dimidii seculi historia erudita resque maxime memorabiles annalibus tradantur. Nobis desideria haec explere licitum non esse instituti praesentis atque tractationis natura atque

a) GOTTSCHLING. in breui hist. vrbis Halensis c. 5. p. 8. seqq. A. E. 1729. p. 470. Bibliotheca Germanica T. I. p. 138. GENTZKIVS Hist. phil. p. 212. I. FABRICIVS Hist. bibl. suae T. III. p. 142. Bibliotheca iuris imperantium p. 47. similesque scriptores alii.

b) In Germania literata hodie viuente P. II.

que conditio ſatis manifeſte prodit: ſufficit enim Thomaſium intueri tanquam philoſophum et philoſophiae reformatorem. Ad veros tamen et genuinos fontes reſpiciemus, nihilque eorum, procul ab odio et fauore remoti, omittemus, ex quibus conſtare poterit, quem locum vir celeberrimus in philoſophiae recentioris hiſtoria occupet, quamque in theatro philoſophico perſonam valde memorabilem effinxerit.

Ortus, educatio, ſtudia Thomaſii.

§. II. Natus eſt Chriſtianus Thomaſius ipſis calendis Ianuarii anni cIↄ Iↄ C LV [c], Lipſiae, patre ſatus Iacobo Thomaſio, cuius eruditionem et inſignia in rem literariam merita toties depraedicauimus, vitamque et res literarias in *antecedente huius Tomi parte* enarrauimus. Is vt ingenium habebat elegantiſſimis foetibus ciuitati eruditae vtiliſſimum, ita coniugii fertilitate non minus diſciplinis auſpicatiſſimus euaſit, prodiit enim ex eo par nobile fratrum Chriſtianus et Godefredus, qui illuſtris doctrina medicus hodie adhuc literas praeclare apud Noricos ornat. Tanto parente cum gauderet noſter, facile intelligi poteſt, nihil ab eo vel prudentiae artisque, vel induſtriae et attentionis fuiſſe omiſſum, quo ingenium, quod acerrimum et elegantiſſimum filius erat nactus, comere, ornare, caſtigareque poſſet. Quod quanta felicitate executus fuerit vir praeſtantiſſimus euentus poſtea docuit. Cum enim agrum natura fertilem accepiſſet, et cultura accederet prudens et indefeſſa, fieri non potuit, vt non iacta ſcientiarum ſemina mature iucundiſſimam ſegetem oſtenderent, et ampliſſimam meſſem pollicerentur. Nec ſolus in hoc fundo excolendo induſtriam ſuam pater poſuit, ſed emendandum parandumque quoque tradidit eruditiſſimis viris, quibus eo tempore Lipſienſis academia, virorum doctorum ſemper feraciſſima, abundabat. Inter quos Thomaſii praeceptores eminuere Fellerus, Rappoltus, Ittigius, Alberti, Menckenius, Franckenſteinius, Rechenbergius aliique, quorum vnus et alter poſtea, cum is reformare philoſophiam et iurisprudentiam coepiſſet, infeſtis cum eo ſignis concurrit. Vnde factum, vt obiicerent, conſpuiſſe eum valde ingratum in faciem praeceptorum, immo, cum pater ipſe ſcholaſticam vel Peripateticam philoſophiam docuerit, in patrios cineres minxiſſe. Quod impietatis opprobrium ſtudioſe a ſe declinauit Thomaſius, ſeque gratum et addictum debere animum praeceptoribus profeſſus eſt, ſed addictiorem tamen veritati. Neque is parens erat, a quo caſtioris diſciplinae ſemina haurire non poſſet, eum enim multa praeclare vidiſſe, licet temporis ſui fato ea vulgare prohiberetur, ſuo loco obſeruauimus [d]. Conqueſtus autem eſt filius [e] defuiſſe ipſi occaſionem, patris inſtitutione ita fruendi, vt omne, quod poſſet, emolumentum inde caperet. Debebat autem patris diligentiae quod in diſputando valde exerceretur, diſceret-

c) Vid. Programma ab illuſtri viro Iurisprudentiae diuinae praemiſſum, quod cum hiſtoriam ſtudiorum iuuenilium eius enarret, omnino reliquis omnibus praeferendum eſt.

d) Idem monet THOMASIVS l. c. §. II. p. 8.

e) Vid. Annot. ad teſtamentum Oſſenii p. 392. STOLLIVS Hiſt. lit. P. II. c. 4. p. 684.

diſceretque ex huius arenae literariae vſu atque conſuetudine quadam animi praeſentia ad controuerſias virorum doctorum attendere. Quin et hoc parentis curae adſcribendum eſt, quod philoſophiae eiusque hiſtoriae, in qua ille excellebat, ſtudium, iurisprudentiae praemiſerit, quo pacto fundamenta iacta ſunt, quibus nouum diſciplinarum philoſophicarum et iuridicarum aedificium feliciter ſuperſtructum eſt. Accidit autem, vt, quod ipſe narrat f, ex ſcholis triuialibus ad academica ſtudia traductus, patrem audiret HVGONIS GROTII libros *de Iure belli et pacis* exponentem, vbi, etſi tum temporis multa non intelligeret, cepiſſe tamen ipſum, ait, „doctrinae dignitatem et elegantiam, vt prae reliquis ei percipiendae et in „ſuccum, quod aiunt, et ſanguinem redigendae mox ſerio incumberet. „Cumque meminiſſet, patrem ſaepe in expoſitionibus ſuis auditores remi„ſiſſe modo ad theologos, errores Grotii in religione notantes, ſaepe ad iu„reconſultos, vt ad quos potiſſimum opus Grotii pertineat, neceſſarium du„xiſſe in priuata lucubratione lectioni Grotii iungere commentatores eius „duos, vnum ICtum Caſparem Zieglerum, alterum Tubingenſium theolo„gum Ioannem Andream Oſiandrum, quorum ille breuibus ſed ſuccinctis in „Grotium obſeruationibus, in multis nebulas obſcuritatis depulerit, hic ple„raque Ziegleri, etiam cum non nominat, repetens, in iſtis quidem me„moriam ſuam confirmauerit, in reliquis cautiones ipſi ſuppeditauerit, „ab heterodoxis Grotii opinionibus, ſimul vero Scholaſticorum philoſo„phiam moralem hinc inde panderit. Prodiiſſe tum SAMVELIS „PVFENDORFII libros *de Iure naturae et gentium*, eosque auide „ſe legiſſe, non ſolum quia praeguſtum ipſi dediſſent eiusdem *Elementa*, „quamuis obiter inſpecta, ſed et quod ipſum caperet nimium quantum „ſtilus nitidus et perſpicuus. Ac deprehendiſſe ſe quidem hic plurima, „quae Grotius neglexerat, plene expoſita, non pauciora, quae ipſum „Grotium obſcure loquentem illuſtrarent, ſed non placuiſſe tamen aliqua, „quae communem doctrinam impugnarent. Non nouiſſe ſe enim quae„ſtiones philoſophicas a theologicis diſcernere, nec fuiſſe, qui id ipſum „doceret, et quamuis non appareret, quo pacto obiectionibus Pufendor„fii poſſet ſatisfieri, neque reſponſiones eruditorum cum quibus data oc„caſione ea de re conſulerit, ſatisfecerint ex aſſe, praeualuiſſe tamen au„ctoritatem tot virorum venerandorum, vt ſtupiditatem potius ingenii ſui „accuſaret, quam ſiniſtri aliquid de doctrina communi ſuſpicaretur.“ Haec de primis philoſophiae conaminibus ſuis Thomaſius, qui et porro narrat, qua ratione ad iurisprudentiam delatus in hoc tramite perrexerit, id quod factum, poſtquam anno cIↄ Iↄ C LXXI primam et ſecundam lauream, quam vocant, in academia patria accepiſſet. Audienda eſt ipſa viri magni narratio, quae iſtorum temporum rationes literarias in ſcholis publicis

f) §. 5. p. 3.

publicis mire illuſtrat. „Perduxit me, inquit *ff*, interea amor iuris na„turalis, vt conſenſu patris ex tribus facultatibus ſuperioribus iurispru„dentiam eligerem, ea magis intentione, vt defectum philoſophiae hac „parte ſupplerem, cum praeter memorata vel doctiſſimi Boecleri „commentarius *in Grotium* oſtenderet, haerere aquam iis, qui iuris„prudentia deſtituti ex ſola philoſophia, quae in academiis docetur, ius „naturale pro dignitate eruere et explicare aggrediuntur. Iaciebam ergo „eius fundamenta quaedam vtcunque, et cum nullum ductorem haberem, „qui methodum praeſcriberet, ſequebar tritam viam, et modo hunc, „modo illum audiendo comparabam notitiam potius aliquam confuſam et „laceram, ac male cohaerentem, quam prudentiam genuinam.“ Anno cIↄ Iↄ c lxxv a parente in academiam Francofurto - Viadrinam miſſus eſt, vt, quos ſentiebat, ſtudiorum defectibus mederetur. Verum nec eo in loco rem ſucceſſiſſe, narrat, „non culpa quidem praeceptorum „ſuorum, virorum optimorum et ſingulorum ſua laude fruentium, ſed „potius, quod vulgata diſcendi methodus, ſecundum quam a plurium „doctorum, inter ſe non raro diſſidentium et diuerſis hypotheſibus ſub„nixorum ore ſimul pendere conſueuerit iuuentus, ad ſolidam doctrinam „parum eſſet apta, quodque, vt fieri ſolet, multas horas, quae ſtudiis et „auſcultationi impendendae fuiſſent, perderent ſodales et conuerſatio „cum paribus.“ Erant autem tum in iurisprudentiae diſciplina praeceptores Thomaſio Stryckius et Rhetius, qui licet doctiſſimi eſſent, ex adductis tamen intelligitur, cur diſciplina academica illi parum profuerit. Alacris enim promtusque ingenio, et acerrime iudicans maius, quo diſcendi ardor nutriretur, pabulum quaerebat, et ipſe ſibi prodeſſe conabatur. Hinc trito prouerbio, docendo nos diſcere, monitus, tentare apud ſe conſtituit, an lacunas, quas in male cohaerente rerum variarum, quibus caput repleuerat, congerie obſeruabat, ſupplere, et ſtudia hactenus ſaepius interrupta concatenata inter ſe ſerie iungere ac ſociare valeret. Nactus itaque veniam docendae iuuentutis, eam et inſtitutiones iuris docuit, et Iani Klenckii *Quaeſtiones ad libros Grotii* illi explicuit, exploraturus quantum ex lectione et meditatione Grotii atque Pufendorfii profeciſſet. Neque tamen Scholaſticorum principia moralia tum quidem deſeruerat, nec probabat Pufendorfium, multa innouantem, in qua heterodoxiae ſuſpicione ipſum confirmauiſſe, ait, et *Indicem nouitatum* contra Pufendorfium editum, de quo ſuo loco dicendum, et ſcripta eriſtica, quibus velut communis hoſtis Pufendorfius ex omni parte oppugnabatur. Quos et amore orthodoxae veritatis et multitudine ſyllogiſmorum prolixorum et intellectu difficillimorum ſe in admirationem traxiſſe, credentem non habiturum Pufendorfium, quid reponeret, candide fatetur. Aſt alia omnia euenerunt, cum *Apologiam* Pufendorfii legeret, videretque arma aduerſariorum eius impetum ſuſtinere non poſſe. Tunc enim diſpelli

ff) §. 7. p. 9.

diſpelli incipiebant nebulae, quibus hactenus animum partis ſtudium cinxerat, et opinio firmauerat, nihil in dubium vocandum eſſe, quod theologi declarauiſſent eſſe theologicum. Nam tum primum agnito diſcrimine inter theologiam et philoſophiam deprehendiſſe ſe, ait, multa a theologis vnanimi conſenſu defendi, quae theologica non eſſent, ſed ad philoſophiam moralem aut iurisprudentiam pertinerent, pro doctrinis autem theologicis haberentur, quod philoſophi catalogo vndecim virtutum Ariſtotelico et ICti gloſſatoribus ſuis contenti, theologis anſam dederint nobilem ſapientiae partem neglectam et domino vacuam occupandi. Et ſic quidem feruidi ingenii magnorumque ſpirituum iuueni animus, mirum quantum, creuit, vt dubitare de doctrinis Scholaſticorum moralibus inciperet; qua in re parentis exemplo confirmatus eſt, quem a priori ſententia multoties abiiſſe nouerat; ſtatuit itaque praeconceptis opinionibus non adhaerere, ſi veritas monſtraretur. Sed eiiciendum eſſe et ſectae praeiudicium et praepoſterum malae famae ex relicta communi via metum pulchre intelligebat, ſibique in ſenatu philoſophico ſuffragium vindicandum eſſe, cum et ipſe ratione vteretur, decernebat, ratus, peccaturum ſe in creatoris beneuolentiam, ſi pecudis inſtar capiſtro ſe, quo alii vellent, coecum duci pateretur. Itaque concultato auctoritatis imperio, ne fulgur alienae opinionis oculos excoecaret, ad ipſas, quae in controuerſiam erant deductae, quaeſtiones attendere, enucleatoque vero earum ſtatu, obiectiones et reſponſiones examinare coepit, nec deſiſtendum eſſe ſtatuit, donec ex qua parte veritas ſtaret, cognoſceret. Cuius diligentiae ampliſſimum mox retulit praemium: conuictus enim multa eſſe dediſcenda, quae prius adſciuerat, coepit intelligere confuſum chaos rerum ſine recta via, ſine certitudine congeſtarum omnem, quam ſtudio ſuo, comparauerat, ſcientiam eſſe; et in id diligentiam contulit ſuam, vt hanc congeriem iuſta meditatione in ordinem redigeret. Ita vero deſerere caſtra philoſophiae Scholaſticae coactus, cum et male eos pugnare et ſigna tandem deſerere, metu cauſſae iniuſtae videret, armatusque indignatione in vehementiam nonnullorum, qui in controuerſiis Pufendorfianis, cum eccleſiaſtici ordinis eſſent, acerbe in aduerſarium fuerant debacchati, omne ſectarium obſequium, quicunque etiam id imperaret, abiicere, libertatemque ſemel obtentam mordicus retinere firmiſſimo ſtatuit conſilio. Et hoc quidem pacto ſe ſub duce illuſtri, (Stryckium vel Rhetium viros ea aetate celeberrimos intelligit) militaſſe ait, diſputauerat enim publice *de Iure circa frumentum*, praeſide Rhetio, at ita, vt ducem, non imperatorem, agnoſceret, et ſaepius ad emendanda priora melius iam intellecta et digeſta manum admoueret, quem morem ad vitae finem ſeruauit, vt cogitationibus prioribus poſteriores haud raro ſubſtitueret. Hoc ita doctrinae ſuae modo conſtituto cum doctoris iuris inſignia eo anno capeſſiuiſſet, ad iter literarium ſe accinxit, et peragratis Germaniae inferioris terris ad Batauos acceſſit. Qua in regione cum

haud pauca virorum eruditiſſimorum muſea adiret, ingenio acri, erecto et eruditione iam tum valde ornato multorum beneuolentiam meruit, maxime autem Ioannem Georgium Graeuium, virum celeberrimum fautorem nactus eſt, qui quoque egregie eum datis literis ſyſtaticis commendauit [g], cum praeſtantiſſimi ingenii elegantiam in eo deprehendiſſet. Er retinuiſſet eum apud Batauos ſi annuiſſet, ſed patriam meditabatur Thomaſius, in quam abſoluto itinere eſt reuerſus.

Studia Thomaſii patriae reſtituti.

§. III. Reſtitutus patriis laribus, excuſſoque parumper priſtino torpore, iuris ciuilis diſciplinam ſeuerius excolendam aggreſſus eſt, quam docendo metam iterum attingere, iuris naturalis praeſidio vultus ſperabat, quamuis pandectarum interpretationem nunquam integram antea percepiſſet [h]. Sed ad forum quoque transferre pedem, iusque ad facta ſingularia applicare coepit; quo in labore plus ſibi philoſophiam moralem profuiſſe, quam innumera iuriſperitorum conſilia narrat. Nempe meditationi et principiis iuris naturalis atque facti conſiderationi attentae atque ſollicitae plurimum fidebat; quo pacto pulchre cauſſas nonnullas tuitus eſt, cuius induſtriae ſpecimen aliquod extare publice voluit [i]. Retraxit tamen paulo poſt pedem a ſtrepitu fori, coutentus commoda et incommoda iurisprudentiae forenſis didiciſſe; cum iam tum intellexiſſet, falli eos, qui forum aulae eſſe προπαίδευμα ſtatuunt, et turbae taedia paulo ferret impatientior. Reuerſus ergo ad induſtriam domeſticam, et tranquillitatis in otio philoſophico emicantis ſtudium, iuuentuti literarum diſciplinam ambienti ſcholas aperire, et cogitationes de ſapientia in ordinem redactas tradere conſtituit. Cumque iuris naturalis ſcientiam fundamentum eſſe omnis iurisprudentiae prudenter decerneret, eius fundamenta hactenus in academiis neglecta vel non ſatis exculta reſtaurare aggreſſus eſt. Ducem autem initio elegit Hugonem Grotium *de Iure belli et pacis* erudite quidem praecipientem, ſed paulo obſcuriorem, quique explicatione et emendatione apud iuuentutem ſtudiis dicatam opus habebat. Accurrebat magna iuuenum frequentia, quos et nouitas diſciplinae, et commendata vtilitas attraxerat. Metus autem peſtis, qui ſubito animos occupauerat ita eas paulo poſt disiecit, vt ſolus cum Grotio relinqueretur Thomaſius. Reſumſit tamen telam reſtituta patria, cum rediiſſent auditores, et finem tandem commentationibus ſuis impoſuit. Quas ita abſoluit, vt collatis iis cum Grotio, et commentatoribus omnibus et Pufendorfio, lumina praeceptis Grotianis accenderet, et vbique iudicium interponeret ſuum. Abſoluto curſu Grotiano, cum diſciplinam iuris naturalis ſibi iterum tradendam alii expetiiſſent, Pufendorfium ducem elegit, quem elegans *de Officio hominis et ciuis* tractatio valde commendauerat: praemiſit autem ſatis amplam controuerſiarum auctori motarum magnaque tum vehementia agitatarum

tarum

g) Conf. SCHVRTZFLEISCH Ep. arc. CCCLXXIX. T. I. p. 619.

h) l. c. §. 14. p. 10.

i) In Cauſſis iuridicis ſelectis P. I. n. I. p. I. ſeqq.

tarum hiſtoriam; momenta excuſſit, ſententiam modeſte dixit, partium ſtudio valere iuſſo: oſtendit fontes, origines, occaſiones doctrinarum, hypotheſium influxum in concluſiones, nexum principiorum cum aſſertionibus primumque aliquod principium iuris naturalis analytica methodo inueſtigans, quid ex eo neceſſaria illatione ſequeretur, demonſtrare anniſus eſt, id tamen agens, vt, vbi recedere a Pufendorſio eum cogeret veritas, rationes dubitandi, quae impellebant, candide exponeret. Maxime autem legem poſitiuam vniuerſalem fulcire, eaque ſuppoſita quaeſtiones iuris vniuerſalis enodare felicius, quam hactenus factum, ſatagebat. Et hoc quidem pacto priuata induſtria rem publicam literariam iuuare, et pulcherrimae philoſophiae moralis parti noua lumina accendere ſtrenue contendebat. Vt autem publicum quoque eruditionis teſtimonium extaret, et philoſophiae praeſidia ad iurisprudentiam ciuilem traduceret, edidit anno cIↃIↃCLXXXIII, *Annotationes theoretico-practicas in* IO. STRAVCHII *Diſſertationes ad vniuerſum ius Iuſtinianeum priuatum.* Vixit his temporibus adhuc Thomaſius pater, cuius prudentia ſenilis ferocem filii animum nouarum veritatum amore et propagandi ſtudio vehementer accenſum, et quadam dicendi acrimonia ſe efferentem moderata eſſe indignationi autem eorum, qui in cathedra publica docebant, et quos nouitas illa valde mordebat, obſtitiſſe videtur, quo minus in lites publicas noua iuris naturalis diſciplina degeneraret. Illud certum eſt, quamdiu is vixit, publicis contentionibus non diſtractum fuiſſe filium. Aſt vbi is anno cIↃIↃCLXXXIV fatis conceſſit, magnarum turbarum et contentionum acerbiſſimarum tumultus inter Thomaſium, et Lipſienſes doctores, qui in partes quoque traxerunt alios, exorti ſunt, quos, qua licet breuitate ex fontibus genuinis porro enarrabimus [k].

§. IV. Relictis caſtris ſcholaſticis, quae theologi quoque de praeceptis moralibus iureque naturali commentantes hactenus ſecuti erant, ad Grotium primum, cumque is pacem cum Scholaſticis aleret, ad Pufendorſium nouum doctrinae moralis aedificium exſtruentem Thomaſium defeciſſe, ex antecedentibus conſtat, quo loco etiam paucis diximus, quam ſibi viam ineundam ſtatuerit. Non coniecerat tamen cogitationes ſuas in chartam, ſed, quodcunque meditationes ſuggeſſiſſent, viua voce auditoribus tradebat. Quos cum male ex ore eius praecepta iuris natura- *Prima diſſidia Thomaſii Lipſienſia.*

 lis

k) Diu inter arcanas hiſtorias et ἀνέκδοτα latuere fata Thomaſiana, donec tandem ipſe pleraque enarraret, iis viuentium numero ſubductis, qui tragoediam concitauerant. Addidit enim BRENNEISENII Tr. de Iure principum Euangelicorum in controuerſiis theologicis, expoſitionem ſummariam breuemque apologiam, lingua vernacula, in qua rem ſtrictim expoſuit. Integram quoque et plenam narrationem inſeruit Cauſſis iuridicis feriis, Germanice editis P. III. n. 1. p. 1. ſeqq praefixo titulo Reliquiarum papatus politici in intentata inquiſitione in homines innocentes. Ipſam Apologiam autem n. II. p. 44. ſqq. exhibuit, quae titulum gerit: Narratio ſummaria eiectionis auctoris ex patria ſua, eamque paſſim illuſtrauit. n. III. p. 201. ſeqq autem lites Maſianas enarrauit n. IV. p. 352. quae de conſilio Francofurtano acciderunt, n. V. p. 492. vltimam perſecutionem propter quaeſtionem matrimonialem deſcripſit. P. III. autem ea tetigit, quae ob collegium de praeiudiciis ei moleſtiam concitarunt. Ex his fontibus narrationem noſtram hauſimus, qui plura ſciendi cupido adeundi ſunt. Nos rem, prout acta et delineatam ſententiam ferendam Lectori relinquimus.

lis haud raro excepisse obseruauisset, succurrerent autem in dies plura, non a theologis modo, sed a iustitiae quoque sacerdotibus et interpretibus vel omissa, vel frustra promissa, quae supplenda esse in nobilissima doctrinae parte statuebat, ipse institutiones iurisprudentiae diuinae elaborare coepit, quibus Pufendorfianum iuris naturalis systema explicuit, eius hypotheses tanquam suas defendit; conclusionum nexum cum principiis exposuit, et ita introductionem in Pufendorfianum opus auditoribus tradidit, alia, intacta Pufendorfio, quae ad hanc disciplinam pertinere videbantur, suppleuit. Et ita quidem primum institutionum harum librum exire in publicum manibusque et iuuenum et virorum doctorum teri passus est. Factum id anno cIↃIↃcLXXXVII. In eo libro potissimum fundamenta moralitatis a Scholasticis in ipsa rerum moralium natura, sanctitatisque diuinae cum illis comparatae ratione antecedenter ad voluntatem diuinam positae, Pufendorfium secutus, reiecerat, cunctis ad socialitatem reuocatis. Quod cum praecipuus in controuersiis Pufendorfianis lapis offensionis fuisset, vt suo loco ex instituto exponemus, medendum vulneri, quod receptae doctrinae a Pufendorfio inflictum erat, ratus Valentinus Alberti theologus et philosophus Lipsiensis, ad statum integritatis et imaginis diuinae primaeuum pedem retulerat, quae res eum satis vehementer cum Pufendorfio commisit, vt suo loco trademus. Thomasius ergo, qui socialitatis principio, dudum Stoicis et Cumberlandio quoque contra Hobbesium pugnanti probato subscripserat, id sibi agendum esse statuit, vt ostenderet [l] non posse illud moralitatis obiectiuae (ita Scholastici vocant) figmentum defendi, nisi solo niti quis velit auctoritatis praeiudicio. Sed cum Albertina quoque obstaret hypothesis, eandem simul examinauit, et constare non posse, nisi ἀσύςατα multa admittantur demonstrauit. Consensum quoque gentilium philosophorum, ad quem ille saepe prouocauerat, non sufficere ad ius naturale definiendum statuit. Non nominauit tamen hunc praeceptorem suum, ne, qui in vna academia docebant, bella serere viderentur. Secundum et tertium librum annis sequentibus edendo, non Pufendorfianam tantummodo viam vlterius pressit, sed et Pufendorfianis multa noua addidit, ius vniuersale diuinum positiuum a naturali distinxit, capita iuris naturae auxit, polygamiam et incestum ex iure naturae euerti non posse, asseruit, aliaque adiecit plurima, a typo doctrinae hactenus retento abeuntia, et nouitatis impatientes irritare aptissima. Siluere tamen per aliquod tempus et Alberti et censores, sic vt hanc sibi libertatem publico programmate, vernacula edito anno cIↃIↃcXCI, gratularetur Thomasius, et apertis studiosae iuuentuti scholis iurisprudentiam hanc suam ita explicaret, vt refutaret Albertinas hypotheses, quoties suis praeceptis aduersarentur. Et haec quidem latentem sub cinere ignem accendisse; ex dicendis constabit. Forte tamen in apertam flammam non tam cito erupisset, nisi accessissent scripta Thomasii-

l) loc. cit. pag. 79.

masii alia, quibus omnem euertere philosophiam pristinam a patribus acceptam, eius autem doctores false traducere quam plurimis erat visus. Nempe ediderat *Introductionem in philosophiam aulicam*, inque hoc libro propaedeumata quaedam philosophiae cuiusdam elenchticae ita disposuerat, vt adhibita philosophica historica, et veterem philosophiam, maxime Peripateticam, et recentiorem, quam Cartesius effinxerat, quaeque pedem figere Lipsiae coeperat, libere reprehenderet, quibusque naeuis turgerent, ostenderet. Quae conamina philosophis displicuisse nobis non monentibus quilibet intelligit. Ita factum, vt in hominum sermonibus passim de his clandestinis dissidiis, verba miscerentur, quibus animi priuatim ex vtraque parte exacerbati sunt. A publica tamen pugna vtraque pars hactenus abstinuit. Ast sufflauit latentes igniculos annus cIɔIɔCLXXXVIII. Eo enim, qui prius in conscribendis actis eruditorum Menckenio operam suam collocauerat, Thomasius proprias Ephemerides condere coepit, quibus titulum praefixit: *Cogitationes liberae, seriae et iucundae, legibus atque rationi conuenientes, siue dialogi menstrui, de variis libris, maxime nouis* [m]. In quo scripto (cuius historia apud eos quaerenda est, qui literarios annales condiderunt [n]) id imprimis auctor egit, vt et nouorum librorum naeuos reprehenderet, et praeiudicia eruditorum atro sale aspergeret, et magna παῤῥησίᾳ quid emendandum sibi videretur, quid abiiciendum satyra haud raro vsus mordaci, posthabito omni personae respectu pronuntiaret. Qui labor, vt haud vnam auctori suo inimicitiam conflauit (nam cum aliis quoque viris doctis, maxime Tenzelio, Praschio, Fabricio, Tschirnhausenio eum commisit [o]) ita imprimis fons malorum plurimorum in patria extitit. Nempe satyram commodissimum et efficacissimum remedium contra morbos inueteratos, quos omnem orbem literatum, maxime in academiis, occupare credebat, esse, firmiter sibi persuadens, in delineandis et amaro haud raro risu perstringendis vitiis eruditorum adeo ingeniosus et eloquens fuit, vt haud pauci contenderent, fieri non posse, vt vitia in genere describere et deridere in animo habuerit, sed respexisse satyricum Thomasii calamum ad nonnullos, de quibus incerti, vt solet fieri traderentur rumusculi; et certos homines istis aculeis petiisse. Erant etiam quidam [p], qui suspicarentur, molestum hac ratione actis eruditorum quem laborem deseruerat, esse voluisse. Maxime praefatio Ianuario mensi praemissa vehementer quosdam momordit, in qua ad Barbonium et Tartuffium, notissima paedagogi et hypocritae apud Plautum Gallorum, Molierium,

m) *Freymüthige, lustige und ernsthafte, jedoch Vernunft und Gesetz maessige Gedancken, oder Monat-Gespraeche über allerhand, vornemlich aber neue Bücher.*

n) IVNCKER. de Ephemerid. erud. c. 17. p. 244. seqq. Anonymus in Relatione de scriptis menstruis P. I. p. 57. Add. STRVVIVS Introd. in hist. liter. c. 6. §. 28. p. m. 279. FABRICIVS Praef. ad Morhof. BAYLE Lettres T. III. p. 446. ed. March.

o) Et quidem cum vltimo res tantum non ad aggressiones violentas peruenit. Praschius quoque scripto eum refutauit. conf. IVNCKER. l. c.

p) Vid. Caussae iurid. ser. P. III. p. 5.

lierium, nomina, ita differit, vt mores suo tempore paedagogicos et hypocriticos in academia patria regnantes traducere voluisse plerique crederent. Tacemus argumentum reliquum ingeniose mordax, hodie tamen obscurius illis compariturum, quibus eius temporis arcanae ignotae sunt circumstantiae [q]. Haec cum animos, patriae philosophiae contemtu et reprehensione iam sauciatos vehementer affligerent, ad arma conclamatum est. Et ipse quidem *Dialogorum otiosorum* (tales enim colloquentes finxerat) auctor satyram in primis tantum colloquiis ad alliciendos lectores se adhibuisse, eo consilio, vt mutaret in seriam tractationem, quamprimum liceret, neminem autem laedere in animo habuisse semper testatus est [r]. Aliter autem iudicarunt illi, qui virum iuuenem senibus praeclare de republica erudita meritis amare insultare indignabantur. His dialogorum menstruorum opus liber famosus esse visus est, vnde non alio medio, quam summi magistratus imperio, in ordinem redigi posse Thomasium statuerunt. Querelas ideo suas ad supremum, qui Dresdae floret, senatum ecclesiasticum Electoris Saxoniae, cui paret academia Lipsiensis, detulerunt, rogantes, vt in auctorem anonymum velut calumniatorem publicum inquireretur. Ipse, qui sumtus fecit bibliopola eam ob rem, auctorem scripti denuntiare, iurisiurandi fide iussus est. Thomasius autem datis ad electorem literis supplicibus suo sumtu dialogos editos esse fassus, de vi sibi illata et persecutione graui intentata acerbe conquestus est, et principis auctoritatem implorauit, rogans, vt qui ipsum denunciassent, indicarentur. Mutauit quoque mense Martio dialogorum menstruorum titulum et serio magis se differere velle promisit, ita tamen satyrae inhaesit, vt dum se ipsum pingere simulabat, pseudophilosophiam, in cuius interitum iurauerat, salse traduceret, quamuis in scholasticam tantummodo philosophiam, et doctrinam academicam omnem tum obtinentem ea dicta esse, nec personam vllam speciatim tangere, ipsa verba satis probent. Quo tamen non obstante facultas, quae dicitur, philosophica, duce Val. Alberti, se peti rata, nouas querelas ad proceres ecclesiasticos in aula Dresdensi detulit. Quod cum intellexisset Thomasius, amicosque in senatu ecclesiastico, quos aduersarii habebant, metueret, ipse ad supremum aulae mareschallum Haugewizium cui non displicere dialogos menstruos audiebat, confugit, eumque sibi et elegantiori eruditioni fauentem inuenit. Ipse, vt ardebat eo tempore animi vigore in mense Aprili vitam Aristotelis, potissimum ex PATRICII *Discussionibus Peripateticis* excerptam illis coloribus depinxit, vt plene ad risum et contemtum Stagirita omnibus propinaretur, ea ingenii petulantia, vt salsius et acutius non posset. Quod vulnus, licet valde sentirent aduersarii Thomasii, quoniam tamen in aula patronum is nactus erat, ferendum vindictaeque tempus expectandum erat aliud, praecipue cum ipsos dialogos, caussae suae

q) Conf. l. c. p. 39. vbi satis aperte id ipse innuit Thomasius.
r) l. c. p. 5.

ſuae bonitati fiſus electori Thomaſius inſcripſiſſet. Ita per integrum annum hunc Ephemeridum literariarum laborem continuando tela inimicorum prudenter declinauit. Neque illi tamen conquieuerunt, ſed cum dicacitas eius animos vehementer vulneraſſet, ferreque non poſſent, ſine cenſorum iudicio extra patriam eius libros vulgari, et ſine ordinis philoſophici venia publice collegia indici, et auditorium priuatum excitari, conculcarique auctoritatem academiae ab optimis principibus firmatam, ita precibus et querelis ſuis ineunte anno cIↄ Iↄ c l x x x i x ſenatum eccleſiaſticum irritarunt, vt ſeuero mandato academiae patribus et praetori circuli iniungeretur, loca illa ſatyrica excerperent, et a conſtituto coram concilio academico Thomaſio eorum rationes exigerent, deque ſatisfactione poenaque irroganda ordinem ICtorum Witebergenſem actis transmiſſis decernere iuberent, auctoritate ſenatus ſanctioris autem illi centum ducatorum mulcta iniungerent, ne vel ſatyrica mordacitate, vel libris ſine cenſura vulgatis laedere porro doctores publicos auderet. Cuius cenſurae valde grauis occaſio, ex locis nonnullis enata eſt, quibus famam nonnullorum, maxime Alberti, laeſiſſe culpabatur, quae tamen apud ipſum auctorem legenda ſunt. Tempeſtatem hanc, in caput ſuum excitatam vt declinaret, libello ſupplici electorem adiit Thomaſius, cauſſas perſecutionis aperuit, denuntiantes vt rei teſtimonium dicerent iubere petiit, et ius faſque iſtiusmodi mandatis clandeſtinis artibus extortis laedi teſtatus eſt, viam iuris ſibi aperiendam rogauit, et ſupremi principis tutelam implorauit, easdem preces ad eccleſiaſticum dicaſterium ſupremum detulit. Quam eius contentionem auxerunt inſidiae Albertinae, quem Pufendorfianis litibus exacerbatum delatores paſſim dimiſiſſe, accuſaſſe apud adminiſtros ſtatus theologos contra ſe accendiſſe, collegiorum inſtituendorum facultatem ſufflaminaſſe, collegas in partes traxiſſe, calumniae culpam effinxiſſe, acerbe in eo libello ſupplice conqueſtus eſt, ad obiecta autem magno animo reſpondit. Ipſe praeſidem ſenatus eccleſiaſtici literis pro obtinenda iuſtitia adiit, viam tamen reconciliationis ſe non deſerturum indicauit. Quam cum extinguendae flammae, quae facile totam iſtam ſedem literariam accendere poſſet, eſſe aptiſſimam aulae proceres iudicarent, aduerſarium Thomaſii monuerunt, vt de componenda lite amica reconciliatione cogitaret. Mediatoris autem partes ſubiit Andreas Petermannus, profeſſor medicinae, quem pro Carteſio contra Huetium apologiam ſcripſiſſe ſupra narrauimus. Quo intercedente tandem ita diſſidia iſta compoſita ſunt, vt dimiſſa actione amicitiam et praeteritorum obliuionem litigantes promitterent.

Secundi motus Thomaſio excitati.

§. V. Nondum iſta, quam ſtrictim enarrauimus, tempeſtas detonuerat, cum noua eaque grauior, et exitium minatura exoriretur. Nemine enim id expectante miniſterium ſacrum Lipſienſe in Thomaſium inſurrexit, eumque velut ordinis munerisque ſacri contemtorem, libellorumque famo-

famoſorum auctorem in aula Dreſdena detulit, et velut calumniatorem impudentiſſimum accuſauit, iis coloribus vſum, qui deteriorem ſacrorum omnium hoſtem pingere vix poſſent. Quae fulmina patroni, quos Thomaſius in aula habebat, ita declinarunt, vt, cum partis ſtudium ſubeſſe crederent, audiendam quoque alteram partem eſſe monerent. Iniunctum itaque a ſenatu eccleſiaſtico ſupremo academiae patribus, vt Thomaſium ad ſe vocatum de accuſationis capitibus interrogarent, prohibito omni ſatyrici ſermonis genere, et ad aulam referrent. Monitus ab amicis Thomaſius, vt in tanta aduerſariorum auctoritate et potentia prudenter cauteque ageret, nec diffidere cauſſae ſuae, nec halferociter agere conſtituit. Citatus itaque a concilio academico comparuit, et accuſationis exemplum ſibi tradi, defenſionis autem poteſtatem fieri tempuſque concedi rogauit. Erant autem, vt ipſe refert, accuſationis capita haec: leuiſſimo animo eum et ipſa religionis dogmata, et ſacrum ordinem ridere, inſultare praeceptoribus, calumniis onerare miniſterium, concionandi methodo illudere, crimina conficta illi obiicere, quemque a ſacris confeſſionibus ſibi eſſe voluiſſet, falſe ob piam muneris rationem traducere. Erat autem, qui potiſſimum ſe Thomaſio obiecerat D. Auguſtus Pfeifferus, vir doctiſſimus, et philologiae ſacrae eruditione iam tum celeberrimus, qui alterum ex ſuo ordine D. Ioannem Benedictum Carpzouium V. C. in partes pertraxerat; quique collegas deinde ſibi reliquos iunxerant. Ille vehementer iam aliquoties tum in ſuggeſtu ſacro, tum in ſermonibus priuatis ſcurrilitatem bonis moribus inimicam Thomaſio obiecerat, perſuaſeratque collegis, maxime Carpzouio, qui Thomaſio animae curam praeſtabat, hunc illo, quo ſacram ſynaxin ab eo accepiſſet tempore, infami ſatyra eum traduxiſſe; et hinc

Tantae animis coeleſtibus irae.

Non accepit accuſationis exemplum ab academiae patribus Thomaſius, quod ab aula id iniunctum ſibi hactenus eſſe negarent, ſpondebant autem ſcripturos ſe, vt voluntas ſuperiorum ea in re pateſceret. Thomaſius vero iterum ad ſenatum eccleſiaſticum Dreſdenſem precibus conuerſus rogauit, via amicabilis compoſitionis ne occluderetur, pateretque ſibi, communicatis libellis aduerſariorum, iuſtae defenſionis facultas. Interim etiam coram academica iuuentute Pfeifferus haud obſcure Thomaſium publico programmate atheiſmi accuſauerat, et profanas nonnullas opiniones traduxerat, quibus ſibi iniuriam fieri ad academiam Thomaſius conquerebatur, petebatque, vt quod promittebat ille, collegium anti-atheiſticum inſtituere ob ſeruandam in academia tranquillitatem prohiberetur. Ita vero factum, vt nouo libello ordo quoque theologicus, cuius membra erant Pfeifferus et Carpzouius impietatis contemtaeque religionis in ſenatu eccleſiaſtico ſupremo Thomaſium accuſaret, et inquiſitionem denuo vrgeret. Reſpondit iudex eccleſiaſticus ex aula: licitum quidem fore Pfeiffero colle-

collegium dictum, audiendum autem Thomasium, et eorum testimonia petenda esse, quae contra ministerium monuisset, iniungendumque vt ad obiecta responderet. Non renuit is quidem, sed moram tamen, iter caussatus, petiit, et Berolinum ad Pufendorfium, Hamburgumque profectus hoc loco Ioannem Fridericum Mayerum, tum amicum sibi conciliauit, quem postea aduersarium expertus est. Redux cum caussae suae pars vterque insisteret, timeretque Thomasius, ne quod Pfeiffero permissum erat collegium anti-atheisticum cum famae suae dispendio inter iuuenes vulgaretur, ἀντίδωτον paraturus, collegio iurisprudentiae diuinae, discursum prooemialem eumque gratuitum de differentiis iusti et decori publice instituendum promisit, vt occasionem haberet famae suae tuendae. Quod cum publica scheda vulgasset, petente ordine theologico, illa per famulum publicum sublata, prohibitus est, donec exceptionem attulisset, lectiones istas auspicari. Qui tamen cum licere sibi id crederet, praelectionis initio facto coram studiosa iuuentute apologiam pro se recitauit, paulo post tamen ab aula impeditus est. Ast is elusurus aduersariorum artes abrupto argumento tractationis, accusationibus aduersarii illico in istis scholis priuatis respondit, et cur absoluere eas non posset, non sine illius inuidia, indicauit. Quo tamen modo effecit, vt indicta ab aula mulcta, collegium istud continuare prohiberetur. Id quod ille ad lectiones prooemiales non pertinere caussatus in pristino tramite perrexit, caussas autem, cur se lectionibus Pfeifferianis maxime laesum putaret, in aula Dresdensi exposuit, curque moderamine inculpatae tutelae eo modo esset vsus, aperuit, paruisse se mandato intermisso collegio indicans, quaeque alia iuris remedia suppetebant, caute adhibens. Vt vero admodum meditationibus erat foecundus, cum praelectiones laudatas claudere iussus ab aula cogeretur, eas in gratuitam praelectionem de praeiudiciis [s] commutauit, in qua more suo aduersarios depexos dare non omisit. Quam cum integram ipse ediderit, conferri illa cum his meretur. Interim tamen tranquillitatem litibus praeferens, de pace cum aduersariis ineunda cogitauit, eiusque articulos ecclesiae ephoro Lehmanno, viro graui pioque intercedente, consignauit; iniuriam sibi fieri conquestus est, veniam, obliuionem actorum, pacem promisit, multis tamen frustra actis, nihil effecit. Tandem iussis consistorii coactus ad denunciationem ministerii respondit, tentatam a se frustra reconciliationem enarrauit, beneficia iuris poposcit, arcanas caussas detexit, querelarum suarum de iniustitia accusatorum rationes enarrauit, dogmata impietatis suspecta exposuit. Ita litem contestatus, non sine omnium admiratione impetitus vltra haud est, cum nec ministerium nec facultas theologica ad exceptionem eius aliquid reponeret. Ita libertatem academicam conseruans pristino itinere incedere,

s) Vulgauit eam in Caussis mixtis P. III. n. 7. p. 627. Summam autem exposuit in Praef. Phil. ration. §. 8. p. 24. sqq. maxime momordere aduersarios ea, quae §. 50. seqq. p. 746. seqq. dixit.

dere, naeuosque eruditionis vulgatae detegendo emendare praeiudicia perrexit.

Tertii motus Thomasii cum H. G. Masio.

§. VI. Alter hic tragoediae Thomasianae actus fuit, ex quo, qualis eo tempore fuerit Thomasii animus, qualis aduersariorum eius, lector prudens et attentus, nobis non monentibus intelliget. Sequitur tertius, non minus reformatori nostro grauis, immo prioribus molestior, quoniam summa regis Daniae auctoritas controuersiis istis intercessit, nec cessauit ea tempestas, Thomasio iam ad Halenses Musas translato. Ipse totam controuersiae historiam prolixe enarrauit f), quem sequentes paucis, vt institutum nostrum decet, rem complectemur. Ediderat V. C. Hector Godofredus Masius professor theologiae Holmiensis et concionator aulicus librum, cui titulum praefixerat: *Interesse principum circa religionem Euangelicam*, in quo doctrinam de magistratu ita roborat, vt eius maiestatem immediate a Deo esse multis rationibus euincere conniteretur, eamque doctrinam vtilitatis caussa quoque seruandam esse diceret, et passim tum Romanas tum Reformatas partes amplexos refutaret. Enarrauit libri huius summam Thomasius in *Dialogis menstruis* anni cIↃ IↃ C L X X X I X, cumque haud pauca illi displicerent, dubia sua circa originem maiestatis exposuit, ita tamen, vt a satyrico sale, manus prorsus cohiberet, isque videri vellet, qui dialogistica methodo vsus, a partibus Masianis, quas theologi eo tempore plerique probabant, staret. Misit illico exemplum animaduersionum Thomasianarum studiosus quidam ad Masium (quod instinctu Carpzouii factum esse Thomasius suspicatur,) et displicere conatus censoris ordini ecclesiastico atque theologico academiae, testatus est. Indignari vero valde coepit Masius, a Thomasio Lutherano Lutheranum religionis suae sanctimoniam, securitatem et commoda cum falsa religione comparantem, aliisque partibus praeferentem oppugnari, immodestiamque, calumniandi libidinem, ineptias et durissima verba alia in epistola, qua iuueni illi respondit, obiecit, idem in epistola quoque ad administrum rerum publicarum Saxonicum non sine contemtu aduersarii repetiit, et famoso dicendi genere atque calumniis theologos Lutheranos, maxime autem clerum Daniae eum impetiisse, conductum a parte aduersa, (Reformatos intelligit,) conquestus est, eundem instigans, vt ad aures electoris has querelas deferret. Prodiit quoque Petri Schippingii nomine libellus στηλιτευτικὸς, et amarulentia plenus contra Thomasium, Lipsiae postea, cura, vt coniiciebat ille, aduersariorum eius recusus, in quo ad obiectiones eius respondebatur, quem tamen se inuito prodiisse, videri voluit Masius. Illum cum censura sua in dialogis repetiit Thomasius, et Masium si non ipsum scriptorem, certe auctorem esse, euincere fategit, et quam pessime rem suam egisset, demonstrare aggressus est. Ast conuersus ad regem suum Masius, caussatus-

f) Causs. mixt. P. II. n. 3. p. 301. seqq.

ſatusque iniuria cumulari ſummos principes a Thomaſio, literas ad electorem Saxoniae impetrauit, in quibus rex in ſcripta Thomaſiana ſeuere animaduertebat, et poenam cenſuramque poſtulabat. Thomaſius autem, vt ipſe quoque audiretur, precibus ſuis aulam adiit: quae vt de cauſſa tota Thomaſium interrogaret, academiae Lipſienſi iniunxit. Is apologiam ad aulam pro ſe ſcripſit, et quid iſtud dogma velit: maieſtatem non eſſe immediate a Deo, ac quo pacto iniurium in ſummos principes eſſe nequeat, demonſtrauit, conqueſtus ſimul, Maſium libello famoſo famam ipſius arroſiſſe, cum quae ipſe ſcripſerit in dialogis, in terris electoris Brandenburgici examen cenſuramque ſubierint. Aula vero, vt coram concilio academico reſponderet, iniunxit, cum qui regis Daniae res in aula Dresdenſi curabat, vehementer negotium vrgeret; cauitque, ne ſine cenſura aliquid typis Thomaſius ederet. Et haec quidem ad annum vsque cIↃ IↃ c xc acta ſunt, quo noua Thomaſio tragoedia excitata eſt, quam paucis tangemus.

§. VII. Inimica aduerſus Thomaſium odia fouiſſe Lipſienſes doctores, Valentinum Alberti, Ioannem Benedictum Carpzouium et Auguſtum Pfeifferum ex ſupra narratis conſtat, quae inita concordia non tam ſuſtulerat, quam ad tempus tantum ſopiuerat. Excitabat autem latentes ſub fauillis et cineribus igniculos, controuerſia, quam a pietatis ſtudio, ſingulari diſciplinae genere promouendo Pietiſticam appellare mos eſt, quam hoc loco enarrare velle, eſſet extra oleas vagari: tota enim res, quae maximos ſtrepitus concitauit, in annalibus eccleſiaſticis enarranda, et ſine partis ſtudio et praeiudicio, quod vehementer plerorumque narrationes corrupit, expendenda eſt [t]. Et ipſa quidem pietatis promouendae conſilia ad Thomaſium aliud agentem nihil pertinebant, cuius eo tempore rationes ita comparebant, vt facile intelligi poſſet, Pietiſtae perſonam, quem barbaro vocabulo nominant, Thomaſium exhibere haud velle. Aſt cum magna dicendi ſentiendique libertate vteretur, nec auctoritatis academicae praeiudicium vllum apud eum in iudicando pondus haberet, rogatus a B. Auguſto Hermanno Franckio, theologo poſt iſta tempora famigeratiſſimo, reſponſum iuris [u] in ea quaeſtione ſcripſit, cauſſaeque iſti ſua ſententia adfuit, id quod non potuit non eos, qui pro extinguenda factione, quam accuſabant, Pietiſtica, ad arma conclamauerant, vehementer irritare, et praecipue illos, qui maleuolum Thomaſio animum fouebant, nouis calcaribus contra eum exſtimulare. Acceſſit et alia res, quae Thomaſium apud Theologos magna inuidia cumulauit [x]. Nempe

Quartae turbae et exilium Thomaſii ſpontaneum.

 iunxerat

t) Scripta potiora in celeberrimo hoc argumento conſulenda praeter alios nominat B. Io. Fr. Bvddevs Introd. in Hiſt. theol. L. II. c. 7. p. 1420. ſeqq. quae conſulenda.

u) Integrum reperiit et multa ad hiſtoriam naſcentis controuerſiae ex actis pertinentia notauit Thomasivs in Cauſſis mixt. n. 4. p. 352. ſeqq.

x) Ipſe quoque totius rei hiſtoriam et exitum enarrauit l. c. n. 5. p. 492. ſeqq. vnde noſtra hauſimus

iunxerat ſibi coniugem Mauritius Guilelmus, dux Saxoniae, princeps literatiſſimus, filiam electoris Brandenburgici y. Quae cum Reformatorum partibus eſſet addicta, coniugium eiusmodi inter diſparis religionis homines principibus diſſuadere conatus eſt, Philippus Mullerus, praepoſitus Parthenopolitanus. Qui cum intempeſtiua ſcriptione aulam Berolinenſem valde exacerbaſſet, ineunte anno cIɔ Iɔ c x c captiuus electoris iuſſu abductus eſt. Eius librum atque theſin in eo defenſam peculiari ſcripto, *de Matrimonio inter principes Lutheranos et Reformatos* refutauerat Thomaſius, et pro Reformatis nonnulla contra Caſparem Loeſcherum theologum Vitebergenſem monuerat. Ita crabronibus irritatis priſtinae inimicitiae redibant in memoriam, praecipue cum lectiones *de Praeiudiciis*, quaeque in iis ſonabat apologia pro Michaële Montano atheiſmi accuſato, valde nonnullos morderent, eo quod characteres hypocritarum ea occaſione delineaſſet z, quibus nonnullos ex antagoniſtis Pietiſtarum petere videbatur, adhibitis ſacrarum paginarum teſtimoniis. Quod cum ferendum non eſſe pars aduerſa iudicaret, accuſarunt profanae mentis auſorumque verbum diuinum dedecentium Thomaſium coram ſenatu eccleſiaſtico, qui Dresdae eſt, ſupremo, Vitebergenſibus Theologis ſimiles querelas in eo dicaſterio effundentibus, quod in libro ſupra nominato, in Saxoniae principes peccauiſſet. Quae res ita clam acta eſt, vt quid ſibi reſpondendum eſſet, intelligere ſe nunquam potuiſſe, denegatis accuſationum libellis, conqueratur Thomaſius, et is reſponſionem ex carcere metueret. Ex decreto enim ſenatus eccleſiaſtici, ab academico concilio Thomaſio omne legendi ſcribendique ius adimendum, et, quod ſe comperiſſe ait, ipſe carceri mancipandus erat, vt inquiſitioni, quam vocant, perſonali locus eſſet. Quod qua ratione exequutioni dare voluerint aduerſarii ipſe pluribus narrat. Qui cum legendi ſcribendique facultatem ſibi ademtum iri intellexiſſet, quibus tamen mediis familiam hactenus honeſte aluerat, electorem Brandeburgicum, in cuius aula patronos ſibi valde fauentes habebat, precibus adiit, vt liceret, in vicina vrbe Halenſi, vbi equitibus ſcholae parabantur, conſidere, et auditoribus lectiones ſuas tradere. Quibus exauditis publice ex vrbe Lipſienſi voluntario exilio diſcedens *, cum ad aulam Saxonicam ſe conferre crederetur, Berolinum praeter omnem expectationem conceſſit, coruosque, quod aiunt, deluſit hiantes. Quod ita in iram conuertit eius aduerſarios, vt ſupellectilem eius arreſto, quod vocant, detinerent, ipſe Berolino ſignificauit, pariturum ſe mandatis, nec ſcholas amplius in patria eſſe aperturum. Quo factum, vt cum amici intercederent, publica electoris auctoritate Halae docere ſtipendio conducto iuberetur, cuius noui

y) Diſplicuiſſe hoc coniugium ob cauſſas politicas aulae Dresdenſi innuit Thomaſius.

z) Exhibuit haec omnia ipſe Thomaſius l. c. P. III. n. 7. §. 45. ſeqq. p. 731. ſqq.

*) Relegatum eſſe perperam tradit auctor Biblioth. iuris imperant. L. I. Poſ. VI. §. 1. p. 48.

noui muneris in eo loco, vbi tum academia nondum florebat, auſpicia anno cIɔIɔcxc Dom. Quaſimodogeniti iniit. Qui rerum euentus quantus inter aduerſarios Thomaſii motus excitauerit, cum is libertate gaudens magnis animis pro cauſſa ſua more ingenii ſui pugnare et acerrime eos mordere pergeret, lectori cogitandum, et ex libellis eriſticis atque controuerſiis eius temporis, quibus etiam Ioannes Fridericus Maierus, Anti-Pietiſtarum promachus, immiſtus eſt, cognoſcendum relinquimus, cum ad noſtram tractationem ea res non pertineat. Id vnum notamus, tanto feruore rem ex vtraque parte actam eſſe, vt Vitebergenſem academiam frequentare elector Brandenburgicus ſubditis ſuis interdiceret. Qui quanti Thomaſium faceret, eum inter conſiliarios ſuos adoptando, teſtatum fecit. Thomaſius vero ad intimioris admiſſionis proceres et ſanctius conſilium in aula Dresdenſi prouocando, iuſtitiam flagitauit, ſupellectilis ſuae liberationem popoſcit, et vt apologiam liceret edere, rogauit, promittens, demonſtraturum ſe, quod contra octauae legis diuinae argumentum grauiſſime peccauerint aduerſarii ſui, ipſamque pacem publicam laeſerint. Ad quem libellum ſupplicem poſtea iteratum reſponſum quidem non accepit, actione tamen omni quieſcente ſupellectilem ſuam Lipſia Halam ſine vllo impedimento tranſportauit [a].

§. VIII. Haec dum inter Saxones aguntur, non quieuit in Dania Maſius, ſed cum nonnullis Reformatorum doctorum controuerſia miſceretur, quauis occaſione rodere Thomaſium eumque velut calumniatorem traducere perrexit. Quod ille erigendo apud Halenſes nouo auditorio intentus, diſſimulauit ad tempus, non tamen obliuioni tradidit. Dialogis enim menſtruis anni cIɔIɔcLXXXIX tandem dedicationem ad inimicos ſuos praefixit, nomine vero Maſio inſcripſit, et vlcus more ſuo fortiter ſatis tetigit. Quod tanta vehementia exulcerauit Maſium, vt obtento regis mandato chartas Thomaſianas per carnificem vltricibus flammis Hafniae extinguendas curaret, remque per omnes terras in nouis relationibus diuulgaret [b]. Detulit id ad principem ſuum Thomaſius, factumque enarrauit, nihil tamen vel auxilii vel poenae ab aduerſario poſtulandae petiit. Elector ſcriptis ad Daniae regem literis de Maſio, qui reformatas partes valde perſtrinxerat, vindictam audaciae et iniuriae popoſcit, rex reſpondere ad accuſationem Maſium iuſſit, qui prioribus veſtigiis inſiſtens mandato paruit. Thomaſius autem, vt ſe ab illata ignominia vindicaret, peculiari tractatione, Attilae Friderici Frommholdii perſonam mentiente *quaeſtionem* excuſſit, *quid faciendum ſit ſcriptori bono et honeſto, ſi alieni magiſtratus iuſſu ſcripta ipſius a carnifice comburantur?* In quo et ineptum eſſe, et illicitum his mediis in cauſſa maxime iuſta vti, recteque eiusmodi ignominiam intentatam rideri comtemnique,

Continuatio litium Maſianarum.

a) Haec omnia ipſe l. c. n. 2. p. 44. ſqq. multis enarrauit.

b) l. c. §. 33. ſeqq. p. 295. ſeqq.

que, ferrique ſine indignatione ab homine vere Chriſtiano poſſe, demonſtrauit. Quo in ſcripto licet neminem nomine auctor compellauiſſet, intellexerunt tamen, qui naſum habebant, cauſſam Maſianam peti. Is igitur adſcito Aetii Dieterici Ehrenholdii nomine ſchediaſma oppoſuit, in quo libellis famoſis eam poenam deberi, euincere conatus eſt. Quas contentiones cum in vitilitigationes abire Thomaſius cerneret, reſpondere Maſio amplius noluit. Cumque non minori dicacitate pro Maſio prodiret Sigefridus Benzenius, edito *Chriſtiano minime Chriſtiano*, maluit generoſo ſilentio iniurias contemnere, quam vlciſci. Et his quidem fabula Maſiana exitum nacta eſt.

Controuerſiae plures Thomaſii.

§. IX. Nondum turbarum ex Saxonia exortarum ſatis erat, quamuis in tutum ſeſe recepiſſe portum Thomaſius crederet. Et halcyonia quidem, certe tranquilliorem animi ſtatum fortuna promittebat, qua nouas lectiones Halae Saxonum anno cIↄIↄcxc, auſpicando frui coeperat. Vix enim lectiones ſuas cum auditoribus nonnullis, qui Halam conceſſerant, erat auſpicatus, cum ſatis frequenter iuuenes confluerent, licet ſedem academiae vrbs iſta tunc quidem nondum praebuiſſet [c]. Ipſe, vt in ſchola illuſtri, ſolus coetui diſcentium cum praeeſſet, cuncta feliciter moderatus eſt, fama autem nouae ſcholae ita mox vbique percrebuit, vt ex comitibus et nobilibus imperii multi accurrerent, ipſaque Dania et Germania inferior diſcipulos ſuppeditaret. Quorum numerus cum in dies creſceret, elector, iam tum academiam nouam animo parturiens, cum ex thermis Carolinis domum rediret, conſpecta iuuenum literarum ſtudia aemulantium frequentia, cogitata perficere, alios quoque viros doctos huc vocare, nouumque Muſarum domicilium excitare conſtituit, ex quo tandem Fridericiana, hodie laetiſſime florens ſurrexit. Quae cum ſolenni inauguratione anno cIↄIↄcxcIV, dedicaretur, Thomaſius profeſſor publicus iuris ordinarius et poſt Stryckii obitum ordinis iureconſultorum praeſes, Ordinarium vocant, ſanctioris conſilii regii membrum, directorque academiae Fridericianae conſtitutus eſt. Et hoc quidem pacto tempeſtas, quae in caput Thomaſii exardeſcere coeperat, et inſignem fortunae eius calamitatem minabatur, in laetiſſimam ſerenitatem, diſcuſſis nubibus, tranſiit, ipſisque literis, maxime vero philoſophiae eclecticae, quae ab eo tempore magna animorum fortitudine et oris libertate coli ea in ſchola coepit, ſalutaris prorſus atque exoptatiſſima accidit. Aſt quamuis in eo loco quietam ſedem, extra telorum iactum poſitus, Thomaſius inueniſſet, magnaque fama apud exteros et inſigni plauſu atque auctoritate apud diſcipulos frui coepiſſet; oppugnatus tamen porro ab aduerſariis magna pertinacia eſt [d], vnde acerrima poſtea viro illuſtri pugna exorta eſt,

c) l. c. p. 118.

d) Contentionis ſerram cum Thomaſio reciprocarunt Io. Alb. Fabricius, adhuc iuuenis, Alb. Chriſt. Kothius, Io. Lud. Praſchius Henr. Klauſingius. Io. Frid. Mayerus Guil. Ern. Tenzelius, Auguſtus Bremius, Io. Gottlob Stolze, Iuſtinus Mayer

eſt, praecipue cum falſo acrique dicendi genere pungere aduerſarios, et indies magis receptis hactenus dogmatibus dicam ſcribere ac in omni doctrinae genere, maxime quod ad iurisprudentiam naturalem, ciuilem et eccleſiaſticam pertinet, innouare multa et veteres ſententias abiicere pergeret. Cumque idem nouarum doctrinarum ſtudium inſigni alacritate plerique, qui tum in noua ſede literaria viuebant, doctores fouerent, et innumerae inde orirentur controuerſiae, ipſum vero bellum pietiſticum in hanc quoque academiam, velut in theatrum aliquod, eſſet traductum, paucae lites fuere, quarum non vel pars quaedam fuit Thomaſius, vel ſaltem ſpectator minime otioſus. Et primis quidem academiae annis Maſianam controuerſiam magnis animorum iris agitatam fuiſſe ſupra iam narrauimus; Paulo poſt de iure circa adiaphora cum Carpzouio ita diſputauit, vt exacerbatus aduerſarius anno cIɔIɔcxcv, et diſſertationem iſtam et annotationes ad Monzambanum fiſco addici curaret. Longum autem eſſet, enarrare lites omnes, quibus ad fata vsque vitae ſuprema cum innumeris aduerſariis conflixit [e], cum et philoſophi eo tempore ferre vix poſſent, exagitari et ſatyra mordaci exſibilari philoſophiam a patribus acceptam, et imprimis, qui eccleſiaſtico miniſterio inuigilabant, indies ob inueteratos, quos cauſſabatur, morbos, ab eo morderentur; quod infinitas papatus reliquias in proteſtantium eccleſiis (haec enim eius vox fuit) ſibi detexiſſe videretur, easque ad dogmata haud pauca momenti non contemnendi referret. Qua re factum eſt, vt qui in eadem academia docebant theologi, cum eo committerentur. Id quod imprimis in controuerſia de concubinatu apparuit, in qua non modo ſcriptis cum Thomaſio diſputauit B. Breithauptius, ſed res ipſa quoque ad aulam delata principis auctoritate, vix compeſci potuit; quam hiſtoriam cum ad limites noſtros non pertineat, prolixius enarrare nil attinet, ſatis autem quod eſt, dabunt eruditiſſimi *Bibliothecae germanicae* [f], Gallica lingua vulgatae auctores, qui reliquos etiam theologos nominant, qui Thomaſium ob id argumentum non ſine magno ſtrepitu adorti ſunt. Idem fere euentus fuit controuerſiae de magia et proceſſu veneficii, in quo argumento magno animo inueterata praeiudicia Thomaſius eiecit, edita diſſertatione *de Crimine magiae*, quae anno cIɔIɔcci comparauit [g]. Vix enim paradoxa et inexpectata tractatio prodierat, cum ex omnibus fere Germaniae angulis ei contradiceretur, praecipue cum alia diſſertatione ob metum ſpe-

Mayer, Io. Guſt. Reinbeck, Ioach. Iuſt. Breithauptius, Io. Wolfg. Iaegerus, Io. Andr. Gramlichius, El. Camerarius aliique, vt taceamus Pſeudonymos, S. Petrum Encratitam, Realem de Vienna, Hieron. a S. Fide, ſimilesque.

e) Pleraque ſcripta Anti-Thomaſiana enarrant Leporinvs l. c. et Bibl. iuris imperant, c. I. poſ. 6. §. 9. p. 61. ſqq. qui ea quae breuitati litantes omittere cogimur, ſupplebunt. Nonnulla in ſeqq. tangemus.

f) T. I. p. 138. ſ. T. II. . p. 71. ſeqq.

g) Prodiit quoque Germanice cum apologia auctoris 1706. 8. et in Collectione Reichiana.

ſpectrorum contractum locati conducti reſcindi non poſſe probauiſſet, veniſſetque ideo in ſuſpicionem omnes ſpirituum apparitiones ſpectrorumque exiſtentiam vna cum pactis cum principe infernorum, et aliis huius commatis eum inter praeiudicia referre. Tanta etiam acerbitate lis iſta inter eruditos Germaniae perſonuit, vt nec ab atheiſmi macula Thomaſio inurenda quidam abſtinerent, quamuis et ipſe et antagoniſtae monerent, nec de malorum geniorum, nec de ſpectrorum vel veneficiorum exiſtentia, ſed de pactis cum tenebrarum principe explicitis ſermonem eſſe. Quae tamen omnia curatius hoc loco tangere, cum a tractatione noſtra abhorreant, non licet: conſulenda autem collectio ſcriptorum huc pertinentium edita a IOANNE REICHIO [h], quaeque affert Cel. STOLLIVS [i]. Et ſimilia quidem innumera annotari poſſent, ſi hiſtoriam criticam vitae Thomaſii ſcriberemus; qualem operam hodie eo magis exoptamus, quo magis fauor odiumque partis, quae in hoc argumento haud ita pridem ſcriptores multos in praeceps egerunt, deferueſcere coepit, ea autem viri illuſtris per omnem diſciplinarum circulum fuere conamina, eorumque fata tam ſingularia et memorabilia, vt dimidii fere ſeculi hiſtoriam literariam complectantur, quam accurata commentatione expoſuiſſe hactenus neminem merito dolemus. Verum hoc aliorum curae relinquimus, Thomaſiumque in philoſophico tantummodo orbe tanquam philoſophiae reformatorem intuemur, quidque vsque ad vitae ſine morbo actae finem, qui ei anno cIↃIↃCCXXVIII, IX cal. Oct. Halae ex diarrhoea obtigit, poſtquam in patriam lautis conditionibus reuocatus redire noluit, pro emendanda ſapientia naturali lumine homini innoteſcente ſuſceperit, iam porro enarrabimus.

Conatus Thomaſiani in reformanda Philoſophia.

§. X. Prima emendandae philoſophiae conamina ſuſcepiſſe Thomaſium adhuc in patria verſantem edita *Introductione in philoſophiam aulicam, ſeu primis lineis libri de prudentia cogitandi atque ratiocinandi Lipſiae* cIↃIↃCLXXXVIII * ſupra diximus. Reformandae et in alios vultus refingendae philoſophiae in genere, et imprimis diſciplinae rationali liber eruditus totus deſtinatus eſt. Videbat auctor nihil intolerabilius eſſe iugo ſectario, idque excutiendum tandem aliquando in ſcholis publicis Germaniae eſſe; prudenter recteque ſtatuebat. Quod vt ingeniis erectis et ſeruire neſciis perſuaderet, ad philoſophiae hiſtoriam confugit, Graecanicaeque philoſophiae ſectas et opiniones ſtrictim quidem, at eleganter et cum cura recenſuit, iudiciumque interpoſuit. Quo in labore ſchedis parentis quin adiutus ſit, vix dubitandum videtur. Non vero contentus placita ſectarum enarrare, naeuos quoque et errores omnium,

h) Halae 1704. 4.
i) Hiſt. Liter. P. II. c. 3. §. 50. p. 513 ſeq.
*) Addita eſt VLRICI HVBERI oratio de pedantiſmo, recuſa comparuit Halae 1702. 8. et Germanice, ſed infeliciter verſa, Berolini 1710. Conf. Bibl. noua Vol. I. p. 621.

omnium, more suo, candide detexit. Tum ad rationalem philosophiam conuersus, quid in Peripateticorum logica sibi displiceret, quid in Cartesianorum rationali philosophia reprehendendum esset, exposuit, sicque ad logicam eclecticam viam sibi parauit planiorem. Fatemur multa vidisse virum acutissimum veritati proxima, naeuos detexisse plurimos, viam, quam postea magna felicitate in arte ratiocinandi ingressus est, egregie aperuisse, vlcera quoque sectarum fortiter tetigisse; ast sunt tamen, vt plerumque illis euenire solet, qui viam hactenus non tritam sternunt, haud pauca, quae emendatione opus habent. Maxime in historica libri parte multa admisit, asseruitque, quae inter vulgatos historiae philosophicae errores referenda esse, ex tractatione nostra sole meridiano est clarius. Qualia sunt, sectae inter Cainitas et Sethianos, quaeque de philosophia Salomonis et Hebraeorum differit, itemque narrationes aliae v. c. Aegypti atque Libyae philosophiam parentem habere Abrahamum, multa accepisse Pythagoram a Persis, Chaldaeis, Indis et Iudaeis; primum atomorum auctorem fuisse Leucippum; Heraclitum Ionicae sectae esse adscribendum; Peripateticam sectam post Theophrasti mortem ob logomachias fuisse neglectam et tantum non intercidisse, Potamonis sectam vere eclecticam fuisse; idemque de Cicerone esse dicendum; tempore imperatorum exiguam fuisse famam Peripateticorum, Cynicorum et Pythagoreorum; edictum Antonini de tolerandis quatuor sectis, eclecticam simul comprehendisse, Paulum Col. II, 8. Essenos confodere, Lucianum fuisse Scepticum, Themistium inter patres ecclesiae vixisse, errores Valentini Epicurum et Aristotelem parentes habere; Iobum in Arabia antiquissimum fuisse philosophum, Auicennam et Auerroëm simul Cordubae habitauisse; Rucelinum primum scholasticorum parentem esse, desiisse Nominales cum Abaelardo, abhorruisse a Peripatetica philosophia in scholis publicis Melanchthonem etc. Qualia Thomasium partim ab Hornio seductum admisisse, partim aliorum excerptis fisum non satis examinauisse omnino est verisimile. Acutius cernebat in detegendis confodiendisque naeuis philosophorum. Maxime Peripateticos et Cartesianos ita iugulabat, vt magni inde motus, quos in antecedentibus tetigimus, exorti non parum augerentur. Sed Cartesiana quoque factio, passim culpata a Thomasio, silendum non esse ad Momi huius reprehensiones statuit. Prodiere enim contra philosophiam aulicam et censuram Cartesianae doctrinae, quae in ea comparuit antagonistae duo, Michaël Rhegenius, et Realis de Vienna. Et illius quidem supra in Cartesianismi historia mentio facta iam est. Hunc autem personatum scriptorem GABRIELEM WAGNERVM virum doctum, nullo tamen munere publico auctum fuisse docet Ven. REIMMANNVS [k], qui de eo videndus. Edidit is *Discursum et dubia in introductionem in philosophiam aulicam*, ad quae cum

 respon-

k) Hist. liter. German. Vol. IV. p. 110.

responderet Thomasius [l], fassus est, esse auctorem virum multarum ad detegendam veritatem virium, ast qui concessam sibi hanc facultatem magis adhibuerit, ad pernoscendos errores nonnullos generales, quam eorum detegendam originem, in auctoritatis et praecipitantiae praeiudicio quaerendam, quique non satis sibi cauerit, ne odio fauoreque in partes abriperetur, et intellectus vires supprimeret. Nec negari potest, valde eum versatum esse in historia physica et mathesi, fortiter artem syllogisticam oppugnare, iniurium autem in ipsam ratiocinandi artem, ideo reiectam esse, nimiumque animum naturali philosophiae et disciplinis mathematicis addixisse, in laudando quoque et reprehendendo modum non satis tenere monet. Quae sufficiunt, vt inde colligamus, eruditum aduersarium Thomasio obtigisse.

Restauratio philosophiae rationalis Thomasiana.

§. XI. Ita hac logica elenchtica, (quem antecedentis scripti characterem ipse definit [m], ne cum sequenti confundatur) viam sibi ad nouam ratiocinandi artem parans, methodo eclectica ex scriptoribus recentissimis collegit, quae ad intellectus humani naturam, operationes, facultates omnemque veritatis eruendae tradendaeque artem pertinere ipsi videbantur, suasque meditationes iungendo anno cIɔ Iɔ c x c I, exire in vulgus vernacula iussit *Introductionem in philosophiam rationalem, in qua omnibus hominibus via plana et facilis panditur, sine syllogistica, verum, verisimile et falsum discernendi, nouasque veritates inueniendi.* Cui introductioni paulo post accessit *Praxis philosophiae rationalis, siue breuis et perspicua atque solida ars excolendi et ad inquirendam veritatem praeparandi ingenii, vt veritatem aliis tradere, aliorumque opiniones interpretari, ac errores solide refutare possit.* Et prior quidem liber vltimus, quem in patria ediderat, auctoris foetus fuit, quem ideo concepit, vt detectis erroribus logicorum philosophiae aulicae opera, ipsam iam doctrinam rationalem exponeret, et quid sibi de intellectu humano eiusque facultatibus et vsu videretur, traderet. Hinc de eruditione in genere eiusque complexu, de eruditione logica, de operationibus intellectus humani, de terminis technicis logicae, de veritate in genere, de veritate prima et indemonstrabili, de demonstratiuis veritatibus ipsaque demonstratione, de incognito, de verisimili et vero dissimili, de gradibus probabilitatis, de inuentione veritatum nouarum, de erroribus eorumque fontibus, copiose tractat, parte autem secunda, siue in *Praxi logicae* Halae edita, doctrinam de methodo inuestigandae, communicandae, interpretandae, diiudicandaeque veritatis errorumque refutandorum amplissime disserit, hocque pacto eleganti et perspicuo compendio pleraque quae hactenus philosophi bona de arte rationali complexi erant in

l) In Praef. ad Praxin logicam; Rhegenio autem in Praef. primae Partis Logicae respondit.
m) Praef. Introd. in logic. §. 16. p. 66.

in inſtitutionibus ſuis, in ſuccum quaſi conuertit, noua plurima addidit, et cohaerens aliquod artis ratiocinandi ſyſtema extruxit. Et monet [n] quidem, ſe logicam ſuam non ex aliorum tractationibus corraſiſſe, aſt conſuluiſſe tamen, vt decet eclecticum, veteres pariter atque recentiores, maxime vero Ciceronem, Senecam, Laërtium, Platonem, Maximum Tyrium, Petrum Ramum, Carteſium, *Artem ratiocinandi* ſociorum, portus regii, auctorem *Tentaminis logici* [o], elegantiſſimis obſeruationibus commendabilem, et ex Peripateticis logicis, parentis ſcripta, Iungii logicam, et Chr. Weiſſii logicam, et ex Tſchirnhauſenii medicina mentis haud parum profeciſſe [p]. Et hos ita ſe inſpexiſſe porro ſcribit, vt quod vel bonum vel dubium et incertum videretur, ad certum quendam veritatis canonem, tanquam ad lapidem Lydium exigeret, examinaretque, hisque manu quaſi ductus meditationi iugi eas veritates detegeret, de quibus nemo hactenus aliquid praeceperit. Qua ratione factum, vt quod apud alios velut ſcopae diſſolutae disiectum collegiſſet, ſuo ordini et concatenatae meditationum ſeriei apte innexum appareret, et hoc pacto ſe inter logicam Carteſianam et Peripateticam atque Epicuream medium caute tenuiſſe. Quod qua ratione executus auctor ſit, ex ſequenti delineatione philoſophiae Thomaſianae conſtabit. Et in hac quidem arte rationali pauca poſtea curis ſecundis mutauit, licet aliquoties illa typis edita ſit.

§. XII. Emendata logica ad moralem philoſophiam digreſſus eſt Thomaſius, quum ethica Peripatetica maiori, quam logica, reformatione omnino opus haberet. Hinc abiecto virtutum Ariſtotelicarum catalogo, ex vno eoque naturali et rationali principio omnem morum doctrinam deducere ſatagens, anno cIↃIↃcxcii *Introductionem in philoſophiam moralem, ſiue tractationem de arte ſecundum rationem et virtutem amandi, velut vnico vitae felicis et elegantis atque tranquillae medio* [q], ſermone iterum patrio in vulgus exire paſſus eſt. In qua tractatione praemiſſa doctrina de bono et malo eiusque cognitione in genere, fuſe agit de ſumma hominis felicitate, de Deo fonte omnis humanae felicitatis, de amore hominum aliorum rationali, de amore proximi generali, de amore rationali ſpeciali, eiusque generibus, de amore rationali ſui ipſius, de amore rationali in ſocietatibus humanis. Secuta eſt anno cIↃIↃcxcvi *Pars practica*, ſiue *Medicina contra amorem irrationalem et doctrina de cognitione ſui ipſius*; quo libro exponit *Emendatio philoſophiae moralis Thomaſiana.*

n) Praef. Introd. §. 16. p. 67.

o) Eſſais de logique Paris 1678. 8 cuius eſt Mariottivs, qui tamen non artem rationalem, ſed obſeruationes ad eam pertinentes de axiomatibus principiis, et demonſtratione modoque ratiocinandi exhibuit, et cuncta ad phyſicam et mathematicam applicuit, vid. p. 176. 181. 183. ſeqq. Thomasivs Cautel. c. 10. §. 12. Stoll. l. c. p. 447.

p) Dedic. prax. log.

q) Prodiit aliquoties 1702. 1710. 1720. et Latine ſed minus eleganter Halae 1706.

nit cauſſas infelicitatis vniuerſalis, propenſiones et affectus hominum varios et diuerſos, eorumque naturam, ſummaque capita, odium atque amorem, eorum moralitatem, temperamenta morum quatuor, fontem vitutum nempe amorem rationalem, et fontem triplicem vitiorum, voluptatem, ambitionem, auaritiam, horumque vitiorum capitalium temperaturam eiusque effectus; quibus adiecit characteres propenſionum et temperamentorum, ex otii, irae, inuidiaeque indole demonſtratos, mediaque ſubiugandi affectus prauos, quorum tamen ex ſolo rationis lumine deſumtorum ἱκανότητα in fine negauit. Elegantiſſime in hoc libro atque ingenioſe circa moralem doctrinam verſatus eſt auctor praeſtantiſſimus [r]; cum et ordinem et perſpicuitatem ſeruauerit, et rite inter ſe connexa dogmata exhibuerit. Fatendumque innumera noua virum ingenio pariter atque iudicio excellentiſſimum attuliſſe, cumque elenchticam quoque tractationem inſtituerit, errores et praeiudicia philoſophorum, maxime Peripateticorum, ſolide detexiſſe; maxime vero doctrinam de propenſionum animi humani natura, indole, temperatura, characteribus, effectibusque miro lumine illuſtrauiſſe, vnde ob eruditionem valde liber doctis viris placuit. Fuerunt tamen, quibus nonnulla diſplicerent, et imprimis, quod voluntatem imperare intellectui contra communem opinionem, voluntatem eſſe facultatem coecam pendereque ab intellectus praeiudicio, contenderit. Quod tamen quo ſenſu intelligi velit poſt ipſum Thomaſium ad P. POIRETI librum *de Eruditione triplici* praefantem expoſuit, qui ex Thomaſii ſchola prodiit doctiſſimus EPHRAIM GERHARDVS [s]. Deſcendit quoque contra amorem rationalem, quo fundamento ille cuncta inaedificauerat in argumento morali, in arenam peculiari diſſertatione Ven. HENRICVS KLAVSINGIVS [t], cui cum reſponderet LIMMERVS, ei ſatisfacere conatus eſt IOAN. ADAM. MAYERVS [u]. Qui vtrum mentem auctoris ſemper aſſecuti ſint, et annon quaedam de verbis pugna interceſſerit, comparanti vtriusque partis ſcripta definiendum relinquimus. Maxime autem partem ethices characteriſticam, hactenus tantum non neglectam reſuſcitare; et dogmati de mixtura temperamentorum inaedificare circa idem fere tempus ſtuduit. Produxit ergo in ſcenam habitu patrio: *Scientiam recens inuentam arcana mentis hominum etiam inuitorum ex conſuetudine quotidiana dignoſcendi* [x]; quae cum miro plauſu exciperetur, multa in ea deſiderauit TENZELIVS [y], cui more ſuo reſpondit Thomaſius in *Illuſtratione ampliore cogitationum*

r) Vid. STRVV. Bibl. phil. c. 6. § 14. p. 231. REIMMANN. Hiſt. lit. Germ. Vol. III. p. 639. STOLLIVS Hiſt. lit. P. III. c. 4. §. 24. p. 679.

s) Schediaſmate vernaculo, de Vera notione intellectus et voluntatis hominis eiusque emendatione.

t) Diſſ. de Amore rationali, Witteb. 1709.

u) Obſeruat. ſuper diſputatione nuper habita de Amore rationis, Witteb. 1710.

x) 1691.

y) Colloqu. menſtr. 1692. p. 100. ſeqq.

num de ſcientia noua aliorum animos explorandi. Duriori pugna cum Thomaſio ob eandem ſcriptionem congreſſus eſt Ioannes Fridericus Mayerus, theologus tum Hamburgicus; ex cuius calamo tum *Thomaſius αὐτοκατάκριτος*, tum alia huius generis ſchediaſmata miram acerbitatem partis vtriusque prodentia enata ſunt, quibus non minus acerbe reſpondere Thomaſius non ceſſauit. Ipſe vero vir illuſtris, vt ſaepiſſime aſſertiones ſuas mutauit, ita diſplicere ſibi nonnulla in hac ethica ſua poſtea faſſus eſt [z]. Cum enim amorem rationalem a propenſione voluntatis triplici prius diſtinxiſſet, in moderata tantum et rationali temperatura propenſionum eum poſtea poſuit, vt ex dicendis patebit.

§. XIII. Ethicae ſubiecit Thomaſius iurisprudentiam naturalem, quem ſibi potiſſimum campum elegiſſe, in quo ingenii vires periclitaretur, eamque ad mentem Pufendorfii explicuiſſe et auxiſſe, edita *Iurisprudentia diuina* ſupra narrauimus, ipſisque viri magni verbis expoſuimus, quo conſilio ad hunc laborem ſuſcipiendum abſoluendumque acceſſerit, et quam miris ea in re fatis fuerit vſus. Itaque otioſe dicta repetere nolumus, id vero addimus, poſt primam editionem anno cIↄ Iↄ C L X X X V I I I editam, ſecundam Halae Saxonum anno cIↄ Iↄ C X C I V. ſcholiis et acceſſionibus multis auctam prodiiſſe, et aliquoties, cum mire vbique legeretur liber eruditus, editionem fuiſſe repetitam [a]: noſtro quoque idiomate legendam tradidiſſe ZEIDLERVM [b]. Licet autem haud paucis contradictionibus tractatio illa cumulata et obruta quaſi fuerit, vt ſupra narratum, non defuerunt tamen viri eruditi, qui laudibus eam extollerent, et feliciter ſuppleuiſſe Pufendorfii ius naturae et gentium, immo in haud paucis ſuperauiſſe et auxiſſe pronuntiarent, quorum verba adducendi otium nobis fecit LEPORINVS [c], qui videndus. Et quanquam, qui manibus calcibusque Pufendorfiano ſyſtemati obnitebantur, ferre quoque Thomaſianum ius naturae tunc non poterant, accidit tamen, vt poſt ea tempora, cum totum ſyſtema iuris naturalis in *Fundamentis I. N. et G.* immutauiſſet Thomaſius, ea ipſa iurisprudentia diuina multo magis illis ipſis probaretur, quam noua diſciplinae huius emendatio [d]. Sunt tamen in eo libro multa, quae cum prorſus noua ſint, et a receptis eo tempore opinionibus abeuntia valde doctores, maxime theologos offenderunt, qualia ſunt: habitus theoreticos puros, etſi veritatem oſtendant, ad ſtultitiam pertinere, legem non eſſe dictamen rectae rationis, ſed voluntatem imperantis; vanam eſſe diuiſionem iuſtitiae in commutatiuam et diſtributiuam, ſapientiam conſiſtere in notitia hominis,

Emendata a Thomaſio iurisprudentia naturalis.

z) Cautel. c. XIV. §. 50. ſeq. p. m. 230. ſeqq.

a) 1702. 1710. 1717.

b) Halae 1709. 4. cum Praef. EPHR. GERHARDI.

c) l. c. p. 202. ſeqq.

d) Vid. Relat. innoc. 1707. p. 348. ſeqq.

minis, materiae ſpiritus, Dei, ius naturae non a ſanctitate Dei ſed a voluntate eſſe deriuandum, in ſtatu integritatis, omnes actiones eſſe natura ſua indifferentes, nec obligationem in I. N. ex obiecto ſe diffundere in praeceptum, ius gentium non eſſe ſpeciem iuris voluntarii humani, ſed iuris naturalis, non omnem autocheiriam eſſe I. N. prohibitam, mero I. N. ad eſſentiam coniugii non requiri, vt vxor viro continuam cohabitationem promittat, ac mariti imperio ſubiecta ſit, vel ad dies vitae ineatur ſocietas coniugalis, ſed id iuris diuini poſitiui eſſe, mero I. N. diuortia fieri poſſe ob mores intolerabiles, meris rationibus naturalibus non poſſe demonſtrari, omnem concubitum libidinoſum, etiam ad beſtialitatem, qui pertinet, aut lenocinium, eſſe prohibitum, ſed hanc turpitudinem poſitiuo iure vniuerſali prohiberi polygamiam vtriusque ſexus I. N. non eſſe interdictam, ſed iure diuino poſitiuo vniuerſali, pariterque ſtatuendum eſſe de inceſtu; patriam poteſtatem quatenus iuris naturalis eſt, non ex iure ſanguinis, nec ex pacto tacito oriri, nec ius in bona liberorum inferre, Deum non eſſe cauſſam maieſtatis immediatam, ſepulturam I. N. non eſſe praeceptam, et ſimilia. Quae magnam auctori ſuo inuidiam conflarunt, praecipue cum theologos more ſuo mordere et ſale ſatyrico perfricare non ceſſaret. Ipſe tamen poſtea cum ius vniuerſale diuinum poſitiuum, cuius diſtinctione a iure naturae pleraeque illae aſſertiones paradoxae nituntur, abiiceret, multa in his dogmatibus innouauit, aliaque iuris naturae et gentium fundamenta poſuit, quorum potiora cum infra deſcripturi ſimus, hoc loco nihil dictis amplius addimus [e].

Rationes, quas in hac emendatione ſecutus eſt Thomaſius.

§. XIV. Et haec quidem in morali argumento circa annos priores muneris Halenſis molitus eſt Thomaſius. Qui quibus eo tempore rationibus ductus fuerit, ipſe alicubi luculenter enarrat, quod omitti hoc loco eo minus poteſt, quo minus ſequentia ſine hac face lucem habent et intelligi poſſunt. Ita vero ſcribit [f]: *Videbam, vt mea ſcripta circa illud tempus, annum* cIↄ Iↄ c x c v i *edita docebant, potiſſimum praxis ethicae Germanico idiomate ſcripta, intellectum humanum ſaepe transgredi ſphaeram actiuitatis ſuae, et hoc modo in plurimos errores labi. Quaerebam ergo eius limites et terminos naturae et gratiae, rationis et reuelationis, et putabam me eos inuenire tutiſſime poſſe in ſcriptis theologiae myſticae, imprimis cum obſeruarem, alios viros optimos, communium errorum iuxta me ſtrenuos oppugnatores eiusmodi libros praedicare et mihi commendare.* Cauſſa haec fuit, cur Petri Poireti libros tres *de Eruditione vera, falſa et ſuperficiaria* recudi

e) Conf. Reimmann. l. c. Vol. VI. p 43. Lvdovici Delin. hiſt. iuris diu. §. 71. ſqq. Bvddevs Hiſt. iuris nat. §. 41. ſeqq.

f) Praef. noua ad Poiretum de Erud. tripl. §. 34. p. 31.

recudi Halae faceret, eosque ampliſſima praefatione commendaret. Qui liber cum totus myſticis et theoſophicis faueat, vt *ſuperiori huius Tomi parte* demonſtratum, factum inde eſt, vt theoſophicum ſyſtema eo tempore Thomaſius valde deperire inciperet. Quod vtrum ſolis, quas modo adduximus rationibus adſcribendum ſit, vel an arcanae nonnullae cauſſae acceſſerint, illis diſputandum relinquimus, qui hiſtoriam et ἀνέκδοτα eorum temporum perſpexerunt. Nobis ſuſpicionibus tractationem noſtram onerare nolentibus ſufficit obſeruauiſſe: luculentum ſyſtematis theoſophici electi ſpecimen edidiſſe Thomaſium in noua pneumatologia et phyſica, quam, vt vbique philoſophiae reformatorem ageret, eo tempore edidit. Et erat quidem Thomaſius, vt diuerſiſſimo ſtudiorum generi fuit innutritus, a naturali ſapientia prorſus imparatus. Cum autem hanc quoque philoſophiae partem ſibi negligendam non eſſe ſtatueret, ad Halenſes autem Muſas iam ante academiae inaugurationem traductus eſſet Fridericus Hofmannus, medicus incomparabilis, cui tradendae naturalis ſcientiae ſparta ſimul erat demandata, isque in natura rimanda et experientiae ſpeciminibus exploranda egregie verſaretur prorſusque excelleret, Thomaſius conductis in eundem finem aliquot viris doctiſſimis et iam tum munerum dignitate conſpicuis, quadrimeſtri ſpatio hunc naturae interpretem audiuit, et experimentis naturalem diſciplinam firmantem praeceptorem ſibi delegit [g]. Aſt tantum tamen abeſt, vt quam tradiderat Hofmannus phyſicam mechanicam et experimentalem ſequeretur, vt potius, quae ab Hofmanno didicerat eo adhiberet, vt exploſa phyſica experimentali theoſophicam, quam tum deperire coeperat, erigeret. Et prius quidem ita ſuſcepit, vt contra philoſophiam experimentalem dubia quam plurima ſereret, ex conſuetudine ſua illis non parcens, quorum induſtria experientiam phyſicam didicerat. Nam extenuata experimentorum fide, ſumtus inutiles in ea factos carpit, et eo fine videnda et diſcenda cupit, vt qui illis ampliſſime fidunt, refutari poſſint, et ad ſcepticiſmum quendam phyſicum confirmandum ea adhibet, dicam autem recentioribus phyſicis ſcribit, quod ignorantiam et imbecillitatem humani intellectus agnoſcere nolint, multaque experimenta impoſſibilia et ſenſui communi refragantia eſſe demonſtrare conatur, et id ſibi potiſſimum incumbere credit, vt oſtenderet, ſine pneumatologia phyſicam conſtare non poſſe. Hinc nouam eamque Moſaicam, Cabbaliſticam et Chriſtianam phyſicam introducere ſatagens, anno ClƆ IƆ C X C I X edidit *Tentamen de Natura et eſſentia ſpiritus, ſiue principia naturalis et moralis*

g) Cl. SCHVLZIVS in Vita Hofmanni. conf. Si placet Pinacothecam noſtram ſcriptorum illuſtrium Dec. I. in Elogio Hofmanni.

moralis doctrinae [h]. In quo libello Cartesianos et physicos recentiores oppugnat, totusque Mosaicorum principiis inhaeret, quae cum infra strictim simus delineaturi, hoc loco enarrare nihil attinet. Dici autem vix potest, quam aduersa hoc conamen physicum et metaphysicum iudicia eruditorum passum sit, qui concoquere non potuerunt, Thomasium ridendis et exagitandis principiis incertis, vagis et nihil significantibus natum, reiecta et explosa physica experimentali ad Mosaicorum nugas fuisse delapsum, sicque meliora iis, quae deseruerat minime supposuisse. Quare in hoc quidem philosophiae genere omnium minime plausum meruit; sed certatim surrexerunt, qui calamis suis eum confoderent, inter quos modeste at solide Thomasianas assertiones examinauit, praestantissimus Tubingensium medicus ELIAS CAMERARIVS, acerbe autem in Thomasium inuecti sunt Realis de Vienna et Albertus Christianus Rothius ecclesiastes Lipsiensis: illi autem personatus quidam Iucundus de Laboribus, huic ipse Thomasius breuiter more suo respondit [i]. Haud pauca vero in physicam suam ex Thomasianis transtulisse Rudigerum, in sequentibus dicemus.

Labores politici Thomasii.

§. XV. Restat philosophiae politicae, siue prudentiae consultatoriae pars practica: quam serius quidem, et non nisi absoluto toto philosophiae curriculo attigit Thomasius, non tamen totam omisit. Cum autem consultatoriam prudentiam iureconsultis prae aliis vindicaret, ad eorum artem quoque regulas prudentiae applicuit. Hinc enati libri duo, bonae frugis pleni, quorum priori hunc praefixit titulum: *Primae lineae de ICtorum prudentia consultatoria, in quibus docetur, quid sit prudentia, quid consultatoria, qua ratione ea ad ICtos pertineat, quid obseruet prudentia tam in dirigendis actionibus propriis, in conuersatione quotidiana, et selecta, in societate domestica et ciuili, quam quoad ipsa consilia danda aliis et ab iis petenda*, Hal. cIↃ IↃ CCV [k]. Alteri anno sequenti vulgato hoc rubrum praescripsit: *Specimen prudentiae iudicialis ex iure naturae et gentium exhibitum, in exemplis de variis gentium negotiis et controuersiis, quibus sparsim immiscentur genuina principia definiendi praetensiones illustres.* In quo libro se saliuam mouere voluisse, ait, „iuris studiosis, studia humaniora et necessaria „communiter negligentibus, vt in hac iuris naturae et gentium pruden- „tia in exemplis tradita subinde micas liberaliorum disciplinarum gustan- „tibus eorum excitetur desiderium, maiori cura se applicandi ad philo- „sophiam

h) Conspectum breuem exhibet in tabula IVNCKERVS in Lineis primis eruditionis vniuersae p. 136.

i) Conf. qui libellos huc pertinentes enumerant LEPORIN. l. c. LVDOVICI l.c. p. 134. STOLLE l. c. §. 12. p. 478. et quae nos in Germanico Hist. phil. opere adduximus T. VII. p. 550.

k) Versionem Germanicam fecit GEORGIVS BAYERVS Prof. Viteberg. 1707. quam ipse emendauit Thomasius 1721. 8. conf. REIMMANN. Vol. V. p. 254. STOLLIVS l. c. P. III. c. 5. §. 30. p. 707.

„ſophiam de moribus humanis, ad ſtudia politica, hiſtorica, heraldica, „mathematica, ſine quibus nemo eruditi nomen meretur.“ Ex quo patet, introductionem quandam vel ſpecimen potius hiſtoriae literariae ad ius naturae et gentium applicatae hunc laborem illum eſſe voluiſſe.

§. XVI. Hactenus, quam viam in emendanda philoſophia ingreſſus ſit Thomaſius, per omnes eius ſcientias expoſuimus: nondum tamen eius philoſophicam hiſtoriam abſoluimus: placuit enim viro foecundiſſimi ingenii, haud exiguam partem cogitationum priorum abiicere, et magnam ſyſtematis ſui partem innouare. Tentauit id primo conamine in Iurisprudentia naturali, quam magnis hucusque moliminibus Pufendorfium ſecutus conſtruxerat. Aſt cum prudentiam legislatoriam modo enarratam anno cIↃIↃCCII iuuentuti ſtudioſae explicaret, “obſeruata legis homonymia hactenus ſuperficiarie a doctoribus tractata vel plane „neglecta ſimul palpauiſſe ſe, refert [l], legem diuinam poſitiuam vniuer„ſalem a multis ante ipſum in ſcenam productam, a nemine vero di„ſtincte propoſitam, poſt ſuas tamen curas a multis tanquam Deum „ex machina vſurpatam, figmentum eſſe, nec ea amplius opus fore „genuinis fundamentis iuris naturae perſpicue poſitis, deſtruxiſſe ſe „iterum bona fide figmentum illud primum, et eodem anno obſeruatio„nem illam de natura legis inſeruiſſe *Tomo ſexto obſeruationum Halen„ſium.* Cum vero hoc pacto maxime opus eſſet, vt fundamenta iuris „naturae aliter ordinarentur, quam hactenus feciſſet, ſubſequenti „anno cIↃIↃCCIII, noua illa eſſe auſpicatum, et tunc demum anno „cIↃIↃCCV abſoluiſſe.“ Rationes vero cur priorem iuris naturalis tractationem ita mutauerit, has affert, inutilem eſſe apparatum teſtimoniorum et allegationum, et curatius ipſam potius intuendam fuiſſe naturam hominis moralem, abiiciendumque, quem et ipſe hactenus ſecutus ſit, errorem fundamentalem: imperio gaudere intellectum in voluntatem et profluentem inde opinionem falſam, homines aeque eſſe eiusdem naturae, vt alias ſpecies infimas corporum naturalium. Nimis etiam Pufendorfium oppoſuiſſe moralia naturalibus, quorum intima tamen ſit connexio. Porro legis ambiguitatem curatius determinandam, nec, quod hactenus fecerit, putandum cum Grotio et Pufendorfio, legem diuinam in genere acceptam, et legem humanam eſſe ſpecies vniuocas eiusdem generis, cum lex diuina, quae iuris naturalis eſt, laxius accipiatur, adeoque poenae diuinae cum humanis non ſint confundendae, ſed vt tales, quae naturalem habeant connexionem cum actibus vitioſis. Obligationem internam autem ante omnia rectius fuiſſe diſtinguendam ab externa, et in maiori luce collocandam, iuſtumque ab honeſto accuratius diſcernendum, limites vero ponendos inter ethicam et ius naturae, leges

Mutata philoſophia Thomaſiana.

 ges

l) In Praefatione.

ges morales diuinas autem magis in decalogo reſtringendas, et multa ad leges Iudaeos obligantes referenda, quae ad morum praecepta ſoleant plerumque referri. Sicque ius illud diuinum poſitiuum vniuerſale abiiciendum fuiſſe, quo pacto ea omnia mutanda ſe obtulerint, quae iſti fundamento ſuperſtruxerit etc. Valde quoque differre poſteriores curas viri illuſtris a prioribus, ipſa horum fundamentorum comparatio cum iurisprudentia diuina ſatis docet, quibus tamen, cum de illis infra dicendum ſit, longius hoc loco inhaerere non licet. Ita vero dum hypotheſes de natura hominis morali mutauit Thomaſius, non potuit non reliquam etiam, quam de eruditione vniuerſa ſibi conceperat opinionem abiicere, aliasque ſibi de eruditionis generibus et differentia notiones fingere. Reliquit ergo Poiretum, Burignoniam, ſimilesque, et alia via incedens, rationis vſum extollere iterum coepit. Cuius mutationis cauſſas cum paucis in *praefatione ad Germanicam Grotii de I. B. et P. verſionem* tetigiſſet, prolixiori diſſertatione ad iteratam librorum POIRETI *de Eruditione triplici* [m] editionem manifeſtauit. „Alienaſſe, ait, „ſe a commendatione myſticae theologiae, quod ex hiſtoria eccleſiaſti„ca didiciſſet, eam pariter ad ſcholaſticam theologiam tandem deſinere „in dominatum conſcientiarum, tendereque ad abiectionem vſus omnis „rectae rationis, et vel ad captandos enthuſiaſmos, vel ad dependen„tiam coecam ab auctoritate aliorum hominum etiam maxime irrationali„um: fructus autem promiſſos fruſtra quaeri in myſticis viuentibus, „tam intuitu tantopere depraedicatae veritatis inuentae, quam intuitu „potiſſimum vitae et emendationis affectuum, cum vtrobique inueniſſet, „aeque homines ac inter Scholaſticos et Carteſianos. Senſiſſe, con„uenire eos in terminis generalibus, abſtractis, obſcuris, et parum „perceptibilibus, non infelices eos eſſe in detegendis et monſtrandis er„roribus aliorum: in ipſis aſſertionibus ſpecialibus tam ſaepe eos diſ„ſentire, ac eruditos aliarum ſectarum. Vidiſſe ſe, aeque inter myſti„cos, ac alios ſubinde regnare, inuidiam, aemulationem, detrahendi „et haeretificandi ſtudium, ac inter alios homines, et myſticum myſticum „odiſſe. Senſiſſe ſe euidenter maiores fructus in vſu vtriusque luminis „naturalis et ſupranaturalis, eiusque caute obſeruandis differentiis, mul„tum autem ſe adiuuiſſe oculosque aperuiſſe LOCKII eruditiſſimum „tractatum *de Intellectu*, ex quo cautelas euitandi enthuſiaſmi didice„rit.“ etc. Facile palpabit lector, quos myſticos viuentes pungat, attendens ad indignationem, quam in adducto loco prodit in doctorem Poiretianae doctrinae, qui ipſum in ſcripto publico tanquam virum maxime periculoſum traduxerit, eaque curioſo oculo luſtrans, quae in *Fundamentis I. N. et G.* in Buddeum effudit, vel controuerſiae de concubinatu ſupra iam tactae memoriam recolens. Ex quo, niſi nos omnia fallunt,

m) loc. cit.

fallunt, conficitur, praeter rationes adductas cauſſas nonnullas arcanas quoque in huius mutationis originem influxum habuiſſe. Quas tamen Lectori partis ſtudio non addicto, et ad hiſtoriam literariam illorum annorum curatius reſpicienti coniiciendas magis relinquimus, quam ſuſpicionibus noſtris, licet veriſimilitudine non deſtitutis, eruimus. Addimus autem, quod ſeries hiſtoriae Thomaſianae poſtulat, anno cIↄIↄccx prodire iuſſiſſe virum celeberrimum in publicum *Cautelas circa praecognita iurisprudentiae* [n], qua tractatione propaedeumatica iuuentutem ex hiſtoria et indole diſciplinarum munire contra praeiudicia plebis eruditae voluit, viamque pandere, qua ſyrtes euitari poſſint, in quas plerosque incidiſſe dolet. Multa in hoc libro egregia cumulauit, quaeque attentionem paulo maturiorem produnt, et ad hiſtoriam quoque ſcientiarum literariam praeclare faciunt. Nec inficiandum in haud paucis non priſtinam modo mentem, ſed et errores priores eum, vt candido in hac re erat animo, emendauiſſe. Cuius exemplum eſſe poteſt, quae de cautelis in ſtudio hiſtoriae philoſophicae obſeruandis monuit, vbi praeclare obſeruauit, patriarchas ſimplices quidem homines, nec philoſophos fuiſſe, at viros ſapientes, adeoque nec libros illis tribuendos eſſe nec ſcholas, et ſapientiam tantummodo apud Hebraeos quaerendam eſſe, inutilemque eſſe Cabbalae operam ſtudiumque, diſtinctionem philoſophiae in barbaricam et Graecanicam faſtum Graecorum redolere, etc. Aſt fatendum tamen etiam, in his ipſis cautelis nonnulla eum aſſeruiſſe, quae, ſi paulo altius rem expendiſſet, abieciſſet. Qualia ſunt: Cainitas origines dediſſe philoſophiae ſectariae, Salomonem de rebus phyſicis diſputauiſſe, Democritum omnia riſiſſe, verasque eſſe epiſtolas Hippocratis, libros Numae repertos et combuſtos fuiſſe philoſophicos, Iudaeos ex captiuitate Babylonica philoſophiam domum reportaſſe, Phariſaeos Stoicis, Sadducaeos, Epicureis, Eſſenos Cynicis valde affines eſſe; Bathkol fuiſſe certam vocem Hillelis, ad captandam auctoritatem adhibitam, Paulum Rabbinicas traditiones de decem Sephiroth exagitauiſſe, et philoſophiam Iudaeorum repurgauiſſe, Romanos ante Auguſtum eclectice fuiſſe philoſophatos, Plutarchum Peripateticae ſectae fauiſſe, Arabes Hiſpanos Ariſtotelem praecipue primosque extuliſſe, Lutherum conſubſtantiationem a Biele recepiſſe, Melanchthonem Scholaſticorum ſubtilitates reuocaſſe, Ieſuitas Scholaſticos nullam ſectarum inter Scholaſticos exortarum recipere, etc. Haec in vno de hiſtoria philoſophica capite occurrunt, quae falſa eſſe et erronea, nemo ignorat, qui tractationem hanc noſtram legerit et examinauerit. In aliis aeque ſe hominem, licet multoties magnum et acutum, ſed falli tamen non neſcium demonſtrauit. Qualis imprimis in iis deprehendi

n) Prodiere etiam Germanice 1713 8. Conf. Bibl. noua Part. V. pag. 433. Act. Erudit German. Part. VIII. p. 336. FABRICII Hiſt. Bibl. ſuae Part. IV. p. 143. STOLL. l. c. pag. 60. Bibl. choiſie T. XXI. pag. 209. ſeq.

hendi visus est, quae de disciplinis mathematicis et physicis disseruit, in quibus cum omnium minime esset exercitatus, mirum non est, paralogismos multos et errores varios viros doctos obseruauisse, qualis est, quod mathesis demonstrationem exhibere nequeat, nec scientiae nomen mereatur, id quod ex definitione puncti mathematici illustrat, quo nomine reprehensionem mathematicorum passus est [o]. Id nos vnum miramur, virum acutissimum, qui biennio prius, quam has cautelas ediderat, mysticos ad enthusiasmum ducere, et rationis lumen supprimere, caussatus, eos non sine mordaci satyra exagitauerat, in cautelis circa studium physicum pristina somnia de natura rerum, ex mysticis, et Mosaicis hausta repetiisse, et talia physicis obiecisse, quae satis produnt, cum cura eum illorum tractationes non legisse, nec satis intellexisse, adeoque nonnulla perperam eis tribuisse. Falsum enim, vt exemplo id illustremus, est, asseruisse Cartesianos, vt res possibilis concipi possit, ita quoque esse, cui thesi tamen Cartesius contradixit; falsum, physicos recentiores omnes errorem veterem; essentiam corporis consistere in extensione, non emendauisse; falsum, negasse omnes attractionem, falsum eos, qui corporibus vim actiuam mouentem tribuunt, corpora esse mere passiuas substantias, dixisse. Tacemus alia inter errores recentiorum physicorum relata, quae magnam in hac disciplina aut ignorantiam aut veri status quaestionis confusionem prodere viris doctis visa sunt. Et quis quaeso, rerum gnarus et Mosaicae philosophiae historiam edoctus ferat, Thomasium in reiiciendis omnis aetatis systematibus tanta cum libertate versatum, et in perspiciendis principiis vanis et incertis lynceum, ad discendam philosophiam naturalem non modo Mosaicam historiam velut systema physicum commendare, quam tamen in adiecta nota non ad finem philosophicum, sed theologicum descriptam esse recte monet, sed et eos laudare velut certos duces, qui Mosaicam physicam scripserunt, et tamen dehortari ab eorum nugis mysticis, hosque praeferre physicae Cartesianae, Gassendianaeque, quas innumeras contradictiones fouere contendit? Qualia viro summo et eruditissimo, ast in hoc stadio minus exercitato, et fortassis contra nonnullos recentiores irritato nollemus excidisse. Ita vero heroës quoque suos patiuntur manes, nec ea omnia óbstant, vt non magnum ingenium aluisse Thomasium, dicendum sit.

Scripta Thomasii miscellanea Philosophiam illustrantia.

§. XVII. Occupauit ab eo tempore illustrem virum potissimum iurisprudentia reformanda, quam refingere multis magnisque conatibus annisus est. Cum autem philosophemata sua passim inspergeret, vsum philosophiae hoc pacto reformatae in aliis quoque scriptis ostendere sategit.

o) Vid. Cel. WEIDLERVS Miscell. Lips. T. I. obs. 17. p. 186. seqq.

egit. De quo tamen explicatius differere remque omnem fufe exponere non huius loci eft, fed ad iurisprudentiae hiftoriam pertinet. Namque non omifit fcriptiunculis minoribus philofophiae eiusque hiftoriae lucem accendere, ex quibus quae vernaculo fermone prodierunt, itemque *Programmata academica*, et *Orationes academicae*, tum *Dodecas quaeftionum hiftorico-philofophico-iuridicarum-paradoxarum*, iunctim prodiere. Sed hiftoria quoque *Sapientiae et ftultitiae*, tum quae Latino fermone vulgata eft, tum quae vernacula prodiit, huc referenda eft, quarum collectionum illa potiffimum ex fchedis parentis collecta praeftantiffimas obferuationes ad philofophiae hiftoriam pertinentes continet, quas cum toties in partes hactenus vocauerimus, plura de iis non dicemus. Idem de *Obferuationibus ad rem literariam fpectantibus*, quae cura virorum quorundam celeberrimorum in academia Halenfi in vulgus exierunt, tenendum, quarum partem haud contemnendam eruditioni et induftriae Thomafiorum, patris et filii Chriftiani, debemus. Poffent his nonnulla alia addi, fi indicem librorum Thomafianorum contexere inftitutum noftrum poftularet; quod cum ad alia nos vocet, catalogum eorum typis impreffum et a Leporino magnam partem repetitum Lectorem confulere iubemus. Id nos tractationis noftrae memores adiicimus, incomparabilem induftriam et doctrinae copiam, quam in repurganda et ad veros fontes reuocanda philofophiae hiftoria demonftrauit Iacobus Thomafius, in filio haud parum effeciffe, vt iis greffibus ad emendationem philofophiae properaret, quibus immortale fibi nomen peperit. Patetque tum ex *Philofophia aulica*, tum ex *Cautelis*, quam egregie neceffitatem et vtilitatem philofophicae hiftoriae infpexerit, commendaueritque. Cuius vt in fcriptis laudatis, itemque in *Ethica practica* fpecimina pulchra et memorabilia edidit, ita merito laudandus eft, quod parentis obferuationes, et ipfe vulgauerit [p], et aliis vulgandas liberaliter obtulerit. Maxime in *paulo pleniori Hiftoria iuris naturae*, quam in vfum auditorii fui anno cIↄ Iↄ CC XIX Halae vulgauit, luculenter demonftrauit, quam acri iudicio, animoque ab omni praeiudicii feruitio libero ad hiftoriam philofophiae fcribendam fe accingere potuiffet, fi eam totam exponere ex inftituto voluiffet. Multa enim ignota, prius detegit, arcanasque rationes cauffasque latentes eruit, et imprimis in narrandis Pufendorfianis litibus BVDDEI, LVDOVICI aliorumque, qui in explicanda I. N. hiftoria defudarunt, diligentiam fuperauit, quamuis in hoc quoque labore nonnulla admifceat, quae fine examine probari admittique non poffunt.

§. XVIII.

p) ll. cc. Debemus ei quoque eruditum fchediafma de Definitione fapientiae a patre confcriptum, cui indicem aliorum ab eo delineatorum adiecit, vt haberent, qui hiftoria philofophica delectantur, quibus fe iuuari poffe intelligerent. Inde fpecimen petiit cl. HEVMANNVS in Actis philofophorum.

Laudes Thomasii.

§. XVIII. Fatebitur Lector, nobis non monentibus meruiſſe illuſtrem virum, qui haud poſtremo loco inter reformatores philoſophiae collocaretur, cuiusque gratiſſima exiſteret apud poſteritatem memoria. Inde factum, vt et viuus innumeros ſectatores haberet, et admiratores haud pauciores, imitatores quoque nonnullos, qui cum Thomaſiano iudicio et doctrina inſtructi ſatis haud eſſent, parum honoris Thomaſianae diſciplinae acquiſiuerunt. Fatis autem functus in ipſa illa academia ex merito laudatus eſt, in qua tot ſibi perſecutiones obtigiſſe ſupra eum conquerentem narrantemque audiuimus. Extollunt enim viri doctiſſimi, qui *Acta eruditorum* [q] colligunt, fidem eius in docendi munere demonſtratam, illuſtratam iurisprudentiam naturalem veterem et recentiorem, repurgatam philoſophiam, vitam integram ſcelerisque puram, et auaritia pariter atque ſuperbia non contaminatam, coniugii diuturni felicitatem, liberorum educationem rectam, amicorum fidelitatem, diſcipulorum gratum animum, mentem aequam ſinceramque, mores elegantes et conuerſationem iucundam atque acumine commendatam. Tum ingentem doctrinae copiam, induſtriae peruicaciam, et alacritatem, prudentiam atque amorem virtutis et veritatis. Fuiſſe quoque aiunt detegendis illico erroribus aptiſſimum, aſt nec ad veterum nec recentiorum admirationem valde pronum, diſertum quoque in ſcribendo et acutum ingenioque emicantem, licet accuratio et elegantia, maxime in ſcriptis Latinis, abeſſet. Sic vt famae celebritatem immortalem fore recte viri doctiſſimi coniiciant. Subſcribent haud inuiti huic elogio, quotquot ſine partis ſtudio vel viuum intuiti ſunt, vel defuncti ſcripta cum cura legerunt. Mirum itaque non eſt, laudes certatim in eum cumulaſſe viros doctos, quorum loca collegerunt Io. FABRICIVS [r] et CHRISTIANVS POLYCARPVS LEPORINVS [s]. Defunctum vero magnifica oratione in ſocietate Lipſienſium oratoria ludauit IOANNES ABRAHAMVS BIRNBAVM.

Reprehensa in Thomasio.

§. XIX. Tacenda tamen ea quoque, vt hiſtorici partes rite expleamus, non ſunt, quae viri docti paſſim in illuſtri viro reprehenderunt [t]. Inter quae eminent ingenium ad ſatyram quaſi natum, et mordaci dicacitate in quoscunque, non ſine amaro riſu inſurgens, qui paradoxis et nouis aſſertis ſubſcribere, renuerunt. Quem inſultandi aduerſariis habitum licet interdum ſuppreſſerit, totum tamen euitare non potuiſſe, conqueruntur. Addunt his: valde fauere ſcepticis, non quod omnem euidentiam neget, ſed quod dubia vbique ex dubiis nectat, et coacta

q) 1729. p. 470. Cum his conferendus REIMMANNVS Catal. crit. P. II p. 699.

r) Hiſt. Bibl. ſuae T. IV. p. 142.

s) l. c. p. 192.

t) Ita rem ſummatim complectuntur viri eruditi qui Relationes innocuas conſarcinarunt 1702. p. 173. ſeqq. quibus iungenda, quae collegit LEPORINVS l. c. p. 174. ſeqq.

coacta induſtria augeat verbisque exaggeret. Veritatem porro aiunt, non ex internis primisque fundamentis eum deriuare, adeoque nec ad ſacrarum literarum fontes, nec ad accurata rationis principia, nec ad genuina antiquitatis monumenta recurrere, ſed ratiociniis topicis vtentem coecos in iudicando haud raro catulos parere. Fauere autem Naturaliſmo quem vocant, et religioni reuelatae interdum officere, ſcatere libros eius excerptis atheorum, Scepticorum, Naturaliſtarum, Socinianorum, quos vnquam Gallia vel Belgium tulerit, nec ea cum verbo diuino comparare: abiici propter abuſum omnem rerum et conſuetudinum veterum vſum, non vero eas emendari: plura diruere eum, quam aedificare, et omnem religionis Chriſtianae vim ad ratiocinia quaedam moralia, gratiam ad naturam, reuocare: ferre quoque non poſſunt, multoties ſententiam eum mutauiſſe, vel incertum quid ſtatuentem, vel praecipitanter prioribus ſubſcribentem, et ſine moleſta et diuturna meditatione ſua effundentem, quorum errores poſtea compareant; immo honoris et vtilitatis arcanarumque cauſſarum gratia opiniones priores nonnunquam deſeruiſſe. Fuerunt quoque nonnulli, qui animum leuem, aliisque inſultantem, et mendaci fama confiſum alios arrodentem, hominibus autem ἀπαιδεύτοις, quique ſine religione viuunt, frigidam ſuffundentem ei viuo adhuc obiecerunt, et conſcientiam eius peculiaribus ſcriptis excitare ſategerunt, quod poſt IO. IOACHIMVM WEIDNERVM u), theologum Roſtochienſem, graui increpatione fecit anonymus quidam x), qui atheis ex incredulis occaſionem eum dare ridendi miracula Moſaica et Chriſtiana, omnemque veritatem in ſacris paginis explicatam, obiecit. Cui tamen anonymus philalethes ſatis aculeate reſpondit, telumque in theologos myſticos retudit.

§. XX. Relinquemus Lectori in tam diuerſis doctorum virorum ſententiis de Thomaſio arbitrium, quod non niſi abiecto omni partis ſtudio, et comparatis ſcriptis Thomaſii cum aduerſariorum libellis et examinatis hypotheſibus Thomaſianis, diſpulſisque nubibus, quas contentiones de verbis obiicere oculis et offundere intellectui ſolent, ſuſcipi poteſt. Id autem hiſtoria poſtulante annotandum eſt, mordacem ſcribendi pruritum et ſatyricum amaroren ad cumulandos inuidia riſuque aduerſarios comparatum, ipſum virum illuſtrem, monitum ea de re a B. Spenero agnouiſſe, et peculiari ſcriptiuncula, vernacula edi-

Satyrica ſcribendi ratio a Thomaſio tandem improbata.

u) 1726. Roſt.

x) Excitatio conſcientiae ad Chr. Thomaſium Prof. Iur. Halenſem propter iniquitatem nuper in programmate de Lectionibus ſuis hybernis proditam, cuius auctorem, qui ſe V. D. Miniſtrum Brandeburgicum vocat, eſſe Ven. D. IOACH. LANGIVM docet nos REIMMANNVS in Cat. crit. bibl. ſuae T. I. p. 783.

edita [z], cui titulum fecit: *Meditationes paſchales de ira et amara ſcribendi ratione*, deteſtatum fuiſſe. De cuius tamen confeſſionis ſinceritate nonnulli dubitauerunt, cum viderent, poſt hanc editam antiquum eum obtinuiſſe, vnde lepide dixit nonnemo [a], appellauiſſe eum hanc confeſſionem ſuam Meditationes paſchales, quod nunquam ei mente, niſi in feſto Paſchatos, ſuccurrant. Haud parum taedii et moleſtiarum autem ipſe ſibi hoc dicendi genere amarulento et mordente conflauit. Nam haud pauci magnis iris et ſcurrilibus quoque libellis in eius famam graſſati ſunt, eumque ſalſe traduxerunt, et narrante auctore *Bibliothecae iuris imperantium* [b], cum in ipſam caeſaream maieſtatem paulo liberius calamum ſtringeret, a fiſcali camerae imperialis accuſatus mulctaeque ſatis magnae poſtulatus eſt. Quam tamen tempeſtatem a capite ſuo principis potiſſimum ſui tutela tectus auertit. Quicquid autem vel errorum vel animi infirmitatum Thomaſium occupauerit, quem hominem fuiſſe, imbecillitati humanae obnoxium, nemo temere negauerit; illud tamen neminem hodie inficias iturum eſſe confidimus, illuſtrem locum eum inter illos mereri, qui iugum ſeruitutis philoſophicae et literariae a collo noſtro excuſſerunt, et plurimum ad diſciplinarum emendationem inter Germanos contulerunt. Et ſane gratias ei deberi maximas putamus, quod tot aduerſitatibus, periculis, metu et fortunae viciſſitudinibus non deterritus, vnus potiſſimum Herculeo auſu ſe torrenti obiecerit, et libertatem eclecticam, ante vix in muſeis virorum ſummorum triumphantem, in academicam lucem produxerit [c]. Quo beneficio hodie nos et poſteros noſtros gaudere merito laetamur.

Thomaſii confeſſio doctrinae ſuae.

§. XXI. Philoſophiae a Thomaſio emendatae nouoque vultu reſtitutae ſynopſin dare difficilis labor eſt. Supra enim monuimus, aliquoties mutauiſſe ſententiam virum illuſtrem, maxime vero vbi nouum et diuerſum a priori ſyſtema iurisprudentiae naturalis effingere coeperat. Vnde, qui Thomaſianam philoſophiam noſſe cupiunt, cum prioris, tum poſterioris ſyſtematis indolem ſummamque explorare neceſſe habent [d], eo quod non tantum in ipſis iuris naturalis principiis et poſitionibus mentem mutauit, ſed et naturae humanae ſibi aliam notionem finxit, aliasque operationes deſcripſit. Vnde comparanda eſt *Iurisprudentia diuina* cum *Fundamentis iuris naturae et gentium*, et in auxilium vocandae *Cautelae circa praecognita iuris* ab illuſtri ICto edita, in quibus potiora loca

z) Extat in Collectione ſcriptiuncularum Germanic. p. 679. conf. Cauſſas iuridicas mixtas P. II. p. 130. vbi cauſſas affert, cur hoc dicendi genus ſit ſecutus.

a) Apud LEPORIN. l. c. p. 274.

b) p. 48.

c) Conf. HEVMANN. Act. phil. Vol. I. p. 458. 609. ſeq. STOLL. hiſt. lit. P. II. c. I. §. 10. p. 417.

d) Inde enata Cl. Imm. Webero diſtinctio inter Thomaſium prioriſticum et poſterioriſticum, quam tamen ferre ſe non poſſe prodidit THOMASIVS in Diſſ. prooem. ad Fundam. I. N. et G.

loca et dogmata immutata et alterata indicauit. Ab hac autem prolixitate instituti ratio et tractationis prolixitas nos auocat, facilisque erit labor, cognoscendae doctrinae Thomasianae cupido, cum libri eius in omnium manibus versentur, ipseque quid in *Iurisprudentia naturali*, mutandum sit, in *Fundamentis I. N. et G.* copiose annotauerit. Iurisprudentiae quoque diuinae principia a Pufendorfianis non abeunt, quae infra suo loco describemus. Et prodiit quidem anno cIↃIↃcxcv Christiani Thomasii ICti *Confessio doctrinae suae*, positionibus CCLXX, quae omnes metaphysicae et physicae sunt, et agunt de ente eiusque triplici affectione, perceptibilitate, alicubietate, et amplitudine, extensione, seu expansione, de diuisione entis in Deum et creaturam, de differentia Dei et creaturae, de diuisione creaturae in spiritum et materiam, de corpore, de perceptibilitate materiae et spiritus, de homine et eius relationibus ad entia reliqua, de spiritu corporis humani, de vbietate spiritus, materiae, corporis de speciebus spirituum, materiae et corporum, de essentia Dei, de anima et corpore hominis integri, de imagine Dei, lapsu, statu hominis lapsi, regeneratione, symbolis fidei, lumine naturae et gratiae, ratione, fide, poenitentia spe, charitate deque officio Christiani erga alios homines. Ex qua breui συνόψει constat, voluisse virum summum earum doctrinarum suarum rationem reddere, quae ad theologiam naturalem et reuelatam pertinent, quibus tamen metaphysica et physica immiscuit cum arctissime cum illis cohaereant. Ipse vero monuit [e], esse has meditationes cogitata in Geneseos tria capita priora, quae non eo fine conscripserit, vt ederentur. Vnde earum diuulgationem sibi displicere fassus, nonnulla illustrationis caussa addidit, praecipue cum haec confessio ad probandam eius ἑτεροδοξίαν libello *Trinitatis orthodoxae, id est, Collectaneis quae inter Christianum Thomasium et M. Alb. Christianum Rothium de Trinitate SS. hactenus publice et priuatim Thomasio sic vrgente tractata sunt* [f], accesserit. Ipsa tamen, quae in hac confessione exhibentur dogmata, sua esse non negauit. Quoniam igitur philosophiae Thomasianae multam lucem accendit, scheda autem, paucis paginis comprehensa tantum non disparuit, potiora ex ea huc traducemus, vt habeat lector, quibus velut claue quadam vti ad sequentia melius intelligenda possit.

I. Omne ens est aliquid.

II. Anima hominis duas facultates habet, intellectum et voluntatem.

III. Vtraque consistit partim in actionibus, partim in passionibus.

e) In pec. monito, scriptis vernaculis minoribus inserto.

f) Lips. 1698. Eodem auctore prodiere quoque Atheistica Thomasiana et Sched. an dentur sagae.

Paſſio intellectus vocatur ſenſio, voluntatis inclinatio; actio intellectus vocatur meditatio, voluntatis impulſus.

IV. Paſſiones intellectus et voluntatis ſemper praecedunt actiones, et hae ſine illis quaſi mortuae ſunt.

V. Paſſiones intellectus et voluntatis ſunt perceptiones animae.

VI. Entia realia vel per ſenſionem intellectus, vel per inclinationem voluntatis percipiuntur.

VII. Perceptio voluntatis ſubtilior eſt perceptione intellectus, quia per eam etiam inuiſibilia et abſentia percipiuntur.

VIII. Perceptibilitas eſt affectio cuiusque entis, ſine qua non datur cognitio vera de eius realitate et eſſentia.

IX. Eſſentia eſt ſine qua res ab anima non percipitur.

X. Quaedam res percipiuntur ſenſione, quaedam inclinatione, quaedam vtraque.

XI. Alicubi eſſe vocatur, eſſe in aliqua re vel extra eam.

XII. Alicubi eſſe differt ab eſſe in certo loco, a continente et contento.

XIII. Amplitudo eſt conceptus de re vt longa vel lata, abſtrahendo a profunditate.

XIV. Amplitudo eſt vel ſpatium in quo eſt res mota, vel extenſa vel extenſum in ſpatio, vel extenſio actiua, vel extenſum paſſiue, vel motio actiua, vel mota res paſſiue.

XV. Quaedam extenſio finita eſt, et paſſiua, quaedam infinita et actiua.

XVI. Differunt ſpatium et res extenſa, extenſio et extenſum.

XVII. Diuerſo reſpectu eadem res vt ſpatium, et vt res extenſa poteſt conſiderari.

XVIII. Spatium infinitum eſt tantum extenſio actiua, in quo mouentur omnia, ipſum autem in nulla re mouetur.

XIX. Neceſſarium eſt, vt exiſtat aliquod extenſum finitum, in quo tanquam in ſpatio non moueatur aliud extenſum.

XX. Deus et creatura ſunt realiter diſtincta, h. e. quorum ad minimum vnum poteſt exiſtere ſine altero.

XXI.

XXI. Conceptus primus de Deo eſt aſeitas, et quod reliqua omnia ſint ab ipſo.

XXII. Quia vero quod ab alio eſt, eo poſterius eſt, ergo creaturae Deo non ſunt coaeternae.

XXIII. Percipiuntur creaturae per ſenſionem, tum oritur inclinatio, quae tamen non ſemper ſequitur ſenſionem.

XXIV. Non poteſt homo meditari de creaturis, quas ſenſu non percepit.

XXV. Meditatio de creaturis moritur, niſi reuiuiſcat per nouas ſenſiones.

XXVI. Deus non percipitur ſenſione.

XXVII. Ergo intellectus non percipit viuere Deum, et omnis meditatio eius de Deo eſt mortua, quia ſiſtit ſaltem Deum eſſe aliud quid quam creaturam, non autem quid Deus ſit.

XXVIII. Deus itaque percipitur inclinatione cordis quae cum paſſio ſit, Deum ipſum cor hominis inclinare neceſſe eſt.

XXIX. Paſſio intellectus in cerebro, voluntatis in corde fit.

XXX. Creaturae mouent cerebrum, Deus cor.

XXXI. Paſſio voluntatis nobilior eſt et melior paſſione intellectus, adeoque ad eſſentiam hominis pertinet, eamque a beſtiis ſeparat.

XXXII. Homo eſt creatura amans et cogitans, omnis autem inclinatio hominis amor eſt.

XXXIII. Intellectus amorem Dei excitare nequit, ſed amor Dei intellectum.

XXXIV. Quo plus Deum amamus, plus Deum cognoſcimus.

XXXV. Deus in ſe ipſo eſt, et omnes creaturae in ipſo; extra Deum autem nihil eſt.

XXXVI. Omnia ideo ex Deo ortum ducunt, et ſimul in Deo ſunt.

XXXVII. Poteſt aliquid ex ſe ipſo operari et tamen non extra ſe, ſed in ſe eſt.

XXXVIII. Craeaturae omnes ex nihilo extra Deum factae ſunt.

XXXIX. Deus habet amplitudinem infinitam, creaturae finitam.

XL. Intellectus hominis non omnes creaturas exacte comprehendere poteſt, eſtque finitus.

XLI. Sed voluntas, quatenus ab ente infinito inclinatur, infinita eſt.

XLII. Deum nihil extendit, ipſe vero extendit ac expandit creaturas.

XLIII. Omnes creaturae ſunt extenſae, et nulla extendit aliam virtute, quam a ſe ipſa habet.

XLIV. Extenſum eſſe, et partes habere differunt.

XLV. Omnis extenſio motus eſt.

XLVI. Omnis creatura mouetur, Deus autem mouet omnia, et tamen eſt immobilis.

XLVII. Motus duplex eſt: de non eſſe ad eſſe, vel motus ſpatioſus: hicque vel in certo ſpatio, vel de ſpatio in ſpatium.

XLVIII. Antequam Deus creaturas extenderet erat Dei eſſentia amplitudo inuoluta *.

XLIX. Igitur tum creaturae in Deo occultatae erant.

L. Creatio igitur eſt actus, quo Deus creaturas hactenus in ipſo occultatas in ſe ex nihilo extendit. Nihil autem eſſe, et in Deo occultatum eſſe, hic ſunt ſynonyma.

LI. Creatio ergo eſt manifeſtatio Dei in creaturis.

LII. Deus nihil operatur extra ſe.

LIII. Nulla creatura eſt extra Deum, et tamen eſſentia creaturae ab eſſentia Dei differt.

LIV. Eſſentia creaturarum conſiſtit in agendo et patiendo, nempe in mouere et moueri, et ſic etiam ſenſio hominis excitatur.

LV. Perceptio per inclinationem eſt omnium ſubtiliſſima, et ſubtilior ſenſionibus omnibus, etiam tactu ſubtiliſſimo.

LVI.

*) Habuit has aſſertiones Thomaſius a Cabbaliſticis et Moſaicis, maxime Moro, cuius ipſa interdum verba retinuit.

LVI. Omnis motus fit per attactum, aut appropinquationem rei mouentis ad rem motam.

LVII. Fit itaque sensio per appropinquationem ad sensus, inclinatio ad cor.

LVIII. Sensio saepe tangitur modo inuisibili, et inclinatio cordis fit modo inuisibili.

LIX. Omnis attactus sensionis fit per pulsionem, inclinationis vel per pulsionem vel per attractionem.

LX. Creatura patiens, vel ens mere passiuum vocatur materia, oppositum spiritus. Opposita autem oppositos habent effectus.

LXI. Spiritus est ens mouens et agens.

LXII. Quicquid passionem denotat est affectio materiae, quicquid actionem, est affectio spiritus.

LXIII. Passionem vero innuunt, extensum, diuisibile, mobile esse, ideo materiae competit.

LXIV. Materia est penetrabilis, sed non penetrans, vnibilis, generabilis, corruptibilis, illuminabilis et calefieri potest.

LXV. Ergo essentia eius est tenebrosa et frigida, haec enim omnia passiua sunt.

LXVI. Deus materiae dedit motum de non esse ad esse, sed spiritus creatus materiam extendit, diuidit, mouet, penetrat, vnit, generat, corrumpit, illuminat, calefacit, et frigefacit; haec enim omnia actiones inuoluunt.

LXVII. Spiritus essentia sua lucidus, calidus et spirans est, siue creatura lucida, calida, extendens, diuidens, mouens, penetrans, vniens, generans, corrumpens, illuminans, calefaciens, et frigifaciens.

LXVIII. Nihil autem tale potest spiritus pati a materia, sed lucem tamen suam motionem et calorem non habet a se ipso, quia creatura est, sed a Deo.

LXIX. Igitur Deus etiam spiritum annihilare potest.

LXX. Spiritus essentia in se consistit in virtute seu potentia actiua, intuitu materiae vita eius est, essentiam eius formans, postquam existentiam a Deo acceperat.

LXXI. Ma-

LXXI. Materia eſt ens mortuum ſine virtute, quam habet cum vita et eſſentia a ſpiritu.

LXXII. Induit ideo materia informem faciem, ſi ſpiritus eam relinquat.

LXXIII. Spiritus poteſt eſſe ſine materia, materia ſine ſpiritu eſſe nequit.

LXXIV. Spiritus ad materiam deſtinatus deſiderat vnionem cum materia et exercitium virtutis ſuae in ea.

LXXV. Omnia corpora conſiſtunt ex materia et ſpiritu, adeoque vita quadam et anima pollent, qua partes eius vniuntur.

LXXVI. Spiritus in omnibus corporibus quaſi in centro eſt, vnde radios ſuos emittit, ac ita materiam extendit.

LXXVII. Si vero radios ex circumferentia materiae attrahat ad centrum, reſoluitur corpus et corrumpitur.

LXXVIII. Spiritus ſpiritum attrahere et propellere poteſt.

LXXIX. Vires hae operantur ſenſibiliter in materia ſpiritui vnita.

LXXX. Attractus et impulſus in homine vocatur amor et odium, in aliis corporibus ſympathia et antipathia.

LXXXI. Spiritus organis ſenſuum non percipitur, quia nihil patitur a materia.

LXXXII. Materia in ſe eſt tenebroſa, et nec videri nec tangi poteſt, ſed ſpiritus facit, vt videri poſſit, dum illuminat, audiri, dum mouet, etc.

LXXXIII. Differentia colorum, ſoni, odorum, ſaporum et tactus proueniunt a diuerſa efformatione et figuratione materiae.

LXXXIV. Calor et frigus prouenit a diuerſitate motionis ſpiritus in materia, vtrum ea ſit rectilinea vel circularis. Fluiditas vero et ſoliditas prouenit ab attractione ſpiritus. Prior ab attractione ſpiritus ſolaris, haec ab attractione ſpiritus terreſtris.

LXXXV. Grauitas et leuitas prouenit a paucitate aut copia materiae, et quod ſpiritus corporis a toto ſuo ſeparati, a ſpiritu totius trahatur et ad eum inclinet. Hinc etiam rarefactio et vis elaſtica intelligitur.

LXXXVI. Spiritus in ſe non aduerſatur ſpiritui, ſed ſympathia et antipathia, amor et odium oriuntur a diuerſis operationibus, quas ſpiritus pro diuerſitate efformatae materiae in ea efficit.

LXXXVII. Corpus humanum aeque materia et ſpiritu gaudet, ac alia corpora.

LXXXVIII. Vnde in homine ſpiritus corporeus non debet confundi cum eius anima.

LXXXIX. In omnibus quibus corporibus materia e ſpiritu mota materiam alterius corporis immediate tangit. Sed materia tacta attactum non percipit, verum ſpiritus huic materiae aſſiſtens.

XC. Percipere hic ſignificat virtutem alterius rei comprehendere, et probare, ſeu experiri atque ſe vel cum illa vnire, et propriam virtutem amplificare, vel illi cedere loco, aut propriam virtutem contrahere. Hae perceptiones in corporibus pro diuerſitate figurarum et ſpecierum corporum differunt: intuitu ſpiritus autem gradu tantum.

XCI. Propter varietatem materiae et diuerſae eius ſtructurae corpora diuiduntur in diuerſas ſpecies.

XCII. Quaedam corpora ſunt lucentia, quaedam pellucida, quaedam opaca, pro copia aut paucitate materiae et diuerſis motionibus ſpiritus.

XCIII. Operatio vel perceptio ſpiritus animalis in eo conſiſtit, quod in cerebro animalis imago contactus externi comprehendatur, et in corde probetur. Vnde poſtea ſpiritus in membris animalis oneratur, vt vel ad rem tangentem moueatur, vel eam fugiat.

XCIV. Si vero motus iſte impediatur, excitat ſpiritus mouens in animalibus quaſi deſiderium rerum amoenarum, et quaſi ſollicitudinem ob res aduerſas.

XCV. Ob ſtructuram materiae corporis ſpiritus hominis ita operatur, vt imagines ſemel comprehenſas cuſtodiat, diuidat, componat, etiam abſentibus rebus has compoſitas et diuiſas imagines probet, et per hanc probationem (guſtum) deſiderium vel ſollicitudinem tanquam de rebus praeſentibus ſuſcitare poſſit.

XCVI. Spiritus iſte aeque ac ſpiritus reliquorum corporum immaterialis eſt, participat autem de attactu materiae, et gaudium aut dolorem ſentit. Dependet intuitu operationum a mutationibus materiae in corpore humano. Adhaeret quaſi aliis corporibus terrenis, nec ſine illis vnionem ſuam cum corpore humano continuare poteſt.

XCVII. Homo fecundum hunc fpiritum confideratus vocatur homo animalis.

XCVIII. Virtus eius comprehendendi imagines rerum praefentium et abfentium componendi et diuidendi appellatur intellectus actiuus, acumen ingenii.

XCIX. Et virtus defiderandi alias creaturas, etiam abfentes, dicitur vis naturalis voluntatis, voluntas propria.

C. Materia eft quidem extra fpiritum, fed ab eo tamen vbique penetratur, immo fpiritum ne quidem circumdat, fed primus fpiritus extendens materiam defiderat alium fpiritum, atque efficit, vt materia in quibusdam corporibus alium fpiritum circumdet, et quafi comprehendat. Vel etiam fpiritus, quando per artem conguftatur, faepe fe ipfum in materia capit, dum fe valde contrahit.

CI. Si corpus aliud corpus non circumdat, nec cum eo vnitur, dicitur, quod per fe fubfiftat: fi vero cum alio corpore vnitur, vtrumque partes funt vnius totius.

CII. Spiritus etiam exiftit extra corpora, eaque circumdat, immo corpora mouentur in fpiritu.

CIII. Sed neque corpora neque fpiritus per fe fubfiftens poffunt extra Deum effe.

CIV. Extenfio fpiritus concipi poteft vt centrum circum circa radians, fed fine craffitie, fine qua vero materia comprehendi nequit.

CV. Spatium in quo mouentur omnia corpora eft fpiritus, et fpatium in quo mouentur omnes fpiritus, Deus eft.

CVI. Lux eft fpiritus materiam illuminans inuifibilis.

CVII. Aër purus, fiue aether, eft fpiritus materiam mouens, per quem corpora videntur.

CVIII. Terra eft materia a fpiritu contracta.

CIX. Aqua eft materia a fpiritu interno pulfa et mota.

CX. Corpora funt vel terrena vel fpiritualia, prout vel multum vel parum materiae habent.

CXI. Terrena corpora funt, quae plurimum materiae habent, fpiritualia, quae multum lucis habent, vt fol.

CXII. Aquea corpora funt, quae multum fpiritus et materiae habent. Illud quia funt pellucida, hoc quia ob craffitiem videri poffunt.

CXIII. Lucida corpora ſunt nobiliſſima corporum, poſt haec aërea, tum aquea, denique terrea.

CXIV. Lux et ignis non ſunt confundenda. Lux omnia ſuſtentat, ignis omnia corrumpit eſt lux concentrata.

CXV. De Dei eſſentia tanquam incomprehenſibili homines non niſi per ſimilitudines loqui, poſſunt. Eae vero de nobiliſſimis creaturis deſumi debent.

CXVI. Deus eſt ens mere actiuum, actus purus, ſpiritus, virtus efficaciſſima, lux, aura ſubtiliſſima.

CXVII. In Deo viuimus, mouemur et ſumus.

CXVIII. Anima humana eſt ens diſtinctum a ſpiritu corporeo.

CXIX. Protoplaſti corpus ſine dubio fuit ſpirituale, et accedebat ad naturam corporum lucentium et pellucidorum, nec erat absque ſpiritu, ſed in eo non conſiſtebat vita hominis.

CXX. Igitur Deus inſpirabat in nares eius ſpiraculum viuens.

CXXI. Anima iſta eſt radius diuinae virtutis.

CXXII. Debebat anima haec regere corpus hominis et ad Deum ducere.

CXXIII. Et hoc intuitu anima hominis eſt perpetuum deſiderium vnionis cum Deo, quem iſto modo ſemper percipiebat. Vnde nihil aliud eſt, quam amor DEI.

CXXIV. Deus amor eſt.

CXXV. Illuminabat etiam amor hic intellectum hominis, vt ſcientiam haberet creaturarum, debebatque corpus hominis, et eius ſpiritum quaſi transformare, et a creaturis ad Deum trahere.

CXXVI. Homo ſequutus magis inclinationem corporis per ſpiritum animalem ad creaturas ſe trahi paſſus eſt, amiſitque amorem DEI et cognitionem creaturarum perfectam.

CXXVII. Via ordinaria ex miſeria hac euadendi eſt, vt homo ex ſtatu beſtialitatis tranſeat in ſtatum humanitatis, et incipiat ſe ipſum noſſe, miſeriam vitae ſuae dolere, et amorem Dei deſiderare.

CXXVIII. Has motiones homo beſtialis excitare nequit, nec vltra per ſe tendere.

Subiungit his theologica, mire a receptis ecclesiae dogmatibus deuiantia, quae huc transferre non iuuat. Repetiit has assertiones in *Tentamine de essentia spiritus*, et ad alias quoque physicorum quaestiones et problemata soluenda adhibuit, fundamenta quoque moralia inde deriuauit. Non vero suo haec omnia ingenio debuisse Thomasium, sed pleraque accepisse a Theosophicis et Mosaicis, facili negotio palpabit lector ex comparatione systematis theosophico-cabbalistici, in superiori parte enarrati, cum hoc systemate physico et metaphysico Thomasii, et vel ex vnius FLVDDI *Physica Mosaica* constabit, quos praeceptores habuerit. Id quod non negat, in studio physico ad Comenium, Fluddum et similes prae Cartesio vel Gassendo iurisprudentiae studiosos ablegans. Ast quam ficulnea sit tota physiologia Fluddana, theosophicorumque aliorum, vel ex vnius GASSENDI *Examine philosophiae Fluddanae* constat, quod si sine partis studio legere et expendere, quam vilipendere et ridere maluisset vir doctissimus, dubium non est, quin systematis huius vanitatem perspexisset, et, quo erat ingenii acumine, palpauisset, ludere se vocibus et definitionibus, et imprimis in primariis axiomatibus paralogismos adducere. Melius autem res successit in philosophia rationali, de qua, quoad praecipua ita praecipit.

Logica Thomasiana.

§. XXII. I. Duo sunt lumina, quibus tenebrae intellectus pelli possunt, naturale rationis et supernaturale reuelationis.

II. Ad recte adhibendum lumen naturae linguis peregrinis opus quidem haud est, sed vtiliter tamen adhiberi possunt.

III. Logica et historia sunt instrumenta duo philosophiae.

IV. Primarius artis rationalis finis est agnitio veritatis.

V. Cogitatio est sermo internus de imaginibus, quae per motum corporum externorum mediantibus membris reliquis cerebro imprimuntur.

VI. Sensiones hominum vel externae sunt vel internae, et cum sensibus confundi non debent. Habent enim sensus quoque animalia bruta, sensiones non item.

VII. Impossibile est omnem cogitandi actionem fieri in sola glandula pineali, verisimile autem fieri eam in toto cerebro.

VIII. Habent quidem bruta actiones hominum actionibus similes, sed carent cogitatione, ex principio autem oriuntur interno nobis ignoto.

IX. Homo est, substantia corporea, quae mouere se et cogitare potest.

X. Habet non voluntas modo, sed et intellectus actionem et passionem,

nem, ex quo intelligitur, meditari pertinere non ad voluntatem, ſed ad intellectum.

XI. Obſcura et inutilis eſt quaeſtio, quot ſint operationes intellectus.

XII. Quando intellectus circa imagines rerum externarum cerebro impreſſas verſatur, vocantur abſtractiones, et ſi praeſentes ſe intellectui ſiſtant, dicuntur memoria.

XIII. Quod ſi pro lubitu vel coniungantur vel disiungantur ſeparenturue, oritur inde facultas imaginatiua.

XIV. Quando autem ex abſtractionibus notis ignotae deducuntur, dicimur, computare, concludere, ratiocinari.

XV. Veritas eſt conuenientia interna cogitationum humanarum cum rei indole et natura extra hominum cogitationes.

XVI. Dantur veritates indemonſtrabiles, quas qui negat, relinquendus eſt, eo quod conuinci vltra nequeat nolitque.

XVII. Hominem non ſemper cogitare veritas eſt manifeſta.

XVIII. Cogitationes, quae cum obiecto externo non conueniunt, ſunt falſae, et ſi ſerio admittuntur, erroneae fiunt, ſi autem velut ſola intellectus operatio conſiderantur, dicuntur fictae.

XIX. Verum eſt ratione intellectus vel certum vel probabile.

XX. Poteſt aliquid certo verum eſſe, et tamen intellectu videri vel veriſimile vel falſum.

XXI. Omnia, quae harmonia vel diſſenſu inter ſe gaudent, habent quoque proportionem et relationem inter ſe.

XXII. Verba nuda ſine applicatione ad res ſignificatas, nec vera nec falſa ſunt.

XXIII. Principiorum ea conditio eſt, vt ſint veritates indemonſtrabiles.

XXIV. Non datur principium omnium primum niſi vnum, in quo omnes veritates latent.

XXV. Hoc principium primo-primum eſt; Quaecunque cum ratione hominis, id eſt cum ſenſibus et ideis conueniunt, vera ſunt, quae diſcrepant falſa.

XXVI. Senſus hominem mente et corpore integrum non fallunt.

XXVII. Senfus internus falli nequit.

XXVIII. Apparens fenfuum externorum fallacia oritur a praecipitantia intellectus iudicantis.

XXIX. Senforia hominis non omnia omnibus hominibus omni tempore aequaliter fentienda offerunt. Inde de conceptibus variabilibus non datur propofitio abfoluta et vniuerfalis.

XXX. Sine fenfione nihil percipere fibique repraefentare poteft intellectus.

XXXI. Ex fenfionibus oriuntur cogitationes actiuae vel ideae earumque relationes, et ex his ratiocinia, quae numerorum rationibus aequipollent. Non tamen algebra fcientiarum omnium fons et clauis eft. Facile intelliget lector, in recentiorum logicorum fcriptis verfatus, petere Thomafium nonnullos eorum, a quibus fibi difcedendum effe ftatuebat. Maxime affertiones pofteriores *Medicinae mentis* illuftris TSCHIRNHAVSENII oppofitae funt, qui algebraicis computationibus vfus rationalem artem illuftrauerat. Quod cum difpliceret Thomafio, isque in *Dialogis fuis anno* cIↃIↃCLXXXIX nonnulla more fuo libere notauiffet, litem inde moleftam ab illo fibi excitatam et magnis animorum motibus geftam fenfit. Perftitit tamen in fua libertate Thomafius, aft laude debita Tfchirnhaufenianas meditationes non priuauit *. Multa quoque oppofuit Cartefianis, quos affertiones VIII. X. XIV. XXV. iugulant, et fequentia quoque paffim confodiunt. Quae cum ex auctoris *Philofophia aulica* et *Cautelis* nullo negotio queant difci, et a logicae recentioris perito facile intelligantur, ab hac prolixitate in tanta rerum dicendarum multitudine merito calamum arcemus.

XXXII. Demonftratio eft euictio connexionis veritatum cum principio primo.

XXXIII. Duplicis generis eft demonftratio. Vel enim ex fenfionibus ea fit, vel ex ideis et definitionibus earumque connexione cum principio primo.

XXXIV. Ineptum eft, ea demonftrare, quae vel inutilia funt, vel indemonftrabilia et in fe nota.

XXXV. Aliud eft, effe verum vel falfum, aliud verum falfumque cognofcere.

XXXVI. Incognitum vel relatiue vel abfolute tale eft.

XXXVII. Verifimilitudinis dantur criteria, fundamentum et gradus.

XXXVIII.

*) Vid. Dedic. Pract. logic.

XXXVIII. Pro conditione obiecti circa quod verſatur intellectus, datur cognitio vel vera vel veriſimilis.

XXXIX. Arte ſyllogiſtica impoſſibile eſt veritatem inuenire.

XL. Regula methodi vna tantum eaque haec eſt: ita eſſe diſponendam veritatem vel inueniendam vel demonſtrandam, ne peruerſe et ridicule agas, fistque initium a facillimis et maxime notis.

XLI. Ad inueniendas nouas veritates opus eſt experientia, definitione et diuiſione.

XLII. Veritatibus certis maxime inſeruiunt propoſitiones categoricae, veriſimilibus hypotheticae.

XLIII. Deterior eſt conditio hominum, quam beſtiarum.

XLIV. Non dantur principia connata materialia.

XLV. Fons primarius omnium errorum intellectus eſt educatio.

XLVI. Inde oriuntur praecipitantia, impatientia, praeiudicia.

XLVII. Fons proprius et primus praeiudiciorum eſt credulitas, quae ex miſeria hominis eiusque intellectus conditione, quoad iuuentutem oritur.

XLVIII. Duo ſunt praeiudicia generalia: auctoritatis humanae et praecipitantiae.

XLIX. Fontes praeiudiciorum ſpecialium ſunt ambitio; vnde antiquitatis praeiudicium oritur *.

L. Ad veritatem inquirendam requiritur, tum vt praeiudicia debellentur, id quod per dubitationem dogmaticam et abiectam auctoritatem humanam, attentionemque ſufficientem effici poteſt: tum vt ſcientia deligatur, quae ad veram ſapientiam ducit, quae in cognitione ſui ipſius quaeri debet **.

LI. Obligamur ad inſeruiendum noſtra ſcientia et cognitione hominibus aliis, vt autem id recte fiat, requiritur, vt quis ipſe ſcientiam cognitionemque ſolidam poſſideat, ſitque perſpicuus, fidelis, humanus, familiaris, nihil memoria ediſcendum tradat, pauca dictet, ingeniorum ſelectum inſtituat, ad diſcipulorum auditorumque vires et intellectus capacitatem attendat, ſuorum ſcriptorum auctor ſit, et verba inania nihilque ſignificantia euitet.

LII.

*) Ex his vitia confuſionis, obſcuritatisque praeiudicia religionis et ſimilia reiicit, quos autem reprehendat in Cautelis cap. 10. not. C. expoſuit.

**) Prax. logic. c. 1. ſeqq.

LII. Qui aliorum opiniones interpretari et examinare cupit, non debet iudicare de aliis, antequam de ſuis ſententiam veram interponere didicit, et non niſi recte prius intellecta et conſiderato argumento, minime autem, interpretationis leges ignorans, vel de libro quem plane non legit, vel praeiudicio affectuque aliquo in transuerſum actus inſpexit.

Metaphyſica pneumatica, phyſica Thomaſii.

§. XXIII. Metaphyſicam a pneumatica diſtinxit Thomaſius, valde grauis metaphyſicae Scholaſticorum, quam in academiis Proteſtantium regnare vehementer indignabatur, hoſtis. Inde ſatyrica illa loca in *Dialogis menſtruis*, in quibus metaphyſicos falſe ridet. Nempe didicerat a patre [g], cui elegantem hiſtoriam metaphyſicae debemus, inter veterum et recentiorum metaphyſicam multum diſcriminis intercedere, cum illorum notitia metaphyſica circa principia vniuerſalia et cognitionem entis eiusque attributorum verſata ſit, et denique ad cognitionem Dei tranſcenderit [h]: recentiorum vero lexicon ſit philoſophicum terminorum philoſophicorum communiſſimorum in iuſtae ſcientiae formam elaboratum. Quod quidem factum eſſe ex errore circa doctrinam analogorum commiſſo, pater aſſerit, ſed qui tamen ita feliciter ceciderit, vt ſe neſcire dicat, an illius lexici quo quidem carere nemo poſſit, qui ad eruditionem minime ſuperficiariam in quouis doctrinae genere adſpiret, forma ſit nobis optanda melior. Filius autem Chriſtianus exiguum huic lexico pretium ſtatuit, quamquam enim ob introductos in ſcientias, artis terminos vtilitatem illi denegare omnem non audet, ideoque ontologiam Clavbergii vel Clerici commendat, parum tamen ad eruditionem philoſophicam conferre iudicat, et ad intelligendos modo ſcriptores, qui iſtis artis vocabulis vſi ſunt, adhibendam eſſe pronuntiat [i]. Quae cauſſa eſt, cur hanc partem philoſophiae, quae principia ſcientiarum communia conſiderat, et philoſophia prima quoque dici ſolet, non attigerit. Secutus autem methodum Scholaſticorum, qui theologiam naturalem et pneumatologiam a metaphyſica diſtinguere ſolebant, de ſpiritu nonnulla commentatus eſt. Quae cum a philoſophis gentilibus diſci non poſſe ſtatueret [k], ſaltu quodam, neſcio an ſatis felici, rationis principia praetergreſſus, quod crederet ignorare eam, quid ſit ſpiritus, ad diuina oracula confugit, exque illis ſpiritus definitione capta, quod ſit ſubſtantia agendi vi praedita, et attributis actiuis conſtans, nouam inde pneumatologiam excogitauit, vel potius ab aliis excogitatam recoxit, cumque materiae, veluti principio contrario contrariam eſſentiam, naturam attributa tribueret,

g) Summam hermeneuticae heic tradit, quam etiam in Iurisprud. div. L. 1. c. 3. p. 95. ſeqq. explicuerat: conf. append. p. m. 312. ſed hoc loco emendat, conf. Cautel. c. 1. §. 38. ſeqq. controuerſiam eo nomine habuit cum Vincentio Placcio.

h) Sched. de defin. ſapient. ſ. orig. Hiſt. Phil. §. 17. p. 20.

i) Cautel. c. 12. §. 3. ſeqq.

k) Ibid.

bueret, enata inde phyſicae quaedam ſpecies, Moſaicae et theoſophicae ſimillima, quamque, ſi verum fatendum, ex Fluddo, Comenio, Bayero, Moro, ſimilibusque corraſit, ſuisque hypotheſibus adaptatam in tentamine de *Eſſentia ſpiritus* explicuit. Cuius cardo, in quo omnia vertuntur eſt, quod, dum mechaniſmo ſe opponit, eumque ratiunculis anxie conquiſitis euertere ſtudet, aliam prorſus ſpiritus definitionem ſibi formet, nempe ſpiritum vocando, quicquid actionem ſibi inuoluere videbatur, vnde principia motus omnia, cuiuscunque ea generis eſſe poſſunt, ad ſpiritus naturam retulit, et hoc quoque pacto lucem eſſe ſpiritum affirmauit. Quae cum extenſione non careat, ſpiritum quoque extenſum eſſe neceſſario dicendum erat, ita tamen, vt extenſionem illi in ſuperficie tantum ineſſe, ſine craſſitie, valde παϱαδόξως diceret. Quomodo neceſſe erat, phyſicos illos ridere, qui corpus habere concreatam vim motricem, neſcio quam et cuius entitatis dicunt. Quibus verbis quos philoſophos petierit, nemini ignotum eſſe poteſt, qui antecedens caput noſtrae tractationis perlegerit. Plerisque autem miſere paralogiſmis ineptis deceptus fuiſſe, et principia ignota, incerta et nihil ſignificantia adduxiſſe viſus eſt. Vnde nuper vir quidam doctus [l], mitiſſimo pro rei merito vocabulo nugas iſta eſſe, quibus philoſophia naturalis ſui et ignorantiam et contemtum vindicauerit, quasque recenſuiſſe ſatis ſit, appellauit. Realem de Vienna quoque in examine tentaminis de eſſentia ſpiritus hanc pneumatologiam Thomaſianam excuſſiſſe ex ſupra dictis repetendum eſt. Non operoſe autem ſummam illius tentaminis huc adducemus, cum, quae ipſa fundamenta attingunt, in confeſſione ſua ſupra in compendio enarrata, fuſe ipſe explicuerit, timeamusque, quae in vernacula ille attulit, a receptis philoſophorum vocibus mira καινοφωνία abeuntia, ne perperam et praeter mentem viri illuſtris explicemus. Vnde eos, qui ſpecialia nonnulla dogmata eius de ſpiritu et corpore ſcire cupiunt, ad ipſius libelli lectionem dimittimus, ex quo ὡς ἐν συνόψει potiora alibi [m] excerpſimus. Rem omnem autem, niſi fallimur, luculenter complexus eſt IVNCKERVS [n], his propoſitionibus totam pneumatologiam Thomaſianam deſcribens: I. Eſſentiam ſpiritus in genere conſiderati conſiſtere non in cogitatione ſola, ſed in actione: quoniam materia ens ſit mere paſſiuum; ſpiritus autem oppoſitus ſit materiae, ex quo vtroque conſtet omne corpus, oppoſita vero habeant praedicata oppoſita [o]. II. Dari etiam ſpiritus non cogitantes, ſed tamen

l) Cel. HOLLMANNVS theol. nat. c. 1. §. 19. p. 79. not. A.

m) In Germanico Hiſt. phil. opere T. VII. p. 576. ſeqq.

n) In Lineis primis erud. vniuerſae p. 136.

o) Ex his concludit, poſſe ſpiritum expandi, concentrari, purificari, dari ſpiritus tenebroſos, calefacientes et frigefacientes, ſummos et imos, calidos et frigidos, maſculinos et foemininos, nempe lumen et aetheram, ſpiritum creatum ſenſibus

men agentes, aetherem fcilicet et lumen. III. Omnem potentiam actiuam effe ens per fe fubfiftens, et fubfiftentiam potentiae paffiuae perficiens. IV. Potentiam vero paffiuam non poffe per fe fubfiftere, fed opus habere lumine fufficienti, vt videri queat. V. Omnes denique potentias actiuas, feu actrices, effe inuifibiles, etfi materia inuifibilis, fit inftrumentum aut fignum potentiae actiuae. Hac vero ratione VI. Etiam lumen et aetherem effe inuifibilia, et VII. quicquid non poffit concipi fine actione, illud effe fpirituale. Quae dogmata ex *Confeffione Thomafiana* fatis lucis capiunt, maxime autem ex phyfiologia et pneumatologia Mofaicorum, quibus pleraque debet Thomafius, queunt explicari. His igitur, quae mallemus omififfe, Thomafium, fatis infeliciter reformare pneumatologiam et Phyficam aggreffum, prolixius non immoramur, fed ad moralem philofophiae partem conuertimur, in qua acutius vidit, licet, vt eft hominum conditio, ab hypothefeos et praecipitantiae praeiudicio totus liber hac quoque in parte haud fit. Ita vero ftatuit:

Ethica Thomafiana.

§. XXIV. I. Bonum confiftit in harmonia rerum aliarum cum homine eiusque viribus omnibus, non vero cum folo intellectu, quo refpectu bonum eft veritas.

II. Quicquid vires hominis ad breue tantum tempus auget, eiusque durationem impedit, malum eft.

III. Omnis fenfuum commotio et exorta inde fenfio nimis fortis mala eft.

IV. Nobiliffimum bonorum fortunae non funt diuitiae, nec honor, nec amicorum multitudo, nec libertas, fed fanitas.

V. Non confiftit felicitas hominis in fapientia, neque in virtute; illa enim ad folum intellectum, haec ad folam voluntatem pertinet.

VI. Sed quaerenda eft fumma felicitas, in defiderio tranquillo, et cogitationibus moderate, mutationem fubeuntibus, id eft, in tranquillitate animi fiue εὐθυμία.

VII. Delectatio haec fiue acquiefcentia animi dolore quidem caret, at gaudio quoque; et tranquilla eft p.

VIII. Fons hic eft amoris rationalis.

IX. Homo

fibus poffe comprehendi, Dari Archaeum fiue fpiritum mundi vniuerfalem, effe in homine tres partes, corpus, fpiritum malum et bonum, et fimilia, quae ferio ftatuiffe Thomafium non crederemus. nifi has ineptias fyftematis I. N. et G. fundamentum effe iuffiffet: adeo frigent omnia, et naenias fapiunt.

p) Opponit cum Epicuro voluptatem ftantem vel quiefcentem, fluenti vel quae eft in motu.

IX. Homo ad Societatem tranquillam et pacis amantem, adque amorem animorum tranquillitati ſtudentium natus eſt.

X. Amat autem homo rationalis prudensque alios homines magis, quam ſemet ipſum.

XI. Quando ſumma felicitas pro complexu maximo et perfectiſſimo omnium bonorum quae homini contingere poſſunt ſumitur, tunc neque in diuitiis, neque in honore, neque in pudore, neque in libertate, neque in amicitia quaerenda eſt, immo proprie in hac vita non datur.

XII. Sanitas neceſſarium quidem requiſitum et pars eſt tranquillitatis animi, non vero ipſa ἐυθυμία.

XIII. Sapientia et virtus ſunt partes eſſentiales tranquillitatis animi, quibus qui caret, vere miſerrimus eſt.

XIV. Voluptas corporis eſt contraria voluptati animi, eſt enim motus inquietus.

XV. Deus eſt cauſſa prima omnium rerum mutabilium, a quibus eſſentia diſtinguitur, eſtque a ſe ipſo [q].

XVI. Materia prima neceſſario ex nihilo a Deo facta eſt, non poteſt enim illi coaeterna eſſe.

XVII. Res mutationi obnoxiae ſe ipſas conſeruare nequeunt, id vero creatoris opus eſt.

XVIII. Ergo datur diuina prouidentia.

XIX. Etſi Deus ſingulis momentis rebus vitam, eſſentiam et exiſtentiam nouam largitur, ſemper tamen cum priori priſtinoque vnum et idem eſt.

XX. Haec cognitio eſſentiae diuinae regula eſt, ad quam vitam et actiones ſuas componit vir ſapiens.

XXI. Ideo eum ſincere amabit, vere illi confidet, humiliterque eum reuerebitur.

XXII. Ex naturali hominis cognitione praeter hunc cultum Dei internum, nihil conſtat de cultu Dei externo [r], licet intelligat praeſtare Deum externe quoque colere, quam non colere.

q) Multus eſt in eo, vt demonſtret, falſum eſſe axioma ex nihilo nihil fit cap. 3. §. 8. pag. 122. ſeqq.

r) Etiam de hac theſi diſputauit cum Placcio, vid. append. ad Lib. II. Iurisprud. div. pag. 372. et

XXIII. Duo errores capitales in agnitione Dei ſunt atheiſmus et ſuperſtitio idololatrica.

XXIV. Superſtitioſus deterior eſt atheo.

XXV. Amor eſt deſiderium voluntatis humanae vniendi ſe cum eo, inque ea vnione manendi, cuius bonitatem intellectus agnouit.

XXVI. Amor irrationalis varius eſt, ſi deſiderium nimis inquietum eſt, ſi amantur res malae et noxiae, ſi varia vnionis genera inter ſe confunduntur, ſi coniunctio corporum primario intenditur.

XXVII. Non autem eſt confundendum deſiderium generandae ſobolis cum cupiditate delectationis ex eâ re.

XXVIII. Prouidentia itaque in vnione corporum opus eſt, ne ſub amoris rationalis larua irrationalis lateat.

XXIX. Amor rationalis aliorum hominum, vnum ad felicitatem medium eſt.

XXX. Amor vnica virtus, et vera virtutum omnium menſura eſt.

XXXI. Amor Dei, qui ad eum ſolum reſpicit, eſt ſupernaturalis, tenditque ad futuram felicitatem, et in ſublimiori ſchola diſcendus eſt.

XXXII. Duplex eſt amor aliorum, communis et ſpecialis.

XXXIII. Verum amorem gignit vnice ſimilitudo propenſionis ad virtutem.

XXXIV. Neminem odiſſe oportet, licet inimici amicorum communes eſſe debeant.

XXXV. Amor vniuerſalis atque communis quinque virtutes complectitur: I. humanitatem, quo et beneficentia et grati animi ſignificatio pertinet. II. Veracitatem fidemque promiſſionibus etiam inimicis et haereticis factis praeſtandam; III. Modeſtiam cum humilitate non confundendam; IV. Sedatum et pacificum animum, V. Patientiam a bello abſtinentem, quo neque amor, neque pax comparari poteſt

XXXVI. Amor ſpecialis eſt vnio duorum animorum, ſine qua non conſiſtit amicitia.

XXXVII.

et diſſert. de Naeuis Iurisprud. Rem. ex Hiſtoria Iuris ab eiectis regibus ad publicatas leges XII. tabb. deductis, LEPORIN pag. 290. Abrupit controuerſiae filum Placcius, cuius cauſſam expoſuit in Acceſſ. art. rhetor. in epiſtola adiecta.

XXXVII. Amorem licitum non facit ſolum coniugium.

XXXVIII. Quo plures ſe amant, eo magis rationalis amor eſt.

XXXIX. Contra rationem eſt, eum odiſſe, qui idem quod nos amamus, ipſe quoque amat.

XL. Amor rationalis poſtulat quidem ſimilitudinem inclinationum, non vero graduum earum.

XLI. Fundamentum amoris rationalis eſt, ſi quem vere magni facimus atque aeſtimamus.

XLII. Oritur ex hoc aeſtimio recto ſollicitum placendi ſtudium, beneficentia ex confidentia orta, communio plena bonorum et actionum omnium.

XLIII. Pro conditione hominum, circa quos verſatur amor, variant etiam eius circumſtantiae, praecipue vbi is obtinet inter aequales.

XLIV. Amor rationalis erga ſe ipſum eſt ſtudium omne id faciendi, quo vitae terminus a Deo fixus ſecundum regulas rationis communis et ſanae, ad emolumentum eorum, quos amamus, non praeuertitur, ſed conſeruatur [s].

XLV. Amor proximi eſt fundamentum amoris erga nos ipſos.

XLVI. Reſpicit autem ille ante omnia ad emendationem animae, conſeruationem corporis et vitae autem amori aliorum poſtponit.

XLVII. Ad curam corporis quatuor virtutes requiruntur: temperantia, puritas, laboris induſtria et fortitudo.

XLVIII. Cauſſa cur plerique homines euadant infeliciſſimi eſt, quia carent amore tranquillo et rationali.

XLIX. Cauſſa omnis infelicitatis non tam in intellectu, quam in voluntate hominis eiusque propenſionibus latentibus quaerenda eſt.

L. Praeiudicia intellectus originem habent ex voluntate.

LI. Infelicitatis origo ipſaque natura conſiſtit in amore irrationali, et animi ſtatu irrequieto.

LII. Duobus praeiudiciis ſeducitur voluntas; nempe praeiudicio impatientiae et imitationis, quae difficulter eradicari poſſunt.

s) c. 7. p. 313. ſeqq. huic potiſſimum fundamento innititur nouum ſyſtema I. N. et G. vt ex infra dicendis patebit.

LIII. Affectus in voluntate ſunt non in intellectu [t].

LIV. Voluntas eſt facultas animae, qua homo ad aliquid inclinatur, ſeque ipſum inſtigat ad faciendum vel omittendum aliquid.

LV. Differt itaque intellectus a cogitationibus, quae ad intellectum pertinent.

LVI. Semper mouetur voluntas hominis ab ingrato ad gratum, ab iniucundo ad iucundum.

LVII. Tendunt omnes animi propenſiones ad futurum et abſens obiectum.

LVIII. Oriuntur affectus ex ſenſionibus, quo referenda quoque eſt ſenſio inclinationis noſtrae.

LIX. Commotio rerum externarum vehementior ſentitur in corde.

LX. Ex fortiori impreſſione ſequitur commotio ſanguinis extraordinaria, quacum tamen non ſemper coniuncta eſt commotio neruorum.

LXI. Vnus tantum affectus primarius eſt, nempe deſiderium ſiue cupiditas, qui poteſt in amorem et odium diſtribui.

LXII. Admiratio inter affectus locum haud habet.

LXIII. Omnes ad odium et amorem reduci affectus poſſunt.

LXIV. Affectus in ſe neque mali neque boni ſunt, ſed indifferentes, ſpecies vero eorum aut bonae aut malae ſunt.

LXV. Affectus, qui hominem ſibi eripiunt, mali ſunt, qui reſtituunt ſibi, boni.

LXVI. Commotio nimia mala eſt, temperata vero bona.

LXVII. Quatuor ſunt propenſiones primariae, amor rationalis, amor honoris, amor habendi, amor voluptatis; eaeque in natura hominis ſe exerunt, ſunt enim ſanguinei voluptati dediti, cholerici ambitioſi, melancholici auari [u].

LXVIII.

t) Prax. eth. c. 2. p. 38. ſeqq. quo loco pathologiam Stoicam, Platonicam, Peripateticam, Carteſianam erudite proſequitur, dignus, qui attente legatur.

u) Mutauit has aſſertiones quae c. VII. p. 157. ſeqq. explicantur, cum amorem rationalem ab amore honoris, pecuniae, voluptatis minus recte ſpecie diſtinctum eſſe ex ſenſu communi ſe deprehendiſſe crederet. Nempe ſtatuit poſtea amoris irrationalis naturam quaerendam eſſe in inepto et irrationali amore boni, honeſti, vtilis et iucundi, vid. Fund. I. N. et G. L. I. c. 3. §. 77. ſqq. Cautel.

LXVIII. Tranquillitas animi poſtulat harmoniam inter vires cogitationum, ſiue intellectus.

LXIX. Ingenium, iudicium et memoria in amore rationali perfecte conſpirant.

LXX. Eſt amor rationalis taciturnus, ſincerus, liberalis, humanus, cordatus, temperans continensque, parſimoniae deditus, induſtrius, alacris, patiens, magnanimus, inſeruiendi cupidus promtusque.

LXXI. Quaelibet propenſio mala gignit vitia virtuti contraria, ex illa enaſcentia.

LXXII. Ex varia mixtura vitiorum oriuntur laruae pſeudo-virtutum.

LXXIII. Apud quemuis hominem regnat vnum ex vitiis cardinalibus, quod cum reliquis magis vel minus miſcetur.

LXXIV. Ex prudenti conſideratione huius mixturae oritur ars aliorum animos dignoſcendi [x].

LXXV. Reſpiciendum autem primario ad tria vitia capitalia, otium, iram, inuidiam.

LXXVI. Extinguendi ſunt affectus praui et excitandus amor rationalis [y].

LXXVII. In extinguendis vero prauis affectibus a propenſione praedominante faciendum eſt initium.

LXXVIII. Requiritur autem intentio bona et ſincera, et attentio accurata.

LXXIX. Neceſſarium porro eſt in praeiudicia voluntatis inquirere, eáque abiicere.

LXXX. Subtrahenda quoque cupiditati praedominanti alimenta ſunt, et vitanda occaſio, conuerſatio autem bonorum et exercitatio rerum bonarum quaerenda.

LXXXI.

tel. c. 14. §. 51. hinc in Hiſtoria ſap. et ſtult. Germanice edita menſ. XI. in Praxi ethic. c. VI. §. 30. in Tent. de Eſſ. ſpiritus c. VII. § 189. mutare iubet. Putat autem diſtinctionem amoris rationalis ab amore irrationali ſpecificam myſticos quoque in errorem ſeduxiſſe, eo quod viam purgatiuam illi inaedificauerint, quae ad enthuſiaſmum ducat. Interim tres iſtas propenſiones malas et irrationales his non obſtantibus ſeparatim conſiderare iubet, vt ex infra dicendis conſtabit.

x) Exempla eius rei luculenta expoſuit in Hiſt. ſap. et ſtult Germ. m. XI. p. 251. conf. tamen Cautel. c. XIV. not. u. et quae ibi ſupplere iubet.

y) Etiam haec mutanda erant cum amorem rationalem ſpecie non differre ab irrationali ſtatueret, hinc in paſſionum ſiue propenſionum primariarum aequilibrio rationalem amorem quaerendum eſſe poſtea docuit. conf. Cautel. c. 14. §. 56.

LXXXI. Ad hanc autem vitam virtute dignam consequendam naturales vires non sufficiunt [z].

Ius N. et G. Thomasii.

§. XXV. Restat ex disciplina Thomasiana iurisprudentia diuina, cuius faciem dupliciter virum illustrem delineauisse supra memorauimus. Et primo quidem in plerisque Pufendorfium secutum se esse, ipse non negat, emendauit autem eius systema, introducta lege diuina positiua vniuersali, et ad hanc normam multa exigendo, capita nonnulla iurisprudentiae naturali vindicauit. Qua de re consilioque suo cum ipse in discursu prooemiali differuerit, et quae nouae disciplinae obiiciebantur, atheismi, heterodoxiae et nouaturientis lasciulae suspicionem a se remouerit, Lectorem ipsum librum adire iubemus, longiora enim sunt, quam vt hoc loco in compendio queant afferri. Mutauisse autem consultissimum virum conceptum atque definitionem legis, et ob homonymiam latentem nouam et restrictiorem eius significationem induxisse, supra quoque iam narrauimus, patetque ex tractatione eius de legis vera notione, quam *Obseruationibus literariis Halae vulgatis* [a] inseruit, itemque ex *Capite quarto et quinto Fundamentorum iuris naturae et gentium*, virum celeberrimum facto discrimine inter consulentis et imperantis personam, consilio obligationem internam, legi externam et vim coactiuam vindicasse, illudque sapientis caussa, hanc stulti esse darique contendisse. Sicque legem naturalem ad consilia obligatione interna obligantia, positiuam ad imperia humana retulisse, Deumque ideo non vt despotam et legislatorem, sed vt patrem considerasse, poenam quoque proprie ab hominibus tantum visibili modo inferri posse, asseruisse. Quibus positis non potuit non magnam pati mutationem iurisprudentia naturalis Thomasii. Valde displicuit haec nouitas non theologis modo, ex quorum ordine praeter *Innocuarum relationum* auctores [b] B. Io. Franc. Bvddevs [c] dissensum suum testatus est, praecipue cum nouas assertiones non carere periculo crederent: sed ex ICtis quoque [d] non defuerunt, qui leges diuinas positiuas vniuersales maiori probabilitate et securitate, quam hypothesin de consiliis diuinis, admitti posse contenderent. Et professus quidem est Thomasius [e], libertatem se relinquere cuilibet, cui haec sua non placuerint, manendi in via trita et communi, modo eadem sibi libertas concedatur, cetera promtissimo mutare doctrinam suam, meliora si edoctus fuerit: ast, si verum fatendum, in his

z) Etiam hoc in Fund. I. N. et G. c. I. §. 99. 118. seq. c. 2. § 104. Cautel. l. c. § 59. p. 235. mutauit, eo quod philosophicas virtutes veras esse virtutes statueret.

a) T. VI. obs. 27.

b) 1703. p. 852. seqq.

c) Inst. theol. mor. P. II. c. II. §. II. p. 504. conf. Isagog. in Hist. theol. p. 315. Hist. philos. p. 525.

d) Imm. Webervs pec. Diss. de Legibus diu. positiuis vniuersalibus. conf. Palthenivs Diss. an leges naturae sint stricte et proprie dictae leges.

e) Fund. I. N. et G. c. I. p. 20.

his ipſis fundamentis I. N. et G. aperte prodidit contradictionis ſe non valde patientem eſſe, et irritatum a ſuſpicionibus vel cauſſis priuatis nonnullis abſtinere a contumeliae nota diſſentienti inurenda non poſſe. Nam non Weberum ſolum valde contemtim refutat, quos mores a philoſopho non expectaueris, ſed imprimis Buddeum quoque ita ſugillat, vt vix a conuitiis abſtineat, eo quod is pronuntiaſſet, dogma, quod ius naturae ad conſilia magis, quam leges ſtrictas pertineat, tale eſſe, vt praecipua fidei fundamenta deſtruat. Quae ita irritarunt Thomaſii animum [f], vt ſtudium ei ineptum omnibus placendi, diſſimulationem aſtutam, iniquam vindicationem alienorum pro ſuis, meticuloſitatem, inclinationem ad laudes potentiorum, contradictiones apertas etc. obiiciat, quae in reformatore ethices amorem rationalem vbique crepante nemo ſanus quaeſiuerit. Quod annon cauſſis quibusdam arcanis adſcribendum ſit, iis coniiciendum relinquimus, qui circumſtantias eorum temporum et ἀνέκδοτα didicerunt. Certe tantis iris opus haud erat, praecipue cum haud parum eſſet ſuſpectus Thomaſius, noua legis definitione introducta, nouisque libertatis, voluntatis aliisque notionibus moralibus effictis et ſuppoſitis, verbis eum magis [g], quam re ipſa nouam ſcientiam iuris naturalis introduxiſſe, vt haberet, quo alios morderet, et ſibi aliquid ſingulare eſſet, atque ab aliis, qui hactenus ſatellites ſui fuerint (ita enim eos vocat, qui ius illud vniuerſale diuinum receperant,) diuerſum oſtenderet. Et fatendum quoque, multum acuminis et ingenii in hac tractatione virum magnum demonſtrauiſſe, licet ſcriptioni iſti lumina et elegantia deſint, vnde non repugnamus, ſi quis cum cel. STOLLIO [h] hunc foetum Thomaſii omnibus aliis praeferendum eſſe ob acumen contendat. Nos id vnum dictis prooemii loco addimus, auctorem ea quae de hominis natura morali, de natura ſpiritus, de forma eſſentiali hominis, de ſpiritibus oppoſitis in homine in *Ethica* et *Tentamine de Eſſentia ſpiritus* dixerat, hoc quoque loco ſuppoſuiſſe, inflexiſſe autem ea dogmata, et abieciſſe praetextu relictorum terminorum logicorum et metaphyſicorum nonnulla, quae offendere reuera poſſe intelligebat. Ita v. c. dogmati formam eſſentialem hominis conſiſtere in voluntate, ſurrogauit illud: principium dirigens actiones humanas non eſſe intellectum, ſed voluntatem, itemque illi: hominem ab homine ſpecie differre, hoc ſubſtituit: hominum ſingula indiuidua a natura voluntatibus diuerſis et oppoſitis eſſe praedita, vel huic: hominem regi ſpiritibus oppoſitis hoc aequiparandum cenſuit: hominem modo ad hoc concupiſcendum, modo ad aliud,

f) p. 67. et paſſim, item in Cauſſis iur. mixtis P. II.

g) Conf. STOLLIVS Hiſt. lit. P. III. c. 1. §. 61. p. 624.

h) l. c conf. REIMMANN. Hiſt. lit. Germ. P. VI. p. 72.

aliud, quod priori voluntati erat oppositum, impelli. Quae idem quidem significare velleque contendit, ast prodit simul, aut prius notionum ambiguitate lectores eum delusisse, aut nunc mitiora et tolerabiliora supponere, et mutationem tamen fateri nolle. Verum de his lectori a partis studio alieno iudicium relinquimus, nec de systemate Thomasiano arbitrium interponimus, sed ipsum potius, quoad fundamenta et capita potiora enarramus. Cuncta enim adducere velle, esset, librum ipsum, qui in omnium manibus est, describere. Sufficiet autem ea notasse, ex quibus constare potest, quo charactere, fundamento, et nexu constet ius naturae et gentium nouo labore a Thomasio reformatum. Ita vero praecipit:

I. Mundus constat ex inuisibilibus potentiis et corporibus visibilibus [i]. Per potentias inuisibiles auctorem intelligere spiritum, ipse notat, abstinere autem iam se ab eo vocabulo ait, propter ambiguitatem. Quo pacto veterem cantilenam repetit, et inuisibilia omnia spiritus esse, adeoque lucem et aetherem huc pertinere contendit. Quin spiritus, potentias, facultates et virtutes sibi synonyma esse, et aërem corpus non esse transparens, quia videri nequeat, asserit. Ex his, quae primi fundamenti loco ponit, de reliquorum siue certitudine et perspicuitate siue incertitudine, ambiguitate et obscuritate facile iudicabit lector beneuolus, philosophandi, et notionum clararum et distinctarum peritus.

II. Nullum datur corpus visibile, quod non praeditum sit potentia inuisibili.

III. Quod in corporibus visibile est, aut tangi potest, materiam vocamus, inuisibilia autem et, quae tangi non possumus, vocamus naturam. Naturam autem semper denotare potentias et virtutes, hancque clauem esse quaestionis inter Schelhamerum, Sturmium, Boyleum agitatae de natura, contendit. Qua verisimilitudine? lector iudicet.

IV. Homo pertinet ad classem rerum visibilium, habet autem praeter facultates cum aliis corporibus communes potentias, per quas ab iis differt, nempe animam, quae se exerit facultatibus intelligendi et volendi.

V. Quia potentiae corpora singulorum generum producunt, et particulas materiae ita vniunt, vt peculiarem figuram accipiant, id quod etiam in formando ab anima corpore fit, ideo externa figura corporis humani ac partium eius internam et externam diuersam indolem et naturam animae humanae designat.

VI. Prae-

i) Capite I.

VI. Praeditus eſt homo intrinſeca facultate inquirendi in ſedes potentiarum propriarum ensque ſentiendi.

VII. Huius ope ſcit, facultatem intelligendi eſſe in cerebro, volendi in corde; illud cogitatio eſt, hoc concupiſcentia ſiue amor.

VIII. Igitur intellectus eſt facultas animae humanae cogitandi in cerebro, et voluntas facultas eiusdem animae concupiſcendi in corde.

IX. Actus vero intellectus ſunt cogitationes, quae vel de corporibus cogitant, vel de potentiis, illae ſenſiones dicuntur, hae intellectus ſtricte dictus aut purus. Caue hic intellectum purum ſenſu Carteſiano intelligas, ſtatuit enim auctor, nihil eſſe in intellectu, quod non prius fuerit in ſenſu, ſed intellectus purus hoc loco notat abſtractiones factas ex ſenſionibus.

X. Senſiones corporum praeſentium dicuntur ſenſus communis, nec confundendae ſunt cum ſenſibus externis: hi enim ad corpus pertinent, illae ad potentias homini proprias: hi ſola perceptione, illae affirmatione intellectus conſtant.

XI. Nulla eſt cupido ſeu voluntas ignoti, ſed omnis cupiditas requirit minimum perceptionem ſeu cognitionem ſenſus externi.

XII. Cogitatio, quae circa rerum praeteritarum imagines per ſenſiones impreſſas verſatur, vocatur imaginatio, vel anguſtiori ſenſu memoria, ſi eas componit vel ſubtrahit imaginatio ſtricte ſic dicta, vel phantaſia.

XIII. Cogitationes omnes de corporibus conſideratis vt totis ſunt ſingularium et ſenſionum.

XIV. Non poteſt eſſe conſideratio materiae in abſtracto, ſed ſolum potentiarum. Potentia communis corporum autem, quae materia dicitur, accuratius vocatur natura corporis.

XV. Quando potentiam ab vnione corporis ſeorſim cogitamus, oritur inde cogitatio vniuerſalium, quae fit per abſtractionem.

XVI. Modi cogitandi omnes fiunt aut per inueſtigationem, aut per formationem propoſitionum: illa eſt quaeſtio et ſuſpenſio iudicii, haec affirmatio et negatio. Hae igitur actiones ſunt intellectus non voluntatis: et, ſimpliciter falſum eſt, dari cogitationem termini ſimplicis. Petit Carteſianos et Scholaſticos, aſt niſi fallimur, verbis magis, quam re ipſa ab illis abit.

XVII. Series plurium cogitationum ratiocinatio ſeu meditatio dicitur, plures ratiocinationes ordine ſuo conſtant, ſeu methodo.

XVIII. Memoria pollet, qui plures ſenſiones recordatur ingenio, qui apte eas iungere, iudicio qui differentias potentiarum inueſtigare nouit.

XIX. Omnis voluntas eſt concupiſcentia in corde amorque vel deſiderium vniendi ſe cum re amata, omne autem deſiderium eſt conatus agendi.

XX. Conatus voluntatis in homine impellit intellectum ipſum, vt rem amatam valde conſideret, et de mediis eam adipiſcendi cogitet.

XXI. Igitur voluntas eſt concupiſcentia cordis ſemper coniuncta cum cogitatione intellectus. Hinc, ſi conſideretur absque reſpectu ad potentiam agendi, dicitur appetitus ſenſitiuus.

XXII. Non tamen voluntas eſt cogitatio, differunt enim conatus et ſenſio. Peripateticos et Carteſianos pungit, omnem animae operationem cogitationis nomine comprehendentes. Aſt meras definitiones nominales eſſe, adeoque arbitrarium, quid cogitationis nomine ſignificare velimus, quilibet videt.

XXIII. Actiones intellectus ſaepe quidem mouentur ſine voluntate, ſed voluntas ſemper mouet intellectum.

XXIV. Potentiae rerum extra hominem non ſolum mouent facultates corporis, ſed et cogitationes, et ipſam voluntatem ſeu appetitum.

XXV. Falſum itaque eſt, voluntatem non poſſe cogi, poteſt enim irritari vel impediri per virtutes inuiſibiles potentiarum externarum. Valde improprie vox cogi hic ſumitur, quando rationibus flectuntur inclinationes voluntatis. Quod vt fieri poſſe nemo negat, ita vox cogere, iſta ambiguitate multos in ſyſtemate Thomaſiano praeter neceſſitatem valde exacerbauit.

XXVI. Locomotiua facultas non pendet a cogitatione, ſed ſubeſt conatui cordis, etſi non ſemper proueniat a voluntate humana, i. e. coniuncta ſit cum cogitatione, quod mouere membra velim: non vero tota ab ea pendet, ſed eſt ſingularis potentia a Deo indita.

XXVII. Habet intellectus ſuas vires proprias, in quas nihil poteſt

poteſt voluntas, quae motum quidem cogitationum incitare, non vero ſiſtere ſemper poteſt.

XXVIII. At in affirmatione boni vel mali, quod nos ipſos afficit, in attenta conſideratione huius boni et mediorum aptorum ſemper intellectus impulſui voluntatis ſubeſt, nec dirigitur voluntas ab intellectu. Non enim quia aliquid bonum videtur intellectui, voluntas id appetit, ſed ideo, quia voluntas id appetit, id bonum videtur intellectui. Valde diſplicuit theſis iſta multis, qui experientiae et naturae humanae eam repugnare contenderunt. Alii inter intellectum, voluntatem antecedentem et conſequentem diſtinguentes conceſſerunt, antecedere debere ſenſionem grati, ſine qua moueri nequeat voluntas, aſt hanc irritatam tunc ita intellectum determinare, vt obiectum ſecundum inclinationem voluntatis conſideret. Aſt ſi καινοφωνίαν hic excipias, nihil dixit Thomaſius, quod non dictum ſit ab aliis: Ipſe enim ſupra conceſſit, omnem cupiditatem ad operandum requirere perceptionem ſeu cognitionem ſenſus externi, ſenſionem autem ex ſenſu ſequi. Adeoque quae operoſe hic et in ſeqq. de voluntate ab intellectu libero et non dependente dictitat, aut intelligenda ſunt de conſideratione accurata obiecti, quod appetit poſt ſenſionem voluntas, aut de inclinatione voluntatis in ſe, quae tamen per ſenſionem determinanda eſt ad obiectum certum. Ex quo patet pleriſque, quae tantis animorum motibus diſputata ſunt, ſubeſſe contentionem de vocibus. Quae ſemel monuiſſe ſufficiat.

XXIX. Habent intellectus et voluntas ſuas actiones et paſſiones.

XXX. Intellectus agere dicitur, quando impellitur a voluntate ad meditandum, pati, quando mouetur ab aliis rebus praeter voluntatem ad ſentiendum.

XXXI. Voluntas patitur ab aliis rebus ipſam excitantibus, non tamen ab intellectu primario; eo tamen vtitur tanquam inſtrumento ad excitandos affectus per cogitationes attentas.

XXXII. Intellectus agit in cerebro; loqui enim eſt actio corporis, non intellectus.

XXXIII. Voluntas agit extra cor, quia conatus eſt, non dantur itaque actiones eius immanentes.

XXXIV. Voluntas eſt primum agens animae humanae, quia mouet intellectum.

XXXV. Actiones a voluntate imperatae dicuntur voluntariae, morales, spontaneae, reliquae necessariae, coactae, physicae.

XXXVI. Natura hominis moralis est complexus potentiae volendi cum potentiis voluntati subiectis. Adeoque ad physicam quoque suo modo pertinet.

XXXVII. Ratio humana est praedicatum solius intellectus, non voluntatis.

XXXVIII. Libere iudicat intellectus de rerum natura etiam de bono et malo, quoties a voluntate non impellitur. Seruit voluntati, quatenus ab ea impellitur.

XXXIX. Habet intellectus et voluntas suam libertatem et seruitutem, vtramque non intrinsecam sed extrinsecam ratione intellectus et voluntatis.

XL. Nulla ideo datur voluntatis electio, siue libertas indifferentiae.

XLI. Dum non semper intelligitur, quod voluntas agat irritata a potentiis externis, hoc intuitu libera dicitur.

XLII. Spontaneum et liberum intrinsece toto coelo differunt. Spontanea enim est actio, quae a voluntate est imperata, dicitur vero libera eo respectu quo ipsa voluntas.

XLIII. Spontanea actio homini imputatur, quia eius auctor est, non vero quia libera est.

XLIV. Potentiae omnes inter se aut vniuntur, aut pugnant, in hoc casu potentior facultas vincit minus potentem.

XLV. Bonum dicitur, quod potentias alicuius corporis conseruat, malum quod eas, et sic ipsum quoque corpus destruit.

XLVI. Vnio potentiarum cum corpore vita dicitur, solutio mors: vita durante corporis partes, quae sunt sedes potentiarum, manent vnitae, morte dissoluuntur particulae corporis, potentiae auolant ad potentias separatas, in nihilum enim redigi haud possunt.

XLVII. Corpus itaque mortale est, potentiae immortales.

XLVIII. Peculiare est in homine, quod habeat potentiam primaria cuius bona saepe repugnant bono totius, quod tamen vere bonum est, bonum partis totius bonum destruens bonum apparens, id est malum.

XLIX. Co-

XLIX. Conatus ad rem ſibi conuenientem dicitur deſiderium, amor, ſpes, conatus ad rem ſibi aduerſam odium, fuga, horror, metus. Dicuntur paſſiones, quia a rebus extrinſecis animo gratis vel non gratis regulariter ad motum excitantur.

L. Ratio quando libera eſt, id eſt a voluntate non mouetur, et ita cognoſcit differentiam inter bonum verum et apparens, recta dicitur. At impulſa a voluntate ad bonum apparens dicitur corrupta.

LI. Singuli homines habent voluntates in paucis conuenientes, in multis diuerſiſſimas et ſaepe pugnantes et oppoſitas: quin ſinguli homines non volunt perpetuo, quod ſemel volunt, ſed ſaepe diuerſa et oppoſita. Patet id ex diuerſa figura facierum, quae paſſiones diuerſas ſignificant.

LII. Non itaque homo eſt ſpecies infima, nec humano generi vna eademque natura eſt.

LIII. Dantur in homine tres praecipuae voluntates ſiue cupiditates, voluptas, auaritia, et ambitio, quae omnibus hominibus dominantur, ſed diuerſa mixtura.

LIV. Iſtae tres cupiditates non ſunt diuerſi motus ſibi inuicem naturaliter ſuccedentes, directi a communi principio volendi aut ab intellectus varia modificatione orti. Actiones enim pugnantes voluntariae non poſſunt oriri ex communi et vna voluntate, ſibi enim repugnant in affectionibus externis.

LV. Ex his ſequitur, ea quae communiter electioni adeoque libertati voluntatis tribuuntur, magis referenda eſſe ad paſſiones voluntatis aut coactionem et neceſſitatem. Orta enim pugna ſemper vincit potentia maior.

LVI. Voluntas omnis potentia actiua ſua natura eſt, etſi multae eius affectiones ab aliis potentiis oriantur, immo omnes eius actiones ab aliis potentiis excitari et ſic paſſiones dici poſſint [k].

LVII. Tres primarii affectus, voluptas, ambitio, auaritia, ſunt tres facultates actiuae impellentes et intellectum et locomotiuam ad vnionem cum re grata etiam abſente. Et eadem trium odiorum ratio eſt ad fugiendam rem ingratam.

LVIII. Sed ſpes, metus, gaudium, triſtitia ſunt paſſiones animae, ortae ex ſenſu potentiae alterius adiuuantis vel repugnantis illis affectibus.

LIX.

k) cap. 2.

LIX. Passiones animi sunt duplices, vel quibus voluntates primariae excitantur, vel quibus supprimuntur.

LX. Itaque accurate loquendo, non nisi duae affectiones affectuum primorum sunt, spes et metus, illa connata est, hic aliunde aduenit.

LXI. Spes est affectio orta ab ipsa aliqua prima voluntate, metus a potentiis aliis, estque eminenter sic dicta passio voluntatis.

LXII. Possunt affectus dici passiones, quatenus augeri possunt et deprimi a potentiis aliis.

LXIII. Spes et metus rationalis diuinus dicuntur religiositas, pietas, metus filialis: spes et metus irrationalis, superstitio, metus seruilis: carentia omnis metus diuini, et metus tantum humanus, atheismus.

LXIV. Qui connexionem potentiarum non solum intuitu praesentis, sed et sequentium influxuum recte aestimat, sapiens et prudens dicitur.

LXV. Quorum potentia intellectualis immediate a Deo agitata creditur, prophetae dicuntur, quorum voluntas heroës, at quorum intellectus et voluntas censetur agitata a potentiis inuisibilibus dependentibus appellantur magi. Hos omnes a spuriis secernere, sapientis et prudentis est, quique naturas potentiarum primae et secundarum accurate nouerit.

LXVI. Voluntas humana omnis est potentia finita, nec ad impossibilia extenditur: limites tamen eius difficulter definiuntur.

LXVII. Exactius cognosci possunt potentiae aliorum corporum ad potentias eiusdem speciei relatae, quam potentiae hominum inter se.

LXVIII. Omnis potentia, maxime homo, habet vires nocendi et vtilis quoque esse potest homini.

LXIX. Magis metuendi sunt homines, quam vt spes sit in illis collocanda, quia saepius possunt nocere, et saepius volunt.

LXX. Sapiens plures adiuuat, et plures tamen metuit, paucissimis vero resistit, in paucis spem aliquam, in nemine nisi in potentia aeterna fiduciam ponit.

LXXI. Potentiam propriam non metitur sapiens ex potentia aliorum hominum, nec horum ex propria.

LXXII. Multae ſunt potentiae quae voluntates primas excitant, multae quae deprimunt, e. c. cibus et potus voluptatem, laus et vituperium ambitionem, bonorum inaequalitas auaritiam.

LXXIII. Voluntas hominis dominans, etiamſi non ſit excitata a potentiis extrinſecis, ſemper vincit voluntatem inferioris potentiae, ſi haec ſola ſit, nec adiuuetur aliunde. Aſt ſi duae inferiores voluntates vires iungant, vincent dominantem: idque fiet multo magis, ſi adiuuentur a potentiis externis.

LXXIV. Paſſio infirma a potentiis externis valde excitata ſaepe operabitur magis ſenſibiliter quam in aliis hominibus, vbi eſt paſſio dominans. Aſt ad id magna potentia externa opus eſt.

LXXV. Sunt naturaliter certae excitationes et depreſſiones aut pugnae potentiarum humanae voluntatis diuerſorum hominum, ſed plerisque occultae.

LXXVI. Dantur exhalationes morales ſiue effluuia et emanationes rerum, quae ſenſus feriunt, et afficiunt hominem eiusque voluntatem.

LXXVII. Voluntas hominis ſemper eſt coniuncta cum ſpe aut metu, adeoque ſine iis nulla datur actio voluntaria.

LXXVIII. Actio voluntaria omnis intuitu dependentiae a voluntate non eſt libera, intuitu principii dirigentis voluntatis eſt vel coacta, vel libera.

LXXIX. Potentia voluntatis libera eſt, quando homo ſpe connata agit absque externa vi, vel deſiderium aut ſpem incutiente, vel metum excitante, adeoque iterum extrinſece non electiue. Vis autem eſt vel viſibilis, quae in corpus fit, vel inuiſibilis, quae in animum.

LXXX. Omnis actio non voluntaria ſeu non ſpontanea, eſt inuita: non autem omne coactum eſt inuitum.

LXXXI. Ad aeſtimationem actionum voluntariarum non ſemper requiritur, vt voluntas praecedat, ſed ſufficit, ſi ſubſequatur actionem.

LXXXII. Spontaneum eſt vel liberum vel coactum: illud, ſi voluntas impulit locomotiuam absque extrinſeca excitatione vel voluntatis primae et absque metu, hoc, ſi voluntas excitatione ſpei vel metus extrinſeca fuit coacta.

LXXXIII. Mores ſunt actiones plures voluntatis conformes [l].

LXXXIV. Inſipientium alii mores ſunt, quam ſapientium. Illi enim ſe maxime amant, ſe habent pro creaturis praeſtantiſſimis, praeſtantiam quaerunt in intellectu, et in eo ponunt eſſentiam hominis, quam eandem omnibus hominibus faciunt, et intellectum volunt dirigere voluntatem, eamque dicunt liberam nec poſſe cogi, eſſeque vnam, et differre ab appetitu ſenſitiuo, etc. [m]

LXXXV. Mores ſtultorum differentes ſunt intuitu trium voluntatum primariarum.

LXXXVI. Ex paſſionum mixtura fluit, quod ſtulti alii ſint eruditi alii ſtupidi vel idiotae. Illi ob pertinaciam et opinionem ſapientiae maiores ſtulti ſunt hiſce. Non tamen eruditio ſtultos facit, ſed poteſt eſſe ſapiens eruditus.

LXXXVII. Paſſiones dominantes non ita ſimpliciter et extreme malae ſunt, vt non poſſint dirigi ad vere bonum finem, nempe tranquillitatem.

LXXXVIII. Itaque nullus homo tam miſer et ſtultus eſt, qui non poſſit adhiberi a prudentibus ad vtilitatem communem hominum.

LXXXIX. Alterantur paſſiones dominantes aetatibus hominum et climatum coeli diuerſo, et educatione. Hinc varietas morum inter populos diuerſos.

XC. Varii hominum mores opus habent norma, id quod eorum demonſtrat non praeſtantiam ſed miſeriam, illa autem ſapientem poſtulat [n].

XCI. Experientia et meditatio ſunt affectiones ſapientis.

XCII. Inter ſtultos minimus habetur loco ſapientis.

XCIII. Mixtura ambitionis et voluptatis eſt character primarius aptorum prae reliquis ad ſapientiam, coniuncta cum aetate prouecta.

XCIV. Regula de conſcientia erronea et recta nullum praebet vſum vitae, adeoque haec norma eſſe nequit.

XCV.

l) cap. 3.

m) Hae omnes aſſertiones Thomaſii ſingulares et propriae ſunt. Quos ideo facile vna theſi ſic expreſſeris, inſipientem eſſe, quisquis notiones et opiniones Thomaſianas non ſequitur.

n) c. 4. Examinat haec, et quid ſibi placeat, quid diſpliceat more ſuo eleganter et acute exponit LEIBNIZIVS Ep. XI. Vol. IV. p. 73. ſeqq.

XCV. Norma duplex eſt, qua vtitur ſapiens erga ſtultos, conſilium et imperium, excitant enim ſpem et metum inſipientum.

XCVI. Sapientum bonum triplex eſt, honeſtum, iucundum, vtile. Aſt ſimul coniunguntur.

XCVII. In danda ſtultis norma attendendum eſt ſapienti ad id, vt ad eorum capacitatem reſpiciat, normam illis vtilem faciat, idque ſtultis oſtendat.

XCVIII. Conſilium ſupponit paritatem, imperium, ſuperioritatem.

XCIX. Conſilium oſtendit bona et mala neceſſaria, imperium arbitraria; illud non habet vim cogendi, hoc habet, illud non obligat externe ſed interne, hoc externe: illa ſapiens regitur, hoc ſtultus.

C. Virtus ſui ipſius praemium eſt.

CI. Proprie praemium et poena ſunt externa.

CII. Stultus metuit ſaepe dolores et imaginarias potentias: qua imaginatione ſapientes vtuntur ad emendandos ſtultos.

CIII. Norma intenditur, vt ſtulti ducantur ad quietem internam et pacem externam.

CIV. Tres ſtultorum gradus ſunt, maximi, qui turbant pacem externam, aduerſus hos opus imperio medii, qui pacem externam non augent, aduerſus quos conſilio et imperio opus, minimi, qui non ſentiunt pacem internam, his ſaltem conſilio opus eſt.

CV. Conſulentis et imperantis perſonae difficulter cadunt in vnum hominem: hinc alii doctores ſunt, alii principes;

CVI. Actiones extreme bonae ſunt, quae tendunt ad acquirendam pacem internam, mediae, quae non turbant pacem externam nec tamen promouent, extreme malae, quae eam turbant, mediae autem pluribus gradibus gaudent, prout ad bonum vel malum referuntur.

CVII. Iuſtum opponitur malo extremo, honeſtum eſt bonum eminens, quod non ſuccumbit cupiditati, decorum eſt bonum medii generis. Honeſtum dirigit actiones inſipientium internas, decorum externas, vt beneuolentiam aliorum acquirant, iuſtum, ne pacem turbent, turbatam reſtituant.

CVIII. Differt pactum a conſilio et imperio, aſt non niſi his ſuppoſitis obligat.

CIX. Stricte lex ſumitur pro iuſſis imperantium adeoque hoc ſenſu differt a conſilio et pacto [o].

CX. Legis ſtricte dictae virtus immediata eſt praecipere et vetare, mediata, per magiſtratus punire, iudicialiter cogere, er annulare actiones contra legem.

CXI. Legis effectus et intentio eſt obligatio, in ſenſu ſtricto externa, in lato interna.

CXII. Ius oritur ex laxatione voluntatis eiusque libertatis externae, obligatio vinculum iniicit voluntati eiusque libertati externae. Vtrumque refertur ad normam, ſed diuerſo modo.

CXIII. Ius duplex eſt, vel quod abſtrahendo a voluntate omni habeo, vel quod ex lege humana et pacto oritur.

CXIV. Oppoſitum obligationis et iuris eſt iniuria.

CXV. Ius omne externum eſt non internum, i. e. relationem habet ad alios, obligatio etiam interna ad ſe ipſum eſſe poteſt, oriturque haec ex regulis honeſti illud ex regulis iuſti.

CXVI. Obligatio interna facit hominem virtuoſum, externa iuſtum.

CXVII. Ius pro lege acceptum eſt vel naturale vel poſitiuum: illud cognoſcitur ex ratiocinatione animi tranquilli, hoc requirit reuelationem et publicationem.

CXVIII. Ius naturale ſumitur vel tale pro omnibus praeceptis moralibus ex ratiocinatione fluentibus vel ſtricte pro ſolis praeceptis iuſti. Hinc diuerſa vtriusque ſunt cognoſcendi principia.

CXIX. Omne ius poſitiuum intuitu publicationis, quae eſſentialis eſt, eſt humanum, id eſt, mediantibus hominibus reuelatum.

CXX. Ius naturale cordibus inſcriptum eſt a Deo, indeque diuinum eſt, nec reuelatione opus habet.

CXXI. Lex naturalis magis ad conſilia pertinet, quam ad imperia. Lex enim pro iuſſu ſumitur non doctoris, ſed imperantis; ratio relicta ſibi neſcit, quod Deum concipere debeat, vt regem aut dominum, qui poenas externas arbitrarias infligit legem naturae violantibus: videt enim omnes poenas, quae non ſunt ſub imperio, eſſe naturales, et improprie dictas: propriae enim ab imperante dictantur, et viſibiliter inferuntur; leges quoque publicantur, philoſophus ignorat publicationem iuris

o) capite 5.

iuris naturalis. Etiam ſapiens concipit Deum magis vt patrem, quam vt dominum, illud enim metum rationalem producit, hoc ſeruilem. Κυρία δόξα iuris naturalis Thomaſiana, qua potiſſimum a priore iurisprudentiae naturalis ſyſtemate abit, totumque immutauit. Quae cum plane ſingularis ſit innumeras contradictiones paſſa eſt, fueruntque inter ipſos Thomaſii collegas, qui hanc diſtinctionem inter legem et conſilium ad ius naturae applicatam tanquam figmentum reiicerent. Inter quos etiam fuit acutiſſimus GVNDLINGIVS [p], „qui exiſtimat, ob rationes „adductas vadimonium non deferendum eſſe: eſſe enim exploratum „Deum non ſolum ab homine exigere, vt veritatem vtriusque legis, ab„ſolutae puta et hypotheticae, intelligat, ſed etiam effectui det, atque „ſollicite exequatur. Priori reſpectu legem eſſe conſilium paternum„que monitum, quod iam Pufendorfius obſeruauerit, poſteriori legis „proprie dictae nomen habitumque induere. Quicquid enim Deus „ſerio velit, illud etiam ſerio praecipere, et quidem cum imperio, qui „potentiſſimus ſimulatque iuſtiſſimus mali cuiusque vindex ſit. Hoc„que imperium propterea neceſſarium eſſe, vt timori miſeriae naturalis „iungatur timor diuinus, et homini noua neceſſitas hoc eſt, non obli„gatio tantum interna ſed etiam externa imponatur exſequendi, quod „Deus per rationem homini reuelat, ſecus ſi faxint mortales, poenam „non ſolum eos naturalem manere, verum etiam arbitrariam, inſequi, „quamuis non tam facile percipiatur quam humana. Πρῶτον ψεῦδος au„tem in eo potiſſimum latere, quod ſapiens in abſtracto ſine vlla immu„tatione, non autem vti nunc inueniatur, et in concreto ſpectetur.“ Non addimus alia, inculcata a viris doctis e. c. inutilem logomachiam introduci, ſupponi manifeſte falſa, ratione dictante, Deum non vt patrem ſolum, ſed vt imperantem conſiderandum eſſe etc. Haec enim ſola ſufficiunt, vt hanc Venerem non omnibus placuiſſe, oſtendatur.

CXXII. Si Deus concipitur, vt pater, conſiliarius, doctor, et honeſtas ac turpitudo denotat magis bonitatem aut malitiam, ſeu vitium in genere, quam in ſpecie iuſtitiam et iniuſtitiam, verum eſt, actus, de quibus ius naturae tam late quam ſtricte dictum agit, eſſe per ſe et natura ſua morali, intuitu totius humani generis malos ac bonos. Viderint, quorum intereſt, annon hac theſi prodiderit Thomaſius, totam illam diſputationem, quam contra Scholaſticos ſuſcepit Pufendorfius, continuauit et magnis triumphis egit Thomaſius, profligauerunt iterum Leibnizius et Wolfius, ad verborum contentiones pertineat [q]?

p) Via ad veritat. P. III. c. 1. §. 26. ſeqq. p. 8. ſeqq. conf. LEIBNIZ. l. c.
q) cap. 6.

CXXIII. Ius quatenus ſignificat potentiam moralem ad normam relatam, naturale dicitur, quod idem eſſe ſolet apud pleroſque homines nobis notos, poſitiuum quod variat.

CXXIV. Ius naturae obligat homines etiam erronee de Deo ſentientes [r].

CXXV. Principium cognoſcendi I. N. et G. non eſt voluntas diuina, nec ſanctitas et conuenientia cum ea, nec conuenientia cum ſtatu integro nec ſeruanda pacta, nec quaerendam pacem, vbi haberi poteſt, vbi non poteſt, quaerenda pacis auxilia: nec cuſtodia ſocialitatis.

CXXVI. Sed propoſitio prima I. N. late dicti eſt: facienda eſſe, quae vitam hominum reddunt maxime diuturnam et feliciſſimam.

CXXVII. Primum principium honeſti eſt: fac tibi, quae ab aliis tibi vis fieri; decori: fac aliis, quae tibi vis fieri; iuſti: non fac aliis, quae tibi non vis fieri.

CXXVIII. Concluſiones inde deriuantur in doctrina honeſti: poenitendum eſſe, ſpem cupiditatis erigendam eſſe ſapientibus remediis, exceſſum cupiditatum reprimendum metu dolorum ignominiae, paupertatis; fugiendas eſſe occaſiones irritantes, euitandam eſſe ſecuritatem et deſperationem, vtendum eſſe conſeruatione hominum, qui mores habent noſtris oppoſitos, oppugnandas paſſiones omnes, non differendam eſſe emendationem, non deſinendam, non quaerendam ſolitudinem.

CXXIX. Concluſiones principii decori ſunt: remittendum ſponte de iure proprio; grata aliis facienda promte et ſincere, parum grata non niſi neceſſario et quaſi coacte; non danda ſcandala tam grata quam non grata; patienter ferendam eſſe aliorum ſtultitiam.

CXXX. Concluſiones principii iuſti ſunt: non turbandos alios in vſu iuris ſui; etc. Simplicitatem et euidentiam ſectandam, euitandas cauillationes et inutilem ſcrupuloſitatem.

CXXXI. Regulae iuſti coërcent malum ſummum, decori, medium, honeſti infimum; primae promouent bonum infimum, ſecundae medium, tertiae ſummum. etc.

CXXXII.

r) Conf. quae acute et ſolide monet LEIBNIZIVS l. c. p. 76. et reſpondit Bierlingius p. 79.

CXXXII. Regulae iuſti et honeſti pauciores limitationes admittunt, quam regulae decori.

CXXXIII. Auctoritas paratur actionibus ſapientibus [s].

CXXXIV. Auxilium ſapientis triplex eſt, exemplum, praemium, poenae, haec neceſſario coniungenda.

CXXXV. Praemia et poenae applicanda merentibus.

CXXXVI. Is vero meretur praemium, qui fecit ſecundum regulas ſapientum; et poenam, qui fecit contra.

CXXXVII. Ergo meritum eſt relatio actionis humanae voluntariae, ad praemia et poenas, ſeu ad res gratas et non gratas.

CXXXVIII. Imputare, eſt, aliquem declarare cauſſam moralem, ad quam debeat applicari effectus moralis.

CXXXIX. In imputatione promiſſorum non ſolum reſpicitur ad voluntatem promittentis, ſed etiam ad aptitudinem acceptantis.

CXL. Optima I. N. methodus eſt, quam adhibuit Hobbeſius; vt primo agatur de libertate tum de imperio, et tandem de religione.

Habes, Lector, principia, regulaſque potiores, ſecundum quas inſtruendam diſciplinam Iuris naturalis, emendandamque iurisprudentiam diuinam cenſuit Thomaſius. Intelliget ex his attentus quilibet, in praeſcribendis officiis erga Deum, ſe ipſum, alios longe alio, quam olim, cothurno Thomaſium incedere. Id quod in ſequentibus oſtendit, et qua ratione emendanda, reconcinnanda et refingenda ſint, quae prius de officiis diſputauerat, explicat. Quae cum noſtrum ſcopum minus feriant, prolixiora etiam ſint, quam vt hoc loco adduci queant, apud ipſum virum ſummum quaerenda, et cum inſtitutionibus iurisprudentiae diuinae comparanda ſunt. In iis multa ſunt, quibus arcana papatus et potentiae clericorum inter Proteſtantes, ſi illum audis, adhuc ſuperantia confodere geſtit. Hoc enim, dici non poteſt, quam mire illi argumentum arriſerit, quod ἑκὸν ἄκον, nonnunquam ad ſcopum ſuum traxit. Cuius rationes quidem in *Cautelis circa praecognita iurisprudentiae eccleſiaſticae*, expoſuit, quae vero, an ſufficere poſſint lectori prudenti, et an duce veritate, ſtudio partis ſepoſito neglectoque, conſcriptae fuerint, aliis expendendum relinquimus.

s) cap. 7.

mus. Id modo velut κεντήριον aliquod monemus: commendare [t] Thomaſium GODOFREDI ARNOLDI *Hiſtoriam eccleſiaſticam et haereſiologicam*, velut omnium optimum et praeſtantiſſimum opus, cuius auctor fere ſolus inter noſtrates vel certe omnium primum ſenſibiliter deſipere deſierit, quem tamen fabulas, libros ſuppoſititios, ineptasque myſticae theologiae regulas ſubinde pro legitimis habuiſſe, negare ipſe non poteſt. Ex hoc enim fonte cum pleraeque aſſertiones et cautelae profluxerint, quibus poſtea in I. N. et G. officia circa religionem inſtruxit, facile palpabit lector, riuulos fonte puriores eſſe haud poſſe. Cuius tamen cauſſas arcanas rimari, cum ad inſtitutum noſtrum non pertineat, hoc loco ſuperſedemus. Multa vero contra myſticos dum cordate monet, prodit, philoſophiam ſuam a priori typo in haud paucis receſſiſſe.

t) cap. 3. 5. 41. p. 32. cap. 16. §. 6. p. 173.

CAPVT

* *

CAPVT DECIMVM.

DE ALIIS ECLECTICIS QVI RECENTISSIMA AETATE IN GERMANIA PRODIERVNT.

§. I.

Ordo et summa dicendorum.

Recensuimus hactenus viros illos magnos, qui in Italia, Britannia, Gallia, Germania reformare philosophiam aggressi sunt, et ex parte arduum opus mira felicitate perfecerunt. Id non ita intelligi volumus, ac si hi soli fuissent, qui emaculando philosophiae vultui manus admouerint emendatrices; praeter hos enim haud pauci fuerunt, qui in hoc stadio, licet imparibus gressibus cucurrerunt, quos enarrare omnes ab instituto nostro alienum esse censuimus. Sed adducendi nobis erant heroës illi, qui non exemplo modo praeire, sed viam quoque pandere et frangere glaciem ausi aliis vestigia tutiora monstrarunt, quibus in hac semita certioribus pedibus progrederentur. Id quod praecipue post Verulamium et Cartesium factum est in Britannia, Belgio et Gallia, in Germania autem nostra post Leibnizii et Thomasii conamina omnium frequentissime accidit. Maxime vero ad abiiciendum iugum sectarium et arripiendam philosophiam eclecticam, tum docentes tum discentes in academiis Protestantium excitauit magna Thomasii fortitudo et constantia. Is enim cum conculcatis omnibus inuidiae et persecutionis impedimentis tandem in noua, quae Halae excitata erat, Musarum sede libertatem philosophandi eclecticam confirmauisset, collegas nactus viros longe doctissimos et principis optimi atque administrorum eius illustrissimorum gratia et auctoritate tutos, vehementer eos inflammauit, vt et ipsi de nouis systamatibus philosophiae eclecticae cogitarent. Inter quos eminuere eruditionis praestantissimae laude Nicolaus Hieronymus Gundlingius, et Ioannes Franciscus Buddeus, quibus tertius addi potest, qui ex disciplina Thomasiana Lipsiam progressus magnum viuus strepitum noua philosophia excitauit Andreas Rudigerus. Quorum virorum cum celeberrima fama sit, deesse aliquid nostrae tractationi censeretur, nisi locum quoque illis in his paginis fecerimus. Ast faciendum id strictim et paucis, ne in tam ingenti dicendorum cumulo, vel nos scribendi vires, vel lectorem legendi et meditandi patientia deficiat.

Nicolaus Hieron. Gundlingius.

§. II. Magnum literarum ſuae aetatis ornamentum fuit NICOLAVS HIERONYMVS GVNDLINGIVS, qui cum non vni tantum philoſophiae et iurisprudentiae ampliſſima lumina accenderit, ſed per omnem fere diſciplinarum circulum merita conſecutus ſit haud contemnenda, dignus eſſet, cuius hiſtoriam vir quidam doctus Gaſſendianas biographias imitaturus deſcriberet. Quamuis enim hoc ſibi ſaxum voluendum eſſe credidit, qui lectiones Gundlingianas in vulgus edere coepit, C. F. HEMPELIVS [a], tantum tamen abeſt, vt omne punctum tulerit, vt potius multa iure deſiderari in ea biographia poſſe demonſtrauerit laruatus IACOBVS SINCERVS [b], conſentientibus viris doctis [c]. Nos vitae hiſtoriam viri celeberrimi et πολυϊστορίας laude incluti aliis [d] ex inſtituto enarrandam relinquimus, paucis quis qualisue fuerit declaraturi. Natus eſt Nicolaus Hieronymus Gundlingius, cum fratre Iacobo Paulo non confundendus, in agro Norico anno cIↃIↃCLXXI, V. cal. Mart. patre miniſtro tum eccleſiae Kirchenſittenbacenſis, poſtea Laurentianae in vrbe Norimbergenſi, viro docto et hiſtoriarum imprimis perito, familia haud ignobili orto. Vix annorum tenerrimorum limites exceſſerat, cum ingenii excellentiſſimi veſtigia puer proderet, et ſciendi cupiditatem inſatiabilem praeferret. Quod cum pater probe intelligeret, omnem in id curam ſuam conuertit, vt agrum in ſe fertilem, iactis literarum ſeminibus, quantum poſſet, optime coleret. Hinc et ipſe domi filio artis rhetoricae, hiſtoriarum, geographiae, chronologiae, ethicae et politicae fundamenta tradidit, et annis paulo maturiorem Aegidiano, quod Norimberge floret, athenaeo erudiendum tradidit. Quem cum praematuro fato extinctum amiſiſſet, formatus in patria a viris doctis ad Altorfinas Muſas ſe conuertit, theologiae ſtudiis ſe deuoturus. Ibi praeter alios Ioannem Fabricium virum eruditiſſimum, et cum literariae notitiae tum moderationis laude inſignem praeceptorem ſacrarum literarum nactus eſt, ab Omeiſio dicendi fingendique praecepta hauſit. Augendis autem ſtudiorum incrementis intentus Ienam abiit, Schubartum, Danzium, Bayerum, VV. Cl. auditurus: redux in patriam academiam ab inſignis eruditionis viri Io. Chriſtophori Wagenſeilii ore pependit, et hoc praecipue praeceptore vſus πολυϊστορίας fundamenta iecit. Tum Ienam Lipſiamque iterum excurrens, vbi reuerſus eſſet, parentis librum *de Gangrenſi concilio aduerſus Euſtathianorum errores ſeculo IV conuocato*, publica diſputatione defendit, et ſic abſoluto curriculo ſtudiorum academico ſacro miniſterio ſe deuouit, inque patria adoleſcentes quosdam erudi-

a) Prodiit eius cura Vita, ſcripta, hiſtoriaque diffuſa Nic. Hier. Gundlingii, ſermone vernaculo, adiectaque eſt ad calcem hiſtoriae literariae Gundlingii ex collegio mſc. editae.

b) In epiſtola ad amicum, German. edita 1737. 8.

c) Vid. Nov. liter. Lipſ. Vol. XXIII. p. 229.

d) Vid. Nov. lit. Vol. XVI. p. 365. Bibl. Germ. Tom. XXIII. art. 8. p. 144. GOETTEN. Europ. lit. hodie viu. P. I. aliique.

erudiendos accepit. Quorum nonnullos ad nouam, quae Halae Saxonum condita erat, academiam anno cIↃIↃCXCVIII ducens et disciplinae moderator illis praefectus innotuit Christiano Thomasio, qui sciendi desiderio flagrantem et egregie humanitatis atque literariae notitiae studiis excultum beneuole excepit, et vt iurisprudentiam emendari tum coeptam cum elegantioribus literis iungeret, auctor illi extitit, ducemque se praebuit. Tanto itaque viro praeeunte cum pertinaci contentioni attentionem maximam iunxisset, et conculcatis praeiudiciis libera mente in iuris et historiae campos excurreret, in biennio, quo in disciplina Thomasiana persistit, ita scientiam legum absoluit, vt habita sine praeside dissertatione inaugurali *de Transactione non inspectis testamenti tabulis* iuris honores et priuilegia rite obtinere posset. Ita ex omni parte rite instructus, cum se vitae academicae docendaeque iuuentuti tradidisset, scholas aperuit, philosophiam, historiam, iurisprudentiam, eloquentiam docturus. Quod vbi lectionibus pariter ore habitis et scriptis vulgatis magna cum laude fecisset, et singularis prorsus eruditionis testimonia vndique obtinuisset, intercedente magno Musarum patrono, perillustri Danckelmanno, ita regi Borussiae traditus est, vt anno cIↃIↃCCIII professoris philosophiae extraordinarii prouinciam sibi demandatam acciperet, quamuis iura philosophiae docendae ex more academico non obtinuisset. Secutum paulo post eloqentiae tradendae munus defuncto Christophoro Cellario. Ideo vocationem in Altdorfinam cathedram circa illud tempus oblatam, vt ius publicum et canonicum doceret, recusauit, auctus iuris naturae et gentium docendi prouincia. Senatui quoque ecclesiastico ducatus Magdeburgici, qui tum Halae congregari solebat, ob eximiam rerum theologicarum peritiam adscriptus est. Quam spartam et consiliis et scriptis egregie quoque magnaque cum laude ornauit, neque in reliquis munerum partibus minus praestantem se demonstrauit. Cuius illustre testimonium rex optimus, et remunerandis virorum doctorum meritis clementissime intentus extare voluit, lecto Gundlingio in secretioris consilii collegium. Correptus in aestate anni cIↃIↃCCXXIX αἱμοπτύσεως morbo, et post eum sublatum tussi sicca cum febri lenta, morti instanti magna in Deum fiducia et praeparatione philosopho Christiano digna occurrit, patienterque morbi incommodis superatis animam XVI. cal. Ian. eiusdem anni efflauit. Ingenio pollebat vir illustris prorsus egregio, et iis artibus exculto, quibus ad honoris culmina magni viri in ciuitate erudita solent grassari. Cumque miro acumine gauderet, maxime autem memoriae horrea infinitae lectionis copiis, quas ex amplissima, quam sibi comparauerat, bibliotheca collegit, essent instructissima, et tum eloquentia mascula et iucunda accederet, inter summos nostrae aetatis viros doctos merito eminuit. Accedebat animus magnus, audax, praeiudiciorum,

 prae-

praecipue auctoritatis, contemtor, et in iurisprudentiae, historiae et philosophiae artisque criticae studio insigni diligentia versatus, vnde et frequentissimos auditores habuit, et scriptorum suorum admiratores haud paucos, adeo, vt post mortem lectiones eius a discipulis corrasae, nescio quo orbis literati emolumento aut famae Gundlingianae, matura et exasciata eruditione satis iam illustris augmento [e] in vulgus ederentur, et emtores reperirent haud paucos. Valde autem et auditores et lectores attraxit occupauitque acumen et viua quaedam atque ingeniosa dicendi scribendique nouitas, vt attentionem inde nutriri conseruarique sine taediosa molestia, facile lector sentiat. Quae quoque caussa fuit, cur iuuentutis studia literarum sequentis plausu miro, et scriptorum editorum laudibus frui potuerit, de quibus videndi IOAN. FABRICIVS [f] atque STOLLIVS [g]. Quibus lubenter subscribent, qui elegantissimam Gundlingii doctrinam intelligunt, eamque non ex lectionibus subito effusis et ad regenda tantum discipulorum studia traditis, nec accurata meditatione in chartam coniectis, sed ex scriptis, magna diligentia confectis didicerunt. Ast dolendum virum summum, et inter principes eruditionis suo tempore facile referendum, ingenio, quod a natura nactus erat, quodque exemplum Thomasii mire confirmauerat, satyrico nimium tribuisse, et contradictionis impatientem, eos, qui ab illo discedendum eiusque partes refutandas sibi sumserunt, ita castigasse, vt philosophiae praecepta et decori quoque regulas oblitus fuisse, recte non nemini [h] visus sit, et paedagogicum quid in eo quidam deprehenderint, cum viris quoque moderatis et eruditionis laude florentibus cynica dicacitate non pepercerit. Ita nempe magni quoque viri suos patiuntur manes.

Merita Gundlingii de philosophia.

§. III. Duobus vero nominibus nobis in hac narratione historiae philosophicae memorandus est celeberrimus Gundlingius. Nam et philosophicam historiam praeclare adiuuit, et philosophiam eclecticam proprio systemate edito amplificare studuit. Et de philosophiae quidem historia aliquot scriptionibus eleganter meruit. Nam *Obseruationibus literariis selectis*, nonnullas inseruit, quae huc pertinent, et in *Otiis* pariter atque *Miscellaneis*, quae *Gundlingianorum* nomen prae se ferunt, aliquot eius capita mira eruditione illustrauit: et imprimis *Moralis philosophiae historiam* eleganti tractatione auxit. Quae eo magis commendanda philosophicae historiae cultori est, quo magis is vulgata praeiudicia de philosophia barbarica fortiter docteque conculcauit: quamuis inchoasse

e) Recte improbata haec diligentia praepostera viris doctis, vid. Ven. REIMMANNVS Cat. bibl. P. II. p. 455. 486.

f) Hist. bibl. suae P. V. p. 194.

g) In Accession. nouis ad Hist. Lit. p. 235. sqq. Conf. illustris EVERARD. OTTO, in praef. Iurisprudentiae symbolicae.

h) Bibl. Germ. l. c.

inchoasse magis illud argumentum, quam perfecisse sit censendus [i]. Sed et statum naturalem Hobbesii ipsum sibi defendendum suscepisse, suo loco supra annotauimus [k]. Valde autem vir acutus sed hypotheseos semel delectae cum pertinacia quadam amantior ad inurendam atheismi notam philosophis veteribus propendebat, illis praecipue, quos castius in eo argumento philosophatos fuisse communis eruditorum opinio tenet. Inde enata controuersia de Platonis atheismo inter Gundlingium et Ven. Zimmermannum disceptata, in qua prodidit vir illustris, quid sententiae semel delectae amor possit, adeo indignis modis altercando a contumelia abstinendum sibi non esse censuit. Et quamuis erudite in eo argumento versaretur, verum tamen est, Platonis systema eum cum doctrina Platonicorum Alexandrinorum mire confudisse. Qua de re cum suo loco [l] dictum sit, otiose id hoc loco non repetemus. Ipsam autem philosophiam tradere, vulgata *Via ad veritatem logicam, ethicam et iuris naturae* [m], (physicam enim prudentior in ea re Thomasio non attigit) connisus est. In qua via multa sibi noua placuisse non diffitetur, libertate autem eclectica vsus, quaecunque apud alios legerat examinata vel reiecit, vel recepit, vel emendauit, et vno meditationis filo cuncta digessit. Non negat vir magnus, se veritates, quae sparsim apud alios occurrunt, collegisse; monet autem, se *in plurimis ab aliis dissentire, multa improbare, varia in meliorem ordinem redigere, noua addere, non demonstrata demonstrare: aliud plane σύστημα conficere, et tamen, quod sinceri hominis sit, non dissimulare, quibus luminibus profecerit, in quo aliis consentiat, in quibus dissentiat.* Et fatendum quoque haud pauca his scriptionibus inesse noua, et vere pariter atque eleganter dicta; at sunt quoque nonnulla παραδοξόφιλα, quo charactere, omnino Gundlingius dignosci potest. Qualia sunt: problematice disputari, vtrum mentis natura spiritualis sit, omnisque materiae expers [n], naturam mentis prorsus esse ignotam, experientiam esse omnis cognitionis fundamentum: Nescire nos, quid sit corpus, nihil solide de spiritibus nos scire posse, omnem cognitionem experientia particulari constare. Dari veritates multas indemonstrabiles, veritatem autem primam vnam, eamque esse: quicquid ideis nostris sensu et definitione formatis conuenit, esse verum, principium primum non esse innatum, defectum attentionis vnum praeiudiciorum fontem esse: nominum definitiones saepe principiorum locum tueri, hisque controuersiam moueri non

 posse

i) Conf. Cat. bibl. Reimmann. P. II. p. 287.

k) Tum in Otiis, tum pec. diss. de Statu naturali Hobbesii.

l) T. I. p. 680.

m) Politicam quoque parturiebat, sed typis non exiit. STOLL. Hist. literar. P. I. c. 1. p. 419.

n) Logic. p. 4. 6. 27. 32. 33. 48. 51. 53. 80.

poſſe etc. Qualia cum in *Via ad veritatem logicam* anonymus quidam *ſalebrarum* nomine notauiſſet, acerba illi ſatyra reſpondit Gundlingius, quae cum contumelioſe et amariſſime ſcripta eſſet, cenſuram ab aula Gundlingius paſſus eſſe dicitur. Sunt etiam in *Via ad veritatem moralem et iuris naturae* multa, quibus ab aliis diſcedendum ſibi eſſe ſtatuit, e. c. actiones decori ſingulares non dari, ſed pertinere vel ad actiones honeſtas, vel ad prudentes: bonum in ſola indolentia eſſe quaerendum, quicquid a ſtatu medio nos abducit, malum eſſe. Populorum conſenſum de Deo ineptum eſſe argumentum probandae exiſtentiae Dei; etc. Maxime vero in argumento morali annotatione dignum eſt, hypotheſes Leibnizianas Gundlingio ſaepe arriſiſſe, et ab eo ad argumentum ethicum fuiſſe eleganter traductas, quales ſunt, origo mali moralis ex limitatione creaturarum deriuata, mundus optimus a Deo electus, eſſe inter omnia harmoniam ſuauiſſimam, praeceptiones Dei non pro arbitrio et voluntate fieri, ſed quia optimum ſemper intelligit, ac aliter, quam intellexit praecipere, aut velle non potuit, rationem rectam diuini intellectus repraeſentationem eſſe; Deum homini naturae ſuae conuenienter praecepiſſe, et immutabilem legem dixiſſe; intellectum et voluntatem Dei, in quaeſtione de actionibus antecedenter ad voluntatem Dei bonis non eſſe ſeparanda. In Iure naturae quoque multa ſunt, in quibus a Pufendorfio et Thomaſio ſibi abeundum eſſe cenſuit [a]. Legem enim naturae abſolutam ad felicitatis abſolutae ſtudium refert, hypotheticam tantum ad externam felicitatem et quietem conſeruandam; legem naturae non conſilium tantum, ſed et legem proprie dictam eſſe ait, adeoque et poenam arbitrariam poſt ſe trahere. Legis naturae abſolute ſummam pertinere ad philoſophiam moralem: In naturae iure obligationem internam cum externa concurrere, ac eſſe vtramque iungendam; legem poſitiuam vniuerſalem in lege naturali abſoluta contineri. Primum iuris naturae principium eſſe: pacem externam ante omnia ſectandam, vbi haberi poteſt, vbi non haberi poteſt, bello opus eſſe, quo potiſſimum aſſerto Hobbeſianam cauſſam tuendam ſibi ſumſit etc. Ex quibus parciſſima manu datis lector intelliget, quam ſibi libertatem philoſophandi Gundlingius vindicauerit. Cuius ſyſtema, quod ſibi efformauit, cum deſcribi hoc loco, ſine magna prolixitate non poſſit, facili labore Lector ipſos fontes puros ſatis atque luculentos et perſpicuitate imprimis atque ordine commendandos conſulet. Quid autem diſſentientibus et oppugnantibus reſponderit, ex eius *Allocutione ad inimicos* diſcendum eſt.

§. IV.

a) p. 6. 11. 18. 25.

§. IV. IOANNEM FRANCISCVM BVDDEVM Anclamia Pomeraniae vrbs anno cIↃIↃCLXVII, VII Cal. Quinct. edidit in lucem, genuit Franciscus Buddeus pastor et praepositus in ea vrbe, educauit schola patria, in qua optimis praeceptoribus, quos domesticos ei quoque pater delegerat, formatus et studiorum, quae ab humanitate nomen sortiuntur, et literaturae orientalis curriculum ita absoluit, vt nondum stadium academicum ingressus aliquoties codicis sacri lectionem Hebraicam perficeret p). Missus anno cIↃIↃCLXXV in academiam Vitebergensem, praestantissimos viros Schurzfleischium in historicis, Dassouium in philologia sacra, Waltherum et Neumannum in theologia praeceptores habuit. Qui cum in his, quas profitebantur disciplinis excellerent, iis autem in Buddeo discipulus contigisset, cuius inexplebilem discendi ardorem sustentabat magna ingenii praeclarissimi alacritas, mirum non est, biennii mora ita stadium academicum eum absoluisse, vt impetratis magna cum laude summis in philosophia honoribus ad docendam iuuentutem conuertere se posset. Apertis ergo, post habitam *de Symbolis eucharisticis* dissertationem, scholis, disciplinas humaniores et philosophiam iuuentuti academicae tradidit, et aliquoties tentata arena literaria tandem facultati philosophicae adiunctus est, quo loco se dignum eleganti dissertatione, *de Allegoriis Origenis* demonstrauerat. Translata autem sede in academiam Ienensem cum eandem docendi rationem teneret, indiesque magis elegantissima, quam scriptis potissimum spargebat, eruditio enitesceret, a Carolo Alberto Saxoniae duce ad obeundam in gymnasio Coburgensi spartam professoris linguae Graecae et Latinae, cIↃIↃCXCII vocatus, indeque triennio post ad capessendum munus professoris philosophiae moralis et ciuilis, Halam Magdeburgicam traductus summorumque in theologia honorum licentiam, edita dissertatione *de Religione naturali aduersus Petrum Chauuinum* nactus est. Quos plenos postea accepit cum anno cIↃIↃCCV in Ienensem academiam a ducibus Saxoniae ad explenda professoris theologiae munia esset inuitatus. Quo loco insigni iuuentutis orbisque eruditi plausu docuit, commendatus serenissimae genti ducum Saxoniae, qui et ex parte a consiliis ecclesiasticis eum sibi esse iusserunt, et ciues suos in academia versantes eius ephoriae tradiderunt. Sustulit autem tussis, quam febris catarrhalis sequebatur, virum incomparabilem in itinere Gothano versatum anno cIↃIↃCCXXIX, XIII Cal. Decembr. Nec locus vero, nec instituti ratio patitur, vt quam egregium ecclesia ciuitasque erudita virum in eo nacta sit, multis deprae-

Io. Franciscus Buddeus.

p) Vita eius disci potest, ex Memoria Buddeana, post mortem vernacula Ienae 1732. fol. edita, ex qua sua desumserunt Collectores materiae ad aedific. regnum Dei P. I. art. 7. Act. erud. 1730. Bibl. theol. select. P. XLIII. art. 8. conf. RICHARD. de Vita et scriptis profess. Ienens. p. 6. STOLLIVS Hist. lit. P. III. c. 5. §. 64. p. 728. 729. 764. Relatione de Bibl. sua passim REIMMANN. Hist. lit. Germ. Vol. IV. p. 841.

depraedicemus, etsi aliquot annos ab ore eius pependimus, et quanta doctrinae copia, quanta fidei dexteritate, quanta morum probitate muneribus functus sit, testis αὐτόπτης nouimus. Inerat enim ei eruditio copiosa atque amplissima, et ad omnes fere disciplinas se extendens, ea autem docendi perspicuitas, ordo, et tradendi felicitas, vt exoptari melior praeceptor non potuerit. Cumque et dictionis nitore, et verborum copia, et methodi elegantia scripta sua atque lectiones vehementer commendaret, mirum non est, rapuisse eum in admirationem non iuuenes modo cateruatim ad eius scholas affluentes, sed et viros doctos, qui certatim elegantissimam viri optimi doctrinam depraedicarunt [q]. Quae vel ideo iucundissima euasit, quod scripta eius prolixa et magno iudicandi acumine ad rectos vsus translata, rerum literariarum notitia ornaret. Cuius cum praestantissimum prorsus et quantiuis pretii specimen in *Isagoge historico-theologica in theologiam eiusque partes* dederit, lectorem ad librum eruditissimum et prorsus aureum [r] merito dimittimus. Augebat virtutes literarias pietas sincera magnisque exemplis iuuentuti vtilissima, studium concordiae pacisque, quo a litibus in ecclesia valde abhorrebat, patienterque et humaniter dissentientes ferebat, diligentia autem tanta, quanta ab homine expectari potest. Qui cum inflantem scientiam multis rationibus contemneret et reiiceret, et philosophos gnaua opera mire odio haberet, ipse demonstrare facto connisus est, philosophiam et theologiam animi emendationem in eo praeclarissime adiuuisse. Singulare autem prorsus est innumeros eum, ex quo in Salana academia theologiam docere coepit, discipulos educauisse, vixque doctor erit academicus, qui tot ex scholis suis per omnes Germaniae prouincias iuuenes doctos sacroque muneri adaptatos dimiserit. Quantos autem ex eius eruditione et diligentia fructus orbis eruditus reportauerit, magna scriptorum, peculiari catalogo enarratorum copia, laudesque quibus ea cumulauit natio doctorum virorum [s] satis probant, quibus tamen hoc loco inhaerere, dicendorum ratio non permittit.

Merita Buddei in philosophiam.

§. V. Multum debet philosophia viro summo, qui cum morali doctrinae in academia Halensi tradendae esset destinatus, et eclecticam rationem abiecto iugo sectario sequi, excitatus aliorum exemplis constituisset, omnem in eo operam collocauit, vt vtilissimum se philosophiae studia sequentibus praestaret. Maxime autem recte intellexit vir praestan-

q) Conf. FABRIC. Hist. bibl. suae T. III. p. 318. 319. et quos laudat STOLLIVS in Obseruat. ad HEVMANNI Conspectum hist. liter. p. 400. seqq.

r) Vid. Cat. Reimmann. P. I. p. 117. seqq.

s) Adiecta loca Catalogo scriptorum Buddeanorum aliquoties edito.

praeſtantiſſimus nihil magis iuuare philoſophiam, quam eius hiſtoriam. Illi itaque haud parum temporis et diligentiae tribuit, nec errabimus a vero contendentes, omnium, ſi recentiorum aetatem ſpectas, plurimum ad excolendam hanc diſciplinam Buddeum in Germania contuliſſe. Teſtes volumus ſcripta elegantiſſima, quibus hiſtoriam philoſophicam illuſtrauit. Cuius σύνοψιν mira arte omnem philoſophiae ambitum enarrantem *Inſtitutionibus philoſophiae eclecticae* praefixit, eamque paucis ante obitum annis [t] obſeruationibus eruditis auxit. Iungenda his ſunt: *Introductio in hiſtoriam philoſophiae Ebraeorum*, quam iterata vice edidit, et annotationes adiecit, in quibus nonnulla rectius explicuit; *Hiſtoria iuris naturae*, *ſelectis iuris naturae* praefixa, diſſertationes *de Sapientia veterum*, quibus ſeptem ſapientum Graeciae hiſtoriam luce colluſtrauit, *Analecta hiſtoriae philoſophicae*, diſſertationes doctiſſimae bonaeque frugis plenae, quibus philoſophiae hiſtoria panditur, complectentia: *Theſes de Atheiſmo*, quae capite primo atheiſmi hiſtoriam fuſe enarrant, et obſeruationes denique haud paucae, *Obſeruationibus literariis Halenſibus*, quibus praefationem praemiſit inſertae. Tandem *Introductio in philoſophiam Stoicam M. Antonino praefixa*. In quibus ſcriptis omnibus licet, vt erat homo, et inter primos hiſtoriae philoſophicae conſcribendae laborem erat aggreſſus, ſint, quae emendatione opus habent, fatemur tamen, ſolida pleraque recteque dictaſſe, et diſciplinae huic lucem accendere aptiſſima. Quae cum hactenus toties in partes vocauerimus, plura dicere, et ſpecimina afferre ſuperſedemus. Grati autem agnoſcimus, beato nos viro prima in hoc hiſtoriae genere lumina debere, mireque eius exemplum, praecepta, auctoritatem, epiſtola fratrisque in ea eruditionis parte pulchre verſati, amicitiam atque ſtudia ad ingrediendum hoc et alacri curſu proſequendum ſtadium nos accendiſſe. Ita praeparato itinere ad ipſam philoſophiam tradendam ſe accinxit, cumque doctrinae moralis et ciuilis pandendae prouincia ipſi eſſet demandata, eius inſtitutiones methodo eclectica ſcribere aggreſſus eſt. Ad quod ſaxum voluendum et muneris ratio eum cogebat, et trahebat [u] quaedam inſtitutionum huiusmodi eclecticarum inopia, cum poſt Hugonem Grotium plerique moralis diſciplinae ſtudium in ſolo iure naturae et gentium enucleando conſumſiſſent. „Eclecticam itaque viam ſequi apud ſe conſtituens, ſolam rationem „ducem elegit, in id conniſurus, vt ex euidentiſſimis principiis ceu „fontibus limpidiſſimis omnia deducerentur et apte colligarentur. „Quod

t) Hal. 1732. 8. u) Vid. Praefatio prior.

„Quod qua ratione ſe effecturum ſperauerit, ita explicat: inueſtiga-„re primum vera principia decet, ex quibus cetera deinceps ordine „deriuentur, quo ipſo ſaepius contingit, vt mox ad illum, mox ad „alium propius accedere videamur, vel plane cum illo conſentire, li-„cet ideo ſaltem aliquid aut probemus, aut reiiciamus, quod cum „ratione conueniat, aut eidem refragetur. Quo ipſo non poteſt „non in corpus concinnum et aptiſſime conſtructum efflorefcere phi-„loſophia, vt tamen libertas, qua quisque gaudet, illibata maneat. „Hanc ſe viam ita ſecutum eſſe, ait, vt nihil aſſeruerit, quod „non promte profluat ex his fontibus, et ſimul tamen in plerisque „maximos praeſtantiſſimosque auctores ſecum conſentientes habeat." Id quod poſtea latius roborat, quosque ſeligendos putauerit, aut quibuscum in haud paucis conſpiret, generaliter indicat. In altera autem editione, quae cIↄIↄccIII prodiit, monet, ſe in quibusdam ſententiam correxiſſe ſuam, eo quod veritate ipſi nihil ſit antiquius, ordinem quoque alium tractationi induxiſſe, vt cuncta inter ſe cohaererent conſentirentque melius. Nempe eo tempore *Inſtrumentalis* quoque *philoſophiae elementa* ſcripſerat, inque iis et inueniendae, et interpretandae, et tradendae aliis atque communicandae veritatis regulas explicuerat, ſubiunctis praeceptis ontologicis, quae metaphyſica moris eſt dicere. Et iſtam quidem ita exponere conſtituit, vt praecipue medicorum filios imitatus, qui naturam hominis, morborumque, ſanitatis, ſignorum, et medendi rationes conſiderant, intellectus humani naturam, vitae perfectionem, mediaque veritatis eruendae traderet. Id quod eo magis par erat ad humanam voluntatem referri, quo magis eam grauibus morbis detineri, et non niſi validiſſimis remediis reſtitui poſſe putabat. Quae methodi ratio noua quidem non eſt, ſed a veteribus iam agnita, vt alibi dictum, recentiori autem aetate a Vincentio Placcio vſurpata, at quam tamen nemo elegantius, quam Buddeus adhibuit, vnde ea quoque ad enucleanda theologiae moralis myſteria ita vſus eſt, vt omnem philoſophiae moralis lucem ad argumenti theologici illuſtrationem conferret. Acceſſit poſtea pars tertia atque quarta *Phyſicam* et *pneumatologiam* theologiae naturali iunctam complectens: in quibus priſtinum iter ita ſibi tenendum eſſe cenſuit, vt, cum aliam ordinis rationem argumentum poſceret, viam eclecticam tamen ſeruaret, et a notioribus ad remotiora et ignotiora progrediendo, reſolutionis methodo tandem in latentes rerum cauſſas penetraret. Hinc [x] in phyſica parte „expoſi-„tis accurate rerum naturalium phoenomenis, indicauit ſubinde, quid „veroſimilius ipſi circa cauſſas atque principia videretur, certi quid raro definiuit,

x) Praefat.

„definiuit, eo quod in ea verſaretur ſententia, naturam rerum nemini „mortalium eſſe perſpectam, forte nec perſpici poſſe, adeoque ad „maximum, quem ex hac philoſophiae parte ſperare poſſimus vſum „ſatis eſſe, ſi vires et effectus corporum accuratius habeamus explora„tos, et proxima, quantum licet, ex quibus hi procedunt princi„pia. Vſum ſe vero ait, multumque profeciſſe, ex ſcriptis Iaco„bi Rohaltii, Ioannis Chriſtophori Sturmii, Ioannis Clerici, Ioan„nis Gothofredi Bergeri, quem in ἀνθρωπολογίᾳ potiſſimum ſecutus „eſt [y]." Tractationem de ſpiritibus autem ita inſtituit, vt eam quoque elenchticam faceret, et cum Balthaſaris Beckeri ſomnia, tum Benedicti Spinozae impietatem arietibus philoſophicis euerteret. Et hoc quidem pacto totius philoſophiae orbem, dictione vſus perſpicua atque eleganti ita abſoluit, vt, mirum quantum viris doctis placeret [z], et imprimis in plerisque Germaniae ſcholis hae inſtitutiones indicis inſtar in praelectionibus philoſophicis adhiberentur. Quae cauſſa fuit, vt *Elementa philoſophiae practicae* decies, quae autem *Inſtrumentalem* eius *partem* explicant, ſepties et quae *Naturalem Doctrinam* tradunt, quinquies recuderentur. Fuerunt quoque nonnulli, qui in hanc Buddeanam ſapientiae ſynopſin commentationes ſcriberent. Inter quos MARTINVS MVSIGIVS [a] pleraque vernaculo ſermone expreſſit, IOANNES IACOBVS LEHMANNVS, moralis philoſophiae in academia Ienenſi doctor, *Obſeruationes* in eam edere coepit; tacemus alios, qui vnam alteramque partem illuſtrare aggreſſi ſunt, quod in rationali diſciplina fecere Ven. IACOBVS GVILELMVS FEVERLINVS, qui *Logicam Buddeanam in theſes breues* redegit, IOANNES REICHIVS autem practicam partem diſputationibus publicis ſubiecit, ANDREAS RVDIGERVS *Prudentiam viuendi et imperandi Buddeanam vernacula* expoſuit. Aliorum ſtudia enumerat Ven. WALCHIVS [b]; qui videndus. Ipſe vero vir optimus et indefeſſae diligentiae, cum videret luce nonnulla opus habere, quaedam a viris magnis praeter rem inimico dente arrodi, extremis vitae annis nouo labore elementa recognoſcere iisque obſeruationes adiicere ſtatuit. Aggreſſusque opus hoc pacto philoſophiae hiſtoriam, et artis rationalis inſtitutiones, cum primo phyſices capite illuſtrauerat [c], cum

fata

y) Valde deamauerat Buddeus, cum adhuc Halae verſaretur, Moſaicos et Hebraicam philoſophiam crepantes, vt ex Introd. in phil. Ebraeorum conſtat. Aſt poſtea rectiſſime has nugas deſeruit, et ad philoſophiam experimentalem ſe conuertit.

z) Vid. Bibl. choiſie Tom. VI. Part. II. art. 8. pag. 368. ſeqq. Nouv. de la rep. des lettres 1703. Iuil. pag. 224. 1704. Fevr. pag. 198. Mars pag. 332. ſeqq.

a) In Luce ſapientiae cum praef. Buddei.

b) In praef. ad hiſt. phil. Buddei.

c) Hal. 1732.

fata ſuprema, quae eum inopinato ſuppreſſerunt, calamum eius manibus excuterent, et telam vix coeptam, quod valde dolemus, abrumperent, quae vt continuata fuiſſet, multorum vota flagitarunt. Valde enim placuit innumeris viris doctis methodus Buddeana, iudicandi modeſtia ſobria, et inter καινοφιλίαν atque antiquitatis praeiudicium media, ſententiae moderatae, quaeque emendare potius priſtina quam reiicere omnia iisque noua ſurrogare, ſed incerta et audaciora, quam par eſt, cupiebant. Qua de re virorum doctorum iudicia exſcribere paginae anguſtia impedit. Neque tamen defuere, qui hanc philoſophandi rationem Buddeanam improbarent, et in his elementis complura deſideranda eſſe monerent. Vt enim taceamus, quae de philoſophia Hebraeorum et imprimis Cabbaliſtica, itemque Moſaica dixerat, diſplicuiſſe nonnullis, et litem ei contraxiſſe, cuius *Tomo ſecundo* [d] mentionem aliquam fecimus, ipſe potiſſimum, qui tamen ſurgente academia Halenſi ſocias manus Buddeo in reformandis literis et philoſophia iunxerat Chriſtianus Thomaſius acerbo, vt ſupra dictum, dicendi genere, Buddeanam philoſophiam inſectatus eſt, eo quod periculoſa eſſe dogmata Thomaſiana ille innuiſſet. Hinc reprehendit in eo [e], quod deſcribere doctrinas varias, non cohaerentes et ſaepe ſibi contradicentes et parum felici combinatione vel conciliatione eas iungere, quam operam ipſe dare inueniendi veritatem et inquirendi in naturam voluntatis voluerit. Vnde factum eſſe cenſet, vt quam plurimis eius libelli repleti fuerint contradictionibus: immo plagii ſuſpicione eum onerare nullus dubitat. Quae ita excepit [f] placidiſſimus Buddei animus, vt quae ipſi obiecerat, moralem doctrinam tangentia ſolueret, vrgeret multa contra nouas Thomaſii hypotheſes, maxima autem patientia et animo tranquillo ſarcaſmos Thomaſianos concoqueret, contentus oſtendiſſe, et falſo ipſi contradictiones imputari, et recte cohaerere, quae reprehenduntur. Vix autem his ſe extricauerat, cum nouis, quae paulo ante vitae eius finem exſurgere coeperant litibus de philoſophia Wolfiana immiſceretur. Eam enim cum improbauiſſet, et eſſe dogmata nonnulla periculum alere viſa aſſeruiſſet, grauem illi dicam illuſtris Wolfius ſcripſit, ad quam cum alii pro Buddeo reſpondiſſent, illos nouo libello Wolfius excipere perrexit. Quae cum ad Wolfianarum controuerſiarum hiſtoriam pertineant, heic ob inſtituti limites, quibus ab illa tangenda retrahimur, enarrare non licet: conſulendi autem ſunt, qui annales literarios famigeratiſſimae controuerſiae paſſim condiderunt [g].

§. VI. Prod-

d) pag. 934.

e) Fund. iur. nat. et gent. pag. 66. ſeq.

f) Supplem. ad Iſagog. in theolog. pag. 49. ſeqq.

g) Maxime cel. LVDOVICI in Hiſtor. phil. Wolfianae cap. 14. §. 265. ſeqq. pag. 205. ſeqq. Conf. Notit. Script. Buddean. pag. 69. Relationes menſtruae Ienenſes 1726. pag. 598. aliique.

§. VI. Prodiit ex ſcholae Halenſis diſciplina ANDREAS RVDIGERVS, inter philoſophos Germanos haud ita pridem celeberrimum nomen adeptus [h]. Qui Rochlitii, quod Miſniae oppidum eſt, cal. Nov. anno cIↄIↄCLXXIII, parentibus pauperibus natus, non alium niſi ſe ipſum ſtudiorum ducem et auctorem habuit, quibus ſe annos iam quatuordecim natus, demum addixit. Quam aetatem cum ad ea nimis tardam eſſe, conſilium roganti auunculus, qui ſcholae praeerat, diceret, ita adoleſcentis ardor diſcendi inflammatus eſt, vt coërceri nimiam contentionem opus eſſet, ne ſanitatis adiret periculum. Triennio in rudimentis exacto, ad gymnaſium Geranum, et anno cIↄIↄCXCIII condiſcipuli cuiusdam beneficentia adiutus ad Muſas Halenſes profectus eſt, quas tamen deſerere iterum eum coëgiſſet rerum omnium, qua premebatur, penuria, niſi illuſtris Thomaſius, cui eius ingenii elegantia commendata erat, filiis eum ſuis praeceptorem delegiſſet. Ita vero et de conuictu illi proſpectum erat, et aditus patebat ad diſciplinam viri celeberrimi, qui rebus eius prudenter proſpexit, et vt Muſis quoque ſuis vacare commode poſſet, libenter permiſit. Turbauit tamen haec eius otia literaria morbus, qui eum coëgit anno cIↄIↄCXCV patrios lares repetere. Recuperatis viribus Ienam conceſſit, deque neceſſariis ſibi erudiendo iuuenes in hiſtorica et geographica notitia proſpexit, ſtudiisque theologicis, quibus ſe tum deuouerat, inuigilauit. Diſcedentibus autem auditoribus, diſcedere ex academia iſta ipſe quoque coactus eſt. Geram ergo repetiit, et biennio ibi exacto, deſiderio vitae academicae accenſus Lipſiam conceſſit, anno cIↄIↄCXCVII, vbi non deerant, qui philoſophiae linguarumque praecepta ab eo diſcerent. Sed cum ex Halenſium profeſſorum diſciplina prodiiſſet, quorum tunc inter Saxones horror aliquis animos occupauerat, ita de obtinendo munere ſacro deſperare coepit, vt omiſſo ſtudio theologico ad iurisprudentiam conuerteretur, cuius fictiones cum ingenium eius philoſophicum ferre non poſſet, tandem arti ſalutari ſe tradidit, totusque in eam incubuit, anno cIↄIↄCC autem ſummos in philoſophia honores obtinuit, *deque vſu et abuſu terminorum*, et paulo poſt *de virtutibus intellectualibus integritati ſuae reſtitutis* diſputauit. Tum anno cIↄIↄCCIII, ad docendum reuerſus, logicae artis peritiam diſputationibus publicis duabus, de eo, *quod omnes ideae oriantur a ſenſione*, et *de nouis ratiocinandi adminiculis* probauit, ſummos autem in medicina titulos atque docto-

Andreas Rudigerus.

h) Sequimur in enarranda vita Rudigeri relationem celeb. STOLLII Hiſt. Liter. Part. III. Supplem. ad pag. 754. pag. 768. ſeqq. quam ab ipſo Rudigero profectam eſſe ſuſpicamur.

doctoris iura eodem anno Halae nactus eſt, poſtquam *de regreſſu ſanguinis per Venas mechanico* cum eruditis velitationem literariam inſtituiſſet. Accidit vero, cum furto omnia amiſiſſet, vt aegritudine confectus et induſtria laboris neceſſaria recuperandi exhauſtus mali hypochondriaci inſultibus in cachexiam deſinentibus, itemque podagrae doloribus mire excruciaretur: omiſſa itaque praxi clinica, inter ingentes dolores docendae tamen iuuentutis prouinciam patientia vere philoſophica ſuſtinuit, qua diligentia, cum docentis virtutes acceſſiſſent, diſcipulorum numerus valde auctus eſt. Vix autem collapſas res ſuas hoc pacto, redeunte ſanitate reſtituerat, cum exercitus Suecici irruptione in Saxoniam anno cIↃIↃCCVII cogeretur ad Halenſem literarum mercatum ſecedere, nouasque ſcholas aperire, quo loco, vt ducem iuuenes haberent ſtudii philoſophici, *Philoſophiam ſyntheticam* eodem anno vulgauit, diſputationibus quoque publicis ſcopum, quem ſibi praefixerat, attingere conatus eſt, fautores nactus Thomaſium, Ludewigium, Gundlingium triumviros praeſtantiſſimos, et in aula Berolinenſi commendatione potentes. Qui cum aliquando abeſſent, ſenſit hoc quoque loco, ſibi aduerſarios non deeſſe, pergere enim in iſtis exercitationibus prohibitus eſt. Qua tamen aduerſitate a promouendis dilatandisque philoſophiae pomoeriis ſe impediri paſſus haud eſt, ideoque anno cIↃIↃCCIX, librum *de ſenſu veri et falſi* vulgauit, logicamque noua methodo nouisque obſeruationibus illuſtrare aggreſſus eſt: praxi autem medica aegrotis ſuccurre perrexit, ſed aduerſariorum tela euitare prorſus non potuit. Anno cIↃIↃCCXII, mutato rerum in Saxonia vultu, et auditorium Halenſe et aegrotos, quos multos ſanandos in curam ſuam receperat, reliquit, Lipſiamque reuerſus antiquum docendo medendoque obtinuit. Cumque principia phyſica plerorumque maxime mechanicorum ei diſplicuiſſent, *Phyſicam diuinam* ſecundum propria principia conſtructam typis commiſit, vixque biennii tempore ex cenſorum manibus liberatam [i], Francofurti ad Moenum anno cIↃIↃCCXVI, edere potuit. Anno ſequente philoſophiae corpus iterum edidit, praefixo *Inſtitutionum eruditionis* titulo, totumque ſcribendo docendoque ſe tradidit, abiecta cura clinica. Ita vero docendi ars et concinna quaedam elegantia iuuenum animos cepit, vt et inſigni eorum applauſu frueretur, et eſſent duo, qui haud contemnendam auri ſummam [k] praeceptori grati animi ſignificandi cauſſa donarent: adſcriptus quoque eſt numero conſiliariorum et archiatrorum ducis Saxoniae; et ab anno cIↃIↃCCXXI, magis ſcribendo quam

i) Conf. STOLLIVS loc. cit.

k) Duo thalerorum millia, quilibet ei gratus obtulit, rariſſimo inter docentes diſcentesque exemplo.

quam docendo, ob tuſſim humidam fere perpetuam, orbi literato prodeſſe ſtuduit, in id maxime intentus, vt moralem et ciuilem philoſophiae partem more ſuo, exponeret; quos labores mox enarrabimus. Denatus VIII. Non. Iun. anno cIↄIↄccxxxI.

§. VII. Aderat viro doctiſſimo magna ingenii vis, et haud contemnenda eruditio, animus autem ingens tritam viam deſerendi nouisque, quae ſe detexiſſe credebat principiis philoſophiam inaedificandi. Quibus calcaribus inſtigatus, et imprimis Thomaſii exemplo excitatus, ad reformandam philoſophiam omnem ſe accinxit, nouamque eius faciem per omnes fere eius partes, effingere conatus eſt. Cuius exemplum ſummamque in *Inſtitutionibus eruditionis* delineauit, quae ter prodierunt: difficile autem eſt, de vera auctoris mente ſtatuere, cum in ſingulis ſcriptorum ſuorum editionibus multa mutauerit, aliamque haud raro ſentiendi et ratiocinandi viam iniit. Vnde illis, qui de eius placitis accurate erudiri cupiunt, ad vltimas editiones recurrendum eſt. Fecit autem emendandae iuuandaeque philoſophiae initium a logica, in quam refingendam et quantum poſſet, perficiendam laudabilem atque diligentem curam contuliſſe virum doctiſſimum omnino fatendum eſt. Teſtem volumus librum eius de *Senſu veri et falſi*, in quo non facile aliquid, quod ad artem ratiocinandi ſpectet, eſſe praetermiſſum, titulus ſignificat. Nempe communis logicae, quam metaphyſicam tantum eſſe cenſebat [1], itemque Carteſianae regulas vſu ſatis attingi poſſe iudicans, multos canones, quos intellectus ſibi relictus non aſſequitur, ſe detexiſſe obſeruans, eorum ſufficientem explicationem dare conſtituit, Ariſtotelis exemplum imitaturus, *cuius analyticos libros ſi intellexiſſent interpretes, nunquam futurum fuiſſe autumat, vt depreſſa iaceret logica Stagiritae, volitarent autem per manus ſtudioſorum tot inanes recentiorum libelli logici, qui omni ſuo ſtrepitu ne vnicum quidem caput analyticorum Ariſtotelis ἀκριβέια aequent.* Indignatur autem Stagiritam turpi inuidia rationem diſciplinalem, et ſyntheticam, tum et veram probabilitatem reticuiſſe, ideoque ſe hanc logicam ſcripſiſſe fatetur. In qua omnia ſe a priori ex apodicticis principiis deduxiſſe gloriatur, idque praecipue docuiſſe, quomodo ratiocinatio mathematica a philoſophica, et metaphyſica a diſciplinali diſcedat, ex quibus confuſis largiſſimam errorum meſſem vitiorumque farraginem prodiiſſe contendit. Primum autem ſe aut tetigiſſe plane, aut recte, et non tantum metaphyſice, vt hucusque factum pertractauiſſe dogmata de definitione et diui-

Rudigerianum emendandae Philoſophiae ſtudium

in Logica.

1) Vnde ſyllogiſmum quoque proprie ad metaphyſicam pertinere ſtatuit.

diuifione, quodque inde dependeat fundamentum affirmationis, negationis, vniuerfalitatis, et particularitatis: deinde, doctrinam de tribus diuerfis demonftrationis fpeciebus, fenfuali, ideali et verbali, tum de modis inueniendi exiftentias rerum, et tandem, quod palmarium logicae dogma fit, de inueniendis rerum effentiis, quo pertineant doctrinae, de probabilitate, de ratiocinatione cauffali, de ratiocinatione practica. Ipfe tamen non negat, duplicem fe lectori logicam propinare, iuuenilem, quam in textu attulit, fenilem, quam in ampliffimis fcholiis [m] adiecit, et fe talia inueniffe, fine iactantia profiteri fe poffe pronuntiat. Et fatendum quoque eft, multa copiofe et prolixe attuliffe celeberrimum auctorem, quae in aliorum fcriptis logicis non deprehenduntur. Multa quoque immifcuit, ad alias difciplinas pertinentia, quibus fibi a communi eruditorum fententia difcedendum effe ftatuit. Qualia funt, quae de principio vitali fiue anima differit, dum et intellectum et voluntatem fubftantias effe diuerfas affirmat, item ea, quae contra motum mufculorum mechanicum difputat, et quibus omnibus animalibus facultatem diuinatricem ineffe contendit, et quae magno numero fimilia affert. Quae hoc loco adducere nec libet nec licet, cum fpecialis artis ratiocinandi hiftoria hanc fibi prolixitatem vindicet. Variam fortunam habuere hae inftitutiones logicae, vt plerumque in re noua calcataque via a trita femita abeunte fieri folet, praefertim cum reprehendere plerosque, qui ante fe de arte ratiocinandi fcripferant, auctor apud fe conftituerit. Et fuere quidem haud pauci, qui magnis elogiis infigne opus extollerent, inter quos nomen quoque profeffus eft Ven. IOANNES GEORGIVS WALCHIVS [n], qui dicam illis fcribit, qui creditae exiftimationi magnum imminere periculum putant, quando Rudigerum laudare, commendare inftituerent. Maiori prouidentia et moderatione, vt folet, pronuntiauit eruditiffimus STOLLIVS [o], operae pretium fibi videri, vt hae logicae inftitutiones attente legantur, et cum cura fententiae auctoris examinentur, verum ad id lectore nec iudicio nec diligentia deftituto opus effe, magisque docentibus quam difcentibus effe fcriptas. Alii autem nec καινοφονίαν auctoris, nec inutilem prolixitatem, nec regularum incertitudinem, nec diftinctiones logicas ab obiectis argumentorum fine ratione petitas ferre fe poffe conquefti funt, fueruntque multi qui Rudigero magnis animis contradicerent. Quod cum feciffent quoque auctores *Hiftoriae literariae noftrae aetatis* [p], quae vernaculo fermone menftruo labore

m) Accefferunt illae demum editioni fecundae.

n) In Hift. log. Parerg. acad. pag. 693.

o) Hift. Liter. Part. II. cap. 2. pag. 457.

p) Part. VI. art. 2. Conf. Nov. Liter. Lipf. 1723. pag. 5.

bore prodiit, enata inde disceptatio Rudigeri cum illis, qua paginae aliquot *Nouorum literariorum* [q], quae Lipsiae hebdomatim prodeunt, fuere repletae: quas consulere lectorem plura de his scire cupientem iubemus, ne in huiuscemodi liticulis narrandis iusto simus prolixiores. Ex illis autem, quae de intellectus et voluntatis natura vir eruditissimus disputauerat, enata quoque controuersia inter illum atque illustrem Wolfium de essentia animae, et natura spiritus in genere. Cum enim quae in *Metaphysicae* [r] *capite V.* de hoc argumento dixerat Wolfius, praeceptis definitionis et ratiocinationis a se positis mire aduersari, et in haud paucis peccare statueret, totum illud caput examinare, et paralogismos eius ostendere constituit, id quod peculiari schediasmate vernacula scripto [s] probatum iuit. Prodiit quoque pro Rudigero ὑπερασπιστὴς ADOLPHVS FRIDERICVS HOFMANNVS, vulgatis *Meditationibus in philosophiam rationalem Christiani Wolfii, in quibus prouocatur, vt respondeat ad obiectiones Rudigerianas eiusque doctrinam de natura et essentia spiritus atque animae.* Non commisit se huic arenae Wolfius, grauioribus tunc curis distractus, respondit autem ex συμπατριώταις eius non nemo, adscito HIERONYMI ALETHOPHILI [t] nomine, quidque desiderandum sit in obiectionibus Rudigerianis, quibusue paralogismis eius reprehensio nitatur, ostendere conatus est. Nuperrime autem IO. BENEDICTVS CARPZOVIVS [u], vir clarissimus et maiorum gloriam laudabili industria aequare tentans logicam Rudigerianam et Wolfianam data opera inter se comparauit, quidque vtrique ex vero debeatur, in quo verbis, vel re dissentiant, in quo conspirent, erudite ostendit [x]. Qualem comparationem esse vtilissimam iuuandaeque philosophiae et conculcando sectario iugo aptissimam, intelligunt, qui philosophandi sobrietatem didicerunt.

§. VIII. Emendata et perfecta rationali scientia ad naturalem progressus est Rudigerus, cuius satis amplum systema orbi literato legendum examinandumque exhibuit, quod hunc in fronte titulum gerit [y]: *Physica diuina recta via eademque inter superstitionem* *in physica,*

q) l. c. p. 91. seqq.

r) Cogitationes de Deo, mundo et anima humana intelligimus.

s) Sententia Wolfii de natura animae et spiritus in genere, et opposita sententia Rudigeri 1727. 8. Germ.

t) Lips. 1728. 8.

u) Monita ad hypothesin Rudigerianam Wolfianae oppositam, de natura animae et spiritus, quam propugnare constituit A. F. Hofmannus Lips. 1728. 8.

x) Specim. I. et II. Meditationum logicarum Lips. 1742. 8. edito.

y) Conf. A. E. 1716. p. 345.

nem et atheiſmum media, ad vtramque homines felicitatem naturalem atque moralem tendens. Dicit autem diuinam, vt intelligat lector, opponi eam mechanicae, hodie fere per totam Europam florenti, iamque paulatim marceſcenti. Noua autem illis principia opponi tantum eſt vt neget, vt hanc ſibi potius gloriam vindicet, ſe et noua illa detexiſſe, et nouis nominibus inſigniuiſſe, et nouo ſyſtemati adaptauiſſe. Nempe, vt ipſe narrat [z], in iuuentute a praeceptoribus conuictus didicit, et Ariſtotelis idola cerebrina formam, materiam, priuationem fucum facere, et nec Carteſianorum nec Neo-Democriteorum philoſophandi de naturalibus methodum probandam eſſe, eamque aeque ac metaphyſicam recentiorum nonnullorum a vero diſcedere. Quod de nouis, ſi placet, inſtitutionibus metaphyſicis et phyſicis Chriſtiani Thomaſii intelligendum eſt, ex illis diſci poteſt, quae capite antecedente de illuſtris viri ſcriptionibus aduerſus mechanicos et philoſophiam experimentalem deque tentamine de natura ſpiritus attulimus. Neque enim in his quae a Thomaſio audiuerat, acquieſcere ſe potuiſſe ſatis innuit, teſtatus: *Inconcinnum ſe putauiſſe commentum, dicere, principia naturae eſſe materiam atque ſpiritum, hunc vero eſſe ſubſtantiam actiuam, illam vero paſſiuam, nam talem ſpiritum a forma Ariſtotelica non differre, niſi nomine, materiam ne in hoc quidem.* Inde vero enatus ei animus principia mechanica cum vitalibus ſeu animantibus coniungendi, et ſic demum naturae cognitionem tentandi. Cum autem emendata notione ſpiritus et materiae, aliquid principiis deeſſe illi videretur, lucemque ex fixis ſeu aetherem, aërem ex planetis ebullire videret, haecque principia ad corporum phaenomena applicaret, et iis terram adderet, inueniſſe ſe vera principia naturae mundi ratus eſt. Quam terram tamen iterum expungendam eſſe deprehendit, vnde duobus principiis aetheri atque aëri ſe ſpiritum adiunxiſſe ait. Materiam luminis autem, de qua angebatur, eſſe particulas radiantes, experimento quodam diſcens, aetherem concepit non fluidum, ſed exiguis atque minutulis particulis radiantibus conſtantem eſſe, et ad peripheriam a centro extendi, aëris autem corpuſcula eſſe bullulas motu a peripheria ad centrum praeditas ex motu fluidorum bullulas oſtendente colligebat, haecque omnia ad naturae phaenomena adplicata veriſimiles rationes naturae recludendae exhibere videbat. His itaque principiis totum naturalis diſciplinae aedificium inaedificandum ſibi eſſe ſtatuit. In quo labore ſe ita verſatum eſſe ait, vt ratiocinatione mathematica nunquam abuteretur, et poſſibilitatem nunquam pro probabilitate, multo minus pro demonſtratione haberet;

z) In Praefatione, quae tota legenda.

beret; a fictionibus autem abstineret, earumque loco hypotheses subsidiarias et aliis phaenomenis stabilitas adhiberet. Quae tamen omnia nouis nominibus insignienda fuisse monet, ideoque definitionem vocis prius perquirere lectorem iubet. Neque vero theticas dare naturalis philosophiae institutiones contentus, et Aristotelis, Cartesii, atque Gassendi opiniones recensuit, et iudicium vbique, adhibitis etiam obseruationibus logicis, interposuit. Consuluit autem experimenta quoque non pretiosa tantum atque artificialia, sed et viliora et naturalia. Contemsit physicos, mathematicos, qui omnia fieri mathematice in natura statuunt cum Cartesio, vnde stomachosiores quaedam expressiones (sic enim ipse appellat) variis in locis contra mathematicos illi exciderunt, eo quod vbique numeros crepent, et in solorum numerorum et magnitudinum modulum latifundium naturae amplissimum constringant, quamuis vsum principiorum mathematicorum esse in physica negare Newtono id demonstranti non audeat. Ita vero eiectis ex philosophia naturali principiis mathematicis, respuendus etiam erat mechanismus mathematicus, non tamen totus, sed velut parce adhibendus: illi autem mechanismum quendam physicum, qui materiae et corporis affectionibus absoluatur, substituit. Et haec quidem omnia mira ingenii foecunditate per opus sat spissum persequitur philosophus ingeniosissimus. Quae cum mire a recepta eruditorum de rebus naturalibus philosophandi via discederent, mirum non est, plurimas inde contradictiones auctori esse enatas. Et adhuc in incunabulis versantem nondumque typis impressum librum eiusque hypotheses primarias cel. Lehmannus confodit [a], et iniurias in mathematicorum nationem sparsas anonymus quidam peculiari scriptiuncula vindicauit [b]. Vir clarissimus autem IACOBVS BERNARDVS obscuritatem, superstitionem, cauillationes philosophorum, credulitatem, principia vaga, incertaque, et iudicii quandam paupertatem ei exprobrauit [c]. Prodiit quoque in lucem contra physicam diuinam Cel. POLYCARPVS LYSERVS [d], qui paralogismorum, et ambiguitatis in definitionibus principiorum suorum Rudigerum conuincere fategit. Nemo tamen acutioribus telis physicam Rudigerianam oppugnauit, quam eruditissimus vir GEORGIVS FRIDERICVS RICHTERVS, qui aliquoties controuersiae serram cum Rudigero reciprocauit. Neque tamen sibi defuit ille,

 sed

a) Pec. Programmate quod cum responsione sua praefationi Operis inseruit Rudigerus.

b) Scriptum apologeticum aduersus iniurias Thomasianas et Rudigerianas eruditis confodiendas traditas Fr. 1717. Vindicauit quoque mathemata pec. Programmate Cel. WEIDLERVS.

c) Nouvelles de la rep. des lettres 1717. Mars. art. 1.

d) Apparat. liter. Witt. P. I. art. 3. p. 39.

ſed his aduerſariis vna ſcriptione ſatisfaciendum ratus obiectiones Richterianas calci nouae editionis phyſicae ſuae cum ἐπικρίσει ſua adiecit, et ad obiecta a Lyſero et Bernardo quoque reſpondit. Bernardi criminationes quoque repulit IOSEPHVS MARIA BARBIERIVS Ieſuita Louanienſis, edita *Veritate philoſophiae Carteſianae euicta inuentis philoſophi Germani, quem a cenſura calumnioſa profeſſoris mathematici vindicat.* Neque tamen Richterus obmutuit, cum facile inueniret, quae reſponſionibus Rudigerianis oggereret, qui ingenioſam fabulam eſſe ſyſtema Rudigeri phyſicum non minus, quam Carteſii, pronunciauit [e]. Quod tamen ipſum aliis occinuit Rudigerus, in eo laudandus, quod inter atheiſmum et ſuperſtitionem mediam viam tenere tentauerit, et hypotheſes phyſicas ad argumentum morale traduxerit, ipſe autem fateatur, a demonſtratiua certitudine hanc ſuam phyſicam abeſſe.

in ethica. §. IX. Tandem morale quoque argumentum peculiari tractatione illuſtrandum ſibi ſumſit Rudigerus, vnde orbi philoſophico vernacula legendam tradidit *Manuductionem ad tranquillitatem animi humani, ſiue* εὐθυμίαν, *tanquam ſummum bonum vitae huius* [f]. In quo libro ſatis eleganter ſcripto, bonum et malum ſemper inter ſe miſceri, adeoque iucunditatis et moleſtiae ſenſum indiuulſo plerumque nexu cohaerere oſtendit, ex connata autem rationis luce demonſtrat immortalitatem animae, et futuram felicitatem ſpemque vmbram eſſe humanae felicitatis ſtatuit, et quae rerum humanarum vanitas obtineat, quae tranquillitas in hac vita acquiri queat exponit, mediaque eius conſequendae commendat prudentiam, iuſtitiam, rectum vſum timoris et ſpei, comparationem bonorum et malorum, et beatitatem ſibi ſufficientem. Nec prudentiae regulas vir diligentiſſimus neglexit, ſed duce, vt ſupra dictum, Buddeo vſus, *Prudentiam viuendi et imperandi* [g], *fuſe expoſuit*, valde conqueſtus, quod, quae vtiliſſimam ſe in vita praebeat diſciplinam methodus academica plerumque negligat. Cuius cauſſas eſſe putat contemtum philoſophiae Ariſtotelicae, in qua tamen politica primo loco ſit ponenda; et curioſitatem eruditorum aliis ſcientiis inuigilantium. Multos autem praecepta iuris naturae a philoſophia ciuili non ſatis diſtinxiſſe, et ſeparanda miſcuiſſe indignatur. Ita vero toto philoſophiae ambitu, ſi metaphyſicam exceperis, ſingularibus ſcriptis illuſtrato, ad refingendum vniuerſae philoſophiae vultum, qualem prius in *Inſtitutionibus* depinxerat, ſe accinxit. Multa enim poſt tres, quas eius ſyſtema

e) In Vindiciis obiectionum et reſponſione ad notas Rudigerianas Lipſ. 1718. 4.

f) Lipſ. 1721. 8.

g) Lipſ. 1722. 8.

ſtema paſſum erat, mutationes, emendare, meditationes alias ſupponere, methodo alia vti, et ad apodicticam certitudinem, quoad liceret, cuncta reducere ſategit. Enata inde eius *Philoſophia pragmatica methodo apodictica et, quoad eius licuit mathematica conſcripta* [h], cui auctoris imago praefixa eſt. Cuius praefatio, hoc loco ob breuitatem non enarranda, ab illis inſpicienda eſt, qui vltimas Rudigeri opiniones et placita noſſe cupiunt. Non caruit ſectatoribus Rudigerus, praecipue inter illos, qui eum viua voce docentem audiuerunt, fuit etiam vnus et alter, qui eius philoſophandi ſummam propagare anniſus eſt, id quod Germanicis librorum eius verſionibus efficere conatus eſt Io. ANDREAS FABRICIVS [i]. Et cum nouum philoſophiae corpus ſermone vernaculo protruderet GODOFREDVS POLYCARPVS MVLLERVS, cui titulum fecerat: *Sapientia et prudentia mundi ratiocinalis ordine inſeparabili expoſita, et obſeruationibus ex hiſtoria noſtri aeui petitis illuſtrata* [k]; eſſe illud Rudigerianum ſibique pleraque, certe potiora clanculum erepta Rudigerus conqueſtus eſt, maleque eum habuit, in transuerſos multa ſenſus ab eo rapta eſſe. A qua tamen plagii inculpatione peculiari apologia ſe liberare Mullerus ſtuduit.

Alii eclectici.

§. X. Poſſent his addi plures, qui, minori licet ſtrepitu in philoſophiae eclecticae ſtadio cucurrerunt, ſi id ageremus, vt hiſtoriam literariam eclecticorum philoſophorum ſcriberemus. Quam vero ſpartam cum ornare non promiſerimus, lectorem ad hiſtoriae literariae recentiſſimos ſcriptores, maxime ad elegantiſſimam *Hiſtoriam literariam* celeberrimi STOLLII eo magis dimittimus, quo magis librum optimum atque vtiliſſimum diligenter illis verſandum eſſe putamus, qui hiſtoriam philoſophiae eclecticae recentioris noſſe cupiunt. Non tacendi tamen nobis prorſus ſunt IO. IAC. SYRBIVS et Ioannes Clericus, eo quod haud parum eorum opera ſtudioſae iuuentutis diſciplina philoſophica adiuta eſt. Et ille quidem, cuius vitam dabunt RICHARDVS [l], GOETTENIVS [m], alii, vt profunda meditatione cum libertate eclectica gaudebat, et in hiſtoria philoſophiae dogmaticae ita erat verſatus, vt cum paucis aequiparari poſſet, non modo recentiorum nonnullorum φιλοσοφούμενα, maxime Chriſtiani Thomaſii, Nicolai Hieronymi Gundlingii, Andreae Rudigeri et Chriſtiani Wolfii, modeſte examinauit, et quid moneri de eorum placitis queat, candide ſignificauit: ſed et ipſe praeter *Inſtitutiones philoſo-*

Ioannes Iacobus Syrbius.

h) Ibid.

i) Vid. Nou. lit. Lipſ. 1732. p. 136.

k) Conf. STOLL. Suppl. nou. ad hiſt. lit. p. 50.

l) In Vitis profeſſ. Ienenſium.

m) In Europa literata hodie viuente P. II.

losophiae rationalis eclecticae cui praemissa est historia logicae, philosophiae primae, veteri significatione (quam peculiari dissertatione [n] exposuit) sumtae institutiones vulgauit. Quae quales sint, ex hoc titulo patet: *Institutiones philosophiae primae nouae et eclecticae, quarum pars prima, seu architectonica praeter theologiam philosophicam omnis eruditionis fundamenta, principia et methodum ex ipsius hominis consideratione deriuata, altera vero seu metaphysica philosophiam occultam, tertia denique seu ontologia, notionum philosophicarum vulgo vsitatiorum explicationem continet* [o]. Qualem laborem etiam editis vernacula *Breuibus institutionibus sapientiae* eiusque *Partium omnium* [p] perfecit. Et fatendum quidem, meditationi et attentioni adsuetum lectorem viri acutissimi scripta poscere, immo etiam historiae philosophicae apprime gnarum, vnde his destitutis paulo obscurior scriptorum eius euadit lectio: ast concedet is, etiamsi omnibus illius subscribat, magnam iudicandi vim et insolitam perspicaciam cum arte mire dogmata inter se nectendi virum eruditissimum possedisse. Quocum multoties de difficillimis veteris philosophiae capitibus colloquium nos instituisse, et in eo studiorum nostrorum genere plurimum lucis ab eo accepisse, grati profitemur. IO. CLERICVS autem, quis fuerit, quemue in ciuitate erudita locum tenuerit, quibus doctrinae meritis nominis immortalitatem consecutus sit, hoc loco exponere velle, esset historiam literariam nostrae aetatis scribere, et lucem accendere in meridie, adeo nota sunt elegantia viri summi in omnem doctrinam, maxime literariam, merita. Is cum Io. Lockio amicissimo vteretur, et huius librum *de Intellectu humano* inter praestantissimos, quos vnquam sol vidit, libros referret, eius, vt videtur, exemplo excitatus, primum ad scribendam logicam animum appulit, in quam praecipua congessit, quae a Lockio de idearum natura dicta sunt, alia ex *Arte ratiocinandi*, quae portus regii sociis debetur, et ex MALLEBRANCHII libro *de Inquirenda veritate* adiecit: sicque licet haud ita multa de suo addidisset, ordine tamen et perspicuitate, quo nomine Christiano Thomasio et N. Hier. Gundlingio laudatur, valde se commendauit. Accessit ontologia, maximam partem secundum praecepta Cartesianorum, tradita, itemque pneumatologia, quibus tandem iunxit physicas institutiones, methodo analytica ex recentiorum obseruationibus constructas. Ethicam autem partem non attigit, quae enim iungi solet PHILARETHI ethica, non Clerici est, sed Io. Rudolphi Rudolphi. Probatam autem fuisse diligentiam viri celeberrimi ex repetitis editionibus constare potest, quamuis multis displicue-

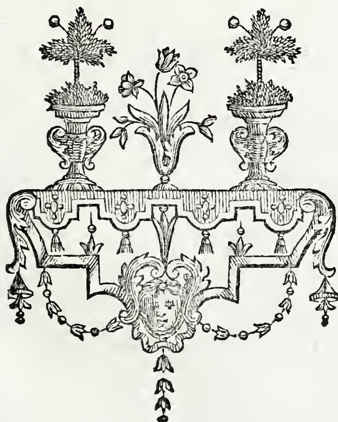
Ioannes Clericus.

n) De Philosophia prima ordini et honori suo restituenda.

o) Ienae 1720. 8.

p) Ibid. 1723. 8.

diſplicuerint ea, in quibus ab aliorum ſententia ſibi diſcedendum eſſe putauit. Quae hoc loco excutere non licet. Addi his ſummo iure deberent, qui recentiſſima aetate magna cum laude noua philoſophiae ſyſtemata ediderunt, inter quos poſt illuſtrem CHRISTIANVM WOLFIVM cuius immortalis, eo nomine, eſt famae gloria, bonorum quorumlibet calculum meruit celeberrimi SAMVELIS CHRISTIANI HOLLMANNI, philoſophi Goettingenſis induſtria acumenque prorſus ſingulare et libertas eclectica demonſtrata. Aſt his immorari limites, quos poſuimus nobis, obſtant, cum viuis et praeſentibus iis, quod diu ſit, optamus! orbi philoſophico frui liceat: viuos autem tangere nos nolle, vt meta laboris ſit, conſtituerimus. Nihil itaque reſtat, quam vt iam porro oſtendamus, quo pacto per ſingulas philoſophiae diſciplinas emendationem aggreſſi ſint philoſophi. Qua in tractatione tamen rem ſummatim, ne prolixiores ſimus iuſto, complectemur. Singularum enim ſcientiarum philoſophicarum hiſtoriam ſpecialem ſcribere, ad hanc tractationem non pertinet.

LIBER

LIBER SECVNDVS

DE EMENDATIONE PHILOSOPHIAE IN SINGVLIS EIVS PARTIBVS.

CAPVT PRIMVM,

DE REFORMATIONE PHILOSOPHIAE RATIONALIS RECENTIORI AETATE TENTATA.

§. I.

Ordo tractationis.

Peragrato longiſſimo itinere philoſophiae vniuerſae a mundi incunabilis ad noſtram aetatem campo, nondum tamen metam attigimus, omnemque philoſophiae hiſtoriam abſoluimus. Cum enim in enarrandis philoſophiae veteris mediique aeui fatis omnes eius mutationes per ſingulas partes complecti licuiſſet, recentioris aetatis, tertiaeque periodi hiſtoriam ſimili modo vniuerſam comprehendere non potuimus. Quanquam enim memorabilium haud facile quicquam deſiderari poſſe ſperamus in iis, quae de recentiorum ſtudio circa philoſophiam ſectariam eiusque partes ſingulas copioſe attulimus, aliter tamen in enarratione philoſophiae eclecticae et reformatione ſapientiae humanae euenit, vbi eorum modo conamina atque diligentiam expoſuimus, qui pro reformatoribus vniuerſae philoſophiae aut habiti ſunt, aut haberi ſe cupiuerunt. Fuerunt autem praeter iſtos innumeri viri docti, qui non omnem quidem diſciplinam philoſophicam refingere, et ornatiores vultus exprimere tentarunt, aſt in ſpecialibus tamen philoſophiae ſcientiis inſignes valdeque memorabiles mutationes ſuſceperunt. Quas reticere, eſſet eclecticae philoſophiae partem nobiliſſimam ſupprimere.

ſupprimere. His itaque enarrandis, declarandoque, quid per ſingulas philoſophiae partes emendare, nouumque dare ſuſceperint viri docti, in hoc libro noſtra verſabitur induſtria. Ex quo vero conſtare lectori poſſe confidimus, non expectandam iam eſſe a nobis ſingularum diſciplinarum philoſophicarum hiſtoriam, quam condere non minoris, quam quem hactenus vrſimus, laboris et prolixitatis opus eſſe intelligent, qui conſiderauerint, ad veram rectaque methodo inſtitutam alicuius ſcientiae philoſophicae hiſtoriam, non id tantum requiri, quod ab haud paucis non perfunctorie factum eſt, vt literaria eius hiſtoria exponatur, ſed ipſa quoque ſyſtemata varia, eorumque diſcrimina mutationes cauſſasque eſſe adducendas. Qua quidem ratione neminem hactenus opus hoc abſoluiſſe, merito dolemus, viroſque eruditos cohortamur, vt hoc ſaxum voluere, et philoſophiae magis, quam philoſophorum hiſtoriam ſpecialem condere incipiant, ex qua magnam philoſophiae redundaturam eſſe vtilitatem nemo non rerum gnarus intelligit. Non tamen contemnenda eorum laudabilis induſtria eſt, qui hiſtoriam diſciplinarum philoſophicarum ſpecialem enarrare contenderunt. Quamuis enim plerique literariam magis quam philoſophicam notitiam dederint, haud raro tamen, licet non ſatis plene, ea quoque tetigerunt, quae ad ipſa dogmata pertinent. Adeundi itaque atque conſulendi de rationali philoſophia PETRVS RAMVS [a], BARTHOLOMAEVS KECKERMANNVS [b], G. I. VOSSIVS [c], PETRVS GASSENDVS [d], REN. RAPINVS [e], CHRISTIANVS THOMASIVS [f], I. G. PASCHIVS [g], IACOBVS FRIDERICVS REIMMANNVS [h], IOANNES FRANCISCVS BVDDEVS [i], IOANNES IACOBVS SYRBIVS [k], SAMVEL CHRIST. HOLLMANNVS [l], et qui facile omnes accuratione et dogmatum explicatione vicit Ven. IOANNES GEORGIVS WALCHIVS [m], theologus hodie Ienenſis multis de eccleſia orbeque literario meritis inclytus. Metaphyſicae hiſtoriam nemo profundius denudauit, et enucleatius, quod ad veteres attinet, ſuo tempore tradidit quam IACOBVS THOMASIVS [n], dignus qui conſulatur; quem ſuo modulo atque pede ſecuti ſunt BVDDEVS [o], REIMMANNVS [p], IVN-

a) In Scholis dialecticis.
b) In Praecognitis Logicae.
c) De Nat. et conſt. Logicae.
d) De Origine et varietate Logicae Tom. I. opp.
e) Reflexions ſur la logique.
f) In Philoſophia aulica.
g) De Inuentis nou-antiquis.
h) In Calendario critico-hiſtorico logicae, et quod ad Germanos attinet, in Hiſt. Lit. Germ.
i) In Praefat. ad verſion. Latinam Artis cogitat.
k) In Hiſtor. Logicae Inſtit. philoſ. rat. eclect. praemiſſa.
l) In prooem. Logices T. I. Inſtitution. phil.
m) In Hiſtoria Logicae, quae extat Parerg. Acad. pag. 454. ſeqq.
n) Adiecit eam Erotematibus metaphyſicis.
o) Annot. ad Part. IV. Philoſoph. inſtrumt. pag. 451.
p) Hiſt. Lit. German. Vol. II. p. 159. III. p. 117. IV. p. 2. 115. ſeqq.

IVNCKERVS [q], et qui reliquos facile vicit HOLLMANNVS [r]. Physicae historiam diu neglectam fuisse, fere intolerabile et vehementer dolendum videtur, quamuis perperam CHRISTIANO IVNCKERO [s] prima eius conamina tribuere Cel. STOLLIVM [t] putemus. Nam non modo ante Iunckerum incomparabilis Buddeus breues historiae naturalis disciplinae lineas *Institutionibus doctrinae naturalis* praefixit, quibus elucidandis vltimam paulo ante mortem manum admouit, sed imprimis diligentissimus GASSENDVS amplissimis, quos de physica [u] scripsit commentariis historiam plerorumque dogmatum curate attigit, acutissimus HAMELIVS [x] autem veterum et recentiorum hypotheses physicas inter se comparauit, vt de vtriusque partis mente sententiam suam aperiret. Tentauit quoque nonnulla, doctrinam magis, quam libros respicientia diligentissimorum virorum MORHOFII [y], et PASCHII [z] eruditio. Quibus merito addi possunt Ephemeridum praestantissimarum, quas Parisienses atque Lipsienses eruditi condunt, itemque memoriarum ad societates eruditas spectantium auctores, qui non quidem rerum naturalium historiam, ast eius tamen, quod ad recentiores obseruationes spectat, hylen quandam iucundissimam suppeditant. Qui vero de rebus naturalibus scriptores consulendi sint, ad haec arua nostra non pertinet exponere, et ex indicibus STRVVII [a], SCHEVCHZERI [b], REIMMANNI [c], STOLLII [d] aliorumque discendum est. Maxime autem huius argumenti noscendi cupido praestantissimi HOLLMANNI commendamus industriam, qui cum *Institutiones philosophiae naturalis* panderet, non modo laudabili consilio, fata eius disciplinae breui quidem at luculento et eleganti compendio enarrata praemisit, sed cum recte prudenterque statueret, esse effectuum naturalium plurimos, quos philosophice cognoscere, caussarum vero et quantitatum cognitionem non nisi historicam habere possimus, ad obseruationes magnorum virorum semper recurrit, scriptorum praestantissimorum non libros tantum, sed et obseruationes indicauit, et quid de quouis argumento physico naturae interpretes statuerint, addita ἐπικρίσει ita exposuit, vt merito naturalis scientiae studiosis hunc eruditissimi viri laborem gratulemur, et historiae physicae dogmaticae vices subire posse credamus. Quam viam quoque cum in pneumatologia et theologia naturali

q) In Lineis primis eruditionis pag. 76.

r) In prolegom Philos. primae, qui ante omnes adeundus est, cum singula perspicue solideque sit complexus.

s) loc. cit. Part. I. p. 141. seqq.

t) Histor. liter. c. 4. §. 3. p. 519.

u) Tom. I. opp.

x) In Phil. vet. et noua.

y) Polyhist. T. II.

z) loc. cit.

a) In Bibliotheca philosophica, ACKERI LOTTERI, KAHLII aliorumque curis aucta.

b) In Bibliotheca scriptorum historiae naturalis.

c) Histor. literar. German. Vol. II. pag. 160. 305. Vol. III. pag. 461. IV. pag. 462. V. pag. 763. seqq.

d) l. c. Lib. II. cap. 3.

turali inierit, ad eum recurrendum eſt, huius enim ſcientiae hiſtoria valde hactenus neglecta eſt, et pauciſſima ſunt, quae IVNCKERVS [e] et BVDDEVS [f] tetigerunt, literariam vero eius ſcientiae hiſtoriam tantum ſuppeditarunt STOLLIVS et REIMMANNVS [g]. Addenda his eſt atheiſmi hiſtoria, quae haud contemnendam eius partem conſtituit, cuius fontes cum nos quoque vbique in hac tractatione indicauerimus, illa loca poſt induſtriam Ven. REIMMANNI [h] conſuli, ſi tanti videbuntur, poſſunt, nouos autem Cl. ZIMMERMANNI [i] labores de eo argumento dudum promiſſos adhuc expectamus. Nec lautiorem apparatum ethicae hiſtoria ſuppeditat, GVNDLINGIVS [k] enim veteres tantum et quidem ſolos barbaros, STOLLIVS [l] et REIMMANNVS [m] ſcriptores, PASCHIVS [n], methodum tradidit, fata ethices nemo hactenus ex inſtituto enarrauit. Qua in re feliciora ſidera vidit iuris naturalis hiſtoria, forte, quod recentiori tantum aetate ſub peculiaris ſcientiae habitu exculta, tantum laboris, ſtudium atque moleſtam operam, quam reliquae partes non poſtularet. Plurimum enim hac in re nos debere, BVDDEI [o], LVDOVICI [p], et imprimis CHR. THOMASII [q] diligentiae, nemo ignorat rerum literariarum noſtri aeui non plane ignarus. De politica autem et viuendi imperandiue ſcientia praeter eos, qui ſcriptores enarrarunt [r], nemo fere nobis occurrit, qui operam rectam et ſufficientem in eo argumenti genere poſuerit. Ab horum autem omnium induſtria manum quidem non cohibebimus, ſi inſeruire tractationi noſtrae poterunt: aſt aliam tamen viam ſequemur. Cum enim veteris mediique aeui hiſtoriam in antecedentibus iam, quantum inſtituto noſtro ſufficere putauimus, complexi ſimus, in ſequentibus ea tantum tangemus, quae ſingulis diſciplinis philoſophicis, a reſuſcitatione literarum noua, ſingularia, momentoque non carentia, et ad nullam ſectae ſpeciem referenda contigerunt, et quibus eclectica philoſophia adiuta eſt. Verum hic quoque modo et limitibus opus eſt, ne in infinitum liber excreſcat: dabimus ergo potiora tantum et memoria digniſſima, qua licet breuitate, et qui plura noſſe cupiunt, ad abundantiſſimos fontes dimittemus.

e) loc. cit.

f) loc. cit.

g) locis citatis.

h) In Hiſtoria atheiſmi, quae tamen literaria magis eſt, quam philoſophica.

i) Dudum is meditatus eſt Hiſtoriam atheiſmi et apologiam virorum doctorum atheiſmi accuſatorum, cuius ſpecimen in diſſertat. de Atheiſmo Platonis, itemque de impietate Euemeri et Diagorae Melii etc. extare in Amoenit. literariis Cel. SCHELHORNII T. VIII. et in Muſeo Bremenſi Vol. I. voluit.

k) In Hiſtoria philoſophiae moralis.

l) loc. cit. P. III. tot.

m) loc. cit.

n) In tr. de variis modis tradendi moralia, cui annexa eſt Introductio in rem literariam moralem veterum.

o) Praemiſit is Selectis I. N. et G. hiſtoriam iuris naturalis.

p) Etiam huic viro docto hiſtoriam I. N. debemus.

q) Eius Hiſtoriam paulo pleniorem I. N. ſupra iam in eius vita tetigimus.

r) Scriptores huc pertinentes nominat STOLLIVS loc. cit. cap. 5. §. 4. pag. 693. Inter quos facile eminent NAVDAEI, CONRINGII, BOSII, ARNDII ſcripta.

Emendatio logicae tentata.

§. II. Mature poſt renatas literas vidiſſe viros eruditos naeuos logicae Peripateticae, eisque medelam afferre tentauiſſe, ex praecedentis libri tractatione conſtat. Eo enim loco planum fecimus, quid Laurentius Valla et Rud. Agricola Sec. XV. hoc nomine ſuſceperint, et quo pacto philoſophiam rationalem emendare ſint aggreſſi: ea itaque heic repetere nihil attinet. Exorta vero clariori luce ſeculo XVI, multa reprehendiſſe viros doctos, multa noua fuiſſe molitos in hoc philoſophandi genere, parum autem vel plane nihil profeciſſe, vel ſolius Nizolii atque Ludouici Viuis exemplis ſuo loco adductis poteſt demonſtrari. Et profecto, quae hoc ſeculo magni quoque viri in logica philoſophiae parte ſuſceperunt, vltra repurgationem logicae ſcholaſticae, quam ad puriores Ariſtotelis fontes reuocarunt, plane nihil, quod momentum nouitatis et emendationis habeat, attulerunt. Vnus Petrus Ramus, quod tum multi muſſitarunt, aperte eloqui, et quod alii in votis tantum habuerunt, in rem perducere, nouamque dialecticam introducere auſus eſt. Quae cum magnorum motuum cauſſa per integrum fere ſeculum fuerit, hiſtoria Ramea iam paulo curatius nobis enarranda eſt, quam ſtrictim, vt inſtitutum poſtulat, dabimus.

Vitae Petri Rami ſcriptores.

§. III. Ignotum eſſe nequit nomen PETRI RAMI illis, qui hiſtoriam eruditionis vel a limine ſalutarunt. Fuerunt enim plurimi, qui res eius et tum vitae tum philoſophiae hiſtoriam tetigerunt. Et ex inſtituto quidem vitam Rami omnium optime enarrauit, qui ex diſciplina eius prodiit THOMAS FREIGIVS [s], tum PETRVS NANCELIVS [t] et THEOPHILVS BANOSIVS [u]. Multa, quae ad res Petri Rami illuſtrandas faciunt, attulere SAMMARTHANI [x] fratres, quos exſcripſit PAVLVS FREHERVS [y] tum BOISSARDVS [z] ſimilesque ſcriptores hiſtoriae literariae alii, in vulgus noti. Recentiſſima aetate in iis explicandis illuſtrandisque laudabilis verſata eſt induſtria TEISSIERII [a] PETRI BAYLII [b], CHR. BREITHAVPTII [c] et C. F. LENZII [d]. Tacemus GASSENDVM [e], REIMMANNVM [f], WALCHIVM [g] aliosque ſcriptores hiſtoriae logicae. Nos conſultis, quos nominauimus, fontibus ita ad obſeruationes laudatorum virorum attendemus, vt quod lucem hiſtoriae celeberrimi philoſophi accendere queat, neglexiſſe nos mimine videamur.

§. IV. Edi-

s) Addita eſt AVDOMARI TALAEI Orationibus Marpurgi 1599. 1608. editis.

t) Paris 1603. 8. II. Volum.

u) Francof. 1579.

x) Elog. Gallor. Lib. II. elog. 21.

y) In Theatro p. 1467.

z) Vit. illuſtr. ſcript. T. II. p. 36.

a) Elog. des hommes ſauans T. II. p. 397. ſqq.

b) Dict. T. IV. art. Ramus p. 25. ſeqq.

c) Diſſ. de Tribus Logicae reſtauratoribus Ramo, Verulamio atque Carteſio Ien. 1712.

d) Diſſ. de Hiſtoria Rami Vitcb. 1713.

e) De Orig. Log. c. IX. T. I. Opp. p. 59.

f) Hiſt. lit. Germ. Vol. III. p. 192.

g) l. c. L. II. c. 1. §. 3. p. 609. ſqq.

§. IV. Editus eſt in lucem PETRVS RAMVS (de la Ramée) in Veromanduorum agro Cuthi, parentibus antiqua quidem et nobili proſapia ortis, ſed belli calamitatibus ad infimam ſortem redactis. Teſte enim BANOSIO [h], qui id ipſi Ramo debet, auus eius in Eburonum gente familia imprimis illuſtri fuit, ſed patria a Carolo Bugurdionum duce capta et incenſa in Veromanduorum agrum profugus ob paupertatem cauponariam artem exercuit. Ipſe quoque ſe relictis vix cunis peſte correptum aegre mortem euaſiſſe narrat. De adoleſcentia eius atque educatione diſcrepant ſcriptores: SCALIGER [i] enim ad annum vsque decimum nonum, ne quidem primas notas eum didiciſſe, ac inſeruiuiſſe domino de la Broſſe, et Lutetiam deductum famulum ingenio tardo, rudi et ſtupido atque diſciplinae repugnanti fuiſſe tradit, hanc autem ſtupiditatem diſcendi viciſſe deſiderium. Aliter autem BANOSIVS [k], qui narrat: „Anno aetatis ſuae circiter „octauo ſponte Lutetiam veniſſe, et inde bis abductum violentia tem„poris, bis eodem tamen, quamlibet reflantibus ventis reuerſum et „ardenti diſcendi ſtudio incenſum ab Honorato Carpentario auunculo „victum per aliquot menſes perexiguum accepiſſe, vt artes addiſceret; „deinde neceſſitate coactum multos annos duram ſeruitutem in colle„gio Nauarrae ſeruiuiſſe; ſed cum interdiu dominis ſuis fidelem ope„ram praeſtitiſſet, nocte oleo et lucerna in ſtudia incubuiſſe.“ Quam narrationem ipſa Rami verba a FREIGIO [l] adducta confirmant, quibus de fortunae pertinacia, quam Lutetiae ſe expertum eſſe ait, cum ad capeſſendas artes ingenuas illuc veniſſet, conqueritur: id quod tamen ſibi non puero, ſed iuueni accidiſſe tradit. Traductus autem ad hunc bonarum literarum mercatum, cum ineffabili diſcendi deſiderio flagraret, et ipſe indeſinenter literis operam dare coepit, et lectiones publicas attente audiuit. Et fuerunt quidem, qui Ramum ſine praeceptore propria diligentiae felicitate ad id doctrinae culmen euaſiſſe contendunt, quo poſtea eminuit. Certe ad MORHOFIVM [m], NAVDAEVM [n] et EDMVNDVM RICHERIVM [o] prouocat, qui αὐτοδίδακτον Ramum ipſe quoque dixerat TEISSIERIVS [p], ideo notatus a P. BAYLE [q]. Aſt ſi accurato vocis rigore id ſumas, falſum eſt. Ipſe enim RAMVS [r], tres annos ſexque menſes in philoſophia Ariſtotelis ex academiae legibus ſe poſuiſſe operam ait, et alio loco [s], id repetit, faſſus illud tempus ſeſe logici Organi libris cognoſcendis, diſputandis, meditandis traduxiſſe. Quod ſi vero

Vita Rami.

Zzz 3

h) l. c. ex Oratione Rami profeſſionis regiae initio habita.
i) Scaligerana ſecunda p. m. 127.
k) loc. cit.
l) l. c. conf. BAYLE not. B.
m) Polyhiſt. T. I. L. I. c. 1. p. 6.
n) De Studio liberal. c. 5. p. m. 89.
o) In Obſtetrice animorum c. II. p. 20.
p) l. c. p. 399.
q) l. c. not. N.
r) Schol. dial. L. V. fin.
s) Animadu. Ariſt. L. IV. p. m. 136.

ſi vero id velint viri docti, quod eos voluiſſe ſuſpicamur, nouam eum dialecticam non a praeceptoribus hauſiſſe, ſed ſuo ingenio debuiſſe, nihil dicunt, quod non ipſius Rami aſſertis conſonet, licet fuerint, qui in eo quoque argumento alieno illum vitulo arauiſſe contendant. Non vero ſolam philoſophiam Ariſtotelico-Scholaſticam didicit, ſed et artes mathematicas; in quibus Ioannem Penam, quem in philoſophia diſcipulum nactus eſt, praeceptorem habuiſſe, etſi is iuuenis adhuc eſſet, contra cenſuram Baylii demonſtrauit TEISSIERIVS [t]. Licet enim tunc admodum iuuenis vigeret, erat tamen teſtibus SAMMARTHANIS [u] ſupra aetatem eruditus, hisque potiſſimum artibus egregie verſatus, adeo, vt, narrante ipſo Ramo [z], quamuis valde iuuenis eſſet, cathedram mathematicam poſt ſeueriſſimum examen, commendante Ramo tandem obtinuerit. Nec alio teſtimonio opus eſt, quam ipſius Rami [a], a TEISSIERIO [b] producto, qui e doctis Latine et Graece eruditis Ioannem Penam ſibi imprimis mathematici ſtudii adiutorem fuiſſe affirmat. Obiit autem Pena XXVI tantum annos natus, vnde iuuenem eum Ramo in his artibus praeceptorem obtigiſſe manifeſtum eſt [c]. His vero ſtudiis cum pertinax accederet contentio et diligentia inexpugnabilis, iura magiſtri philoſophiae obtinere Ramus potuit. Id hoc pacto factum eſſe narrat FREIGIVS [d]: *Lutetiae magiſterii titulum ſuſcepturum pro more et conſuetudine ſcholarum liberam diſputandi copiam examinatoribus facere coactum fuiſſe. Problema igitur ſumſiſſe: quaecunque ab Ariſtotele dicta eſſent, commentitia eſſe: Attonitos nouitate et inſolentia magiſtros noſtros cum auctoritatem Ariſtotelis ſibi ereptam viderent, irrito conatu per diem integrum magiſtrandum* (vti barbare vocant) *oppugnauiſſe.* Qui recte quoque obſeruat, Ramum ex hoc fortuito ſucceſſu anſam deinceps ſerio ac libere in Ariſtotelem animaduertendi et inquirendi arripuiſſe. Ex qua obſeruatione patet, ingentes, quos iuuenilis ardor Ramo ſubdidit ſpiritus ad parandam ſibi gloriae viam prima Ariſtotelis oppugnandi conamina in eo accendiſſe. Accinxit ſe autem potiſſimum ad examinandum euertendumque Organum Ariſtotelicum, cuius occaſionem ipſi ſuppeditaſſe lectionem veterum ſcriptorum Graecorum atque Latinorum infra probabimus. Valde enim perhorreſcebat vir amoeni atque elegantiſſimi ingenii barbariem ſui temporis; cumque nocturna diurnaque manu exemplaria veterum verſaret, et haud paruam ſibi dicendi ſcribendique copiam comparauiſſet, adeo vt annos triginta natus melius Latine ſcriberet,

t) l. c. Vol. I. p. 305. qui conſulendus.

u) In Elog.

z) Praef. Oper. mathem.

a) Act. prima pro regia profeſſ. mathem. p. 552.

b) l. c. p. 306.

c) Conf. VOSSIVS de Scient. math. p. 355.

d) p. 9. 10.

beret, quam ſenio proximus [e], ratus addiſci eloquentiam dicendique artem ſine dialectica non poſſe, parum autem huic vſui aptam eſſe logicam Ariſtotelicam, ad emendandam differendi et cogitandi artem, quam more veterum dialecticam appellabat, vim animi omnem conuertit, vt haberent, qui bonis literis operam nauant inſtrumentum, quo ad interpretationem et imitationem veterum auctorum ex quouis genere optimorum poſſent peruenire [f], vt ex dicendis conſtabit. Ita vero hunc ſcopum ſe attingere poſſe ſperabat, ſi oſtenderet primo, ineptam eſſe ad veritatem inquirendam ediſſerendamque logicam Peripateticam, et inutilia plurima, haud pauca falſa, quaedam vera quidem at manca, et ad vſus minime traducta continere, adeoque reformatione opus eſſe: ſicque remotis obſtaculis nouam deinde dialecticam introduceret, quae dicendi cogitandique atque differendi artem omnem ſecundum veterum mentem luculentis regulis explicaret. Vtrique ſcopo obtinendo cum ſe parauiſſet, prodiere eius cura [g], licet nondum trigeſimum aetatis annum attigiſſet, *Inſtitutiones dialecticae*, et *Animaduerſiones Ariſtotelicae*, quorum librorum hic logicam elenchticam, ille theticam comprehendit, multoties recuſus vterque [h]. Et in hoc quidem acerrimam cenſuram in logicam Ariſtotelicam exercuit, quidque in ea deſiderandum ſit, magna libertate expoſuit, in illo nouam dialecticae artem inſtruxit. Non enim contentus oſtendiſſe, qua ratione virtutem differendi, ad quam omnem dialecticae artem reuocabat, natura, doctrina, exercitatione aſſequi liceat, et de veritate quoque, de qua diſceptandum, praecepiſſe, de contrariis quoque dialecticorum opinionibus ſibi dicendum eſſe ſtatuit, demonſtrareque aggreſſus eſt, *Dialecticam ab Ariſtotele et Ariſtoteleis non legitime inſtitui, cum quod multa dialecticae artis non neceſſaria praecepta libris Ariſtotelis logicis conturbentur, tum quod multa neceſſaria praetermittantur*, vt infra paulo plenius exponemus. Fecit id Ramus et animo magno, et dicendi copia ſupra modum eleganti atque valente, et libertate, quam aetas illa ferre poſſet, maiori. Et inſtitutiones quidem dialecticae, quamuis θετικῶς ſcriptae eſſent, ſatis Peripateticos iam commouerant, cum in omnia alia Ramus abiret, et viam a Stagirita patefactam non ſine contemtu quodam deſereret. Aſt longe vehementius eorum animos vulnerabant *Animaduerſiones Ariſtotelicae*, quas calamo non modo

e) Scaligerana prima p. 127.

f) Conf. Praef. Inſtitut. dialect.

g) Paris 1543. 8.

h) Paris 1548. qua editione perquam nitida nos vtimur, conf. Reimmann. Hiſt. lit. Germ. Vol. III. p. 193. Morhof. Polyhiſt. T. II. p. 66. Strvvivs Bibl. phil. c. II. §. 14. Stollivs Hiſt. liter. P. II. c. 2. §. 20. ſeq. p. 436. ſeqq.

modo liberrimo, sed interdum quoque ex indignatione paulo intemperantiore scripserat, et in quibus iuuenilis ardor se subinde prodiderat. Nihil enim in omni fere Aristotelis Organo est, quod non reprehendat, et in quo Aristotelicos cum magistro non pueriliter lapsos esse censeat. Cuius vt exemplum lector habeat, en in *Peroratione vniuersae animaduersionis, totam Aristotelis orationem difficilem rebus, obscuram verbis, toto genere compositionis insulsam atque odiosam* vocat, *Commenta Aristotelis labyrintho comparat et Minotauro* ait *simillima, ob anfractus et Maeandros, quibus inuoluitur, maxime autem commentorum, nugarum, somniorum, ineptiarum, mendaciorum, sophismatum, deliramentorum infinitis labyrinthis coagmentatum chaos se commonstrare ac patefacere* gloriatur, *et se non dialecticae artis confusionem in Aristotele duntaxat reprehendere, non tantum salebras arguere, non solum noctes atras accusare, quae in chao fuerant,* ait, *sed, quod Aristotelicum logicae confusionis chaos maius est; cum chao quidem naturali principia rerum licet nondum distincta, inessent integra, in Aristotelico chao vero et permulta e necessariis principiis desint, et multo plura e nugatoriis et sophisticis redundent, multa quae tribus versiculis commodissime poterant concludi, centenis vanarum argutiarum spinis et mendaciis vsquequaque dissipentur.* Ex quibus facile hariolabitur lector, non potuisse non Peripateticorum animos, professorumque philosophiae, qui in Organo Aristotelis consenuerant, et quorum phrontisteria hisce mysteriis per totum annum personabant, altissime sauciari instigarique, vt ferocem professorem iuuenem, venerandis Stagiritae canis male dicentem, et leges academiae magno contemtu et fastu conculcantem reprimerent, et honorem professionis suae assertum irent, cogerentque aduersarium impune in famam Peripateticae sapientiae grassantem, pedem referre. Et hinc illae lachrymae, quas iam porro delineabimus, cum vehementer crabrones Ramus irritauisset, minori suae tranquillitatis periculo, et maiori veritatis emolumento in detegendis Aristotelicae logicae naeuis vitiisque versaturus, si nimiam animi vim cohibere, si parcius ista viris obiicere, si sine pompa sine inuidia sapere, maluisset. Ast cum alia omnia Ramo placuissent, et is tempori inseruire prudenter negligeret, maxima inde tempestas ei coorta est, quae tantum non omnem eius fortunam euertit, et inuidiam, maleuolentiam, contumelias, terrores, minas [i], et tela acutissima Aristotelicorum ei concitauit, vt ex sequenti narratione patescet.

§. V.

i) Praef. Animad. Aristot. edit. 1548.

§. V. Vix comparuerant libri dialectici Rami, cum ex his fauillis magnum fibi incendium metuentes profeffores Peripatetici, ad id extinguendum omnem academiam conuocarent. Prodiit autem delectus ad ineundam cum Ramo pugnam Antonius Goueanus [k], quem et artis dialecticae peritia et eloquentiae laude cum Ramo paribus viribus pugnam inire poffe cenfebant. Et primo quidem libellis aliquot contra Ramum pugnatum eft, plerisque academiae magiftris Goueani partes fequentibus, a quibus multis altercationibus priuatis ftudiis potius, quam publico bono incenfis res acta eft. Quod cum euentum, quem exoptabant, non haberet, ad vim confugerunt Rami aduerfarii, et quod AVDOMARVS TALAEVS [l] narrat, „Ramum repente non ad humanam aliquam et li„teris vfitatam difputationem ab Academia vocari curarunt, fed ad prae„torii tribunalis capitalem contentionem per certos homines academiae „nomine rapuerunt, nouique et ante hunc diem inauditi criminis accufa„runt, quod Ariftoteli repugnando theologiam et artes eneruaret. Hinc „Ariftoteleorum clamoribus agitatus ad fummum Parifienfis curiae confi„lium traductus eft: deinde cum legitimo iudicii more res agi, atque „apertius iniquiffimae fraudis inuidia percipi videretur, nouis artibus a fe„natu Parifienfi ad regiam cognitionem disiectus eft: qua conftitutis quin„que iudicibus, binis ex vtraque parte, quinto regia denominatione de„fignato cauffam de fingulis animaduerfionum capitibus dicere iuffus eft. Haec Talaeus, cuius narrationi eo magis fidem dandam effe recte monet P. BAYLE, quia haec fcripfit Talaeus in dedicatione ad Cardinalem Lotharingiae, cuius patrocinio furori et perfecutioni Ariftoteleorum Ramus poftea ereptus eft. Prolixius rem explicat, et circumftantias quasdam addit, vitae Petri Caftellani fcriptor PETRVS GALLANDIVS [m] his verbis: „Cum in hac fchola ante annos octo fophifta famofus Mufis iratis „natus, gloriae popularis fiti inexplebili praeceps, Ariftotele, Cicerone, „et Quintiliano petulanter et ignoranter vexatis nullum finem in quemuis „auctorem claffîcum debacchandi facturus videretur, priusquam praefen„tem literarum ftatum labefactaffet, atque ad fuam libidinem peruertiffet, „permulti doctrina ac virtute confpicui homines audaciam tam prodigio„fam

Motus Parifienfes ob oppugnatam a Ramo logicam Ariftotelicam.

k) Erat Goueanus natione Lufitanus, puer autem ad patruelem Andream Goueanum in Galliam traductus eft, vbi in humaniori literatura inftitutus ita profecit, vt dicendi Latine fingendique facultatem fupra modum affequeretur. Sed et logicam Ariftotelicam ita perdicerat, vt, iuuenis quidem, cum Ramo congredi, eique Refponfionem ad P. Rami calumnias pro Ariftotele opponere, mox difputationem coram inire auderet. Ab Aemilio Perreto ad iurisprudentiam amplectendam ductus ita hanc fcientiam tenuit, vt eam magno plaufu apud Tolofanos, Cadurcos, Valentianos et Gratianopolitanos docere poffet, habereturque a Iacobo Cuiacio interpres iuris, inter optimos numerandus. Bellis ciuilibus ex Gallia abire coactus ad Philibertum Sabaudiae ducem conceffit, eique a confiliis fecretioribus fuit, obiitque Taurini ex nimio pepomelonum vfu, vid. THVAN. ad A. 1565. TEISSIER. ad h. l. T. II. p. 420. GRAVINA Hiftor. iuris ciu. c. 172. p. 254. feqq. Extollunt peritiam eius dialecticam Scaligerana p. 174. impietatis eum Caluinum accufaffe ait TEISSIER. p. 224. conf. BOECLER. Scr. hift. fec. XVI. p. 622. aliique.

l) In Dedic. academiae ad Carolum Guifiae ducem Cardin. Lotharingum, ad quam narrationem prouocat RAMVS in Dedic. edit. recent. Animaduerf. Eam repetit LAVNOIVS de Fort. Arift. c. XIV. p. 253. feqq.

m) In Vita P. Caftellani n. 45. p. 75. feq.

„ſam indigniſſime tulerunt. Cumque de eo apud regem ita conqueſti eſ„ſent, vt ille pro ſua perpetua in literas et literarum profeſſores beneuo„lentia hunc indignabundus ad remum damnatum triremibus addicere ſta„tueret, regis animum faceti leporis ſuauitate emollitum ad ſententiam „mitiorem Caſtellanus traduxit. Sophiſtam nugantem et inepte philoſo„phantem ab humaniſſimo rege nullo capitali ſupplicio puniendum eſſe; „verum cum doctis hominibus coram grauibus diſceptatoribus in diſputa„tionis certamen commiſſum, argumentis conuincendum, et ratione ali„qua leuiore ad ſanitatem reducendum. Quorum ſententia cum illum rex „inſcitiae, impudentiae et temeritatis damnatum ſilentiique poena multa„tum vidiſſet, facile acquieuit, neque acerbius quicquam in eum ſtatuit. Quam narrationem mendacii coarguit P. BAYLE, cum et Talaei verbis repugnet, et ab inimico Rami grauiſſimo profecta ſit. Nobis autem non ex toto conficta videtur, quamuis facile concedamus, regem optimum et literatiſſimum, et quod ex hac ipſa vita Caſtellani conſtat, ob ariſtocratiam commendatam Ariſtoteli non valde fauentem ſententiam hanc improbam et duram ob diſputationes logicas non tuliſſe. Nam ipſe Talaeus addit: *Haec omnia regis, licet omnium regum et humaniſſimi et literarum amantiſſimi tamen per falſas et improbiſſime confictas calumnias inducti auctoritate confirmantur.* Vnde quae Gallandius refert, de conſiliis inimicorum Rami intelligenda eſſe putamus, qui percupiuiſſent eum ad remos magis quam in cathedra ſedentem videre. Quae cum regi eſſent patefacta, obſtitiſſe Caſtellanum inhumanis cogitationibus, et velitationem literariam inſtituendam regi ſuaſiſſe. Id quod ipſe regiae literae, „MDXLIII, VI. id. Mart. ſcriptae confirmant, quibus innuitur, regem „delatis ad aures ſuas turbis, quibus commoueretur Academia Pariſienſis, „ob libros P. Rami, inſtitutam eapropter litem in curia regni ad ſe reuo„caſſe, ideoque decreuiſſe, vt qui oppugnaturum ſe libros Rami obtuliſſet, „Antonius Goueanus, et qui accuſaretur, Petrus Ramus, duos ſinguli vi„ros doctos et inſignes eligerent, qui et Graecae atque Latinae linguae, et „philoſophiae ſatis eſſent periti, quibus ipſe rex quintum adderet. Ele„giſſe autem Goueanum Petrum Daneſium, et Franciſcum Vicomerca„tum, Ramum autem Iacobum Quintinum, et Ioannem Bellemontanum, „ipſum regem addidiſſe arbitrum Ioannem Salignacum." Ex his enim regiarum literarum verbis conſtat, regem audire magis vtramque partem, quam inauditum condemnare Ramum maluiſſe. Recepit mandatum regis debito Ramus obſequio et diſputationis pelago ſe commiſit, quamuis de quinque iudicibus tres infenſiſſimos ipſe haberet. Addit Talaeus: „Scri„bam vnum adfuiſſe, qui rationes Rami, et iudicum ſententias exciperet, „defenſionis ſuae teſtem Ramum impetrare neminem potuiſſe. Biduo „magna contentione de dialecticae artis definitione et partitione, quae in „logici organi libris nullae eſſent, concertatum eſt. Tres Ariſtoteleos „iudices primo die contra omnes bene deſcriptas artis leges iudicaſſe, ad

„dia-

„dialecticae artis perfectionem definitione nil opus esse. Ioannem Quin-„tinum Heduum, Ioannem Bomontium Parisiensem, qui duo iudices „fuerint a Ramo delecti, pro singulari sua eruditione et doctrina censuisse, „omnem disputationem, qua via et ratione procederet, definitione pro-„ficisci debere, idque per scriptum obsignauisse. Postridie tres iudices „Aristoteleos vehementer conturbatos de partitione fuisse assensos, diale-„cticae legitimas esse partes inuentionem et iudicium, atque hac de re „sententias suas perscripsisse. Verum cum Ramus vrgeret Aristoteleos, „igitur a se merito reprehendi; quod propria partitione praetermissa totam „dialecticam mille tenebris obruerent, tribus iudicibus ampliari caussam „placuisse, et in alium diem reiici, quia ista via Aristotelei superiores esse „non possent. Et hunc audiendi Rami finem fuisse, deinceps enim Ari-„stoteleos iudices aestuare, rixari inter se et iurgare quod se per impruden-„tiam demersissent, vnde incolumes emergere non possent. Itaque ne „non damnaretur Ramus, nouum consilium iniisse, vt ab initio tota dispu-„tatio retexatur, et adhuc iniudicata induceretur, proque nihilo habere-„tur. Id vero Ramum se facturum pernegauisse, coepisseque liberius con-„queri, his se iudicibus esse traditum, quibus satis non esset eius senten-„tiam tam coeca cupiditate oppugnare, nisi ipsi quoque suam, dictam „praesertim et obsignatam, nullo inconstantiae pudore rescinderent. „Quare tum Ramum a tribus illis accusatoriis iudicibus, cum eos neque „sua conquestione, neque reliquorum iudicum admonitione de tanta vio-„lentia deduceret, appellauisse. Postremum igitur illud fuisse, vt tribus „Aristoteleis iudicibus infinita potestate, sine auxilio, sine prouocatione „iudicium de Aristoteleis animaduersionibus permitteretur. Huic tantae „potestati, maiori etiam cupiditati Quintinum et Bomontium concessisse, „perscripta tamen ante de vniuersa disputatione sententia, testatos, sibi „placere, vti in philosophia, sicut antea semper fuisset, liberum esset, in „omnem partem disputare, ex eo autem consessu se discedere, quia se „non socios consiliis, sed iniuriae, quae Ramo fieret testes intelligerent. „Idemque Ramum ipsum non sine stomacho, cum a tribus illis contume-„liose illuderetur, fecisse, et se tempora sperare, dixisse, quibus tales „iudices de suo facto nequaquam parem voluptatem essent percepturi: Ita „vi victam, vel certe hominum quorumcunque opinione ad tempus op-„pressam caussam esse condemnatis triumuirali sententia animaduersioni-„bus et institutionibus dialecticis."

Nihil est in hac tota narratione, quod non verisimilitudinis legibus faciat satis; nam et testis conditio talis est, vt rem omnem scire potuerit, et mentiri voluisse, in re in vulgus nota, et in dedicatione ad Carolum Lotharingum Cardinalem, remotis iam inuidiae obstaculis, minime est probabile, vnde fidem quoque ei dederunt LAVNOIVS et BAYLIVS [n]. Aliter tamen rem enarrat edictum regium, cuius fides debebat esse pu-

 blica.

n) Locis citatis.

blica. In illo traditur: „In congreſſu diſputantium ad infringendam „cauſſam Ramum a cenſoribus appellauiſſe, quod cum ad regem eſſet delatum, praetori vrbis Pariſienſis eum in mandatis dediſſe, vt Ramum at„que Goueanum ad perficiendam diſputationis telam cogeret. Reſumta illa „apparuiſſe, quod librorum ſuorum defenſionem abſoluere Ramus nequi„ret, adeoque abrupta diſputatione ſubmiſiſſe ſe cenſorum iudicio, qui „cum abſoluere cauſſam conſtituiſſent, Bellemontanum et Quintinum „negotio toti ſe ſubtraxiſſe. Data autem Ramo poteſtate alios ex ſua par„te eligendi, ſententiam tamen trium reliquorum ſe ſuſcepturum fuiſſe „profeſſum; hosque conſideratis omnibus, decreuiſſe, eſſe Ramum te„merarium, arrogantem, et impudentem, quod artem logicam conde„mnauerit, quae recepta ab omnibus gentibus ab illo ignoraretur, id „quod in animaduerſionibus Ariſtotelicis ſatis prodiderit, ſcopum animi „malum ſimul declarando, culpatis iis, quae bona et vera ſunt, imputa„tis quibusdam Ariſtoteli, de quibus nunquam cogitaſſet, cumulatisque „mendaciis et calumniis.“ Quae ſi vera ſunt, et peſſima cauſſa fuit Rami, et inepte atque imprudenter eam egit. Aſt fuiſſe relationes hoſtium Rami, quas ad aulam detulerunt, et ex quibus regis mandatum eſt conflatum, falſas et commentitias, ex circumſtantiis narratis abunde liquet. Quis enim credet, Ramum poteſtate facta arbitros non ſuſpectos, cum a prioribus deſereretur, eligendi maluiſſe aduerſariis, quos in interitum ſuum coniurauiſſe nouerat, ſe ſubmittere, et ſententiam eligere, quam internecinam ſibi fore praeuidebat? Tacemus alia, veriſimilitudinis leges migrantia, quibus luculento exemplo conſtat, fidem hiſtoricam et iuridicam magno ſaepe interuallo inter ſe diſtare. Interim veriſſimum eſt, oppreſſum aduerſariorum potentia Ramum cedere fuiſſe coactum, et grauem fuiſſe expertum iudicem, quem ante actionem contra eum ſuſceptam iam in illum indignatione armatum fuiſſe, fatentem ſupra Gallandium audiuimus. Mirum itaque non eſt, non conſultis iuſtitiae conſiliis duriſſimam contra Ramum ſententiam mandatum regis pronunciaſſe, et vtrumque librum penitus ſuppreſſiſſe atque proſcripſiſſe, poena non confiſcationis modo, ſed corporis quoque irrogata, ſi quis vulgare prohibitos libros auderet. Ipſi vero Ramo ſeuere interdictum, ne vel in lectionibus ſuis laudatos libros praelegeret, vel dialecticas atque philoſophicas ſcholas habere vllo modo, rege non permittente, auderet. Intelligi autem nullo negotio poteſt, quanto gaudio Rami aduerſarios haec victoria affecerit; id quod graphice delineat TALAEVS, porro narrans: „Auctori animaduerſionum et in„ſtitutionum toto philoſophiae regno (non vero Galliae, vt inepte ver„ba Talaei interpretatus eſt MORERIVS [o]) velut aqua et igni, graui et„iam poena addita, interdicitur, ne vnquam vel ſcribendo, vel docendo, „in vllam philoſophiae partem ingrederetur. Hoc vero non eſt dialecti„cum refellere, ſed dialecticum de ſuggeſtu deturbare: atque haec omnia „regis,

o) In Dict. hiſt. v. Ramus, quem ideo caſtigauit BAYLE l. c. not. N.

„regis, licet omnium regum et humaniſſimi et literarum amantiſſimi tamen per falſas et improbiſſime confictas calumnias inducti, auctoritate „confirmantur. Conſtricta itaque lingua, vinctis manibus cum ſic afflictus Ramus teneretur, vt Ariſtoteleia vel impune diſcerpere liceret, „Ramo contra ne mutire quidem liceret, triumphus de tam nobili victoria mirificus agitur, triſtis illa et horrenda triumuirum ſententia impreſſis et Latina et Gallica oratione libellis, non modo per huius vrbis compita, ſed per orbis terrarum loca omnia, quo expectari potuit, promulgatur. Ludi magno apparatu celebrantur, vbi ſpectantibus et plaudentibus Ariſtoteleis, omni ludibrii et conuitii genere Ramus afficitur. „Quid reliqua his indigniora commemorem, quae tametſi veriſſima „ſunt, et memoria recenti tenentur, tamen ita ſunt ab honeſtis ſtudiis „aliena, vt verear, ne iis etiam, qui interfuerint et viderint, res tamen „incredibilis non facta ſed ficta eſſe videatur. Haec Ariſtotelici iudicii „breuis et ſummaria hiſtoria eſt. Plurima enim praetereo, quae ſine certorum hominum infamia commemorari non poſſunt.“ Et hinc magni animi aduerſariis Rami ſuccreuere, inter quos tum eminebant Ioachim. Perionius [p], Iacobus Carpentarius [q] et Petrus Gallandius [r]. Quorum acerbitate factum, vt non contenti haereſeos philoſophicae eum inſimulauiſſe, eum quoque perditiſſimi ſcepticiſmi accuſarent, „eo quod literarum humanarum diuinarumque hoſtis atque inimicus de humanis diuinisque legibus addubitaret, deque iis dubitare diſcipulos ſuos doceret, „qui lubricos D. Auguſtini locos ſuis auditoribus ad effrenatam et impiam libertatem proponeret, qui quo facilius incautis animis abuteretur, „omnes logicas diſputationes tolleret [s].

 §. VI.

p) Ioachimi Perionii (cum Franciſco non confundendi) vitam et ſcripta enarrant Teissier. Elog. T. I. p. 382. Sammarthan. Elog. L. I. p. 39. Iovivs, Gaddivs, La Croix, dv Maine aliique ſcriptores hiſtoriae literariae libris notiſſimis Eſſais de literature Nou. 1702. art. 8. Erat adſcriptus S. Benedicti familiae denatus 1559. Ciceronis imitatorem haud infelicem, Ariſtotelis autem admiratorem ſuperſtitioſum facile in eo agnoſcas. Et huius quoque ſcripta nonnulla, caſtiore, quam Argyropulus fecerat, dictione exprimere conatus eſt, aſt cum Latina melius quam Graeca intelligeret et, dictionis elegantiam magis, quam proprietatem ſectaretur, officio interpretis non feciſſe ſatis recte eſt iudicatus. conf. Scalig. Sec. I. 306. Ramum orationibus inſectatus eſt, et vehementer in eum inſurrexit. Conf. Reimmann. Calendar. hiſt. crit. logicae p. 54.

q) Iacobus Carpentarius Claromontanus, philoſophiam Pariſiis docuit; doctrinae Peripateticae et Platonicae haud ignarus, vtramque autem foede corrupit, ſuppoſita Ariſtoteli theologia Aegyptiorum myſtica. Eam enim cum barbare verſam eſſe a Petro Nicolao Caſtellano videret, meliorem daturus ex Arabico ſe vertiſſe mentitus eſt, qui ne literulam quidem Arabicam noſſet et linguarum ſatis eſſet imperitus, indignante Caſaubono, Caſaubonian. p. 18. Prodiit illa verſio cum ſcholiis Carpentarii Paris 1571. 4. et acceſſit quoque editioni operum Ariſtotelis Lugdunenſi. conf. Fabricivs Bibl. Graec. Vol. II. p. 163. Sed et Alcinoi introductionem in Platonem emendatam ei deberi Tom. II. p. 165. obſeruauimus. Infenſiſſimum vero Carpentarium expertus eſt Ramus, cuius inſidiis, quod inuidia duceretur, tandem extinctum fuiſſe Ramum infra dicemus, conf. Teissier. l. c. p. 408 Cenſuram eius reprehendit, et Dialecticam Rami defendit Arnaldvs Ossatvs in expoſitione in diſputationem Iac. Carpentarii, vid. Amelot de la Hovssaye in vita Oſſati Teissier. L. I. T. IV. p. 476.

r) Edidit Petrum Gallandium Aria Arteſiae, praefectum habuit Pariſiis Collegium Boniurienſe, et canonicum eccleſia cathedralis. Obiit 1559. clarus peritia diſciplinarum quae ab humanitate nomen ſortiuntur. Comparuit is quoque in controuerſiis Ramaeis, edita oratione pro Ariſtotele et ſchola Pariſienſi contra Ramum. Multo ſale Satyrico perfricuit Rabelaesivs in Prol. L. IV. Gargantuae p. m. 210. contentionem vtriusque Petri ob has contentiones.

s) Freigivs p. 20.

Mutata fortuna Rami.

§. VI. Tulit patienter Ramus quae mutare non poterat, et tempus expectauit, quod emollire inuidiam plerumque solere, et rebus catastrophen imponere sciebat. Neque fefellit spes philosophum; serenius enim coelum reduxit annus sequens MDXLIV, quo atrox pestis Lutetiorum vrbem vastabat, et iuuenes literarum studiis dicatos dissipabat, id quod academiae Parisiensi non potuit non funestum accidere. Qui vt deferuescente mali furore ad pristinas scholas reuocarentur, inuitarenturque ad sequenda, quae deseruerant studia, Ramum non obstante regio interdicto pristino, eloquentiae tradendae muneri restituere placuit. Rediit ergo, frementibus aduersariis Ramus, et pristinam collegii Praelei cathedram occupauit. Quod cum Sorbonae doctores ferre non posse clamarent, ad nouas concertationes deuentum est. Ast sensit inimica gens, mutato tempore totam quoque scenam esse immutatam: re enim ad curiam regni delata, Ramus in eo munere confirmatus est [t]. Quae tamen venia ad solam eloquentiam docendam videtur pertinuisse, anno enim MDXLVII demum, Francisco I. rebus mortalium subducto, cum successisset Henricus II, apud quem Carolum Lotharingum Cardinalem Guisianum fuisse potentissimum, nemo rerum Gallicarum peritus ignorat, rescissa sunt, quae Franciscus I. contra Ramum statuerat. „Id quod magnis laudibus extollit Ramus [u], et se atque libros suos ipsasque disciplinas illi debere vitam, libertatem, dignitatem, et omnem futuri temporis expectationem gratus fatetur, maximeque praedicat, quod honestae „professionis, in qua multos annos versatus esset, ereptam libertatem et „praeteriti temporis fructum et solatium sibi restituerit, et interclusam „simul viam aperuerit, qua persequendis institutae vitae rationibus talentum exercere tractando, communicare docendo, amplificare quaerendo, Deo denique ipso ac proximo meditata vitae studia atque officia libere „praestare valeat.“ Vt vero afflantis fortunae aura frueretur, *Institutiones* primo *dialecticas*, tum *animaduersiones Aristotelicas* recudi fecit, easque ita perfecit, vt integro habitu comparerent [x]. Vtrumque librum cardinali inscripsit, et velut nauta tempestati ereptus tabulam suspendit. Moderate autem ista rerum suarum conuersione Ramus vsus est; nam non solum quo posset modo, nouitatis inuidiam deprecatus est, „sed declarauit quoque, iniuriarum obliuionem iurare omnesque aemulos ad ingenii „atque industriae contentionem ea lege prouocare se velle, vt si se, quod „facillimum sit, honestis studiis et vigiliis vicerint, Deo O. M. gratias „habeat, quod vel aduersarios sibi deesse noluerit, quos honeste imitari „possit.“ Ita vero hac moderatione se commendauit Ramus, vt cum cardinalis patrocinio extolleretur, anno MDLI professoris regii eloquentiae atque philosophiae axiomate augeretur, senatu regni hanc docendae eum eloquentiae philosophiae prouinciam auctoritate sua corroborante:

t) Banosivs l. c. p. 7. 8. u) In Dedic. Animadu. cui iungenda dedicatio Instit. Dialect.
x) Prodiere eleganti charactere, Paris 1548.

rante: quo pacto omnia vno ictu tela aduersariorum elisa et persecutiones contra Ramum finem nactae sunt. Ita vero ab insidiis inimicorum tutus emendare philosophiam, propagare nouam dialecticam, reformare scientias, quas sibi demandatas acceperat, perrexit. Cumque mathematicae quoque docendae spartam accepisset, noua nonnulla in ea molitus est, et Euclidem reprehendere non pertimuit [y]. Maxime autem barbaram, quae ex vernaculae vitio irrepserat, linguae Latinae pronuntiationem cum reliquis professoribus eiicere ex academia tentauit, hactenus enim (qu, vt K voce expresserant). Id quod adeo Sorbonae displicuit, vt manibus pedibusque obniterentur, de cuius rei ridiculis circumstantiis digna est, quae legatur FREIGII [z] narratio, vt constet, quanta barbaries eo tempore, quo plenus iam dies humanioribus literis illuxerat, in schola Parisiensi regnauerit, et quae bella, quae odia Ramo honestiorem Musarum faciem cupienti obiecta sint. Produnt etiam sequentia Rami fata inuidiam, quam ad tempus superum fauore vicerat, quiescere a persecutione non potuisse, et iam tum periculum illud sub cinere delituisse, quod, cum tandem in flammam erupisset, mortem Ramo miserabilem adduxit. „Teste enim FREIGIO,[a] paucis mensibus per geometriae mysteria „peruasisset, nisi cursus industriae per fatalem quandam calamitatem fuisset „abruptus. Acceptis igitur a rege literis ad regiam Fontisbellaquei biblio„thecam profectus mathematicas superiorum temporum praelectiones ab „initio plenius et vberius retractauit, et considerauit. Et paulo post: In „Germaniam nostram ipsis illis mathematum amoribus charissimam saepe „respexit, sed viis omnibus terror mortis intentus ac pauor: rumor etiam „Praelei sui indignis modis direpti tum bibliothecae, carissimis quibusque „rebus spoliatae ac depopulatae ad regiam Vincennarum propius vrbem „reuocarunt. Quin alia vis etiam grauior accidit, vt e Vincennis per „inuia itinera profugiendum esset, et subinde variis in locis delitescendum. „In fuga tamen et latebris otium lucemque reperit.“ Non addit Freigius caussas huius persecutionis, eleganter autem et verisimiliter coniicit Baylius, Ramum, qui se reformatorum, quos Hugenotos dicere barbaro vocabulo moris apud Gallos est, partibus fauentissimum ostendebat [b] in ciuili, quod anno MDCLXII exardere coepit bello, ob eam caussam ista passum fuisse, coactum cedere furori eorum, qui ob edictum, quod a Ianuario mense nomen accepit, contra Reformatos crudelia consilia fouebant,

y) Vid. VOSSIVS de Scient. Math. p. 69. qui culpat, quod alii laudant. conf. TEISSIER. l. c. p. 404. contra hos Rami reprehensiones Euclideas edidit IOANNES PROSCHIVS Apologiam pro Aristotele et Euclide, conf. STRVVIVS Bibl. Philos. c. II. §. 17.

z) FREIGIVS l. c. p. 24. BAYLE l. c. not. G.

a) p. 26.

b) Huius rei testimonium habet BANOSIVS l. c. p. 19. 20. his verbis: „Huius zelo inflamma„tus, publica concione Parisiensis scholae mona„chos grauiter admonuit, vt puriorem theolo„giam ex Euangelio, relictis sophistarum lacunis, „addiscerent. Idola gymnasii Praelei amoueri et „recondi iussit, ne conspicerentur. Missae au„tem raro intererat.“ Sed et reliqua legenda sunt, quae satis probant, multa eum fuisse detestatum, quae sacrosancta illa aetas habebat. Conf. quae habet TEISSIERIVS l. c. p. 403.

bant, et bella inteſtina ciebant. Accidiſſe enim iſtam Rami fugam illo anno, notauit BANOSIVS,[c] LANGVETVS * autem retulit, cum rector Vniuerſitatis, iſti edicto, quod regis tutelam reformatis promittebat, ſe opponeret, et libellum ideo ſupplicem reginae Catharinae academiae nomine offerret, Ramum interceſſiſſe, et edictum vulgandum petiiſſe. Rediere tamen halcyonia, pace inter Carolum IX. et partes Reformatorum inita anno MDLXIII, tunc enim ſpartam recuperans Ramus, priſtino munere fungi quiete potuit, accepto regio ſtipendio et libertate Reformatae religionis exercitiis libere fruendi. Et tunc quidem ad augendas perficiendasque artes mathematicas ſe totum conuertit, hisque ſtudiis ſe ad annum MDLXVII deuouit, quo bellum ciuile ſecundum exortum eſt. Tunc enim cum inſidiis eorum, qui Reformatos premebant, aliter ſe eripere non poſſet, Condaeum ducem ſecutus relictis Pariſiis Hugenotarum, quos vocant partibus publice nomen dedit. Otia tamen, quae paulo poſt ſubnaſcebantur, reditum ei ad cathedram conceſſerunt, libertatemque conſcientiae paulo ampliorem; ea vero cum breui tempore durarent, et tertium bellum ciuile oriretur, veniam a rege nactus peregrinationem literariam inſtituit. Vidit enim intutam ipſi et Reformatis omnibus ſedem eſſe Lutetiam, et maxima ex ciuili bello, quod magnis animorum motibus ſubinde recrudeſcebat, pericula ciuitati, et praecipue illis, qui a Romana eccleſia diffidebant imminere. Et hinc factum, vt de alia ſibi ſede diſpicere et alium locum atque munus cogitare inciperet. Et in Italiam quidem Bononiam eum honorifice inuitaſſe ſcribit „FREIGIVS [d], BANOSIVS [e] autem, nullam, ait, eſſe Chriſtia„ni orbis nationem, quae Rami ſapientiam non amauerit, et praemio lau„dando redimere ſtuduerit. Amiſſo enim Romulo Amuſaeo (is Romam ad docendum pontificis maximi nepotem Bononia erat traductus [f],) „qui „mille ducatorum ſtipendiis in celeberrima Bononienſi academia docuerat, „Angelum Papium totius academiae conſenſu illum in eius locum euoca„uiſſe: ab Andrea Dudithio imperatoris legato Cracouiam eſſe inuitatum; „Ioannem regem Pannoniae Albae Iuliae adminiſtrandae magna propoſita „mercede praeficere voluiſſe, et chirographo regis obſignauiſſe.“ Nihil tamen horum accepit Ramus, cuius cauſſa eſſe videtur, quod inter Proteſtantes tantum ſedem munusque quaereret. Tale enim apud Geneuenſes ambiiſſe, et parario Beza vti voluiſſe, repulſam autem tuliſſe, *eo quod conſtitutum eſſet Geneuenſibus, et in ipſis tradendis logicis et in caeteris explicandis diſciplinis ab Ariſtotelis ſententia ne tantillum quidem deflectere*, ex BEZAE *Epiſtolis* [g] conſtat. Veriſimile itaque eſt, eum hoc potiſſimum ſcopo Germanicarum ſcholarum inuiſendarum conſilium cepiſſe,

c) l. c. p. 28.   *) L. II. ep. 68. p. 201.

d) l. c. p. 36. 41.   e) l. c. p. 9.

f) Recte id contra Banoſium, obitum Amuſaei hoc loco allegantem obſeruauit P. BAYLE l. c. not. N.

g) Ep. 36. p. 202. conf. Ep. 34. p. 197. Conf. BAYLE l. c. not. N.

ſe, vt de certa et ſecura ſibi inter Proteſtantes ſede diſpiceret. Iniit iter hoc anno MDLXVIII, dum omnia in Gallia bello inteſtino feruebant, delatusque ad potiores Germaniae ſcholas, ob eruditionis praeſtantiam atque famam multis vbique locorum honoribus cumulatus eſt, domi autem teſtamento de facultatibus ſuis ita diſpoſuerat, vt D. librarum ſummam profeſſioni mathematicae erigendae, quam Friderico Reusnero deſtinauerat, adſcriberet [h]. Tiguri [i] et Baſileae magnis honoris teſtimoniis exceptus eſt, quam vrbem et ſcholam oratione panegyrica laudauit [k]. Heidelbergam delatus multos ad ſe vidit confluentes viros doctiſſimos et iudicio praeſtantes, qui videre eum geſtiebant, *quem velut Herculem diuinitus ſuae aetati donatum, totumque orbem artium a monſtris inutilium et peregrinarum praeceptionum liberantem, et ſuas cuique arti regiones ac fines certos attribuentem, et rectiſſimam ſingulas docendi et diſcendi viam demonſtrantem admirabantur.* Id quod ad eum tum ſcripſit CHYTRAEVS [l], cum Heidelbergae agenti Nicolaum Goniaeum, eius videndi conueniendique cauſſa illuc aduolantem, commendaret. Ipſe elector Palatinus imagine ſua eum donans teſtatum fecit, quanti eius doctrinam faceret. Aſt quem extollebant viri docti ſtudioſorum impotens animus tantum non ex vrbe et ſchola eiecit, cum ferre non poſſent Ariſtotelem contemni, quem a praeceptoribus maximopere commendatum accepiſſent. Narratque ALTINGIVS [m] nonnullos iuuenum ſtudioſorum male illum tractaſſe, amotis ſcalis ex cathedra arcere conantes diſputantium: ei vero diſcrimini feliciter Galli cuiusdam ereptum fuiſſe opera, qui humi procumbens dorſum ei ſubſtrauerit, per quod, ceu gradum aliquem eniteretur [n]. Et FREIGIVS, tum, ait, principali auctoritate ad profitendum adductum aemulorum clamores inuicto animo pertuliſſe, tanta quidem conſtantia, vt aduerſarios ſuae petulantiae pudere merito debuerit. Id quod inuidiae profeſſorum nonnullorum adſcribendum eſſe videtur, qua ſtudioſi iuuenes in Ramum concitati ſunt. Valde enim innouationes eius Peripateticae doctrinae profeſſores vrebant, vnde non viua modo voce, ſed et ſcripto eriſtico Ramum in Germaniae academiis paregrinantem tum aggreſſus eſt Iacobus Sehegkius philoſophus Tubingenſis, vt in eius vita dictum. Ita vero perluſtratis Germaniae academiis, in quibus innumeros ſibi fautores amicosque comparauerat, tandem factis in patria induciis ad lares ſuos anno MDLXXI reuerſus eſt, maximo ſuo malo. Cum enim feralis illa laniena S. Bartholomaei feſto anno MDLXXII inaudita ſaeuitia iugulis Reformatorum immineret, religionis profeſſio πρόφασιν, inuidia Carpentarii cauſſam veram mortis miſerabilis ſuppeditauit, exitiumque

h) Exhibet teſtamentum BANOSIVS p. 15. illud iam ſcriptum erat Cal. Aug. 1558.

i) Splendido ibi conuiuio exceptus fuit a Bullingero, cui aderant quoque Lauaterus, Gualterus, Simlerus. TEISSIER. p. 401.

k) Titulum ei fecit, Baſilea.

l) Epiſt. p. 547. ſeqq.

m) In Hiſt. eccleſ. Palat. p. 247.

n) Similem intemperantiam paſſus eſt a ſtudioſorum caterua in Schola Cameracenſi oratione habita, anno 1552. FREIGIVS p. 34.

que illi adduxit. Nam quod, professor quidam Mathematum, in academia Parisiensi, Carpentario cathedra munereque cessisset, Ramus autem, qui ignorantiam eius in his artibus probe norat, se illi consilio opposuisset, conuersa inimicitia in furorem, egregiam occasionem nacta est, sanguine Rami vindictam explendi [o]. Et tumultu quidem in vrbe eo die excitato, quem nulla non posteritas stupebit, cum peti capita Reformatorum Ramus intelligeret, et quos aduersarios haberet probe nosset, in cellam quandam se abdidit. Ast a sicariis, quos religionis obtentu immiserat Carpentarius, quaesitus atque deprehensus, postquam pecuniam ei multam extorserant, vulneribus quibusdam acceptis, ex fenestra praeceps datus est, effusaque lapsus grauitate intestina a discipulis Carpentarii furentibus per vicos tracta corpusque miserandi philosophi per plateas ab illis raptum et ignominiose habitum tandemque in Sequanam abiectum [p] est. Bibliothecam quoque eius direptam fuisse tradit NANCELIVS [q].

Virtutes ingenii et animi Rami.

§. VII. Et hanc quidem catastrophen tragoedia Rami nacta est, quem meliorem sortem meruisse omnino est fatendum. Fruebatur enim ingenio eleganti et studiis apto, quod nascendi quidem educandique infelicitas retardauerat, cum autem accessisset discendi ardor, et studiorum contentio mira postea fertilitate, per optimos scriptorum veterum et recentiorum libros vagatum, effloruit. Et quamuis fingendi magis, quam iudicandi acumine polleret, lectione tamen exemplisque veterum ita formatus roboratusque est, vt vitia naeuosque eruditionis vulgaris probe perspiceret. Maxime vero artium mathematicarum et historiae philosophicae accuratior, quam possidebat, cognitio multum eius eruditioni profuit, et doctrinam eius mirifice auxit. Illis enim iudicium perfecit, ordinis et perspicuitatis studium auxit et ornauit, methodi leges roborauit; hac fontes errorum in vulgari philosophia detexit, multaque vidit, in quibus plerique eius aetatis coecutiebant. Studuit autem dictionis nitori et sermonem ad veterum exempla reuocando, castigatam orationem praeceptis exemploque commendauit [r]. Accessit his diligentia indefessa, et inexpugnabile pro amplificandis disciplinis studium, cui, cum caelebs vixisset, facultatum suarum partem haud contemnendam destinauit. His ingenii artibus accessere virtutes animi eximiae, quas vitae eius scriptores mirifice extollunt, multisque exemplis demonstrant [s]. Et religionis quidem cultum puriorem ita studiose venabatur, vt ad primitiuae ecclesiae imaginem intuendo, cum in ea, in qua educatus erat ecclesia, plurima dissimilia videret, puriorem rationem non sine vitae fortunaeque periculo eligeret. Tantaeque illi curae fuit ecclesiae ad nascentis eius fata restituenda similitudo,

o) PASQVIER. Recherches L. IX. c. 20. apud TEISSIER. l. c. p. 405.

p) THVANVS ad ann. 1572. citati.

q) Pag. 20.

r) Et hinc efficacissima illi eloquentia enata est, cuius memorabile exemplum ex BRANTOMII Memoriis Viror. illustr. T. II. p. 55. afferunt BAYLE et TEISSIER. ll. cc.

s) Multa vitae Rami singularia attigerunt Freigius et Nancelius, qui ab illis, qui ampliora cupiunt, quam locus hic capit, adeundi sunt.

tudo, vt eo ipſo anno, quo inhumana eum aduerſarii barbaries viuis eripuit, de emendanda inter Reformatos diſciplina eccleſiaſtica cogitaret, quae tamen eius conſilia in ſynodo eccleſiaſtica reiecta ſunt [t]. Ipſe cum Heidelbergae eſſet, ſacris magna deuotione publicis interfuit. Tantopere autem ab omni habendi cupiditate abſuit, vt, cum opibus haud contemnendis afflueret, eo quod caelebs atque frugaliter viueret, reditus non modo ad promouenda literarum incrementa, et docendas mathematicas artes deſtinaret, vt ſupra dictum, ſed et iuuenes literis ſe tradentes, quos paupertatem impedire in diſciplinarum curſu intelligebat, aere ſuo iuuaret, et ſtipendiis ditaret. Nec minor caſtitatis et ſobrietatis in eo laus fuit, nam nec Veneris nec intemperantiae macula vel leuiſſima vnquam ſe inquinauit [u], et ita frugaliter vixit, vt ad ſenectutem vsque parciſſime vino vteretur, et quietem in ſtramine modo ſtrato caperet. Maxime autem laudandus in eo eſt animus in aduerſis magnus et erectus, et perſecutionis atque iniuriae adeo patiens, vt obſeruante FREIGIO [x] „non „modo aduerſariorum nulli aliquid reponeret, ſed etiam cum diuulgatis „per orbem terrarum Gallica et Latina lingua probris eſſet notatus, pu„blicis ludis ignominioſiſſime traductus, conſtricta lingua vinctis manibus „prohibitus, quicquam de philoſophia, vel priuatim dicere, ſcribere, „cogitare etiam (ſi menti tantum potuiſſet imperari) prohibitus eſſet: „aduerſus tantas tot acerbitatum plagas vnicum patientiae remedium ad„hiberet, inque animo ſemper illud haberet: grata ſuperueniet, quae „non ſperabitur, hora.“ Nec aliter incedendum eſſe ſtatuit, cum iniquitates fortunae patientia tandem viciſſet. *Et ſibi quidem miſero regem Henricum, Herculem videlicet Gallicum, adfuiſſe, ſeque quarto abhinc anno ad poſtulationem Caroli Lotharingi cardinalis, et manibus et lingua ſoluiſſe, ſolutoque eloquentiae et philoſophiae docendae, exercendae poteſtatem feciſſe*, ipſe gratus agnoſcit [y]. Aſt ita aduerſariorum inuidia ſuperior hoc tantum illos orauit [z], „vt remouerent publicas pote„ſtates, deſinerent minas iactare, pericula intentare, formidines obiecta„re, caeteraque eiusmodi, quibus prope ipſum obruerint, philoſophiae „indigniſſima ſophiſmata cogitare: exemplo vero patientiae ſuae tandem „aliquando moueantur: qui tanta aequitate animi tot indignitates pertule„rit, quanta ipſi iniquitate machinati ſint, quique hoc vnum vltionis ge„nus perpetuo iurauerit, vt non modo nullas tot fraudum atque calumnia„rum poenas optet, ſed ne earum quidem auctores ſcriptorum ſuorum „litera dignos exiſtimet, eo quod patientia et conſtantia ad honeſte vi„uendum, non ſtultorum et ignorantium poena et infamia ſibi opus eſſe „duxerit.“ Quod pulcherrimum, quod a philoſophia et religione Ramus

t) Vid. BEZA Ep. 67. BAYLE loc. cit. not. M. conf. AYMON Synod. nation. des egliſes reformées de France p. 122. ſeqq.

u) BANOSIVS p. 43. x) p. 34.

y) In oratione habita anno 1551. apud BAYLE l. c. not. L. ex quo loco patet, vsque ad annum 1547. tantum eum eloquentiam docuiſſe.

z) In Dedic. Animadu. Ariſt.

petierat, praesidium omnino laude dignum et commendandum est omnibus, qui ignaua opera philosophari non erubescunt. Talis cum esset, et viuus magna inter eruditos auctoritate vixit, vt supra dictum, et post indignissima fata vehementer laudatus a viris doctis est; quorum testimonia cum collegerint TEISSIERIVS [a], BAYLIVS [b], POPE-BLOVNTIVS [c], STOLLIVS [d] et scriptores historiae literariae alii in vulgus noti, ea hoc loco cumulare, breuitatis studio omittimus. Legendi autem sunt libri viri doctissimi, et egregie in veterum voluminibus versati, vt intelligatur, inter ornamenta ciuitatis eruditae sui temporis eum esse merito referendum [e].

Culpata in Ramo.

§. VIII. Non tacendum tamen fuisse nonnulla, quae passim in Ramo reprehenderunt viri docti. Et Peripateticorum quidem culpationes non moramur, infenso enim in Ramum animo eos fuisse constat, eo quod auctoritatem idoli sui labefactare esset ausus. Ad quorum numerum BEZA [f] quoque referendus est, qui pseudo-dialecticum, hominemque ad turbanda optima quaeque comparatum appellat, et cognominatum fuisse iam pridem a doctis multis ὄζον ἄερος scribit. Sed fuerunt quoque alii, etiam Aristoteli superstitiose non addicti, quibus καινοφιλία et innouandi studium, cui pares tanto conatui vires non attulerit, vehementer displicuit. Inter quos primo loco ponendus est magnus VERVLAMIVS [g], qui cum philosophiam maxime realem et ad recludenda naturae adyta comparatam cuperet, ferre non potuit, ad disserendi artem, more sophistarum, Ramum totam philosophiam reuocauisse. Inde acris illa, quam de Ramo tulit, censura enata est: *Ne vero cum hanc contra Aristotelem sententiam fero, me cum rebelle eius quodam neoterico, Petro Ramo conspirasse augurere. Nullum mihi commercium cum hoc ignorantiae latibulo, perniciosissima literarum tinea, compendiorum patre, qui cum methodi suae et compendii vinclis res torqueat et premat, res quidem, si qua fuit, elabitur protinus et exilit, ipse vero aridas et desertissimas nugas stringit. Atque Aquinas quidem cum Scoto et sociis etiam in non rebus rerum varietatem effinxit; hic vero etiam in rebus non rerum solitudinem aequauit. Atque hoc hominis cum sit, humanos tamen vsus in ore habet impudens, vt mihi etiam pro sophistis praeuaricari videatur.* Nec multo clementius illud quod velut κύριον δόγμα iuuentuti tradendum inculcauit LIPSIVS [h], *nunquam illum magnum fore, cui Ramus est magnus.* Tacemus aliorum, his duumuiris inferiorum reprehensiones, collectas a POPE-BLOVNTIO [i]. Maxime vero displicuit viris doctis, quod sola disserendi arte, eaque intra certos methodi nouae cancellos redacta et carcere conclusa contentus a reliquis philo-

a) Loc. cit.
b) l. c. Audit ei l'homme universel.
c) Cens. celebr. auct. p. 722.
d) Hist. Lit. P. II. c. 2. p. 437.
e) Eorum indicem suppeditat TEISSIER. l. c. p. 417. seqq.
f) Ep. 67.
g) Impet. philos. Vol. III. Opp. p. 462.
h) Epist. miscell. Cent. I. ep. 89.
i) Cens. cel. auct. p. 721. seqq.

philoſophiae partibus, imprimis diſciplina naturali abſtinuerit, quo pacto philoſophiam realem plane omiſerit. Qua de re quid viſum fuerit Riolano apud MORHOFIVM [k] legendum eſt. Nec defuerunt, qui plagii ſuſpicione eum onerarent, crederentque, inuectiuas atque reprehenſiones Ariſtotelis eum non ſuomet ingenio debuiſſe, ſed lectioni Vallae, Agricolae et Viuis [l]; nec eſſe hanc ſuſpicionem ex toto vanam, omnino fatendum eſt, quamuis ipſius dialecticae nouae formam et maiorem animaduerſionum Ariſtotelicarum partem eius doctrinae deberi inficiari nemo a partis ſtudio alienus poſſit. Et eſſe in Ramo multa quae culpari queant, non diffitemur, maximeque philoſophiae verbalis magis quam realis ſtudium notari poſſe recte iudicantibus putamus, cum loquaces magis quam ſapientes efficere apta ſit dialectica Ramea: aſt laudandum tamen eſſe viri inſigniter docti ingenium elegans et doctrinam, tum imperterritum in euellendis antiquitatis praeiudiciis animum, cogitandam quoque iſtorum temporum conditionem putamus, quibus ita diſciplina omnis recta atque caſtigata euiluerat, vt mirum non ſit, in ea negligentia reprehendenda nonnullos, et cum illis Ramum, modum exceſſiſſe, ſtudioque partis ductos ad λογομαχίας, quas Ramo et ſequacibus obiicit SAM. WERENFELSIVS [m] declinauiſſe, errores nonnullos admiſiſſe pro veritatibus, eaque quae bona ſunt in Ariſtotele videre noluiſſe. Placet venerandi WALCHII [n] ſententia, cui plane ſubſcribimus: „Petrus Ramus, ita ſcribit, non omnia effecit perfecta, quin etiam exiſtimamus, ipſum multa „maxime neceſſaria atque vtilia logicae momenta reliquiſſe intacta, item „ea, quae tradiderit adhuc poſſe emendari; etiam nonnulla momenta attuliſſe, quae ſua carent vtilitate. Attamen vel ideo ſingulari dignum „habemus laude, quod primum ſeruituti philoſophicae ſeſe obiecerit fortiter, ſuoque demonſtrauerit exemplo, veram philoſophiam non pendere „ab auctoritate aliorum. Deinde Ramus in eo meliora praeſtitit, quod „diſciplinam logicae ex elegantioribus literis illuſtrauerit, adeoque ipſius „vſum declarauerit verius quam ſcholaſtici, quorum dialectica ſemper in „tenebris cogitationum erat defixa, nec quicquam ad alias ſcientias aut „vitam afferebat. - - - Quamuis hac feliciori philoſophiae tempeſtate „haud neceſſe ſit Ramum defendere atque commendare, aut cenſuram „quandam in ipſum facere, quum vera philoſophiae doctrina ita culta et „in aperto poſita eſt, vt ſectam Rameam iterum ſtabilire, aut impugnare nefas fere haberetur: aequitas tamen poſtulat, cuique meritam laudem „attribuere, nec pro quauis affectuum libidine quendam perſtringere. Sufficit Ramum idem ius ac eandem libertatem cogitandi habuiſſe atque „vſurpauiſſe, quam adhibuit Ariſtoteles, quum multa a praeceptoribus „tradita emendaret, ac propria iudicii facultate inquireret in veritates.

 Quam

k) T. II. Polyhiſt. p. 65.

l) RAPIN. Reflexions ſur la logique p. 624. KECKERMANN. Praec. log. tr. II. c. 4. TEISSIER. l. c. p. 402. 411. 414. HORN. Hiſt. philoſ. L. VI. p. 320.

m) De Logomach. erud. c. 3. Dicetur ea de re infra.

n) Pareg. acad. p. 624.

Quam ſententiam et veritate et aequitate ſe commendare, vt lector vſus iudicio et a partis ſtudio alienus per ſe videt, ita ex illis, quae de philoſophia Ramea diſtincte magis porro dicturi ſumus, diſpaleſcet [o].

Obſeruationes de dialecticae reformatione a Ramo ſuſcepta.

§. IX. Cuncta vero, quae de diſciplina Rami obſeruatu digna et totam Rameae philoſophiae contentionem illuſtrare apta ſunt, obſeruationibus aliquot complectemur.

I. Occaſio conatus huius.

I. Ante omnia qua occaſione Ramus ad conſilium emendandae artis diſſerendi, id eſt, dialecticae peruenerit explorandum eſt, ſine hoc duce enim in hiſtoria Rameae philoſophiae palpabimus magis quam cernemus. Ipſe autem rem totam in *libro quarto Animaduerſionum Ariſtotelicarum* [p] enarrauit, omnino audiendus, cum dicendis ampliſſimam lucem accendat. Ita vero dicto loco ſcribit: „Candide et ſimpliciter explicabo, quo„modo Ariſtotelis tenebris liberatus ſim. Cum tres annos ſexque menſes „in philoſophia Ariſtotelis, ex academiae noſtrae legibus poſuiſſem, logi„cis Ariſtotelis libris cognoſcendis, diſputandis, meditandis (ex omnibus „enim Ariſtotelis libris logici praecipue toto triennii tempore clamantur „et reclamantur) cum inquam tempus illud ita traduxiſſem, et iam vt ab„ſolutus artium, ſcilicet magiſter philoſophica laurea donatus eſſem, ſub„ducta aetatis meae ratione in Ariſtoteleis artibus conſumtae, conſideraui „quibus in rebus logicas Ariſtotelis artes, (quas antea tot clamoribus „et ſudoribus didiceram,) impoſterum exercerem; non in hiſtoria et anti„quitate rerum prudentiorem, non in dicendo diſertiorem, non in poëſi „promtiorem, non denique vlla in re me ſapientiorem factum deprehendi. „Hei miſero mihi, vt obſtupui, vt alte ingemui, vt me naturamque me„am deploraui, vt infelici quodam miſeroque fato et ingenio a Muſis pror„ſus abhorrenti me natum eſſe iudicaui, qui nullum fructum eius ſapientiae „quae tanta in Ariſtotelis logicis praedicaretur percipere, aut cernere tan„tis laboribus potuiſſem. Ne igitur omnino nihil agerem, redii ad inter„miſſa quadriennio iam ante ſtudia eloquentiae, atque in his erudienda „iuuentute me ipſum exercui, ita tamen, vt ad incluſam illam de Ari„ſtotelis logicis opinionem et perſuaſionem perpetuo reſpicerem. In omni „enim poëtarum et oratorum lectione vigilaui, laboraui, modis omnibus „contendi, an fieri poſſet, vt logicos Ariſtotelis libros ad aliquem erudi„tionis vſum reuocarem. Principem dialecticae diſtributionem in Cicero„ne et Quintiliano de inuentione et iudicio legi, ſed legi magis ex more „temporum noſtrorum, quae de his praeceptis tantum diſputarent, vſum „in his nullum quaererent, quam penitus cognoui: nec ex illis auctoribus „id admodum percipere potui, cum vterque inuentionis magis varias artes „quam diſtinctum vſum, neuter autem iudicii doctrinam, quae potior eſ„ſet, explicaret: ſed diſpoſitionis nomine multa confunderet: vt mihi vi„deren-

o) Adiiciendum memoriis Rameis, eum, quod ſingulis lectionibus vnam tantum auctoris veteris paginam explicaret, dictum paginarium, adeo vero male literas pinxiſſe, vt vix legi poſſent. Teissier. l. c.

p) p. m. 136.

„derentur eam partitionem potius auditam recitare, quam perceptam et „cognitam declarare. Aliquot poſt annis, cum inſitus ille iuuenilis per„ſuaſionis amor huc me perpetuo reuocaret, Ariſtoteli totum denuo me „dedidi: diligenter obſeruaui, publice, vt maioris diligentiae neceſſitatem „mihi ipſi imponerem, explicaui: falſis etiam laudibus, quas tunc veras „arbitrabar, exornaui: et quamuis nihil adhuc ſolidae vtilitatis in tota com„poſitione logicorum Ariſtoteleorum cernerem, aliquid tamen in partibus „quibusdam deprehendi. Quare non deſperaui, immo vero omnes omni„um hominum libros, qui de hac arte editi eſſent, moroſe perueſtigaui: „multos et Latine et Graece conſcriptos reperi, vnum etiam Hebraice: in „quibus omnibus nihil niſi Ariſtotelicae huius logicae contractas quasdam „ſententias reperiebam: pauci quidam nonnihil in partibus quibusdam re„prehendebant, ſummam tamen vniuerſae confuſionis ſequebantur, nul„lum vſum, quod caput tamen rei fuerat, aperiebant. Vnus Agricola vo„luit hic aliquid melius quam potuit. Incidi tandem in Galeni librum de „decretis Hippocratis et Platonis: qui mihi locus primus ad bene ſperan„dum fuit. Nam cum illuc multa Hippocratis et Platonis dialectica decre„ta ſum admiratus, tum illud per mihi mirum fuit, quod in illa dialecticae „laudis contentione Galenus Hippocrati, (quem vt Deum quendam cole„ret) non Ariſtotelem, quem artis huius inuentorem et perfectorem cre„dideram, ſed Platonem, tanquam in hac arte philoſophorum omnium „principem compararet. Sed tamen hac Hippocratis et Platonis compa„ratione non tam ſum ſatiatus quam excitatus, ad omnes Platonis dialo„gos, qui de dialectica aliquid praeciperent, perlegendum. Hic vt verum „fatear, optatiſſimus mihi et gratiſſimus ſalutis portus fuit. Ex Socratis „enim ſermonibus, cum varia variis locis de argumentorum generibus ſe„ria et vtilia praecepta cognoui, tum vero clariſſimam illam methodi lu„cem clariſſime vidi, vt ars via et ordine traderetur, primo loco defini„endam ſummam, tum partes omnes definitionibus et exemplis declaran„das eſſe, id etiam valde probaui et amaui, quod Socrates in falſis opinio„nibus refellendis id vnum maxime ſibi proponeret, vt eos, quos contra „diſputaret, a ſenſibus opinionum et teſtimoniis hominum auocaret, tra„duceretque ad aequitatem animi, et iudicii libertatem, quia philoſophis „ſtultum eſſe cenſeret hominum ſententiis (quae plerumque mendaces eſ„ſent et fallaces,) potius temere commoueri, quam rei cognitae, et ex „omnibus cauſſis perceptae conſtanter aſſentiri. Quid plura? Coepi ego„met mecum, (cum alio enim id mihi religioſum fuiſſet) ſic cogitare: „Hem? quid vetat pauliſper σωκρατίζειν et omiſſa Ariſtotelis auctoritate „quaerere verane et propria dialecticae ſit Ariſtotelis doctrina? fortaſſe „enim philoſophus iſte ſua nos auctoritate decepit? vt mirum eſſe mihi „diutius non debeat, ſi fructum, qui nullus ineſſet, in his libris non inue„nerim. Quid ſi commentitia iſta ſit doctrina? nonne fruſtra me torqueo „et crucio, vt e ſterili, et arido ſolo fruges capiam? Sic itaque animatus,

„et

„et ſacris Ariſtoteleae ſuperſtitionis tantiſper exemtus, ad Ariſtotelis le-„ctionem redii, vt intelligerem, qualis eſſet Ariſtotelea logica: quaeſiui „primo ex methodi doctrina, quam docet Plato, logicae in logico Ari-„ſtotelis organo definitionem: repetito opere nullam reperi: commemini „tum dialecticae partitionis, quam in Cicerone et Quintiliano legeram, „et tantam lucem tamque mentis humanae in inueniendo et diſponendo „propriam, cum ſtudioſus eſſem contemplatus et admiratus, ad Ariſtote-„lis logicam conuerſus obſtupui: chaos quoddam mihi videre viſus ſum: „ſic inuentionis diſpoſitionisque partes inter ſe ſine definitionibus, ſine „partitionibus, ſine popularibus et perſpicuis exemplis confuſas animad-„uerti. Ac cum me ab Ariſtotele falſa ſcholaſticae opinionis perſuaſione „deceptum cognoui, ignoſcite mihi Ariſtotelei, ſi vere et ſimpliciter vo-„biſcum loquor, quo me tum gaudio exultaſſe, qua laetitia affectum eſſe, „qua animi voluptate perculſum creditis? - - Itaque pro tanto tam gratae „liberationis munere Deo O. M. gratias immortales nomine Platonis ha-„bui, quod eum mihi nauclerum praebuiſſet, per quem ex tam longin-„qua iactatione tot fluctibus, tot tempeſtatibus ereptus, tandem incolu-„mis aut portum attingerem, aut certe propinquam terram aſpicerem. „Nam tametſi princeps illa dialecticae diſtributio viam mihi monſtrare po-„tuit, tamen ſine Platonica methodi luce, ſine Platonica philoſophandi „et quaerendi libertate progredi recta, ac ſine errore non potui.“ Habes, lector, longum quidem, at illuſtrem plane locum, qui initia philoſophiae Rameae tibi pandit luculenter, et ad quem eos, qui hiſtoriam Rameam attigerunt, non reſpexiſſe merito miramur. Si enim ad eum attendiſſent, minime diſputauiſſent, vtrum Ramus plagiarius ſit nec ne? vtrum αὐτοδίδακτος ad philoſophiam acceſſerit? vtrum ex logica Platonica vel Stoica profecerit? vtrum Agricolae meditationibus vſus ſit, et quae ſimilia quaeri in hiſtoria Rami ſolent. Ea enim omnia ex hoc vno loco definiri poſſunt clariſſime, demonſtrarique, Ramum, nec a ſui temporis philoſophia fuiſſe imparatum, nec veteribus nihil debuiſſe, nec Agricolae ſua denegaſſe, ſuo autem quaerendi ſtudio, et Platonicae dialecticae beneficio ad eam artis diſſerendi perfectionem perueniſſe, quam poſtea totis viribus excoluit. Maxime autem memorabile ex hoc loco eſt, aſſertam primo dubitationem philoſophicam, et euerſa eius ope auctoritatis et antiquitatis ſcholaeque praeiudicia viam ipſi parauiſſe, vt ex veterum obſeruationibus ea ſibi eligeret, quae inueniendi, iudicandique facultatem iuuare poſſe crederet, quibus vſus nouam ipſe viam ingredi poſſet. Iure itaque ſuo eclectici philoſophi nomen ſibi vindicat Ramus, qua libertatis cupiditate inductus iam quid porro in reformatione Dialecticae ſuſceperit, enarrandum eſt.

II. Conſilia Rami emendandae dia-

II. Duplici nempe via ad eam, quam ſibi praefixerat metam currendum eſſe ſtatuit, vna, quae obſtacula remoueret, quibus omnis ars dialectica corrumperetur, et vera eius ratio impediretur, quaeque ex Ariſtotelico

ſtotelico organo oriri ſibi perſuadebat: altera quae nouam differendi ſecundum veritatem artem melius et diſtinctius explicaret. Illum laborem elenchticum, hunc theticum eſſe probe intelligebat. Et illud quidem ſaxum vt felici ſucceſſu volueret, poſita dialecticae definitione, quam Ariſtotelem neglexiſſe conquerebatur, de toto eius habitu iudicabat. Cumque ex vocis διαλέγεσθαι ſignificatione et exemplis dialogorum Platonicorum ſtatuiſſet, eſſe eam artem bene recteque differendi, ſecundum hanc notionem non modo totum dialecticae ambitum eſt complexus, ſed et Ariſtotelis logicam exegit. Quaecunque igitur aut ad differendum apud Ariſtotelem nihil facere intellexerat, aut quae impedire credebat, aut quae deſiderari iudicabat, ea omnia Ariſtotelicis obiicienda eſſe conſtituit. Ex veterum enim teſtimoniis ſibi compertum eſſe contendebat [q], „Platonem veterum inuenta dialectica mirifice amplexatum diligenter exercuiſſe, docuiſſe etiam ſapienter et copioſe auxiſſe, nec vllum fere genus eſſe argumenti, de quo non aliquid praeceperit, tantique hanc vnam artem fecerit, vt omnium artium reginam deamque faceret, perpetuoque nouis eam laudibus afficeret. Et hactenus veritatem dialecticam, quaecunque inuenta eſſet, veritatisque vtilitatem ſimplicem et nudam fuiſſe, deinceps vero turbari et corrumpi coepiſſe. Platonem enim ſecutum Ariſtotelem, quanquam viuus antiquum inueſtigandae veritatis morem retinuerit, et ſyllogiſmorum ſimplicium artem repererit, et vtilitatem propoſita in vtramque partem perpetuae diſputationis exercitatione vberiorem reddiderit, tamen ambitione et vano ſuperiores vincendi ſtudio ſuis ſcriptis et artem totam, et artis vtilitatem et exercitationem magna ex parte conturbauiſſe, eamque mille tenebris inuoluiſſe, et in eorum quibusdam dialecticae artis vſum ad ſcholaſticas altercationes tranſtuliſſe, idque malum repertis et notatis coniunctorum ſyllogiſmorum modis vehementer Peripateticos et Stoicos auxiſſe.“ Hac opinione occupatus, Ariſtoteleam dialecticam mira pertinacia oppugnare coepit, id demonſtraturus [r]: „Dialecticam ab Ariſtotele et Ariſtoteleis non recte inſtitui, cum quod multa dialecticae artis non neceſſaria praecepta libris illis conturbentur, tum quod multa neceſſaria praetermittantur, multo etiam plura redundent. Vſum vero dialecticae artis totum ad ſcholaſticas et ſophiſticas altercationes eſſe traductum; adeoque humanitati, cui detracta eſſet, reddendam eam et reſtituendam eſſe.“ Longum eſſet, et lectori forte moleſtum, exponere, qua ratione per omnia logicae Peripateticae capita, initio facto a definitione dialecticae, hoc quod ſibi propoſuerat, opus fuerit proſecutus, quidque circa definitionem, partitionem, et partes, nempe inuentionem et diſpoſitionem monuerit, qua ratione doctrinam Peripateticam de terminis, praedicabilibus, praedicamentis, interpretatione, ſyllogiſmo, analyſi, topicis et ſophiſticis ſingulis

lecticae elenchtica.

q) Animadu. Ariſt. P. I. p. 2. r) l. c. p. 6.

ſingulis libris euerſum iuerit: haec enim prolixiora ſunt, quam vt heic locum capiant, quique ea noſſe cupiunt, non ſine delectatione ipſas Rami animaduerſiones adire poterunt, in quibus more ſuo iucunde et eleganter diſſerit. Sufficit monuiſſe, confuſionem, tenebras contradictiones, ineptias, altercationes, defectus et pueriles nugas Ramum vbique deprehendiſſe. In quibus cumulandis eum nimium fuiſſe, in quibusdam aut ignoratione elenchi, aut affectu praeter mentem Ariſtotelis de nonnullis diſputauiſſe, et imprimis ſuppoſita definitione arbitraria et nominali dialecticae, ad hanc modo normam organum Ariſtotelis totum examinanauiſſe, ſicque haud ſemel in verborum contentionem incidiſſe, facile viris doctis, qui in Ramum calamum ſtrinxerunt, concedimus, nec omnia in Ramo aut laudamus aut excuſamus, quem potuiſſe temperanter magis et moderate ea vrgere, fatemur. Aſt nec hoc negauerit rerum peritus, multa acute vidiſſe Ramum, plurima praeclare monuiſſe, vulnera logicae Ariſtotelicae maſcule tetigiſſe, et ita viam haud contemnendam aperuiſſe ſectariae Ariſtotelis ſeruituti ſe eripiendi, et ad liberiores auras elabendi. Optandumque omnino, virum quendam doctum, inſtituta comparatione inter reprehenſiones Vallae, Agricolae, Nizolii, Rami, Patricii et Gaſſendi cum Ariſtotelicis, oſtendere, in quibus conſpirauerint, in quibus diuerſam viam iniuerint, quibus armis ſectariam philoſophiam adorti ſint, quae contentionis ratio inter philoſophiam eclecticam et ſectariam fuerit, quid illa inde fuerit lucrata etc. Ex quibus prudentiam philoſophandi mire inſtrui poſſe nemo rerum peritus eſt, qui negauerit.

III. Negata librorum Ariſtotelis γνησιότης.

III. Non contentus autem Ramus, Ariſtotelicis organum eripuiſſe, quo ad referanda philoſophiae myſteria vti poſſent, quo pacto alias quoque Lycei ſcientias, maxime metaphyſicam [s], perdi neceſſe erat; ipſa quoque Ariſtotelis ſcripta genuina pauciſſima ſupereſſe Peripateticis obiiciebat, et vel plane ſuppoſita, vel interpolata tamen eſſe contendebat. Dialecticos autem Ariſtotelis libros plures quam centum fuiſſe afferebat [t], quorum ſexdecim tamen hodie legantur, ſi tamen ſint Ariſtotelis. Quod quibus fundamentis nixus dixerit, ex eo intelligi poteſt, quod de fortuna librorum Ariſtotelis tomo primo diximus. Ita vero lethali vulnere cauſſam Peripateticorum affligebat, quos ne Peripateticos quidem γνησίους eſſe, ita demonſtrare ſatagebat. Quam reprehenſionem ita exaſperabat, vt diceret, dialecticae vim totam ab Ariſtotele, primum tum multo magis deinceps ab Alexandro Themiſtio ceterisque recentioribus Graecis praeſertim, deinde Latinis Ariſtotelis ſectatoribus fuiſſe deprauatam, vt non ad vllum humanae prudentiae fructum, ſed ad clamorem altercationis ſophiſticae ineptiſſimum referretur.

IV. Scopus Rami eclecticus.

IV. Recte feciſſe Ramum, quod abiecto Peripateticae ſeruitutis iugo libere de rebus ad veritatis diſquiſitionem et enuntiationem pertinentibus philo-

s) Conf. Sorel. de Perfect. hom. P. III. p. 493. Reimmann. Hiſt. lit. Germ. Vol. III. p. 593. Vol. IV. p. 92. t) Animadu. Lib. I. p. 3. 4.

philoſophari coeperit, nemo in hodierna philoſophiae eclecticae luce erit, cui ſanum eſt ſynciput, qui non vltro conceſſerit. Et in eo quidem multo magis laudandus eſt, quod cum vidiſſet, omnem dialecticae virtutem ad ſcholarum altercationes et inutiles lites referri, maiorem ex ea vtilitatem quaeſiuerit. Nam non ſcholae, ſed vitae philoſophandum eſſe, ipſa nos philoſophiae indoles, et ratio congenita homini docet. Aſt id ipſis Peripateticis inculcabat Ramus [u], „et ſe contendere modis omnibus aſſerebat, vt ad augendos iuuenilis induſtriae fructus, et ad minuendas longi „temporis moleſtias docendae et exercendae in philoſophia iuuentutis com„pendiaria quaedam via ex veterum et philoſophorum et oratorum inſtitu„tis, ex regum et pontificum legibus reuocetur, vt denique dialectica ex „vſu naturalis et humanae rationis tota deſcribatur, deſcriptaque explican„dis poëtis, oratoribus exponendis, examinandis philoſophorum omni„umque hominum ſententiis, ſcribendo de rebus omnibus et dicendo, omni „denique fructu humanitatis exquirendo tractetur et exerceatur.“ Vnde in ipſius dialecticae praefatione, *ſe*, ait, *artis exercitationem tam late adhibere, quam longe pateat vis naturae et artis, vt iuuentus huic diſciplinae dedita, propoſiti vel poëtae, vel oratoris, vel cuiusuis exempli conſilium ex argumenti genere, iudicium ex concluſionis ſpecie, methodum ex perpetuo diſpoſitionis ordine perſpiciat, aliquid deinde ſimile conetur et efficiat, atque omnes artis partes ad confirmandam ingenii ſolertiam et animi mentisque prudentiam exprimat: in eoque rhetoricae cum dialectica exercitationem et vſum ſcribendo dicendoque coniungat.* Quae omnia in ſe ſpectata commendanda omnino eſſe et laudanda in Ramo, nemo temere inficias iuerit.

V. Summa dialecticae Rameae.

V. Hunc vero finem vt obtineret, dialecticam ex vocis ſignificatione ad diſſerendi ordinem et ex veritate artem retulit, cuius obiectum, vel de quo diſſeritur, cum ſit quaeſtio, omnem dialecticae operam circa eius partem, quae antecedit, et quae conſequitur, verſari dixit. Et quoniam diſſerendi et eloquendi artem, vt ipſius verbis modo diximus, coniungebat, ex partibus rhetoricae, inuentione, diſpoſitione, eloquutione, memoria et pronuntiatione, ſiue actione, eloquutionem et actionem tantum propriam eſſe rhetoricae cenſuit, inuentionem autem et diſpoſitionem logicae vindicauit. Prius Ciceronis imitatione, (quem potiſſimum ob oculos habuit) inuentionem, poſterius iudicium nuncupauit, ex qua diſtributione tota tractatio dialecticae, in duas partes facta eſt, quarum vna de inueniendis argumentis, altera de diſponendis agit. Et argumentum quidem eſſe ait, quod ad aliquid arguendum affectum eſt; quales ſunt ſingulae rationes ſolae et per ſe conſideratae, id quod non de medio tantum termino, quem Ariſtotelici vocant, ſed de quauis enunciationis parte ſecundum Ramum intelligendum eſt. Ipſam vero propoſitionem axiomatis nomine definiuit eſſe diſpoſitionem argumenti cum argumento, qua eſſe

 aliquid

u) Dedic. Animadu.

aliquid aut non esse iudicatur. Argumentum autem in artificiale et inartificiale diuidens, quorum illud ex arte, hoc ex se arguit, artificiale vel vt primum vel vt ortum considerat, illudque vel absolutum et simplex vel comparatum esse ait, absolutum porro diuidit in consentaneum et dissentaneum: atque consentire rei argumentum dicit vel absolute vel modo quodam. Et ad illam quidem classem caussam et effectum, ad hanc subiectum et adiunctum refert. Dissentaneum vero in diuersa et opposita partitur, haec in disparata et contraria; atque haec ipsa in relata, aduersa, contradicentia, priuantia. Similiter comparationem statuit esse vel penes quantitatem, vt sint paria aut imparia, maiora aut minora, vel penes qualitatem, qua sint similia atque dissimilia. Argumentum quoque ortum a primo habere species dictitat, coniugata, notationem, distributionem, definitionem, seu descriptionem, inartificiale ad testimonii vel diuini vel humani classem reuocat. Et hac quidem argumentorum, siue terminorum serie constituta, quodlibet eorum describit, quibusque regulis, ex natura eius petitis constet, explicat, quae tamen omnia apud ipsum legenda sunt, cum scriptionis nostrae specialem logicae historiam non poscentis modum excedant. Et haec quidem libro priore prosequitur; posteriore de iudicio argumentisque disponendis tractat. Diuidit autem iudicium in axioma et dianoëam, Axioma autem, quod ex Stoicorum logica accepit, idem Ramo est, quod Peripateticis propositio seu enuntiatio, dianoëa idem quod ratiocinatio, syllogismus, et ratiociniorum consecutio atque methodus. Ex quo intelligi potest, quid in dialectica Rami sit axioma, supra iam definitum, curque dispescuerit in affirmatum et negatum, verum ac falsum, illudque in contingens et necessarium, nempe quod vel ita verum est, vt falsum quoque esse possit, vel quod necessario verum est, vt falsum esse nunquam possit, quo scientiam refert. Quod cum cardinem rei tangat, axioma necessarium secundum proprietates eas, quas iam definiuerat Aristoteles considerauit, vt nempe sit, de omni, per se, et vniuersaliter primum, cuius scilicet consequens et antecedens de se reciproce praedicari possint. Quia vero axioma vel simplex est vel compositum, vtriusque naturam describit, illudque considerat prout vel generale est, vel speciale, vel particulare, vel proprium; hoc, prout vel copulatum, vel congregatiuum, vel disgregatiuum est, quod vel discretiuum vel disiunctum esse dicit. Quo pacto omnem iudicii axiomatici ambitum complectitur. Dianoëa autem Ramo dicitur, cum aliud axioma ex alio deducitur, vnde syllogismus exoritur atque methodus. Et syllogismum quidem, ait, esse, quo quaestio cum argumento vt posito antecedente necessario concludatur. Ita scilicet quaestionem de dubio axiomate, adhibito tertio argumento, cum quaestione comparato, illustrandam esse censebat. Syllogismi, iuxta Rami mentem duae partes sunt, antecedens, quod propositione et assumtione constat, et consequens, quod est ipsa conclusio. Si antecedentis pars vna desit, enthymema oritur,

tur, ſi qua accedat, proſyllogiſmus. Eum autem vel ſimplicem conſtituit, vel compoſitum, illumque diuidit in contractum et explicatum. Contractus eſt, quando argumentum, quaſi in exemplum aſſumitur: explicatus, quando omnes eius partes exprimuntur. Huius quoque ſpecies, id eſt figuras facit duas. Vnam quando argumentum, id eſt medius terminus tam in propoſitione, quam in aſſumtione ſequitur; alteram quando argumentum antecedit in propoſitione, ſequitur in aſſumtione. Quo modo et ſecundae et primae figurae Ariſtotelicae locum in dialectica reperit. Syllogiſmum compoſitum, vel connexum, vel disiunctum conſtituit, prout nempe ex aſſumto vel negato antecedente colligitur vel tollitur conſequens. Methodum quoque definiuit Ramus dianoëam variorum axiomatum homogeneorum pro naturae ſuae claritate propoſitorum, vnde omnium inter ſe conuenientia iudicatur, memoriaque comprehenditur. Potiora autem in ea ſecundum Ramum eo redeunt, vt vniuerſalius et clarius praecedat, minus vniuerſale aut ſingulare et obſcurius ſequatur, adeo, vt gradatim a generaliſſimis per ſubalterna ad ſpecialiſſima perueniatur. Ita vero ſecundum methodum Ramaeam primo loco collocanda definitio generaliſſima, tum diſtributio, quae vel partitio eſt vel diuiſio in ſpecies, quibus vt et partibus idem rurſus ordo definitionis et diſtributionis aſſignandus, cuncta autem, ſi longiora fuerint tranſitionis vinculis colliganda, vt oratio inde recta et elegans exſurgat. Addit quoque nonnulla de crypticis methodi, cum res non clare proponitur, vt eo iucundius lector vel auditor trahatur fallaturue. Et haec quidem ſumma dialecticae Rameae capita ſunt, quae exemplis ex oratoribus atque poëtis aliisque ſcriptoribus petitis mire illuſtrauit, et velut ſtellis quibusdam interſtinxit, vt fatendum ſit, haud contemnenda inde lumina tractationi Rameae acceſſiſſe.

VI. Multa in dialectica Rami ex Ariſtotelicis ſeruata, multa addita.

VI. Eſſe in hac dialectica Rami haud pauca, ex Organo Ariſtotelico tranſſumta, licet nouis nominibus compareant, ex comparatione apertiſſimum eſſe poteſt. Nec diffeſſus id eſt Ramus, vltro id aduerſariis dans, *Ariſtoteli et Ariſtoteleis non omnem laudem debitam ſe detrahere velle, ſed ſi qua ab eis, dialecticae propria veraque praecepta tradita fuerint, libenter approbare.* Fatendumque, ſi verborum nouitatem tollas, multa eum ex Ariſtotele ſeruauiſſe, praecipue, quae de iudicio dianoëtico diſputat. Inde enata ſententia praeſtantiſſimi WERENFELSII [v]: *Ramum nulla de re nouam ſententiam excogitaſſe, de variis philoſophorum circa varias res opinionibus nunquam ſententiam dixiſſe, in modo methodoque docendi, in definitionibus et diuiſionibus ab Ariſtotele receſſiſſe, adeoque recte pronunciari, eum inter λογομάχους et μεθοδομάχους eſſe referendum.* Non repugnamus viro doctiſſimo, ſi multam de verborum nominumque nouitate contentionem fuiſſe ſtatuat, non enim nouum hoc eſt, ſed quotidie ea fabula luditur. Aſt negari tamen hoc quoque non

v) l. c. Opp. p. 477.

non poteſt [w], multa Ariſtotelicorum inutilia Ramum ex logica eieciſſe, praedicabilia, praedicamenta, topica, elenchos minime curaſſe, adduxiſſe vero alia indicta Peripateticis, de cauſſarum, ſubiectorum, adiunctorum, diſſentaneorum, comparationum, diſtributionum, teſtimoniorum, coniunctarum concluſionum partibus et modis, ad quae in diſſerendi diſtribuendique ordine ſuo notiones et rationes arte inque ſcribendi dicendique artificio multa redire, veterum exemplis edoctus ſciebat. Hinc nullum in arte praeceptum ponebat, quod perſpicuis inſignium hominum teſtimoniis et exemplis Ciceronis maxime et Virgilii non illuſtraret.

VII. Fontes dialecticae Rameae.

VII. Ex dictis vero nullo negotio de fontibus dialecticae Rameae definiri poteſt. Quam non omnem Peripateticae doctrinae traditionem negare poſſe, oſtendimus. Sed et veterum Graecorum, maxime Platonis et Stoicorum, logicam cum Ramea comparanti erit clariſſimum, multa ab iis in ſua arua Ramum deriuauiſſe. Plato enim exemplis quidem magis, quam praeceptis cuncta ex definitione, diſtributione, reſolutione et inductione deriuauit, Stoici enunciationes axiomata, ſyllogiſmos argumenta vocarunt. Cumque ad vtriusque ſectae imaginem rhetores veteres orationum ſuarum vultum plerumque pinxerint, mirum haud eſt, Ramum in eorum lectione probe verſatum hanc ſibi ſpeciem dialecticae finxiſſe, reiectis cauillis et ſubtilitatibus Stoicorum, quas non minus, quam Ariſtotelicorum contemnebat. Occaſionem autem ita transformandae dialecticae Ramo ſuppeditaſſe dialogos Platonis, ipſum ſupra fatentem audiuimus.

VIII. Iudicium de Dialectica Rami.

VIII. His vero omnibus rite ponderatis non difficile eſt de dialectica reformatione Rami ſententiam ferre aequam et veram. Et laudandus quidem in eo eſt magnopere, quod ab inutilibus ſpeculationibus nobiliſſimam artem ad vſum fori et vitae reuocauerit, nec in eo quoque culpandus eſt, quod accurate ordineque diſſerere, vel diſſerentes quoque veteres intelligere docuerit. Aſt id maximopere in Ramo reprehendimus, quod antiquitatis praeiudicio, quod tamen in Ariſtotele feliciter eiurauerat, faſcinatus et dialecticae nomine ſeductus, ad vnum diſſerendi artificium omnem ratiocinandi ſcientiam retulerit [x]. Hoc enim pacto neceſſe erat, intellectum, cui medendo, illuſtrando et in veritatis viam ducendo deſtinata eſt diſciplina praeſtantiſſima, in tenebris, quibus naturali morbo et naſcendi infelicitate cingitur, manere, et quum falſo ratiocinetur, emendari a dialectica Ramea non poſſe. Vehementer quoque improbandum eſt, quod in cortice, methodum putamus, haerens, nucleum ipſum omiſerit, eam vero ita ad intellectus normam retulerit, vt pedem modulo adaptaret, qua ratione non potuit non inepta methodi affectatione haud ſemel tractatio corrumpi. Cuius exemplum eſſe poſſunt διχοτομίαι Rameae ſuperſtitioſe

w) Conf. Dedicationes Dialect. et Animaduerſionum Peripp.

x) Conf. Cartes. ep. ad Gallic. interp. princip. philoſ. Ars cogit. P. I. c. 3. p. 19.

ſtitioſe ad noſtra fere tempora excultae, itemque methodus cauſſalis, quae dialecticae Rameae debetur, quaeque in non neceſſariis ſcriptores ita detinuit, vt haud raro ineptiae ſequerentur. Quae omnia ſi parcius adhibuiſſet Ramus, ſi a neceſſariis aliis non abſtinuiſſet, ſi methodi leges non vniuerſales feciſſet, et cuiuis pedi hunc cothurnum adaptauiſſet, pauciora haberemus, quae reprehenderemus. Moderate et ex vero magnus VERVLAMIVS [y]: *Methodus veluti ſcientiarum architectura eſt: atque hac in parte melius meruit Ramus, in optimis illis regulis καθόλου πρῶτον, καὶ παντὸς, καθ' αὐτὸ etc. renouandis, quam in vnica methodo ſua et dichotomiis obtrudendis. Veruntamen neſcio quo fato ſit, vt humanis, ſicut ſaepius fingunt poëtae, rebus pretioſiſſimis ſemper adhibeantur pernicioſiſſimi quique cuſtodes. Certe conatus Rami, circa illam propoſitionum limam coniecit eum in epitomas illas et ſcientiarum vada. Auſpicato enim, et felicis cuiusdam genii ductu proceſſerit oportet, qui axiomata ſcientiarum conuertibilia facere attentauerit, et non ſimul ea reddiderit, circularia, aut in ſemet recurrentia: Conatum nihilo ſecius Rami in hac parte vtilem fuiſſe non inficiamur.* Alia ſcriptorum iudicia de Rami dialectica, ne nimii ſimus, omittimus: comparari autem cum dictis poſſunt, quae auctor artis cogitandi [z], et acutiſſimi viri CHRISTIANVS THOMASIVS [a] atque NIC. HIERONYMVS GVNDLINGIVS [b] annotauerunt. Ille methodum tabellarum huc quoque reuocat.

IX. Quodcumque autem dialecticae Rameae ſtatuendum ſit pretium, ipſe certe Ramus debita laude in philoſophiae hiſtoria priuandus haud eſt. Is enim, quod fruſtra tentarunt Agricola, Valla, Nizolius, Viues, maiori ſi non animo, certe ſtrepitu et euentu aggreſſus viam oſtendit, qua ad libertatem philoſophandi abiecto iugo Ariſtotelicae philoſophiae ſectario procedi poſſet: et modum exemplo docuit ſuo, contemnendi eorum clamores, qui pro Sectae ſuae placitis tanquam pro aris atque focis pugnant, et ſanctiſſima myſteria violari conqueruntur. Quod Palladium diu orbi philoſophico ereptum vt aſſertum iret, non minas, conuitia, calumnias, et quae his grauiora ſunt, timuit, perſecutiones diras contemſit, impauidum patiensque pectus aduerſariis obiecit, et rariſſimo exemplo libertatem philoſophandi ſanguine ſuo confirmauit, merito inter martyres philoſophicos [c] numerandus. Qui ſi nihil egiſſet aliud, quam quod exemplo ſuo in academia Pariſienſi viros doctos complures excitaſſet, vt in aliis philoſophiae partibus idem tentarent, quod ipſe in dialectica fecit, quorum haud infelices conatus paſſim annotauimus [d], dignus certe eſſet, cuius nomen atque memoria in annalibus philoſophicis perennaret, et cui non ingratam ſe praeſtaret poſteritas.

IX. Merita Rami de philoſophia.

§. X.

y) De Augm. ſcient. L. VI. c. 2. T. I. Opp. p. 358.
z) P. II. c. 15.
a) Cautel. c. X. §. V.
b) Via ad ver. logic. p. 78.
c) Singulari diſſ. eorum exempla collegit doctiſſimus HEVMANNVS.
d) Conf. LAVNOIVS de Fort. Ariſt. in Academia Pariſienſi.

Fata dialecticae Rameae post auctoris obitum.

§. X. Extingui poſſe Rameas nouitates, extincto crudeliter auctore ſuo, ſibi perſuadebant eius aduerſarii, verum contrarium euenit. Qui enim viuus haud paucos ſectatores habuerat, quorum nonnulli ab extremis Europae angulis ad eum conuolarant, poſt mortem aſſeclas multo plures nactus eſt. Et ſuperſtite quidem Ramo Audomarus Talaeus, vir doctus et eloquens, cui cum Ramo fraterna interceſſerat neceſſitas, ex diſciplina Ramea formatus eam propagare inter Gallos non ſine ſudore conatus eſt [e]. Quis autem doctrinam Rameam plauſus inter Germanos exceperit, cum ad eos Ramus diuertiſſet, ex ſupra dictis eſt manifeſtum. Quamuis ex illis quoque conſtet, Peripateticos vbique locorum manibus calcibusque obniti Ramo eiusque reformandae philoſophiae conſiliis coepiſſe. Quibus addimus, ſcholam Melanchthonis, quae rationalis philoſophiae culturae ſe valde addixerat, parum Rameis conatibus fauentem, ſuum quoque ſtudium diſciplinae Rameae velut impedimentum aliquod obieciſſe. Et haec quidem viuo et ſpirante Ramo acciderunt. Poſt miſerabilem autem vitae eius exitum magnis et citatis greſſibus paſſim ad eam doctrinam, quam formauerat Ramus, properatum eſt, fueruntque paſſim viri docti, qui Ramiſmo, (quo nomine iſta diſciplina appellari ſolebat) nomen ſuum addicerent. Et Hiſpaniam quidem atque Italiam nouitatibus Rameis aures patulas praebuiſſe, non conſtat, aſt viguiſſe inter Germanos, Anglos, Scotos eam doctrinam publica documenta produnt, et innumeris exemplis probari poteſt. Cuius prima occaſio, qua Rami dialectica per iſtas regiones ſparſa eſt, fuit, quod ab ore Rami magna eloquentiae et philoſophiae laude docentis iuuenes multi, qui ex Germania atque Britannia ad eum confluxerant, pependerint, et tum dicendi tum ratiocinandi differendiue principia ab eo didicerint. Hos et doctrinae elegantia et iucunditate recreabat, et ad veterum exempla effingebat, et nouo doctrinae genere innutritos domum remittebat, gratos tanti praeceptoris diſcipulos atque admiratores. Qui cum muneribus eſſent admoti, occaſionemque nacti diſciplinam Rameam ad publicos vſus adhibendi, viua voce pariter atque ſcriptis rem literariam iuuarent, factum inde eſt, vt Ramiſmus inter Germanos, Gallos et Britannos omni ſpe citius et promtius exſurgeret atque inualeſceret. Maxime autem ex diſcipulis Rami hoc nomine memorandi ſunt Thomas Freigius et Franciſcus Fabricius, qui elegantioris literaturae notitia aeternum ſibi in ciuitate erudita nomen comparauerunt. Et Freigius quidem Friburgo-Briſgoius in academia patria praeſtantes iuris interpretes Vlricum Zaſium et Henricum Glareanum praeceptores habuerat, at fama doctrinae Rami excitatus, Pariſienſem ſcholam adiit, tantaque contentione et induſtria illuſtris praeceptoris diſciplinae adhaeſit, vt inter eius diſcipulos tantum non vnus omnium maxime emineret. Redux ex Gallia in Germaniam et Ramea eruditione ornatior, in patria primum, deinde Baſileae munus docendi nactus eſt, tantis aduerſitatum procellis iacta-

e) Conf. eius Academia.

iactatus vt de abiiciendis omnino ſtudiis cogitaret, quod conſilium ſine dubio perfeciſſet, niſi Hieronymi Wolfii commendatione in Altdorfina ſchola profeſſoris munus illi obtigiſſet [f]. Is itaque cum omnium optime philoſophiam Rami intelligeret, eam et inſtitutione, et commendationibus in veteres ſcriptores propagare, et oſtendere eorundem vſum ſtuduit. Franciſcus Fabricius autem Marcoduranus, adoleſcens ad Petrum Ramum delatus eſt, eoque euentu ab ore eius haeſit, vt ſe Lutetiae Pariſiorum ei operam dediſſe non poenitere ipſe ſcribat [ff]. Qui cum Iohanni Mohemio in gymnaſio Duſſeldorpienſi regendo ſucceſſor eſſet datus [g], praeter literaturam veterem, quam a Ramo quoque didicerat, et in qua eum valuiſſe ſcripta eius doctiſſima oſtendunt, ipſam quoque Rami dialecticam propagandi occaſionem nactus eſt fauentiſſimam. Cumque haud pauci ex huius diſciplina viri docti prodirent, qui poſtea muneribus paſſim per Germaniam praefecti ſunt, facile inde colliget lector cauſſam, cur Ramiſmus, quem vocant, tanta inter Germanos incrementa ceperit. Et haec humaniorum quoque literarum cognitio, quam Ramea diſciplina tantopere commendabat et adiuuabat, inter cauſſas referenda eſt, cur illa tantopere inualuerit. Viri enim ſummi et in veterum ſcriptorum lectione ad miraculum vsque verſati, quamuis male Ariſtoteli minime cupiebant, attamen Rameam dialecticam ad interpretationem et imitationem veterum plurimum facere credidere, ideoque eam ſibi commendatam habuerunt. Qua in re praecipue plurimum valuit ſummorum virorum Ioannis Sturmii et Dauidis Chytraei auctoritas, quorum vterque eo nomine plurimum Ramo fauit [h], licet Ariſtotelem non improbarent. Aſt hi duumuiri in conſtituendis per Germaniam ſcholis eligendisque doctoribus publicis a quamplurimis in conſilii curarumque partes trahebantur; quae via fuit, qua Ramea diſciplina latiſſime ſe extendere potuit, cum ſimiliter animati eorum diſcipuli Rameam doctrinam fuiſſent amplexi. Vix itaque ſchola aliqua publica paulo celebrior nominari poteſt, in qua non Ramiſtae, quo nomine Rami ſectatores ſolent appellari, docuerint. Vixit enim docuitque ex Rami ſectatoribus FRIDERICVS BEVRHVSIVS in Tremoniano gymnaſio, qui aliquot libris Rami dialecticam illuſtrauit, eiusque *Paedagogiam* itemque *defenſionem* ſcripſit, et libello erudito atque luculento Rami et Melanchthonis dialecticam comparauit [i], ex quo diſci poteſt, in quibus vtraque conueniat, in quibus diſcrepet, quae controuerſiae momenta ſint, quae omiſerit Ramus, quae adiecerit. In Corbacenſi ſchola pro Ramo fortiter dimicauit ADAMVS SCRIBONIVS, auctor *Triumphi logicae Rameae*, apud Hanouera-

f) Vitam eius habes ad ADAMVM in Vitis philoſ. p. m. 252. inde ſua hauſerunt FREHERVS Theatr. p. 889. et REIMMANNVS Hiſt. lit. Germ. Vol. IV. p. 582. p. 29. CRENIVS Animadu. philol. P. II. pag. 293. TEISSIER. Elog. T. II. p. 468. FABRIC. Centur. Fabricior.

ff) In Praef. ad vitam Ciceronis.

g) Vid. HANCK. de Rom. rer. ſcript. L. II. c. 1.

h) Vid. CHYTRAEI Epiſt. p. 547. ELSWICH. de Fort. Ariſt. in academiis Proteſtantium pag 57. 59.

i) Francof. 1588. 8.

noueranos Heizo Buſcherus, qui licet ſyncretiſticam dialecticam, de qua infra dicemus, ſecutus fuerit, Rameam tamen dialecticam contra Cornelii Martini inſultus defendit, et doctrinam *de ſoluendis ſophiſmatis* abs Ramo omiſſam ſuppleuit. Eandem contra Martini tela calami pugnam apud Goettingenſes ſuſcepit Conradus Hoddaeus; maxime vero in Iulia academia, vbi Peripatetica doctrina valde valebat, pro Ramo omnibus ingenii neruis decertauit CASPAR PFAFFRADIVS, cui libellum *de ſtudiis Rameis et legibus optimae inſtitutionis* [k] debemus. In ſchola Erfordienſi pro Ramo ſtetit HENNINGVS RENNEMANNVS, editis *Enodatione totius philoſophiae Rameae, et Philoſophiae Rameae inſuperabili ſcuto* [l]. Et hi quidem duo ſcriptores ab iis quoque conſulendi ſunt, qui ſpecialia magis de controuerſiis Rameis in Germania agitatis, quae tangere hoc loco non licet, ſcire cupiunt. In academia Roſtochienſi Thomas Rhaedus contra Ariſtotelem pro Ramo comparuit, qui cum Henningo Arniſaeo hoc nomine eſt congreſſus. Marpurgi HIERONYMVS TREVTLERVS *Rudimenta dialectica P. Rami* deſcripſit. Hamburgi Iacobus Reneccius et poſt eum Seuerinus Sluterus editis de Rami dialectica commentariis pro his partibus ſteterunt; Lubecae Ramiſmum introduxit Ioachimus Hanſius [m]. Etiam in academiis Saxonicis magno ſtrepitu diſciplina Ramea inualuit, motusque haud leues concitauit. Id quod praecipue in academia Lipſienſi factum eſt, in qua Ioannes Cramerus Ramo ampliſſime fauit, licet is Organi Ariſtotelici publicus doctor eſſet. Id quod armauit in eum facultatem philoſophicam, quae, vt eo grauiori inuidia Ramiſmum cumularet, Caluiniſmi ſemina in Ramiſmo latere, in literis ſupplicibus ad electorem Saxoniae eſt conqueſta. Vnde factum, vt auctoritate electorali deligerentur, qui in Rameae factionis pericula, quae imminere credebantur, inquirerent, quae tanta viſa ſunt, vt theologi quoque excitarentur ad aggrediendam ſcriptis peſtem pernicioſam, inter quos maxime Matthaeus Dreſſerus ſe Rameis partibus obiecit [n]. Tantis autem animorum motibus res acta eſt, vt cum nuntium Rameae doctrinae mittere recuſaret Cramerus, is munere publico anno MDXCI. exueretur, et quicunque in ea academia promotionibus publicis frui cupiebant, ſingulari ſyngrapha promittere iuberentur, ſe nolle quicquam tradere, quod a philoſophia Ariſtotelis ſit alienum; tanti momenti, haec pugna dialectica erat:

Non Priamus tanti totaque Troia fuit.

Sed in aliis quoque Proteſtantium academiis fortunam diſciplinae Rameae, licet variis viciſſitudinibus vſam, emerſiſſe, indubitatis teſtimoniis conſtat.

k) Francof. 1597. 8.

l) Oppoſitum id Phil. Scherbio. Valde eius maledicam linguam deteſtatur KECKERMANN. Praecogn. log. tr. II. c. 5. p. 169. cuius verba quoque adducit BAYLE l. c. not. O.

m) Conſulendi de his ſcriptis WALCHIVS et ELSWICHIVS ll. cc.

n) Conf. quos laudant iidem ADAMI Vit. philoſ. p. m. 496. MORHOF. Polyhiſt. T. II. L. I. c. 12. §. 1. DORNIVS ad Ionſ. L. III. c. 36. §. 19. p. 210. qui ad B. Io. CYPRIANI Progr. de fatis philoſophiae Rameae in academia Galliae, inſertum Suppl. Bibl. philoſ. Struuianae p. 25. prouocat. Quod tamen in editione Lotteriana, quae ad manus eſt, deſideramus.

ſtat. Et in Altdorfina quidem ſchola multa inuidia premebatur Ramiſmus; aſt quamuis Peripatetici magnis animis ſe ei opponerent, et praecipue Philippus Scherbius diſſertatione pro philoſophia Peripatetica aduerſus Ramiſtas quam philoſophiae Altdorfinae inſeruit Io. Pavl. Felwingervs, adeo erudite et acute diſputaret, vt neruoſitate, breuitate et elegantia, flore item eloquentiae et accuratione cum vaſto libro certare poſſe iudicauerit Morhofivs [o]; his tamen non obſtantibus inualuere partes Rami, praecipue cum Henricus Rennemannus, duobus ſcriptis proterue Scherbium eſſet aggreſſus, isque nihil repoſuiſſet, ſed Libavivs [p] tantum Scherbium vindicaſſet [q]. Conſtat id ex verbis Tavrelli [r], qui, quod ab Ariſtotelicis diſſentiret, vt ſuo loco dictum, Ramiſmi conuicio impetitus eſt. Is enim ad hanc obiectionem ita reſpondet: *Vt vero nihil ex Rami vel eius aſſeclarum ſcriptis didicerim, quibus ipſe nunquam ſum delectatus; cum videamus tamen adeo felicem eius doctrinae ſucceſſum, atque in dies augeri eorum numerum, qui vel ſeſe aperte Ramiſtas eſſe profitentur; vel ſaltem a Rami dogmatibus non abhorrent: quis non flectatur, et de Ramo iudicare incipiat aequius. Liberum probo philoſophandi genus: noui etiam in Ariſtotele reprehendiſſe Ramum, quod probandum non fuerat.* In Iulia academia, quae Helmſtadii circa ea tempora [s] excitata eſt, et in qua Pfaffradium Rameam dialecticam propagauiſſe ſupra retulimus, contra Cornelii Martini et Io. Caſelii diligentiam pro Ariſtotelica philoſophia aduerſus Ramum, inſurrexit ANTONIVS NOTHOLDVS, qui nomine *ſtudioſorum philoſophiae Rameae conſiderationem in Martini librum* emiſit, cui cum anno MDCXCVII. Cornelius Martini peculiari programmate reſponderet, annotationibus ille ſuis id eodem anno recudi fecit *, annoque ſequenti diatriben philoſophicam edidit, qua doctrina de definitione et diuiſione dialecticae, de notionibus primis et ſecundis, de argumentis inuentionis et praedicabilibus, de analyſi logica Rameorum, de metaphyſica et praedicamentis ad Philippi et Rami documenta reuocatur ac iudicatur. Quali contentione quoque Martinianis oppugnationibus ſe obieciſſe Cornelium HERMANNVM NICEPHORVM, in libris *de Analyſi logica*, refert Hermannvs Elswichivs [ſ], qui epigramma quoque affert, huic libro praefixum, quod, quanti eo tempore Ramus inter Germanos fieret, in aprico ponit. Dabimus id hoc quoque loco, vt de fortuna et opinione Ramiſmi inter Germanos conſtet [ſſ]:

Magnus Ariſtoteles logicus, non vilior illo
Ramus, at obſcurus magnus Ariſtoteles.

o) Polyhiſt. T. II. L. I. c. 11. §. 30. p. 62.
p) In Schediaſm. medico-philoſ.
q) Conf. Cel. Bayervs Vit. medic. Altdorf. pag. 20.
r) Alp. Caeſ. p. 37.
s) 1576.
*) Conf. Elswich. l. c. p. 66.
ſ) l. c.
ſſ) Haec plerorumque Rameorum opinio fuit, vnde Ariſtotelicam quoque logicam diſcere iubebant, iuuenes, vt artificiales voces, id eſt terminos a ſcriptoribus adhibitos intelligerent.

Ramus conſpicuo diſcentem tramite ducit:
Et breuis et breuitas haec tibi cuncta aperit.
Nemo percipiet logicam felicius artem,
Quam qui Rameam perdidicit logicam,
Poſtea Ariſtotelis; non vt meliora, ſed illa
Quae vulgus nouit, tu quoque ſcire queas.
Cum ſtultis etenim ſtulteſcere tempora poſſunt;
Hoc apte quisquis fecerit, ille ſapit.

Sed in Leucorea quoque academia Rami partes inualuiſſe, ex HVLSEMANNO [t] patet, qui per interdicta electorum Saxoniae actis ordinis philoſophici inſerta, iterumque anno MDCIII confirmata prohibitos eſſe Vitebergenſes, ne Rameae ſe darent philoſophiae. In huiusmodi edicto ab eo allato cauetur, cum a breui tempore in facultate philoſophica ſecta Ramiſtica exorta ſit, quae id agat, vt pedetentim methodum docendi Ariſtotelicam, ſurrogata noua, pellat, ne quis profeſſorum audeat illam in lectionibus publicis fouere, indicta etiam illis poena, qui contra egerint. Sed ad Danos vsque penetrauit quoque dialectica Rami; qui quamuis auctoritate publica ordinationis eccleſiaſticae Chriſtiani III. Melanchthoniana dialectica vterentur [u], non pertimuit tamen Andreas Kragius, philoſophiae tum apud Hafnienſes profeſſor, poſt explicatum auditoribus ſuis Platonem, Ramum quoque et tradere publice et aduerſus G. Liebleri calumnias vindicare. Facile vero eſſet complures afferre, qui hac ratione pro Ramo pugnarunt, ſi eorum nomina excitare vellemus, qui in hoc argumento calamum exercuerunt. Quoniam tamen hoc inſtituti noſtri limites excedit, lectorem rogamus, vt ex LIPENII [v], REIMMANNI [w], WALCHII [x] catalogis ſua induſtria ea colligat, ſi modo tanti videbitur, eorum ſtudia noſſe, qui cramben decies centiesque recoxerunt. Addimus nos tantum verbo, apud Heluetios ita obtinuiſſe Ramiſmum, vt ad noſtra vsque tempora Bernae Lauſannaeque eum auctoritate publica confirmatum eſſe ex Minutoli relatione ſcribat P. BAYLE [y]: Apud Batauos quoque RVDOLPHVM SNELLIVM, linguae Hebraicae et matheſeos profeſſorem Lugdunenſem, edito *Syntagmate philoſophiae Rameae (Commentarium in Rami dialecticam* nominat Ven. WALCHIVS [z], qui an idem ſit cum ſyntagmate, neſcimus) de Ramea dialectica egregie meruiſſe, et haud parum celebritatis illi conciliauiſſe, eo quod ſolide et perſpicue Rami praecepta illuſtrauerit. Quin inter Anglos et Scotos quoque admiratores et ſectatores haud paucos meruiſſe Ramum Keckermanni teſtimonio aſſerit P. BAYLE [*]. Satis hoc fortunarum videri poterat diſciplinae Rameae, quod in ordine philoſophico toties caput erigere licuerit: aſt acceſſit maior felicitas, ex iureconſul-

t) In Praef. Dialyſ. p. 13.
u) Vid. ALB. THVRA Id. hiſt. lit. Danor. P. II. c. 4. §. 2. p. 301.
v) Bibl. philoſ. p. 1283.
w) Calend. crit. hiſt. logicae p. 52.
x) l. c. p. 617. ſeqq.
y) l. c. not. O.
z) p. 621.
*) l. c.

consultorum ordine. His enim valde placuit methodus Ramea, quam et ordine et perspicuitate et facilitate gaudere sibi persuadebant. Obseruatumque CHRISTIANO THOMASIO †, Matthaeum Wesenbecium virum celeberrimum, primum fere fuisse, qui methodum caussalem ex dialectica Ramea ad vsum iurisprudentiae traduxerit.

Aduersarii Ramismi.

§. XI. Amplissimos habuisse successus dialecticam Rameam, ex adductis satis constare potest. Neque tamen putandum, nullis eam impedimentis, nullis aduersariis fuisse coarctatam atque repulsam. Nam quod viuo Ramo accidit, vt magnis iris, et acerba contentione contra Ramum eiusque philosophiam insurgerent Peripatetici, id post eius tristia, quae perpessus est, fata non minori alacritate et animorum motibus factum. Non memorabimus petulantiam iuuentutis, Ramistis passim insultantis, supra enim idem euenisse Ramo ipsi iam monuimus, nec adeo mirum vel etiam insolens est, iuuenes literarum studiosos incitatos a doctoribus suis et inuidia instigatos, ad quoduis contumeliae genus in nouatores digredi. Sed ad ipsa Peripateticae doctrinae columina prouocamus, quae pro Aristotele, tanquam pro aris et focis pugnauerunt, cuius praeter Parisienses exempla, Ramo adhuc superstite in Beza, Schegkio aliisque commemorauimus. Nulla enim schola fuit, in qua non aduersarios Rami doctrina reperiret, possetque satis amplus nominum eorum contexi catalogus, qui inimica Ramo tela intentarunt, si id ageremus. Paucis tantum et strictim nonnullos tangimus, ne hic quoque ἀσύμβολοι abeamus. Nempe in Tubingensi academia praeter Schegkium, qui cum ipso Ramo contentionis serram reciprocauit, eius nouitatibus NICODEMVS FRISCHLINVS, edito *Dialogo contra P. Rami sophisticam* pro Aristotele respondit, nec in ea academia pedem figere potuisse ab eo tempore Ramismum verisimile est. Eandem vigilantiam ne Ramistica doctrina Aristotelicam pelleret, probauisse academiae Altdorfinae professores maxime Philippum Scherbium, ex antecedentibus repetendum est. In academia Heidelbergensi parum fauentem sibi Ramus expertus est Zachariam Vrsinum; is iubente electore consilium suum descripserat, vtrum suadendum sit, vt philosophia Ramea in Palatinatu introducatur, in quo multis id rationibus improbat et dissuadet [a]. Hoc cum effectum, quem cupiebat habuisset, adeo momordit Ramistas et in praeceps egit, vt Rennemannus et Pfaffradius acerbissimis eum vocibus ideo reprehenderent [b]. Argentorati Dasypodium, licet infirmo armorum genere, Ramum oppugnauisse, ex epistola Ioannis Pappi ad Marbachium [c] constat. Et in Lugdunensi Batauorum academia Ramismo introducendo se maxime opposuit teste Maresio *, Iosephus Scaliger. Magnos vero et potentes aduersarios in academia Iulia experta est philosophia Rami in Ioanne Caselio et

 Cor-

†) In Cautel. c. X. §. 17.
a) Extat in IACOBI MARTINI Speculo rationali L. II. c. 15.
b) Vid. KECKERMANN. l. c. BAYLE l. c. not. O.
c) Vid. Epistolae Marbachianae a Io. FECHTIO editae p. 404. *) Apud BAYL. l. c. not. O.

Cornelio Martini, de cuius pro Peripatetica doctrina zelo et industria in eius vita, *parte huius tomi superiore*, quantum satis est, diximus. Is grauem se Ramistis aduersarium in *Analysi logica* et scriptis logicis aliis praestitit, quocum congressum fuisse pro Ramo Beurhusium, Hoddaeam, Buscherum, quorum dissertationes iunctim prodierunt [d], itemque Notholdum supra memorauimus. Vitebergae infensum aduersus Rami sectatores animum demonstrauit Iacobus Martini, cuius quoque academiae facultatem philosophicam obtinuisse ex aula Dresdensi decretum de non propagando Ramismo supra retulimus. Idem Lipsiae factum esse, ex dictis repetendum est. Nempe non contenti Rameorum aduersarii inuisam sectam libellis profligauisse, more ab omni fere tempore inter homines recepto, ad potentiorum auxilia et summos etiam magistratus recurrerunt, et argumento ab odio et inuidia ducto, Rameam disciplinam temeratae fidei purioris, confusi ordinis, suspectae nouitatis, contemtarum legum a principibus positarum, conuitiandi corrigendique cum contumelia libidinis et similium accusarunt. Neque vero verisimile est viros prudentissimos, qui passim ex mandato principum summorumque magistratuum rebus praeerant, et his litibus componendis destinabantur, adeo hebetibus fuisse vsos oculis, vt perspicere nequiuerint, neque reipublicae salutem, neque literarum incolumitatem in his disputationibus logicis versari, et parum interesse principis, vincat Aristoteles an Ramus? Ast, vt taceamus, interdum priuatorum suspicionibus potuisse eorum animos corrumpi, vt cum disciplinae, cui a iuuentute erant innutriti, plurimum auctoritatis tribuerent, nouam et insolentem doctrinam refugerent, seque asperiores illi ostenderent: ipsae contentiones virorum doctorum haud raro in vna cathedra docentium, et litigationes inutiles, quibus tempus consumebatur frustra, atque iuuenum pariter atque doctorum publicorum animi in partes discindebantur, metum illis incusserunt, ne tandem bonarum artium ex his litibus interitus oriretur. Fuisse quoque nonnullos, qui crediderint, arma polemicae theologiae subtrahi, si Aristotelica logica pereat, facile HERM. AB ELSWICH [e] credimus, argumentum a studio metaphysico, quod ab eo tempore inter Protestantes inualuit petenti: Quamuis Ioannes Gerardus, magni nominis theologus, qui Aristotelicam philosophiam aliis praeferendam putauit propter aduersarios, cum quibus theologo in arenam descendendum, non improbauerit, si collationis et methodi caussa coniungatur Ramea philosophia [f]. Illud dubio caret, ab eo tempore inferiores fuisse Ramistarum partes, et fulmina potentium multos ab his partibus amplectendis deterruisse. Hinc, quem supra excitauimus Nicephorus, cuius verba adduxit ELSWICHIVS [ff], conquestus est: *Eam temporum iniuriam esse, vt neque precibus, neque rationibus, neque vllo modo alio studium suum veritatis et publicae vtilitatis sartum tectumque quis conseruare queat, sed et vi minisque depulsus*

d) Lemgouiae 1596. e) l. c. p. 73. f) Meth. stud. theol. p. 132. ff) l. c. p. 74.

pulſus ad placitum te potentiorum componas, ac veritatem vtilitatemque turpiter deſerere cogatur.

§. XII. Succurrere laboranti Ramiſmo alia ratione coeperunt nonnulli, quibus ſyncretiſmus aptiſſimum medium viſum eſt, ſed qui, ſi verum fatendum, et experientia conſulenda, malum reddiderunt deterius. Et fuerunt quidem mature inter philoſophos Germanos nonnulli, qui cum viderent, tanta auctoritate gaudere philoſophiam Ariſtotelicam, qualem repurgatam dedit Philippus Melanchthon, vt pelli locoque moueri tota non poſſet, ad eam delati ſunt ſententiam, iuuari poſſe Dialecticam Rami, ſi cum dialectica Philippica iungeretur, et cum ferri nonnulla, et ſupplementi loco adiici poſſe ex dialectica Ariſtotelico-Philippica iudicarent, confici inde σύστημα aliquod, quod vtrique parti non poſſet non arridere. Inde enatum tertium aliquod philoſophorum genus, quod tum mixtum dictum eſt. Praeiuiſſe his exemplo merito dicendus eſt FRIDERICVS BEVRHVSIVS; quamuis enim is adeo Ramo fuerit addictus, vt P. Ramum ſtatueret [g] non mo„do Socraticum et Platonicum, ſed etiam vere Ariſtotelicum philoſophum „iure dicendum et habendum eſſe, vtpote qui ex illorum omnium ſenten„tia conſtantibus principiis expreſſa, vſum ducem ac magiſtrum ſequens „omnem fere artium et materiam et formam ex iis ipſis, et maxime ex „Ariſtotele deducens omnia praecepta cum Ariſtotelis legibus congruentia „retineat, contraria vero et repugnantia reiiciat, ac artium quidem prae„ceptis perſpicue diſtinctis, vſum tamen earum, ac ita philoſophiam cum „eloquentia coniungendam eſſe doceat: non alienum tamen a iuuentutis „commodis cenſuit, ſi Philippi Melanchthonis dialecticam, in qua multa „ab interpretibus Ariſtotelis confuſa et inuerſa, illuſtriora facta, quin et „emendata ſint, comparandam cum Ramea exhiberet, quam comparatio„nem nec philoſophica libertate indignam nec ſtudiis inutilem fore putauit. „Cuius vel hunc vſum fore dixit, vt iuuenes res artibus propoſitas et di„uerſos auctorum terminos, id eſt artificioſas appellationes vno labore co„gnoſcant." Quo fine vtramque dialecticam cum explicationibus et collationibus edidit, in eo tamen laudandus, quod vtramque in ſeparatis paginis e regione oppoſitis expreſſerit, vt eo facilius res intelligi poſſit. Aſt qui ſecuti ſunt PAVLVS FRISIVS in *Comparationibus dialecticis*, BILSTENIVS in *Syntagmate Philippo-Rameo liberalium artium*, BVSCHERVS in *Harmonia logicae Philippo-Rameae*, POLANVS in *Syntagmate logico Ariſtotelico-Rameo*, LIBAVIVS in *Collatione dialecticae Melanchthonis et Rami*, quibus ſuo modo BARTHOLOMAEVS KECKERMANNVS iungi poteſt, qui licet Peripatetica pleraque ſequeretur, attamen multa Ramea admiſcuit, Semi-Ramei ideo cognomine ab Ariſtotelicis appellatus; hi, inquam omnes et his ſimiles Ramum ex Melanchthone facere auctiorem, Philippum ex Petro perfectiorem, et ex vtraque dialectica vnam reddere ſtuduerunt. Qui tamen non in eo ſo-

Ramei mixti & ſyncretiſtae.

lo

g) In Dialect. Rami et Melanchthonis inter ſe comparata p. 13.

lo conſtiterunt, ſed infauſto haud raro ſyncretiſmi ſidere afflati concordiam inter diſſidentes ſententias maleſanam et inutilem inire viſi ſunt, quamuis ſyncretiſmum prae ſe minime ferrent. Quo ſtigmate notandum eſſe Friſium, Libauium et Keckermannum, in *antecedente huius tomi parte*, cum de ſyncretiſmo philoſophico ageremus, annotauimus. Paulo liberius hanc conciliationem inter Ramum et Ariſtotelem tentarunt, et inter ſyncretiſtas Ariſtotelico - Rameos nomen ſuum retulerunt alii, quorum fere princeps habitus eſt Rudolphus Goclenius, idem vero iter tenuerunt Conradus Dietericus et Ioannes Henricus Alſtedius, quorum libros loco laudato iam adduximus. Parum tamen hac ratione promotum eſt Rameae diſciplinae ſtudium, quod et in ſe valde corruptum, et vtrique parti ſuſpectum factum eſt. Inde audita Pſeudo-Rameorum a Ramiſtis nomina vel potius conuitia; inde vero et indignationes Peripateticorum, ex quorum numero Io. Scharfivs [h] pronuntiauit: *Hinc alia Ramiſtarum ſecta orta eſt, quae vocatur miſta ſeu mixta: ſcilicet nomine fatali. Miſcet enim omnia in vnum chaos, Ariſtotelem transformat in ramenta falſarii ſui Petri, hoc eſt lucem in tenebras, coelum in terram, arborem in ramos.* Quare etiam non Rameis ſolum, ſed et mixtis ne delectentur iuuenes praecepit Abraham. Calovivs [i], ſalubri, vti recte putat, conſilio. Semper enim eiusmodi ſyncretiſmum et ineptam doctrinarum diuerſarum conciliationem atque mixturam ſyſtemata corrupiſſe, et veritatem multo magis impediuiſſe, hiſtoria philoſophica exemplis teſtatur luculentiſſimis. Et ſi verum fatendum, ipſae hae conciliationes et commixtiones Rameae dialecticae exitiales extitere. Cum enim eius puritas, et imprimis vſus, quem in ſcriptoribus veteribus explicandis et imitandis prae ſe ferebat, Peripateticis praeceptionibus, alio longe doctrinae genere nixis, et ad metaphyſicam magis ſpectantibus corrumperetur, hocque ipſo auctoritati Ariſtotelis quam Ramus valde depreſſerat, nouae vires, luminaque noua adderentur, non potuit non diſciplina Ramea in contemtum adduci, et euileſcere, et quae in plerisque ſcholis auctoritate publica introducta fuit Ariſtotelis logica reuireſcere. Factum id iam eſſe circa annum mdcxxiv, ex Hermanni Nicephori praefatione in libros de analyſi logica probauit Elswichivs [k]. Ibi enim ita conqueritur: *Quorſum nunc res ſcholaſticae noſtrae prolapſae ſunt? neſcio quo fato iam pridem in antiquum tenebrarum chaos omnia ruere videantur. Irrepunt enim in ſcholas paſſim cum applauſu libelli logici, ne dicam de aliis, nugarum pleni, expellentes e poſſeſſione ſua contra ius fasque logicam Rameam optimam, pulcherrimam, et ſimul vſum eius vt ampliſſimum ita accuratiſſimum.* Et eo quidem tempore Caſparem Pfaffradium, Danielem Hoffmannum in philoſophiam Peripateticam incitaſſe tradit Gerh. Theod. Meiervs [l]. Aſt ſi verum eſt, hoc ipſo Ramiſmi quoque vineta

h) In Inſtit. log. p. 41.
i) In Paedia theologica p. 111.
k) pag. 74.
l) In Monum. Iulicis p. 24.

vineta caecidit, cum omni philoſophiae bellum ille indixerit, vt ſuo loco dictum. Succeſſerunt paulo poſt noui conatus Carteſii, cuius ſectatores cum etiam noua logicae praecepta cuderent, Ramea dialectica tandem obliuione ſepulta eſt, nec aliter hodie eius memoria viget, niſi in hiſtoria philoſophica.

§. XII. Haec Ramea σιῤῥάξις fuit, in qua mutata quidem, aſt non adeo multum emendata fuit dialectica, licet maximos ſtrepitus edidiſſet, ſed vicit et imperium obtinuit logica Peripatetica. Non defuerunt tamen hic inde, viri nonnulli docti, qui vnam alteramue rationalis diſciplinae partem, etiam ſeculo XVI meliori facie et illuſtriori luce donarent, aſt cum ſectam condere, vel Ariſtotelem de ſolio deturbare non cogitarent, laudati quidem, ſed examinati et in vſum deducti non ſunt, licet multo praeſtantius clariusque de rebus ad ratiocinationem eiusque ordinem pertinentibus differerent, quam Peripatetici. Et hinc factum, vt eorum tantum non omnis exoleuerit memoria. Noſtrum non eſt, eos hoc loco colligere omnes, qui ad hanc emendationem rationalis philoſophiae aliquid contulerunt, non tamen omittere poſſumus IACOBVM ACONTIVM, aliis quoque nominibus in ſacrae ciuitatis hiſtoria celeberrimum, qui cum logicum ingenium quam maxime eſſet adeptus, cuius ſpecimina haud pauca in ſcriptis eruditiſſimis poſuit: iuuenes quoque contemtis quisquiliis logicae ſcholaſticae propiore ad veritatem via ducere conatus eſt. Scripſit ideo libellum *de Methodo, ſiue recta inueſtigandarum tradendarumque artium ac ſcientiarum ratione* vtiliſſimum[m], quem a ſcriptoribus hiſtoriae logicae fuiſſe omiſſum merito miramur. Nam non in id duntaxat omnem doctrinae vim adhibuit Acontius, vt inueſtigandi docendique viam praeceptis luculentis panderet, verum in eo ſimul etiam fuit, vt potiora, quae ad ratiocinandi artem et cognitionis acquirendae modum pertinerent, breui, at eleganti compendio, quod a ſcholaſticis ſpinis eſſet liberum, enarraret. Cum enim ſtatueret, logicam eſſe recte contemplandi docendique rationem, hincque duas eius partes conſtitueret, ad quarum vnam quaeſtiones, ad alteram themata ſiue propoſita referrentur, id ſibi oſtendendum eſſe ratus eſt, qua ratione veritatis examen inſtituere et rei alicuius notitiam indagare, quodque aſſecutus fueris, docere commodo poſſis. Hinc quid ſit cognitio, quaque ratione per quatuor cauſſarum genera diſcurrat expedit, deque cauſſa materiali et formali, multa a Peripateticis abeuntia et recentiorum cogitatis haud diſſimilia affert, et quo modo gigni cognitio, latentesque notiones et ſcintillae excitari et ad res obſcuras illuſtrandas applicari poſſint, oſtendit, et regulas acquirendae ſcientiae exponit, et imprimis quomodo in definitione verſandum, quaeque vitanda luculenter docet, et de obſcuris, ambiguis, impropriis, inuſitatis commentatur, et cauſſa-

Logicae emendationes aliae

Iacobus Acontius.

m) Extat in Collectione libellorum de methodo et ratione ſtudiorum, quae Trai. ad Rhen. 1657. 12. prodiit, p. 325. ſeqq.

caussalem methodum depingit, et diuisionis leges tradit, et interpretandi docendique ordinem pulchre delineat, et quo pacto quodlibet suo poni loco debeat, paucis tangit. In quo breui libello, multa egregia et postea Cartesio tanquam noua obseruata reperiri, ipsi Cartesio olim indicauit Heulnerus, teste BAILLETO [n]. Nec id negat, qui vitam Acontii descripsit P. BAYLE [o], qui inter melioris commatis libros hoc schediasma, et inchoatum tantum, vt ipse vocat, opusculum retulit. Vidit autem ipse Acontius [p], *se quidem in seculum incidisse cultum supra modum, ast se non tam eorum*, ait, *vereri iudicia, qui nunc regnant, quam exorientem quandam seculi adhuc paulo cultioris lucem pertimescere. Etsi enim multos habeat, habueritque aetas sua viros praestantes, adhuc tamen videri sibi videre nescio quid magis futurum.* Quae hoc modo ad Ioannem Wolfium scripsit anno MDCLXII. Acontius, surgente demum seculo XVII euentum habuere laetissimum. Tum enim dialecticae lumen eclecticum primus fere accendit, et ad noua atque meliora audenda in ratiocinandi arte animum adiecit illustrissimus VERVLAMIVS. Is enim ausu vere heroico, vt recte obseruatum P. GASSENDO [q] nouam tentare viam ausus est, sperareque, fore, vt modo illi strenue diligenterque insistatur, noua tandem eaque perfecta condi haberique philosophia possit. Id quod quantis moliminibus egerit, supra *capite libri primi quarto* planum fecimus, et quid in nouo, quod eam ob caussam produxit organo, hunc in finem monuerit, exposuimus. Quae hoc loco repetere opus haud est, comparandus autem cum iis est GASSENDVS [r], qui more suo logicae Verulamianae elegans et perspicuum compendium suppeditat. Et hic ipse quoque vir praestantissimus, non modo logicae Peripateticae naeuos magna fiducia nec minori eruditione detexit, editis *Exercitationibus paradoxicis aduersus Aristoteleos*, quod in *superiori huius tomi parte* iam annotauimus, sed quoque et de origine logicae et de fine eius, et de simplici rerum imaginatione, de propositione et syllogismo talia attulit [s], quae si non omnia noua, exasciata tamen et selecta, et clarissima luce perfusa, multa autem iucundissimae doctrinae copia illustrata recte possunt videri. Vnde meretur vir summus, vt logicae eius paulo diligentior, quam fieri solet, ratio habeatur [t], et praecipue vt cum Cartesianorum meditationibus comparetur, ex quo patescet, hunc Cartesii aduersarium eius tamen sectatoribus facem haud raro praetulisse.

Verulamius.

Cartesianorum de logica reformata merita.

§. XIII. Non admouisse rationali philosophiae condendae et ex instituto describendae manus, sed contentum methodi regulas posuisse, reliqua quae ad cognitionem humanam pertinent, ex parte principiis philosophiae

n) Vita Cartesii T. II. p. 138.
o) Dict. T. I. art. Aconce p. 65. seq.
p) In Ep. ad Io. Wolf. de ratione edendorum librorum p. 410. conf. qui haec more suo expendit P. BAYLE l. c. not. C. D.
q) De Orig. Logicae c. 10. T. I. Opp. p. 62.
r) loc. cit.
s) In Institut. logicis T. I. Opp. p. 92. seqq.
t) Conf. WALCH. Hist. log. L. II. c. I. §. 19. Parerg. acad. p. 658. qui tamen valde breuis est.

ſophiae inſeruiſſe Carteſium in *antecedentis libri capite ſexto* ex inſtituto docuimus, quodque ad rationalem diſciplinam ex meditationibus et principiis Carteſii pertinet, fuſe delineauimus, quo recurrendum eſt lectori, hanc artis rationalis partem hiſtoricam diſcere cupienti. Sed et porro monuimus, ea quae Carteſius, phyſicis intentus dereliquerat, logica ſectatores occupauiſſe, et hanc quoque rationis diſciplinam ſuis meditationibus excoluiſſe. Inter quos Antonii le Grand, Ioannis Claubergii, Petri Syluani Regiſii, Arnoldi Geulingſii, Regneri a Mansuelt aliorumque nota ſunt ſcripta recenſita quoque a Ven. WALCHIO [u], qui adeundus. Non omitti tamen hoc loco duo ex Carteſianis ſcriptores logici poſſunt, quibus plurimum debere artem logicam apud omnes in confeſſo eſt, nempe anonymus auctor *Artis cogitandi*, et Nicolaus Mallebranchius. Ille enim innumeras obſeruationes nouas ſuggeſſit, hic metaphyſicam logicae iungendo ac applicando nouam inquirendae veritatis viam ſe detexiſſe ratus eſt. Et prioris quidem commentatio Gallico ſermone prodiit hoc titulo: *Logica, ſiue ars cogitandi, in qua praeter conſuetas regulas plurimae obſeruationes nouae ad formandum iudicium facientes continentur*, huius libri prima editio *Pariſiis* MDCLXIV lucem vidit, tanto autem philoſophantium plauſu et approbatione excepta eſt, vt decies recuderetur. Latinas quoque has artis cogitandi inſtitutiones fecit anno MDCLXVI, CORNELIVS AB ACKERSDYK, qui cum Muſis parum fauentibus in eo labore eſſet verſatus, eo quod praecipue editionem primam quae valde imperfecta eſt, adhibuiſſet [x], comparentibus editionibus Gallicis auctioribus, nouae quoque verſiones Latinae apud Londinenſes, Lugdunenſes, inter Batauos, et Amſtelodamenſes confectae ſunt, quorum editiones nominat WALCHIVS [y]. Quos tamen labores ſe deterreri paſſus haud eſt Io. CONRADVS BRAVNIVS, quo minus nouam interpretationem Latinam libri praeſtantiſſimi moliretur, quae eo nomine reliquis praeferenda eſt, quia acceſſiones, quae paulatim in Gallicis editionibus comparuerunt, omnes continet, et praefationem luculentam praemiſit celeberrimus Buddeus, in qua de hiſtoria logicae ſtrictim diſſeruit [z]. Deberi hanc logicam portus regii ſociis, de noua diſciplinarum methodo tunc valde ſollicitis, nemo hodie rerum literariarum tam ignarus eſt, vt neſciat, idque extra dubium poſitum eſſe putamus. Aſt quem verum ex illa ſocietate auctorem habeat, quis parens fuerit, qui obſtetrices tantum manus accommodauerint, de eo inter rerum literariarum ſcriptores haud vna ſententia eſt. Nonnulli enim Trignyo [a] alii Petro Nicolio, quidam Bonio [b] tribuerunt, LEIBNIZIVS [c], rerum eruditarum ſui temporis apprime peritus Antonii Arnaldi opus eſſe retulit. Quae

Ars cogitandi.

u) loc. cit.
x) PLACCIVS Theatr. Anonym. p. 603.
y) l. c. p. 651.
z) Halae Sax. 1704. 1718. 8.
a) WALCH. l. c. p. 652. STOLL. Hiſt. liter. P. II. c. 2. §. 25. p. 443.
b) Menagiana T. I. p. 141.
c) Praef. ad Nizolium p. 37.

ſententia *auctorem vitae Arnaldi* [d] a partibus ſuis ſtantem habet, qui diſerte, horis, ait, a ſeuerioribus ſtudiis vacuis virum acutiſſimum, praeter grammaticam rationalem et elementa Geometrica arti cogitandi inſudauiſſe, hocque παρέργῳ taedia grauiorum ſtudiorum leuauiſſe. Cuius ſi aſſertis ſtandum haud eſt, ſubſcribendum eſſe videtur marchionis DARGENSII [e] relationi, qui duos tresue ex hac ſocietate viros doctos ſymbolas ad hunc librum conſcribendum contuliſſe affirmat. Qua ratione et Arnaldus, cui ſine dubio operis lineamenta atque ſtamina debentur, et Nicolius, et alii forte quoque de hoc opere logico condendo fuerint ſolliciti. In quo quamplurima vtiliſſima, et ad veritatem inquirendam, formandumque intellectus iudicium, euitandos eius naeuos, eiicienda praeiudicia etc. facientia contineri, ipſa nos elegantis libri lectio conuincit. Maxime dogmata de ideis, de methodo, deque praeiudiciis ſatis luculenter explicata, nouisque luminibus aucta deprehenduntur. Quae cauſſa eſt, cur has inſtitutiones non modo P. BAYLE [f], acer ingeniorum cenſor lectori commendauerit, ſed aſcetas quoque ſuos diligenter legere iuſſerit IOANNES MABILLONIVS [g]. Dolendum autem, tractationem de praeiudiciis, quod obſeruatum CHR. THOMASIO [h], nec plenam nec planam ſatis eſſe, maluiſſeque auctorem in enucleanda propoſitionum et ſyllogiſmorum natura tanta ſubtilitate verſari, quam haec omnia, cum exigui vſus ſint, abiicere. Quem tamen et temporum iſtorum ratio excuſat, quibus non licuit ea omnia tollere, quae velut pretioſi theſauri in ſcholis tradebantur [i], et multorum poſt eum exempla laudant, qui in logicis verſati omnem ſubtilitatum de propoſitionibus et ſyllogiſmis aceruum cumularunt. Ille vel in eo ſolo laudandus eſt, quod naeuos logicae Ariſtotelicae egregie detexerit, et verbis magis eam, quam mentis ratiocinantis imaginibus inhaerere, oſtendit. In quo viam ab eo ſtratam magno acumine poſtea preſſit, qui *artem* quoque *ratiocinandi* vulgauit et Ariſtotelicam nuditatem detexit G. GER. TITIVS, IO. CLERICVS autem memoratu digniora ex hoc libro in *Inſtitutiones logicas*, quas edidit, tranſtulit, vt ſupra notatum. Poſcit autem lectorem diſciplinae mathematicae haud imperitum, ob exempla ex illa petita, id quod nonnullis diſplicuit.

Nicolai Mallebranchii vita.

§. XIV. NICOLAI MALLEBRANCHII nomen in ſchola Carteſianorum, non modo propter ſingulare ingenii acumen, ſed etiam propter nouas hypotheſes, quibus logicam, metaphyſicam, phyſicam et ethicam auxit et immutauit, celeberrimum eſt, et doctrinae laude valde commendatum. Eius vitam enarrauit more ſuo facundiſſimus FONTENELLIVS [k], repetierunt ſcri-

d) Pag. 147.
e) Philoſ. du bons ſens, Reflex. III. §. 2. p. 211.
f) Reſponſ. ad Qq. Prouinc. T. II p. 293.
g) De Stud. Monaſt. P II. c. 9. S. 1. p. 416.
h) Cautel. c. 10. §. 9. p. 129.
i) Idque potiſſimum, quod in docenda iuuentute Ieſuitas aemulabantur portus regii ſocii.
k) T. II. Hiſt du renouvellement de l'academie royale des ſciences p. 208.

ſcriptores diariorum eruditorum *Actorum eruditorum* [l], *Ephemeridum Belgicarum* [m], *Memoriarum Triuultienſium* [n], *Diarii Pariſienſis* [o], alii. Integram dare ex epiſtolis Mallebranchianis collectam promiſit LONGIVS [p], quae tamen vtrum lucem viderit, ignoramus. Faciemus paucis ſtrictimque acutiſſimi philoſophi notitiam lectori, cum tanta ſit eius fama, vt indictum in hac noſtra tractatione praetermittere nefas habeamus. Editus eſt in lucem Mallebranchius Pariſiis VIII. id. Sextil. anno MDCXXXVIII, patre Nicolao, qui regi a ſecretioribus epiſtolis fuerat. Vltimum liberorum veletudine infirma et corpore valde imbecilli natum magna cura parentes educarunt. Cumque a natura dorſo pectoreque incuruo eſſet efformatus, homines puer fugit, et ſcholam tantummodo adiit, nec alia forte, quam quaedam habitus corporis non ſatis pulchre effícti diſpoſitio cauſſa fuiſſe videtur, cur pingi ſe recuſauerit [q]. Solitudinis autem ob dictas, vti videtur, cauſſas amantior, viginti duos annos natus menſe Ianuario anni MDCXL, congregationis oratorii ſodalitio, poſitis artium et diſciplinarum rudimentis, nomen dedit, totusque in ſtudia incubuit. Et primo quidem Cointii conſilio excitatus antiquitatibus eccleſiaſticis et hiſtoriae ſacrae rimandae ſe tradidit, veteresque ſcriptores eccleſiaſticos nocturna diurnaque manu verſare coepit. In quo ſtudio etſi diligentiam adhibebat omnem, memoriae tamen infidelitate valde retardatus eſt, quae cito iterum ea dimiſit, quae impreſſa prius fuerant. Ad aliud itaque ſtudiorum genus, cui minus virtute recordandi opus eſſet, diuertere cogitans, Richardum Simonium, cuius tunc in ea congregatione magna erat eruditionis opinio, in partem curarum pertraxit, et eius ſuaſu criticae ſacrae ſe deuouere ſtatuit. Cui dum pertinaciter quidem, aſt non ſatis feliciter inhaeret, toti ſe, relictis tantum non ſtudiis omnibus pietati colendae, expectandoque in ſilentio animi diuinae ſapientiae lumini ſacrificauit [r]. Aſt fecit caſus quidam inexpectatus, vt ad Carteſianam philoſophiam deferretur, cuius poſtea poſt ipſum Carteſium praecipuus ſcriptor auctore ſectae non inferior factus eſt. Nempe cum tabernam librariam praeteriret, a bibliopola CARTESII liber *de Homine*, tum recens editus ei oblatus eſt. In quo cum pauca obiter legiſſet, adeo perſpicuitatis ab auctore ſeruatae lumine colluſtratus eſt, et ſcientiae hactenus ſibi ignotae principia diligenter ſparſa tanta auiditate inſpexit, vt ſatiari non poſſet. Igitur emto libro illud non legit, ſed legendo magis deuorauit, tanto ardore, vt cordis palpitatione interdum ex nimia contentione oborta correptus, legendi modum facere cogeretur. Ita incenſo philoſophiae inſatiabili deſiderio dimiſſis, quae hactenus reſpexerat, ſtudiis omnibus, philoſophiam vnam inſigni diligentia amplexus non modo eſt,

 ſed

l) 1716. p. 232. ſeqq.
m) Maerdelyke Vittrekſels 1719. Mai. art. 5.
n) 1716 Oct. art. 3. o) 1716. Ianv. art. 11.
p) Nou. lit. Lipſ. 1719 p. 818.
q) Inuito tamen effigies expreſſa eſt, Nou. lit. Lipſ. 1716. p. 306. praefixa eſt Bibliothecae, Germanico idiomate editae P. XLV.
r) MARVILLE Melanges T. I. p. 25. edit. rec.

ſed etiam omnibus aliis praetulit, ratus, nec criticam artem nec hiſtoriam tenuiſſe protoplaſten, aſt ſapienter meditatum ſapientiſſimum fuiſſe, hancque ſibi doctrinam cupiendam eſſe. Vnde hunc reliquarum diſciplinarum contemtum vel neglectum potius improbantibus reſpondit, non ſe meliorem eruditionem, quam quae Adamo adfuerit, cupere. Ab eo autem tempore ita ſe profundiſſimae meditationi immerſit, vt ad eas ſententias delaberetur, quas enthuſiaſmo eſſe proximas nonnulli iudicarunt [s]. Totum autem decennium explorandae Carteſianae philoſophiae, et meditationi tribuit, tam inſigni acutiſſimi ingenii, magna iudicandi ſolertia adiuti vigore in myſteria Carteſiana penetrando, vt Carteſio minime inferior eſſe iudicaretur. Ita vero doctrina philoſophica colluſtratus ad ſcribendum ſe accinxit, cumque in inquirendae veritatis ſtudio cardinem omnis philoſophiae verti, hanc autem intellectus culturam non ſatis et prout decebat, a Carteſio traditam eſſe cerneret, ad explicandam nouam intellectus emendandi, et ad inquirendam veritatem formandi artem curas atque meditationes ſuas conuertit. Explorato itaque vnionis inter animam et corpus, itemque inter animam atque Deum intercedentis myſterio [t], quae impedimenta inquirendae veritatis, quaeque errorum ſemina ex ſenſationum et paſſionum caterua oriantur, quid natura anima ſit, quidue valeat, quibus viribus incedere poſſit, vt ad veritatem perueniat, deſcribere ſtatuit. Inde exortus famigeratiſſimi ſcriptoris foetus, qui *de Inquirenda veritate* inſcribitur, et cuius poſtea ſumma capita tangemus. Cuius primus liber anno MDCLXXIII prodiit, ſecundus tertiusque anno MDCLXXIV, quem vero quotannis fere lambere, emendare, illuſtrare, et perficere, acutiſſimus auctor ſtuduit: vnde plures editiones enatae ſunt, ſemper pleniores et emendatiores, perfectiſſima autem ea eſt, quae paucis ante auctoris obitum annis MDCCXII, quatuor voluminibus, prodiit. In hac vero logica, (huius enim ſcientiae perficiendae curam in ea tractatione auctor ſuſceperat) Carteſianis quidem principiis vtitur Mallebranchius, aſt iis multa noua inaedificat, multa non Carteſiane tantum ſed et Platonice [u] diſputat, multa a communi via diſcedentia affert. Et imprimis imaginandi facultatem, vires, corruptionem, et impedimenta intellectui inde enaſcentia luculentis depingit coloribus. Quae omnia cum eleganter dicendi genere viuo, acuto et florenti exponeret, et abſtruſas metaphyſicae cogitationes pulcherrimis dictionis luminibus illuſtraret, qua ratione ſcilicet aridas ſpeculationes lectori commendari poſſe credebat [x], dici vix poteſt, quantum plauſum liber ſubtiliſſimus nactus ſit: adeo vt non modo aliquoties, vti dictum, recuderetur, et Latine quoque a cel. LENFANTIO legendus exhiberetur [y], ſed et haud pauci eſſent, qui

s) Vid. I. G. PRITII Diſſ. de Enthuſiaſmo Mallebranchii.

t) Vid. Praef. inquir. verit. Habebat autem Auguſtinum ducem.

u) Intelligent hoc, qui eius hypotheſin de origine idearum cum Platone comparauerint.

x) MARVILLE l. c. T. III. p. 434.

y) Etiam Belgice, ſed non ſatis feliciter conuerſus prodiit, Nou. lit. Lipſ. 1719. p. 549.

qui in opiniones Mallebranchii pedibus irent, vnde postea sectae Mallebranchianae [z] nomen in Cartesii schola auditum est. Valde autem φιλοσοφέμενα Mallebranchii commendabat D. Augustini auctoritas, quam nouae hypothesi de origine luminis intellectus, quod in ideis fulget, quodque ex immediata Dei perceptione deriuabat, praefixit [a], cum hac ratione tanto doctore praeeunte pulchrius magisque pie philosophari crederetur, nihilque esset in dogmatibus Cartesianis, quod non hypothesi huic posset applicari. Et has potissimum caussas esse putamus, cur liber ille tam auide receptus a multis sit, licet adeo subtiliter scriptus, vt a paucissimis intelligeretur, et opinionum nouitas et subtilitas fere incomprehensibilis obstaret auctori, quo minus more apud Parisienses recepto, teste Marvillio [b], censorem reperiret. Mirum itaque non est, cum vix prodiisset, fuisse nonnullos, qui quaedam atro carbone notarent, inter quos imprimis fuit Foucherius [c], cui respondit Robertus des Gabets [d], et post hunc Antonius Arnaldus, qui omnium acerrime cum Mallebranchio, licet amico prius, congressus est. In quibus virorum acutissimorum controuersiis adeo subtiliter de abstrusissimis argumentis metaphysicae disputatum est, vt non defuerint viri eruditi primae notae, qui se parua horum omnium, vel libri illius, qui lites istas genuit, vel totius controuersiae potuisse comprehendere, Mallebranchium nubes petere et μετεωρίζεσθαι, totam autem pugnam inter nugas, magorum spectra et lemures producentium referendam esse confessi sint [e]. Maxime verô lis enata, cum de origine idearum differens Mallebranchius, videre nos rerum omnium ideas in Deo asseruisset. Ex hac enim hypothesi quae intimam animae cum Deo vnionem supponit, orta illi occasio peculiare systema de natura et gratia condendi, quod eum cum Arnaldo acerrime commisit. Non est nostri instituti locique enarrare, quibus inter se libris, quibusque rationibus de vtroque argumento disceptauerint duumuiri eruditissimi, illud enim ad specialem logicae historiam pertinet, hoc ad historiam dogmaticam doctrinae reuelatae et annales ecclesiasticos spectat. Et quod ad istam de origine idearum controuersiam attinet, pleraque satis prolixe alibi [f] enarrauimus, ad quem locum eos, ne prolixitate nimii simus, ablegamus, qui subtilis, et si quid iudicamus, otiosae et inanis controuersiae historiam scire cupiunt. Systematis de natura et gratia fata, libros aliaque, id concernentia, quibus nec Iansenii nec Molinae sectatoribus Mallebranchius placuit, enarrat celeberrimus Pfaffivs [g], qui videndus. Conferri autem merentur, quae elegantissimus Daniel [h] in

z) Accessit ei nomen quoque Meditabundorum.

a) Vid. Trois lettres contre Mr. Arnaud p. 14. Hist. de ideis p. 256.

b) T. III. p. 186. qui ex Mallebranchii ore hoc tradit.

c) Edidit is Gallice criticum examen artis inquir. veritatis.

d) Is Criticam criticae Foucherianae opposuit.

e) Menagiana T. I. p. 258. T. II. p. 389.

f) In Hist. phil. doctr. de ideis Sect. III. §. 2. p. 256. seq. Conf. Vita Arnaldi p. 189. seqq.

g) Primit. Tubing. T. I. p. 209. add. Bvddevs Isagog. p. 671. 1266. Cat. bibl. Reimmann. T. I. p. 738. Fabric. Syllab script. de V. R. C. c. 16. p. 405.

h) P. III. p. 202. Vers. Lat.

in *Cartesii itinere per mundum* de his controuersiis differit: quamuis is enim, vt Societati Iesu adscriptus erat, minus faueat Arnaldo, multa tamen tangit, quae ἀνέκδοτα huius controuersiae et arcanas circumstantias detegunt. Factum autem istis hypothesibus, vt non multum ab enthusiasmo [i], vel etiam a Quackerorum [k] illuminatione immediata abesse videretur, quo iure, quaue iniuria? nostrum non est dispicere. Ex hoc vero dogmate de vnione animi cum Deo, arctiore illa, quae animae cum corpore intercedit, quod genuinum fundamentum est omnium hypothesium Mallebranchii [l], de origine idearum de concursu gratiae, et similium, quae per inquirendae veritatis opus sparsit, multisque postea libellis defendit, auxit, comsit et poliuit; enatum quoque systema caussarum occasionalium, quod deserto systemate assistentiae a Cartesio stabilito, amplexus est [m], quo inter Cartesianos spurios a GVSSETIO [n], ANDALA [o] aliisque relatus est. Cuius summam cum supra tetigerimus, dicta otiose nolumus repetere. Ita vero factum, vt cum multas sibi singulares opiniones de visione Dei, quae contingit menti, de natura substantiae intelligibili, de extensione intelligibili, infinita in Deo, et similibus concepisset, mox fanaticismi, mox Spinocismi [p] accusaretur, et adeo suspectus haud paucis fieret, vt libri eius in Gallia vendi prohiberentur, et quod P. BAYLE [q] refert, vix apud Batauos editorem reperirent. Ast non assecutos fuisse aduersarios Mallebranchii subtilitates acutissimi philosophi clamauerunt post Mallebranchium ipsum [r] eius fautores, contenderuntque, pie magis atque sobrie eum sensisse. Nec morose refragabimur, si quis dicat, virum nimia subtilitate modum excedentem, incommodis sensa animi vocibus expressisse, nec ea omnia stricto et rigoroso sensu sumenda esse, quae magnam ei inuidiam apud haud paucos conflarunt. Interim nemo tamen negauerit, qui Mallebranchianas hypotheses attente considerauerit, ipsas quoque opiniones Mallebranchii plane singulares esse, nec facile probandas. Non enim in logica tantum atque metaphysica, sed in naturali quoque et morali philosophiae parte abeundum sibi ab aliis esse censuit, nec assentientes reperit adeo multos statuendo, Deum in creatione omnia praeformantem, omnium motuum, qui in creaturis obseruantur, vnicam eandemque immedia-

i) PRITIVS l. c. BVDDEVS l. c. p. 246.

k) VOLTAIRE Lettre II. sur les Anglois p. 11.

l) Id ex Praef. operis de I. V. luculenter patescit.

m) Ludouicum de la Forge hoc Systema primum post praelusiones Suaresii produxisse, supra obseruatum, in maiori autem luce posuit Mallebranchius, cum hypothesibus suis valde fauens deprehendisset.

n) In caussarum primae et secundarum reali operatione, Leou. 1716. 4.

o) In Cartesio Spinozismi euersore. add. PETR. DE VILLEMANDY de Efficacia caussarum secundarum Lugd. Bat. 1686. Conf. cel. HOLLMANNVS Phys. P. I. c. 4. §. 209. not. o. p. 244. Pneumatol. c. II. §. 80. not. a. p. 159. seqq. vbi etiam alios Systematis caussarum occasionalium fautores nominat.

p) Conf. Recueil de pieces de la philos. de Newton, Clarke, Leibniz. Tom. II. p. 217. 432. Cat. Bibl. Reimmann. p. 999. POIRETVS Oecon. Diu. L. I. c. 23. §. 1. p. 328. ARNAVD Diss. contre un eclaircissement du traité de la N. et Gr. SOVVERAIN Platonisme devoile P. I. c. 8. pag. 74. seq.

q) BAYLE Lettres T. II. p. 221. 227. ed. Marchand.

r) Reponse a une Dissert. de Mr. Arnaud contre l'eclaircissement. Facile ab Atheismi culpa liberat Philosophum L. II. c. 2. Inq. Ver.

mediatam caussam esse: quaecunque sint in mundo, esse aut substantiam aut modum existendi, extensionemque ad notionem substantiae requiri, materiam in infinitum diuisibilem, quauis parte sua multas alias substantias comprehendere; quemuis materiae vorticem ex aliis minoribus vorticibus constare, et quae aliae κυρίαι δόξαι viri celeberrimi fuerunt, quae eum cum multis viris doctis commiserunt. Praeter Arnaldum et Foucherium enim ingenii calamique aciem in eum acuerunt Regisius, Lamius, Fenelonius, Leibnizius aliique, qui hypothesin logicam de origine idearum examinarunt, alibi [s] laudati. Maxime vero qui ex eius disciplina prodiit Societatis Iesu alumnus P. DV FERTRE systema Mallebranchii euertere singulari tractatione [t] conatus est, quem vero non ex sua, sed superiorum voluntate scripsisse, et nec intellexisse satis, nec candide retulisse mentem et opiniones Mallebranchii, multa quoque peruertisse alii conquesti sunt [u], aliquot autem epistolis pro Mallebranchio respondit Mironius. Eleganter vero in hoc argumento versatus est magnus Leibnizius, qui in epistola quadam ad Remondum [v], refutationem Tertrianam considerando, quid culpari in hypothesibus Mallebranchii, quid excusari, quid tolerabiliori sensu explicari ferrique queat, luculenter ostendit. Quae epistola ab iis legenda est, qui iudicium sobrium et accuratum, vt sunt Leibniziana omnia, de Mallebranchii opinionibus cupiunt. Quae cum in omnium manibus sit, ea, quae vir summus moderate et erudite attulit, heic in compendium mittere breuitatis studiosi omittimus, et lectori expendenda relinquimus, intelligi autem nequeunt, nisi a Leibnizianarum hypothesium perito, eo quod animaduersiones suas vir illustris illis more suo attemperauit, vt id in *Examine principiorum Mallebranchianorum* [w], similiter ab eo factum est. Patebit autem ex his obseruationibus, multa mitiores sensus pati, quam verba fundunt Mallebranchii. Quod an de iis quoque valeat, quae eius notioni de extensione, dogma de transsubstantiatione euertenti, a Iesuitis obiecta sunt, et an defendi possit, quod non nemo fecit [x], illis excutiendum relinquimus, quorum interest, dogma hoc cum philosophia conciliare, et obiecta ἀσύστατα soluere. Neque tamen inter tot obiectiones defuere Mallebranchio sectatores et asseclae, qui in aedibus virginis de Vailly, quae consanguinitate Mallebranchium attingebat, conuenire solebant, vt ductoris sui hypotheses atque dogmata inter se illustrarent [y]. Fuerunt quoque nonnulli eorum, qui pro Mallebranchianis sententiis pugnarunt, inter quos eminuere Mironius [z], Montagnolius, Catelanus.

s) Hist. de Ideis l. c.

t) Refutation du nouveau Systeme de Metaphysique, composé par P. Mallebranche, quae in plerisque Ephemeridibus anni 1715. et 1718. recensetur.

u) BERNARD. Nouv. de la rep. des lettres 1717.

v) Recueil T. II. p. 326. seqq.

w) l. c. p. 211. seqq.

x) Vid. Europe savante 1718. Juin. art. 5.

y) ARCHIMBAVD Recueil des pieces fugitives T. III. art. 6.

z) Vid. Europe savante 1718. Juil. art. 7. 1719. Dec. art. 7. 1720. Avr. art. 10. Juin. art. 4. Juil. art. 4. Août. art. 7.

telanus. Inuenti etiam ſunt, qui celeberrimum Cameracenſem archiepiſcopum Fenelonium, cuius tamen de amore puro hypotheſin Mallebranchius refutauerat, et contentionis ſerram cum eo reciprocauerat, in ſuſpicionem adducerent, ac ſi clam ad eius partes tranſiiſſet, qui tamen perperam id de ſe dici et iniuriam ſibi fieri publice profeſſus eſt [a]. Scripſit haud pauca vir acutiſſimus, quorum indicem exhibet FONTENELLIVS [b], in quibus profunditatem meditationum acumen ingenii ſupra modum extenſum, imaginationis vim atque lumen, et ardorem quendam valde cum elegantia emicantem prodidit, aſt quae obſcura et difficilia intellectu faciunt hypotheſes ſingulares, abſtractae, et ſubtiles et dicendi quaedam atque exprimendi cogitationes conſuetudo metaphyſica, nouis notionibus lectoris ſenſus refugiens. Quam imaginationi luxurianti et ferocienti interdum fuiſſe iunctam a Mallebranchio, (qui tamen hunc intellectus morbum mira felicitate confodit,) vti valde mirum et inſolens eſt, ita vtrum excuſari praetextu condimenti iucundioris poſſit, vt ipſe ea de re monitus facere ſolebat [c], aliis excutiendum relinquimus. Ceterum laudatur vir praeſtantiſſimus ob pietatem, morum honeſtatem, animi candorem, ingenii elegantiam et doctrinae ſoliditatem [d], qua meruit inter academiae regiae ſcientiarum ſocios referri. Nam et in philoſophia eminebat, et rerum theologicarum cognitionem admodum profundam ſibi comparauerat, et matheſeos myſteriis erat accurate initiatus, et ſcribendi dicendique amoenitatem aridiſſimis metaphyſices argumentis apte iungere nouerat. Vnde inter ornamenta ſeculi noſtri etiam ab iis relatus eſt, quibus haud paucae opiniones eius diſplicuerunt. Obiit LXXVII annos natus anno MDCCXV, III. id. Octobr. non ſine iactura orbis philoſophici.

Summa libri de inquirenda veritate.

§. XV. Auxiſſe philoſophiam rationalem obſeruationibus ſuis Mallebranchium, omnino fatendum eſt. Licet enim ratiocinandi praecepta omnia deſcribere nunquam in animum induxerit, fundamenta tamen rationis, intellectus naturam morbosque, veritatis inquirendae ſtudium ſufflaminantia, media ea euitandi viamque, id eſt, methodum in perquirenda veritate obſeruandam ſelectis animaduerſionibus explicare conatus eſt. Hinc expoſita ex ſententia Carteſii (hanc enim fundamenti loco ponit) intellectus et voluntatis huiusque libertatis ratione, natura atque indole, iudicandi et ratiocinandi facultatem voluntati, magiſtrum ſecutus tribuit, et quo pacto libertas ad eam rite adhibendam in partes vocanda ſit, ne ſequatur vel error, vel peccatum explicat, et euidentiam quam maxime commendat. Erroris autem fontes praecipuos ſibi enarrandos ſumens, in abuſu libertatis errorum, qui ſenſibus imputari ſolent, fontes quaerit, et

a) Conf. Nou. lit. Lipſ. 1715. p. 385.
b) Iunctim edita eſſe Pariſiis indicatur in Nouis lit. Lipſ. 1723. p. 627. Conf. BAYLE Tom. I. Lettr. p. 186. c) MARVILLE l. c. p. 435.
d) Eleganti Oda vitam et doctrinam Mallebranch. commendauit illuſtris A. F. DESLANDES, quae integra inſerta eſt Nouis liter. Lipſ. 1715. p. 481. ſeq. praeſtitiſſe Carteſio, ingenio metaphyſico, et ſcribendi elegantia iudicat LEIBNIZ. Ot. Hannou. p. 165.

et quo pacto illi occasione sensuum fere omnium enascantur, magna subtilitate et non sine ingenio prosequitur, et imprimis errores circa extensionem, motum, aliaque phaenomena materiae Cartesiana principia secutus detegit, inque his explicandis optices atque mechanices principiis vtitur. Errores autem circa qualitates sensibiles denudaturus, quid anima, quid corpus agat in sensationibus producendis, quid obiecta in corpus eiusque fibras agant, quae sensationum indoles et experientia sit, et quo pacto innumera falsa iudicia cum illis sequantur, quae genuini errorum fontes appellandi sint, curiosa explicatione enumerat. Idque exemplis principiorum inde deriuatorum, qualia sunt differentiae specificae, formaeque substantiales, aliaque spectra scholastica, illustrat, immo ex morali doctrina quoque lucem affert, exque errore animae circa bonum: physicos etiam errores de natura et qualitatibus corporis huc reuocat. Tum amplissimum explicandae facultatis imaginandi campum ingressus, docta et acuta tractatione, de eius natura et indole, de spiritibus animalibus eorumque motu, mutatione eiusque caussis ex aëris, neruorumque dispositione agit, quidque memoria sit, quid habitus, quae cerebri cum reliquis corporis partibus connexio et influxus in intellectum et voluntatem enarrat, et qua ratione imaginatio ex matris temperamento, ex educatione, nutritione, conuersatione alteretur varieque afficiatur, depingit, imaginationis quoque conditionem in feminis, viris, senibus tradit, quaeque in imaginando consuetudinis vis sit, quae auctoritatis inde enascentis, quae lectionis ineptae et praeposterae, quae opinionis noui systematis efficacia in producendis erroribus eleganter edisserit, et quosdam timiditate, alios cognitione superficiaria, nonnullos auctoritatis veneratione, aliquos experientiae fiducia in errores prolabi probat. Eodem autem libro, qua ratione imaginatio fortior aliquo contagio alios inficiat, et in errores rapiat, non sine ingenio delineat, et iucundis atque eruditis exemplis Tertulliani, Senecae, Montani, quin et magorum illustrat. Tum libro tertio ad contemplandum intellectum purum progressus, cogitationem solam esse menti essentialem contendit, eam autem limitatam esse, nec infiniti capacem obseruat, indeque multos errores et haereses oriri notat, et dissipatos inde philosophorum animos considerare iubet, quemadmodum e contrario geometras iustis methodi limitibus constrictos non tam facile falli putat. Qua occasione logicam Aristotelis reprehendit, eo quod vires intellectus obtundat atque minuat. Multos autem errores ab inconstantia voluntatis in inquirenda veritate, inclinante magis, ad sensationes quam ad ideas puras repetit, et imprimis morum inde corruptionem sequi statuit. Vbi ansam capit species ab obiectis materialibus emissas iugulandi, animaeque facultatem producendi ideas denegandi, quin et productionem idearum a Deo immediate factam, ideasque nobiscum creatas explodendi, sicque sibi viam parandi ad palmariam, quam delegerat sibi, hypothesin afferendam: omnes nos res videre in Deo.

Quod qua ratione fiat, ideam de Deo, de corpore, de anima, de ſpiritibus puris concipiendo explicat, et ex idea vaga entis in genere conſiderati, quae intime homini praeſens ſit, plerosque errores philoſophicos oriri ſtatuit, idque exemplo eſſentiae materiae illuſtrat, quam Carteſii veſtigia premendo in extenſione ſitam eſſe contendit. Vltimam vero errorum cauſſam in eo ponit, quod cuius ideam nullam intellectus habet, id non putet exiſtere, adeoque ex praeſentibus ideis de rebus tantum iudicet, id quod exemplis ex natura philoſophiae petitis manifeſtius facit et ex morali diſciplina in eundem finem nonnulla adducit. Quarto libro de inclinationibus ſiue commotionibus mentis acturus, earum originem et neceſſitatem tum naturam mouendi ſe verſus bonum in genere detegit, et inde haud paucos errores, ob inquietam voluntatem oriri docet. Speciatim autem ſciendi cupiditatem ad veritatem inquirendam eſſe neceſſariam, aſt regulis et limitibus in ordinem cogendam monet. Tum deſiderium amoris proprii in partes vocat, et qua ratione ex cupiditate vel honoris et exiſtimationis, vel voluptatis, veritatis, impedimenta enaſcantur delineat, cupiditatem quoque ſciendi et inter eruditorum choros ſine merito comparendi huc trahit, et de eruditis apparenter talibus, et pſeudo-doctis multa eleganter obſeruat, tum ſpeciali tractatione inclinationes ad ſcientias practicas et ſpeculatiuas intuetur, oſtenſurus, quo pacto ex iis veritati obex poni poſſit, et quos effectus futuri mali vel boni cogitatio in animo habeat. Tertiam animi commotionem in amicitia ponit, quam ad errorem haud raro ſeducere notat, et hoc pacto intellectus morbos profunda tractatione detegere ſatagit. Libro porro quinto, quid τὰ πάϑη affectusque animi in inquirenda veritate valeant quid ſint, quo effectu gaudeant, quibus mutationibus corpus animumque afficiant, et qua facilitate in errores nos coniiciant viuis coloribus depingit, mentis autem perfectionem in vnione cum Deo mediante veritatis cognitione et virtutis amore ſtatuit, imperfectionem a dependentia a corpore eiusque ſenſibus et paſſionibus deriuat. Tum ad ſpecialem paſſionum explicationem progreſſus admirationis naturam, effectum et damna, ſed vtilitatem quoque modumque rectum conſiderat, idem de amore et odio eorumque ſpeciebus primariis agit, et quo pacto falſae ſint affectuum excuſationes et apologiae enarrat: eos autem, qui malum auerſantur eſſe periculo viciniores et iniquiores, qui cognitione antecedente carent, eſſe fortiores animaduertit. Cumque hac prolixa tractatione ab erronea via mentem liberaſſet, tum ad rectam inquirendo veritatem ſemitam eam ducere libro ſexto nititur expoſiturus media, quibus euidentia in inquirenda veritate conſeruari poſſit, et quibus bonae methodi regulae abſoluuntur. Refert huc, et prolixe explicat attentionem, ab ipſis paſſionibus excitatam et ſuffultam, imaginationis vſum, algebrae et arithmeticae neceſſitatem ad augendam intellectus capacitatem, tum regulas bonae methodi, quas non modo claras et perſpicuas reddit, ſed exemplis quoque philoſophorum, qui

qui eas vel neglexerunt vel obſeruauerunt illuſtriores facere laborat. Quo loco ei occaſio enata eſt, accurationem philoſophiae Carteſianae maximopere extollendi, confuſionem vero Ariſtotelicae ſugillandi, tum ordinem cognitionis acquirendae inculcandi, et vſum eius in quaeſtionibus particularibus oſtendendi. Quae materiam ei praebuerunt complura problemata phyſica more ſuo ſecundum hypotheſes vel Carteſianas communes, vel proprias explicandi.

§. XVI. Sufficit breuis operis acuti et ingenioſi διατύπωσις, vt intelligatur, praeclare de rationali philoſophia meruiſſe Mallebranchium, et obſeruationibus eam pulcherrimis auxiſſe, multaque eſſe, quae maximas laudes mereantur. Idque non ad ipſum, quod tractandum ſibi ſumſerat, argumentum dumtaxat, ſed ad ea quoque pertinet, quae ex omni philoſophicarum ſcientiarum orbe illuſtrationis cauſſa addidit Aſt eſſe quoque naeuos in eo haud paucos, partim ſcholae Carteſianae communes, partim proprios, nemo a partis ſtudio alienus facile negauerit. Non colligemus hoc loco vel cenſuras virorum doctorum, vel obiectiones aduerſariorum, vel encomia ſectatorum Mallebranchii, haec enim alia otia, alium locum poſtulant. In compendio tantum, lectoris in gratiam ea referemus, quae Ven. REIMMANNVS [e], qui more ſuo attento liberoque animo librum egregium examinauit, et ordinis cauſſa in tabulas redegit, laudanda et reprehendenda eſſe cenſuit, eo quod cuncta ſtrictim ſit complexus, vt habeat lector monitorem, ad quem in adhibendo inter legendum proprio iudicio ſubinde reſpiciat. „Laudat is in auctore ingenii lumen et „acumen, meditationes profundas, ſingulares et minime quotidianas, pe„ritiam in phyſicis, ethicis, mathematicis, παῤῥησίαν in taxando cultu ſuper„ſtitioſo creaturarum, et commendando cultu interno, inque erroribus „philoſophicis detegendis; tractationem de imaginatione perpulchram, „ſtili rotunditatem, viuacitatem, elegantiam et ἐνέργειαν, abeſſe iuſſas alle„gationes fatigantes, ſcopumque laudabilem, Deum vbique agnoſcendum, „honorandum, amandum exhibendi, homines imbecillitatis et ignoran„tiae conuincendi. Vituperat autem pruritum nouandi philoſophiam et „theologiam, et principia eiusmodi ſtatuendi, quae lectorem non poſſunt „non deducere ad Spinociſmum, nimiam erga foetum ſuum στοργὴν et li„bidinem lambendi, formandi, reformandi, vindicandi, faſtidium ele„gantiorum ſcientiarum, ſtudium reprehendendi viros in ſua arte celeber„rimos, Heuelium, Sauilium, Tertullianum, Senecam, Bochartum, „Montanum imaginationis vim contagioſam in ipſius praecepta peccan„tem, meditationem nimis metaphyſicam, et oeſtrum comparandi ſibi „famam et condendi nouam in philoſophia ſectam meditabundorum. „Maxime vero improbanda eſſe dogmata falſa, monſtroſa, pernicioſa et ad „atheiſmum indirecte ducentia monet, qualia ſunt: Deum eſſe omnia,

Iudicium de Mallebranchii hypotheſibus.

e) Cat. Bibl. ſuae p. 999. Conf. Hiſt. atheiſmi P. II. c. 5. §. 23. p. 435.

„creaturas nihil: omnia extenſa eſſe ſubſtantiam DEI quatenus creaturas „repraeſentat; mundum eſſe inuiſibilem, Deum autem a nobis videri, „ideas eſſe ſubſtantiam Dei figurarum forma inductam, Deum eſſe, qui „in anima hominis omnes motus, actus, ideas, deſideria producat, qui „vera omnium cauſſa ſit, quae ea producat, cum reliqua occaſiones ſint „tantummodo voluntatis ſuae exequendae. Modificationes animae nullate-„nus repraeſentatiuas eſſe poſſe, voluptates ſenſuum mentem actu felicem „reddere, natura nullam dari certitudinem firmam atque inuincibilem ex-„iſtentiae corporum, et diſtinctionis inter phantaſmata et extenſionem „Dei veram repraeſentatam: Naturam agentem, qua talem, eſſe merum „nihil; ideas ſenſibiles eſſe Deum figuris repraeſentatum, dari extenſio-„nem intelligibilem. Nec placet viro doctiſſimo, quod orationis floſcu-„lis dogmata quaſi ſepeliuerit ad faſcinandum lectorem; quod rem ſaepius „repetiuerit eandem, nonnulla alieno, nec ſuo loco, multa ambigua, „obſcura, manca et contradictoria attulerit; quod plura deſtruxerit quam „aedificauerit, non tam de inquirenda veritate, quam de vitandis errori-„bus tractans. Quod non laudauerit, per quos profecerit, maxime Ba-„conum, quem ſexcenties exſcripſerit; quod phaenomena omnia naturae „a voluntate diuina deriuauerit, ſicque perpetua miracula ſupponat: quod-„que famam ſuam ruinis aliorum inaedificare anniſus ſit, et ideo ab omni-„bus cogitationibus vulgaribus receſſerit, vt ingenii rari et extraordinarii „quale ipſe depingit [f], laudem conſequeretur." Hactenus Reimmannus, cuius cenſurae neque ſubſcribimus, neque eam reiicimus, ſed compara-tioni lectoris ex integro permittimus, attamen aequitatem et amorem in ferendo iudicio commendamus, quibus haud pauca in Mallebranchio poſſe excuſari, et meliori ſenſu explicari, nonnulla ferri, reliqua modeſte reii-ci, ſumus certiſſimi [g].

Tſchirnhauſenii merita de rationali philoſophia.

§. XVII. Quod in Gallia tentauit Mallebranchius, paulo poſt in Germania ſuſcepit EHRENFRIED GVALTHERVS DE TSCHIRNHAVSEN, vir non minus acutiſſimo ingenio magnaque rerum mathematicarum peritia quam ſanguinis nobilitate illuſtris, cuius vitae hiſtoria in annalibus diſciplinarum mathematicarum enarranda eſt [h], ſatis autem de eius circumſtantiis atque meritis, dabit diſertiſſimus FONTENELLIVS [i]. Is cum profundiori meditatione inſtituta comperiſſet, praeter notitiam philoſophiae vocabulariam pariter atque hiſtoricam, realem quoque requiri, quae in ipſos naturae rerum receſſus penetret, veritatique inueniendae apta ſit, quaeque, vt in matheſi algebram facere nouimus, quid occultum ſit in philoſophia, et tamen ſub intellectum cadens, certa et conſtanti methodo in lucem potis ſit deducere; ad eiusmodi artem inueniendi,

f) Lib. VI. c. 8.

g) Comparanda cum his, quae LEIBNIZIVS et MIRONIVS ll. cc. attulerunt, qui mitiores ſenſus Mallebranchianis paradoxis tribuunt.

h) Prodiit eius Vita Germanice, Gorlicii 1709. 12. Conf. Bibl. nou. T. I. p. 328. obiit m. Oct. 1708. 58 annos natus.

i) Hiſt. du Renouvellement de l'acad. des ſciences T. II.

niendi, velut praeclariſſimum intellectus humani munus, declarandam cogitationes ſuas conuertit. Quod conſilium certe laudatiſſimum, ita ſe exequi poſſe putauit, vt philoſophiam quandam primam, quam alii metaphyſicam vocant, ipſe potiori iure logicam, vel medicinam mentis vocauit, delinearet [k], quae ea exhiberet omnia, quae homini, cui ſeria ſapientiam ſibi acquirendi mens eſt, omnium prima cognoſcenda veniunt, doceretque, qua ratione veritatem per ſe ipſum certo acquirere, paſſiones ſuas ſapienter moderari, ſanitatem vtut diaetam bonam non adeo exacte ſequi poſſit, conſeruare liberos prudenter educare, et ſimilia poſſit. Quem finem obtineri poſſe ſperabat haud difficulter, ſi primo exploretur, quaenam inter infinita hoc in mundo occurrentia negotia omnium optima ſit occupatio, quae prae ceteris eligenda ſit? quam eſſe ſtatuit ſtudium acquirendae veritatis per ſe ipſum: deinde ſi quis conuincatur, nihil magis ad id eſſe neceſſarium, quam ipſam methodum veritatem infallibiliter detegendi: ſique tertio in hac incognitas veritates detegendi methodo, primum exponatur, quid verum quid falſum ſit, et quomodo vnum ab altero diſcerni queat, et quo modo quaue via de veritate ad veritatem cognitio noſtra ſemper et absque fine extendi poſſit: tandem quibus mediis quoue modo impedimenta remoueri queant, quae methodum acquirendi veritatem planam reddere et facilem prohibeant. Quae ſi rite fuerint cognita, dari tunc poſſe regulas ſtatuebat, quibus infinitis obiectis illa methodus applicari, et ad ea extendi poſſit. In hunc itaque modum medicinam mentis ſiue logicam quandam vniuerſalem formandam tradendamque eſſe apud ſe reputans, diligenti meditatione perficere opus, quod animo formauerat, conſtituit. Ne vero vlla in re falleretur, attente circumſpecteque praecauens talia principia aſſumenda eſſe cenſuit, quae omnium, etiam Scepticorum iudicio eſſent certa et indubia. Qualia ſibi eſſe ait: ſe variarum rerum conſcium eſſe, ſe bene a quibusdam, a quibusdam vero male affici; quaedam a ſe poſſe comprehendi, quaedam nullo modo poſſe concipi ſuique reſpectu eſſe incogitabilia: tandem, ſe varia ſenſuum externorum, itemque imaginum internarum et paſſionum ope aduertere. His enim quatuor principiis, ceu totidem columnis totum humanae cognitionis aedificium inniti credebat, et hoc pacto viam ſe ſternere poſſe planam atque rectam ad inuenienda veritatis et felicitatis media ſibi promittebat. Ita enata illuſtri auctori *Medicina mentis ſiue artis inueniendi praecepta generalia*, quae primo quidem, *Amſtelodami* [l] deinde auctiora et emendatiora *Lipſiae* [m] prodierunt. In quo libro magna ſubtilitate auctor ingenti ingenii vi praeditus verſatus eſt, cumque rerum Geometricarum et arithmeticarum eſſet peritiſſimus, eius problemata, ad illuſtranda praecepta ſua magno numero adhibuit, in id connitens [n], vt viam

k) Haec omnia fuſe in Praef. Medicinae mentis proſequitur. l) 1687.

m) 1695. cui addita Medicina corporis, quam obſeruationibus illuſtrauit El. Camerarivs in Medic. recent. conciliatrice.

n) Pag. 290. ſeqq.

viam quandam facilem aperiret, qua quisque per ſe ipſum ſummam perfectionem, cuius homines lumine naturali capaces eſſe videntur, aſſequi et habitum ſibi comparare poſſit, veritatem in omnibus rebus proprio Marte detegendi, ac proinde quid ſibi ſit vtile, aut quid noxium ſit diſcernendi. Ad quem finem egregium obtinendum, neceſſarium eſſe vidit, vt clare oſtenderet, non modo, quid ſit faciendum, vel omittendum, ſed etiam quo modo. Ita vero intermedia ſibi via opus eſſe iudicauit, inter viam, quae a priori per ſolas rationes omnia deriuat, et quae a poſteriori ſola experientia vtitur; ita vt a poſteriori incipiatur, tum vero in progreſſu omnia tantum a priori deriuentur, et vbique per euidentem experientiam cuncta confirmentur, hocque eo vsque continuetur, quousque denuo ad primam experientiam, quae aſſumta fuit, reditus fiat. Experientiam ideo facilem, nullis expenſis obnoxiam, errori nulli ſubiectam, id eſt, illam quae in nobis ſit et exiſtit, initio quaerendam ſtatuit, quae nos docet, et noſtri, et aliarum rerum nos eſſe conſcios, id eſt, cogitare, in quo aſſerendo ita a Carteſio diſſentit, vt non hoc ſit principium ſiue res notiſſima a priori, ſed experientia prima et euidentiſſima, qua conuincamur, cum talia corpori nemo attribuat ad ſolam hoc mentem pertinere ſui conſciam. Ex quo experientiam ſecundam deriuat, quam fundamentum totius noſtrae felicitatis eſſe contendit, quaedam nos bene, quaedam male afficere, quam ab ipſa Scepticorum ἀταραξία vltimoque ſcepticiſmi fine roborari recte obſeruat. Eam autem mentis operationem, quae bene afficientia appetit, male afficientia auerſatur, voluntatem eſſe oſtendit. Tertiam experientiam ex eo ſumit, quod animaduertat, nihil conſtantius et melius nos afficere, quam acquiſitionem veritatis, indeque totius humanae certitudinis fundamentum, quod ſine conſcientiae pudore nemo negare poſſit, oriri, quod quaedam concipere poſſimus, quaedam non, inde enim veritatis certam normam, et intellectus ideas, et ſimilium naturam indolemque facile poſſe cognoſci. Cum autem alia magis, alia minus fortiter aſſenſum extorqueant, quarta experientia ſe diſcere ait, permulta ſibi ab externis aduenire, per ſenſus, per internas imagines, et per paſſiones, licet hactenus modum et rationem ignoret. Quam facultatem imaginationem, et id cuius ope talia animaduertuntur, corpus noſtrum vocat. His naturalibus experientiis difficultatibus iſtis ſe extricaſſe gloriatur, in quas ſe coniecere viri docti, qui initio philoſophandi facto haec non ab experientia, ſed ex definitione cognoſcenda eſſe ſtatuerunt. Quo pacto ſpecialiora ſcientiarum reliquarum praecepta deinde deriuari poſſe monet, eo quod ita ab vna veritate ad aliam progredi vltra liceat. Et hinc enata auctori illuſtri methodus detegendi incognitas veritates, qua percipiendi, concipiendi, imaginandi rationes, differentias et cauſſas deſcribit, et quae concipi poſſint, id eſt, ſimili ratione cogitari ab omnibus, veritatem prodere, quae non poſſint, impoſſibilia eſſe, et abſurda ſtatuit; tumque rationem definitio-

nitiones condendi, axiomata inueniendi, theoremata noua obtinendi prolixe depingit, et ad generationem alicuius rei potiſſimum attendendum eſſe monet, et quibus regulis id perficiatur, vt primorum conceptuum ſeriem acquiramus, exponit, et quo pacto ex iis, quae ex ipſa generatione noua alia atque alia reſultant, axiomate deducantur, explicat, ſimiliterque circa theorematum generationem et naturam verſatur, et quae veritates nouae ex deductis oriri queant, oſtendit, eaque ad problemata ſoluenda applicat, et hac ſimul ratione Carteſianos methodi canones ſupplet et illuſtrat. Vt autem, quae ab erroribus oriuntur impedimenta remoueantur, ad fontem eorum in percipiendi ſiue imaginandi facultate [o] ſola quaerendum reſpicere iubet, et huic origini praeiudicia nos debere affirmat, ideoque imaginationem a veritate inueſtiganda remouendam et vocabula definienda eſſe vult, et characterum in eo vſum commendat, ex qua obſeruatione algebraici calculi praeſtantiam concludit: et experientias nouas quaerere et adhibere ſuadet. Porro cum impedimentum veritatis in eo verſetur, quod quae cognita ſunt non magni faciamus, ac proinde ſit difficile diu haec attente meditari, ea quae ignoramus, admiremur, huic quoque malo medicinam affert, et quia quae non ſtatim vtilia apparent, parum digna inquiſitione putamus, hiſce quoque remedia parat, ſique ex noſtra indiſpoſitione, quam vocat, impedimentum naſcatur, illam remouere docet, atque rectum commodumque tempus ac praeparationem eligere: attentionis quoque deficientis morbum ſanat, et quibus modis poſſit, etiam in longa meditationum ſerie conſeruari explicat, et hac occaſione educationis bonae regulas proponit elegantiſſimas et vtiliſſimas, ſed et illud impedimentum remouere docet, quod ex defectu commoditatis ad exequendam veritatem oritur, et quae inclinationis ad ſtudia in ea re vis ſit, ad excogitanda media, quod auxilium in bona methodo, quae via ad ſubſidia externa oſtendit. Tandem in tertia quoque methodi huius parte, modum applicandi delectam veritatem, vt vitam ſuauiter conſumamus, tradit, et heic ante omnia ſcientias commendat, maxime ſcientiam naturalem, eo quod ex hac rite explicata omnes alias deriuari credit. Et haec quidem celebris libri ſumma eſt, ex qua vaſta auctoris doctrina, et meditationes profundae ſatis cognoſcuntur. Cum autem totus ſcientiis mathematicis ſe tradidiſſet, inque iis magnum perfectionis gradum attigiſſet, totam tractationem exemplis ex matheſi ſublimiori petitis illuſtrauit, et ſi verum fatendum, logicam nobis mathematicam exhibuit, quae in diſciplinis theoreticis methodum pariter et exempla elegantiſſima exhibet, in morali argumento haud raro friget. Valde acrem cenſuram in hunc librum exercuit CHR. THOMASIVS [p], quae magnarum, inter

o) Concipiendi facultatem intellectui puro, percipiendi impuro ſiue imaginationi tribuit.
p) In Dialogis menſtruis ann. 1688. m. Marr.

inter vtrumque virum celeberrimum irarum cauſſa fuit: neque id magnopere mirandum, cum haud pauca Thomaſius contemneret, quae inter ſummas veritates, easque ſimul vtiliſſimas referri poſſe Tſchirnhauſenius contenderat. Attamen multum ſe ex hoc libro profeciſſe, in *Praefatione Praxeos logicae* poſtea faſſus eſt. Nec inficiandum pulcherrima multa illuſtrem virum cumulaſſe, et rationali philoſophiae lumen haud contemnendum accendiſſe. Qui ſi ex habitu diſciplinarum mathematicarum ad philoſophicas non concluſiſſet, ſi inter vtrasque recte diſtinxiſſet [q], ſi ad ea reſpexiſſet quoque, quae in vita humana quotidie occurrunt, et methodo longiori atque mathematica explorari nequeunt, ſi intellectus puri et imaginationis limites paulo diſtinctius deſcripſiſſet, ſi ipſam ratiocinandi artem, legibus methodi adieciſſet, non haberemus, quod de perfectione libri praeſtantiſſimi conquereremur, nec forte obſcuritas multis ineluctabilis viſa, certe geometriae ignaris ineuitabilis multos ab eius lectione deterruiſſet. Poſtulat enim lectorem mathematicum et meditationi geometricae aſſuetum, ex qua ſua lumina hauſit [r].

Recentiores qui de emendatione logicae meruerunt alii.

§. XVIII. Poſt hunc multi inter Germanos, Belgas, Gallos prodierunt, qui logicam artem nouis commentariis illuſtrando, et tum ineptias Peripateticorum perſtringendo, tum noua adducendo, de ea pulchre meruerunt. Quos vero hoc loco recenſere omnes, eſſet hiſtoriam literariam logicae ſcribere, praeſertim cum eorum, qui eminuerunt ſuis ſcriptionibus, mentionem iam in antecedentibus fecerimus. Addi vero, qui deſiderantur (inter quos ſuo merito palmam aliis praeripuit praeſtantiſſimus CROVSAZIVS [s],) ex catalogis ſcriptorum logicae recentioris poſſunt, quos contexuerunt Morhofius, Struuius, Walchius, Stollius, libris notiſſimis Tacemus eos, qui hodie magna nominis fama viuunt, et rationalem philoſophiam quoque illuſtrant, quorum princeps facile hodie eſt illuſtris Chriſtianns Wolfius, ad hos enim diuertere meta nobis poſita obſtat. Non tamen praetermittendum hoc loco eſt, magnum Britanniae decus, acutiſſimus Ioannes Lockius, qui intellectus humani hiſtoriae ac culturae ampliſſimam lucem accendit. Cuius vitam cum eleganter deſcripſerit IOANNES CLERICVS [t], potiora et memorabiliora ex ea ſtrictim enarrabimus, et, quid ei debeat humani intellectus emendatio, circa quam philoſophia rationalis verſatur, paucis poſtea complectemur.

Vita Io. Lockii.

§. XIX. Tulit acutiſſimum et politum IOANNIS LOCKII ingenium, ferax magnorum doctrina virorum Britannia, edidit Wringtonia

q) Appoſite hoc obſeruatum RVDIGERO in Senſu veri et falſi L. II. c. 4. §. 7.

r) Conf. Act. Erud. 1695. p. 230. MORHOF. Polyhiſt. L. II. c. 7. §. 15.

s) Debemus ei Syſtema logicum Gallice exaratum Amſt. 1720. 3. Vol. 8. Conf. Biblioth. choiſie T. XXIV.

t) l. c. T. VI. p 342. praefixa quoque operibus Lockii diuerſis Roterod. 1710. 12. editis. Germanice vertit et libro de Educatione liberorum praefixit, S. G. STARCKIVS, Actis philoſ. Vol. I. pag. 972. ſq. quoque inſeruit praeſtantiſſimus HEVMANNVS.

tonia anno MDCXXXII, IV. Cal. Sept. ſatum parente Ioanne Lockio tribuno militum: qui omnem in hunc filium ſuum rite atque eleganter educandum curam atque diligentiam conuertit. Emicabat autem in puero iudicium aetate iſta tenera maturius, et inſolitus ſciendi diſcendique ardor; Londinenſi ideo ſcholae traditus eſt, vt diſciplinarum ſemina in hoc agro foecundo ſpargerentur. Quae cum laetam ſegetem oſtenderent, ad vrgendam meſſem pleniſſimam anno MDCLI in Oxonienſem academiam miſſus et collegio eccleſiae Chriſti adſcriptus eſt. Quo loco poſitus cum incomparabili ingenii bonitati et excellentiae diligentiam naturae dotibus non minorem iungeret, mature omnes, qui illud cum ipſo literarum ſtadium ingreſſi erant anteuertit. Aſt infelicitati eius temporis adſcribendum eſt, quod cum tam praeclaram indolem ad ſcientiarum culturam attuliſſet, in tricis ſcholis tum vſitatis fuerit detentus. Quarum vſum ſe habiturum nullum, neque deſiderio ſciendi, quod immenſum alebat, facere poſſe ſatis, quae tum in ea ſchola tradebantur, intelligens, magno vitae academicae taedio captus eſt. Lumina intellectus enim quaerebat, quae cum ſe conſequi poſſe deſperaret, eo quod nihil eſſe in proprio fundo crederet, quo diſciplina literarum iuuari poſſet, nec chaos Peripatetico-Scholaſticae philoſophiae aliquid ad formandum ingenium afferret, aliud animo alimentum quaeſiuit, et conſuetudine hominum nonnullorum ingenii feſtiuitate magis, quam doctrina conſpicuorum vti coepit. Et tum eam cogitandi ſcribendique facilitatem et elegantiam ſenſim didicit, ob quam poſtea multis admirationi fuit, et imprimis cum facundiſſimis epiſtoliographis comparatus eſt. Atque his quidem ingenii nutrimentis animum dum alebat, exercitationes academicas autem, quas vtilitate carere vidit, negligebat, eo quod in diſputationibus oſtentationem tantum ſerendorumque bellorum ſtudium formari iuuarique obſeruaret, mirum tamen eſt, quod inter Oxonienſes non ſine doctrinae opinione et auctoritate vixerit. Primus autem, quo diſpelli poſſe intellectus tenebras ſentiebat, ipſi auctor fuit Carteſius. Licet enim eius decretis nunquam ſubſcripſerit, et haud pauca eius paſſim reprehenderit, vehementer tamen cepit eum diſſerendi cogitandique claritas, cuius eum fructum retulit, vt ignorantiae ſuae prioris cauſſam non in ipſo, ſed in auctoribus quos legerat et audiuerat, quaereret, ſicque deſperationem illam abiiciendo, nouis ſtimulis ad proſequendum ſtudiorum curſum accenderetur. Immerſit itaque ſe iterum diſciplinis atque imprimis arti ſalutari ſe tradidit, quam tamen nunquam poſtea quaeſtus cauſſa exercuit, cum ad praxin clinicam vires corporis non ſatis ſufficere comperiſſet. Omnem tamen medendi artem accurate complexus eſt, et ſummorum in ea virorum amicitiam hoc nomine meruit. Cuius ſpecimen quod ex Sydenhamii teſtimonio adduxit Clericus, apud ipſum legi meretur, in quo eo, ſiue ingenio iudicioque acri et ſubacto, ſiue etiam antiquis, hoc eſt, optimis moribus, vix ſuperiorem quemquam, inter eos, qui nunc ſunt ho-

mines repertum iri, pauciſſimos certe pares ille pronuntiat. Nunquam vero ſummos in arte medica honores popoſcit, titulo magiſtri artium contentus. Anno MDCLXIV itinere excolendum animum augendasque ingenii vires ratus, cum legato Britanniae regis in Germaniam ad aulam Brandeburgicam conceſſit, et ex hominum conuerſatione, velut viuo quodam libro, naturam hominis perdiſcere ſtuduit. Anno vno peracto ad patrios lares reuerſus ad Oxonienſes quidem Muſas denuo accurrit, aſt non aridis ſpeculationibus, ſed foecundis naturalis philoſophiae meditationibus diligentiam curamque ſuam addixit. Ibi felicitas ei contigit, vt magno poſtea Angliae cancellario, comiti Shaftesburio [u], innoteſceret, et ſanitatis eius curam aliquam ageret. Cui viro illuſtriſſimo cum ingenium contigiſſet vaſtum et inſolens, quodque et iudicandi ſolertia, et memoriae excellentia et viua quadam imaginationis alacritate facile omnes ſuperabat, mira autem animi iucunditas et decora quaedam feſtiuitas, eum omnibus faceret gratiſſimum, lectio tandem et experientia rerum etiam ſummarum incomparabilis illius animo inſideret, isque ſe facilem, apertum commodumque omnibus praeberet, dici non poteſt, quanta animi laetitia conſuetudinem huius maximi viri Lockius amplexus ſit; qui cum totus eius admiratione occuparetur, in vaſtiſſimo ingenio et rariſſimo praeſtantiae exemplo inuenit, ex quo maxima emolumenta animi indies creſcentis capere poſſet. Attulit quoque ad tanti viri amicitiam Lockius ingenium ſolers, et erectum, iudicium acre, candoremque animi, ſecundum veros philoſophiae characteres expreſſum, quibus velut vinculis ita maximi viri amorem ſibi vindicauit, vt ad vitae finem perduraret. Valde enim Lockii conuerſatione gaudebat vir illuſtriſſimus, vbi ſemel praeſtantiſſimas, quae ei inerant, animi dotes intellexerat, vnde non ad acidulas tantum hauriendas, ſed Londinum quoque eum ſecum deduxit, et in domum atque familiam ſuam receptum adeo carum habuit, vt ſalutis ſuae curam ei traderet, quae adeo feliciter Lockio ceſſit, vt ex pectoris vlcere cum vitae periculo decumbentem a ferali malo liberaret. Id quod totum Shaftsburium illi conciliauit, praeſertim cum eruditionem vinceret ingenii animique praeſtantia. Quam diſtrahi et impediri praxis clinicae ſtrepitu videns ille, non conceſſit, vt medicinam extra domum ſuam faceret, ſed vt ad rerum ciuilium et eccleſiaſticarum intelligentiam animi perſpicaciam conuerteret, illi auctor fuit: eo euentu, vt vir ſummus dignum eum haberet, quem quauis fere occaſione ſublata ſententiam ſuam rogaret, etiam de rebus maximis, ſecum autem in conclaui atque bibliotheca haberet, et aditum apud ſummos reipublicae, qui tum in inſula ciuili prudentia eminebant, heroës, Ducem Buckinghamiae, Halafaxium aliosque pararet, quibus ſe conuerſandi iucunditate et doctrinae copia

u) Vid. Memoires pour ſervir a la vie d'Antoine Asley Comte du Shaftesbury, et Grand-Chancelier d'Angleterre ſous Charles II. tirées des papiers de feu Mr. Locke et redigées par le Clerc, Bibl choiſie T. VII. p. 146. Oeuvres diverſes de Mr. Locke p. 407. ſeqq.

copia Lockius valde commendauit, eo quod ingenii festiuitatem morum seueritati et cultui, quem maximis viris debebat, eleganter iungere nosset, et natiuam in eo conuersationis genere indolem atque libertatem quandam decore expressam ostenderet. Anno MDCLXVIII eum sibi itineris in Galliam suscipiendi comitem asciuit Northumbriae comes cum coniuge, apud quam perstitit, cum comes Romam excurreret. Qui cum praematuro fato extingueretur, cum hera domum Lockius rediit, occasionem in eo itinere nactus multa, duce experientia discendi. Reducem in domum moecenas pristinus recepit, filiique vnici institutioni moribusque regendis praefecit. Quod tanta fide, tanta prudentia perfecit, vt matrimonii filio contrahendi curam parens vni Lockio committeret: felici satis exoptatoque successu. In hoc itaque secessu cum philosophandi otium aliquot suppeteret, anno MDCLXX. de intellectus humani natura, viribus, facultatibus, et operationibus cogitare coepit, cum ex colloquio eo de argumento habito intellexissent amici, quam singulari illud lumine posset illustrari, vnde eum rogarunt, vt meditationes suas in chartam coniiceret. Quorum consilio paruit quidem, absoluere tamen, quae coeperat impeditus ab occupationibus aliis non potuit. Ita vero percrebuit fama eruditionis Lockianae, vt circa hoc tempus albo societatis regiae plaudentibus omnibus adscriberetur. Anno porro MDCLXXII, quo Angliae magnus cancellarius, quem vocant, herus eius renunciatus est, ab eo muneri secretarii beneficiorum offerendorum [v] praefectus est; ast cum regis ille indignationem anno sequente meruisset, et regni sigillum redderet, fulmina aulae Lockius quoque expertus est, qui cum moecenati factionis, quae tum in aula regnabat, et fatalis libertati et religioni videbatur, insidias genti tum Britannorum haud obscure detexit [w]. Anno tamen sequenti regiis recuperatoribus de commerciis disquirentibus additus est, vt illis a commentariis [x] esset; quod munus anno MDCLXXIV decurrente iterum expirauit. Id licet reditus Lockio eriperet, non sine sanitatis tamen commodo ei accidit. Cum enim phthisin metueret, heri sui consilio sumtibusque iter literarium suscepit, Montempessulanum vero elegit, vbi moram diu fecit, vsus amicitia comitis Pembrockii, quem ob vastam philosophiae cognitionem vehementer laudat, et hunc sibi operis de intellectu humano ἐργοδιώκτην fuisse in inscriptione libri fatetur. Deinde ad Parisienses secessit, magnorumque virorum conuersatione et colloquiis gauisus est, inter quos Iustellum et Tornardum laudat Clericus. Et tum quidem sacrorum oraculorum studio, maxime noui foederis, laudatissimo consilio animum adduxit. Reconciliato cum aula Schaftesburio comite, et sanctiori regis concilio praefecto, Londinum anno MDCLXXIX Lockius reuocatus est, totus tamen sanitati nondum restitu-

v) Secretaire de la presentation des benefices.

w) Conf. BVRNET. Hist. sui temp. Tom. II. p. 588. Vers. Germ.

x) Secretaire de la commission touchant les commerces.

reſtitutus, et aſthmate quodam grauatus, quo factum, vt diu in vrbe perſiſtere non poſſet, ſed ad hauriendum puriorem aërem ſubinde rus excurrere cogeretur. Aſt cum nouo odio herus eius premeretur, quod eum arci primum Londinenſi incluſit, et coëgit poſtea, exilio ſpontaneo ad Batauos concedere, vbi a principe Arauſionenſi, qui ſumma rerum poſtea in Britannia potitus eſt, beneuole eſt exceptus; Lockius de ſecuritate in patria deſperans, illum ſecutus eſt, Amſtelodami ſedem, anno MDCLXXXIII exſpirante figens. Ibi et medicis et theologis Remonſtrantium Limborchio atque Clerico amicitia innotuit, opusque *de Intellectu humano* perfecit: Domi autem cum regi inuiſus eſſet factus, illius iuſſu ex albo collegii eccleſiae Chriſti Oxoniae, fruſtra intercedente epiſcopo eius vrbis Ioanne Fello, nomen eius deletum eſt. Veniam tamen poſt mortem regis, a Iacobo rege obtinuiſſet, niſi amicos eam rogare impediuiſſet, nihil ſe admiſiſſe teſtatus, cuius deprecari veniam opus haberet: at vix inſidias aulae tum euaſit, cum eius capiendi et in Angliam mittendi mandatum rex dediſſet, vnde aliquamdiu latere apud amicos coactus eſt. In hac mora epiſtolam *de Tolerantia* ad Limborchium ſcripſit, eo quod in haud paucis Remonſtrantium dogmata illi placerent. Anno ſequente autem cum abeſſe eum a ſeditionis conſiliis omnibus apertum eſſet, iterum publice comparuit, tempusque et libellis exiguis ſcribendis, et mora Vltraiectina, et colloquiis eruditorum hebdomatim inſtitutis fefellit. Ipſe confecto operis de intellectu humano compendio, Clerici opera vſus eſt, vt in *Bibliotheca vniuerſali* y) vulgari poſſet, quo dici vix poteſt, quantum videndi ipſius libri deſiderium apud philoſophiae maturae ſobriaeque cultores accenderit. Tandem notiſſima rerum Anglicarum conuerſione duce Guilelmo Arauſionenſium principe anno MDCLXXXIX facta, libertatem quoque redeundi in patriam Lockius nactus, eaque laetus vſus eſt. Tunc etiam in inſulam rediit et magnorum virorum amicitia frui coepit, qua ad munera haud leuia aditum ſibi parare potuiſſet, niſi modico viuere maluiſſet. Delegatis itaque ad appellationes adſcriptus eſt, quo in munere vacare quoque literis et philoſophiae licebat. Etiam legati regii charactere fungi potuiſſet, quo pacto ſereniorem auram in peregrina terra haurire ſe poſſe ob pectoris infirmitatem, ſperare poterat, niſi ſanitatis ratio id ipſum illi valde timido diſſuaſiſſet. Vt vero ſe vtilem domi exteris quoque exhiberet, anno MDCXCIV opus diu meditatum, auctum, politum, *de Intellectu humano* vernaculo ſermone vulgauit, quod tanto philoſophantium plauſu fauoreque exceptum eſt, vt anno MDCXCVII et MDCC recuderetur, et cum Gallice a Coſteo, ipſo auctore dirigente et inſpiciente, tum Latine anno ſequente a Burridgio, ſed minus feliciter, verteretur. Ipſe tamen, vt erat veritatis amantiſſimus, ſemper lambendo, emendando, perficiendo opus abſoluere magis conatus eſt, quibus augmentis ſe commendat editio anni MDCCVI. Epitomen autem libri Anglico

y) T. VIII. Janv. 1688. p. 49. ſeqq.

Anglico ſermone [z] dedit Wynnius. Prodiit quoque eodem anno liber *de Imperio ciuili*, qui Gallica quoque veſte comparuit, in quo deſpotiſmo abſoluto neruos incidere ſtuduit. Vitae, quae reſtabat, partem conuerſationi cum viris ſummis et non dignitate modo, ſed ingenio etiam et rerum vſu excellentiſſimis deſtinans, honeſtiſſimam viuendi dulcedinem in humanitate iſta poſuit: maxime vero Pembrockio comite familiariter vſus eſt. In cuius praediis tum degere ſolebat, cum grauior in vrbe aër pectus infeſtaret. Qui eum tandem coëgit Londinum relinquere, et ad Mashamum equitem concedere, qui in agro valde ſalubri * habitabat. Ibi et ipſius hoſpitis, viri elegantis et humani beneuolentia, et vxoris eius, acutiſſimi Cudworthi filiae, eruditione et acumine philoſophico, quod ſupra † iam depraedicauimus, et loci commoditate, atque ſalubritate in infirma valetudine valde ſuſtentatus eſt. In hoc ſeceſſu legendo, meditando, ſcribendo tempus conſumſit, raro Londinum per aeſtatem excurrens, debemusque huic otio librum *de Educatione liberorum*, bonae frugis plenum, et ideo in plerisque Europae linguis expreſſum, itemque tertiam *de Tolerantia* epiſtolam. Cumque emendandae vtilitatis commercii per Britanniae regnum rationem peculiari ſtudio haberet, de refingenda et ad iuſtum pretium reuocanda moneta conſiderationes profundas nutriuit. Quarum neceſſitatem cum peculiari ſchediaſmate explicuiſſet, anno MDCXCV, quo iſta peſtis tandem oculos ſenatus regni perſtrinxit, malo remedium quaeſitum, Lockius autem, cuius iudicii aciem non minus in rebus ad ciuilem prudentiam et reipublicae adminiſtrationem, pertinentibus quam in diſciplinis theoreticis ſe prodere inde conſtabat, collegio delegatorum ad commerciorum et coloniarum res curandas, mille librarum Anglicarum ſtipendio adſcriptus eſt. Cui muneri ad annum MDCC maxima cum laude et diligentiae atque attentionis prudentis teſtimonio praefuit, tum vero ſanitate eius vrbis aërem grauiorem non ferente, aegre conſentiente rege id depoſuit. Eodem anno MDCXCV Anglico ſermone prodire iuſſit, *Chriſtianiſmum rationi maxime conformem*, in quo erudito libro id demonſtrare aggreſſus eſt, nihil eſſe in Chriſtianae religionis decretis, qualia in ſcripturis diuinis definiuntur, quod notionibus veris, certis, accuratis rationis eſſet contrarium. Quae commentatio illi aduerſarios haud paucos cumulauit, inuidiam addente eorum audacia, qui proſcribere ex doctrina Chriſtianorum myſteria omnia, et rationis notionibus vltra limites protruſis, ſacroſanctae triados dogma conculcare auſi ſunt, id quod praeter Vnitarios nonnullos feciſſe Tolandum, ſcriptorem audaciſſimum, neminem latet. Hi cum poſt carecta Lockii ex parte latere cuperent, rationibus nonnullis vſi, quas ille in laudato commentario attulerat, accenſus eſt theologorum zelus, vt in Lockium quoque, velut frigidam reuelationis hoſtibus ſuffundentem theologi inſurgerent. Hinc praeter Samuelem

z) Eleganter verſa eſt, ſermone Gallico.

*) Oates dicto 20. mill. Londino diſtante.

†) In vita Leibnizii.

muelem Bernardum, magni nominis et praeclarae eruditionis theologus Eduardus Stillingfleet epifcopus Worceftrienfis, cum aduerfus Vnitarios trinitatis myfterium defenderet, notionem de fubftantia Lockianam examinauit et reprobauit, eo quod ἑτεροδοξώτεραν effe crederet. Ex quo liticula inter epifcopum et Lockium enata eft, et controuerfiae reciprocatio, qua ter epifcopo Lockius refpondit, cuius eo de argumento fcriptiunculae, etiam Ioanni Edwardo oppofitae alteri parti editionis Gallicae operis de I. H. anno MDCCIII excufae adiectae leguntur. In qua controuerfia alibi prolixius enarranda [a] epifcopum lectionis copia, Lockium philofophiae vfu excelluiffe, plurimis vifum eft [b], licet Socinianorum partibus nimium hunc fauiffe contenderint haud pauci [c], et inter hos praecipue Ioannes Eduardus [d], cuius vehementiae valde indignatur Clericus. Hisce laboribus dum corpus fenii et morborum incommodis fractum exhauriebat Lockius, imminentem tandem ruinam anno MDCXCVII fenfit, cum tempeftate frigida ad falutandum regem, qui colloquium eius defiderabat, Londinum conceffiffet. Adeo enim ab eo tempore afthmate compreffus eft, vt tandem ὀρθοπνοϊκὸς euaderet. Vt itaque aeternitati feliciter fufcipiendae fe praepararet, ftudium diuinorum oraculorum, quod ab aliquot annis elegerat, gnauiter vrfit, cuius fructus poft eius fata nonnulli commentarii vel paraphrafes potius in epiftolas ad Galatas, Romanos, Corinthios et Ephefios prodiere. Ita vero mali vis fenfim inualuit, vt in vltimo vitae anno ob virium debilitatem neque legere multa, neque fcribere quicquam poffet, quare, mentis acie morbi vehementia non fuppreffa, tempus omne pietati fouendae tribuit, ficque indies decrefcentibus corporis viribus, inter preces Mashamiae coniugis et familiae fpiritum Deo reddidit V. cal. Nou. ft. v. anno MDCCIV, aetatis feptuagefimo tertio. Pulchris eum depingit coloribus, nonnemo, qui eum intime nouerat apud CLERICVM [e] qui cum egregie in ea re fit verfatus, ipfe legi meretur. Laudat is maximam philofophiae notitiam libere et fine praeiudiciis in grauiffimis etiam reuelationis argumentis demonftratam, iudicandi folertiam, penetrationem et accurationem, meditationis profunditatem, doctrinam in elegantioribus literis praeclare verfatam, viuendi confuetudinem, pulchram et ab omni paedagogico faftu alienam, veritatis amorem, colloquiorum dulcedinem, vitae ciuilis prudentiam, morum ciuilitatem, feriam et accuratam, et in ipfa tamen feueritate iucundam et maximis quoque viris commendatam, caritatem erga pauperes ipfo opere demonftratam, irae rationis ope moderationem, filentii et amicitiae fidem, diligentiae, quantam fanitatis conftitutio permitteret, contentionem, victus continentiam, morborum patientiam, vtilitatem

a) Accurate rem omnem librosque huc pertinentes exponit BVDDEVS Ifag. in Hift. theolog. L. II. c. 7. p. 1294 feqq. b) CLERICVS l. c.
c) POIRET. Opp. pofthum. p 87. item Auctor fidei et rationis collatae.

d) Scripta huc pertinentia enumerant magni nominis theologi BVDDEVS l. c. p. 1296. PFAFFIVS Introd. in Hift. lit. theol. P. II. p. 332.

e) Loc. cit.

litatem ex ſcriptis eius ad humanam ſocietatem redundantem. Ipſe in epitaphio, quod ſibi poſuit, talem ſe fuiſſe ait, qui mediocritate ſua contentus vixerit, literis innutritus eousque tantum profecerit, vt veritati vnice litaret. Quibus ſane ingenii animique virtutibus cum maximis in orbe philoſophico heroibus meruit comparari.

Lockii liber de intellectu humano.

§. XX. Multum debet rationalis philoſophia Lockio ob librum *de Intellectu humano*, cuius literariam hiſtoriam cum fuſe proſequutus fuerit B. GOTTL. KRAVSIVS f), breuitatis ſtudio lectorem ad eum dimittimus. Ipſum opus nouum intellectus humani explicati et delineati aedificium ſiſtit, quod non modo in Platone et Ariſtotele, ſed in Carteſio quoque, Gaſſendo aliisque recentioribus, qui ante Lockium ſcripſere, fruſtra quaeras. Abiecit enim omnes omnino opiniones, et ex conſideratione humani intellectus et conſcientia ſua philoſophandum eſſe cenſuit. Vnde humani intellectus hiſtoriam non inepte appellaueris, non ex libris ſed experientia interna conſcriptam, qua de re digna eſt, quae legatur ipſius auctoris praefatio, quae nonnulla quoque illuſtrat, quae ei obiecta ſunt, et aliquos offendere poterant Libris opus praeſtantiſſimum quatuor diſtinxit acutiſſimus philoſophus, et primo quidem de ideis innatis diſputat, et nec ſpeculatiua axiomata, nec practica innata eſſe intellectui humano magno acumine demonſtrat. Libro ſecundo in idearum originem inquirit, easque vel ex reflexione, vel ex ſenſatione ab obiectis externis ortas omnes eſſe, animam quoque non ſemper cogitare argumentis multis ab experientia ſenſuque deſumtis probat. Tum de natura idearum ſimplicium, deque ideis vnius tantum ſenſus miniſterio genitis differit, qualis eſt ſoliditatis idea, quam ab extenſione ſubtiliter diſtinguit, ideas porro ex pluribus ſenſibus, itemque ex reflexione et attentione ad ſe ipſum exſurgentes, quales ſunt ideae intellectus et voluntatis, exponit, eas quoque non negligit, quae ex vtroque fonte prodeunt, vbi de idea doloris, voluptatis exiſtentiae, vnitatis, potentiae, ſucceſſionis ſubtiliſſime philoſophatur, et qua ratione qualitates primae et ſecundae ad cognitionem humanam ſe habeant, erudite proſequitur. Tum perceptionem, memoriam, contemplationem, attentionem aliaque ad memoriam pertinentia conſiderat, et idearum quoque compoſitionem et diſtinctionem, ideas complexas modosque, et imprimis relationes deſcribit: Ad modorum ſimplicium tractationem delatus, ideas ſpatii, corporis, extenſionis, ſubſtantiae, accidentis, temporis, durationis, expanſionis, loci, numeri, finiti et infiniti, aeternitatis curioſe perueſtigat, modos quoque ex ſenſibus oriundos, et qui vel cogitationem vel voluptatem et dolorem fontes agnoſcunt, in partes vocat: quidque potentia ſiue facultas ſit, docet, hacque occaſione quid ſibi de facultatibus intellectus, voluntatis, libertatis, neceſſi-

f) In Hiſtoria literaria Germanice edita P. I. art. 1.

neceſſitatis videatur, et qua ratione ſe humana mens in his omnibus ad operationem deducendis habeat, ſuas meditationes ſecutus proponit. Sequuntur modi mixti, ideae ſubſtantiarum complexae, collectiuae, relationum, cauſſae et effectus, identitatis et diuerſitatis, et principii indiuiduationis, atque perſonalitatis, relationum moralium, clarae, obſcurae, diſtinctae, confuſae, reales, fictae, completae, incompletae, verae et falſae; in quibus omnibus non in ſe tantum, ſed etiam ratione obiecti circa quod verſantur conſiderandis, nec copioſiorem, nec accuratiorem, nec curioſiorem ante ſe vllum habet, et multa affert, aliis nunquam obſeruata, vel leuiter tantum tacta. Qualis eſt aſſociatio idearum, quod intellectus humani myſterium miro lumine perfudit. Libro tertio voces, quibus ideae deſignantur conſiderat, et omnium fere generum idearum nomina percurrit, quaue ratione ab ipſis ideis diſcrepent, quae impedimenta intellectui inde oriantur, quibusque regulis determinari accurate debeant, ediſſerit, ne particulis quidem exceptis, maxime vero pulcherrima tractatione de vocum nominumque imperfectione, et abuſu, de inani ſubtilitate, de vocibus vagis, obſcuris, nihili, indeterminatae ſignificationis, etc. multa praeclara monet, et remedia ſufficientia enumerat. Librum quartum cognitioni humani intellectus examinandae deſtinat, eiusque naturam, gradus, limites, realitatem definit; quidque veritas ſit, quae propoſitiones vniuerſales earumque criteria certa, quae axiomata, euoluit, propoſitiones quoque friuolas, quae plane nihil cognitionem humanam adiuuant, quales ſunt identicae, verbales tantum, ſimilesque tangit. Tum ad obiecta, circa quae verſatur humani intellectus cognitio conuerſus, explorat, quaque ratione cognoſcamus exiſtentiam noſtram, itemque Dei, tum rerum extra nos, determinat, et media augendae cognitionis humanae ſuppeditat, ex quorum numero axiomata et hypotheſes excludit, et pleraque ad idearum certarum, clararumque comparationem reuocat, attentionem vero commendat. Affectiones etiam cognitionis, iudicium, probabilitatem, eiusque gradus determinat, quidque ratio ſit, quid fides, qui vtriusque limites, fuſe proſequitur. Morbos vero intellectus, enthuſiaſmum, ſiue opinionem friuolam ratione et reuelatione deſtitutum, quae pro diuinitus enata habetur, erroremque deſcribit. Epilogi loco ſcientias in phyſicas, practicas et ſignorum cognitionem partitur. Et haec breuis quidem celeberrimi libri ſumma eſt, in quo innumera pulchra, bona, vera et vtiliſſima, quamuis plerisque hactenus non obſeruata eſſe, vnanimi conſenſu orbis eruditus cenſuit. Aſt cum ſua tantum lumina, et maxime ſuam conſcientiam adhiberet Lockius, quo fieri non potuit vt non multoties ab omnibus philoſophis diſcederet, et nouas obſeruationes atque opiniones ſtabiliret, multa quoque, neceſſe fuit, magnis viris aliis hypotheſibus occupatis diſplicere. Inter quos heic, vbi ſtrictim omnia proponenda ſunt, non tantum Petrvs Poiretvs [g] fuit, qui

g) Opuſc. poſthum. Sect. V. p. 172. qui rationaliſmum et naturaliſmum ei obiicit, et quae configenda ſint in philoſophia Lockii, proſequitur.

qui longe aliud ſibi intellectus humani ſyſtema formauerat, et periculoſas fidei et illuminationi aſſertiones Lockii eſſe ſtatuebat, ſed et illuſtris LEIBNIZIVS [h] magnus cetera, vt ſolebat vir ſummus aequiſſimum ſe meritis virorum doctorum tribuere, Lockianae eruditionis laudator. Is quamuis concederet, recte reieciſſe Lockium ideas innatas Carteſianorum, ideam tamen identitatis, et contradictionis natura homini adeſſe monet, alias quoque, quam Lockius, idearum verarum et realium notiones ſibi fingit, ideasque noſtras, etiam ſenſuales, ex fundo animae progredi, magisque per reminiſcentiam quandam, quam ſenſuum impreſſionem acquiri contendit, parum autem probauiſſe Lockium obſeruat, animam interdum nunquam cogitare, quod cogitationem cum perceptionibus diſtinctis confuderit. Nec probare poteſt, quod ſpatium et vacuum diſtinxerit, hocque ex motu probare voluerit, materiam ex partibus duris tantum et inflexibilibus conſtantem concipiendo; nec placent ei meditationes Lockii de infinito, de ideis adaequatis, quaeque de definitionibus nominalibus et realibus, et de axiomatibus diſſeruit, quodque formam ſyllogiſticam logicae communis inutilem pronunciauerit. Quam cenſuram minus aeque pertuliſſe Lockium, eiusque amicos Molinyaeum, Clericumque, ſupra in Leibnizii vita iam obſeruauimus. Quamuis autem nihil ineſſe libro huic, quod non veritate nitatur, ipſe auctor ſtatuat, et imprimis laudent admiratores Lockii, quod abeſſe iuſſa metaphyſica imaginaria et hypotheſibus ſuffulta, ad naturam et conſcientiam hominis ipſamque experientiam attenderit, ob quam praeſtantiam innumeros in gente ſua ſectatores Lockium habuiſſe refert Cl. DES MAIZEAVX [i], inuenerunt tamen alii quoque viri docti et attenti quod reprehenderent [k]. Et nonnullis quidem minus multa, quibusdam nimis pauca ſcripſiſſe viſus eſt, quibus vtrisque in praefatione ſatis fecit Lockius. Magis memorandum eſt, quod vehementer in eo quidam reprehenderunt, erroneas eum de intellectus et voluntatis facultatibus inter ſe diſtinguendis opiniones fuiſſe ſecutum, ſpeculationes haud paucas attuliſſe, quae in inueſtiganda veritate vſum nullum habeant, libertatem minime accurate definiuiſſe, et quod ad methodum attinet, multa inutiliter repetiiſſe, obſcuris lucem, exemplis additis non conciliaſſe, in nonnullis tamen verboſum praeter neceſſitatem fuiſſe, et quae his ſimilia ſunt. Quae an vera ſint omnia, et qua ratione in Lockio vel excuſari vel defendi poſſint, noſtrum hoc loco non eſt, diſpicere. Addimus id vnum, inter opuſcula diuerſa Lockii, extare quoque *Collectionem obſeruationum de Intellectu circa inquirendam veritatem rite adhibendo*, in quibus multa attulit, in opere *de Intellectu humano* praetermiſſa, et ampliſſimam lucem ratiocinanti intellectui humano accendere aptiſſima. Prodiere opera Lockii omnia Londini MDCCXIV.

h) Recueil. T. II. p. 143. ſeq.
i) Praef. collect. Epiſt. Clarckii, Newtoni, Lockii.
k) Conf. THOMAS. Cautel. c. X. p. 130. Fund. I. N. et G. L. II. c. 12. p. 144. WALCH. Parerg. Acad. p. 672. STOLLIVS Hiſt. liter. P. II. c. 2. §. 34. p. 453. Add. quos nominat FABRIC. Syll. ſcript. de V. R. C. p. 333.

* *

CAPVT SECVNDVM.

DE EMENDATA AVCTAQVE PHILOSOPHIA NATVRALI.

§. I.

Dicendorum ordo et ratio.

Maturius laetiusque, quam reliquis philoſophiae partibus naturali diſciplinae contigit, vt emendatos vultus et augmenta maxime conſpicua caperet. Adeo enim deterruere ſapientiae ſtudioſos ſteriles campi, et dumetis ſcatentia ſcholaſticae phyſicae deſerta, vt ad foecundiores et amoeniores agros plerique, quibus de meliori luto Titan praecordia finxerat, properarent, et elegantiorem diſciplinae nobiliſſimae tractationem molirentur. Factum id eſſe mature poſt renatas literas luculentis exemplis in antecedentibus demonſtratum, maxime vero obſeruatum eſt, ad finem vergente ſeculo XVI. in hanc ſcientiam meliori facie reformandam citatis pedibus concurriſſe excellentiſſima ingenia ſignum cum aliis paucis praeferente Bernardino Teleſio, cum quae Cardanus ſimilesque moliti erant, euentum fere nullum habuiſſent. Ab eo enim tempore nouatores, (qua voce ſectariorum indignatio a philoſophorum plebeiorum gregi eos diſcreuerat, qui naturam ipſam, quam veterem aliquem philoſophum conſulere maluerunt) aliam viam, quam quae iam calcata erat, ingredi auſi ſunt; quamuis non deeſſent, qui Parmenideam, Platonicam, Ionicam, Stoicam, Epicuream phyſicam reſuſcitarent, quorum omnium conatus in *antecedente huius tomi parte* luculenter deſcripſimus. In varias autem ſententias mireque inter ſe diſtantes ſemitas eos diſceſſiſſe, qui a ſectaria philoſophia diſſentire in naturali diſciplina coeperunt, ex hactenus dictis lectori obſcurum eſſe non poteſt. Nonnulli enim, cum ſectariam phyſicam deteſtarentur, ad diuiniorem quandam naturalium operum declarationem confugerunt, et principia nobis diuina, ſpiritualia, et vel ex Moſe, vel ex alio fonte a ratione deuiante hauſta commendauerunt, mirum naturalis diſciplinae aedificium, cuius fundamentum emanatio ex Deo, finis enthuſiaſmus eſſet, comminiſcentes. Quales Phyſicos fuiſſe, qui philoſophiam Cabbaliſticam, Moſaicam, theoſophicam excogitarunt, ex inſtituto oſtendimus, et inepta horum hominum ſyſtemata de rebus ad naturam mundi eiusque partium pertinentibus fuſe deſcripſimus. Quae phyſicae diuinae, (huius enim furfuris ſe eſſe iactabat) abſurditas etſi facile poterat a plerisque, paulo attentioribus palpari, miros tamen progreſſus habuit, ex quo paradoxum Theophraſti Paracelſi ingenium ineptiis non quidem medelam, attamen colorem et commendationem attulit. Is enim cum ignis beneficio corpora naturalia ſoluere, et

chemiae

chemiae opera in eorum naturam penetrare egregie nosset, principiis vagis et ineptis magnam verisimilitudinem media chemica maxime quae ex Mercurio et Opio parauerat, illis adaptando comparauit. Cuius scholae Paracelsicae historiam cum etiam in antecedentibus enucleauerimus, ea, quae de Paracelsi et sequacium opinionibus de rebus naturalibus exposita iam sunt, in naturalis scientiae historia repeti hic non possunt. Sed et tertium philosophorum genus prolixe enarrauimus, quod abiecta seruitute sua libertate frui et eclectice philosophari coepit. Cuius generis philosophiae antesignanos Brunum Nolanum, Cardanum, Verulamium, Campanellam, Hobbesium, Cartesium, Leibnizium, Thomasium, cum in scenam produceremus, occasio nobis enata est, de placitis eorum physicis simul disserendi. Et hoc quidem pacto haud exiguam naturalis philosophiae partem historica enarratione iam explicuimus. Non tamen ista scopo nostro sufficere, nec plena satis esse, vt intelligatur, quibus successibus emendare physicam philosophiae partem viri docti aggressi sint, quid in ea perfecerint, et intelligimus ipsi et vltro fatemur: sunt enim praeter ea innumera, quae a magnae perspicaciae philosophis detecta sunt, quibus in amplissima luce collocata est doctrina naturalis. Quae non quidem omnia integra systemata concernunt, ast per pleraque tamen capita specialia infinita noua, rerum naturalium explicationi adiecerunt. Praecipue ex quo magni Verulamii opera, orbis philosophicus in hac doctrinae parte desipere desiit, et proscriptis spectris naturales eius vultus experimentorum, igne ferroque tentatorum, itemque scientiarum mathematicarum ope restituti et eleganter ornati sunt. Et in his quidem strictim enarrandis capitis huius tractatio versabitur. Quam tamen, si, vt ipsi optamus, dare constitutum haberemus, volumen, integro recentioris historiae philosophicae complexu non inferius exsurgeret; nam et vitae atque meritorum ratio, qua eminuere tot disciplinae naturalis cultores enarranda esset, et per amplissimum campum discurrendo ostendendum, quid per omnes rerum naturalium classes detectum sit, quomodo de caussis rerum naturalium praeceperint viri magni et naturae sacerdotes doctissimi, quibus experimentorum auxiliis, et obseruationum indicibus ad certa, quae recepta tandem sunt, dogmata peruenerint, quae comperta sint, quae lateant, de quibus desperandum sit, in quibus oleum operam physici perdiderint, quibus institutis cognitio naturae adiuta sit, et quae sexcenta alia sunt, quae ad physices accuratam et specialem historiam pertinent. Qualis tractatio, quam longe a scopo et limitibus nostris absit, quilibet intelligit, nec a nobis hanc prolixitatem expectabit. Relinquemus itaque historiae doctrinae naturalis explicationem dogmaticam eamque specialem aliis, vehementer autem cohortamur, viros in hac nobilissima parte egregie versatos, vt annales eius dogmaticos tandem aliquando conscribant, vt, quas veritates aetas nostra detexerit, quae detegendae adhuc sint, constet, et eo felicius in amplissimo hoc oceano emetiendo studium posteritatis versari queat. Nostra vero in eo tantum occu-

pabitur induſtria, vt ſtrictim ſumma attingamus capita, quae emendatam nobis phyſicam referunt, et eorum philoſophorum res paucis perſtringamus, qui agmen duxerunt, et quorum nomina, cum meritis in philoſophiam naturalem maximis immortalitatem meruerint, omittere in hac noſtra tractatione haud licet. Reliquorum enim, etſi in hoc argumento magnam famam conſecutorum memorias tradere huius loci non eſt, fontes autem nominabimus, ex quibus notitia eorum ſatis ampla hauriri queat. Idem etiam in obſeruationibus recentioris aetatis deſignandis faciemus, cum eas integras adducere, nec ſcriptionis modus, nec tractationis limites permittant. Ita vero ſine noſtro ductu lectori facili labore licebit, ſatis amplam ſua diligentia phyſicae partis hiſtoriam congerere. Commendamus autem diligentiſſimi MORHOFII [a], et imprimis praeſtantiſſimi HOLLMANNI [b] labores, quorum vterque quid per potiora naturalis diſciplinae capita viri docti obſeruauerint, ſtrictim at curioſe et erudite enarrauit.

Exempla nouatorum phyſicae.

§. II. Reliquerunt tenebras philoſophiae ſectariae naturalis mature non illi modo, qui omnem philoſophiam emendare aggreſſi ſunt: ſed fuerunt quoque nonnulli diſciplinae tantum phyſicae intenti, qui ſobrie magis atque caſte de natura rerum in hoc mundo comprehenſarum ſtatuere coeperunt. Multis id poſſet exemplis illuſtrari, ſi per varias Europae gentes eundo particularem iſtam virorum doctorum diligentiam perquirere vellemus; aſt ſufficient pauca, vt de rei veritate conſtet, Nathaneelis Carpentarii, Redemti Baranzani, Bernardi Paliſſi, Guilelmi Gilberti, Ioannis Eſpagneti, quorum haud incelebre in naturali ſcientia nomen eſt.

Nathaneel Carpentarius.

CARPENTARIVM Deuonia Angliae genuit parente Ioanne ſatum, educauere academiae Britannicae in theologia, antiquitate et philoſophia, fouit Vſſerius archiepiſcopus Armachanus, muneri praefecit Hibernia, vitis eripuit annus MDCXXVIII, memoriam eius conſeruauit ANTONIVS WOODIVS [c]. Magno is animo a receptis ſcholarum opinionibus declinauit, edita, *Philoſophia libera, triplici exercitationum decade propoſita, in quae aduerſus huius temporis philoſophos dogmata quaedam noua diſcutiuntur* [d]. In quo libro paradoxa plurima a receptis ſcholarum definitionibus abeuntia explicantur, et dogmata phyſica haud pauca innouantur. Talia ſunt, non dari notitias naturales, locum eſſe nihil, elementa eſſe grauia, omnium rerum ortum eſſe ex nihilo, ſenſus fallere fallique non poſſe, ignem eſſe humidum, cometas non eſſe meteora incenſa, et ſimilia [e].

Redemtus Baranzanus.

REDEMTVS BARANZANVS Serauallam dioeceſeos Vercellenſis patriam habuit, Barnabitarum religionem amplexus,

a) Is laudabili induſtria, licet interdum extemporali alterum Polyhiſtoris ſui tomum, hiſtoria dogmatica philoſophiae naturalis repleuit.

b) Quemadmodum vir eruditiſſimus in Inſtit. phyſicis, plerorumque recentiorum hypotheſes, explorauit, et quid veriſimile ſit, detexit, ita copioſe quoque fontes nominauit, ex quibus plura hauriri queant.

c) In Athenis Oxonienſibus.

d) Oxon. 1636. Lond. 1672. 8.

e) Conf. MORHOF. T. II. p. 110. 245. SOREL. de Perfect. hom. p. m. 480.

plexus [f], quem annus MDCXXII sustulit, triginta tres tantum annos natum. Quamuis is haud ita diu Annecii docuisset, adeo tamen naturalis scientiae cognitione inclaruit, vt inter prima sui temporis ingenia a MOTHAEO VAYERIO [g] meruerit referri. Testis autem libertatis philosophicae in argumento physico liber est *de nouis opinionibus physicae, Lugduni* MDCXIX editus [h], in quo, Patritii, Telesii et nouatorum aliorum exemplis excitatus deserere Aristotelem ausus est. Quem cum Verulamio misisset, laudauit is in epistola, cuius editionem debemus NICERONIO subtilitatem magnam et diligentiam in ea via, differentiam tamen se inter antiquos et modernos maximam facultatis, veritatis perparum agnoscere ait, hincque suadet, vt rebus se submittat, ne cum aliis ingeniis redeat in orbem. BERNARDVM PALISSVM non tam lectio librorum (erat enim figulus ἰδιώτης) quam rerum naturalium experientia et vsus admirabilis commendauit. Quamuis enim nec Graece nec Latine doctus esset, ex eruditorum tamen consuetudine ita profecit, vt de aliorum quoque opinionibus promte dextreque iudicaret, et de rebus naturalibus haud pauca ignota prius detegeret, ex quibus noua demum principia cudere ausus est. Cuius exemplum esse potest, quod in *Dialogis de natura fontium, metallis et gemmis* statuit: ex aqua omnia generari, eam autem duplicem esse, materialem et congelantem, nihil agi sine Solis operatione, sine sale non consistere hominis vitam, quin et reliqua corpora; et quae his sunt similia diligenter enarrata a SORELIO [i] qui videndus. GVILELMVS GILBERTVS Angliam ornauit, ortu Glocestriensis, philosophus et medicus Londinensis; qui ineunte seculo XVII. floruit. Duplici nomine multum illi debet philosophia naturalis. Primo quod libertate philosophica vsus, recedere a placitis Aristotelicis, quibus tunc superstitiose adhuc adhaerebat insula, et reiicere multa ausus est. Edidit enim *Philosophiam nouam de Mundo nostro sublunari*, in qua multa innouauit, vetera, quae sine ratione sufficiente dicta erant, reiecit. Qualia sunt elementorum numerus quaternarius, transmutatio et mixtura etc. vacuum autem duplex adhibet separabile et inseparabile, et quae his sunt similia. Deinde ingenti ausu, maximis sumtibus [k], incredibili industria et attentione ad magnetis naturam scrutandam se accinxit, primusue post innumeras obseruationes demonstrauit, virtutem magneticam terrestri globo a natura insitam adeoque terram magnum esse magnetem, edita *Philosophia noua de Magnete magneticisque corporibus, et de magno magnete, tellure* [l]. Hoc enim quasi signo dato, noua philosophia magnetica cusa,

Bernardus Palissus.

Guilelmus Gilbertus.

f) Conf. FR. LVIGI BARELLI Memorie de Barnabiti T. II.

g) Apud BAYLE T. I. art. Baranzan. p. 440. add. NICERON. Memoires T. III. p. 43. seqq.

h) Addi illi potest Vranoscopia, Col. Allobr. 1617. 8. Campus philosophicus, in quo omnes dialecticae quaestiones breuiter et subtiliter agitantur, Lugd. 1620. 8.

i) l. c. p. 470. Conf. MORHOF. T. II. p. 202. 438.

k) 50000. aureos impendisse in naturam magnetis scrutandam ex Haruaei testimonio refert MORHOF. T. II. p. 400.

l) Amstelod. 1600. fol.

cufa, et experimenta Gilbertiana ad principia phyfica reuocata funt, quo labore naturalem doctrinam adiuuare conati funt Nicolaus Cabaeus, Nicolaus Zucchius, Iacobus Grandamicus, Athanafius Kircherus, de quibus videndus MORHOFIVS [m]. De quo de magnete dogmate infra adhuc quaedam dicentur. Gilbertus autem eam fibi famam laudatiffima hac diligentia parauit, vt maximam gentis fuae gloriam in doctrina naturali meruiffe cenferetur, qua de re digna funt, quae legantur, virorum doctorum teftimonia, collecta a THOMA POPE-BLOVNTIO [n]. Ipfum Cartefium Gilbertiana philofophia praeclare ad examinandam magnetis naturam, vocatis in fubfidium particulis ftriatis, vfum effe, fupra iam obferuatum; et Gilbertianam quoque hypothefin ad declarandas proprietates declinationis acus magneticae adhibuit acutiffimus HALLEIVS [o].

Ioannes Efpagnet. Addimus his IOANNEM ESPAGNETVM, cum Ioanne d'Efpagne ecclefiae Gallicanae Londinenfis paftore, cui de praeiudiciis et erroribus vulgi praeclarum librum debemus non confundendum; ille enim curiae regiae apud Burdigalenfes praefectus fuit. Is cum artis chemicae praeftantia emineret, eamque ad exploranda naturae arcana adhibuiffet, non modo *Arcana Hermeticae philofophiae* vulgauit, fed naturam quoque rerum in mundo reclufurus, *Phyficam reftitutam* [p] breuibus quibusdam thefibus comprehenfam edidit, in qua pleraque noua funt, et a receptis fententiis abeuntia, haud pauca vero, quae emanatiuo fyftemati, quale apud Alexandrinos philofophos occurrit, valde funt affinia. Statuit enim, mundum ab aeterno in archetypo fuo defcriptum fuiffe, archetypum autem, qui totus lumen fit, ante vniuerfi creationem in fe complicatum, fibi foli illuxiffe, in mundi vero productione, quafi parturientem fe explicuiffe, opusque fuum in mente, velut in matrice, prius occultum, quadam fui extenfione manifeftum feciffe, ac mundum idealem quafi duplicata diuinitatis imagine actualem et materialem eduxiffe. Quod Platonicum, nempe recentius et Cabbaliſticum effe recte monuit, qui exegefin in hunc librum fcripfit IO. LVDOV. HANNEMANNVS. Reliqua ex hoc principio facile intelligi poffunt, qualia funt: omnia, fumma, ima, in mundo analogia quadam fimilia inuicem cohaerere, fpiritum diuinum rebus infufum geometrice haec inferiora tractare; et per omnia large diffufum, animamque mundi effe, fpiritum dari vniuerfi fiue lumen in principio creatum, contractum in corpore folari, ordinem naturae effe feriem explicatam legum aeternarum, etc. Sed his, quae ex Orientali et Alexandrino atque Cabbaliftico fyftemate mutuum accepit, noua multa inaedificat, ftatuit enim: mundum effe opus fabrile in orbem gyratum, partes eius quafi catenae annulos fe mutuis amplexibus ftringentes; naturam opificem in medio fitam attritas femper vires reparare. Mundi vniuer-

m) loc. cit. n) Cenf. cel. Viror. p. 919.
o) Theor. Variat. Pyxid. Magnet. in Philofoph. Transact. n. 148. Vid. Act. Erud. 1684. p. 392.
p) Lut. Paris 1642. Col. Allobr. 1653. Kil. 1718. Tubing. 1725. 4. cum exegefi.

vniuerſitatem triplici natura conſtare, ſupra coeleſti ſiue intelligibili, coeleſti et ſubcoeleſti, ſiue elementari: nihil ſine voluntate creatoris in mundo mori, ſed omnia tranſire et immutari, et in ſua ſimplicia reſolui, materiam primam Ariſtotelis figmentum eſſe; ſpiritum mundi architectonicum a duobus principiis vniuerſalibus creationis opus inchoaſſe, vno formali, altero materiali, lucem ſolarem eſſe formam formarum, et vniuerſalem, quae formas et rerum ſemina infundat, ita, vt indiuiduum naturae quodlibet ſcintillam lucis in ſe recondat: ſolem lucidum eſſe diuinitatis ſpeculum, appetitum materiae defectus et imperfectionis argumentum eſſe, eo quod luxurians ac recalcitrans propter remotionem et diſtantiam a formali principio expleri non potuerit, hincque mortis venenum non a qualitatum repugnantia, ſed ex infecta matrice et venenato materiae tenebroſo menſtruo et mixtura oriri, vniuerſi harmoniam in diuerſa et graduali materiae informatione conſiſtere, ſimplicia corporum elementa non dari, materiam generationis eſſe fluorem, elementum naturae eſſe ſimpliciſſimam materiae primae portionem, terram et aquam ſola elementa materialia eſſe, terrae corpus eſſe ſpongioſum, aërem vniuerſum coelum eſſe, aream vniuerſi, naturae cribrum, per quod influentiae in corpora transmittuntur, regionem lunae vicinam non igneam, ſed aëream eſſe, ignem naturae alium a luce coeleſti non dari, ſed ignem noſtrum, ex vnitis radiis lucis coeleſtis excitari, omnem calorem viuificum eſſe a ſole; ſolem non eſſe planetam: amorem naturae eſſe ingenitum, diſcordiam in natura et repugnantiam nullam, quintum elementum ab Ariſtotele confictum eſſe ſpiritum aethereum incorruptibilem, tenebras et lucem realia entia eſſe, et ex eorum temperamento et coitu qualitates fuiſſe et elementa orta, adeoque elementa non eſſe vera principia, terram in ignem non poſſe mutari, etc. Haec et quamplurima alia dum Alexandrinis et Cabbaliſticis hypotheſibus affricat, et imprimis totum formati mundi opus ex chemicis principiis deducit, et ſecundum ea applicat, fecit auctor, vt nec Chemicis ſolis nec Platonicis, nec theoſophicis, nec Cabbaliſtis recentioribus, nec Moſaicis totus poſſit adiici, quorum tamen omnium principiis multa habet affinia, ſyſtema autem ſingulare aeque ſibi proprium. Id quod valde placuit MORHOFIO [q] huius commatis phyſicis, mirum quantum, fauenti; ipſum quoque librum, velut praecipuum ſyſtema phyſicum, quod in Gallia oppoſitum ſit Ariſtoteli, commendat SORELLVS [r], recte autem notat, tale eſſe, quod prudentiores ex parte probauerint, ex parte reiecerint, ob dogmata ſomniis theoſophicis repleta. Addi his poſſent, Sebaſtianus Baſſonus et Stephanus Clauius, at eorum iam in *parte huius tomi antecedente* mentionem in vita Berigardi fecimus, quo lectorem licebit remittere.

§. III.

q) T. II. p. 119. 165. Ex dictis patet, poſſe Eſpagnetum Moſaicis et theoſophicis ſuo modo quoque annumerari. r) l. c. p. 481.

Physici recentiores eclectici.

§. III. Inter Germanos primus in disciplina naturali desipere, et relictis nugis scholasticis sapere ausus est, DANIEL SENNERTVS, cuius vitam et insignia de naturali et salutari arte merita depraedicauit facundus AVGVSTI BVCHNERI [s] calamus, quem alii exscripserunt, qui adiri ab illis possunt, qui celeberrimi viri vitae historiam nosse cupiunt. Ornauit is literas et cathedram medicam cum munere archiatri Saxonici in academia Wittebergensi, denatus aetatis anno LXV, reparatae salutis MDCXXXVII, ex peste, relicto filio, philologiae S. laude inter professores Wittebergenses inclyto. Qui cum eruditione, iudicii lumine, sentiendi libertate at modesta et prudenti vteretur, non modo eruditissimis foetibus artem medicam et philosophiam naturalem auxit, sed et celeberrimorum virorum laudes iure suo meruit, quas cum THOM. POPE-BLOVNTIVS [t] collegerit, eum non exscribimus. Plurimum praestantissimo huic medico debent literae non medicae duntaxat, sed et physicae; eo enim duce inuisum in academiis Protestantium apud Germanos chemiae studium introductum, reiectisque ineptis hypothesibus Paracelsicis, philosophico habitu donatum est. Qui conatus vt minori inuidia premerentur, ad syncretismum quidem confugit, edito *de Chymicorum consensu et dissensu cum Aristotelicis et Galenicis*, libro, quo nomine inter syncretistas locum ei in *antecedenti huius tomi parte* fecimus; ast insedisse eius animo studium vere eclecticum, ex prooemio *Hypomnematum physicorum*, in quibus de rerum naturalium principiis, de occultis qualitatibus, de atomis et mistione, de generatione viuentium, de spontaneo viuentium ortu differit, constare potest, et ipsa quoque libri lectio demonstrat. In quibus sunt multa, quae a Peripateticis prorsus abeunt. Statuit enim [u]: principia rerum naturalium non omnia esse contraria, nec sufficere Aristotelica ad explicandum generationis rerum ordinem atque caussas, Deum in prima creatione rebus suas formas dedisse [x], per quas generationis ordo continuetur et absoluatur; immo omnibus quoque corporibus naturalibus suam materiam assignauisse [y], priuationem frustra inter principia referri [z]. Esse in rebus omnibus consensum atque dissensum, atque alia se amice appetere, alia fugere [a]: non dari praeter elementa alia adhuc corpora simplicia, nec esse principia dicenda, in quorum resolutione ars vltra vix progredi possit [b]. Qualitates occultas tantum ratione caussarum et formarum esse intelligendas [c], doctrinam de atomis rationibus concludentibus nec facile refutandis probari [d], alterationes esse corporis alieni participationem; non dari quidem minimam quantitatis, at naturae, et quae de continui diuisione in infinitum Aristoteles disputat, ex alienis principiis, mathematicis scilicet, non propriis, seu physicis disputari [e], eductionem formarum

s) In Panegyrico illi dicto Witteberg. 1655. qui extat quoque inter Orationes Vol. II. p. 889. Conf. Vita Operibus praefixa WITTE Mem. Medic. p. 89. BAYLE Dict. Tom. IV. art. Sennert. REIMMANN. Hist. lit. Germ. P. III. p. 450.

t) p. 921. seqq. u) II. 1. c. 2. p. 11.

x) c. 3. p. 16. y) p. 19. z) c. 4. p. 25.

a) c. 5. p. 32. b) c. 6. p. 38. c) III. 1. p. 90.

d) p. 98. e) p. 116.

marum esse figmentum [f], mistiones, quae a forma superiore non diriguntur, ab atomorum consensu et dissensu prouenire. Deum postquam semel a creatione cessauit, nihil amplius, nisi miraculose creare, naturam vero instituisse, quae cursum generationis et corruptionis absoluat atque tueatur et obseruet [g], semen esse animatum, animamque in semine formare corpus animatum, oua in se habere animam, animam humanam cum semine propagari in liberos, et statim a primo conceptionis momento adesse [h], formationem foetus fieri ab vna anima, casum et fortunam in rebus naturalibus locum non habere [i], minima in mundo ad eius perfectionem pertinere *, dari in corporibus formas succenturiatas et subordinatas [k]. Talia et his multo plura Sennertus cumulat; quae quamuis hodierno, quod in physica coruscat, lumini non aeque respondeant omnia, et nonnulla adhuc ex scholae principiis enata videri queant, falsum tamen est, quod MORHOFIVS [l] iudicat, eius physicam ab Aristotelica non adeo differre, nisi quod materiam primam, mutationem elementorum et similia specialia dogmata impugnet. Nempe nonnulla ex Paracelsica schola cum ipsis chemiae artificiis Sennertus receperat, quae Aristotelico quidem habitu vestit, prudenter sui temporis circumstantiis inseruiturus, at quae tamen haud raro ab Aristotelico sensu toto coelo differunt. Et hinc quoque factum, vt magnis animorum motibus in Sennertum Aristotelici, maxime Groeningae Freitagius, Ienaeque Zeisoldus insurgere coeperint, accusauerintque virum eruditissimum eiusque sequaces, quod non tantum receptam scholarum sententiam turpiter deseruerit, sed et in ipsam religionem, atque Deum animaeque immortalitatem iniurius fuerit. De quibus accusationibus legi merentur, quae more suo eleganter differit P. BAYLE [m]. Discipulum atque sectatorem praecipuum Sennertus habuit Ioannem Sperlingium, professorem physices in schola Wittebergensi, LVIII. aet. anno fatis ex calculo anno MDCLVIII decedentem [n]. Edidit is *Institutiones physicas anno* MDCLIII, quae tanto plausu exceptae sunt, vt in plerisque Germaniae scholis argumentum praelectionum suppeditaturae adhiberentur [o]: eas *Exercitationibus physicis* postea illustrauit, *Anthropologiam physicam* quoque non sine acuminis et doctrinae laude tradidit, Sennertum autem aduersus Freitagium et Zeisoldum mascule defendit. In his vero scriptis physicis praeceptoris quidem vestigia dicendi genere plano lucidoque delineata premit, ast discedere tamen ab eo, vbi caussam se habere putat, non erubescit, libertati philosophicae, vt ipse fatetur, ex animo addictus. Quod vero cum praeceptore qualitatibus occultis formisque, quae asyla ignorantiae in doctrina naturali sunt, nimium tribuerit, potiusque declamet quam demonstret, id quod in eo reprehendit MORHOFIVS [p], eorum, in quibus viuebat, temporum con-

 ditioni

f) p. 144. g) IV. 2. p. 151. h) c. 6. p. 185.
i) c. 13. p. 328. *) p. 360.
k) p. 394. l) T. II. p. 249. m) l. c.
n) WITTE Mem. phil. Dec. VIII. p. 296. seqq.
o) CHR. VATER. Physiol. prooem. p. 3.
p) T. II. p. 265.

ditioni et diluculo aduenientis lucis phyſicae adſcribendum eſt, quo ſe praeiudiciis a pueritia in ſchola hauſtis, et notionibus a iuuentute conſuetis ex toto exuere non licebat. Laudandus tamen virorum optimorum conatus atque voluntas eo magis eſt, quo magis phyſicae reſtituere eclecticam philoſophandi libertatem, et excutere iugum ſectarium coeperunt.

Kenelmus Digbaeus.

§. IV. Dum in Germania lucem accendere philoſophiae naturali Sennertus ſatagit, multo clariorem facem in natura ſcrutanda occupatis in Britannia praetulit Baconus de Verulamio. Qui cum orbi philoſophico oculos aperuiſſet, vt quam miſere hactenus in eo argumento ſcholae coecutiuerint, omnibus palam fieret, enata inde contentio virorum nonnullorum valde acutorum inter Anglos tentandi, quid in hac noua via liceat attingere. Quod cum proſcripta omni Ariſtotelis auctoritate minus feliciter fieri poſſe quidam crederent, vt occupatis praeiudicio auctoritatis philoſophis fucum facerent, non aperte bellum Stagiritae, intulerunt, ſed quendam Peripateticae παιδείας tropum prae ſe ferentes, noua tamen propriaque dogmata illis obtruſerunt. Inter hos nemo vel cogitationum acumine vel diligentiae contentione vel famae celebritate vicit KENELMVM DIGBAEVM, equitem Anglum apud Carolum I. gratioſum, et militia pariter atque ciuili prudentia in legationibus demonſtrata illuſtrem, cuius vitae circumſtantias cum poſt WOODIVM [q] aliosque [r] enarrauerit P. BAYLE [s], ad elegantiſſimum ſcriptorem lectorem dimittere, quam in tanto dicendorum aceruo prolixi eſſe malumus. Aderat celeberrimo viro magna eruditionis copia, quam non tam in academia Oxonienſi, vbi literis operam dedit, quam ſua induſtria, attentione, lectioneque ſibi comparauit, accedente vſu atque experientia, quam in itineribus variis ſibi comparauerat. Abſoluto enim ſtudiorum curriculo Galliam et Italiam inuiſitat, et poſt funeſta Caroli I. fata, cum deuotiſſimus partibus regiis eſſet, aliquandiu Francofurti ad Moenum, Romae alibique haeſerat, ſed et in Gallia apud Montispeſſulani ciues diu moram fixerat, quo loco etiam pulueris ſympathetici conſtruendi occaſionem a Carmelitarum ſocio quodam nactus, illum publica oratione laudauit, reduxque Londinum ineunte vere anni MDCLXV, ſexagenarius obiit. His ergo ſubſidiis eruditionis, atque ingenii opibus inſtructus cum omnium fere diſciplinarum eſſet peritus, linguarumque notitia adiutus, inter armorum ſtrepitus ad philoſophiam, maxime naturalem et metaphyſicam, tum ad artem ſalutarem praecipue vero chemiam, et ad artes mathematicas animum conuertit, et nec labori atque induſtriae neque ſumtibus pepercit, vt myſteria iſtarum artium perquireret. Et in metaphyſico quidem argumento, quid ingenium Digbaeanum valuerit, ex tractatu *de immortalitate animarum* diſci poteſt. In chemicae autem artis myſteria

q) Athen. Oxon. r) BVLLART. Acad. des Sciences T. II. p. 1137. ſeqq. Lex. Hiſt. vniu. T. II. p. 56. s) Dict. T. II. art. Digbi p. 290.

fteria tanta felicitate penetrauit, vt medicinae rationes arcaniffimas teneret, multaque remedia inueniret, quibus fanitatem aegris, maxime pauperibus gratis multoties reftituit. Inde factum, cum et theoria et praxi naturalem fcientiam praeclare teneret, vt regiae quae Londini floret fcientiarum academiae albo infcriberetur. Cum Parifiis effet, Cartefium conueniendi occafionem nactus eft, cumque eo de natura et operationibus animae difputauit, confpirare tamen cum illius placitis fe non poffe, quamuis maximi illum faceret, teftatus eft. Ad propriam itaque philofophiam conuerfus eft, eiusque principia ita conftituit, vt non plane Peripateticam difciplinam eiuraffe videri poffet. Experientiam vero, praecipue chemicam, in declarandis naturae operibus potiffimum confuluit, et hinc nouas hypothefes exftruxit. Rarefactionem enim et condenfationem pro principiis phyficis affumens, in enucleanda natura rerum ab inanibus Peripateticorum vocibus abftinuit. Cuius exemplum capi poteft ex libris *de Natura corporum, et de Plantarum vegetatione*, in quo pofteriore proceffum accretionis et nutritionis plantarum luculenter demonftrauit, expofuitque, quomodo ex vno puncto feminali partes extra partes extendantur, partim falibus aëris aut terreftribus euocatae, partim preffione aëris et humoris externi, partim calore fubterraneo eiectae &c. Qua ratione reieciffe Digbaeum animam vegetatiuam Ariftotelicorum, et longiffime a formarum doctrina receffiffe, nemo non videt. Vnde caute accipiendum eft, quando Peripateticam philofophiam ei tribuit, qui aliquandiu in eius familia vixit et philofophiam Digbaeanam profeffus eft Thomas Anglus; de quo fupra dictum. Ille enim fcripfit *Inftitutiones Peripateticas ad mentem fummi viri clariffimique viri Kenelmi Digbaei*, quas tamen Peripateticas non effe facile ex comparatione patefcit. Tranftulit autem Digbaeus principia phyfica etiam ad metaphyficam, maxime ad pfychologiam, vt ex demonftratione immortalitatis animae rationalis patet. In ea enim naturam et qualitates corporis, quarum praecipuas, generale principium fuum phyficum fecutus, ponit denfitatem et raritatem, fupponit, et ex earum progreffione immortalitatem animae demonftrare fatagit. Quo nomine eum, licet iudice MORHOFIO [t] non fatis iudiciofe refutauit ex focietate Iefu Eggefeldius, afcito AMANDI VERI nomine, fub quo *Anima triumphans* prodiit. Recte enim Morhofio obferuatum, de principiis eius prius tranfigendum effe, quae nexu arcto inter fe cohaerent; et fine eo fruftra Digbaeum impugnari.

§. V. Digbaei exemplum fecuti funt plures, qui chemiae beneficio ignisque minifterio in naturam rerum materialium penetrare funt conati. Et longum quidem eorum indicem texere liceret, fi id ageremus, eo quod haud pauci chemici non contenti corpora compofita ignis ope in fimplicia refoluiffe, ex iis principia quoque phyfica theoretica exfculpferunt. Quod qua ratione fecerit Theophraftus Paracelfus, et qui ex eius fchola prodierunt,

Chemicorum merita in phyficam reformatam.

t) T. II. p. 446.

runt, in antecedente iam parte fuſe diſſeruimus, et quibus vultibus conſpiciendam ſe dederit philoſophia horum hominum chemica, duce Oswaldo Crollio, delineauimus. Multum in hoc phyſicae genere chemico laborauit, multumque profecit Helmontius pater, cuius tamen hoc loco mentio, ſupra iam facta, repetenda haud eſt. Neque putandum, omnes qui chemiae miniſterio phyſicae ſcientiae lucem accendere conati ſunt, ad eiusmodi principia theoſophica, nullibi niſi in ardentis imaginationis campo florentia, fuiſſe dilapſos. Poſtquam enim deſipere nugasque agere noſtra aetate orbis philoſophicus deſiit, in id conniſi ſunt artis ſpagiricae (quo nomine ſchola Paracelſicae vti placuit) ſtudioſi, vt cum ſanioribus principiis, maxime mechanicis, eius experimenta coniungerent. Cuius exempla ſi quis ſcire aueat, eum vel commentarios ſocietatum ſcientiarum, Caeſareo-Leopoldinae, Londinenſis, Pariſienſis, Berolinenſis, Petroburgenſis adire iubemus vbi haud pauca chemiae philoſophica methodo ad recludendos naturae receſſus adhibitae ſpecimina extant, vel ad Io. Iacobi Mangeti *Bibliothecam chemicam curioſam* ablegamus, in compendio autem illuſtris viri Herm. Boerhave *Elementa chemica* [u] conſulere iubemus. Quemadmodum enim in praeſtantiſſimo libro vir incomparabilis, et in chemiae arte ad miraculum verſatus experimentorum rationes prouidentiſſimas iniit, et ingenio philoſophico vſus illis theoriam inaedificauit, ita artis quoque mirabilis hiſtoriam mira ſolertia congeſſit, ſcriptorum chemicorum indicem contexuit, materiam chemicam diſpoſuit, vtilitatem chemiae non in arte tantum ſalutari, ſed in philoſophia quoque naturali demonſtrauit, et hoc pacto, quid ad augendam phyſicae partem philoſophiae chemia attulerit, erudite atque luculenter ediſſeruit. Ad quem eruditiſſimum naturae interpretem lectorem dimittere, quam breui chemicorum enarratione extra oleas vagari malumus. Comparari tamen cum illo poteſt Io. Georgivs Paschivs [x]. Ne tamen hoc quoque loco abeamus ἀσύμβολοι, vnum naturae per chemiae artem interpretem, at πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων ROBERTVM BOYLEVM in ſcenam producimus. Is ex illuſtri Boyleorum gente inter Hibernos ortus patre Richardo, comite Corckiae, ſtudiorum curſum apud Lugdunenſes Batauorum Muſas peregit, peragrataque, ad noſcenda naturae artisque opera Italia, Gallia et Heluetia anno MDCLVII Oxoniae in ampliſſimo literarum theatro ſedem fixit, cumque artem ſalutarem miro amore eſſet complexus, (cuius ſummos quoque in ea academia honores rite conſecutus eſt,) multum in eo deſudauit, vt inter naturae conſultos initia ſocietate de augenda ſcientiae naturalis cognitione conſilia agitarentur, quorum euentus, condita ſocietate ſcientiarum regia fuit laetiſſimus [y]. Illi vero fauente Carolo II, inter primos adſcriptus eſt. Quam

Robertus Boyle.

u) Lugd. Bat. 1732. 4. 2. Vol. Conf. Journal literaire T. XIX. P. I. art. 6. P. II. art. 3.

x) De Inu. nou-antiq. c. VI. §. 5. p. 318. Borrichivs de Orig. et progreſſu chemiae p. 145. ſq.

y) Th. Spraat Hiſt. Soc. reg. Lond. P. II. S. 2. p. 67.

Quam ſpartam cum ornandam accepiſſet, ſede Londinum translata magnis ſumtibus nec minori induſtria in explorandos naturae receſſus incubuit, totus experimentis chemicis, mechanicisque et his ſimilibus intentus. Huic enim ſtudio ſe totum deuouerat, et ob eam quoque cauſſam caelibem vitam ad obitum vſque ſeruauiſſe videtur, qui exſpirante anno MDCXCI, ſexagenario maiori non ſine ingenti literarum, praecipue phyſicarum iactura luctuque contigit. Locum autem vir ſummus inter primarios phyſicae ſcientiae doctores ſummo iure poſtulat; cum enim non linguas tantum eruditas, etiam orientis teneret, vt conſulere ſcriptores fere omnes poſſet, ſed et magno ſtudio et immenſis ſumtibus chemiae experimentis et phyſicae, quam experimentalem vocant, inuigilaret, inſtituto autem commercio literario cum maximis in Europa viris, qui in natura ſcrutanda eminebant, omnium fere philoſophorum ſui temporis experientiam conſuleret, affluerent autem ad eius aedes, humanitate et beneuolentia eius inuitati, quotquot naturae rimandae diligentiam adhibebant ſuam, iique obſeruationes ſuas cum eo communicarent, (quos tamen interdum eum fefelliſſe obſeruat MORHOFIVS [z],) facile inde ſubduci rationes poſſunt, cur ex illuſtris viri conatibus magna ad philoſophiam naturalem experimentis conſtantem incrementa acceſſerunt. Non vero nuda experientia contentum principia quoque curioſe inueſtigauiſſe, vel ex vno *Chymiſta ſceptico, ſiue dubiis et paradoxis chymico-phyſicis circa Spagiricorum principia vulgo dicta hypoſtatica, prout propugnari ſolent a turba alchymiſtarum*, euidenti exemplo patet. Clariſſime enim demonſtrare conatus eſt, veros characteres principiorum, decantatam illam chemicorum triada tueri non poſſe, ſed requiri alia, ex quibus iſta conſtent. Vnde tribus iſtis chemicorum principiis conſtituentibus, ſale, ſulphure et mercurio, ſiue corpore ſpiculis minimis armato, inflammabilibus partibus conſtante, et volatili, minime contentus, ſyſtemati atomiſtico, ex Democriti atque Epicuri ſchola in lucem reuocato, manus dedit, illique experimentorum obſeruationes adaptauit. Et hoc quidem pacto de natura rerum in variis ſcriptis pulchre philoſophatus eſt. Debemus enim ei *Experimenta Phyſico-Mechanica de vi aëris elaſtica, eiusque defenſionem aduerſus Franciſcum Linum; aliaque de aëris virtute elaſtica paradoxa hydroſtatica, tentamina phyſiologica, et hiſtoriam fluiditatis et firmitatis, itemque de abſoluta quiete in corporibus, experimenta et conſiderationes de coloribus, introductionem ad hiſtoriam qualitatum particularium, exercitationes de athmoſphaeris corporum conſiſtentium et effluuiis, ſpecimen de gemmarum origine et coloribus, obſeruationes de adamante in tenebris lucente, apparatum ad hiſtoriam naturalem ſanguinis humani* [a]. Quae omnia mira experimentorum luce colluſtrauit. Scripſit quoque librum de igne, quem arcana ſua vulgari non paſſus conſumſit ignis

z) T. II. p. 130.

a) Prodiere eius opera Col. Allobr. 1677. 4. Vol. Conf. MERCKLIN. Linden. renou. p. 939.

ignis incendii Londinenſis. Ceterum pietatem atque virtutem, quin et Chriſtianae religionis propagandae ſtudium accendi ab attenta naturae operum contemplatione laudatiſſimo exemplo ſuo demonſtrauit Boyleus. Valde enim commendantur eius probitas, moresque ſancti, modeſtia, humanitas, et ſumtus magni, in reuelatae religionis propagationem facti. Mirumque virum in ſcrutanda natura tanta induſtria occupatum GROTII incomparabilem librum de V. R. C. Arabico idiomate expreſſiſſe, vt inter infideles ſpargi felicius poſſet [b]. Tandem neque in eo errabimus, ſi contendamus, plurimum ad naturam rerum materialium recludendam totum medicorum ordinem, et immortales gloriae viros, qui arti ſalutari clariſſima lumina accenderunt, contuliſſe. Non negabunt hoc illi, qui conuicti ſunt euidentiſſimis rationibus, artem medicam, ſi rationalis ſit, totam in quadam naturalis philoſophiae parte comprehendi, nec conſtare poſſe, niſi a phyſica ſuſtentetur. Inde magna recentiorum medicorum caterua exorta eſt, qui non contenti medendi artem deſcripſiſſe, in enucleandis quoque argumentis phyſicis laudabilem operam poſuerunt. Quos hoc loco enumerare eſſet hiſtoriam literariam medicinae ſcribere, quae a noſtro inſtituto aliena eſt. Facile autem plerique cognoſci poſſunt ex bibliotheca ſcriptorum medicorum a Io. IAC. MANGETO, conſtructa indicibus ab ABRAHAMO MERCKLINO ſuppeditatis, vel ex bibliotheca philoſophica STRVVII, vel ex aliorum quoque catalogis vbiuis obuiis [c]. Nobis ex immenſo fere numero poſt illuſtrem FRIDERICVM HOFFMANNVM, qui felici conatu artem medicam ad habitum rationalem et philoſophicum reduxit, et in nonnullis argumentis phyſicis, praeſertim quod ad aquas medicatas attinet, lucem nouam naturali ſcientiae intulit [d], ſuo merito iam memorandus eſt vir eruditiſſimus IOANNES IACOBVS SCHEVCHZERVS [e], medicinae publicus apud Tigurinos doctor, denatus anno MDCCXXXI. Is enim haud leuem philoſophiae eclecticae operam praeſtitit, ex praeſtantiſſimorum naturae interpretum ſcriptis ea colligendo, quae iuncta obſeruationibus ſuis elegantes ſolidasque naturalis diſciplinae inſtitutiones exhibuere [f], ſcientiam autem praeſtantiſſimam ad auguſtum diuinorum oraculorum volumen traducens, ſplendidum atque eruditiſſimum *Phyſicae ſacrae* [g] opus poſt ſe reliquit, vt taceamus, tractationem *de Phyſica Iobi*, *Herbarium diluuianum*, quod herbas petrefactas oſtendit, *Querelas et vindicias piſcium*, *Muſeum diluuianum*, et alia, quibus inter praeſtantiſſimos philoſophos naturales ſuo iure meruit referri. Cui ex ſeculo XVII. merito addimus GVILELMVM HARVAEVM, magnae

Frid. Hofmann.

Io. Iacob. Scheuchzerus.

Guilelmus Haruaeus.

b) Conf. WOOD. Athen. Oxon.

c) Conſuli autem cum fructu poſſunt hiſtoriae medicae ſcriptores, et imprimis qui literariam eius partem more ſuo eleganter atque erudite expoſuit cel. STOLLIVS in Hiſt. liter. Medicinae, Germanice edita.

d) Conf. ſi placet Pinacothecam ſcriptorum noſtrae aetatis illuſtrium, noſtra cura editam Dec. I.

e) Ipſe vitae ſuae hiſtoriam ſtricte enarrauit in Cat. Auctorum, phyſicae ſacrae praefixo.

f) Tigur. 1729. 8. 2 Vol.

g) Prodiit opus vere ſplendidum et auguſtum Aug. Vind. 1731. VI. Vol. fol.

magnae famae medicum Britannum archiatrum Caroli I. Qui quantis de philosophia naturali meritis corruscauerit, ex variis, quae illi debemus εὑρήμασι in sequentibus adhuc tangendis constat, inter quae palma sine dubio debetur nobilissimo inuento circulationis sanguinis, de quo contentionis serram cum Parisano, Primorosio et Plempio reciprocauit, quarum litium controuersiam accurate enarrat praestantissimus HEVMANNVS [h]. Merita autem insignis medici exasciata scripta produnt [i], et elogia virorum doctorum, a POPE-BLOVNTIO [k], collecta loquuntur. Tandem ex medicorum choro qui de physica philosophiae parte pulcherrime meruerunt, illi quoque adducendi hoc loco sunt, qui ferro naturam resecandam esse, a Verulamio moniti, cultro anatomico structuram corporum animalium diligentius quam antea scrutati sunt, cum scientia nobilissima a Galeni aetate inculta neglectaque iacuisset. Ingens summorum virorum numerus afferri hoc loco posset, si id agendum nobis esset, vt scriptorum anatomicorum historiam scriberemus. Ast id alium locum, aliud institutum postulat, haud pauci vero ex *Bibliotheca Anatomica* a DANIELE CLERICO et IO. IAC. MANGETO edita disci possunt. Nec ignota sunt inter artis salutaris studiosos et physicarum rerum peritos illustria nomina, Bartholini, Bagliuii Santorini, Winslouii, Ruyschii, Malphigii, Cowperi, Verheyenii, Blancardi, Rudbeckii, Schelhammeri, Nuckii, Stenonis, Borelli, Whartoni, Diemerbroeckii, Willisii, Vieussenii, Garengeoti, Blanchini, Morgagni, Bidlooi, Valsaluae, Duuernay, Hauersii, Glissonii, Albini, Pecqueti, Eustachii, Graafii, Bellini, Swammerdammii, Guilelmini, Michelotti, aliorumque, quibus, qui hodie facile inter anatomicos regnat, cel. Heisterus adiiciendus est. Hi enim omnes aut totius corporis animalis fabricam, aut vnius alteriusue visceris vel partis naturam cultro anatomico scrutando, eiusque oeconomiam, munus, operationem considerando naturalis philosophiae capiti quod de animali, praecipue homine agit, plurimam lucem accenderunt. De quibus specialia magis dicere, historiae anatomiae est, qualem plenam atque integram adhuc desideramus.

Incrementa physicae eclecticae ex diligentia mathematicorum.

§. VI. Non minora, quam medicis, incrementa philosophiae naturalis debemus mathematicorum nationi, quae statim post reparatas literas plurimum ad augendam scientiam physicam contulit [l], idque duplici ratione. Aut enim siderali disciplinae se maxima attentione atque diligentia tradiderunt, et quae corporum coelestium natura, motus ratio et cum globo nostro terraqueo harmonia atque conspiratio esset, nouis experimentis

h) Act. phil. Vol. II. p. 616. seqq.

i) Recenset ea MERCKLINVS l. c. p. 378.

k) Cens. cel. auct. p. 987. seq.

l) Exagitauerunt praeposteram mathematicorum circa doctrinam naturalem diligentiam Thomasius et Rudigerus, ille in Cautelis circa praecognita iuris, hic in Physicae diuinae prooemio: ast, vel nonnullorum tantum ineptias petunt, ipse mathesi non imputandas, aut ignari mysteriorum mathematicorum nesciunt, quid sibi velint.

tis et incredibili induſtria explorarunt, ex quo ſtudio noua illa ſyſtemata mundana exorta ſunt, quae Ptolemaicum prorſus eiecerunt. Aut cognitis rerum materialium vicibus, operationibus et effectibus de earum mechaniſmo ſolliciti leges motus calculo arithmetico et demonſtrationi geometricae ſubiecerunt, ſicque quandam philoſophiam naturalem, quam mathematicam dicere placuit, conſtituerunt. Et prius quidem mature factum eſt, poſtquam ex virorum magnorum deque aſtronomia immortaliter meritorum Georgii Peurbachii et Ioannis Mülleri, Regiomontani, cuius vtriusque vitam accurate delineauit GASSENDVS [m], diſciplina velut ex equo Troiano diſcipuli erudititiſſimi prodierunt, qui in ſideralem ſcientiam diligenter incubuerunt, animos illis addente imperatore Friderico III, optimo principe, qui eorum conatus praeclare adiuuit [n]. Maxime vero in ſchola Viennenſi [o] ab eo tempore diligentiſſimi aſtronomiae cultores reperti ſunt, quorum expirante Sec. XV, et ineunte Sec. XVI, magna fama fuit atque multa exiſtimatio. Noſtrum non eſt, hoc loco catalogum contexere celebriorum aſtronomorum, quorum induſtria huic naturalis ſcientiae parti ingentia lumina acceſſerunt, illi enim in ſpeciali aſtronomiae hiſtoria enarrandi ſunt. Nec facile ignorantur a rerum in orbe erudito geſtarum peritis celeberrima nomina Eraſmi Oſwaldi Schreckenfuchſii, Ioannis Humelii, Petri Rami, Michaëlis Moeſtlini, Chriſtophori Clauii, Ioſephi Scaligeri, et quamplurimorum aliorum, ex Sec. XVI virorum clariſſimorum, tum praecipue ex Sec. XVII, quod valde ferax virorum doctorum in ſcientia ſiderali fuit, Franciſci Vietae, Ioannis Bayeri, Chriſtophori Scheineri, Willebrordi Snellii, Henrici Sauilii, Dionyſii Petauii, Philippi Lansbergii, Guilelmi Schickardi, Petri Gasſendi, Iſmaëlis Bullialdi, Ioannis Heuelii, Ioannis Baptiſtae Riccioli, Sethi Wardi, Abdiae Trew, Ioannis Baptiſtae Hamelii, Caſparis Schotti, Io. Alphonſi Borelli, Ioannis Dominici Caſſini, Ioannis Flammſtedii, Olai Roemeri, Edmundi Halleii, Erhardi Weigelii, Dominici Guilelmini, Iacobi Bernoullii, Godofredi Kirchii, Eduardi Bernardi, Ioannis Philippi a Wurzelbau, quibus ex hoc noſtro ſeculo Franciſcum Blanchinum, Gabrielem Philippum de la Hire, Dauidem Gregorium, Ioannem Polenum, Euſtachium Manfredum, Guil. Whiſton, Gabrielem Doppelmayerum, Ioſephum Nicolaum de l'Isle, Petrum Horrebouium, Iacobum Philippum Maradum, Petrum Ludouicum de Maupertuis, Dort. de Mairan, Danielem Bernoullium, Arnoldum Celſium et complures alios magna nominis fama hodie viuentes aſtronomos addere liceret, ſi vel huius artis hiſtoriam, vel annales viuentium hodie eruditorum literarios conderemus. Tacemus ideo maximorum quoque principum gratiam et liberalitatem in hanc ſcientiam promouendam, quod ſine magnis molimi-
nibus

m) T. V. Opp. p. 517. ſeqq.

n) Conf. Io. GRVNBECK in Vita Frid. III. p. 31. STRVVIVS Corp. Hiſt. Germ. Per. X. p. 788.

o) Addi poſſunt Aſtronomi Norimbergenſes et Tubingenſes.

nibus et ingentibus ſumtibus fieri nequit, cuius nuper demum in itineribus aſtronomorum Pariſienſium in Americam et in Lapponiam, et aſtronomorum Petropolitanorum in Tartariam, luculentum exemplum habuimus, nec de turribus ſpeculisque aſtronomicis a regibus, principibus, et rebuspublicis Hafniae, Grenouici apud Londinum, Norimbergae, Lugduni Batauorum, Pariſiis, Berolini, Vliſippone, Petroburgi alibique excitatis plura addimus, ſed ad celeberrimi viri Io. Frid. Weidleri, cui et ipſi locus inter meritiſſimos de hac arte viros debetur, elegantiſſimam *Hiſtoriam aſtronomiae* [p] lectorem dimittimus, ex qua plenis cyathis hauriet, omnemque virorum ſummorum diligentiam, conatus, libros, obſeruationum ſtudia, et quae alia ſunt, huc pertinentia, luculenter intelliget. Non tamen indicti nobis praetermittendi ſunt ex ſeculo XVI Nicolaus Copernicus et Tycho de Brahe, ex ſeculo XVII Ioannes Keplerus, et Galilaeus Galilaei, eo quod nouis hypotheſium ſyſtematibus non aſtronomiam tantum, ſed phyſicam quoque ſcientiam locupletarunt.

Nicolaus Copernicus.

§. VII. Lucem vidit NICOLAVS COPERNICVS Thorunii Boruſſiae anno MCCCCLXXII et poſt accepta in Cracouienſi academia, linguarum, philoſophiae et artis ſalutaris elementa, matheſi totum ſe, Regiomontani fama excitatus, tradidit. Deinde Italiam ingreſſus Bononiae Dominici Mariae, aſtronomiae profeſſoris opera et auxilio vſus eſt, tanto ſucceſſu, vt inſigni omnium applauſu, exſpirante ſeculo XV, Romae mathematum profeſſor conſtitueretur. Poſt aliquot annos reuerſus in patriam, in canonicorum Warmienſium eccleſiae cathedralis Frauenburgi collegium receptus, de noua hypotheſi ſyſtematis mundani cogitare coepit, et reſtaurato dogmate Pythagoreo, Philolaico quod ſolem in mundi medio immotum ponit, nouam *Orbium coeleſtium eorumque reuolutionum theoriam* conſtruxit, quam ſex libris vulgauit, qui *Norimbergae* MDXLIII prodierunt [q], quo anno ſanguinis profluuio extinctus eſt. De quibus eius vitae circumſtantiis atque hiſtoria prolixe diſſeruit Petrvs Gassendvs [r], quo cum conferri rerum literariarum ſcriptores [s], et inter hos quoque Melch. Adamvs [t], poſſunt. Aeternam is ſibi nominis gloriam nouo illo ſyſtemate mundano comparauit. Hactenus enim Ptolemaei ſyſtema apud omnes obtinuerat, in quo terra in centro collocatur, circa quam Luna, Mercurius, Venus, Sol, Mars, Iupiter et Saturnus in circulis concentricis moueri concipiebantur. Huius falſitatem vel ſolae Veneris et Mercurii reuolutiones demonſtrabant, cum inter eos et Solem terram aliquando intercedere, contra experientiam, oporteret, ex quo homocentricorum auctores deſerendos eſſe recte Copernicus colligebat.

p) c. 14. 15. 16.

q) Amſtelod. 1617. cum Annot. Nic. Mvlleri.

r) T. V. Opp. p. 497. ſeqq.

s) Iovivs Elog. c. vlt. Freher. Theatr. p. 1447. Vossivs de Scient. Mathem. c. XXXV. §. 45. p. 183. Staravolscivs Cent. Polon. erud. alii.

t) Vit. Phil. p. 126. Reimmann. Hiſt. lit. Germ. P. III. p. 521. Weidler. l. c. c. XIV. §. 19. p. 343.

bat. Ad ſcholam itaque Pythagoream conuerſus, quae eiecta e centro mundi terra, ſolem in eo, velut loco nobiliſſimo conſtituebat, et ita ſimpliciori et concinniori ordine motuum coeleſtium cauſſas enarrabat, ex ea aſſumendum eſſe ſtatuit, terram circa axem proprium gyrari, et circuitionem abſoluere ab occaſu in ortum dietim, diei noctisque viciſſitudines perficiendo. Sed cum iſta quoque ἀσυμμετρίαν proderent, Philolaum ſequendum eſſe iudicauit, qui terram a centro amouens, motum ei diurnum circa proximum axem, et circumductum etiam annuum circa ſolem tribuebat, eique locum inter planetas aſſignabat, cuius centrum Sol eſſet. Quae cum phaenomenis multo ſimplicius reſpondere conuenireque videret, etiam de ſingulorum motuum periodis definiendis cogitauit, indeque adhibitis obſeruationibus aſtronomicis opus de *Orbium coeleſtium reuolutionibus* confecit, ac eas geometrica methodo demonſtrauit. Dici non poteſt quam pulchrum ſyſtema Copernicanum ſideralis ſcientiae et coſmographiae ſtudioſis viſum ſit, eo quod abſurditates et confuſiones in Ptolemaico ſiderum motu eorumque epicyclis et eccentricis emendabantur, et inuolutiones circulorum multiplices, vt BVLIALDO [u] obſeruatum, ad ſimplicitatem phyſicam reuocarentur. Permouit haec naturalis ſimplicitas Georgium Ioachimum Rheticum, matheſeos apud Vitebergenſes profeſſorem, vt dimiſſo munere profeſſorio in Boruſſiam ad Copernicum concederet, et ſe illi in diſciplinam traderet [x]. Nicolaus Schoenbergius autem, cardinalis Capuanus magnis conatibus hypotheſin Copernicanam promouere ſategit [y]. Tacemus alios, qui pedibus in hanc hypotheſin atque ſententiam Copernicanam ire non cunctati ſunt. Quos hoc loco nominare eo minus opus eſt, quo minus in alienam meſſem falcem mittere fas eſt. Vnus quem poſtea nominabimus, Keplerus, ſpecimen eſſe poteſt, magnis in ſiderali ſcientia viris hanc hypotheſin placuiſſe. Nec defuere praeclara virorum eruditiſſimorum de meritis his Copernici teſtimonia, quorum partem collegit THOM. POPE-BLOVNTIVS [z], qui videndus. Signum tamen tollere contra hanc ſyſtematis mundani delineationem haud paucos iuſſit apparens ſacrarum paginarum pugna, quae tanta viſa eſt theologis, maxime ex Romanae eccleſiae gremio, vt et ſenſuum et reuelationis fidem eiurare videretur, quo in argumento eminuit Chriſtophori Clauii, doctiſſimi ex Ieſuitarum Societate mathematici diligentia. Mirum itaque haud eſt, congregationem patrum eccleſiaſticorum Romanam peculiari decreto hanc hypotheſin confixiſſe [a]. Id quod non impediuit quidem multos, quo minus calculum ei adiicerent, de quibus videſis I. GEORG. PASCHIVM [b], at in omnes tamen ſe partes vertere

tere

u) Proleg. Aſtronomiae Philolaicae.

x) Conf. REIMMANN. l. c. P. IV. p. 216. debemus ei narrationem de libris reuolutionum Copernici adiectam Io. KEPLERI Myſterio coſmographico. Conf. BOECLER. Bibl. crit. c. 34. p. 537. WEIDLER, l. c. §. 23. p. 345.

y) IDEM l. c. §. 24. p. 346.

z) Cenſ. cel. Auct. p. 609. ſeq.

a) Vid. R. SIMON. Lettr. choiſies T. V. n. 12.

b) De Inuentis nou-antiquis c. VII. §. 3. pag. 519. ſeq.

tere coacti sunt mathematici Romanae curiae addicti, vt fulmina pontificia euitarent. Cumque Cartesius eandem Copernici hypothesin nouis coloribus pingere et systemati, quod sibi conceperat, physico adaptare constituisset, miras fraudes eum comminisci oportuit, vt palpum inquisitoribus obtruderet, vt supra narratum. Quae tamen seueritas hodie valde remisit [c], praecipue cum inuenirentur nonnulli, qui dicta Scripturae S. cum ea hypothesi conciliare posse non desperarent, variamque viam inirent. Id quod valde agitatum est in Belgio foederato in controuersiis Cartesianis, peculiari autem tractatione sibi demonstrandum sumsit Io. IACOBVS ZIMMERMANNVS [d], vt alios taceamus. Nec diffitendum, quamplurima commendare hypothesin Copernicanam, simplicitatem, ab omni perplexitate et confusione remotam, ordinem sapientiae diuinae conuenientem, similitudinem terrae cum planetis accuratam, rationes apparentiarum coelestium planissimas et tricis omnibus expertes, epicyclorum et epepicyclorum inextricabiles labyrinthos euitatos, arcuum retrogradationis et progressionis in planetis descriptionem luculentam, et quae alia sunt, ex hoc systemate fluentia, quae a reliquis prorsus exulant.

Tycho de Brahe.

§. VIII. Mederi offensioni, quam ex hypothesi Capernicana tot viri docti metuebant, voluit TYCHO BRAHEVS, post Copernicum inter sideralis scientiae cultores facile suo tempore princeps, de cuius vita integrum librum accurata diligentia conscripsit PETRVS GASSENDVS [e], qui ab iis legendus est, qui historiam astronomiae seculo XVI excultam intelligere cupiunt. Cui addi poteſt I. IENSII oratio *de vita et obitu Tychonis de Brahe*, quaeque ad eius res cognoscendas collegerunt TEISSIERIVS [f], BVLLARTIVS [g], WITTENIVS [h], BARTHOLINVS [i], PASCHIVS [k], WEIDLERVS [l], alii. Editus ex illustri, quae hodie adhuc in Suecia floret, Braheorum gente, Knudstorpii in Scandia anno MDXLVI, patrem habuit Ottonem Braheum; educatus a patruo, anno MDLIX, Hafniamque ad discenda humanitatis studia missus occasione eclipseos solaris sideralis scientiae amorem concepit, et sphaericae doctrinae principia haurire coepit. Lipsiam ad prudentiam iuris colendam ablegatus astronomiam potiorem habuit, eique duce Ioanne Hummelio ex Sueuia nostra orto [m] insudauit, commilitione vsus Bartholomaeo Sculteto, licet hanc siderum contemplationem, quo posset modo paedagogus, qui ei praefectus erat, impediret. Anno MDLXVI, post reditum in patriam Vitebergam accessit, et ineunte auctumno Rostochium, vbi funesto casu in conflictu quodam nasi partem anteriorem fere totam amisit, sic vt ad-

 uenti-

c) Conf. HEVMANN. Act. phil. Vol. II. pag. 808. seq.
d) In Script. Copernizante, vid. Act. Erud. 1691. p. 205. Relat. Innoc. 1701. p. 395. illustr. C. WOLF. de Script. Math. c. 9. §. 29.
e) Opp. T. V. p. 387. quem plerique secuti sunt.
f) Elog. T. IV. p. 382. seq.
g) Acad. des Sciences T. II. p. 108. seqq.
h) Memor. philos. Dec. I. p. 5. seqq.
i) De Scriptis Danor. p. 146. 451.
k) De Inu. nou-antiq. c. 7.
l) l. c. c. 14. §. 85. seqq. p. 383. seqq.
m) Erat enim Memmingensis. De eius peritia astronomica vid. GASSENDVS l. c. p. 389.

uentitium nafum ex auro argentoque conflatum agglutinare opus effet. Anno MDLXIX, abfoluto ftudiorum academicorum ftadio, cum iam praeclare in fiderum cognitione effet verfatus, ad iter aftronomicum fe accinxit, et aliquandiu Auguftae Vindelicorum haefit, vbi eum virorum de promotis literis et literatis immortaliter meritorum Io. Baptiftae et Pauli Hainzelii beneuolentia, et commoda occafio quadrantis conficiendi detinuerat. Illi enim cum eruditos omnes mira humanitate excipere folerent, quos adducere folebat Hieronymus Wolfius, maxime Tychoni Braheo aftronomiae cultura, quam infigniter promouebant, coniuncti fuerunt [n]. Tum et aliis Germaniae locis vifis, labente anno MDLXXI patriam repetiit, acceptaque ab auunculo fede aftronomicis et pyronomicis operis diligenter vacauit. Biennio poft matrimonium, cum femina plebeia iniit, non fine confanguineorum indignatione, et petente rege adolefcentibus nonnullis planetarum theoriam praelegit. Tum anno MDLXXV iter diu meditatus tandem ingreffus eft, et, poftquam Haffiae Landgrauium Guilelmum, qui fiderali fcientiae magnificis conatibus et proprio ftudio fauebat, conuenerat, Bafileam adiit, iterque profecutus per Heluetiam Venetias vidit, et in patriam rediit, Hafniam a Danorum rege Friderico II. vocatus, ob commendationem Landgrauii Venufiam infulam, quam Huenam inquilini vocant, vtendam, aedificiumque obferuationibus fiderum deftinatum extruendumque liberaliter accepit, cui coeleftium fpeculationum theatro Vranoburgi nomen poftea indidit, inftrumentorum neceffariorum apparatum magnificum fumtibus vere regiis ab optimo principe fuppeditatis parauit et canonicatus Rofchildienfis atque feudi Noruegii reditibus fatis vberibus ditatus, vt vni fiderum contemplationi vacare poffet. Defcripfit prolixe Gaffendus, quibus obferuationibus in hac fede aftronomica lumina aftronomorum auxerit, quae apud ipfum legenda. Tanta vero induftria, tanta cum laude et felicitate operi inftitit, vt nominis fama vbique increbefceret, et rex Scotiae Iacobus anno MDXC regis fororem ducturus ipfum inuiferet, immo confcripto, carmine eleganti, elogio eum extolleret. Quia vero artis medicae peritia Tycho excellebat, arti quoque fpagiricae tempus impendit, et arcanis remediis defperatos haud raro morbos gratis fanauit. Quae res tandem ei inuidiam conflauit, et patriam atque arcem iftam coeleftem, quam liberalitate Friderici regis extruxerat, relinquere coëgit. Chriftiano IV. enim rerum potito, cum infenfos haberet aulae magiftrum regnique cancellarium, eo quod illum leui de cauffa irritauiffet, (cuius arcanam hiftoriam a GASSENDO [o] praetermiffam, narrat HVETIVS [p],) regis animus ab eo alienatus eft, eo quod nonnulla irae impatiens grauiora in regem effuderat, et ftipendia cum

n) Meretur de optimorum virorum ftudiis et voluntate erga viros doctos legi GASSENDVS l. c. p. 392. quem locum multis exemplis illuftrare poffemus, fi hiftoriam patriae noftrae literariam fcriberemus. Meritorum autem Hainzeliaщorum in literas memoriam alio forte tempore exponemus. Aderat tunc quoque Petrus Ramus.

o) Pag. 445.

p) De rebus ad eum pertinentibus Lib. II. p. m. 35.

cum canonicatu et feudo ſubtracta ſunt. Quae res eum coëgit, de transferenda aliorſum ſede cogitare. Hafniam itaque conceſſit cum familia et apparatu, ſolis maioribus organis Vranoburgi relictis. Ibi cum ab aulae magiſtro per praetorem vrbanum aſtronomiae et chemiae exercitationibus inſudare prohiberetur, cum ſuis et ſupellectile Roſtochium anno MDXCVII, indeque ad Henricum Ranzouium, qui Holſatiae produx praeerat, et ſtudiis ſideralibus vehementer delectabatur [q], diuertit, ibique machinarum aſtronomicarum deſcriptionem Rudolpho II. imperatori dicauit. Is cum abiiſſe ex Dania Tychonem intellexiſſet, per procancellarium, ampliſſimis promiſſis eum ad ſe inuitauit. Qui morem gerendo cum Pragam conceſſiſſet, clementer exceptus et MMM. aureorum ſtipendio conductus arcem Benaticam habitandam vtendamque accepit, illucque familiam tranſtulit, ac ſocios obſeruationum adſciuit. Pertaeſus tamen eius loci, aedes Curtianas Pragae elegit, Keplerumque obſeruationum et calculi adiutorem nactus eſt. Quibus laboribus dum ſtrenue inuigilat, poſt largiorem in coena apud Roſenbergium potum hauſtum ex vrina nimis diu retenta anno MDCI viuis ereptus eſt. Vranoburgum autem temporis et tempeſtatis iniuria ita dirutum et ſolo aequatum, vt HVETIVS, et IO. PICARDVS [r], qui locum inuiſerunt, vix eius veſtigium inuenirent. Fuiſſe Tychonem hominem violentum, impotentem, iracundum, famulos et villicos male mulctantem, ebrioſum quoque et mulieroſum non nemo Huetio percontanti, ex Huenae inſulae incolis, qui in familia Brahei vixit, retulit. Sed et contradictionis impatientem, pertinacem, atque ſuperſtitioſum fuiſſe obſeruat TEISSIERIVS [s]. In ſiderali autem ſcientia immortalem ſibi gloriam et inuidendas eruditorum laudes comparauit, vt ex teſtimoniis a POPE-BLOVNTIO [ſ] collectis intelligitur. Teſtes quoque ſunt libri, quorum ex parte edendorum curam habuit Keplerus. Inter quos mechanicos eminere iudicauit BARTHOLINVS [ſſ], indicem eorum dedere TEISSIERIVS [t] et WEIDLERVS [u], qui videndi. Nouo vero ſyſtemate mundano maxime inclaruit, quo medium inter Copernicum et Ptolomaeum tenere, vel ſuo modo vtrique fauere ſtuduit. Supponit enim, terram quieſcere, et ſolem cum toto coelo, duplici illo diuerſo circa illam motu, ita rotari, vt terra quidem centrum motus ſolaris, ſol vero planetarii motus centrum eſſe ſtatuatur [v]. Aſt vidiſſe Tychonem difficultates huius ſyſtematis, cuius congruentiam cum apparentiis coeleſtibus, in opere, quod meditabatur, aſtronomico, explicaturus erat, et ipſe prodidit, et KEPLERVS monuit [w]. Viri autem acuti, non minus id confuſione et ordinis defectu, quam Ptolemaicum, laborare, quin maiores tenebras officere rei ſiderali, dudum

q) Conf. GASSENDVS l. c. p. 414 447. WEIDLER. l. c. p. 393.

r) Coll. Obſeru. variar. Paris 1693 edit. vbi extat Iter Vranoburgenſe.

s) l. c. p. 386.

ſ) p. 789.

ſſ) De libris legendis Diſſ. III. p. 66.

t) l. c.

u) l. c.

v) In App. Tomi I. Progymn. p. 819.

w) Praecept. Rudolph. p. 57. vid. WEIDLER. l. c. p. 392.

dum demonſtrarunt. Quo nomine in Anti-Tychone in illud inſurrexit SCIPIO CLARAMONTIVS, cui Hyperaſpiſten oppoſuit KEPLERVS [x].

Ioannes Keplerus. §. IX. Tychoni Braheo ſocium addidiſſe optimum imperatorem Rudolphum II. IOANNEM KEPLERVM diximus. Tantum debet inſigni viro, et illuſtri Sueuiae noſtrae, ex qua oriundus fuit, ornamento aſtronomia pariter atque naturalis ſcientia, vt indictum eum hoc loco praetermittere nefas ſit [y]. Natus exſpirante anno MDLXXI Wilae in ducatu Virtenbergico, Leonbergae, vicino oppido educatus eſt; eo enim pater, militiam praeclaris facinoribus ſecutus, ob perditas facultates ſe contulerat, et cauponariam poſtea in agro exercebat, in exilio relicta vxore tandem defunctus. Qui cum filii educationem neglexiſſet, in coenobio Muleſontano inter alumnos receptus literarum ſemina ita feliciter hauſit, vt ad Tubingenſem academiam mitti poſſet, vbi in ducali collegio vixit. Ibi anno MDXCI magiſter philoſophiae creatus, miniſterio eccleſiaſtico ſe deſtinauit, duce vero Moeſtlino in aſtronomiae quoque myſteria incubuit, eo progreſſu ſcientiae ſideralis, vt a proceribus Stiriae anno MDXCIII Graecium ad occupandam cathedram mathematicam et ethicam euocaretur. A quo tempore totum fere ſe aſtronomiae ſtudiis tradidit. Cuius ſpecimen praeclariſſimum anno MDXCV extare voluit, edito *Myſterio coſmographico, ſiue de admirabili proportione orbium coeleſtium, deque cauſſis caelorum numeri, magnitudinis, motuumque periodicorum genuinis et propriis demonſtratum per quinque regularia corpora geometriae.* Quo libro ingenii eius perſpicacia et eximia eruditio aſtronomica viris in ea arte ſummis, maxime Tychoni Braheo commendata eſt. Biennio poſt coniuge ducta infelix matrimonium, ob lites de dote obortas habuit. Anno MDXCVIII religionis cauſſa in Hungariam exul abiit, muneri anno MDC reſtitutus. Cum autem indies magis calamitates publicae in Stiria ſuſpectae viderentur, Tychonis amicitia et commendatione vſus Caeſarei mathematici axioma accepit et familiam eo anno Pragam tranſtulit, incerto fortunae euentu, cum ſtipendium non promte ſolueretur, et illi cum Tychone, homine impotente, cui calculi ſocius erat additus, non ſatis conueniret. Arti itaque ſalutari horas nonnullas dicauit, vt haberet ex quo poſtea viuere poſſet. Extincto mox Braheo, Herwarti ab Hohenburg, Cancellarii Bauarici, interceſſione ſtipendium quidem ſolutum ſemel accepit, at poſtea litibus Tychonis haeredum impeditus, per annos vndecim in tanta doctrinae praeſtantia inopia laborare cum familia coactus eſt. Tandem a Matthia imperatore Lincium euocatus meliorem fortunae auram ſenſit, ibique ex fauore procerum Auſtriae modico ſtipendio vixit anno MDCXXIX Caeſaris venia in Alberti Fridlandiae ducis patrocinium tranſiit, et Sagani docuit, anno ſequenti a Roſtochienſibus ad profeſſio-

x) BAILLET des Satyres perſon. T. II. p. 141.

y) Vitam eius enarrat GASSENDVS Vit. Tych. L. V. p. 451. 471. BAYLE Dict. T. III. art. Kepler p. 3. WEIDLER. Hiſt. Aſtron. c. XV. §. 1. ſqq. p. 414.

professionem mathematum inuitatus, dum in comitiis Ratisbonensibus stipendia residua vrget, ad sidereas sedes anno MDCXXXI, aet. LIX, rapitur. Non est animus vel libros eruditissimos insignis viri [z], vel merita in rem astronomicam praeclarissima, et quae noua detexit, illustrauit, auxit, exponere; hoc enim ad historiam disciplinae sideralis pertinet. Ast id praetereundum non est, acutissimum philosophum vidisse nonnulla et monuisse in naturali scientia, quibus sequens aetas, et in ea maxime Cartesius *, velut nouis inuentis, superbire coepit; inuenisse praeclaras hypotheses, quibus postea haud pauca naturalis doctrinae capita inaedificata sunt. Obseruatum id magno LEIBNIZIO †, „diuina prouidentia fa„ctum esse, vt obseruationes et molimina Tychonis in manus viri in„comparabilis, Ioannis Kepleri venirent, cui fata seruauerint, vt primus „mortalibus publicaret

Iura poli, rerumque fidem legesque deorum.

„Hunc enim inuenisse, quemlibet planetam primarium orbitam describere „ellipticam, in cuius altero focorum sit sol, ea lege motus, vt radiis e „sole ad planetam ductis areae semper abscindantur temporibus proportio„nales. Eundem deprehendisse, plures planetas eiusdem systematis habe„re tempora periodica in sesquiplicata ratione distantiarum mediarum a so„le. - - Sed tantarum tamque constantium veritatum caussas dare non „potuisse, tum quod intelligentiis, aut sympathiarum radiationibus inex„plicatis haberet praepeditam mentem, tum quod nondum illius tempore „geometria interior, et scientia motuum, eo quo nunc, profecisset. „Apparuisse tamen et rationibus indagandis aditum. Nam ipsi pri„mum indicium deberi verae caussae grauitatis, et huius naturae „legis, a qua grauitas pendeat, quod corpora rotata conentur a „centro recedere per tangentem, et ideo si in aqua festucae vel „paleae innatent rotato vase, aquam in vorticem actam, festucis den„siorem, adeoque fortius, quam ipsas, excussas a medio festucas versus „centrum compellere, quemadmodum ipse diserte duobus et amplius locis „in Epitome astronomiae exposuerit, quanquam adhuc subdubitabundus, „et suas ipse opes ignorans, nec satis conscius, quanta inde sequerentur, „tum in physica, tum speciatim in astronomia. Sed his deinde egregie „vsum esse Cartesium, etsi more suo auctorem dissimularit: miratumque „se esse saepe, quod Cartesius legum coelestium a Keplero inuentarum „rationes reddere ne aggressus quidem sit &c.“ Satis haec ingenii Kepleriani felicitatem detegunt, et manifestum faciunt, qua in re naturali disciplinae vtilissimam operam praestiterit. Quod autem Leibnizius dicit, Keplerum,

z) Vid. WEIDLER. l. c. BAYLE l. c. eminent Tabulae Rudolphinae, in quibus auctor primum logarithmos ad calculos astronomicos traduxit. Colligere Kepleriana atque edere dudum molitus est cel. HANSCHIVS, vid. Epp. Leibniz. Vol. III. p. 82. seqq. IV. 453.

*) Diximus ea de re in vita Cartesii, conf. BAYLE l. c. not. D.

†) Act. Er. 1689. p. 82. seqq.

Keplerum, intelligentiis praepeditam mentem habuiſſe, id de hypotheſi Kepleriana intelligendum eſt, qua omnibus mundi corporibus, adeoque ſidereis quoque, intelligentiam quandam ſiue animam dirigentem et ſentientem ineſſe, credebat. Quam eius opinionem ita enarrat Gassendus [a], vt moneat, *eum ſidera feciſſe animata, ac vt inſtrumenta motus in animalibus ſint fibrae digeſtae per muſculos, ſic cenſuiſſe illum eſſe et in terra et in planetis ceteris ingentes fibras aliquas pro ratione molis cuiusque, per quas anima vim ſuam motricem exerceat. Cenſuiſſe vero etiam praeter ſpeciales animas, et vires quae inſunt in ceteris, eſſe in ipſo ſole animam nobiliſſimam potentiſſimamque, quae dum ſolem circum proprium axem, a centro mundi propterea non diſcedentem circumagat, immateriatas ſpecies irradiando circumfundat, quibus planetae velut correpti ipſi ſoli circumducantur.* Quae hypotheſis, vt eleganter magno Leibnizio obſeruatum, minime quidem phyſica videtur; immo nec admirandis Dei machinamentis dignum eſt, intelligentias peculiares itineris directrices aſſignare ſideribus, quaſi Deo deeſſent rationes eadem corporeis legibus perficiendi: aſt facile id ferri in Keplero et condonari illi poteſt, cum tamen leges motus feliciſſime detexerit, licet in aſſignandis cauſſis errauerit. Nec hic nouus error eſt, ſed tantae ſapientiae opus, quantum in directione legum motuum coeleſtium conſpicitur, ſemper tale viſum philoſophis fuit, quod a potentiſſimis et ſapientiſſimis intelligentiis produceretur, id quod aſtronomia barbarica ſatis ſuperque probat. Immo philoſophos hodiernos exagitat ideo P. Bayle [b], quod eos ſatis incertos eſſe putet, annon Kepleriana hypotheſis vera ſit. Quod tamen non aſſeruiſſet vir acutiſſimus, ſi matheſeos paulo fuiſſet peritior. Verum de his aliisque, quae ad Keplerum ſpectant, alibi diſſerendum iudicandumque eſt.

Galilaeus Galilaeus. §. X. Eodem, quo orbem mathematicum Keplerus ornauit, tempore magna ſideralis ſcientiae fama eminuit GALILAEVS GALILAEVS, vir celeberrimus, cuius vitam rogatus a cardinale Carolo Mediceo ſcripſit Vincentivs Viviani, praefigendam ſcriptis Galilaei vno faſce edendis, quam in tenebris latentem tandem in lucem protraxit Salvinvs Salvini, inſeruitque *Faſtis conſularibus academiae Florentinae* [c], Germanico vero habitu indutam prodire iuſſit celeberrimus Hevmannvs [d]. Nos pro inſtituti ratione pauca quaedam de tanto naturae ſiderumque interprete ex hac biographia notamus. Natus eſt, Galilaeus Galilaeus Piſis anno MDLXIV, XV. cal. Mart. patre Vincentio Michangelo Galilaeo [e], matheſeos muſicaeque peritia inſtructo. In pueritia et ingenii diuini ſingularem plane et inuſitatam alacritatem, et mathematicarum rerum atque inſtrumentorum amorem prodidit. Qua naturae felicitate adiutus magna ſtudiorum incrementa cepit, quamuis idoneis magiſtris deſtitueretur. Nam et artis muſicae

a) Phyſic. Opp. T. I. p. 635.
b) Loc. cit. c) p. 397. ſeqq.
d) Act. Phil. Vol. III. p. 261. ſeqq. 400. ſeqq.
e) Spurium facit noſtrum Erythraevs Pinac. I. p. 279. negat biographus, conf. Act. Erud. T. VIII. Supplem. p. 354.

muſicae exercitatione, et Graecae linguae cognitione et logices vulgaris notitia (quam tamen mature nauſeare coepit) et pingendi delineandique artificio mirum in modum adoleſcens excelluit. Annos natus octodecim anno MDLXXXI Piſas miſſus, et philoſophiae Ariſtotelicae atque artis ſalutaris ſtudiis deſtinatus eſt. Qui cum acerrime iudicaret, mox vidit, quibus ineptiis atque tricis ſcholaſtica doctrina et philoſophia recepta turgeret, cuius etiam naeuos et errores in publicis diſputantium circulis fortiter tangere non neglexit, licet parum ſe gratioſum apud Ariſtotelis pediſequos fore intelligeret. Ipſe igitur, cum a viuis praeceptoribus parum caſtioris diſciplinae ſibi promitteret, ad veteres philoſophos Graecos diuertit, et hiſtoriae philoſophicae cognoſcendae non leuem operam impendit. Mathematicas autem artes hactenus neglexerat, quarum exigua eo tempore in Italia cultura florebat. Quarum diſcendarum cupiditatem pater ei accendit, quae in flammas mox erupit, praecipue cum Oſtilio Riccio Firmo, mathematico perſuaſiſſet, vt Euclidea axiomata ipſi explicaret. Ita factum, vt matheſi plus fauere, quam medicae arti, inciperet, indignante patre, et Riccio interdicente, ne ad has porro artes filium duceret. At ille ſuomet, quod excellentiſſimum nactus erat, ingenio confiſus, legere ipſe Euclidem et intelligere demonſtrationes eius coepit, ea felicitate, vt parentem tanta eius lumina obſtupeſcentem commoueret, vt ſuo genio indulgere et tradere ſe totum geometriae reliquisque ſcientiis mathematicis pateretur. Quo impedimento ſuperato dimiſit medicinae ſtudium, et veterum geometrarum, praeſertim Archimedis ſcripta legere et meditari conatus, miros in geometria reliquisque matheſeos partibus profectus ſenſit. Quos cum ſciret magnus Hetruriae dux, eum vix viginti ſex annos natum cathedrae mathematicae in academia Piſana praefecit. Intellexit vero vir acutiſſimus, fruſtra hactenus Peripateticos in detegenda natura rerum materialium atque naturalium deſudaſſe, quod leges motus naturales non intelligerent. Ad hoc itaque nobiliſſimum phyſicae caput cum magna cura attenderet, naturam motus mechanici propius inſpexit, ita vero pſeudo-philoſophos et ignorantiae patronos aduerſarios expertus eſt. Anno MDXCII a republica Veneta in ſexennium ad Patauinam cathedram conductus eſt, eamque ſpartam inuentis machinis vtiliſſimis editisque lucubrationibus mathematicis egregie ornauit, nonnullas aliis donauit, qui eius poſtea plumis ornati ſuperbire non erubuerunt. Thermometrorum circa hoc tempus inuento inclaruit; cumque ſexennium iſtud effluxiſſet, in aliud operam ſuam Patauinae academiae denuo, aucto ſtipendio, addixit; idem tertio factum anno MDCVI, ſalario largiori ſoluto. Anno MDCIX cum ad aures eius perlatum eſſet, obtuliſſe Belgam quendam Mauritio Naſſouiae comiti perſpicillum, cuius ope obiecta diſſita velut propinqua intueri liceret, isque ab amicis de rei certitudine eſſet perſuaſus, de ſimili tubo optico inueniendo cogitare coepit, eumque poſt aliquot tentamina innixus doctrinae de refractione tandem

dem ita perfecit, vt organon opticum construeret, quo res visae millies maiores conspicerentur, vt ipse narrat in *Nuncio sidereo*, quo loco legendus est. Quo εὑρήματι ita reipublicae Venetae fauorem aucupatus est, vt triplici stipendio ditato ad vitae dies munus mathematici reip. confirmaretur. His tentaminibus feliciter cedentibus ad microscopia conficienda delatus est, tuborum autem opticorum acie in coeli partes conuersa noua multa, et inaudita hactenus detexit, quorum historiam ipse in *Nuncio sidereo* contexuit. Vidit enim in lunae facie asperitatem, praealtos montes, profundasque valles, in lacteo circulo et stellis nebulosis innumeram fixarum nudis oculis inconspicuarum congeriem, in Venere phases, quales luna habet, in Saturno figuram oblongam et quasi tricorpoream, quatuor porro circa Iouem lunas, quas sidera Medicea nuncupauit, et in sole maculas ex quarum motu collegit, solem circa axem suum rotari. Tam stupendas siderum facies cum orbi detexisset, et laudatum librum Cosmo Hetruriae principi inscripsisset, adeo diligentia Galilaei felicissima Moecenati huic placuit, vt epistola ad eum data illi de ea re gratularetur, et philosophum atque mathematicum Hetruriae esse iuberet. Orbis autem astronomicus mire eius conatibus applaudit, quamuis essent haud pauci, qui iucunda sibi ingenii elegantis somnia narrari crederent, quos tamen de rei veritate experientia postea conuicit. Anno MDCX a magno Etruriae duce vocatus Florentiam concessit, viditque Venerem non minus, quam Lunam crescere et decrescere. Biennio post itinere Romam facto coram cardinalibus aliisque viris principibus, macularum solarium aliarumque obseruationum experientiam demonstrauit, adscriptus propter ingenii perspicaciam academiae lynceorum. Aestate sequente dum cogitationes de maculis istis vulgare scripto contendit, crabrones Peripateticos vehementer irritauit [f], quos tamen edita responsione disiecit fugauitque discipulus eius Benedictus Castelli, Mathematicus Pisanus. Ipse in Florentino agro, qui Philippi Saluiati erat, totus in sidera contemplanda incubuit, cumque macularum detectarum gloriam sibi Christophorus Scheinerus, Societatis Iesu theologus vindicaret, cum eo, intercedente Marco Welsero nostrate, viro summo, in epistolis concertauit [ff]. Sed et nouorum inuentorum auxilio ad vtilissima problemata conuersus, longitudinum geographicarum inuentionem ope obseruationum circa Iouiales moliebatur, et quantum inde rei nauticae emolumentum enasci posset, aulae Hispaniae regis, per magnum ducem significauit, frustraneo tamen euentu: Comparentem vero in coelo cometam anno MDCXVIII licet aeger, lectoque affixus, obseruauit, Horatii Crassi, mathematum professoris Romani aliorumque hypotheses varias et nihil recti significantes, reiecit, quas eius cogitationes Marius Giudiccius edito libello *de Cometis* vulgauit, fremente et indignante Crasso, et haud parum inuidiae Galilaeo conflan-

f) Conf. quos nominat WEIDLERVS loc. cit. p. 426.

ff) Scriptores de hac controuersia nominat HEVMANNVS l. c. p. 807.

conflante. Qui cum *Syſtematis Coſmici* explicationem accuratam moliretur, et quam pulchre ſententia Philolai et Copernici cum coeli phaenomenis conſpiraret, demonſtrare vellet, anno demum MDCXXXII prodire in publicum auſus eſt, praemiſſa anno antecedente *Collectione teſtimoniorum PP. et theologorum de S. Scripturae dictis in concluſionibus mere naturalibus, quae experientia ſenſuum et demonſtrationibus neceſſariis euinci poſſunt, temere non vſurpandis.* Vix autem Syſtema Coſmicum ediderat, lingua vernacula et dialogiſtica methodo vſus, ex terrae motibus, fluxuque et refluxu maris demonſtrauerat, qua veriſimilitudine Copernicana hypotheſis Ptolemaicae eſſet praeferenda, cum optatiſſimam occaſionem inſidias illi ſtruendi nacti aduerſarii Romanos cenſores, patresque eccleſiaſticos, quos iſtam hypotheſin anno MDCXVI damnauiſſe ſupra notauimus, excitarent, vt haereticae prauitatis philoſophus incomparabilis accuſaretur. Citatus Romam ab officio, cum comparuiſſet, honeſtiori carcere concluſus, rationem reddere iuſſus eſt. Ex quo loco cum male reſponderi poſſe intelligeret, ſententiam retractauit, dialogum iſtum inter libros prohibitos relatum vidit, ſicque poſt quinque menſes, Roma quidem liber dimiſſus, ſed Senenſis tamen archiepiſcopi, Piccolominei palatio excedere prohibitus eſt. Paruit Galilaeus et fauente hoſpite totum ſe perquirendis legibus mechanicis reſiſtentiae corporum tradidit. Permiſſum tamen poſt menſes quinque, rus quoque concedere, quo vellet, locum ſibi ſtudiis ſuis commodum delegit, amicos vero frequentes penes ſe habuit. Syſtema coſmicum autem a Matthia Berneggero Latinitate donatum, et in alias quoque linguas conuerſum, miro vbique applauſu exceptum eſt [g]: indignante Galilaeo, cuius intererat, vt ex animo iſtam hypotheſin eiuraſſe crederetur. Reſumto deinde anno MDCXXXVI, longitudinum definiendarum labore Belgii foederati proceribus, quae detexiſſet, obtulit. Qui cum tanti viri merita noſſent, torquem aureum ei obtulerunt, quem accipere tamen noluit, niſi cogitationibus ſuis prius examinatis. Quod cum a rerum peritis proceres Belgii foederati fieri iuſſiſſent, et hi Galilaei inuentis ſubſcripſiſſent, miſſi ſunt Martinus Hortenſius et Blauius, qui Galilaei obſeruationibus intereſſent, et calculos neceſſarios pro compoſitione tabularum tractarent. Aſt fatale, quod Galilaeo incidit, malum, laudatiſſimum inſtitutum interrupit. Nam poſt XXVII annorum labores et obſeruationes ſidereas oculorum acie et tandem vſu omni priuatus, coepta abſoluere non potuit. Scripta ideo ſua et obſeruationes Vincentio Renierio tradidit, ad Batauos mittenda, vt negotium perficeret, ſchediaſmata alia amicis donauit, eo quod typis vulgare nihil amplius vellet. Animum tamen ad abſoluenda, quae molitus erat, ſcripta nonnulla adiecerat: at oculorum artuumque doloribus et febri lenta depaſtus exequi conſilium non potuit, ereptus inuidiae et ignorantiae perſecutionibus anno MDCXLI ineunte. Haec Viuianus;

 cuius

g) Conf. LEO ALLATIVS in Apib. Vrban. p. 118.

cuius narrationem ideo sequendam esse duximus, quod is inter carissimos Galilaei discipulos fuerit, et scire res praeceptoris potuerit [h]. Conferri autem cum ea possunt, quae dedit I. Nic. Erythraevs [i], et quae doctissimus Hevmánnvs [k] ex aliorum scriptis de Galilaeo annotauit. His enim inhaerere diutius hoc loco non licet. Librorum indicem dabit Leo Allativs [l], quocum conferendus Cl. Weidlervs [m]. Nobis in praesentia ideo praestantissimus Mathematicus extollendus laudibus est, quod non solum obseruationibus astronomicis, sed et geometricis et mechanicis philosophiae naturali insigne lumen accenderit, laudatus ideo ex merito a viris doctis, quorum testimonia collegit Thomas Pope-Blovntivs [n], qui consulendus. Illud certum, in emendanda et firmiori fundamento collocanda physica Galilaeo omnium plurimum tribuendum esse, vnde recte Cl. Crovsazio [o] illustris matheseos et hodiernae physicae parens dicitur. Quamquam enim Keplerus leges motuum naturalium iam detexerat, geometriae tamen sublimioris auxilio destitutus in caussas earum non penetrauit, vt supra dictum. Ast Galilaeus geometriam mechanicam, in qua prope solus inter veteres geometras Archimedes aliquid vidit, aggressus, iudice Leibnizio [p], *exacto iudicio magnaque interioris geometriae notitia instructus, pomoeria scientiae protulit primus, idemque solidorum resistentiam ad geometriae leges reuocare coepit.* Qui et hoc addit: *Quanquam non semper acu rem tetigerit, vsus hypothesibus non satis certis ex fundamentis tamen positis recte ratiocinatum esse.* Et ab eo quidem tempore rationes mechanices geometricae diligenter excultae, mirabilem naturae rerum materialium cognoscendae lucem accenderunt.

Physicae incrementa ex studio mathematicorum geometrico-mechanico.

§. XI. Valde auctum est ab eo tempore, quo Galilaeus naturalis disciplinae pomoeria cum obseruationibus astronomicis, tum calculo geometrico ad mechanicam applicato dilatauit, physicae studium. Certatim enim prodierunt geometrae praestantissimi, qui nouas motus legis detegendo infinitas naturalis scientiae veritates geometrico calculo subiecerunt. Et hinc alterum mathematicorum genus constitui potest, quod geometriae mechanicae attemperatae auxilio physicam disciplinam maximo lumine collustrauit. Et ipsum quidem Galilaeum, quem secuti sunt Torricellius et Cauallierius, rem non semper acu tetigisse, et supra iam dictum, et in tam difficili argumento adeo mirandum haud est. Solet enim, vt in naturae regno, ita etiam in disciplinis diluculum solem plenumque diem praecedere. Perfectiorem tamen cognitionem geometricam monstrauit Gregorius de S. Vincentio, qui imprimis insignem hyperbolae vsum in scientiis physico-mathematicis primus fere vidit ac ostendit, et intimioris

h) Conf. Act. Erud. 1709. p. 159.
i) l. c.
k) l. c. p. 803. seqq.
l) l. c.
m) l. c. vbi Astronomici recensentur.
n) Cens. cel. Auct. p. 897.
o) Logic. P. IV. c. 12. §. 10.
p) Act. Erud. 1684. p. 319.

mioris geometriae adyta pandit [q]. Quem citatis pedibus ſequuti Harriotus, Carteſius, Walliſius, Fermatius, Hugenius aliique ſemitam eam ingreſſi ſunt, quam poſt horum tentamina tandem ingenti ingenii perſpicacia aperuerunt maximi geometrae, Leibnizius atque Newtonus, qui inſignem geometrarum cateruam poſt ſe traxerunt. Quos hoc loco adducere eſſet extra oleas vagari. Aſt merentur tamen duumuiri maximi hoc loco eo magis memorari, quo magis ad philoſophiam geometriae auxilia transferre diuino calculi differentialis et methodi fluxionum auxilio ſategerunt, et tantum non alios plane phyſicae vultus effinxerunt. Et Leibnizii quidem memoriam ſupra iam recoluimus: cui praeter Hoſpitalium, Varignonium aliosque inſignes viros illuſtris Bernoulliorum familia addenda eſt, quae in hoc phyſici luminis genere immortalia merita habet. De magno Newtono autem eo magis hic dicendum eſt; quo magis, inuito licet viro maximo, in ſectam abiit philoſophia Newtoniana. Quam tamen deſcribere totam more noſtro eo minus licet, quo minus vel locus vel inſtitutum noſtrum, quod in ſpeciali parte philoſophiae non occupatur, id patitur. Dicemus vero ſtrictim de vita celeberrimi mathematici, deque meritis et dogmatibus eius illa paucis afferemus, quae in hiſtoria philoſophiae vniuerſali ignorari nequeunt.

§. XII. Laudauit ISAACVM NEWTONVM more ſuo, elogium maximi viri conſcribendo diſertus FONTENELLII [r] calamus, cuius biographia vel oratio potius panegyrica aliquoties Anglica lingua recuſa eſt: dederunt quoque eius ſummam Ephemerides nonnullae literariae [s]. Vitam autem eius enarrauit anonymus Britannus [ſ], nos pauca hoc loco, inſtituti memores repetimus. Vidit incomparabilis philoſophus atque mathematicus lucem VII. cal. Ian. anni MDCXLII. Cantabrigiae illuſtri et antiqua Newtoniorum familia ſatus. Tanta vero ingenii quod a natura acceperat, diuini ſpecimina puer iam demonſtrauit, vt cum inſatiabili diſciplinarum deſiderio arderet, quae maturae aetatis hominibus difficilia ſunt, facile intelligeret, et Euclidis theoremata atque demonſtrationes nullo negotio aſſequeretur. Totum ergo cum ſe non elegantioribus modo literis, ſed et ſeuerioribus diſciplinis, maxime artibus mathematicis dediſſet, quae in geometricis Carteſius tradidit, et in opticis Keplerus, inter ipſa, quae poſuit, matheſeos rudimenta excuſſit [ſſ], facilitate et felicitate ingenii tanta, vt viginti quatuor annorum iuuenis, anno MDCLXV quadraturam circuli, hyperbolae, et aliarum quarundam curuarum per ſeries infinitas ex WALLISII arithmetica infinitorum, per interpolationem ſerierum eius primo deduceret, deinde methodum excogitaret,

Iſaacus Newton.

q) Conf. Memoire pour l'Hiſtoire des decouvertes qu'on a fait en Mathematique dans ces derniers Siecles, Mem. de Trevoux 1721. Juin. art. 4.

r) Elogior. T. III. Opp.

s) Preſent ſtate of the rep. of lettres 1720. Juin. P. II. art. 5. Journ. des ſavans 1734. Mai. art. 6. Bibl. Franc. Tom. XI. P. I. art. 5.

ſ) Londin. 1728. 12.

ſſ) Didiciſſe a Wreenio multa Newtonum tradit Leibnizius. Recueil T. II. p. 10.

gitaret, easdem ſeries per diuiſiones et extractiones radicum inueniendi, quam anno ſequente generalem reddidit. Id quod ex ſchedis eius ſe didiciſſe contendunt maximi geometrae aſſeclae [t], praecipue ex Collinſii, qui ampliſſimum cum ſui ſeculi mathematicis commercium aluit, ſcriniis. Ex quo commercio Collinſii conſtat, Newtonum haec myſteria perquiſiuiſſe duce Iſaaco Barrouio inſigni geometra in academia Cantabrigienſi, acceptoque anno MDCLXVII gradu magiſtri artium, tantum in hac methodo inueſtigandi magnitudinum dimenſiones per infinitas ſeries, aliquot annos, antequam MERCATORIS logarithmotechnia anno MDCLXVIII prodiret, profeciſſe, vt huic vni inuentionis gloria debeatur. De hac enim ipſum illuſtrem virum, et multo magis eius aſſeclas his teſtimoniis pertinaciter pugnauiſſe, ſupra iam [u] ex parte tetigimus. Talis cum eſſet, collegio SS. Trinitatis ſocius adſcriptus a Barrouio prouinciam publice praelegendae matheſeos in ſe recepit, et poſtea profeſſor mathematum Lucaſianus in academia Cantabrigienſi conſtitutus eſt. Quo axiomate ornatus ſenatui regni nomine academiae anno MDCLXXXVIII, et anno MDCCI interfuit. Non autem excellentiſſimorum, quae plaudente et conſentiente mathematicorum omnium choro ſibi parauit, meritorum illuſtrius teſtimonium eſt, quam quod inter primos fuerit, quos ex exterorum numero ſuo albo adſcripſerit academia ſcientiarum Pariſienſis; Londinenſis autem famae eius atque doctrinae conſummatae gloria illum ſibi anno MDCCIII praeſidem elegerit, quo honore ad vitae finem functus eſt. Cumque non theoretica tantum eruditione emineret, ſed et vitae ciuilis prudentia eſſet commendatiſſimus, ſuprema rei monetariae cura ei equiti aurato demandata eſt, ex quo munere ampliſſimi prouentus [v] ad eum redundarunt. Quamuis autem vir ſummus in rimandis myſteriis geometricis et arithmeticis tanta felicitate ab ipſis iuuentutis annis verſaretur, non tamen ante annum MDCLXXXVII nouam, quam geometriae calculique ſublimioris auxiliis adiutus conſtruxerat philoſophiam naturalem et mathematicam communicare cum vulgo voluit. Hoc enim anno lucem prima vice vidit liber incomparabilis, cui *Philoſophiae naturalis principiorum mathematicorum* titulum praefixit. Nempe minime ſatisfecerat maximo viro phyſica Carteſiana, nec Gaſſendiana quoque doctrina placuerat, cum videret, ſtatuere eos [w] quidem materiam vniuerſam homogeneam eſſe, et omnem formarum varietatem, quae in corporibus cernitur, ex particularum componentium ſimpliciſſimis quibusdam et intellectu facillimis affectionibus oriri; atque hoc pacto recte progreſſionem inſtituere

t) GVIL. IONES Praef. ad Analyſ. per quantitatum ſeries, fluxiones et differentias, CONTI Epiſt. ad Leibniz. Recueil T. II. p. 13.

u) In Vita Leibnizii. Is Newtono proprio Marte acquiſitae inuentionis laudem non denegauit, ſibi vero calculum differentialem ſuis luminibus enatum eſſe conſtanter aſſeruit, nec attulerunt Britanni, quod nos contrariae ſententiae conuinceret. Qua de re digna ſunt, lectu, quae Memoriarum Triuoltienſium auctores 1721. Juin. art. 2. monuerunt. Haec enim tangere prolixius huius loci non eſt.

v) 700000 libras Gallicas eum reliquiſſe biographus ait, rariſſimo inter philoſophos exemplo.

w) COTESIVS Praef. nouae editionis 1713.

ſtituere a ſimplicioribus ad magis compoſita: at licentiam ſibi aſſumere ponendi quaſcunque libet ignotas partium figuras et magnitudines, incertosque ſitus et motus, quin et fingendi fluida quaedam occulta, quae corporum poros liberrime permeent, omnipotente praedita ſubtilitate, motibusque occultis agitata, ſicque ad ſomnia delabi neglecta rerum conſtitutione vera, fundamentum vero deſumere ab hypotheſibus: hincque etiamſi deinde ſecundum leges mechanicas accuratiſſime procedant, fabulam quidem forte elegantem et venuſtam, fabulam tamen concinnare. Ad aliud ergo philoſophiae naturalis genus deueniendum eſſe iudicauit, quod experimentale eſſet, et in quo ex ſimpliciſſimis principiis rerum cauſſae deriuarentur, nihil autem principii loco aſſumeretur, quod nondum ex phaenomenis comprobatum fuerit, quodque hypotheſes non comminiſceretur, nec in phyſicam reciperet, niſi vt quaeſtiones, de quarum veritate diſputetur. Hoc philoſophandi genus duplici methodo vti obſeruauit, analytica et ſynthetica, et illa quidem naturae vires, legesque virium ſimpliciores ex ſelectis quibusdam phaenomenis deducendas eſſe, ex his deinde per ſyntheſin reliquorum conſtitutionem eſſe tradendam. Quam philoſophandi rationem cum omnium optimam iudicaret; eius illuſtre exemplum dare conſtituit, mundani ſyſtematis explicationem ex theoria grauitatis deducendo, demonſtrandoque grauitatis virtutem vniuerſis corporibus ineſſe, idque apparentias certiſſime euincere. Quibus poſitis, et mathematica argumentatione demonſtrato: terram et ſolem et corpora omnia coeleſtia, quae ſolem comitantur, ſe mutuo attrahere, et ſingulorum particulas quasque minimas vires ſuas attractiuas habere, pro quantitate materiae pollentes, ac adiecta quoque corporum extenſioni, mobilitati et impenetrabilitati grauitate; non potuit non vortices Carteſii reiicere, quos fictam cauſſam rerum naturalium afferre contendebat, eo quod experimentis nondum eſſet euictum, vortices huiusmodi dari, cum e contrario attractionem natura ipſa doceat, vortices autem legibus motus non faciant ſatis. Non eſt huius loci hiſtoriam immortalis operis contexere, et quo plauſu ab vniuerſa mathematicorum natione exceptum ſit, operoſe congerere, hoc enim alium locum poſtulat, id vnum ſufficiet, incomparabilem Leibnizium illius praeſtantiam agnouiſſe atque depraedicauiſſe. Quamuis autem methodo fluxionum analyticae opus hoc illuſtris auctor inaedificaſſet, ea tamen methodo in demonſtrandis theorematibus vſus haud eſt, ſed more geometrarum veterum ſynthetica methodo vſus eſt, quamuis eius veſtigia prodiderit. Praeter phyſicam mechanicam ad rimandam curioſius luminis naturam et pandenda opticae ſcientiae myſteria magna diligentia attendit, et innumeris experimentis, quae radiorum lucis natura eſſet, explorare conatus eſt; cuius induſtriae ſpecimen aliquod rogatu amicorum quorundam e ſocietate regia, ad cuius ſocietatis ſcribam miſſum, et in conuentu ipſorum lectum erat, anno MDCLXXV iam edidit, annis poſt duodecim theoriam abſoluit, ne vero controuerſiis de hoc argumento implicaretur, ad annum vsque MDCCIV editionem preſſit, quo

demum anno prodiit lingua Anglica, *Optice, ſiue de reflexionibus, refractionibus, inflexionibus et coloribus lucis libri tres*, quos Latinos poſtea reddidit SAMVEL CLARCKIVS, ediditque *Londini* MDCCXIX. In hoc opere elegantiſſimo methodo ſuae experimentali inſiſtens Newtonus, exponere ſategit noua ac miranda luminis phaenomena, refractionum inaequabilitatem, radiorum in eandem ſuperficiem iisdem angulis incidentium alternas reflexionis ac transmiſſus vices, varias radiorum prope corporum obiectorum extrema paruo interuallo tranſeuntium inflexiones, et ſuos ſingulorum colores connatos et immutabiles; idque demonſtrare clariſſimis experimentis ſine vlla omnino hypotheſi conatus eſt. Valde placuit incomparabilis viri feliciſſima in hoc argumento induſtria viris doctis, praecipue cum in varia refrangibilitate coloris rubri, flaui, viridis, coerulei, violacei et colorum intermediorum ingenii vires ſupra modum foecundas demonſtrauiſſet. Aſt inuentus tamen eſt, qui veterem opinionem, quae colores omnes ex lucis et vmbrae commiſtione deriuat, defendere, et experimenta Newtoni erroris conuincere conatus eſt. Prodiit enim, Io. RIZZETTI *Specimen phyſico mathematicum de luminis affectionibus* [x], in quo theoriam colorum Newtonianam et Bernoullianam euertere ſtuduit, ad quas tamen obiectiones reſpondit cel. RICHTERVS [y]. Tandem anno MDCCXI *Analyſis per quantitatum ſeries, fluxiones ac differentias cum enumeratione linearum tertii ordinis tractatusque de quadratura curuarum* comparuit: quae ad ſubliimiorem geometriam ſpectantia omnia vaſtiſſimum maximi geometrae ingenium luculenter demonſtrant. Mirum autem eſt, virum in his difficillimis argumentis a iuuentute educatum et verſatum in arte critica paucos habuiſſe pares, et in chronologia ex veterum monumentis eruenda, et ad certitudinem quandam reuocanda, ingenti eruditione fuiſſe verſatum. Cuius rei exemplum eſſe poſſunt, *Fundamenta chronologiae* ab eo condita [z], in quibus calculo aſtronomico nixus, et ſuppoſito expeditionis argonautarum tempore ante N. C. DCCCCXXXVII, recentiorem antiquitatum Graecarum periodum annis DXXXIV, quam fieri alias ſolet, facit. Quo de argumento controuerſiam ei mouerunt abbas Contius, Soucietus Ieſuita, Freretus, Befordus Harduinus alii, quorum obiectiones in chronologiae hiſtoria enarrandae, et ibidem quoque exponendum, quid de Danielis vatis Chronologia Newtonus ſtatuerit [*]. Quem in animo quoque habuiſſe ſacra oracula ex matheſi illuſtrare refert bibliothecae Anglicae [†] conditor. Sed interrupit indefeſſam Newtoni diligentiam, quam ſanitas ad LXXXV aetatis annum inconcuſſa hactenus ſuſtentauerat, ſenectutis

x) Conf. Act. Erud. T. VII. Suppl. S. 3. art. 7.

y) In breui diſquiſitione de iis, quae opticae Newtonianae in epiſtola ad Chriſtianum Martinellum non ita pridem oppoſuit Io. Rizzettus, conf. Act. Erud. l. c. S. 5. art. 7. Diſſentit quoque a Newtoni theoria colorum Io. CASP. FVNCCIVS in libro de coloribus coeli.

z) Ea tamen inuito Newtono in lucem prodierunt.

*) Conf. Bibl. Françoiſe 1726. Juil. art. 1. 2.

†) Biblioth. Angloiſe T. IX. art. 8.

ctutis infirmitas, et incontinentia vrinae, qua exhauſtus tandem anno MDCCXXVII, XIII. Cal. Apr. mortalium rebus ereptus eſt. Vixit autem vix vnquam philoſophus et mathematicus, quem viuum adhuc adeo doctrina in coelum apud pleroſque extulerit, et non ciuibus modo ſuis ſtupendum, ſed et exteris admirandum fecerit. Et illi quidem inuidendis elogiis et veneratione, quantum ornamentum in Newtono Angliae obtigiſſet certatim prodiderunt, patuitque in exequiis regali pompa habitis, loco ſepulturae, epitaphio [a] et ſtatua eius in horto regio Richmondi inter heroës poſita [b], numo condito [c], omnibus inſulae ornamentis literariis eum fuiſſe praelatum. Poſt mortem autem, pauci fuerunt, in tam ferace philoſophorum acutiſſimorum inſula, qui non in naturali philoſophia eius diſciplinae ſe addictos faterentur, ſic vt, inuito ſine dubio viro immortalis famae, philoſophia Newtoniana inter Anglos in ſectam abierit. Maxime vero viuo adhuc Newtono inter eius ſectatores eminuerunt Rogerus Coteſius, aſtronomiae et philoſophiae experimentalis profeſſor Plumianus apud Cantabrigienſes [d], cui nouam principiorum philoſophiae editionem debemus, Samuel Clarkius, theologiae profeſſor, qui opticam latinam fecit et Newtonianam philoſophiam contra obiectiones Leibnizii magno acumine defendit [e], Io. Keilius, aſtronomus Oxonienſis [f], qui pro inuentionis methodi fluxionum gloria Newtono vindicanda acriter pugnauit, Guilelmus Whiſtonus, qui ſyſtema ſolare ex eius mente concinnauit, quibus addi complures alii poſſent, ſi Newtonianae philoſophiae hiſtoria ſcribenda eſſet, quam vt eruditi viri, qui eam accurate tenent, ſine partis ſtudio moliantur, merito optamus. Sed et extra inſulam fuerunt, qui in admirationem non Newtoni modo, ſed etiam eius philoſophiae rapti, has partes amplexi, et philoſophiam quandam Newtonianam commenti ſunt. Inter quos eruditionis elegantia aliis praeferendus eſt GVIL. IACOBVS S' GRAVESANDE, A. L. M. et I. V. D. ſocietatis Londinenſis membrum et aſtronomiae atque matheſeos profeſſor Lugduni Batauorum. Is enim anno MDCCXX prodire iuſſit *Phyſices elementa mathematica, experimentis confirmata, ſiue introductionem ad philoſophiam Newtonianam.* In qua demonſtrationes equidem difficiles et abſtruſas viri ſummi faciliores et clariores facere promiſit, lectorem tamen geometriae non ignarum requirit. Quin et ingenioſiſſimus VOLTAIRIVS, non contentus carminis Gallici gloria, inter Newtonianos aſſeclas eminere quoque contendit. Nam non ſolum Newtonianam philoſophiam omnium hominum captui attemperare peculiari ſcripto [ff] conatus eſt, ſed et meta-

 phyſicam

a) Vid. Nou. lit. Lipſ. 1731. p. 697.
b) Ibid. p. 497. 1732. p. 731.
c) Ibid. 1734. p. 108.
d) Epitaphium a Bentleio acutiſſimo mathematico 1717 defuncto poſitum exhibet Hiſt. of Works of the learned 1738. May. art. 4. conf. Suppl. Nou. lit. Lipſ. T. IV. p. 808.
e) T. I. Recueil. Debemus ei Annott. ad ROHALTII Phyſicam.
f) Edidit praeter aſtronomica Introduct. ad veram phyſicam, conf. STOLL. Hiſt. lit. P. II. c. 4. §. 48 p. 560.
ff) Elemens de la philoſophie de Newton miſe a la portée de tout le monde. Amſt. 1738. 8.

physicam Newtonianam atque Leibnizianam, inuito, si viueret Newtono, comparare inter se, huncque illi multis modis postponere studuit [g]. Quo tamen in libro, impares congressus Achilleis eum prodidisse, et nec mysteriis Newtonianis explicandis, nec refutando euertendoque systemati Cartesiano et Leibniziano sufficere, anonymus Cartesianus [h], et doctissimus KAHLIVS demonstratum iuere. Nihil autem, quanta Newtoni fama sit, in aprico magis ponit, quam studium sectatorum Newtonianorum, philosophiam hanc, abstrusis et difficillimis theorematibus et demonstrationibus vix acutissimis ingeniis peruiam ita explicandi, vt nec foeminarum sensus atque captum refugiat. Quod saxum voluere inter Anglos coepit HENRICVS PEMBERTONVS, edita *Introductione in philosophiam Isaaci Newtoni* [i], qui tamen coruos delusisse hiantes nonnullis visus est. Idem tentauit inter Italos FRANCISCVS ALGAROTTI, qui theoriam colorum lucisque et attractionis dialogo Italico explicuit, praefixo titulo: *Newtonianismus pro foeminis* [k]. Qui libellus cum rem luculenter explicaret, non tantum a PERRONIO DE CASTERA in Gallicam linguam conuersus, sed a CARTERIA erudita quoque foemina, nuper, non sine ingenii philosophici laude [l], Anglis vernacula legendus traditus est. Adolescentum autem, sublimioris matheseos expertium studiis quam maxime consulendum esse ratus est GEORGIVS PETRVS DVMCKIVS, edita *Philosophia mathematica Newtoniana illustrata*, in qua elementis matheseos ad comprehendendam demonstrationem huius philosophiae scitu necessariis praemissis, definitiones et leges motus generaliores, leges virium centripetarum et theoria attractionis seu grauitationis corporum in se mutuo, tandemque mundi systema explicatur. Ex quibus parca manu ex infinitis, quae dici poterant, allatis satis superque constat, quem locum illustrem inter nostrae aetatis philosophos Newtonus meruerit. Quamuis autem in extollendo viro summo inter se orbis philosophici et mathematici ciues decertauerint, non tacendum tamen, fuisse nonnullos, quibus alia de eo sententia placuerit [m]. Et in ipsa quidem, quod mireris Britannia inuentus est, qui non modo philosophicae accurationis gloriam Newtono inuideret, sed et impietatis eum clanculum insimularet. Prodiit enim auctore BERCKELEIO vernacula Anglorum, *Philo-*

g) Dictum de eo in vita Leibnizii.

h) Lettre d'un physicien sur la phil. de Newton mise a la portée de tout le monde par Mr. Voltaire 1738. conf. Bibl. Françoise T. XXVIII. P. II. art. 4.

i) Lond. 1728.

k) Vid. Nou. lit. Lips. 1730. p. 449. seqq.

l) History of the Worcks of the learned 1739. Jun. art. 1. vbi eruditio et ingenium foeminae istius valde extollitur. Conf. Suppl. Nou. liter. Lips. T. VI. p. 375.

m) Idem fecisse Hazfeldium, qui perpetui mobilis gloriam sibi vindicauit, refertur in Bibl. Angl. T. XIV. P. I. art. 2. Quod mirari quis posset, cum ex optica et principiis Phil. Newtoni constet, id imprimis vrgere virum summum, deficientibus caussis mechanicis, in ordine caussarum metaphysicarum illico ad Deum recurrendum esse. Ast quid non consequentiarum machinis eruitur? Nec thesis quoque Newtoniana, spatium esse Dei sensorium periculo carere Leibnizio visa est, vid. Recueil T. I. p. 3. sqq. Sed improprie tantum loqui Newtonum et absque suspicione erroris demonstrauit Clarckius Resp. prima §. 3. l. c. p. 7.

Philosophus analyticus [n] in quo libello methodum fluxionum incertitudinis, et obscuritatis, eiusque demonstrationes paralogismorum, totumque Newtonianum arithmeticae infinitorum et differentiarum mysterium, inter somnia et tricas numeratur, mathematicos vero summos, qui in Anglia viuunt, libertinismo frigidam suffundere contenditur. Quam scriptionem ad commaculandam Newtoni famam collineare facile obiecta impietas et astutia atque artes prohibitae, quas ad obtinendam auctoritatem Newtonus adhibuisse dicitur, produnt. Cui tamen impudentiae anonymus Philalethae nomine adscito apologiam opposuit [o]. Extra insulam et Cartesianorum factio, et Leibnizianorum cohortes magnis animis philosophiam Newtonianam adorti sunt, rati excelluisse quidem virum celeberrimum in geometria et disciplinis matheseos reliquis, ast mediocrem tantum philosophiae notitiam possedisse, nec tanti esse obiectiones eius contra systema Cartesii physicum, vt hoc derelinquendum videatur, et in eius locum qualitas attractionis occulta collocetur. Qua in pugna eminuit acutissimi inter Gallos philosophi PETRI REMONDI MONTMORTII [p] diligentia, qui in *Comparatione principiorum physicorum Cartesii cum principiis philosophorum Britannorum* [q], fortia tela in Newtonianam philosophiam vibrauit, et carere eam ratione sufficiente, duritiem, grauitatem et attractionem qualitates corporis concreatas constituendo, vacuumque afferendo, et simplici vorticum hypothesi principia obscura et minime intelligibilia surrogando, demonstrare conatus est. Ex altera parte ipsum Leibnizium magnis arietibus placita Newtoniana concussisse, et aduersus Clarckium acriter contra attractionem, sensorium Dei et similia Newtoni placita pugnauisse, ex illius historia supra enarrata, exque *Collectione scriptorum Leibnizianorum, Newtonianorum, Clarckianorum* constat [r]. Maxime vero systema Newtonianum euertere annisus est cel. NIC. HARTSOECKERVS, qui in *Collectione scriptorum nonnullorum physicorum* imbecillitatem systematis Newtoniani ostendere suscepit, cui tamen ex Germanis respondit IACOBVS GEHRINGIVS edito schediasmate *de Philosophia Newtoniana* [s]. Tacemus alias Leibnizianorum, Thummigii, Koeleri, Kahlii velitationes, pro Leibnizio contra Newtoni asseclas susceptas. Addi his debent ea, quae de systemate optico a Rizzetto oppugnato supra diximus. Quae vero illustres geometrae Nicolaus et Ioannes Bernoullii de problemate inuerso virium centripetarum contra Newtonum eiusque hyperaspisten Keilium, monuerunt, alio loco enarranda sunt [f].

n) The Analyst, Lond. 1734. 8. vid. Bibl. Britannique T. IV. P. 2. art. 8. vbi etiam apologia Philalethae recensetur, cuius auctores esse creduntur Midletonus et Smithus Prof. Cantabrigiensis.

o) Vid. Mem. de Trevoux 1718. Fevr. art. 11. Conf. Nou. lit. Lips. 1730. p. 450.

p) Vid. de eo Mem. de Trevoux 1723. Fevr. art. 6. Nou. lit. Lips. 1724. p. 147.

q) Extat in Europ. Erud. 1718. Oct. art. 3.

r) Recueil de plusiers pieces de physique ou l'on montre l'invalidité du Systeme de Mr. Newton.

s) Lips. 1722. 4. vid. Act. Er. Germ. P. LXXXIV. art. 4.

f) Conf. si placet Pinacothecam Script. illustr. Dec. II. in elogio Ioannis Bernoullii.

Philoſophia naturalis Newtoni.

§. XIII. Philoſophia Newtoniana cuius indolis ſit, ex dictis ſatis conſtat. Falluntur equidem, qui magnum virum non tantum inter geometras, mechanicos, aſtronomos, phyſicos, ſed inter metaphyſicos quoque ſummo loco ponunt, ne quid ſectae ſuae deſit, in quo cum contemtu aliorum gloriari poſſit. Abſuit ab hac iactantia, vt modeſtia non minus, quam reliquis virtutibus eminebat, vir optimus, qui metaphyſicam ſi non plane contemſit, omnem tamen eius ratiocinandi modum neglexit, omnes hypotheſes reiiciens, et ad experientiam ſolam confugiens. Quod ne fruſtra dixiſſe cenſeamur, en ipſa NEWTONI verba ſſ), quibus totam principiorum philoſophicorum tractationem praeſtantiſſimam clauſit, et magna quaſi voce aliqua obſignauit: *Quicquid ex phaenomenis non deducitur, hypotheſis vocanda eſt; et hypotheſes ſeu phyſicae, ſeu metaphyſicae, ſeu qualitatum occultarum, ſeu mechanicae, in philoſophia experimentali locum non habent. In hac philoſophia propoſitiones deducuntur ex phaenomenis, et redduntur generales per inductionem.* Pulchre vero obſeruatum eruditiſſimo KAHLIO t), ex aſſertis nonnullis, quae magnus vir paſſim in ſcriptis ſuis diſſeminauit, quaeque ad metaphyſicam trahi poſſunt, inepte aliquam philoſophiam Newtonianam etiam metaphyſicam exſculpi, cum talia, quae diſſolutas ſcopas exhibent, ad effingendum aliquod doctrinae aedificium minime ſufficiant. Suum itaque, quem ſibi emetiendum delegerat campum, incomparabili viro aſſignandum eſſe cuilibet, inſano auctoritatis praeiudicio non corrupto patet, neque obſtat ſummae, quam immortalibus meritis ſibi acquiſiuit, nominis gloriae, ſi non in omnibus philoſophiae partibus reformatorem ſe praeſtitiſſe dicatur. Ad philoſophiam ergo naturalem illuſtris philoſophi diligentia referenda eſt. In qua quid detexerit, quibus legibus naturam rerum circumſcripſerit, quibus demonſtrationibus qualitates rerum, et imprimis, cui totam fere phyſicam inaedificat, attractionem viresque centripetas euincere ſtuduerit, hoc loco, vbi ſpecialis phyſicae ſcientiae hiſtoria non traditur, explicari non poteſt, digna vero eſt, quae a viro docto rerumque geometricarum et phyſicarum perito condatur accurata philoſophiae naturalis Newtonianae hiſtoria. Ne tamen in tanta doctrinae Newtonianae celebritate, qua hodie floret, plane conticuiſſe, et inuidiſſe lectori tanti viri placita, accuſemur, dabimus primo definitiones ab ipſo viro celeberrimo allatas, quibus notiones phyſicas determinat, et principia atque leges, queis reliqua inaedificat, et tum qua ratione ex experimentis collecta argumentatione de rebus phyſicis argumentandum putet, ipſis eius verbis ex *Optica*, vbi pleraque quaeſtionum nomine in ſummam contraxit et coaceruauit, explicabimus. Ita vero in *Principiis philoſophiae* decernit:

I. Quantitas materiae eſt menſura eiusdem orta ex illius denſitate et magnitudine coniunctim.

II. Quan-

ſſ) L. III. p. 484. ed. rec.

t) Comparat. Phil. Newt. et Leibniz. Praef. Conf. cel. WOLFIVS Elem. Math. vniu. Tom. V. c. 9. p. 474. coll. c. 5. p. 414.

II. Quantitas motus eſt menſura eiusdem orta ex velocitate et quantitate materiae coniunctim.

III. Materiae vis inſita eſt potentia reſiſtendi, qua corpus vnumquodque, quantum in ſe eſt, perſeuerat in ſtatu ſuo vel quieſcendi vel mouendi vniformiter in directo.

IV. Per inertiam materiae fit, vt corpus omne de ſtatu ſuo vel quieſcendi vel mouendi difficulter deturbetur. Exercet vero corpus hanc vim ſolummodo in mutatione ſtatus ſui per vim aliquam in ſe impreſſam facta, eſtque exercitium eius ſub diuerſo reſpectu et reſiſtentia et impetus.

V. Vis impreſſa eſt actio in corpus exercita, ad mutandum eius ſtatum, vel quieſcendi vel mouendi vniformiter in directum.

VI. Vis centripeta eſt, qua corpora verſus punctum aliquod tanquam ad centrum vndique trahuntur, impelluntur, vel vtcunque tendunt. Huius generis eſt grauitas, qua corpora tendunt ad centrum terrae, vis magnetica, qua ferrum petit magnetem, et vis illa, quaecunque ſit, qua planetae perpetuo retrahuntur a motibus rectilineis, et in lineis curuis reuolui coguntur. Et par eſt ratio corporum omnium, quae in gyrum aguntur, quae conantur a centris orbium recedere, ſed vi aliqua contraria in orbibus retinentur, quae centripeta commode vocari poteſt. Cuius iuſtam magnitudinem, vt corpus in dato quouis orbe cum velocitate accurate retineri poſſit &c. inuenire mathematicorum eſt.

VII. Vis huius centripetae quantitas trium generum eſt, abſoluta, acceleratrix et motrix, referturque ad corpora centrumpetentia, ad corporum loca et ad centra virium.

VIII. Vis motrix ad corpus refertur, tanquam conatus et propenſio totius in centrum, ex propenſionibus omnium partium compoſita: vis acceleratrix ad locum corporis, tanquam efficacia quaedam, de centro per loca ſingula in circuitu diffuſa, ad mouenda corpora quae in ipſis ſunt, vis abſoluta ad centrum tanquam cauſſa aliqua praeditum, ſine qua vires motrices non propagantur per regiones in circuitu.

IX. Eſt igitur vis acceleratrix ad vim motricem, vt celeritas ad motum, oritur enim quantitas motus ex celeritate ducta in quantitatem materiae, et vis motrix ex vi acceleratrice ducta in quantitatem eiusdem materiae.

X. Voces attractionis, impulſus, vel propenſionis cuiuscunque in centrum, indifferenter vſurpantur, has vires non phyſice ſed mathematice tantum conſiderando. Itaque his vocibus non definitur ſpecies vel modus actionis cauſſaue aut ratio phyſica, nec centris vires vere et phyſice tribuuntur, ſi de viribus centrorum ſermo eſt.

XI. Tempus abſolutum, verum et mathematicum in ſe et natura ſua absque relatione ad externum quoduis, aequabiliter fluit, alioque nomine dicitur duratio: relatiuum apparens et vulgare, eſt ſenſibilis et externa quaeuis durationis per motum menſura.

XII. Spa-

XII. Spatium abſolutum, natura ſua absque relatione ad externum quoduis, ſemper manet ſimilare et immobile: relatiuum eſt ſpatii huius menſura, ſeu dimenſio quaelibet mobilis, quae a ſenſibus noſtris per ſitum ſuum ad corpora definitur.

XIII. Locus eſt pars ſpatii, quam corpus occupat, eſtque pro ratione ſpatii vel abſolutus vel relatiuus.

XIV. Motus abſolutus eſt translatio corporis de loco abſoluto in locum abſolutum, relatiuus de relatiuo in relatiuum.

XV. Diſtinguuntur quies et motus abſoluti et relatiui ab inuicem per proprietates ſuas et cauſſas et effectus.

XVI. Motus proprietas eſt, quod partes, quae datas ſeruant poſitiones ad tota participant motus eorumdem totorum.

XVII. Moto loco mouetur locatum, ſuntque motus omnes qui de locis motis fiunt, partes ſolummodo motuum integrorum et abſolutorum, qui non niſi per loca immota definiri poſſunt.

XVIII. Cauſſae quibus motus veri et relatiui diſtinguuntur ab inuicem, ſunt vires in corpora impreſſae ad motum generandum, per quas ſolas motus generatur et mutatur.

XIX. Effectus, quibus motus abſoluti et relatiui diſtinguuntur ab inuicem, ſunt vires recedendi ab axe motus circularis.

XX. Leges motus hae ſunt I. corpus omne perſeuerat in ſtatu ſuo quieſcendi vel mouendi vniformiter in directum, niſi quatenus a viribus impreſſis cogitur ſtatum illum mutare. II. Mutatio motus proportionalis eſt vi motrici impreſſae, et fit ſecundum lineam rectam, qua vis illa imprimitur. III. Actioni contraria ſemper et aequalis eſt reactio, ſiue corporum duorum actiones in ſe mutuo ſemper ſunt aequales et in partes contrarias diriguntur.

XXI. Quantitas motus, quae colligitur capiendo ſummam motuum factorum ad eandem partem et differentiam factorum ad contrarias, non mutatur ab actione corporum inter ſe.

XXII. Commune grauitatis centrum corporum duorum vel plurium, ab actionibus corporum inter ſe non mutat ſtatum ſuum vel motus, vel quietis, et propterea corporum omnium in ſe mutuo agentium, (excluſis actionibus et impedimentis externis) commune centrum grauitatis vel quieſcit vel mouetur vniformiter in directum.

XXIII. Corporum dato ſpatio incluſorum iidem ſunt motus inter ſe, ſiue ſpatium illud quieſcat, ſiue moueatur idem vniformiter in directum absque motu circulari.

XXIV. Si corpora moueantur quomodocunque inter ſe, et a viribus acceleratricibus aequalibus ſecundum lineas parallelas vrgeantur, pergent omnia eodem modo moueri inter ſe, ac ſi viribus illis non eſſent incitata. Haec principia ſunt, quae mathematicis experientia commendauit, et quibus iam ex parte Galilaeus, Wrennus, Walliſius, Hugenius geometra-

rum

rum principes, vſi ſunt. His itaque totam motuum corporum theoriam Newtonus quoque inaedificauit, et qua ratione vires centripetae inueniendae ſint, qui motus corporum ſit in conicis ſectionibus excentricis, quomodo orbes elliptici, parabolici et hyperbolici ex vmbilico dato, motus in orbibus dati, corporum deſcenſus et aſcenſus rectilineus, orbes in quibus corpora viribus quibuscunque centripetis agitata reuoluuntur, motus corporum in orbibus mobilibus, motusque apſidum, motus corporum in ſuperficiebus datis, et funependulorum motus reciprocus, motus corporum viribus centripetis ſe mutuo petentium, inueniri et determinari queat, docet. Tum de corporum ſphaericorum et non ſphaericorum viribus attractiuis, de motu corporum minimorum, quae viribus centripetis ad ſingulas magni alicuius corporis partes tendentibus agitantur, de motu corporum, quibus reſiſtitur in ratione velocitatis, varia de corporum circulari motu in mediis reſiſtentibus, de denſitate et compreſſione fluidorum, de motu et reſiſtentia funependulorum, de motu fluidorum et reſiſtentia proiectilium, de motu per fluida propagato, et de motu circulari fluidorum tractat, et hoc pacto principia philoſophiae naturalis non tamen philoſophica, ſed mathematica tradit, nempe motuum et virium leges et conditiones, quas tamen ſcholiis philoſophicis generalibus illuſtrauit, qualia ſunt corporum denſitas et reſiſtentia, ſpatia corporum vacua, motusque lucis et ſonorum. His vero abſolutis, ex iisdem principiis methodo mathematica docet conſtitutionem ſyſtematis mundani, et qua ratione vires quae planetas perpetuo retrahunt a motibus rectilineis, et in orbibus ſuis retinent, quibusque grauitantur planetae, definit, hincque hypotheſes efformat, centrum ſyſtematis mundani quieſcere, ſolem motu perpetuo agitari, ſed nunquam longe recedere a communi grauitatis centro planetarum omnium, planetas moueri in ellipſibus vmbilicum habentibus in centro ſolis, orbium aphelia et nodos quieſcere, et ex his problemata magni momenti in aſtronomia deducit, et cometarum quoque ſitum, motum, et determinationes explicat. In fine autem vorticum hypotheſin impugnat, et haec ad cognoſcendam diuini Numinis potentiam et prouidentiam ita applicat, vt, cum motus planetarum maxime regulares in orbibus concentricis, et cometarum in eccentricis, originem ex cauſſis mechanicis habere nequeant, concludat, elegantiſſimam hanc compagem, non niſi conſilio et dominio vnius entis intelligentis et potentis oriri potuiſſe. Hunc omnia regere non vt animam mundi, ſed vt vniuerſorum dominum, in qua notione veram Dei notionem quaerendam eſſe putat. Deum itaque in fine deſcribit, velut dominationem entis ſpiritualis ſummam, ex qua ſequatur, Deum verum eſſe viuum, intelligentem et potentem ex reliquis perfectionibus, ſummum eſſe, aeternum, infinitum, omnipotentem, omniſcium, non eſſe aeternitatem vel infinitatem nec durationem vel ſpatium, ſed aeternum infinitum durare ſemper et adeſſe vbique, et exiſtendo ſemper et vbique durationem et ſpatium, aeternitatem et infinitatem conſtituendo, nec poſſe eſſe nun-

quam nusquam; omnipraesentem esse non per virtutem solam, sed etiam per substantiam, in ipso contineri omnia et moueri vniuersa, sed absque mutua passione. Deum semper esse ex necessaria existentia vbique et semper, inde esse totum sui similem, totum oculum, totum aurem, totum cerebrum, totum brachium, totum vim sentiendi, intelligendi et agendi, sed more minime humano, more minime corporeo, more nobis prorsus incognito: corpore omni et figura destitui, nec eius nos, nisi attributorum, minime vero substantiae ideam habere, adeoque tantum per proprietates, attributa, rerum structuras et caussas finales cognoscere, venerari autem ob dominium. Et hoc quidem pacto nobilissimam tractationem de phaenomenis coelorum et maris nostri per vim grauitatis explicatis claudit, monet autem in fine, caussam grauitatis nondum se assignauisse, quamuis certum sit vim hanc oriri a caussa aliqua, quae penetret ad vsque centrum solis et planetarum, sine virtutis deminutione, quaeque agat non pro quantitate superficierum particularum in quas agit, vt solent caussae mechanicae, sed pro quantitate materiae solidae, et cuius actio in immensas distantias vndique extendatur decrescendo semper in duplicata raratione distantiarum. Satis autem esse, dicit, quod grauitas reuera existat, licet eius caussae ignorentur. Tandem spiritum quendam subtilissimum corpora crassa peruadentem, et in iisdem latentem esse statuit, cuius vi et actionibus particulae corporum ad minimas distantias se mutuo attrahant, et contiguae factae adhaereant, corpora electrica agant ad distantias maiores, lux emittatur, et reflectatur, et corpora calefaciat, sensatio omnis excitetur, et membra animalium ad voluntatem moueantur vibrationibus eius per solida neruorum capillamenta ab externis sensuum organis, et ad cerebrum et a cerebro in musculos propagatis. Cuius tamen actionis leges se nondum accurate demonstrare posse fatetur. Et haec quidem in *Principiis philosophiae* Newtonus.

Hypotheses physicae Newtonianae.

§. XIV. In optica non minus experientia quam calculo geometrico nititur Newtonus, et quae ex longa obseruationum serie didicerat, fundamenti loco substernit, ex quo elegans illa de coloribus et luminis rarefactione, reflexione, refrangibilitate et similibus tractatio exorta est, quae mere experimentalis est. Subiunxit tamen in fine quaestiones, id est, hypotheses, quas ex obseruationibus his fluere concludebat, quas tamen, vt erat modestia insignis, et nihil pro certo admittebat, quod non vel ex experimentorum inductione, vel ex certissimis regulis exsurgebat, et probari poterat, ad inquirendum de iis, viris doctis proponebat. Ex quibus si θετικῶς exprimantur, ita visum esse Newtono patet.

I. Corpora et lumen agunt in se mutuo [u].

II. Corpora omnia fixa quum sunt vltra certum gradum calefacta, lumen emittunt et splendent.

III. Ignis corpus est eousque calefactum, vt copiosius lumen emittat.

IV. Cor-

u) Lib. III. P. I. p. 340. seqq.

IV. Corpora magna calorem ſuum conſeruant diutiſſime, partibus ſuis ſe mutuo calefacientibus.

V. Flamma vapor eſt, fumus ſiue exhalatio candefacta, hoc eſt calefacta eousque, vt lumen emittat.

VI. Sol et ſtellae fixae ſunt ingentes terrarum globi vehementer calidi, quorum vtique calor conſeruatur corporum ipſorum magnitudine et mutua actione ac reactione, quae eſt inter ipſa, et lumen quod emittunt, et quorum partes quidem, ne in fumum abeant, facit non modo ſua ipſorum adeo fixa admodum natura, verum etiam ingens pondus, denſitasque atmoſphaerarum ſibi circumcirca incumbentium, et ingenti niſu vndique comprimentium, et condenſantium vapores atque exhalitiones quotquot emiſerint.

VII. Phaenomena luminis non pendent ex nouis modificationibus, ſed ex congenitis et immutabilibus radiorum proprietatibus.

VIII. Philoſophiae naturalis id praecipuum officium et finis eſt, vt ex phaenomenis ſine fictis hypotheſibus arguamus, et ab effectibus ratiocinatione progrediamur ad cauſſas, donec ad ipſam demum cauſſam primam, quae ſine dubio mechanica non eſt, perueniamus *.

IX. Conſtat ex phaenomenis, eſſe entem, incorporeum, viuentem, omnipraeſentem, qui in ſpatio infinito tanquam in ſenſorio ſuo, res ipſas intime cernat, penitusque perſpiciat, totasque inter ſe praeſens praeſentes complectatur, quarum quidem rerum id, quod in nobis ſentit et cogitat imagines tantum ad ſe per organa ſenſuum delatas in ſenſorio ſuo concipit et contuetur.

X. Radii luminis exigua ſunt corpuſcula e corporibus lucentibus emiſſa, quae diuerſas habent proprietates.

XI. Ad colorum varietatem omnem, diuerſosque refrangibilitatis gradus producendos nihil aliud opus eſt, quam vt radii luminis ſint corpuſcula diuerſis magnitudinibus, quorum quidem ea, quae ſint minima, colorem conſtituant violaceum, vtique tenebricoſiſſimum et languidiſſimum, reliqua, vt eorum quodque in magnitudinem excedit, ita colores exhibeant fortiores et clariores, vti coeruleum, viridem, flauum, et rubrum.

XII. Corpora vim ſuam actuoſam plurimum accipiunt a particulis luminis, quae in eis componendis inſunt.

XIII. Corpora inuicem agunt per attractiones grauitatis virtutisque magneticae et electricae.

XIV. Qua cauſſa efficiente fiat attractio, heic non inquiritur, fieri ſane poteſt, vt ea efficiatur impulſu, vel alio aliquo modo nobis ignoto.

XV. Accipienda attractionis vox, vt ſignificet vim aliquam, qua corpora ad ſe mutuo tendant, cuicunque demum cauſſae tribuenda ſit. Nam ex phaenomenis naturae illud nos prius edoctos oportet, quaenam

 corpo-

*) Pag. 372.

corpora ſe inuicem attrahant, et quaenam ſint leges atque proprietates iſtius attractionis, quam in id inquirere par ſit, quam efficiente cauſſa peragatur [y].

XVI. Corpora omnia fluida compoſita eſſe videntur ex particulis duris. Quin et ipſi luminis radii corpora dura eſſe videntur. Quare durities vniuerſae materiae ſimplicis proprietas haberi poteſt.

XVII. Natura vniuerſa valde ſimplex eſt et conſimilis ſui: perficiens nimirum magnos omnium corporum coeleſtium motus attractione grauitatis, quae eſt mutua inter corpora illa omnia et minores fere omnes particularum ſuarum motus alia aliqua vi attrahente et repellente, quae eſt inter illas particulas mutua.

XVIII. Vis inertiae eſt principium paſſiuum, quo corpora in motu ſuo vel quiete perſtant, vel recipiunt motum vi mouenti ſemper proportione reſpondentem, et reſiſtunt tantum, quantum ſibi reſiſtitur. Ab hoc ſolo principio nullus vnquam in rerum vniuerſitate oriri potuiſſet motus: alio itaque principio opus erat ad mouendum.

XIX. Ex variis binorum motuum compoſitionibus manifeſtum eſt, non ſemper eandem eſſe in mundo quantitatem motus, ſed poſſe motum naſci et perire.

XX. Multo magis in eam ſemper partem vergit natura rerum, vt pereat motus, quam vt naſcatur, et quidem is perpetuo imminuitur [z].

XXI. Quoniam varii motus, qui in mundo conſpiciuntur, perpetuo decreſcunt vniuerſi, neceſſe eſt prorſus, quo ii conſeruari et recreſcere poſſint, vt ad actuoſa aliqua principia recurramus, v. c. grauitatis et fermentationis cauſſam.

XXII. Simillimum veri videtur, Deum O. M. in principio rerum materiam ita formaſſe, vt primigeniae eius particulae, e quibus deinceps oritura eſſet corporea omnis natura, ſolidae eſſent, firmae, durae, impenetrabiles, et mobiles, iis magnitudinibus et figuris iisque inſuper proprietatibus, eoque numero et quantitate pro ratione ſpatii, in quo futurum erat, vt mouerentur, quo poſſent ad eos fines, ad quos formatae fuerant, optime deduci: particulas autem primigenias diuidi in partes nulla vi poſſe, vel naturam earum et texturam immutari.

XXIII. Itaque exiſtimandum corporum omnium mutationes in variis ſolummodo ſeparationibus nouisque coniunctionibus et motibus durabilium illarum particularum conſiſtere.

XXIV. Hae particulae primigeniae non modo in ſe videntur habere vim inertiae, motusque leges paſſiuas, quae ex vi iſta oriuntur, verum etiam motum perpetuo accipere a certis principiis actuoſis, qualia ſunt grauitas et cauſſa fermentationis et cohaerentiae corporum.

XXV. Haec principia conſideranda ſunt, non vt occultae qualitates, ſed vt vniuerſales leges naturae, quibus res ipſae ſunt formatae.

y) p. 380. z) p. 405.

matae. Ea enim exiſtere phaenomena naturae oſtendunt, licet cauſſae lateant.

XXVI. Ope principiorum iſtorum res corporeae vniuerſae videntur compoſitae fuiſſe ex duris ſolidisque particulis varie inter ſe in prima rerum fabricatione ſociatis et coniunctis, nutu et conſilio agentis intelligentis. Nec decet philoſophum alios mundi condendi rationes comminiſci *.

XXVII. Irregularitates motus planetarum oriri poſſunt ex mutuis cometarum et planetarum in ſe actionibus, quae, veriſimile eſt, fore, vt longinquitate temporis maiores vsque euadant, donec haec naturae compages manum emendatricem ſit deſideratura.

XXVIII. Quamuis animalium omnium vniformitas et conformatio prima nulli rei tribui poſſit, quam intelligentiae et ſapientiae entis potentis ſemperque viuentis, qui ſit ſibi vbique praeſens, poſſitque voluntate ſua corpora omnia mouere in infinito ſuo vniformi ſenſorio, adeoque omnes mundi partes ad arbitrium fingere et refingere: nec tamen mundum ſpectare debemus tanquam corpus Dei, nec partes eius tanquam partes Dei. Deus enim eſt ens vniforme, organorum, membrorum, partiumque expers: illa autem omnia ſunt creaturae eius voluntati ſubditae.

XXIX. Quoniam ſpatium indiuiſibile eſt in infinitum, materia autem non eſt neceſſario in omnibus partibus ſpatii, poteſt Deus creare materiae particulas variis magnitudinibus et figuris varioque numero et quantitate pro ratione ſpatii, in quo ſunt forte etiam et diuerſis denſitatibus diuerſisque viribus, eoque pacto variare leges naturae, mundosque condere diuerſa ſpecie in diuerſis ſpatii vniuerſi partibus.

XXX. Quatenus ex philoſophia naturali intelligere poſſumus, quaenam ſit rerum prima cauſſa, et quam poteſtatem et ius ille in nos habeat, et quae beneficia ei accepta ſint referenda: eatenus officium noſtrum erga eum aeque ac erga nosmet ipſos inuicem quid ſit, per naturae lumen innoteſcet.

XXXI. Lex moralis ab origine gentibus vniuerſis erant ſeptem illa Noachidarum praecepta †.

Teſtari haec φιλοσοφούμενα magni philoſophi de vaſtiſſimo ingenio, nemo facile negauerit, nec diffiteri audent, quibus diſplicet Newtoniana philoſophia; laudanda quoque viri incomparabilis modeſtia, qua non plus pro certo affirmare cupit, quam experientia duce didicit, reliqua ad quaeſtiones et hypotheſes probabili argumentatione demum dilucidandas refert. Aſt non tamen ea vbique laudatiſſimo propoſito reſpondere, contendunt, qui haud pauca Newtonianae philoſophiae obiecerunt. Cumque inter principia prima a Newtono ſtabilita ſit attractio, eam velut qualitatem occultatam et ignotam adeoque minime intelligibilem valde exagitant.

*) pag. 410. †) pag. 415.

gitant. Fecit id LEIBNIZIVS [a], qui obiecit Clarckio, attractionem proprie dictam esse operationem, quae explicari nequeat ex natura creaturarum, quaeque non nisi per miraculum explicari possit, nisi recurratur ad absurditates, id est, ad qualitates occultas Scholasticorum, quae sub specioso virium nomine venditentur, quaeque nos ad regnum tenebrarum reuocent. Hoc esse inuenta fruge glandibus vesci. Idem obiecerunt Cartesiani, ex quibus nuperus Voltairii censor [b], postquam obseruasset, ipsum magnum Newtonum loqui de attractione, non velut de caussa quadam physica et mechanica, sed tantum mathematica et ideali; eo quod modum actionis caussamue aut rationem physicam attractionis definire non audeat: vrget, ex ipsius Newtoni confessione esse attractionem tantum caussam possibilem, principium solummodo geometricum, vim quandam incognitam, cuius effectum considerauerit et calculo subiecerit. Quo simpliciter negato omnem demonstrationem et theoriam pulcherrimam concidere. Ipsam quoque ingenii Newtoniani vastitatem peruidisse, attractionis ideam claram nullam esse, sed eam mysterium aliquod, quod intelligi nequeat, inuoluere, et reuera, qualitates occultas scholasticorum dudum sepultas, resuscitare: impulsu quoque multo simplicius omnia explicari posse, qui etiam character sit operum auctoris naturae; qui corporibus coelestibus non aliam legem fixerit, quam sublunaribus; vacuum quoque immensum per perpetuas depastiones astrorum principiis ab omnibus receptis refragari; et verisimile esse, vidisse ipsum Newtonum similes systematis huius naeuos, et difficultates, eo quod passim videatur agnoscere speciem aliquam pleni, materiam quandam subtilem, grauitatem extrinsecam et veram impulsionem. Praeuidisse has obiectiones Newtonum et praeuertere voluisse, ex assertionibus supra allatis constat, quibus diserte monet, se, attractionem non inter caussas mechanicas et physicas referre, sed veram eius caussam ignorare, ast experientia conuictum nosse et demonstrasse, ex effectu attractionem adesse, et hoc pacto eam odioso qualitatis occultae nomine non esse obruendam. Id quod repetiit COTESIVS [c], monens: „Occultas esse „caussas, non illas quidem, quarum existentia per obseruationes clarissi„mas demonstratur, sed has solum, quarum occulta est et ficta existentia „nondum vero comprobata. Grauitatem ergo non esse occultam caussam „motuum coelestium, siquidem ex phoenomenis ostensum sit, hanc virtutem „reuera existere. Hos potius ad occultas caussas confugere, qui nescio quos „vortices materiae cuiusdam prorsus fictitiae et sensibus omnino ignotae „motibus iisdem regendis praeficiant. Quin eo delabitur, vt contendat: „eos qui haec obiicient, fundamenta conuellere philosophiae, etenim „caussas continuo nexu procedere solere a compositis ad simpliciorem: „vbi ad caussam simplicissimam perueniatur, iam non licere vlterius pro„gredi,

a) Recueil T. I. p. 142. b) p. 41. seq. c) Praef. Princ. philos. editionis 1713. et seqq.

„gredi, nec eius dari mechanicam explicationem. Hanc autem ideo ne„gare velle, esse omnem caussarum seriem euertere. Similia Leibnizio „respondit CLARCKIVS [d]." Verum nec hic desunt, quae aduersa pars regerat. Vrgent enim ipsos quoque Scholasticos non eas dixisse qualitates occultas, quarum effectus minime probatus sit, sed qualitates occultas ad caussas physicas referendo, vocasse eas, quarum effectus cum sint manifesti, caussae lateant, nec definiri possint. Id quod recte dici ex vnius SENNERTI dissertatione de occultis qualitatibus * est longe manifestissimum. Monent porro [e], „experientia hactenus non constare, posse cor„pora naturalia alia quadam ratione quam pulsu in se inuicem agere, hinc„que nec sine contactu mutuo alterum in altero motum quemcunque pos„se producere; in attractione autem vere tali omnia contraria plane ratio„ne fieri necesse esse. Nec omnibus illis, quae hactenus innotuerunt, ex„perimentis aliud quicquam probatum esse, quam posse duo quaedam cor„pora ad se inuicem accedere, praeterquam vt caussa aliqua indicari ex„terna possit, quae alterum ad alterum appellat, eo tamen ipso nondum „probatum esse, rationem sufficientem huius mutui accessus, in alterutro „corporum ad se inuicem accedentium modo, quem diximus, latere, ad„eoque et alterutrum illorum alterum attrahere, id quod tamen proban„dum imprimis sit. Quod si per attractionem nihil aliud, quam talem „corporum quorundam ad se inuicem accessum mutuum intelligamus, vn„decunque ille etiam proficiscatur, (quae mens vera Newtoni est) tunc „quoniam sic nihil, nisi effectus ipse per eandam intelligatur, obscu„rum per aeque obscurum, atque idem per idem, satis frigide explicari; „et si quis caussam mutui corporum quorundam ad se inuicem accessum „attractionem illorum esse vellet dicere, idem hoc fore, ac si accessum „illum ad se mutuum caussam mutui illius accessus esse dicere vellet." Alia attractationi Neutonianae obiecta [f], et eius defensoribus Keilio, Freindio Clarckio, s' Grauesandio, Musschenbroekio aliisque obiecta hic praeterimus, nec ea breuitatis caussa afferimus, quibus velut inimicis telis confossa sunt Newtoniana dogmata. His enim vltra immorari ob instituti rationem non licet.

§. XV. Plurimum adiutam esse insigni diligentia medicorum et mathematicorum philosophiam naturalem, ex dictis ignotum esse nequit, et innumera noua extant, quae in physica experimentorum fide detexit felicissima virorum summorum diligentia. Quorum indicem contexere, et quid viderit aetas recentior et in apricum produxerit, veteribus ignotum et perperam traditum operae pretium esset, ex actis physicorum colligere vnoque volumine comprehendi; vtiliter interim consuli poterit I. G. PASCHII catalogus inuentorum nou-antiquorum [ff]. Nostrum enim non

Noua inuenta physica.

d) Recueil T. I. p. 188.
*) Hypomn. Phys. II. p. 43.
e) Vid. cel. HOLLMANN. Phys. P. I. cap. 4. §. 225. sq. p. 260. seqq.
f) Act. Erud. 1710. Sept. 1713. p. 308.
ff) C. 6. Methodum in hoc argumento obseruandam praescripsit magnus VERVLAMIVS in Hist. naturali siue sylua syluarum.

non eſt huic prolixitati calamum noſtrum attemperare, qui ſatis arctis in eo limitibus conſtringimur. Sufficiet paucis ſpecimen capere, vt intelligatur, quam felici ſucceſſu recentiori aetate phyſica philoſophiae pars promota ſit, et quam exoptata fuerit euentu ſuo philoſophorum in hac parte induſtria. Inter haec vero phyſicae incrementa cultri anatomici felicitatem et experimenta circa corpora animalium, maxime hominis, facta merito primo loco ponimus. In qua humani corporis cognitione vix praeſtabilius quicquam eſt detecta circulatione ſanguinis, cui verior theoria totius oeconomiae animalis poſtea ſuperſtructa eſt. Et vidiſſe quidem iam nobiliſſimam theoriam Hyppocratem *, et Nemeſium, contendit THEOD. IANSON. AB ALMELOVEEN [g], nosque *Tomo tertio* iam de Nemeſio agentes locum indicauimus, ex quo colligi poteſt, aliquid huius rei eum ſciuiſſe. Et de Caeſalpino quoque diſſerentes indicaſſe eum fundamenta huius aſſerti in *antecedente huius Tomi parte* obſeruauimus. Alii Serueti [h] plures Paulo Sarpio [i], nec id ſine veriſimilitudine tribuunt. Primus tamen qui totum myſterium perſpexit, et rationem eius expoſuit, et hoc quidem ſenſu recte inuentor dicitur, fuit GVIL. HARVAEVS, cuius ea de re extat *Exercitatio anatomica de motu cordis et ſanguinis* aliquoties recuſa, et *Bibliothecae* quoque *anatomicae* [k] inſerta. Quo de argumento eum aduerſarios nonnullos fuiſſe nactum, ſupra iam diximus, et ad cel. HEVMANNI [l], enarrationem illius controuerſiae lectorem ablegauimus. Et ab eo quoque, et, poſt hunc, a celeberrimis anatomicis diſcendum eſt, quibus argumentis praeſtantiſſimum hoc ἕυρημα probari poſſit, inter quae praecipuum eſt, quod a cordis et valuularum eius ſtructura deſumi ſolet. Vnde mirandum, inuentum eſſe in Italia HOMOBONVM PISONEM, qui *Vltione antiquitatis in circulationem* [m] edita, veritatem tot experimentis comprobatam negare auſus ſit. Simili felicitate vſus eſt Ioannes Pecquetus, medicus Pariſienſis, is enim circa annum MDCLI primus detexit ductum thoracicum, vel chyliferum, cum ciſterna ſiue receptaculo chyli, vaſisque lacteis ſecundi generis, per thoracem ad ramos vsque ſubclauios, eumque in *Experimentis anatomicis nouis* vulgauit [n]. Cuius nobilis inuenti veritatem in dubium vocaſſe Gaſſendum, donec oculari teſtimonio a Pecqueto conuinceretur, narrat in *Vita eius* SAM. SORBIERIVS. Vidit tamen ante Pecquetum hunc ductum thoracicum Bartholomaeus Euſtachius, aſt eius vſum, quem in chylo ad ſanguinem deferendo praeſtat, ignorauit [o]. Circa idem tempus vaſcula tenuiſſima et pellucida lympham deuehentia, quae inde vaſa lymphatica dici ſolent,

Circulatio ſanguinis.

Ductus thoracicus.

Vaſa lymphatica.

*) Vid. cl. STENZEL. Diſſ. de Veſtigiis circulationis ſanguinis apud Hippocratem, Viteb. 1731. 4. Cel. HEISTER. Pr. num circulus ſanguinis veteribus fuerit cognitus. Helmſt. 1721.

g) In Inuentis nou-antiq. c. 24. §. 28.

h) Conf. Cl. A SEELEN Sel. lit. n. I. p. 49. n. II. p. 56.

i) MORHOF. Polyhiſt. T. I. p. 221. T. II. p. 153.

k) T. II. p. 64. ſeqq.

l) Act. Phil. Vol. II. p. 616. ſeqq.

m) Vid. Act. Erud. Suppl. T. I. p. 579. ſeqq.

n) Bibl. Anat. T. II. p. 652. ſeqq.

o) ALMELOV. l. c. §. 23. p. 284.

ſolent, in apricum produxerunt Olaus Rudbeckius et Thomas Bartholinus [p]; eorum autem valuulas primus vidit cel. Ruyſchius [q]. Similes valuulas in colo et ieiuno inteſtino primus obſeruauit et deſcripſit Kerkringius [r], poros biliarios cum venae portae, arteriae hepaticae et neruorum hepaticorum ramulis, communi quadam capſula incluſos Gliſſonius, a quo capſula illa biliaria nomen quoque accepit, vt alia ad hepatis naturam parteſque cognoſcendas facientia, et recens detecta taceamus, de quibus poſt Fr. Gliſſonium, celeberrimi BIANCHI *Hiſtoria hepatis noua* conſulenda eſt. Vaſa lactea vel chylifera in lucem anno MDCXXII produxit Caſpar Aſellio, a quo venarum Aſellianarum nomen acceperunt, quamuis is vaſa lactea ſecundi generis, quae chylum in peculiare receptaculum deferunt, nondum viderit, quae Pecqueto primum obſeruata eſſe ſupra diximus. Praeclare vero recentiorum anatomicorum ſtudium verſatum eſt, in enarranda hiſtoria muſculorum, eorum ſtructura, ſitu, figura, vſu motuque, quo in argumento poſt Nicolaum Stenonem incomparabilem operam anatomiae praeſtitit, IO. ALPHONSVS BORELLVS, cuius *de motu animalium* tractatio prorſus egregia eſt, quemque poſtea certatim anatomici ſecuti ſunt. Tacemus tubas, ſiue ductus recuruatos vtero adiacentes, quos inuenit nomineque ſuo notos fecit Fallopius, veram ouarii naturam detectam et ſexcenta alia, veteribus nec viſa nec audita, quae in anatomiae hiſtoria enarranda ſunt, locumque heic non capiunt. Maxime vero ingenioſum fuit philoſophandi ſtudium virorum doctiſſimorum circa generationem animalium, de qua ſatis minime facere poſſe inanes veterum hypotheſes maxime generationem aequiuocam innumeris obſeruationibus conſtitit. Longum eſſet, et a tractationis ſcopo alienum, opiniones recenſere omnes, quibus myſterium hoc naturale recludere naturae interpretes conati ſunt. Et primus quidem Guilelmus Haruaeus ouarium foeminarum, quod veteres teſtes muliebres inepte vocarunt, ouulis, ſiue copuſculis rotundis et pellucidis duplici membranula veſtitis turgere, obſeruauit, vnde enata hypotheſis, quae totum pene orbem medicum phyſicumque occupauit, ſtamina futuri foetus in iis deliteſcere, et ante congreſſum cum mare iam praeexiſtere, de qua praeter alios elegantiſſimi VALLISNERII *Hiſtoria generationis hominum et animalium*, et praeſtantiſſimi BOVRGETI *Epiſtola philoſophica tertia* conſulenda eſt. Aſt cum ſolertiſſimus ſtupendorum naturae miraculorum interpres ANTONIVS A LEEWENHOECK microſcopiorum exquiſitiſſimorum beneficio innumera naturae arcana detexiſſet, quae in *Epiſtolis ad ſocietatem Londinenſem* enarrauit, compertum eius induſtria eſt, in ſemine animalium innumeram animalculorum ſeu vermiculorum, ſtupendae exilitatis, at viuorum tamen et mouentium ſe atque ſubſultantium eſſe copiam. Vnde ad

Valuulae coli et ieiuni.

Capſula biliaris.

Vaſa lactea.

Muſculorum natura et motus.

Generatio animalium.

Ouarium.

Animalcula ſeminalia.

p) Scripta eorum huc pertinentia extant Bibl. Anat. T. II. p. 700.
q) Ib p. 712. ſeq. r) Ibid. T. I. p. 117. ſeqq.

ad haec animalcula recurrit in arduo generationis negotio explicando recentissimorum physicorum consideratio, et ab istorum animalculorum vno animam in ouarium deferri, hocque sedem animalculo in animam humanam eleuando praebere statuit. Quam sententiam suam quoque fecere HARTSOECKERVS [s], BOERHAVENIVS [t], WOLFIVS [u], LEIBNIZIVS [v], alii, magnis arietibus euertere satagit VALLISNERIVS [w] vtramque hypothesin conciliare studuit NIC. ANDRYVS. Ex quo recte colligi potest, non obstante insigni virorum doctorum studio nihil certi definitique habere mortales, quod de ortu suo affirment.

Inuenta organa optica, et mechanica. §. XVI. Possemus hunc in modum per chemiae et reliquarum, quae cum arte medendi connectuntur, artium campos discurrere, et eximium aceruum singularium experimentorum colligere, quibus physica aucta est, si id nobis agendum esset. Mirabiles enim sunt effectus pulueris sympathetici, transfusionis sanguinis, curationum magneticarum, vnguenti armarii, similiumque, quibus recentiori aetate naturalis philosophia personuit. Sed in haec arua exspatiari nobis, aliis curis districtis non licet, consulendi autem scriptores sunt, quos magno numero adduxit cel. HOLLMANNVS [x], ad quem breuitati litaturi, vt et ad MORHOFIVM [y] lectorem remittimus, et artis eum salutaris historiam consulere iubemus. Plurimum autem attulisse adiumenti, ad has obseruationes experimentis confirmandas et tentandam rerum naturam oculis absconditam instrumenta optica et mechanica, telescopia, microscopia, thermometra, barometra, hygrometra, specula encaustica, antliam pneumaticam et similes machinas atque organa artificialia ex dictis iam colligi potest, et nemo rerum *Telescopia.* physicarum tam ignarus est, vt nesciat. Et telescopiorum quidem siue tuborum opticorum inuentionem vtilissimam, qua corpora mundi maxima at dissita propius intueri licet, nonnulli ad annum MDCIX referunt, et Ioanni Lipperseinio perspicillario Middelburgensi tribuunt, Iacobum Metium, mechanicum parentem facit REN. CARTESIVS [z]. Huius autem organi inuenti fama excitatus Galilaeus, qua ratione ipse ad eius conficiendi rationem delatus sit, supra iam narrauimus. Et habuisse quidem veteres tubos ad contemplanda sidera adhibitos, ex imagine Ptolemaei astra tubo quodam intuentis quam in codice veteri reperit et descripsit IO. MABILLONIVS [*] constat, et obseruatum quoque IO. PASCHIO [†]. Ast caruisse eos vitris opticis, et tantum cohibendis lucis radiis inseruiuisse dubium non est. Multum autem vtilissimum inuentum emendauere Christianus Hugenius, Campanus, Newtonus aliique, de quorum ten- *Microscopia.* taminibus in historia opticae plura tradenda sunt. De microscopiorum, quibus minima insigni magnitudine exhibentur, inuentore incerta lis est, alii

s) Cont. Coniecturar. physic. Amst. 1708. edit.
t) Instit. Medic. §. 621.
u) Phys. Germ. P. I. §. 440. Experim. Tom. II. §. 99.
v) Caussa Dei §. 81. w) l. c.
x) Phys. P. I. c. 4. §. 229. p. 265.
y) T. II. L. II. P. 2. c. 8. §. 4. seq.
z) Dioptr. c. 1. §. 2.
*) Itin. Germ. p. 54.
†) De Inuent. nou-antiq. c. 7. §. 4. p. 527. seq.

alii enim Ludouicum Septalium, Medicum Mediolanenſem, cuius in *antecedente parte* mentionem iam fecimus, eorum conficiendorum rationem anno MDCXXI detexiſſe, alii Cornelium Drebbelium, mechanicum Alcmarienſem, alii Fontanam Italum auctorem nominant. Ad ingentem autem perfectionem, qua ſtupendi effectus deprehenſi ſunt, ea perduxerunt, Euſtachius Diuinus S. Saluettus, Leewenhoeckius, Butterfieldius, Stephanus Gray aliique [a]. Et his quidem inſtrumentis, dici non poteſt, quantam in minimis naturae varietatem, artem, pulchritudinem, et ſtupenda conditoris rerum opera philoſophiae naturalis doctores detexerint, cuius rei exempla ex P. BORELLI *Obſeruationibus Microſcopicis*, ROB. HOOCKE *Micrographia*, LEEWENHOECKII *Epiſtolis phyſiologicis ſuper compluribus naturae arcanis*, aliisque huius generis ſcriptis colligi poſſunt. Thermometrorum inuentorum gloriam Cornelio Drebbelio plerique vindicant, alii Roberto Fluddo, de cuius ea in re obſeruationibus in vita eius *Parte praecedente* ductum eſt. Barometrorum porro ſiue baroſcopiorum, ad deſignandam aëris grauitatem, vel vim potius elaſticam deſignandam, auctorem nonnulli Valerianum Magnum faciunt, plerique Galilaei ſucceſſori Euangeliſtae Toricellio tribuunt: is enim ad eorum conſtructionem delatus eſt occaſione controuerſiae de vacuo demonſtrando; et inde tubus Toricellianus vocari ſolet. Tranſtulit autem ad metiendam aëris grauitatem primus Robertus Boyle, vel, quod alii contendunt, Otto Guerickius, emendarunt paſſim variis modis viri docti, et hinc vtiliſſimae obſeruationes barometricae ortae ſunt, quas diligentiae nonnullorum debemus, quibus non modo phyſicae, ſed et medicae ſcientiae praeclara lux illata eſt [b]. Nullum autem vel elegantius vel vtilius in naturali diſciplina inſtrumentum orbis eruditus vidit, antlia pneumatica, cuius inuentae gloria debetur Ottoni Guerickio, conſuli Magdeburgico, mechanicae artis et naturalis philoſophiae callentiſſimo. Is huius inuenti mentionem cum Gaſpari Schotto, Herbipolenſium ex S. I. profeſſori prodidiſſet, primus aliquid de ea in *Arte mechanica hydraulico-pneumatica* publice prodidit: quibus lectis excitatus Robertus Boyle, reque cum Roberto Hoockio communicata ſimile quid tentare coepit. His permotus Guerickius in *Experimentis nouis Magdeburgicis de vacuo ſpatio* anno MDCLXII *Amſtelodami* editis rem omnem vulgauit. Diligenter autem in vtiliſſima machina emendanda et perficienda verſati ſunt viri eruditi mechanicae ſtudioſi, quorum labores exponit, ipſamque antliam mira luce colluſtrat vir diligentiſſimus, et de mechanica multis nominibus praeclariſſime meritus IAC. LEVPOLDVS, qui *Antliae pneumaticae deſcriptionem luculentam* vernacula lingua edidit [c]. Adiicimus his ſpecula encauſtica quae et magnitudine et ſtupendo effectu admiranda confecit illuſtris Tſchirnhauſenius [d]. Alia multa

Thermometra.

Barometra.

Antlia pneumatica.

a) Conf. Transact. philoſ. Vol. I. p. 207. ſeqq.
b) Conf. STVRMII Colleg. curioſ. P. I. auctar. p. 22.
c) Lipſ. 1711. & Contin. 1712. conf. WOLF. Experim. P. I. c. 4. p. 121.
d) Act. Erud. 1697. Sept. p. 414. ſq.

ta, quae huc trahi poſſunt, ne in argumento alibi excutiendo nimii ſimus, praeterimus.

Hiſtoria naturalis exculta.

§. XVII. Iſtis auxiliis ſuffulti per vniuerſum mundum, naturam contemplando, diſcurrerunt diſciplinae naturalis periti, et vix particula relicta eſt, quam non ſumma diligentia excuſſerint. Et enata inde hiſtoria naturalis, cum diſciplina naturali non confundenda, quae naturae opera et phaenomena curioſe disquirit, quidque per vniuerſum orbem ſingulare et attentione dignum occurrat, colligit. Cuius ſcriptores cum enarrauerint D. G. MORHOFIVS [e], I. I. SCHEVCHZERVS [f], IVL. B. DE ROHR [g], et, quod ad Germanos attinet I. FR. REIMMANNVS [h], lectorem rogamus, vt haec cognoſcendi auidus ad eos recurrat. Quisquis autem vel itineraria ſcripſit, vel Acta, Obſeruationes, Miſcellanea, Theſauros rerum naturalium et ſimilia edidit, quin et Muſeorum enarratores huc referendi ſunt. Poſſet quoque ingens eorum catalogus contexi, qui hiſtoriam animalium, piſcium, inſectarum, plantarum, lapidum, metallorum, mineralium, aquae, ignis etc. deſcripſerunt, ſi id agendum eſſet, vt bibliothecam ſcriptorum naturalium contexamus. Ea vero alium locum poſtulant. Commendamus autem lectoris induſtriae praeter eos, quos enumerant MERCKLINVS [i] atque PASCHIVS [k], diligentiam virorum praeſtantiſſimorum, quae in his argumentis ſpecialibus enituit. Quo pacto de inſectorum hiſtoria natura praeclare meruere SWAMMERDAMIVS, in *Hiſtoria generali Inſectorum*, IOANNES GOEDARTIVS de *Inſectis in methodum redactis*, ingenioſiſſima MAR. SIB. MERIANA in *Obſeruationibus hiſtoricis de inſectis, et in Metamorphoſi inſectorum Surinanenſium*, et nuper viri celeberrimi REAVMVR et FRISCHIVS, quibus praeclaras *de Inſectis* obſeruationes debemus. De aquatilibus, teſtaceis, cruſtaceis, ſquamatoſis, conchyliis et ſimilibus egregia multa ſuppeditabunt MARTINVS LISTERVS in *Hiſtoria conchyliorum*, aliisque huius generis GEORG. ERHARDVS RVMPHIVS in *Theſauro imaginum piſcium, teſtaceorum, cochlearum et conchyliorum*, FR. WILLOVGBEIVS in *Hiſtoria piſcium*, IO. RAIVS in *Synopſi methodica auium et piſcium.* De brutis IO. CONR. PEYERVS in *Merycologia ſiue Commentario de ruminantibus et ruminatione*, MICH. BERN. VALENTINI in *Amphitheatro Zootomico.* De plantis MALPHIGIVS in *Anatomia plantarum*, SEB. VAILLANT *de Structura florum*, quos magno numero alii in deſcribendis plantis, floribusque et herbis ſecuti ſunt. Inter quos miro artificio et elegantia eminet, quod nuper coloribus ad naturae imagines effictis et aere expreſſis, addita enarratione botanica patriam noſtram Auguſtam ornare coepit ſplendidum opus *Phythantozoiconographiae* WEINMANNIANAE, vt reliquos botanices ſcriptores,

e) Polyhiſt. T. II. L. II. p. 1. c. 2.
f) In Biblioth. Script. Hiſt. nat. Tig. 1716. 8.
g) Bibl. Phyſ. c. 14. p. 277. ſeqq.
h) Hiſt. lit. Germ. Vol. I. p. 61. V. p. 793. ſeqq.
i) P. II. Lindenii renouat.
k) l. c.

res, Tournefortium, Waltherum, Michelium, Houſtonum, Vaillantium, Sigesbeckium, Burmannum, Rumphium, Breynſium, et qui imprimis de botanices ſtudio praeclare meruit, celeberrimum Carolum Linneum praetereamus, qui alios multos ipſe in *Bibliotheca botanica* enumerat, ab illis, qui plura hoc loco poſtulant, omnino conſulendus. Simili modo haud exiguus eorum numerus recenſeri poſſet, qui foſſilium ſeu mineralium hiſtoriam enarrauerunt, ſi dicendorum prolixitas limitesque nobis poſiti id paterentur. Inter quos non tam ATHANASIVM KIRCHERVM, fumos haud raro in *Mundo ſubterraneo* [l] vendentem, quam OLAI WORMII *Muſeum*, WOODWARDI *Hiſtoriam foſſilium*, VOLCKMANNVM in *Sileſia ſubterranea*, PH. IAC. HARTMANNVM in *Hiſtoria ſuccini*, FR. CHR. LESSERVM in *Lithotheologia*, HYACINTHVM GEMMA in *Hiſtoria naturali gemmarum et lapidum omniumque mineralium*, IO. FRID. HENCKELIVM in *Hiſtoria pyritae*, I. IAC. SCHEVCHZERVM in *Hiſtoria naturali Heluetiae*, et quos alios nominat Cel. BRVCKMANNVS in *Prodromo bibliothecae metallicae*, commendamus. Quibus addi poſſunt illi, qui lapides figuratos recenſent, ab eodem nominati, quique diluuii reliquias in ſtratis montium, lapidibus aliisque locis detexerunt, cuius generis diſſertationem *de Origine lapidum figuratorum* dedit CAR. NIC. LANGIVS, et *Herbarium* atque *Muſeum diluuianum* I. IAC. SCHEVCHZERVS. Non vero lapidum vllus curioſitatem naturae interpretum magis exercuit, quam magnes, cuius mirabilem vim attractiuam ferri et magnetis alterius, itemque conuertendi ſe ad ſeptentrionem, explorare, et cauſſas veriſimiles magnetiſmi afferre non ſine ſudore philoſophi conati ſunt. Non facile enim in inſtitutionibus phyſicis hoc phaenomenon quisquam omiſit, praeſertim poſtquam Guilelmi Gilberti opera et immenſis ſumtibus, vti ſupra iam dictum, experientia maior orbi philoſophico de magnete ſuccreuit. Inſignis quoque, quem in arte nautica habet pyxis magnetica, diligentiam virorum acutiſſimorum et magna patientia ad haec myſteria attentorum eo adegit, vt ad declinationem magnetis, quae diuerſis locis et temporibus diuerſa eſt, reſpicerent, et eius cauſſas probabiles afferrent, vt ex Fr. Lanae, Halleii aliorumque tentaminibus conſtat. Poſſent haec omnia eorum indicibus augeri, qui omnis generis obſeruationes phyſicas ex innumeris experimentis factas collegerunt, niſi et numerus eorum nos deterreret, et nomina eorum ſatis nota eſſent, et ſcriptioni tandem huic modus eſſet ponendus. Dabit potiores cel. STOLLIVS [m], qui adeundus.

Societates eruditae phyſicam doctrinam augentes.

§. XVIII. Tandem, vt quae dicenda reſtant, abſoluamus, reticendum non eſt, inſignes acceſſiones naturalem diſciplinam nactam eſſe, poſtquam non priuata, ſed publica auctoritate in ſcrutandos naturae receſſus

l) Conf. MORHOF. Polyhiſt. T. II. p. 167. Act. phil. Vol. II. p. 193. REIMMAN. Hiſt. lit. Germ. Vol. III. p. 176. STOLLIVS Hiſt. liter. P. II. c. 1. §. 23. p. 325. m) l. c. P. II. c. 4. §. 42. p. 555. ſeqq.

philosophi incubuerunt, et integrae societates in hunc finem certis legibus et institutis coierunt, summis principibus earum conamina auctoritate sua, priuilegiis, honoribus et sumtibus magnifica ratione iuuantibus. Non est animus in historiae literariae campos excurrere, et societatum eruditarum annales condere; non licet enim nobis ad alia spectantibus lineam transcendere. Dabunt, quantum satis, historiae literariae scriptores passim, et in his GOD. VOCKERODVS [n], MORHOFIVS [o], STRVVIVS [p], STOLLIVS [q], alii. Sed ad eas tantum societates respicimus, quae augere, emendare, illustrareque naturalem philosophiam sunt conatae. Inter quas laudabile exemplum aliis praebuit, et ad augendam disciplinam naturalem prima omnium symbolam suam contulit academia Consentina, a Bernardino Telesio instituta, cuius historiam in eius vita *parte huius tomi antecedente* iam tetigimus. Eam postea haud paucae in Italia secutae sunt, quae ad doctrinae mathematicae physicaeque augmenta et culturam respexerunt, in quo studio prae reliquis praeclare versata est academia Lynceorum, magnis in physica scientia viris illustris. Nuper autem, currentis seculi anno duodecimo illustrissimi Marsilii comitis studio atque sumtibus accessit academia, vel quod ipsi nomen placuit, institutum Bononiense, cuius natales, modum, studia in naturali disciplina, auxiliaque et quae his sunt affinia, descripsit H. P. LIMIERIVS [r]. Tacemus alias minores quarum recensum dabit Io. IARCKIVS [s]. Maiori tamen successu et auctoritatis quoque atque sumtuum auxilio in eiusmodi societates conspirauerunt philosophi, cum summi principes fouere, tueri, et reditibus augere eas constituissent. Cuius rei laudatissimae initium fecit Germania. In ea enim priuatis primum ausibus, auctore Laurentio Bauschio medico Suinfurtensi anno MDCLII coierunt medici nonnulli, eo scopo, vt naturae arcana, communicatis inter se obseruationibus et experimentis curiosius rimarentur. Quod cum pulchre succederet, extendendos limites et dilatanda pomoeria rati anno MDCLXVI, alios quoque peculiari scriptione [t] inuitarunt. Qui cum libenter accessissent, tandem nobilissimo instituto augustissimi imperatoris Leopoldi I. qui clementissimo affectu erga literas vtebatur, auctoritas quaesita est, qua anno MDCLXXXVII publice confirmata, munitaque legibus et insignibus priuilegiis aucta est. Ex quo tempore laetissimis ingenii prouentibus physicam disciplinam promouit, editis *Miscellaneis curiosis*, seu *Ephemeridibus physico medicis academiae caesareae naturae curiosorum.* Quae cum ab anno MDCLXX plaudente orbe philosophico prodiissent, per dimidium seculum, *Actorum physico-medicorum* nomen postea sortiti sunt. De cuius societatis historia narrationem luculentam edidit

n) Introd. in notitiam Societ. literar.

o) Polyhist. T. II. L. II. c. 1. p. 135. seqq.

p) Introd. in Hist. lit. c. 10 cum suppl.

q) l. c. P. II. c. 4. §. 31. p. 547. seqq.

r) Histoire de l'academie appellée l'institut des sciences et des arts etabli en Bologne, Amst. 1723. 8.

s) In Specimine academiarum erud. Italiae.

t) Cui tit. Salue academicum. Conf. REIMMAN. l. c. P. V. p. 809. seq.

edidit MICH. BERN. VALENTINI [u]. Aetate huic ſuppar eſt academia Florentina del cimento, nomen gerens, a magno Etruriae duce Leopoldo anno MDCLVII excitata, vt in naturae arcana inquireret. Cuius ſocietatis phyſicae tentamina, Italico ſermone vulgata Latina fecit, et inſignibus acceſſionibus auxit vir celeberrimus PETRVS VAN MVSSCHENBROECK [x]. Eundem lapidem voluere coepit circa eadem tempora Anglia, illuſtriſſimo Verulamio in *Noua Atlantide* eius conſilii primas lineas ducente. Tanti enim viri prudentia et experientia in rerum naturalium ſtudio commoti viri nonnulli docti artisque medicae et philoſophiae naturalis ſtudioſi Oxoniae priuatis initio congreſſibus tempore interregni ſymbolas ſuas conferre coeperunt, rebus ſummis autem potitus Carolus II. anno MDCLX quae iſti auſpicati erant, confirmauit, et priuilegiis ſocietatem, regio nomine ab iſto tempore ſplendentem, auxit. Quae narrat copioſe, remque omnem exponit THOMAS SPRAAT in *Hiſtoria ſocietatis Regiae Londinenſis* [y]. Inſignia autem ſunt illuſtris ſocietatis in diſciplinam naturalem merita, obſeruationes innumerae, magna diligentia conſcriptae, experimentorum fides recta et non ſuſpecta. Cuius diligentiae fructum vidit orbis philoſophicus in *Actis philoſophicis*, ab anno MDCLXV, ab OLDENBVRGIO, qui ab epiſtolis ſocietati fuit, proprio motu, Anglico ſermone editis, ſed ad noſtram vsque aetatem continuatis, edito quoque a IO. LOWTHORPIO, BENIAM. MOTTE et IO. GRAY eorum compendio. Succeſſit paulo poſt academia ſcientiarum regia Pariſienſis, patrocinante Muſis Io. Baptiſta Colberto, a Ludouico XIV. anno MDCLXVI inſtituta regiisque ſumtibus tanta magnanimitate ſuſtentata, vt praeclariſſimi inde in ſcientias naturales fructus prodirent: cuius hiſtoriam conſcripſit, qui ei a chartis fuit, IO. BAPT. DV HAMEL [z], continuauit poſt eius renouationem FONTENELLIVS. Etiam huius ſocietatis diligentia et laboribus frui orbi philoſophico licet, vulgatis *Commentariis mathematicis et phyſicis ex chartis academiae regiae ſcientiarum*, qui hodie quoque continuantur. Acceſſerunt ſeculo praeſente ſocietas ſcientiarum Berolinenſis, quae cum ſuadente Leibnizio a Friderico I. anno MDCC excitata, et anno MDCCXI inaugurata fuerit, eius natales et hiſtoriam in vita illuſtris viri iam tetigimus. In cuius *Miſcellaneis* praeclarae obſeruationes occurrunt, quibus phyſica doctrina inſignes acceſſiones accepit. Recentiſſime anno MDCCXXIII tanta exempla imitatus Petrus I. Moſcouiae monarcha princeps animo pariter et facinoribus vere magnus Petropoli nouam ſcientiarum academiam condidit, aſt perfecit demum anno MDCCXXV Catharina. Quae praeſtantiſſimis viris ornata, et ſumtibus maximis ſuſtentata paucis annis praeclare naturalem diſciplinam adiuuit, et diligentiae ea in re ſuae exemplum in *Commentariis ſocietatis Petropolitanae* extare voluit. Et ita qui-

u) Gieſſae 1700. 4. x) Lugd. Bat. 1731. 4. y) Anglice, Lond. 1665. Gallice 1667. Geneuae.
z) Par. 1698. et auct. 1701.

quidem conſpirante per cultiores Europae partes omni eruditorum caterua, ita emendata, illuſtrata, aucta eſt diſciplina phyſica, vt ſi omnium ſeculorum induſtriam colligamus, coecutiiſſe tamen orbem philoſophicum vsque ad ſeculum XVII merito dicendum ſit, tantumque praeſtiterit ſeſquiſeculum, quantum omnis aetatis curioſitas nunquam effecit. Ex quo conſtat, quid ad emendandam mutandamque phyſicam philoſophiae partem poſt renatas literas, maxime Seculum XVII et XVIII attulerit.

* *

CAPVT TERTIVM.

DE METAPHYSICAE ET PNEVMATOLOGIAE MVTATIONIBVS RECENTIORIBVS.

§. I.

Fata metaphyſicae recentiora.

Ex phyſico regno ad metaphyſicum tranſimus, luſtraturi, quid in eo noui attulerit quid mutauerit, philoſophorum induſtria. Ne vero, quod hactenus pleroſque terruit, metaphyſicae nomen ab hac conſideratione lectorem velut ſpectrum quoddam abigat, nonnulla, quae ad huius diſciplinae hiſtoriam, naturam atque conſtitutionem pertinent, paucis praefanda, et ex veteris philoſophiae hiſtoria repetenda ſunt. Et nomen quidem metaphyſicae ante Ariſtotelis aetatem ignotum fuit. Plato enim, qui primus argumentum metaphyſicum diſputationi philoſophicae ſubiecit, dialecticam vocauit, vt ſuo loco dictum eſt. Ariſtoteles vero diſtinctius philoſophaturus libris, quot hodie extant, quatuordecim, metaphyſicam doctrinam primus complexus eſt, nomen tamen ipſum vel a Theophraſto, vel recentiore paulo aetate, cum deperditi Ariſtotelis libri recenſerentur, ab Andronico Rhodio praefixum eſt [a]. Ariſtoteles enim aliis nominibus, et imprimis ſapientiae primae, vel philoſophiae primae, quin et theologiae aliiſque nominibus inſigniuit [b], teſtatus, ſingularem et vtiliſſimam ſcientiam ſe eo nomine pandere velle. Quam cum ex praeceptoris diſciplina accepiſſet, qui nobiliſſimum dialecticae argumentum ideas, ſiue οὐσίας αὐτὰς καθ᾽ αὐτὰς, eſſe ſtatuebat [c], et alios philoſophiae vultus effingere vellet, vt et ipſe nouae doctrinae auctor videretur, ſingularem ſcientiam conſtituit, in qua de his immutabilibus ſubſtantiis ſibi agendum, inquirendumque putauit, quae illa principia per ſe ſubſiſtentia ſint, quae materiae fluxae et aeternum mutabili certam et durantem naturam largiantur, et a quo principio cauſſaque prima omnis eorum

a) Conf. PATRICIVS Diſcuſſ. Perip Tom. I. Lib. V. p. 62.

b) Loca Ariſtotelis diligenter collegit, et erudite in hoc argumento illuſtrando verſatus eſt CHRISTIAN. DREIERVS in Sap. prima Diſſ. III.

c) Conf. Hiſt. phil. doctr. de Ideis S. I. §. 6.

eorum catena et emanatio dependeat. Id enim tota illa tractatio de ente prout ens eſt, de cauſſis primis principiisque vult, quae intelligi, prout debet, non poteſt, niſi cum dialectica Platonica comparetur, et tota librorum metaphyſicorum Ariſtotelicorum connexio inſpiciatur. Quod hoc loco facere, et hoc pacto origines metaphyſicae pandere, heic, vbi recentioris philoſophiae hiſtoria ſcribenda eſt, non licet. Conferri autem cum fructu poteſt, qui eleganter in hoc ſaxo voluendo verſatus eſt cel. HOLLMANNVS [d], comparandaque ſimul ſunt ea, quae docte cumulauit FRANC. PATRICIVS [e], vt intelligatur, ex quibus fontibus Ariſtoteles ſua hauſerit, et qua ſignificatione meditationes eius accipiendae ſint. Subtiliter in hoc argumento verſatum eſſe Ariſtotelem, nec in omnibus adeo culpandum ac plerique hodie faciunt [f], qui libros eius metaphyſicos nec legunt nec intelligunt, facile concedimus, lectorem enim poſtulat et abſtractionibus mathematicis adſuetum, et veteris philoſophiae Graecanicae hypotheſium peritum, et ad obſcurum et difficilem illum modum ratiocinandi, quo Stagirita vſus eſt, maxime attentum. Quibus vero mediis cum carerent quamplurimi, ipſaque oralis Ariſtotelicae doctrinae tranſmiſſio libris eius defoſſis et ſublatis diu iam deſiiſſet, mirum haud eſt commentatorum eius gregem, poſt reſtitutos luci Ariſtotelicos libros, nouam ſibi ex iis ſcientiam efformaſſe, quam metaphyſicae nomine ornarunt, eamque in ontologiam quandam ſeu doctrinam de ente in genere eiusque affectionibus communiſſimis, adiecta doctrina de Deo et ſpiritibus, et pneumatologia commutauiſſe, et vtramque vnius ſcientiae nomine tradidiſſe. Quae cum ab Arabum et Scholaſticorum ingeniis, valde quidem ſubtilibus, at Graecae linguae et philoſophiae ignaris tractari coepiſſet, adeo diuerſam ab auctoris ſui mente philoſophia haec prima faciem accepit, vt ſua agnoſcere, ſi rediret, Ariſtoteles aegre poſſet. Itaque ab Arabum et Scholaſticorum aetate metaphyſica diſciplina aliam prorſus naturam habitumque atque conſtitutionem nacta eſt, et noua quaedam ſcientia emerſit, quae ontologiam tradidit, et de Deo atque ſpiritibus praecipiendo, pneumatologiam et theologiam naturalem appendicis loco ſibi coniunxit. Quae ab eo tempore non tantum ad renatas vsque literas, ſed poſt eas quoque ad noſtra vſque tempora peculiarem ſibi in ſyſtemate corporeue philoſophico locum vindicauit. Nam quamuis ſpectra lemuresque quibus ſcatet metaphyſica Scholaſtica perhorreſcerent recentioris aetatis philoſophi haud pauci, ideoque nonnulli prorſus a metaphyſica manum retraherent, quod imprimis conſilium ſecutus eſt Philippus Melanchthon: fuerunt tamen multi quoque, qui abiectis Scholaſticis ſpinetis, non omnem eius

d) Hiſt. Metaphyſ. Syſt. phil. T. I.

e) l. c. T. II. L. II. p. 196. ſqq.

f) Cogitandum quoque, deeſſe libros metaphyſicos Ariſtotelis multos, confuſum eſſe temporis iniuria ordinem, aliena eſſe adiecta haud pauca, vnde iſtae difficultates magnam partem oriuntur.

eius disciplinae tractationem abiiciendam esse putarent, praecipue, cum ad theologiam traducta hac lingua philosophica, scientifice, quod dicunt, de mysteriis diuinis disputari, et errantes haereticosque refutari melius posse, plerique statuerent. Qua opinione Peripateticam scholam seculo XVII infectam fuisse, ex illis colligi potest, quae in antecedente parte de fatis philosophiae Peripateticae prolixe satis disseruimus. Quae tamen cum et Aristotelica non essent, et fructu carere viderentur, factum inde est, vt de emendanda quoque metaphysica, et philosophia prima nonnulli cogitare inciperent. Comparent inter eos, qui talia aggressi sunt nomina Nicolai Taurelli, Henrici Mori, Thomae Hobbesii, Thomae Campanellae, quibus ex Cartesiana schola accessit Ioannes Claubergius, quem postea sodales certatim secuti sunt. Quorum tamen placita de metaphysico argumento hoc loco enarrare eo minus opus est, quo minus ea, quae huc pertinent, in antecedentibus, vbi de horum philosophorum dogmatibus egimus, omisimus. Ea itaque hoc loco repetenda sunt, vt aliqua metaphysicae emendatae et commutatae historia exsurgat. Ipse vero magnus VERVLAMIVS [g], aliam viam ingressus, metaphysicam ad eam naturalis philosophiae partem retulit, quae speculatiua est, quamque in physicam specialem et metaphysicam diuisit, monens, vti se vocabulo metaphysicae sensu a recepto et vulgato discrepanti. „Disiunxit itaque „philosophiam primam a metaphysica, illamque communem scientiarum „parentem esse voluit, quo communia et promiscua scientiarum axiomata „progignerentur, eaque non logice sed physice tractarentur, sed et inqui„sitionem de Deo, vno, bono, angelis spiritibus ad theologiam natura„lem retulit et a metaphysica secreuit. Metaphysicam autem propius ad „Aristotelis mentem refingens, quem ob acumen ingenii mirabilem vo„cat, metaphysicae, non ea quae penitus in materia submersa sunt, quae„que ad physicam refert, sed abstracta, constantia, v. c. mentem, ideam, „vindicauit, eamque de forma rerum naturalium atque de fine praecipere „iussit. Eam enim, quae in scholis recepta est, metaphysicam, mas„sam esse iudicauit [h] inconditam doctrinae ex partibus quibusdam physi„cae, veluti de principiis et animo, exque theologia naturali et logica „compositam et congestam, et sublimitate quadam sermonis hominum, „qui se ipsos admirari amant, tanquam in vertice scientiarum positam.“ Neque tamen haec quoque Verulamii φιλοσοφούμενα eaque partitio multis placuit, licet negare nemo auderet, et locum esse debere communibus axiomatibus et vniuersalibus, quibus omnis scientia niteretur, principiis atque regulis, quas philosophiae primae nomine vir summus complectebatur, et in physica parte caussas quoque generales, formam, finemque esse enarrandam. Sed permouit metaphysicae significatio Scholastica, quosdam, vt eam omnem ex circulis philosophicis eiiciendam esse contenderent. Qua in re magnos animos irasque ostendisse Danielis Hofmanni asseclas,

g) De Augm. scient. L. III. c. 4. Opp. Tom. I. p. 190. h) C. 1. p. 180.

asseclas, et ad satyras conuersum idem vrsisse Christianum Thomasium, cuius vestigia lepida terminorum metaphysicorum conuersione Germanica pressit ZEIDLERVS [i], suis locis iam indicauimus. Quibus adderemus, quod Maresii ex narratione tradunt PASCHIVS et HOLLMANNVS [k], Gustaui, Suecorum regis, iussu metaphysicam Suecorum regno proscriptam, et omnes libros metaphysicos fisco addictos fuisse, si paulo certiorem eius rei fidem allegare liceret. Neque tamen omnium, qui recentiori aetate de metaphysica iudicarunt, ea mens fuit; sed et ὀϱολογίας et lexici eruditi commodique loco, vt lingua philosophantium intelligi queat, conseruandam eam esse in philosophia statuerunt, quae mens fuit IACOBI THOMASII [l] et B. BVDDEI [m]; et haud pauca in logicam tractationem quidam transtulerunt, cuius exemplum esse possunt, quae *Artis cogitandi* auctor, Mallebranchius, Crousazius aliique ex metaphysica suis tractationibus logicis insperserunt; haud pauci ad doctrinam de Deo et spiritibus reliquis, praeter communia scientiarum principia eam reuocarunt [n], quo scopo praeter Peripateticos plerosque ipse CARTESIVS in *Meditationibus de philosophia prima*, de Deo et anima egit, et post Hamelium B. Syrbius, Rudigerus, et ipse tandem illustris Wolfius incedendum esse rati sunt. Pauci haec theologiae naturali seruantes metaphysicam cum philosophia prima idem esse iusserunt, eamque occupari circa prima communissimaque omnis cognitionis nostrae principia, quae ad singulares quasdam disciplinas referri ob vniuersalitatem suam nequeant, voluerunt, eum inter philosophicas scientias illi locum tribuentes, quem inter mathematicas geometria occupat. Quo sensu *Ontologiam methodo scientifica* pertractare constituit illustris WOLFIVS, et eam quoque singularis scientiae habitu in scenam produxit Cel. HOLLMANNVS. Nobis praeter haec, quae summatim dedimus, in hac vniuersali scientiarum claue enarranda, non est, quod praecipue in hac nostra tractatione adducendum habeamus. Nuper demum, philosophiae primae [o] hic honor restitutus est, eiusque axiomata hoc loco enarrare, esset specialem eius historiam condere, et quae hodie obtinent, exponere, sicque instituti nostri fines migrare velle. Omissis itaque iis, quae ex laudatissimorum modo virorum institutionibus metaphysicis hauriri possunt, ad doctrinam de Deo et spiritibus quam plerique metaphysicae iunxerunt, respiciemus, et quid circa hanc partem recentior aetas molita sit, qua licet breuitate porro enarrabimus.

i) In Metaphysica lepide Germanice versa, tit. Die wohlehrwürdige, grofsachtbare und wohlgelehrte Metaphysica, oder Vbernaturlehre etc. Vbi in praefatione Satyra mordax in metaphysicam scribitur.

k) Inu. nou-antiq. c. II. §. 14. p. 48. l. c. §. 43. p. 594.

l) In Hist. metaphys. §. 16. 33. et quae supra in vita filii ea de re diximus.

m) Elem. phil. instrum. P. IV.

n) Conf. THOMAS. l. c. §. 3. 26. sq.

o) Dedit B. SYRBIVS eruditam dissertationem de Philosophia prima loco honorique suo restituenda, qui ideo institutiones quoque philosophiae primae eclecticae scripsit, vt supra dictum.

Fata recentiora theologiae naturalis.

§. II. Nobilissimum metaphysicae doctrinae argumentum a plerisque habetur, quod de prima omnium rerum caussa, Deo, agit. Quem cum idearum fontem constituerit Plato, ratio inde intelligitur, cur in metaphysicis ad hanc theologiae naturalis partem ascenderit Aristoteles. Cuius diligentiam imitati haud pauci argumentis metaphysicis euincere conati sunt, dari eiusmodi ens summum, infinitum, perfectissimum, et necessario existens, a quo reliqua dependeant entia omnia et existentiae suae rationem in se habeant. Non est loci praesentis eos allegare, qui ratiocinationibus metaphysicis (de his enim in praesentia sermo tantum est.) Deum esse demonstrauerunt, nec, de vario nobilissimam hanc veritatem euincendi modo, efficacia et ratione disserere. Collegit omnia diligenter et adductis copioso indice scriptoribus enarrat Io. Alb. Fabricivs [p], qui videndus. Id vnum ὡς ἐν παρόδῳ notamus, nostro hoc tempore inter controuersias Leibnizio-Wolfianas plurimum disputatum esse de vsu et valore argumentorum pro existentia Dei, cum viris his celeberrimis, et praecipue Wolfio, eae rationes suspectae viderentur, quae pro Deo demonstrando plerumque allegari solent [q], eo quod elabendi viam atheis eas pandere crederet, statueretque, non certius et efficacius argumentum deduci posse, quam quod a contingentia rerum peti potest, qua in re praeeuntem habuit Leibnizium. Ita enim visus est, validissima, quae hucusque in impietatis patronos emissa sunt tela eneruasse, et in solo metaphysico argumento obscuro paucisque intellecto spem omnem et fiduciam collocasse. Qua in re annon de vmbra litigauerint viri docti, et an tanto strepitu de argumenti metaphysici pondere decertandum fuerit, re ipsa a nemine negata, nos lectoris prudentiae definiendum relinquimus, fatemur autem, argumentum illud, quod a rerum contingentia desumitur, modo recte explicetur, et tollatur omnis ambiguitas, omnium maxime stringere nobisque videri omnium euidentissimum, modo rationem sufficientem existentiae rerum requiri, admittamus. Quo principio, licet sufficienter non explicato omnes nixi sunt, qui hanc demonstrandae existentiae Dei rationem adhibuerunt; adhibuerunt autem iam inter scholasticos plurimi: quamuis inde colligi non posse putamus, reliquas rationes hac imprimis supposita, nihil recte valere vel demonstrare posse. Quae cum latius in pneumatologia disputari soleant, ad eius institutiones lectorem dimittimus. Hac vero veritate velut quae certissime demonstrari queat admissa, manifestum est, peccauisse in ipsam philosophiam post renatas quoque literas omnes, quotquot impietati vel palam velificarunt, vel latenti veneno, vsi emendatae philosophiae colore, pietati insidiati sunt. Quorum vtinam non tam amplus catalogus contexi et non sine humani intellectus opprobrio demonstrari posset, ipsum, quod Numinis beneuolentiae debemus, philosophiae beneficium, ad oppugnandam Dei existen-

p) In Syllabo scriptorum de V. R. C.
q) Vid. Lvdovici Hist. phil. Wolf. P. I. c. 14. §. 237. 259. 391. 397.

exiſtentiam et maieſtatem tot vana et otioſa ingenia nefandis auſibus adhibuiſſe, quae tamen acutius ſe cernere, et eiuratis vulgi praeiudiciis liberius philoſophari gloriata ſunt. Id quod ex ampliſſimis atheorum indicibus diſci poteſt, quos conſcripſit IENKINI THOMASII [r], IO. FRANC. BVDDEI [s], et IAC. FRID. REIMMANNI [ſ] diligentia. Quibus tamen copioſior ipſorum ſyſtematum, ab atheiſmi patronis in vſum vocatorum enarratio et ſuccincta eneruatio merito addenda eſſet, vt intelligi poſſet, quantum in argumento omnium nobiliſſimo recentior philoſophia profecerit. Quibus dein nouae attributorum operumque diuinorum explicationes queis impietatis tela retundere viri docti et laudabili pietatis zelo flagrantes ſtuduerunt [ſſ], adiici poſſent, quo pacto vtilis admodum et dogmatica theologiae naturalis hiſtoria condi poſſet, quam hactenus deſideramus. Diſtinguendi autem cum ſint athei theoretici, qui certis dogmatum fundamentis hanc impietatem ſuperſtruunt, a practicis, quorum ſine Dei timore cultuque ob atheiſmum, vita eſt; ipſi quoque theoretici non omnes propria doctrinarum aedificia conſtruxerint, quibus abeſſe numen iusſum eſt; eos quos ſyſtematicos non incommode dixeris, proprie heic in cenſum venire, apertum eſt. Aſt haec omnia enucleate tradere, et eos enumerare non licet, quos perperam hac macula notauit praepoſterus eorum zelus, quibus atheiſmo ſuſpectum omne illud eſt, quod vel ipſi non intelligunt, vel a receptis opinionibus et παιδείας τρόπῳ recedit, vel conſequentiarum machinis in prauos ſenſus torquetur, quosque inuidia magis quam ſiniſtrae de Deo ſententiae atro lapillo deſignarunt: id enim ad ſpecialem atheiſmi hiſtoriam pertinet, nec hoc loco quaeri debet. Adhibuimus autem in hac noſtra tractatione curam hactenus atque diligentiam omnem, vt atheiſmi hiſtoriam, quantum ſcriptionis modus permittebat, ſimul enarraremus, quod vt in veteris et medii aeui hiſtoria haud ſuperficiarie fecimus, ita in recentioris aetatis philoſophica hiſtoria explicanda non neglеximus, ea quoque tangere, quae de atheiſmo ſectae Auerroiſticae, Pomponatii, Portae, Caeſalpini Cremonini, Simonis Simonii, Taurelli, Cardani, Bruni, Campanellae, Berigardi, Baylii, Burrhi, Poſtelli, Mallebranchii, Hobbeſii, Carteſii, Leibnizii, Lockii, Thomaſii, Paracelſi, Boehmii et theoſophorum aliorum, a nonnullis diſputantur. Addi poſſent plures, ſi id ageremus, ſolent enim atro huic catalogo inſcribi nomina Bernardi Ochini, Marcelli Palingenii, Lazari Bonamici, Petri Aretini, Bonauenturae de Perieries, Franciſci Rabelaeſii, Iacobi Dauidis Perronii, Antonii Mureti, Petri Ruffi, Stephani Iadelli, Ioſephi Scaligeri, Stephani Doleti, Franciſci Garaſſe, Ioannis Harduini, Richardi Simonis, Iſaaci Peyrerii, Antonii Goueani, Eduardi Herberti,

 Thomae

r) In Hiſtoria Atheiſmi, Altd. 1713. Lond. 1717. 8. edita.

s) Theſ. de Atheiſmo c. 1.

ſ) In Hiſt. Atheiſmi, Hildeſ. 1725. 8.

ſſ) Qualia ſunt, quae theologiam ex ſideribus, aſtris, aquis, lapidibus laudabili conatu recentiſſima aetate conſtruxerunt, alibi nominanda.

Thomae Browne, Bernardi Connorii, Caroli Blountii, Iacobi Maſſe, Ioannis Tolandi, Antonii Collini, Theodori Cornhaerti, Conradi Vorſtii, Stephani Curcellaei, Ludouici Meyeri, Ioannis Weſtrene, Iſaaci Voſſii, Hadriani Beuerlandi, Caſparis Scioppii, et multorum aliorum, iure iniuriaue in hunc cenſum relatorum. Quos tamen accurate intueri, opiniones eorum ex ſcriptis propriis expendere, et proſcripto odio et praeiudiciis omnibus, immo notione quoque atheiſmi reſtricta et a paradoxis opinionibus diſcreta, nec cum enthuſiaſmo et deiſmo commixta, de re ipſa iudicare relictum lectoris aequitati et induſtriae volumus. Nos, vt ſpecimen extet, duos nobis ex tota hac caterua ſelegimus, quos pro atheis theoreticis et quidem ſyſtematicis omnis fere habet mundus philoſophicus, Iulium Caeſarem Vaninum, et Benedictum Spinozam, quibus in tota atheiſmi hiſtoria nihil eſt famoſius. Horum itaque hiſtoriam paulo plenius enarrabimus.

Iulii Caeſaris Vanini hiſtoria vnde petenda.

§. III. Valde famoſa eſt, IVLII CAESARIS VANINI hiſtoria, quod commouit viros nonnullos doctos, vt de ea conſarcinanda et in ordinem redigenda eſſent ſolliciti. Fecit id poſt IO. GOTTL. OLEARIVM, qui duas *de Vita, ſcriptis, ac opinionibus Iulii Caeſaris Vanini* diſſertationes [t] edidit, vir clariſſimus IO. MAVRITIVS SCHRAMMIVS, qui ex ſcriptis Vanini hodie, ob futilitatem magis et ſentiendi licentiam, quam ob doctrinam rariſſimis [u], potiora omnia collegit, quae ad noſcenda infelicis philoſophi fata et opiniones facere poſſunt, quamuis admixta ſint haud pauca ἀλλότρια et chartam tantum implere apta [v]. Ex hoc commentario vitam et opiniones Vanini breuiori compendio delineauit Gallico ſermone DAVID DVRANDVS [w]. Et hi quidem inter impietatis patronos haud infimum locum Vanino aſſignauerunt. Aſt fieri id non ſine iniuria Vanini, cum haud paucis rationibus demonſtrari poſſe crederet celeberrimus, PETRVS FRIDERICVS ARPE, edidit, licet ad declinandam inuidiam ἀνονύμως *Apologiam pro Iulio Caeſare Vanino*, in Belgio, *Coſmopoli* [x], vt habet titulus, excuſam. In qua docta ſcriptione ea omnia ſtudioſe vir eruditus ex vita et opinionibus Vanini collegit, quae pro eius innocentia euincenda, et declinandis accuſatorum obiectionibus facere poſſe iudicauerat. Qua in apologia cum eum ingenio indulgere, haud ſerio agere, patronum cauſſae non iudicem eſſe, nonnulli obiicerent, reſpondit [y], ſe non tam vindicias pro Vanino parauiſſe, quam pro veritate, eiusque dignitatem miſere deformatam ex dumetis eruere fategiſſe. Praeſertim

t) 1708.

u) VOGT. Catal. ſcript. rar. p. 595.

v) Vid. Act. Erud. 1709. p. 260. I. FABRIC. Hiſt. Bibl. ſuae T. V. p. 232.

w) Vid. Hiſt. crit. de la rep. des lettres Tom. XIV. p. 361. Act. Erud. 1718. p. 230. Bibl. anc. et mod. T. VIII. p. 230. FABRIC. l. c. Europe ſavante 1718. Juill. art. 5.

x) 1712. 8. Conf. Cat. Bibl. Reimmann. T. I. p. 1033.

y) Fer. aeſtiu. P. I. §. 39. ſeqq. p. 28. vbi hiſtoriam libri recenſet, et iis reſpondere promittit, quae in noua Bibl. Tom. III. p. 64. Relat. innoc. 1713 p. 173. BVDD. Theſ. de Atheiſmo c. I. p. 122. Act. Erud. Germ. P. VII. p. 670. monita ſunt.

ſertim poſtquam, facta diſſidentium obiectionum inquiſitione leuiores ipſi rationes eſſe viderentur. Vidiſſe ſe enim hiſtoriam Vanini recentibus odiis eſſe compoſitam, et ſi omnes in illa ſcrupulos eximere nequeamus, noſtra id fieri ignorantia, ex documentorum defectu. Conqueſtus ideo vir clariſſimus et eleganter doctus de iniuria eſt, qua nonnulli eum ob dictam hanc pro Vanino apologiam cumularunt. Praeter hos duumuiros alii quoque in enarranda Vanini hiſtoria diligentiam probauerunt ſuam, quos cum nominauerit Io. FABRICIVS [z], qui et ipſe breui indice res Vanini tetigit, eos heic appellare ſuperſedemus. Addi autem illis poſſunt CROSAEVS [*], BVDDAEVS [†], PARCKERVS [a], IAEGERVS [b], FABRICIVS [c], alii [d]. Nos more noſtro ſtrictim res eius percurremus, et quid de eo memoratu dignum iudicamus, ſine odio, ſine fauore, excuſſis cauſſae rationibus, breuiter explicabimus.

§. IV. Edidit Vaninum Neapolitana regio, Tauriſani oppido [e], anno MDLXXXVI, parentibus Ioanne Baptiſta Vanino, comitatui Caſtrenſi praefecto, et Beatrice Lobez de Noquera. In ſacro lauamine teſſeram ſponſionis factae, Lucilii nomen, accepit, idque poſtea in Iulii Caeſaris commutauit, aut arrogantia ductus, quod mores eius et temperamenti conditio ſuadere videntur, aut perſecutionis violentia coactus, vt eo tutius lateret. Natum eſſe ait MDLXXIX CROSAEVS [f], non tamen addito teſtimonio, quod facile inde refelli poteſt, quod in dialogis *de Arcanis naturae* [ff], anno MDCXVI editis, ſe eo tempore triginta annos natum eſſe innuit, hoc enim indice eo, quem diximus anno, natum fuiſſe, certum eſt. Admodum adoleſcentem praeter naturalem animi alacritatem et ingenii felicitatem ingens diſcendi ardor occupauit, cui ſe ambitio iam tum haud obſcure ſe prodens iunxerat. His itaque ſtimulis actus poſt poſita Latinarum literarum fundamenta ſub praeceptoribus domeſticis mature ad cognoſcenda philoſophiae myſteria perductus eſt, et non modo rationalem philoſophiam, ſed et naturalem atque moralem ſecundum Ariſtotelis placita auidiſſime hauſit. Quo factum, vt cum Auerroiſtas * ex Peripateticis, praeceptores vel viua voce, vel quod malumus, lectione eſſet nactus, totus in eorum hypotheſes concederet. Vtebatur autem praeceptore Ioanne Bacconio, Anglo, religioni Carmelitarum [g], et ſi philoſophiam ſpectes, Auerroiſticae impietati addicto, a quo tanta Ariſtotelis et commentatorum eius admiratione repletus eſt, vt plane inſaniret [h]. Et hanc quidem ſtudiorum rationem, cui artem ſalutarem iunxerat, Romae prius, deinde Neapoli tenuit, ibique (quo loco Teleſii curam circa illud tempus exacuiſſe viros doctos, vt de naturali philoſophia paulo curioſius eſſent ſolliciti,

Vita Vanini.

z) Hiſt. Bibl. ſuae T. VI. p. 518.
*) Entretiens p. 337. †) l. c.
a) De Deo Diſp. II. §. 28. p. 194.
b) Hiſt. eccl. Sec. XVII. Dec. II. L. 7. c. 7.
c) Syll. Scr. de V. R. C. c. 17. p. 419.
d) Patiniana p. 51. Ann. acad. Iuliae P. II. p. 168.
e) De Arc. nat. Dial. 56. p. 424.
f) l. c. p. 337. ff) p. 493.
*) Expirauerat enim iſto tempore ſecta Auerroiſtica, quae cum Peripateticis γνησίως talibus non eſt confundenda. g) Amphith. Ex. 4.
h) Vid. ARPIVS l. c. p. 3.

liciti, ex ſupra dictis de Teleſio repetendum eſt) in phyſicam potiſſimum incubuit, nec adeo male tempus eum collocaſſe, ex ſcriptis eius poteſt intelligi. His autem ſtudiis cum eſſet deditus, non abludit a veriſimilitudine, quod biographi eius referunt, nauſeaſſe iuuenem praeferuidum et doctrina philoſophica ſuperbientem, ſimplicitatem ſacerdotum, vulgi credulitate, fraudibus ad veritatis et ſapientiae ſpeciem effictis abutentium. Deinde ad diuinarum rerum ſcientiam conuerſus eſt, ambitione vrgente, cum ſacri, quibus praeſules eccleſiarum fruuntur, tituli et honores oculos eius valde perſtringerent, et ſummi in theologia honores neſcio quam ei ἐξοχὴν promitterent. Qua in diſciplina Bartholomaeum Argottum, ex Carmelitarum ſodalitio virum eloquentia celeberrimum, praeceptorem habuit [i], quo duce etiam in concionandi arte profecit. Nec a tentandis iurisprudentiae limitibus mentem πολυϊστορίας laudem affectantem retinuit [k], et imprimis canonico iuri expendendo diligenter vacauit, non neglectis tamen quas Iuſtinianus olim compilauerat, iuſti rectique conſtitutionibus. Eam ob rem, in Patauinam academiam ſe contulit, id apud ſe conſtituens, vt, quod ipſe in *amphitheatri praefatione* dicit, *iuris prudentiae ac theologiae ſtudiis in Parthenopaeo ac Patauino circo decurſis, reliqua fere omnia literarum exercitationum per totum Europaeum orbem erecta theatra, Amphitheatra circosque duceret frequentandos* [l]. Tantus autem diſcendi ardor, tanta ſtudiorum contentio illi inerat, vt ſe paruula contentum Pataiii togula, hyberna frigora perfregiſſe glorietur. Ita animus per vniuerſae literaturae campos diſcurrens, in quocunque literarum genere curioſe pabulum quaerebat, et imprimis philoſophiae arcana altius, quam aetas iſta ſolebat, rimabatur. Placuit ei inter ſcripta quae tum triuerat, imprimis doctrinae varietas, quam in Cardani libris deprehendebat. Vnde virum eum ſapientiſſimum, nec valde credulum ſuperſtitionibus vocat [m], inuita veritate, ipſoque Cardano, qui in extollendis ſuperſtitionibus ſuis ad inſaniam vsque verſatur, eodem, qui Vaninum occupauerat, charactere; et tamen valde eum exagitat, et atheiſmi ſuſpectum habet [n], quod genituram Ieſu Chriſti definire eſſet auſus. Sed et Pomponatio valde delectatus eſt Vaninus, quem praeceptorem ſuum plerumque vocat, non quod per tempus aliquod ipſius diſciplina vſus eſſet, quod poſt alios quoque coniicit SCHRAMMIVS [o], hoc enim non ſine inſigni anachroniſmo ſtatui, in vita Pomponatii ſuo loco oſtendimus; ſed quod ex libris et φιλοσοφουμένοις Pomponatii, qui inter Peripateticos acutius cernentes ſolebat referri, plurimum doctrinae philoſophicae accepiſſet. Hunc ita Auerroiſtam putauit Vaninus [p], vt Auerrois animam in eum commigrauiſſe cenſendum eſſe ſtatueret, quod quousque verum ſit, ſuo loco excuſſimus. Maxime libellus *de Incantationibus* ſiue *de effectuum naturalium rerum cauſſis* (quos inter ſe titu-

i) De Arc. nat. Dial. 30. p. 205.
k) Amphitheatr. Praef.
l) Ibid. Exerc. I. p. 351.
m) De Nat. Deor. p. 203. 204.
n) Amphith. Exerc. VII. VIII. SCHRAMM. l. c. p. 21.
o) §. 20. p. 42.
p) l. c. Exerc. VI.

titulos vnius libri perperam diuerſos facit SCHRAMMIVS [q], adeo placuit Vanino, vt eum aureum et admirabilem diceret [r], ex quo vno iudicio ſi cum iis comparetur, quae ex inſtituto de hoc libro alibi diximus, de Vanini philoſophia facile iudicium fieri poteſt, ſimulque intelligi, quibus de miraculis, de anima, de fato et ſimilibus dogmatibus a Pomponatio acceptis Vaninus ſubſcripſerit. Neque tamen diffitendum, interdum et Auerroi et Pomponatio Vaninum contradixiſſe, vt ex *Exercitatione XLIX Amphitheatri* patet, vbi tamen non negat, pleroſque ipſum putare ſtantem a partibus Pomponatii. Abſoluto ſtudiorum academicorum curriculo monachi habitum induiſſe oportet Vaninum, ſi vera ſunt, quae habet MARINVS MERSENNVS [s], cuius verba ob inſignem libri, in quo extant, raritatem, ipſa adducemus: *Viros bonos ſe mentientes, (ita de atheis pronunciat,) fallunt; nec enim exiſtima, te vllum vnquam hominem atheo peiorem inuenturum, quod exemplo Vanini atheorum Caeſaris teſtatum facere poſſumus, qui ne iocator exiſtimaretur,* καταπυγωνέςερος *eſſe maluit, licet aliquando nomen ſuum alicui ſanctiſſimae religioſorum congregationi dediſſet, quae ſtatim illum, vt verum monſtrum euomuit.* Tacet tamen haec ipſe Vaninus, vnde ſi modo vera ſunt, et non deceptus eſt Merſennus, in huiuscemodi valde credulus, coniicimus, eum, cum prima religionis ſuſceptae tentamina adiiſſet, eſſetque hypocriticae ſimulationis acerbus irriſor, maxime vero huius vitii clericos haberet ſuſpectos, liberiori lingua venerabiles fratres ita irritauiſſe, vt mature abeundi conſilium aut coactus acciperet, aut ſponte caperet. Ipſe ſe peracto curriculo academico Tauriſanum patriam ſuam in aeſtiuis caloribus obequitantem repetiiſſe, et tum Ioanni Mariae Ginochio theologo Germaniam peragranti ſocium ſe dediſſe, et contemtis ſiniſtris auſpiciis Argentoratum perueniſſe ſcribit [ſ]. In quo itinere ſe fortiſſimis telis atheos aggreſſum fuiſſe iactat, quod ſi verum eſt, prodidiſſe cauſſam optimam ex mira ratiocinatione cenſendus eſt. Perluſtratis Germaniae vrbibus in Bohemiam vsque penetrauit, vbi eo tempore et Catholici et Huſſitae et Anabaptiſtae viuebant, et hos quidem ſe oppugnauiſſe ipſe quoque gloriatur [ſſ]. Tum in Belgium deſcendens cum atheis pugnas porro iniit, andabatarum more, et aut reuera eos refutare ſerio noluiſſe, aut non potuiſſe, ſatis luculenter prodit [t]. Pleraeque enim eius reſponſiones tales ſunt, vt haud dubia atheos victoria maneat. Id quod characterem Vanini animo recolentes non magnopere miramur. Ex Belgio relegere veſtigia itineris ad patriam ducentis conſtituens Geneuam peruenit, vbique atheis, ſi vera ſunt, quae oſtentat, grauis et intolerabilis, et quidem cum periculo vitae [u]. Quod cum euaſiſſet ad Gallos delatus, Lugdunum peruenit, ibique Henrico Syluio eum deferente fuga ſe liberare ab inquiſitione

q) l. c. r) Arc. Nat. Dial. 51. p. 374.
s) Qq. in Geneſin col. 156.
ſ) De Arc. nat. Dial. 56. p. 425.
ſſ) Ibid. p. 349. t) p. 357. u) p. 328.

ne coactus est [v]. Tutiorem vero, quam Galliam, censuit sibi fore Britanniam, in quam delatus per biennium vixit, et Hieronymum Morauium, legati Veneti sacerdotem amicum satis fidum et interiorem habuit. Londini autem scribit [w] *se ad agonem Christianum destinatum fuisse, adeoque quadraginta nouem diebus in latomiis tanquam in palaestra quadam exercitum eo fuisse pro catholicae ecclesiae auctoritate defensanda effundendi sanguinis desiderio accensum, et inflammatum, vt sibi a Deo immortali vel maius donum aut melius contingere nullo modo potuisset.* Accidit hoc, si narratio vera est, anno MDCXIV, de quo tamen subdubitat cel. LA CROZE [x], nobis autem indolem animi Vanini expendentibus valde videtur simile, hominem eiusmodi charactere anomalo insignem, et incerta ingenii luxuriantis varietate huc illuc raptum mox de veritate religionis Christianae dubitare coepisse, mox in alterum extremum currendo pro ecclesiae suae, cui nomen addixerat, incautius et liberius loquendo, contra rempublicam quaedam effutiisse, ideoque castigatum martyrii gloriam affectasse. Nihil enim tam ineptum maleque cohaerens et a se dissonum est, ad quod non stultitia per vices delabatur, et arripiant capita heteroclita. Parum itaque fauentes sibi Protestantium terras expertus in Italiam rediit, Genuaeque sede fixa, viris eruditis innotescere studuit, quorum commendatione iuuenes in philosophia erudiendos haud paucos accepit [y], et cum eruditionis ornamentis enitere crederetur, optimatium sibi gratiam deuinxit, quam venari studiose annitebatur. Praelegit ibi naturalem philosophiam, posthabitis Scholasticorum praeceptis discipulos monens, ne in vllius magistri verba iurarent, sed ad fontes ipsos conuerterentur: Auerrois autem libros prae aliis obtulit, ex quo intelligi potest, quas philosophiae scaturigines consulendi iuuenibus auctor fuerit. Genua Lugdunum reuersus est, sine dubio quod ἀνομαλίαι ingenii eius supra modum paradoxi et haud raro delirantis diu eum cum auctoritate et viri boni atque eruditi opinione viuere vno loco haud paterentur. Certe eadem in vrbe opus habuisse, vt, se cum atheis non stare ostenderet, ex suscepta contra Cardanum pugna, quem atheismi insimulabat, haud obscuro indicio constat. Nec diu ibi morari potuit, sed mox in Italia, mox in Gallia discurrens, haud contemnendis periculis exantlatis cum mox latronum metus eum opprimeret, mox aquae interitum minarentur, indies fieri coepit de impietate magis suspectus. Coëgit id eum Lutetia excedere [z], qua in vrbe eum atheismi suspectissimum fuisse, vel ex vnius MERSENNI *Commentario in Genesin* * constare potest, qui cum ei fuerit σύγχρονος inter atheos praecipuos fuisse relatum non obscure significat. Minus itaque in Parisiorum vrbe tutus ad Tolosanos vrgente fato delapsus est. Narrat tristissima infelicis philosophi fata, qui miserabilem

v) Amphitheatr. Ex. 42.
w) Ibid. Ex. 19. p. 117. 118.
x) p. 340.
y) l. c. p. 350. conf. Ex. 40.
z) Conf. SCHRAMM. l. c. §. 19. p. 160.
*) loc. cit.

bilem eius vitae exitum vidit, et ipſum viuum nouit GRAMMONDVS †, cuius teſtimonio plerique qui poſt eum de Vanino ſcripſerunt, ſteterunt. Summa eius narrationis huc redit: Suſpectum ſe libris editis, eo praecipue, quem *de Arcanis naturae* inſcripſerat, fecerat Vaninus, quod de religione minus recte, et nonnulla impie ſtatuerat. Quamuis autem ſe Romanae eccleſiae iudicio cuncta ſubmittere profeſſus tutus hactenus latuiſſet, inuentus tamen eſt Franconus quidam non ignobilis genere, qui eum in extremum periculum coniiceret. Ille enim cum ſaepius in vtramque partem cum Vanino de Deo rebusque diuinis ſermonem miſcuiſſet, eum velut nefarium diuinitatis hoſtem deferre apud magiſtratum conſtituit. Rapitur in ius Vaninus cauſſamque dicere iuſſus, quod peſtilentibus opinionibus iuuenum animos corrumperet; reſpondit Romanam ſe fidem amplecti, nec ab ea eccleſia quod diſſonet, vnquam docuiſſe; nonnulla ab atheis, obiici ſolita eo fine enumeraſſe, vt leues argutiunculas hominum impiorum eo fortius refelleret. Ita excuſatione allata tum quidem liber dimiſſus eſt. Quo ſucceſſu laetior et elatior cum impietatem in dies audacius ſpargeret, Franconus Magiſtratu compellato, diem ei diceret, rogauit, vt quod toties ex ore eius audiiſſet, eius illum coram conuinceret. Qui cum nobilitate et auctoritate gauderet, fidem ita ſenatui fecit, vt is Lucilium ſine mora cum omni ſupellectile caperet. Ductus eſt in carcerem inter reculas inuentus, immanis bufo, aquis innatans, quem vitro incluſum aluerat, quae res valde veneficii et magiae ſuſpicionem apud pleroſque excitauit, quamuis is rogatus antidotum malo peſtilenti ex eo parari affirmauiſſet. Accuſatus Vaninus impietatis cum priſtina veſtigia legeret, Franconus in medium procedens, negatae diuinitatis eum reum egit tempore locoque et verbis quoque quibus elocutus erat, ſimul indicatis, interpoſita quoque iurisiurandi fide. Negauit cuncta Lucilius, de iniuria conqueſtus, quod iudicio ſemel abſolutus veteri lite denuo grauaretur. Diſcipulorum autem teſtimonio in partes vocato in vincula coniectus eſt, in quibus pietatem et religionis profeſſionem, ſacro etiam epulo aliquoties teſtatus eſt, omni arte adhibita, vt hac cauſſa ſe extricaret, quo pacto totum ſemeſtre, protracta lite conſumtum eſt. Sententiam de Deo dicere rogatus, vnum ſe in trinitate adorare profeſſus, ſublata ex terra ſtipula Dei exiſtentiam ex eius mirabili ſtructura demonſtrauit. Sed peruicit et teſtium concordia et magicarum artium ſuſpicio, vt ad rogum damnaretur. Currui impoſitus vt in ſupplicii locum veheretur, ſubtracta demum larua impietatem prodidit: non poenitentia dictorum, non preces vllae, ſic vt nec Deum gratiam rogare ſe poſſe, monitus reſponderet, quem nullum crederet, nec regem, in quem nihil peccaſſet, nec iudices, qui magna ipſum iniuria afficerent. Oblatam crucifixi imaginem reſpicit, iactitans, imbellem fuiſſe, cui timor ſudorem elicuerit,

†) Hiſt. Gall. L. III. p. 212. ſeqq. Per domos eundo iuuenes philoſophiam docuiſſe Toloſae ait auctor Mercurii Gallici ad ann. 1619.

rit, ſe imperterrite mori, ac philoſophice. Ad locum ſupplicii deuecti linguam ferro diſcerpſit carnifex, horrendo mugitu edito; corporis reliquiae infelicibus ignibus vſtulatae perierunt, cineres in aërem ſparſi, et infelicis philoſophi memoria hoc pacto deleta. Haec Grammondus. Similia alibi leguntur [a]; et horrendae quoque in Deum et ſenatum regium blasphemiae, quas eructauiſſe dicitur, adduntur. Valde de huius accuſationis veritate et ſententiae iuſtitia diſputatum eſt inter viros doctos. Plerique enim de Grammondi fide nihil dubitant, cum et praeſens ipſe fuerit et acta inſpexerit, et ſupplicium viderit, et in ea dignitate conſtitutus vixerit, qua et prae aliis ſcire cuncta ex vero potuerit, et cauſſam mentiendi non habuerit, qua dignitatem ſuam polluiſſet. Accedunt teſtimonia Mercurii Gallici, Marini Merſenni, aliorumque, qui ea aetate vixerunt, et famam publicam in teſtimonium vocauerunt. Et hoc quidem pacto recentiſſime pronuntiarunt Schrammius, Durandus, Croſaeus, aliique ſupra nominati. Aſt non mediocriter fidem Grammondi eleuant, quae alii obiiciunt. Monent enim adeo animum odio, perſecutione et ſanguinolento conſilio turgidum contra Vaninum hiſtoricum Gallum prodere, vt omnem fidem amittat, ſatisque, dictante inuidia eum ſcripſiſſe, pateat. Ipſum porro ita rem narrare monent, vt a partis ſtudio ſemoto pateat, neque iuſtam cauſſae rationem apud iudices obtinuiſſe, neque ſatis eum vel conuictum vel confeſſum ſupplicio fuiſſe affectum, iudicibus infenſum animum, ab aliis, maxime clero inflammatum inaudita executionis feſtinatae celeritate prodentibus. Quos caruiſſe iudicio omni recto, et plane ineptos ad ferendam ſententiam inhumanam fuiſſe, vel ex eo conſtare contendunt, quod atheiſmum et artes magicas inepte iungendo, ex bufone aquae incluſo ridiculum impietatis argumentum deſumſerint. Fabulam autem de impietate in morte prodita, et eructatis in Saluatorem blasphemiis non nouam eſſe, ſed Vanino alteri anno MDL ob mutatam religionem rogo impoſito [b] iam tributam ita occaſionem ſubminiſtraſſe, inauditam crudelitatem ſenatus Toloſani excuſandi pingendique, maledicentiae aliorum in blasphemiae culpam conuerſa [c]. Nec reliquos teſtes magnam fidem mereri, quos vna ſceleris fama publica ſed mendax inſtruxerit: Cuncta vero iudicum iniuſtitiam, Vanini innocentiam, ſupplicii nefandam atrocitatem prodere: odium ſcilicet cleri, quem cum ſaepius arroſiſſet, in rabiem ita egerit, vt in eius perniciem conſpirauerit, aduerſariorum improbitatem et malitiam, accuſationem ineptam et fuco carentem. Ita imprimis ingenioſiſſimus Arpius, cuius apologia tota legenda eſt, vt intelligatur, quid in hac narratione reprehendi poſſit. Nobis valde ſuſpecta et Grammondi, et Merſenni, et aliorum relatio vel eapropter videtur, quod ab euentu illi omnes argumentum atheiſmi capiant, quem poſthabitis aequitatis et iuſtitiae legibus cauſſam Vanini fuiſſe nactam,

a) Mercur. Gallic. l. c. MERSENNVS l. c.
b) CRISPINI Hiſt. teſtium verit. L. V. p. 162.
c) ARPE Fer. aeſt. l. c. §. 45. p. 30. 31.

ctam, nemo temere negauerit, qui auctoritatis praeiudicio aut partis ſtudio non ducitur. Non iam inquiremus, vtrum huius impietatis ſemina Vaninus in ſcriptis prodiderit, de eo enim in ſequentibus dicemus; fingamusque oculatiores recte deteſtanda et impia multa in dialogis Vaninianis videre; ſufficit in praeſentia, vbi de intentata Vanino lite diſputandum, prodiiſſe libros Vanini cenſorum regiorum approbatione munitos; qui licet falli poterint, id tamen recte inde infertur, ita ſcriptos eſſe, vt meliores ſenſus recipiant, nec ſufficiant, vt infauſtis lignis perimendus auctor ſalua iuſtitia tradi potuerit. Vnus vero Franconus teſtis in quaeſtione de capitis periculo adductus eſt, et ille quidem, cuius teſtimonii fidem, abſolutio, quam prima vice Vaninus obtinuerat, eneruat, odiumque, quo in infelicem philoſophum exardere tum clerus, et ipſe ſenatus prouinciae Toloſanae non erubuit. Quodſi et hoc concedamus, fuiſſe eum ex adductis cauſſis ſuſpectiſſimum, aequum tamen erat, qui toties errori renuntiaſſe videbatur, et haud contemnendo argumento ſobrie de Deo philoſophatus erat, poenitentiae illi locum facere, et ab horrendo ſupplicio abſtinere, et errantem magis rationibus compeſcere, quam forcipe carnificis. Quae crudelitas cum deteſtabilem apud bonos omnes infamiam accuſatoribus iudicibusque conflare apta fuerit, quid mirum, mendacia de eius blasphema morte talia fuiſſe commentos audaciſſimos homines, quibus ab hac macula liberarentur, et recte blasphemiae cauſſa eum ſuſtuliſſe demonſtrarent. Tacemus pueriles de bufone nugas et ſexcenta alia, quae ſatis probant, ſpiritum perſecutorium, inuidiam, ſuperſtitionem, manus ad delendum infelicem Vaninum ſociauiſſe. Non iam de eo diſputamus, vtrum pie et prudenter recteque Vaninus ſcripſerit, concedemus id viris doctis, qui cauſſam Vanini impietatis ſuſpicione iugulant, fluctuaſſe in nonnullis hominem ineptae philoſophiae et nutantis ingenii vitio corruptum; ſed de iuſtitia et iniuſtitia ſupplicii Vanini differimus, quem omni aequitate proſcripta fuiſſe horrendo ſupplicii genere peremtum, ex adductis, niſi fallimur, eſt manifeſtiſſimum. Quo tollere Vaninum iniquum erat, etiamſi apertam impietatem fuiſſet profesſus, cum ſatis fuiſſet, eius impudentiam alio modo coërceri, ne cum aliorum damno graſſaretur *.

§. V. Scripſit aetate haud longa Vaninus complura, quorum ipſe paſſim meminit, *Commentarios phyſicos*, *et in Ariſtotelis libros de generatione et de meteoris*, *libros aſtronomicos*, *apologiam pro lege Moſaica et Chriſtiana*, *de contemnenda gloria*, *de vera ſapientia*, *metamorphoſin phyſico-magicam*, *apologiam pro concilio Tridentino*. Quae tamen omnia dubium eſt, vtrum perfecta et prodire iuſſa in vulgus ſint. Nomen autem et memoriam ſuam immortalem quidem, at infamia commaculatam fecit libris duobus, in quibus impietatis ſemina ſparſiſſe plerisque *Scripta Vanini ex quibus atheiſmi accuſatus.*

 viſus

*) Ita quoque iudicant LEIBNIZIVS Vol. I. Epp. p. 310. et CROSAEVS l. c. p. 374. ſeq.

visus est. Edidit enim *Lugduni anno* MDCXV, cum censura et approbatione, *Amphitheatrum aeternae prouidentiae diuino-magicum, christiano-physicum, nec non astrologico-catholicum aduersus veteres philosophos, Atheos, Epicureos, Peripateticos, Stoicos*, in quo quidem ingenii miram varietatem et vices incertas prodidit; at nonnulla tamen attulit, quae doctrinam et elegantiam spirant. Vnde iudicauit de eo cel. REIMMANNVS [d], *reperiri in hoc eius Amphitheatro quaedam non laudanda prorsus spectacula, hypotheses insolentiores, subtilitates inutiles, probationes frigidas, limitationes meticulosas, philosophemata scholastica; sed accuratam tamen et quodammodo factam esse, auctoris dictionem, acumen praeclarum, lectionem non quotidianam, et in prouidentia Dei explicanda, probanda, vindicanda, tantum studium, vt si praeter hunc foetum tum alia non fuerint atheismi indicia, parum absit, quin cum C. Thomasio, Arnoldo, Oleario, Arpio et scriptorem et scriptum immerita damnatione affectum pronuntiemus.* Consentiunt in eo, et parum sibi visum esse, quod pestilentes doctrinas sapiat, in eo libro, fatentur MORHOFIVS [e], et FABRICIVS vterque [f]. Aliter quidem visum BVDDEO [ff] et CROSAEO [†], et praeter hos aliis, quibus clanculum impietatis semina in hoc quoque libro sparsisse Vaninus visus est. Ast occupati, viri cetera summi et in iudicando accurati, sinistra de Vanino opinione, et Atheismi suspicione, cuncta ad eam retulerunt, quae ingenium Vanini stultum, et a se toties diuersum, inepta et absona disseruit. Totus enim cum incertitudine fluctuaret, ambitio autem et simplicitas in eius animo regnarent, non potuit non talia afferre, quae, si stricte et secundum rigorem iudicandum sit, suspicionem malae opinionis nutrire apta sunt: si vero ad hunc stultitiae Vaninianae characterem referuntur, benigniorem admittunt explicationem, et cum venia desipientis sibique non constantis auctoris legi ab aequo lectore postulant. Alter, quo sibi fatum accelerauit, foetus hoc titulo superbit: IVLII CAESARIS VANINI, *theologi, philosophi et I. V. D. de admirandis naturae reginae deaeque mortalium arcanis libri quatuor, qui prodiit Lutetiae anno* MDCXVI, munitus priuilegio Ludouici XIII. Galliarum regis et approbatione censorum, quos tamen eius puduit; librum enim vltricibus flammis traditum postea fuisse, asserit Rossetus apud SCHRAMMIVM [*]. Vsus est in hoc libro methodo dialogistica inter discipulum Vanini, Alexandrum, et Iulium Caesarem, in quo, vagis et ineptis disputationibus Peripateticis ita extra orbitam raptus de naturalis et reuelatae religionis capitibus ex vtraque parte disserit Vaninus, vt satis appareat, eum totum incertitudine, et delirantis ingenii furore quodam in praeceps haud raro ruente fuisse corruptum. Et in hoc quidem libro pudendae impietatis specimina prodidisse Vani-

d) Cat. crit. bibl. suae T. I. p. 989.
e) Polyhist. T. I. L. I. c. 8. p. 79.
f) I. ALB. FABRIC. l. c. IO. FABRIC. Hist. bibl. suae T. VI. p. 517.
ff) l. c.
†) l. c. Conf. quos nominat REIMMANN. Hist. Atheismi S 3. c. 4. p. 369. seq.
*) l. c. c. 3. §. 13. p. 191.

Vaninus plerisque visus est, inter quos imprimis PARCKERVS [g], et CROSAEVS [h] describere impias pestilentis scripti sententias satis non possunt, quas crassa tantum larua velauerit. Prodere enim se in illo impietatem Peripateticam, Auerroisticam, et Astrologicam, ratiociniis ineptissimis et lacrymis dignis demonstratam et stultissima ambitione se ridicule efferentem. Cuius exempla quoque afferunt, satis prodentia caput habuisse Vaninum helleboro purgandum, et parum pretii statuisse venerandis religionis Christianae mysteriis, ea vero, quae pro ea dixit, ironice dixisse, ita ferente dialogo, contendunt, et quae velut atheorum obiectiones attulit, vel plane non refutasse, vel frigide tamen, conqueruntur, et contemtis, aiunt, istis, quae in amphitheatro scripserat, cumulasse quicquid ad atheismum fouendum, et in aperta luce ponendum facere posse intellexerit, nec his alia nisi diuinomagica, cabbalistica, et emotae mentis somnia contradictionum et dubitationum plena opposuisse, Christiana mysteria risisse, et nihil excusationis attulisse, quam quod istis impietatibus, si reuera spectes, sit deterius et intolerabilius. Et his quoque rationibus, sed defensus quoque, atheismi damnare plerique Vaninum nulli dubitant. Sunt tamen non contemnendae eruditionis viri, qui nimium haec premenda non esse, ducti charactere ingenii Vaniniani volunt, et excusationi locum esse putant [i]. Inter quos post CHR. THOMASIVM [k], GOD. ARNOLDVM [l], IO. PHIL. OLEARIVM [m] eminet Cl. ARPIVS [n]. Is, quae contra eum solent afferri, quaeque responderi et pro Vanino dici possint, ita strictim complexus est [o]. I. *Ignorabat Deum, quia vltra mentis captum non prosiluit.* II. *Librum nefandum de tribus impostoribus* (hunc dialogos de arcanis naturae esse nonnulli coniecerunt) *in vitam reuocauit; nomine magis quam re notum.* III. *Atheorum dicta retulit; notata vt caueas.* IV. *Leuiter iis respondit, tumore vulgi, calumnia aduersariorum.* V. *Christi humanitatem execrabatur; quod noua quaerenti antiqua nota viderentur.* VI. *Virginem Mariam dicebat iniisse virum; quae sunt fabulae nugaeque.* VII. *Naturam habuit Deam; nam et digni viri assimilantur diis.* VIII. *De angelis differentes Scholasticos reprehendit; dum alia ex aliis retulit.* IX. *De daemonum natura naturales poscit rationes; quod vulgari sententiae non leues subsint superstitiones.* X. *Immortalitatem animae negauit; nullo in loco.* XI. *Fuit astrologus; lepide, ergo atheus.* XII. *Negauit conflagrationem; suo modo.* XIII. *Fatum probauit; prouidentiam diuinam.* XIV. *Literas in coelo fingit; superstitiose.* XV. *Cardanum et Haly delirantes non impugnat; quia non fecerat.* XVI. *Misit sacra; quae sacra non erant.* XVII. *Reiecere monachi;*

g) l. c. h) l. c.
i) Conf. quos laudat REIMMANNVS Hist. Atheismi l. c.
k) Not. ad Pufendorf. de sede Rom. p. 287. Cautel. c. 12. §. vlt. p. 195.
l) Hist. Eccl. Tom. II. c. 17. p. 16. §. 9. seqq. p. 775. seqq.
m) l. c. n) l. c.
o) Fer. aestiu. l. c.

nachi; ne reiiceretur e coelo: XVIII. *Damnatus tamen; vt multi innocentes.* Ita quidem Arpius. Tertiam ab his ſententiam pronuntiauit acutiſſimus HEVMANNVS [p]. Monet is: „Vaninum, cum memoria „abunde polleret, et imaginationis ardore flagraret, iudicio caruiſſe, am„bitionis oeſtro vero percitum credidiſſe ſe ſolum ſapere. Hoc ſtultitiae „charactere veſtitum quadrata rotundis, ſumma imis, bona malis miſcu„iſſe. Et atheum quidem perfectum non fuiſſe, at incertum tamen de „exiſtentia DEI fluctuaſſe, ingenii ferocientis laſciuia innumeras in „vtramque partem rationes ſuggerente, quas ponderare et pro meliori cauſ„ſa decernere iudicii paupertas non permiſerit. Et hoc quidem pacto, „mox certiſſimum de Dei exiſtentia fuiſſe, mox incertiſſimum putat, ita „tamen, vt dici nequeat, qua ex parte animus Vanini in mortis hora affe„ctus fuerit, cuius arbitrium penes Dei ſit omniſcientiam.

Quid de Vanini atheiſmo ſtatuendum.

§. VI. Difficile eſt in hoc doctorum virorum diſſenſu arbitri partes ſuſcipere, eo quod ipſa, quam Vaninus adhibuit dialogiſtica methodus incertam et haerentem faciat ſententiam, et quae vera auctoris mens fuerit, occultet magis quam reuelet. Accedit fluctuans Vanini animus, et dubia philoſophandi ratio, in vtramque partem argumenta verſans, et de numero magis eorum, quam pondere ſollicita, quae vbi a ſcriptore adhibetur, artis rationalis praeſidiis non ſuffulto, facile fieri poteſt, vt pro optima cauſſa ineptiſſimae rationes colligantur, et tamen, qui ita ratiocinari ſuſcepit, plurimum ſe viciſſe putet. Qualem ſediſſe haud raro Vanino animum, iactabundae illae diſputationes nobis perſuadent, quas ſe cum inſigni victoriae gloria atheis oppoſuiſſe ſcribit. Ex his enim quae ſupra notauimus, locis, abiecto praeconceptae de Vanini atheiſmo opinione colligimus, ineptiſſimum homuncionem magna quidem ſui fiducia elatum at deliro ingenio in chao confuſae eruditionis iactatum, tum cum vanas et ficulneas copias aduerſus impietatis patronos in aciem produceret, neſcio quas ſtrages a ſe editas ſomniauiſſe. Nemo id temere negauerit, qui ad characterem ingenii Vanini paulo curatius attenderit. Ita enim imaginationis aeſtu abreptus, excuſſis habenis per vaniſſimarum naeniarum deuia interdum vagatus, vt Phaëthontis inſtar palaretur, incertus quid diceret, quid ſtatueret, ſic vt dictionis quoque thraſoniſmo fere puerili ad ineptias dilaberetur. Cuius ſi quis exemplum cupit, eum vel vnam *Dialogorum de arcanis naturae dedicationem* legere iubemus [q], certi, noſtrae eum ſententiae non inuitum ſubſcripturum eſſe. Extendiſſe vero ſe haec ingenii phantaſtici deliria etiam ad ipſa dogmata, ex nugis, quas paſſim prodidit, eſt apertiſſimum, quae emoto eum fuiſſe cerebro, nec ſibi ſatis conſtante, ſatis euincunt. Nam quis non febricitantium ſomnia ſibi enarrari credat, vbi audit ſtatuentem: religionum omnium ortum certo ſideri deberi, et influxui aſtrorum, fata earum a ſtellarum irradiatione pendere, Chriſtianae fidei ortum Iouis cum ſole coalitioni eſſe tribuendum,

p) Act. phil. Vol. I. p. 600. q) Exhibet ex ea haud pauca LA CROZE l. c.

buendum, prodigia quaeuis ex phantaſiae vi et magia poſſe explicari, etc. Quis non largiter rideat, de natura et materia coeli, de aeternitate et figura coeli rotunda, de loco nec dextro nec ſiniſtro in coelo, de non colorato coelo, de vnica eius forma, et motu a formis procedente, nec ſibi contrario, de ſole per ſe non per accidens calefaciente, de luna ſole non calefacta, et ſic porro de plerisque meteoris cauſſisque phyſicis ſecundum Peripateticos, Cabbaliſtas, Magicos, ineptis et puerilibus rationibus diſputantem, audiens, et tamen admirabundum videns Alexandrum diſcipulum exclamare: *O vtinam magiſtrum Ariſtotelem non excepiſſes, quia non dubito, quin fortiorem ſapientiae arcem exaedificaſſes.* Qualia et ſimilia plurima, quae in famoſo libro afferuntur, dum ordine recenſet PARCKERVS [r], recte exclamauit: *Attendite, atque an quauis aetate aut gente vixerit homo ſtultior, iudicate!* Quo loco cum nugae Vaninianae collectae ſint, et quam miſerabili et tamen ambitioſa ratiocinatione inſaniam ſuam Vaninus prodiderit, ſit manifeſto declaratum, elegantem facundiſſimi ſcriptoris diſſertationem ipſam Lectorem adire iubemus, vt character Vaniniani ingenii diſpaleſcat. Superſtitioni itaque, enthuſiaſmo, et inani de rebus nihili morologiae ſtultiſſimum Vanini ſe addixiſſe ingenium, eo minus dubitandum eſt, quo minus paucae illae clarioris lucis ſcintillae, quae hic inde emicant, ſuperare iſtas tenebras potuerunt. Aſt his ſe iunxerat inepta ambitio, qua ſe veteris et recentioris aeui heroibus tanta eruditionis iactantia praeferebat, vt riſum tenere legentes nequeant. Quod multis exemplis declarabit, quem colloquentem introducit, diſcipulum eius Alexander, cuius vt vnum habeas, lector, en inter alia ita de Caeſare ſuo Alexander: *Non ego Thomae Mori exemplum imitabor, qui cum Eraſmum ignoto habitu acutiſſime diſſerentem excepiſſet, ita dixit: vel daemones vel Eraſmus, vel ita de tua ſapientia eloquar, vel Deus es, vel Vaninus?* Ad quae reſpondit Iulius Caeſar: *Hic ſum.* Sufficere haec pauca, ex multis diligenter a laudatis viris collectis poſſunt, vt intelligamus, Antycyris opus habuiſſe cerebrum Vanini, et extremae ſtultitiae notam ſuſtinere. Quae infelicitas exorbitantis ſine regente iudicio imaginationis, non potuit non valde augeri, cum ineptiſſimi illi praeceptores contigiſſent, qui oleum camino addere, quam aqua ignem doloſe latentem extinguere maluerunt, qualis Pomponatii et Cardani libri atque diſciplina fuerunt. His totus corruptus Vaninus, quid ſtatueret, de quo certam ſententiam figeret ipſe ignorauit, et ſine mente philoſopha blaterans, bona, mala, recta, iniqua, vera, falſa, ambigua diſputandi acie inter ſe commiſta attulit, non ſatis gnarus, ita ſubrui pietatis et veritatis reuelatae moenia. Quicquid igitur vel in philoſophiam, vel in Chriſtianam fidem peccauit Vaninus, peccauiſſe autem leuem futilemque ſcriptorem plurima fatemur, non tam impietati directae et ſyſtemati inaedifi-

r) l. c. p. 195. ſeqq.

inaedificatae, quam extremae dementiae hominis mente capti adſcribendum eſſe putamus, digni qui non flammis ſed ergaſtulo ſapere didiciſſet. Vnde eum hoc quidem ſenſu ab atheiſmi culpa liberari facile concedimus, at inopia iudicii et confuſione mentis incertae et in vtramque partem friuole diſputantis male tamen de theologia naturali et reuelata meruiſſe cenſemus.

Scriptores hiſtoriae Benedicti de Spinoza.

§. VII. Maiori iudicii apparatu et philoſophiae emendatae ſpecie ad impietatem non modo incruſtandam, ſed, quod credebat, geometrica methodo demonſtrandam acceſſit BENEDICTVS DE SPINOZA. Cuius hominis ex Iudaeorum ſynagoga egreſſi conatus tantum ſtrepitum in ciuitate erudita crediderunt, et infauſtis philoſophematis tot ingenia turbauerunt, vt famoſiorem in hoc quidem argumento philoſophum, inuenire vix liceat, et Spinoziſmus lippis et tonſoribus innotuerit. De cuius viri hiſtoria enucleanda tradendaque multorum ſe exercuit induſtria. Vix enim viuis exceſſerat Spinoza, cum operum poſthumorum editor IARIG IELLIS, cui arctiſſima cum viuo amicitia interceſſerat, vitam eius lingua Belgica conſcriptam et a LVDOVICO MAYERO, medico Amſtelodamenſi Latine redditam praemitteret. Pauca quidem in ea ad vitam eius ſpectantia ſunt, aſt, quae doctrinam eius enarrarit, prolixa ita vero deſcripta, vt a diſciplinae Spinoziſticae alumno poterant expectari. Porro ex Spinozae aſſeclis, Medicus Hagienſis, LVCAS vitam Benedicti Spinozae Gallica lingua non tam recenſuit, quam laudibus, conſcripto elogio, cumulauit [s]. Inter eos autem, quibus reprobatum eſt ſyſtema Spinozae, de eius hiſtoria omnium maxime meruerunt P. BAYLE et IO. COLERVS, eccleſiae Lutheranae apud Hagienſes miniſter. Et ille quidem in *Dictionario hiſtorico-critico* tum vitae Spinozae circumſtantias more ſuo enarrauit, tum placita eius magna ſubtilitate euertere, totique ſyſtemati inuiſo neruos incidere ſategit. Quo in labore cum egregie eſſet verſatus, ad praecidendas, quas altius agere Spinoziſmus in Belgio coeperat, radices, a FRANCISCO HALMA Belgico ſermone articulus ille expreſſus, et in vulgus editus eſt. Colerus autem, cum literalem veritatem dogmatis de reſurrectione Chriſti contra allegoricam, quam Spinoza confinxerat, expoſitionem oratione ſacra vindicaſſet, eamque typis edere conſtituiſſet, vitam famoſi philoſophi prolixe ſatis et copioſe ſcriptam Belgica lingua [t] adiecit, quae et poſtea Hagae Comitum Gallice comparuit. Laudemque meruit ſcriptor eruditus [u], „non tantum propter ſubſidia, „quibus inſtructus ad ſcribendam Spinozae hiſtoriam acceſſit, ſed et pro„pter diligentiam et multarum rerum cognitionem, quae ad hoc argu„mentum pertinent, et imprimis modum, quo vtitur in hoc ſcriptore ce„lebrando, et ſcriptis eius reprehendendis. Quamuis praeter candidio„rem lineam et diſpoſitionis meliorem viam, nonnullarum rerum exqui-

ſitior

s) Nou. lit. Tom. X. P. I. p. 40. WOLF. Bibl. Hebr. P. III. p. 146.

t) 1706. Amſt.

u) Cat. Bibl. Reimmann. p. 1090. ſeq.

„ſitior habitus deſideretur, quae ex epiſtolis Spinozae queant ſuppleri.“ Et hanc quidem narrationem plerique poſt hunc, ſcriptores ſecuti ſunt, totamque recudi fecit, qui *Syllogen ſcriptorum ad philoſophiam Spinozae pertinentium* conſilio non quidem optimo, *Bruxellis*, vt titulus habet, *anno* MDCCXXXI. edidit LANGLETVS DV FRESNOY; illi enim vita haec quoque praemiſſa eſt, aſt dolo malo, ad commendandam latentis veneni peſtem intruſa [x] deſcriptio characteris Spinozae, in qua in coelum Spinoza extollitur, vt haec ex calamo miniſtri Lutheranae eccleſiae profecta crederentur, et ſine ſuſpicione legerentur. Vnde nonnulla in hac vita Spinozae ab aliena manu adiecta, et falſa quidem eſſe, non nemo monuit [y]. Tota enim infauſta illa collectio, quae praeter pauca quaedam, quae aduerſus Syſtema Spinozae dixerunt RAMIVS, FENELONIVS et ISAACVS OROBIO Iudaeus, comprehendit BOVLLAINVILLERII Comitis refutationem, vel verius expoſitionem ſyſtematis Spinoziſtici; in eum finem typis edita fuiſſe merito viris doctis viſa eſt, vt, cum abſtruſioribus metaphyſicae disquiſitionis ſcriptionibus, Lamii Fenelonii, Orobii lectionis gratia deſit, dicendi ſcribendique veneres, quibus commentatio Boullainuillierii abundat, et quibus Spinoziſmus vim, quam potuit maximam et demonſtrationis ſpeciem luculentam accepit, lectorem in caſtra Spinozae trahant, feſſum et pertaeſum ea legere, quae metaphyſica dicendi et argumentandi ſubtilitate in fine adiiciuntur [z]. Praeter hos duumuiros complures ſunt, qui celebris philoſophi et atheorum principis vitam enarrarunt, inter quos eminent et conſuli merentur IAEGERVS [a], KORTHOLTVS [b], KETTNERVS [c], IENICHIVS [d], NICERONIVS [e], IAQVELOTIVS [f], et qui apologiam quandam more ſuo pro Spinoza dixit GODOFREDVS ARNOLDVS [g], quibus addi poſſunt, qui vel hiſtoriam atheiſmi, vel Iudaiſmi ſcripſerunt, et inter hos imprimis WOLFIVS, REIMMANNVS [h], SCHVDTIVS [i], BASNAGIVS [k]. Quae vero in *Bibliotheca Bremenſi* [l] promiſſa eſt, hiſtoria critica Spinoziſmi, num comparuerit, ignoramus.

§. VIII. Genitus eſt * BENEDICTVS DE SPINOZA, parentibus Iudaeis Luſitanis, modico cenſu notabilibus [m], natus Amſtelodami *Vita B. Spinozae.*

x) p. 77. ſeq. Vid. Relat. Hamb. 1732. n. 14. p. 114

y) Journal literaire T. XIX. P. I. art. 10.

z) Bibl. raiſonnée T. VII. P. I. p. 136. Act. Erud. 1732. p. 120. MOSHEM. ad Cudworth. p. 1140.

a) Diſſ. de Vita et doctrina Spinozae.

b) De tribus impoſtoribus.

c) Diſſ. de duobus impoſtoribus B. Spinoza et B. Bekkero.

d) In Hiſt. Spinoziſmi Leenhofiani, c. 1.

e) Mem. de Literature T. XIII. p. 94.

f) Vita Spinozae, conf. WOLF. Bibl. Hebr. P. I. p. 242. P. III. p. 145. P. IV. p. 795.

g) Hiſt. eccl. P. II. c. 17. §. 16. ſeqq. conf. DIEFENBACH. in Iudaeo conuerſo p. 148.

h) Hiſt. theol. Iud. L. I. c. 18. §. 38. p. 632.

i) Memorabilia Iudaica, P. I. L. IV. p. 313. ſeqq.

k) Hiſt. Iudaic. P. IX. c. 37. p. 1032. add. BENTHEM. Stat. eccleſ. et ſchol. Belg. foed. P. II. c. 4. p. 340. et quamplurimi alii.

l) Vol. III. p. 163.

*) Sequimur Coleri narrationem, addimus autem ex aliis quae memorabiliora videntur.

m) Pauperes plerique faciunt, diuites SCHVDTIVS, l. c. honeſtis opibus viuentes COLERVS l. c.

dami VIII. Cal. Dec. anno MDCXXXII, in circumciſione Baruchi nomen accepit, quod poſt relictam ſynagogam in Benedicti conuertit. Nactus a natura ingenium viuido ardore diſciplinis aptum, et iudicii vim mature ſe prodentem, more gentis ſuae literaturae Hebraicae diſcendae cauſſa praeceptoribus traditus eſt. Qui cum memoria magis rabbinicae lectionis, quam iudicandi acrimonia pollerent, mirum non eſt Spinozam quindecim annorum adoleſcentem, tanto acumine obiectiones magiſtris formaſſe, vt iis ſoluendis impares eſſent, et reſponſionibus ineptis fluctuantem magis incertum dubiumque redderent. Abiecto itaque auctoritatis praeiudicio, quo totam gentem ſuam regi videbat, propriis luminibus vti, et ſine Iudaicorum magiſtrorum commentariis legere ſacras literas et collectionem iuris iudaici, quam Talmud vocant, conſtituit. Vidit tum multa alacris animi et acerrimi ingenii iuuenis, quae in opinionibus praeceptorum ſuorum placere ipſi non poterant: altiore autem eorum meditatione inſtituta, animo cogitationes ſuas ita preſſit, vt modeſtia Morteirae, celebri inter Iudaeos viro, quem praeceptorem habebat, valde commendaretur. Et prudenter quidem in tanta contribulium ſuorum ſuperſtitione tacendo ſibi proſpexerat; at cum ab amicis duobus de Deo, angelis, anima, omnique ſubſtantia immateriali ſententiam rogaretur, iisque dubia ſua depromeret, proditus ab iis, ſuſpectusque apud vulgus Iudaeorum factus eſt, quod ſiniſtram de auita religione opinionem concepiſſet. Ideo apud iudices ſynagogae delatus, et ab eis citatus atque de fidei integritate interrogatus eſt, indicata, quam fama de eo genuiſſet, ſuſpicione contemtae legis patriae. Quod cum ſtrenue negaret, prodierunt amici illi laruati, quibus mentem ſuam aperuerat, et quae conuitia in Iudaeorum gentem, quas blasphemias in legem et fidei dogmata pronuntiaſſet, enuntiarunt, tanta audientium indignatione, vt anathema ex omni parte clamaretur. Spinoza autem reiecta teſtium fide, certiora eius accuſationis teſtimonia popoſcit. Accurrit Morteira et precibus primo, mox minis frangere conſtantiam diſcipuli conatus eſt; ille cum vanam apellae iram rideret, eo quod de ſuperſtitione Iudaica dudum triumphaſſet, fulmina excommunicationis, quam vocant, ſibi intentata riſit, imperterrito animo. Ea vero cum tandem Iudaeorum furor vibrare minaretur, de fuga ſalutari ſibi diſpexit, laetus occaſionem ſibi ſubminiſtrare ineptum magiſtrorum feruorem, ea, quae dudum animo conceperat perficiendi, et ad Chriſtianos transfugiendi. Ideo nonnullos Chriſtianorum, quos prudentes iudicabat, ſibi amicos concilians, aſylum ſibi parauit. Qui cum ingenio eum acri et eleganti vti, at praeter Hebraicam eruditionem doctrina elegantiori carere viderent, auctores ei fuerunt, vt qui occidentis linguas plerasque teneret, Graecam et Latinam adiiceret. Paruit monitis ardens diſcendi animus Spinozae, et poſt prima Latinae linguae rudimenta a Germano quodam hauſta, Franciſcum van Ende, medicum, qui ſcholas Graecas et Latinas

Latinas tum Amſtelodami habebat, infami poſtea fato ſublatus [n], praeceptorem nactus eſt. Habuit ille filiam praeter muſicae peritiam, ita eleganter Latine doctam, vt diſcipulos parentis vices ſubitura haud raro erudire poſſet. Quae cum non forma quidem at ingenio valeret, deperire Spinoza magiſtram coepit, quem tamen paulo poſt loco mouit Kerkeringius condiſcipulus, qui eam poſtea vxorem duxit. In hac itaque Schola cum literis Latinis Spinoza ſatis eſſet innutritus, ad theologiam diſcendam animum applicuit, eam autem poſtea iterum dimiſit ad naturalem philoſophiam conuerſus. In qua cum de duce ſibi elegendo diſpiceret, in Carteſii opera incidens, tanto deſiderio philoſophiae diſcendae repletus eſt, vt totus ea deuoraret, et hunc ſibi philoſophiae primum auctorem fuiſſe multoties poſtea fateretur. Maxime autem placuit, quod euidentiam veritatis criterium poſuiſſet, et ad eam in illa inquirenda eſſe attendendum, Carteſius commendauiſſet. Hoc enim canone poſito intelligebat, vana Iudaeorum ſomnia ab homine ſanae mentis admitti non poſſe, eo quod ineptiſſimorum nugatorum auctoritate ſola nitantur, et omni rationis euidentia careant. Indies ergo magis contribulium conſuetudinem fugiens, ipſamque ſynagogam vitans, quotidie ſuſpectior ſuis factus eſt. Qui cum facile intelligerent, quantam ſtragem inter ſuos edere poſſet, annuum mille florenorum ſtipendium ei obtulerunt, ea lege, vt ſacris Iudaicis intereſſe pergeret. Id quod tamen recuſauit, cum ſe vni veritati ſine quaeſtus cupiditate litare aſſereret. Ad inſidias itaque conuerſi, tollere eum clanculum conati ſunt; euitauit autem Spinoza ictum ſicae, quem Iudaeus quidam illi intentauerat, cumque tutum a periculo vitae ſe Amſtelodami non crederet, de alio loco cogitare coepit, vbi ab inſidiis Iudaeorum ſecurus viueret, et in ſolitudine tranquilla philoſophiae ſtudiis vacare poſſet. Exiit ergo ex communione coetus Iudaici, neque tamen vlli ſe vnquam Chriſtianorum ſectae addixit, nec ſacri lauaminis vnda aſperſus eſt, vel Chriſtianae doctrinae profeſſionem vllam edidit, licet inter Chriſtianos ad vitae finem viueret, et eruditiſſimis viris amicitia innoteſceret [o]. Ita vero indignatio Iudaeorum in rabiem verſa, et anathematis fulmen ſolenni ritu in eum vibratum eſt; id quod totum eum ab omni conſuetudine cum gente ſua eiecit, cum nemo conuerſari, cum excommunicato inter Iudaeos audeat. Mirum itaque non eſt, recutitos magiſtros Spinozam contemtae legis, apoſtaſiae, et blaſphemiae, fama per vulgus ſparſa,

 accu-

n) Vixit hic infelix medicus Amſtelodami, et iuuentutem Graecas Latinasque literas docuit. Cum autem atheiſmi peſte eſſet infectus, imprudentes adoleſcentes illa lue corrumpere conatus eſt, quod fide dignis teſtibus ſe noſſe ait COLERVS l. c. p. 18. vnde factum, vt hunc impietatis primum praeceptorem habuiſſe Spinozam multi dicerent, vid. BASNAGE l. c. p 1032. A Batauis in Galliam ſecedens res nouas moliri, et quod FVANHALMA in Vita Spinoſae p 5. ait, Delphini vitae inſidiari, quod vero alii referunt, rebellionem ciere auſus eſt; vid. COLERVS l. c. p. 21. eo euentu vt captus laqueo ſuſpenſus interierit. Vid. quae ex BASNAGII annalibus Belgicis referunt Act. Erud. Germ. P. CXXXI. p. 815. ſeqq. vbi negato Deo et anima immateriali miſer periiſſe dicitur.

o) COLERVS l. c. interfuiſſe tamen ſacris Chriſtianorum haud raro infra diſcemus.

accuſaſſe, eo quod derelicta gente ſancta ad infidelium cohortes conceſſiſſet. Spinoza autem, vt tutius lateret, ad medicum Van den Ende, apud quem humanitatis ſtudiis operam dederat, ſe conuertit, ratus ita ab inſidiis Iudaeorum tutum eſſe ſe poſſe; totumque philoſophiae ſe tradidit, et mathematicarum diſciplinarum ſtudiis; imprimis opticae ſtudioſiſſimus, vitrisque ad vſum opticum poliendis intentus, qua in re, cum ingenio acerrimo vſus induſtriam iunxiſſet indefeſſam, ita profecit, vt vndecunque talia vitra ab eo peterentur, haberetque ex hoc quaeſtu honeſto vnde viuere commode poſſet. Morteira autem et, qui reliqui ex Iudaeis in Spinozae exitium coniurauerant, cum ictus ſuos euitaſſe inimicum vidiſſent, magiſtratum Amſtelodamenſem adeunt, deferunt Spinozam blaſphemiae nomine, rogant, vrbe proſcriberetur, vrgent, inſtant, omnemque lapidem mouent, et tandem obtinent, vt aliquot menſium exilio mulctaretur. Quod tantum abeſt, vt terruerit Spinozam, vt potius ſolitudinis ſtudiorum cauſſa amantiſſimus, fugere ſtrepitum atque tumultum vrbis ſe poſſe laetatus nullum iuris remedium Iudaeorum perſecutioni opponeret, ſed in agrum Amſtelodamenſem ad amicum diuerteret, vitris ſuis atque ſtudiis maxime intentus; ex quo tamen loco anno MDCLXIV Rhenoburgum, Leidae proximum ſe contulit. Vbi licet in ſolitudine viueret, amicos tamen frequentes penes ſe habuit. Illi cum plerique Carteſiani eſſent, quoties in philoſophia Carteſii difficultas occurrebat, quam ſolum ſoluere potuiſſe magiſtrum credebant, Spinozae, iam tum omnem auctoritatem humanam etiam in philoſophia conculcanti propoſuere; aſt ille, vt ingenio vtebatur acerrimo, et iam tum principium metaphyſicum elegerat, Carteſio oppoſitum, nempe vnam tantum eſſe ſubſtantiam, duabus modificationibus, cogitatione et extenſione conſtantem, quod omnem Carteſii demonſtrationem euertit, ita longe aliter philoſophari ſe noſſe, et alias difficultatum ſolutiones dare amicos monuit, nec Carteſium eum eſſe oſtendit, cui vni adhaerendum ſit. Quod vbi inter eruditos Belgii foederati innotuit, apud quos tunc maxima erat Carteſii auctoritas, haud exiguum ſtrepitum fecit, et ad arma literaria prouocauit. Praeuertendo itaque bello philoſophico intenti Spinozae amici eum rogarunt, vt mentem ſuam de Carteſio exponeret. Qui cum tranquillitatem pacemque quaereret, vt haberent Carteſii affeclae, quibus impatientis deſiderii curam lenirent, edidit anno MDCLXIV. RENATI DES CARTES *principiorum philoſophiae P. I. et II. more geometrico demonſtratas, acceſſerunt eiusdem cogitata metaphyſica, in quibus difficiliores, quae tam in parte metaphyſices generali, quam ſpeciali occurrunt quaeſtiones breuiter explicantur.* Praemiſit libro praefationem LVDOVICVS MEYERVS, ex qua conſtat, Spinozam iam tum ſyſtematis vnius ſubſtantiae totum occupatum hunc commentarium Carteſianum non ideo ſcripſiſſe, vt Carteſiana placita confirmaret, ſed vt Carteſianis ſatisfaceret, et haberent, qui Carteſianam philoſophiam diſcere

ſcere ab ipſo cupiebant, ex quo intelligerent, quid Carteſius praecepiſſet, a quo tum quidem ob hunc ſcopum propoſitum abeundum ſibi non eſſe credebat. Id quod ex doctrina de intellectu, voluntate, et libertate, ſecundum Spinozam conſiderata, quae a ſe inuicem non diſtingui ſtatuebat, ſecus ac Carteſius docuit, illuſtrat. Falluntur itaque, qui ex hoc commentario Carteſiano concludunt tum quidem orthodoxos adhuc de Deo ſenſus Spinozam ſecutum eſſe, qui iam tum a Carteſio abeundum ſibi eſſe cenſuit. Verum autem eſt, ex hac Carteſianae philoſophiae explicatione occaſionem enatam fuiſſe haud paucis Carteſiano nomini inuidiam conflandi, afferendo Carteſianis hypotheſibus inductum Spinozam in atheiſmi deliria incidiſſe, cum tamen meditationes Carteſii metaphyſicae Spinoziſticis e diametro repugnent. Senſit id facile Spinoza, vt itaque inuidiae tela effugeret, ſolitudinem quaerendo, Woorburgum, quod vno tantum milliari Haga Comitum diſtat, conceſſit anno ſequenti, latere tamen ibi non potuit, anxie quaeſitus ab amicis, quos ei hypotheſis noua et valde grata comparauerat. Qui cum valde inſtarent, vt relicto rure in vrbem quandam migraret, ſedem tandem Hagam tranſtulit. Habebat enim amicos non modo toga ſed et ſago illuſtres viros, qui frequenter ad eum rus confluere ſolebant, vt eum diſſerentem audirent: vnde factum, vt philoſophia Spinozae infauſto ſidere per Belgium foederatum miris ſucceſſibus propagaretur. In vrbem delatus frugaliter vixit, totus ſtudiis ſuis opticis, et philoſophicis intentus, nec ita multis amicis familiariter vſus. Aſt pauci in celeberrimo et frequenti loco viatores aderant peregrini, cuiuscunque axiomatis et dignitatis eſſent, qui eum non adirent, fama commoti, quam ſibi opinionum ſingularitate et ſyſtematis nouitate attraxerat. Aluit autem literarum commercium cum praeſtantiſſimis viris, et philoſophicarum pariter atque mathematicarum rerum peritiſſimis, et ſcribendis libris intentus, reliquum temporis opticae tanto ſtudio tribuit, vt in conficiendis microſcopiis et teleſcopiis parem ſuo tempore non inueniret. Tantaque contentione hiſce inuigilauit, vt licet infirma valetudine vteretur, toto tamen ſaepe trimeſtri domo non prodiret. Vixit autem ſobrie et valde frugaliter, non quod neruo rerum deſtitueretur, erant enim haud pauci, qui abunde quod opus eſſet, ei offerrent, ſed quod natura paucis contentus, nemini grauis eſſe cuperet, vnde ad rationes oeconomicas accurate attendit, ne plus conſumeret, quam acquirere per annum liceret. Id quod eo facilius fiebat, quod coelebs familiam non alebat. Hac itaque frugalitate philoſophica factum, vt cum Simon de Vries, quem amiciſſimum habebat, duo florenorum millia ei donaret, munus is recuſaret, et cum haeredem teſtamento eum ſcribere promitteret, Spinoza conditionem non acciperet, contentus trecentorum florenorum ſingulis annis ſoluendorum ſtipendio, paternam quoque haereditatem ſororibus ſponte cederet, vt alia admirabilis abſtinentiae a φιλαργυρία exempla taceamus. Sed et reliquam vitam philoſophica virtute ornare ſtuduit. Laudant enim, qui eum nouerunt, conuerſationis

nis honeſtatem et iucunditatem affectuum imperium, animi neque in ſecundis elati, neque in aduerſis depreſſi moderationem, et decori ſtudium. Tum facilitatem morum, et diligentiam familiares hoſpitis ſui ad implenda officia cohortandi, et ſacrorum pariter publicorum atque obſequii parentibus herisque praeſtandi vtilitatem inculcandi, quin explorandi quoque, quid ex ſermonibus ſacris profeciſſent. Ipſe quoque illis interdum adfuit, et Lutherani coetus miniſtro praedicanti applaudit, tranquille autem et modeſte vixit, nemini moleſtus, omnibus facilis et affabilis, ſuaque ſorte magna animi conſtantia et alta pace contentus. Delicias vero, quas quaerebat, in meditationibus philoſophicis quaeſiuit, quibus in valetudine a pueritia infirma dolores vel contemſit vel ſuperauit. Valde autem extollunt, qui Spinozam velut miraculum quoddam virtutis philoſophicae admirantur, vt habeant, quem impietati colorem praetexant [p], animum iuſtitiae, aequitatis, miſericordiae amantiſſimum, patientiam in ferendis aliorum, in ſuis eiiciendis praeiudiciis fortitudinem, ſuperſtitionis odium per totam vitam continuatum, virtutis non quidem Stoicae et inhumanae, verae tamen et ſupra gentis et adoleſcentiae ſuae conditionem exſurgentis cultum, ratiocinandi accurationem, etiam neglecta ſermonis cura, in differendo perſpicuitatem, et eas animi elegantiſſimi dotes, quibus omnes, quotquot cum eo conuerſabantur, in amorem eius raperentur, quos amicitia fideque maiori, quam ab illis accepit, complexus fuiſſe dicitur. Quae an ita ſe habuerint omnia, penes eos fides eſto, qui haec nobis narrant. Illud communi omnium teſtimonio certum eſt, honeſte et tranquille Spinozam vixiſſe [q], nemini moleſtum, multis iucundum, haud paucis admirabilem viſum, quod in ſecretiora philoſophiae myſteria abiectis, quae omnem mundum faſcinare credunt ingenia fortiora et robuſtiora, praeiudiciis penetrauerit. Inter quos fuere magni quoque viri, ſummaeque auctoritatis, et imprimis Condaeus princeps [r], qui eius videndi curioſitate accenſus erat: et cuius patrocinio ſtipendium a Galliarum rege obtinere potuiſſet, ſi inſcribere illi librum quendam voluiſſet. Hinc famam enatam eſſe putamus, quae in Menagii *Miſcellaneis* [s] traditur, et Pomponium auctorem habere dicitur: Spinozam inuitatum a proceribus nonnullis Galliae eius videndi noſcendique auidis, in hoc regnum conceſſiſſe, proditum autem eſſe, quod capitalis omnis pietatis naturalis et reuelatae hoſtis regni limites intraſſet, delatumque a Pomponio periculum ſubiiſſe carceris Pariſienſis, aſt Minoritae habitu tandem euaſiſſe. Sed inanem fabulam eſſe vidit perſonatus Marvillivs [t], et

p) Infarta haec eſſe biographiae Colerianae p. 77. a fautore Spinozae ſupra iam monuimus. Ita vero factum, vt antecedentia et conſequentia, in quibus impietatem Spinozae candide deteſtatur Colerus, cum his non conſpirarent.

q) Conf. Kortholt. Praef. tr. de tribus impoſtoribus.

r) Ad eum conueniendum tamen cum Vltraiectum commigraſſet Spinoza, non inuenit, nec vidit, conf. Bayle l. c. et art. Herrault.

s) T. II. p. 16.

t) Melanges de litter. T. II. p. 357.

et poſt eum alii [u], quam ex eo natam fuiſſe veriſimile eſt, quod ad Condaeum principem Vltraiectum ſemel iter ſuſcepit; quod plebem Batauam magnis iris et ſuſpicionibus in eum armauit, quia prodere velle Gallis patriam coniiceret. Certius eſt, et extra dubitationem poſitum, Carolum Ludouicum electorem Palatinum ad docendam philoſophiam eum Heidelbergam traducere voluiſſe; extat enim inter *Opera* Spinozae *poſthuma* [x] epiſtola Ludou. Fabricii, qua electoris nomine cathedram ei philoſophicam cum ampliſſima libertate philoſophandi offert: hanc tamen ſpartam recuſauit ornare Spinoza, quod ſe religionis receptae legibus teneri nolebat, et probe intelligebat, eam principiis, quae ſequebatur, philoſophicis, euerti. Itaque excuſatione honeſta, quod otium literarium ſtrepitibus profeſſionis academicae praeferat, praetenſa, ſubtraxit ſe, faſſus, neſcire ſe, quibus limitibus libertas illa philoſophica intercludi debeat, ne videatur ſtabilitam religionem perturbare velle. Priuatus itaque intra muſei parietes manſit, cum nec munus, nec diuitias, nec honores affectaret, ſanitatis autem parum firmae, et ſtudiorum contentione valde debilitatae ratio eum conclaui haud raro affigeret. Inde mature phthiſeos malo tentatus, a viginti annis, tabeſcere coepit, infirmum corpus vero continentia et ſobrietate vtcunque ſuſtentauit. Hinc fatum vltimum nec ipſe, nec familiares proximum eſſe, vt in hoc morbi genere fieri ſolet, ſenſerunt, illis enim nihil tale expectantibus, ſolo medico L. M. [y] qui Amſtelodamo acceſſerat, praeſente IX. Cal. Mart. anno MDCLXXVII exſpirauit. Diuerſis mox rumuſculis mors viri opinionum ſingularitate et atheiſmi philoſophici profeſſione famoſi per vulgus ſparſa eſt. Quidam enim noluiſſe eum aegrum quenquam admittere, ne moribundi facies conſpiceretur, tradiderunt: alii narrarunt aliquoties eum exclamaſſe: miſerere Deus peccatoris miſeri; nonnulli nomen Dei gemebundum inuocaſſe, et quaeſitum de cauſſa, conſuetudinem ſolam accuſaſſe tradiderunt: quidam mandragorae ſuccum ſecum habuiſſe ad inducendum ſenſibus ſtuporem et mortis indolentiam, prodiderunt. Fuerunt quoque aliqui, qui petiiſſe ab hoſpite, ne miniſtrum vllum ad ſe admitteret, vt placide ita mori poſſet, commenti ſunt. Aſt falſas eſſe has narratiunculas omnes, comperit, qui diligenter in earum veritatem inquiſiuit, et omnem eius deprehendendae occaſionem habuit COLERVS [z], qui nec hoſpitem Spinozae, nec familiares eius quicquam ex eo audiuiſſe, nec quenquam ei morienti praeter medicum Amſtelodamenſem adfuiſſe, et nunquam lecto affixum decubuiſſe, ſed die emortuali adhuc ex conclaui deſcendiſſe; tum

u) BAYLE l. c. not. Z. COLER. l. c. IENICHEN l. c. BASNAGE l. c. p. 1035. DE LA MONNOYE Menag. T. IV. p. 19.

x) Ep. 57. Opp. poſth. p. 561. add. Chevraeana T. II. p. 99. 100. Nouv. de la rep. des lettres 1700. Sept. p. 300. BAYLE l. c. not. H. conferendus tamen HEIDEGGERVS in Vita Fabricii pag. 74. STARCKIVS de Vita priuata doctorum c. 2. §. 34. p. 94. 95.

y) Forte is fuit Ludouicus Meyerus.

z) pag. 141.

tum neque hospitis vxori neque domesticis, vt ministrorum ecclesiasticorum aduentum prohiberent, praecepisse, nec de mandragorae succo quicquam vel visum vel in scheda pharmacopolae Amstelodamensis lectum esse testatur. Vnde hae narratiunculae, quibus velut Fabellis Milesiis oneratur hodie historia philosophica et literaria expungendae ex annalibus literariis sunt. Mortuum honeste sepeliri curauit hospes, impensas ferente eo, quem viuo sumtus suppeditasse diximus, vnde falsum est, ita pauperem obiisse, vt sepulturae impensae solui nequiuerint [a]. Tantum enim ex supellectile eius sub hasta vendita rediit, vt sumtus omnes refunderentur, quamuis ea tota vere philosophica esset, vt ab omni ambitione remota.

Scripta Spinozae atheismum pandere visa.

§. IX. Scripsit nonnulla Spinoza, quae viuus edidit, et quibus famam sibi acuminis et philosophiae laudem acquisiuit, ast suspicionem quoque sinistrae de rebus ad Deum et religionem spectantibus opinionis iam tum excitauit; pleraque conscripta inter chartas reliquit, post mortem demum edenda, quae atheismi infamia eius memoriam cumulauerunt. Et post discessum quidem Spinozae ex synagoga apologiam eum edidisse lingua Hispanica typis nunquam editam, inque ea vestigia haud pauca opinionum postea disseminatarum iam prodidisse asserit P. Bayle [b], nihil autem eius se potuisse detegere, licet familiares eius et amicos de ea interrogasset, fatetur Colervs [c]. Vulgasse, quoque commentarium in principia Cartesii, ἐξωτερικῶς scriptum, at geometrica tamen methodo, supra iam diximus. Quo specimine prodidit Spinoza, dum principia et assertiones Cartesii, quas falsas esse credebat, geometrice tamen demonstrauit, posse seuerissimis demonstrationis legibus se ad palliandos errores abuti, vt postea ab eo quoque factum. Prodiit porro anno sequenti Lvcii Antistii Constantis *de Iure ecclesiasticorum tractatio Alethopoli apud Caium Valerium Pennatum*, in qua denegato iure, quod ecclesiae sibi vindicant earumque ministri, omnis potestas, etiam quae ad doctrinam pertinet magistratui vindicatur, qualia Hobbesium praecepisse, ex iis, quae supra diximus, constat. Qui libellus cum *Tractatum theologico-politicum Spinozae* praecederet et simili modo, quin et iisdem fere verbis praecepisse videretur, visus est [d] Spinozam parentem agnoscere. Ast negauit eum foetum suum esse Spinoza, et differre tum scribendi tum praecipiendi rationem obseruauit Colervs [e]: qui verisimiliori coniectura tribui posse Ludouico Meyero, de quo in sequentibus dicemus, monet. Cui facile assentimur; eadem enim impietate infectus fuit Meyerus,

a) Occasio fabulae inde enata est, quia Seplasiarius quidam, a quo medicamenta nonnulla Spinoza acceperat, audita morte eius vt sepultura prohiberetur a magistratu impetrauit, donec debita pecuniae summa solueretur, id quod ab hospite factum, et honeste tumulo Spinoza illatus est.

b) l. c. Eum sequuntur Ienichen l. c. p. 11. Wolf. Bibl. Ebr. Vol. III. p. 145.

c) l. c.

d) Vid. Bayle l. c. not. L. Basnage l. c. p. 1041. Wolfivs et Niceron. ll. cc. et quos hi laudant. Auctorem quidam esse coniiciunt Ludouicum Meyerum. vid. Basnage et Coler. l. c.

e) Pag. 90.

rus, vt ex infaufto eius foetu: *Philofophia fcripturae interpres*, patet. Equidem eo tempore et Anglia et Belgium eiusmodi hypothefibus perfonabant, quas femina Hobbefiana genuerant, vnde ab Hobbefianae difciplinae alumno quodam libellum profectum effe, verifimile eft. Spinozam autem auctorem verum effe *Tractatus theologico-politici*, *Hamburgi*, vt titulus mentitur, anno MDCLXX. 4. ἀνονύμως editi, nemo eft, qui ignorat, et faffus eft ipfe Spinoza, in epiftola ad Oldenburgium [f]. Qui cum mira libertate confcriptus effet, videreturque fuperftitioni, (ita religionem vocat Spinoziftica natio) neruos incidere, dici non poteft, quanta auiditate quaefitus lectusque fit ab illis, qui frena religionis pati nequeunt. Inde factum, vt editio aliquoties repeteretur, et foetus irata Lucina editus tum a Ioanne Henrico Glafemachero [g] in Belgicum fermonem, tum a quodam, qui Domini de S. Glain nomen mentiebatur in Gallicam linguam conuerteretur [h], et variis titulis differminaretur [i], quam verfionem LVCAM medicum Hagienfem confeciffe, ipfumque Spinozam annotationes quasdam adieciffe, poftea compertum eft [k]. Tacemus editiones alias [l] ex quibus conftat, magno ftudio Spinozae affeclas librum hunc differminaffe, non exiguo ecclefiae malo. Totus enim in eo auctor eft, vt vatibus diuinis non adfuiffe θεοπνευςίαν, fed vaticinandi donum ex imaginationis foecunditate proueniffe, et attemperauiffe eos doctrinas et religionem hominum fui temporis ingenio affereret, hancque, fi placet, clauem interpretandae diuinae legis effe, magna fiducia contenderet. Mirum itaque non eft, concurriffe ad hoc incendium extinguendum, quotquot religionis amor atque cura occupauerat. Licet enim STVPANVS, notiffimus ille fatyrae in Batauos, quae titulum gerit: *Religio Hollandica*, auctor, obiecerit Batauis [m], quod abominabile fcriptum mature refutare neglexerint, falfum tamen id effe, et BRAVNIVS in *Apologia Stupano oppofita* [n] oftendit, et multae libri noxii refutationes produnt, inter quas eminent, quas mercator quidam Dordracenus, GVILELMVS VAN BLYENBVRG, et alius Roterodamenfis Io. BREDENBVRG fcripferunt. Ille enim anno MDCLXXIV *Veritatem religionis Chriftianae* Spinozae blaterationibus oppofuit, hic anno fequente edidit *Eneruationem tractatus theologico-politici vna cum demonftratione geometrico ordine difpofita, naturam non effe Deum, cuius effati contrario praedictus tractatus innititur.* Qui omnium luculentiffime

 impie-

f) Ep. 19.

g) Suite de la vie de Philopater p. 231.

h) WOLF. l. c. p. 145.

i) Tribus titulis comparuit: La clef du fanctuaire; Traite des ceremonies fuperftitieufes; et, Reflexions d'un efprit des intereffé, fur les matieres les plus importantes aut falut tant public, que particulier.

k) Vid. Cat. crit. bibl. Reimmann. pag. 1029. conf. Nouv. lit. T. X. P. I. p. 60. BAYLE Lettr. XXVII. p. 119.

l) Continetur quoque in collectione prima operum hiftoricorum, quae HEINSII nomen prae fe fert edita 1673. 8. conf. Ven. CYPRIAN. Cat. bibl. fuae p. 625.

m) Lettr. III. p. 65.

n) p. 158. Vbi obferuatur, librum, quam primum prodierit, publica auctoritate fuppreffum effe.

impietatem in hoc libro latentem detexiſſe, et fortiſſime debellauiſſe, plerisque viſus eſt [o], mirantibus omnibus tantam iudicandi aciem homini literis leuiter tincto ineſſe. Quem tamen cum demonſtrationem Spinozae ordine geometrico deſcripſiſſet, non habuiſſe, quid Spinozae reponeret, adeoque ſyſtema eius ſi ductu rationis id faciendum, refutari haud poſſe agnouiſſe, prodiderunt Franciſcus Cuperus, quem plagii inſimulauerat Bredenburgius, et poſt eum eruditus Iudaeus ISAACVS OROBIO et Albertus de Verſe; negante id Bredenburgio. De qua controuerſia cum plura dicere heic non liceat, P. BAYLE [p] videndus eſt. Inter theologos Belgii foederati primus fere oppoſuerunt ſe ſerpenti veneno Lambertus Velthuyſius, et Regnerus a Mansveld, quos ſecuti ſunt alii multi, ex Lutheranorum autem coetu nemo auctioribus telis Spinozae copias profligauit, quam Ioannes Muſaeus. Quorum et complurium librorum aliorum, tractatui theologico-politico oppoſitorum titulos, cum diligenter adduxerint NICERONIVS [q], FABRICIVS [r], IENICHIVS [s], lectorem breuitatis ſtudioſi ad notiſſimos hos libros amandamus. Tectius tamen in eo libro ſyſtematis peſtilentis virus diſſeminauit Spinoza, quam in illis, quos moriens reliquerat, vt poſt fata ederentur. Prodiere itaque eo viuis erepto anno MDCLXXVII Amſtelodami *Opera poſthuma*, auctoris nomine literis tantum initialibus, vt ipſe iuſſerat, deſignato. Quinque in hac collectione tractatus continentur: I. *Ethica, more geometrico demonſtrata*, in qua totum ſyſtema atheum, quod ſibi formauit mathematice demonſtrare conatus eſt; II. *Politica*. III. *De emendatione intellectus* [t]. IV. *Epiſtolae et Reſponſiones*. V. *Compendium grammaticae linguae Hebraeae* [u]. Neque vero typographi locique mentio in titulo facta eſt, Amſtelodami autem prodiiſſe, ſatis clare COLERVS [x] demonſtrauit. Obſtupuit religio, virique boni et rectae mentis amantes tantam impudentiam ſophiſmatis velut demonſtrationibus inaedificari mirati et deteſtati ſunt, plaudit impietas, inuentum eſſe, qui methodi geometricae accuratione omnem ex orbe Deum et religionem eiiceret, et reipſa vnam tantum ſubſtantiam eſſe, duabus modificationibus infinitis modis determinatam, euinceret, adeoque omnes religionis leges, omnem numinis reuerentiam proſcriberet, cuncta ad naturae neceſſitatem ineuitabilem reuocando. Quae cum maximam religioni et ciuitati ſacrae ſtragem minarentur, ingens virorum doctorum aceruus prodiit, qui ſophiſmata eius inania, definitiones aequiuocas, demonſtrationem falſam et ineptias omnes detegerent, et argumentationes metaphyſicas infelici metaphyſico opponerent. Nec eſt inter omnes fere Chriſtianorum coetus, qui certa fidei teſſera

o) BAYLE l. c. not. M. COLER. p. 118.
p) l. c. add. COLER. et IENICHEN ll. cc.
q) loc. cit.
r) Syll. Script. de V. R. C. c. 13. p. 355. ſeqq.
s) l. c. p. 59.
t) Ex hoc fonte ſua hauſit ABR. IO. CVFFELERVS in Specimine artis ratiocinandi naturalis et artificialis ad pantoſophiae praecepta manuducente, Hamb. 1684. 8. conf. BVDDEVS Theſ. de Atheiſmo p. 174. WALCH. Parerg. acad. p. 694.
u) Laudat eam WOLF. l. c. Vol. I. p. 241.
x) p. 104.

teſſera inter ſe diſtinguuntur, vnus, ex quo non prodierint impietatis Spinoziſticae oppugnatores. Quos tamen hoc loco adducere non licet, in hiſtoria atheiſmi ſpeciali enarrandos, pleroſque nominauere FABRICIVS, IENICHIVS, NICERONIVS [y], alii. Comparent inter eos ex Romana eccleſia, Fenelonius, Fr. Lamyus, P. D. Huetius, ex reformatis, Gerardus de Vries, Chriſtophorus Wittichius, Regnerus a Mansveld, Lambertus Velthuyſen, Petrus van Maſtricht, Aubertus de Verſé, Ruardus Andala, Petrus Bayle, Iſaacus Iaquelotus; ex Lutheranis I. Wolfgangus Iaegerus, Io. Iacobus Weidnerus, Iacobus Stalkopfius, Ioannes Colerus, Chriſtianus Kortholtus, Fridericus Erneſtus Kettnerus, Fridericus Rappoltus, Ioannes Conradus Durrius, Ioannes Franciſcus Buddeus, ex iis qui Bourignoniae partes ſecuti ſunt, Petrus Poiretus, ex Labbadiſtis Yuonius, ex Anglicana eccleſia Henricus Morus, Samuel Clarckius, ex Iudaeis Iſaacus Orobio, et innumeri alii. Omnes enim poſt Spinozae aetatem huc pertinent, qui rationibus metaphyſicis atheiſmum philoſophicum aggreſſi ſunt, cum non celebrius vnquam impietatis ſyſtema emerſerit, Spinoziſtico. Scripſit quoque Spinoza *Commentarium de iride*, qui cum minus nonnullis, quibus eum oſtenderat, placuiſſet, igni ab auctore traditus eſt. Affectam quoque reliquit verſionem Belgicam veteris teſtamenti [z], in qua multam curam adhibuit, ſed et hanc paucis ante obitum diebus, Vulcano tradidit.

Summa impietatis Spinoziſticae.

§. X. Syſtema, quod de rerum vniuerſitate, quam Deum vocauit, Spinoza commentus eſt, in ſe nouum non eſt, ſed paſſim apud veteres inuenitur: vnde de Spinoziſmo ante Spinozam diſquirere coeperunt viri docti, maxime P. BAYLE [a], quem peculiari diſſertatione ſecutus eſt I. FR. BVDDEVS [b], vt alios taceamus. In quem tamen numerum non omnes eos referendos eſſe, qui Deum eſſe τὸ πᾶν dixerunt alibi oſtendimus, et qua ratione ſchola Eleatica, et Stoica, itemque Cabbaliſtae [c] in Spinozae luto haeſiſſe cenſendi ſint, manifeſtum fecimus. Perfecit autem quod inchoarunt veteres, et quod illi muſſitarunt, aperte elocutus eſt Benedictus de Spinoza, qui abſurdiſſimam propoſitionem, vnam tantum eſſe ſubſtantiam, duabus modificationibus, cogitatione et extenſione infinitis modis variatam et determinatam, et in ſe ſuaque eſſentia neceſſarias mutationis ſuae cauſſas habentem, Geometrico more demonſtrare auſus eſt. Non eſt noſtrae tractationis, totum Spinozae ſyſtema hoc loco deſcribere, et quid in eo reprehenderint philoſophi, quid oppoſuerint, quos dolos, et laruas veritatis, quae ſophiſmata detexerint operoſe deſcribere. Faciunt id illi, qui vel theologiam naturalem tradiderunt, vel naturalis pietatis fundamenta ab obiectionibus atheorum liberarunt,

y) locis citatis.

z) BASNAGE l. c. p. 1038. COLER l. c.

a) l. c. not. A.

b) De Spinoziſmo ante Spinozam, quae in Anal. Hiſt. phil. extat.

c) Pertinet huc ex medio aeuo Dauid de Dinanto; quin et Reales huc Baylius retulit, de quibus omnibus ſuo loco dictum.

rarunt, et ex Inſtituto Spinozae impietatem euerterunt. Hinc id modo vt tractationi noſtrae ordo ſuus et integritas conſtet, obſeruamus: *Summam impii ſyſtematis eo tandem redire: vnam tantum eſſe ſubſtantiam et non dari ſubſtantiam, quae aliam efficere ſeu creare potuerit, adeoque praeter vniuerſi ſubſtantiam, nullam aliam dari, ſed in ea vna comprehendi omnia, et non niſi modos eſſe eius vel cogitantis vel extenſae.* Huc enim redeunt propoſitiones iſtae, quibus velut cardinibus totam philoſophiam ſuam impiam inaedificauit: *Ad naturam ſubſtantiae pertinere, exiſtere; eam non poſſe produci ab alia, atque eſſe cauſſam ſui, id eſt ipſius eſſentiam neceſſario euoluere exiſtentiam: in rerum natura non poſſe dari duas aut plures ſubſtantias, eiusdem naturae ſiue attributi*, &c. Ex his enim prona conſequentia fluere putat, Deum et mundum vnam tantum eſſe ſubſtantiam; in qua cum modi duo ſiue attributa conſpiciantur, nempe cogitatio et extenſio, ex his omnia entia determinari, et in harum modificationum ordine, quo ſe inuicem ſequuntur, neceſſitatem ineſſe contendit. Quo pacto ſublato omni entium materialium ab immaterialibus diſcrimine, euerſa omni libertate, et intellectus a voluntatis diuerſitate, omnia fluere mechanice ſequitur. Et multus quidem in eo eſt Spinoza, vt hanc vnam ſubſtantiam, quam Deum vocat, attributis diuinis ornet, et eam cauſſam eſſe rerum omnium, hasque ab eo diſtinguendas eſſe pronuntiet, ne ſcilicet in pietatem peccauiſſe videretur. Aſt diſertis verbis ad Oldenburgium ſcripſit: *Deum ſe rerum omnium cauſſam immanentem, non vero tranſeuntem ſtatuere.* Quo pacto detracta ſimulatae veritati larua tota impietatis abominabilis facies diſpaleſcit, et non modo theologia naturalis, ſed moralis quoque ſana omnis funditus euertitur. Eſſe in hoc ſyſtemate abſurda plurima et tum experientiae, tum notionibus metaphyſicis contraria, dudum obſeruatum viris doctis eſt, qui monuerunt, ipſam exiſtentiam extenſionis multas ſubſtantias inuoluere, cum infinitis partibus gaudeat extenſio, quae, cum attributum ſubſtantiae ſit, in vnaquaque particula ſubſtantiam peculiarem neceſſario requirat. Abſurdum porro eſſe, modificationes e diametro contrarias, quales ſunt cogitatio et extenſio vni ſubſtantiae, velut ſubiecto ſuo ineſſe, et ſic modis ſuis eam ſe mutuo euertere. Nec minori contradictionis abſurditate laborare, quod in immutabili et neceſſaria ſubſtantia infinitae mutationes ſibi ſuccedentes ponantur, quodque, cum infinitae res in mundo ſint, quae mutuo euertunt, contradictorii ſimul in vno ſubiecto conſiſtere poſſe affirmetur, et infinita ſubſtantia vna ex finitis modis iſtis ſiue partibus finitis conſtare ſupponatur. Tacemus alia, quibus iuſtitiam, ſanctitatem ipſamque infinitatem DEI, et omnem actionum moralium, poenarum et praemiorum rationem hoc ſyſtema euertere recte obſeruatur. Plura de his omnibus apud eos ſcriptores quaerenda ſunt, quos ſupra nominauimus. Nos hoc loco, vbi extra oleas vagari non licet, falſa imprimis idea ſubſtantiae totum niti ſyſtema Spinoziſticum modo obſeruamus, nempe ſubſtantiam non poſſe produci ab alia, ſiquidem ad naturam eius perti-

neat

neat exiſtere, quod inde probat, quia rerum, quae nihil commune inter ſe habent, vna alterius eſſe cauſſa nequeat. Hoc enim ſumit potius quam demonſtrat, illud ſubſtantiam ipſam cum conceptu ſubſtantiae confundit, adeoque ſubſtantiam in abſtracto conſiderando, ſibi ſubſtantiam fingit, quae non niſi in mente noſtra exiſtit, eamque deinde ad ſyſtema phyſicum et metaphyſicum inepte transfert. Quae et alia ἀσύςατα multa ineptum ſyſtema complectitur, quae cum egregiis prorſus commentationibus detexerit, quem honoris et amicitiae cauſſa nominamus cel. IO. CHRISTOPHORVS GOTTSCHEDIVS [d], qui elegantiſſima doctrina hodie Academiam Lipſienſem ornat, lectorem ad eruditas eius obſeruationes ablegamus. Vnde vero hunc errorem hauſerit Spinoza, vel formandi ſyſtematis occaſionem nactus ſit, de eo diuerſa eſt inter viros eruditos opinio. Et ſunt quidem nonnulli viri docti, qui cum noſſent patriarum antiquitatum conſultum fuiſſe Spinozam, intelligerent autem ſyſtema Cabbaliſticum eodem cothurno incedere, cuius Or haënſoph vnica illa ſubſtantia ſit, ex qua innumerae modificationes, vel emanationes potius exortae ſint; Cabbaliſtarum metaphyſicam parentem Spinoziſmi accuſant. Qua in opinione praeter ven. REIMMANNVM maxime verſatur acutiſſimus WACHTERVS. Qui ex eo quoque conſenſu Spinozae cum Cabbaliſtis, (quos prius tamen ideo atheiſmi accuſauerat) pro Spinozae innocentia et ſenſibus purioribus argumentum peti poſſe, non ſine inuidia nomini ſuo conflata contendit. Qua de re cum *Tomo ſecundo* [e] ex inſtituto diſſeruerimus, et quae celeberrimi viri ea de re mens ſit expoſuerimus, actum agere nolumus. Alii vero, quibus innotuit, incidiſſe Spinozam adoleſcentem in Carteſii ſcripta metaphyſica, et initia philoſophandi ab iis coepiſſe, ex Carteſiana philoſophia has ineptias fingendi anſam eum quaeſiuiſſe contendunt. Id quod non abſque inſigni Carteſianae philoſophiae ignominia illi obiecerunt, qui Carteſium Spinoziſmi architectum commenti ſunt, quos in Carteſii hiſtoria tetigimus: et pluribus quoque viſum eſt, licet conceſſerint, ex peruerſa Carteſii mente Spinozam fuiſſe philoſophatum. Vrgent hi definitionem ſubſtantiae a Carteſio allatam, per ſubſtantiam intelligendam eſſe rem, quae ita exiſtit, vt nulla alia re indigeat ad exiſtendum: hanc enim occaſionem dediſſe putant πρῶτον ψεῦδος de vnica ſubſtantia excogitandi. Nobis difficilis et incerta haec quaeſtio, et ſi verum fatendum, inutilis videtur; quod enim ad Cabbaliſtas attinet, veriſimile haud eſt, Spinozam eos adoleſcentem attigiſſe, cum iis aetatis annis Iudaeos reliquerit, quibus Cabbaliſtas manibus terere nondum in gente recutita licet: tacemus aliud eſſe ſyſtema emanationis, aliud Spinozae, aliud emanantia, aliud modificationes [f]. Quae vero de Carteſianiſmo dicuntur, ita tantum

d) Programmatibus ſeptem, in quibus philoſophiam Leibnizianam et Wolfianam ab obiecta impietate Spinoziſtica vindicat. Commendat is imprimis Io. IENSII Examen philoſ. ſextae defin. P. I. Spinozae.

e) p. 1055.

f) Longius inter ſe diſtant modificationes et emanationes, quam vult cl. Wachterus; modificationes enim ſubſtantiae immanent, emanationes progrediuntur; illud cum Spinoza diſertis verbis agnouerit, fruſtra ſunt, qui eum cum Cabbaliſtis comparant.

tantum possunt admitti, vt Cartesiana principia ansam dedisse dicantur Spinozae, a Cartesio descifcere, et nouam viam quaerere cupienti, diuersum doctrinae metaphysicae aedificium construendi. Ipsam enim Cartesii metaphysicam, quae cogitationem et extensionem duas diuersas et contrarias sibimet substantias ponit, refragari systemati Spinozistico nemo non videt, vt taceamus alia toto coelo a Spinozisticis abeuntia, vt supra iam ex *Praefatione Principiorum Cartesii geometrice a Spinoza demonstratorum* annotatum. Nec magnopere audiendi sunt, qui Spinozisticae hypotheseos parentem esse Hobbesium putant, quia inter ius naturae Hobbesii et Spinozae magna intercedit similitudo. Quamuis enim vterque philosophus, ex necessitate rerum cuncta deriuauerit, sua tamen cuique principia propria sunt. Quare ponderatis omnibus, recogitantes profundo ingenio et metaphysica acie instructo gauisum esse Spinozam verisimile videtur, Spinozam suae meditationi et infelici subtilitati totum istud doctrinae impiae aedificium debere, idque habendum esse pro ἀρχετύπῳ quamuis negare nolimus, Cartesianam philosophandi rationem, accedente consilio ab eo discedendi occasionem ei primam subministrasse, de sophismatis talibus cogitandi.

Spinozistae post Spinozam.

§. XI. Luxuriari infelix lolium prae grauidis aristis, et radices laetissime agere, vt natura docet, ita in humana mente quoque, proh dolor euenit: cui licet naturale sit Deum cogitare ab omni creatura infinito discrimine distinctum, fecit tamen impudentia animi frena reuerentiae summo Numini debitae lubenter excutientis, quo sine rectore liber suique iuris viuat, vt atheismus multoties de acutissimis ingeniis triumphauerit. Cuius non luculentius esse specimen potest, quam successus pudendi, quos habuit impietas Spinozistica. Quae licet ea subtilitate et acuminis metaphysici obscuritate se prodiderit, vt a paucis scripta Spinozae intelligerentur, multis tamen se mire commendauit, et in partes eos pertraxit. Inde haud exiguus disciplinae feralis sectatorum numerus est, quos tamen hoc loco enumerare omnes, nec libet nec licet, quo famosiores Spinozismi patroni tantum considerandi sunt. Et ipse quidem Spinoza a sectae condendae gloria animum continuit. Monuit id, qui *Praefationem operibus posthumis* praefixit, *nomen auctoris in libri fronte et alibi literis duntaxat initialibus indicatum esse non alia de caussa, quam quia paulo ante obitum expresse petierit, ne nomen suum ethicae, cuius impressionem mandabat, praefigeretur: cur autem prohibuerit, nullam aliam rationem videri, quam quia noluerit, vt disciplina ex ipso haberet vocabulum. Dicere enim in apendice quartae partis ethicae, quod, qui alios consilio aut re iuuare cupiant, vt simul summo fruantur bono, non studeant, vt disciplina ex ipsis habeat vocabulum, sed insuper in tertia ethices parte affert def. XLIV, vbi, quid sit ambitio, explicetur, eos, qui tale quid patrent, non obscure, vt gloriae cupidos accusare.* Facile vero nobis persuaderi patimur, a concupiscenda sectae conditae glo-

ria

ria Spinozam abfuiſſe, quem ſi non character animi arcuit, certe impediuit metuenda inuidia. Hac tamen eius continentia non obſtante efficit humanae mentis ambitio, religioni, velut praeiudicio cuidam vulgari, inſultans, et ab eius vinculis ſe ideo liberans, vt tota ſibi permittatur, vt haud pauci impietati Spinoziſticae patrocinarentur, praecipue cum ordinis geometrici ſpecies, ſeueritatem methodi et demonſtrationis mathematicae prae ſe ferens, ſuppoſitis callide falſis definitionibus et axiomatibus precariis et aequiuocis, multis imponeret. Fuiſſe autem in Belgio foederato non vnum tantum aliumue Spinozae aſſeclam, ſed multos eum magna fiducia fuiſſe ſecutos, et Batauis obiecit Stupanus, et faſſus eſt Roellivs [g], conqueſtus, *Spinozam tota armenta in Belgio ſequi ducem:* nec dubitamus, quin hodie adhuc ſectatoribus gaudeat. Inter aſſeclas autem, qui nomine innotuerunt, primum ſuo merito locum occupant, editores operum eius Iarig Iellis et Lvdovicvs Meyervs, vt vel ſolae praefationes teſtantur. Et poſteriori quidem, qui morienti Spinozae adfuit, prima diſſeminati veneni Spinoziſtici cauſſa potiſſimum adſcribenda eſt; qui facile omnia ſupprimere potuiſſet, niſi in eodem cum Spinoza luto haeſiſſet. Id quod ex libro, *Philoſophia ſcripturae interpres*, apertum eſt, vt in antecedentibus obſeruatum. Et alterum quoque medicum Hagienſem, Lucam, Spinoziſticae impietati fuiſſe addictiſſimum, tum elogium Spinozae ab eo ſcriptum prodit, tum libellus Gallicus, quo *Tractatum theologico politicum* alia veſte comtum et ornatum prodire iuſſit, vt ſupra iam dictum [h]. Et hos quidem viuos inter diſcipulos numerare Spinoza potuit; poſt mortem haud pauci in eandem ſuſpicionem adducti ſunt. Vbi tamen diſcrimen inter eos ponendum, qui aperta profeſſione doctrinae Spinoziſticae velificati ſunt, et inter eos, qui ea quidem ſuſpicione preſſi, non vero Spinoziſmi legitime conuicti ſunt. In priori claſſe, ſtrepitum maximum fecit, et eccleſiam Batauorum valde turbauit FRIDERICVS van LEENHOF eccleſiaſtes Swollenſis. *Fridericus van Leenhof.* Cuius viri, Spinoziſmum tandem reuocare coacti hiſtoriam et controuerſias inde enatas curioſa et eleganti tractatione enarrauit V. C. Gottlob Fridericvs Ienichivs [i], qui cum ex actis et αὐτογράφοις omnia collegerit, dignus eſt, qui ipſe conſulatur. Sparſit autem virus Spinoziſmi Leenhofius in libro vernaculo, cui titulum praefixit; *Coelum in terra, ſiue veri et conſtantis gaudii breuis et luculenta deſcriptio, ſecundum rationes et ſcripturae ductum omnis generis hominibus et omnibus fortunae caſibus attemperata*, cuius prima editio Belgica prodiit mdcciii, germanica vero anno mdccvi, cui tamen adiecta epiſtola, in qua ſyſtema Leenhofii neruoſe euertitur. Tota vero doctoris maleſani doctrina hac aſſertionum quaternione comprehenditur. I. Neceſſarium eſſe, vt homo eſſentiam ſuam mutabilem ita perficiat, vt ab iſta mutabilitate,

g) De Relig. nat. §. 151. p. 166.
h) Vid. Cat. bibl. Reimm. pag. 1029. Gottl. Kravsivs Hiſt. liter. P. II. p. 284.
i) In Hiſt. Spinoziſmi Leenhofiani, Lipſ. 1707. 8.

litate, quantum licet, ſit immunis, ideoque gaudii et perfectionis gradum eum quaerat, in quo conſtanti et firma animi tranquillitate in immutabili et aeterna Dei voluntate et ordine fundata et acquieſcente fruatur; ſic enim fore, vt et viuus et moriens, profunda et rationali pace in ente ſummo quieſcere poſſet. II. Cuncta certis legibus, ordine, cauſſisque concatenata eſſe et fluere. III. Deum impropie regem, legislatorem, dominum, iudicem vocari. IV. Omnes actiones eſſentiales mundi eſſe effectus cauſſarum proximarum, quae ex aeterno naturae ordine neceſſario conſequantur, et huic immutabili voluntati Dei magna animi tranquillitate et conſtantia ſine murmure vel triſtitia ſe ipſum permittendum eſſe. Facile intelliget lector, non potuiſſe non ex his aſſertis Spinoziſmi ſuſpicionem oriri. Vt itaque ſerpenti peſti, etiam ob eccleſiaſticam auctoris dignitatem periculoſae occurrerent, calamum arripuerunt Florentinus Blomble, Taco Haio van den Honert, Io. Creyghton, Io. d'Outrein theologi Bataui, et quae in his theſibus impietas lateat, demonſtrauerunt. Non defuit quidem ſibi Leenhofius, edita apologia, quam *Denubilationem coeli in terra* appellauit, conqueſtus, ſiniſtre mentem ſuam explicari et peruerti; at ne hunc quidem in modum cauſſam ſuam iuuit, ſed magis prodidit. Surrexerunt enim in eum praeter priores aduerſarios Franciſcus Burmannus, Ioannes Henricus Coceeius, Ioannes Sluiterus, et poſt hos alii, quin et ſatyris, vt fieri ſolet, comoedia acta eſt. Quae cum tumultu in eccleſiis Batauis omnia miſceret, primo quidem a prouinciarum claſſibus remedium quaeſitum, et cum hae nihil profeciſſent, res ad ſynodos delata eſt. Et his quoque incaſſum laborantibus tandem ſupremi magiſtratus auxilium imploratum eſt. Cuius iuſſu et auctoritate libelli Leenhofiani fiſco addicti, ipſe ad reuocandos errores et deprecandam veniam coactus eſt. Id quod ſingulari libello factum, in cuius articulo tertio deteſtatur errores Spinozae; vnam tantum eſſe ſubſtantiam, quae omne ſit in omnibus, eſſe hanc ſubſtantiam infinitis attributis conſtantem Deum; eamque vt cauſſam internam omnis illius quod eſſentiam habet, fontem et cauſſam exiſtere, et omnes res velut modificationes eius ad hanc, vt totum ſuum pertinere: adeoque Deum et naturam vnam eandemque eſſentiam conſtituere. Porro, nexum eſſe infinitum cauſſarum, quae ſibi inuicem ſubordinatae neceſſario cooperentur, animam et corpus non eſſe res duas diſtinctas, ſed vnum idemque, diuinitatis partes, nec animam aliquam ſeparatam ſine corpore ſubſiſtere, multo minus ſpiritum. In connato ſtatu, naturali nullum eſſe eſſentiale per naturam bonum, malum, virtutem, vitium, perfectionem, praemium vel poenam; omnia naturali ſaltem ratione, non morali, a Deo pendere, nec eum legislatorem eſſe; res porro omnes eſſe effectus vel operationes naturae per aeternum et neceſſarium aliquem ordinem in ſtatu naturae ſuae conſtitutas, adeo vt ordo aeternus ſit independens et neceſſarius cauſſarum infinitarum nexus. Per vim naturae omnes homines vi et poteſtati affectuum eſſe

ſubie-

ſubiectos; nec hominem libere agere, ſed a vi externarum cauſſarum dependere, quamdiu ordinis naturae conſcius illi ſe emendato intellectu non ſubmittat. Bonum ſummum ſolum eſſe ſenſum purum de aeterno Dei ordine, affectuum domationem et ſui ipſius conſeruationem cum gaudio et laetitia. Mortem plenum homini finem facere, et ſolutum partibus ſuis traducere ad aeternitatem, ſine ſpe reſurrectionis vel metu iudicii, nullam dari religionem naturalem, nec diuinam reuelationem, ſed cultum diuinum dependere a ſuprema poteſtate: gratiam conſiſtere in inclinatione interna ad obedientiam aeterno Dei ordini praeſtandam &c. Quae hic ſtrictim enarrare libuit, vt appareat, in quo Spinoziſmi ſummam conſtare publica eccleſiae Belgicae auctoritas definiuerit.

§. XII. Leenhofio iungimus FRANCISCVM CVPERVM, et is quidem anno MDCLXXVI *Arcana atheiſmi reuelata* edendo, inter aduerſarios Spinozae comparere voluit. Quem cum Io. Bredenburgio contentionis ſerram reciprocauiſſe, eo quod is plagii ipſum inſimularet, et hunc conſpirationis cum Spinoza accuſauiſſe, ſupra iam prodidimus. Aſt eadem, qua Bredenburgium premebat, culpa non vacare, et Spinozae ſplendido reuelatorum arcanorum atheiſmi titulo, frigidam ſuffundere voluiſſe viſum eſt HENRICO MORO [k], et IO. WOLF. IAEGERO [l], quos ſecuti ſunt alii. Ludicram itaque velitationem iniiſſe contra Spinozam laudati viri cenſuerunt, et ſimulatam pugnam oſtentaſſe, vt eo fortius falleret. Cuius rationes afferunt, quod contenderit: ex ſolo lumine naturae non poſſe demonſtrari exiſtentiam Dei, non poſſe concipi eſſentiam extenſionis expertem, absque reuelatione non cognoſci in quo vitium a virtute diſtet. Conqueruntur etiam, argumentis eum pro exiſtentia Dei vti ſtramineis et plumbeis, cum ferrea et aerea adhibere potuiſſet. Nempe ipſum frigus, et imbecillitas in culpae ſpeciem tracta ſunt, quod tamen argumentum non ſemper ſtringit. Addi Cupero ſimulati praelii ſimilitudine poteſt BOVLAINVILLIERIVS comes, cuius *Tentamen refutationis Spinozae* ſupra iam memorauimus, et quem clandeſtinis artibus viſcera religionis Chriſtianae petere voluiſſe, vel vna mendax et fabulis comta *Muhammedis hiſtoria* teſtatur. Non is videri vult, qui impietatem coram omni orbe erudito denudatam et bonis omnibus deteſtabilem refricare et pictam nouis coloribus vendere voluerit; ſed ſe ſeriam pugnam initurum omnes athei copias, quascunque poſſet, produxiſſe in aciem ait, vt eo fortius refelleret. Non hoc negat, in ſumma euidentia poſuiſſe ratiocinationes Spinozae, et comtiores ornatioresque dediſſe, ipſo auctore, tantaque fide in exponendis eius argumentis vſum fuiſſe, vt euidentia quoque ſophiſmata, quibus nixus eſt Spinoza, colore quo potuerit pinxerit, arteque, qua licebat, logica ſuſtentauerit, eo

Franciſcus Cuperus.

Boulainuillierius.

k) Opp. Phil. T. I. p. 596.

l) Diſſ. Franciſcus Cuperus mala fide, aut ad minimum frigide atheiſmum Spinozae oppugnans. Conf. quos nominat REIMMANN. Hiſt. Atheiſmi S. III. c. 9. §. 18. p. 484.

eo quod crederet, nihil tantopere veritati in aperta luce collocandae prodesse, quam si falsa lumina veris opponantur, vt pelli maiori cum gloria veritatis possint. Confidere autem se, non defuturum vel veritati vel prouidentiae, qui bonam caussam agat, et totius systematis vanitatem demonstret. Ast quid tandem dignum tanto promissor hiatu praestitit? Cupiebat is quidem, hanc sibi veritatis defensae, impietatisque euersae gloriam vindicare; ast et annorum ingrauescentium hebetudine et occupationum ingenio suo magis conuenientium multitudine doctioribus hanc spartam ornandam relinquere coactus est, indirecte tamen eam se sustinere, orando, vt qui maioribus ingenii neruis vtuntur, ad hanc operam praestandam se accingant. Quo an pestilentius et ad deridendam religionem atque pietatem omnem aptius quicquam dici queat, dubii haeremus. Fatemurque ipso Spinoza deteriorem auctorem, librum venenatiorem videri, quia non sterili argumentatione metaphysica, sed elegantibus orationis luminibus vtitur, et, quod ipse fassus est, aperta sophismata ad decipiendum lectorem ita occultat, vt non nisi ab exercitato et attento dignosci queant. Summa autem totius dissertationis in eo versatur, vt demonstret: vnam tantum dari substantiam, cuius definitione misere ludit et abutitur, passiones omnes fieri mechanice, et necessitatem quamdam mechanicam oeconomiam animalem inuoluere. Diu ineditus liber per manus curiosorum, quin et impiorum versatus est, et credi non potest, quam inuincibilem subtilitatem et conuellendorum fundamentorum religionis naturalis et reuelatae aptitudinem atheismi Spinozistici patroni in eo praedicauerint. Ast vbi editus comparuit, apertum mox fuit, nihil ineptius, nihil luculentius, quod caussam Spinozae euertat, excogitari potuisse. Obseruatum id acutissimo CVDWORTHII [m] interpreti: „Nihil „eo leuius, nihil imbecillius, magnos hiatus, nullam infinitarum rerum, „quarum tamen rationem oporteat eum reddere, cui Deus et religio cul„tusque Dei displicet, explicationem, nihil simplex, apertum, probabi„le, quod in hominum sese sapientum animos insinuare suapte virtute „queat. * Fabulam sibi visum esse legere, nec ingeniose inuentam, nec „scite dispositam, nec aptam inter se et connexam; visum esse sibi aliquid „Spinozam, quoties ethicam eius inspexerit, nam geometrarum leges, „quibus hunc alligauerit librum non modicam eius vitiorum partem oc„cultare. At ingenioso eius interprete lecto, qui omnem videri velit „caliginem a magistri sui praeceptis abstersisse, ita ipsi sordere coepisse, „vt incredibile dictu sit. - - Omnia, quae sigillatim Baylius disciplinae „Spinozianae exprobrauerit, absurda et portentosa consectaria, tam con„cinne fluere ex ea, quemadmodum exponatur a Boulainuillierio, nihil „vt concinnius inde manare queat. Moleste tulisse amicos Spinozae, „flagitia eius et sententias mirabiliter foedas tam luculenter et perspicue „expositas et declaratas esse, itaque quo famae succurrerent hominis in„scitiae

m) pag. 1141.

„ſcitiae ſibi arguendos duxiſſe, qui velum ipſi detraxerint: Dolere ſe magnum et perſpicax Boulainuillierii ingenium, quod multo vtiliora et „grauiora moliri potuiſſet, in nugis difficilibus explicandis, amplificandis, „et adornandis tantum ſtudii ac operae conſumſiſſe.“ Nihil in his verbis venerandum virum dediſſe partis ſtudio ipſa libri lectio oſtendet, modo quis Scriptoris veneres et dictionis ambigua iucunditate ab accurata notionum et conceptuum meditatione auocantis illecebras ſeduci ſe non patiatur, nihilque admittat, quod ambiguitate ſua deludere poſſit. Idem de ABRAHAMO KVFAELERO dicendum, qui in *Specimine artis ratiocinandi* non contentus regulas logicas exhibuiſſe, metaphyſicam quoque Spinoziſticam tetigit, ſtatuendo, mundi eſſentiam fuiſſe ab aeterno in eſſentia Dei comprehenſam, et in aeternum in ea comprehenſum iri. Addi his Spinozae aſſeclis ſolet IO. NORRISIVS Anglus [n], qui tamen SOVVERAINIO [o] fanaticiſmi Platonici reus magis viſus eſt, tum infrunitus auctor vitae Philopatri, eiusque continuationis quem fuiſſe Aardum Wolsgryk, bibliopolam Amſtelodamenſem, eiusque impudentiam ergaſtulo correctam eſſe narrat Io. COLERVS [p]. Nam non contentus religionem Chriſtianam et oracula diuina ſannis et cauillis inceſſere, viros quoque eccleſiaſticos inſulſe traducere conſtituerat. His quos nominauimus ex recentiſſimae aetatis ſcriptoribus addi poſſunt Henricus Wirmarſius, quem in libro, quod *Chaos imaginarium, de Ortu mundi ſecundum veteres et recentiores philoſophos*, inſcripſit, et Spinozae, Santuoordio, Deurhofio, Leenhofio, oppoſitum eſſe contendit, reuera religionem naturalem euertere, ideoque gyrgatho concluſum poenas meruiſſe pluribus narrat cel. HEVMANNVS [q]. Adderemus his Petrum Speethium ad Iudaeos deficientem et Cabbaliſticum ſyſtema complexum, quem Spinoziſmi ideo integra tractatione accuſauit eruditiſſimus WACHTERVS [r], niſi ex dictis ſuo loco conſtaret, diſcrimen intercedere inter ſyſtema Spinoziſticum et Cabbaliſticum. Meliori iure huc pertinere cenſentur anonymus auctor *Concordiae rationis et fidei, ſiue harmoniae philoſophiae moralis et religionis Chriſtianae*, quae *Amſtelodami* vel *Berolini* potius *anno* MDCXCII prodiit, quemque fuiſſe FR. GVIL. HOSSIVM qui ab epiſtolis fuit electori Brandenburgico poſtea compertum eſt, cum haud leues motus impius libellus concitaſſet [s]. Non recitabimus deteſtabile chaos ineptorum ac impiorum dogmatum, diſci enim poſſunt a Ven. REIMMANNO [t] qui plura de hoc libello dabit, qui totus ex atheorum diuerſorum quisquiliis compilatus eſt: ſed id tantummodo notamus; auctori Deum ſolum eſſe ſubſtantiam, hominem huius ſubſtantiae modum, mentem eſſe meliorem partem hominis, quae cogitat, conſtantem cere-

Abraham Kufaeler.

Io. Norriſius aliique.

 bro

n) Vid. Relat. innoc. 1702. p. 138. 207. ſeq.
o) Platoniſmi detecti P. I. c. 8. p. 75.
p) Vit. Spinozae p. 93.
q) Act. Phil. Vol. II. p. 120. ſeqq.
r) Spinoziſmus in Iudaiſmo, Amſt. 1695.
s) Vid. Rel. innoc. 1707. p. 159.
t) l. c. c. 17. p. 512. Cat. bibl. p. 992.

bro et infinitis organis varie modificatis, affluxu et circulatione materiae ſubtilis, item diuerſimode modificatae tam per organa cerebri, quam impulſu idearum, ſenſuum, obiectorum, leges naturales et diuinas proprie dictas non dari, Deum precibus non flecti, animam hominis ſua natura non eſſe immortalem etc. Quae habuiſſe eum ex ſchola Spinozae, comparatio docebit, proditque, quae atheiſmi peſtis in hoc ſcripto lateat, quod eum telis theologorum confoſſum munere deiecit. Huic adiicimus alterum nationis noſtrae ſcriptorem, THEODORVM LVDOVICVM LAV, quondam Curlandiae ducis conſiliarium aulicum; is enim anno MDCCXVII. Francofurti vulgauit, *Meditationes philoſophicas de Deo, mundo et homine*, et *Freiſtadii*, vt habet titulus: *Meditationes, theſes, dubia philoſophica, theologica;* quibus libellis cum Spinoziſmi ſuſpectus, vrbe Francofurto exire iuberetur, ad tuendam cauſſam ſuam reſponſum ordinis ICtorum Halenſium petendo, atheiſmi notam, ab eo, calamum commodante illuſtri Chriſtiano Thomaſio [u] retulit; quam tamen ignominiam alibi declinando, adhaerere ſe ſanae doctrinae peculiari libello teſtatus eſt [x]; ex quo colligas, eum ſibi interdum non ſatis conſtitiſſe. Ex Britannis IOANNEM TOLANDVM, hypotheſium paradoxa ſingularitate et profana nouitate dudum famoſum, cuius accuratam vitae enarrationem celeberrimo MOSHEMIO debemus, huc referri mirari quis poſſit, ipſe enim in *Epiſtolarum ad Serenam*, quarta, virum eruditum ſummo erga Spinozam eiusue philoſophiam amore flagrantem, reuocare, et nihil ineſſe certitudinis eius opinionibus demonſtrare annititur: inque ea eousque proceſſit, vt materiae non minus motum, quam extenſionem conuenire, eamque nec vnquam fuiſſe, nec vllo modo inertem mortuamque aut in perfecto quietis ſtatu eſſe poſſe diceret; quam quoque ſententiam quinta epiſtola propugnauit, viſus aeternitati mundi fauiſſe, IACOBO FAYO [y]. Aſt effecit, vt albo huic inſcriberetur liber, quem ſuſpecta et inſolita inſcriptione, pantheiſticon, inſigniuit, profana impudentia plenum, quem Spinoziſticae impietatis ſemina continere, affirmant, qui legerunt: pauca enim exemplaria tantum, more ſuo excudi curauit, vt hae naeniae carius emerentur, vt in vulganda verſione profanae ſatyrae, quae *Beſtiae triumphantis* titulum gerit, ſimiliter fecit. Tandem et Hattemiſtarum noua apud Batauos ſecta huc referenda eſt, cuius notitiam fecit vir celeberrimus THEODORVS HASAEVS [z]. Quo tradente conſtat Pontianum ab Hattem, cum florenti aetate in academia Salmurienſi verſaretur, omnium oculos in ſe conuertiſſe, ſuſpicionemque concitauiſſe Spinoziſmi, eamque non male fundatam, cum Spinozae ſcripta nocturna diurnaque manu non contereret ſolum, ſed et ea commilitonibus

Io. Tolandus.

u) Vid. THOMASII Cauſſae iuridicae feriae P. I. caſ. 24. p. 233. ſeqq.

x) Extat in Collectaneis ad Hiſtoriam criticam linguae Germ. Vol. IV. p. 136. ſeqq.

y) Def. Relig. Iud. P. I. c. 1. p. 4. c. 4. p. 26. c. 17. p. 90. Conf. CLARCKE de l'exiſtence de Dieu P. I. c. 4. p. 35. c. 9. p. 83.

z) Muſ. Brem. Vol. II. P. I. art. 8. p. 145. ſeqq.

nibus ſuis commendaret impenſe. Ad miniſterium euangelii apud Philippolandios promotum virus ſuum inter agri iſtius colonos primo clanculum, deinde apertius diſſeminare coepiſſe, Spinozae libros magnis efferendo laudibus, eius dogmata ſcripturae verbis incruſtare gnarum, id tantum dolentem, non illum cum euangelio coepiſſe. Atque hoc ab eius aſſeclis in eius laudibus poſitum fuiſſe, quod artem, Spinoziſmum clam iisque non animaduertentibus, animis hominum inſinuandi tenuerit. Prodiiſſe tandem in publicum vulgando catechiſmum, inque eo peſtifera dogmata tradidiſſe. Examinaſſe eum et claſſem iſtius agri, et theologos Lugdunenſes atque Vltraiectenſes, indeque factum, vt ad tempus aliquod miniſterii functionibus illi interdiceretur. Cum vero egregium ſimulatorem fucum feciſſe theologis Lugdunenſibus, vt orthodoxiae teſtimonio ornaretur, eiusque auctoritate muneri reſtitueretur, ſed priſtina dogmata recoquendo, tandem poſt innumeras admonitiones munere ſuo exutum eſſe. Neque tamen ſic potuiſſe compeſci hominis proteruiam, ſicut opus fuerit, a praepotentibus Belgii et Selandiae ordinibus eius libros, et doctrinae propagationem ac conuenticula prohiberi, quin Medioburgi ſcripta eius carnificis manu in publico theatro comburi. Eum autem in exercitationibus priuatis, mirifica hominum, etiam primi ordinis affluentia inſtitutis indefeſſum, voce, literis, et artibus miris ſectam condidiſſe, et ad finem vsque vitae in ea perſeueraſſe, qui anno MDCCVI contigit. Nec cum auctore ſectam deſiiſſe, ſed noua indies incrementa ſumſiſſe. Reſtitiſſe tamen et doctorum zelum et magiſtratuum curam, licet tota extirpari nequiuerit. Tanti ſcilicet impiae nugae hominibus ineptis, et mentis vanae cupiditates ſequentibus vaeneunt!

§. XIII. Reſtat altera eruditorum claſſis, quam Spinoziſmi quidem accuſatam, non vero legitime conuictam, et conſequentiis magis quam dogmatum profeſſione nefariam doctrinam recepiſſe viſam eſſe diximus. In qua primo loco ponimus ARNOLDVM GEVLINCXIVM, Belgam. Qui poſitis Louanii literarum et philoſophiae rudimentis ſummos in philoſophia et arte ſalutari honores nactus eſt, docendi quoque muneri admotus; poſtea naufragium paſſus, cum Lugdunum Batauorum perueniſſet, ab Abrahamo Heidano domum ſuam receptus eſt, donec publicam philoſophiae tradendae prouinciam aegre obtineret, in qua anno MDCLXIV deceſſit [a]. Famam is eo tempore, quo Carteſianiſmus in Belgio foederato florebat, ſibi comparauit, non tam *Logica fundamentis ſuis a quibus hactenus collapſa fuerat, reſtituta*, ea enim licet mathematicorum methodo praecipiat, magis tamen Ariſtotelica eſt, quam eclectica [b]: Quam vulgata *Ethica*, quam γνῶθι σεαυτὸν appellauit. Eam *omnibus ſuis partibus in lucem editam et tam ſeculi huius, quam atheorum quorundam philoſophorum impietati ſceleſtisque moribus, quanquam*

Viri eruditi Spinoziſmi ſuſpecti.

Arnoldus Geulincxius.

a) Vid. REIMMANN. Hiſt. lit. Germ. P. IV. p. 609.

b) Conf. STOLLIVS Hiſt. lit. P. II. c. 2. §. 37. p. 459.

quam ſpecioſo vt plurimum virtutis praetextu laruatis oppoſitam denuo edidit PHILARETVS pſeudonymus, adiecto CORNELII BONTEKOE libello *de Paſſionibus animae*, *Amſtelodami* MDCXCVI. Locum celebri et acuto ſcriptori, aſt difficili et obſcuro inter Spinozae aſſeclas, fecit, ſuppoſitum doctrinae morali ſyſtema cauſſarum occaſionalium. In eo enim eſt, vt non ſine ingenio demonſtret; non modo motum in corpore ciere nos non poſſe, ſed et nihil extra nos facere, alium vero animare actionem noſtram, cum extra nos dimanet, et vim ei ac pondus impartiri: eundem terminos poſuiſſe, vltra quos eam efferre non conſtituerit. Eſſe igitur nos nudos ſpeculatores huius machinae, inque ea nihil fingere vel refingere, totum id alterius cuiusdam opus eſſe. Hincque agnoſcendum, nec actionem noſtram ad res huius mundi, nec actiones iſtarum rerum ad nos pertinere, ſed alterius vim et induſtriam ſubeſſe, idque Numen praeſtare, nudos itaque nos huiusce mundi contemplatores eſſe, ſpectatores in hac ſcena, non actores, id quod ſpeciem mundi in nos et mentem noſtram ſubuehat, Numen eſſe; illud nos in hoc ſtatu collocaſſe et huc miſiſſe, iubens hic manere, donec reuocaret [c]. Ex his ſuppoſitis ſequens ſyſtema extruit; I. In hoc mundo nos extra nos nihil agere poſſe. II. Omnem actionem noſtram, quatenus noſtra eſt, intra nos manere. III. Eam vi diuina aliquando extra nos diffundi. IV. Eatenus vero non eſſe noſtram actionem, ſed DEI, V. diffundi autem et quantum Deo videtur, ſecundum leges ab eo liberrime conſtitutas, VI. tantummodo ſpectare nos hunc mundum; VII. ipſum tamen mundum ſe non nobis ſpectandum exhibere, VIII. Solum Deum nobis exhibere id ſpectaculum, IX. idque modo ineffabili, X. poſſe nos ab iſto ſpectaculo euelli, et ex hoc mundo eripi. XI. Illam ereptionem, ſ. mortem nos timere, XII. tum quia aſſueti ſimus rebus corporeis, tum quia ſcimus, rationem, quae reddenda eſt non bene nobis conſtare. Ex hoc ſyſtemate inſpectionis ſui officia ſeu obligationes omnes deriuat, vt euocanti ex vita Deo lubentes pareamus, non euocati iniuſſu de ſtatione non decedamus, ſi enim nos interficiamus, non nos facere ſed Deum abigentem nos hinc non quo volumus, ſed quo ille nefarios conſtituit: vt reficiamus corpus moderate, addiſcamus artem, eique vacemus, multa faciamus, multa patiamur, quo vitae curſum ſeruemus, remittamus interdum animum; nauitatem noſtram non deteſtemur, &c. et haec ita complectitur omnia, vt iubeat firmiter animum noſtrum inducere, eorum quae agimus, aut agere omittimus, ad felicitatem noſtram nihil, ad obligationem omnia referre: ac ita ſuſtinere animum et refrenare, ita coërcere intra gyrum ſuarum obligationum, vt tranſilire et efferre ſe in deſideria ac vota ſuae gloriae felicitatisque non poſſit, ſicque nihil faciendum eſſe ob beatitudinem noſtram, ſed ob obedientiam Deo praeſtandam, &c. Haec fabula illa eſt, quam miro artificio inſtruit nectitque Geulincxius. Valde illa diſplicuit theologis et philo-

c) p. 139. ſeq.

philoſophis, cum nec agere nos quicquam, et abſolutae rigidaeque Dei voluntati neceſſario parendum, nec felicitatem ſperandam quaerendamue fuiſſe inter prima principia referatur. Ita enim Spinozam quoque praecepiſſe, et amice haec cum eo conſpirare contenderunt. Quo in cuneo vrgendo induſtriam ſuam exercuit RVARDVS ANDALA. Is enim non modo inter Carteſianiſmi corruptores Geulincxium quoque ob ſyſtema cauſſarum occaſionalium retulit, ſed et Spinoziſmi ſuſpectum reddere connisus eſt, edito *Examine ethicae Geulincxii*, in quam ſententiam quoque conceſſit CHR. THOMASIVS [d]. Idem itaque Geulincxio accidit, quod Mallebranchio, quem Spinoziſtarum catalogum auxiſſe ob idem ſyſtema electum, et aſſertam extenſionem intelligibilem in Deo, ſupra memorauimus. Fallimur autem, aut iniuria fit Geulincxio. Licet enim ſatis paradoxum, et, ſi verum dicendum, nec veriſimile, nec ſatis pium eius ſyſtema videatur, nondum tamen Spinozae conciniſſe dici ideo poteſt, qui inter Deum et mundum et animam, eſſentiale diſcrimen agnoſcit. Valde autem eius ethica ſimilis eſt Stoicae, quam tamen vehementer contemnit [e], forte, ne pateat, vnde ſua hauſerit. Quae itaque de Stoicis Spinoziſmi ſuſpectis dici poſſunt, vel non poſſunt, quod ſuo loco notatum, etiam ad Geulincxium pertinet.

§. XIV. Auxiſſe indicem Spinozae aſſeclarum, non tamen eius conuictum Ioannem Bredenburgium, ſupra diximus. Quae enim contra eum diſputat Orobio, ex male intellectis eius aſſertionibus videntur profluxiſſe. Sed et Balthaſarem Bekkerum in hunc cenſum veniſſe, infra dicemus. Idem fatum contigit GVILELMO DEVRHOFIO; qui tamen acerrime et fortiſſime Spinozae contradixiſſe COLERO [f] viſus eſt. Nempe arguebat Deurhofius Reformatos Spinoziſmi ob decretum abſolutum; cum autem ſtatueret, vnicum tantummodo eſſe intellectum, ſiue ſubſtantiam intelligentem, in omnibus hominibus, adeoque animas Petri, Paulique, non vt ſpiritus ſpeciales, ſed vt modos vniuerſalis animae cogitantis conſiderandas eſſe, Spinoziſmi quoque eum Taco Haio van den Honert poſtulauit. Quae theſis, modo ita intellexerit Deurhofius, non Spinozae eſt, ſed Ariſtotelis, Auerrois, aliorumque, qui intellectum vniuerſalem incruſtarunt. Eandem dicam ſibi ſcribi expertus eſt FRANCISCVS BVRMANNVS, eum enim Spinoziſmi reum eſſe contendit PHILIPPVS LIMBORCHIVS [g]. Quem cum defendiſſet Io. VAN DER WAYEN [h], iterata ſcriptione accuſationem hanc ille repetiit, Wayeno in ſuſpicionem criminis [i] adducti. Qui tamen nec tacuit ipſe [k], nec tacere Burmannos paſſus eſt, edidit enim filius *Pietatem Burmannorum*, in qua hanc

Spinociſmi ſuſpecti alii.

d) Cautel. c. XIV. §. 33. not. y.

e) p. 163. ſeqq. non libertati Stoicae indignatur, ignarus obedientiam ſuam paſſiuam idem ſignificare.

f) loc. cit.

g) Theol. Chriſt. L. II. c. 15. §. 8. p. 39.

h) De λόγῳ adu. Clericum p. 178.

i) In Defenſ. contra crimin. Io. van der Wayen.

k) Pec. diſcuſſione edita.

hanc maculam a parente abſterſit. Cauſſa autem in eo verſabatur, quod Burmannus Spinozae verba exſcripſiſſet. Id quod fieri potuit, vt a Limborchio demonſtratum, licet ſenſus Spinozianos refugeret, nec cum illo faceret. Idem WITTICHIIS, theologis celeberrimis eueniſſe illis ignotum non eſt, qui ſacram, Belgii foederati hiſtoriam norunt. Nam Chriſtophorum Wittichium in Spinoziſmi ſuſpicionem ἑκοντα ἀκοντα adduxit, futilis ſcriptor *Vitae Philopatri*, quem aequior iudex abſoluit, Io. COLERVS, et Iacobum Wittichium philoſophiae et matheſeos profeſſorem in academia Duisburgenſi, ſimiliter nigro lapillo iſto notatum fuiſſe ab Antonio Drieſſenio, theologiae profeſſore Groeningano adductis ſcriptis eriſticis enarrant auctores *Bibliothecae theologicae Bremenſis* [l]. Aſſeruerat enim Wittichius: materiam neceſſario explicari debere per attributum, quod aeternam et infinitam eſſentiam exprimat. Melius autem ſenſiſſe, quam fuiſſe locutum omnino veriſimile eſt. Tandem et his eruditiſſimum Wachterum addimus, cui in Spinoziſmi macula inurenda valde grauis fuit cel. REIMMANNVS [m]. Supra autem, quae mens viri doctiſſimi de Spinoza ſit, cum iam explicuerimus, dicta otioſe non repetimus. Monendum tamen exiſtimamus, id ipſum dogma, quod ex ſcriptis nondum editis illi obiicitur: de Adam Kadmon ſiue primogenito, naturaque inter Deum et mundum media tale eſſe, vt, licet ipſi clariſſimo viro aliter videatur, nunquam cum Spinozae ſyſtemate comparari poſſit; eſt enim totum Cabbaliſticum. Nam Spinoza naturam inter Deum et mundum mediam, et emanatiuum primogenitum ex Deo egreſſum ad producendas emanationes, ſiue mundos, plane ignorat, eſt enim ei Deus cauſſa mundi immanens, non tranſiens, id quod ad primogenitum Cabbaliſtarum non quadrat. Poſſent his addi plures, et imprimis quae recentiſſima aetate Leibnizio et Wolfio obiecta ſunt, niſi alium illa locum poſtularent. Erudite duumuiros hos ab hac labe immunes demonſtrauiſſe cel. Gottſchedium ſupra iam tradidimus.

Pſychologiae recentioris fata.

§. XV. Poſt Deum non nobilius in pneumatologia metaphyſicae iuncta argumentum occurrit, quam quod de anima tractat, et ſpeciali nomine pſychologia dicitur. Et rationibus quidem haud vanis ſtatuendum eſſet, non dari poſſe de eo magnum inter philoſophos diſſenſum, cum anima, ſui ipſius intime conſcia ſit, et ad hanc conſcientiam reflexionis auxilio quemlibet recurrere poſſe ſit manifeſtiſſimum. Aſt in nullo fere argumento luculentius ſe prodit mortalium ignorantia et intellectus noſtri anguſtia [n]; cuius manifeſtiſſima ſpecimina ſunt innumerae quaeſtiones et controuerſiae de animae origine, natura, immortalitate, immaterialitate, propagatione, facultatibus, commercio et vnione cum corpore, actionibus et paſſionibus, ſede, ſtatu, loco, poena et praemio poſt mortem, de

l) Faſc. V. n. 7. p. 550. ſeqq.

m) Hiſt. Atheiſmi l. c. p. 514. ſqq.

n) Conf. Cel. HOLLMANNI Diſſ. de Stupendo naturae myſterio: Anima humana ſibimet ignota.

de anima vniuerſali, mundique, de migratione poſt mortem, et capitibus aliis. Non de his quaeſtionibus nudius tertius demum diſputatum eſt, ſed omnibus fere ſeculis philoſophos ambiguam diſputationis materiam ſuſpenſos tenuiſſe, ex enarrata hactenus philoſophiae hiſtoria conſtat, in qua, quid de his argumentis ſtatuerint philoſophi, diligenter annotauimus. Poſſent illis multa addi, cum in diuerſiſſimas coniecturas, vt in re obſcura fieri ſolet, diſceſſerint, viri docti, ſi ſpecialis huius diſciplinae hiſtoria ſcribenda eſſet. Quae cum locum heic non capiat, pauca tantum adducimus, recentiori aetate, praeter ea, quae iam ſupra copioſe enarrata ſunt, controuerſiis philoſophorum agitata. Et primo quidem, licet ingens inter corporis machinam et animae naturam diſcrimen intercedere intima, quae nobis adeſt experientia, noſtrique conſcientia teſtetur, fuerunt tamen, qui veterem Stratonis ſententiam reuocantes, materialem eſſe animam, vimque atque operationem vitalem, quae materiae ineſt, conſtituere, aſſeruerunt. Hos materialiſtas dicere, barbaro vocabulo, moris eſt. Reipſa in his caſtris militauiſſe Hobbeſium et Spinozam, facile ex ſupra dictis de eorum ſyſtemate conſtare poteſt [o]. Peculiaris tamen ſcriptionis labore euincere id conatus eſt GVIL. COWARDVS medicus Londinenſis. Is cum omnem ſpiritum creatum materialem eſſe ſtatueret [p], idem de anima non affirmare non potuit. Edidit itaque [q] *Cogitationes poſteriores de anima*, in quibus reiecta immaterialitate animae, eam tantum eſſe ſubtilem aliquem ignem materialem, eamque cum vita corporis eandem virtutem conſtituere, magno molimine defendere nititur. Ita vero immortalitatem animae quoque negare oportebat, quia cum vita corporis illa vis neceſſario ceſſat, quam in reſurrectione cum corporis vita demum adfore iterum ſtatuit. Oppoſuit inepto dogmati *Pſychologiam*, ſiue *Tractatum de natura animae rationalis* IOANNES BROVGHTONVS, ſed defendit id tamen, et aliter ſentientes impoſturae accuſauit COWARDVS in *Vindicatione rationis et religionis contra impoſturas philoſophiae.* Neque ab errore pernicioſo ab Aſshetono, Lesleyo, Menardo aliisque, qui ſcriptis eum impugnauerunt reuocari potuit, ſed poſtea quoque noua inquiſitione veteris dogmatis veritatem ſe inueniſſe videri voluit *. In eundem fere cenſum referendus eſſet Henricus Dodwellus, cui ipſi quoque anima mortalis viſa eſt, niſi is, ſuſpectis antiquitatis eccleſiaſticae praeſidiis quae gentilis philoſophia genuit ſuffultus, immortalitatem ex Spiritu S. in baptiſmo collato deriuaſſet, et hoc ipſo totam, quae illi ideo mota eſt controuerſiam, ad aliam arenam traduxiſſet.

o) Solent quoque ſuo modo huc referri, qui ſtatuant, naturae materiae cogitationes non repugnare, quod placuit LOCKIO de Int. human. L. IV. c. 3. §. 6. et in Coll. of the ſeveral pieces, in Ep. ad Collin. tum P. BAYLE in Ep. ad Ancillon. de 109 rationalibus POIRETI, et olim B. BVDDEI El. Phil. theor. P. I. c. 5. §. 28. P. VI. c. 1. §. 3. RVDIGERO in Cogit. de anima nat. contra Wolf. p. 23. et ſuo modo SYRBIVS Phil. prim. P. II. c. 1. §. 9. p. m. 361.

p) Conf. GRAPIVS Theol. rec. controu. P. II. p. 68.

q) Londin. 1703.

*) Vid. Rel. innoc. 1703. p. 653. 1704. p. 353. 1707. p. 745. Act. Erud. 1707. Aug. p. 352. BVDDEVS Theſ. de Atheiſmo c. 3. p. 236. GRAPIVS l. c. c. 4. q. 2. p. 104. ſeq.

ſet [r]. Inter Germanos eandem ſententiam inter ſe viri duo docti, quorum ἀνωνύμως *Commercium epiſtolicum familiare, de natura et eſſentia animae prodiit* [s] reciprocarunt, Bucherus, qui pro immaterialitate animae ſtetit, et Hocheiſenius, qui contrarium aſſertum iuit. Neque tamen vel hi, vel Cowardus attuliſſe viſi ſunt, quod momentum haberet, quodque non contraria multa et ſe plane euertentia complecteretur. Vnde cenſuit nonnemo [t], iudicio accurato vſus, *ita eos in hac ſententia probanda verſatos eſſe, vt rei iſtius impoſſibilitatem lectori non plane rudi, rerumque phyſicarum ignaro, omnibus ſuis ſtudioſe conquiſitis argumentationibus longe facilius, quam qualemcunque eiusdem poſſibilitatem perſuaſerint.* Subtiliori et intricatiori disquiſitione de facultatibus animae diſputatum eſt, vt ex iis colligere licet, quae inter dogmata Carteſii, Hobbeſii, Leibnizii, Thomaſii aliorumque de hoc argumento attulimus. Maxime vero de libertate animae, et qua ratione vel intellectui vel voluntati tribui poſſit, in qua re conſtet, quae ſpontaneitatis, quae libertatis externae et internae ratio ſit, deque ſimilibus diſputatum eſt, praeſertim poſtquam natura commercii, quod inter animam et corpus intercedit ſubtilius examinari coepiſſet. De quo argumento inter Anglos Guilelmus Kingius, et Ioannes Lockius, et nuper Samuel Clarckius, extra Inſulam G. G. Leibnizius, Ioannes la Placette, aliique adducti a FABRICIO [u] diſputauerunt. Maxime recentiſſima aetate inter controuerſias Wolfianas, de hoc argumento miris animorum commotionibus diſputatum eſt, cum euertere hypotheſes Leibnizio-Wolfianas libertatem voluntatis obiiceretur, qua de re quid pro his partibus diſputauerint illuſtris BERN. BVLFINGERVS [x], et ven. FRID. WAGNERVS [y], potiſſimum expendendum eſt. Fatendum autem, poſt tot diſceptationes obſcuram hactenus et fluctuantem eſſe philoſophorum de libertate mentis cognitionem, etſi dari illam neceſſario contra Hobbeſium fatalem quandam neceſſitatem introducentem, multi haud infeliciter pugnauerint. Quorum nomina ex parte in hiſtoria Hobbeſii et Leibnizii allegauimus. Auxerunt has difficultates illi, qui naturalem animo diuinandi facultatem tribuerunt, ſi verum tamen fatendum, multum contentionis de voce diſſeminauerunt. Qua de quaeſtione cum erudita tractatione egerit B. BVDDEVS [z], illius, diſſertatio ipſa legenda eſt. Referri porro huc illi quoque poſſunt, qui tres hominis partes conſtituendo, ſpiritum ſiue mentem ab anima diſtinxerunt. Hoc imprimis factum a Platonico-Cabbaliſticis, theoſophicis, Moſaicis, et qui illorum veſtigia premunt, Chriſtiano Thomaſio et Andrea

r) Scriptores de hac controuerſia fuſe enarrat GRAPIVS l. c. p. 105. ſeqq.

s) Zweyer guten Freunde vertrauter Briefwechſel vom Weſen der Seelen 1713. 1721.

t) HOLLMANNVS Theol. nat. c. 2. §. 40. p. 104.

u) Syll. Script. de V. R. C. p. 397. Conf. Bibl. raiſonnée T. IV. P. II. p. 458.

x) In Dilucidat. phil. §. 302. ſeqq.

y) Pec. tr. vernaculo, de vera notione libertatis voluntatis humanae, Berol. 1730. 8.

z) Diſſ. an naturali homo polleat vaticinandi facultate.

drea Rudigero. Quos omnes cum ſuo loco excitauerimus, heic, vbi alia agenda ſunt, iterum prouocare nolumus. Difficillimum autem problema, ſemper philoſophi viſum eſt, quod de ortu animae diſputat. In quaſcunque enim partes ſe philoſophi verterunt, inſuperabiles difficultates inuentae ſunt. Et Scholaſtici quidem atque Ariſtotelici, e materia eam educi ſtatuebant; quod cum inepto formarum dogmate nitatur, placere prudentioribus non potuit. Complures autem et hi quidem haud obſcurae famae viri, ad parentes ignotum producendae animae opus retulerunt, et propagari animam transmittique cum ſemine in corpus infantis per traducem quendam ſtatuerunt. Quas partes magna diligentia ornauit ſchola Sennertiana, et qui ex ea prodiit, et hanc cauſſam acriter defendit Ioannes Sperlingius: quamuis de modo operis occulti inter ſe in partes diſceſſerint. Aſt innumeris obiectionibus et difficultatibus preſſi ſunt ab aduerſariis traducis patroni, qui monuerunt, hoc pacto aut creari liberorum animas a parentibus, aut generari; illud homini impoſſibile, hoc contradictorium eſſe, et diuiſibilem atque compoſitam animae naturam inferri. Vnde hi quidem ad creationem animarum confugerunt, et a Deo corporibus in actu generationis immitti ſtatuerunt. Quae ſententia ab altera parte ex propagatione peccaminoſa, quae animae a conceptione hominis ineſt, euertitur, cum in ſanctitatem creatoris, ipſamque veritatem coeleſtem in ſacris oraculis reuelatam peccet. Et hinc audita ſeculo XVII in ſcholis theologorum et philoſophorum Traducianorum et Creatianorum nomina, a quibus induciani diſtinguebantur, qui e coelis, vel aſtris alioue ex loco induci in corpora animas ſtatuebant. Inde ad praeexiſtentiam animarum, in creatione ſimul conditarum, vel in certo loco exiſtentium, vel in corporum ſtaminibus, aut in animalculis ſeminalibus latentium alii confugerunt, diuerſo tamen omnes ſenſu, et prius quidem Platonicos ſequentibus placuit, et H. Moro [a], poſterius Leibnizio [b], vt ſupra dictum, et ſuo modo, qui alium animae ortus per praeexiſtentiam modum excogitauit Io. Andreae Planero [c]. Similis difficultatis aenigma eſſe vnionem inter animae et corpus intercedentem, et vtriusque commercium ex illis, quae in hiſtoria Carteſii et Leibnizii tradidimus, abunde conſtat. Quibus locis cum oſtenderimus, qua ratione vel ex ſyſtemate influxus, vel ex ſyſtemate aſſiſtentiae, itemque cauſſarum occaſionalium, vel ex ſyſtemate harmoniae praeſtabilitae difficultates tollere philoſophi annisi ſint, decantatiſſimam controuerſiam pluribus hoc loco enarrare ſuperſedemus. Quodcunque vero eligamus, ſemper inextricabilibus difficultatibus implicamur, quae, niſi nos omnia fallunt in re, nobis ex intima conſcientia nota, luculenter probant, nebulas nondum eſſe iſtis hypotheſibus diſpulſas, et tutiſſime agere, qui ad humanae mentis ignorantiam et anguſtos cognitionis limites

a) Opp. phil. T. II. p. 365.
b) Conf. Hansch. Princ. Phil. Leibn. p. 176.
c) In noua de animae humanae propagatione ſententia, Viteb. 1712 conf. quae de hoc philoſopho eiusque opinione diximus in Germ. Hiſt. phil. Opere T. VII p. 859.

mites confugiunt. Cuius hunc vſum eſſe poſſe, recte monet cel. HOLLMANNVS [d], „vt agnoſcamus, ſtupendo conditos nos eſſe artificio, ne„que ſine potentia, viribus omnibus humanis longe ſuperiori potuiſſe fie„ri, vt ſubiectum eiusmodi cogitans et intelligens, inque infinitarum re„rum naturam curatiſſime inquirens, quale anima quidem noſtra eſt, cor„poris machinam eiusdemque artus ſingulos varie, pro arbitrio ſuo mo„ueat, inflectat dirigatque, motibusque corporeis ita iterum afficiatur, vt „res extra ſe poſitas varia ratione perſentiſcat, illarumque imagines intra „ſinum quaſi ſuum recipiat, nec tamen quomodo vel ipſa corpus afficiat, „vel a corpore iterum afficiatur, quomodocunque intelligat.“ Nempe ita ſummum et ſapientiſſimum tantorum operum conditorem ex hac animae noſtrae de ſe ipſa ignorantia agnoſcere, haud exigua pars ſapientiae eſt. Quam qui ſibi metam ponunt, lumine ſane inter tenebras vti ſunt cenſendi.

Pneumatologiae ſpecialis fata recentiora.

§. XVI. Reſtant ſpiritus ſeparatim exiſtentes et immateriales ſubſtantiae: quod argumentum eo intricatius deprehenditur, quo certius eſt, nihil a priori, quod dicunt, nobis innoteſcere, licet certum et euidens ſit, et poſſe eſſe ſpiritus immateriales ſeparatosque a corpore, et non ab omni plane veriſimilitudine, ex regni diuini amplitudine et pulchritudine deſumta, id eſſe remotum. Tota tamen, quae de exiſtentia eorum, verſari inter eruditos ſolet, quaeſtio ad traditionem et fidem hiſtoricam redit, quae ab vltima aetate et canis naſcentis fere mundi temporibus orbem peruagata eſt, et ex omnium fere locorum, temporumque relatione tandem in dogma vbiuis locorum receptum, et inter barbaras et ab omni fictionis artificio remotas gentes non minus, quam inter cultiores populos admiſſum ceſſit. Qui vniuerſalis conſenſus, licet pro praeiudicio vniuerſali haberi ſine manifeſta contradictione non poſſit, adeoque liceat eum pro exiſtentia ſpirituum ſeparatorum allegari, fatendum tamen, ſi candide agere velimus, pleraque quae de ſpiritibus his traduntur, talia eſſe, vt ex barbararum gentium lacunis hauſta, et innumeris erroribus repleta videri queant. Quamuis enim Hebraeae gentis traditio, quae omnium antiquiſſima eſt, nonnulla exhibeat ſacris paginis comprehenſa, pauca tamen ea ſunt, et quae aliae gentes aſſuerunt, innumera, et ita ſe habentia, vt qui naſum habent, facile illis ſuboleat, multa ignorantiam rerum naturalium, multa ſenſuum imbecillitatem, multa timorem et ſuperſtitionem, multa fraudes quoque hominum vafrorum, et ſimplicitate plebis ad augendam auctoritatem et vtilitatem ſuam abutentium, nonnulla methodum allegoricam orientalis philoſophiae, haud pauca quoque ſyſtema emanatiuum, per omnem Orientem, Aegyptumque diffuſum genuiſſe. Quae vbi probe ponderantur, facile nobis non monentibus cautus et attentus quilibet intelligit, quanta ſobrietate et praeiudiciorum antiquitatis, auctoritatis, hypotheſeos, praecipitantiae, ſuperſtitionis et ſimilium eiuratione

d) l. c. p. 177.

ratione opus ſit, ſi in hoc argumento feliciter verſari quis velit. Vnde non ſine inſigni intellectus humani emolumento optandum eſſet, vt vir quidam doctus, et ad haec, quae obiter tetigimus argumenta, ſine vllo partis ſtudio attentus, in origines huius traditionis, variamque propagationem et augmenta ex variis cauſſis inter omnes populos inquireret, vt inde turbidae, quae hactenus de hoc argumento apparuerunt lacunae ad limpidiores fontes deducerentur, haberetque intellectus humanus, ex quo de veriſimilitudine veritatisque certitudine, vel falſitate ſpecioſo titulo imponente eſſet ſtatuendum. Quae enim de hoc argumento ſcripta ſunt, licet ſint innumera, et varia eruditione referta, ordine tamen carent et luminibus atque ratiocinatione iuſta, adeoque nec pro aſſerenda hac doctrina nec ad eam refellendam ita adhiberi poſſunt, vt intellectui, ex vtraque parte a peccando ſibi cauenti fiat ſatis. Quae itaque recentiori aetate de angelis eorumque apparitione, de ſpectris, de ſagis et incantationibus, de pacto cum infernali genio et ſimilibus quaeſtionibus vehementer diſputata ſunt, hoc loco recenſere non licet, nec etiam libet, eo quod incerta et ambigua diſputationis arena ita de hoc argumento pugnatum eſt, vt quid potiſſimum definiendum ſit, adhibitis legitimae ratiocinationis regulis, anceps haereat cautus animus. Legendi autem ſunt, qui pro experientia omnium locorum, temporum, hominum, infinitis fere exemplis in medium adductis pugnauerunt, inter quos eminent, Ludouici Lauateri, Lamberti Danaei, Ioannis Bodini, Mart. Ant. Delrionis, Ioſephi Glanuili, Theophili Spizelii, Richardi Baxteri, Petri Goldſchmidii, Eraſmi Franciſci, Ioannis Beaumontii aliorumque nomina, et cum his comparandi, qui innumeras fallacias, impoſturas, fraudes, artificia, praecipitantias, errores, in his exemplis inuenerunt atque detexerunt, in quo ſaxo voluendo poſt Pomponatium eiusque ſcholam, non minoribus tamen ineptiis deſipientem, et Ioannem Wierum, recentiſſima aetate Ioannes Wagſtaffius, Ioannes Webſterus, Antonius van Dale, Fr. Hutchinſonius, Chriſtianus Thomaſius, et anonymi haud pauci ex huius ſchola progreſſi, multum deſudarunt. Qui quoque origines harum traditionum detegere conati, in diuerſas ſententias abierunt, hoc loco non enarrandas. Id itaque vnum notamus, ſyſtema orientale, quod ex Zoroaſtriano enatum, ſe deinde ad varias gentes diffudit, maxime vero in Aegypto nouam philoſophiam genuit, de ſpiritibus ex ſummo fonte emanantibus valde ſollicitum, haud pauca huius traditionis capita genuiſſe, quae cum ab Alexandrinis ob cauſſas ſuo loco proditas eſſent intra philoſophiae Graecanicae ſequioris cancellos recepta, tandem in eccleſiam Chriſtianam irrepſerunt, et vetuſtiſſimae gentis Hebraeae traditioni, ſimplici et purae, innumera aſſuerunt impura et ineptias olentia. Quae caſtigare, remque omnem ad ſuos fontes reuocare nemo maiori eruditionis apparatu et euentus atque fatorum ſtrepitu conatus eſt, quam Balthaſar Bekkerus, cuius controuerſia ideo ſtrictim enarranda eſt.

§. XVII.

Vita et controuersia Balth. Bekkeri.

§. XVII. Editus est in lucem BALTHASAR BEKKERVS XIII. Cal. April. anni MDCXXXIV, in agro Frisiae occidentalis, patre pastore pagi Metslawier [e]. Qui cum in filio ingenium studiis aptissimum et mature hauriendis feliciter disciplinarum seminibus commodissimum obseruasset, omni cura in id incubuit, vt agrum natura fertilem propria industria excoleret. Itaque non rudimentis tantum Graecae et Latinae linguae sed humanitatis etiam studiis a patre initiatus, et ad decimum sextum aetatis annum magna cura institutus est. Ita praeparatum literis propaedeumaticis anno MDCL in academiam Franequeranam dimisit, vt seueriorum scientiarum stadium ingrederetur. Quo loco cum praeter alios mathematicarum disciplinarum peritia excelleret Bernardus Fullenius, isque imprimis sideralis scientiae amore flagraret, egregie sub hoc doctore profecit. Tum ad academiam Groeninganam conuersus Samuelem Maresium et Iacobum Altingium praeceptores nactus est, cumque hic non institutione modo, sed et conuersatione inter interiores admissionis discipulos illi locum faceret, eius eruditione philologica, qua eminebat, in linguarum orientalium studio profectus nactus est laetissimos. Inualescere tum in academiis Batauis coeperat philosophia Cartesiana, quae cum magnam admirationem esset consecuta, haud perfunctorie in ea versatus est. Nondum autem curriculum studiorum academicorum absoluerat, cum ad subeundam ministerii ecclesiastici prouinciam in agro Franequerano anno MDCLV vocaretur, quo tempore iam primas de infernalis spiritus operatione cogitationes concepisse dicitur. Decennium in eo munere versatus anno MDCLXV in academia Franequerana summos in theologia honores, et quidem magno eruditorum applausu ob eximiam doctrinam consecutus est. Et tum praeceptoris sui, Fullenii filiam vnicam vxorem duxit, quae eum binis natabus, filio vno, Io. Henrico, paternae postea eruditionis haerede, parentem fecit. Magnis animorum motibus et inaudito feruore tum agitabantur in Belgio foederato controuersiae Cartesianae, et impietatis atque horrendorum errorum insimulabantur theologi, Cartesiana placita sequentes. His litibus licet se miscere nollet Bekkerus, ita vt partem eligeret, pati tamen non potuit, iniquis criminationibus animos fratrum disiungi, cum crederet, non tam malam esse philosophiam Cartesianam, quam eius aduersarii clamarent. Vt ergo meliora eos edoceret, edidit *Candidam et sinceram admonitionem de philosophia Cartesiana*,

e) Vitam et historiam Bekkeri maxime illustrauerunt V. Cel. MICH. LILIENTHAL, cuius inter Selecta literaria, extat art. II. obseruatio de Balthasare Bekkero, in qua ex *αὐτογράφοις* eius historia vsque ad Mundi fascinati editionem enarratur. Alteram vero partem exsecutus est, qui etiam Regiomontum ornauit GVIL. HENRICVS BECKHERVS, in schediasmate critico literario, de Controuersiis praecipuis Balthasari Bekkero ob librum, cui titulum fecit, *Die bezauberte Welt*, quondam motis, adiecta in fine farragine auctorum, qui vel Bekkeri scriptum refutarunt, vel assecları more illud asseruerunt. In qua eleganti tractatione ex fontibus genuinis cuncta copiose enarrata sunt. Ceterum res eius multi quoque alii tetigerunt, praecipue BENTHEM. in Statu Eccl. et Schol. Bat. P. II. c. I. p. 114. BVDDEVS Isag. p. 281. KETTNER. Diss. de duobus impostoribus B. de Spinoza et B. Bekkero, et qui vitam eius luculenter enarrauit NICERON. Memoires de literat. T. XXX. p. 175.

siana, ita moderate ſcriptam, vt non diſpliceret Mareſio, licet vehementer ei infenſo. Nec tamen id ferendum eſſe iudicauit Ioannes van der Wayen, tum quidem Anti-Carteſianorum partibus adhuc addictus, quas tamen poſtea ipſe reliquit *f*, ideoque admonitioni illi more ſuo reſpondit. Quae prima animorum contra Bekkerum exulceratio mox alteram peperit, cuius occaſionem dedit vulgata a Bekkero *Explicatio catechiſmi Heidelbergenſis*. Hoc enim ſchediaſmate diſſidiis odiisque, quae inter Mareſium et Altingium flagrabant, implicitus eſt. Equidem Mareſius, cui libellus valde diſplicuit, concitatis in Bekkerum aliis, Claſſem Groeningenſem ſua auctoritate permouit, vt pro ſuſpecto errorum et doctrinae non in omnibus ſanae libellum haberent declararentque, effecit quoque vt in Friſiae ſynodo liber reprehenſionem et emendationem pateretur. Conſpirauerunt quoque in eo obelo theologico confodiendo facultates, quas vocant theologicae academiarum Franequeranae, Harderouicianae, et Vltraiectinae. Et a Carteſianis quidem theologis liber valde laudatus eſt: aſt ſuſpectorum laudes parum diſſentientes commouerunt. Ipſe Bekkerus ſcripta apologia Mareſio maſcule, ſe oppoſuit, quod ita in furorem egit feruidi ingenii virum, vt et fiſco addici publico eam apologiam curaret, et magna vehementia refutaret, nec deſeruerunt Mareſium alii huius factionis theologi, quibus modeſte quidem aſt magno animo et non ſine acumine Bekkerus reſpondit. Tandem ſynodo fruſtra in hoc negotio laborante, illud ad praepotentes Belgii foederati ordines delatum, et horum auctoritate ſonante campana publicaque praeconis voce liber Bekkerianus proſcriptus eſt, ipſo auctoris affine, conſule Franequerano ſententiam ordinum exſequente. Qua ſeueritate ita fractus eſt Bekkeri animus, vt muneri Franequerano ſe abdicaret, et aliud ruſticanum in vico Loenen, vaſtato tum a Gallis, qui prope Amſtelodamo aberat, adiret, ratus in hoc angulo tutius ſe a perſecutione latere poſſe. Biennio poſt tamen, Veſpam, quod oppidum eſt, Amſtelodamo vicinum, vocatus eſt, ſpesque erat, fore, vt mature miniſterio Amſtelodamenſi adſcriberetur: quod tamen impediuit ex eius membris Laurentius Homma, ſuſpectum eum eſſe heterodoxiae cauſſatus. Fauentibus vero et pro eo rem vrgentibus nonnullis Cocceianis, inſtitutoque colloquio inter Bekkerum et Hommam, quo ille ſuam fidei integritatem et puritatem demonſtrauit, anno MDCLXXIX Amſtelodamum ad ſubeunda eccleſiaſtae miniſteria vocatus eſt. Quo loco etſi, tot aduerſitatibus iam iactatus, caute agere debuiſſet, ne pacem atque tranquillitatem ſuam noua ſuſpicionum occaſione turbaret, philoſophiae amor tamen peruicit, vt anno MDCLXXX, quo inſignis magnitudinis cometa apparuit, ſchediaſmate philoſophico demonſtraret, nihil ab eo, velut naturali corpore, mali metuendum eſſe. Qua commen-

f) Meretur hic conferri Ven. LILIENTHAL l. c. p. 30. not. 18. lucem enim quandam controuerſiis Carteſianis affert.

commentatione cum temeritatem atque leuitatem quandam fouere voluisse videretur, aliquot inde libelli eristici enati sunt. Nec destitit tunc Cartesianorum et Cocceianorum partes iuuare, edita *Epistola de* SPANHEMII *Schediasmate epistolico, de nouissimis circa res sacras in Belgio dissidiis* [ff]. HORNII quoque *Historiae ecclesiasticae* tunc supplementum adiecit [g], et in Danielem commentatus est, quo labore suscepto se primas fascinati mundi cogitationes concepisse fatetur, in quo tamen commentario vestigium eius rei nullum comparere testatur, Ven. LILIENTHALIVS [h]. Postquam autem diu foetum hunc, quem mature concepit, parturiuerat, tandem exclusit, licet timidiuscule. Prodiit enim lingua Belgica: *Mundus fascinatus, siue accuratum examen superstitionis vniuersalis, quoad modum, vires, potentiam et operationem satanae malorumque spirituum in homines, et quid hi per illorum virtutem et communionem possint.* Cuius famosi libri pars prior anno MDCXC Leouardiae, et emendatior anno MDCXCI Amstelodami, posterior eadem in vrbe MDCXCIII, et tum ambae iunctim, prodiere. Cuius libri summam cum et ipse auctor operi praefixerit, et eam Ephemerides aliquot enarrauerint [i], in eo describendo prolixi esse nolumus. Scopus vero auctoris hic est, mundum inani et ludicro praeiudicio de operationibus spirituum fascinatum, erroris conuincere, et ab his nugis liberare, demonstrando spiritum sine corpore in corpus agere non posse, adeoque omnes de spiritibus, eorum apparitionibus, operationibus, spectris, magis, sagis, etc. narrationes inter otiosorum ingeniorum nugas et commenta esse referendas: Satanam vero post lapsum suum catenis tenebrarum vinctum tartaroque alligatum esse, adeoque, quaecunque de eius in terra operationibus iactari solent, vel praeiudicium esse praecipitantiae, et antiquitatis, vel fallacias sensuum, vel fraudes hominum malitiosorum. Quod vt demonstret, et ipsam diuinorum oraculorum interpretationem suae hypothesi attemperat, et philosophiae Cartesianae principiis ad eam confirmandam vtitur, et per omnem antiquitatem currendo non sine eruditionis multaeque lectionis apparatu in gentium barbararum, Graecae, aliarumque opiniones de spiritibus et magia inquirit, et quae memorabilia apparitionum et operationum spirituum exempla enarrari solent, suae hypothesi non obstare, et caussas alias, quam spiritus habere, demonstrare nititur. Πρῶτον ψεῦδος auctoris autem ipse *capite septimo libri secundi* detexit, vbi magna subtilitate demonstrandum sibi sumsit, omnem operationem in corpus oriri ab immediato ordine Dei, adeoque ab eo ad spiritus, vel ab animae nostrae operatione metaphysica in corpus, ad spiritus reliquos consequentiam non valere. Quo modo reuera omnem spiritus in corpus operationem negat, et eam ad Deum refert, id quod proximum syste-

ff) Vid. Boekzaal van Europe 1692. p. 34. Act. Erud. T. II. Suppl. p. 425. seqq. ANDR. CAROLI Memorab. eccl. T. II. P. II. p. 609. seq.

g) Korte Begrif van Kerkelike Historien.

h) l. c. p. 52.

i) Act. Erud. 1692. p. 19. 1694. p. 241. Bibl. vniu. Tom. XXI. p. 122. seq. Relat. innoc. 1702. p. 901.

ſyſtemati cauſſarum occaſionalium eſt, quod dudum iam ſchola Carteſiana pepererat. Et excuſat quidem Bekkerus philoſophiam ſuam, quod non niſi indirecte eam ad hypotheſin ſuam probandam aduocauerit: at id inuidiae tantum declinandae cauſſa fieri, nemo non intelligit, qui ad ratiocinationes Bekkerianas attendit. Cunctis enim et ſcripturae teſtimoniis, et veterum ſcriptorum narrationibus ideo machinas admouet, vt torqueat, quia impoſſibile eſſe iudicat, vt ſpiritus corporis expers agere in corpus poſſit. Hinc enata, quamprimum paradoxo libro controuerſia mota eſt, quaeſtio, vnde hanc ſuam hypotheſin Bekkerus hauſerit? Et Carteſianiſmi aduerſarii quidem magnis clamoribus conqueſti ſunt, mali corui malum hoc ouum eſſe, et ex venenato Carteſianae philoſophiae fonte errorem hunc non modo vniuerſi orbis teſtimonio, ſed praecipue quoque Scripturae ſacrae effatis reluctantem progenitum fuiſſe. Quod cum magna inuidia Carteſianos cumularet, et ipſe Bekkerus in praefatione iteratae editionis de iniuria hac conqueſtus eſt, et prodierunt ex antagoniſtis duo miniſtri Belgici Ioannes Aalſtius et Paulus Steenwinckelius, qui ab hoc opprobrio Carteſianam philoſophiam liberare conati ſunt. Et fatendum quoque ipſum Carteſium, nunquam aſſeruiſſe, nullum ſpiritum corpus mouere poſſe; recte enim obſeruatum cel. HOLLMANNO [k], philoſophum ad Henricum Morum ſcripſiſſe [l]: *Vt non dedecet hominem philoſophum putare, Deum poſſe corpus mouere, quamuis non putet, Deum eſſe corporeum: ita eum non dedecet aliquid ſimile de aliis ſubſtantiis incorporeis iudicare.* Aſt reuera tamen ſectatores in hanc ſententiam conceſſerunt, quamuis nuda confeſſione id non aſſeruerint; cuius, niſi fallimur, ſyſtema cauſſarum occaſionalium exemplum luculentum eſt, quod non elegiſſent Carteſiani, ſi immediatam ſpiritus in corpus operationem realem agnouiſſent. Ipſe vero Bekkerus, cum videret haec potiſſimum ab aduerſariis ad conflandam Carteſianae philoſophiae inuidiam allegari, multis verbis proteſtatus eſt, hoc fundamentum ab ipſo non allegari, ſed aliud agendo ſe ex Carteſianae philoſophiae principiis tantum demonſtrare, quia in cogitando ſpiritus eſſentia ponatur, non poſſe motum corporis mechanicum et corporalem tribui ſpiritui, adeoque ſe κατ' ἄνθρωπον tantum diſputare. Aſt dicis tantum gratia haec Bekkerum allegare, adductus ſupra locus, niſi omnia nos fallunt, euidenter demonſtrat: in eo enim non conſtare de operatione ſpirituum aliter, quam ex animae experientia et exemplo ſtatuit, inque eo occaſione motuum corporis oriri perceptiones animae, et occaſione cogitationum oriri motus corporis, ex voluntate et diſpoſitione Dei aſſerit, indeque concludit: ſpiritum alium, praeter animam noſtram corpori a Deo ita coniunctam, vt ad cogitationes animae ſequantur corporis motus, non poſſe mouere corpora, eo quod a Deo aſſiſtentiam corporis ad eum motum non acceperit. Quo ipſo non potentiam quidem agendi in corpus abſolute, aſt in actu tamen negauit, quia

k) Pneumatol. p. 96.   l) Epp. P. I. Ep. 69. p. 208.

quia motus omnes occaſione animae cogitantis Deus producit. Ex quo patet Bekkero, licet conquerenti, iniuriam non fieri, quamuis id nuper quoque viro cuidam doctiſſimo [m] viſum ſit. Aſt hoc ſemel principio admiſſo facile erat, alias cauſſas fingere vel adducere, cum eſſent eo tempore quidam, qui de quaeſtione facti diſputantes materiam abunde Bekkero ſuppeditabant, ea, quae natura ſua impoſſibilia a priori demonſtrare cupiebat, a poſteriori quoque falſa eſſe comprobandi. Prodierat enim iam anno MDCLXV REGINALDI SCOTI *Detectio artis magicae*, lingua Anglica, quam Belgicam fecerat et anno MDCLXXX ediderat THOMAS BASSO: in quo libro tanta fiducia omnis magia, et quae reliqua huc referri ſolent, negantur, et inter fraudes et impoſturas otioſorum hominum referuntur, vt indignationem publicam meruerit, et vltricibus flammis deletus fuerit. Quo tamen fato deterreri ſe paſſus haud eſt ORCHARDVS, quo minus ſpirituum malorum operationem in tractatu *de Doctrina diabolorum*, Anglice anno MDCLXXVI edito, et a GVIL. SEWEL Belgico idiomate *Amſtelodami anno* MDCXCI vulgato, negaret. Id quod aduerſariis Bekkeri occaſionem dedit, eum accuſandi, quod ab hoc auctore potiſſimam noui dogmatis partem accepiſſet. Comparuit quoque eodem tempore ex Gallis exulibus DALLONIVS quidam [n], qui in *Examine oppreſſionis reformatorum Gallorum, in quo innocentia religionis eorum defenditur* [o], vnum tantum eſſe diabolum ſtatuit, et loca ſcripturae longe alio ſenſu, quam ſolet fieri in eccleſia, explicat: quem ſe conſuluiſſe, haud obſcure prodidit Bekkerus [p]. Aduerſarii quoque Bekkeri Hobbeſianiſmum et Spinoziſmum inter cauſſas hypotheſeos Bekkerianae retulerunt, eo quod ex illorum principiis ea ſponte ſua conſequatur. Nonnulli Antonium van Dalen, ante Bekkerum oraculorum gentilium veritatem impugnantem, eaque ad impoſturas ſacerdotum referentem accuſarunt [q]: quibusdam [r] Mallebranchius huc trahendus viſus eſt. Quod tamen, licet ſyſtema cauſſarum occaſionalium celeberrimo philoſopho placuerit, inuita fit veritate. „Is enim quamuis ſe credere profi„teatur, veros magos eſſe rariſſimos, quaeque de ſatanae commercio di„cuntur, eſſe ſomnia, recteque fieri, quod actiones in ſagas et venefi„cos a tribunalibus omittantur, fatetur tamen, minime ſibi dubium videri, „quin dentur magi et ſagae, poſſitque interdum diabolus, permittente et „diſpenſante Deo, ob mirabiles cauſſas malitiam ſuam in homines exer„cere [s].“ Nobis inutilis quaeſtio videtur; quamuis enim ex his omnibus occaſionem de hac hypotheſi cogitandi Bekkerum hauſiſſe a veriſimili non abludat, et probabile ſit, tum Carteſianum ſyſtema vnionis inter corpus et animam, (ſiue aſſiſtentiae, ſiue cauſſarum occaſionalium Bekkero arriſiſſe

m) loc. cit.

n) Videndus de eo BAYLE T. II. Lettr. p. 454.

o) Amſtel. 1687. 12.

p) Vid. L. II. c. 9. §. 3. p. m. 52. Verſ. Germ. Conf. BAYLE l. c. T. I. p. 360.

q) Conf. BENTHEM. l. c. p. 114.

r) POIRET. Ver. method. inu. verum. P. III. §. 27. p. m. 224. THOMASIVS de Crim. mag. §. 3.

s) De Inq. verit. L. II. c. 6. p. m. 287.

ſiſſe dicamus) eum permouiſſe vt crederet, nullum ſpiritum actionem quandam in corpus edere poſſe, niſi peculiari Dei conſilio et operatione corpori eum finem iunctus ſit, tum eos, qui Scripturae et gentium teſtimonia in alios ſenſus rapuerunt, ei, perſuaſiſſe, ipſam huius traditionis veritatem poſſe in dubium vocari; apparet tamen ex ipſa Bekkeri tractatione, ipſum ſyſtema nouum eum ſuo ingenio debuiſſe, idque ideo eum commentum eſſe, quod contrariam ſententiam nec fide teſtimonii, nec claritate rationis conſtare crederet. Totum enim ſingulare quid ſpirat, et ab aliorum opinionibus diſtinctum, nam, quaecunque operoſe, et obſcura haud raro ſubtilitate diſputat, eo, ſi ſummatim complecti velimus, redeunt: vnum tantum eſſe angelum, qui peccauerit; qui, cum protoplaſtos permittente Deo ad peccatum, ignoto nobis et incerto modo, ſeduxiſſet, tartari vinculis alligatus et in tenebrarum barathrum demiſſus ſit, ex quo colligit, operationes, quas tot ſecula Satanae tribuerunt, ad eum non pertinere, nec ab eo editas eſſe, ſed ſuperſtitioni et impoſturis eorum, qui ſuperſtitioſorum credulitate callide vtebantur, originem debere. Et hoc quidem a gentibus barbaris ad Iudaeos et ab his ad Chriſtianos tranſiiſſe, ſaluatore, cum in his terris comparuiſſet, praeiudicium, quod eradicari ex animis non poterat, ferente, et ſe illi cum ſcriptoribus ſacris attemperante. Oracula itaque diuina, de poteſtate angelorum malorum praecipientia, de peccato et hominibus nefariis eſſe intelligenda; nec eiusmodi operationes ad ſpiritus bonos eſſe trahendas. Hoc vero modo rectius Deum et creaturas diſtingui, et ſincerius Deum coli timerique, cum contraria de diabolo opinio in Deum grauiſſime peccet, illumque reapſe Deum faciat. Haec inſigni, qua pollebat eruditionis et lectionis apparatu, ingenii quoque elegantiſſimi foecunditate, quae Bekkero denegari nequeunt, ita incruſtauit, vt infinitos ſibi lectores compararet, et haud paucis praeiudicium tot ſeculorum vnus feliciſſime proſtrauiſſe crederetur. Quin et illi, qui ab ipſa hypotheſi, et imprimis a modo Scripturae S. teſtimonia in hanc ſententiam detorquendo abhorrebant, nouitate paradoxae opinionis, et fiducia hypotheſin omnium gentium temporumque opinioni contrariam afferendi commoti, auide in libri huius lectionem inuolarunt, et hinc non modo inter Batauos, magna cupiditate lectus, ſed a Gallis quoque, Italis, Germanis auidiſſime emtus eſt, ſic vt tradente TENZELIO [t] in bimeſtri ſpatio quatuor exemplarium millia venderentur, nec Amſtelodami vnum tum amplius reperiretur. Nec ſolum in vernacula vbique diſſeminatus, ſed in alias quoque linguas, Italicam, Gallicam, Hiſpanicam, Germanicam liber translatus eſt, quarum verſionum Germanica ineptiſſima, Gallica elegantiſſima et Belgico exemplari comparanda viſa eſt [u]. Ita vero dum certatim in plauſus auctoris ruit orbis

 eru-

t) Colloq. menſtr. 1692. p. 109.

u) Cat. crit. Reimmann. p. 782. ſeq. BAYLE l. c. T. I. p. 349. Prodiit Germanica 1693. 4. quam enim REIMMANNVS Hiſt. atheiſmi S. III. p. 486. narrat in 12. quatuor tomis comprehenſam, dubitamus an extet.

eruditus, isque de vulgari opinione iamiam triumphat, adeo vt numis quoque cusis x), velut alter Hercules monstrum superstitionis enecasse praedicaretur, tandem excitata est collegarum Bekkeri vigilantia, vt publica actione cum eo agere constituerent, curam adhibituri, ne ex audaci sacrorum oraculorum corruptione detrimenti aliquid accipiat respublica Christiana. Primum itaque senatus ecclesiasticus Amstelodamensis minor cum Bekkero per delegatos egit, et quinque membris, nempe ministris tribus, et senioribus ecclesiae duobus in mandatis dedit, vt quid in hoc libro potissimum reprehendendum sit, ipsi exponerent. Quamuis enim multa in editione altera Bekkerus mutasset, aut audacius dicta, aut sarcasmis inuidiam ciere apta, rem tamen ipsam tantum abest, vt mutauerit, vt potius noua eam luce collustrare summis viribus sit connisus. Delegati ecclesiastici senatus nomine haec tria potissimum Bekkero capita obelo digna exponunt. I. Blasphemе eum de ecclesia loqui, et peruersa atque profana audacia Scripturam Sacram interpretari. II. Inconsiderate scribere de operatione spirituum. III. Temerarie illudere confessioni fidei publicae, cui ipse non minus, ac alii verbi ministri, subscripserit. Excepit contra has accusationes Bekkerus, male mentem suam eos assecutos fuisse, et mala fide hypothesin retulisse. Vt itaque iuste se agere velle senatus ecclesiasticus ostenderet, iussit Bekkerum ipsum libri et hypothesium compendium conscribere, vt de certa eius mente constet. Quo oblato cum recte delegatos de libro ipso retulisse, appareret, cunctorum suffragiis ille damnatus, auctor autem reprehensus est, quod sine censura eum edidisset. Ille ad doctoris theologi iura sibi collata et ad synodum Edamensem breui futuram prouocauit, nec tamen locum inuenit, eo quod male libertate ista vsus fuisset. Ideo oblati sunt illi articuli tredecim mense Augusto anni MDCXCI, illisque subscribere iussus est; additis minis, nisi intra sex hebdomadum spatium resipuerit, munere vel interdictum, vel plane priuatum iri. Inter eos articulos primus fuit, vt confiteretur, animam hominis in corpus agere, idque non necessitate naturae Deo operante; neque animam modum corporis esse: ex quo constat, ad Spinozisticum systema ex Cartesianismo male adhibito enatum Bekkerianam hypothesin theologos Amstelodamenses retulisse. Non tamen ad haec attendit Bekkerus, caussamque ad synodum Edamensem retulit: in qua cum accusationes pristinae obiicerentur, et imprimis a confessione ecclesiae publica et synodi Dordracenae decretis, quibus subscripserit, discedere diceretur, frigide respondit, se ad tenenda confessionis verba omnia, et tuendam versionum biblicarum fidem nunquam se sacramento obstrinxisse, sed ad dogmata capitalia hanc tantum fidem pertinere. Male id synodum habuit, cuius auctoritatem Bekkerus reiiciebat; libri itaque eius fisco addicti sunt, ipse intentata auferendi muneris poena resipiscere iussus est: at ille nullam in se potestatem synodum hanc habere protestatus sententiaeque latae syngrapham

x) Exhibet ectypum talem BECKHER in fronte Diss. cit.

grapham poſtulans, irrito conatu diſceſſit. Res itaque ad ſenatum eccleſiaſticum eccleſiae Amſtelodamenſis maiorem, Claſſem inter Batauos vocant, reducta eſt, quae decreto illi iniunxit, vt ad capita accuſationis tredecim illi oblata reſponderet; elapſoque menſe aut reuocaret emendaretque ſententiam, aut munere ſe abdicaret. Obtulit Bekkerus articulos ſatisfactorios ſex, quibus mentem ſuam tolerabilius declarari perhibebat, rogans Claſſem, vt patienter ea ferret, quae non niſi problematice in poſterum, proponere conſtituiſſet, animum enim ſibi non eſſe religionis capita vlla laedere. Conceſſit id precibus eius Claſſis Amſtelodamenſis, et munere ſacro porro fungi illi permiſit, at indignantibus reliquis ſynedriis eccleſiarum, quae hanc Amſtelodamenſium lenitatem et tolerantiam aegerrime ferebant, et ſcriptis quoque literis circularibus deteſtabantur. Claſſis itaque dictos articulos auxit et amplificauit, et poſtulauit a Bekkero, vt ſubſcriptione promitteret, ſe hypotheſes ſuas ſibi ſeruaturum, neque amplius voce vel ſcripto diſſeminaturum eſſe. Qua in re cum beneuolentiſſimos iudices expertus eſſet, maluit tamen hypotheſin electam defendere, vnde factum, vt menſe Ian. anni MDCXCII, ad XI hebdomades ſuſpenſionis quam vocant poenam ſubire cogeretur. Ille interea temporis, cum a munere ſacro vacandum erat, Friſiam ſalutauit, vt libros reſiduos maiori cura abſolueret, emendaretque, at cum literis encyclicis cauſſam hanc a Claſſibus iugulari intellexiſſet, breui Amſtelodamum reuerſus eſt, moxque innotuit ad dicendam cauſſam in ſynodo Alckmarienſi eum inuitatum eſſe. Quae cum reiectis articulis eius reuocationem vrgeret, ipſi libello ſingulari, ſe illius ſynodi auctoritate nec iure nec facto ſtringi, demonſtrare conatus eſt. Non accepit tamen illum libellum ſynodus, ſed propoſito errorum elencho poenitentiam, veniae deprecationem, mentis et opinionis emendationem popoſcit. Quod cum renueret, et aliam proceſſus formam Bekkerus expeteret, iterum a munere, et ſ. ſynaxis quoque vſu decreto ſynodi excluſus eſt, ipſo proteſtante, quod nec debito aſſeſſorum numero conſtitiſſet ſynodus, nec audientiam ipſi feciſſet, ſicque ſine vllo effectu iuris egiſſet. Et haec quidem a claſſibus atque ſynodis acta ſunt [y]. Ex altera parte theologi ad reſtinguendum hoc incendium vndique accurrerunt, tantusque libellorum Antibekkerianorum aceruus prodiit, vt quadrigis conuehi potuiſſent, teſteturque P. BAYLE [z] centum florenis eos vix coëmi poſſe, quorum recenſionem ipſe Bekkerus edidit [a]. Inter quos imprimis innotuerunt Florentinus Coſterus, Simon de Vries, Henricus Brinck, Melchior Leydekkerus, Petrus Hamerus, Iacobus Koelman, Euerhardus van der Hooght, Ioannes Verryn, Ioannes Molinaeus, Henricus Groenewegen, Ioannes van der Wayen, Ioannes Aalſtius, Paulus Steenwinckel, Petrus van Maſtricht, Petrus Poiretus, de quibus praeter BECKHERVM

y) Scripta huc pertinentia, ex quibus acta colligi poſſunt, diligenter enarrat BECKHERVS l. c. §. 15. p. 22. ſeqq. conf. BENTHEM. l. c. P. II. c. I. p. 114.

z) l. c. T. II. p. 375.

a) Franeq. 1692. 4.

HERVM [b] videndi BENTHEMIVS [c] atque BVDDEVS [d]. Neque a ſatyra abſtinuerunt eius aduerſarii, poëmatis, inſcriptionibus, imaginibus nouam hypotheſin eiusque parentem traducentes; quamuis non defuerint, qui ſimili ratione eum in coelum extollerent. Cuius generis ſcriptiuncularum ex vtraque parte editarum collectio iam anno MDCXCI prodiit [e]. Ipſe vero Bekkerus, qui audaci animo vtebatur, ſibi non defuit, inſtitutaque *Enarratione ſcriptorum ipſi oppoſitorum* oſtendere ſategit, quam iniquis modis aduerſarii cum eo egiſſent: prudenter autem a controuerſiae ſerra cum his ſcriptoribus reciprocanda abſtinuit, quod ſexcentis eum moleſtiis certiſſime cumulauiſſet. Vni tamen Euerardo van der Hooght reſpondit, reliquos magno animo contemſit. Id quod haud pauci eo traxerunt, quod non habuerit, quod honeſtis titulis reponeret. Maxime quae P. Poiretus contra eum monuerat, talia amicis Bekkeri viſa ſunt, vt niſi quaedam opponeret, opinioni nouae magnum detrimentum allatura ſint [f]. Illi itaque atque Leiddekkero et P. van Maſtricht, qui Latino ſermone contra eum ſcripſerant, eodem idiomate reſpondere promiſit, ſed non praeſtitit, incertum vtrum, conſcientiae malae cauſſa; an metu, ne multitudine obrueretur. Neque tamen cenſendum aſſeclas et προμάχους Bekkero defuiſſe. Cum enim ingens iam tum eorum eſſet numerus, qui Hobbeſianis et Spinozianis principiis imbuti theologos contemnebant, rati inueniſſe ſe, non quod pueri in faba, acerbis ſatyris aduerſarios Bekkeri momorderunt. Peculiaribus ſcriptis autem hypotheſin eam defendere ſuſceperunt LVCAS VAN GIVNST [g], et IOANNES PELL [h], quibus addenda controuerſia epiſtolaris inter GVIL. VAN BLYENBERGH et GVIL. DEVRHOFIVM, tum inter hunc et HENRICVM BRINCK agitata [i], qua de natura et operationibus animae humanae, angelorum et diabolorum diſputatum eſt, de quibus ſcriptis omnino conſulendus, quem aliquoties laudauimus BECKHERVS [k]. Quia vero mundus faſcinatus in omnem fere terram exierat, et haud paucos admiratores ſibi comparauerat, aliarum quoque regionum theologi hanc παραδοξολογίαν eneruare et ineptias Bekkerianas profligare coeperunt, quorum indicem videſis, apud BECKHERVM * et GRAPIVM [l]. Non permittit loci et inſtituti huius ratio, vt quid hypotheſi Bekkerianae oppoſuerint viri docti et philoſophiae gnari (theologorum enim, qui Scripturae teſtimonia vindicarunt heic in cenſum non veniunt) prolixe enarremus. Poſſunt autem ea, quae maxime neruum intendiſſe iudicata ſunt, omnium rectiſſime ex P. POIRETI [m], obſeruationibus diſci, qui maxime philoſophicis telis cauſſam Bekkerianam confodit. Obſeruatis, nedum ſpiritus in corpora agere nequeant,

b) In fine Diſſ. cit.
c) l. c. p. 114. 139.
d) Iſag. p. 281.
e) Cat. crit. bibl. Reimmann. p. 782.
f) Conf. STOLL. Hiſt. lit. l. c. p. 510.
g) Der gefallen Engel weenlos, Amſt. 1692. 4.
h) Wonderdaden des Allerhoogſten, Amſt. 1693.
i) Amſt. 1692. 1693.
k) §. 22. p. 36.
*) l. c. p. 38. 39.
l) Theol. rec. controu. P. II. p. 81. 82.
m) l. c. p. 215.

ant, ipſa potius corpora neque eſſe neque agere in ſe poſſe, niſi per Spiritus. Non concipi enim poſſe, qui corpus moueat corpus motusque vno ex corpore in aliud tranſeat, niſi concipiatur vis omnino ſpiritualis, certa quadam conatus menſura ſeſe veluti in materiam diffundens, inque eius partes modo in has modo in illas ſucceſſiue agens. Mentes porro ſiue ſpiritus eſſe Dei progeniem, eiusdemque cum Deo naturae, adeoque eius imaginem in eo quoque referre, quod eorum deſiderium, ad ſimilitudinem deſiderii Dei, efficax, hoc eſt, agens et potens fuerit, virtute a Deo impreſſa. Deo, vt repraeſentaret in ſpiritibus vim, qua pollet mouendi corpora, perinde fuiſſe, vtrum eis daret corpus aliquod ſpeciale et proprium, quo intercedente in alia corpora agerent, an vero ſtatueret, eos ſolis ſuis deſideriis in materiam acturos eamque directuros, neque enim alterum altero eſſe difficilius. Si creati nonnulli ſpiritus a Deo defecerint corpoream materiam, cui regendae praefuerint, non poſſe non euadere inordinatam, tenebroſam, corruptam, et in hoc ideo elemento corrupto et tenebroſo poſſe ſuam potentiam eos exercere: mirum itaque non eſſe, ſi homo a Deo deficiat, quod potenter in eum mali ſpiritus agant. Cauſſam itaque non eſſe, cur intellectus hiſtrionicus in eneruanda Scriptura ſacra tantopere deſudet. Aliorum obiectiones breuitatis cauſſa non adducemus, ea autem legi a lectore cupimus, quae pro eneruando Bekkerianiſmo ex philoſophia attulit B. Io. Fr. Bvddevs [n]. Sed vt finem narrationis de fabula Bekkeriana faciamus, ad palinodiam canendam is tandem, iubente et cogente ſenatu Amſtelodamenſi, coactus eſt, ita tamen id facere tentauit, ne retractaſſe videretur. Quod cum mire proceribus diſpliceret, tandem ſuſpenſio prorogata, et cum ſic quoque cedere pertinaciter recuſaret, munere pariter atque communione eccleſiae reformatae priuatus eſt menſe Auguſto anno MDCXCII. Vacauit tamen locus eius in miniſterio vsque ad mortem eius, ipſe integrum ſtipendium accepit, habebat enim inter proceres, qui eum tuebantur. Ita in ſententia perſtitit vsque ad obitum, qui III. Id. Iun. anno MDCXCVIII contigit, qui enim morti proximum reſipuiſſe tradunt, a filio, qui obitus parentis hiſtoriam [o] edidit, refutantur. Vtrum autem eorum coniectura vera ſit [p], qui omnem eum ſpiritum defectorem neuagiſſe coniecerunt, rati, dicis tantum cauſſa et ad leuandam inuidiam eum ſcenam hunc in modum inſtruxiſſe, difficile definire licet. Ipſe enim aperte huic coniecturae contradixit; hypotheſeos argumenta autem ab eo allata talia ſunt, quae facile id nobis nec ſine veriſimilitudine perſuadeant. Tutiſſimum ergo eſt in eo ἀπέχειν.

n) Phil. theor. P. VI. c. 2.
o) Amſtel. 1698. 8.
p) Benthem. l. c. p. 113. Thomasivs de Crimine magiae §. 6.

* *

CAPVT QVARTVM.
DE EMENDATIONE PHILOSOPHIAE MORALIS RECENTIORIS AETATIS.

§. I.

Conditio moralis philosophiae recentiori aetate.

A theoreticis disciplinis ad practicas progrediendo, quid in iis reformandis, emendandis et ornatiori vultu fingendis praestiterit aetas recentior, iam porro enarrabimus. Tripartitam autem voluerunt philosophiam Practicam Peripatetici, ethicam nimirum, politicam et oeconomicam, quae distributio partium disciplinae moralis vsque ad Grotii tempora et exspirantem fere Peripateticismum obtinuit. Ille enim cum si non omnium primus, certe praecipuus esset, qui doctrinam de officiis olim Stoicis non neglectam amplificandam et ad omne ius diuinum, et humanum, quatenus rationi innotescit, extendendam esse, elegantissimo specimine ostendisset, quem post Hobbesium secutus est Pufendorfius, noua inde philosophiae moralis pars accessit, quae ius naturae et gentium dicta est, quae tamen tantum abest, vt ab ethica separari debeat, vt non nisi vtraque parte sustentata consistere posse censenda sit, quamuis rectissime illi faciunt, qui de emendatione voluntatis, et fine, quo potiri cupit prius philosophantur, et his iuris omnis naturalis fundamenta atque regulas tum demum subiiciunt. Cuius ab ethica parte distincte historiam qui speciali tractatione enarrauerint supra indicauimus: et in antecedente quoque libro Hobbesii et Thomasii philosophiam delineando, vtriusque philosophi placita ius naturale concernentia iam copiose attulimus. Animus itaque hoc loco, vbi specialem scientiarum philosophicarum historiam non condimus, nobis non est, enarrare ea omnia, quae in ethica, iureque naturae praecipienda esse recentior aetas monuit. Sed instituto inhaerentes, et viam diu iam tritam prosequentes ad ea hoc capite respiciemus, in quibus noua dare et eclectice philosophari de rebus ad mores siue internos siue externos, id est, ad ethicam et ius naturae spectantibus aetas coepit recentior. Id quidem maturius in morali doctrina, quam in reliquis philosophiae partibus factum esse, ex scriptis moralibus Fr. Petrarchae, Petri Pauli Vergerii, Hieronymi Cardani, aliorumque constare potest. Primus tamen, qui eclectice doctrinam moralem integro libro proponere, relicta via sectaria ausus est, fuit Michaël Montanus, cuius *Tentamina moralia* certam nobis epocham doctrinae moralis eclectice traditae aperiunt, quamuis iustum sibi systema non formauerit: quod curatiori diligentia tentauit, qui ex eius disciplina processit Petrus Charondas [a], de cuius tamen rebus et scriptis in *antecedente huius Tomi parte* iam

a) Charron.

iam disseruimus. Inter Germanos autem circa idem, quo inter Gallos vterque scriptor floruit tempus, Abrahamus Scultetus doctrinam moralem eclectice tradere coepit. A quo tempore gliscere magis igniculi latentes visi sunt, quam erupisse in flammam. Verulamio autem in hac quoque philosophiae parte lumina prorsus noua accendente, et Grotio ius naturae seorsim tractante, tandem nouus morali doctrinae sol illuxit, et ab eo tempore haud pauci in eo campo diligenter versati sunt. Quod qua ratione fecerint Hobbesius, et Cartesii asseclae, tum recentiori aetate Christianus Thomasius in praecedentibus fuse explicuimus. In praesentia vero eos strictim tangemus, quibus potissimum cultum eclecticum debet philosophia moralis, et tum demum enarrabimus, qua ratione Grotius et Pufendorfius, facto discrimine inter honestum, iustum et decorum, inter virtutis et officia in molienda noua iuris naturalis disciplina versati sint, quid susceperint effecerintque.

§. II. Ducendum esse initium philosophiae moralis eclecticae a MICHAELE MONTANO, comparatio scriptorum eius cum libris ethicis philosophorum, qui ante eum vixere, facile docere potest. Eius itaque hoc loco memoriam non praeteriri fas est, quae ex *Tentaminibus* siue *Periculis moralibus* collecta nonnullis editionibus praefixa est. Natus est in regione Petricoriensi anno MDXXXIII, generoso stemmate genitus. Parens, cum laboris et molestiarum patientiam, parsimoniam quoque et conuersationis cum humilioribus facilitatem ingenerari illi cuperet, inter huius conditionis homines eum educari curauit. Cumque consuetum modum ex grammaticorum praeceptis tradendi Latinae linguae cognitionem fastidiret, quod longum et taediosum iter esse crederet, aliam viam tenendam ratus, vsu et exercitatione illius facultatem comparare filio sategit. Quem in finem infantem adhuc et vix balbutientem, educationi docti cuiusdam Germani, qui postea medicae artis notitia clarus in Gallia obiit, commisit, qui, licet Gallicam linguam ignoraret, Latinam apte commodeque erat doctus, hisque alios duos iunxit, in eadem lingua satis versatos, qui prima loquendi conamina Latinis vocibus in filio adiuuarent, nec aliud verbum, quam quod e Latio profectum esset, illius auribus illabi paterentur, parentibus et familiaribus non nisi Latina vocabula, quae ideo memoriae mandauerant, coram puero pronuntiantibus. Ita factum, vt in praedio Montani Latium habitare videretur, ipse vero sexennis Gallicam quidem linguam plane ignoraret, Latinae vsum autem ita exercitatione quotidiana teneret, vt, qui disciplinae gratia illi postea admoti sunt viri docti Nicolaus Gruchius, Guilelmus Guerentus, philosophus Peripateticus, Georgius Buchananus et Marcus Antonius Muretus, alloqui eum Latine vix auderent. Graecae porro linguae notitiam ludendo illi comparare simili diligentia pater studuit. Sexennis puer ad haurienda scientiarum praecepta in gymnasium Burdegalense

Michael Montanus.

lenfe miffus eft; in quo licet fupremis claffibus mox admoueretur, nec intermitterent praeceptores, quibus augeri doctiffimi pueri lumina poffe intelligerent, fecit tamen diuerfa inftitutionis ratio, a parentis methodo, ludendo et fponte inftillando cuncta tradens, vt Montanus corrumperetur magis, quam fcientiis emendaretur. Adolefcentiam porro licentiofius eum egiffe, ex eo intelligi poteft, quod metuebatur, ne matrimonii vinculis alligari fe firmiter recufaret: aft coniugio inito in virili aetate, tanta caftimonia in eo vixit, vt fupra fpem omnem effet. Poft parentis obitum terras paternas haereditate accepit, quas ne fumtibus exhauriret, pater timuerat, qui tamen metus eum fefellit. Vixit enim ex earum reditibus commode, cum munus nullum affectaret, vnde poffet ditefcere. Equitis S. Michaëlis axiomate autem fine emolumento gauifus eft, et ciuitatis Romanae ius in itinere diplomate fcripto, non fine infigni gaudio accepit. Burdegalenfis quoque ciuitas eum fibi praetorem elegit, inuitum et reluctantem, quem magiftratum non nifi regis mandato coactus accepit, et biennio cum laude geffit. Reliquum temporis fibi feruauit, et ftudiis fuis, quibus vnice delectabatur, liberi enim, praeter filiam vnicam, mature illi fato fubducti funt. Vfus temperamento fanguineo - cholerico, fcribendi quoque et philofophandi rationem ex hac corporis animique difpofitione formatam tenuit. Valetudine autem vfus eft firma, licet a medicorum confiliis abhorreret, tandem calculi et colicae doloribus exhauftus, vel quod Pasqvierivs [b] refert, linguae vlcere enecatus menfe Septembri anno MDXCII, fexagenarius obiit. Aeternitatem nominis vero fibi parauit immortali *Tentaminum* fiue *Periculorum moralium* opere, quod non fui tantum aeui admirationem fed noftri quoque temporis laudes meruit, dignumque vifum eft, quod obferuationibus auctum in Britannia, Gallia, Belgio recuderetur [c]. Argumenta in iftis tentaminibus moralia fibi auctor ingeniofiffimus felegerat, aft nec principiis certis, nec fyftematis ordini alligata, fed quodcunque ipfi occurrerat, in eo meditationis acumen figens, pofthabito omni difciplinae fixae et ad certam normam exactae feueritate libere differuit, ingenii quod amoeniffimum habebat, ductum et propenfionem vnice fecutus. Vnde non errant, qui eum eclectica ratione de morali doctrina difputauiffe afferunt, modo cum philofophis fyftematicis non confundatur. Diligenter tamen Plutarchum et Senecam legit, ac haud raro expreffit, illius πολυϊςορίαν, huius acumina imitatus, quin fententias eorum ita apte fuis innectens, vt enatae apud eum videri poffint. Ingenio autem foecundo et imaginibus fupra modum abundante vfus, vitam et colorem meditationibus fuis fcribendo, ita attulit, vt licet dictio antiquatis vocibus et Vafconum duritie difpliceat, cogitationum tamen iucunditas innumeris varietatibus delectans politiffimi feculi noftri laudes et admirationem meruerit. Nullibi autem pedem figit, nec certum iter tenet,

fed

b) Lettres T. II. L. 18. let. 1.
c) Lond. 1723. IV. Vol. 4. cum notis Coftei. Paris 1725, 4. Hagae Com. IV. Vol. 12.

ſed hos hortos ingreſſum lectorem mox ad deuia digreſſionibus deducit, at ita iucunda et virentia, vt erroris minime poeniteat: quo pacto dum imaginationis lumina miris viciſſitudinibus ornat, excitat, auget, inſatiabilem lectorem dimittit. Semper enim nouum aliquid et inexpectatum affert, quod lectorem detineat et admiratione repleat, tanta felicitate, vt ordinis neglectus et dicendi quaedam temeritas atque ſententiarum nouitas virtutis laudem meruiſſe videri poſſit. Cuius teſtes ſunt viri ſummi et accurato elegantiarum moralium ſenſu praediti, qui certatim laudibus opus ingenioſiſſimum extulerunt. Thuano enim immortale audit, Perrionio breuiarium ingeniorum elegantium, Lipſio auctor Thales Gallicus, Mezeraeo et Naudaeo Seneca Chriſtianus, Schurzfleiſchio Socrates Gallicus dicitur, et innumeris hae diſſertationes extolluntur elogiis. Quae cum collegerint THOMAS POPE-BLOVNTIVS * et TEISSIERIVS [d], heic, vbi breuitas ſectanda eſt, lectorem ad hos fontes dimittimus. Aſt qui tantas laudes meruerat, acerbiſſimis quoque a ciuibus ſuis cenſuris reprehenſus eſt. Quidam enim libertatem dicendi Epicuri gregie tantum dignam caſtisque auribus grauem obiecerunt; nonnulli axiomata moralia deprehenderunt corrumpendis moribus nutriendaeque vitae licentiae aptiſſima; multi ordinis neglectum errantemque per recta, obliqua, certa, incerta, ſumma, ima, calamum culparunt, diſplicuit quoque quibusdam imaginationis nullis iudicii legibus coërcitae furor, inſigni morbi contagio lectorem corrumpens: iactantia autem de ſe ipſo intolerabilis et paedagogica, ad nauſeam vsque lectori moleſta aliquibus viſa eſt. Ipſa tandem philoſophandi ratio incerta, dubia, et ſcepticiſmo fouendo aptiſſima, et principia quaedam impietatem nutrire et firmare apta execrabile nomen Montani nonnullis fecerunt, maxime illis, qui ex diſciplina portus regii prodierunt, vt ex auctoris *Artis cogitandi* [e], et MALLEBRANCHII [f] cenſuris, valde ſeueris et in confodiendo hoc ſcriptore acerrimis conſtat, quibus addi poſſunt, quae ab HVETIO [g] aliisque ſcriptoribus Gallis [h] in eo ſolent culpari, quibus haud parum de priſtina gloria Montanus amiſit. A qua tamen cenſorum iniquitate, maxime vero Mallebranchii, qui denudaſſe Montanum et ingenii caſtigati laudem ei recte dubiam feciſſe haud paucis viſus eſt, liberare illuſtrem ſcriptorem anniſus eſt FONTEVIVANVS, edita *Apologia pro Montano contra iniurias ſcriptorum portus regii et Mallebranchii* [i]: ſimilem operam contra *Artem cogitandi*, athe-

*) Cenſ. cel. auct. p. 819.

d) Eloges des hommes ſavans T. IV. p. 167. ſeqq. Addendus his, qui ex illuſtris BOVSSIERII Memoriis de Vita et ſcriptis Michaëlis Montani pluſcula expoſuit IOLYVS in Elogiis nonnullorum Scriptorum Gallicorum, Diuioni nuper editis.

e) L. III. c. 20. p. 410. ſeq.

f) De Inquir. verit. Tom. I. L. II. c. 5. p. m. 171. ſeqq.

g) De rebus ad eum pertinentibus p. m. 178.

h) ESPRIT de la fauſſeté des vertus humaines P. II. c. 3. p. 26. MARVILLE Melanges T. I. p. m. 164. T. II. p. 32. T. III. p. 109. TEISSIER. l. c. et quos excerpſit.

i) Hiſt. des Ouvrages des ſavans 1700. p. 132. conf. D'ARGENS, philoſophie du bons ſens, Diſſ. prel. §. 6. p. 19. cui miſerandum iudicium tuliſſe Mallebranchius, iisdemque, quos in Montano reprehendit naeuis ſcatere dicitur.

iſmi notam ſcriptori celeberrimo inurentem praeſtante CHRISTIANO THOMASIO [k]. Tacemus alia ex vtraque parte dudum in medium adducta, quae SORELIVS [l] cumulauit. Nobis accuratae quidem philoſophiae laudem, miſcellanea haec non mereri, omnino concedendum eſſe videtur. Cum enim nec principiis certis auctor vtatur, nec legitima ratiocinatione concluſiones deducat, ſed innumeris ingenii laſciuientis ſaltibus diſcurrat, nullibi ſedem figens, et intentum animi oculum adhibens, certam inde et ſolidam moralis doctrinae rationem exoriri non potuiſſe, quilibet, philoſophandi methodum edoctus, facile intelligit. Nocuit quoque ſcriptori igneo et cogitationum vbertate emicanti imaginationis ferocia et ardor, quo ad genuinam rerum ad animi mores pertinentium indolem ſine fuco et phaleris adhibitis attendere impeditus eſt. Lectionis autem in veterum ſcriptis verſatae affectata oſtentatio haud parum noſtri ſeculi ſenſui moribusque contraria, non poteſt non paedagogica illis videri, qui ad noſtri temporis morem ſcriptorem duobus fere ſeculis antiquiorem exigunt, vel philoſophemata accurata, et nexu ſuo iuncta in eo quaerunt. Negare quoque auſus non eſt P. BAYLE [m], (quem tamen librum iſtum in iuuentute prae omnibus aliis deperiiſſe et Pyrrhoniſmi praeceptorem habuiſſe, in eius vita ſupra monuimus) eſſe haud pauca a ſcriptore illuſtri dicta, quae vel Scepticiſmum nutrire, vel animi caſtimoniam corrumpere apta videri poſſint. Tacemus alia, haud facile excuſanda. Aſt nec ideo vel laude omni indignus, nec ex ſcriptorum illuſtrium, deque philoſophia morali bene merentium numero expungendus eſſe recte cenſetur. Vt enim taceamus, Montanum non aliis, ſed ſibi ſcripſiſſe, nec voluiſſe inter doctores morales comparere, hocque pacto negligentiam illam, et mentionem de ſe ipſo frequenter factam, poſſe excuſari; quaedam deteriora videri, quam ex auctoris ſententia dicta ſunt; nonnulla temperamento luxurianti et nullis diſciplinae iuſtae repagulis coërcito adſcribenda et condonanda eſſe; fatendum etiam eſt, artes et dolos animi ſibi ipſi ſaepe ignoti et affectibus ducti eum haud raro feliciter detexiſſe, et magna ſinceritate deſcripſiſſe [n]; veterumque obſeruationibus in ſuos vſus miro et natiuo artificio traductis adiutum praeclara multa eleganter monuiſſe, et inter haud pauca, quae naeuo et offenſione non carent, vtiliſſima quoque quam plurima et a prudenti lectore non negligenda attuliſſe. Ipſi porro morbi eius aliquid habent, quod eos gratos faciat: negare enim non potuit Mallebranchius, naeuos eius aliquid boni admixtum habere, et falſas quoque notiones et axiomata luce quadam radiare: ſermones methodi legibus carentes argumenti tamen animo concepti elegantia ſe commendare, natiuamque ſolertiam, et lumen quoddam per totum librum coru-

k) Diſſ. de Praeiudiciis T. III. Cauſ. Iurid. mixt. conf. Colloq. menſtr. 1689. p. 678. 998.

l) In Bibl. Gallica p. 80. ſeq.

m) Lettr. T. I. p. m. 5. Eclairciſſ. du Diction. T. IV. p. m. 655.

n) Conf. MARVILLE l. c. T. II. p. 32. qui in eo excel-

coruſcans ſummopere delectare. Ita vero exſcriptorem agere, vt e proprio penu deſumſiſſe videatur *. Qui autem Atheiſmum, Epicureiſmum, Libertiniſmum et ſimilia flagitia ei obiiciunt, mirati, tam diu per leges licuiſſe orbem libro venenato obambulare, omniumque paſſim manibus teri, illos eleganter monuit ven. REIMMANNVS [o], *dandum aliquid eſſe in cenſum eruditorum nunquam relato, et ſuum hunc foetum pro immaturo habenti, et lectoris ſubmittenti iudicio: et ſi quae liberius ſcripta ſint, interdum ea vel commoda interpretatione temperanda, vel obelo notanda; neque ob maculas nonnullas vniuerſum corpus repudiandum, imprimis cum manifeſta atheiſmi veſtigia in eo non deprehendantur.* Alia pro Montano hac de re adduxere SORELIVS et THOMASIVS [p], qui conſulendi. Fatemur tamen, prudentem et cautum lectorem, et accurate in morali doctrina verſatum, librum hunc poſcere, ne differendi nouitate et inſolenti audacia atque elegantibus et dulcibus his vitiis ineſcatus, pretioſum a vili, rectum ab obliquo, verum a falſo diſcernere impediatur. Mirum autem eſt, in tot naeuis a viris doctis reprehenſis librum tamen vbique lectum, commendatum, nec cenſura publica notatum, Charondam, qui complura ex his ſcaturiginibus in latifundia ſua deduxit, aſt ordine ſcripſit, impietatis accuſatum eſſe. Quod ideo eueniſſe coniecit P. BAYLE †, quia in diffuſa nulloque ordine conſtricta tractatione Montani latens venenum non facile detegi poſſit, Charondas autem, qui iuſtum doctrinae aedificium ex hac materia disiecta exſtruxit, periculoſas aſſertiones manifeſtas fecerit. Nobis veriſimilius eſt inuidiam, quae Charondam eloquentiae laude in aula et vrbe frequentiſſima florentem preſſit, accuſari poſſe, quae Montanum rure ſibi viuentem perſequendi cauſſam non habuit.

Abrahamus Scultetus eclectice de moribus ſcribere conatus.

§. III. Quod inter Gallos eo tempore Montanus, et iuſto philoſophiae habitu Charondas in doctrina morali moliti ſunt, inter Germanos tum tentare aggreſſus eſt ABRAHAMVS SCVLTETVS, theologus Heidelbergenſis, variis ingenii monumentis clarus, et nonnullis momentis in hiſtoria belli ciuilis, quae ſuperiori ſeculo Germaniam vaſtauit, memorabilis, de cuius vitae circumſtantiis praeter alios videndi REIMMANNVS [q] et FREHERVS [r]. Is enim rogatu duorum equitum Sileſiacorum anno MDXCIII Lugduni Batauorum duos ethicorum libros edidit, in quibus arida Ariſtotelis deſerta vitauit, et amoeniores campos eclectica libertate ingreſſus eſt. Is totum doctrinae moralis ambitum duobus capitibus abſoluit, quorum prius de vita recta, poſterius de vita felici agit. Et in priori quidem tractatione finem hominis definiendo eiusque partes explicando, virtutem ad vitam rectam neceſſariam ita enarrat, vt quae

excelluiſſe Montanum putat. Conf. STOLLIVS Hiſt. lit. P. III. c. 1. §. 55. p. 613 ſeqq.

*) Conf. Menagiana T. I. p. 305.

o) Hiſt. Atheiſmi S. III. c. 5. §. 15. p. 404. add. BVDDEVS Theſ. de Atheiſmo c. 1. §. 25.

p) locis citatis.

†) l. c. p. 655.

q) Hiſt. lit. Germ. P. IV. p. 598.

r) Theatr. p. 424.

quae eius caussa sit procreans, quae pietatis, quae probitatis ratio, et quomodo, illa virtutes Deum respicientes absoluat, haec recte viuendi regulas tum erga nos ipsos, tum erga alios suppeditet, exponat: quo pacto plerasque virtutes indice, eo quem Stagirita dedit, longe pleniori describit, et eas quoque adducit, quas Peripatetici omittere solent, patientiam, parsimoniam, humilitatem, innocentiam, gratum animum, iustitiam propriam. Posteriori parte felicitatem gaudio animi, corporis sanitate, famae integritate, et vitae sustentatione absolui contendit. Ex quo intelligitur, eum officia simul cum virtutibus esse in ea tractatione complexum. Laudandus quoque in eo est, quod doctrinam moralem philosophicam cum Christiana comparauerit; quamuis multa deesse quae ad philosophiam moralem requiruntur, ob temporis illius conditionem non sit mirandum. Dignus itaque libellus visus est MARCO FRID. WENDELINO, cuius ductum in condendis *Philosophiae moralis commentariis* sequeretur. Qui si more Sculteti ab inutilibus quaestionibus abstinuisset, felicius hos passus secutus fuisse iudicari posset; quamuis diligentiae et lectionis multae laudem ei denegandam haud esse censeat cel. STOLLIVS [s].

Incrementa philosophiae moralis eclecticae.

§. IV. Aurora tamen haec modo fuit, diei instantis praenuntia, nondum enim plena lux exorta tum fuit: quam, si verum fatendum, illustrissimo Verulamio debemus, qui in morali quoque argumento desipere philosophos, et elegantiores veritates sequi in *Sermonibus fidelibus* bonae frugis plenis docuit. Cuius conatus et consilia cum supra in eius vita descripserimus, hoc loco actum non agemus. Non id volumus, ante Verulamium nihil in morali argumento nouum tentasse philosophos; illius enim contrarium innumerae tractationes morales testantur, quae relicta sterili aretologia Peripatetica, alia via animum morum praeceptis instruere sategerunt. Quem campum ingressi sunt, qui apologis, (quibus fabulae Milesiae et Romanenses, quas vocant, addi possunt,) satyris, characteribus et notationibus, praeceptis et παραινέσεσι, aphorismis, gnomis, adagiis, apophthegmatibus, symbolis, emblematibus, hieroglyphicis, aenigmatibus, inscriptionibus, paradigmatibus aliisque, quae ad exotericam docendi rationem referri solent, methodi generibus emendationem voluntatis morumque formationem iuuare studuerunt. Quorum conamina cum erudita tractatione delineauerit, et cum veterum ea in re industria comparauerit doctissimus PASCHIVS [t], eum ab illis legi velimus, qui haec pluribus nosse cupiunt, certi haud exiguam lucem eius lectionem in historia philosophiae moralis esse allaturam. Sed hoc nobis loco de iis potissimum sermo est, qui iusta methodo emendare philosophiam moralem sunt aggressi. Quorum tamen nomina hoc loco, vbi bibliothecam scriptorum philosophicorum non scribimus, excitare opus haud est, cum ex virorum praestantissimorum REIMMANNI, STRV-

VII,

s) l. c. P. III. c. 1. §. 56. p. 619.

t) De variis modis tradendi moralia. Kilon. 1707. 4.

VII, STOLLII indicibus in libris notiſſimis ſuppeditatis, nobis non monentibus, ea hauriri queant. Praeterea nos quoque in antecedente tractatione haud pauca, quae huc pertinent, iam delibauimus, et quae theoſophici nonnulli in hoc argumento praeſtiterint, itemque Vayerius, Gaſſendus, Hobbeſius, Thomaſius, Buddeus, Geulincxius, Gundlingius, Rudigerus, aliique annotauimus, quae hoc loco repetenda ſunt. Addi his poſſent plures, ſi ſpecialis ethicae hiſtoria enarranda eſſet, et imprimis memoranda merita ſociorum portus regii, de doctrina morali, inter quos in hoc argumento maxime eminuit elegantiſſimus Nicollii [u] calamus. Sed haec prolixiora ſunt, quam quae locum hic capiant. Non tacendum tamen, quod opportune monet cel. STOLLIVS [x], VINCENTIVM PLACCIVM, qui ex celeberrimorum virorum Ioachimi Iungii (quem inter eclecticos numerat LEIBNIZIVS [y]) Petri Lambecii, Michaelis Kurſtenii, Io. Chriſtophori Schraderi aliorumque diſciplina, quam in Academiis, Helmſtadienſi, Lipſienſi, Patauina hauſit, ad philoſophiae moralis profeſſionem in gymnaſio Hamburgenſi proceſſit, primum fuiſſe, qui ethicam ſyſtematicam eclectico vultu habituque inter Germanos prodire iuſſerit. Quamuis enim a Peripateticis philoſophiam didicerit, relicto tamen Ariſtotele in phyſicis Carteſium ſecutus eſt, in argumento morali, dicis cauſſa Ariſtotelem non plane ex ſcholis ethicis exterminans, eclecticam methodum adhibuit. Viſum autem viro doctiſſimo, medicorum filios imitandos eſſe, voluntatemque, quam aegram eſſe, et cui medicinam a philoſophia morali parari ſciebat, ita conſiderandam, vt explorata eius natura et facultatibus morbi detegerentur, et ad quem ſanitatis gradum, quibusue remediis perduci poſſit, deſcriberetur. Quae methodus medica non ignota quidem fuit veteribus, vt alibi iam a nobis notatum, aſt neglecta plane, donec Placcius eam haud infeliciter in vſum deduceret. Factum id edito *Typo acceſſionum moralium ſeu inſtitutionum medicinae moralis deſideratorum eius ſcientiae, cumprimis vero praeceptorum emendandi ſemetipſum elementa pariter proponente, Hamburgi* MDCLXXV, qui liber vernacula quoque poſtea prodiit. Quae medendi methodus cum valde commoda viſa eſſet B. BVDDEO, eam in *Philoſophiae practicae parte prima* ſequendam eſſe ſtatuit. Sed et aliis meditationibus moralem diſciplinam iuuare Placcius ſategit. Debemus enim ei *Philo-*

u) Conf. BAYLE Dict. T. III. art. Nicolle p. 501. qui eius tentamina moralia inter optimos libros numerat.

x) l. c. c. 4. §. 22. p. 677.

y) Epp. Vol. IV. p. 188. Patriam habuit Lubecam, 1587. Ramaeam logicam Gieſſae docuit, et poſtea metaphyſicam et mathemata: tum arti ſalutari ſe tradidit, Pataui med. D. creatus. Poſtea Roſtochii et Helmſtadii docens, is viſus eſt, qui Gymnaſio Hamburgenſi Rector et Profeſſor phyſicae et logicae praeficeretur, denatus 1657. m. Sept. Valde extollunt eius eruditionem et doctrinam, maxime in phyſicis, viri docti vid. Leibniziana p. 414. et in Epiſtolis paſſim, BOECLER. Bibliogr. crit. p. 590. Parum placuit ei Ariſtoteles, licet diligenter eum legiſſet, conf. MORHOF. Polyhiſt. T. II. L. I. c. 9. p. 57. L. II. P. I. c. 12. p. 217. eclectice autem philoſophatum fuiſſe ex eius doxoſcopia phyſica patet, quam edidit MAR. FOGELIVS 1662. Conf. cel. A SEELEN Athenae Lubecenſes.

Philosophiae moralis plenioris fructum praecipuum, qui est eius ope philosophiam non sufficere beatitati solidae vlli constituendae, nedum acquirendae: reuelationem vero diuinam ei necessariam certisque signis, in sola religione Christiana deprehendendis, a falsa qualibet superstitione distinctam, non posse non existere, Helmstadii MDCLXXVII. Tacemus scripta moralia alia, partim edita, partim nondum vulgata, de quibus et vitae atque scriptorum Placcii historia consulendus est, qui *Biographiam eius theatro pseudonymorum et anonymorum* praemisit Io. Alb. Fabricius. Ceterum neque hoc praetermittendum, fuisse Placcium si non primum, certe inter primos, qui ethicam a iure naturae distinxerit, et suos cuique limites definiuerit. Factum id in *Accessionibus ethicae, iuris naturalis et rhetoricae ex triplici maiori systemate elaborato per vitam omnem et porro in dies elaborando excerptis.* Quin et methodum medicam ad *Iurisprudentiam naturalem, publicam, et priuatam* transferendo, iuris naturae emendationem promouere studuit. In quo tamen saxo voluendo omnium lumina extinxerunt Hugo Grotius et Samuel Pufendorfius, qui duumuiri cum insignibus accessionibus moralem doctrinam, quae de officiis et iure tractat, locupletauerint, digni omnino sunt, quorum paulo plenior enarretur philosophica historia.

Scriptores historiae H. Grotii.

§. V. Valde commendauit famam HVGONIS GROTII et immortale eius nomen fecit singularis prorsus et praestantissima eruditio, qua meruit vniuersi orbis eruditi consensu inter principes viros doctos referri [z]. Inde factum, vt a multis res ad eius historiam literariam pertinentes tangerentur. Et ipse quidem in *Apologetico* haud contemnendam eorum partem, quae ad ipsum pertinent, quaeque ob remonstrantium partes susceptas pertulit, enarrauit [a], in *Epistolis* vero [b], quae pleraeque ad familiares scriptae sunt, haud pauca tetigit, quae historiam vitae eius mire illustrare possunt. Ex his aliisque fontibus hauserunt narrationem suam anonymus in *vita Grotii*, Io. Iac. Schvdtivs, in *vita Hugonis Grotii, succincte enarrata, variisque rerum memorabilium annotationibus illustrata* [c], P. Bayle, in vita Grotii *Dictionario Critico* inserta; et postea scriptis Grotii quoque praefixa [d], et *Versioni* quoque *Germanicae libri de I. B. et P.* praemissa a Schvzio, tum scriptores historiae literariae Freherus [e], Mevrsivs [f], Battesivs [g], Witte [h], Reimmannvs [i], Niceronivs [k], Clarmvndvs [l], vt eos taceamus, qui annales ecclesiasticos et ciuiles recentioris aetatis condiderunt, et Arminianae

z) Bayle l. citando, Pope-Blovnt. Cens. cel. auct. p. 995. Vindiciae Grotianae P. II. pag. 596. seqq.
a) Conf. Cat. bibl. Reimmann. p. 676.
b) Amstelod. 1687. 1700. fol. editis.
c) Francof. ad Moen. 1722. 8.
d) Vid. Nou. lit. Lips. Vol. I. p. 169.
e) In Theatro vir. cl. p. 1103.
f) In Athenis Batauis.
g) In Vitis selectis p. 240.
h) Memor. philos. p. 554.
i) Hist. lit. Germ. P. VI. p. 6.
k) Mem. de lit.
l) Vit. P. III. c. 12. addi his potest cel. Ioach. Langivs qui libro Grotii de Satisfactione Christi recuso vitam eius quoque praefixit.

minianae ſectae hiſtoriam tetigerunt *. Maxime vero in accurate enarrandis rebus ad Grotium pertinentibus eminuit diligentia duorum virorum doctiſſimorum, Belgae et Germani. Et in Belgio quidem, doctiſſimus ex Remonſtrantium coetu ſcriptor CASPAR BRAND vitam Grotii vernaculo ſermone prolixe enarrare coepit, affectam ad finem perduxit, qui in eodem coetu doctoris munere functus eſt V. C. HADRIANVS CATTENBVRGIVS, quae biographia ita viris doctis placuit, vt recuderetur †. Inter Germanos autem, anonymus quidam, vulgauit anno MDCCXXVII Delphis Batauorum, quod titulus quidem habet, *Hugonis Grotii, Belgarum phoenicis manes ab iniquis obtrectationibus vindicatos, accedit ſcriptorum eius tam editorum, quam ineditorum conſpectus triplex.* In quo eleganti libro hiſtoria Grotii accurate traditur, cunctaque ex monumentis fide dignis enarrantur, multa vero inſperguntur, quae ad hiſtoriam temporis quo Grotius vixit, pertinent. Nec hiſtoria tantum Grotii in hoc commentario recenſetur, ſed character animi, librorum catalogus, eruditorum cenſurae, quaeque alia ad notitiam Grotii literariam facere poſſunt, pulchre et concinne exponuntur. Nos digitum potiſſimum ad ea intendemus, quae tractationi noſtrae propria ſunt, quaeque ſufficere poſſunt, vt intelligamus, quid philoſophia moralis Grotio debeat. Reliqua ſtrictim, quantum ſcilicet ad noſcendam eius vitae hiſtoriam erit neceſſarium, tangemus.

§. VI. Vitalem auram primo hauſit illuſtris HVGO GROTIVS Delphis Batauorum in ipſo Paſchatos feſto anno MDLXXXIII, parentibus ſatus Ioanne Grotio I. V. D. et conſule eius ciuitatis, academiae Leidenſis curatore, et comitibus Hohenloicis a conſiliis, matre editus Alida ab Ouerſchin, familia ex vtroque parente nobili [m]. Auus enim Grotiorum, id eſt magnorum, nomen primus familiae Cornetſiorum, (hoc enim auitum nomen fuit) intulit, pater viris inter eruditos ſummis I. LIPSIO [n], IANO DOVSAE aliisque ob doctrinae laudem fuit commendatiſſimus. Admodum puer diuini, quod nactus erat ingenii ſpecimina ſingularia prorſus et inuſitata prodidit, quae comouere parentem, vt maxima induſtria illud coleret, omnemque in id curam conuerteret, vt mature diſciplinarum elegantiorum cultura formaretur. Quam tanta auiditate puer admiſit, tantaque felicitate praeceptis diſciplinarum humanitatis ſe imbui paſſus eſt, vt nouem vix annos natus, elegantes verſiculos faceret, quin tragoediam ſcribere aggrederetur, eaque pangendi carminis facilitas, et artis fingendi praeſtantia illi ineſſet, quae maximos in arte poëtica viros, Vrbanum VIII. P. M. Danielem Heinſium, Dominicum Baudium, Ianum Douſam admiratores haberet [o]. Ita cum prae-

H. Grotii vita.

*) Add. LOVIS AVBERY DE MAVRIER Memoires pour ſervir a l'hiſtoire de Hollande, Obſ. Hal. T. VII. p. 330. IO. FABRIC. Hiſt. bibl. ſuae T. I. p. 316. LE VASSOR Hiſt. Ludou. XIII. L. 12. alii.

†) Dordraci 1732. II. Vol. fol.

m) Stemmatis Grotiani tabulam exhibet Grotius vindicatus p. 3. ſeqq.

n) Vid. Cent. I. ep. miſc. p. 22.

o) Exempla habes l. c. p. 9. ſeqq.

praematura ſeges meſſem omnium ſpe atque votis ſuperiorem promitteret, ad augendas animi dotes et maturandam doctrinam praeſtantiſſimam adoleſcens nondum duodecennis in academiam Leidenſem miſſus eſt. Quod artium et diſciplinarum ſtadium magna alacritate ingreſſus, tanto ardore abſoluere ſtuduit, vt in theologiae, iurisprudentiae, matheſeos aliarumque ſcientiarum curſu alios longiſſime anteuerteret. Cumque in ea academia theologiam tum doceret Ioannes Vytenbogardus, cuius celeberrimum poſtea inter Remonſtrantes nomen fuit, ei potiſſimum in diſcenda doctrina ſacra adhaeſit, indeque Arminii partibus fauere coepit [p]. Eruditionem philologicam autem, vſus doctore illarum literarum magno Scaligero ita roborauit, vt quindecim annorum adoleſcens MARTIANVM CAPELLAM notis et obſeruationibus ſuis illuſtratum, edere poſſet, ea ingenii felicitate vſus, vt non tantum ſui temporis criticis ex aſſe ſatisfaceret, ſed et libellus ad noſtra tempora aetatem ferret [q]. Eodem aetatis anno, qui fuit aerae Chriſtianae MDXCVIII, cum legato Batauo Ioanne Oldenbarneueld in Galliam profectus, ſummos iurisprudentiae honores accepit, virisque doctis valde charus, ipſique regi Henrico magno acceptiſſimus fuit, qui gratioſum eum apud ipſum eſſe torque aureo teſtatus eſt [r]. Annis vero adhuc immaturus cum ingenii maturitate et iudicii atque doctrinae praeſtantia viros ſuperaret, ſcilicet annorum XVII iuuenis aduocatus fiſci cum ſalarii augmento conſtitutus, et anno MDCXIII, aetatis XXX, reipublicae Roterodamenſis ſyndicus et conſiliarius, Eliae Oldenbarneueldio ſucceſſor datus eſt [s]. Quod munus grauiſſimum humeris quidem ſuis imponi paſſus eſt, aſt ea conditione, vt pellere locoque moueri eum non liceret, eo quod turbas Arminianas iam tum ſatis praeuideret. Ediderat autem iam anno MDCIX libellum *de Mari libero* inque eo cauſſam Batauorum defenderat [t], libro quoque *de Antiquitatibus reipublicae Batauae* praeclare de patria meruerat. Dignus itaque viſus eſt, qui litibus inter Britannos et foederati Belgii ciues de nauigationibus Indicis hoc anno valde efferueſcentibus componendis reipublicae nomine legatus ad magnae Britanniae regem mitteretur. Quam illuſtrem ſpartam ita in aula Iacobi I. ornauit, vt non modo commercii Indici iura ciuibus ſuis ſtrenue vindicaret, ſed et regis ſapientiſſimi et viris doctis egregie fauentis beneuolentiam prorſus ſingularem conſequeretur. Inque iſta apud Britannos mora occaſionem nactus eſt amicitiae familiaritatem cum Iſaaco Caſaubono ineundi. Redux ex Anglia Grotius patriae ſtatum

p) Apologet. p. 29. Conf. Epp. Remonſtrant. p. 340. ſeqq. ex quo loco conſtare poteſt, quanta familiaritate hoc theologo Grotius vſus fuerit.

q) Conf. FABRIC. Bibl. Lat. T. III. c. 15. §. 4. p. 640.

r) Grot. vind. p. 18.

s) Ita vero aſſeſſor quoque ordinum Hollandiae, et poſtea foederatorum delegatorum factus eſt.

r) Reſpondit Grotio Io. SELDENVS, Grotio valde aemulus, in mari clauſo, ſiue de dominio maris libris duobus, Lond. 1635. pro Grotio contra hunc pugnantibus Theodoro Graswinckelio, Iſaaco Pontano, aliisque, vid. Bibl. iur. imperanr. c. 3. poſ. 1. §. 3. 4. p. 233. Inter Luſitanos quoque NICOLAVS FERNATIVS ei oppoſuit, Mare non liberum, ſeu demonſtrationem iuris Luſiranici ad Oceanum et commercium Indicum; quod tamen ineditum manſit, itemque SERAPHINVS DE FREITAS, de iuſto imperio Luſitanorum Aſiatico aduerſus Grotii Mare liberum, vid. STRVVII Bibl. philoſ. c. 8. §. 10. Bibl. Grotiana in Grot. vind. p. 727.

ſtatum prorſus immutatum et periculis plenum deprehendit. Coeperant enim latentes hactenus controuerſiarum Arminianarum igniculi in apertam flammam indies magis erumpere; eo vero loco inque eo munere poſitus erat Grotius, quo huic incendio reſtinguendo ſubtrahere ſe non poſſet. Non eſt huius loci, acerbas lites et inſignes turbas, quae non eccleſias modo ſed rempublicam quoque Belgii foederati tum repleuerunt, et haud parum calamitatum excitarunt, enarrare, quaeque inter Remonſtrantes ſiue Arminianos et Contra-Remonſtrantes, ſiue Gomariſtas eo tempore magnis animorum diſſidiis et minime laetis ciuium tumultibus acta ſunt exponere, ea enim ex annalibus eccleſiaſticis illisque fontibus, quibus notitia Arminianiſmi naſcentis et adoleſcentis enarrari ſolet, diſcenda, et ſcripta BRANTII [u], LIMBORCHII [v], HALESII [w], GROTII [x], itemque *Epiſtolae Remonſtrantium*, quaeque contra illos eo tempore edita fuerunt, conſulenda ſunt [y]: ſufficit enim ob narrationis ſeriem annotauiſſe, ita reipublicae rebus ſe immiſcuiſſe turbas has eccleſiaſticas, vt magni inde in ciuitate motus orirentur. Mauritius enim princeps, qui videbat plebem, maxime Gomari factioni acerbae et inquietae, adhaerere, has ſibi partes eligendas firmandasque eſſe cenſuit, quod ita auctoritatem et potentiam ſuam mire ſuſtentari poſſe intelligeret, Oldenbarneueldius autem, qui funeſtas has lites fore reipublicae praeſenſerat, temperandum feruorem Gomariſtarum, et iuuandam cauſſam Remonſtrantium, conciliata tolerantia ratus, plurimum mouerat, vt violentia omnis abeſſet, pertraxeratque alios ſummos in ciuitate viros in has partes, vt cauturi, ne quid detrimenti respublica et libertas ciuium caperet, Arminii partes tuerentur. Eandem itaque rationem ſibi tenendam eſſe ratus Grotius, conſilia pacifica, et extinguendo incendio, quod iamiam mire ardebat, apta ſuggerere, iram tantis animis conceptam frangere, paci, tranquillitati libertati publicae adeſſe, et rempublicam a periculis, quae ex infelici hac controuerſia imminebant, defendere omnibus viribus ſategit. Magno id Grotii malo euenit, cui patriae libertatis amor libertatem patriamque abſtulit. Valde irritauerat Grotius iam ante Gomarum impotentis animi virum ſcripto eleganti carmine in mortem Iacobi Arminii [z]. Mauritii autem indignationem, partes Oldenbarneueldii ſecutus, meruerat. Qui princeps cum auctoritate ſua praepotentes Belgii foederati ordines permouiſſet, vt factionem illam vi extinguere conſtituerent, rebus omnibus ad tumultum ſpectantibus, potentiſſima Arminianae partis capita capi, Oldenbarneueldio capitis ſententiam dici, Grotio carceris ad dies vitae poenam irrogari, placuit, et Arminiana factio in ſynodo Dordracena valde oppreſſa eſt. Qua mire fracta, Olden-

 barne-

u) In Vita Iac. Arminii cum notis I. L. MOSHEMII recuſa Brunſu. 1725. 8.

v) In Hiſtoria vitae Simonis Epiſcopii, Amſt. 1701. 8. edita, libro rariſſimo.

w) In Hiſtoria conc. Dordrac. cum Obſ. MOSHEMII, Hamb. 1724. 8.

x) In Apologetico.

y) Acta publica huc pertinentia enarrat bibl. Grot. l. c. p. 702.

z) Vid. BRANT. l. c. p. 205.

barneueldius capite plexus, Grotio lis mota et iniquis rationibus promota eſt. Quamuis autem et ordines Hollandiae ſe violentiae huic opponerent, et legatus Galliae Benedictus Auberius Maurerius regis ſui nomine intercederet, euitare tamen ſententiam Grotius non potuit, eo quod veniam deprecari, nullius ſibi ſceleris conſcius detrectaret. In arcem itaque Lupenſtenienſem captiuus anno MDCXIX abductus, carceribus perpetuis damnatus eſt, bona fiſco publico addicta ſunt *. Multa et grauia in eo carcere contra ius faſque pertulit Grotius, et fortunae iniquitatem non ſine graui calamitate ſenſit. Aſt cum iuſtam ſibi cauſſam eſſe intelligeret, et tum pietatis tum philoſophiae praeceptis pectus muniuiſſet, vere philoſophum et Chriſtianum in hac aduerſitate ſe praeſtitit. Tempus enim non irae et vindictae cogitatione, ſed cogitationibus piis et meditationibus ſanctis, tum literarum ſtudiis, in quibus iam tum egregie erat verſatus, fefellit, cuius ſpecimen dedit non modo *Eclogis Stobaeanis* † elegantiori Latino habitu donatus, ſed et ſtaminibus aurei libelli de veritate religionis Chriſtianae tum inceptis. Cum enim iſta rerum ſuarum aduerſitate mire ad religionis Chriſtianae praeſtantiam agnoſcendam perduceretur, rem otio ſuo et argumenti diuinitate dignam reputauit, ſi eius veritatem demonſtrare ſuſciperet. Nobiliſſimum itaque argumentum primo verſiculis Belgicis comprehendit, vt haberent nautae ad infidelium terras diſcedentes, quod et facile memoria tenerent, et ad capiendos infidelium animos feliciter adhiberent: poſtea vero cum Pariſiis degeret, Latino carmine expreſſit, et tandem refictum, proſaque expreſſum ac annotationibus illuſtratum in vulgus exire paſſus eſt. Quae meditationes carcerales tanto omnium bene reipublicae Chriſtianae cupientium applauſu exceptae ſunt, vt in Gallicam, Germanicam, Anglicam, Danicam, Suecicam, Belgicam, Graecam, Arabicam [a], Perſicam, Indicam et Sinenſem linguam conuerterentur. Cuius tamen praeſtantiſſimi libelli hiſtoriam prolixiorem hoc loco tradere non licet: vnde rogamus lectorem vt ven. KOECHERI [b], cui elegantem praeſtantiſſimae tractationis editionem debemus, hiſtoriam huius libelli adeat, in qua cuncta pulchre prolixeque enarrata ſunt. His intentus totusque diuinorum oraculorum et philoſophiae ſtudiis immerſus dum de libertate tantum non deſperat, prouidentia diuina de eius liberatione ſollicita pietatem vxoris Mariae Reigersbergiae excitauit, vt auſu plus quam virili, et pietate aeternam nominis gloriam promittente, de liberando marito cogitaret. Poſtquam enim vltra ſeſquiannum in carceris ſqualore delituerat, agitatis conſiliis variis, tandem

*) Hiſtoria carceris Grotiani diſcenda ex Apologetico, LIMBORCHIO l. c. p. 116. Grotio vindicato P. I. p. 25. 128. ſeqq. 173. 193. ex epiſtolis Grotii aliisque l. c. laudatis.

†) Vid. Biblioth. Grot. l. c. p. 659.

a) Ex hac verſione a POCOCKIO facta enata Iacobo Sponio et Georgio Whelero, qui eam in Oriente viderunt, occaſio Grotium accuſandi, quod ex Arabico libellum deſcripſiſſet. Conf. FABRIC. Syllab. de V. R. C c. 30 p. 551. ſeqq.

b) In Anal. ſiue Diſſ. Epiſt. hiſtoriam libelli Grotiani de V. R. C. complectente conf. Grotian. bibl. p. 800. FABRIC. l. c. p. 549. Cat. Reimmann. p. 1065. Hiſt. bibl. Fabric. P. I. p. 294.

tandem arcae, quae ad deportandam ſupellectilem hactenus multoties adhibita fuerat, incluſus ab vxore, ſicque ex carceris latibulis, velut librorum farrago quaedam exportatus, vxore in carcere remanente, Gorichemum vicinam delatus eſt, anno MDCXXI, XI. Cal. April. Vbi aperta arca prodiens Grotius induto coementerii cuiusdam habitu apprehenſaque manibus trulla oppido elabitur, et Valouicum primum in Brabantia, deinde Antwerpiam dilapſus eſt, quo tamen loco occultus quoque vixit [c]. Dici ſatis non poteſt, quantum ex hac mirabili liberatione gaudium conceperint, non modo Arminianae factionis aſſeclae, ſed et viri paſſim docti, qui certatim et epiſtolis et carminibus diſciplinarum fortunae gratulati ſunt, quod tantum illis decus eſſet conſeruatum, vt ex iis, quae luſerunt in Grotium [d] eiusque coniugem Erycius Puteanus, Caſpar Barlaeus, Petrus Ianninus aliique non ſine iucunditate intelligi poteſt. Ita liberatus memorabili coniugis fide, quae maritum aegrotare finxerat, et in cuſtodia remanſerat, libera tamen poſtea non ſine ingenti editi facinoris gloria dimiſſa eſt, commendatus a Maurerio Lutetiam per deuia tendit Grotius, poſtquam de diuina liberatione epiſtola ad Ordines Belgii foederati data perſcripſiſſet, et ne ſic quoque ex amore patriae quicquam ſibi decedere ſe paſſurum eſſe, ſignificauiſſet. Lutetiam delatus de ſede tuta ſibi, vxori et liberis diſpiciens, a cancellario regni Guilelmo du Vair ad regem perductus et ab eo beneuole exceptus et annuo donatiuo honoratus eſt. Nicolaus Peireſcius autem, quem non Moecenatem modo, ſed parentem eruditi tum nacti erant, in deuinciendo ſibi Grotio beneficiis certauit: ipſe inſigni gaudio vxorem lectiſſimam liberosque et ſupellectilem tandem recepit. In Gallia iam ſede fixa ad priſtina literarum ſtudia ſe recepit, neque erga ciues ſuos atque patriam quicquam ex pietate ſtudioque remiſit, conſilioque et auxilio adminiſtrorum quorundam regis vſus, eum pro partis oppreſſae auxilio et ſolatio eſt deprecatus. Id quod tamen tanta animi continentia fecit, vt dixiſſe feratur rex Galliae: mirari ſe virtutem hominis, qui tam male in patria habitus, non deſineret tamen ei ſubditisque eius bene velle, immo quocunque etiam poſſet modo, benefacere. Et illi quidem, qui res foederati Belgii in aula regis curabant, nihil intentatum reliquere, quo infeſtum ei regis animum redderent: aſt, et ſatis nota erat perſecutio, quam Grotius perpeſſus erat, et ita rem omnem edito *Apologetico* [e] manifeſtam fecerat, vt, qui non omni rerum ſenſu deſtituebantur, facile intelligerent, quam iniquis modis ille habitus fuiſſet. Quamuis autem in Gallia ſecurus latibulum inueniſſet, non defuerunt tamen

c) Hiſtoriam liberationis ſuae ipſe narrat in Apologetico c. 18. p. 302. cuncta eleganter enarrantur in Grotio vindicato p. 207.

d) Vid. Epp. Remonſtrantium 387. ſeqq. pag. 653. ſeqq.

e) Apologeticus eorum, qui Hollandiae, Weſt-Friſiaeque et vicinis quibusdam nationibus ex legibus praefuerunt ante mutationem anni 1618. quo ea referuntur, quae aduerſus H. Grotium et alios facta iudicataue fuerunt, Paris 1622. 8. et ſaepius. conf. Bibl. Grot. p. 714. ſeqq. Etiam Belgice liber prodiit, qui proceres Belgii foederati valde irritauit.

tamen, quae animum deprimerent. Nam et fama, quod veniam ordines Belgiae foederati deprecatus esset, eum mordebat, ad quam ne in carcere quidem, vt libertatem redimeret, induci potuerat; cui dicto Apologetico occurrere statuit, quod ita vulnerauit partem aduersam, vt edicto publico vendi prohiberetur: et insidiati illi sunt aduersarii certatim, in id coniurantes, vt molestiis eum afficerent: et vxoris ac liberorum morbi in aëre peregrino valde eum afflixerunt, et congiarium regium, inuidorum calumniis et Richelii cardinalis indignatione illi subtractum est, et synodus Charentonensis eum communione ecclesiae reformatae exclusit, eo quod Arminianos secutus Dordracenae synodi decretis subscribere noluisset. Ast qui carceris molestiam et infamiae publicae contemtum mira patientia tolerauerat, in his quoque ferendis non philosophum modo, sed Christianum quoque se demonstrauit, et legendo atque scribendo fortunae iniquitatem et vicissitudines leuauit, immo fregit. Tum enim versiculos de V. R. C. Latinos fecit, et in aliis, quae ad philosophiam et elegantiores literas iuuandas spectabant, laboribus fuit diligentissimus.

Historia libri de iure B. et P.

§. VII. Et huic quidem morae immortale Grotii opus debemus, quod *de Iure belli et pacis* inscripsit, quodque aeternam auctori suo inter philosophos nominis gloriam peperit. Quod cum rationem nobis suppeditauerit, cur in historiae philosophicae theatro Grotium comparere voluerimus, paulo curatius enarrandum est f. Operis autem huius condendi auctorem et suasorem primum Grotius habuit Peirescium; qui cum videret nobilissimum, quod de iure gentium praecipere debet, argumentum, incertissimis hactenus scholasticorum philosophorum nonnullorum disputationibus corruptum magis quam illustratum, a plerisque autem miro contemtu et ignorantia neglectum esse, nosset autem et eius dignitatem atque necessitatem, et lumina Grotii per vniuersae philosophiae angulos perreptantis; auctor ei extitit, vt derelictam ab aliis prouinciam occuparet, nobilissimam disciplinam ex puluere et squalore scholasticarum ineptiarum protraheret, controuersias ad ius naturae et gentium legibus ciuilibus non circumscriptum respicientes extricaret, et ita doctrinae moralis partem nobilissimam emendaret, augeret, vel, si dicendum, quod res est, restitueret, ciuilium quaestionum autem fundamenta alia et meliora quam quae hactenus suppetebant, poneret g. Paruit tam salubri consilio Grotius, cumque et otio tum polleret et doctrina, Peirescius autem omnem, qua desiderabat supellectilem librariam suppeditaret, ad eiusmodi opus pariendum ingenii vires applicuit, tandemque laudatissimum librum, quem commendationis gratia maluit de iure belli et pacis, quam de iure naturae et

f) Conf. BOECLER. et BARBAYRAC. in proleg. ad h. l. BAYLE l. c. not. O. Obs. Hal. T. VII. Obs. 15. Obs. misc. T. I. p. 953. FABRICIVS Hist. bibl. suae T. IV. p. 125. et Scriptores historiae I. N. Thomasius, Buddeus, Ludouicus, Grotius vindicatus P. I. p. 266. seqq.

g) Vid. GROTII Ep. ad Gallos Ep. LXXVI. p. 177.

et gentium inſcribere, libertate vſus eclectica perfecit, et quodcunque in vaſta ſcriptorum veterum et recentiorum lectione occurrerat, ad hoc argumentum ſpectans eleganti ordine iuſtaque methodo digeſſit. Egit autem in praeſtantiſſimo opere id potiſſimum Grotius, vt ius naturae, quatenus ad ſocietatem ciuilem ſpectat, quae maieſtate imperantium regitur, ex principiis purioribus et rectioribus, quam hucusque factum erat, deduceret, vnde non errant, qui in eo inſtitutiones iuris naturae et gentium tradi aſſerunt, id enim ipſe haud obſcure ſignificat [h]. *De iure belli et pacis* autem, ſuſpendendae vino vendibili hederae cauſſa appellauit, quod controuerſias illuſtres, eas praecipue, quae de belli et pacis iure inter gentes integras earumque imperantes agitantur, ſimul tetigerit, ratus ita auidius a viris politicis et in republica adminiſtranda verſantibus lectum iri. Toti autem, quod ingenio maximo exſtruere coepit, aedificio fundamentum, quod a Stoicis tranſſumſit, ſupponit, ſocietatis cuſtodiam humano intellectui conuenientem, exque hoc principio morali iuris naturae praecepta deriuat, tum ab eo ius gentium diſtinguit, idque ex conſenſu omnium vel plerarumque ciuitatum hauriendum eſſe ſtatuit, quamobrem officia naturalia ab iis, quae ex conſtituto peragi ſolent, diſtinguit. Et libro quidem primo de iuris origine diſputans, quid ad legitimum bellum, quid ad imperium requiratur, quid ſint ſubditi, diſquirit, libro autem ſecundo explorat cauſſas belli, quid res communes, quid propriae ſint, quid ius ſibi velit, itemque dominium, obligatio, pactum, contractus, foedus, iusiurandum, damnum, legatio. Libro tertio de eo quod in bello licet tractans, pacem ſimul et conuentiones belli conſiderat. Et haec quidem omnia ex principiis certis, et axiomatibus ab omnibus conceſſis, notionibusque et definitionibus iuſtis ita deducit, vt ex omni antiquitate teſtes adducat, et philoſophorum conſenſum in partes vocet, inter quos primum quidem locum Ariſtoteli cedit, dolet autem inepta eius adoratione veritatem eſſe ſuppreſſam. Vnde animo ſe eſſe eclectico haud obſcure prodit, faſſus inter alia: *ſe et hic et alibi veterum Chriſtianorum ſequi libertatem, qui in nullam ſectam iurauerint, non quod eis aſſentirentur, qui nihil percipi poſſe dicebant, quo nihil eſt ſtultius; ſed quod nullam eſſe ſectam putarent, quae omne verum vidiſſet, et nullam, quae non aliquid ex vero: itaque veritatem ſparſam per ſingulos per ſectasque diffuſam in corpus colligere, id vero exiſtimauerint nihil eſſe aliud, quam vere Chriſtianam tradere diſciplinam.* Et eodem quoque animo affectus veteris eccleſiae doctores in partes vocat, quin et Scholaſticos admittit, quibus ingenii ſublimitatem concedit, eorumque modeſtiam laudat, et raro errare, vbi omnes conſentiant, ſtatuit, dolet autem, quod in infelicia tempora inciderint. Quae ſcripſit ſine dubio vir re et nomine magnus, partim

p. 177. conf. GASSENDVS in Vita Peireſcii L. IV. Opp. T. V. p. 294. ſ.

h) Vid. Prolegom. et Epiſt. ad Gallos 66. pag. 178.

partim quod a pueritia in eorum notitia esset versatus, partim quod crabrones eo tempore, quo periculosum id erat, irritare nollet. Cumque in Romano iure esset versatissimus, ex eo quoque tractationi suae lucem petit, et historiarum annales in partes vocat, quae caussa est, cur lectorem liber eruditissimus postulet non nudius tertius in disciplinis versatum, sed veteris literaturae probe gnarum. Insigni vero plausu et approbatione doctissimorum virorum liber ille exceptus est, quorum laudes immortalis operis cum editores et commentatores eius, aliique supra nominati, itemque Pope-Blovntivs collegerint, eos lectorem consulere iubemus. Notamus tantum, vt de insigni pretio constet, quod ei positum est, ex fide Boecleri [i], „in plerisque aulis et curiis numera-„ri viros dignatione generis, munerum meritorumque inter praesidia et „ornamenta seculi praedicandos, qui huius operis abstrusas opes familiari-„ter norint, eiusque doctrinam non capiant modo, sed vbi res poscat, „inter instrumenta tractandae reipublicae expediant, denique obtrectato-„res tam bonarum rerum in bonis viris, certe doctis, nunquam habendos „esse, arbitrentur.“ Neque hoc tacendum, reges summosque principes insigne pretium nobilissimo operi posuisse. Lectum enim est studiose a duobus Seciae regibus Gustauo Adolpho et Carolo Gustauo, illiusque iussu in Suecicam linguam est conuersum. Carolo Ludouico autem, electori Palatino, ita placuit, vt condendae nouae iuris naturae professionis in academia Heidelbergensi consilium inde caperet. Testes quoque esse possunt innumerae editiones, post primam Parisiensem anno MDCXXV, et eam anno sequente in Germania Francofurti ad Moenum repetitam excusae, quot lectores, etiam summae dignitatis viros liber habuerit. Hinc emendatum opus et annotationibus auctum iterata vice Grotius anno MDCXLII edidit, cui suas obseruationes postea adiecit Io. Fridericvs Gronovivs, emissas in vulgus anno MDCLXXX. Hoc autem seculo vir elegantissimae doctrinae Io. Barbayracivs opus recognouit, cuncta ordine digessit, emendauit, sicque nitidam editionem anno MDCCXX exire iussit. Lectus autem et quaesitus tanta auiditate est commentarius hic iuris naturae et gentium, vt necesse esset, eum in linguas Belgicam, Suecicam, Anglicam, Gallicam et Germanicam vertere [k]; et Gallicas quidem versiones duas orbis literatus accepit, vnam a Covrtino [l], alteram a Barbayracio, qui obseruationes suas adiecit, et *anno* MDCCXXIV *Amstelodami* edidit; vtramque vero non inutiliter posse cum altera adhiberi, non nemo monuit [m]. Germanicam fecit Schvzivs, praefante Christ. Thomasio, editam *Lipsiae anno* MDCCVII. Et hoc quidem incomparabili opere gloriam emendatae iurisprudentiae naturalis primam Grotius iure suo meruit: quamuis nec omnia, (vt in reformandis dogmatibus fieri solet, quae non nisi successiuis conatibus perficiuntur) sustulerit, et emendauerit, quae emendatione opus habebant, et haud paucos oblocutores

i) loc. cit.
k) Vid. Biblioth. Grot. l. c. p. 745.
l) Paris 1687. 4.
m) Biblioth. iuris imperant. c. 1. pos. 2. §. 6. p. 15.

tores et aduerſarios habuerit. Et Romae quidem nigrum illi theta ab inquiſitionis officio praefixum fuiſſe, nemo magnopere mirabitur; aſt inuentum fuiſſe iureconſultum Helmſtadienſem, qui errores enormes ſingulis ſe paginis oſtendere poſſe gloriatus eſt, et innumera reprehendiſſe commentatorum gregem, Grotio multis modis inferiorem, contemtumque fuiſſe librum prorſus egregium, id ſane aequo lectori mirum certe iniquum videbitur. Quo commotus IOANNES ARNDIVS Roſtochii *Prodromum maioris operis de Hugone Grotio, a commentatoribus iuris belli et pacis aliisque immerito vapulante* [n], exire in vulgus paſſus eſt. Non negamus tamen, extare in opere Grotiano naeuos quosdam, vt ſupra humanam conditionem eſt, in via ab aliis nondum calcata, vno operis conamine argumentum nouum et innumeris difficultatibus ſeptum, abſoluere et perficere. Vnde enata occaſio illuſtri THOMASIO [o] „in eo re„prehendendi, obſcuritatem, quae ſubinde interpretibus occaſionem de„derit, multa cum cura in verborum Grotii ſenſum genuinum inquiren„di: tum, quod ipſe Grotius in fundamentalem propoſitionem iuris natu„rae non inquiſiuerit cum debita diligentia, ſed nimis ſuperficiarie hoc „thema tractauerit: forte, ne Scholaſticos irritaret. Saepe etiam nimis „ſollicitus ſit, in conquirendis Graecorum et Latinorum Scriptorum teſti„moniis, dum aliquid iuris naturae vel gentium eſſe voluerit; nec legis „homonymiam ſuſtulerit, lumen vero reuelatum et naturale vbique fere „miſceat, ac in explicatione textuum ſcripturae, Rabbinorum et Socinia„norum traditiones et interpretationes nimis aeſtimet, vnde occaſionem „ſumſerint theologi, variis ſtricturis doctrinam Grotii notandi. Tandem „quod ius gentium non debita diligentia expoſuerit, ſupponendo ſaltem, „ius gentium eſſe ſpeciem iuris voluntarii.“ Quae et alia, tum ab illo [p], tum ab aliis viris doctis culpata, non tamen obſtant, quo minus pulcherrime de hac diſciplina iuris naturae, tum quidem in puluere et ſqualore iacente meruiſſe dici poſſit, et gloria vindicatae et emendatae iurisprudentiae naturalis, ei debeatur. Quanquam enim ante Grotium nonnulli fuerunt, qui de reſtituenda hac diſciplina, cuius partem olim tetigerant Stoici de officiis diſputantes, cogitarunt, quod praeter Scholaſticos nonnullos [q] primus fere conatus eſt NICOLAVS HEMMINGIVS, edita *Apodictica methodo de lege naturae* [r], decennio quoque ante Grotium BENEDICTVS WINCKLERVS, Soltquellenſis, *Libros quinque principiorum iuris* edidit, in quorum primo de lege omnium primo mouente ac gubernante, in ſecundo de iure primo et proprie dicto, in tertio de iure naturali, in quarto de iure gentium, in quinto de iure poſitiuo ſeu ciuili egit, obſeruatum tamen viris doctis, qui hiſtoriam iuris naturalis

 enarra-

n) Conf. Hiſt. bibl. Fabric. P. IV. p. 124.
o) Hiſt. iur. natur. c. VI. §. 2. p. 69. conf. REIMMANN. l. c. p. 31.
p) Conf. Progr. Iurisprud. diu. praefix. p. 76.
q) Conf. nominatos in Vind. Grot. P. II. p. 619.
r) Viteberg. 1562. BAYLE Dict. Tom. II. art. Hemmingius. STOLL. Hiſt. lit. P. III. c. 2. §. 4. p. 629.

enarrarunt, tentasse eos magis aliquid, quam perfecisse, et tam obscure et confuse in hoc argumento versatos esse, vt parum vel nihil plane ad restituendam vtilissimam disciplinam attulisse censendi sint. Hemmingius enim decalogum cum principiis iuris naturae confudit, Wincklerus in generalibus versatus Platonem quam rationem consulere maluit [s]. Recte itaque reformationem et restitutionem iurisprudentiae naturalis Grotio deberi asserimus.

Commentatores et epitomatores operis Grotiani de I. B. et P.

§. VIII. Fecit operis noui praestantia et eruditio, vt philosophi pariter atque iureconsulti certatim illud sibi hodegi instar eligerent, secundum cuius ductum et iuuentuti studia literarum aemulanti ius naturae traderent, et disciplinam nobilissimam commentariis illustrarent, et, quae diffusa et difficili tractatione Grotius disseruerat, in compendium mitterent. Hinc enatus magnus commentatorum et epitomatorum numerus, quos omnes hoc loco recensere, limitibus arctioribus constrictis non licet, disci autem ab historiae iuris naturalis enarratoribus, maxime vero a cel. BARBAYRACIO possunt [t], qui de singulis accurate iudicauit. Nobis illi tantum hoc loco memorandi sunt, qui nominis famam aliquam in eo argumento sunt consecuti. Primus autem, qui annotationes in Grotium scripsit, fuit IOANNES A FELDEN, iureconsultus Helmstadiensis, cuius alio quoque loco mentionem fecimus [u]. Is cum insigni Peripateticae philosophiae cognitione gauderet, ferre autem non posset, Grotium, licet magnis encomiis Aristotelem cumulasset, ab eo in haud paucis discessisse, castigare Grotium, et ad disciplinam Peripateticam emendare constituit. Hunc enim sibi scopum in *Annotationibus in Grotium Amstelodami anno* MDCLIII editis constituit, quae stricturas et vindicias Aristotelicas continent. A cuius censura liberare Grotium voluit THEODORVS GRASWINCKELIVS, iureconsultus Delphicus editis *stricturis ad censuram Ioannis a Felden ad libros Grotii de iure belli et pacis* [x], ast inuita Minerua in eis vindiciis est versatus. Habebat enim aduersarium non philosophiae quidem eclecticae, ast disciplinae tamen Peripateticae exacte peritum, dubiisque ferendis et disputationi acriori aptissimum, cuius ictus excipere et retundere satis Granswinckelius non nouerat, vnde Feldenius in iterata scripti sui editione [y], qui responsiones ad stricturas Graswinckelii inseruit, ita eum depexum dedit, vt respondere amplius nollet. Post hunc Frater Hugonis, GVILELMVS GROTIVS prodiit, qui *Enchiridion de principiis iuris naturae* edidit [z] aliquoties recusum, qui tamen ideo scripsisse iudicari potest, vt constaret, quid inter vtrumque fratrem recti et sinistri, docti et vulgaris atque inepti intersit, adeo fratris

s) Conf. BEIERI Notit. auct. iurid. Spec. I. n. 2. THOMAS. l. c. p. 68.

t) In Praef. Grot. vindic. p. 626. Bibl. Grot. p 749. Bibl. iuris imp. l. c. Io. GROENINGII Bibl. iur. gent. Europ. p. 231.

u) Conf. de eo bibl. iuris impetant. c. 1. pos. 3. §. 1. 2. p. 16.

x) Lugd. Bat. 1654. 12.

y) Ienae 1663. 12. Conf Grot. vind. P. II. p. 631. THOMAS. l. c. p. 70. Bibl. iur. imper. l. c. p. 17.

z) Hag. Com. 1667. Ienae 1669.

tris elegantiam et doctrinam non attigit. Meliori fortuna hoc ſtadium ingreſſus eſt Io. Henricvs Boeclervs, is cum primus eſſet, qui in Academiis Grotii librum praelegere iuuentuti coepiſſet, licet haud leui inuidia profeſſorum academiae Argentoratenſis ideo premeretur [a]; commentationes ſuas tandem cum viris doctis communicare ſtatuit. Prodiit itaque *Commentarius eius ad Grotium Argentorati anno* MDCLXIII, ſaepius poſtea recuſus. Qui Grotii commentator, cum vltra nugas Scholaſticorum ſapere, raro eius aetatis exemplo auderet, doctrinae autem philologicae elegantia emineret, et in Graecorum atque Latinorum auctorum lectione eſſet verſatiſſimus, non illotis manibus ad haec ſacra tractanda acceſſiſſe tum viſus eſt, licet caput tantum ſeptimum *Libri ſecundi* commentando attigiſſet: valdeque ſe viris doctis; maxime illuſtriſſimo Boineburgio, qui ad hunc laborem ſuſcipiendum cum Forſtnero eum excitauerat, commendauit. Inſurrexit tamen poſtea in eum ficto Sarcmaſii nomine Samvel Schvrzfleischivs, qui primo quidem ſtili elegantiam et hiſtoriarum, praecipue Romanarum notitiam, et antiquitatum ſtudium in eo laudauit, ſed magis ex commentariis, quam ex ex ingenio ſapere, frigide de rebus moralibus ſcribere, iuris naturalis et gentium controuerſias perplexe definire, ac dubitanter decidere obſeruauit: poſtea vero, cum cenſuram hanc aegre Boeclerus tuliſſet, ſtili quoque aſperitatem, orationis tumorem et inaequalitatem, antiquitatum Germanicarum ignorantiam, iudicium frigidum, praeceps, ieiunum, loquentiae plurimum, ſapientiae parum, hiatus, compilationes, et in iure publico infantiam iracundo ei calamo obiecit. Quae licet negari pertinaciter nequeant, parcius tamen exprobrari poterant, niſi Boeclerus acre et praeferuidum Schurzfleiſchii ingenium prouocauiſſet. Nempe imparatus erat Boeclerus a philoſophiae et iuris prudentiae cognitione intimiore, et in philologia profana tantum excellebat; mirum itaque haud eſt, impares huic oneri ferendo humeros illum ſuppoſuiſſe. His autem praeſidiis rite inſtructus, ad ſcribendas in Grotii *librum de I. B. et P. Animaduerſiones* [b] acceſſit Caspar Zieglervs, ICtus Vitebergenſis, vir ſuae aetatis longe doctiſſimus. Is breuibus quidem annotationibus multam tamen lucem libro Grotiano obſcuro in haud paucis et difficili intulit, et modeſte multa, praeſertim quae ad doctrinam ſacram pertinent, reprehendit, emendauitque [c]: vnde factum, vt haud pauci animaduerſiones has Zieglerianas laudarent commendarentque: Diſplicuit autem Boeclerianae diſciplinae alumnis, praeferri a Schvrzfleischio Zieglerum Boeclero, neruoſa ſcribendi breuitate, inſigni et prope admirabili diuinarum humanarumque rerum notitia, vnde non frigide modo ea, quae in theologicis annotauit Zieglerus laudarunt, ſed intra paucos dies talia a

a) Multis id narrat Thomas. l. c. p. 72. Specim. iurisp. iud. c. 6. §. 4. p. 62. Bibl. iur. imp. p. 18. Grot. vindic. P. II. p. 627.

b) Viteb. 1666. 8.

c) Thomas. l. c. p. 76.

mediocris eruditionis homine ſcribi poſſe iudicarunt, eo quod antiquae literaturae ſupellectilem a Zieglero perſpicuitati litanti, non afferri viderent. Qui licet exaſciatam ſe operam praeſtitiſſe ipſe non gloriaretur, oſtendit tamen, quid facere potuiſſet, ſi ſecundis curis praemeditata perficere potuiſſet. Effecit autem iſtis annotationibus Zieglerus, vt ordinis iureconſultorum apud Vitebergenſes membra, aequius de iure naturae cogitare inciperent, quibus ideo Moraliſtarum nomen haeſiſſe obſeruat CHR. THOMASIVS [d]. Tertius his ex iurisperitorum numero acceſſit vir illuſtris HENRICVS DE HENNINGES; tum quidem adhuc iuuenis, poſtea vero ſummis in aula Berolinenſi muneribus admotus. Is enim lecto aliquoties opere Grotiano, *Obſeruationes politicas et morales*, tentandi ingenii cauſſa adiecit, easque poſtea *Solisbaci anno* MDCLXXIII exire in publicum paſſus eſt. *Inueniri in iis*, pronuntiat THOMASIVS [e] *quemlibet, ab affectu vacuum, quae multum faciunt ad intelligendum aut etiam emendandum Grotium, et quae variam viri lectionem, diligentiam et iudicium ſpirent, vt vix concipere liceat, quomodo illo tempore iuuenis, qui Ienae et Altdorfii, vbi tum ICti iurisprudentiam naturalem negligebant, ſtudiis incubuerat, ad lectionem optimorum auctorum et iudicium ferendum de ſententiis communiter receptis, et auctoritate famigeratiſſimorum ICtorum munitis peruenire potuerit.* At hoc non obſtante non neglectus modo liber eſt, quamuis libere ſatis, nec ſine ſtili acrimonia quadam a receptis ſententiis, diſcederet, ſed fuerunt quoque [f], qui iudicarent, *in philoſophia morali non videri admodum fuiſſe verſatum, indeque titubanter illos attingere locos, qui explicandi eſſent e philoſophia practica, et vbi digreſſionem facere poſſit, id non intermittere, quaeſtionesque politicas infercire, quibus opus haud ſit, annotationes eius nihil habere vtilitatis, tractare etiam multa aliena et ad interpretationem Grotii nihil facientia, et voluiſſe ſua dicta velut oracula venditare.* In quo virorum doctorum diſſenſu arbitrii partes lectori relinquimus, id modo monentes, iuuenem has annotationes ſcripſiſſe, at ingenio praeclaro et ad res magnas nato praeditum. Adiici his poſſet IO. ADAM OSIANDER, theologus Tubingenſis, qui et ipſe *Obſeruationes in Grotium* [g] edidit, niſi is hunc ſibi ſcopum conſtiiſſet, vt Scholaſticorum placita contra Grotium vindicaret, et theologiae puritatem a Grotio interdum turbatam aſſereret. Inde factum, vt in illo Scholaſticum ageret, in hoc Zieglerum plerumque ſequeretur. Ex quo de meritis eius in iurisprudentiam naturalem, quam etiam edito *Typo legis naturalis contra Hobbeſium* [h] ornare ſtuduit, ſtatuendum, et quid in eo excuſari poſſit, diſpiciendum eſt. Addi his poteſt haud exigua caterua commentatorum, inter quos innotuerunt nomina Ioannis Georgii Simonis, Ioannis Teſmari, Valentini Velthemii, Vlrici Obrechti, God. Spinaei, Io. Wolfgangi Iaegeri, Chriſtfridi Waechtleri, Cyriaci Lentuli, Iuſti

d) l. c. e) l. c. p. 77. f) Vind. Grot. p. 634. Bibl. iur. imp. §. 5. p. 18.
g) Tub. 1671. h) Tub. 1673.

Iusti Christophori Boehmeri, et qui omnium prolixissimus fuit Gerardi van der Muelen, de quibus tamen prolixiora cupientibus historiae iuris naturalis, vel etiam Grotianae scriptores adeundi sunt. Inter epitomatores Grotii autem eminent Io. GEORGII KVLPISII [i], Io. REINHARDI VITRIARII [k], Io. SCHEFFERI [l], scripta, vt tabulas a Io. PAVLINO OLIVEKRANZIO in hoc opus de I. B. et P. confectas taceamus [m].

§. IX. Patet ex hactenus dictis, quid philosophia moralis Grotio debeat, et quae noua ab eius aetate et labore ab eo suscepto periodus iurisprudentiae naturalis inchoanda sit. Nisi enim Grotius viam aperuisset, non haberemus forte, quod Pufendorsio, Thomasio reliquisque iuris naturalis restauratoribus deberemus. Iam ad eius historiam redeundum, et quo pacto reliquum vitae curriculum absoluerit, paucis enarrandum est. Nempe coëgerunt fata, et inimicitiae in Belgio foederato durantes, quibus Remonstrantium partes mire premebantur, Grotium vndecim annorum moram in Gallia facere, quo tempore maximorum in republica virorum fauore et amicitia vsus est, qui eius in iurisprudentia rebusque gerendis experientiam haud raro in consilium vocauerunt. Sed et ipsi Arausionensium principi Henrico acceptissimus, virisque eruditionis gloria celeberrimis familiaris et longe gratissimus fuit, id quod ex *Epistolis ad Gallos* constat; in quibus leguntur nomina, Iacobi Augusti Thuani, Nicolai Fabri, Petri Ianini, Beniamini Auberii Maurerii, Ioannis Hotmanni, Villerii, Puteanorum fratrum, Nicolai Peirescii, Guilelmi Vairii, Claudii Sarrauii, Hieronymi Bignonii, Petri Gassendi, Io. Cordesii, Ludouici Cappelli, Claudii Salmasii aliorumque. Quorum vel conuersatione vel commercio literario plurimum recreatus longiorem sine dubio in eo regno moram fecisset, nisi congiarium, quod a rege hactenus acceperat, anno MDCXXXI a cardinale Richelio ei iterum fuisset subtractum, vt supra iam monuimus. Cepit ideo consilium reuertendi in patriam, quam licet hactenus ingratam esset expertus, odia tamen et persecutiones, quas nil tale meritus hactenus pertulerat, eius amorem extinguere non potuerunt. Praeterea spem alebat fore, vt principe Arausionensium Henrico Friderico, summae rerum praefecto, qui ipsi amplissime fauebat, mitiora fata subire possit. Vxor quoque patriae desiderio languens vehementer eum instigabat. Media igitur hieme anni MDCXXXI Amstelodamum cum familia successit; quo loco expertus est, non carere se quidem Roterodami, Delphis et Amstelodami amicis et fautoribus, at potentiorem tamen maioremque esse aduersariorum numerum. Quibus non quiescentibus omnemque lapidem mouentibus perpetuo exilio multatus patria excedere iussus est, non dissentiente ob rationes ciuiles principe, certe non impediente. Ita patria eiectus, cum nosset Suecos eius ministerium cupere, Hamburgum se contulit, hospitem ibi nactus mercatorem quendam

Reliqua vitae Grotianae.

i) In Collegio Grotiano.

k) In Instit. I. N. et G. ad methodum H. G, Hal. 1695. 8.

l) In Grotio enucleato.

m) Conf. STOLL. l. c. P. III. c. 2. §. 6. p. 631.

quendam haud illiteratum. Qua in vrbe exilium ei leuauit et loci amoenitas atque frequentia, et popularium ſuorum veterum atque nouorum turba, qua circumfluebat. Manſit itaque in ea vrbe vsque ad menſem Maium anni MDCXXXIV, tanta animi tranquillitate, vt cum ſemel iterumque ad munia ſplendida obeunda a rege Daniae, duce Holſatiae, rege Poloniarum, et rege Hiſpaniae inuitatus eſſet, dubitaret, annon toties fortunae reflantis procellis iactato tutius eſſet, in hoc portu latenter quieſcere? certe diu deliberandum ſibi eſſe vidit de eo, quod ſemel tantum ſtatui poſſe nouerat. Tandem vt certam familiae ſedem deligeret, deſtinatus iam olim a Sueonum rege Guſtauo Adolpho legationis obeundae muneri, eo quod mirifice illi opus de I. B. et P. placuiſſet, quod ob mortem regis ſucceſſum tum non habuit, regni cancellario Oxenſtiernae vocanti paruit, et legati vices ad regem Galliae regni Suecici nomine ſubiit. Quo axiomate auctus cum anno MDCXXXV, Lutetiam veniſſet, ingratus eius aduentus, ſummo rerum adminiſtro Richelio cardinali fuit, qui, incaſſum tamen loco iſto eum pellere conatus eſt. Omnem enim diligentiam atque fidem adhibuit Grotius, vt eo tempore, quo Galli Suecique praecipui fatorum publicorum arbitri habebantur, in maximi momenti rebus vtiliſſimum ſe atque commodiſſimum Sueciae regno praeſtaret. De quo tamen, cum ad noſtrum inſtitutum id non pertineat, plura non addemus, ſed commentarios publicos hiſtoriae ciuilis eius aetatis praecipue quos PVFENDORFIVS ſcripſit, lectorem conſulere iubemus. Neque tamen ita publicis negotiis occupatus, Muſarum conſuetudini ſe ſubtraxit, ſed virorum eruditione ſummorum conſortio, commercioque literario, lectioni porro, et elaborationi ſcriptorum exaſciatorum, quae aetatem tulerunt, et gloriae aeternitatem conſecuta ſunt, otia ſua tribuit. Debemus enim huic apud Gallos morae Grotii ſecundae, praeſtantiſſimos libros, quorum catalogum elegantiſſimus *Vindiciarum Grotianarum* [n] auctor ſuppeditat. Inter quos ſunt imprimis eruditiſſimi Commentarii in Scripturam ſacram, in quibus licet a typo ſanorum verborum diſceſſiſſe haud raro iudicatus ſit, virilem tamen eruditionem in interpretatione veterum ſcriptorum ad miraculum verſatam prodidit. Quae vero omnia hoc loco, vbi hiſtoriam literariam non ſcribimus, omittenda, et alibi enarranda ſunt. Aſt ita muſeo magis, quam aulae curiaeue ſe tradere, et negotia publica negligentius tractare videri coepit, id quod ex epiſtolis, de rebus ad rempublicam pertinentibus, pauca quae momentum habebant, ad ſenatores regni et imprimis ad cancellarium referentibus haud obſcure conſtabat. Ex eo enim ſatis colligi poterat, legatum viuentium commercio ſeſe ſubtraxiſſe, integrosque dies, et noctium partem quandam libris ſcribendis impendere. Id quod ipſe haud obſcure praeſagiuit, ſcribens ad Guilelmum Luſſonium, curiae monetariae apud Pariſienſes praeſidem primarium: *Suecici regni cancellarium*

n) In Bibliotheca Grotiana, in fine adiecta.

cellarium ſe in vmbra literaria deliteſcentem in lucem resque magnas velle protrahere, ſe vero nihil magis metuere, quam ne opera ſua tanti viri conceptae de ſe ſpei minus reſpondeat. Oxenſtierna itaque alium in Galliam mittebat, qui aulae negotiis ſuſceptis, nihil cum Grotio communicauit, contemtimque eum habuit. Quam indignitatem, cum Grotius legati axiomate ornatus pati amplius non poſſet, miſſionem honeſtam petiit, et haud difficulter obtinuit, reuocatus in Sueciam, a Chriſtina, quae iam ſceptra paterna capeſſere coeperat; vt rationem adminiſtrationis redderet, quamuis clementer illa ſibi operam eius placere, declararet. Rediturus itaque in Sueciam, et per Hollandiam iter faciens priſtinas Roterodami ſedes inuiſit, plaudentibus amicis inimicis frendentibus, et incaſſum laborantibus, vt tranſitus per Belgium foederatum illi interdiceretur. Tum Hamburgi, Lubecae, Viſmariae, honorifice exceptus et ab architalaſſo Sueciae, Vrangelio comite Holmiam in naui bellica deductus eſt. Ibi expoſitis reginae legationis ſuae rationibus, miſſionem denuo honeſtis precibus orauit, probe gnarus, multos ſe in ea aula inimicos habere, forte otii quoque literarii, quam lucis aulicae, tum quidem amantior. Fuerunt autem quidam, qui apud reginam minus eum gratioſum fuiſſe, contenderunt. Nihil tamen huius ex reginae voluntate Grotio declarata apparuit; collaudatus enim a regina impenſe duodecim mille imperialibus * donatus eſt. Quod non potuit non iucundiſſimum Grotio euenire, cum et valetudinis decrementa in aëre grauiori et coelo inclementiore ſentiret, et magno deſiderio teneretur, ſuos viſendi. Soluit itaque ex portu Dalerenſi Lubecam transfretaturus; aſt tempeſtate ſubito oborta miſere in mari iactatus et naufragio proximus ad oram Caſſubiae in Pomerania vlteriori reiectus eſt. Ibi ruſtico, quod aegre nactus erat, vehiculo, animo non minus quam corpore aeger, per ventos et imbres, continuato per octiduum itinere, cum viribus deficeret, Roſtochium peruenit, et viribus exhauſtus lecto affixus eſt. Aduocatus medicus ex ſpiritibus aegri corporis fractis ſummum imminere periculum oſtendit, et ſudore frigido inſtante, actum eſſe de vita pronuntiauit. Grotius itaque, qui maximum vitae momentum adeſſe videbat, praeſentiam Ioannis Quiſtorpii, qui tunc cathedram theologicam in ea academia ornabat, et eccleſiae praeerat, expetiit. Qui cum illico comparuiſſet, de quaerenda peccatorum remiſſione per Dei filium, Ieſum Chriſtum apud Deum patrem ſerio Grotium cohortatus, ad preces ſe conuertit, Grotio ſubmiſſa voce complicatis manibus illum verba praeeuntem ſequente, et filio Dei θεανθρώπῳ animam commendante, nec multo poſt eam placide efflante, anno aetatis LXII, Chriſti MDCXLV, XV Cal. Septembr. Et varii quidem de morte eius rumuſculi diſſeminati ſunt †, parum memoriae Grotia-

*) Hoc de moneta Sueciae cuprea intelligendum eſt.

†) Vid. Menagiana T. I. p. 409. T. II. p. 322. Vind. Grot. p. 493. 503.

Grotianae honorifici, eo quod de religione eius haud pauci minus beneuole ſentirent. Quamuis enim reformatae eccleſiae communionem eſſet ſecutus, Arminii partibus licet fauentiſſimus, Socinianis tamen, quos prius edito egregio libro *de Satisfactione Chriſti* fortiter proſtrauerat, in commentariis biblicis frigidam ſuffundere voluiſſe, videbatur. Accedebat, quod eccleſia Carentonenſis in Gallia eum admittere noluerat, ipſe quoque Petauio familiariter vſus in ſuſpicionem venerat, non abhorruiſſe ab eccleſiae Romanae confeſſione amplectenda; quodque pro tolerandis diſſentientium ſectis, edito *Voto pro pace eccleſiaſtica*, ſcripſerat, ob quod cum Andrea Riueto litem aluit. Nec negari poteſt, Grotium non in philoſophia modo, ſed quoque in religionis negotio eclectice fuiſſe verſatum, quamuis Lutetiae eccleſiam domeſticam Reformatorum ſacris addictam fouiſſet. Et hinc factum, vt mox Pontificiis fauiſſe, mox Socinianos iuuiſſe, mox atheis ſe beneuolum praebuiſſe, hic inde narraretur, et fabellae atque rumuſculi inanes de fine vitae eius diſſeminarentur. Qui tamen ex vna *Epiſtola Quiſtorpii ad Calouium* [o], vt plerique volunt, ſcripta de vltimis Grotii horis, euerti poſſunt, cum is morienti Grotio adfuerit, et teſtis minime ſuſpectus ſit; is enim Grotium, et peccatorem ſe publicanum eſſe, et in ſolo Chriſto omnem ſpem ſuam habere repoſitam, faſſum eſſe ſicque deceſſiſſe teſtatus eſt. Cadauer medicis traditum; inteſtina lebeti aheneo impoſita et in templo primario loco honoratiſſimo condita ſunt, cadauer Delphis maiorum tumulis illatum eſt, et qui viuus exul patria vixerat, defunctus in patriae telluris gremio, ceſſante inuidia, quietem inuenit, relictis filiis tribus, filia vnica, famaque immortali, quae etiam numis poſt mortem fuit conſeruata.

Character Grotii. §. X. Fuit Grotius forma corporis ſatis eleganti et venuſta, animo ſupra communem hominum conditionem diuinis ingenii dotibus emergente. Intellectus acies tanta ei adfuit, vt in intimos veritatis receſſus, accurata ratiocinationis ſerie plerumque penetraret, vis imaginationis tanta tamque amoena, vt elegantiſſime tum proſa tum ligata oratione ſcriberet, et incomparabilem dicendi virtutem oſtenderet. Ampliſſimae autem doctrinae copia omnes fere ſcientiarum partes ita attigerat, vt cunctas non modo perfunctorie teneret, ſed vim earum totam poſſideret. Linguis vſus eſt praeter vernaculam Anglica, Gallica, Etruſca, cum autem Latinae, Graecaeque et orientalium linguarum vſum ſibi comparauerat, quo aliis exemplum commendari poſſet. Nihilque magis admirationem mereri aptum eſt, quam quod ab ineunte aetate per totam fere vitam negotiis reipublicae, implicatus, lectionem tamen immenſam in veterum et recentiorum ſcriptorum libris verſatam poſſederit, quae non rudem illi indigeſtamque molem ſuppeditauit, ſed elegantiſſimae et recti vſus doctrinae materiam largiſſime exhibuit. Adiuuabat eum in his memoria

o) Epiſt. Remonſtrant. p. m. 828. ed. rec. Vindic. Grot. P. II. p. 482. ſeqq.

moria fidiſſima, vt, quae ſemel legiſſet, eorum haud facile obliuiſceretur. Tantam autem in ſtudiorum contentione diligentiam adhibuit, vt ferream patientiam corpusque laboribus vix exhauriendum habuiſſe, ſuſpicari quis poſſit. Praeterea eloquentiae, viribus inſtructus, perſpicue et ſupra modum nitide atque caſtigate dicere ſcribereque conſueuit, vnde euenit, vt quae Latina edidit, veterum elegantiam et caſtitatem mira arte referrent. His multorum tandem annorum exercitatio, in maximi momenti negotiis verſata acceſſit, vnde ampliſſima illi experientia enata eſt. Mirandum itaque haud eſt, phoenicem Belgicum ob rariſſimas ingenii diuini dotes eum appellatum, et inter illuſtriſſima ſui aeui ſidera in coelo literario connumeratum, ab omnium regionum viris doctis vero velut commune oraculum aliquod fuiſſe conſultum. His ingenii diuitiis acceſſerunt virtutes animi praeclariſſimae, et nunquam ſatis laudandae, humanitas et beneuolentia erga quoscunque, animus vindictae cupiditate ſuperior, et in ingratam patriam ad vltimos vsque vitae anhelitus pius: tum inſeruiendi promtitudo, continentia animi a ſorditie et αἰσχροκερδίᾳ longiſſime remoti, tandem laudabilis zelus pro veritate religionis Chriſtianae et pace eccleſiae. Quae omnia cum in Grotio manifeſtiſſimis ſpeciminibus emicuerint, talia ſunt, vt non nomine magis, quam re Magnum fuiſſe concedendum ſit. Sunt tamen, qui eum reprehendunt, quod ciuilibus negotiis ſtudia priuata et eruditionis cultum praeferendo, negligentius, quam par erat, in hac arena verſatus ſit, ſenio autem propior, diffidere amicis coeperit, incertus quoque in eligenda inter Chriſtianos diſſentientes ſententia haeſerit. De quibus, ſi vera ſunt, moderate tamen iudicare, et humanae fragilitatis recordari fas eſt; cum magnis quoque et pulcherrimis corporibus naeui ſui inſint. Illud certiſſimum eſſe, nemo inficias ibitur, immortalibus meritis philoſophantium choros ſibi deuinxiſſe Grotium, quod diſciplinam, ad tuendam ſocietatis humanae felicitatem tot nominibus neceſſariam, et rerumpublicarum ſaluti deſtinatam, turpiterque tamen prius neglectam et contemtam inſignibus conatibus in lucem protraxerit, iisque luminibus inſtruxerit, vt in vnius ſeculi decurſu plus in ea praeſtare philoſophi potuerint, quam per omnem orbis viuentis et philoſophantis aetatem, non modo factum haud eſt, ſed et fieri nequiuit. Quibus forte careremus, niſi Grotio vſa eſſet diuina prouidentia, ad id iter recludendum, quod poſt eum tot praeſtantiſſimi viri, magna felicitate ingreſſi ſunt, coepta a Grotio feliciter perficientes.

§. XI. Nempe excitauit exemplum Grotii tanta felicitate in iurisprudentia naturali colenda verſati viros alios, doctrinae laude non minus fulgentes, vt paria audere, et de hac gloria certare cum Grotio, vel eius quoque veſtigia ſequi auderent. Et prius quidem inſigni eruditionis apparatu aggreſſus eſt IOANNES SELDENVS, magnum olim Angliae *Ioannes Seldenus.*

ornamentum. Natus [p] ille eſt Saluingtoni in Suſſexiae prouincia, VI cal. Ian. anni MDLXXXVII. Is cum praeclaris ingenii a natura conceſſi dotibus frueretur, in academia Oxonienſi, iurisprudentiae, philoſophiae et antiquitatum, maxime orientalium ſtudiis tanta induſtria, tantisque eruditionis ſtupendae profectibus ſe tradidit, vt inuidendum magni dictatoris doctrinae nationis Anglicae nomen conſequeretur. Valde autem iuris Anglicani notitiam tenuit, cumque eloquentia valeret, magna eius in iudiciis auctoritas fuit. Ad *Hiſtoriam decimarum* praefatus ita clerum Anglicanum in ſe irritauit, vt coram iudicio delegatorum agnoſcere culpam coactus ſit, id quod implacabili eum odio in ordinem eccleſiaſticum armauit. Vtebatur enim magna ſentiendi dicendique libertate, maxime in comitiis procerum regni, qua anno MDCXVIII carceris animaduerſionem meruit. Doctrinae autem incomparabilis praeſtantia, iudicio acerrimo iuncta, maximis eum regni muneribus admouit; anno MDCXLIII enim tabularii regni, quod in arce Londinenſi eſt, ſumma ei cura et biennio poſt, rerum maritimarum cognitio demandata eſt. Vnde opibus affluens librorum, etiam mſc. copiam ſibi praeſtantiſſimam et abundantiſſimam comparauit, maiorem eruditionis partem autem in philologiae orientalis ſtudio demonſtrauit, in cuius monumentis ad miraculum erat verſatus. Cuius ſpecimina per ciuiatem eruditam immortali gloria conſpicua ſunt, *liber de diis Syris, origines eccleſiae Alexandrinae; marmora Arundelliana, libri de ſucceſſionibus in bona defuncti*, et *de ſucceſſione in pontificatu ſecundum leges Hebraeorum: vxor Hebraea, ſiue de nuptiis et diuortiis; de anno ciuili et calendario Iudaico*, quae maximis laudibus cumulare viri docti ſolent [q]. Quibus ingenii monumentis, iuuandisque etiam aliorum ſtudiis [r], intentus prid. cal. Dec. anno MDCLIV mortalium fato conceſſit. Locum autem hic maxime poſtulat ob *Ius naturae et gentium ſecundum diſciplinam Hebraeorum;* de quo dubium non eſt, quin gloriae Grotii aemulus hoc argumentum tractandum elegerit. In eo ſeptem praecepta Noachitica, quibus nihil celebrius eſt in hiſtoria iuris Iudaici, fundamenti loco elegit, et ad ea omnia retulit, quae vaſta et exercitata in orientalium ſcriptis lectio illi ſuppeditabat adeo, vt nimia literaturae orientalis copia grauata tractatio, ſyſtema illud quod de iure naturae ſibi auctor conſtruxerat, recondat magis, quam in apricum producat. Id quod permouit B. IO. FR. BVDDEVM, vt omisſis iis, quae ex abundantiſſimae eruditionis penu ad hoc argumentum illuſtrandum auctor attulerat, *Synopſin iuris naturae et gentium iuxta diſciplinam Hebraeorum ex Seldeno extractam* ederet, repetita vice cum VITRIARII *Inſtitutionibus iuris naturae et gentium* [s] editam. Et copiam

p) Vitam illuſtris viri Operibus eius anno 1726. iunctim editis praefixit DAVID. WILKINSIVS, conf Act. Erud. 1726. Nou. art. I.

q) Conf POPE-BLOVNT. Cenſ. cel. auct. pag. 990. ſeq. Bibl. iur. imp. c. I. poſ. VII. p. 66.

r) Pocockio haud exiguam partem Mſc. Arabicorum tradidit, quae is edidit, de quo praef. eius in EVTYCHII Annales meretur conferri.

s) Halae Sax. 1695. 8. 1701. Lugd. Bat. 1705. 8. Francof. 1717. 8.

piam quidem lectionis atque antiquitatum Iudaicarum de hoc argumento collectarum laude sua dignam et prorsus in hoc libro admirabilem esse, eruditi tantum non omnes confessi sunt, doluerunt autem, quod de iure naturali ad vniuersum humanum genus spectante disputaturus, ad traditiones Hebraeorum parum philosophice confugere, quam rem ex domesticis principiis haurire maluerit. „Recteque obseruatum SAMVELI PV„FENDORFIO t, opus hoc cetera eruditissimum et quantiuis pretii vocan„ti, obstare momenta haud pauca, cur attemperati ad captum omnium „populorum systematis in iure naturali vicem subire nequeat. Nempe ibi „non satis exposita esse ea, quae ad paediam iuris naturalis pertineant, „velut illa praecognita, quae ad praecepta legis naturalis, earumque ra„tiones plene et distincte intelligendas requirantur, et quidem quae velut „domestica sint huic iuri, nec ex aliis disciplinis mutuo sumantur. Dein„de Seldenum legem naturalem non deducere ex tali aliquo principio aut „hypothesi, cuius euidentiam omnes nationes agnoscant; aut ad quam „agnoscendam argumentis ex rationis lumine petitis adduci queant. Nam „fundamenti loco substernere septem illa praecepta Noachidarum, de quo„rum auctoritate non constet, an ex diuina informatione vel propria ra„tiocinatione innotuerint; praecipue cum nec αὐθεντίᾳ earum probaue„rit, nec ex conuenientia cum natura humana deriuauerit. Denique et „illud tantum agere Seldenum, vt quid doctores Hebraeorum senserint, „exponat; quam accurate autem istorum sententia cum sana ratione con„gruat, parum examinet &c.“ Quae rectissime moneri, ostendit CHR. THOMASIVS u praeclare addens, librum hunc magis ad historiam iuris diuini positiui vniuersalis pertinere. Et hoc quidem nomine in philosophiae Iudaicae historia vtilem operam praestat, ita tamen, vt lectore accurato et iudicii lima instructo opus habeat, ad quam ea exigenda sunt, quae cumulauit magis, quam digessit Seldenus. Reliqua, quae *de Mari clauso* cum Grotio disputauit, supra tetigimus, quibus valde se in aula Britanniae regis commendauit, oppugnatus autem est a Petro Baptista Burgo, cui *Vindicias existimationis suae de scripto mari clauso* opposuit. Secuti vestigia Grotii et Seldeni sunt, sed impari gressu Io. Ioachimus Zentgrauius, Io. Wolfgangus Textor, Dauid Meuius aliique, quorum tamen opera nihil iurisprudentia naturalis promota est. Eos igitur non moramur, sed lectorem ad historiae I. N. scriptores ablegamus.

§. XII. Relicta itaque gloria, ea quae in condendo iurisprudentiae naturalis aedificio Grotius inchoauerat, absoluendi, et ad iustam maturitatem perducendi, fuit SAMVELI PVFENDORFIO, viro non nominis modo dignitate, sed et immortalibus de iure N. et G. meritis et elegan- *Samuelis Pufendorfii vita.*

t) Erid. Scand. p. 200. conf. GROENINGII Bibl. iuris gent. Europ. L. III. c. 8. p. 267.
u) Hist. I. N. c. 6. §. 13. p. 88.

elegantiſſimis commentariis hiſtoricis illuſtri, cuius hiſtoriam ea, quam meretur diligentia nondum conſcriptam fuiſſe dolemus. Quamuis enim eiusmodi biographiam [x] anonymus quidam adiecerit libro Pufendorfii, quem ſub Monzambani nomine, vulgauit, multa tamen ei narrationi deeſſe ἀνέκδοτα et aliunde ſupplenda, recte obſeruatum cel. HEVMANNO [y]. Vnde laudanda illuſtris THOMASII induſtria, qui plerasque arcanas circumſtantias ad controuerſias Pufendorfianas pertinentes collegit, et non ſine acri iudicio in *Hiſtoria iuris naturae* [z] adduxit. Noſtro nos hoc loco modulo et pede metiemur, et quantum licet, memorabilia omnia ſtrictim complectemur. Vidit prima vice lucem Samuel Pufendorfius, cum fratre Eſaia ingenii quoque operibus celeberrimo non confundendus, in vico Fleh, vno tantum miliari Chemnitio diſtante anno MDCXXXI, genitus patre Elia Pufendorfio, qui ſacro in eo loco munere, a maioribus accepto fungebatur. Qui cum opibus parum afflueret, coactus eſt filius Samuel, iactis in ſchola Grimmenſi diſciplinarum fundamentis, panem ſibi inſtitutione puerorum, parare. Abſoluto ſtudiorum ſcholaſticorum curriculo, academicum apud Lipſienſes ſtadium ingreſſus, Hulſemannum ſibi ductorem doctoremque praecipuum elegit, et philoſophiae atque literis ſanctioribus ſe tradidit. Tum ad Muſas Salanas conuerſus, in aedes Erhardi Weigelii, quem philoſophiae et mathematicarum artium peritia tum extulerat, receptus, celeberrimi viri diſciplinae ſe tradidit, qui cum igneam vim animi, et ingenii excelſi vires in eo obſeruauiſſet, amare eum vehementer, atque literarum arcanis innutrire coepit, et ad capiendum in philoſophia excolenda animum vehementer cohortatus eſt. Ipſe cum philoſophiam certiori methodo tractari poſſe crederet, et imprimis moralem doctrinam mathematici ordinis accuratione atque legibus tradere tentauiſſet, edita *Delineatione arithmetica philoſophiae moralis;* ſecundum methodum ab Euclide adhibitam adornare ethicae inſtitutiones aggreſſus eſt, quas *Ethicam Euclideam* inſcripſit, affectam autem perficere non potuit. Is cum alacrem et ad meliora audenda promtiſſimum videret Pufendorfii animum, auctor ei extitit, vt in hoc argumento aliquid conaretur, quem in finem ethicam iſtam Euclideam illi conceſſit, vt cogitata inde perficeret. Vnde ad hunc conſiliorum ſuorum de emendanda hac doctrinae moralis parte auctorem ipſe PVFENDORFIVS [a] prouocat. In hac ergo diſciplina Weigeliana, duo capita didicit, quae in ſcientiarum circulo maximi momenti eſſe recte cenſentur, quaeque fundamentum fuere, cui noui aedificii moralis ſummam Pufendorfius inaedificauit. Nempe praeſtantiſſimum eſſe eum, qui ſeueritate laudabili adhibetur, geometrarum ordinem atque demonſtrandi leges, etiam in argumento philoſophico,

x) Denckwürdige Lebens-Memoire des Herrn Samuels von Pufendorf. Conf. Bibl. iur. imp. c. I. poſ. V. §. 2. p. 31.

y) Act. phil. Vol. III. p. 642.

z) l. c. §. 15. ſeqq. p. 90. ſeqq.

a) Praef. Element. iurisprud. vniuerſ. conf. THOMASIVS l. c. p. 91.

phico, et hanc methodum ad id adhibendam eſſe, vt ex definitionibus certis et perſpicuis, exque axiomatibus atque principiis a nemine in dubium vocandis, conſequentiae deducantur actionumque humanarum moralitas hoc pacto exploretur, et quae natura ſit atque indoles entium moralium, inde certiſſima luce pateſcat. Deinde didicit quoque a Weigelio, deteſtabilem eſſe errorem ſcholae Peripateticae, moralia non cadere ſub demonſtrationem. Quem tamen iam ante Puſendorſium vidit et detexit HERMANNVS CONRINGIVS [b], locumque eſſe etiam in morali argumento demonſtrationi euicit, vt illuſtri CHR. THOMASIO [c] obſeruatum. Qui recte aliquoties monuit, plurimum nocuiſſe hunc errorem ſcientiae morali, ipſique veritati, fontem autem eius verum eſſe putauit, emolumentum cleri, vt ita laici adigerentur determinationem actionum iuſtarum et iniuſtarum ab ipſo clero et ſcholaſticis petere. In quo fefellit virum ſummum ſuſpicio, clero iniquior, et errores cunctos ad eorum ambitionem et dominationem tantum referens. Longe enim antiquior eſt, et incrementa doctrinae moralis maturius retardauit, quam aetas ſcholaſticorum, et barbaries, quae literis, moribus, ipſique conſcientiae peſſimis artibus aeuo medio imperauit, inualuerunt. Origines enim huius dogmatis ex Pythagorica et Platonica philoſophia petendae ſunt; quas hoc loco verbo tangere et velut in tranſitu, ideo non abs re erit, vt quid Puſendorſium alioſque viros doctos permouerit, vt ad demonſtrationes in morali philoſophia quaerendas, relictis nugis Graecanicis et Scholaſticis, digrederentur, intelligatur. Scholae ſcilicet Italicae et Platonicae ex veteri et barbarica philoſophia decretum certum atque fixum erat, materiam nihil reale et per ſe ſubſiſtens eſſe, ſed fluere eam ſemper, neque vel momento eandem manere, vt alio loco demonſtrauimus. Aſt ſcientiae locum non eſſe poſſe ſtatuentes, niſi de ſubiecto certo, aeterno et immutabili, entia immutabilia, aeterna, per ſe ſubſiſtentia, numeros puta, ideas, formas, archetypa excogitauerunt, inque his ſolis ſcientiam verſari circa τὰ ὄντως ὄντα dixerunt, vt alibi ex inſtituto dictum [d]. Haec principia aeterna cum iungi materiae dicerent, ad ea ſola ſcientiam reſpicere poſſe putauerunt. Vnde de rebus phyſicis et metaphyſicis maximam ſibi ſcientiae certitudinem arrogauit ſchola Platonica. Vidit Ariſtoteles riſitque entia eiuſmodi extra materiae ſinum excogitari, quae non conſtare tamen poſſent ſine materia, vnde emendaturus ſyſtema praeceptoris formas rerum materiae eſſe immenſas ſtatuit. Ex quo errore ſemel admiſſo neceſſe erat fluere: de rebus phyſicis dari ſcientiam, cumque principia materiae inſint, locum quoque eſſe poſſe demonſtrationi. In moralibus autem cum formas eiuſmodi immutabiles rebus non ineſſe Ariſtoteles cerneret, de ſcientiae atque demonſtrationis ſubiecto deſperans, morali

Origo opinionis, moralia non cadere ſub demonſtrationem.

b) Vid. eius epiſtola praemiſſa VIOTTI libro de demonſtratione, aliaque de opere Puſendorfii, quae extat in THOMASII l. c. p. 176.

c) pag. 91.

d) In Hiſt. phil. de ideis ſect. I. §. 27.

morali disciplinae demonstrationis certitudinem denegauit, ratus principia moralia ex hominum populorumque indole, legum statutis, morum varietate valde variare, nec ad certitudinem physicam posse reuocari [e]. Ideo virtutem definiuit, esse medium vitiorum et vtrinque reductum, et decori rationem mire inter homines moratiores diuersam et dissentientem ad virtutum definitionem respicere iussit. Quo pacto omnino verum erat, in moralibus, sc. Peripateticis, non dari demonstrationem. Acceperunt hoc assertum cum reliquis scholastici, qui cum inepto formarum dogmate essent toti occupati, videre certitudinem in disciplina morali, isto praeiudicio occoecati non potuerunt. Neque multum illis desudandum visum est, inquirendo, vtrum recte se haec omnia haberent, cum et sacrosancta Aristotelis auctoritas illis esset, et prona consequentia ex hoc errore flueret, ad tenendam rerum moralium certitudinem alio auctore et iudice opus esse, qui θεοπνευστίᾳ quadam instructus, quid rectum, iniquum, bonum malum sit, auctoritate summa decernere possit. Quem cum in Romano pontifice se inuenisse crederent, infinitis quidem disputationum anfractibus incertitudinem moralem confirmarunt, vt autem aliam certitudinis moralis normam suis consiliis conuenientiorem haberent, ius canonicum, velut mirum dogmatum moralium chaos conflarunt, et hoc pacto de recti honestique regula atque ratione se solos decernere posse commenti sunt. Vidit id, vt acerrimo iudicio vtebatur, Lutherus, et quam pestem in moralem doctrinam intulisset ethica Aristotelica atque ius canonicum magnis vocibus denunciauit. Ast comtius et placidius tractaturus Melanchthon, locum tamen esse posse ethicae Aristotelicae ad honestatem morum ciuilem, sed ex aliis simul fontibus emendandae augendaeque, censuit. Cuius auctoritas cum inter innumeros discipulos maxima in philosophia esset, expurgari error turpis et ineptus non potuit. Donec seculo XVII pauci viri docti perspicerent, demonstrationis certitudinem et necessitatem non ex subiecti certitudine physica, sed ex principiorum et axiomatum veritate necessaria et aeterna originem habere. Quod cum ad morales notiones siue entia, quae vocat, adhibuisset Pufendorfius, ex emendata hac demonstrationis moralis indole certius moralis doctrinae systema condere aggressus est.

Studium Pufendorfii iurisprudentiam naturalem emendandi.

§. XIII. Sed vt ab hoc diuerticulo in viam et ad Pufendorfii historiam redeamus, fundamentis moralibus certioribus ita positis ad docendam philosophiam animum is adiecit, eiusque facultatem, acceptis iuribus et honoribus in philosophia summis ab ordine philosophico academiae Ienensis nactus est. Id quod ineptissimo scommate ei obiecit Becmannus [f] eo quod iurisprudentiae honores non suscepisset, cum ad tradendam iurisprudentiam naturalem istis quidem philosophiae iuribus et priuilegiis satis esset ornatus

e) Conf. quae luculenter differit NELDELIVS de vsu Org. Arist. P. III. c. 4. p. 75.

f) Vid. Act. phil. Vol. III. p. 650. vbi extat epistola Pufendorfii ad Klingerum.

natus et inſtructus. Oſtendit autem more in academiis recepto, ſpeciminibus publicis, quantum in doctrina ſolidiori ipſaque philoſophia caſtius ſeruanda colendaque profeciſſet. Idque etiam Lipſiam redux demonſtrauit, ex qua Muſarum ſede ad legatum Suecicum Coyetum in aula Hafnienſi commorantem vocatus eſt, vt filiis eius diſciplinarum elementa traderet [g]. Vix autem menſem vnum atque alterum eo in loco atque ſtatione commoratus, fortunae inſidias valde timendas expertus eſt. Oborto enim inter Suecos Danosque bello, cum legatus Sueciae, in cuius familia Pufendorfius tum viuebat, patriam repeteret, ſucceſſori Stenoni Bielkio Pufendorfium reliquit. Hafnia autem a Suecis obſeſſa captus eſt cum aliis Suecorum miniſtris Pufendorfius, vna cum fratre Eſaia, durauitque iſta captiuitas octo menſes, quibus praeter reliqua vitae incommoda et eruditorum ſocietate atque conuerſatione, et libris omnibus caruit. Cum itaque lectione tempus fallere non poſſet, ad meditationem confugit, cumque Hobbeſii et Grotii cogitata ſubinde animo recoleret, quid in illis rectum, quid falſum vel ſuſpectum eſſet, expendere coepit. Attentus autem ad ea, quae a Weigelio didicerat, repetensque memoria, demonſtratiuam dari moralis doctrinae methodum, eamque haud infeliciter Weigelium in ethica Euclidea iniiſſe, abiicere incerta Scholaſticae et Peripateticae ethicae principia et ineptias varias relinquere, nouamque atque certiorem viam ſternere conſtituit, qua ad ipſam rerum moralium naturam atque indolem attento indubitata ac euidentia philoſophiae moralis principia pateſcere poſſent. His cogitationibus intentus peſtilenti febre, quam petechialem vocant, corripitur, et ancipiti duplicique malo premitur. Verum et ſanitatem ei reſtituit, et ex cuſtodia Danorum liberum eduxit diuina prouidentia. Dimiſſus itaque in Sueciam vicinam anno MDCLIX, cum fratre transfretauit, et Soranam academiam paucos dies inuiſit [h]. Poſtea cum heri ſui filiis Hagam Comitum abiit, quo loco prima futurae promotionis fundamenta Pufendorfius poſuit. Frater enim Eſaias eo tempore in miniſterio Ottonis Guilelmi comitis Koenigsmarckii erat, et comes ei in itinere Anglicano adhaerebat, cum per biennium ſtudiis eius formandis in Germania eſſet adhibitus. Qui cum plurimum in aula Holmienſi valeret, illi Lugduni Batauorum commoratus Pufendorfius Io. Mevrsii *Miſcellanea Laconica* dedicauit. Acceperat enim non hunc modo libellum poſthumum, ſed et alios, *Themidem Atticam*, *Ceramicum geminum*, *Cretam*, *Rhodum*, *Cyprum*, *Theſea*, itemque Lavrenbergii *Graeciam veterem* a Petro iulio Coyeto, et has optimae notae ſcriptiunculas in Belgio verſatus edere coeperat, reliqua iam miniſterio Suecico addictus Io. Georgio Graeuio edenda poſtea commiſit [i]. Et hoc quidem pacto cum prima tentandae inter eruditos famae conamina feciſſet, ea quae de iurisprudentia naturali certiori fundamento et methodo

g) Erid. Scand. p. 126. h) Ibid. p. 127. i) Vid. Praef. miſcell. Lacon.

do veriori demonſtranda meditatus erat in chartam coniecit, ſicque Hagae Comitum anno MDCLX *Elementa iurisprudentiae vniuerſalis* edidit, recuſa poſtea Ienae MDCLXIX [k], et *Sphaera morali* aucta. In quo opuſculo geometrarum morem imitatus, libro primo definitiones viginti et vnam rerum moralium affert, iisque libro ſecundo axiomata duo et obſeruationes quinque ſubiungit. Quia tamen ἀνονύμως prodiit, nonnulli eum foetum Puſendorſio tribuerunt, ſed perperam. Placuit quidem liber ob accurationem nonnullis, plerique autem eo quod mathematice ſcriptus eſſet, contemſerunt, et hinc forte ratio deriuanda eſt, quod, licet iam in eo noua iurisprudentiae naturalis principia Puſendorſius attuliſſet, nemo tamen illi controuerſiam mouerit. Patuitque anno MDCLXIII demum, quod de hoc opuſculo virorum doctorum iudicium eſſet. Cum enim illuſtris Boineburgius, iuuandis augendisque literis valde intentus, viris in ſcientia ciuili excellentibus Forſtnero, Conringio, Boeclero et Puſendorſio auctor eſſet, vt ad ſcribendam hiſtoriam receſſuum imperii, corpusque legum naturalium conficiendum animum adiicerent, Puſendorſius ſuam de doctrina iuris naturae et gentium ſententiam libere aperuit; qua epiſtola communicata, opinionem quoque ſuam dicere de ea re Conringium et Boeclerum Boineburgius iuſſit. Ille igitur, vt erat ἀκριβείας iudex haud contemnendus pleraque ſibi, maxime demonſtrationem mathematicae aemulam perplacere, profeſſus eſt, cumque luculenter Puſendorſius in ea epiſtola [l], qua ratione doctrina moralis iuuari poſſit, oſtendiſſet, Boineburgium Conringius excitauit, vt illum vrgeret, quo pergeret ſpretis vulgi vocibus, et a tam praeclaro inſtituto ne deſiſteret, ſe enim non dubitare, ab illo nihil non eximium expectari, non in morali tantum, ſed in politica etiam philoſophia, vbi ad illam animum aliquando appulerit. Boeclerus autem valde abiecte de Puſendorſio iudicauit, et ingenium quidem habile, promptum ad magna iturum, ſi magiſtram modeſtiam aſciuerit, ſe amare in eo et aeſtimare faſſus eſt, aſt iactantiam illi, Grotium exſcriptum, veteris philoſophiae ignorantiam; dubitationes relictas et ſimilia alia exprobrauit: nempe cathedrario faſtu nihil ferens, quod non ex ſua diſciplina proceſſiſſet, quo nomine recte cenſuram THOMASII meruit. Aliter autem viſum magno literarum ea aetate ſtatori, Carolo Ludouico, electori Palatino, cui literis praeclare fauenti, virosque doctos ad eas iuuandas auctoritate et praemiis excitanti libellum illum Puſendorſius inſcripſerat. Epiſtola itaque ſua manu ſcripta [m], princeps humaniſſimus ei gratias egit, et quam mire ſibi diſciplinae vtiliſſimae cultura placuiſſet, teſtatus de beneuolentia ſua certum eum eſſe iuſſit. Commendauiſſe ſe vero Puſendorſium laudato et in partes ſuas pertracto, Hobbeſio, auctor eſt LEIBNIZIVS,

k) Cantabrig. 1672. 8. Francof. 1680. 1694. 8. Conf. Bibl. iuris imp. l. c. p. 30

l) l. c. App. p. 156. vbi iſtae epiſtolae cum eius annotationibus ex HABERKORNII ſole reſplendeſcente iurisprud. Iuſtinianeae repetitae ſunt. Extant quoque in Io. GROENINGII Bibliotheca iuris gent. Europ. L. III. c. 9. p. 276.

m) Extat apud GROENING. l. c. p. 307. et LVDOVICI Hiſt. I. N. p. 28.

NIZIVS [n], at non immerito de eo dubitat Cl. STOLLIVS [o]. Certius autem et extra dubitationem positum videtur, principem optimum, et de disciplinis philosophicis magna accuratione iudicantem, vtilitatem et necessitatem huius disciplinae, et amorem philosophiae impulisse, vt tam egregio fauore conatus Pufendorfii exciperet: simili enim desiderio instinctum Spinozam quoque ob philosophiae peritiam Heidelbergam vocare voluisse, ex supra dictis constat [p]. Sensit etiam Pufendorfius, non verbis tantum ipsi electorem fauere: princeps enim sapientissimus, cum nouam ei philosophiae moralis circa ius naturae et gentium versantis cathedram constituere placuisset, primum in ea nouae disciplinae doctorem Pufendorfium esse iussit. Concessit itaque Heidelbergam, in qua schola, cum tanta industria in scientiis versaretur, vt obiicere Beckmanno ipsi insultanti potuerit: *Se vno anno Heidelbergae plures libros legisse, quam Becmannus per totam vitam inspexerit* [q], non modo insignem literaturae veteris cognitionem adeptus est, qua postea opus *de I. N. et G.* ornauit, sed et magnum iuuenum, studiis inuigilantium aceruum ab ore suo pendentem circa se habuit. Ipse quoque prodidit [r], nobilem illam iuuentutem, quae se disciplinae eius tradidit, tantam ei inuidiam peperisse, vt eidem a se alienandae conspiratio iniretur. Nihil autem praeclare magis testatur, quo loco tunc Pufendorfius habitus sit, quam quod serenissimus Elector filium illi suum primigenitum doctrina philosophica imbuendum tradiderit, cumque iam de eo in Sueciam euocando decretum esset, filio huic suo certum aliquod pensum extra ordinem explicare eum iusserit, quod intra tres menses aestiuos fuit absolutum. Quod cum ab ipso electore, principe diuinarum atque humanarum rerum callentissimo ipsi iniunctum fuerit, recte ad testimonium vitae et doctrinae retulit Pufendorfius. Quem vehementer quidem electori displicuisse mentitus est Becmannus, contrarium autem ex insigni, quo eum honorauit elector, munere constat, qui etiam post illius ex Palatina aula discessum gratiae ei testimonia, et verbis et re ipsa haud vna vice testatus est [s]. Factum id anno MDCLXVII, quo fama Pufendorfii et praeclara de literis merita valde augeri et ad exteros perferri coeperunt. Cuius luculentum specimen est, quod regni Suecici cancellarius ad fratrem Pufendorfii, tunc Parisiis residentem scripserit, eumque rogauerit, vt ipsi persuaderet, ne vocationem Suecicam renueret. Cuius suasu tandem professionem iuris naturae in academia Londinensi, in Scania, honestissimo stipendio, concessoque loco primario accepit, illuc anno MDCLXVIII profectus. Quam spartam vt in schola recens excitata rite ornaret, post iacta disciplinae eius, quam tradendam acceperat, fundamenta, ius naturae, iusto tandem systemate complectendum esse, seruatoque ordine accurato abiecta taediosa παιδείας

 mathe-

n) Leibniziana, p. 181.

o) Hist. lit. P. III. c. 2. §. 11. p. 637.

p) Vtebatur autem elector erga Pufendorfium quoque interprete Io. Lud. Fabricio, vid. Er. Scand. p. 122.

q) Act. phil. Vol. III. p. 656. Er. Scand. l. c.

r) l. c. s) ll. cc.

mathematicae aemulatione, iuris naturalis praecepta explicanda ſtatuit. Quamquam enim doctrinae ciuili quoque ſe tradiderat, eiusque arcana mira animi ſagacitate erat aſſecutus, cuius ſpecimen eſſe poteſt elegantiſſimus, quem adſcititio SEVERINI DE MONZAMBANO nomine Heidelbergae in vulgus emiſit tractatus, *de Statu imperii Germanici* [t], (quem miris contradictionibus, refutationibus fiſcique publici vexationibus preſſum, ſummorum tamen virorum KVLPISII et THOMASII commentationibus dignum viſum eſſe, in hiſtoria critica et literaria iuris publici Germanici exponendum eſt) nulla tamen in re magis vim ingenii diuinam, elegantiſſimae doctrinae innutritam demonſtrauit, quam in nouo illo I. N. et G. opere, cuius hiſtoriam, ob inſtituti rationes paulo plenius trademus.

Pufendorfii ius naturae et gentium.

§. XIV. Sumſit Pufendorfius occaſionem extruendi noui aedificii I. N. et G. partim ab adhortationibus illuſtriſſimi Boineburgii, ſupra iam tactis, quibus eum ad formandam legum naturalium collectionem inſtigauerat, et quibus obſequi ſe velle, in luculenta, qua rationem modumque conſilii ſui expoſuit, epiſtola promiſerat; partim quod iuuenilem iurisprudentiae diuinae laborem, emendare et maturiori aliquo ſcripto illius immaturitatem veluti publice deprecari vellet. Accedebat, quod ab electore Palatino primus iuris naturae ac gentium profeſſor conſtitutus, in eo ſibi elaborandum eſſe crederet, vt ad eam diſciplinam excolendam aliquid conferret, quae primo ipſo interprete in cathedras aſcendiſſet. Et quamuis Grotium, Hobbeſium, Seldenum laude ſua priuandos eſſe minime duceret, ratus tamen, eſſe haud pauca, quae adiici, nonnulla, quae mutari emendarique poſſent, manum ipſe operi admouere, eoque, qui commodiſſimus ipſi viſus fuerat ordine digerere, obſeruationes ſuas ad ius naturae et gentium ſpectantes conſtituit, id laboraturus, vt omnia ſolidis et perſpicuis rationibus, quantum fieri poſſet, confirmaret, et illa, in quibus ante eum alii impegerant, declinaret, bona fide ſuum cuique reſtituens, neque tamen in eiusmodi materia, in qua ſuo iure ratio regnat, vllius hominis auctoritatem tanti faciens, quin id potius amplecteretur, quo grauiores rationes ducerent. Fundamentum itaque in principio aliquo communi, primo, certo atque perſpicuo, ex quo hominum inter ſe officia et obligationem (de quibus ſolis ſibi ſtatuendum in hoc opere ſumſit) luculenter deriuare poſſit, quaerens, ſtudioſe ſibi cauendum exiſtimauit, ne reuelationis et rationis lumina miſceret atque confunderet. Illud autem principium in ſocialitate hominis cum Stoicis, Grotio, Cumberlandioque inueniri credidit, quod nullum aliud principium deprehenderet, ad quod admittendum, ipſa mortalium conditione ſuffragante, adigi poſſent omnes homines, quamcunque demum perſuaſionem circa diuina haberent. Religionem vero, quae officia erga Deum praeſcribit, ita conſiderandam hoc loco putauit, quatenus illa ſocietatibus hominum effica-

t) Conf. Biographia Pufendorfii laudata p. 740.

efficaciſſimum vinculum praebeat, eaque quae aduerſus ſe ipſum homini obſeruanda ſunt, eandem vtique ſocietati commodiorem reddant. Huic itaque fundamento totum, quod magna induſtria condidit, iuris naturalis aedificium inaedificauit, ita in hoc labore verſatus, vt definitiones primo iuſtas rerum notionumque moralium, quas entia moralia commode vocat, daret, videbat enim ex illis neglectis nebulas lectoribus hactenus eſſe offuſas. Sunt autem entia moralia modi quidam, rebus aut motibus phyſicis ſuperadditi ab entibus intelligentibus, ad dirigendam potiſſimum et temperandam libertatem actuum hominis voluntariorum, et ad ordinem aliquem ac decorem vitae humanae conciliandum. Horum autem entium moralium dari certam notitiam, maleque diſciplinis moralibus certitudinem apodicticam abiudicari, ante omnia eleganter et perſpicue demonſtrat Pufendorfius, ratione a mathematicis petita, quos demonſtrare nemo negat. Viditque recte vir acutiſſimus originem erroris potiſſimum inde oriri, quod ſubiectum demonſtrationis neceſſarium requirendo, id de ente neceſſario exiſtente intellectum ſit; cum ſubiectum demonſtrationis non ſit ſimplex aliquis terminus, ſed integra enunciatio, cuius neceſſaria veritas ex certis principiis ſyllogiſtice deducatur; et ſufficiat, ſi poſita exiſtentia certas ipſi affectiones neceſſario competere, ex indubitatis principiis oſtendi queat. Nec indifferentes eſſe actus morales, recte obſeruat, quia intrinſecam habeant vim ad ſocialitatem, licet reſpectu exiſtentiae a libertate voluntatis dependentis dicantur contingentes. His ſuppoſitis ante omnia actionum moralium principia et affectiones, tum qua ratione per imputationem cum homine veluti moraliter connecti intelligantur, conſiderat, indeque quid intellectus, eiusque operatio circa moralia, quid conſcientia, ignorantia errorque theoreticus et practicus ſit, diſpicit, et voluntatem, eiusque tendentiam in bonum, libertatem, et affectiones intuetur; et tum, quae ex harum facultatum natura atque indole exoriantur actiones morales, declarat, quidque ad actionem moralem, cauſſamque vt imputari vel non imputari poſſit, requiratur, definit, et qua ratione imputatio ſe habeat, luculenter explicat. Deinde actionum moralium normam, ſeu legem, intuetur, deſcribendo, quid conſilium, pactum, ius, lex, obligatio ſit, et quid ad obligationem legis requiratur etc. hisque ſubiungit actionum moralium qualitates, quidque actio neceſſaria, licita, bona, mala, iuſta, iniuſta, quid iuſtitia, quid iniuria ſit, exponit, imputationis quoque et meriti naturam contemplatur. Ita actionibus moralibus in genere conſideratis, libro ſecundo naturam hominis reſpectu ad legem expendit, demonſtrans, hominis naturae non congruere, vt viuat exlex, nec tamen ſtatum naturalem Hobbeſii, naturae humanae conuenire, ſed lege opus fuiſſe, ad quam creaturae rationales ſe componere tenerentur. Hinc de iure naturali diſputationem exorſus, eius obiectum non eſſe neceſſarium ante legem contendit, nec niti conſenſu gentium vel vtilitate, nec ex dictamine conſcientiae colligi poſſe, ſed genuinum fundamentum ex conditione hominis petere aſſerit. Quibus praeſuppoſitis, quae

ex hac natura atque conditione hominis officia et praeſtationes erga ſe ipſum exoriantur, tradit, et defenſionis naturam illuſtrat, quodque ius, quem fauorem neceſſitas habeat, eleganter delineat. Tertio autem libro leges naturales ad alios reſpicientes prolixe exponit, quae ſunt: vt nemo laedatur, et, ſi quod damnum fuit datum, reparetur; vt omnes homines pro aequalibus habeantur, vt promiſcua officia humanitatis ad promouenda alterius commoda exerceantur, vt ſeruetur pactorum fides et obligatio, cuius naturam hoc loco deſcribit, et quae indoles pactorum et promiſſorum in genere ſit, qualis conſenſus circa promiſſa et pacta ſit adhibendus, quae poſſint promitti vel pacto iniri, quae conditiones eorum adiici queant, quibus miniſtris ad ea vti liceat, copioſe proſequitur. Libro quarto officia legumque obligationem circa ſermonem conſiderat, et tum ſermonis obligationem in genere, veritatem, eiusque oppoſita, mendacium, falſum, ſimulationem, ambiguitatem morali contemplatione impendit, tum in ſpecie ad iusiurandum reſpicit. Sequitur facultas humani generis in res, dominii origo, obiectum, occupatio, adquiſitiones acceſſionum, ius in res alienas, translatio dominii, teſtamentum, ſucceſſio ab inteſtato, vſucapio, obligationes quae ex dominio rerum per ſe oriuntur. Libro quinto tractat de pretio, de contractibus, quae pretia rerum ſupponunt, de aequalitate in contractibus oneroſis ſeruanda, de contractibus beneficis, de permutatione, emtione et venditione, de locatione et conductione, de ſocietate, de pactis acceſſoriis, de modis ſoluendi obligationes ex pactis, de interpretatione, de modo litigandi in libertate naturali. Ita conſiderato toto ſtatu naturali, ad rimandam originem et naturam imperii humani conuertitur libro ſexto, hincque quid matrimonium ſit, quae eius indoles moralis, quae leges et officia inde reſultantia explicat, ſimilique modo verſatur circa poteſtatem patriam, herilemque; tum ad imperium ciuile libro ſeptimo delatus, in cauſſam impulſiuam conſtituendae ciuitatis inquirit, et internam ciuitatis ſtructuram, generationem ſummi imperii ciuilis ſeu maieſtatis, partes ſummi imperii earumque naturalem connexionem, formas rerumpublicarum, affectiones ſummi imperii, modum acquirendi imperii, imprimis monarchici, ſanctitatem ſummi imperii ciuilis, officia ſummorum imperantium, curioſo et attento perluſtrat oculo. In libro octauo, in euoluendis quaeſtionibus praecipuis, quae circa ſingulas partes ſummi imperii mouentur occupatus, in indolem legum ciuilium inquirit, tum de poteſtate ſummi imperii in vitam ciuium ex occaſione defendendae ciuitatis, et ex cauſſa delicti, de poteſtate ſummi imperii circa definiendum valorem ciuium, circa bona tam publica, quam priuatorum, et in ſpecie de iure belli, de pactis bellicis, de pactis pacem reducentibus, de foederibus, de pactis regum promiſcuis, prolixe docteque diſſerit, et quibus modis ciuis eſſe quis deſinat, docet, mutationem quoque et interitum ciuitatum conſiderando, ampliſſimae tractationi finem imponit. Non eſt huius loci, quid de his capitibus omnibus viſum ſit Pufendorfio, ſpeciatim exponere, hoc enim ad ſpecialem iuris naturae hiſtoriam pertinet, et paucis explicari

ri non poteſt, neque eo magnopere opus putamus, cum non tantum ipſum praeſtantiſſimum opus de I. N. et G. in plerorumque manibus ſit, ſed et elegans et luculentum eius compendium ipſe Pufendorfius in libello *de Officio hominis et ciuis* dederit, qui cum in iuuentutis quoque ſtudioſae manibus vbique locorum verſetur, facile ex eo piloſophemata Pufendorfiana cognoſci poſſunt. Id vnum notamus, Pufendorfium a notionibus metaphyſicis valde abhorrentem, veterem doctrinam de moralitate actionum antecedenter ad legem, ſiue voluntatem imperantis adeoque ipſius Dei reieciſſe, quamuis internam actionum honeſtatem, et habitum ad ſocialitatem non negaret: ratus, moralis actionis veram et natiuam faciem, niſi a lege deriuetur, concipi non poſſe. Quo de argumento vehementer poſtea contra eum, et quem veſtigia Pufendorfiana ſecutum eſſe ſupra obſeruauimus, Chriſtianum Thomaſium diſputatum eſt, vt ſuo loco dictum. Valde placuit viris eruditis opus eruditione diffuſum, ingenio iucundum, iudicio limatum, quod et natiua cogitandi ſeries et facilitas quaedam, et ordo praeſtantiſſimus, et dictio luculenta atque caſtigata, et lectio in ſcriptis veterum et recentiorum haud perfunctorie verſata, et imprimis ipſa ſyſtematis nouitas et vtilitas vehementer commendauit. Id quod ex iteratis editionibus, quae poſt primam Londinenſem in Scania anno MDCLXXII editam comparuerunt, colligi poteſt. Repetita enim vice prodiit *Francofurti anno* MDCLXXXIV, MDCXCIV, MDCCVI cum Annotationibus IO. NICOLAI HERTII, nec non *ibid.* MDCCXLIII, cum eiusdem HERTII, IO. BARBAYRACII et illuſtris GOTTFRIDI MASCOVII Annotationibus. *Amſtelodami* MDCCXV. Germanis legendum vernacula dedit IMMANVEL WEBERVS *Francofurti* MDCCXI, maxime vero verſione Gallica comta et ornata, et eruditiſſima praefatione auctum edidit praeſtantiſſimus BARBAYRACIVS, *Amſtelodami* MDCCVI, MDCCXII. Anglica quoque lingua aliquoties, nitidiſſime vero *Oxonii* MDCCX comparuit. Longum vero eſſet, teſtimonia virorum doctorum colligere, qui ſelectum, ordinem, perſpicuitatem, ſoliditatem et elegantiſſimae eruditionis copiam in hoc opere laudauerunt, indicabunt potiora STOLLIVS [w], FABRICIVS [x], REIMMANNVS [y], alii [z], maxime hiſtoriae iuris naturae ſcriptores notiſſimi. Nobis Pufendorfium Grotio in haud paucis praeferendum eſſe, adeo manifeſtum videtur, vt dubitationi locus de eo non ſit, quamuis nonnulla acutius viderit Grotius. Maxime mathematicorum leges et ordo cogitandi atque ratiocinandi Pufendorfio plurimum profuit, cuncta enim natiua ſerie ſe ſequuntur, nec vnquam ita dimittit ex oculis primum, quod ſtabiliuit, principium, vt non conſectaria inde fluant apte et naturaliter cohaerentia, id quod non potuit non perſpicuitatem tractationi huic admirabilem conciliare, quae tamen maior, et ipſa ſcriptio prolixitate minus moleſta fuiſſet, ſi in cumulanda lectionis in veterum ſcriptis verſatae copia parcior auctor

w) l. c. p. 638.
x) Hiſt. bibl. ſuae T. IV. p. 131.
y) Hiſt. lit. Germ. P. VI. p. 41.
z) Bibl. iuris imp. l, c. p. 32.

auctor fuiſſet. Quod tamen non Pufendorfio imputandum eſt, ſed genio iſtius ſeculi, quod eruditionem ex lectione copioſa iudicabat, vnde cum aduerſarii eius ignorantiam Pufendorfio obiicerent, monente Boineburgio iſtis deliciis diſſertationem longiſſimam et maxime ſeriam condiuit temperauitque. Quamuis autem viri eruditiſſimi et philoſophi acutiſſimi perſonam in hoc opere ſuſtineret Pufendorfius, dici tamen vix poteſt, quot et quantas contradictiones id paſſum ſit, quot rixas excitauerit, quantis litibus anſam dederit, quas in ſequentibus narrabimus. Hoc loco vnum modo notamus, ex quo de ceteris iudicium ferri poteſt, Ieſuitas Viennenſes, auguſtiſſimi imperatoris, theologos Lipſienſes electoris Saxoniae auctoritatem imploratam interpoſuiſſe, effeciſſeque, vt vendi prohiberetur [a]. Quod apud nonnullos librum quidem ſuſpectum fecit, multo tamen ſuſpectiores apud plerosque Pufendorfii aduerſarios, quod his artibus auctorem aggrederentur, vnde factum, vt eo ardentius legeretur. Nec tacendum, viros etiam cordatos et cetera ingenuos Pufendorfii laudatores paſſim quaedam in eo reprehendiſſe. Non repetemus ea, quae cenſura Leibnizii in hoc opere notauit, cum iam ſupra diligenter eam depinxerimus, ſed ad vnum Christianvm Thomasivm [b] prouocamus, quem inter προμάχους Pufendorfii primo loco ſtetiſſe, et maximum in hac arena puluerem excitaſſe ſupra narrauimus. „Is enim in Pufendorfio reprehendit te-„ſtimonia ſcriptorum nimis cumulata, licet moneat, Pufendorfium neceſ-„ſitate coactum id feciſſe, inuidis obiicientibus, quod veteres ſcriptores „non legiſſet; nec placet, quod hominis naturam magis in aliorum opi-„nionibus, quam propria experientia quaeſiuerit, ideoque intellectui in „voluntatem imperium conceſſerit, putaueritque homines aeque eiusdem „eſſe naturae: culpat etiam, quod in multis adhuc nimis opponat moralia „naturalibus, et in definiendis entibus moralibus nimium impoſitioni tri-„buat, legisque homonymiam non ſatis ſecreuerit, et diuinam cum hu-„mana eſſe vniuocam crediderit. &c." Quae quem locum mereantur, ex comparatione I. N. Pufendorfiani et Thomaſiani diſci debet.

Reliqua vitae Pufendorfii. §. XV. Incredibile fere eſt, quantis inimicitiis ob hoc praeclarum opus Pufendorfius petitus, quam moleſtis ab eo tempore litibus implicitus, quibus odiis et calumniis exagitatus fuerit. Quae omnia cum mire cohaereant, vna ſerie in ſequentibus narrabimus. Hoc loco ſufficit annotaſſe, vt acerbitas et ignominia iſtarum litium intelligatur, imprudentiſſime aduerſarios Pufendorfii in eius famam nomenque fuiſſe debacchatos. Traduxerunt enim eum velut iuuentutis ſeductorem, hominem gentiliſmo deteſtabilem, atheum, in ſummos principes, ipſiusque auguſtiſſimi imperatoris maieſtatem iniurium, profani Epicureiſmi fautorem, ſcortatorem, adulterum, Machiauelli diſcipulum, ſodomiae ſuſpectum, magum, infami Fauſto haud meliorem, et quae alia horrenda ei crimina obiiciebantur. Id quod ex famoſo libello Becmanni intelligi poteſt,

a) Er. Scand. p. 208. Specim. controu. c. I. b) Fundam. I. N. et G. p. 5. conf. Reimmann. p. 41.

eſt, cuius hiſtoriam poſtea tangemus, quem tamen maſcule et non ſine ſale nigro aſperſo retudit ipſe Pufendorfius. Nec contenti calumniatores orbi literato eum velut peſtem quandam et carcinoma ferro igneque reſecandum et extinguendum denuntiaſſe, apud ſummos quoque principes et in aulis famam eius aperte arrodere et mendaciis atque calumniis, inquinare non erubuerunt. Sed diſpulit has nubes, licet craſſiſſimas et atra nocte cinctas, velut exortus aethereus ſol, Pufendorfii innocentia et conſtantia, ita per vulgus nota, et vbique locorum agnita, vt et celebritate in ciuitate erudita nomen eius quotidie creſceret, et in aulis indies gratioſum magis fieret. Cuius exemplum eſſe poteſt, quod Holmiae, quo ſe exorto bello inter Suecos Danosque, contulerat, axiomate regii conſiliarii, et hiſtoriographi auctus a ſecretioribus chartis regi regnoque, poſt Loccenii mortem, eſſe iuſſus ſit. Cui muneri ſplendido, et induſtriae, quam illi rite ornando impendit Pufendorfius, debemus ſplendidos commentarios *de Rebus Suecicis ſub Guſtauo Adolpho vsque ad abdicationem reginae Chriſtinae*, *et de Rebus a Carolo Guſtauo geſtis*. Qui fortunae fauores non retuderunt quidem inimicos Pufendorfii, quo minus pugna indecora eum ſubinde aggrederentur, et latratibus impugnarent, at addiderunt ingentem Pufendorfio animum, eos contemnendi. Ita vero in hiſtoria Suecica verſatus eſt, vt in aula quoque Brandenburgica magna ex ea diligentia, ipſius exiſtimatio enaſceretur; vnde factum, vt Berolinum ad ſcribendam magni principis, Friderici Guilelmi, electoris Brandenburgici hiſtoriam vocaretur, ſanctiori conſilio adſcriptus. Quem laborem quoque ſuſcepit, et, regnante Friderico I. Boruſſiae rege feliciter abſoluit, de quibus tamen eius operibus hoc loco plura dicere inſtitutum vetat *. In illuſtri hoc theatro poſitus, cum haud raro conſiliis aulae intereſſe iuberetur, litium pertaeſus, cum hoſtibus, qui ſupererant, ſatis iam debellatis pacem iniit. Sentiens autem, in religionis negotio ſe ſuſpectum haberi ſcripſit *Ius feciale diuinum*, quod tamen morte praeuentus edere non potuit, iuſſit autem vulgari [c]. Cuius libri elegantis, et de auctoris ſui peritia in argumento quoque theologico teſtantis examen ſuſcepit B. WOLFG. IAEGERVS, edito *Iure Dei foederali* [d], cui ſatisfacere ſtuduit I. B. ETTENHVSIVS in *Epiſtola ad Rechenbergium*, quo nomine illuſtrem iureconſultum IO. BALTHASAREM VON WERNHER latere dicunt [e]: qui ideo cum Iaegero controuerſiae ſerram reciprocauit, de qua alibi [f] dicendum. Apud Suecos autem tanta eius nominis exiſtimatio perdurauit, vt non modo a Suecorum rege anno MDCXCIV, in baronum ordinem extolleretur, ſed ſint quoque, qui aſſerant, reuocandum

*) Conf. CHRIST. GRYPHIVS de Hiſtoricis Sec. XVII. p. 70. STRVVII Biblioth. hiſt. p. 542. VOGT. Cat. libr. rar. p. 484.

c) Lubec. 1695. 8.

d) Tubingae 1698. 8.

e) Bibl. iuris imperant. l. c. §. 16. p. 45.

f) Conf. BVDDEVS Iſag. Lib. II. c. 1. p. 429. PFAFF. Hiſt. lit. theol. T. II. L. III. p. 186. CLERICVS Bibl. choiſie T. VII. art. 11. p. 391.

dum fuiſſe in Sueciam, Hiſtoriam quoque belli Turcici deſcribere ab aula Viennenſi iuſſum eſſe teſtatur CHRISTIANVS GRYPHIVS [g], alii vitam Leopoldi magni conſcribendam illi commendatam fuiſſe aſſerunt. His autem omnibus interceptus eſt ab hora ſuprema, quae illum eo anno VI Cal. Nou. anno aetatis climacterico rebus mortalium ſubduxit. Statura erat breui, quod vitilitigatori Becmanno occaſionem dedit, eum velut homuncionem traducendi, at ingenio magno, excelſo, ardente et cum iudicii acrimonia tum imaginandi virtute valde vigente. Quod, ſi alia ſpecimina deeſſent, in eo vno potiſſimum demonſtrauit, quod errores ſcriptorum eorumque cauſſas profunde inſpexerit. Cuius exemplum eſſe poteſt, hiſtoria iuris naturae ab eo ſcripta, quae primo loco in *Specimine controuerſiarum* extat, et accurate pariter atque eleganter de ſcriptoribus iuris naturae iudicat. Iſtis vero naturae muneribus inſtructus, et doctrinae atque lectionis copia adiutus, mirum non eſt, plurimum eum in condendo nouo iuris naturae et gentium ſyſtemate profeciſſe, et qui ante eum ſcripſerunt, anteuertiſſe. Laudanda quoque in eo eſt dicendi ratio caſtigata quidem et ab elegantia non deſtituta, at aperta tamen, ſimplex, et a fuco adſcititio aliena, et vigore quodam naturali ſe lectoris animo inſinuans. Plurimum vir ſummus legerat, et non modo innumera memoria recolebat, ſed et iudicio interpoſito excutiebat et examinabat, vnde deriuandum eſt, quod non nudae contemplationi libri eius deſtinati ſint, ſed formando iudicio practico ſcripti, et hoc quoque nomine quam maxime commendari mereantur. Cuius generis ſcripta eius hiſtorica ſunt, ſupra enumerata, quibus incomparabilis *Introductio in hiſtoriam*, variis ob praeſtantiam linguis expreſſa, itemque tractatio *de Sede Romana*, BASILII HYPERETAE nomine edita merito addi debet. Ipſum quoque opus *de I. B. et P.* non tam ſcholae quam vitae adaptatum eſſe, attentus lector facile deprehendet. Idem de eleganti, quod ex eo contraxit compendio, cui titulum *de Officio hominis et ciuis* praefixit, dicendum, quod Londini Scandiae MDCLXXIII. 8. prodiit, et tum ſaepiſſime recuſum, Anglorum quoque lingua, et Gallorum a doctiſſimo BARBAYRACIO cum annotationibus ab IMMANVELE PROELEO autem Germanico idiomate expreſſum eſt. Tacemus editiones cum annotationibus WEBERI, TITII, WALDKIRCHII, TREVERI, KEMMERICHII, HOCHSTETTERI vulgatas. Quamuis enim mire diſplicere ſibi hunc libellum ἐξωτερικῶς tantum ſcriptum teſtatus ſit peculiari epiſtola illuſtris Leibnizius, non defuerunt tamen, qui ad eius cenſuram reſponderent, ſuo loco indicati. Ipſe quoque libellus multoties fundamenti loco in praelectionibus academicis adhibitus eſt, vnde commentationes nonnullae in eum enatae ſunt, de quibus videſis doctiſſimum STOLLIVM [h]. Commendauit quoque iudicii maturitatem Pufendorfius in tractatu *de Habitu religionis Chriſtianae ad rempublicam*, in qua eleganti diſſertatione euicit,

g) l. c. p. 72.

h) l. c. p. 641. ſeqq.

euſcit, eccleſiam non eſſe ſtatum in ſtatu independentem, ſed collegium aliquod, hancque veram iurium imperantium circa res eccleſiaſticas originem fontemque eſſe [i]. Ceterum quae moribus eius obiecerunt aduerſarii, calumnias eſſe, ſatis compertum eſt, et ab ipſo indubitatis innocentiae et ſanctitatis morum teſtimoniis euictum. Vnam ſcribendi reſpondendique aduerſariis rationem acrem et ſubiratam forte reprehenderis, quam tamen furor hoſtium, nec famae nec vitae eius parcens facile excuſat.

Controuerſiarum Pufendorſianarum fontes hiſtorici.

§. XVI. Et haec quidem magni viri, Samuelis Pufendorfii vitae hiſtoria eſt: quae tamen cum maxime litibus ob ius naturae et gentium editis valde memorabilem locum in hiſtoria doctrinae moralis occupet, paulo plenius harum quoque controuerſiarum enarratio, rite cohaerens iam danda eſt. Cuius haut contemnenda pars ex *Eride Scandica* ab ipſo Pufendorfio edita [k] diſci poteſt, in ea enim ſcriptorum apologeticorum ſyllogen quandam exhibuit; optandum autem, vt etiam aduerſariorum libelli eriſtici collecti extarent, vt comparari cum illis poſſent, plerique enim ob futilitatem ſuam tantum non interierunt. Vnde omnino grates referendae ſunt cel. HEVMANNO [l], qui monumenta nonnulla ad hiſtoriam controuerſiarum Pufendorſianarum pertinentia vulgauit; tum illuſtri CHRISTIANO THOMASIO, quod loca in recentioribus *Eridis Scandicae* editionibus omiſſa, ne viuentium famam laederent, indicauerit et ſuppleuerit [m]. Ex his actis et αὐτογράφοις autem cum cura collectis et inter ſe collatis hanc hiſtoriae Pufendorſianae partem enarrauerunt ſcriptores hiſtoriae iuris naturae BVDDEVS, GROENINGIVS, LVDOVICVS, THOMASIVS, quorum vltimus omnium pleniſſime has lites expoſuit. Quas iam ſtrictim narratione perſequemur.

Litium Pufendorſianarum de I. N. et G. origines.

§. XVII. Vocatum fuiſſe Pufendorfium ob nominis claritatem et doctrinae famam in academiam Carolinam, non ita pridem Londini Scandiae vrbe excitatam, ſupra diximus. Ea in ſchola cum iuris naturae explicandi munus accepiſſet, primo loco inter profeſſores eſſe, et nonnullis praerogatiuis aliis gaudere ab aula Suecica, in qua fautores potentes habebat, iuſſus eſt. Ob quam auctoritatem, qua aliis praeponebatur, adussit nonnullos inuidia, vt cum hominem peregrinum ſibi praeferri indignarentur, eius euertendi conſilia agitarent. Cuius finis obtinendi medium aptius non videbatur, quam ſi haereticae prauitatis veneno infectum Pufendorfium ſuſpecta dogmata erroresque peſtilentes fouere diſſeminarent: ſubminiſtrauit inſidiis materiam opus de iure naturae ac gentium, cuius adhuc folia typis madebant. Coniurarunt inter ſe de exitio Pufendorfio contrahendo Nicolaus Becmannus, profeſſor iuris Londinenſis, Ioſua

i) Extat etiam eius politica inculpata, quae diſſertationes politicas complectitur, Lond. Scan. 1679.

k) Francof. ad Moen. 1686. 4.

l) Act. phil. Vol. III. p. 641. 770 ſeqq.

m) In paulo pleniori hiſtoria I. N.

Schwarzius, professor theologiae et Christianus Fossius, quamuis antea frigida illis amicitia vel simultas potius quaedam intercessisset, qui Petrum Winstrupium quoque in partes suas pertraxerunt. Hi aduersarii Pufendorfii quales fuerint, scire, historiae Pufendorfianae interest, ipse, quos se praebuissent, lectorem non ignorare voluit [n]. Nicolaus Becmannus Heida apud Dithmarsos erat oriundus, studiorum rudimenta in academia Regiomontana posuit, et flagrante tum bello Polonico in familiam Gustaui comitis Oxenstiernae imperatoris exercitus Suecici receptus est, vt filio eius prima literarum elementa traderet. Ibi sex annos moratus, amore puellae cuiusdam lotricis non nimis bonae famae correptus, matrimonium ei promisit. Deinde Marpurgum abiit, et se ipso praeceptore iuris Romani studium aggressus est, eo successu, vt in Galliam postea delatus *Medullam Iustinianeam* ederet, quam tamen exsurrepto professori cuidam collegio msc. pandectarum doctrinam explicante eum descripsisse, eique interpolandi tantum laboris insumsisse, ait Pufendorfius, vt icterum contraheret. Hoc se a studiosis Marpurgensibus accepisse refert. Aureliis gradum doctoris iuris praesente pecunia redemit, ex quo magni illi spiritus enati sunt. Commendatione comitis, cui seruiuerat, in academia Carolina professoris iuris spartam obtinuit. Animi autem impotentis homo, cum nullum Professorum aeque ferre posset, et turbas quotidie aleret, anno MDCLXX numero professorum, aula Suecica iubente, exclusus est. Inde Holmiam profectus, precibus tandem obtinuit, vt professoris honorarii titulum obtineret, sed sine stipendio. Is ferre non poterat, loco ordineque ipsi praeferri Pufendorfium, ideoque prius omnem lapidem mouerat, ne in academiam istam vocaretur. Quod cum non effecisset, videretque stipendium illi sesquialterum a rege datum, et primarium locum assignatum, qui tamen doctor iuris non esset, indignaretur autem, confluere ad Pufendorfium nobilem iuuentutem ipso neglecto, de eo loco callide mouendo consilia iniit. Et primo quidem, cum per sex septimanas eius domo vsus esset Pufendorfius amicitiam simulans, aures ei obtudit, vt de largiori statione Holmiae sibi dispiceret; cumque hoc pacto nihil promouisset, tacite principia Pufendorfiana carpere coepit. Accessit inuidiae nutrimentum, cum Pufendorfianum de I. N. et G. opus carceribus typothetarum proxime liberandum esset, ipse vero commentario ad instituta, illud, prout optabat, praeuertere haud posset. Totus igitur ira et inuidia aestuans, cum reliquis, quos diximus, conspirationis societatem in Pufendorfium iniit, et quae nouitatis suspecta videbantur, ab illis in indicem relata, de quo in sequentibus dicemus, clam subduxit Giessaeque imprimi curauit. Quod cum inquisitione facta, ab eo esse profectum comperisset Pufendorfius, Becmannus animaduertens se deprehensum Holmiam aduolauit, vt missionem suam obtineret, ratus ita eludendi fori praetextum se obtenturum. Sed dilatus, cum iam praesto essent lictores, qui

n) Erid. Scand. p. 111. seqq. Act. philos. l. c. p. 647.

qui eum comprehenderent, nocte concubia aufugit Holmia, in itinere comitis perſonam mentitus, vt equi eo citius praeſto eſſent. Sicque licet ad regni portus ſiſtendus ex mandato regis eſſet, attamen in Selandiam euaſit: et inde Hafniae literis Pufendorſium ad μονομαχίαν prouocans, libellum illi famoſum minatus eſt, aeterna perſecutione iurata. Proceſſu autem contra illum inſtituto cum citatus aliquoties non comparuiſſet, a ſenatu academico ſententia dicitur, regique tranſmittitur. Is veniam daturum promittit, ſi culpam fatendo, apud Pufendorſium ea de re precibus egiſſet. Aſt illo ferocius per epiſtolam inſtante, fruſtra renitentibus partis eius ſociis, ſententia executioni data, et per praeconem in foro publice vulgata, index publice per carnificem combuſtus menſe Aprili anni MDCLXXV Beckmannus cum infamia relegatus eſt, Pufendorfius in apologia edita vt hominem huius commatis decebat, depexum dedit. Quibus fatis in rabiem atque deſperationem actus Becmannus, eiurata religione Lutherana Romanam in Stiria amplexus, et quod alii volunt, a cardinali Baadenſi aegre ſuſtentatus eſt; inſidias autem Pufendorfio ſtruere et vindictam ſpirare perrexit; immiſſo in irruptione Danorum in Scandia milite, qui Pufendorſium ſuſtuliſſet, niſi is prius Malmogiam ſe ſubduxiſſet [o], vnde ad calumniam conuerſus, libellum ϛηλυτευτικὸν in Pufendorſium, Veridici Conſtantis nomen mentitus emiſit, de quo in ſequentibus dicemus. Et haec quidem de Becmanno. Ioſuam Schwarzium vero, qui proximus a Becmanno fabulae huius actor fuit, „Pufendorfius refert, ſtatim poſt „abſolutam pedibus peregrinationem, in patriam reuerſum obtentu zeli „id turbarum dediſſe, vt ni Gedanum profugiſſet, capitis ſupplicium ſubiturus fuiſſet, quod totum negotium in Pomerania electorali notum eſſe ait. „Deinde Holmiam petiiſſe, et Teutonici concionatoris munus fruſtra ambiuiſſe, iuſſum tamen eſſe, cum de inſtituenda academia Carolina agitaretur, vt importunum flagitatorem aliquo extruderent, concionatorem „Teutonicum Londini agere, adiuncto extraordinarii profeſſoris titulo. „Sed poſtea cum qui vocatus erat, celebris theologus, accedere abnuiſſet, viro, qui tunc gratia quorundam regni procerum florebat, adulando adrepſiſſe, eoque procurante profeſſoris theologiae vocabulo potitum, rixoſitatis „famam acquiſiuiſſe, in plerisque diſciplinis ſacris hoſpitem plane; et inſuper ingenio infelici, huncque ideo de macula ipſi inurenda cogitauiſſe, vt inde nomen praetextu zeli theologici acquireret. Sed et prius „cum Petro Winſtrupio [p], Scaniae epiſcopo, atrociſſimis litibus colliſum „fuiſſe, quae in eius exitium exire viſae ſint, niſi ſua opera compoſitae „fuiſſent.“ Hoc itaque claſſicum canente turbae Pufendorfianae initium ſumſerunt, Schwarzio tum e ſuggeſtu ſacro, tum ex cathedra theologica

o) Ibid. p. 196. THOMAS. l. c. p. 108. Bibl. iur. imp. l. c. §. 4. p. 33. ſeqq.

p) Erat is epiſcopus Scandiae, et canonicus Londinenſis, nobilitatis iure donatus, vnde magna inter ſuos auctoritate vixit, denatus, feruentibus his litibus 1675. Quae ratio fuit, cur in hanc ſocietatem pertractus ſit.

Pufendorfium, diſſimulato quidem nomine, ſaepius inſultante. Is poſtea cum in bello inter Suecos Danosque oborto, Scandiae incolas eſſet hortatus, vt Daniae regi homagium praeſtarent, et vectigal ſoluerent, Suecia aufugere coactus, in Daniam conceſſit, inque ea rebus ſacris et eccleſiarum Sleſuicenſium ephoriae praefectus eſt. Et haec quidem de aduerſariis ſuis refert Pufendorfius, qui licet, irritatus et vehementer offenſus ea ſcripſerit, patet tamen ex conatibus aduerſariorum, malo animo artibusque minime laudandis illos in eum coniurauiſſe, nihilque eſſe in hac narratione, quod magnopere a veriſimilitudine abeat, et fidem non mereatur, niſi in circumſtantiis nonnullis exagerandis aliquid affectui dediſſe Pufendorfium contendere quis velit.

Series controuerſiarum Pufendorfianarum.

§. XVIII. His actoribus ſcena hunc in modum inſtructa eſt. Nondum totum emerſerat ex tenebris opus Pufendorfii, cum auide in foliorum quae nanciſci poterant lectionem inuolarent, et clandeſtino conſilio expenderent, quid in iis notari poſſet. Libro autem integro prodeunte, quem cenſura regia iam roborauerat, ſcripſerunt Holmiam, eum ſuſpectum redditurі petentesque, vt periculis ex hoc libro enaſcendis proſpiceretur, et cenſurae theologorum traderetur. Reſponſum ad haec leniter et humaniter, quieſcerent, et rerum ſuarum ſatagerent, librum politicum enim ad theologos non ſpectare, et regis cenſuram paſſum iam eſſe. Quae cum illis non arriderent, loca quaedam ſuſpecta cum literis Holmiam ad theologum quendam miſerunt, vt ex illis aulae regnique proceres errorum Pufendorfianorum ſpecimen caperent. Ea vero cum ne ſic quidem euentum, quem cupiebant, ſortita eſſent, de conſtruendo errorum in opere de I. B. et P. occurrentium catalogo diſpicere coeperunt; conſcripſit ideo Schwarzius indicem nouitatum, in quo per omnes compendiorum theologicorum articulos eundo periculoſas nouitates ſparſiſſe Pufendorfium demonſtrare voluit. Exhibet integrum indicem hunc ipſe Pufendorfius, ex quo non ſine admiratione et indignatione impudentiae lector colliget, quantis machinis verba viri celeberrimi torſerit auctor, vt ex illis ἑτεροδοξίαν exſculperet. Hunc indicem theologicae facultati exhibuit Schwarzius [q], quae cum conueniſſet, vt de ea re diſpiceret, in partes itum, ſeniore cum Schwarzio conſpirante, reliquis diſſenſum teſtantibus. Intellexit id Pufendorfius; qui cum inter proceres regni et aulae potentes amicos haberet, inter quos eminuit Koenigsmarckius comes [r], ita in aula rem egit, vt literae regiae ad academiam mitterentur [s], quibus iniunctum, vt ſi quis contra Pufendorfii librum monendi aliquod ius habere crederet, priuatim cum eo conferret, eiusque ſententiam et declarationem audiret; ſique haec non ſufficerent, ad ſenatum academicum referret, qui cognoſceret,

q) In Apol. Er. Scand. p. 71. ſeqq.

r) Obiecit id Pufendorfio Becmannus, vid. Act. phil. l. c. p. 773. vbi Cneium Pompeium ei fauere ait, quem Koenigsmarckium eſſe, ex dedicatione Miſcellaneorum Laconicorum intelligi poteſt.

s) Apol. l. c. p. 68. ſeq.

ret, vtrum digna cauſſa eſſet, quae ad illuſtriſſimum academiae cancellarium remitteretur, omnia tamen placide et ſine turbis agerentur. Acceſſit vicinae prouinciae praeſes ad hoc incendium reſtinguendum, auditoque auctore indicis, quem ſcripto exhiberi iuſſit, Pufendorſium paucis reſpondere iubet. Vtrumque ſcriptum in aulam transmittitur, ex quo cum de vanitate querelarum iſtarum apertiſſime conſtaret, aliis regis literis ſilentium aduerſariis Pufendorfii iniungitur, et ne quis litem ob eum librum porro auctori moueat, ſeuere interdicitur, graui comminatione addita. Quae cum ferociam aduerſariorum nondum compeſcuiſſent, tertiae adueniunt, quibus Schwarzio denuntiatur, meritum eum eſſe, vt ſeuere in ipſum animaduertatur, hac tamen vice adhuc clementiae locum eſſe, ea lege, vt caueret ea in poſterum abuti. Pufendorfio vero, vt actionem contra eum omittat iniungitur. Quam aulae fauorem erga Pufendorſium mirandum magnopere non eſſe, ex eo conſtat, quod non tantum potentibus, vti dictum fautoribus fruebatur, ſed liber quoque eius regia cenſura et priuilegio munitus in vulgus exierat, Index nouitatum autem aperta inuidiae et calumniae ſpecimina prae ſe ferebat, et intelligi facile poterat, quibus turbis excitandis eiusmodi lites inſeruire poſſent. His itaque repreſſus Schwarzius a vulgando Indice nouitatum deſtitit. Eum autem, vt Schwarzius aſſeuerabat, ipſi ſubtraxit Becmannus, et Gieſſae anno MDCLXXIII typis clam edi curauit. Quae ſcriptionis impudentis diuulgatio, non Pufendorſium modo, ſed et regni Suecici ſenatores, qui priuilegio librum Pufendorfii muniuerant, quique inſcitiae hoc modo et negligentiae ſupinae accuſabantur, peſſime habuit. Actionem itaque contra Becmannum inſtituit Pufendorſius, qui cum inquiſitione facta apud eum mſc. illius indicis deprehendiſſet, poſt variam actionem, quam §. praecedente iam deſcripſimus, et fugam Becmanni, ita peruicit, vt Index nouitatum carnificis manu in foro Lundinenſi, nequicquam repugnante Winſtrupio et Schwarzio, flammis deleretur, et Becmannus cum infamia Sueciae regno proſcriberetur, vt in antecedentibus relatum. Schwarzius autem, ne ad hos ignes digitos adureret, inuito ſibi, et inſcio nefarie iſtum indicem ſubtractum eſſe conqueſtus eſt, quin et interpolatum fuiſſe, eſt cauſſatus; totus tamen quieſcere non potuit, ſed diſputationibus duabus de *Notis veri falſique doctoris* arrodere Pufendorſium, et atro carbone notare, licet non nominatum perrexit. Aſt Pufendorſius cum prius opponentis munus ſubire conſtituiſſet, re altius penſitata breuem refutationem imprimi, eamque inter diſputationis auditores, illa finita diſtribui curauit, eam quoque diſſertationi epiſtolicae ad Wildſchuzium poſtea adiecit. Becmannus in furias actus, infami libello famam Pufendorfii aggreſſus eſt, cui qua ratione ille ſe oppoſuerit, poſtea narrabimus. Noua enim interim ſe fabulae huius Pufendorſianae ſcena aperuit, quae iam, vt cuncta ordine tradamus, porro eſt enarranda.

§. XIX.

Controuersiae Pufendorfii cum eruditis in Saxonia.

§. XIX. Prodierat circa hoc tempus, quo Pufendorfii ius naturae et gentium comparuerat, in scenam controuersia de polygamia simultanea, cuius, antequam Pufendorfius opus suum edidisset, occasionem praebuit Balthasaris Menzeri *Epistola super diuortio*, quam ipso inscio ecclesiastes quidam typis vulgauerat. Illi opposuit pseudonymus quidam adscito Sinceri Wahrenbergii nomine, *Dialogum de polygamia*; qui cum valde παράδοξος esset, plurimos in republica literaria motus excitauit. Et variae quidem de auctore huius dialogi opiniones disseminatae sunt. Magna enim audacia et impudentia polygamiam simultaneam circa annum MDCLXXVI et sequentes defendere coeperat, infelix Ioannes Lyserus [t], qui cum inter Suecos paradoxam opinionem magno suo malo patefacere coepisset, sub Wahrenbergii nomine iam tum latitasse nonnullis visus est, at exigua verisimilitudine; Wahrenbergii scriptum enim vetustius est, satisque certo ex collatione intelligi potest, Lyserum hunc pariter atque Pufendorfium exscripsisse. Ipse Pvfendorfivs, medicum quendam Suecicum auctorem esse, se comperisse ait [u]; si vero Severino Walthero Slvtero, theologo et ecclesiastae aulico regis Daniae credendum, qui id ex Leyseri ore hausit, quidam comiti Koenigsmarckio ab epistolis istum dialogum parturiuit, quem Balthasar Menzerus refutauerit. In tanta incertitudine de auctore scripti paradoxi, enata nonnullis suspicio, Pufendorfios, vel Esaiam, vel Samuelem eius parentes esse, cuius verisimilitudinem huius opinionis fautores hauserunt ex assertis Pufendorfii hominem in societate tantum statuque naturali considerantibus, et a reuelatione abstrahentibus. Quae coniectura mox disseminata fuit, vehementer indignante Pufendorfio, qui Ioannem Adamum Scherzerum, theologum Lipsiensem, primum fuisse semper suspicatus est, qui hunc rumorem de se sparsisset. Quem cum pro vero haberet Fridericus Gesenius, ecclesiae Garlebiensis Ephorus, in refutatione Wahrenbergiani schediasmatis, quam adscito Christiani Vigilis nomine polygamiae triumphatrici opposuit, haud obscuris verbis eapropter Pufendorfium petiit [x]. Is cum hac non minus scriptione quam Indice

t) Famosa est infelicis hominis controuersia, de qua vid. Nouv. de la rep. des lettres 1685. Avr. p. 370. sq. Bayle Dict. T. III. art. Lamech, not. A. p. 40. art. Lyserus p. 127. Lvdovici Hist. iur. nat. p. 35. Bibl. iur. imp. p. 56. Bvddevs Theol. mor. P. II. c. 3. s. 6. c. 9. p. 553. Strvvivs Bibl. iurid. c. 13. §. 45. aliique multi. Habebat parentem magnum Vitebergensium theologum Guil. Lyserum, scholaeque Portensi erat praefectus. In Sueciam delatum, a comite Koenigsmarckio, coniugis suae Vrangeliae pertaeso ad defendendam polygamiam inuitatum esse refert Reimmannvs Cat. crit. T. I. p. 696. Illud certum, edidisse eum vernacula apologiam polygamiae, titulo: *Das koenigliche Marck aller Laender*, Frib. 1676. vid. Placcivs Theatr. p. 471. et Pseud. p. 28. 88. Hunc inuenustum pullum postea ornatiorem Latine edidit, titulo Theoph. Alethaei Discursus politicus de Polygamia, Frib. 1674. et cum notis Athan. Vincentii Londini Scan. 1682. 4. Qua scriptione ita vxores Holmienses irritauit, vt facta turba coram aedibus eius eum ad necem postularent, cogereturque magistratus iubere libellum famosum eo in vinculis inspiciente per carnificem comburi. Sed inter Danos quoque, vbi ecclesiastae castrensis munere fungebatur, a Christiano V. proscriptus, et a multis theologis telis confossus est. Tandem ad Parisienses delatus summa paupertate et miseria enecatus 1685. obiit. Conf. Lavterbach. Hist. Socinism. c. 2. p. 148.

u) In Diss. epist. ad Seu. Wildschuzium.

x) In Cog. theologicis de Polygamia adu. Lyserum, Rostochii 1677. 8. vernacula editis p. 63.

Indice nouitatum nomen ſuum ſuſpectum et exoſum per Germaniam fieri iudicaret, non tacendum ratus, ne innocentia a calumnia opprimeretur, apologiam anno MDCLXXIV edidit, in qua ad calumnias Becmanni fuſe, Vigili perſonato, paucis aſt ſatis acerbe reſpondit. Regeſſit quaedam eodem anno GESENIVS, edita: *Samuelis Pufendorfii contra I. N. iniquitate, inque illius ſcrutinio infelicitate;* quocum controuerſiae ſerram reciprocandam haud eſſe ratus Pufendorfius, *Apologiam ad Ioannem Adamum Scherzerum* habitu epiſtolico exarauit [y], eo quod hunc illius rumoris auctorem eſſe crederet, et ſuſpicaretur, eo inſtigante Geſenium contra ipſum in aciem proceſſiſſe; noſſet etiam Scherzerum male in ipſum affectum negotium ipſi Lipſiae et Dresdae faceſſiuiſſe. Relatum enim erat Pufendorfio, Scherzerum Indicem nouitatum ſupremi ſenatus eccleſiaſtici Dresdenſis praeſidi oſtendiſſe, monentem, caueret, ne respublica Chriſtiana ex libro Pufendorfii detrimentum caperet, et ſtudioſa iuuentus, quae auide eum legeret, a peſtilentibus erroribus corrumperetur: praeſidem Dresdam reuerſum, de eo in ſenatu eccleſiaſtico egiſſe, et tum facultatis theologicae in academia Lipſienſi ſententiam fuiſſe requiſitam, eam autem, in qua Scherzerus primum locum occupabat, reſponſionis loco Indicem nouitatum transmiſiſſe, et Geierum quidem rem in medio relinquendam eſſe ſuaſiſſe, vrſiſſe vero reliquos, vt electoris nomine academia moneretur, caueret, ne iuuentus ſtudiis inuigilans Pufendorfianis erroribus perderetur. Praeuidit Scherzerus cum aculeato hoſte eſſe congrediendum, ideoque a diſputatione abſtinuit, quod vt honeſte pugnam deprecari poſſet, a ſenatu eccleſiaſtico Dresdenſi ipſi iniunctum erat. Ipſe vero Chriſtianus Vigil loco Scherzeri in ſcenam progreſſus, Pufendorfio *Chriſtianam benedictionem aduerſus impiam et immanem maledicentiam eius in epiſtola ad Scherzerum adhibitam oppoſuit.* In qua ſcriptiuncula, ex ſcripto Monzambani, cuius auctorem ſe eſſe tunc negabat Pufendorfius, ea omnia congeſſit, quae inuidiam Pufendorfio conflare et ſuſpectum eum facere poterant, poenitentiam ei et mentis emendationem precatus. Nouus autem in Ienenſi academia ſurrexit Pufendorfii aduerſarius, Valentinus Velthemius, qui concoquere non poterat, Pufendorfium principium moralitatis Scholaſticorum, de actionibus bonis vel malis antecedenter ad voluntatem Dei, reieciſſe, ideoque tum in oratione *de Laudibus Scholaſticorum* Pufendorfium pupugerat, tum duabus diſputationibus [z] receptam Scholaſticorum ſententiam defenderat, in quibus, licet modeſtiam et placidam diſquiſitionem prae ſe ferret, amaris tamen ſubinde verbis Pufendorfium ſugillauit. Aperta pugna cum hoſte, quem contemnebat, non congrediendum ratus Pufendorfius, diſſertationibus decem anno MDCLXXVII,

y) Er. Scand. p. 77. ſeqq.
z) Titulus illis praefixus: Vera ac genuina fundamenta I. N. contra Pufendorfium, Ienae 1674.

MDCLXXVII, iunctim editis appendicem adiecit, in qua ad obiectiones Velthemii paucis, more suo respondit, at doctrinam, de moralitate antecedenter ad legem, multa luce perfudit. Non est huius loci argumenta Pufendorfii omnia allegare, quibus Velthemianas acies profligauit, monendum autem esse putamus, valde perspicue Pufendorfium suam de moralitate actionum humanarum a voluntate diuina pendentium, eo loco explicuisse. Facto enim discrimine inter id quod in actione physicum, et quod morale est, itemque inter vocabula, quae nudum motum physicum notant, et quae integram actionem moralem, siue motum physicum moralitate iunctum exprimunt, obseruat, moralitatem actioni physicae inde superuenire, quod insit interna quaedam necessitas, seu obligatio, actionem certo modo et ad certam normam dirigendi. In ea norma constituenda ad Deum esse recurrendum, qui creaturam rationalem istis dotibus instruxerit, et legibus muniuerit, quae suae bonitati et sapientiae placuissent. Obligationem itaque ex eodem, quo homo, fonte deriuandam esse. Nec tamen fingendum esse, Deum potuisse hominem non socialem condere, etsi liberrime eum condiderit: sed vt quaelibet creatura a Deo habeat, quod talis condita sit, ita in homine obligationem ad obseruandam legem, et ipsam legem non ex diuerso principio esse deriuandas, quam ex beneplacito Dei cum sapientia et bonitate coniuncto. Nec hanc Dei voluntatem vagam et desultoriam cogitandam esse, sed ad quem finem semel eadem se determinauerit, ad eum assequendum pro eiusdem bonitate et sapientia constituta media, non minore, quam ipse finis, firmitate gaudere. Quae licet alias notiones de moralitate actionum suppeditent, quam quas Scholastici fouent, nisi tamen egregie fallimur, dum voluntatem Dei in sapientiae et bonitatis eius finibus fundatam supponunt, reipsa non procul a pristina sententia abeunt, quae in intellectu diuino moralitatis origines quaerit, vt alio loco iam notauimus. Nam voluntatem Dei in bonitate et perfectione firmitatem habere, adeoque immutabilem esse, ipse Pufendorfius fatetur, et ambabus se manibus concedere ait, dari actus, qui per se Deo non conueniant, seu qui salua eius perfectione et citra contradictionem in eum cadere non possint, dari quoque actus per se honestos et turpes homini, id est, qui non possint non posita tali conditioni hominis congruere vel non congruere: sed ad beneplacitum Dei se ideo tantum referre, quia actus hominis voluntatem DEI, vt talis existeret, non anteuertant. Et hoc quidem primarium argumentum fuit, de quo inter Velthemium et Pufendorfium disputatum fuit, in quo haud parum contentionis de verbis fuisse, supra iam obseruauimus. Quamuis autem in ista appendice satis clare mentem suam Pufendorfius declarauisset, non cedendum tamen acquiescendumque esse Velthemius ratus est, eo quod crederet, Pufendorfium in quaestionibus metaphysicis et scholasticis rudem esse, idque aut ignauiae aut fastidio delicatiori eius esse imputandum. Vnde iterum ad eius monita quaedam in *Introductione*

in

in Grotium regessit. Interim nouus contra Pufendorfium in scenam processit antagonista, VALENTINVS ALBERTI, professor Lipsiensis, cuius cum Christiano Thomasio controuersias supra enarrauimus. Is in *Compendio iuris naturae orthodoxae theologiae conformato* moralitatem quidem obiectiuam, quam vocant, deseruerat, et eum in locum conuenientiam cum statu integritatis surrogauerat, socialitatem autem a Pufendorfio pro fundamento admissam variis modis lacessere et obiectionibus hypotheses Pufendorfianas premere coeperat. Quae res nouam his litibus scenam aperuit, quae ad finem vsque fabulae totius miris vicissitudinibus durauit, quas in sequentibus tangemus. Haec dum in Saxonia geruntur, alio loco furebat contra Pufendorfium Becmannus, iam tum ex Scania proscriptus; vt enim minis suis pondus adderet, libellum famosum contra eum emisit hoc titulo: *De magistri Samuelis Pufendorfii, professoris philosophiae in Carolina Scanorum execrabili iuris doctrina, horrendo atheismi, peruersis moribus et belluina vita breuissime sed verissime scribit Seuerini de Monzambano et Tenebrionis Asinii iustus censor* VERIDICVS CONSTANS, *qui eo fine id facit, vt omnes literati ore, corde et calamo pestiferam ficti huius Seuerini siue Tenebrionis Asinii, hoc est Pufendorfii doctrinam exstirpare conentur. In academia Catoniana, calumniis et risui Pufendorfio contraria.* Dedit famosi libelli specimen cel. HEVMANNVS [a], ex quo patet, quanta calumniarum atrocitate et impudentia Becmannus Pufendorfium aggressus sit. Ait enim, ex infernalis genii schola eum prodiisse, euertere decalogum, turbare S. R. imperium, profiteri religionem gentilem, negare resurrectionem mortuorum, diabolum et spectra, asserere aeternitatem mundi, negligere cultum diuinum et traducere, vitam agere profanam, infamem esse Sodomiae crimine, adulteriis, scortationibus, comessationibus, electoris Palatini principi Machiauelli artes tradidisse, ideoque eiectum esse, adeoque inter atheos illustres esse referendum. Apologiam Pufendorfii scriptum vocat, quo nihil turpius, nihil a pietate remotius, nihil scurra ac carnifice dignius scribi, typis mandari et vulgari potuerit, adeoque eum inter magos Fausto famoso loco non cedere contendit. Obiicit facinora horrenda alia, eaque vera omnia esse testatur, sicut Deus viuit, et ipse regni coelorum particeps fieri desideret. Hunc libellum famosum vna cum literis ad academiam Lipsiensem, Ienensem, et Vitebergensem misit; itemque ad Gesenium, quarum vltimae in manus Pufendorfii inciderunt: integras autem edidit cel. HEVMANNVS [b]. Tacere ad tam atroces calumnias Pufendorfius non potuit. Opposuit itaque nigerrimo scripto *Epistolam ad amicos* *, in qua Becmannum iis, quos supra retulimus, coloribus viuum depinxit, calumnias dispulit, vitae innocentiam demonstrauit, et quantis mendaciis Alastor, (hoc enim nomine Becmannum notat) mundo

 impo-

a) loc. cit. p. 770. b) Act. phil. l. c. p. 780. *) Er. Scand. p. 111.

imponat, luculenter oſtendit, Scherzerum quoque, qui in lectionibus academicis ſubinde Pufendorfium reprehendebat, paſſim pupugit. Quae tamen in Scherzerum dicta in editione ſecunda huius epiſtolae, quae in *Eride Scandica* comparuit, omiſſa ſunt, in quibus ſe alios ex Lipſienſium doctorum collegiis non petere, monuit. Ad hanc epiſtolam non ſiluiſſe furibundum et ardentem vindicta Becmanni calamum, magnopere mirandum haud eſt: eius enim intererat, videri veritatem dixiſſe, Pufendorfium fuiſſe mentitum. Nouam itaque eructauit apologiam hoc rubro, ex quo de genio totius ſcriptionis coniectura fieri poteſt, praefixo: *Legitima defenſio contra M. Samuelis Pufendorfii execrabiles fictitias calumnias, quibus illum contra omnem veritatem et iuſtitiam, vt carnatus diabolus et ſingularis mendaciorum artifex, per futilia entia ſuâ moralia (diabolica puto) toti honeſto et erudito orbi malitioſe ac ignominioſe imponere voluit.* Quem libellum tot inſulſis ac ridiculis ſui ipſius encomiis, tot horrendis calumniis in Pufendorfium a capite ad calcem repletum eſſe, teſtatur THOMASIVS [c], vt neſcias, an homini iraſci, an vero ex miſericordia ipſi helleborum et catenas commendare debeas. In tanta itaque controuerſiae indignitate turpe ſibi et indecorum ratus cum execrabili aduerſario palam congredi Pufendorfius, adſcita PETRI DVNAEI *p. t. in academia Carolina pedelli ſecundarii perſona, epiſtolam edidit ad virum famoſiſſimum, Nicolaum Becmannum, totius Germaniae conuitiatorem et calumniatorem longe impudentiſſimum* [d]: ipſum enim Pufendorfium auctorem eſſe, facile ex dicendi genere ſalſo, acri, et ſatyram ſapiente colligitur. In quo cateruam ſcelerum lippis et tonſoribus Londini notorum ei obiicit, et inter alia addit: *metum carnificis eum Suecia expuliſſe, non defectum pietatis, cum ob fruſtum panis, et vt mentiendi theatrum haberet, religionem abiurauerit, nec defectum iuſtitiae, quam mox tergo fuiſſet ſenſurus.* Et his ſimilia multa cumulat, quae res inter Becmannum et Pufendorfium Londini actas mire illuſtrant. Sed et alius Pufendorfii πρόμαχος in arenam tum proceſſit, qui IOANNIS ROLLETI nomen effinxerat, quemque fuiſſe iuuenem quendam ſtudiis iurisprudentiae addictum, nomine Godofredum Klingerum, eo tempore in academia Ienenſi verſatum, qui fratri Pufendorfii, Eſaiae, poſtea ab epiſtolis fuit, in eius familia tandem denatus, compertum eſt [e]. Is non modo diligenter, quae priuatis animorum motibus Ienae agebantur, ad Pufendorfium ſcripſit, vnde multa ἀνέκδοτα in huius libellis eriſticis occurrunt, quae ex eius narratione hauſta ſunt, itemque Pufendorfii libellum *de Officio hominis et ciuis* iuuenibus explicuit, ſed et pro Pufendorfio perſonatus edidit IO. ROLLETI *Palatini diſcuſſionem calumniarum, quas abſurdiſſimas de illuſtri viro Samuele Pufendorfio relegatus ex Suecia nequam, Nicolaus Becmannus per cauſſam defendendae famae non ita pridem in vulgus ſparſit* [f]. In quo

c) l. c. §. 26. p. 104.
d) Er. Scand. p. 139. ſeqq.
e) Vid. Act. phil. l. c. p. 643. ſeqq.
f) Er. Scand. p. 154.

quo libello apologetico, non minus acriter, quam ipſe Pufendorfius Becmanni calumnias retundit, adeo, vt hunc eſſe auctorem ſcripti pſeudonymi haud pauci coniicerent [g], eo quod phraſes, iis, quibus Pufendorfius vſus erat, ſimiles adhibuiſſet. Quod tamen inde deriuandum eſt, quia Pufendorfius rem omnem ad Klingerum perſcripſit, vt ex eius epiſtolis a cel. HEVMANNO [h] vulgatis patet. Quoniam autem in hoc ſcripto Velthemium quoque pupugerat, malam ſibi rem ſuo iumento accerſiuit: Furens enim Velthemius, quod iuuenis auſus eſſet, ſacramento academiae violato in publicum doctorem inuehere, patres conſcriptos eius academiae ita irritauit aduerſus Klingerum, vt inſtituta inquiſitione carceri mandaretur, in quo inclementer ſe habitum et iniquiſſime tractatum eſſe, in literis ſupplicibus ad ducem Saxoniae conqueritur. Vixque manibus perſecutorum implorato ſereniſſimorum academiae nutritorum auxilio ereptus eſt. Vidit Pufendorfius, nullo plane modo ſcientiarum emolumentum iſtis litibus promoueri, et conuitiis rem agi inauditis, multos ex ignorantia opinionum et hypotheſium ſuarum ipſi contradicere, nec bellorum finem ita futurum eſſe. Vt itaque tandem, quod exoptabat, pugnam ad exitum perduceret, edidit *Specimen controuerſiarum circa ius naturale ipſi motarum*, cui appoſite illud PROPERTII praefixit: *maxima de nihilo naſcitur hiſtoria* [i]. Illud inſcripſit Ioanni Baazio archiepiſcopo Vpſalienſi, vt cauſſae fiduciam, ad eum velut arbitrum prouocando, oſtenderet. Praemiſit epiſtolam ad lectorem, in qua Nicolaum Becmannum obiter tangit, hoc modo narrans, eum in nupera Danorum in Scaniam irruptione affinem ſuum cohortis optionem ſubornaſſe, vt ipſum cum vxore et liberis trucidaret. Eumque ſanguinem ipſius ſitientem cum manipulo ſicariorum Londinum aduolaſſe, et cum eum ibi non inueniſſet: Malmogia capta facinus ſeſe exſecuturum frenduiſſe; aſt ſceleris irritum Lundenſe praelium extinxiſſe. Schwarzium autem nigris coloribus depingit, nonnulla ad Scherzerum pertinentia, aculeata addit, quae tamen deinde in Eride Scandica omiſſa ſunt [k]. In hac ergo ſcriptione totam controuerſiam ita exponere ſategit, „vt ſe cordatum lectorem „nihil amplius deſideraturum eſſe ſperare dicat, quod vel ad depellendas „aduerſariorum criminationes, vel illuſtrandam ſuam ſententiam faciat, „ita vt eo poſthac minus ſollicito ſibi eſſe liceat, ſi quis nugari et calu-„mniari deſinere non velit; cum ſemel ita perſpicue formato controuer-„ſiae ſtatu, quae ex aduerſo afferri poſſunt, vltro collabantur, et ſibi pa-„rum decorum futurum ſit, quibusuis ieiunis ſchedis peculiari ſcripto oc-„currere.“ Cuncta itaque breui quidem at neruis minime carente compendio complexus eſt, praemiſſaque hiſtoria diſciplinae iuris naturalis, de nouitatibus philoſophicis, de ſtatu hominum naturali, de fundamentali propoſitione legis naturalis, de origine moralitatis et indifferentia motus phyſici in actione humana, de examine doctrinarum luculenter diſſerit, et Schwarzii, Scherzeri, Alberti, Velthemii, Geſenii aliorumque obiectiones

g) Act. phil. l. c. p. 646.
h) loc. cit.
i) Er. Scand. p. 193. ſeqq.
k) Recuſa ea dedit THOMASIVS l. c.

nes diluit, ratus ita certaminum finem ſe aſſecutum eſſe. Aſt vehementer eum fefellit ſpes iſta atque opinio. Nouus enim poſt hanc reſponſionem enatus eſt Pufendorfio antagoniſta, Ioannes Ioachimus Zentgrauius, profeſſor moralis doctrinae in academia Argentoratenſi, qui cum iuris naturalis diſciplinam eiusque hiſtoriam illuſtrare conſtituiſſet, aliquot diſſertationes academicas de hoc argumento conſcripſit, quae vno faſciculo Argentorati anno MDCLXXVIII prodierunt, ornatae hoc titulo [l]: *De origine, veritate, et immutabili rectitudine iuris naturalis ſecundum diſciplinam Chriſtianorum.* In quibus diſſertationibus principia Pufendorſiana, maxime ſocialitatem, refutare aggreſſus eſt. Valentinus Alberti quoque lectis iis, quae Pufendorſius in *Specimine controuerſiarum* regeſſerat, acquieſcere ſe minime poſſe credens, *Specimen vindiciarum* anno MDCLXXVIII illis oppoſuit, de quo conſulendus THOMASIVS [m], quem tamen, Alberti indolem depingentem, ex eius aduerſariis fuiſſe, cogitandum eſt. Acceſſit tertius antagoniſta anno ſequente SAMVEL STRIMESIVS, qui cum in *Praxeologia apodictica ſeu philoſophia morali demonſtratiua, pythanologiae Hobbeſianae oppoſita*, nonnulla in hypotheſibus Pufendorſianis notauiſſet, ea quae dixerat in *Originibus moralibus* [n] roborare multis ſtuduit. Vidit Pufendorſius, ſilere ſe, vti prius ſtatuerat, non poſſe, ideo *Spicilegium controuerſiarum edidit*, in quo difficultates a Zentgrauio, Alberti et Strimeſio motas diluit. Qui tamen et ipſi nondum obmutuerunt: reſpondit enim primus, in *Vindiciis originum iuris naturalis*, ſecundus in *Paraeneſi ad ſtudioſam iuuentutem*, tertius in *Epicriſi in ſpicilegium Pufendorſianum*, in quo Pufendorſium cum Carteſianis et Poireto eandem tibiam inflando aſſerere contendit, veritates rerum a ſola Dei voluntate dependere [o]. Confugit iterum ad laruas Pufendorſius, vt liberius reſpondere poſſet, ediditque ficto IVLII RONDINI nomine *diſſertationem epiſtolicam*, in qua obiectionibus his ſatisfacere connititur. Ita vero reſpondit Pufendorſius, vt ſilere ſe poſſe Strimeſius et Zentgrauius crederent, noua vero ex Alberti pharetra tela depromerentur. Quae non aliter retudit, quam in praefatione collectionis librorum eriſticorum hactenus a ſe editorum, cui *Eridis Scandicae* [p] nomen praefixit, paucis at ſtricte illi reſpondendo. Quoniam vero in *Statu reipublicae Chriſtianae* nonnulla Pufendorſiana tetigerat vir illuſtris VITVS LVDOVICVS SECKENDORFIVS, monens, *ſe methodum illam, quae a principiis reuelatis abſtrahit, in ſe reiicere nolle, nec Pufendorfii hypotheſin eandem cum Hobbeſiana iudicare, multo minus aculeatis diſputationibus, quae inde ſurrexerunt, ſe ingerere cupere; ſe tamen pro modico ingenio ſuo tantam vtilitatem, e ſeparatione principiorum naturalium a iure diuino reuelato, ſeu decalogo, perſpicere non poſſe, quanta prima fronte videatur* [q]. Valde id diſplicuit Pufendorfio, rato

l) Conf. Bibl. iur. imp. l. c. §. 30. p. 39. 40. vbi etiam reliqua eius ſcripta nominantur.

m) §. 31. p. 111. ſeq.

n) Bibl. iur. imp. §. 11. p. 40.

o) THOMASIVS l. c. §. 32. p. 112 G. BEIER. Specim. bibl. iur. III. n. 7.

p) Er. Scand. p. 391.

q) In vernacula Delineatione iuris nat. vid. THOMAS. Prooem. ad iurisprud. diu. p. 70. ſeqq.

rato ex hoc iudicio viri inter ſuos non exiguae auctoritatis Alberti ingenio non modicos ſpiritus acceſſuros, quapropter monitis Seckendorfianis in iſta praefatione quoque ſatisfacere voluit. Nec a veriſimili alienum eſt, Seckendorfium ideo quoque diſplicuiſſe Pufendorfio, quia prius ſocialitatis principium ipſe admiſerat, idque in gratiam Alberti abieciſſe videbatur. Non conſtitit diſſenſus duorum magnorum virorum intra has paginas, in quibus ſatis dictum eſſe videri poterat, ſed imitatus Alberti Pufendorfium, libellos eriſticos a ſe et pro ſe editos iunctim edendo, titulumque: *Eros Lipſicus*, praefigendo, in praefatione pro Seckendorfio ad reſponſiones Pufendorfii regeſſit, idque imprimis illi exprobrauit, quod parum Chriſtiane primum hominem miſerrimum finxiſſet. Indignationem Pufendorfii *Eros Lipſicus*, meruit, eo quod videret, Alberti criſtas Seckendorfii fiducia altius erigi, audiſſetque ab amicis, Seckendorfium eum per literas inſtigauiſſe, ne litem hanc aliquando intermori pateretur, ſed ipſi porro moleſtias crearet. Itaque vindicaturus ſe ab his inſultibus anno MDCLXXXVIII prodire iuſſit, *Commentationem ſuper inuenuſto Veneris Lipſicae pullo, Valentini Alberti calumniis et ineptiis oppoſitam*, in qua acerba querimonia iniuriam ſibi fieri, demonſtrabat, quaedam autem dura et Seckendorfio indigna admiſcebat, feruore, vt fieri ſolet, diſputationis abreptus, et indignatione, quod impia ipſi praeter veritatem ſententia tribuatur commotus. Praeſtat enim fateri, in his ſe hominem demonſtrauiſſe Pufendorfium, quam hanc animi impotentiam cum THOMASIO probare. Ideo nonnemo [r], virulento, vt ait Thomaſius, ſcripto Pufendorfium modeſtiae admonuit. Nec tacuit Alberti, ſed edidit anno MDCLXXXVIII *Epiſtolam ad Seckendorfium, commentum Pufendorfii de inuenuſto Veneris Lipſicae pullo refutantem*, in qua laudibus elato Seckendorfio in Pufendorfium velut apertum calumniatorem agit. Ita controuerſiis his in Saxonia feruentibus, dum de Suecia nemo cogitauit, prodierat inopinato Ioſua Schwarzius, iam Sleſuicenſi ephoriae a Danorum rege praefectus, cum cathedram Londinenſem deſerere ob cauſſam ſupra dictam eſſet coactus. Hoc enim loco poſitus, cum libere magis ſe ſcribere poſſe putaret, priuigni ſui SEVERINI WILDSCHVZII nomine edidit *Diſcuſſionem calumniarum Samuelis Pufendorfii*, anno MDCLXXXI. In qua ſcriptione praeter ineptas ſui laudes et aperta mendacia in Pufendorfium nihil reperiri teſtatur CHR. THOMASIVS [s]. Eum itaque, pro merito depexum dare conſtituit GERARDVS GOTTLIEB TITIVS [t], ſed ludrico et ad riſum concitandum apto dicendi genere, epiſtola nempe gratulatoria Becmanni nomine ad Wildſchuzium data; de deuicto et triumphato Pufendorfio, ita lepide, teſte THOMASIO, genium Becmanni eiusque ſtilum exprimente, ita ſtultitiam ſcripti Wildſchuziani aliud agendo delineante, et naeuos in academiis regnantes ſale et pipere condita ſatyra exagitante, vt multi faſſi ſint, Eraſmi encomium Moriae, et Hutteni epiſtolas obſcurorum virorum nihil

r) Tobiam de Sartagine eſſe, indicat TITIVS in Epiſt. grat. Becmanni ad Wildſchuzium. Hoc vero nomine latet Tobias Pfannerus. s) l. c. p. 120. t) ib. §. 41.

hil esse ad istum Parmenontis suem. Ipse quoque Pufendorfius episodium comoediae additurus adscito Iosuae Schwarzii nomine *Dissertationem epistolicam ad eundem Wildschuzium* vulgauit, in qua multas circumstantias ad vitam Schwarzii et sociorum eius historiam pertinentes narrauit, inuita tamen Minerua aliam personam effinxit, et elegantiae gratiam natiuumque colorem, qui in eius scriptis splendet, aliquantum amisit. Rogatur in hac epistola Seckendorfius, quem cum Pufendorfio reconciliare amici tentabant, vt certamine hoc exesse velit, Tobiae autem Pfannero, quem Sibotham Napferum vocat, ob modestiae admonitionem respondetur, et Sleuogtus Ienensis, qui in *Iudiciis sapientum ex Parnasso* Pufendorfium momorderat, retunditur, vt alia taceamus, aculeata satyra aduersariis Pufendorfii obiecta. Vltimus in scena comparuit, Alberti foetus, anno MDCLXXXVIII, *quo iudicium de nupero scripto Pufendorfiano, quod dissertatio epistolica D. Iosuae Schwarzii ad priuignum suum, inscribitur, exhibetur.* Quod tamen scriptum valde displicuisse Seckendorfio, huncque illi esse indignatum, quod animaduersiones suas in Pufendorfii scriptum se inuito imprimi curasset, ideoque illi infensiorem factum esse; gratum autem habuisse, quod amici communes litem hanc componere tentarent, ait THOMASIVS [u]. Qui et hoc addit, Seckendorfio Halam vocato, vt academiae nouae cancellarius esset, amicos maiori effectu pacem et amnestiam inter vtrumque conciliasse. Sed ex fragmento epistolae, quod produxit HEVMANNVS [x] patet, Pufendorfium ipsum, interuenientibus amicis amnestiam petiisse, facileque a Seckendorfio obtinuisse; sibi enim, scribit, licet maior irae caussae subsit, quam Pufendorfio, facile tamen esse iniurias remittere et vlcisci, vt sibi ignoscere Deum cupiat. His tamen pacis conditionibus Alberti quoque reconciliatio conclusa est, quam longinquarum litium, et indecorae pugnae pertaesus, facile admisit Pufendorfius, quin rogatu Alberti carmen gratulatorium in nuptias filiarum eius scripsit, quod licet satyricum esset, imprimi tamen is curauit, quod postea Christiano Thomasio occasionem dedit, eum deridendi [y], cum is hanc contentionis serram cum eo reciprocare coepisset, vt supra narratum. Et hanc tandem catastrophen longa fabula Pufendorfiana habuit, quae memorabilibus speciminibus probat, quid valeant praeiudicia scholae, quid inuidia, quid artes malae et picta pietas, ad quam inhumanitatis et impudentiae audaciam excurrat humanus animus, vbi semel in praeceps vindictae cupiditate agitur. At docet etiam, viros prudentes et philosophiae praeceptis subactos, laesos et vlceratos interdum ad indignas philosophis satyras delabi, sicque Iliacos intra muros peccari et extra. Successit Pufendorfio Thomasius, qui ius eius naturae et gentium auxit, poliuit, acerrime defendit, et contra Praschium quoque aliosque quibus Pufendorfiana principia displicuerunt, assertum iuit. Quae cum fuse in eius vita enarrauerimus, nihil his, quod addamus, habemus.

CAPVT

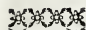
u) l. c. §. 47. p. 123. x) l. c. y) Cog. menstr. 1689. p. 1057. seqq.

* *

CAPVT QVINTVM.

DE EMENDATA RECENTIORI AETATE PHILOSOPHIA CIVILI.

§. I.

De ciuili prudentia meruit ſchola Ariſtotelis, non tamen perfecit.

Vidimus hactenus fata diſciplinarum fere omnium, quibus philoſophiae ambitus abſoluitur, quaeque recentiori aetate auctae et emendatae ſunt, reſtat vna pars, eaque ciuilis, quae vitam hominis in ſocietate tum ciuitatis tum familiae viuentis prudenter regere docet atque praecipit. Non neglecta fuit elegans haec philoſophiae pars a veteribus, et imprimis a ſchola Ariſtotelis, quae in eo genere plurimum laborauit, ipſo Ariſtotele praeclaram, ſi verum fatendum, operam in eo praeſtante. Educatus enim in aula Philippi Stagirita, in qua eo tempore prudentia ciuilis ſedem fixerat, et facinoribus magnis et ſtupendis emicabat, non potuit non ad optima exempla formari, et regulis vtiliſſimis imbui. Vbi autem ipſe philoſophiam arripuerat, non in Lycei vmbris otioſis ſpeculationibus deditus, more Platonis, quem praeceptorem habuerat, imaginariam rempublicam, legesque in ſocietate ciuili inutiles excogitauit, ſed ipſam imperii et ciuitatis naturam experientia et exemplis intuitus eſt. Gratioſus autem et intimae admiſſionis cum eſſet apud Philippum, Alexandrum M. Antipatrum et Antiochum, qui tunc, magni orbis habitabilis parti imperare coeperant, ea, qua vtebatur, inſigni animi perſpicacia probe intellexit, quibus neruis prudentia ciuilis ſtaret, quibusque rationibus exerceri poſſit, et arcana imperiorum miro acumine inſpexit. Huic itaque vitae ciuili, tum ethicam ſuam, vt ſuo loco iam obſeruatum [a], attemperauit, tum politicam inaedificauit, immo de ſocietate quoque familiae, in oeconomicis praecepit. In quibus multa eum praeclara monuiſſe, quaeque reipublicae expediant, intellexiſſe, attendiſſe quoque ad imperantium ſophiſmata et arcanas, quibus reſpublicas moderantur artes, ſuo loco monuimus. Et hinc factum, vt, qui recentiori aetate in Peripatetica Schola in Politica Ariſtotelis commentati ſunt, (inter quos eminere Petrum Victorium, Hermannum Conringium, et Michaëlem Piccartum, ſuis locis indicauimus) multa egregia et laude digna ad ſcientiam politicam attulerint, hocque nomine non male de philoſophia ciuili recentiori aetate meruerint. Quos tamen hoc loco enumerare nihil attinet, quia alia agimus. Aſt, licet haec ita ſe habeant, negari tamen nequit, nec omnia vidiſſe Ariſtotelem, nec noſtris temporibus omnia eius praecepta iuuare rempublicam poſſe.

a) Tom. I. p. 804. 893.

posse. Quemadmodum enim institutiones suas ciuiles genio temporis, imperiorum in quibus viuebat, et quorum arcana ipse ex parte consiliis suis moderabatur, indoli modoque, quam nationum inclinationi et circumstantiis aliis, quae maximi momenti in imperandi prudentia et regenda ciuitate esse solent, accommodauit, ita historiae ciuilis non imperitus ignorare non potest, insignes mutationes respublicas esse passas, aliasque regulas aliam prudentiam haud raro poscere. Et hinc vera caussa deriuanda est, cur nulla philosophiae pars ab ipsis Peripateticis magis emendata, aucta, suppleta sit, quam quae de ciuili prudentia agit, curque infinitus fere scriptorum politicorum numerus extiterit, qui omnes fere artes regnandi variis modis explicuerunt. Inter hos nonnulli systematicum ordinem secuti sunt, plerique methodo liberiori prudentiae ciuilis regulas exposuerunt, et obseruationes, digressiones, dissertationes, discursus, animaduersiones historico-politicas scripserunt. Quorum nomina excitare hoc loco nec libet nec licet, cum ad literariam huius scientiae partem id pertineat, quam diligenter excoluit recentior virorum doctorum industria.

Scriptores historiae literariae doctrinae ciuilis.

Inter quos primo loco nominandus GABRIEL NAVDAEVS, vir castigatae eruditionis, cui debemus *Bibliographiam politicam*, aliquoties editam [b], licet partium studio virum doctissimum interdum aliquid dedisse, dudum viris doctis [c] sit annotatum. Naudaeo merito iungimus IOANNEM ANDREAM BOSIVM, qui in dissertatione *de Comparanda prudentia ciuili* bonae frugis plena scriptores quoque huc pertinentes adduxit. Prolixiori commentatione in hoc stadio cucurrit CAROLVS ARNDIVS, cui debemus *Bibliothecam politico-heraldicam selectam*, et *Bibliothecam aulico-politicam.* Qui si tantum accurationis et attentionis in his indicibus construendis attulisset, quantum lectionis et diligentiae, non haberemus, quod in eo culpandum esset. Ast in hoc scribendi genere ἀκρίβειαν ei deesse obseruauerunt alii [d]. Tacemus Ioannis Caluini, Iusti Gerardi Rinckii, Cornelii a Beughem, G. Io. Iochii aliorumque labores huc referendos, de quibus videndus cel. STOLLIVS [e], qui ipse in hoc argumento pulchre versatus, et omnino consulendus est. Cui si iungatur STRVVII *Bibliotheca philosophica* [f], virorum eruditorum cura insigniter aucta, vix omittetur scriptor paulo memorabilis, qui de philosophia ciuili aliquid tradidit. Dolendum autem, plerosque de prudentia certo obiecto, maxime reipublicae affixa, praecepisse, de prudentia in genere autem considerata, plerosque siluisse. Vnde laudanda recentissimae aetatis industria est, quae huic defectui medendo, multa de prudentia in genere monuit. Qua in re THOMASIVM atque BVDDEVM aliis exemplo suo lumina accendisse, ex iis, quae de his viris summis tradidimus, notum

b) Ediderunt libellum AVG. BVCHNERVS Witteb. 1640. H. CONRINGIVS in C. SCIOPPII Paedia politices Fr 1673. Bataui in scriptoribus de methodo p 19. seqq. Coll. Elzeuir. CRENIVS in Script. meth. 1692.

c) BOSIVS de Comp. prud. ciu. §. 84. p. 37.

d) Biblioth. imperant. c. 2. pos. 3. §. 9. p. 101.

e) Hist. liter. P. III. c. 5. §. 5. p. 693.

f) c. 8. add. Bibliotheca imperantium.

notum eſt. Nos ex his fontibus recentiorum politicorum praecepta lectorem diſcere iubemus, et ſpeciminis loco ex politicis recentioribus trigam tantum virorum celeberrimorum in medium adducemus, qui in hac arena magna cum laude deſudarunt, Ioannem Bodinum, Balthaſarem Gracianum et Traianum Boccalinum. Tum ſectas politicorum duas explorabimus, Machiauelliſticam et Monarchomachorum, quae vtraque in extrema cucurriſſe, et corrupiſſe magis, quam emendauiſſe philoſophiam politicam viſa eſt.

§. II. Magnam inter eruditos feculi XVI nominis celebritatem, fama pariter et infamia nobilitatam conſecutus eſt IOANNES BODINVS, ſyſtematicorum ſcriptorum, qui de republica egerunt, facile princeps: cuius res literarias praeter notiſſimos ſcriptores hiſtoriae literariae generales, Teiſſierium, Popeblountium, Sammarthanos, Baylium, Niceronium, aliosque tetigere ex inſtituto POLYCARPVS LYSERVS [g], IO. DIECMANNVS [h], et alii [i], qui ab iis conſulendi ſunt, qui integram famoſi ſcriptoris hiſtoriam ſcire cupiunt: eam enim ſtrictim tantum, et per ſumma capita attingere nobis licet. Natus eſt Andegaui, parentibus, quod plerique contendunt, Crypto-Iudaeis, cuius teſtis CAPELLANVS [k] produci ſolet, quo auctore additur, ſecundum decreta religionis Iudaeorum eum eſſe educatum. Quod tamen fatemur, melioribus teſtimoniis adhuc opus habet. Illud certum THVANI [l] teſtimonio, puerum fere in ſodalitio Carmelitarum religionem fuiſſe profeſſum: voto autem, quod rationis impotens inierat, ſolutum, iurisprudentiae ſe in academia Toloſana tradidiſſe. Quamuis ingenio vaſto et memoria valde capaci inſtructus, non in hoc ſolo ſtadio ſibi currendum eſſe ſtatuerit, ſed linguarum notitiam admirabilem adeptus, omnium fere ſcientiarum campos perluſtrandos ingreſſus ſit. Accepta tiara doctoris iuris, ad cauſſas in foro ſuperiori Pariſienſi, ſiue Curia prouinciae agendas traductus eſt, ſtrepitum autem forenſem et varias litigationes pertaeſus, elegantiori literaturae induſtriam ſuam locauit, cui commentarium in OPPIANVM *de Venatione* debemus, oppido doctum, at quem exſcripſiſſe nonnullis viſus eſt. Maxime vero ad hiſtoriarum ſtudium, earumque ad ciuilem prudentiam applicationem conuerſus, quid in hoc genere valeat, edita *Methodo ad facilem hiſtoriarum cognitionem*, itemque *Libris ſex de Republica*, plaudente orbe literato oſtendit. Neque tamen reipublicae muniis ſe totum ſubtraxiſſe, inde intelligitur, quia ipſo auctore conſtat, Pictauii quoque eum vixiſſe ſubſtitutum procuratori regio, conuentibus Galliae Narbonenſis interfuiſſe, procurationem regis Caroli IX geſſiſſe in cauſſa agrorum publicorum contra pro-

Ioannes Bodinus.

g) Diſſ. de Vita et ſcriptis Bodini ſelecta exhibente, Witeb. 1715. et in Appar. liter. Coll. II. Spec 16. p. 327.

h) Sched. de Naturaliſmo Bodini.

i) COLOMES. Gall. Orient. p. 74. REIMMANN. Hiſt. lit. Germ. Vol. V. p. 42. Bibl. imper. p. 95.

k) Ep. ad Conring. Apparat. lit. Witteb. T. I. p. 66. ſeqq.

l) Ad ann. 1596. Conf. TEISSIER. Tom. IV. p. 265.

prouinciam Normannorum, a Francisco Alenzonum duce libellorum magistrum et consiliorum participem factum, interfuisse comitiis Blesensibus nomine Veromanduorum praefecturae, delegatum pro plebeio ordine, inque iis magna auctoritate eminuisse: porro legationis ergo pro Francisco Andium duce susceptae in Angliam traiecisse, apud Laodunenses aduocatum fisci fuisse, vt ex THVANI relatione, et locis a LYSERO ex ipsis Bodini scriptis adductis constat. Plurimum auctoritatis ei tribuit Henricus II. rex Galliarum, literarum amantissimus, quem aliquoties colloquutum cum Bodino esse, eo euentu, vt illustris appareret eius eruditio, praeclara rerum memorabilium cognitione instructa, testatur Thuanus. Inde factum, vt Io. Serranus scripto acri Bodinum arrosurus a rege edere illud prohiberetur. Tandem regis gratia excidens ad Franciscum Alenzonum ducem transiit, ab eo muneribus, vti dictum, admotus, et in Angliam traductus. In qua cum libros de Republica legi cerneret, eos Latinos fecit. Tandem anno MDXCVI peste correptus obiit, relicta dubia de vita atque pietate sua fama, quae CVIACIVM [m] permouit, vt ex nomine eius Ioannes Bodinus, literarum transpositione efformaret: *Andius sine bono.* Nonnullis enim Iudaicam incredulitatem, cum lacte matris haustam per omnem vitam seruauisse dicitur, id quod peculiari obseruatione demonstrare aggressus est WOLDEBRANDVS VOGTIVS [n]. Hi ad vitae eius finem prouocant, in quo constitutus, ne verbulum quidem de IESV mundi seruatore protulerit; maxime vero famosissimum eius *Colloquium heptaplomeres*, siue *Dialogum de abditis rerum sublimium arcanis*, qui hodienum in msc. delitescit, in partes vocant, in quo instituta religionum in orbe obtinentium comparatione semper vincitur Christiana religio, vincit vel Naturalismus vel Iudaismus de quo tamen dialogo nihil quod valde admirandum vel magnopere metuendum sit, praeter raritatem habente alibi dicendum [o]. Aliis nulli religioni addictus sine vero Dei cultu vixisse atque obiisse, et inter Naturalistas numerandus visus est [p]. Patet id ex ANTONII POSSEVINI *Iudicio de la Noue militis Galli*, *Ioannis Bodini*, *Mornaei et Machiauelli quibusdam scriptis*, quod ex mandato Innocentii IX, P. M. Romae MDXCII edidit, et magnam postea partem *Apparatui sacro inseruit:* in quo plurimi illi errores tribuuntur. Et hinc enata occasio eruditissimo DIECMANNO *de Naturalismo Bodini* docte commentandi. Quidam magiae pactique cum malis geniis expliciti suspectum habuerunt [q]: cuius occasio enata est ex *Daemonomania* eius, quae Gallice primum, postea Latine et Germanice prodiit, et in qua miris rationibus pro stupendis magiae operationibus, sagarum incantationibus, lycanthropia et similibus

m) Obs. Lib. XVIII. c. 38. Erat autem is ex infensissimis Bodini aduersariis.

n) App. lit. T. I. l. c.

o) Vid. STRVV. Introd. in Hist. lit. c. 9. §. 4. Obs. miscell. T. III. p. 271. alii.

p) DIECMANN. l. c.

q) TEISSIER. l. c. p. 265. PATINIANA p. 3. WAGNER. Diss. de Eruditis colloquii cum spiritibus familiaribus falso postulatis §. 6. NAVDAEVS de Magiae accusatis c. 7. p. 83.

milibus pugnat; merito ideo MARTINO DEL RIONI [r], GABRIELI NAVDAEO [s] aliisque [t] notatus, et ideo indici librorum prohibitorum adſcriptus; quamuis laudari meruerit ab HENR. MORO [u]. Plagii autem conuinci poſſe poſt Scaligerum, monuerunt COLOMESIVS [x], BAILLETVS [y], THOMASIVS [z]. Quae ſingula hoc loco excutere, non licet, et facile ex inſpectis Bodini libris ab ipſo Lectore paulo curioſiori et attento cognoſci poſſunt. Scripſit etiam *Theatrum vniuerſae naturae*, in quo eruditio et lectionis copia cum ſuperſtitione pugnat [a]. Ex quibus recte colligitur, in argumento phyſico et pneumatologico Bodinum parum valuiſſe. Aſt aliter de ſcriptis eius ad hiſtoriam, maxime vero ad ciuilem philoſophiam ſpectantibus pronuntiandum eſſe, viri docti cenſuerunt. Non enarrabimus hiſtoriam libri *de Republica*, quod factum ab aliis [b]; ſed obſeruamus, maxime ſe eum commendauiſſe viris in ciuili prudentia verſatiſſimis, GABR. NAVDAEO [c], IO. CASELIO [d], IAC. BONGARSIO [e] aliisque laudatis a THOMA POPEBLOVNTIO [f], POLYC. LYSERO, COLOMESIO *. Nam licet eſſe in hoc opere haud pauca obelo digna faſſi ſint, digreſſiones quoque inutiles et moleſtae merito diſpliceant; recte tamen obſeruauerunt, varia illud multiplicique eruditione et ſtupenda exemplorum varietate refertum eſſe, THVANVS quoque, qui tamen non omnino ab oſtentationis innato gentis vitio vacuum eum ſe probauiſſe ait, monuit, in illo omni ſcientiarum genere non tincti ſed imbuti ingenii fidem Bodinum feciſſe. Tacemus Naudaei iudicium, qui regnorum quotquot in mundo conſtituta fuerunt, ſpecies, leges, inſtituta, arcana denique et virtutes ac vitia in ordinem reduxiſſe Bodinum affirmat, opusque hoc elaboratum ingenio, expolitum induſtria, perfectum iudicio et ita numeris omnibus abſolutum vocat, vt qui ab ipſo diſceſſerit, erraſſe et incerta ſecutus fuiſſe dicendus ſit. Quae ſententia quidem nimia videri poteſt, cum nec ordinem ſatis obſeruauerit, nec παιδείας curioſus ſatis ſit, verum tamen eſt, innumera eum collegiſſe, quae amplam ſatis lucem prudentiae ciuili accendere poſſunt, quamuis rerum eum quam verborum ſtudioſiorem fuiſſe, et in hiſtoriis ac teſtimoniis citandis a vero interdum abire, neglectu magis quam dolo, concedi GROTIO [ff] poſſit. Ex his vero iudicari poteſt, quid de turba eorum ſtatuendum ſit, qui libros de republica hoſtilibus armis aggreſſi ſunt, quod fecerunt Augerius Ferrerius, Fabius Albergatus, Antonius Poſſeuinus, Dominicus Arumaeus, alii, quorum loca copioſa adduxit POLYC. LYSERVS [g]. Ipſe enim contra Renatum Herpinum apologiam pro republica ſcripſit, inque ea Serrano, Oſtato Vaſconi, Andreae Franckenbergero, Petro Oſtalio, Ferrerioque reſpon-

Fff ff 3

r) Diſq. Mag. T. I. p. 38. s) l. c.
t) VOSSIVS de Orig. idol. p. 489.
u) In Antidoto adu. Atheiſmum L. III. c. 9. Opp. T. II. p. 122. x) l. c.
y) Jugement des ſavans T. II. P. II. p. 475.
z) De Plag. lit. n. 373. p. 164.

a) COLOMES. l. c. LYSER. l. c. p. 345. et quos laudat.
b) Bibl. iur. imperant. p. 96. c) l. c. p. 23.
d) In Ariſtot. de Optimo reip. ſtatu prooem.
e) Vid. COLOMES. l. c. f) p. 744. *) ll. cc.
ff) Ep. ad Gallos Ep. 1. g) l. c.

respondit. Certe non minus peccant, qui, cum errores in hoc opere vident, illud omne reiiciunt, pulchraque innumera negligunt, quam qui cum Naudaeo, iaculum nunquam extra metam expediuisse Bodinum statuunt [h].

Balthasar Gratianus.

§. III. Alter, qui inter scriptores politicos acumen ingenii non systematico quidem ordine, at obseruationibus elegantissimis demonstrando magnam nominis famam meruit, BALTHASAR GRATIANVS est, societatis Iesu theologus, et collegii Tarasonensis rector, in quo anno MDCLVIII, annos natus LIV obiit, de cuius vita ALEGAMBIVS [i] consulendus. Is cum ingenii supra modum sublimis et acuti elegantia innumeras obseruationes pulcherrimas ad prudentiam pertinentes meditatione et lectione collegisset, eas tandem libellis aliquot, cum orbe literario et politico, vsus tamen nomine fratris Laurentii, communicauit. Legitur enim eius *Oraculum manuale; Heros; Criticon; Discretus*, aliaque lingua Hispanica scripta, sed Gallis quoque, Italis et Germanis legenda suo idiomate exhibita, quarum versionum historiam alibi tetigimus [k]. Et in primo quidem hominem aulicum regulis instruit, in Heroë hominis magni animum format, in Critico vitia hominum reprehendit et emendat, in Discreto virum in omni genere perfectum et aptum depingit. In quibus licet quendam scribendi tumorem ex innato gentis vitio [l], et meteora orationis deprehendere liceat, quae ad ipsa quoque morum viuendique praecepta et prudentiam interdum extenduntur, quaeque ostentationem magis subtilissimi ingenii, et verborum delectum atque affectatam obscuritatem, quam rerum curam et pondera exacta produnt [m], fassi tamen sunt viri summi, et accurati in hoc argumento arbitri [n], prudentiae viuendi summam, et animam quasi acutissimum scriptorem exhibuisse, nec facile tantum acumen, tantam sententiarum elegantiam, tantam morum animi humani notitiam, tantam meditationum sublimitatem scriptorem vllum demonstrauisse. Poscit autem lectorem et cothurnato sermoni adsuetum, et meditationis profundioris atque lectionis cum attentione iteratae molestiam non pertaesum, cunctaque ad circumstantias praesentes ita traducentem, vt si non omnia accurate tetigisse videri possit, quod ab homine, verborum sublimitate a recta cogitationum et ratiociniorum semita interdum in deuia abrepto expectari non potest, insolita tamen felicitate vberrimos fontes aperuisse censendus sit, ex quibus, qui iudicio, attentione atque vsu non caret, iucundissimos in vita prudenter instituenda fructus haurire possit.

§. IV.

h) Plura de Bodino sitientibus haurienda dabit P. BAYLE Dict. T. I. art. Bodin. p. 388. seqq. qui multa erudite et curiose cumulauit.

i) In Bibl. Societatis Iesu h. n.

k) In Praef. Vers. Germanicae Discreti, siue potius, hominis perfecti, quam emendatiorem dare, fauente occasione animus est.

l) Conf. Io. BARCLAII Icon. animorum, c. 7. p. m. 480.

m) Vid. Bibl. Franc. 1726. M. Nou. art. 10. STOLL. Hist. lit. P. III. c. 5. §. 17.

n) BAYLE Rep. des lettr. 1684. Juil. art. 7. RVDIGER. Instit. erudit.

§. IV. Tertium nominauimus TRAIANVM BOCCALINVM Romanum, cuius ingenium, mores, eruditionem eleganter depinxit IANVS NICIVS ERYTHRAEVS [o]. Is elegans atque amoenus cum ingenio esset, et acri atque perspicaci iudicio vteretur, ad iocandum cum aliquo maledicto facetus, omnique doctrinae pulchritudine ornatus, ad scribendam satyram se transtulit, ad quam natus videri poterat. Inde festiuo et ingenioso eius calamo *Relationes ex Parnasso* debemus, opus iucundum, doctrinae varietate, grauique morum censura, dicendi vero ornatu commendatissimum, in quibus sententiis Apollinis fictis, vitia designantur, quibus flagrabat eo tempore ciuitas, supplicia poenaeque fraudis et improbitatis, praemia virtutis explicantur, mores seculi perditissimi in contemtum adducuntur. In qua satyra tamen Boccalinum adiutores sociosque nobilissimos habuisse auctor est ERYTHRAEVS. Vnde nonnulli ad Caietanum cardinalem, Boccalini persona et opera vtentem eas relationes retulerunt [p]. Qui si in reprehendendis in genere hominum moribus ridendisque vitiis constitisset, et tectis illis ac iucundis ambagibus libertatem in illos modo exercuisset, quos carpere impune licet, quorumque mores exagitare minus nefas habetur, melius sibi consuluisset. Ast commouit eum ingenii acies, vt ad imperiorum reprehensiones, et vitia regnantium respiceret, et imprimis regni Hispanici errores, infirmitates, et arcana detegendo, acumen ingenii ad verberandam magni regis maiestatem conuerteret, edito *Lapide Lydio politico* [q]. Quo libello quidem meruit, vt inter optimae notae scriptores politicos numeraretur, isque in alias quoque linguas conuersus auideque lectus plerorumque admirationem mereretur: at exitialis auctori suo fuit. Cum enim aegerrime aula Hispanica ferret, scripsisse audacissimum scriptorem, regis opes ac vires non esse ita magnas, vt hominum ferret opinio, sed facile deleri posse, si quis alius rex ad eas infringendas accedat, rationem quoque eius aperuisse: Venetiis die quodam ab aliquot militibus circumuentus, sacculis arena plenis ita contusus est, vt ex ea verberatione diem supremum obiret. Excelluisse eum in ea arte, scribit ERYTHRAEVS, quae in rebuspublicis et ciuitatibus recte administrandis tota versatur, et in quadam ad Scipionem Cardinalem Burghesium scripta epistola spondere, se commentarios in Cornelium Tacitum editurum, quos pro singulari hominis ingenio omni elegantia doctrinaque refertissimos fuisse, se non ambigere ait; nondum enim tum apparuerant. Verum vbi, post multas latebras, quas per manus virorum principum quaesiuerunt, tandem Geneuae in publicam lucem prorepserunt, expectationi nonnullorum eruditorum minime respondere visi sunt [r]. Maculam autem inurit dicaci satyrico, quod ERYTHRAEVS

Traianus Boccalinus.

o) Pinac. I. p. 272. III. p. 223. CRASSO Elog. P. I. p. 160. seq. BAYLE Dict. T. I. art. Boccalino.

p) Conf. MORHOF. Polyhist. T. I. L. I. c. 9. §. 11. p. 80.

q) Pietro del paragone politico, Venet. 1615.

r) Vid. quos laudat POPE-BLOVNTIVS l. c. p. 927. seq. Conf. tamen Journ. des Savans T. VII. p. 24. vbi laude sua non priuantur.

THRAEVS refert, eum, qui ſe aliis reipublicae bene gerendae ducem ac magiſtrum profeſſus ſit, in iis oppidis, quorum illi adminiſtratio commiſſa fuerit regendis ſuis ipſum praeceptis non paruiſſe, ſed multa commiſiſſe, quae ab illorum rationibus eſſent aliena, ideoque factum eſſe, vt Romae crebrae de eius iniuriis querimoniae perferrentur, ac locus prouerbio fieret. Quae licet parum nomini eius faueant, ex politicorum ſcriptorum tamen, qui excelluerunt numero non eximunt.

Scriptores de Machiauello. §. V. Machiauelliſtarum ſecta a Nicolao Machiauello, nomen habet, viro ob artes politicas easque improbandas, quas vel commendauit, vel propalauit, lippis et tonſoribus noto. Cum enim principum poteſtatem, quibus poſſet mediis extolleret, eaque ſiue licita ſint ſiue illicita ſuis praeceptis insereret, artes quoque tyrannorum viuis coloribus depingeret, effecit, vt, quaecunque inſidiae artesque in rebuspublicis tuendis firmandaque poteſtate ſuprema a nefariis prudentiae falſae et deteſtabilis conſultatoribus adhibentur, Machiauelliſmi nomen tueantur. Vitam eius ſuo modo deſcriptam verſioni Gallicae eius Principis praemiſit IACOBVS GOHORY: nec ea plena ſunt, quae recentiores hiſtoriae literariae ſcriptores afferunt, qui tamen de eo conſulendi ſunt, maxime vero PAVLVS IOVIVS [s] audiendus eſt, quem deſcripſit PAVL. FREHERVS [ſ]. Multa quoque notatu digna de eo dabunt P. BAYLE [ſſ], H. CONRINGIVS [†], I. FR. REIMMANNVS [*]. Anno MDCCXXXI vero V. cl. IO. FRID. CHRISTIVS, libris tribus *de Nicolai Machiauelli vita, ſcriptis et ſecta eius, atque in vniuerſum de politica noſtrorum poſt inſtauratas literas temporum, ex parte auctius cuſis, ex parte primum editis*, Machiauelli res enarrauit, et quae pro eo excuſando afferri poſſunt, attulit. Nos inſtituti memores paucis eius res tangemus.

Nicolai Machiauelli vita et philoſophandi ratio. §. VI. Edidit NICOLAVM MACHIAVELLVM Florentia magnorum virorum genetrix atque altrix. Ingenio a natura adeo praeſtanti donatus eſt, vt, quod IOVIVS [t] tradit, tantum valeret, vt in nulla vel mediocri Latinarum literarum cognitione ad iuſtam recte ſcribendi facultatem peruenire potuerit. Cuius quidem contrarium ex locis ſcriptorum veterum Graecis et Latinis coniici debebat: aſt, ſi verum eſt, quod ab ipſo ſe accepiſſe tradit Iouius, Graecae atque Latinae linguae flores, quos ſcriptis ſuis insereret, accepit a Marcello Virgilio [u], qui ineunte Seculo XV Florentinae reipublicae ab epiſtolis fuit, vnde eius notarius et aſſecla publici muneris a Iouio dicitur. Quamuis autem concedi forte poſſit, non tam diſciplina et inſtitutione literarum, quam naturae bonitate et iudicii maturitate ingenium Machiauellum excoluiſſe, magis

s) Elog. c. 87.
ſ) Theatr. p. 1440.
ſſ) Dict. T. III. p. 244.
†) Diſſ. prael. ad principem Machiauelli.
*) Intr. in Hiſt. lit. German. P. V. p. 32. Add. Bibl. imper. c. 2. poſ. 3. p. 109. STOLLIVS Hiſt. lit. P. III. c. 5. p. 714.
t) l. c.
u) Graece Latineque doctiſſimum fuiſſe ex verſione et Commentariis in Dioſcoridem conſtat. Conf. FABRIC. Bibl. Gr. Vol. III. p. 97.

magis tamen mirandum eſſe videtur, quod eo peruenerit, quo pauci contingunt, et in ſcriptis acumen et habilitatem tantam demonſtrauerit, vt certatim eius eruditionem viri docti laudauerint [v]. Cuius ſi non aliud ſpecimen dediſſet, imitationes comoediae veteris a Machiauello magna felicitate ſuſceptae ſatis ſuperque probarent. Tacemus teſtimonium Iouii, eloquentiam et doctrinam eius ingenioſa elegantia ſe prodentem valde commendantis. Recte itaque INNOCENTIVS GENTILLETVS, cui *Antimachiauellum* deberi in ſequentibus dicemus, ab HERM. CONRINGIO [x] deſertus eſt, aſſerens, iudicii ſolidi ne vnciam quidem Machiauellum poſſediſſe. Aliud enim ſcripta eius loquuntur, et inter magna illi ingenia locum tribuunt. Neque audiendi videntur, obtrectatores Machiauelli ἀπαιδευσίαν ei obiicientes, quae ſi ſcriptorem acutum occupauiſſet, non potuiſſet in eiusmodi argumento verſari, quod ſine veterum ſcriptorum lectione, et rerum veterum hiſtoria expendi tractarique non poteſt. Ariſtophanem autem et Plautum in comoediis, vt diximus, imitatus, ſcriptorem facetiſſimorum veneres iocosque tanta felicitate non expreſſiſſet, vt Leonis X. P. M. ſummi et acerrimi eius rei arbitri plauſum laudesque mereretur, niſi veteris diſciplinae caſtigatione ingenium emendauiſſet [y]. Maxime autem diligentia eius in verſandis annalibus hiſtoricis ſummopere enituit, quos non quidem more ſeculi XVI grammaticis ſubtilitatibus excuſſit, at philoſophiam moralem ciuilemque ducem ſecutus, ita explorauit, vt philoſophum decebat. Quamuis ergo, qui antiquitatum, linguarum criticaeque artis amore tenebantur, parum in hoc ſcriptore inuenirent, quod placeret, vnde fabulam de eius in literis ignorantia natam eſſe coniicere licet, fatendum tamen, magna attentione acutiſſimum virum ad arcanas imperantium artes, rerumpublicarum viciſſitudines, cauſſasque mutationum, et quae alia ciuilis prudentiae myſteria ſunt, attendiſſe, et perſpexiſſe, quibus ſemitis incedere illi ſoleant, qui aliorum libertati inſidiantur. Id quod non quidem grammaticum, at philoſophum demonſtrat, quem in Machiauello, de veterum rebus diſſerente recte obſeruauit Albericus Gentilis. Itaque iniquus iterum in Machiauellum recte cenſetur Gentilletus, qui exiguam tantum hiſtoriarum notitiam ei tribuit. Ita reipublicae, quam vehementer deperibat, fauentiſſimus monarchiae vero infenſior, aptiſſimus viſus eſt qui patriae ab epiſtolis eſſet, quo loco poſitus eum rerum magnarum occaſio ipſi ſuppeteret, vſu quoque et excercitatione acumen ingenii perficere potuit, fruſtra id negante, qui totus eum deprimit, Gentilleto. Plurimum autem apud Caeſarem Borgiam quoque valuit, cuius artes ex ſchola Machia-

v) Vid. Elogia doctorum de Machiauello apud MAGIRVM in Eponymol. crit. p. 545.

x) In Ep. praelim. ad MACHIAVELLI Principem.

y) Conf. IOVIVS l. c. p. 205. VARILLAS Anecdotes de Florence p. 248. BAYLE Dict. T. III. art. Machiavel not. B. p. 244.

chiauelli fuiſſe enatas, plerique contendunt, ſunt tamen qui negent. Mediceorum potentiae infenſus [z], et reipublicae quam imperii amantior, illorum odia et perſecutiones meruit. Factionem enim Soderinam adiuuaſſe ſuſpectus factus, perduellionis iudicium incurrit, quae res eum carceri primum incluſit deinde tormentis ſubiecit [a]. Aſt magna fortitudine ſuperato equuleo, perfidiae criminis conuinci non potuit. Liber itaque dimisſus, et poſtea dignus habitus eſt, cui annuo ſtipendio deſignato patriae hiſtoriae ſcribendae labor commendaretur. Quo tamen loco iterum eum excuſſit fortunae inuidia, et familiae Mediceae ſuſpicio. Nempe cum opprimere libertatem patriae potentiſſima illa gens haud paucis videretur, in eius perniciem nonnulli coniurauerant, in id conſentientes, vt Iulium cardinalem Mediceum, qui poſtea Clementis VII nomine ſedem Romanam tenuit, vita tollerent. Quae coniuratio cum detegeretur, nonnullis mortis, quibusdam exilii cauſſa extitit. His cum amicum ſe praebuiſſe Machiauellus crederetur, et ſuſpicio eſſet, laudatis tum voce tum ſcriptis Bruto et Caſſio, qui maximas res pro republica contra dominatum moliti ſunt, accendiſſe eum ciuium animos, vt pro reipublicae libertate contra potentiam eorum, qui ſupremam poteſtatem affectabant, aliquid auderent, conuinci quidem eius rei non potuit, at munus tamen et ſtipendium amiſit: quae res eum in miſeriam atque inopiam detruſit. Quacum aliquot annos conflictatus, paulo ante ſubiecta iterum Caeſarianis armis iugo Mediceo colla Florentina, veteresque dominos receptos ex accepto temere pharmaco, quo ſe aduerſus morbos praemuniret, vitae ſuae, quod ſcribit Iouius, iocabundus illudens, anno, quod nonnulli volunt MDXXX, vel quod alii contendunt, certioribus rationibus nixi MDXXVII, fato functus eſt, aetatis XLVIII, relicto filio Luca Machiauello. Parum autem pie obiiſſe, rumor eo tempore ſparſerat, narrantibus nonnullis [b], dixiſſe eum morti vicinum, malle ſe cum viris magnis in inferno conſidere, quam cum hominibus ſimplicibus, Petro, Paulo et mendicis aliis in coelo triumphare. Alii ſacramentis eccleſiae illuſiſſe tradunt, alii alia profana eius memoriae affricant. In quibus narratiunculis merito fidem deſideres: non enim alio talo conſtant, quam opinione de Principe eius peſſima; nec ornari ſuſpicio et difficilis de Machiauello fama potuiſſet, niſi, vitae exitum fuiſſe impium, illi fuiſſet aſſutum [c]. Veriſimile autem non eſt, ſi tantae impietatis reus fuiſſet Machiauellus, paſſurum fuiſſe inquiſitionis officium, vt libri eius ſine cenſura in Italia omnium manibus verſarentur. Scripſit multa Machiauellus vno faſce vernacula, tum Latina, Anglica, Gallica lingua edita, inter quae praeter ſcriptiones mino-

z) Eorum tamen fauorem, maxime vbi in curia Romana eminebat vir callidiſſimus tempori inſeruiturus magna cura ambiuit, quod nonnullis perſuaſit, vt crederent, eum in Principe adulando conſilia erigendae tyrannidis illis ſuppeditare voluiſſe.

a) VARILLAS l. c. p. 249. BAYLE l. c. not. C.

b) Rumuſculos Hotomanni, H. Wolfii, Spizelii enarrat P. BAYLE l. c. not C.

c) Conf. STOLLIVS Hiſt. lit. P. III. c. 5. §. 45. p. 715.

minores eminent: *Diſſertationes in Liuium*, ſiue *Diſputationum de republica libri tres ad decadem Liuii primam*, quae diſſertationes *Venetiis* MDXXX prodierunt, poſtea ſaepius [d]. Latine quoque Gallice et Anglice editae [e]: in quibus tectius eadem axiomata tradidiſſe viſus eſt, quae apertius poſtea in Principe diſſeminauit. Tum *Hiſtoria Florentina*, diuerſis virorum doctorum iudiciis excepta [f]. Maxime autem, fama dicam, an infamia? illuſtre nomen nactus eſt, edito, *Principe*; hic enim libri Italico ſermone conſcripti et *Venetiis* MDXXXII. 4. editi titulus eſt, quem Sylueſter Telius non ſatis feliciter Latinum fecit, et multoties recuſum vidit orbis literarius. Emendatiorem autem editionem debemus πολιτικωτάτȣ CONRINGII induſtriae: is enim lectionum politicarum indicem hunc librum eſſe voluit, eiusque verſionem Latinam emendatam, *Helmſtadii* MDCLXIII vulgauit, repetitam anno MDCLXXXVI. Praemiſit vir eruditiſſimus, epiſtolam introductoriam, in qua de Machiauello praeclare iudicauit, adiectis iudiciis Iouii et Poſſeuini, vitaque Caſtruccii, a Machiauello ſcripta aliisque. Aliam poſt hanc verſionem Latinam anno MDCXCIX exire in vulgus iuſſit CASPAR. LANGENHERT, Anglicam ED. DAKES, Londini MDCXL. Gallicam AMELOT DE LA HOVSSAYE, MDCLXXXVI. Sed Germanice quoque lucem vidit Francofurti MDLXXX [g]. Incredibile fere eſt, quam diuerſa fuerint virorum doctorum de famoſiſſimo libello iudicia, eo quod tyrannorum artes viuis coloribus et apertiſſimis rationibus in eo explicantur, eaque praecepta ſuggeruntur, quae neque religionis repagula, neque aequitatis et iuſtitiae honeſtatem, neque pactorum, legumque vincula conſiderare principem iubent, ſi eius emolumenta aliud poſtulent. Hinc enim pſeudo-politiarum omnium, peſſimarumque quae in aulis regnare ſolent, artium magiſter nequiſſimus, imperantium peſtis, et tyrannorum adulator a plerisque habitus eſt. Maxime vero diſplicuere *Caput decimum quintum* et *vigeſimum quintum*, in illo enim virtutem infamaſſe, concedendo principi, ſcire, qua ratione poſſit eſſe non bonus, in hoc prouidentiam diuinam labefactaſſe, aſſerendo dari caſum cuius cauſſa dari nequeat, quae tamen fati ferocia frangi ſeueritate et conſtantia poſſit vrſus eſt. Inde innumera conuicia in Machiauellum iacta ſunt, Bodino enim homo audit leuiſſimus, et nequiſſimus, Iacobo Thomaſio infame Hetruriae monſtrum, aliis aliud, quorum opprobria collegit ARNDIVS [h], qui, ſi plura quis cupiat, adeundus eſt. Maxime autem POSSEVINI iudicium, quod iubente Innocentio IX. de quatuor ſcriptoribus eum tuliſſe ſupra diximus, infamiam eius, impietatem et deteſtandas artes detegere nititur. Mirum itaque non eſt, atheiſmi notam illi a plerisque, qui haec principia Machiauelliſtica improbauerunt,

 fuiſſe

d) Italice Geneu. 1550. 4. Bon. 1680. 4. Latine Gen 1650. 4. Gallice 1654. Anglice 1675. 1695. Gallice iterum per Henricum Desbordes Amſt. 1691. 12. VI. Voll. conf. BAYLE l. c. not. H. itemque Geneuae 1726. II. Voll. 8. conf. LOTTER. ad STRVVII Bibl. phil. c. 7. §. 9. p. 283.

e) Conf. Bibl. imperant. l. c. §. 5. p. 113.

f) Vid. BAYLE l. c. not. K.

g) Editiones allegat Bibl. imper. l. c.

h) l. c. p. 111.

fuiſſe inuſtam. Romae quoque etſi Princeps Machiauelli diu ſine offendiculo lectus, et non vernacula tantum, ſed et in Latina lingua frequenter, nulloque indignante manibus eruditorum verſatus eſt, tandem circa finem ſeculi condemnationis notam meruit. Fuerunt etiam haud pauci, qui adulando adrepſiſſe Machiauellum familiae Mediceorum, eorumque tyrannidem ſcriptis fulcire voluiſſe contenderunt. Alii vero in contraria prorſus abeunt, nec tam malum ſcriptorem Machiauellum eſſe, etſi de argumento malo ſcripſerit aſſerunt. Et artes quidem imperantium malas et tyrannidis conſilia non nudius tertius nata, diu ante Machiauellum obtinuiſſe, ideamque principis Machiauelliſticam innumeris per totum terrarum orbem exemplis expreſſam eſſe, nemo hiſtoriae adeo ignarus eſt, vt neſcire poſſit. Ex quo enata ſcriptoribus nonnullis occaſio eſt, de Machiauelliſmo ante Machiauellum commentandi [i]. Recte quoque obſeruatum viris doctis eſt, haud pauca obſeruata a Machiauello annotauiſſe iam ARISTOTELEM in politicis [k], exemplisque memorabilibus deſcripſiſſe Tacitum. Quod occaſionem dedit Gentilleto et, poſt eum IAC. THOMASIO [l] aliisque Machiauellum plagii reum agendi: perperam quidem, ſi quid iudicamus. Quamuis enim multa, inſtituta attenta lectione veterum hiſtoricorum, et fortaſſe Ariſtotelis quoque, obſeruaſſe Machiauellum negare nolimus, ſupra tamen iam a nobis monitum eſt, eum meditationibus philoſophicis et examine politico adhibito veterum lectionem in partes vocauiſſe, adeoque quae alii negligunt, diligentius conſiderando, in perſpiciendis malis his imperantium artibus ſuis oculis acute vidiſſe. Tot itaque veterum exempla intuito, cum nec acumen ingenii, nec attentio curioſa, nec latebrarum animi humani exploratio deeſſet, eo autem, quo viuebat tempore in hoc ille doctrinae genere virorum magnorum conſuetudine vteretur, intelligi ſine labore poteſt, quomodo ſine plagii crimine ad ſimilia veterum obſeruationibus praecepta delatus ſit; licet fatendum ſit, nihil ſcripſiſſe Machiauellum, quod non conditis inter homines imperiis ſemper exercuerit infrunita ambitio imperandique cupiditas. Haec vero obſeruata viris doctis anſam illis dedere de Machiauello iudicandi, produxiſſe eum tantum ex vmbris conclauium et in aperta luce collocauiſſe malas dominantium artes, nec docere voluiſſe, vt obſeruatum WIQVEFORTIO [m], quid principi agendum ſit, quam quid agat reapſe tyrannus, vt noſci et vitari poſſit. Vnde candide magnus VERVLAMIVS [n]: *Eſt quod gratias agamus Machiauello, et huiusmodi ſcriptoribus, qui aperte et indiſſimulanter proferunt, quod homines facere ſoleant, non quod debeant.* Aliorum hac de re iudicia, ne nimii

i) CHRISTIAN. HOFMANNVS Diſſ. Machiauellus ante Machiauellum ex hiſtoria Lacedaemoniorum productus Ienae 1668. et Machiauellus ſine Machiauello ex hiſtoria Sinenſi productus, ib. HERM. SAM. REIMMARVS in Sciagraphia tr. de Machiauelliſmo ante Machiauellum, Witteb. 1619. CONRING. l. c.

k) L. V.

l) De Plagio n. 502. PASCH. de Inu. Nou-Antiqu. c. 4. §. 7. Bibl. imp. p. 110.

m) Conf. MARVILLE Mel. T. II. p. 140. DE LA HOVSSAYE Praef. Princ. BAYLE l. c. not. E.

n) De Augm. ſcient. L. VII. c. 2.

nimii ſimus, praeterimus [o], legenda autem eſt erudita Cl. CHRISTII diſſertatio, qui multa hanc obſeruationem luce perfudit. Quod vbi ſupponitur, tantum abeſſe pergunt, qui pro Machiauello apologiam dicunt, vt culpari poſſit, vt potius inter teſtes veritatis cautos et ſagaces referendus videatur, eo quod prudentiam ciuilem non virginea caſtitate illibatam, ſed aularum furore vitiatam atque proſtitutam in apricum produxerit, vt habeant animae candidiores, quod perhorreſcant, amici principum autem rerumque adminiſtri pulchrius ſapere cupientes, quod vitandum eſſe hero ſuo oſtendant. Id quod pondus inſigne pro Machiauello accipit, ſi verum eſſe ſtatuatur, virum acutiſſimum reipublicae fauentiſſimum, magno, licet clandeſtino, odio oppreſſae a Medicea domo libertatis flagrauiſſe, cumque alia ratione non poſſet, his ambagibus adſcitaque hac larua, natiuos tyrannorum vultus viuis coloribus depingendo ciuibus ſuis oculos aperire, et hortari voluiſſe, vt diſcerent tandem aliquando, quam mala res ſit amiſſa libertate iis dominis parere, qui contemtis legibus, iuſtitia, aequitate, honeſtate et ſanctiſſimis quibuscunque ciuitatum vinculis etiam minime boni eſſe non recuſent, ſi potentiae ſuae expediat, et fulcire tyrannis hoc pacto poſſit. Et magnum, ſi fatendum quod res eſt, pondus haec obſeruatio in hiſtoria Machiauelli habere videtur. Vti enim non inſolens eſt eiusmodi fictis inſtitutionibus malarum artium praecepta et exempla in apertiſſima luce conſtituentibus ſatyram ſcribere, et oculos rerum intelligentibus aperire, vt ſapere tandem aliquando diſcant [p]: ita falli eos, dubium non eſt, qui Mediceae familiae aſſentiri iſto libro Machiauellum voluiſſe coniiciunt. Hoc enim ſi facere conſtituiſſet, non in foro et turba, ſed in conclaui et adyto haec praecepta politica inſuſurraſſet. Aliter autem animo affectum fuiſſe Machiauellum ea, quae ex illius vitae hiſtoria ſupra adduximus, ſatis probant, et tota hiſtoriae Florentinae ratio ſuadet. Ea enim narrante, artes iſtas, quas tam natiuis coloribus ſcriptor Florentinus deſcribit, iſto tempore mira calliditate exercuit, gemente et exſpirante Florentinae reipublicae libertate, Medicea familia [q] quas deteſtatum fuiſſe Machiauellum, ideoque ciues hac ſatyra monere voluiſſe, vel ſola iterata ſuſpicio, quod in exitium eius domus coniurauerit, euincere videtur. Nec vllam veriſimilitudinis ſpeciem habet, eum, qui Bruti et Caſſii exempla ciuibus tantopere praedicauit, ſicque reipublicae liberae amorem mire in iis ſuſtentauit, ſeria commendatione tyrannidis medio tam palpabili inſtitutionum compendia ſuppeditare voluiſſe, quibus ciuitatis libertas euerteretur. Aliquoties etiam in diſſertationibus in Liuium [r] prodidit, valde ſe Ariſtocratiae fauere, et monarchiam

 atque

o) Vid. ALB. GENTILIS de Leg. L. III. c. 4. SCIOPPIVS in Paedia polit. IO. CHR. BECMANN. Med. polit. c. 1. §. 6. p. 7.

p) Simili inſtituto ſcriptus eſt Homo politicus ſ. Compendium politices nouum, quod ſerio rem egiſſe ratus CHR. PELLERVS in Politico ſcelerato impugnato, refutauit. Eandem nuper ſcenam ingenioſe inſtruxit cel. CROVSAZIVS editis Regulis educationis, quae multis diſplicuerunt, cum non obſeruaſſent, ſatyram virum eruditiſſimum ſcripſiſſe.

q) Conf. VARILLAS l. c.

r) Maxime L. I. c. 10.

atque imprimis tyrannidem perhorrefcere. Quamuis autem non fine veri fpecie obiiciatur, Machiauellum, etiam in aliis libris has artes pfeudo-politicas inculcauiffe, opponi tamen his poteft, virum fagaciffimum quaerendo exempla eorum, quae tam aperte in principe effuderat, colorem, quo excufaretur, obferuationibus fuis addidiffe, vt de veteri magis aeuo, quam fuo tempore loquutus fuiffe videri poffit. Quae vero de atheifmo eius obiiciuntur, infirma effe, recte vidit eruditiffimus REIMMANNVS [s], qui eos nominat, qui in hac macula illi inurenda induftriam fuam exercuerunt. Monet enim, fcripta eius per integrum fere feculum effe lecta in republica literaria fine atheifmi fufpicione: id quod verum effe ex hiftoria librorum Machiauelliſticorum patet. Erat enim Alexandro VI commendatus et librum hunc quoque Leonis X fratris filio dedicauerat, minime indignante Leone, fed eam potius de illo fiduciam nutriente, vt eum arcanam differtationem de reformatione reipublicae Florentinae fcribere iuberet. Clemente VII quoque iubente hiftoriam Florentinam edidit, beneuole ab eo acceptam, Machiauello autem mortuo typographo Angelo Bladio decennii priuilegium in opera Machiauelli iunctim edita a pontifice conceffum eft. Idem fecerunt Paulus III, Iulius III, Marcellus II, Paulus IV, hisque auctoritatibus munita fcripta Machiauelli, in omnibus fere Europae regionibus diu fine fufpicione atheifmi lecta funt. Primus anno MDLII in Machiauellum inuectus eft Ambrofius Catharinus, exigua tamen vel curiae Romanae vel ciuitatis literatae attentione. Tandem Antonii Poffeuini et Thomae Bozii inftigatione et clamoribus permotus Clemens VIII, demum fcripta Machiauelli, velut impietatis fufpecta prohiberi iuffit [t]. Addit huic argumento porro Reimmannus, nusquam in fcriptis Machiauelli vel directe vel indirecte oppugnari numinis exiftentiam: viros quosdam doctiffimos eos excufaffe, et interdum laudaffe; iis, a quibus primum atheifmi ftigmate notata funt Machiauelli opera, ne quidem lecta effe, ne dum ea, qua fas eft diligentia excuffa: reprehenfione quoque ecclefiae Romanae fatis acerba hanc dicam eum meruiffe etc. Quae omnia in vnam fummam collecta id euincere putant viri illi docti, qui pro Machiauello verba fecerunt, non alia in re eum peccauiffe, quam quod, monente SCHVPPIO [u] *fagaciffimus nequitiae humanae obferuator, apertiffimus teftis, et nimis ingenuus recitator fuerit, et candide ea elocutus fuerit, quae multi alii politici non modo fentiant, et firmiter credant, fed et in vniuerfa vita faciant.*

Iudicium de Machiauello. §. VII. Difficile eft in tam ambiguo argumento arbitrium fumere, et de Machiauello ita ftatuere, vt verifimilitudinis gradus rite definiantur, habeatque pondus fuum opinio. Quis enim aperta certitudine de intentione animi fcriptoris huius definiet? Et verum quidem eft, fufpectum valde videri Machiauellum, non modo quod artes malas nimia perfpicuitate

s) Hift. Atheifmi S. III. c. 4. §. 14. p. 356. f. t) Conf. CONRING. l. c. u) In Orat. de Opinione.

tate denudauerit, verum etiam, quod in aliis quoque ſcriptis eas inſperſerit, vbi ſcopus iſte ſatyricus locum habere non poteſt. Quoniam tamen ea, quae de eius erga rempublicam amore relata ſupra ſunt, iuſtam cauſſam praebent credendi, noluiſſe eum, contra principia regulasque ex animo ſibi deſcriptas agere et ſcribere, hincque illa loca ideo ab eo allata putanda eſſe, vt exemplis fidem principi ſuo faceret: ideo iuſtae ratiocinationis pondera et momenta maiora eos habere exiſtimamus, qui principem Machiauelli pro ſatyra habent, laruam tyrannis detrahente, et libertatis amantibus exoſum imperium atque dominatum reddente: facileque perſuaderi nobis patimur, Mediceos eum clam petiiſſe, quamuis ad occultandum hunc ſcopum, inſcriptionem libri Mediceae domui ſacram eſſe voluerit. Hac quaeſtione facti ſuppoſita, adeo male, quam plerique clamant, Machiauellus egiſſe cenſendus non eſſe videtur. Vti enim magna et praeſtantiſſima tacticorum pars eſt, oſtendere ſtratagemata, eorumque rationes apertas detegere, ſophiſmata quoque et fallaces ſtrophas delineant artis rationalis ſcriptores, ita in morali quoque et politico argumento vtilitate minime caret, et haud exigua pars ciuilis prudentiae eſt, ſcire quibus modis ſaeuiat pſeudo-politica, peccent artes aulicorum, opprimatur libertas, quaeque peſtes ciuitatis eiurandae vitandaeque ſint. Quem vſum hunc Machiauelli librum praeſtare, recte viderunt H. CONRINGIVS [x] et DAN. CLASENIVS [y]. Quamuis autem haud immerito quis obiiciat, plus proficere vitiorum ignorationem, quam cognitionem virtutis, quod eleganti Scytharum exemplo illuſtrat IVSTINVS [z]: putandum tamen haud eſt, Machiauelliſmum, quem vocant, ſiue artes pſeudo-politicas ex hoc demum Machiauelli libro exortas eſſe, cum experientia teſte conſtet, millies eas ſine Machiauello exerceri, regnareque in aulis, in curiis, in conclauibus, quin et inter priuatos in foro, in muſeo, in tabernis, vbi Machiauelli princeps nunquam lectus eſt [a]. Id vero, noſtro quidem iudicio excuſari in Machiauello non poteſt, quod non antidotum veneno valde praeſenti adiecerit, inque iis ingenioſe exponendis et pingendis induſtriam ſuam demonſtrauerit, quae exponi ſine deteſtatione non debent, vt alia taceamus, quae profanam in eo mentem, Dei reuerentia non ſatis munitam prodere videntur. Vnde laudanda eſt Conringii induſtria, qui in ea, quam curauit editione medicinam attulit, et remedium locis, quae offenſioni eſſe poſſunt, parauit.

§. VIII. Ex his autem intelligi poteſt, non defraudandos illos eſſe ſua laude, vel inutiliter operam ſuam collocaſſe cenſendos, qui in refutando Machiauello deſudarunt. Tanta enim multorum infirmitas eſt, vt non moniti et aere triplici circa pectus muniti, facile exemplorum huiusmodi *Anti-Machiauelliſtae.*

x) loc. cit.
y) De Relig. polit. c. IX. §. 98.
z) L. II. c. 2.
a) Hinc enata eſt occaſio cel. B. VALENTINI differendi de Machiauelliſmo medico Franc. 1711. LILIENTHALIO de Machiauelliſmo literario. EDZARDO de Machiauelliſmo pietiſtico, CHR. WEISIO de Machiauelliſmo ruſtico etc.

modi pictura decipiantur, et quae cautos reddere debent, incautos faciant et seducant. Caussa haec est, cur tot viri docti in confodiendis illis axiomatibus quibus Princeps Machiauelli regitur, industriam exercuerint suam. Quorum indicem satis longum texere liceret, si Bibliotheca philosophica scribenda esset, a qua prolixitate institutum nostrum abhorret. Nominant autem plerosque STRVVIVS [b], REINHARDVS [c], ARNDIVS [d], BVDDEVS [e], alii [f], qui videndi. Nos ex multis, quae heic inseri possent, obseruationibus paucas seligimus. Et I. quidem ex refutantium ordine, nemo maiori infamia cumulasse Machiauellum censendus est, quam Posseuinus et Thomas Bozius; ille, *in Iudicio de quatuor scriptoribus*, supra iam memorato, hic in variis scriptis, contra Machiauellum editis, maxime vero in tractatu *de Imperio virtutis*, *Coloniae Agrippinae anno* MDXCV edito. Ex quo simul tempus patet, quo Machiauellus suspectus fieri, et infamia laborare coepit. II. Maximus vero, qui Machiauello obtigit aduersarius a plerisque iudicatus est, anonymus quidam, cui debentur: *Commentariorum de regno aut quouis principatu rite et tranquille administrando libri tres, de consilio, religione et politia, quas princeps in ditione sua tueri debet aduersus Nic. Machiauellum Lausannae* MDLXXVI editi, et aliquoties editione repetiti, etiam Germanice vulgati [g]. Suppressit auctor nomen suum, nec aliud de se prodidit, quam esse se ex exulum reformatorum Galliae numero, quod occasionem dedit nonnullis coniecturis suis in auctorem inquirendi. Vixit autem eo tempore apud Lausonienses exul Franciscus Hotomannus: quem in hoc scripto euulgando ideo desudasse nonnulli coniecerunt. Ast nec genium nec scribendi rationem ab Hotomanno seruatam prodit scriptum illud. Vnde maiori verisimilitudine VINCENTIO GENTILLETO ICto ex Delphinatu Galliae oriundo tribuitur [h]. III. Exscripserunt hunc Anti-Machiauellum non Posseuinus modo, sed alii quoque, qui contra eum in arenam descenderunt, ast IV. iniquis armis, falsis imputationibus, et commentis ita aggressus est auctor Machiauellum, vt sincerum ex hoc libro iudicium de eo haurire minime liceat [i]. Quem cum ita exscripserint, Anti-Machiauellistae, vt ne quidem comparare eum cum Machiauelli scriptis opus esse iudicauerint, factum inde, vt pueriliter in haud paucis lapsi sint. V. Omnes autem eos, qui Machiauellum refutare aggressi sunt, et augusti, quo fulgere creditur axiomatis splendore, et cogitationum subtilitate, et principiorum atque regularum veritate et nobilitate, et digno auctore suo virtutis habitu longe post se reliquisse, consentiente et plaudente orbe literato iudicatus est, qui nuper *Antimachiauellum* Gallico sermone edidit anony-

b) Bibl. philos. c. 7.
c) In Theatro prudentiae ciuilis.
d) l. c. p. 47.
e) Isagog. Hist. theol. p. 520. Annot. in Hist. phil. p 504.
f) Biblioth. imperant. l. c. §. 6. p. 113. seqq.
g) Anti-Machiauellus, das ist, Regenten-Spiegel, Argent. 1624. 8. perperam enim hunc librum quidam ab altero distinguunt.
h) BAYLE l. c. not. E. Bibl. imper. l. c. p. 114. DECKHER. de Script. adesp. p. 306.
i) Conf. CONRINGIVS et CHRISTIVS ll. cc.

anonymus, curante editionem elegantiſſimo VOLTAIRIO [k]. Quem librum immortali rariſſimi exempli gloria dignum hic recenſere, inſtitutum vetat, adeundi autem Ephemeridum ſcriptores, qui ſuo merito extulerunt. Supponit is, Machiauellum veriſimiliter principem ſuum ad Caeſaris Borgiae exemplum effictum, ſerio orbi imitandum propoſuiſſe, eumque ideo validiſſimis arietibus contundit, eiusque quaſſat moenia: Iam luculenter autem in eo argumento verſatur, vt, recte Platonem pronunciaſſe dicendum ſit, beatam tunc fore rempublicam, ſi aut philoſophi imperent, aut reges philoſophentur.

§. IX. Ab hoc ſcriptore politico enata eſt in nonnullorum commentariis de philoſophiae hiſtoria, ſecta Machiauelliſtica. Somnium hoc fuit GEORGII HORNII [l], ita tradentis: „Exorta quoque eſt ſecta politicorum Machiauelliſtarum, qui ſtatuunt, philoſophiam theoreticam „homines reddere ineptos ad prudentiam politicam, trahentes ad ſe illud „Neoptolemi apud Ciceronem philoſophandum, ſed paucis.“ In quibus adeo pueriliter potuiſſe labi Hornium, vt certum ſit, ne paginam quidem vnam Machiauelli ſe legiſſe merito miramur. Aliis ſecta Machiauelliſtica audit, quicquid iniquas principum artes inculcat ſuadetque, quo pacto innumeras aſſeclas habere Machiauellum contendunt, at hi ſectae nomine abutuntur, quo theoreticorum philoſophorum factio intelligi ſolet. Senſu enim practico omni ante Machiauellum tempore extitiſſe pſeudo-politicos, et obtinuiſſe axiomata vel ſophiſmata potius politica a Machiauello tradita ſupra iam obſeruauimus. Accuratius agunt, qui eos ſcriptores huc referunt, qui regnandi prudentiam illis regulis concluſerunt, quae vtilitate magis imperantium, quam ſubditorum atque ciuitatis definiuntur, quaeque deſpotiſmum nimis extendunt. Quo nomine vapulare ſolent Iuſtus Lipſius, et Thomas Campanella, vt in vtriusque vita dictum, itemque illuſtriſſimi Gallici regni adminiſtratores Richelius et Mazarinus. Quibus adiici ſolet GABRIEL NAVDAEVS, propter *Conſiderationes politicas ſuper arcana ſtatus* [m]. Aſt hi quoque ſcriptores Machiauelliſtae proprie dici nequeunt, eo quod intra cancellos praeceptionum Machiauelli ſe non concluſerunt. Monarchomachos autem huc inepte refert Cl. ARNDIVS [n], qui in contrarias prorſus partes diſceſſerunt, quos iam propius intuebimur.

Secta Machiauelliſtica.

§. X. Nempe in contrarium abit, et diuerſiſſima principia ſectatur Monarchomachorum factio, quam indictam hoc loco praeterire non licet. Vt enim plus iuſto tribui a Machiauello principum poteſtati plerique conqueruntur, ita Monarchomachi imperio illimitato maximopere infenſi princi-

Monarchomachi quid ſint?

k) Vid. Bibl. Britann. T. XVI. Novelle letter. publicate in Firenze T. II. p. 600. 619. ſeqq.

l) Hiſt. phil. L. VI. c. 12. p. 322.

m) Conf. citati.

n) l. c. p. 56. ſeqq.

principis auctoritati plus iusto detrahunt. Id vero cum piaculum merito videatur, ipsam philosophiam in auxilium vocari videas, vt recte et ratione imperante id fieri videri queat. Nempe duplex huic factioni maiestas statuitur, vna personalis, realis altera. Et personalem quidem summis imperantibus minime denegant, quos ex collatione a populo facta maiestatis axioma in persona sua gerere asserunt: at realem maiestatem populo inesse, eiusque consensu, electioneque transferri in imperantem contendunt. Qua distinctione, populus et subiectorum et imperantium indole gauisus inepte inducitur, et quid maiestas sit, quaue conditione in personam principis transferatur, mire confunditur. Id quod latius deduxerunt C. THOMASIVS [*], H. CONRINGIVS [o], CHR. MART. COLERVS [p], qui ipsi adeundi. Perniciosi autem ex huius factionis principio in rempublicam omni tempore errores fluxerunt, seminaque seditionum nunquam non exorta sunt. Sequitur enim ex illo originaliter, maiestatem esse penes populum [q], et competere illi ius, non modo in imperantium actiones inquirendi, sed etiam peccantes de throno deiiciendi, immo prorsus e vita tollendi. Ex hac vero Monarchomachorum descriptione manifestum est, non recentiori demum aetate hanc factionem surrexisse, sed ab eo tempore extitisse, quo seditiones in imperiis obortae imperio se opposuerunt. Quo argumento dudum ARISTOTELES Monarchomachos depinxit [r], et vetus pariter atque recentior historia. Intelligitur autem ex dictis contrariam prorsus Machiauellismo esse Monarchomachiam, etiam simulatam, adeoque contrariis principiis vti, et reuera omnem regum principumque maiestatem, quam ille malis artibus extollit, pessimis rationibus atque mediis euertere. Historiarum annales vero consulentibus ignotum esse non potest, Machiauellismum, id est, abusum maiestatis et potestatis supremae Monarchomachiam genuisse, et ex tyrannidis malo aliud illo non minus fuisse prognatum. Cum enim sine legibus, sine pactis, sine religione, sine salutis publicae cura agere se posse, prout libuerit, imperantes coepissent, exasperati populorum animi de tollendo, quod execrabantur, imperio cogitare coeperunt, hincque talia principia excogitarunt, quae ex natura ciuitatis petita, in originem maiestatis inquirunt, et consensu ciuitatis eam in imperantem conferri, pactisque atque legibus definiri atque circumscribi contendunt. Quae cum magnam veri speciem habeant, facile fuit, obtentu naturae ciuitatis pactorumque inuolare in maiestatis iura et non tantum imperantes in ordinem redigere, sed pellere quoque regno, et caedibus plane, iustitiae praetextu et tyrannidis odio, euertere. Mirandum itaque non est, eas, quae Machiauellismo solent opponi, rationes in acie Monarchomachorum comparere, et iusto

*) Diss. de Duplici maiestatis subiecto.
o) Diss. de Summae maiestatis subiecto.
p) Diss. de Diuisione maiestatis in personalem et realem.
q) Conf. GROTIVS de I. B. et P. L. I. c. 3.
r) Vid. Polit. Lib. V. et PETRVS VICTORIVS ad h. l. p. 395.

iusto imperio haud raro opponi. Verumque est, quod nonnemo monuit [s], speciosa satis esse, quae pro se, suaque sententia Monarchomachi afferant, argumenta, eaque plerumque in genere considerata veriora esse, quam applicari in specie possint. Ast nec tamen inficiandum, ita in plerisque regnis imperiisque dispositum cautumque esse, vt distinctiones Monarchomachorum locum habere vix possint, cum facilius maiestas in abstracto, quod vocant, quam in concreto a subiecto cui inhaeret, separari queat. Et aliud longe est, peccata regnantium, finem imperiorum et naturam conuellentia redarguere, aliud media suppeditare, quibus salua maiestatis iure et auctoritate in ordinem redigi queant. Quae inter se miscuisse nonnullos, qui Monarchomachorum partibus se addictos professi sunt, certum est: quorum asserta interdum commodam interpretationem admittere, et aequitatem poscere, omnino B. BVDDEO [t] eos excusanti concedimus. Verum de his vltra disputare hoc loco non licet, sed in institutionibus philosophiae examinanda atque definienda sunt: nos ad partem huius factionis historicam conuertimur, quam post obseruatorem Halensem [u] tetigerunt STRVVIVS [x], ACKERVS [y], BVDDEVS [z], ARNDIVS [a] auctorque *Bibliothecae imperantium* [b].

§. XI. Quamuis ab antiquissimis temporibus Monarchomachos fuisse, veterum regnorum atque rerumpublicarum, maxime Graecarum historia testis sit locupletissimus, nunquam tamen, quod facto ipso multi exsecuti sunt, scriptis ex instituto defendere, quisquam ausus est. Prima, quae in publicis libellis deprehenduntur, huius rei vestigia, seculo XIV deprehenderunt viri docti: imperante enim Ludouico Bauaro, MARSILIVS MAINARDINVS, Patauinus, rector vniuersitatis Viennensis [c], quem impium quidem, sed doctum hominem vocat NIC. COMNENVS PAPADOPOLI [d], quique in controuersiis Ludouicianis strenue Occami sectam sententiasque secutus est, Monarchomachis in *Defensore pacis* praelusisse; Seculo XVI ineunte autem, sedente Romae Leone X, MARIVS SALOMONIVS in libris *de Principatu* eandem iam disseminauisse haeresin visus est. Forte et alii sunt, qui principum potestatem intra cancellos redigere cupientes, et plus vltra progressi in maiestatem ipsam iniurii facti sunt. Nam tempore belli Smalcaldici, quo de oppressa libertate publica querelae grauissimae auditae sunt, nonnullos theologos talia praecepisse non nemo [e] contendit. Non tamen in certi dogmatis neruum res erupit, nisi post lanienam Parisiensem, qua crudelissimum oppressae salutis publicae, exemplum insanorum quorundam audacia exhibuit. Eam enim graues illi motus intestini et ciuilia bella secuta sunt, quibus non armis

Monarchomachi celebriores.

s) Bibl. iuris imperant. l. c. §. 1. p. 119.
t) In Hist. I. N. p. 78
u) Obs. Hal. T. VI. Obs. 1.
x) Bibl. phil. c. 7. §. 27. y) Pec. sched.
z) Hist. phil. p. 508.
a) Bibl. polit. her. p. 62.
b) C. 2. Pos. 2. p. 118. qui omnium plenissimus est.
c) Vid. FABRICIVS Bibl. Lat. med. Tom. V. p. 102.
d) Hist. Gymnasii Patau. T. II. p. 154.
e) Obs. Hal. l. c.

mis tantum contra regis maiestatem et auctoritatem, sed calamis quoque pugnatum est. Secutae sunt seditiones motusque Anglici et Scotici, qui materiam suppeditarunt, nonnullis in regum principumque potestatem insurgendi. Inter quos primum apud plerosque locum occupat GEORGIVS BVCHANANVS, vir historiarum peritissimus, et condendi carminis felicitate celeberrimus, cuius vitam hoc loco enarrare non licet, praemissam autem Poëmatibus eius, et elegantissimis obseruationibus illustratam legere est apud P. BAYLE [f], qui adeundus. Is in regia quidem Mariae Stuartae, Scotiae reginae familia fuit, tantumque eius existimatio et eruditionis opinio valuit, vt regni haeredi Iacobo VI, erudiendo adhibitus, innumeris beneuolentiae speciminibus cumularetur. Attamen seductum a factione aulae aduersa, imprimis comite Morrauio, iniquissime de Maria regina in *Historia Scotiae* scripsisse dicitur, quod occasionem nonnullis, maxime Barclaio, dedit, eum perfidiae, ingrati animi, mendaciorum, et quae alia ei scelera obiecta sunt, insimulandi. De qua tamen re non hoc loco tractandum est, sed in historia magnae Britanniae Scotiaeque regni. Potiori autem iure huc referendus esse plerisque visus est, ob dialogum *de Iure regni apud Scotos*, paulo ante obitum, qui anno MDLXXXII, septuagesimum sextum aetatis annum supergresso obtigit, anno MDLXXX Edinburgi editum. Qui cum Latine scriptus esset, mox Anglico quoque sermone, et tum Belgico comparuit, et plerumque historiae Scotiae solet adiungi. Scripserat hunc dialogum occasione motuum a Maria Stuarta excitatorum, adeoque de Scotiae tantum regno in titulo eius se acturum promiserat; in ipsa vero tractatione de regni iure, natura et indole in genere disputat, hincque regni origines, constitutionem primam, et neruum ingeniosa inquisitione explorat, sed libere nimis, parumque accurate et reuerenter. Neque tamen alios, quam tyrannos, regni maiestate atque potestate ad opprimendos sibi subiectos abutentes se petere videri vult; vnde non erubuit dialogum hunc, regum maiestati parum salutarem, et honorificum, ipsi iuueni Scotiae regi, Iacobo VI, inscribere, apud quem maximam gratiam et auctoritatem obtinebat. Quem etsi finem intendere voluisse Buchananum facile quis sibi persuadeat, fatendum tamen, adeo inconsiderate et parum caute scripsisse historicum, vt occasio inde enata calumniandi doctrinam Protestantium [g], quod maiestati imperantium parum faueat. Qui vero nec Buchanani principia defenderunt, nec dialogi huius apologiam scribere aggressi sunt. Narrat autem CAMDENVS [h]: „Buchananum, „partium studio et Morrauii munificentia abreptum, tum in historia, tum „in libello cui detectio titulum fecit, ita scripsisse, vt falsitatis libri isti da„mnati sint, ab ordinibus regni Scotiae, quorum fidei plus tribuendum: et „ipsum ingemiscentem coram rege, cui fuerit paedagogus, subinde se re„prehendisse, quod tam virulentum calamum in reginam bene meritam strin-

f) Dict. T. I. p. 693. seqq. g) Conf. BAYLE l. c. not. E. h) Annal. ad ann. 1567. p. 110.

„ſtrinxiſſet; morientemque optauiſſe, vt tamdiu ſupereſſet, donec macu-„las, quas maledicentia falſo aſperſerat, reuocata veritate vel ſanguine elue-„ret, niſi hoc vanum eſſet, cum prae aetate delirare videretur.“ Aſt contrarium docet VARILLASIVS [i], ex annotationibus fratrum Puteanorum ad Thuani hiſtoriam referens, regem quidem Iacobum retractationem a Buchanano moribundo popoſciſſe, at eum renuiſſe, eo quod nihil ſcripſiſſet, quo conſcientia grauaretur. Quae inter ſe ita committi putat, P. Bayle, vt conſiſtere nequeant, Camdeno vero magis credendum eſſe ſtatuit. Aſt cum non in reginam ipſam, ſed in aulae tantum miniſterium calamum Buchananus ſtrinxerit, et non obſtante Scotiae hiſtoria dialogoque iſto rex gratioſum eum apud ipſum eſſe, porro conceſſerit, hypotheſin autem de iure regni tyrannidi tantum oppoſitam eſſe auctor crediderit, dubia certe Camdeni relatio inde exiſtit, et veriſimilius eſt, quod a Scoto quodam nobili ſe audiuiſſe refert Baylius, Buchananum rogatum cum ferali lecto decumberet, annon eorum ipſum poeniteret, quae de regno et regina ſcripſiſſet, reſpondiſſe, abiturum ſe in regionem, vbi reges non imperarent. Eandem cum Buchanano tibiam inflauit perſonatus ſcriptor Galliae, qui STEPHANI IVNII BRVTI perſonam mentitus, *Vindicias contra tyrannos* aſſerturus, *de Principis in populum populique in principem legitima poteſtate* librum edidit, ſine loci indicio anno MDLXXX excuſum, et poſtea aliquoties [k] repetitum, in quo Guiſiorum factioni velificaturus populi arbitrio regiam maieſtatem ſubiecit. Quae mira et periculoſa hypotheſis curioſos viros doctos fecit, vt de auctore inquirerent. Et nonnulli quidem eum librum ad Franciſcum Hotomannum retulerunt, eo quod pro priuilegiis et libertate nationis Gallicae et ſenatus regni in *Franco-Gallia* ſua pugnauiſſet. Aſt alia hypotheſi is vtitur, huic minime affini, id quod ſatis probat, ab eo hunc foetum profectum haud eſſe. Alii Theodorum Bezam [l], quidam Philippum Mornaeum [m] auctorem fuiſſe ſuſpicati ſunt, rationibus tamen deſtituti. Certiſſima ſententia eſt, quam peculiari diſſertatione euicit P. BAYLE [n], enatum eſſe librum iſtum ex ingenio calamoque Huberti Langueti, Burgundionis, qui fama Melanchthonis excitatus in Germaniam conceſſit, et Proteſtantium partes amplexus, inter conſiliarios Auguſti Saxoniae electoris receptus eſt [o]. Suſpectus poſtea factus, quod cum factione Peuceriana faceret, ad Arauſionenſium principem confugit, eiusque miniſterio ſe addixit, in eo anno MDCXXV, denatus. Germanice quoque pars harum Vindiciarum prodiit Magdeburgi anno MDCXV, quo eiusmodi cogitationes valde animos in Germania ſuſpenſos habebant [p].

i) Apud BAYLE l. c.
k) 1589 8. Paris 1631. 12.
l) Bezae quoque nomine prodiit Amſt. 1660. 12. Ita quoque Miltonus, Philippi, aliique, refutat VOETIVS pec. diſſ.
m) GROTIVS in Apologia contra Riuetum.
n) Dictionario critico adiecta.
o) IDEM l. c. art. Languet T. III. p. 53.
p) Titulum exhibet Bibl. imperant. c. 2. poſ. 4. §. 4. p. 123.

Monarchomachi Galli. §. XII. Maiori animorum contentione de Monarchomachorum dogmate disputatum est, cum res gestae ab Henrico III, Galliarum rege, seditionesque sub eius regno obortae, eum tandem exitum nactae essent, qui in caedem regis desinebat. Tum enim comparuit, quam perniciosis falsae prudentiae regulis illi essent confirmati, qui ne a sanguine quidem sacro manus impias cohibere se debere credebant. Nam idem fatum subiisse successorem quoque Henricum IV, et sacrilegas manus intulisse illi quidem Iacobum Clementem, huic vero post inania tentamina Ioannis Castelli, qui ex Iesuitarum disciplina prodierat, Rauallacium, nemo rerum eo tempore gestarum gnarus nescit. Vt enim infandum regicidii scelus pingeret et excusaret impietas, asserendum erat, competere in regem haereticum atque malum populo eiusmodi potestatem, qua non regno modo abdicari, sed et vita tolli is posset. Collineauit ad detestabile hoc dogma confirmandum IOANNES BOVCHERIVS theologus, doctor Sorbonicus, qui *de Iusta Henrici III abdicatione e Francorum regno libros quatuor, Lugduni* MDXCI edidit: in quibus parum religiose contra maiestatem et sanctitatem principum multa temere effutiit, corrasa maximam partem et male descripta ab aliis. Castello autem indignissimum facinus frustra moliente, et societate ob sceleris conscientiam proscripta idem, si BARCLAIO [q] credendum, vernaculo scripto, FRANCISCI VERONENSIS CONSTANTIS nomine adscito defendere sacrilegium hoc ausus est. Prodiit enim *Francisci de Verone Constantini Iesuita sicarius, seu apologia pro Ioanne Castello Parisiensi mortis supplicio affecto, et pro patribus ac scholasticis e Gallia olim exterminatis, contra edictum Parlamenti Parisiis in illos latum, Lugd.* MDCX, et Latine MDCXI. Eandem tibiam inflauit GVILELMVS RAYNOLDVS, Anglus, et in Anglico collegio apud Rhemenses professor, vir vehemens et seditioni ciendae atque violentiae tuendae aptus, vt ex eius *Turco-Caluinismo* potest intelligi. Est enim ille GVILELMVS ROSSAEVS, qui *Antwerpiae anno* MDXCII edidit librum *de Iusta reipublicae Christianae in reges impios et haereticos auctoritate, animaduersione iustissimaque Catholicorum ad Henricum Nauarraeum et quemcunque haereticum a regno Galliae repellendum confoederatione.* *Iesuitae Monarchomaniae suspecti.* Intelligitur vero ex dictis, maxime Societ. Iesu in suspicionem nefandi dogmatis venisse, quod reges haereseos suspectos interficere liceat, illisque imputata fuisse regicidia in Gallia et Anglia suscepta. Horum enim institutione et praeceptis effectum esse, tunc senatus regni Gallici statuit, vt impiae manus sacratissimo regum suorum sanguine se polluerent. Longum esset ea enarrare, quae post tentatam a Castello regis Henrici IV caedem, contra Societatem acta, et pro eius innocentia ab altera parte scripta sunt, haec enim ad hanc nostram tractationem non pertinent, sed in annalibus ciuilibus atque ecclesiasticis solent enarrari, cuncta quoque post ea quae in compendio eleganter retulit HEIDEGGERVS [r], erudita

q) De regno et regali potestate L. V. init.

r) In Hist. Papatus Per. VII. §. 101. 105. p. 275. 287.

ta et iucunda diſſertatione, more ſuo expoſuit vir illuſtris CAROLVS STEPHANVS IORDANVS [s], qui videndus. Nobis pro inſtituti ratione ſufficit, obſeruauiſſe, IOANNEM MARIANAM, ſcriptorem inter Ieſuitas Hiſpanos celeberrimum, magnaeque inter ſuos auctoritatis, primum fere fuiſſe, qui peſtilentis dogmatis ſemina ſparſerit in *Libris tribus de Rege et regis inſtitutione ad Philippum III, Hiſpaniae regem ſcriptis*, editisque *Toleti anno* MDXCIX, cum cenſura et priuilegio regis [t]. Is enim impium Iacobi Clementis facinus admirari non erubuit, talia autem aſſerta protulit, quae indignationem bonorum omnium iuſtiſſimam merentur. Scribit enim inter alia: *Aut in apertam vim prorumpitur, ſeditione facta armisque publice ſumtis, aut maiori cautione, fraude et inſidiis pereunt, vno aut paucis in eius caput coniuratis, ſuoque periculo reipublicae incolumitatem redimere ſatagentibus. Quod ſi euaſerint, inſtar magnorum heroum in omni vita ſuſpiciuntur: ſi ſecus accidat, grata ſuperis, grata hominibus hoſtia cadunt, nobili conatu ad omnem poſteritatis memoriam illuſtrati. Itaque aperta vi et armis poſſe occidi tyrannum, ſiue impetu in regiam facto, ſiue aperta pugna, in confeſſo eſt. Sed et dolis et inſidiis exceptum.* Praeterimus loca alia excerpta et diligenter collecta a P. BAYLIO [u], qui nefandam Ieſuitae impietatem et audaciam apertiſſimis teſtimoniis demonſtrauit. Dici non poteſt, quantam inuidiam conflauerit hoc Marianae dogma Ieſuitarum Societati, eo quod his praecipue opinionibus atque hypotheſibus animatos regicidas nefarias manus regi inferre auſos fuiſſe ipſe ſenatus regni exuſto eius iuſſu per carnificem libro [x] indignaretur. Id quod permouit Ieſuitas, vt Marianae opinionem a Societate non eſſe receptam, ſed potius improbatam et reiectam, publico quoque ſcripto a Cottono edito declararent, quem tamen inuita veritate hoc negare, tum approbatio operi a cenſoribus Societatis praefixa euincit, tum a plurimis, etiam Romanae eccleſiae addictis, eſt demonſtratum, de quibus, ne ad alienum argumentum nimis digrediamur, Baylius et Iordanus conſulendi ſunt. Maxime vero odium, quod ex hoc dogmate Societati enatum eſt, inſignia incrementa cepit, poſtquam Iacobus Caſtellus, licet irrito euentu Henrico IV regi cultrum intentaſſet mortiferum. Cum enim ex Ieſuitarum diſciplina eum prodiiſſe conſtaret, iubens aula illorum collegium explorari, inter chartas Ioannis Guignardi Ieſuitae apologiam inuenit Clementis, qui Henricum III trucidauit, in qua actionem iſtam heroicam, illi a ſpiritu S. inſpiratam, et aequiſſimis laudibus a theologis celebratam eſſe ſcriptum erat. Magno id Societatis malo euenit. Nam non ſolum Guignardus publice gula laqueo fracta periit, corpusque in cineres redactum, Caſtellus miſere enecatus eſt: ſed et Ieſuitae intra triduum vrbe, et intra hebdomades duas regno excedere iuſſi ſunt. Qui cauſſam quidem ſuam in Senatu regni egerunt, at fruſtra [y], eiecti enim ſunt,

s) Recueil de literature p. 69 ſeqq.
t) Maxime L. I. c. 6. 7 ſuſpecta ſunt.
u) Dict. T. III. art. Mariana not. G. p. 329.
x) Factum id anno 1610. Cal. Iun. conf. Bibl. iuris imper. l. c. p. 132. ſeq.
y) Maxime vrgebant, facinus hoc auctoribus Ieſui-

ſunt, et infamis dogmatis memoria ϛηλυτευτικὴ poſteritati tradita eſt [z], quod tamen peſtilentiſſimae doctrinae monumentum Ieſuitarum poſtliminio in regnum Galliae redeuntium diligentia precesque ſuſtulerunt, partes Ieſuitarum ſtrenue tum agente Cottono. Eo enim intercedente reditus veniam anno MDCVI impetrarunt. Vix autem ſerenior Societati fortunae vultus arriſerat, cum caedes Henrici IV a Rauалliaco perpetrata, nouas contra eam ſuſpiciones infenſi in reges eorumque illibate tuendam maieſtatem animi ingeneraret, eo quod regicidam hunc Marianae regulis inſtructum ad tantum ſcelus ſuſcipiendum acceſſiſſe, plerorumque opinio eſſet. Quod tamen ſtrenue negarunt, Ieſuitae, COTTONO *Declarationem*, vti dictum, *de Doctrina Ieſuitarum* [a] edente, quam cum refutatione docta et valida aggrederetur anonymus [b], edito *Anti-Cottoniano*, apparuit, alios quoque ex hac ſodalitate doctores huiusmodi principia Monarchomachica diſſeminauiſſe; licet magnis clamoribus ſe huic libro opponerent Garaſſius Richeomius, Eudaemon, Ioannes Gretſerus aliique ex Societate iſta ſcriptores a IORDANO [c] nominati. Inter illos vero qui in Ieſuitarum Lyceis, dogmatibus Monarchomachicis infames deprehenſi ſunt, fuit etiam ANTONIVS SANTARELLVS et CAROLVS SCRIBANIVS [d]. Ille enim tractatu *de Haereſi, ſchiſmate, et poteſtate ſummi pontificis in his delictis puniendis, Romae anno* MDCXXV edito, pontifici Romano auctoritatem atque ius non dirigendorum modo, ſed et regno abdicandorum, et mortis ſupplicio afficiendorum principum imperantium vindicare non erubuit. Qui cum munitus approbatione Aquauiuae, Generalis Societatis apud Romanos prodiiſſet, adeo offendit ob impium aſſertum aulam regis Galliarum, vt Curiae regni et Sorbonae ſententia vltricibus flammis non ſine infamia deleretur. Id quod permouit Ieſuitas, vt inſtrumento publico a Petauio et Cottono ſcripto teſtarentur, nihil ſibi cum doctrina Sanctarelli commune eſſe, aduocato Societatis quoque BOVTERAEO in *Gallicinio in aliquot falſas damnatasque Sanctarelli aſſertiones pro rege Chriſtianiſſimo* [e] maximis viribus connitente, vt euinceret, doctrinam Societatis de poteſtate temporali principum cum conciliis et decretis pontificum conſpirare: ad cuius tamen apologiam non nemo reſpondit. Neque tamen conatus hi omnes, quibus ab hac infamia ſe liberare Societas ſtuduit, efficere potuerunt, vt ſuſpicio, quae alte radices

Ieſuitis ſuſceptum eſſe cauſſidici, Arnaldus et Dolleus, quibus reſpondit quidem Cl. Duretus, ſed irrito conatu, vid. BVLAEI Hiſt. acad. Paris T. VI. p. 868. Nec impedire ſententiam curiae regni potuit Apologia pro Societate Ieſu in Gallia edita a FRANC. MONTANO.

z) Satyris quoque, vt fieri ſolet, multis exagitata Societas eſt, vid. IORDAN. l. c. Cabinet Ieſuitique, paſſim.

a) Vid. Perroniana p. 61. IORDAN. l. c. p. 97. ſeqq. Prodiit COTTONI Declaratio doctrinae Ieſuitarum, Pariſiis 1610. 8.

b) Anti-Cottonus, ou Refutation de la lettre declaratoire, ex quo libro ſpecimina quaedam excerpſit ill. IORDANVS l. c. p. 109. Auctorem alii faciunt Petrum Molinaeum, IDEM l. c. p. 118. alii Petrum Coignetum, Bibl. imper. l. c. p. 134.

c) l. c. p. 121.

d) In Amphitheatro honoris, quod contra criminationes in Societatem ſub ficto Clari Bonarſcii nomine 1594. 4. edidit.

e) Paris 1626. In eo inſtrumentum proteſtationis quoque legitur.

dices fixerat, ex animis euelleretur, praecipue cum nouam eius materiam Anglia suppeditaret. Notissimum enim coniurationem, quae sulphuraria dicitur, in Iacobum Britanniae regem et regni proceres intentatam, maxime Henricum Garnetum S. I. in Anglia superiorem auctorem habuisse; id quod non modo demonstrauit scriptum cui titulus, *Proditio sulphurea a Iesuitis in Iacobum Britanniae regem et regni proceres intentata Lugd. Bat.* MDCVII, sed etiam EDOARDVS COQVIVS, tunc regii fisci generalis aduocatus, edita *Actione in Henricum Garnetum Societatis Iesuiticae in Anglia superiorem, et ceteros proditores; Anglice* primum, *Londini* MDCCVII, postea Latine vulgata. Cui opposuit quidem ANDREAS EVDAEMON IOANNES S. I. *ad Actionem proditoriam Edoardi Coqui apologiam pro R. P. Henrico Garneto Anglo eiusdem Societatis sacerdote, Col. Agrippinae* MDCX, ast iustam fuisse actionem demonstrauit ROBERTVS ABBOT episcopus Sarisberiensis in *Antilogia contra Apologiam Andreae Eudaemon Ioannis pro H. Garneto Iesuita, Londini* MDCXIII edita, cui alia quoque Anglorum scripta contra regicidas et regicidarum patronos, addi possent, si id ageremus [f]. Garnetum autem audaciae poenam vitae supplicio luisse, quod nec legati Hispanici intercessio, nec oblata magni aeris redemtio auertere potuit, notius est, quam vt hoc loco narrari pluribus opus sit. Tacemus insidias Benedicti Palmii et Edmundi Campiani, Iesuitarum Elisabethae reginae structas, quibus Campianus laqueum meruit. Renouatae sunt querelae de societatis in hoc argumento doctrina morali, cum recentiori aetate ferales inter Molinae et Iansenii asseclas controuersiae feruere coepissent [g]. Quae tamen cum in annalibus ecclesiasticis soleant exponi, explicarique, quid Paschalis, Arnaldus Nicolius aliique aduersarii societatis in notissimis libris illi obiecerint, hoc loco, ne extra oleas vagemur, ea non tangimus breuitati litaturi. Nuper demum idem exprobrauit, qui in media Italia in societatem graui satyra insurgere ausus est, personatus TYMOLEON *.

Monarchomachi inter Protestantes.

§. XIII. Neque tamen inter coetus Protestantium sacris addictos defuere scriptores nonnulli, qui monarchomachorum albo merentur adscribi. Et fuerunt quidem, qui omnes Caluini asseclas accusarent, quod regum maiestatem non satis reuerenter habeant; cuius accusationis occasionem suppeditasse videntur acerbae querelae eorum, qui ex hoc coetu miris persecutionibus pressi, iustitiae auxilia frustra implorauerunt. Certe ex illis ansam scribendi arripuisse auctorem famosi scripti, quod *Moniti ad exules Gallos* titulum gerit, quodque P. Baylio non sine caussa adscribi in eius vita demonstrauimus, suo iam loco annotatum est. Circa finem seculi

f) Conf. Bibl. imper. l. c. p. 136.

g) Vid. Mysteres les plus secrets des Iesuites p. 78. seq.

*) In appendice Menippae satyrae aduersus improbos literarum bonarumque artium osores, de cuius historia vid. Bibl. raisonnée P. XXIII, S. 2. art. 2.

culi antecedentis ea de re non ſine acrimonia quadam diſputatum eſt inter HECTOREM GODOFREDVM MASIVM, qui Caluini ſectatores in libro, cui titulum praefixit: *Intereſſe principum circa religionem euangelicam*, ſuſpicione preſſit, quod de maieſtatis origine, et magiſtratus auctoritate ſiniſtre ſentirent, et inter Samuelem Andreae, atque imprimis Hubertum Moſanum, id eſt IOANNEM CHRISTOPHORVM BECMANNVM theologum Viadrinum, qui peculiari diſſertatione *Securitatem doctrinae reformatae religionis de Magiſtratu politico* exhibuit. Inde enim multae ſcriptiunculae enatae ſunt, quibus litibus cum Chriſtianus quoque Thomaſius acceſſerit, vt ſuo loco dictum, ille quoque earum hiſtoriam tetigit [h], qui cum aliis [i] eſt adeundus. Controuerſia enim ex fontibus magis theologicis, quam philoſophicis acta eſt, et hinc, alium enarrationis locum poſtulat. Maiori autem iure, huc pertinent illi, qui funeſtum, quod Anglia obſtupuit regicidium Caroli I defendere aggreſſi ſunt; hoc enim non niſi electis monarchomachorum partibus fieri poterat. Inter eos agmen ducit IOANNES MILTONVS vir ingenii acutiſſimi et elegantis, quem et *Defenſio populi Anglicani* et celeberrimum poëma, quod, *Paradiſus amiſſus* [k], inſcripſit, in ciuitate literata fecit famigeratiſſimum. Vitam eius deſcripſit Io. TOLANDVS, eo modo, vt ipſe non ſine inuidia Monarchomachorum numero adiiceretur [l]. Ex qua memorabilia repetiit ſuisque obſeruationibus auxit P. BAYLE [m]. Eadem opera defuncti quoque ſunt, qui laudatum carmen nuper in Britannia recuſum dederunt: qui fontes ab illis hauriendi ſunt, qui celeberrimae famae virum noſſe propius geſtiunt. Is poſt infandam regis caedem nomine *populi Anglicani* ſcripta *Apologia* eius iuſtitiam demonſtrare et euincere conatus eſt, licere tyrannos rerumpublicarum euerſores interficere. Qua de re controuerſiae ſerram reciprocauit cum CLAVDIO SALMASIO: Is enim cum iuſſu Caroli II edidiſſet *Defenſionem regiam pro Carolo I, ad ſereniſſimum magnae Britanniae regem Carolum II, filium natu maiorem, haeredem et ſucceſſorem legitimum* [n], oppoſuit ei MILTONVS: *Defenſionem pro populo Anglicano contra Claudii Anonymi, alias Salmaſii defenſionem regiam* [o]. In qua tractatione Monarchomachorum rationes ex philoſophia et reuelatione deducuntur. Aderat autem Miltono ignea vis animi, iudicium limatum, dictio elegans ac ſatyrica et aulae magis quam ſcholae aptata: e contrario Salmaſius, per totam fere vitam in argumento critico verſatus, politicas rationes nec ſatis attingebat, nec iucunde ſatis eloqui poterat: inde factum, vt in cauſſa mala potiores Miltoni partes viderentur,. iudicarentque nonnulli: Miltonum malam cauſſam bene, Salmaſium bonam cauſſam male egiſſe. Et memorabile eſt, quod ex aliorum fide refert P. BAYLE [p] adeo placuiſſe Miltonianas elegantias Chriſtinae, Suecorum

Ioannes Miltonus.

h) Cauſ. iurid. mixt. P. II. n. 3. p. 205. ſq.
i) Vid. Epiſtola Reformati ad amicum, de controuerſia Maſiana cum notis, quae Germanice prodiit. Bibl. imp. c. 2. poſ. 4. §. 22. p. 136.
k) Prodiit ſeparatim, et cum Operibus Miltoni.
l) Vid. Cel MOSHEMIVS Vit Tolandi §. 6. p. 9.
m) T. III. p. 393.
n) 1649. 12.
o) Lond. 1651.
p) l. c. not. F.

corum reginae, vt, cum prius magna de Salmaſio opinione teneretur, eius ipſi contemtum excitauerint. Aliam tamen fortunam in Gallia liber habuit. Iuſſu enim regis vbique quaeſitus et Pariſiis atque Toloſae publice flammis vltricibus traditus, ita vero minime extinctus, ſed auidius lectus eſt. In tanta Miltoni ferocia non potuere deeſſe viri docti, qui regias partes contra eum tuerentur. Oppoſuit enim ei Bramhallus apologiam, et anonymus quidam: *Regii ſanguinis clamorem ad coelum aduerſus parricidas Anglicanos*, *Hagae Com. anno* MDCLII, cuius auctorem nonnulli Petrum Molinaeum, alii, Alexandrum Morum faciunt [q]. Ipſe quoque Salmaſius aliique reſponderunt, multisque diſſertationibus demonſtrauerunt, nefandum eſſe, et legibus diuinis ac humanis repugnare, regem occidere, quae tamen ſcripta hoc loco enarrare non licet. Neque tamen Miltonus et qui eum ſequebantur ſuae cauſſae defuerunt. Bramhallo enim reſpondit Ioannes Philippus quidam, quem ipſum Miltonum eſſe nonnulli ſuſpicati ſunt, libello autem, qui Caroli I. nomen praefert, et εἴκονος βασιλικῆ titulo celeberrimus eſt, oppoſuit Miltonus *Iconoclaſten*, negans ſcriptum hoc, quod magnam populo Angliae inuidiam conflabat a rege ipſo eſſe conſcriptum; cui poſtea *Icon aclaſtos* oppoſita et regem tempore captiuitatis ipſum librum conſcripſiſſe, probari tentatum eſt [r], tempore poſtea ipſam veritatem paulo luculentius detegente [s]. Eandem cum Miltono opinionem defendit Tolandus, recteque Miltonum libellum ex numero ſcriptorum purpuratorum eieciſſe contendit. Qua de re litem ei mouere WAGSTAFFIVS, et BLACKHALLVS, ille in *Vindiciis regis Caroli*, hic in *Oratione ſacra in regis memoriam habita.* Ad quorum tamen obiectiones in *Amyntore* reſpondit TOLANDVS [t]. Tacemus alios, qui occaſione huius regicidii, de difficili hoc argumento diſputauerunt, quos fuſe nominat *Auctor Bibliothecae imperantium* [u], qui adeundus. Non omittendum tamen inter aduerſarios Monarchomachorum, et numero plurimos et eruditione atque rationum pondere inter ſe valde diuerſos eminere GVILELMVM BARCLAIVM, illuſtriſſimi ducis Lotharingiae conſiliarium, ſupplicumque libellorum magiſtrum atque tum in celeberrima academia Ponti-Muſſana I. V. profeſſorem ac decanum; is enim magnis arietibus in *Libris ſex de Regno et regali poteſtate aduerſus Buchananum, Brutum, Boucherium et reliquos Monarchomachos* [x], horum moenia quaſſauit.

q) Bibl. imperant. l. c. p. 139.

r) Vid. ib. §. 26. p. 140. ſeq.

s) Multa de hoc libello notanda curioſe cumulat P. BAYLE l. c. not. N. p. 397. TOLANDVS in Vita Miltoni.

t) Conf. MOSHEM. l. c. §. 17. p. 95. ſeqq.

u) ll. cc. ARND. l. c.

x) Paris 1600. 4.

* *

LIBER TERTIVS.
DE PHILOSOPHIA EXOTICA.

CAPVT PRIMVM.
DE PHILOSOPHIA GENTIVM ASIATICARVM IN GENERE.

§. I.

Philosophia exotica qualis hic intelligenda?

Tandem vniuersam Europam perlustrando, quid recentiori aetate in philosophia colenda praestiterit virorum ingenii laude florentium diligentia, amplissima commentatione enarrauimus. Et sic quidem diuturni et molesti cursus finem facere liceret, nisi barbaricae philosophiae veteris recordatio, quam in limine huius operis recoluimus, moneret, vt priusquam historiae philosophicae finem imponamus, ad reliquarum quoque gentium, quae extra Europam hodie viuunt, mores, instituta, doctrinam et eruditionis modum respicientes exploremus, vtrum apud eos aliquis philosophiae vsus obtinuerit, hodieque obtineat. Nam nec regionis situs, nec climatis varietas, nec singularis morum conditio obstant, quo minus in omni terra philosophia excoli possit, quamuis miris modis impedire vel promouere eius incrementa valeant. Nec deesse orientalibus aliisque populis ingenia philosophiae apta, ex historia philosophiae barbaricae, iisque, quae in *Tomi primi* fine, et in *Tomo secundo* de philosophia Orientali, itemque *Tomo tertio* de philosophia Saracenica et Muhammedanorum diximus, est manifestum. Falluntur autem, qui philosophiae exoticae nomen audientes, eam sibi philosophiae notionem fingunt, quae apud Europaeas gentes obtinet. Hoc enim sensu, si Sinensium Iaponensium et Indorum sectas quasdam excipias, philosophiam neque in India orientali neque in occidentali reperias. Sed vt antiquissimis temporibus inter gentes barbaras religionem et philosophiam arctissimo vinculo colligatas fuisse, et vna in sede moratas suo loco euidentissimis speciminibus demonstratum est; ita et nostro adhuc seculo idem fere obtinere, et philosophiam fere omnem circa diuina versari indubitatis peregrinantium testimoniis constat. Itaque de philosophia exotica acturis, historia religionum exploranda, et excutiendum diligenter est, quid gentibus Asiae, Africae et Americae regiones incolentibus de Deo et attributis diuinis, de spiritibus, de origine et creatione mundi, de caussis rerum naturalium, de virtutum praeceptis, et status animae humanae post mortem conditione

visum

visum sit? vnde sua dogmata hauserint? an rationis scintillas secutae aliquid de iis tradiderint? an traditioni vetustae aliquid debeant? quo pacto philosophiam Europaeam ad ipsas delatam exceperint, quam ingenii ratiocinantis emendationem ex conuersatione philosophorum Europaeorum admiserint? quaeque alia huius generis in hac historiae parte possunt exquiri, et ad quae capita non modo religionum exoticarum consideratio, sed et philosophiae in illis versantis historia reuocari potest. Et haec quidem curiose excutere omnino historiae eruditionis interest, at plenum difficultatibus, quae sine dubio hactenus viros doctos deterruerunt, vt hanc historiae eruditae partem intactam relinquerent. Non negamus, tentauisse quosdam historiam religionum exoticarum et his simul speciminibus nonnulla attulisse, quae ad philosophiae exoticae illustrationem faciunt. Nota enim est ALEXANDRI ROSSAEI diligentia, a DAVIDE NERRETERO aucta et castigata, cui *Templum Iudaico-Ethnicum* Gallica et Germanica lingua [a] vulgatum debemus; itemque ABRAHAMI ROGERI *Patens ianua ad abdita gentilismi mysteria*, cui amplissimas obseruationes de rebus ad religionem gentium Asiaticarum, Africanarum, et Americanarum spectantibus adiecit vir eruditissimus multaeque lectionis CHRISTOPHORVS ARNOLDVS. Tum IOVETI *Historia religionum omnium regnorum mundi*, *iterata cura emendata*, *aucta et meliori ordine concinnata:* splendidum quoque opus, quod nuper immortalis famae chalcographus BERNARDVS PICARTVS, moliri coepit, quodque ἐκτύπους atque descriptiones *Religionum*, *consuetudinum et ceremoniarum omnium in mundo populorum* exhibet. Ast vt verum fateamur, votis nostris scriptores cetera de hac eruditionis parte praeclare meriti non ex toto faciunt satis. Nam nec ipsi in illis locis fuerunt, quorum hominum religionem atque ceremonias describunt, sed sola peregrinantium fide nituntur; nec accurate ad dogmata et placita gentium attenderunt, curiosi magis in ritibus delineandis, quam doctrinis describendis: plerique etiam, qui talia attigerunt, delineasse ea credendi viuendique praecepta contenti, quae comperta ipsis erant, iudicium non interposuerunt, et de caussis, origine, fontibus, discrimine dogmatum, sectis similibusque, quae ad historiam dogmaticam requiruntur, vel plane nihil, vel pauca admodum attulerunt, sine quibus tamen momentis nihil, quod iuuare queat, ad historiam philosophiae exoticae afferri potest. Non ignoramus anonymum Gallum, qui *Historiam philosophiae gentilis* condidit, ex scriptoribus itinerariis potiora dogmata curiosa diligentia congessisse, at cum nec iudicii, nec accurationis, nec philosophiae satis ad tanti momenti argumentum attulerit, tentasse magis aliquid, quam perfecisse censendus est, vt alibi demonstrauimus [b]. Optamus itaque vt hanc eruditae historiae partem aliquis critico oculo intuitus, accuratiorem religionum exoti-

a) Norimb. 1701. 8.

b) Ot. Vindel. mel. II.

carum hiſtoriam pandat, cuius ſpecimen in *Hiſtoria Chriſtianiſmi Indorum* elegantiſſimum dedit deſideratiſſimus CROZAEVS, hoc enim pacto demum licebit ea ſeligere, quae ad philoſophiam exoticam pertinent. Interim, cum pleraque peregrinantium narrationibus et fide conſtent, ad eos ſcriptores confugiendum eſt, qui ſinceritatem et attentionem probauerunt, et philoſophiae non fuere expertes. Quales non ita multos eſſe fatebitur, qui exploratorem itinerariorum egit, et quis ſcripſerit, quoue modo, quibus auxiliis &c. conſiderauit. Plerique enim ab iis diſciplinis imparati acceſſerunt, quae ad huiusmodi argumentum enucleandum requiruntur: quidam praeiudicio ſeducti, ſimilem eſſe philoſophiam exoticam domeſticae, miras nugas commenti ſunt: in nonnullis fides, in haud paucis accuratio deſideratur, cuius exempla eſſe poſſunt itineraria quae Vincentius le Blanc, Tauernier, Mandeslo, Struis, Sadeur, Maſſe, Leguat, Paulus Lucas ſimilesque vulgarunt. Et laudant quidem viri docti [c] induſtriam Petri della Valle, Teuenotii, Olearii, Franciſci Pirardi, Chardini, Choiſi, La Loubere, Tachardi, Geruaſii, le Comte, Martini, Tourneforti, le Brun, Nicolai de Graef, Beaulieu, Baldenii, Maundrelli, Sponii, Weleri, Wanslebi, Renneforti, Flacourtii, Bosmanni, le Maire, Champlain, Rocheforti, Hennepini, Tonti, La Poterie, Denis, Gage, Correal, Tertre, Feuillée, Labati, Freſieri, Dampieri, Rogeri, Monconiſii, Miſſoni, Kaempferi aliorumque: aſt, ne hos quoque omnia ea attuliſſe, ſine quibus hiſtoria religionum accurata dari nequit, ipſa docet inſpectio et experientia. Ex quo intelligitur, philoſophiae quoque exoticae hiſtoriam accuratam inter deſiderata adhuc reponendam eſſe, et integram tractationem poſcere. Paulo pleniora et certiora de Indorum gente quae Malabarica dicitur, de ampliſſimo Sinarum regno, et de Iaponiae populis virorum doctorum, qui in iſtis oris fuerunt, attulit induſtria: maxime, qui ad Chriſtianam religionem in iſtis regionibus plantandam ablegati ſunt, quosque miſſionarios dici moris eſt, complura de his Aſiae partibus retulere, non plane praetereunda. Imprimis ſinarum philoſophia, magnum ab eo tempore ſtrepitum edidit, quo Romanae eccleſiae placitis imbuere gentem acutam et eruditam legati ſedis Romanae conati ſunt. Intelliget ex his, lector aequus et attentus, nobis non monentibus, talem, qualem ipſi exoptamus poſcimusque philoſophiae exoticae hiſtoriam hoc loco condi non poſſe. Integram enim et ſpecialem tractationem poſtulat, nobis autem ſtrictim tantum potiora carpere licet, eaque afferre, quae aliquam eius rei notitiam faciunt, et in hiſtoria philoſophiae vniuerſali non poſſunt omitti. Inſtituti itaque noſtri memores, paucis, quae ex hiſtoria gentium Aſiaticarum memorabilia huc pertinere videntur delibabimus, tum populos Malabaricos, Sinenſes et Iaponenſes ſingulari tractatione explorabimus, pauca quaedam in fine additturi de philoſophia Canadenſium in America, quae noſtro tempore aliquam conſiderationem mereri viſa eſt.

§. II.

c) Vid. Mem. de Trevoux 1729. Août art. 1.

§. II. Totius Aſiae incolas, in Muhammedanos gentiles et Chriſtianos diſpeſcere licet, ſi de religione quaeritur. Habet enim innumeras Muhammedes ſectatores in Aſiae regionibus, reliquae gentes auita placita et cultum idolorum ſeruauerunt, Chriſtiani ſchiſmatici ſunt, ex ſectis veteribus, maxime Neſtorii prognati [d]. Et hi quidem, quod mireris, tantam plerique ignorantiam prodiderunt, vt quid de philoſophia inter Chriſtianos Aſiaticos afferre poſſimus, non reperiamus. Teſtem volumus eruditiſſimum CROSAEVM, qui cum gentes Indicas Romanis Graecisque in argumento ad theologiam naturalem ſpectante praeferre non dubitaſſet, nihil fere de Chriſtianorum acumine philoſophico obſeruauit, vel placita philoſophica retulit. Id quod nemo magnopere mirabitur, qui Chriſtianae religionis inter gentes Aſiae vigentis circumſtantias, doctorum mores, ſuperſtitionem populi regnantem et ſimilia nouerit. Ad Muhammedanos itaque primario reſpiciendum eſt, quos delata ſeculo Iſlamiſmi ſecundo ad Arabes philoſophia praeclaris conatibus in hoc doctrinae genere verſatos fuiſſe *Tomo tertio* prolixe narrauimus. Quamuis autem in duas partes diſceſſerit Muhammedanorum religio, quarum vna Abubekrum, altera Alin ſequitur, quasque Vatiniano inter ſe odio flagrare nemo ignorat, totum tamen diſcrimen in ceremoniis magis et dogmatibus acceſſoriis verſatur, quam in fundamentalibus. Id quod haud obſcuris ſpeciminibus deprehendent, qui eam, quam *Tomo tertio* dedimus delineationem theologiae Muhammedanae cum deſcriptione religionis Perſarum comparauerint, quam diligentiſſimo CHARDINO debemus; in cuius *Itinerario* ampliſſima de ea commentatio *Partem quartam* occupat. Conſtabit enim Perſas, qui ſectae Ali adhaererent, in haud paucis, quae de Deo, eiusque attributis operibusque praecipuunt, non dogmata modo, ſed et verba theologorum Muhammedanorum inter Saracenos ſeruare, et eundem in modum praecipere: id quod magnopere mirandum haud eſt, cum Saracenica gens, Perſiam totam occupauerit. Et hinc deriuandum quoque eſt, quod philoſophiae inter Saracenos cultae veſtigia haud pauca inter Perſas deprehendantur, et codices manuſcripti haud pauci, teſte CHARDINO [e] exſtent, ex Graecorum et Latinorum philoſophorum αὐτογράφοις in Perſicam linguam translati, quorum adminiculo inter Perſas vigere philoſophiam ille quoque alio loco [f] affirmat. Turcas vero, qui et ipſi Muhammediſmum receperunt, philoſophiam a Saracenis excultam eiicere coëgit conditio gentis bellicoſae, in ſolis armis poſthabitis literarum ornamentis gloriam et felicitatem quaerentis. Dubitandum autem non eſt, quin inter Muhammedanos ex Turcarum quoque progenie veſtigia cultae inter Saracenos philoſophiae ſuperſint, quamuis gymnaſia ſcholas, et bibliothecas plerasque euerterit armorum furor, et gentis

Aſiatica philoſophia in genere conſiderata.

d) Horum notitiam potiſſimum cel. CROZAEO l. c. et imprimis ASSEMANNO V. C. debemus, cuius Bibliotheca orientalis pulcherrimam ſegetem exhibet.

e) l. c. Praef. ad Hiſt. Solimanni.

f) P. III. p. 108.

gentis saeuitia. Hodie vero, vbi praeclare mitescere eius ingenia incipiunt, spes est fore, vt appareat, cultis postliminio elegantioribus literis, seueriores quoque disciplinas reductum iri: si modo vera sunt, quae noua literaria passim annuntiarunt, non modo praeclare proceres imperii, maxime praesidem, literis fauere et typographia instituta libros msc. optimos excudi, tabulas quoque geographicas aere incidi, coepisse; huius enim felicitatis literariae specimina ad nos delata sunt, sed et moliri eos academiam scientiarum, moderatoribus nonnullis viris eruditis Europaeis instituendam: ita enim non desperandum, fore, vt et scripta philosophica a Saracenis relicta in vsus publicos inter Turcas traducantur, et accendatur genti amplissimae, positis ferociae moribus Europaeorum elegantiam sensim aemulanti, cupido philosophiae gustandae.

Secta fanatica philosophorum Persarum.

§. III. Quamuis autem Muhammedanae religionis decreta magna pars incolarum Asiae amplectatur, sunt tamen inter eos quidam, qui a veteribus sectis philosophicis aliquid accepisse, vel reliquias potius seruauisse videntur. Maxime vero orientalis philosophia vestigia sua reliquit, si vera sunt, quae BERNIERIVS refert [g], recepta esse in Persia atque India inter mysteria harum gentium, et a potiori parte eruditorum Persarum admitti, et imprimis a Sufyis Persarum tradi. Hunc enim celeberrimum medicum, qui diu in his terris vixit, et philosophiae mysteriis imbutus iudicare de hoc argumento potuit, si audimus, statuunt hi philosophi: „Deum, siue ens illud supremum, quod Achar vocant, quodque immo„bile et immutabile est, non solum animas produxisse, ex propria sua sub„stantia, sed etiam in vniuersum, quicquid materiale est et corpus habet „in mundo: et hanc quidem productionem ad Deum non tantum perti„nere, velut caussam efficientem, sed tanquam ad formalem et materia„lem, nempe quemadmodum aranea ex sinu suo telas educit, et retrahit „quoque quoties placuerit. Creationem itaque nihil esse aliud, quam „extractionem siue productionem et extensionem substantiae diuinae, et „telas quasi ex visceribus Dei protractas; et similiter destructionem nihil „esse aliud, quam retractionem eiusdem diuinae substantiae, hincque diem „extremum, qui eorum lingua audit Maperle vel Perlea quique omnia „destructurus sit, nihil aliud futurum esse, quam retractionem totalem „omnium earum telarum, quas Deus ex se ipso protraxit et eduxit. Ergo „nihil esse realiter et effectiue, quod tangimus, videmus, gustamus, sed „totum hunc mundum esse somnii genus et meram illusionem, tot enim „tamque diuersas res non nisi reapse vnam eandemque realitatem esse, „nempe ipsissimum Deum; quemadmodum numeri prorsus omnes nonnisi „vnitates sint ex prima multiplicata productae. Quod si miri huius com„menti ratio ab illis postuletur, qua ratio ille effluxus et refluxus substan„tiae haec extensio et refractio et diuersa apparitio fiat, quique fieri pos-

„sit,

g) Suite des Memoires sur l'empire de grand Mogoul p. 202. seqq.

„ſit, vt Deus, qui corporeus non eſt, ſed Biapek, vt vocant, immuta-„bilis et incorruptibilis in tot animarum corporumque partes poſſit diuidi, „nihil niſi comparationes ingenioſas eos quaerentibus reddere: Deum eſſe „velut oceanum immenſum, in quo innumerae phialae aqua plenae natent „moueanturque, quaeque, vbicunque fuerint, in eodem oceano exiſtant, „et ſi frangantur, aquae ipſarum eidem, ex quo ſumtae ſint, et in quo na-„tauerint Oceano iterum velut toti ſuo vniantur. Vel hoc quoque: Deum „eſſe inſtar luminis, quod in vniuerſo luceat, quod vero mille modis va-„rietur, pro diuerſitate obiectorum, quae illuminat, vel ſecundum diuer-„ſos colores vitrorum, per quae refrangitur. Aliter vero et magis ſoli-„de eos non reſpondere, ſed hoc tantum modo puluerem oculis vulgi ob-„iicere. Hoc ipſiſſimum Spinozae ſyſtema eſſe P. Bayle [b] contendit, perperam quidem ſi quid iudicamus, nam apertiſſime emanationem ſupponunt, quae cum modificatione Spinoziſtica confundi non debet, et ipſum, quod de vaſculis aqua plenis et in oceano natantibus petere ſolent ſimile, ſatis prodit, diuerſam hanc eſſe hypotheſin a Spinoziſtica, eo quod vaſculorum comprehenſione aqua ex oceano hauſta realiter diſtinguitur ab ipſo oceano, cum ſecundum Spinozae hypotheſin res omnes, quae in vniuerſo ſunt, ſimiles modo ſint bullulis minimis in oceano agitato natantibus. Rectius Bernierivs pronuntiauit, Cabbaliſticam doctrinam eſſe, et ſyſtema exhibere illi ſimillimum, quod in Fluddo refutauit Gasſendus. Vnde neque cum Stoico ſyſtemate comparari Perſarum doctrina commode poteſt. Quod ſi ad origines Perſicae philoſophiae attendimus, manifeſtum erit ex iis, quae de ſyſtemate Zoroaſtreo *Tomo primo* diximus, eſſe hoc dogma ex reliquiis Zoroaſtrianae philoſophiae. Quamuis enim Petrus Bayle aliique Zoroaſtri duplex principium coaeternum tribuant, quos nos quoque olim in hoc Bernierii loco explicando ſequuti ſumus, demonſtratum tamen ſuo loco eſt, falli viros doctiſſimos, et Zoroaſtrem vetus magorum ſyſtema, quod dualiſticum fuit, ita emendauiſſe, vt in monadiſticum, emanatiuumque conuerteretur, et tamen manerent duo principia contraria, ita vt non ſpiritualia modo omnia ex primo fonte, Deo Mithra, oriantur et fluant, id eſt Mithras Oromaſden gignat, ſed et Arihmanius, ſiue rerum materialium et corporalium compages reipſa effluxus ex Deo Mithra ſit. Admiſiſſe hoc Zoroaſtrianum ſyſtema philoſophiam Orientalem, quae circa naſcentis Saluatoris tempora Perſiam, Aſiam minorem et Aegyptum peruagata eſt, *Tomo ſecundo* luculentis, niſi fallimur, teſtimoniis comprobatum eſt. Ab his igitur maioribus, et hac imprimis matre genitam eſſe, hanc arcanam Perſarum philoſophiam non eſt quod dubitemus. Aſt toto ea coelo a theologia Muhammedana, illa quoque, quae inter Perſas regnat, diſcrepat; eam enim, Deum cuncta ex nihilo produxiſſe, ſola potentiae et voluntatis ſuae materia

b) Dict. T. IV. art. Spinoza not. A. p. 254.

teria inſtructum, affirmare, recte CHARDINVS [i] tradit; aliter enim theologi Muhammedani, qui inter Perſas vixerunt ſcripſeruntque, quosque adduxere POCOCKIVS [k] et HYDEVS [l], non praecipiunt. Vnde caute accipienda ſunt, quae hic tradit [m], opinione de ὀρθοδοξία Perſarum nimis occupatus: Perſas Zoroaſtris religionem conſtanti praxi, et continuato vſu quotidiano in ſua liturgia publica ad hunc vsque diem ſine mutatione intemeratam retinuiſſe, eiusque libros vetuſtiſſimos, velut ſacra monumenta reuerenter cuſtodire, et incorruptos conſeruare, ſuae religionis et rituum tenaciſſimos ad rigorem vsque. Haec enim non ad eos Perſas pertinere, qui Islamiſmum ſecundum explicationem Ali receperunt, ex dictis eſt manifeſtum. Quales autem Zoroaſtrinae doctrinae reliquiae hodie ſuperſint, ſuo loco iam dictum eſt. Ex his autem intelligi quoque poteſt, quid de atheiſmo ſectae huius myſticae apud Perſas (reliquos enim de Deo ſatis pie ſentire, Chardini narratio nos conuincit) ſtatuendum ſit. Quae enim de Zoroaſtre, philoſophia Orientali, Cabbaliſtica, Alexandrina, aliisque emanatiui ſyſtematis generibus dicta ſuis locis ſunt, huc quoque pertinent.

Tartari an religionem philoſophicam colant.

§. IV. Poſt Perſas Tartarorum nomen et imperium ampliſſimum in Aſia eſt. Solent enim hoc nomine plerumque omnes illi populi comprehendi, qui intra et extra Caucaſum ſiue Imaum montem Aſiam inhabitant, et ad Sinas vsque extenduntur, quorum imperio Tartarorum gens potita eſt. Vtrum inter hos quoque populos, et multitudine et viuendi imperandique ratione memorabiles philoſophiae veſtigia reperiantur, difficile dictu eſt, cum ea quae de his gentibus hactenus peregrinantium et miſſionariorum, quos vocant, fide innotuerunt, pauca ſint, et a dubitatione omni non remota. Et occupauiſſe quidem olim haud exiguam Tartariae magnae partem Chriſtianam religionem ſecundum Neſtorii placita traditam, eam autem omnem fere exciſam hodie eſſe, eleganti commentario explicuit, celeberrimus IO LAVRENT. MOSHEMIVS [n]. Hodie religionem Tartarorum aut Muhammedis legem ſequi, aut cultum idolorum, in confeſſo eſt. Illi in vicinioribus Turcarum regionibus, maxime in magna Bucharia viuunt, hi maiorem Tartariae partem occupant. Et horum quidem religio nondum hodie ita explorata eſt, vt de ea certi quid ſtatui, eiusque origines ſatis probabili coniectura definiri queant: niſi quod ſuperſtitioni atque incantationibus eſſe deditos, plebemque innumera idola, velut legatos Dei adorare, vno ſummo Deo, admirationi magis, quam venerationi, qua ſuperior creditur, expoſito, dubitandum eo minus ſit, quo minus in eo peregrinantium relationes diſſentiunt. Aſt cum ampliſſima inter Tartaros collegia eruditorum ſacerdotumue ſint: qui Lamae dicuntur, pontifex maximus autem Dalai Lama, merito de iis quaeritur, annon, quaedam veſtigia

i) l. c. p. 11. k) Spec. Hiſt. Arabum.
l) De Relig. vet. Perſarum.
m) c. 28. p. 348.
n) In Hiſtoria eccleſiaſtica Tartarorum.

ſtigia originis philoſophicae inter eos reperiantur. Non eſt autem huius loci et inſtituti prolixe in hoc argumento verſari, et de his originibus diſpicere, pauca itaque afferimus, et talia tantum, quae cogitandi de hoc argumento occaſionem aliis exhibere queant. Et inualuiſſe quidem idolorum cultum qui hodie obtinet; inter Tartaros, ex quo Zingis-Chanus rerum ſumma inter hos populos potitus eſt, eumque vna cum literis ſcribendique arte illos a Iuguritarum gente accepiſſe, viris doctis [o] obſeruatum eſt. Habet autem cultus ille idololatricus fundamentum partim in eo. quod idola eſſe imagines diuinarum emanationum, ſiue irradiationum contendunt; partim quod animarum transmigrationem amplectuntur, hincque diuinas animas, quae ex Deo profluxerunt, inhabitare idola credunt. Ita vero μετεμψυχώσει, quae totam Aſiam et Africam peruagata eſt, addicti ſunt, vt non modo in homines, ſed in bruta quoque deſcendere animas ſtatuant. Parum vel nihil eſſe in his omnibus, quod origines philoſophicas ſapiat, omnino fatendum eſt. Aſt paulo altius in ſuperſtitionis Tartaricae origines inquirentibus nonnihil deprehendere licet, quod magnam dicendis lucem foenerabitur. Praeeſt, vti dictum Lamis per totam Tartariam omnibus pontifex maximus, magnus Lama dictus, qui in arce cacumini montis verbi Potalae vicini inaedificata habitat. Is incredibile eſt quanto honore a Lamis omnibus, et Tartaris quoque reliquis idola colentibus afficiatur. Eum immortalem eſſe communis ſtupidae gentis perſuaſio eſt, eo quod extincto illi alius ſimilis ſupponitur, corpus defuncti clam ſubducitur. Et hoc quidem genti ſuperſtitioni miris modis deditae a Lamis perſuaderi, nobis omnino veriſimile videtur: at Lamas, qui mori pontificem ſuum poſſe, experientia docti norunt, alium traditionis ſenſum habere, vero prorſus eſt conſentaneum, recteque obſeruatum eruditiſſimo MOSHEMIO [p], qui eleganter coniicit, homines hos, qui mentes mortalium ex vno corpore in aliud tranſire putant, idem de primo religionis ſuae moderatore dicere. Id quod mire confirmat, ex relatione IO. BAPT. DV HALDE [q], de nuntio quodam a Tipa ſiue Chano Tartarorum Dalai Lamae ſubiecto ad Sinas circa finem ſeculi proxime elapſi miſſo. Is inter caetera narrauit, magnum Lamam ſedecim ante annis de vita deceſſiſſe, morti autem vicinum promiſiſſe, ſe ſequenti anno in vitam certo, quem deſignabat loco, reuerſurum, et vt ſe bene educarent iuſſiſſe, donec ad adultiorem aetatem veniſſet: mortem autem ſuam reticerent, reſpondendo illis qui de ipſo eſſent ſciſcitaturi, in ſeceſſu ipſum viuere; decimo ſexto vero poſt mortem anno luna decima, faſciculum ad imperatorem mitterent, quem ipſis tradiderit, in quo fuerit epiſtola ad imperatorem, et ſtatua Foë: ipſum enim dixiſſe *ſe eſſe Foë reſuſcitatum.* Ex hac narratione

 ſatis

o) Cel. ASSEMANNVS T. III. P. II. c. 9. §. 5. p. 469. MOSHEM. l. c. p. 38. ſeq. Ipſum vero Zangis-Chanum peculiarem religionem formaſſe, multis docet HOTTINGERVS Hiſtor. eccleſ. Sec. XV. Sect. II. p. 605. Aſt parum religioni eum tribuiſſe, ſi pauca quaedam naturalis pietatis capita excipiamus, ex eius hiſtoria apertum eſt.

p) l. c. p. 135.

q) Deſcript. de la Chine T. IV. p. 467.

ſatis luculenter conſtat, Dalai Lamam haberi pro eo doctore, in quem conditoris iſtius religionis, Foë dicti, anima migrauerit. Dicemus de magno hoc impoſtore, qui totam fere Aſiam ſuperſtitione et pantheiſmo repleuit, in ſequentibus, et rationibus veriſimilibus probabimus, eum fuiſſe ſacerdotem atque philoſophum Aegyptiacum, qui in Indiam ſeceſſerit, et ab Indici Oceani oris vsque ad Iaponiam cum idololatriae, tum impietatis ſemina ſparſerit. Hoc loco id tantum monendum eſt, multoties eum, tradi, inter homines reſuſcitatum apparuiſſe, et animarum transmigrationem inter dogmata exoterica ſectatoribus ſuis tradidiſſe. Et huius quoque diſcipulos vsque in Tartariam penetrauiſſe, inque ea cum cultu idolorum, quem mira vanitate et impietate deteſtabilis haec ſecta propagauit, hanc quoque redeuntis ſubinde Foë, (quem Sommonacodomum Budham, Xekiam, Xiakam, Fotoque, in India, China, Iaponia dici ex ſequentibus conſtabit) apparitionem in ſucceſſore ſuo ſuperſtitioſis populis tradidiſſe, inde quoque maximam, quam Dalai Lama obtinet, auctoritatem deriuandam eſſe, admodum eſt probabile. Qualia vero ab hoc ſucceſſore Foë, dogmata arcana tradantur, latet, libros enim Lamarum ſacros, qui in vrbe Laſa magna religione cuſtodiuntur, nemo hactenus Chriſtianorum inſpiciendi veniam nactus eſt. Coniicere autem licet, in fundamentalibus dogmatibus tum exotericis tum eſotericis Tartarorum religionem et placita, cum reliquarum eius ſectatorum, quos inter Siamenſes, Peguanos, Indoſtanos, Sinas, Iaponenſesque habet, decretis conſpirare, de quibus iam porro diſquirendum eſt.

Indorum philoſophia an atheiſmo infecta.

§. V. Ex Tartaria in Indiam deſcendentes in ampliſſimis, quas complectitur, regionibus, craſſiſſimam regnare ſuperſtitionem, omni lumine rationis philoſophico extincto, peregrinantium fide diſcimus. Pauca tamen de interioris Indiae regionibus, incolis, religione nota ſunt, et pleraque inſuper fide ſubleſta ſuſpecta. Propius illarum terrarum mores, cultus, religio innotuere, quae ad littora oceani ſitae, nauigantium curioſitati explorandae patuere. Aſt heic quoque ignorantiam obtinere putidiſſimam, et religionis coecitatem tantam, quantam vix cogitare licet, ex itinerariis fide dignis nouimus. Id quod permouit viros doctiſſimos, Io. LOCKIVM [r], et CROSAEVM [s], vt poſt LOVBERIVM [t] numinis ſupremi ignorantiam his populis tribuerent; quamuis enim Sommonacodomum velut magnum Deum adorent, de ſummo tamen rerum creatore tacent, vnde atheiſmi quoque notam Siamenſes a nonnullis inuſtam ſuſtinent, quos ſibi plane non conſtare in religione, cultuue Dei obſeruauit P. BAYLE [u]. Noſtrum hoc quidem loco non eſt, de atheiſmo gentium Indiae diſputare, monere tamen heic ab inſtituto noſtro alienum non eſt, patere ex earum gentium, quae Malabaricae dicuntur, religione, ſyſtema emanatiuum, quo innnumerae deitatis perſonae ex vno numinis fonte progreſſae, et mundi

r) De Intell. hum. L. I. c. 3. §. 15. p. m. 70.

s) Stat. Chriſtian. Indici, L. VI. p. m. 645. ſeq.

t) Itiner. Siam. T. I. p. 395.

u) Dict. T. IV. art. Ruggeri, not. D. p. 103.

di partibus regendis praefectae ſtatuuntur, Indiam quoque totam occupauiſſe [x], et omni, quae in regionibus, Siam, Arekan, Laos, Camboiae, Cochinchinae aliisque obtinet, et foediſſima ſuperſtitione colitur, idololatriae originem dediſſe. Cum enim viderent nationes infelices, et ſupremae ignorantiae vinculis detentae, mundi partibus formandis dirigendis, nutriendis vim quandam diuinam adeſſe debere, facile ſibi perſuaderi paſſae ſunt, prodiiſſe ex ineffabili fonte ſupremae deitatis eiusmodi radios ſiue emanationes, quae multiplici metamorphoſi in mundo apparentes, cum earum, quas informare debuerunt atque regere, partium ſocietatem iniiſſent, cultum diuinum ob innumera beneficia mereantur. Et huius quidem generis emanationem eſſe Somonacodomum, ſecundum Indorum placita, ex dicendis apparebit [y]. Mirum itaque non eſt, cum impoſtor quidam idololatriam per omnes Indiae partes diffunderet, eamque arcano emanationis ſyſtemati inaedificaret, homines ſtupidos et coeco impetu in haec retia incidiſſe et huiusmodi impoſtorem, inter numina retuliſſe, credentes, Deitatis quandam particulam in eo reſidere. Ita vero nullo negotio perſuaderi poterant, id quod in profundiſſima infinitatis abyſſo latet, numen cultu attingi ab hominibus non poſſe, ſed ideo ſe in radiis ſuis emanatiuis manifeſtauiſſe, vt coli poſſet inque iis et adorari. Vnde ratio quoque petenda eſt, cur eum eſſe apparationem Dei Wiſtnou dixerint. Quae idololatriae quidem et deiſmi, non vero atheiſmi eos reos agunt. Nihil hoc loco nos Indis affingere, vel ad eos excuſandos gratis excogitare, theologia Malabarica, quae magnam partem in Europa innoteſcere coepit, faciet manifeſtiſſimum: quamuis non magnopere repugnare velimus, ſi quis contendat, omiſſo et neglecto ſummo Deo ita nonnullos in inferioribus diis et mediis numinibus colendis haeſiſſe, vt tandem ſummi numinis rerumque creatoris fuerint obliti: vel ſi quis [z] Sammanaeorum ſectam, quae ex Buddae diſciplina prodiiſſe dicitur, et ob impietatem ex litoribus Malabaricis et Coromandelicis eiecta eſt, regnat autem in interiori India, huc referre velit, de qua viri pii, qui praedicandi euangelii gratia a potentiſſimo Daniae rege in illas regiones miſſi ſunt, tradunt, apparare ex Malabaricis monumentis, quod omnem prorſus religionem, etiam idololatricam, eiurauerint. Id quod non ab omni veriſimilitudine abhorret, eo quod impoſtoris illius, cuius diſcipuli fuiſſe dicuntur, diſciplina interior talis fuit, vt religio ex ea omnis euerti facile potuerit. Ille vero cum non meridionales tantum Indiae partes veneno infecerit, ſed et ſeptentrionales et orientales ita corruperit, vt peſtis ea vsque ad Sinas et Iaponenſes penetrauerit, nihil autem eius memoria in hiſtoria theologiae Indorum ſit celebrius, paulo curatius de eius rebus hoc loco agendum eſt.

x) Vidit id iam BVRNETIVS Archaeol. phil. p. 542. et de Siamenſibus auctores Britanni Hiſt. vniu. P. I. p. m. 111.

y) Sine hac enim hypotheſi ratio cultus a Siamenſibus Sommonacodomo exhibiti dari nequit, vt ex iis intelligitur, quae P. TACHARD. Itin. Siam. L. VI. p. 203. BAYLE Dict. art. Sommonacodom T. IV. p. 237. KAEMPFER Deſcript. Iapon. T. I. p. m. 59. ſeqq. cumularunt.

z) LA CROZE l. c. p. 643.

Quod ita faciemus, vt enarratis prius Indorum, Sinarum, Iaponenſium narrationibus, exploratаque doctrina et methodo, quid de eius origine, philoſophiae fonte, religione, modoque docendi nobis vero videatur ſimile, quantum licet, breuiſſimis exponamus.

Buddae vel Xekiae hiſtoria.

§. VI. Fuiſſe iam inter veteres Indos BVDDAM quendam philoſophiae nomine celeberrimum, huncque philoſophorum omnium principem et auctorem fuiſſe, populis quoque Indiae religionis cultum tradidiſſe, eumque cum Sommonacodomo Siamenſium et Xekia, Sinenſium vnum eundemque videri, *Tomo primo* [a] diximus, obſeruauimusque Buddae nomen cum Graeco Mercurii coincidere. Monet hoc nos, vt de famoſiſſimo hoc philoſopho ipſos Indorum ſcriptores, eosque, qui ex ore eruditorum res eius narratas acceperunt conſulamus. Tetigerunt autem hiſtoriam huius idoli, DOMINICVS FERD. NAVARRETTA [b], ATHANASIVS KIRCHERVS [c], PHIL. COVPLETVS [d], PHILIPPVS MARINI [e], ex quorum relationibus ſua congeſſere M. V. LA CROZE [f] et P. BAYLE [g]. Illis addendus, qui omnium accuratiſſime in res huius philoſophi, qui idololatrico cultu per omnem fere Indiam, et vt ſupra iam veriſimile fecimus, Tartariam quoque Chinam et Iaponiam adoratur, inquiſiuit ENGELBERTVS KAEMPFERVS [h], vir doctiſſimus. Et nomen quidem philoſophi iſtius pro regionum diuerſitate diuerſimode effertur. Inter Siamenſes enim eum Sommonacodom dici, ſupra iam dictum. Et ſunt quidem, qui hoc Siamenſium idolum a Budda diſtinguant: aſt falli hos, vidit iam, vt erat in perſpiciendis rebus exoticis maximi acuminis deſideratiſſimus CROZEVS, qui ex ſimilitudine eorum, quae de Budda, Xekia atque Sommonacodomo traduntur, collegit, vnum eundemque impoſtorem intelligi, qui totam Aſiam Orientalem idololatria et enthuſiaſmo vel pantheiſmo quoque faſcinauerit [i]. Coniecturam enim Croſaeanam certiſſimis rationibus firmat KAEMPFERVS, qui diu inter Siamenſes vixit, et Sinas quoque atque imprimis Iaponenſes adiit, et omnium curioſiſſime in antiquitates, et hiſtoriam atque religionem harum gentium inquiſiuit; namque is refert, Buddam, eſſe reuelatam in humana figura diuinitatis partem, et ſecundum philoſophos Indorum, apud Siamenſes, lingua vulgari appellari Prah Pudi Dſau, id eſt ſanctum dominum, ab eruditis vero in lingua doctis propria vocari Sammona-Khodum, a Peguanis Samana Khutama. Eundem autem Buddam cum Xaka vel Siaka, Sinenſium et Iaponenſium eſſe, vel ex eo ſolo intelligi poteſt, quod inter has gentes maxime Iaponenſes nomen Xacae, quod poſt eius fata in Foë et Fotoke appellationem tranſiit, cum nomine Budſd coincidat, ita vt hoc tandem

in

a) p. 202. ſeqq. b) Rel. Sin. p. 82.
c) Chin. illuſtr. P. III. c. 4. p. 152.
d) Prooem. ſc. Sin. p. 29. §. 4.
e) Relation de Tonquin p. 108. f) l. c.
g) Dict. art. Brachmanes, Iapan, Spinoza.
h) Hiſt. Iapon. T. I. p. 56. ſeqq. T. II. p. 59. ſeqq.

i) Quia tamen incertiſſimi ſunt Siamenſes in antiquitatibus gentis ſuae notandis, non refragabimur, ſi quis dicat eos, res antiquiſſimas cum hiſtoria recentioris cuiusdam impoſtoris interdum confudiſſe, quod coniicit KAEMPFERVS l. c.

in nomen appellatiuum degenerarit, quo non omnes tantum Dii, et idola quaecunque in genere, quae ex peregrinis regionibus illata ſunt, ſed et ſancti quoque et ſacerdotes atque philoſophi, hanc doctrinam profitentes appellentur. Tempus famoſiſſimi doctoris definire ob incertiſſimas temporum rationes ab Indis obſeruatas tantum non impoſſibile eſt. ALEXANDER DE RHODES [k] laudatus CROSAEO [l], anno circiter MMM poſt conditum mundum, et anno M poſt linguarum confuſionem hunc legislatorem vixiſſe, ex Tonquinorum relatione tradit: Ex NAVARETTAE relatione [m] a nonnullis ponitur in annum XXIX imperii Salomonis, KAEMPFERVS [n] qui ex ipſis Siamenſium doctoribus de hoc philoſopho percunctatus eſt, natum eſſe ait anno vigeſimo ſexto regni Soowo imperatoris Sinenſium, qui quartus ſucceſſor fuit, celeberrimi principis Suno Buno; quod tempus ex nonnullorum calculo incidit in annum MCCII. ante C. N. Qui tamen monet quoque, Siamenſes anno MDCXC. quo inter eos verſatus eſt, computauiſſe a Buddae apparitione annos MMCCXXXIII, ſic vt tempus eius incidat in annum DXLII ante N. C. Quae traditionis diuerſitas in tanta gentis inſcitia pariter atque antiquitatis iactantia et diuerſa annorum computatione valde miranda haud eſt. Eadem fere incertitudine reliqua, quae de hoc legislatore Indorum traduntur, laborant. De patria enim certum quod dicant, Indi ipſi non habent. Et omnes quidem, ſi CROZAEO [o] fides, ex hac gente ſcriptores mediam Indiam ei patriam deſignant, Ceylanum inſulam veriſimiliter intelligendam eſſe, NAVARETTA [p] contendit. Quod confirmat non modo nomen Budhum, quod idolo huic in hac quoque inſula tribuitur, ſed et Siamenſium traditio, qui in vrbe Ceylani Lanca natum eſſe contendunt [q], Iaponenſes quoque patriam eius Magattae prouinciam in regione Tenſiccenſi fuiſſe affirmant. Eſt autem Tenſik regio, interprete KAEMPFERO [r], inſula Ceylanum, litora Malabarica et Coromandelica, ſiue Gangetici ſinus; generaliori vero ſignificatione omnis regio Aſiae meridionalis, cuius incolae fuſco colore nigreſcunt, Ceylani tamen incolae Buddam hunc non indigenam fuiſſe, ſed a Siamenſibus ad ipſos veniſſe, transfretaſſe autem poſtea in Indiam Orientalem narrant, et vero non abſimile, religionem ab hoc legislatore traditam a Siamenſibus ad Ceylanianos perueniſſe; eodem enim hi, libro ſacro vtuntur, quo Siamenſes, Puli dicto. Ex qua narrationum diuerſitate certi nihil colligi poteſt aliud, niſi adueniſſe Buddam ſiue Xekiam, ex meridionali Indiae parte, et gentibus ad litora oceani ſitis, omnium primis innotuiſſe; in hac quoque auſtrali Indiae parte vixiſſe, et miſſis, vndequaque diſcipulis per omnes Indiae regiones, primo quidem nouam legem, deinde clanculum philoſophiam ſuam myſticam diſſeminauiſſe.

§. VII.

k) In Catechiſmo pro baptizandis, Romae 1651. Tonquinenſi lingua edito p. 105. ſeqq.
l) l. c. p. 648.
m) l. c.
n) T. II. p. 60.
o) loc. cit.
p) loc. cit.
q) KAEMPFER T. I. p. 56.
r) T. II. p. 60.

Vita Buddae f. Xekiae.

§. VII. Non cohaerent melius, quae de vita eius ab Indis narrantur: cuius et antiquitas hominis, et methodus allegorica atque fabularis, Indis deamata et fraudes ab eo artificiose adhibitae caussae esse videntur. Accedit, quod cum pleraque vetustissima traditione nitantur, multae narratiunculae accesserint, quae memoriam eius conturbauerunt. Opinio quoque diuinitatis eius, quae post fata totam Indiam, Chinam et Iaponiam occupauit, eiusmodi circumstantiarum excogitandarum occasionem suppeditauisse videtur, quae ad conciliandum eius historiae augendumque τὸ θαυμαστὸν facere queant: vt in omnium fere antiquitatis heroum historia euenit. Et Alexander de Rhodes quidem, cuius verba ex libro rarissimo affert CROSAEVS, rem ita narrat: Fuisse eum filium regis Indorum, Timphan nomine, hominem valde acutum doctumque, at ambitione inflatum: Contracto matrimonio genitaque filia vnica, vxorem deseruisse, totumque in secessu solitario in magiae artem incubuisse, habuisse autem duos malos genios sibi valde familiares, a quibus doctrinam atheismo infectam acceperit. Quam cum hominibus tradere vellet, parum fidei reperisse, ideoque ad fraudes conuersum, impietatem fabulis occultasse, et μετεμψύχωσιν atque idolorum cultum introducendo, se ipsum discipulis idolum exhibuisse adorandum, quod rerum omnium creator esset, cuncta vero allegorice declarando, arcanos sensus ita reconditos habuisse, vt cum magia et idololatria populorum animos repleret, initiatis tamen atheismi principia instillaret, nihilum pro oceano rerum omnium commendando. Quam narrationem, facile palpari potest, auctorem magis ex fama et traditione nonnullorum, quam ex certis fontibus hausisse, et suspicionibus magis quam certitudini litauisse. Accuratius NAVARETTA res impostoris huius explorasse videtur. Is haec sibi comperta esse tradit, cum in istis regionibus viueret, fuisse patrem Xekiae regem eius regionis, Cing Fan Vuang dictum, matrem Mo-Ie; annos natum septendecim tres vxores duxisse, et genuisse filium, vndeuigesimo in solitudinem secessisse, inque ea annos duodecim a quatuor viris immortalibus, id est philosophis, qui Talopoin [s] apud Siamenses, Peguanos aliosque Indiae populos vocantur, quosque veterum Hylobios esse *Tomo primo* [t] monuimus, eruditum, tandem anno aetatis trigesimo propriae meditationi se tradidisse, et phosphorum considerando tandem ad intuitiuam cognitionem primi rerum omnium principii peruenisse, ab eo vero tempore nomen Foë, quod nonhominem significat, adhibuisse. Et hoc quidem pacto annos quadraginta nouem philosophiam quandam mysticam allegoriis velatam innumeris discipulis tradidisse. Morti vero proximum declarasse, interiorem se doctrinam nondum propalasse, sed cuncta hieroglyphicis symbolis tantum adumbrasse. Addimus his KAEMPFERI narrationem, diligenter ex ore librisque Indorum haustam, quae Xekiam, vel, quo nomine Iaponico ipse vocat, Siakam, refert annos natum nouendecim relicta patris regia atque

s) Conf. KAEMPFER T. I. p. 61. t) p. 195. not. q.

atque vxore, Arariae Sennino, eremitae magna celebritate nominis et ſanctitatis opinione in vertice montis Dandokf viuenti in diſciplinam ſe tradidiſſe, eoque auctore et vitam auſteram duxiſſe, et totum contemplationi rerum coeleſtium et diuinarum, corporis ſitu plane ſingulari et inuſitato, ſed meditationi rerum diuinarum aptiſſimo ſe permiſiſſe; ita mente ab omni externo obiecto reuocata et in proprium fundum reducta, vt corpus immobile et ſenſus omnis rerum externarum expers eſſet [u]. Huic enthuſiaſmo id debuiſſe Xekiam, quod in intima religionis myſteria penetrauerit, et exiſtentiam coeli et inferni detexerit, quaeque praemiorum atque poenarum poſt hanc vitam ratio ſit, quae ſtatus animae poſt mortem, quae migrationes, quae via ad felicitatem aeternam perueniendi, quae potentia Deorum in regendo mundo, aliaque multa captum hominis ſuperantia perſpexerit. Et haec poſtea innumerabili diſcipulorum multitudini eum tradidiſſe, quae ipſum ſecuta eandem vitae auſteritatem elegerit. Tandem annos natum LXXIX obiiſſe. Addi his alia multa poſſent, niſi modus ſeruandus eſſet, et diſtinguendae circumſtantiae veriſimiles ab iis, quas excogitauit ſacerdotum calliditas et ſuperſtitio populi. Quale eſt, quod Siamenſes narrant, deitatem illam, quae Wiſtnou dicitur, cum octauum mundum inuiſiſſet, forma aethiopis ſe manifeſtauiſſe, huncque Deum illum Sommonacodomum, id eſt hominem ἄπαθον, fuiſſe. Vnde ſine dubio Braminarum ſententia enata eſt, legislatorem hunc neque patrem neque matrem habuiſſe. Tradunt etiam multa Siamenſes, Peguani, et Indorum Orientalium alii de miraculis Buddae, de eius natiuitate ex elephante albo aliisque, quibus tamen hoc loco non immoramur.

Doctrina Xekiae duplex.

§. VIII. Duplex doctrinae genus impoſtorem hunc, de cuius rebus hactenus diſſeruimus, fouiſſe, vnanimi ore ex Indorum, atque imprimis Sinenſium, relatione teſtantur ſcriptores, quorum vnum exoterica dogmata in vulgus ſparſa exhibuit; alterum arcanas ſententias intimae admiſſionis diſcipulis aperuit. Et exoterica quidem dogmata religionem quandam cultumque deorum, animarum praemia, poenasque migrationem et ſimilia tradiderunt, quibus velut neruis ſuis conſtringi ſolent respublicae; eſoterica doctrina de rerum natura philoſophice praecepit. Exotericam Xekiae diſciplinam deſcribunt LE COMTE, LA LOVBERE, BERNIER, maxime vero KAEMPFERVS [x], ex quorum narrationibus conſtat, ita hunc Indorum legislatorem ad populum praecepiſſe:

Exoterica.

I. Dari boni et mali diſcrimen.

II. Ani-

u) Enthuſiaſmi et ecſtaſis gratia id et olim ab Indis factum eſſe et hodienum fieri Tomo I. p. 198. iam monuimus, quod hoc loco repetendum eſt.

x) In Itinerariis Sinenſibus, Siamenſibus, Iaponenſibus, quae horum induſtriae debemus. Ex Trigautii narratione huius ſectae religionem quoque deſcripſit CHR. ARNOLDVS in Addit. ad ROGERI Ianuam gent. apertam c. 6. p. 579.

II. Animas hominum et brutorum esse immortales eiusdemque substantiae, et tantum ratione subiectorum, quibus insunt, differre.

III. Animas hominum, a corporibus morte separatas, vel praemia accipere vitae bene actae, in sede felicitatis, vel poenas experiri in loco miseriarum.

IV. Locum beatorum, esse sedem aeternarum voluptatum, ideoque vocari Gokurakf [y].

V. Differre et deos natura sua, et animas hominum meritis actionum suarum, ideoque gradus quoque beatitatis in illis campis Elysiis differre secundum gradus meritorum cuiuslibet. Ita tamen minimum quoque huius felicitatis gradum abundare gaudio et iucunditate, vt meliorem possessores non optent.

VI. Amidam esse supremum in his regionibus beatis praefectum et protectorem animarum humanarum [z], maxime illarum, quae ad vitam aeternam beatamque transierunt. Et hoc solo mediatore obtinere homines posse peccatorum remissionem et vitam aeternam. Quae ad Xekiam haud pauci Indorum referunt, maxime Foëni Sinenses *.

VII. Huius felicitatis, Amidae beneficio, eos fieri compotes, qui legis a Xekia latae memores, perfectam praestent obedientiam, vitamque ducant virtute animatam.

VIII. Complecti legem Xekiae quinque praecepta generalia, quae intermitti sine salutis aeternae iactura non possint; I. Nihil esse interficiendum, quod ἔμψυχον sit; II. Nihil esse surripiendum; III. Cauendum ab incestu; IV. Abstinendum a mendacio; V. Itemque a liquoribus generosis, vino etc. Celeberrima sunt haec praecepta per totam Asiam meridionalem et orientalem, multisque sectatorum commentationibus et explicationibus illustrantur et extenduntur. Diuidi enim solent in decem Sikkai, id est consilia, quibus quaelibet lex explicatur, et ad vitae perfectionem acquirendam applicatur; immo subdiuisionem quoque quodlibet consilium habet quinque Go Fiakkai, siue specialium instructionum, quibus ad maximam subtilitatem doctrinam Xekianam illi perducere contendunt, qui sanctitatis laudem affectant. Quam tantis corporis cruciatibus et molestiis eos quaerere ait KAEMPFERVS [a], vt inedia atque fame tantum non interimantur. Quos tamen paucos hodie esse, tradit, plerisque disciplinae rigorem non ferentibus. Quae cum plurima communia habeant cum Gymnosophistarum veterum et Aegyptiorum institutis, verisimile inde fit, ab ipsius Xekianae doctrinae origine eiusmodi abstinentiam atque cruciatus corporis obtinuisse. Eorum autem attenta obseruatio nonnihil lucem accendet in inquirenda Xekiae origine.

IX. Ho-

y) Vox Iaponica est, ex cuius gentis praeceptis ista hausit Kaempferus. A Siamensibus vocatur Nireupan.

z) Etiam hoc Numen Iaponicum est, de quo in Historia philosophiae Iaponicae dicemus.

*) COVPLET. Diss. prooem. ad Confuc. p. 31. Act. Erud. 1688. p. 257.

a) l. c. T. I. p. 63.

IX. Homines omnes, et feculares et ecclefiafticos vitae iniquitate et actionum peruerfitate indignos factos vita beata, miffum iri poft mortem in locum miferiae, Dfigokf, vbi in carcere tormentorum cruciatus patientur, non tamen aeternos, fed ad certum tamen tempus licet indeterminatum. Habere autem haec fupplicia gradus quoque fuos pro criminum conditione et occafione virtutis exercendae at neglectae.

X. Praefidem carceris fqualidi et miferi, iudicemque effe Iemma O, qui actiones hominum omnes examinet, et in fpeculo cognitionis exploret.

XI. Poffe vero has damnatorum animas folatium et auxilium accipere ex virtute parentum, amicorum et familiarium; neque vtilius illis quicquam effe precibus et facrificiis pro defunctis, factis a facerdotibus ad maximum mifericordiae patrem Amidam.

XII. Interceffione Amidae fieri, vt inexorabilis alias infernorum iudex fententiae rigorem mitiget, et tolerabilior fiat damnatorum poena, falua tamen iuftitia, vtque eos, quantum fieri poteft, maturrime in mundum remittat.

XIII. Expiatis hunc in modum animis, remitti eas ex fententia praefidis infernalis in mundum, vt iterum corpora animent; aft non humana, fed animalium immundorum, quorum natura cum vitiis illis confpiret, quibus in mundo infectae erant.

XIV. Fieri autem deinde migrationem animarum ex corporibus vilioribus in meliora et nobiliora gradatim, donec mereatur anima corpus iterum humanum ingredi, in quo vitam agens virtuti confentaneam, futura felicitate digna poffit euadere, fin iterum fceleribus litet, priorem fatalem poenarum et miferiarum periodum alteramque migrationem fubeat.

Et has quidem credendi viuendique regulas Xekiam tradidiffe, et manu propria in foliis arborum defcripfiffe, omnes conftanter Indi tradunt. Eius fectatores autem, narrant, in librum quendam facrum illa praecepta congefta defcripfiffe, quem Fokekio appellant, id eft librum florentiffimum et κατ᾽ ἐξοχὴν Kio, id eft, biblia, quemque pro facris oraculis habere gentes vltra Gangem omnes Xekiae religioni adhaerentes, refert KAEMPFERVS [b]. Multos tamen in hoc volumen facrum commentarios extare inde colligere eft, quia quinque librorum millia (foliis arborum conftantes intelligendi funt) exaraffe fectatores eius, Siamenfes perhibent. Epitomen autem doctrinae Xekianae in illo libro facro contentam confcripfere Annan et Kasia, difcipulorum fapientiffimi, ob hoc beneficium magiftro in cultu, qui illi offertur, diuino proxime iuncti.

§. IX. Longe alia eft doctrina impoftoris huius interior, fi fcriptores rerum Indicarum hodiernos audimus. Morti enim proximus, conuoca- *Efoterica.*

b) pag. 65.

uocatis discipulis exposuisse dicitur [c]: in toto disciplinae suae tempore nunquam interiorem se dogmatum suorum opinionem aperuisse, sed symbolis tantum et similitudinibus ea tectius occultata delineauisse. Mentem suam hanc esse: Primum rerum omnium principium, ex quo omnia fluant atque exsurgant, et in quod omnia resoluantur redeantque, esse nihilum siue vacuum, et praeter hoc plane nihil esse, quod sperare liceat. Ex successorum vero placitis et explicatione hunc in modum statuit, systema Foëanum siue Xekiae [d]:

I. Vacuum siue inane [e] esse principium finemque rerum omnium.

II. Ex hoc protoplastos originem duxisse, inque hoc reuersuros esse, quotquot vita decedant.

III. Quicquid vnquam rerum est, ex eo principio produci, et in idem per interitum suum reduci ac resolui, idque et nostram animam et elementa constituere, nec omnia inter se realiter ideo differre: adeoque omnia quae vita, sensu, mente praedita, quamuis inter se vsu et figura differant, intrinsece tamen vnum idemque et a suo principio indistincta esse.

IV. Esse hoc principium vniuersale admirandum, purum, limpidum, subtile, infinitum, quodque nec generari, nec mori, nec resolui possit.

V. Habere autem neque virtutem, neque intellectum, neque potentiam, vel attributum simile.

VI. Proprium ei esse, vt nihil agitet, nihil intelligat, nihil appetat.

VII. Eum qui bene beateque viuendi sit cupidus huc assidua meditatione suique victoria eniti oportere, vt principio suo quam simillimus affectiones humanas omnes domet, ac prorsus extinguat, neque iam turbetur vel angatur re vlla.

VIII. Hoc fine qui potiatur, eum ecstatici instar absorptum altissima contemplatione, sine vllo prorsus vsu et ratiocinio intellectus, diuina illa quiete, qua nihil sit beatius, perfrui.

IX. Ad hanc philosophiam perductum relicta reliquis doctrina exoterica externe tantum et specietenus illi se attemperaturum, interne hanc mysticam et beatam philosophiam sequuturum esse sibique vacaturum.

Haec famosa illa Foënae sectae, siue Xekianae disciplinae doctrina est quae apud plerosque atheismi, et imprimis Spinozismi infamiam meruit. Quam tamen perperam cum Spinozismo confundi, et systema magis emanatiuum, quo etiam exoterica Xekiae doctrina nititur, quam Spinozisticum continere, nobis valde est verisimile. Cuius rationes vt lectori constent, monendum est, non solis hoc systema Indis placuisse, sed reuera Persarum Sufyos, inter Indos habitantes illud fuisse amplexos, vt supra ex

c) Conf. La Croze l. c. p. 652. et citati.
d) Idem l. c. Covplet l. c. p. 31. seqq. Act. Erud. 1688. p. 257. e) Cum-hiu Sinensibus dicitur.

ex Bernierio obſeruatum; ad quos ſine dubio ex ſimilibus fontibus peruenit. Inter Siamenſes quoque ſtatum animarum vocari Nireupan, ſiue paradiſum, collocarique in eiusmodi ſubſtantia omni attributo vacua, et enthuſiaſmo ſummam felicitatem exhibente. Porro, non habendum eſſe hoc nihilum ſiue inane, pro nihilo negatiuo, quod multos ſeduxit, vt plane non eſſe principium diuinum ſectae Foënae crederent, ſed intelligendum eſſe de nihilo priuatiuo, id eſt principio primo, omni rerum formatarum et mutabilium attributo carente, quod chaos ſiue materia prima rerum omnium ſit, ex quo omnia oriantur, in quod reſoluantur omnia. Quae ſi ſupponuntur, vt debent ſupponi, ſi vera eſt narrantium de rebus Indicis et Sinenſibus fides, cuncta ſyſtemati emanatiuo rectiſſime congruunt, nihilque affirmant, quod non alii quoque eius ſyſtematis patroni affirmauerint. Principium enim primum iſtud adeo ineffabile, incomprehenſibile, infinitum, omnique rerum forma priuatum ſtatuitur, vt non modo plane nihil rebus exiſtentibus quoad attributa, habeat ſimile, ſed quoque non niſi enthuſiaſmo ecſtatico, et ſenſuum omnium priuatione intelligi concipique poſſit. Eſſe vero ex mente Xekiae ſubſtantiam maxime realem, vel inde conſtat, quod omnes ſubſtantiae ex eo exortae ſint, atque fluxerint, quodque res iterum omnes in illud redeant, et ex eo ſubſtantiam habeant. Nec alia ratio cur et virtutis, et potentiae, et intellectus eſſe vacuum ſtatuitur, et agere, mouere, appetere nihil poſſe dicitur, quam quod ab omni rerum finitarum proprietate et attributo longiſſime remotum, infinitis modis diſtare a rerum viſibilium natura videretur, et latens iſtud numen in impenetrabili abyſſo nihil ſimile cum reliquis ſubſtantiis ex eo progreſſis habere poſſit. Quae vt mire Xekianis dogmatibus conſonant, ita nihil habent, quod non in Aegypto veteri [f], in philoſophia Orientali, Cabbaliſtica [g], Saracenica [h], iam obſeruauimus. Maxime autem enthuſiaſmo Orientali, qui omnes fere gentes orientis infecit, accommodatum eſſe hoc ſyſtema, ex modo contemplationis intuitiuae, ſenſuum miniſterio turbato acquirendae intelligitur. Quem enthuſiaſmum, altius et immote vnum, maxime ſplendidum obiectum diu intuendo obtineri poſſe aliquoties monuimus. Quod ſi hanc ſyſtematis Foëni explicationem ſequamur, ratio conſtabit apertiſſima, cur doctrinam exotericam talem conſtituerit Xekia, qualem ſupra delineauimus. Nempe infelix ingenii fanatici foetus cum allegorica methodo pingendus eſſet, comminiſcendae erant innumerae emanationes diuinae ex hoc chao rerum omnium ſiue incomprehenſibili oceano oriundae, hisque adiicienda metempſychoſis, vt ſublatis per iſtos circuitus rerum ſenſibilium modificationibus tandem ad ἡσυχισμὸν iſtum anima reducatur. Recte itaque monuerunt do-

f) Comparanda cum his Saidis inſcriptio Iſidis naturam delineans, quam Tom. I. pag. 95. attulimus, vt intelligi haec luculentius posſint.

g) Probe hoc obſeruatum auctoribus Hiſtoriae vniuerſalis P. I. p. m. 112.

h) T. III. p. 197. qui locus omnino cum ſyſtemate Foëno comparandus eſt ob ſimilitudinem.

ctiſſimi *Hiſtoriae vniuerſalis* auctores [i] Britanni, differre hoc ſyſtema Xekianum vel Foënum a Spinoziſtico, licet in eo errare videantur, quod inane huius ſectae cum ſpatio idem eſſe coniiciant. Valde vero confirmat hanc explicationem ſyſtema Siamenſe, quod LOVBERIVS [k] ex arcanis Talapoinorum ſiue theologorum libris exhibet, ſecundum quod figura mundi eſt aliquod aeternum, licet ipſe mundus viſibilis oriatur et pereat, viſibile enim, ſtatuunt, mori debere, et oriri alia entia, aliud coelum, aliam terram, ex iſta figura mundi efformatam. Quae rectiſſime annotarunt, laudatiſſimi viri, ſimillima eſſe ſyſtemati Cabbaliſtico, et emanationem mundorum, ſubſtantiarumque omnium, ex cauſſa aliqua prima exiſtente, earumque reditum in illam inuoluere. Haec enim Siamenſes ex diſciplina Sommonacodomi ſui, ſiue Xekiae habuiſſe, omnino veriſimile eſt. Patebit quoque ex ſyſtemate populorum Malabaricorum, emanationem hanc caput eſſe atque cardinem totius theologiae Indicae, quae cis Gangem obtinet. Vnde ſi haec omnia colligantur, et imprimis ille Quietiſmus Xekianus et contemplatio intuitiua conſideretur, veriſimillimum fit, Xekiam impoſtorem reuera deiſmum magis nefandi enthuſiaſmi parentem, quam Spinoziſmum diſcipulis eſotericis tradidiſſe, mirandumque haud eſſe, quod qui diſciplinae Foënae in India, China, Iaponia adhaerent, idololatriae tamen craſſiſſimae patrocinium ſuſcipiant. Vtrum vero ſtricto ſenſu athei dicendi ſint, hoc loco diſquirere opus non eſſe putamus. Facient id, qui atheiſmi hiſtoriam ex inſtituto ſcribere aggredientur.

Diſcipuli Xekiae. §. X. Propagauiſſe hanc diſciplinam Xekianam multos diſcipulos, et per omnes Indiae partes quin in ipſa quoque Tartaria, diſſeminauiſſe, ex antecedentibus, niſi fallimur, eſt manifeſtiſſimum, nec adeo mirum in tanta populorum iſtorum ignorantia potuiſſe impoſtorem callidiſſimum eiusque aſſeclas, tot ampliſſima regna nefaria doctrina inficere. Fuere tamen inter eius ſectatores nonnulli, qui alteri parentes et conditores huius impietatis fuiſſe cenſendi ſunt. Inter quos maxime eminuiſſe dicitur Mao-Kiaye quidam, quem ipſam Xekiam ſucceſſorem ſibi delegiſſe, iuſſiſſeque vt ſcriptis ſuis philoſophicis inſcribat: ſic accepi [l], ſcriptores Indici referunt. Impoſtura autem Xekiam ſi non vicit, certe aequauit alter ſectae Foënae princeps, qui peculiarem eius ramum conſtituit, et hodie quoque inter idola Indica religioſe colitur, TAMO dictus; Is enim deteſtabilem ſectam inter Sinas maxime confirmauit, ſucceſſor Foë CLXXX. declaratus. Mira ſunt, quae de eo narrantur, et imprimis, quod enthuſiaſmum ſectae Foënae mire illuſtrat, annos nouem integros veteratorem immotum parietem albiſſimam fuiſſe intuitum, vt naturam vacui contemplaretur. Ex quo luculenter patet, turpiter lapſos eſſe miſſionariorum nonnullos, qui hunc Tamo apoſtolum Indiae D. Thomam ſignificare ſibi pariter et Sinenſibus perſuaſerunt, reprehenſi ideo a MINORELLI [m] et LACRO-

ZE.

i) l. c.

k) Deſcript. de Siam T. I. p. 361.

l) Recordandum hoc loco, non Pythagoram modo, ſed Aegyptios etiam hoc αὐτὸς ἔφα iunxiſſe, et quaecunque docebant, ad Hermetem auctorem retuliſſe.

m) In Obſeruationibus in Iouuenci Errores de rebus Sinicis p. 145.

ZE [n]. Quo tempore autem religio haec ad Sinas et Iaponenses transierit, quosque ibi doctores habuerit, infra in harum gentium historia notabimus.

Xekia ex Aegypto in Indiam transuectus.

§. XI. Et haec quidem potiora sunt, quae ex innumerarum fabularum et traditionum aceruo de famosissimo hoc impostore seligere licuit. Quibus iudicium interponere, et verisimiles huius legislatoris origines detegere eo magis difficile est, quo magis narrationes Indorum miris fabulis et methodo allegorica corruptae, et ita inter se diuersae sunt, vt eas conciliare sit impossibile. Cuncta itaque ad coniecturas redeunt, non tamen ab omni verisimilitudine remotas. Probabilissimum autem nobis videtur, Xekiam non in India natum, sed peregrinum fuisse. In ea nos suspicione maximopere confirmat, non tantum doctrinae, quam tradidit, peregrinitas, sed et ipsa Indorum de patria eius incertitudo. Obseruatum enim viris doctis, qui de rebus Indorum, Sinarum, Iaponensium, Tartarorum scripserunt, aliam religionem apud hos populos obtinuisse, vt ex LOVBERIO, COVPLETO, KAEMPFERO demonstrari potest. Patebit quoque ex dicendis, aliam regionem, quam Indiam, et exotericam doctrinam Xekiae et esotericas nugas prodere. Ipsae vero gentes Indicae in sua regione natum esse, non affirmant, nec vlla gens est, quae sibi hunc honorem tribuat, plerique Ceylanum, Ceylanenses, Siamense regnum eius patriam esse affirmant, certo indicio, patriam eius ignotam ipsis fuisse. Nec obscure id produnt Brahmanae, qui eum ἀπάτορα et ἀμήτορα fuisse tradunt, significantes, nihil sibi de eius originibus innotuisse. Neque obstat, quod CROZAEVS [o] monet, consentire in eo omnes Indos, quod in India ex rege quodam natus sit. Recte enim obseruatum Kaempfero, gentibus ad orientem Asiae sitis Indiam omnem terram australem significare. Nihil itaque aliud haec traditio innuit, quam Xekiam ex australi quadam mundi parte progressum ad orientalis Asiae regiones accessisse. Neque tamen contemnenda videtur esse, traditio, quae vel in Ceylano insula, vel in Siamensi terra eum primum comparuisse statuit. Inde enim, nisi fallimur, recte colligi potest, ad has oras primum hunc impostorem appulisse, et diuinam originem mentiendo fidem sibi apparentis inter homines diuinitatis conciliasse, adeoque non ex interiori India fuisse progressum. Ex qua vero australi mundi parte veterator ad Indos venerit, difficillima quidem quaestio est, ast non tamen solui plane nescia. Circumstantiis enim omnibus rite ponderatis non sine magna verisimilitudine asserere licet, eum hominem forte Libycum, sed Aegyptiorum philosophia atque mysteriis innutritum fuisse, qui cum patria bellorum tumultibus et inuasione pelleretur, ad Indos, (ad quos Aegyptios solitos fuisse nauigatione diuertere, rerum veterum peritos non latet,) cum sociis secesserit, seque aliquem Mercurium siue Hermetem, nouumque legislatorem vendiderit, et non modo religionem Aegypti, vulgarem et doctrinam hieroglyphicam, sed sacram quoque et arcanam tradide-

n) loc. cit. p 652.

o) l. c. COVPLET. l. c.

diderit *. Suboluit id dudum viris nonnullis doctis, nemo autem, quantum ſcimus, rationes huius coniecturae veriſimiles reddidit, donec eruditiſſimus Kaempfervs [p] collatis rerum Aegyptiacarum et Indicarum circumſtantiis, rem ſi non prorſus conficeret, magno tamen probabilitatis pondere inſtrueret, licet antiquitate, quae Buddae tribuitur a Siamenſibus, Peguanis et Indis aliis, perſuaſus hunc a Xekia diſtinguere malit. Obſeruat doctiſſimus medicus, 1. religionem harum gentium, quam ab iſto legislatore Indi acceperunt, in plurimis conuenire cum religione veteris Aegypti. Vtramque gentem enim Deos depingere ſub imaginibus vel animalium, vel hominum inuſitata forma monſtroſorum. 2. Duo praecipua capita religionis Aegyptiacae fuiſſe transmigrationem animarum, et cultum Serapidis, bouis vel vaccae ſymbolo adornatum, iſtam venerationem vaccarum autem et metempſychoſin duo eſſe cardinalia dogmata gentium harum Aſiaticarum, maxime earum, quae in occidentali Gangis litore habitant. Neminem enim audere interficere inſecta etiam minima et maxime noxia [q], veritum, ne ab anima hominis animentur, vaccas autem honore prorſus diuino coli, et vsque ad inſaniam et turpitudinem venerationem illis tribui: maxime vaccae imaginem in templis conſpici. Et memorabile eſſe, monet, quo propiores barbarae hae gentes Aegypto ſint, eo ſuperſtitioſius eas his duobus dogmatibus inhaerere, laxius de iis ſtatuere remotiores. 3. Inueniri inter Aſiae orientalis populos pleraque Aegyptiorum numina, et Deos quoque minores, licet variis nominibus et fabulis velatos. 4. Maxime temporum rationes conſiderare iubet Kaempferus, vt haec coniecturae veriſimilitudo tota appareat. Nempe annis DXXXVI ante N. C. Cambyſen Perſarum regem Aegyptum inuadentem, Palladium Aegyptiacum, Apin interfeciſſe, et ſacerdotes Aegyptiacos regno eieciſſe. Quod ſi cum his comparetur epocha eccleſiaſtica Siamenſium, quam a morte magni ſancti numerant, liquido conſtare, quod in eadem Cambyſis tempora illa incidat. Ex quo veriſimilem coniecturam enaſci contendit, ſacerdotem eo tempore quendam Memphiticum, Buddam cognominatum, vel Xekiam, cum ſociis ſuis ad Indos aufugiſſe, et dogmata Aegyptiaca, inter eos diſſeminauiſſe. 5. Ipſum quoque

* Dubia contra hanc hypotheſin aliqua mouimus olim celeberrimo Crozaeo in Epiſt. ad eum data, et nuper in Theſauro epiſtolico Lacroziano edita, p. 70. ſeqq. quae tamen nobis, non quidem a Crozaeo, ſed ipſa rei conſideratione, exemta poſtea ſunt. Certi enim ſcimus, colonias Aegyptiorum aliquoties ad Indos perueniſſe, id quod recte quoque obſeruatum cel. Theod. Hasaeo l. c. p. 140. nec nos mouet traditio Philoſtrati, Indorum Gymnoſophiſtas ſapientiam Libyae philoſophis tradidiſſe; ſuo enim loco obſeruatum, nugatorem totam fabulae narrationem ſuo ſcopo attemperauiſſe. Indica porro non tantum cum Pythagoreis concordant, qualia in Aegypto inualuerunt, verum etiam cum Aegyptiacis antiquioribus, vt ex comparatione theologiae Aegyptiacae vetuſtioris cum Indica ſole meridiano clarius liquet. Indorum philoſophi autem licet ante Alexandrum M. fuerint, non tamen hoc obſtat, quo minus placita Indica ante Alexandri M. aetatem peruenire ex Aegypto in Orientem potuerint. Denique ſyſtema Aegyptiacum non ſemper dualiſticum fuit, quod tantum circa inuaſionem Perſarum apud quosdam inualuiſſe videtur, ſed emanatiuum, et ita quidem temperatum, vt Stoico ſimile fuerit, vel etiam Zoroaſtriano, vt ſuo loco dictum. Ex quibus, ſi candide fatendum, dubia noſtra, eo tantum fine ad Crozaeum perſcripta, vt ſoluerentur, non vero, vt ederentur, prorſus concidunt.

p) Tom. I. p. 58. ſeqq.

q) Idem feciſſe Aegyptios, ex Ivvenale Satyr. XV. notum. Conf. Tom. I. p. 282. ſeq. dicta.

quoque huius ſancti idolum imaginemue eam coniecturam probare monet. Exhibet ea vultum aethiopis, capillis criſpis; hunc autem minime Indorum vultum et capillos eſſe, ſed incolarum Africae. Hactenus Kaempferus, cuius rationes nobis tales videntur, vt aliorum ſuſpiciones magna probabilitate vincant. Sed addi haud pauca poſſunt, quae eas augent et in maiori luce collocant. Namque 6. ipſum Buddae nomen haud parum hanc opinionem confirmat. Illud enim cum Mercurii nomine conuenire, vel ſolum diei Mercurii nomen euincit, quod in omnibus Indorum linguis a Budda appellatur. Lingua enim Brahmanarum ſacra vocatur Buttauaram, Ceylanica, Bouda-Dina, Siamenſi Van-Pout, Malabarica Bouden Kirumei [r]. Veriſimile itaque eſt, impoſtorem illum Hermetis ſecundi perſonam imitatum eandem legislatoris gloriam affectaſſe, quam Hermes Aegyptiorum, et finxiſſe ideo, ſe eam diuinitatem eſſe, quae ſaepius iam inter homines apparuerit. Hoc enim ſi teneamus, facile omnes fabulae Indicae de antiquitate Buddae conciliari cum aetate huius philoſophi poſſunt, eae enim ad priores apparitiones referendae ſunt: nec opus eſt cum Kaempfero inter Buddam et Xekiam diſtinguere. 7. Ipſum porro inſtitutum ſacerdotum Indicorum Brahmanarumque ſatis amice cum collegiis Aegyptiacorum ſacerdotum conſpirat, vt ex dicendis conſtabit. 8. Sed et ſingularis iſta atque eremitica viuendi ratio Foënae ſectae, et Talopoinorum, praeſertim inter Siamenſes, et Peguanos mores a KAEMPFERO deſcripti adeo cum vita coenobitica Aegyptiorum philoſophorum conſpirant, vt vel ſola haec ſimilitudo perſuadere nobis queat, ex vno fonte vtramque profluxiſſe. Nam praeter vitam auſteram et cruciatibus, paupertate, et continentia conſpicuam ordo diſcipulorum, anni, nouitiatus, examen ſeuerum, coenobia eorumque praefecti, pontifices, aliaeque circumſtantiae mire cum coenobitica Aegyptiorum philoſophorum vita concordant. 9. Addi his debet methodus duplex exoterica et eſoterica, illaque hieroglyphicae methodo ſimillima, quam Xekia adhibuit. Qui ſi ex India prognatus fuiſſet, aliam philoſophandi viam Chaldaiſmo (cuius veſtigia hodienum in illis locis ſupereſſe docet KAEMPFERVS [s],) ſimiliorem iniiſſet, et non figuris hieroglyphicis, ſed cultu aſtrorum, idololatriam propagaſſet. 10. Non vero ſola exoterica Xekiae doctrina eiusque tradendi modus cum Aegyptiacis conuenit, ſed interior et arcana quoque diſciplina, ſi rem ipſam ſpectes, cum arcana Aegyptiorum theologia ita concordat, vt facile appareat, hanc illam genuiſſe. Statuit nempe impoſtor Indiae, rerum omnium principium eſſe chaos nullo attributo modificatum, limpidum, tranquillum, perfectum, ex hoc omnia fluxiſſe, in eo conſiſtere quoad ſubſtantiam omnia, in id cuncta reuerti, huius cognitione intuitiua et enthuſiaſmo quodam felicitatem ſummam niti: Aegyptio-

r) LA CROZE, l. c.

s) T. I. p. 58. T. II. p. 66.

Aegyptiorum theologia autem, qualis paulo ante irruptiones Perſarum rationibus philoſophicis emendata fuit, praecepit: Principium rerum omnium eſſe Iſidem, ex qua ſint omnia et per quam ſint omnia, eamque eſſe, vt habet inſcriptio Saidis, omne, quod exiſtit, eſt, et erit, hancque naturam rerum eſſe, formis nondum veſtitam; in hac cognoſcenda colendaque arcanae ſapientiae ſublimitatem verſari etc. vt *Tomo primo* [t] demonſtratum, et ex luculento APVLEII [u] loco conſtare poteſt. Tot igitur rationibus in vnum collectis ſatis ponderis habere videtur opinio iſta, quae Xekiam illum, velut alterum Hermetem, ex Aegypto progreſſum, nouam legem et philoſophiam, inſtituta Aegyptiorum imitando Indis tradidiſſe ſtatuit.

* *

CAPVT SECVNDVM,

DE PHILOSOPHIA GENTIS MALABARICAE.

§. I.

Scriptores de Malabaricis rebus conſulendi.

Tenuia ſunt et haud ita multa, quae de Indiae populis eorumque doctrina, religioneque, veſtigiisque alicuius philoſophiae in itinerariis recentiorum ſcriptorum leguntur: ignoſcet itaque nobis Lector harum rerum curioſus, quod plura, quam quae diximus, non attulerimus. Quamuis enim in deſcribendo cultu harum gentium diuino diligentes nonnulli fuerint, aut attentione tamen et accuratione, aut rerum ad hoc argumentum cognitu neceſſariarum intelligentia caruerunt. Vt vero certiora et ampliora de nonnullis huius mundi partis incolis ſciamus, effecere nauigationes exercendae mercaturae gratia ab Europaeis nationibus ad litora ſinus Gangetici, praecipue ad oras Coromandelicas et Malabaricas ſuſceptae. Hae enim laudatiſſimi inſtituti occaſionem praebuerunt, euangelium IESV CHRISTI his populis praedicandi, et viros doctos atque literarum ſacrarum pariter atque ſecularium probe gnaros eam ob cauſſam illuc mittendi. Qui vt arduum et difficile negotium rite perficerent, linguarum quae in iſtis regionibus obtinent, vſum edocti, de religione, theologia reliquisque dogmatibus horum populorum diſpicere coeperunt, vt quae praeiudicia, qui errores refutandi eſſent, intelligerent. Quem in finem cum ſacerdotibus Indorum iſtorum, quos Braminas vel Bramanas vocant, congreſſi, partim ex ore illorum, partim ex ſcriptis tantum religionis opinionumque Malabaricarum notitiam conſecuti ſunt, quantam de aliarum regionum incolis non habemus. Inter hos

t) pag. 289. ſeqq.

u) Metamorph. L. vlt. c. vlt.

hos vero, praeter Vincentium Mariam de S. Catharina de Sienis, quem ſua ex archiepiſcopi Cranganorae Franciſci Garziae relatione deſcripſiſſe notat Cel. CROSAEVS [a], praecipue eminet ABRAHAM. ROGERVS, qui inter Batauos in littoribus Coromandelicis Paliacattae per decennium eccleſiaſtae munere functus eſt. Is licet linguam huius gentis vernaculam non calleret, a Bramina tamen quodam, Padmanaba cognomine, cui facilem reddiderat praefectum rerum Batauicarum in iſtis oris, quique Luſitanicum idioma erat edoctus, tum ab alio, Damerſa appellato, myſteria harum gentium non modo oretenus percepit, ſed et dictata calamo excepit. Redux vero ex India anno cIↃ IↃ c XLVII, quae cognouerat Belgico idiomate conſignauit, fato autem praeuentus edere non potuit. Quas ſchedas relictas ICtus quidam eruditus obſeruationibus auctas, Belgice cIↃ IↃ c XLIX vulgauit, traductas poſtea in linguam Gallicam et Germanicam, quam verſionem inſignibus acceſſionibus ad hiſtoriam religionum exoticarum ſpectantibus auxit CHRISTOPHORVS ARNALDVS [b]. Fidem autem et ἀκρίβειαν valde in eo libro probauit Rogerus, merito ideo a CROZAEO [c] laudatus, dolendumque hoc vnum eſt, ipſa Malabarici populi ſcripta ſacra eum inſpicere haud potuiſſe. Similem laborem quoque ſuſcepit, alius ex Batauorum eccleſiaſtis in iſtis oris, BALDEVS. Is enim in Ceylano inſula de idololatria Indorum nonnulla conſcripſit, qui licet nonnulla ſatis acute viderit, multoties tamen memoriis ſacerdotum a Luſitanis emiſſorum, quas conſuluit, deceptus eſt [d]. Nemo autem vel accuratius in hoc ſtadio abſoluendo vel diligentius occupatus fuit, quam viri eccleſiaſtici, a potentiſſimo Danorum rege, euangelii annunciandi cauſſa in has oras miſſi: quorum ducem B. ZIEGENBALGIVM fuiſſe, nemo ignorat. Hi enim in *Relationibus de miſſione ſua*, quas hactenus magno eccleſiaſticae hiſtoriae commodo in Europam miſerunt, haud pauca ad hoc argumentum ſpectantia, et partim a theologis Indorum hauſta, partim ex ſcriptis illorum excerpta tradiderunt. Maxime vero Ziegenbalgius, Malabaricam linguam mature edoctus, conſultis Bramanis, et libris Indorum ſacris, de Malabaricae gentis religione et placitis multa collegit, digeſſitque, et tenebris his ampliſſimam lucem accendit. Quas beati theologi chartas adhuc mſc. deliteſcere, valde dolemus. Hiſce enim narrationibus omnium maxime fidem dandam eſſe, recte ex eo concluſerunt CROZAEVS [e], et auctores *Hiſtoriae vniuerſalis* Britanni, quod ipſa Indorum ſcripta inſpicere et legere, viris his doctis licuit. Plurimum autem debent hae literae illuſtris doctrinae viro, quem toties in partes vocauimus, τῷ πάνυ CROSAEO [f], quod memoriis Ziegenbalgianis mſc. vſus, earum compendium dederit, quaeque de horum populorum Indicorum religione, theologia, et doctrinae ſacrae capitibus reliquis

 notatu

a) Hiſt. Chriſtian. Indic. L.VI. p.m. 577.

b) *Offene Thür zu dem verborgenen Heydenthum*; Norimb. 1663. 8.

c) l. c. p. 576.

d) Idem l. c. p. 577.

e) loc. cit.

f) p. m. 150.

notatu digna ſunt, in eruditiſſima tractatione *de Statu eccleſiarum Indicarum Chriſtiano* expoſuerit. Ad hos fontes nos quoque recurremus, ita tamen, vt legum fidei hiſtoriae memores, nihil admittamus, quod non verisimilitudo commendet.

Theologi et philoſophi Malabaricae gentis Bramanae ſ. Bramınae.

§. II. Religionem, et quam illa complectitur philoſophiam diuiniorem gentium Malabaricarum cognituris ſcire neceſſarium eſt, a quibus illa tradatur, quiue theologi illi atque philoſophi ſint, ex quorum praeceptis gentes illae ampliſſimae, quae per Mogulicum imperium, ſiue Indoſtanum, Bengalam, Ceylanum aliosque terrarum tractus extenduntur [g], dogmata ad diuinum cultum pertinentia hauriunt. Diſtinguuntur autem populi Malabarici tribubus, atque familiis certis, quas *Caſten*, vocant, quibus in tot ſectas diuiduntur, quot tribus extant, quasque non modo inter ſe miſceri nefas eſt, ſed quae haud raro quoque Vatiniano reliquas odio perſequuntur [h]. Sunt autem tribus generales quatuor, in XCVIII familias iterum diſtinctae; inter quas loco et dignitate eminet Braminarum vel Bramanarum familia [i]. Quorum nomen, iam antiquis Brachmanum appellatione celeberrimum, vt *Tomo primo* [k] dictum, valde inter has gentes venerabile eſt, vnde eorum hiſtoria virorum quorundam doctorum attentionem meruit. Habent autem nomen a Deo Brama, Birama vel Biruma, ex cuius ſtirpe ſe ſatos eſſe iactant. Vnde, ſi miniſtrorum emiſſariorum fide ſtandum eſt, qui linguam Malabaricam didicerunt, non Braminae, vel Bramanae, ſed Biramanae dicendi eſſent. Prior tamen appellatio in vulgus percrebuit, vſuque obtinuit. Facit hic, quem ſibi vindicant Bramanae, ortus diuinus, vt non tantum ſanctiores eſſe aliis hominibus credantur, ſed Bramanae quoque tantummodo naſcantur, non vero doctrina, exercitatione vel electione fiant. Sunt autem hi homines non modo ſacerdotes et theologi Malabaricorum populorum, ſed doctores quoque, et philoſophi [l]. Hoc enim illis nomen tribuere nulli dubitamus, cum ipſi tales ſe deſcribant, quales eſſe philoſophos exercitatione vſuque oportet. Nam diſciplinae cauſſa, philoſophiam, theologiam, artem ſalutarem, aſtrologiam eos diſcere atque docere, ex epiſtola Bramanae cuiusdam ad praecones euangelii Danos eſt manifeſtum [m]. Nec adeo ſtupidum Indis his ingenium obtigiſſe cenſendum eſt, vt non veram eos philoſophi notionem attigiſſe, credi poſſit [n]. Id quod ex memorabili reſponſione Indi cuiusdam ad quaeſtionem, quis vir ſapiens ſiue philoſophus habendus ſit, conſtat [o]. Ille enim a doctoribus ſuis ita eru-

„ditus

g) LA CROZE l. c. p. 579.

h) ROGER l. c. p. 3. Verſ. Germ. LA CROZE l. c. p. 615. Relat. Miſſionis Indicae Cont. XVIII. prooem.

i) Citati.

k) Vid. citat. T. I. p. 192. ſeq.

l) BVRNET. Archaeol. phil. p. 541. BAYLE Art. Brachmanes T. I. Dict. p. 643. FABRICIVS Diſſ. de Brachmanibus Syllog. opuſc. p. 333. Ex his emendanda, quae ſatis confuſe et inaccurate afferuntur in Hiſt. crit. phil. Galli anonymi T. I. p. 100. ſeqq.

m) Relat. Miſſ. Ind. P. I. p. 353. P. II. p. 1019. vbi quoque obſeruatur, vulgare eorum nomen eſſe Pâppar.

n) ROGER. l. c. p. 67.

o) l. c. p. 392. ſeqq.

„ditus respondit [p]. „Hos esse characteres viri sapientis: abnegare eum „omnes cupiditates huius vitae, nec vllius, quae in mundo est, rei cu„pidine tangi, sed ea omnia fastidire, quibus alii gaudeant. Edere eum „si fames vrgeat, quae suppetunt, nec ciborum delectum instituere. „Omnem autem cogitationum atque meditationum metam esse dominum, „de eo solo eum cogitare atque loqui audere. Ita fieri, vt omnis eius „vitae actio, oratio, meditatio, sapientia, intelligentia, studio constet. „Et hoc quidem pacto abnegatis cunctis, meditationis studiique sui ob„iectum Dominum eligere, viri sapientis charactere dignum esse.“ Quae si cum illis comparentur, quae suo loco de Brachmanum veterum disciplina diximus, apparebit, hodie nondum verae sapientiae signa inter has gentes barbariem obliterasse. Distinguuntur autem Bramanae siue Braminae et vestitu et vita ab aliis hominibus. Gestant enim funiculum Dsandhem, dictum, qui collo humeroque sinistro, tumque dexterae corporis parti vsque ad lumbos circumducitur, et peculiaribus ceremoniis infantibus eorum solet appendi [q]. Vitam autem Bramanae ita depingunt Indi ipsi [r]: Surgit ille mane horis ante ortum solis duobus, purgatus atque lotus in stagno sacro ad orationem conuertitur, totus postea legis ceremoniis, quae animae purgationem promouent, intentus. Sacro quoque cinere se tingit, et sacra monumenta appendit. Hoc vero pacto ornatus et instructus, legis diuinae munia [s] obit. Cauet autem in turba ambulando, ne vel attingatur a quopiam, vel aliquid impurum calcando polluatur. Nec carne viuit, nec creatura vlla ἐμψύχῳ, (cuius rationem sollicite quidem abscondunt, ex dictis autem facile coniici potest ineptum metempsychosis dogma in caussa esse [ſ]) sed cibis puris vescitur, potuque puro sitim pellit: abstinet a peccato quouis, et diei dimidium sacris terit occupationibus, altera diei parte hominum societati et victui quaerendo inseruit, ita tamen, vt ab opificiis abstineat, vel regiis stipendiis vel populi beneficiis alendus. Munus autem Bramanarum in eo potissimum occupatur, vt populum religionem doceant, sacris vacent, et emendationi morum inter reliquos homines inuigilent. Subolebit nobis non monentibus Lectori rerum veterum haud ignaro; valde haec esse similia institutis Aegyptiorum, et praecipue Therapeutarum a nobis *Tomo secundo* [ſſ] delineatis. Nam ROGERO quoque teste, Therapeutarum in modum ante ortum solis surgunt, adorant versus solem orientem, lauantur ante preces, canunt carmen in ortum solis, vestiuntur amictu puro, honorant precibus solem, abstinent a carne, victitant herbis sacris, differunt

 de

p) Ibid. p. 389. seq.

q) Exhibuit imaginem Bramanae funiculo hoc ornati ARNOLDVS in Frontispicio libri laudati, conf. ROGER p. 72. LA CROZE p. 581.

r) In Relat. Missionis Indicae P. I. p. 787. quae ex ore Indi cuiusdam hausta sunt: conf p. 382. ROGER. p. 149. LA CROZE p. 582. seq.

s) Qualia sint, ex Relat. Miss. Vol. I. p. 382. seqq. constabit.

ſ) Conf. ROGER p. 169. Relat. Mission. P. I. p. 351. Totam Indiam haec opinio peruasit, maxime vero meridionalem partem. Orientales Indi enim animalia occidere, praesertim insecta non verentur, forte, quod ea animam humanam ingredi non omnes putent.

ſſ) p. 149.

de rebus sacris inter prandendum, aquam tantum potant, saepe ieiunant, ebrietatem vitant, diem precibus et cantu finiunt, nouilunia ieiunio celebrant. Quae institutorum, ceremoniarumque similitudo prona nos via ad eam suspicionem ducit, esse inter instituta Aegyptiorum et Indorum caussam quandam certam et definitam istius concordiae morum rituumque. Ast si ea recordemur, quae supra de Xekia, eiusque in Indiam ex Aegypto aduentu diximus, et recolamus memoria, quod eleganter quoque confecit CROSAEVS [t], magnam inter dogmata et religionem vtriusque gentis intercedere affinitatem, et eodem cuncta emanationis fundamento niti [u], addamus quoque, quod missionariis Danis obseruatum, linguam Malabaricae gentis eruditam, quae Kirendum dicitur, Graecis verbis scatere; valde, nisi fallimur, augetur verisimilitudo hypotheseos illius, quam supra attulimus, hanc Indorum disciplinam ex Aegypto in Asiam translatam Aegyptios homines, (Graecae forte literaturae iam tum gnaros) auctores primos habuisse. Nec veteribus ea res ignota fuit, quos vidisse affinitatem dogmatum rituumque Aegyptiacorum cum Indicis, ex PHILOSTRATO [*] discere licet, ex cuius testimonio intelligitur, persuasum fuisse veteribus Aegyptios sua ab Indis accepisse. Id quod falsum esse et ineptum, tota clamat historia vetus, et inuertendum esse atque statuendum suadet, colonias Aegyptiorum vel saltem sacerdotes et philosophos nonnullos in Indiam excurrisse.

Munus sacrum Bramanarum.

§. III. Intelligitur ex dictis, Bramanarum gentem et doctorum et sacerdotum munere fungi, adeoque duplici nomine considerari posse. Habent autem religionis atque dogmatum sacrorum regulam librum sacrosanctum, Vedam dictum, quem tamen nemini, qui Sudraes, id est, laicus habetur, attingere licet. Et hoc quidem pacto familia impostorum horum callidissima auctoritatem atque imperium in religionem et conscientiam sibi soli vindicat, cum a suo arbitrio non explicatio tantum, sed ipsa quoque manifestatio dogmatum sacrorum ex oraculis sacris pendeat [w]. Nec aliam rationem esse putamus, cur in epistola missionariorum ad B. Th. Sig. Bayerum quaerenti, an certa fidei norma inter Indos descripta extet? magis negatiue quam affirmatiue, caussando insignem diuersitatem opinionum de summis religionis capitibus, responsum sit. Extare enim istum Vedam, librumue Indorum sacrum non solum ex Rogeri testimonio constat, qui ex Bramanae sui relatione tradit [x], agi in eo de materia prima, angelis, animabus, poenis praemiisque malorum atque bonorum, itemque de creatione rerum, generatione creaturarum et corruptione, de peccato eiusque remissione, de summis imperantibus, de moribus et virtute; de ceremoniis templi et sacrificiis etc. Sed spem quoque fecere Iesuitae, quibus huius libri copia tandem facta est, eum in

t) p 554.
u) Conf. Relat. Mission. P. II. p. 708.
*) Vita Apollonii L. VI. c. 6.
w) Relat. Mission. P. I. p. 353.
x) pag. 56.

in Europam mittendi, vt vulgari poſſit [y]. Quod eo ardentius optamus, quo certiores ſumus, originibus religionum et philoſophiae magnam inde lucem accenſum iri. Sacrificiorum cura autem tota a Bramanarum munere pendet, qui pro populo ſacrificant. Ideo populus quoque ad alendos hos ſacerdotes ſymbolam ſuam conferre tenetur; licet regum liberalitate certi quoque fundi deſignati inſtitutique et priuilegiis muniti ſint, ex quorum prouentibus alimenta capere poſſint [z]. Duae autem inter gentes Malabaricas religionis ſectae obtinent, valde inter ſe diuerſae, quarum illa Tchiua Sameiam, haec Viſtna Sameiam dicitur, a duobus idolis, de quibus CROZAEVS * videndus. Vtraque in minores ſectas familiasque diuiditur, quarum quaelibet ſecundum profeſſionem vitae in certas claſſes diſtincta, proprios Bramanas, ſiue doctores ſacerdotesque ex Bramanis habet. Qui quoque ſoli diſciplinis litantes cum Pantaris ſiue Antiguelis [a], literatam in his Indiae partibus ciuitatem conſtituunt. Dantur tamen inter eas duae quoque claſſes aliae, quae non inepte inter philoſophos referri poſſunt, nempe Iogigueuli, ſiue theoretici, et Gnanigueuli, ſiue ſapientes, quae claſſes valde inter ſe differunt. Illi, vt a miſſionis miniſtris traditur, nec πολυθεότητι nec apparatui ceremoniarum rituumque multum tribuunt: ſed toti vitae theoreticae inuigilantes ſolitudinem et meditationem colunt, et in poenitentium ordine recte collocantur. Relictis enim vxoribus liberisque, multis moleſtiis et cruciatibus corpus affligunt, et imprimis ſpiritum continendo ecſtaſin affectant, altiſſima meditatione ſopiti. Qualem Quietiſmum, vt ſectam Foënam taceamus, ſupra iam tactam, ad fouendum augendumque enthuſiaſmum Bramanas Sinenſes velut dogma quoddam ſacrum fouere, CAROLVS GOBIENVS [b] quoque obſeruauit. Ex cuius relatione eos ita ſtatuere conſtat: „Mundum non niſi illuſionem, ſomnium atque praeſtigias „eſſe, nec aliter ſibi conſtare corpora poſſe, niſi quoties cum nihilo con„fundantur, quod propter ſimplicitatem ſuam omnibus rebus perfectio„nem largiatur. Tradit quoque, eos tam vehementer indolentiam et „ἀπαθείαν commendare, tantoque furore in ἀδιαφορίᾳ ſanctitatem po„nere, vt ſtatuae inſtar quis tandem immotus euadat, nec vlla cupidi„tate

y) Lettres curieuſes et edifiantes Rec. XXI. p. 455. ſeqq. Ex Cont. XLVI. Miſſionis Indicae innotuit, viris optimis, qui Indis euangelium annuntiant, tandem a Bramana quodam oraculorum horum Indis ſacrorum factum eſſe copiam, non volumine quidem ſcriptam, ſola enim traditione orali propagatur, ſed oretenus tamen a Bramana maxima veneratione clauſis oculis recitatam. Eſſe autem, referunt quadruplex Vedam, i. e. cognitionis fontem, 1. Rüġwedam, vel Ircuvedam, 2 Yaegjur vel Iadſur-vedam, 3. Sçâma-Vedam, 4 Adhaer-Wana Vedam: quartum artibus illicitis olim conſtantem prorſus memoria hominum excidiſſe: reliquos adhuc dici. Exemplum ſecundi referunt, quem Bramana recitauit, quatuor capitibus conſtantem, agentemque de argumento vario, de ſacrificio ignis, de gloria ſolis et Deorum, de nominibus variis, additur appendix, de formulis nonnullis et bonis operibus etc. Sectionibus 84. conſtat, quarum tituli l. c. indicantur.

z) ROGER. c. V. p. 52. c. VI. p. 63. ſeq.

*) p. 582. qui luculentus hoc loco eſt.

a) Videndae de his hominibus Relat. Miſſ. Indic. P. I. p. 550. et CROZEVS p. 584.

b) Hiſt. de l'edit de l'Emp. de la Chine, Praef. conf. BAYLE art. Brachmanes not. k. et art. Sommonacodom. Quietiſmus enim iſte per totum Aſiae orientem extenditur.

„tate tangatur moueaturque. Hincque poſtulare a ſapiente, vt cupiat nihil, „cogitet nihil, ſentiat nihil, omnemque ſanctitatis quoque et virtutis „ideam ita ex animo proſcribat, vt nihil reſtet in eo, praeter perfectiſſi- „mam illam quietem ſacrumque ſilentium. Huncque profundum animi „ſomnum, hanc potentiarum facultatumue quietem, hanc perpetuam „ſenſuum ſuſpenſionem ſummam hominis felicitatem efficere, talemque „non migrationi, non viciſſitudini, non futurorum vel ſpei vel metui „ſubiectum porro eſſe, quae omnia illi euaneſcant, et nihil ſint, ipſe „vero ſapiens, perfectus, felix, et verbo, Deus ipſe Foë non minor „euadat." Quae luculenta explicatio Quietiſmi Indici quamuis proprie ad ſectam Foënam reſpiciat, quam cum Bramanarum inſtituto confundere videtur Gobienus; apparet tamen ex ea, quid ad eum hi theoretici homines requiſiuerint; dubiumque minime eſt, quin inter Malabaras quoque, qui Foënam tamen ſectam ignorant, illud dogma inualuerit, quod Africam Aſiamque fere totam occupauiſſe ſuis locis obſeruauimus. Altera Guaniguelorum ſecta multo puriori philoſophia alitur; nam nec idololatriae vacat, nec ineptis theoreticorum nugis, ſed dignis ſummo numine cogitationibus tota in Dei et diuinarum rerum meditatione defixa eſt. Vtraque ſecta a Bramanis diſtinguenda, hincque inter philoſophos Indicos potiori quodam iure referenda eſt. Ipſae tamen Bramanarum familiae ſectas quoque inter ſe habent; quarum ſex enumerat ROGERVS [c] ipſe ne nimii ſimus, legendus. Quas non omnes philoſophorum nomine dignas eſſe, vel ex eo intelligitur, quod Epicureiſmo theoretico et practico, nonnullae adhaereant. Secta enim Schaerwaecka vitam poſt vltima fata ſupereſſe aliam negat, bonarumque actionum et virtutum regulam aliam non agnoſcit, praeter laudem hominum [d]. Secta autem Paſenda, teſte Padanaba apud EVNDEM [e], Vedam ſiue legem veram non eſſe tradit, et nec animae immortalitatem recipit, nec aliis rebus, niſi ventri ſtudet, nec ab inceſtu abhorret, omnem vero reſtitutionem rerum periodicam, quam inter dogmata horum populorum fundamentalia eminere in ſequentibus dicemus, exſibilat. Quam ideo arcanos habere hos impios ſenſus, nec aperte eos errores profiteri idem refert, cum haud pauci ob iſtam olim impietatem trucidati ſint. Ex quo conſtare poteſt, ſuperſtitionem et idololatriam non obſtare, vt non in denſiſſimis ingeniorum ſtupidorum tenebris atheiſmi peſtis graſſetur. Cuius exemplum eſſe poteſt liber quidam a Ziegenbalgio [f] deprehenſus, cuius auctor fuit colonus aliquis, qui poëſin a ſe ipſo didicit. In eo enim infelix ſcriptor demonſtrare voluit, non dari Deum, carereque rationes omnes, quibus exiſtentia Dei euinci ſolet, fundamento ſolido, minime quoque dari veritates reales, vel gaudium ſolidum verumque aliud, quam quod huius vitae limitibus circumſcribatur: ſtultum autem eſſe, his, quae ante pedes

c) c. III. p. 29. ſeq.
d) Ibid. p. 40.
e) p. 41.
f) LA CROZE p. 641.

des poſita ſunt, dimiſſis, rebus inutiliter inhiare, quas neque ſenſus percipiant, neque intellectus aſſequatur. Immo inter ipſos Bramanas huius furfuris homines inueniri, ex reſponſione impia cuiusdam, miniſtris Daniae ſacris data apertum eſt [g]. Quae non valde miramur, cum craſſa ſuperſtitionis turpiſſimae ignorantia, quae in religione huius gentis obtinet, ingeniis erectioribus occaſionem haud raro ſuppeditare ſoleat, in oppoſitum atheiſmi vitium incidendi. Plerique tamen ſuperſtitioni magis, quam impietati fauent, ſanctitatem ſingularem, continentiam, moleſtias corporis, poenitentiae ἀσκήσεις, receſſus ſolitarios, et paupertatem ſpontaneam ſectantes. Eſt quoque, teſte ROGERO [h], genus quoddam Bramanarum, Auadontas dictum, quod Gymnoſophiſtis veterum valde affine, nec loquitur, nec veſtibus amicitur. Qualem philoſophorum ſpeciem etiam Goëgos exhibere, inter Benianos Guſurattae incolas, peregrinantium ex narratione conſtat. Tota enim India eiusmodi philoſophicis exercitationibus et moleſtiis occupatur, quod a veterum inſtitutis relictum, et confirmatum eſſe aduentitiorum philoſophorum inſtitutione, non eſt quod magnopere dubitemus.

§. IV. Quid de rebus diuinis gentes Malabaricae ſtatuant, quid de mundo eiusque partibus diſputent, quid de moribus illis videatur praecipiendum, Rogerus ex Bramana quodam diligenter perquiſiuit; non tamen, quae ſcire intereſt, omnia comperit. Curatius et maiori ſolicitate in eo ſtadio verſati ſunt, meritiſſimi viri Ziegenbalgius atque Grundlerus νῦν ἐν ἁγίοις, hi enim cum populorum iſtorum linguas didiciſſent, librorum ſacrorum conſulendorum copiam nacti diligenter in dogmata huius gentis theologica et philoſophica inquiſiuerunt: ex quorum collectione et tractatione [i] ſua cum hauſerit Croſaeus, ille potiſſimum hoc loco ab eis conſulendus eſt, qui de placitis Indicis recte et ex veritate ſtatuere cupiunt. Omnem vero eruditionis Malabaricae circulum, in theoreticam et practicam doctrinam commodo diſpeſcere licet: quae enim de rebus naturalibus tradere ſolent, pauca ſunt, facileque et ſine ordinis neglectu ad naturalem theologiam, quae magnam partem encyclopaediae Malabaricae conſtituit, trahi poſſunt. Et medicinam quidem atque matheſin quoque attingunt, at valde tenuiter, et eum in modum, vt longiſſime a philoſophica methodo abſint. Artem enim ſalutarem non ex conſideratione naturae corporisque humani, et morborum, tractant, ſed more Aegyptiaco, certis medicamentorum formulis, in ſyllogas coniectis vſi medicinam faciunt. Quae vt explorata ſibi eſſe Miniſtri euangelii Danici teſtantur [k], ita ex his explicanda ſunt, quae CROSAEVS [l] habet, medi-

Philoſophia gentis Malabaricae qualis?

g) Rel. Miſſ. P. I. p. 711. h) p. 46. ſeq. i) Extat mſc. in Orphanotropheo Halenſi, optandumque valde eſt vt edatur. k) Relat. Miſſ. Dan. T. III. p. 1020. l) p. 620.

medicam artem hanc gentem diligenter exercere, et propriis quidem principiis vſam morborum nomina, genera, cauſſas, remedia in libris medicis deſcribere. Haec enim caue, de medicina aliqua theoretica et philoſophica intelligas; cuncta enim ad empiricam quandam ſalutarem artem pertinent, in qua ſola eos haud infelices eſſe, cetera parum rerum medicarum peritos ipſe Croſaeus non negat: qui cum Sinenſibus eos in ea re comparat. Nec melior aſtronomiae apud eos conditio eſt. Licet enim eclipſium ſolarium et lunarium definire tempora norint, cauſſas tamen earum ineptiſſimas allegant, quas ex male intellectis allegoriis, ab Aegyptiis ſine dubio, illis cum hac aſtronomica notitia traditis, hauſerunt. Habent quidem tabulas aſtronomicas, aſt, vt viris doctis, qui in iſtis terris fuerunt, obſeruatum [m], non propria diligentia confectas, ſed a parentibus et maioribus relictas. Quas Malabaricam gentem a peregrinis, aſtronomiam Graecorum edoctis accepiſſe, ex eo non contemnenda coniectura colligitur, quia obſeruatum viris laudatis, qui curioſe in literaturam Malabaricam inquiſiuerunt, in lingua horum populorum erudita, ſiue Kirendica, non modo incrementa et decrementa lunae a Bramanis illis nominibus deſignari, quae apertiſſima Graecae et Latinae originis veſtigia oſtendant; qualia in hac lingua vocabula multa deprehendi ſupra iam diximus: ſed et ſigna Zodiaci pleraque iisdem, quibus apud poëtas et aſtronomos Aegyptiorum, Graecorum et Latinorum gaudent, appellationibus diſtingui: dies quoque eodem modo deſignari nominibus prout ab Aegyptiis factum, a quibus Graeci et Romani acceperunt. Quae ſane aliam cauſſam habere non poſſunt, quam aduentum hominum peregrinorum iſtam aſtronomiam Aegyptiacam et Graecam edoctorum, qui cum ad has oras appuliſſent, genti huic ea ſideralis ſcientiae elementa tradiderunt, quae ipſi edocti erant. Quae ſi cum iis comparentur, quae ſupra de Xekiae aduentu in India coniecimus, magnam addent iſti opinioni veriſimilitudinem, quae ex Aegypto diſciplinarum et philoſophiae ſemina ad Indos translata eſſe ſtatuit. Infantes vero eſſe philoſophos hos Indicos in aſtronomia ex eo intelligi poteſt, quod terram quidem mundi centrum eſſe dicant, et moueri planetas pariter atque fixas ſtellas circa eam aſſerant, lunam autem longius a terra diſtare quam ſolem, nugentur, rideantque Copernici hypotheſin, rati, ſi terra circa ſolem moueatur, effuſum iri oceani vndas in terram [n]. Quae ſpeciminis loco eſſe poſſunt, quam pueri in ſcientia ſiderali hi populi ſint, et quam parum obſeruationibus et attentione ad res coeleſtes valeant.

Theologia Malabarica.

§. V. Theologiae Malabaricae ſumma haec eſt:

I. Eſt

m) l. c. Lettres curieuſes et edifiantes Rec. X. p. 36. Calendarii ſpecimen exhibent Rel. Miſſ. Cont. V. T. I. p. 200.

n) Ibid. p. 1022. quo loco plura ad aſtronomiam Malabaricam pertinentia afferuntur.

I. Eſt eſſentia eſſentiarum rerumque omnium, ſubſtantia ſuprema, et infinita, eaque in Vedam vocatur Barabara Vâſtou, ens entium [o].

II. Ens hoc ſupremum eſt inuiſibile et figura caret externa, adeoque nec comprehendi, nec mouëri poteſt.

III. Nemo ens hoc ſummum vidit vnquam, nec tempus vllum id poteſt comprehendere.

IV. Eſſentia eius replet omnia, et omnibus rebus largitur ortum.

V. Eſt in eo ſumma ſapientiae, ſcientiae, ſanctitatis et veritatis comprehenſio. Eſt quoque infinite bonum, iuſtum et miſericors.

VI. Creauit hoc ens ſummum res omnes, quas quoque conſeruat et ſuſtentat, amatque eſſe inter homines, vt ad felicitatem eos perducat.

VII. Fieri id poteſt, ſi hoc ens ſummum vere ametur et colatur. Excerpta hic damus verba philoſophi Malabarici, hunc eleganter in modum de Deo praecipientis, quae deſcripſerunt Ziegenbalgius eſt Grundlerus. Quae probe notanda ſunt, vt ratio inde intelligatur, cur de Deo ſummo in infinita et incomprehenſibili deitatis abyſſo latente, vt §. XVI. docebit, nihil effari homines poſſe ſtatuant, curque ad πολυθεότητα delati ſint, nempe quod non niſi per emanationes ex Deo profluentes infinitum hoc Numen comprehendi poſſe crederent. Ex quo, niſi fallimur, luculenter apparet, eandem, quae Aegyptum atque Orientem totum peruaſit, ſyſtematis emanatiui hypotheſin has quoque gentes recepiſſe, et hac tantum claue adhibita myſteria theologiae Indicae recludi poſſe. Quae ſemel hoc loco monuiſſe ſufficiat.

VIII. Habet hoc ens ſupremum nomina ſibi propria et illi ſoli conuenientia.

IX. Non poteſt ens ſummum vllo idolo vel effigie depingi, ſed eius tantum attributa allegorice delineari queunt [p]. Id de primo omnium emanationum diuinarum fonte intelligi debet; quae enim ex eo emanarunt deitatis flumina, idolorum ſimulacris ab his hominibus definiuntur. Ipſa vero theſis haec tota Orientalis eſt, et dudum in Aegypto quoque obtinuit, in qua diuinitatis peplum neminem mortalium remouiſſe, ſtatuebatur. Et hoc quoque fundamento reliquae de ente ſummo aſſertiones nituntur, quae in eo potiſſimum verſantur, vt infinitum inter fontem, emanationes, et emanata diſcrimen ponatur.

X. Summum Numen adorari haud poteſt, quia incomprehenſibile eſt: ideo minorum Deorum adorationem lex, Vedam, iniunxit, quam non aliter reſpicit Numen, ac ſi ipſi eſſet exhibita, ideoque praemiis adorantes afficit, vt obſequio ipſi praeſtito ſit merces iuſta [q].

XI. Eſt hoc ens ſummum ſemen ſine ſemine, ſapientia infinita, lumen ſpiritus, caret omni naeuo, oculum in fronte gerit; iuſtum eſt, at immobile

o) LA CROZE l. c. p. 586. qui haec teſtimoniis Fr. Xauerii, Bernierii, Vincentii Mariae et Borcheti roborat.

p) Ib p.591. ex verbis Indi cuiusd. ad Ziegenbalg.

q) Ibid. p. 611. ex libro vatis Indici, Diragala Sakurum dicto.

mobile et immutabile: veſtitur autem innumeris figuris. Facile haec explicantur, ſi de emanationibus figuris idolorum quam plurimis veſtitis intelligantur.

XII. Iuſte cum omnibus ens ſummum agit, et ſe variis modis manifeſtat, difficulter autem intelligi poteſt. Hoc de fonte ſupremo, illud de emanationibus capiendum eſt, ſenſus ſyſtematis emanatiui prodit.

XIII. Nulla poteſt ſapientia creata huius entis ſupremi profunditatem comprehendere.

XIV. Creauit hoc ens ſummum omnia, eaque conſeruat, ordinat praeterita, praeſentia, futura, nulli tamen temporum periodo includitur [r].

XV. Eſt hoc ens pontifex ſanctus, qui in omnibus et vbique eſt, et aeternitatem occupat, cuius nulla res capax eſt [s].

XVI. Latet Deus in infinito et profundo oceano, quem ſi quis cognoſcere cupit, ſopiendi ſunt fluctuum ſtrepitus, et quies interna perfectaque nutrienda, vt concentratis in vnum ſenſibus Deus quaeratur. Verba haec ſunt Bramanae cuiusdam ad Ziegenbalgium ſcripta [t], quae illis quae ſupra de Quietiſmo Indico dicta ſunt, miram lucem affundunt. Aliter enim ſtatuere non poſſunt, qui Sygen et Bythen Deum eſſe, id eſt latere in immenſo diuinitatis oceano abſconditum cum Orientali, Aegyptiaca, Cabbaliſtica philoſophia ſtatuunt. Vnde enthuſiaſmum animam quoque eſſe theologiae Indicae manifeſtum eſt.

XVII. Poteſt Deus agnoſci ex lege ab ipſo lata, exque miraculis, quae in mundo facit. Sed et ratio homini indita illum detegit ex creatione et conſeruatione rerum omnium.

XVIII. Res omnes materiales condituro enti ſummo opus prius erat forma materiali ex ſe ſuſcepta, eo quod ſubſtantia mere ſpiritualis relationem et proportionem ad corpus nullam habet, nec in id agere, vel virtutem in re corporea exercere poteſt.

XIX. Fons autem atque radix rerum omnium cum exiſtat, ſemina quoque ſiue principia rerum omnium, adeoque eſſentiam, naturam, virtutem et realitatem vtriusque ſexus in ſe habet.

XX. Res vero omnes conditurus Deus ſeparauit virtutes maſculiuas a foemininis, quae hactenus abſorptae vnitaeque in eo latuerant: Et hoc pacto creationis perficiendae media inuenit. Luculenter admodum verba haec, quae ipſis Indis debentur, emanationis ſyſtema exprimunt. Perſuaſi enim ex nihilo nihil fieri, rerum omnium, etiam materialium, cauſſam, formam, et realitatem in Deo latere ſtatuere cogebantur; rati ſine ſubiecto materiali agere pon poſſe ſpiritum in corpus, hocque ipſo diu ante Mallebranchium et ſequaces hoc axioma conſtituentes. Vt vero cuncta ex hoc fonte hacque radice exſurgerent, et actiua et paſſiua principia,

r) Ibid. p. 592. ex libro Indico Schivavaikkrum.
s) Gnanigueulorum haec theſis eſt, ib. p. 593.
t) Ibid. p. 596.

pia, id eſt, efficientia et recipientia requiri contenderunt, quorum illa mere ſpiritualia eſſent, haec materialitatis cauſſas et ſubiecta in ſe continerent. Ita duplici emanationum diuinarum flumine conſtituto, poſſibile demum eſſe putabant oſtendere, qua ratione ex combinatione horum principiorum emanatiuorum res omnes, etiam quae ſenſibus ſubiacent, productae ſint atque genitae. Nihil in his omnibus eſt, quod non apud omnes, qui ſyſtemati emanatiuo adhaeſerunt, deprehendatur, quod ſc. ſine his duorum generum principiis conſtare nequit. Id enim Oromaſdes et Arihmanius Zoroaſtris ex Mithra prodeuntes volunt, hoc Aegyptiorum Oſiris et Iſis, et coniugia deorum Aegyptiaca innuunt, mira ſimilitudine in Indica theologia expreſſa, hoc aeones maſculinae et foemininae philoſophiae orientalis inculcant, hoc Cabbaliſtarum Seir Anpin et Malcuth dicunt, verbo in eo omnes conſenſerunt, quicunque emanaſſe ex infinito deitatis mari omnia dixerunt Aegyptiaca quoque Orientalibus admixta ita explicat Iamblichus, vt mira inter ea et Indica ſit conuenientia. Quae omnia ad detegendas veras Indicae philoſophiae et theologiae origines merentur expendi atque abiectis praeiudiciis recte conſiderari. His intellectis, quae ſequuntur haud erunt obſcura.

XXI. Ob dictam creationis cauſſam ens ſummum ſe in effigie trium idolorum adumbrauit, vt poſſet detectum et comprehenſibile factum adorari. Et hoc quidem ſimulacrum Lingum dicitur. Denotat autem, interprete CROSAEO [w], Lingum genitalia vtriusque ſexus coëuntia, quorum imaginem in adytis templorum, quae Pagodae dicuntur, collocant, et ſacro ſancta habent [x], magno quoque cultu ideo proſequntur, et ſacrificiis a Bramanis peculiaribus ritibus oblatis honorant. Immo amuleti inſtar capſulae incluſum hoc Lingum collo appendunt, et vim illi magicam tribuunt. Inepta haec diuinitatis ſymbola vnde Indi acceperint, haud difficulter deprehendent, qui DIODORVM SICVLVM [y] conſulent, monentem genitalium cultum diuinum in orgyis et myſteriis multorum populorum deprehendi: maxime vero Aegyptios in eo proſequendo inſaniuiſſe phallus in ſacris Bacchicis multis ritibus adoratus exemplo eſt. Produnt haec nouo argumento, tum origines Indicorum dogmatum Aegyptiacas, tum ſyſtema emanatiuum, cuius fulcrum hoc Lingum eſt. Neque tamen putandum, adeo inſaniuiſſe huius ſyſtematis inuentores et doctores quoque inter Indos, vt Deo genitalia materialia adſcriberent. Hoc enim aſſertionibus de Deo ſupra allatis, quibus eum ab omni corporis figura liberum pronuntiant, e diametro eſt contrarium. Sed intelligendum hoc eſt eodem modo, quo vtriusque ſexus proprietates Deo diisque ex eo prognatis a veteribus tribui, aliquoties docuimus, nempe vt in Deo non modo cauſſas efficientes virtutesque ſpirituales, ſed et cauſſas ſubiectiuas atque materiales deprehendi et ex vtrarumque coniugio et coniunctio-

w) p. 588 ROGER. p. 249. not.
x) Relat, Miſſ. P. I, p. 354. 895.
y) Bibl. L. I. Conf. de Romanis AVGVSTIN. de C. D. Lib. 7. c. 21.

iunctione atque commixtione rerum omnium essentias generari producique statuatur. Vnde haec cum systemate Orientali, Aegyptiaco, Gnostico, Cabbalistico comparanda sunt, vt lux illi dogmati spe omni maior et illustrior exsurgat. Interim negari tamen non potest, allegoricam istam adumbrationem systematis emanatiui, turpissimae superstitionis et nefandae idololatriae occasionem fuisse, cum ingenia ista metaphysico acumini minus, quam imaginationis simulacris apta, systematis vmbram cum ipsa re et corpore confunderent.

XXII. Ex hoc diuino fonte duo alia Numina exorta sunt Tschiuen, qui masculini sexus, et pater Deorum omnium est, et Tschaddi, quae foemina et mater Deorum est [z]. Obtinet haec regula per totam theologiam Indicam [a], vt Deo Dea coniux societur, cuius ratio philosophica ex antecedentibus petenda est. Petiisse id Indos ab Aegyptiis recte et acute iam vidit, qui ad Rogerum annotationes adiecit. Is enim recte ad HERODOTVM [b] prouocat, et arcanos ritus Osiridis et Isidis allegat, quosque hoc pacto in India vtriusque sexus in diuinis cultum genuisse obseruat.

XXIII. Quinque capita habet Tschiuen, quorum tria sunt potiora. Inde tria numina exsurgunt Biruma, siue Birama, Isuren et Vistnou. Celeberrima est inter Indos fere omnes haec trinitas diuina, cuius explicationem, quam Missionariis Danicis dederunt Bramanae, hanc quidem esse volunt, indicari ea similitudine varios colendi numinis modos et rationes: ast fefellisse nugatores viros doctos ex totius systematis Malabarici nexu constat, secundum quod Deus hic τριπλάσιος (quo nomine Mithras Persis appellatus est) trium emanationum praecipuarum ex Deo incomprehensibili progressarum, symbolum est, quarum prima eundem apud Indos locum occupat, quem δύναμις apud Gnosticos, λόγος apud Alexandrinos, Adam Kadmon apud Cabbalistas, vnde innumeris praedicatis et laudibus Ischuren scatent libri Malabarici. Iucundumque erit Lectori, placita Orientalia, praecipue in Aegypto secundum Iamblichi narrationem obtinentia, cum Malabaricis comparare, ita enim recte fecisse censebitur cel. CROSAEVS, quod totam hanc theologiam Aegyptiacae originis esse statuerit.

XXIV. In hoc quinquecipiti simulacro Numen ineffabile et incomprehensibile, vt humanae infirmitati succurreret, se manifestauit, singulis enim vultibus propria nomina et munia regendi mundi competunt [c].

XXV. Constituunt itaque haec quinque Numina systema diuinum, quatenus mundus ab eo regitur.

XXVI. Ea suo tempore retrahentur reuocabunturque in abyssum Deitatis, et in sinum Numinis supremi resorbebuntur.

XXVII. Qui vero hos dominos adorat, re ipsa summum ens, supremum Numen, adorat: illud est in omnibus omnia.

XXVIII.

z) LA CROZE p. 609.
a) ROGER. p. 237.
b) L. II. c. 48.
c) Ibid. p. 604. Relat. Miss. P. I. p. 47.

XXVIII. Praeter haec prima Numina, quorum quodlibet suam coniugem habet, dantur adhuc CCCXXX milliones Deorum, et quadraginta millia prophetarum a Deo eum in finem conditorum.

XXIX. Quatuordecim mundi sunt, septem superni et septem inferni. Illi vocantur: 1) Tschaddialogum, 2) Dewalogum, 3) Tschenalogum, 4) Magalogum, 5) Tschiwalogum, 6) Bywalogum, 7) Pulogum. Hi sortiti sunt nomina: 1) Adalalogum, 2) Widalalogum, 3) Tschudalalogum, 4) Nidalalogum, 5) Daradalalogum, 6) Daladalalogum, 7) Padalalogum [d]. Inter hos mundos inferiores et superiores, esse nugantur quatuordecim maria, quorum vnum repletum lacte, secundum melle, tertium saccharo etc. Obseruatum autem missionis Danicae ministris [e], ineptum hoc systema mundorum fingendi occasionem subministrauisse traditionem de septem planetis, eorumque circulis ab horizonte sectis. Quae si probe ponderentur, coniectura inde enascitur, primos astronomiae inter Malabares conditores, planetarum orbes velut terras habitatas Indis commendauisse: quam hypothesin inter Pythagoreos Aegyptum incolentes non peregrinam et ignotam fuisse suo loco annotauimus.

XXX. Omnes hi mundi infinite magni latique sunt, et a suis quique habitantur incolis.

XXXI. Padalalogum, infernus est, in quo Deus mortis, Emen, rex est.

XXXII. In mundo Palogum, homines habitant; ille vero figuram habet quadratam et oblongam.

XXXIII. Magalogum est aula Vistnou.

XXXIV. Dantur infinitae mundorum periodi, quarum antiquissima et prima omnium seculorum Ananden dicitur, durauitque CXL annorum milliones; hanc secutae sunt periodi reliquae [f].

XXXV. Durant hae periodicae seculorum reuolutiones per innumerabilium temporum annorumque milliones, ab vno Numine ad aliud, creatis Diis pereuntibus, et redeuntibus.

XXXVI. Post innumerabiles eiusmodi seculorum periodos redibit tempus increati Isuren. Fabulis lepidis has periodos inuoluunt Indi, quas ex eorum ore descripsit CROZAEVS [g], secundum quas, numina omnia, quae ex increato et primo ente, Isuren dicto, effluxerunt, in hunc Deitatis oceanum redeunt, id est moriuntur, et iterum noua emanatione progrediuntur. Accepisse hoc Indos a peregrinis conditoribus religionis suae, comparatio instituta cum reliquis systematis emanatiui sectatoribus faciet manifestissimum. Quotquot enim illud receperunt, quod plerasque gentes barbaras fecisse suo loco ostendimus; deos quoque ex Deo primo emanantes, in eum resorptum iri, et fatalem periodorum aeternarum catenam existere professi sunt, cuius exitus tandem sit infinitum illud, ex quo omnia fluxerunt, et refluxerunt quoque in diuinitatis mare. Fabulas autem

d) Ibid. P. I. p. 358.
e) l. c. P. II. p. 941.
f) Conf. LA CROZE p. 608. sqq. ROGER. p. 283.
g) l. c. p. 608.

autem lepidas genuisse videtur diligentia theologorum aeternitatis notionem incomprehensibilem ingeniis stupidis et crasso sub aëre natis inculcandi, id quod attenta lectio loci scriptoris Indici, quem ex memoriis Ziegenbalgianis adduxit CROZAEVS facile coniici potest.

XXXVII. In quinto mundo est sol et luna; in sexto angeli tutelares, in septimo et octauo angeli primarii, qui nubes formauerunt.

XXXVIII. Mundus praesens omnium deterrimus est, in quo peruersa sunt omnia.

XXXIX. Ortus est mundus ex ouo, et tandem a radiis solis comburetur. Etiam in hoc afferto vestigia doctrinae Aegyptiacae apparere, instituta vtriusque comparatio docebit. Eandem hypothesin etiam inter reliquos Indos, maxime, inter Siamenses obtinere obseruatum ex Tachardi relatione BVRNETIO [h], qui recte notat, ex cineribus combusti regni noua, secundum Indos semina siue oua nascendi mundi exsurgere. Frustra autem haec a Noachi tempore Burnetus repetit, recentiorem enim esse theologiam Indicam ista annorum canitie, ex dictis constat. Attulisse autem hoc quoque dogma cum reliquis inter placita domestica Aegyptios aduenas valde est verisimile.

XL. Dantur spiritus boni et mali, qui ab hominibus generantur. Ita quidem tradebat Pamanadaba Rogero [i], sed recte de eo dogmate in annotatione paginae subiecta dubitatur. Spiritus enim secundum systema Indorum vel ex primo numine, vel ex subordinatis diis progrediuntur. Forte ea tantum Braminae mens fuit, spiritus siue animas a corpore auulsas et per varia postea corpora migrantes vel bonas esse vel malas, qua ratione similia praecepisse Alexandrinos philosophos suo loco diximus.

XLI. Animae hominum et brutorum reipsa vnius essentiae atque naturae sunt. Supra iam in doctrina Xekiae exoterica hoc assertum obtinere, idque ex systemate emanatiuo, et quam illud gignit, metempsychosis dogmate fluere obseruauimus. Ratio itaque diuersitatis ex conditione corporis, quod animae inhabitant, vel melioris, vel deterioris, deriuanda est. Ex hoc vero fonte ratio quoque abstinentiae a carne, et ab esu animalium petenda est.

XLII. Animae in corpore velut in carcere versantur, et post mortem in alia corpora migrant. Κύρια δόξα totius non modo Indiae, sed vniuersi fere Orientis, quod exotericum domesticumque in his oris dogma fuisse, ex historia philosophiae barbaricae constat. Qui cothurnus vt plerisque pedibus aptus fuit, ita praecipue emanatiuo systemati valde adaptatus est. Secundum illud enim euolutiones reditusque animarum fiunt gradatim [k].

XLIII. Animae ab aeterno ex Deo effluxerunt, in quo extiterunt, et in corpora poenae caussa detruduntur. Monet, qui haec refert ROGERVS,

h) App. ad Archaeolog. philos. p. 542. seq. conf. ROGER. p. 282.

i) loc. cit.

k) Conf. Relat. Mission. P. I. p. 53. 388. 420. 487. 871 603. 765. LA CROZE p. 619. ROGER. p. 304.

RVS [l], Indos originem animarum ex Deo cum maris emanationibus et fluminibus ex eo oriundis comparare. Id quod prorſus conficit, omnia ex Indorum mente ex emanatione conſtare. Nec aliud patitur hoc ſyſtema, cum quodcunque reale, bonum, ſubſtantiale eſt, in hoc fonte lateat, exque eo progreſſum viſibile fiat. Quo pacto turpiſſimum enthuſiaſmum atque deiſmum ſatis impium introduci nemo non videt. Non repetemus ea, quae iam aliquoties de Quietiſmo Indico, Sinico et Iaponico diximus, ſed monebimus tantum, ineptum pariter et impium hunc enthuſiaſmum magnas praeſtantiſſimorum inter Indos philoſophorum voces ſuſpectas facere, et polluere, vt ex iis, quae de morali philoſophia harum gentium dicemus, patebit. Vno iam exemplo, eoque memorabili rem illuſtrabimus. Affert ex memoriis Ziegenbalgianis ſequens effatum, pulchrum in ſe et Deo dignum CROSAEVS [m]. Vna tantum vera eſſentia eſt, quae omnipraeſens eſt vbique, et quae radiorum ſolis inſtar ſe omnibus inſinuat. Tu te mihi dono dediſti, et ego me tibi; vidit id oculus meus, et comprehendit id animus. Illapſus enim mihi es, o Deus, vt fulmen e coelo. Haec ſi fundamentis theologiae Indicae adaptentur, patet magnificam hanc ſententiam nihil aliud, niſi deiſmum vel enthuſiaſmum irrationalem, et phyſicam eſſentiae diuinae participationem inuoluere. Alia ex Barthrouheri ſententiis a ROGERO editis colligi poſſunt, quibus hic enthuſiaſmus in aprico ponitur. Quae apud ipſum legenda; nobis enim non licet eſſe tam prolixis.

XLIV. Poſt mortem poteſt homo per transmigrationem non modo brutum, ſed et creatura inanimata immo diabolus euadere [n]. Fulcit haec theſis obſeruationem afferto XL. adiectam.

XLV. Felicitas animae poſt mortem partim in aliis mundis, partim in coelo quaerenda eſt.

XLVI. Ea felicitas per remiſſionem peccatorum, et per bona opera acquiri; remiſſio peccatorum autem itineribus religioſis ad ſancta loca, feſtiuitatibus, lotionibus et ſacrificiis obtineri poteſt [o]. Inter haec ſalutis media plurimum lauacris tribuunt, cuius rationem quaeſitus a Ziegenbalgio [p] Bramana quidam reſpondit: fieri ideo, quia aqua diuinitate non careat, et magnas res in mundo efficiat, rebusque omnibus plurimum ſalutis afferat, velut mater altrixque.

XLVII. Peccata poſt hanc vitam in inferno puniuntur, in cuius tenebris tamen cruciatus non niſi paucorum aeternum durant.

XLVIII. Quoniam animae omnibus animalibus inſunt, ideo nefas eſt, ea mactare eorumque carne veſci. Maxime vero impium eſt vaccam interficere, quae ſacroſancta eſt [q]. Fluere hoc dogma ex metempſychoſi ex dictis

l) p. 309. 310.
m) p. 593.
n) Ibid. p. 449.
o) Ib. p. 415. 421. 438.
p) Relat. Miſſ. Ind. P. I. p. 701.
q) ROGER. p. 451. ſeq.

dictis est manifestum. Vaccarum sanctitas autem tanta est, vt earum carne non nisi fex plebis nihil quod fas est, curans vescatur, et tum fimus sacrosanctus sit, tum cinis ex eo praeparatus idololatriae turpissimae materiam praebeat [r]. Originem autem huius ineptae βουλατρείας ex Aegypto petendam esse, nemo non videt, cui res Aegypti veteris ignotae haud sunt.

Hactenus theologia Malabarica, cui quaedam physica subiungimus, vt constet, quo modo de rebus naturalibus philosophari Indi audeant:

Physica Malabarica.

XLIX. Quinque sunt elementa, terra, aqua, aër, ignis et agachum, id est spatium inter coelum et athmosphaeram nostram [s].

L. Tria sunt mortis et corruptionis principia, quae ex vnione animae et corporis oriuntur, Anoubum, Maguei et Ramium. Anoubim est cortex animae, forte ὄχημα Platonicorum vel materia; certe simile quid Klippoth Cabbalistarum; Ramium fomes cupiditatis prauae in anima latens; Maguei phantasia eiusque directorium.

LI. Quinque sunt classes vitae; vegetatiua, quae omnibus corporibus inest, vita, voluntatis, sapientiae et felicitatis.

LII. Tria sunt temperamenta, melancholicum, sanguineum, phlegmaticum.

LIII. Obtinet melancholicum temperamentum apud sapientes, modestos, duros, et indole bona praeditos homines; sanguineum facit poenitentes, resipiscentes, temperantiae et virtuti deditos; phlegmaticum gignit impuritatem, fraudes, iniquitatem, mendacium, pigritiam, tristitiam.

LIV. Diei noctisque vicissitudines ex solis declinatione circa montem ingentem oriuntur. Veterem at ineptam coniecturam esse, olim iam Indis receptam alibi ostendimus.

LV. Metalla emendare et transformare in aurum possibile [t].

LVI. Dantur dies fausti vel infausti nefastique, qui diligenter obseruandi sunt, ne atro die quid suscipiatur male euenturum. Vetus haec quidem superstitio est, inter barbaros diu iam per omnes terras recepta, ast non maiori cura et studio culta, quam apud Indos, cuius exempla dabunt Missio Danica [u] et ROGERVS [x].

Praeter haec pauca quaedam alia sunt, his tolerabiliora, ast priuatorum tantum sententiis celebrata, quae tamen, quia ad opiniones totius gentis cognoscendas nihil faciunt, hoc loco non tangimus.

Doctrina moralis Malabarica.

§. VI. Restat moralis doctrina Malabarica, cuius elegans specimen exhibuit ROGERVS. Is enim libro suo BARTHROVHERRI, Bramanae

r) Rel. Miss. P. I. p. 181. 467. 616. 402. ROGER. l. c. KAEMPFER, Hist. de Iapon. P. I. p. 60.

s) LA CROZE p. 622. seqq. Relat. Mal. P. I. p. 894. seqq. P. II. p. 898.

t) Ibid. p. 628.

u) P. I. p. 206.

x) p. 122. 134.

nae ſententias centum de via ad coelum, tum dicta centum de vita rationali et prudente inter homines adiecit, eo quod magnae inter Indos iſtos auctoritatis eſſe perhibentur. Tradunt enim hunc Indorum philoſophum filium fuiſſe Bramanae cuiusdam, mulieroſum primo et voluptatibus maxime deditum, ita vt trecentas vxores duceret. Patrem autem eius lethaliter decumbentem cum filiis valedixiſſet, moeſtis hunc oculis intuitum indoluiſſe, quod matre Sudraes, i. e. laica genitus, e multis quas habebat coniugibus, plurimos liberos ſuſcepturus eſſet; qui quoad in mundo cum poſteritate ſua vixerint, ipſum coelo excluderent; adeo nefas apud Indos inter Bramanas habetur mulieri ex alia familia miſceri. Id adeo commouiſſe, ferunt Barthrouherri animum, vt relicto patre, dimiſſisque vxoribus caput tonderet, indumentoque rubro amictus Sanjaſi y) quendam effingeret, ſanctitatis colendae cauſſa. Patrem vero conſpecta pietate filii ei vitam promiſiſſe, quam diu terrarum orbis durauerit; non irrito euentu, inuiſibiliter enim eum poſtea inter homines velut angelum obambulauiſſe. Patre itaque decedente ad peregrinationes per orbem ſe accinxiſſe, vxoribusque permiſiſſe, vt iterum nuberent aliis; ipſum autem totum coeleſtibus intentum ex veterum ſcriptis et propria meditatione ſequentes ſententias et dicta collegiſſe. Quae magnificam pleraque doctrinam inculcant, quam tamen ſyſtemate emanatiuo inaedificatam fundamento periculoſo niti, hincque enthuſiaſmo latente grauida μετέωρα nonnunquam gignere recordandum eſt. Ipſae vero meditationes pulcherrimae ſunt, et ſupra Indorum captum, multaque habent veterum Gymnoſophiſtarum ſententiis haud diſſimilia. Quorum vt exemplum Lector habeat, ex multis extantiora et memorabiliora hic apponemus:

I. Vita hominis inſtar guttae aquae eſt: et tamen propter eam principum aulas ſequitur, eorumque actiones laudare non erubeſcit, non expendens animo, ita ſe peccare.

II. Decreſcit hominis corpus et ſeneſcit, cupiditas animi autem quotidie iuueneſcit.

III. Quamuis diu durent res terrenae, tamen finem capient, eoque tempore quo corrumpentur, animum dolore replebunt et triſtitia. Qui vero mature eas relinquit, quia aeternum durare nequeunt, certam animo tum tranquillitatem pariet.

IV. Deſerunt autem diuitias et cupiditates omnes illi tantum, qui coeleſti cognitionis lumine inſtructi ſunt.

V. Habent viri ſapientes bona huius vitae et felicitatem temporalem pro carcere, quo a coeleſtium rerum cupidine retrahuntur; ideo mature haec omnia deſerunt.

 VI. Cun-

y) Hi Gymnoſophiſtae veterum, recentiorum Myſtici ſunt.

VI. Cuncta timori expoſita ſunt; nihil autem illi timendum eſt, qui in via Dei ambulat.

VII. Nihil eſt in mundo, quod perdurare poſſit, et finem tandem aliquando non videat.

VIII. Funiculus eſt, cupiditas; eum rumpi ne impedias, vel aegre feras: Deo autem confidenter te trade, et ſaluus atque beatus euades.

IX. Omnia fert ſecum tempus, hoc itaque reuerenter habere memento.

X. Non concupiſcenda ea ſunt, quae incerta.

XI. Si mundi rebus inhias, magnis moleſtiis cruciaberis; quaerendus itaque magis tibi locus Dei eſt, quem ſi inueneris, omnem mundi moleſtiam laetus contemnes.

XII. O animule! qui quaeſo fit, vt dum omnia perquiris, eum, qui in pectore tuo habitat Deum non inuenias?

XIII. Quaerenda eſt animae beatitas ante morbum et ſenium. Si enim tantam curam differes, idem ages, quod ille, qui tum demum puteum effodit, cum tecta ardent.

XIV. Mitte cogitationes terrenarum rerum, quae corpus occupant, abiice ſcientiam, quam comprehendere alii nequeunt: quid enim in his conſilii vbi mortis hora ingruit?

XV. Eſt terra lectus ſapientis, brachia culcitra, coelum tectum, ventus ventilabrum, luna candela; cor purum vxor; annon is hoc pacto princeps eſt?

XVI. Impoſſibile eſt hominem ſtolidum et iratum verbis prudentibus compeſcere.

XVII. Bonum eſt, hominem, qui pauca ſcit, inter ſapientes ſilere; hoc enim in poteſtate ſua habet; et ita ignorantiam ſuam teget, et inter ſapientes numerabitur.

XVIII. Diuitias animi fures ſurripere nequeunt, quo plus ex iis diſtribues, eo magis augebuntur.

XIX. Recte et prudenter diſſerere, vera hominis ornamenta ſunt.

XX. Thorace opus non habet, qui iniuriarum patiens eſt: iratus vero alio hoſte non eget.

XXI. Qui cum hominibus conuerſabitur, melior euadet.

XXII. Imitabitur ſcorta princeps, multaque ſimulabit; mox enim cum bonis verum loquetur, mox malis mentietur; humanus mox erit, mox iratus; ſtudebit interdum actionibus bonis, interdum quoque malis; corradet interdum opes, interdum dilapidabit. Machiauelliſmum ante Machiauellum haec prodere, nemo ignorat.

XXIII. Nihil accidet homini, niſi quod deſtinatum illi a Birama fuerit. Tangit hoc dicto philoſophus fatum, cuius indeclinabilem neceſſitatem cum gente ſua aſſerit. Cuius erroris fons ex ignorata mali origine deriuandus

uandus eſt. Neſciunt enim Indi, quid de difficili hac quaeſtione ſtatuendum ſit, hincque de origine mali incerti illud mox ex inclinatione hominis et temperamento praedominante: mox ex animarum transmigratione, interdum ex diſpoſitione Biramae; ſiue creatoris deriuant. Quibus loliis ſemina naturalis cognitionis Dei valde corrupit Satanas, et animos infelicis gentis valde ſeduxit. Et hinc Praedeſtinatianiſmus Indorum philoſophorum, quem magnis vocibus commendant Barthrouherri ſententiae. Qui tamen in eo laudandus eſt, quod hominem fati neceſſitate, creatorisque praedeſtinatione velut pilam terrae alliſam, ſurgere, et coelum petere iubeat, cum malus trunci inſtar deiectus maneat. Nempe etiam in aduerſis fatis bonum virum inhaerere virtuti, docet, licet, quis rerum ſuarum exitus ſit, ignoret. Ideo comparat Biramam cum figulo, triſtes euentus, cum rota, animum hominis cum luto, fati diſpoſitionem, cum axe rotae; hisque addit: quem euentum hic figuli labor habiturus ſit, ſe neſcire.

XXIV. Cuncta peſſime interpretabitur homo malus.

XXV. Qui cum malis, ſocietatem init, nequitiae filios laudat, officium non explet, fortunae fauore promotus, humilitatem priſtinam obliuiſcitur, viamque bonam contemnit, nunquam tranquillitate animi ſatiabitur.

XXVI. Vir bonus ſemper cupit ſecundum rationem viuere, malo non conſentire, in aduerſis animum fortem ſeruare, et viam vitae amare eaque delectari.

XXVII. Si quis in eremo, in vndis, inter hoſtium tela, in mari vel in montis cacumine dormiat, inſidiis, veneno, periculis impetitus, attamen vitae recte et pie actae opera eum ſeruabunt. Multa his ſimilia inculcat Barthrouherri iucunda haud pauca, et allegoria more orientali eleganter veſtita, quae vero interdum fundamento recto carent, et nubes petunt.

* *

CAPVT TERTIVM,

DE PHILOSOPHIA SINENSIVM.

§. I.

Scriptores de re literaria Sinensium.

Ex India in amplissimum Sinarum imperium transgressi gentem offendimus, antiquitate, ingenio, artium cultura, prudentia politica et philosophiae studio non modo omnibus Asiae populis praeferendum, sed cum Europaeis quoque, si haud paucos audias, comparandum. Quam a canis aeui vetustissimi temporibus philosophari coepisse, adeoque origines philosophicas in ea quaerendas esse, excellentissimum quoque de moribus philosophiae genus sequi magni in ciuitate erudita viri contendunt. Vt enim taceamus Iesuitas, qui doctrinam Sinensium magnis elogiis extollere coeperunt, ex quo in amplissimum regnum progressi, annunciandis religionis Christianae mysteriis manum admouerunt; ISAACVS VOSSIVS [a], plurimum Sinensi literaturae tribuit, quem secutus est B. SPIZELIVS noster [b]. Recentissima autem aetate Sinensium philosophiam plurimum suspexit incomparabilis LEIBNIZIVS [c], quem secuti sunt illustres viri C. WOLFIVS [d], et G. B. BVLFINGERVS [e], quibus BARBAYRACIVM [f], aliosque addere licet. Ast iam aeuo medio fuisse nonnullos, qui Chinam ingressi, parum dignam laude doctrinam eius gentis deprehenderint, ex itinerariis Arabum quorundam, qui seculo IX illud regnum intrarunt, quae dissertationibus eruditissimis illustrauit EVSEBIVS RENAVDOTIVS [g], disci potest. Maxime vero recentiori aetate sacerdotes illi emissarii, qui ex aliis familiis, quam Ignatii, in hanc regionem peruenerunt, euangelium I. C. praedicaturi, quique cum Iesuitis de pictis callide et laudatis perperam Sinarum institutis decertarunt, exiguam et falsam esse doctrinam eius gentis philosophicam contenderunt: quorum obseruationes collegit, et falsitatis Iesuitas conuincere stategit ANTONIVS ARNALDVS [h]. Inter ipsos Iesuitas parum eruditioni Sinensium tribuit LVDOVICVS DE COMITIBVS [i], quam sententiam quoque secutus est, et dissertatione singulari demonstrauit RENAVDOTIVS. Addi

a) Obseru. variar. c. 13. 14.

b) In eleganti libello, de re literaria Sinensium.

c) In Praef. ad Nouissima Sinica et in Epistola ad Remondum T. II. p. 413. sqq. qua Introd. in philosophiam Sinensium sistit.

d) In Orat. de Sinarum philosophia, quae quantorum motuum occasionem dederit in Hist. Phil. Wolfianae explicandum est, vid. LVDOVICI Intr. in Hist. Phil. Wolf. P. I. c. 2. §. 67. p. 51. sqq. examinauit eam Ven. LANGIVS, emendauit ipse Wolfius. Conf. qui de ea creatione libere iudicat Cel. REIMMANN. loc. cit. p. 29.

e) In Specimine doctrinae vet. Sin. morali.

f) Praef. ad Pufend. §. 14.

g) 1718.

h) La morale practique des Iesuites Tom. III. VI. VII.

i) Mem. sur l' etat present de la Chine, Conf. GVNDLING. Hist. phil. mor. c. 5. p. 35. 36.

Addi his possunt BVDDEVS [k], THOMASIVS [l], GVNDLINGIVS [m], HEVMANNVS [n], alii [o]. In hac opinionum diuersitate et virorum doctorum dissensu magna cautione atque prouidentia opus est, ne in partes abrepti, vel nimium tribuamus Sinensibus, vel nihil. Itaque scriptores illi attente, et sine praeiudicio, nec sine adhibito examine legendi sunt, qui de rebus Sinensium commentati sunt, quos plerosque nominauit, et more suo eleganter et acute iudicium interposuit suum Ven. IO. FR. REIMMANNVS, qui ἀνονύμως *Sciagraphiam philosophiae Sinensis noua methodo traditam et eruditorum omnium iudicio submissam* [p] edidit, quocum Cel. STRVVIVS [q] conferendus. Non repetemus eos hoc loco breuitati consulturi, sed notamus tantum, ex multis eos potissimum consulendos esse, qui philosophiam Sinensium ex instituto attigerunt, vel de theologia Sinensium tractarunt. Quo nomine nota sunt scripta THEOPHILI SPIZELII *de Re literaria apud Sinenses*, G. G. LEIBNIZII *Nouissima Sinica*, CHR. WOLFII *Oratio de philosophia Sinarum;* G. B. BVLFINGERI *Specimen doctrinae veterum Sinarum moralis et practicae:* ZACH. GRAPIVS *de Theologia Sinensium;* DOMINICVS FERDINANDVS NAVARETTA *de Regno Sinico:* et quae contra Iesuitarum ostentationes monuerunt RENAVDOTIVS et MINORELLI *in Obseruationibus ad errores Iuuencii de rebus Sinicis.* Qui duo scriptores eo magis expendi merentur, quo magis a praeiudicio peregrinae admirationis et credulitatis, quod plerosque in praeceps egit, liberiores fuerunt, qui vero Minorelli nomine scriptum illud vulgauit (ipsius enim Minorelli esse Iesuitae pernegant [r]) et ipse diu inter Sinenses versatus est, et Iesuitas Iesuitis opposuit. Maxime vero quae Nauaretta, Antonius de S. Maria, P. Nic. Longobardus, de philosophia et theologia Sinensium tradiderunt, cum obseruationibus illustris Leibnizii ad has scriptiones, eiusque epistola ad Remondum comparanda sunt, legendaque elegans et erudita diatribe Ven. CHRIST. KORTHOLTI *de Philosophia Sinensium veteri media et recentiori*, qui excusationes Leibnizii roborare et noua luce perfundere annisus est [s]. Cui etiam in elegantissima *Collectione epistolarum Leibnizianarum* eruditissimam epistolam praestantissimi CROZAEI debemus, in qua laterem lauisse Leibnizium philosophiae Sinensium ὀρθοδοξίαν vindicando demonstrare contendit. Tacemus scriptores, qui post ANTONIVM ARNALDVM de cultu demortuorum, maxime Confucii, apud Sinas disputauerunt, magna ex parte a B. BVDDEO [t] enarratos.

§. II. Quem-

k) Hist. phil. c. 6. §. 37. Anal. hist. phil. p. 351.
l) Cogit. de libris nouis 1689. p. 600. 606. 626.
m) loc. cit.
n) Act. phil. Vol. II p. 750.
o) HORN. Hist. phil. L. 6. c. 7. p. 309. LANG. Annot. ad orat. Wolfii etc.
p) Brunsvig. 1727. 4.
q) Bibl. philos. c. 3. §. 3.
r) Mem. de Trevoux 1715. p. 229.
s) Extant haec monumenta scriptaque omnia in Vol. II. epist. Leibnizii a Kortholto vulgatarum.
t) In diss. de superstitioso Confucii apud Sinenses cultu, quae in Anal. hist. phil. extat.

Scripta Sinarum philosophica, quae edita sunt.

§. II. Quemadmodum vero his testibus omnibus non tam secure stare licet, quam ipsis monumentis Sinarum philosophicis, ita ad eorum potissimum fidem recurrendum est, consulendique ante omnia libri gentis acutae classici. Quorum inspiciendorum copiam nobis fecit diligentia virorum doctissimorum, qui ex Societate Iesu in Chinam delati, αὐτόγραφα Confuciana aliaque huius gentis scripta philosophica, quae apud eam publicam auctoritatem nacta sunt, collegerunt, et in Europam missa tandem ex mandato Christianissimi regis Ludouici XIV vulgauerunt. Prodiit memorabilis collectio hoc titulo: *Confucius Sinarum philosophus; siue scientia Sinica Latine exposita studio et opera* PROSPERI INTORCETTA, CHRISTIANI HENDRICH, FRANCISCI ROVGEMONT, PHILIPPI COVPLETI *PP. S. I. Paris* cIↃIↃCLXXXVII. Digna est curiosa collectio, quae attente legatur et examinetur, quia omnium plurimum ad cognoscendam literaturam et philosophiam Sinicam attulit. Ornat vero eius vestibulum erudita atque luculenta dissertatio praeliminaris, in qua introductio in historiam philosophiae Sinensis exhibetur. Sequitur philosophorum Sinensium principis, Confucii vita; et tunc ipse Confucius [ff] siue scientia Sinensium Latine exposita, cuius liber primus a Cemçu, secundo Confucii discipulo vulgatus nomen Ta-Hio, hoc est *magna scientia*, accepit, quia ad instruendos praeceptis suis principes viros, qui subiectos sibi populos et regna moderantur, scriptus est: in quo auctor principes feliciter imperandi cupidos, sibi prius imperare, et initia regni a sui totius cura cultuque sumere, deinde aulam familiamue recte instituendo ad regni administrationem prudenter progredi iubet. In secundo, qui auctorem eundem Confucium habere dicitur, sed ab eius nepote *Cusu* dicto, in lucem publicam traductus fuit, de medio sempiterno siue de aurea mediocritate constanter omnibusque in rebus tenenda, agitur, vnde nomen *Chum-yum* accepit. Tertius liber decem *Kiuen*, id est sectionibus constans, *Lun-yu*, id est, differentium colloquia, inscribitur, atque apophthegmata Confucii et discipulorum eius et his similia exhibet, quae de vitiis, virtutibus, officiis, et recto regimine praecipiunt. Insperguntur passim quaedam ex monumentis Sinensium philosophicis memoratu digna, vel alia doctrinam eorum illustrantia. Adiecta est in fine tabula chronologica scientiae Sinicae, itemque synopsis imperii Sinarum et rerum in ea notabilium [t]. Promiserunt quoque doctissimi editores Memcii scripta, qui post Confucium seculo illi posterior celeberrimus inter Sinas philosophus fuit. Qua promissione saliuam mouerunt ciuitati eruditae ea videndi, quamuis aliter visum sit cel. GVNDLINGIO [u]. Tandem desideriis eruditorum velificaturus FRANCISCVS NOEL S. I. Missionarius, Pragae cIↃIↃCCXI edidit:

ff) Non esse haec scripta ipsius Confucii contendit MINORELLI l. c. §. 8. p. 178.

t) Conf. Act. erud. 1688. p. 254. seqq. vbi hic liber copiose recensetur, quem locum consulere possunt, qui libro rariori destituuntur.

u) l. c. c. 5. p. 32.

dit: *Sinenſis imperii libros claſſicos ſex, e Sinico idiomate in Latinum traductos.* In qua collectione praeter Confuciana nonnulla comparent quoque ſcripta Memcii deſiderata. Quia vero exoterice hi libri philoſophici ſcripti ſunt [v], et more gentibus Orientis recepto paraenetice tantum virtutis doctrinam proponunt, plurimum debet illuſtri BVLFINGERO orbis philoſophicus, quod diſſolutas Sinenſium ſcopas de morali et ciuili diſciplina colligendo, iuſtum et ordine philoſophico cohaerentem ethicae et politicae faſciculum hiſtoriae philoſophicae ſtudioſis ſuppeditauerit, dolemus autem Memcii ſcripta ſimul eum in vſus vocare non potuiſſe. Plurima vero de fide harum collectionum controuerſia inter eruditos fuit, poſtquam Ieſuitae in ſuſpicionem venerunt, eos monumentorum Sinicorum interpretationem genuinam non dediſſe, ſed multa ad iuuandam cauſſam ſuam adulteraſſe. Quidam enim, qui conuenire Ieſuitarum interpretationem et relationes cum iis, quae Dominicanae familiae ſodales retulerunt, de fide Coupleti et ſociorum dubitandum non eſſe cenſuerunt [w]. Alii, quia linguae Sinicae ignorantia et ἀρχετύπων Sinicorum defectus comparationem et examen non admittit, iudicium ſuſpendere maluerunt. Inter quos eſt ven. REIMMANNVS [x], *qui bona an mala fide ex lingua Sinica in linguam Latinam ſint translati, eos iubet diſpicere, qui vna cum monumentis authenticis vtriusque linguae habent facultatem.* IDEM de Collectione ſcriptorum Memcii a Noële edita iudicat: *Non eſſe dubitandum, eum genuinum illorum ſenſum et aſſequi potuiſſe et reuera aſſecutum eſſe, cum viginti integros annos ſe addiſcendae linguae et libris Sinicis peruolutandis vacaſſe profiteatur.* Aſt longe alia mens fuit aliis viris doctis, qui diligentiam magis et iuuandi res ſuas ſtudium quam fidem in Ieſuitis eminere cenſuerunt. Non memorabimus in praeſentia obiectas in tradendis rebus Sinicis falſitates ab Obſeruatore [y] *in Iouuencii Hiſtoriam Societatis*, qui ipſe legi meretur; ſed ad eruditiſſimum RENAVDOTIVM [z] prouocamus, qui Ieſuitarum fidem ſubleſtam eſſe inde demonſtrauit, quia tabulae Aſtronomicae, quas Ieſuitae exhibuerunt, ab eis non integrae et incorruptae editae, ſed ad tabulas Tychonis Brahei reformatae ſunt. Id inſtituta comparatione Caſſinum et Picardum obſeruauiſſe, idque faſſum quoque candide eſſe Coupletum obſeruat. Tale quid autem cum auſi Ieſuitae fuerint, an non in philoſophico argumento idem tentauiſſe iuſtiſſima ſuſpicio eſt? Idem quoque monet, verſionem a Coupleto ſociisque editam, paraphraſin eſſe, ſine qua Confucii ſcripta plane intelligi nequeant: quae ſi propius inſpiciatur, fatendum eſſe, omnium rectiſſime pronuntiauiſſe Laurentium Magalottum, et Carolum Dati,

v) Vid. Act. Erud. 1711. p. 285. ſeqq. 1712. p. 123. 324. ſeqq.

w) LEIBNIZIVS, BVLFINGERVS, KORTHOLTVS ll. cc.

x) loc. cit.

y) MINORELLI l. c.

z) In Diſſ. praelim. l. c. quam Germanica lingua inſeruit Act. phil. Vol. II. p. 717. ſeqq. doctiſſimus HEVMANNVS.

Dati, poſtquam cum Grubero et Oruillo S. I. ex China redeuntibus de doctrina Sinenſium contuliſſent: eſſe eam ethicam Confucianam a theologia Scholaſtica transformatam. Addi his debet, ex relatione *Actorum Eruditorum* *), AYMONIVM verſioni Ieſuitarum velut imperfectae et multis in locis adulteratae nouam et fideliorem melioremque verſionem ſurrogare promiſiſſe. Idem de Noëlis verſione Sinicorum ſcriptorum iudicium eſt, quam meliorem accurationem non prodere, nonnulli iudicarunt. Certe, ipſi, qui tantum Sinicae philoſophiae pretium ſtatuit, celeberrimo WOLFIO †), viſus eſt *poſt tot annorum ſtudium non ſatis intellexiſſe, quid verbis philoſophorum Sinenſium ſubſit.* Ex his vero intelliget lector, quam difficile ſit de genuinis Sinenſium dogmatibus ſententiam dicere, et quam incerto talo conſtent, quaecumque ex his libris de eo argumento afferuntur. Recurrendum itaque ad modeſtum Pyrrhoniſmum hiſtoricum, vel ſaltem nihil certi ſtatuendum, ſed intra veriſimilitudinis cancellos cuncta redigenda; maxime vero, quae de philoſophia Sinenſium ab haud paucis magnifice praedicantur, examinanda accurate, abiectoque omnis partis ſtudio, et inepto peregrinarum rerum amore explorandum, annon notiones Sinenſium incertae, confuſae nihilque diſtincti ſignificantes certis et clarioribus definitae ſint vocibus? annon meditationes diſperſae et nullatenus cohaerentes, in vnum ſyſtema, excogitato connexionis vinculo, ire coactae ſint? an non allegorica, hieroglyphica, aenigmatica multa ſecundum electas deamatasque hypotheſes ſint explicata? annon ſuppreſſa ſilentio multa, vel commoda interpretatione in tolerabiliores ſenſus peracta ſint a)? Ad quos ſcopulos offendiſſe multos, qui Sinenſium philoſophiam comere ornareque ſuſceperunt, ex dicendis conſtabit. De Sinenſi itaque philoſophia tota fere tractatio hypothetica et coniecturalis eſt.

Origines hiſtoriae philoſophicae Sinenſis obſcurae et incertae.

§. III. Obſcuriſſimae ſunt magnaque incertitudine laborant origines hiſtoriae philoſophicae Sinenſis, ob incertas et maximis dubiis expoſitas chronologiae Sinicae rationes, quas cum veris temporum notationibus conciliare velle, idem eſſet, ac inter tenebras lucemque paciſci. Et antiquiſſima quidem philoſophandi initia ſunt, quae inter Sinas feruntur: ea enim ad primum imperii gentisque conditorem Fohium referunt, qui, ſi Sinarum chronologia ſtandum eſt, annis ante natum Chriſtum cIↄ cIↄ Iↄ CCCCLIV, gentem feram ad rationes humanas reuocaſſe, legemque illi tuliſſe dicitur. Incipit enim cyclus Sinenſium anno ante redemtum orbem cIↄ cIↄ Iↄ CXLVII, octauo anno imperatoris Hoangti; ante quem

*) 1713 p. 46.

†) l. c.

a) Ad has quaeſtiones illis reſpondendum eſt, qui fide ſubleſta vacare Ieſuitarum relationes et verſiones contendunt. Horum enim accuſantur Ieſuitae ab illis, qui diu in China fuerunt, linguam didicerunt, cum literatis Sinenſibus conuerſati ſunt; eiusmodi emendatarum rationum Sinicarum ſuſpicionem roborauere exempla luculenta, maxime vero excogitata iuxta commoda Societatis interpretatio eorum locorum, quos eſſe obſcuriſſimos et incertos in confeſſo eſt. Ieſuitarum itaque eorumque qui illorum partes tantis animis agunt, contra has obiectiones et ſuſpiciones apologia certioribus, quam fieri ſolet, rationibus facienda eſt.

quem cum imperio praefuerint Fohi et Xi-nung, quorum ille CX annos, hic CXL imperasse dicitur, ad dicta tempora aetas Fohiana necessario referenda est. Ast si calculos Petauianos sequimur, magna verisimilitudine se commendantes, incidit natiuitas θεαντρώπου in annum mundi cIↃ cIↃ cIↃ IↃ CCCLXXXIX, diluuium vniuersale in annum mundi cIↃ IↃ CLVI. Quod si itaque in dicta tempora incidunt anni Fohiani, aliquot eum seculis ante diluuium vixisse oportet. Cui cum non interrupta serie successores fuisse Sinas afferant, sequitur inde necessario, aut rationes historicas et chronologicas Scripturae sacrae aut Sinicas falsas esse et corruptas. Passim ideo dica scripta est Iesuitis, quod arenoso huic fundamento totam fabulam Sinicam inaedificauerint. MINORELLI [b] enim, vel quisquis eius nomine Iuuencii falsitates et errores castigauit, monuit, *Chronologiam Sinicam a recentioribus descriptam esse, nullo certo fundamento, cum in libro Xuking imperatorum anni saepius non numerentur, qui vnicus tamen historiarum liber plenam apud Sinas auctoritatem habeat; nec Confucii auctoritate, quod Iesuitae contendunt, confirmatam esse, quo recentior longe sit.* RENAVDOTIVS [c] autem, ad Cassinum prouocat, obseruantem, annorum quingentorum errorem in calculo Sinensium chronologico deprehendi: quem tamen venerabilis senex ALPHONSVS DE VIGNOLES, (qui cycli sexagenarii a Ianao Sinensium mathematico, anno A. C. N. vt ferunt cIↃ cIↃ IↃ CLXX, in ordinem redacti rationes luculenter docteque explicuit [d], et obscurissimo argumento more suo lucem egregiam affudit) accusat, quod cyclum Sinensium cum tabulis eorum astronomicis confuderit. Ipse vero ex Societate Iesu missionarius, vir acutus et doctus NICOLAVS LONGOBARDVS [e], lubens concedit, incertas turbatasque rationes temporum Sinenses esse. Haud ita pridem autem chronologiae Sinensi nouum lumen accendit IOANNES FRANCISCVS FOVQVETVS. Is enim redux ex China attulit tabulam chronologicam historiae Sinicae connexam cum cyclo, qui vulgo Kia-tse dicitur, compositam a NIEN scriptore inter Sinas maximae existimationis, ex equestri apud Tartaros stirpe oriundo, muneribus inclyto, proregis filio et fratre praesidis duarum prouinciarum, quem viuum adhuc cum ex China discederet, Foucquetus reliquit. Ex hac Nienis tabula chronologica perspicuum esse obseruat, qui eam rarius occurrentem ad manus habuit Ven. KORTHOLTVS [f], *Epocham veram atque certam historiae Sinensis ad quadringentos circiter annos ante natum Christum reuocari oportere. Et Sinas quidem initia gentis suae longius audere arcessere, et varias habere imperii sui historias et epochas diuersas; de iis autem Foucquetum explicatim annotare, ipsos inter se non minus acriter digladiari, quam nostros de originibus Chal-*

 daeorum

b) p. 121.
c) l. c. Act. phil. Vol. II. p. 733.
d) Miscell. Berolin. T. IV. Obs. 2. p. 24. seqq.
e) T. II. Epp. Leibniz. p. 28.
f) Praef. ad Vol. II. Epp. Leibniz. p. 27.

daeorum Assyriorumque et Aegyptiorum dynastiis. Quamobrem in Sinensi imperio de incunabulis et primordiis illius nationis, vnicuique quod libet, credere licere. Ex quo falsum esse, deprehenditur, quod IVVENCIVS ff, scribere ausus est: *vetustatem Fobi imperiique Sinici, confirmare historiam Sinicam, tantam auctoritatem literatorum iudicio, ac potissimum Confucii auctoritate adeptam, vt eam vocare in dubium nemo prudens, ac nisi, vt dictitent, haereticus possit.* Ob quod mendacium merito acri MINORELLI g calamo Iesuita vapulauit. Nos incertitudinem antiquitatum Sinicarum non magnopere miramur, recordantes Chaldaeos atque Aegyptios, quos tamen omnium primos imperia condidisse constat, non minus in antiquitate gentis suae asserenda supra omnium fidem ineptiuisse, moremque gentium omnium fuisse, vt origines suas innata gloriae cupiditate antiquissimas faciant. Vnde prorsus nullam esse Sinicae chronologiae auctoritatem in comperto est. Quamuis enim imperatorum successiones crepent, annosque definiant, fabulas tamen fumosque eos vendere, et vel ex vno πολλονύμω plures exsculpsisse, vel ad ementiendam antiquitatem quosdam a gente superba et fastu plena infartos isti seriei fuisse, aut annos nimium productos, est manifestissimum. Quae tamen non obstant, vt non satis vetustas esse origines Sinenses putemus, cum post disiectas linguarum confusione gentes mature in illas oras nonnullas descendisse ex Iaponensium quoque historia constet. A Noachi tamen filiis istam terram iam cultam habitatamque fuisse nobis verisimile minime videtur: cum et tanta terrarum distantia a sede Noachi sit, vt filios eius illuc penetrauisse minime sit probabile, qui in propinquioribus sine dubio regionibus, maxime iis, quae ad meridiem fuere sitae, consederunt; et vita plane fera et belluinis moribus acta, quae primis Chinae incolis tribuitur, tantum luminum Noachicorum, in filiis eorumque familiis resplendescentium iubar minime patiatur. Suis itaque in tenebris origines Sinenses relinquendae sunt.

Fohi primus Sinensium legislator.

§. IV. Fabulis inuoluta est tota Fohii historia, qualem Sinae enarrant: id quod nemo rerum veterum intelligens mirabitur, cum et legislatores ipsi diuinas sibi et admirandas origines soliti sint adscribere, vt diuini ortus opinione animos hominum velut vinculis quibusdam constringerent, et religione deuincirent, et homines feri in vitae humanae ordinem moresque rationali creatura dignos redacti, atque insignibus humanae vitae beneficiis mactati eorum, quos viuos suspexerant, memoriam post fata fictis narrationibus posteritati reliquerint. Id cum in plerarumque gentium antiquissimarum originibus euenerit, in Sinicis quoque non euenire non potuit. Et vixisse quidem hanc tanta temporum antiquitate, vt diluuium anteuertat, nugantur Sinae; quos si non totos audiendos, ita tamen intelligendos esse admiratores sapientiae Sinicae contendunt,

ff) loc. cit.

g) l. c. p. 121.

tendunt, vt hunc Fohium vel Noachum ipsum, vel filiorum eius vnum fuisse coniiciant. Quam opinionem recitasse, est refutasse, adeo absurda et inepta est. Tradunt autem Scriptores Sinenses [h], eum a matre ab iride circumdata in prouincia Xen-Si conceptum sicque ἀπάτορα natum esse. Cuius generis ortum diuinum cum plures veteres legislatores callide ementiti sint, nobis non monentibus lector intelligit, vnde haec traditio genita fuerit. Adultiorem, cum diuino intellectus acumine gauderet, ad emendandos mores ferinos Sinensium animum adiecisse, dicunt. Brutorum instar enim viuentes cruda carne victitasse, et a concubitu promiscuo ac incestu non abhorruisse, ita ratione humana situ et squalore obducta, vt nec patrem quis sciret suum, nec ius fasque vllum intelligeret. Eos itaque a belluina vita et perdita viuendi consuetudine reuocaturum, leges illis tulisse, matrimonia instituisse, ordinem viuendi praescripsisse, animalium pisciumque capiendorum rationem commonstrauisse, ordinem quoque colendi coeli terraeque numina, et sacrificia offerendi modum docuisse; literas inuenisse, et artium rudimenta tradidisse. Qua in narratione id Fohio tribuitur, quod in aliis regionibus primis gentium conditoribus solet adscribi. Nempe apud Sinas quoque antiquissimos

fuit haec sapientia quondam
Publica priuatis secernere, sacra profanis,
Concubitu prohibere vago, dare iura maritis,
Oppida moliri leges incidere ligno [i].

Et hoc quidem pacto regnum sapientia magis, et auctoritate, quam potentia obtinuisse, et annis CXV prudenter administrauisse sede ex prouincia Xen-Si, vbi natus erat, in Chin-chen oppidum prouinciae Honan translata, Fohius dicitur.

Fohius an philosophus fuerit?

§. V. Legislatorem haec quidem probant, qualem fuisse, Hermeti forte, Orpheo, similibusque non minorem, facile persuaderi nobis patimur, nihil enim in hac sententia est, quod non verisimilitudine se commendet. Ast non legislatorem modo Fohium faciunt, sed et magnum philosophum atque theologum, quotquot in Sinensium admirationem rapti, frigidamque Iesuitis suffundentes maxima quaeque de Sinensium philosophia cogitant. Duplex autem philosophiae Fohianae argumentum est. Nam, si Sinas audimus, ille praeter inuentas literas et musica instrumenta duo, vnum viginti septem, alterum triginta sex fidium, arcanioris philosophiae principia in libro Ye-kim dicto, aenigmatica methodo proposuit; et imprimis colendi numinis coelo terraeque praefecti rationem demonstrauit. Vtrumque philosophiae Fohianae caput paulo attentius considerandum est, vt quid verisimiliter illi temporum canitiei

h) Debemus notitiam historiae Fohianae COVPLETO et sociis, vid. Praef. Chronol. tab. §. 1. p. 3. seqq. Conf. MART. MARTINIVS Histor. Sinic. p. 21. seq. i) HORAT. in Art.

tribui queat, difpicere poffimus. Eft autem liber Ye-kim tertius librorum Sinicorum antiquiffimorum, in pentateucho fiue V-kim contentorum, de quo infra nonnulla trademus. Conftat libellus, figuris fiue lineis duplicis generis, integris —— et interruptis - -, ex quarum multiplici combinatione tabula figurarum fexaginta quatuor exfurgit. Dici non poteft, quantis interpretum tum veterum tum recentiorum coniecturis aenigmata haec torta et vexata fuerint, et torqueantur hodie, id quod monumentis veterum fymbolicis et aenigmaticis neceffario euenire debere, et exempla philofophiae Aegyptiacae, et ipfa ratio nos conuincit. Et Sinarum quidem acutiffimi, id voluiffe Fohium putant, vt rerum creatarum nexus, combinationes, focietates, vel etiam pugnas et diffonantias, tum influentias, viciffitudines, et alterationes gentem rudem et infantem quafi docendo, iftis gradibus ad fui principii vltimique finis fupremaeque fpirituum intelligentiae notitiam manu quafi perduceret. Alii antiquiores ad auguria et diuinationes illum libellum adhibuerunt. Confucius, vt infra dicetur, quique ex eius difciplina progreffi funt, et ante eum rex Ven-vam, qui vndecimo ante C. N. feculo vixiffe dicitur, praeter phyficas qualitates morum praecepta virique perfecti effigiem in eo quaefiuerunt: de quibus celeberrimi libri interpretationibus multa in *Differtatione praeliminari* affert COVPLETVS [k]. Noftro autem tempore illuftris Leibnizius, vt profundiffimo ingenio vtebatur, facile vidit, in fimplicitate aeui Fohiani fimpliciorem aenigmatis huius folutionem quaerendam effe. Vnde cum arithmeticae diadycae rationes detexiffet, cuius hiftoriam in eius vita iam adduximus, obferuauiffetque iftis duabus figuris I et O creationis myfterium adumbrari poffe, eam ad Grimaldum S. I. tribunalis mathematici praefidem in imperio Sinenfi mifit, vt imperatoris animus ad meditanda Chriftianae religionis dogmata illa excitaretur; eandem vero quoque communicauit cum Bouueto S. I. facerdote Pekini commorante. Vidit is illico Leibnizium fimpliciffimam rationem figurarum Fohianarum detexiffe; atque in literis ad Leibnizium datis magnam illam LXIV figurarum tabulam communicauit; quae Leibnizio iudice, veram effe hanc explicationem conuicit, fi lineam non interruptam interpreteris per I, interruptam per O. Nos daui quidem fumus in tantae antiquitatis aenigmatibus foluendis, et facile aliis Oedipi gloriam relinquimus. Aft fi tamen noftra pro inftituti noftri ratione fententia dicenda eft, fatemur, videri nobis aenigma illud plane infolubile: non, quod folutiones probabiles afferri nequeant; fed quod ita cum omnibus fymbolicis et hieroglyphicis myfteriis comparatum fit, vt quo quis eft ingeniofior, eo meliores et verifimiliores explicationes afferre foleat, ea autem ipfa varios fenfus recipiant, de quorum veritate nemo hodie ftatuere poteft; poftquam clauem auctor non addidit. Quod luculenter inde probatur, quod nemo Sinarum ad hunc vsque diem myfterium hoc explicare

potue-

k) Conf. illuftris BVLFINGERVS, de Phil. mor. Sinenfium app. §. 29. fq. p. 349. fq.

potuerit, vt ſatis fecerit [l]. Si itaque certitudinis ἀκρίβεια ſectanda eſt, plane pro deſperato in tenebris ſuis relinquendum eſt. Quod ſi vero, vt haud pauca in philoſophiae hiſtoria ſunt, quae ſolis coniecturis nituntur, ad veriſimilitudinis ſpeciem aliquam res reuocatur, tunc imprimis ad eam regulam attendendum eſſe putamus, quam certiſſimi canonis modum obtinere, artis criticae periti norunt: eam interpretationem eſſe probabiliorem, quae et auctori, eiusque ſcopo et circumſtantiis, et tempori in quo vixit, maxime conueniat. Quae vbi admittitur, nemo non intelligit, parum veriſimilitudinis eos pro ſua opinione militantis habere, qui neſcio quae philoſophica myſteria, vel metaphyſica, vel ethica in iſtis lineolis contineri putant. Nam nec Fohiano ingenio, licet id excelſum et acutum fuiſſe concedamus, tribui poſſunt, quod ſe non theoreticis cogitationibus, ſed legislatoria prudentia demonſtrauit; nec ad iſtius temporis circumſtantias applicari, quae tales fuerunt, vt ſubtilitatibus eiusmodi philoſophicis populum rudem, ferum, et ab omni fere rationis vſu ſemotum imbuere voluiſſe Fohium, ab eius prudentia prorſus ſit alienum, qui littora arauiſſet, ſi ſpeculationes arduas et difficiles aenigmatum integumentis obſcuriores feciſſet, populum eruditurus, qui prima doctrinarum rudimenta methodo planiſſima erat edocendus. Quo ſimplicior itaque interpretatio eſt, eo veriſimilior, modo ſupponatur, quod ſola Sinenſium fide omni exceptione non maiore nititur, librum iſtum vere Fohianum eſſe. Vnde fatemur, magni Leibnizii diadycam arithmeticam reliquas omnes explicationes longo poſt ſe interuallo relinquere. Vt enim lineolis Fohianis egregie reſpondet, earumque apertiſſimas rationes docet, ita veriſimillimum eſt, Fohium, qui rerum in vita humana neceſſariarum et vtilium inuentione ferociam gentis perdomare ſtuduit, numerandi artem, et quidem modo ſimpliciſſimo et ſtupida atque nondum defecata ingenia decente, illi tradidiſſe; aetatem autem ſequentem alia numerandi ratione inita, quam deſcribit Cl. HEILBRVNNERVS [m], eius arithmeticae fuiſſe oblitum: vnde factum, vt cum antiquitatis praeiudicio faſcinati Sinae ad Fohium ſuorum φιλοσοφουμένων originem, more antiquitus recepto, referrent, in his lineolis alia longe myſteria quaererent, et alias interpretationes afferrent. Quae non magis ſimplici iſti explicationi obſtare poſſunt, quam explicationes philoſophicae Aegyptiorum de hieroglyphicis figuris ſimplicitati primae inuentionis. Aſt haec tantum veriſimilitudinis gradum reſpiciunt. Manet tamen incertum, vtrum Fohius ad hanc numerandi rationem peruenerit, praecipue cum alius, quam qui in arithmetica dyadica obtinet, ordo iſtarum lineolarum a Sinis adhibeatur: de quo incertum eſt, annon ita ab ipſo Fohio traditus ſit. Licet

l) Nempe ſuas quisque et praeceptorum ſuorum hypotheſes in iſtis lineolis vidit, et antiquiſſimo tempori recentiorum philoſophemata affricuit. Qui mos interpretandi vetera monumenta, quam prauus et ineptus ſit, ex damno, quod hiſtoriae philoſophicae intulit, eſt manifeſtum. Idem vero Fohianis lineolis accidit, quod tabulae Iſiacae, in qua quilibet ſuas opiniones detexit.

m) Hiſt. matheſ. L. I. cap. 28. §. 606. p. 524.

Licet omnino probabile ſit, Sinas poſteriores, cum aenigma Fohianum non intellexiſſent, figuras iſtas, ita transtuliſſe, et ſuae catenae eripuiſſe, prout imaginatio eorum nouas explicationes comminiſcens, exigere videbatur. Id quod ex eo colligi poteſt, quia in ordine primarum octo figurarum ex Coupleti teſtimonio Sinae variant. Alterum philoſophiae Fohianae caput theologia naturalis eſt, quam ſatis puram et orthodoxam ſubiectis ſibi gentibus eum tradidiſſe, docendo, quomodo ſummo ſpiritui coeli et terrae ſacrificia offerenda ſint, multis narrant, qui philoſophiam Sinenſem veterem commendant. Vnde magna noſtra aetate enata controuerſia, vtrum Fohi et ſequaces inter veri Dei cultores, an inter Atheos numerandi ſint? Quae quaeſtio cum explicari, niſi theologia Sinarum in partes vocata, non poſſit, eam infra, vbi de placitis Sinarum veterum philoſophicis differemus, ex inſtituto excutiemus.

Succeſſorum Fohii rationes modusque philoſophandi.

VI. Eadem, quam Fohius adhibuit, ratio obſeruata quoque eſt ab illis, qui in regno ſucceſſerunt; illi enim Fohianis veſtigiis inſiſtentes non regere modo populos, ſed docere quoque contenderunt, regi ſui indole ita poſcente, vt ad mitiores indies mores et humanitatem feri populi magis reducerentur. Factum id eſſe egregiis inuentis atque artificiis vulgatis, et imprimis a rege Xin-num tradita agriculturae, herbarum et medicinae cultura [a], varias quoque vel ipſos ſcripſiſſe, vel conſcribere ſuos iuſſiſſe tractationes, ad vtilitatem inuentorum demonſtrandam, valde eſt veriſimile, credique ſine metu contrarii, Sinenſium ſcriptoribus poteſt. Eandem enim rationem apud alios quoque gentium legislatores obtinuiſſe, hiſtoria indubitata teſtimonia ſuppeditat. Aſt accuſantur quoque ab illis, qui deleta vnius Dei ſupremi notione cultum tantum ſpirituum mundi partibus praeſidentium, atque idololatriam iam tum obtinuiſſe contendunt, quod naturalem pietatem ſuffocauerint. Quod tamen alii negant, et exempla in contrarium afferunt, quale illud imperatoris Ching-tang eſt, qui imperio diu fame preſſo, ſe hoſtiam piacularem numini obtulerit. Aſt hunc tamen reliquosque omnes, quamuis ſacrificaſſent, non coelorum domino, ſed coelo ſacrificia obtuliſſe contendunt, quae cum ad dogmaticam Sinenſis hiſtoriae partem pertineant, hoc loco excuti non poſſunt, nec inquirere hic licet, vtrum ſummum rerum omnium parentem, an ſpiritus mundi praeſides adorare colereque populum docuerint. Laudandum autem eſt in his imperatoribus non modo ſtudium mores hominum emendandi, ſed et prudentia ſingulari praecepta morum eis tradendi. Factum id ab illis eſt methodo orientalibus gentibus valde vſitata, et in ſe ad docendos populorum animos rudes maxime accommodata. Nempe non tantum allegoriis, ſimilitudinibus, ſententiis et huius generis aliis virtutis praecepta inculcarunt, vnde cauſſa deriuanda eſt, cur ab antiquiſſimo tempore moralis doctrinae ſtudium laetiſſime in hac gente floruerit, et ipſe Confucius, ſe ſua a priſcis regibus et legislatoribus,

a) Covplet l. c. p. 20.

bus, maxime Yao et Xun accepiſſe, profeſſus ſit [o]; ſed et poëſin more veterum gentium fere omnium in auxilium vocantes, leges, ſtatuta, morum praecepta carminibus comprehenderunt: publicum autem religionis cultum ceremoniis ita repleuerunt, vt his vinculis eo certius eſſet populi obſequium. Qua de re ex iis, quae infra de theologia Sinenſium dicentur, iudicium fieri poteſt. Collecta ſunt tandem inſtituta nobiliſſima, ſententiae et imperandi artes veterum, in ſcriptis, vnde libri illi claſſici enati ſunt, quibus nihil vel venerabile magis atque ſanctum, vel antiquum inter Sinas habetur. Et primo quidem pentateuchus ille huc pertinet, qui *V-kim* vocatur, in cuius libro primo *Xv-kim* dicto res trium regum Yao, Xum et Yu referuntur, qui inter legislatores Sinarum celeberrimi fuerunt. In hoc libro, leges, ſtatuta, ſententiae, monita ad reipublicae regendae felicitatem, quaedam etiam ad iuris adminiſtrationem, ad Kalendarium rectamque ſubiectorum principi gubernationem pertinentia leguntur, veterum porro principum res pro ſalute publica geſtae, deriuatae in mare diluuii Sinenſis aquae, aliaque, quae ad ſecundam et tertiam familiam imperantem ſpectant, narrantur. In ſecundo Volumine, *Xi-kim* dicto, odae et poëmata exhibentur, regnante pleraque familia tertia imperiali conſcripta, quibus ſtatuta regnorum laudesque virtutis decantantur: quorum dicendi rationem breuem, obſcuram, metaphoricam et prouerbiis obſoletis refertam, adeoque longe difficillimam eſſe, nemo mirabitur, cui antiquiſſimae poëſeos, praecipue Orientalis, hiſtoria non ignota eſt. Tertium Volumen *Ye-kim* appellatum librum Fohi ſupra enarratum complectitur; Quartum librum Confucii *Chum cieu* vocatum, quod idem dicit, ac, ver et auctumnus, complectitur, in quo res geſtae, vitia, virtutes, et euentus earum varii principum enarrantur. Quintum *Li-Ki* dictum, rituum et officiorum memoriale eſt, quidque in ceremoniis ſacris pariter atque profanis obſeruandum, quae officiorum omnis conditionis hominum ratio fuerit, tempore trium familiarum imperialium, Hia, Xam, Cheu exponit: quam collectionem inſtituit Confucius, deleta vero igne iuſſu imperatoris Xi-Hoam-ti ex hominum memoria reſtituta, ideoque non valde perfecta eſt. Quae fuſius omnia explicuerunt COVPLETVS [p] et LONGOBARDVS [q], repetierunt BVLFINGERVS [r], KORTHOLTVS [s], aliique, qui de literatura Sinenſium diſſeruerunt. Ex qua antiquiſſimorum ſcriptorum collectione patet, legislatores illos veteres, (hoc enim nomen magis mereri quam philoſophorum, acta eorum loquuntur) parabolis, exemplis, fabulis, carminibus, ritibus atque cultu publico ad cicurandos hominum ferorum animos, nectendam articulis ſuis ciuitatem, imperium formandum, obligandos ſubditos vſos fuiſſe. Negari autem nequit, magnam in ea re prudentiam principes hos adhibuiſſe, adque id acutiſſimas cogitationes collineare iuſſiſſe, vt tota virtutis ratio elegans et commoda euaderet, et praecipue reipublicae ſalutaris,

o) IDEM p. 120. p) l. c. p. 20 q) l. c. p. 173. r) loc. cit. s) loc. cit.

lutaris, quem in finem populum paucis legibus, principem, eiusque administros, regionum praefectos et gubernatores multis regulis et monitis formare contenderunt, praeclarum ciuilis prudentiae specimen edentes. Qua de re tamen infra pluribus dicendum. Tanta autem horum librorum auctoritas inualuit, vt amplissimo commentario philosophi eos illustrarent. Inde enata altera collectio non minoris apud Sinas pretii, quae *Su-Xu*, id est tetrateuchus vocari solet, et planiori faciliorique dicendi ratione comprehenditur. Exhibet ea libros Confucii, *Ta hio* siue *scientiam magnam*, *Chum yum* siue *medium sempiternum*, *Lun yu*, siue *ratiocinantium sermones*, et opus Memcii *de Natura*, *Ritibus*, *Moribus et Officiis*. De quibus cum supra iam, quantum satis, dixerimus, hoc loco plura addere, nihil attinet. Tantae autem auctoritatis hi libri inter Sinenses sunt, vt si quis gradum inter literatos consequi velit, ex pentateucho vnum, tetrateuchum vero totum memoriter tenere necesse habeat. Tacemus alios commentatores, maxime *Ta-zivin* et *Singli*, de quorum auctoritate fideque cum LONGOBARDVS [t] dissenuerit, ille potissimum adeundus est. Hi vero licet ex disciplina Confuciana prodierint, longe tamen infra illorum scriptorum auctoritatem sunt. Et hanc quidem primam periodum philosophiae Sinicae, quam primam veteris partem commode appellauit cl. KORTHOLTVS [u], vocare licet, de cuius dogmatibus infra dispiciemus. Nouam auspicatus est Confucius, cuius nominis celebritas tanta est, vt res eius curate hoc loco tangi mereantur.

Roosi, philosophus, quis fuerit?

§. VII. Fuisse ante Confucium philosophos traditiones Sinenses perhibent, quarum tamen fides an satis certa sit valde dubitamus. Narrat ex huius gentis relatione KAEMPFERVS [x], anno CCCXLVI, post mortem Xekiae siue IOCIV, ante C. N. natum fuisse Sokoki in prouincia Soo, Roosi quendam, quem mater annos LXXXI in vtero gestauerit, vnde quoque nomen Roosi, id est, infantis senis ab ea acceperit. Famam de eo fuisse, animam sancti Kasso, qui praestantissimorum Xekiae discipulorum vnus fuit, in eum transmigrauisse, eiusque ope ad excellentissimam naturae deorum, spirituum, immortalitatis animorum, futurae vitae, dogmatumque aliorum notitiam peruenisse. Ast, si modo vera est tota narratio, ea tantum ad Li-Lao-Kiun pertinet, de quo similia Sinenses narrare infra trademus. Quod si is Xekiae sectator fuit, conciliari ea cum originibus sectae Foënae in China nequeunt, quae seculo I. post C. N. demum illuc peruenit. Incerta itaque Iaponensium traditio videtur. Certiora sunt, quae de

Confucius.

Confucio Sinenses tradunt, cuius memoria ad hodiernum diem venerabilis apud eos est, et omnium celebratissima. Quo factum, vt inter Europaeos quoque, ex quo annales Sinenses apud eos innotuerunt, celeberrimis antiqui orbis philosophis adnumeraretur. Rerum autem Confucii historiam ex monumentis Sinicis dederunt COVPLETVS [y], atque B. T. S. BAYE-

t) pag. 174.

u) In Diss. de Phil. Sinens. veteri, media et noua, quae praefationem Vol. II. Epp. Leibnitii continet.

x) Descript. Iapon. P. I. p. 67.

y) loc. cit.

S. Bayervs [z], qui conſulendi. Nos ſtrictim more noſtro res eius proſequemur. Domeſticum philoſopho nomen KIEV CHVM NHI eſt, CON FV ÇV', quod corrupta Luſitanorum pronuntiatio in Confucium commutauit, nomen honoris et meritorum eſt, quod tamen quid ſignificet, accurate dicere ſcriptores rerum Sinenſium nequeunt; veriſimile autem eſt, doctorem venerabilem Chum, vel Con ſignificare. Iaponenſibus, apud quos non minus, quam apud Sinenſes eius memoria celebratur, Kooſi, vel Koo [a] dicitur. Natus eſt anno ante N. C. IↃLI, quem CCXCIX poſt Xekiae mortem fuiſſe, obſeruat Kaempfervs [b]. Patriam nactus eſt, regnum Lu, quod hodie Xantung dicitur, editus in pago Çeu ye. Patrem habuit Xo leham he, praefectum regni Sum, ex imperatoria ſtirpe prognatum, matrem, Chim, dictam, ex generoſa familia Yen oriundam. Natiuitatem eius miraculoſam fuiſſe fabulantur Sinenſes et Iaponenſes; et futurae praeſtantiae atque ſapientiae ſingularia prorſus indicia prae ſe tuliſſe; auditam eſſe muſicam coeleſtem eo nato, duosque dracones illi lauando adſtitiſſe, quaeque alia ſunt, illis, quae de Apollonii Tyanei natiuitate feruntur, valde ſimilia, excogitata ſine dubio a ſucceſſoribus, vt maior communi naſcentium ſorte videretur. Patrem triennis amiſit, matrem ad vigeſimum primum aetatis annum ſuperſtitem habuit. Sex annorum puer morum grauitate, et quod Kaempfervs quoque obſeruauit, ſtaturae proceritate viros adaequauit [c]. Nunquam enim viſus eſt cum pueris luſitare, tam deuotus, vt cibos non niſi patrio prius ritu coelo venerabunde oblatos attingeret. Quindecim annorum adoleſcens, veteri gentis literaturae ſe tradidit, euoluendisque priſcorum ſapientum voluminibus immerſit, deinde ad cognoſcendos ritus ciuiles delatus eſt. Decimo nono, vel vigeſimo anno vxorem duxit, Kien quon Xi, filiumque ex ea, Pe yu, ſuſcepit, quem quinquagenarius, relicto nepote vxorem triennio prius morte amiſit. Doctrinae vero et prudentiae laude eminens, et natiuitatis conditione illuſtris muneribus ſplendidis ſummisque magiſtratibus in variis locis praefectus eſt. Quibus ita fungi ſtuduit, vt et publicae vtilitatis ratio conſtaret, et doctrinam publicis emolumentis emendandisque hominum moribus deſtinatam propagaret. Quare vbi hanc ſibi ſpem deeſſe intelligebat, magiſtratu ſe abdicauit. Factum id quoque cum in aula regis Lu voluptates triumpharent, et corrumperetur principis animus cunctis foeminarum inſidiis ad effoeminatos mores dilapſis. Hos enim cum emendare fruſtra tentaſſet, ſponte magiſtratum, quem in ea prouincia geſſerat, depoſuit, exiliumque elegit, regna Sinenſis imperii varia, peragrando, aerumnas paſſus, pauperiem, in-

z) Muſ. Sinic. T. II. p. 214. 246.

a) Kaempfer. l. c. T. II. L. III. c. 6. p. 67.

b) l. c. Incerta tamen tempora Xekiae ſunt: Confucii autem ſatis certis Sinenſium teſtimoniis definiuntur, licet dubitet cel. Hevmannvs Act. Phil. T. II. p. 226. de hac enim, qua Confucius vixit, aetate Sinenſium chronologia incerta haud eſt, vixiſſeque diu ante C. N. ex ſectae Foënae hiſtoria intelligi poteſt.

c) Gigantea ſtatura fuiſſe Sinenſes fabulantur, latis humeris, pectore amplo, ſubfuſco colore, oculis nigris et praegrandibus, capillo nigro, barba promiſſa, naſo ſimum, voce graui, tonitru inſtar ſonante.

ſidias et perſecutiones haud paucas. In regno Sum vero ſcholam tandem priuatus aperuit, et moralem doctrinam profeſſus eſt. Vbi ingenti diſcipulorum, quos ter mille numerauit, applauſu exceptus, ampliſſimis ſucceſſibus diſciplinam ſuam propagauit. Inter eos virtute doctrinaque eminuere ſeptuaginta duo, tantae exiſtimationis, vt hodie eorum nomina, cognomina, patria, resque aliae memoriae hominum inhaereant; quinquenti extiterunt, qui variis in regnis magiſtratus geſſerunt. Eos quatuor ordinibus diſtinguere, pro doctrinae, quam elegit, methodo placuit. Supremus in excolendo virtutibus animo poſuit diligentiam; ſecundus ratiocinandi dicendique exercitationi vacauit; tertius diſpexit de regimine politico et muneribus publicis rite adminiſtrandis; vltimus morum doctrinam, exotericam populoque tradendam, eleganti aptataque dicendi ratione proponere didicit. Veterum autem ſcripta explicando, hoc quoque pacto ſapientiam priſcorum legislatorum propagare ſtuduit, ex quo enati illi libri ſunt, quos eum conſcripſiſſe, et diſcipulos nepotesque eius edidiſſe ſupra diximus. Tanto ideo diſcipulorum amore dignus viſus eſt, vt defunctum per integrum annum non ſine inedia, et lacrymis, lugerent, quidam triennium in eodem loco moeſti perſiſterent. Supra modum autem eius vita, digno philoſopho habitu formata et ſecundum virtutis praecepta acta extollitur. Totus enim pietati litabat; et philoſophiam vita magis, quam voce exprimere contendebat, dignitates autem et munera publica eo tantum fine ſuſcipiebat, vt et populo prodeſſet, et animos doctrina emendaret, morumque integritatem promoueret. Quod eo facilius fieri potuit, quia eius animo mirus virtutum concentus, moderatio atque continentia, aequitas atque fides, et cum grauitate iuncta lenitas inſidebat. Sibi tamen ipſi ſeueriſſimum attentumque cenſorem ſe praeſtitit. Qui cum ad animi diuitias vnice reſpiceret, ita honores opesque contemſit, vt in vnis doctrinae et philoſophiae latifundiis acquirendis amplificandisque laborem omnem poneret. Qualis cum eſſet, nec ambitio tamen corrupit animum, nec morum inſolentia grauis fuit, ſed ornauere virtutes reliquas modeſtia, et vultu et ſermone demonſtrata, quae tanta fuit, vt ne quidem a ſe ipſo arguendo abſtineret. Diligentiam autem atque conſtantiam in docendo tantam, quantam potuit, praeſtitit, etſi ſibi non ſemper ſe ſatisfacere publice fateretur. Doctrinam vero non modeſtiae modo cauſſa, ſed auctoritatis quoque gratia ad priſcos reges et legislatores retulit, nec ſe verum perfectionis gradum attigiſſe faſſus eſt. Tolerantia porro laborum tanta, et adeo inuictus eum animus ornauit, vt omnibus fortunae inſultibus ipſoque mortis periculo ſuperior nullo metu frangi poſſet. Et haec quidem de Confucii vita Sinenſes tradere, Ieſuitarum fide nouimus, cuius vitae ſanctitatem tantam fuiſſe Iuuencius [d], ait, *vt nonnullis perſuaſum ſit, haudquaquam hunc a rationis communi ſchola philoſophum prodiiſſe, ſed certo numinis conſilio datum, qui tenebras Orientis*

d) loc. cit.

Orientis doctrina exemploque difcuteret. Quae verba cum retuliffet MINORELLI [e], *miratum fe effe*, ait, *poft tot ac tantas laudes, quae prophetam, apoftolum, et primae notae fanctum exhibent, dicere quoque hiftoricum bafilicas fanctimoniae Confucii ab imperatoribus fuiffe excitatas; recteque quaeri an fieri poffet, vt Confucius ab ipfis patribus focietatis fanctus non haberetur.* Qua de re lectori iudicium permittimus, obferuamus autem, KAEMPFERO [f] quoque, qui Proteftantium facris addictus fuit, tefte eandem vitae laudabiliter et digne actae opinionem de Confucio inter Sinas et Iaponenfes obtinere. Qui annon auctoritatis praeiudicio seducti, et gentis fuae admiratione, qua infanire folent, in praeceps rapti aliquid affectui dederint, eo minus definiri poteft, quo minus alia, praeter Sinarum relationes monumenta de Confucio extant. Obiit Confucius maximo omnium, regis quoque procerumque luctu annos natus LXXIII in regno Lu; quo cum difcipulis reuerfus erat, prope vrbem Kio Feu, fepultus ad littora fluminis Su in ea, quam excitauerat et docuerat, academia; quae hodie quoque, teftibus Iefuitis, muris ideo cincta eft.

Honores Confucii poft mortem.

§. VIII. Tanta cum effet viuentis Confucii admiratio, mirum non eft, maximam eius poft fata venerationem fuiffe. Et difciplina quidem Confuciana, quae per duo, et quod excurrit, annorum millia perdurauit, tanti fit hodie, et facta eft femper, vt ad munera publica atque Mandarinorum dignitates, gradusque literatos [g] peruenire nemo poffit, qui non eam rite pernouerit, vnde ex libris Confucianis candidatorum profectus explorantur, et quo quis in hoc doctrinae genere eft illuftrior, eo fauentiorem fibi occafionem obtigiffe credere poteft, ad opes et dignitates perueniendi. Gymnafia autem ludique literarii, qui Confuciana difciplina perfonant, in omnibus vrbibus oppidisque ampliffima patent, atque in frequentioribus vrbibus non vna tantum aula Confucii, excitata [h] eft, fed aliquot eiusmodi gymnafia frequentantur. Quorum tanta veneratio apud principes quoque viros eft, vt qui ex literatorum ordine publicis magiftratibus funguntur, quamprimum eiusmodi aulam attingunt, e fella, qua fublimes more gentis geftantur, defcendant, et paffus aliquot pedes viam perficiant. In frontifpicio harum aularum, tituli Confucii literis trabalibus auratisque defcripti leguntur, hoc modo: *Magno magiftro, illuftri literatorum regi, fancto item feculorum magiftro, immaculato regi fancto.* Tacemus et ftatuam ei pofitam, quam exhibet ex Trigautio SPIZELIVS *, et decretum valde honorificum, ab impetatore Yum

lo,

e) l. c. p. 162. f) loc. cit.

g) Gradus honorum literarios tres Sinae habent, qui fatis apte cum Baccalaureis, Licentiatis et Doctoribus noftris comparantur, de quibus poft SPIZELIVM de Literar. Sin. S. III. p. 31. multa memorabilia affert P. ANT. DE S. MARIA in Obf. de Miffione Sinica Vol. II. Epp. Leibniz. p. 283. feqq.

h) Ita perperam ARNOLDVS ad Roger. p. 721.

*) l. c. p. 119. ARNOLD. l. c. p. 578. Alii vero ftatuam illi non pofitam effe contendunt, fed tabellam. Aft ftatuas et imagines eius varias reperiri teftis αὐτόπτης eft MINORELLI l. c. p. 170.

lo, cum aliquando gymnaſium Confucii adiret, editum, quo imperatorum eum atque regum magiſtrum ſalutat, eo quod rectam populorum inſtitutionem propoſuerit, vincula normamque virtutum et Sinenſis imperii magnam ſymmetriam et formam declarando [i]. Familia autem Confucii, quae vltra duo annorum millia ad hunc vsque diem perdurauit, ſerie haud interrupta, ob conditorem peculiari honore colitur. Gaudet enim haereditario Mandarini, id eſt, praefecti prouinciis rebusque publicis, iure, quod non niſi regii ſanguinis hominibus concedi ſolet. Quotquot vero ſingulis trienniis ſummos eruditionis honores doctorisque gradum ſuſcipiunt, pignus aliquod, reuerentiam Confucio teſtaturi, poſteris eius ſubmittunt. Ipſe Confucius ſingulis nouiluniis et pleniluniis a literatis et magiſtratibus in iſtis gymnaſiis confluentibus peculiari cultus genere honoratur, quod ab eo tempore magnarum litium argumentum ſacerdotibus in has terras euangelii praedicandi cauſſa miſſis, praebuit, quod Ieſuitae ciuilem eum cultum eſſe adeoque permitti Sinenſibus ad Chriſtianam religionem conuerſis poſſe, contenderunt, religioſum vero eſſe, adeoque idololatriae ſpecie non carere affirmauerunt aliorum ordinum ſacrorum miſſionarii. Ita vero cultum Confucii deſcribunt, qui in iſtis oris fuerunt. Cum in more poſitum ſit genti Sinicae animabus defunctorum parentum certo modo ſacra facere [k], ea imprimis fieri Confucio. Nempe excitatam eſſe prope quodlibet gymnaſium Confucianum, aedem ſacram memoriae eius ſacram, inque ea collocatam conſpici tabellam, cum hac inſcriptione: *Thronus ſeu ſedes animae ſanctiſſimi ac ſuperexcellentiſſimi protomagiſtri Confucii.* Singulis vero auctumni verisque aequinoctiis omnem literatorum gentem ad hanc aedem confluere, vt communem Sinicae gentis magiſtrum ſolenni oblatione veneretur. Praecipuum Mandarinum, qui loci eius gubernator eſt, ſacerdotis officio fungi, literatos alios diaconorum, ſubdiaconorum, magiſtri ceremoniarum, et acoluthorum partes obire: tum peculiaribus ceremoniis ſacrificium Ci, offerri die prius electo, praeparatisque ieiunio et abſtinentia corporibus. Hoſtia vero prius explorata, incenſis cereis, genua omnes flectere, et preces fundere, tunc attolli calicem ſanguine, aliumque vino plenum libatumque affundi ſtatuae; et his peractis benedictione dicta concionem dimitti. Non patitur locus et inſtituti ratio, vt celeberrimam controuerſiam, toties coram ſede Romana ventilatam et aliquoties definitam de cultu demortuorum, maxime Confucii apud Sinenſes hoc loco enarremus, librosque indicemus, qui de hoc argumento copioſe egerunt; illud enim ad annales eccleſiaſticos, hoc ad literariam hiſtoriam ſcriptorum eccleſiaſticorum pertinet, vtrumque ab inſtituto noſtro alienum eſt. Scriptores autem cum enumerarint, PRITIVS,

i) COVPLET. l. c.
k) Conf. BVDDEVS de Superſtitioſo demortuorum apud Sinenſes cultu, Anal. hiſt. phil. p. 287. B. PRITIVS pec. diſſ.

TIVS, BVDDEVS [l], WOLFIVS [m], triumuiri de re literaria meritissimi, illi consuli possunt, vt abiecto partis studio intelligatur, an satis rationum fuerint sedi Romanae, vt hunc cultum velut impium, aliquoties, etiam post mortem Tournonii cardinalis damnaret. Praecipue vero in hac inquisitione ad id attendendum, vtrum cultus ille demortuorum, imprimis Confucii, cum cultu spirituum, quem religiosum esse apud Sinas constat, idem sit, et ceremoniae quoque, quae eum absoluunt, coincidant, adeoque ex eodem fundamento peragantur. Hoc enim si verum est, suspectam Iesuitarum caussam esse nemo non intelligit, cum religiosam adorationem inferant. Id quod aliter visum LEIBNIZIO τῷ πάνυ [n], in Sinensium literatura valde Iesuitarum partibus fauenti; ast, vt alios taceamus, ANTONIVS DE S. MARIA Franciscani sodalitii alumnus, euidentissimis, nisi fallimur, rationibus confecit [o], non modo Confucium inter reliqua idola coli ponique eius statuam, sed et sacrificia illi oblata eadem prorsus esse, quae idolis spiritibusque coeli et terrae offeruntur, qui stupuisse se, ait, cum vidisset, inter nos inueniri, qui cultum Confucii Sinicum ciuilem, non vero religiosum esse statuerint, cum inter Sinas veram sacrificii rationem eum obtinere sit notissimum. Tacemus alia ab eo ex Sinensium rituum circumstantiis adducta, quibus euincere conatus est, omnes habere proprietates cultus, qui Sinensibus religiosus habetur. Id quod probe eum stabilire, iudicat, et firme demonstrare, quod non temere sustineat, ven. KORTHOLTVS [p], quibus haud grauatim subscribimus. Tandem non virtutis duntaxat laude, sed et doctrinae praestantia illi Confucium extollunt, quibus Europaea fere omnia prae Sinicis sordent, nam et virtute muniuisse pectora contra vitiorum et affectuum pestes contendunt, et pie satis atque orthodoxe de numine sensisse perhibent, et imprimis laudant, quod idololatriae pariter atque atheismo philosophiae suae decreta opposuerit. Vnde velut alterum Socratem [q] in has oras missum esse contendunt, vt animos ad philosophiae lumina reuocaret.

§. IX. Egregia prorsus haec omnia esse, et talia, vt sui exemplum inter Europae philosophos vix habeant, fatendum est. Vtrum autem Confucius talis fuerit, qualem Iesuitae et amici eorum describunt, de eo videas viros doctos haud paucos dubitare, et huiusmodi naeuos in Confu- *Reprehensa in Confucio.*

l) ll. cc.

m) Not. ad Casaubon. p. 342. Prae reliquis autem consulendus est NIC. CHARMOS. in Annot. ad Maigroti Hist. cultus Sinensis, ARNALDVS in Praxi morali Iesuit. T. III. P. 2. c. 20. p. 499 T. VI. VII. et imprimis collectio scriptorum, quae hoc titulo: Historia cultus Sinensium, seu varia scripta de cultibus Sinarum inter vicarios Apostolicos et PP. S. I. controuersis, Col. 1700. 8. prodiit.

n) Praef. Nouiss. Sinicorum. o) l. c. p. 275.

p) Mediam sententiam eligere placuit ven. MOSHEMIO Ethic. Christ. P. II. c. 1. p. 348. qui non cultum quidem idololatricum et diuinum, sed superstitiosum tamen et periculo plenum, nec Christianos decentem esse contendit. Quae facile admitti possunt, quia non de cultu summi numinis, Sinis forte ignoto, sermo est, sed de cultu qualis coeli terraeque spiritibus exhibetur, qualem esse ipse vir celeberrimus fatetur. Ast ille plane religiosus apud Sinas est.

q) IOVVENCI l. c. quem sequitur CLERICVS Sylu. phil. c. II. §. 7. p. 214. Ferri id certo sensu potest.

Confucio deprehendere, qui ſplendorem gloriae eius haud parum obfuſcant. Fecerunt id imprimis Dominici et Franciſci ſodales, et vicarii apoſtolici in illa loca miſſi, qui longe aliis coloribus Confucium nobis depingunt. Maxime ad quem toties prouocauimus MINORELLI [r], calamus in eo ſedulus fuit, vt quam ſubdole heroëm hunc ſuum pinxerint Ieſuitae oſtenderet. Cuius rationes potiſſimum ex doctrina Confucii deriuat, obſeruando 1. Confucium a Riccio commendatum fuiſſe, quia, quae de altera vita neſcierat, tacere, quam comminiſci maluiſſet, et legis ſuae praecepta ad vitam cuique conſtituendam, et familiam regnumque ex aequo et bono gubernandum direxiſſet. Ita enim Confucium ignorauiſſe futuram vitam recte inde euinci putat. Quod argumentum valde roboratur, ſi expendatur, quod in annalibus Sinicis traditur, doctrinam Xekiae exotericam, diu poſt Confucium in Chinam delatam ideo latiſſime ſe extendiſſe, et Confucianae diſciplinae obſtitiſſe, quia poenarum praemiorumque metum atque ſpem annunciaſſet. Ex eo enim recte concluditur, Confucianae doctrinae alumnos, de hoc dogmate minime curioſos fuiſſe. 2. Vrget Dominicanus: falſo Confucio tribui pietatem erga ſupremum coeli dominum. Nusquam enim haec in toto Confucio eiusque diſcipulis, qui eius vitam ſcripſere, nuſquam in libris Sinarum claſſicis ea verba legi, ſed haec: *coelo obſequendum, colendum coelum.* Vocem vero coelum Latine vertere coeli dominum, ſupremum coeli dominum, praecipue poſt tot ſcripta his de rebus edita, poſt auditos tam diu ſocietatis procuratores, poſt damnatam duplici decreto S. ſedis; hoc illud eſſe quod pertinacem in idololatria tuenda et non parendo S. ſede voluntatem multi nuncuparent. Idque eo clarius eſſe, quod PP. Intorcetta et Couplet in vita Confucii, dicant, oblata Confucium edulia non ante delibauiſſe, quam priſco ritu, qui Chu ten dicatur, coelo (non coeli domino) venerabundus obtuliſſet, virtute, qua ipſi coelo inniteretur: voluiſſe omnes obſequi coelo, ipſum timere et colere. Haec Confucium, haec atheos omnes in China dicere. 3. Monet porro: Confucium nihil praeter materiam, et vim illi congenitam cum aliis Sinarum atheis admittere: vim illam, in qua Sinae hominum naturam conſtituant, ipſamque materiam a coelo tanquam a patre, et a terra tanquam a matre nobis inditam arbitratum fuiſſe. Tandem et hoc 4 addit, verum quidem eſſe, falſa numina Confucium non coluiſſe, quae duae illae, praeter literariam, ſectae introduxerunt; Foënam enim ſexcentis poſt illius obitum circiter annis in Chinam allatam eſſe Lao Kiun, qui aetate Confucii vixit, multo poſt ea, quantum ad idolorum cultum, conflatam ſectam eſſe. Neque tamen ideo caruiſſe falſis numinibus dicendum eſſe, cum coelum, terram, ſolem, lunam, montes et aquas coeli terraeque militiam coluerit. Oppoſuit his et huius generis monitis aliis a Longobardo, Antonio de S. Maria aliisque allatis, loca librorum claſſicorum ipſiusque

r) l. c. p. 146. 164. ſeqq.

usque Confucii, quibus ſaniora docuiſſe philoſophus videtur Ieſuitarum induſtria: plura cumulauere ad tuendam Confucii cauſſam LEIBNIZIVS et KORTHOLTVS [s]. Aſt, vt verum fateamur, quod illuſtris Confucii aduocatus contendit, ineptam et impiam ſignificationem recentiores demum commentario illi affricuiſſe, ſana ſuo ſenſu plano et per ſe patente eſſe verba quae afferuntur, principium petere videtur. Cum enim tota controuerſia in eo verſetur: vtrum coelum eiusque vim congenitam, ſiue ſpiritum inſidentem, adorauerit, Confucius, an coeli imperatorem, fruſtra, niſi nos omnia fallunt, ad interpretationem Ieſuitarum prouocatur, et quod in quaeſtione eſt, probationis loco affertur. Verum de eo infra pluribus dicendum. Diſplicebunt haec ſine dubio illis, qui Franciſci et Dominici ſodales dediſſe aliquid partium ſtudio, conqueruntur, et affectibus plus iuſto litauiſſe credunt. Aſt inter Proteſtantes quoque haud pauci ſunt, qui excuſſa cauſſa Confucii, auditaque parte vtraque dignum iis laudibus Confucium eſſe non putant, quibus eum panegyricorum ſcriptores mactant. Inter quos imprimis illuſtris MOSHEMIVS [t], et omnem Sinenſium philoſophiam, et imprimis Confucium, eiusque res atque dogmata tanta accuratione ἄνευ παθῶν conſiderauit, vt non poſſet non pulcherrime ſententiam de celebratiſſimo philoſopho, aſt multis de cauſſis nimis laudato, definire. Is primo quidem, poſtquam obſeruaſſet, ea tantum, quae laudem merere videri queant, a ſcriptoribus de Confucio panegyrici in morem nimium extolli, reliqua aut taceri, aut emolliri, characterem hunc eſſe philoſophi, ait, vt in ſtatura longa et eminenti reſediſſe dicatur ſeueritas quaedam, lenitate iucunde temperata, ingenium meditabundum et virtutis atque ordinis ſtudio ita affixum, vt non niſi illis moueretur, quae hanc, quam in animo ſibi formaſſet, regulam laedere apta eſſent, et tum ſpecimina meditationis luculenta ederet: commoditatum vitae autem parum curioſum in his, quae plerumque homines afficere ſolent, nihil quod animum delectet, inueniret, in id vnice intentum, vt tranquillam poſt ſe et pacatam relinqueret ſocietatem hominum. Quo ipſo concedit rationis vſum, ordinis amorem, propoſiti conſtantiam et fortitudinem, licet diuerſis gradibus iunctas temperatasque inter ſe in Confucio fuiſſe, indeque omne illud proueniſſe, quod in admirationem et Sinenſes et Europaeos haud paucos conuerterit. Aſt non minoribus eum naeuis quoque ſcatere obſeruat, licet illi a ſcriptoribus ſileantur, eosque ex hiſtoria eius colligendos eſſe recte monet. Cuius exemplum eſſe poteſt, quod magna quidem conſtantia cum perpetuis perſecutionibus et miſeriis colluctatus fuiſſe dicatur, et tamen inexpectato applauſu, et admiratione eius diſciplina recepta, fatoque functus, a rege regni Lu amare defletus ſit, quod eum maximi ſemper feciſſet. Ex quo vno ſpecimine conſtare poteſt, quaedam reticuiſſe eius biographos, vt virtutis, quam in eo extollebant, ſplen-

s) Praef. Vol. II. Epp. Leibniz. qui virum illuſtrem totum ſequitur. t) loc. cit.

ſplendor eo pulchrius eluceret. Nec melius cohaerent, quae de eo narrantur: morti proximum non exclamauiſſe modo: *praegrandis mons, quo decidiſti! trabalis machina euerſa eſt; ſapientes et ſancti exaruere;* ſed et ſeptimo ante mortem die ad diſcipulos dixiſſe: *Superiori nocte per ſomnium viſa mihi ſunt in aula iuſta fieri. Reges, quae doceo, non obſeruant: ecquis horum per imperium noſtrum inſtituti mei ſectator et cultor eſt? Hoc vnum ſupereſt, vt moriar.* Vt enim taceamus, mouere haec poſſe ſuſpicionem, faſtus cuiusdam, indignantis, quod, quam moliebatur ſectam, non tanta, quanta putabat, mole exſurgere videret; male haec cohaerent non modo cum regis illius terrae, in qua obiit, admiratione et cultu; ſed clare etiam produnt, initia diſciplinae Confucianae praegrandes montes et trabales machinas prae ſe tuliſſe, adeoque non tanta inuidia, quanta dicitur, fuiſſe preſſam. Ipſam vero virtutem Confucii, tam egregiam non fuiſſe, vt plerumque depingi ſolet, eleganter obſeruat vir eruditiſſimus. Nam quamuis demonſtrari liquido nequeat, nullam ſummi alicuius numinis notitiam, licet obſcuram valdeque confuſam eum habuiſſe, verum tamen eſt, quod in morum doctrina ad eos omnis virtutis neruos et rationes non reſpexerit, quibus ad praeclarum vitae modum actiones humanae conſtringuntur. Ad vnam enim rationem coelitus homini inditam prouocat, indeque cultum et reuerentiam coeli inculcat. Aſt hanc rationem feris illis gentis ſuae maioribus iam adfuiſſe, et ipſe contendit, et ſectatores affirmant. Horum itaque cognitionem ad vitam rectam ſufficere credebat, nec vt ea clarior emicaret, et certa omnis moralitatis fundamenta imprimerentur, vnquam ſibi in mentem venire paſſus, de Deo eiusque attributis, de animae natura morali, de futura vita, de praemiis poenisque poſt fata altiſſime ſiluit. Quae vt mediocris ingenii ſpecimina a nemine facile neganda eſſe recte vir ſummus monet, ita probe obſeruat praeclaram, quam prae ſe ferebat, diſciplinae ſuae conditionem ex eo tantum ortam eſſe, quod, cum naturali indolis inclinatione, ad ordinis iuſti et rerum omnium apte inter ſe colligatarum ſeriem vehementer ferretur, omnem ingenii vim in hoc vnum contulerit, vt media excogitaret, quibus diffluentes voluptatibus et prauis moribus res Sinenſium in ordinem cogerentur, et tranquillioris reipublicae forma reſtitueretur. Hac vna ſphaera, ſatis, ſi totum ſapientiae ambitum contuearis, arcta cum ſe concluſiſſet, non potuit non in reliquis omnibus cum ciuibus ſuis caligare, nec mirandum magnopere eſt, deſtitui totam eius diſciplinam ciuilem, quamuis pulchram, neruis, atque nec ex fundamentis ſuis deduci, nec rationali inter ſe modo connecti, deeſſe rationes praeceptorum, cunctaque, velut ſcopas diſſolutas diffluere. Quae, vt porro vir eruditiſſimus inſtat, diuitias quidem intellectus particulares, at non vniuerſales innuunt, et ab omni philoſophiae accuratione longe abſunt. Vnde merito mirandum, Confucium ab admiratoribus eius Zenoni, Euclidi, Platoni, Ariſtoteli praeferri, quos ſi concedamus ab eo, ciuili prudentia

dentia vinci, illis tamen aedificii philoſophici conſtructione, ſoliditate, et rationum neruis, ſine quibus friget nutatque philoſophia, valde eſt inferior. Neque ex eo, quod ingenioſiſſimi viri, inter quos excellit illuſtris Bulfingerus, nexum quendam ethicae Confucianae politicum eius regulis conciliauerint, aliquid pro Confucii ingenio concludi poteſt. Hoc enim horum ſcriptorum acumini tribuendum eſt, nec fieri potuit, niſi adiectis, mutatis, inflexis multis, de quibus Confucius non cogitauit. Quem, cum tantus ſapientiae doctor eſſet, in methodo quoque eſoterica tantopere vulgus imitatum fuiſſe, omnino mirandum eſt. Pergit vir perſpicaciſſimus: in eo quoque prodidiſſe infantiam ſuam Confucium, et, quod naturam hominis moralem ignorauerit, oſtendiſſe, quod ad prima doctrinae ſuae obſtacula mox animum demiſerit, et diſciplinae culturam in iis regionibus, vbi eam propoſuerat, abiecerit. Non eiectum fuiſſe eum in exilium, ſed ſummis magiſtratibus praefectum, et impenſe honoratum: aſt fructum doctrinae ſuae, quae non niſi cum tempore in meſſem exſurgere poteſt, non expectando, eos agros deſeruiſſe, in quibus vix ſementem fecerat. Haec enim vt recte monet, aut faſtum paedagogicum, ſibi illico credere poſtulantem produnt, aut magnam naturae humanae mores corruptos ſenſim tantum emendantis ignorantiam, aut patientiae defectum. Tale cum ingenium Confucii fuerit, de virtutibus animi eius, quae nonniſi luce intellectus colluſtratae ſplendere poſſunt, non multo praeclarius ſecundum Moshemium, iudicari poteſt. Nam quid de eo doctore cogitandum, qui vulgus, quod et multitudine alios vincit, et corruptis moribus, negligit, imperatores vero, eorumque regulos principesque viros ſuae diſciplinae alumnos tantum cupit, hos aggreditur, his non magis perſuadere rationibus, quas non affert, quam imperare praeceptis cupit, hos cum perditiſſimos luxu, voluptate, ambitione, tyrannide, videt, emendare, velut rex regum tentat, vbi nuntium mittere illico recuſant, quamuis muneribus illis admotus, quibus pondus addere diſciplinae poſſet, aulas deſerit, alios quaeſiturus, qui ſponte obediant, et ſine recalcitrante animo diſciplinae iugum ſubeant? Recte, niſi nos omnia fallunt, quaerit vir acutiſſimus, annon imperandi cupiditas, cui ambitionem paedagogicam addere licet, cauſſa impellens fuerit, qua commotus ad emendandam gentem ſuam acceſſerit. Nec animum vel meliorem vel ſapientiae et prudentiae regulis ſatis ſubactum prodit, quod, cum vidiſſet, fruſtra ſubitam aularum emendationem expectari, ſeceſſum petere, et in ſolitudinem aufugere, quam diſciplinae conſtantia et animi fortitudine fortunam expugnare, et prudenter mediis inhiare, quibus perficere ſapientiae conatus poſſet, maluerit: id quod luculento exemplo deſertae aulae regni Lu, ob voluptates, quibus eius diſciplina valde emergens interrupta erat, illuſtratur. Nec quem in debellandis vitiis vrgendisque virtutibus demonſtrauit zelum ex prudentiae praeceptis, ſed ſolo naturae, ordinem et tranquillitatem amantis, inſtinctu enatum eſſe, monet Moshemius.

Nam non tempori prudenter inseruiuisse, non captasse occasiones et commodam tempestatem, qua doctrinae semina vtiliter spargi possent, non accommodauisse se ingeniis, non amarorem disciplinae humanitate temperauisse, sed ἐυκάιρως ἀκάιρως in aulis non aliter quam ad vulgus seueritatem praeceptorum austeritate insolita demonstrauisse, neglectus eius doctrinae et persecutiones demonstrant. Nec obiici potest, tantum fuisse omnis virtutis et doctrinae odium, vt exaudiri plane et admitti non potuerit, obstitisse corruptionem infandam, vt aures patulas nuspiam inuenerit. Nam contrarium nos docent narrationes Iesuitarum ex annalibus gentis Sinicae haustae, ex quibus constat, quamuis ab omni voluptatis, auaritiae, iniustitiae aliorumque vitiorum specie esset remotissimus, attamen et maxime fieri eius sapientiam tantique haberi coepisse, vt ob admirationem eruditionis integrarum prouinciarum administrationi praefectus fuerit. Hoc enim non illis contingit, qui circumforaneam sapientiam venditant, sed qui ob praeclaram doctrinam maximi fiunt. Quod cum Confucio euenerit, annon recte inde inferas, non hominum pertinaciam, morum emendationem refugientem, sed morosum et laboris impatientem Confucii animum disciplinae flores praemature suffocauisse, et verisimile esse, prudentiae expertem morum praecepta ita effudisse, vt offendere magis principes, quam emendare voluisse videretur. Ex quibus parca a nobis manu datis, at eleganti et facunda dissertatione a viro magno explicatis, constare potest, recte eum definiuisse: „Confucium non quidem ingenio caruisse, at magno tamen et excellentissimo non eminuisse. Vsum enim acumine particulari, ad totum Sapientiae et veritatis regnum animo complectendum aciem oculorum extendere non potuisse. Et finem quidem aliquem rectum eligere aptum, mediis ad eum obtinendum idoneis inueniendis non suffecisse, nec disciplinae ad eiusmodi scopum facientis neruos satis vel intellexisse vel apte sociauisse. Ergo inueniendis veritatibus non nato ducibus opus fuisse, sine quibus facile errauerit. Eos autem non longo rerum vsu et multorum seculorum experientia eruditos, sed vetustissimos gentis suae legislatores in aurora tantum sapientiae versatos elegisse, quos et antiquitas obscuros fecerit, et experientiae defectus non satis commodos ipsoque Confucio simpliciores. Nec defuisse quidem ei dotes animi nonnullas, quibus maxima eminere soleant ingenia, ast nec omnes habuisse, nec iusto ordine connexas. Vitiorum enim odio, ordinis amore, salutis patriae cupiditate, emendandorum principum virorum voluntate, vitae naturali rectitudine constantis vsu, honorem laudesque mereri, non vero philautia insigni, pertinacia, patientiae defectu. Ex quo constare possit, de magnitudine Confucii pronuntiaturos certa id tantum relatione facere posse, vt inter coecos luscum imperare dicimus.“ Hactenus Moshemius: qui eius quoque doctrinam moralem examinat, quam infra rectius tangemus. Afferenda hac paulo prolixius fuerunt, cum non modo memorabile exem-

plum

plum ſuppeditent, quomodo de philoſophis magnis, ſine fauore, ſine odio iudicandum, et ſcopuli euitandi ſint, ad quos impingunt, qui nihil non laude dignum in magnis viris vident: ſed et σοφὸν φάρμακον eſſe poſſunt, laudibus in Confucium praeter rem veritatemque a nonnullis cumulatis, qui ſententiam, certis ex rationibus ſibi deamatam ſequi, quam examinare ſine praeiudicio rem ipſam malunt.

Fata philoſophiae Sinenſis poſt Confucium periodo ſecunda.

§. X. Fuit haec diſciplina Confucii, quae tantum ad noſtram vsque aetatem ſtrepitum inter Sinas edidit, vt in Europaeorum quoque auribus perſonuerit. Praeter hunc celeberrimum morum magiſtrum, circa eadem tempora alius quoque extitit philoſophus, eo licet paulo ſenior, cuius non minor apud Sinas, quam ipſius Confucii, honor eſt atque veneratio. Fuit is LI LAO KIVN, quem Pe-yam quoque vel Lao-tan vocant. Hunc poſt octogeſimum primum conceptionis annum ex latere matris iſto partu pereuntis prodiiſſe fabulantur. Ex quo, tempore quoque concordante, colligimus, eum cum Rooſi Iaponenſium, de quo ſupra dictum, vnum eundemque eſſe. Non contemnenda fuiſſe eius philoſophiae praecepta COVPLETVS refert [u]; tribui enim illi ſententias de virtutibus, honorum fuga, contemtu opum rerumque humanarum, et de beata illa qua animus humanis rebus ſuperior frui queat ſolitudine. Putat quoque Ieſuita, in doctrina de Deo ſatis orthodoxum fuiſſe, eſſe enim inter ſententias ei tributas hanc praecipue, qua decantatiſſima ſit inter eius ſectatores: *Lex ſiue ratio produxit vnum, vnum produxit duo, duo produxerunt tria, tria produxerunt omnia.* Aſt obſcuriſſimam hanc eſſe ſententiam, et cothurnum cuiuis pedi adaptandum, nemo non videt: emanationi quoque magis conuenire, quam rectae de Deo doctrinae, ex natura ſyſtematis emanatiui notum eſt. Quod cum in toto Oriente inualuerit, non ab omni veri ſpecie abit, philoſophum Sinenſem, idola quaedam vel principia ex vi coeli ſiue ſpiritu enata indicare voluiſſe [x]. Aſt in re obſcura nihil definiemus. Valde addictum fuiſſe hunc philoſophum alchemiae ſtudio, ſunt qui aſſerant; notum enim, longaeuitati vitae, et metallorum mutandorum myſteriis plurimum tribuere Sinenſes, et ex his illius conſequendae medium appetere [y]. Aſt veriſimilitudine traditio ea caret; recentius enim eſt, iſto tempore totum Alchemiae ſtudium, et ab Aegyptiis ad Arabes, ab his demum ad Sinas perlatum, vt recte obſeruatum HERM. CONRINGIO [z]. Obſcura itaque manent dogmata huius viri. Sectatores autem eius, Confucii diſciplinae valde aduerſos homi-

Li lao Kiun.

 nes,

u) l. c. p. 25.

x) Valde veriſimilis haec coniectura euadit, ſi Iaponenſium Rooſi cum hoc philoſopho eundem eſſe, et ex Xekiae diſciplina prodiiſſe admittamus. Egregie enim iſta ſententia cum ſyſtemate Foëno conſpirat. Aſt obſtat tamen ex certis demum annis poſtea doctrinam Foënam in Chinam perlatam eſſe: niſi hoc de doctrina forte exoterica et idolorum cultu intelligas. Quae enim Coupletus refert, de animae ſolitudine, huic philoſopho valde commendata egregie Quietiſmo et enthuſiaſmo Xekiano conueniunt. Verum de his alii certius diſpiciant.

y) Conf. MORHOF. Polyhiſt. T. II. L. II. c. 7. §. 54. p. 430.

z) De Medicina Hermetica L. II. c. 14. p. 409.

nes, aiunt fuiſſe deperditis moribus artisque magicae ſtudioſiſſimos, et ob eam magni aeſtimatos, qui corporeas de Deo notiones Sinenſibus inculcauerint. Quae ſine dubio cauſſa eſt, cur ipſi Rooſi apud Iaponenſes impia haec dogmata cum ſtudio alchemiae tribuantur, teſte KAEMPFERO. Quae vero cum diſciplina Xekiana non conſpirant. Non minori veterator iſte in honore habetur apud Sinenſes, quam Confucius et Foë ſiue Xekia; nam illi quoque vt his, tabula ſuſpenditur, ſecta ab ipſis quoque Confucianis non negligitur, ſed cum ſua coniungitur; tantoque in pretio eſt, vt eius ſectae Tao dictae, doctoris Chang y poſteros eodem, quo poſteri Confucii, in aula donatos honore fuiſſe ante annos quadringentos, cum iam diu veterator ille, et tota ſecta in honore eſſet apud imperatorem viroſque primarios, referat MINORELLI [a]. Qui ex Adriani quoque Greslonii relatione tradit, ſectam hanc praeter idololatriam, ſexcentis quoque incantationibns ad longam vitam et diuitias obtinendas vti, ideoque in China receptam a plebe, Mandarinis et ipſo imperatore eſſe, vt non ſecus a ſecta literatorum approbata dici poſſit.

Memcius Confucianus philoſophus.

§. XI. Oppoſuiſſe ſe ſectam Tao Confucianae diſciplinae eamque valde oppreſſiſſe, Sinae narrant. Ortum autem illi nouum ſidus, ſeculo poſt, in MEMCIO ſiue MEM-TSU, cuius ſcripta edidiſſe Noëlem ſupra diximus. Acutum hunc praedicant, et copioſiorem facundiaque ſuperiorem Confucio, non item innocentia, vitae modeſtia, ſeueritate et probitate. Aſt, ſi recenſioni virorum doctorum ſtandum, qui eius librum enarrarunt in *Actis Eruditorum* [b], nihil in eo comprehenditur, quod non vulgarem doctrinam atque proletariam, nulloque ordine diſtinctam, ac ſcopas diſſolutas prodat. Mirum itaque videri haud debet, parum Confucianae diſciplinae incrementa ab eo fuiſſe ſuffulta: vnde de contemtu neglectuque ſapientiae priſcorum valde conqueſtus fuiſſe dicitur. Plurimum autem decrementi accepit philoſophia ſub imperatore Xi-hoam-ti, qui tertio, poſt Confucium, ſeculo floruit. Is enim vt priorum imperatorum memoriam deleret, ſibi autem ſoli imperii gloriam vindicaret, ex tyrannidis metu vincula obſequio ſibi ſubiectorum populorum additurus, omnes libros Sinicos, exceptis illis, qui de agri cultura, medicina et ſortilegiis agebant, cremari iuſſit, ſcientiarum culturum prohibuit, et ne in ſola volumina ſaeuiret, ſimili ſupplicio librorum quorundam poſſeſſores, ſtudioſos et librorum tenaces in montibus repertos extinxit, et in forum protractos CCCCLX cum libris exuri mandauit. Quae ſaeuitia philoſophiae alumnos, numero quingentos coëgit, vt ex inſula Thienhenus ſe in mare praecipites darent. Rationes peſtilentis conſilii, a quodam Li-ſum ſuppeditatas exhibet MARTINIVS [c], repetit ex eo B. SPIZELIVS [d]. Diuina tamen prouidentia factum, vt ſcripta Confucii atque Memcii

Confuciana philoſophia et omnis literatura ſuppreſſa.

a) l. c. p. 155. conf. RICCIVS Expedit. Sin. L. I. c. 10.
b) loc. cit.
c) Hiſt. Sinic. L. VI. p. 240.
d) l. c. S. III. p. 40.

Memcii ab anu quadam parietis latebris abdita, vel vt alii tradunt, agglutinata conferuarentur, et nonnihil quidem labis paſſa, protrahi, poſt hanc tempeſtatem potuerint. Secutae ſunt grauiſſimae imperii Sinici calamitates, et cum motus interni tum bella externa, quibus tantum non omnis literatura Sinenſis extincta eſt, libri in ſepulchris et cauernis abditi et ſepulti, quamplurimi cremati, vel adusti abiecti. Honorem tamen literis paulo meliorem reſtituerunt familiae quintae, Han nominatae, principes. Hi enim cum magno earum amore ferrentur, ſemiuſtas librorum reliquias, ſi quae vsquam perſiſterent, iuſſerunt colligi, parietibus item et ſepulchris abditos quamuis ſitu et ſqualore obductos et exeſos in lucem protulerunt, conſulique iuſſerunt ſeniores, ſi quae forte, quae quondam memoriae commendauerant pueri, etiamnum tenerent; nihil denique non adhibuere, operae vel induſtriae, quo tantae literarum iacturae mederentur. Quae fata librorum Sinicorum veterum, iis haud abſimilia, quae paſſa ſunt libri Ariſtotelis, ſuſpicionem haud contemnendam alere poſſunt, parum ſinceri hodie de priſca Sinenſium ſapientia ſupereſſe, timendumque eſſe, ne qui laceras et perditas ſchêdas collegerunt emendaruntque, ex ſuo ingenio, praeſertim cum ex memoria lacunas ſarcire iuberentur, multa addiderint, multa quoque aliena ſuisque locis minime poſita appareant [e]. Et haec quidem altera periodus philoſophiae veteris Sinicae poteſt conſtitui.

§. XII. Tertia philoſophiae Sinenſis veteris, periodus, eaque parum laeta ab eo tempore exſurgit, quo ſecta Foëna in Chinam translata eſt, et tum idololatria, tum deiſmo totum imperium repleuit, maximam in hac gente auctoritatem nacta. Non eſt opus ea repetere, quae de Xekia eiusque perſona, ortu, philoſophia, methodo duplici ſupra retulimus. Coaceruauimus iam loca ea, quae de hoc impoſtore apud Siamenſes, Sinas, Iaponenſes feruntur. Id vnum heic obſeruamus, diu iam ſectam iſtam Foënam in India obtinuiſſe, cum ad Sinas perferretur. Quae ratio obſtat, cur admitti non poſſit ingenioſa viri cuiusdam eruditiſſimi coniectura, qui ſimilitudine dogmatum Pythagoricorum et Foënorum, et itinere Apollonii Tyanenſis ad Indos ſuſcepti perſuaſus, hunc veteratorem Xekiam fuiſſe ſuſpicatus eſt. Longe vetuſtiorem enim eſſe Xekiae aetatem, et Confucio ſeculo antiquiorem, ex dictis ſuo loco eſt apertum. Secundum Sinarum traditionem autem, quam COVPLETVS [f] enarrat, ab Indiae regulo natus eſt, ex elephanto albo conceptus atque ex latere dextro matris ſuae in hanc lucem editus; a partu quoque mox conſtitit, atque paſſus omnino ſeptem progreſſus, altera manu coelum, altera terram indicans, clara voce pronuntiauit: in coelo terraque ſolus ego ſum venerandus. Quae ſatis luculenter produnt, famoſiſſimum hunc philo-

Veteris philoſophiae Sinenſis tertia periodus.

e) Ad haec fata literaturae Sinicae viros doctos non attendiſſe, qui tam confidenter de priſca Sinarum philoſophia pronuntiant, merito miramur. f) loc. cit.

philofophum impoftorem fuiffe. Secta autem eius quomodo ad Sinas delata fit, hunc in modum occafionem enarrant. Vidit imperator Memti gigantem aureum in fomnio fibi apparentem, et in memoriam reuocantem verba Confucii: in occidente exiftit fanctus. Mifit itaque legatos in adiacens verfus occidentem Indiae regnum Indoftan, qui in eo inuenerunt idolum Foë, quo Xekiae memoria diuino honore colebatur. Hunc cum humani generis redemtorem effe fectatores dicerent, fanctum illum occidentis virum effe rati, hoc idolum, et vtramque difciplinam, exotericam pariter atque efotericam domum reportauerunt. Quae cum innotuiffet, valde Sinenfium animos cepit, progreffusque fecit omni expectatione maiores. Populus enim, fi Riccii teftimonio ftandum, quod alii quoque fequuntur [g] ideo eam doctrinam, licet turpiffima idololatria prorfus contaminatam, auide magnoque applaufu excepit, quod animum immortalem et alterius vitae praemia proponeret. Quae, vt fupra iam tactum, clare euincunt, in Sinenfi regno haec dogmata, quae tunc primum audita et recepta funt, antea non perfonuiffe, nec de iis quicquam Confucium ftatuiffe, foli ciuili tranquillitati et felicitati fuam philofophiam attemperantem. Neque mirum deifmum illum, quam Foëna fecta interiore doctrina ftabilit, quemque Enthufiafmi et Quietifmi parentem effe fupra diximus, atheifmum minus accurate vocant Iefuitae, philofophis regni Sinenfis fe probauiffe. Cum enim totam eorum vitam ad ciuilem prudentiam Confuciana difciplina formaret, quod permittebat doctrina Foë interior, facile fuit, hos homines, qui animi tranquillitatem fectari a Confucio iubebantur, ad eiusmodi Quietifmum defcendere, qui fummam illis mentis tranquillitatem promitteret. Non inuiti itaque perfuaderi nobis patimur, Foënam impietatem et fanaticifmum totum imperium Sinicum velut diluuium quoddam inundaffe. Hodie enim perditiffimae fectae cultores quamplurimi non defunt, qui Foë fiue Xekiam vna cum Lao-kiun et Confucio venerantur: et publica lege religio Foëna inter Sinas introducta eft. Quam fibi maxime vitae poft hanc peractam aeternae promiffione eam fortunam peperiffe, ex ftulta et inepta gentis Sinicae cupiditate vitae longiffimae verifimili ratione [h] concludi poteft. Ex hac fecta Foëna feculo poft Chriftum natum tertio alia prodiit, vel potius peculiaris eius ramus extitit: *Vu guei Kiao*, id eft, *nihil agentium dicta.* Quae, narrante COVPLETO [i], principii iftius chaotici, id eft nihili priuatiui contemplatione impenfius vacauit; et optimates imperii, quos Mandarinos vocant, fummosque quosque viros adeo infania fua occupatos habet, vt quo quisque propius ad naturam faxi trunciue acceffiffet, horas complures fine vllo corporis animique motu perfiftens fine vllo vel fenfuum vfu, vel potentiarum, eo profeciffe felicius, propiorque et fimilior euafiffe principio fuo aërio, vel chaotico potius, in quod aliquando reuerfu-

g) MINORELLI p. 147.
h) Conf. CONRING. de Medic. Hermetica L. II. c. 14. p. 409.
i) p. 32.

reuerſurus ſit, putaretur. Addit IDEM: „Hanc quidem contemplantium ſectam ſcripto volumine Colaum Poei guei, Confucii ſectatorem „oppugnauiſſe, copioſe probantem, notum illud axioma: ex nihilo nihil fieri; non ita tamen refelli potuiſſe errorem iſtum, vt non manarit „latius, et multi noſtra quoque aetate contemplationibus tam inſanis operam impendant ſuam.“ Id quod non magnopere miramur, cum Confucianus ille philoſophus nihil priuatiuum cum nihilo negatiuo confundendo, prorſus nihil quod iſtorum Quietiſtarum ſectam euertere poſſit, attulerit. Non enim ex nihilo abſoluto omnia exiſtere, inque illud reuerti ſtatuerunt, ſed ex nihilo, quod formam nullam habuit, exorta omnia in idem πανδοχεῖον rerum omnium receptum iri affirmauerunt. Addi huic propagini pſeudo-philoſophicae debent ſectatores cuiusdam philoſophi, *Fan chin* dicti, qui ſeculo Chriſtiano quinto, Epicurea dogmata caſumque prouidentiae expertem aſſerendo, corpus pariter et animum poſt mortem perire, poenarum praemiorumque expertem eſſe, docuit. Et haec quidem tertia periodus philoſophiae veteris quibusdam videtur.

§. XIII. Mediam Sinenſium philoſophiam illi, quibus melius et ὀρθοδοξωτέρως philoſophati eſſe priſci Sinae videntur, auſpicantur a ſeculo X et XI, quo ſecundum alios peſtilentiſſimum atheiſmi ſidus philoſophos Sinenſes afflauit, cum deſertis veterum veſtigiis eorum libros, claſſicos peſſimis commentariis corrumperent, philoſophi duo *Cheu-cu* et *Chim-ci;* et proſcripta omni numinis pietate atque reuerentia pantheismum eius loco inueherent. Id quod tamen non concedunt, qui interpretationes recentiorum philoſophorum Sinenſium, quos ex commentariis Cheu-cu, Chim-cu, et Chu-cu, nec non Sinali-tachiven confecerunt, atheiſmo demum infectas eſſe contendunt. Hos enim putant non minus, ac veteres Sinas, comtius praecepiſſe, et a peſſimo commentatorum grege ſero tandem ad peruerſos ſenſus fuiſſe raptos. Quicquid vero illud eſt, de quo in ſequentibus diſpiciemus, illud negari non poſſe videtur, hos commentatores a priſca Sinarum doctrina receſſiſſe, elegantius et magis philoſophiae veterem ſapientiam exornantes. Inde noua ſecta in imperio Sinenſi orta eſt, quae *Literatorum ſecta Iu-Kiao*, dicitur, quaeque cum ſectis Foë Kiao, et Lao-Kiao in toto imperio Sinico obtinet. Quam media aetate adhuc ſanos habuiſſe ſenſus poſt Ieſuitas multos, magna eruditione demonſtrare conatus eſt illuſtris LEIBNIZIVS [k], quamuis de principiis naturalibus explicatius philoſopharetur. Ex quo, ſi admittitur, ſequitur, philoſophiam Sinenſem, maxime metaphyſicam recentiori demum aetate, occaſione libri Fohiani perperam explicati fuiſſe corruptam. Id quod tamen negant atque pernegant, qui Ieſuitas eorumque ὑπερασπιστάς, aiunt, ingenioſe excogitatis nouis limitationibus, excuſatio-

Media Sinenſium philoſophia.

Secta literatorum.

k) In Ep. ad Remondum T. II. Epp.

cusationibus, interpretationibus palliare velle errores Sinensium, et communi gentis explicationi contradicere, vt caussam Iesuitarum iuuent. Vnde hi omnes, inter quos ex ipsa Iesuitarum societate sunt quoque Martinius, de Comitibus, Grellonius, le Faure, Longobardus, Passio, Sabbathinus, sectam literatorum semper fuisse atheismo infectam contendunt. Quo iure, quaue iniuria infra dispiciemus.

Recentior Sinensium philosophia.

§. XIV. Defecisse vero eam ab antecessorum integritate et pietate, et subtilius, quam par erat, lineolas Fohianas interpretando, recentiori demum tempore sectam literatorum ad atheismum declinasse, contendunt Sinensium aduocati, et hinc tertiam, siue recentiorem Sinarum philosophorum aetatem auspicantur. Quae ante Europaeorum hominum aduentum pantheistica fuit, et referente COVPLETO [l] sociisque, „repudiato nihilo sectae Foënae, rem statuit veram vereque existentem, „esse id quod concipi quidem debeat fuisse ante omnia, re autem ipsa „non distinguatur a rebus ipsis, vt perfecto et imperfecto, coelo et ter„ra, et quinque elementis, sed quid vnum idemque sit cum illis. Sic „vt singulae res dici possint suo modo Tai kie: hoc autem concipiendum „esse, vt quid immobile et quietum actu primo, dum autem mouetur, „producere Yam, siue perfectum, a quo motu cum rursus sistat ac quie„scat, producere Ym siue minus perfectum; conuenire autem huic Tai „kie, attributa altissimi, subtilissimi, pulcherrimi, summe medii, summe„que perfecti et boni, exemplaris et ideae rerum omnium, principio ca„rentis et fine, immo spiritus et animae nomen ei vindicari posse.“ Et haec quidem Sinicae philosophiae fata sunt, cui noua lux affulsit, cum in amplissimum regnum doctissimi ex societate Iesu viri Matthaeus Riccius, Ioannes Adamus Schallius, et deinde mathematicorum regis Galliae nomine Ferdinandus Verbiestus, Claudius Philippus Grimaldus, quos alii postea secuti sunt, delati, vt euangelii cognitionem illi genti accenderent, a disciplinarum in Europa cultarum maxime artium mathematicarum et philosophiae praesidio laetissimos missionis suae successus sperarent. Non est huius loci, lectorem enarratione missionum harum diu detinere: consulendi sunt annales ecclesiastici, in quibus haud ignobilem locum occupant; et in quibus examinari debet, qua vtilitate scientiarum pariter et religionis Christianae studium istud Iesuitarum se commendauerit. Heic sufficit obseruauisse, artium mathematicarum, et imprimis astronomiae notitiam etsi non adeo sublimem, vt nostrorum hominum admirationem mereri potuerit, ita commendauisse Iesuitas, vt magnis priuilegiis gauderent, templa erigerent, scholas aperirent, et in eis philosophiam atque theologiam docerent, illo vero loco haberentur, vt eo, quem optimates imperii affectant, cultum exprimerent [m]. Quod an artibus clandestinis et ho-

Philosophia Europaea inter Sinas introducta.

l) loc. cit.

m) Morale pratique des Iesuites T. II. p. 388. vbi Martinius, et Schallus Iesuitae in habitu Mandarinorum in imagine repraesentantur.

et homines religiosos ac euangelii praecones non decentibus consecuti sint, quod magnis animorum motibus eis obiecere, missionarii Dominicani et Franciscani, sede Romana aliquoties auctoritatem sententiae interponente, hoc loco explicari non potest, sed in annalibus ecclesiasticis exponendum est. Valde autem admirati sunt Sinenses Iesuitarum compendia philosophica, quamuis primum non nisi Aristotelico scholastica fuerint: ex quo non inepte colligit RENAVDOTIVS [n], Sinicos philosophos parum valuisse in philosophia. Nos id non magnopere miramur: tota enim Sinensium philosophia calx sine arena est, vnde systemata Europaeorum non potuere non ob connexionem meditationum philosophicarum, illis admirationem excitare. Et notum quidem est, laetissimos istos successus aliquoties magnis calamitatibus fuisse sufflaminatos. Ast prudentia tamen societatis amorque mathematicarum rerum, apud Sinas, qui eos tribunali mathematico praefecit [o], collapsam spem subinde restituit. Maxime circa finem seculi superioris, imperante ex Tartarorum gente Cham-Hy, principe optimo, patentes in aula imperatoris portas literae et philosophia Occidentis inuenerunt. Id quod ex FERDINANDI VERBIESTI S. I. *Astronomia Europaea* sub imperatore Tartaro-Sinico Cam-Hy appellato, anno cIↄ Iↄ CLXVIII, tabulis incisa ad Sinensium morem, disci potest, cuius summam dedit LEIBNIZIVS [p], et ex qua intelligitur, quantis sumtibus, cura et labore princeps laudatissimus, astronomiae Europaeae studium inter suos promouerit. Quae contentio tanta in eo fuit, vt per quinque menses continue Verbiestum in museum suum vocaret, ac totos pene dies detineret, libros astronomicos exponentem. Id quod eo memorabilius specimen amoris literarum est, quo rarius est, numen imperatoris apud Sinas coram intueri. Mirabile quoque, quod de isto principe narrat BOVVETVS, in *Icone regia monarchae Sinarum nunc regnantis* [q], non tantum partem librorum Confucii authenticorum eum memoriter tenere, et commentariis illustrari iussisse, historiae quoque et literaturae Sinicae fuisse longe peritissimum; eumque in finem amplissimam bibliothecam instruxisse: sed et quam primum notitiam acceperit doctrinae Europaeorum, eius cognoscendae magno desiderio flagrauisse, et experimento calculi astronomici facto eum in imperio in vsum perduxisse, Iesuitas autem inuitasse, vt ab ipsis disciplinarum elementa acciperet. Quod quanto apparatu adiuuerit, dignum est, quod apud ipsum Bouuetum legatur. Quo auctore porro constat, postquam geometriam et arithmeticam perdidicisset, philosophiam quoque doceri voluisse, eamque methodo geometrica perscribere eos iussisse. Elegisse vero eos, Io. Baptistae Du Hamel *Philosophiam veterem et nouam*, secundum cuius institutiones imperatori philosophiae praecepta instillarent. Morbo autem eius occasionem subnatam esse, anatomiam quoque

 tradendi,

n) loc. cit.
o) LEIBNIZ. Nouissima Sinica p. 74. seq.
p) loc. cit. p. 149.
q) Adiecit eam LEIBNIZIVS libro laudato

tradendi, cum logica non valde placuiſſet, qua in re Du Verneio duce vſi ſint: tum ad cauſſas phyſicas explicandas delatum, medicinae rationes illis ducibus perſpexiſſe, non ſine magno Chriſtianae religionis fauore, quem publico edicto declarauerit. Non adiicimus alia, non ſine iucunditate apud ipſum Bouuetum legenda, ne prolixiores iuſto ſimus: monemusque id tantum, Parroninum Ieſuitan DIONIS quoque anatomiam vertere eum iuſſiſſe, ipſum vero emendauiſſe, et deſcriptam ter literis vncialibus bibliothecis ſuis intuliſſe. Quapropter dolendum magnopere eſt, poſt eius mortem filio quarto Yong-Theheing rerum ſumma potito, omnem illam ſegetem emarcuiſſe; is enim miſſionarios omnes, praeter eos qui Pekini commorabantur, in vrbes Canton et Macao relegauit. Quo valde ſene anno cIɔ Iɔ ccxxxv [r] morte ſublato, reſtituta quidem libertas illis eſt, res vero miſſionis emendatae reſtitutaeque non ſunt. Eius enim filius Kien long, licet benigniorem ſe populis ſuis praeberet, reuocare tamen parentis edictum, licet implorata eius clementia noluit, Chriſtianam legem recipere ſuos vetuit, Chriſtianos qui inter milites imperii erant, cruciatibus vexauit, et exiguam melioris fortunae ſpem fecit, quamuis Pekini Ieſuitae ob ſcientias mathematicas tolerati ſint, tolerenturque hodie [s]. Ex quo patet, prima clementiae Chriſtianis demonſtratae ſpecimina, a Miſſionario Sibino in eo laudata non diu durauiſſe.

Incertitudo et obſcuritas philoſophiae Sinicae.

§. XV. Breuis haec fatorum philoſophiae apud Sinas hiſtoria eſt, quae vero ex fontibus adductis facile dilatari poteſt: prolixiora enim inſtitutum noſtrum non patitur. Reſtat vt quae dogmata philoſophia Sinenſis, tum vetus, tum media et recentior ſtatuerit, paucis exploremus. Aſt hic labor, hoc opus eſt, et difficillimum, ita medium tenere, vt nec affectui, admirationiue, aliquid detur, nec odio; et veri ſenſus gentis lingua ſua, peregrinas et voces et notiones exprimentis eruantur. Nec diffitemur, ſi vnquam nobis iuſta cauſſa enata eſt, ad modeſtum quendam Pyrrhoniſmum confugiendi, eam in hac hiſtoriae philoſophicae parte nobis exoriri. Quamuis enim libros gentis vetuſtiſſimos, itemque Confucianos atque Memcianos ad nos perlatos atque fontes genuinos hoc pacto apertos eſſe, ex antecedenti narratione conſtare poſſit, ita tamen comparata eorum conditio non eſt, vt omnem ſcrupulum eximant. Non allegabimus inſuperabilem obſcuritatem librorum priſci aeui Sinicorum, et inſolubile aenigma Fohianum, quod totam philoſophiam Sinenſem corrupit, ſed in memoriam tantum reuocamus lectori fata librorum claſſicorum, combuſtorum, defoſſorum, carie et ſqualore exeſorum, et ex laciniis tantum reſtitutorum atque ex memoria hominum ſenum reſartorum. Qualia fata quam miſere codices corrumpant, et quam difficile et pene impoſſibile ſit, doctrinam in iis contentam integram ſeruare, vnicum librorum Ariſtotelicorum, ſimilem fortunam expertorum, et corruptae inde depra-

r) Lettres edifiantes Rec. XVII. s) Ibid. Rec. XXIII. lettr. I.

deprauataeque philosophiae Peripateticae exemplum luculenter demonstrat. Quae vna nobis ratio tanta videtur; quanta requiritur, vt de omni certitudine explorandae veteris doctrinae Sinensis desperemus. Ast fingamus, quod Sinensis literaturae et philosophiae admiratores pugnis calcibusque contendunt, diuinae prouidentiae miraculo integros et intemeratos ad nos peruenisse libros Sinensium classicos: nondum ita animus acquiescere in illis potest, quae nobis Iesuitae tradunt, quorum diligentia atque cura monumenta Sinica ad nos peruenerunt. Non vocabimus in praesentia in dubium fidem virorum doctissimorum, et eos studio atque industria ita nobis vendidisse thesauros Sinicae doctrinae contendemus, vt suis emolumentis, quae grauia ipsis fuisse nemo ignorat, fauerent, licet id coram totius ecclesiae orbisque eruditi facie, et coram iudice, secundum Iesuitas ipsos infallibili non obiectum modo, sed et euictum esse illi omnes clamitent, qui missi in Chinam ad explorandam rei veritatem nomine pontificis, ea de re ad sedem Romanam retulerunt, vel qui ex aliis familiis sacris eos hypocriticae simulationis accusarunt: hanc enim inclementiam nostra tractatio non postulat; quae arbitrium interponere his controuersiis non iubet. Concedamus, quod haud inuiti facimus, viros bonos et minime fallaces se Iesuitas praestitisse: ast quis certa ratione decreuerit, eos, cum semel praeiudicio ὀρθοδοξίας Sinensis animum occupauissent, non ita obscuras notiones Sinensis philosophiae et theologiae ita explicuisse, vt fauere conceptibus suis videbantur, et quis rectas et Sinarum menti conformes esse eorum interpretationes sine formidine contrarii dicere audeat? Nec videmus, quid magnopere caussam Iesuitarum iuuet, quod nonnulli vrgent: reliquorum missionariorum interpretationes locorum classicorum Sinensium testari, quod rectae versiones Iesuitarum sint. Qua mente monuit Ven. KORTHOLTVS [t], integritatem interpretationum Iesuiticarum ex consensu Longobardi et P. de S. Maria eo certiorem esse, quo certius et notius sit, in lite de cultu Confucii et Dominicanos et Franciscanos Iesuitis exprobrasse, quod loca nonnulla Confucii vbi sibi praesidio esse possent, non satis fideliter reddiderint. Aut fallimur enim prorsus, aut tanta conuenientia non est, quanta fingitur, sed in ipsius argumenti, de quo controuersia viget, momento primario, e.g. in interpretatione vocum Sinicarum, Y-hiang, Xin-ky, Xantgi, etc. ad quod res omnis reuocanda est, prorsus in contraria currunt Iesuitae et Dominicani; et quae coeli terraeque praesidem, imperatoremue designare Coupletus Sociique contendunt, coelum tantum terramque eiusque vim ingenitam vel, si mauis spiritum quendam illis insidentem et praesidentem significare tam pertinaciter affirmant, vt communia ea nomina et appellationes idololatricis sectis Foënae et Tao Kiao cum Confuciana esse dicant, et Iesuitas prouocent, vt vnum ex tota China produeant, qui aliter has voces interpretetur. Annon, qui Sinicae literaturae expertes sunt, sunt autem plerique, incerti prorsus iam haerent, quid cre-

 den-

t) loc. cit. pag. 34.

dendum, cuius partis fides maior exiſtat, praecipue cum videant, Ieſuitas nonnullos praecipue Longobardum et ſequaces, eiusmodi vocibus illis Sinicis ſubdidiſſe ſignificationes, quae cum orthodoxis nominibus Coupleti et ſociorum non conueniunt. Neque certiora hauriri poſſunt ex totius ſyſtematis Sinenſis connexione, quae tamen optima alias ratio eſt, veram poteſtatem vocabulorum incerta ſignificatione decipientium definiendi, vt exemplo Stoicae meteorologiae conſtare poteſt. Veterum enim librorum ea obſcuritas eſt, vt quodcunque libuerit ex eis exſculpas: neque miramur, ingenium ſummi viri G. G. Leibnizii ex σιναφεία illius doctrinae rectas ſententias collegiſſe. Idem enim cum Ariſtotele recentioribus reconciliabili fecerat, et Carteſii, Gaſſendi aliorumque nouatorum placita phyſica in Stagirita inuenerat; ſua nobis non Peripatetica propinans, cum magnitudini eius ingenii nihil difficile eſſet. Contrarium non modo noſtri homines, et ipſe Longobardus Ieſuita eadem facilitate fecerunt, ſed et recentiores Sinenſium interpretes hodie faciunt. Quas circumſtantias incertiſſima facere veterum dogmata atque mentem, innumeris hactenus exemplis in hiſtoria philoſophica vidimus. Neque enim magnopere iuuat interpretamentorum Ieſuiticorum patronos recentiores Sinas non magis aptos priſcorum Sinenſium interpretes eſſe, quam Scholaſticos Ariſtotelis, eo quod vtrique veteres corruperint, et falſa illis affinxerint. Id enim Peripatetici quoque, ſed perperam clamant, Alexandrum, Auerroëm, Pomponatium, Caeſalpinum atheis hypotheſibus inſanas Ariſtoteli opiniones affricuiſſe, quos audiendos non eſſe ſuo loco vidimus. Neque enim cauſſam videmus, cur indigenis commentatoribus minus fidei in interpretandis maiorum ſuorum φιλοσοφουμένοις in ſe obſcuris tribuendum ſit, quam recentiori philoſopho Europaeo, qui non quid dixerint, ſed quid dicere potuerint, ſi orthodoxi fuiſſe ſupponantur, pulchre, ingenio vaſto vſus oſtendit. Verum de hoc momento infra adhuc nonnulla dicemus. Heic vbi in genere de incertitudine philoſophiae Sinenſis agimus, hoc tantum lectorem expendere iubemus, plerumque vſu venire, vt, qui ignotum ſyſtema explicare aggrediuntur, notiones, quibus adſueti ſunt, ſuas in eo videant, iisque vocibus illud explicent, quibus homines ſuae ſectae vſi ſunt: id quod innumeris exemplis probari poſſet, ſi id ageremus, et certiſſima fides hiſtoriae philoſophicae loquitur. Idem in philoſophia Sinenſi eueniſſe, mox viderunt, vbi argumentum hoc excutere coeperunt, Ieſuitae candore non minus quam eruditione inſignes Longobardus et Sabathinus. Ille enim egregie monet [u]: *Eruditos Chriſtianos ordinarie ſenſum librorum noſtrorum Sinenſibus tribuere, et imaginari ſibi, quod horum interpretationes noſtris conformes deprehenderint, non conſiderantes, quantum veritatis interſit, huc ſoli litare procul eſſe iuſſa ſimulatione et hypocriſi.* Ad quae verba obſeruat quidem Leibnizius, tunc ceſſare hanc difficultatem, cum in ſcriptis noſtratium

u) pag. 167.

tium mens recte explicetur, id quod in se quidem verissimum est, verum ad hypothesin, de qua Longobardus loquitur, applicatum, principium petit, et eam caussam tangit, de qua alii acerbe conqueruntur. Adiicimus his, si Iesuitarum interpretationibus stare velimus, et nihil eos statuisse, de quo non sufficientem statuendi rationem habuerint, admittamus, augeri tamen non minui incertitudinem et animum fluctuantem reddi. Quantis enim dissensionibus Iesuitae ipsi, qui in China fuerunt, de interpretamentis his Sinicis inter se diuersi fuerint, ex narratione Longobardi adeo luculenter patet, vt mirari satis nequeamus, esse, qui magna hodie confidentia asserere audeant, recte illa omnia antiquis Sinis tribui, quae in versionibus Iesuitarum extant, et, qui contrarium euincere cupiant, id ex locis classicorum librorum demonstrare debere. Cum nemini ignotum esse possit, ab ipsis Iesuitis in contrarios sensus distrahi illa loca classica, adeoque ineptum esse ad eum iudicem confugere, de cuius mente disceptatur, et cuius verba duos sensus ferre possunt. Neque incertitudinis in Sinica philosophia hoc modo satis est, addimus alia, ab ipsis patronis Sinarum suppeditata: fatentur illi, philosophiam Sinensem esse calcem sine arena, scopasque dissolutas, nihil cohaerere, nihil apte suis principiis connecti, nihil quod certas et definitas conclusiones efficere valeat afferri. Dabimus testes, vnum Iesuitam, alterum magnum philosophiae Sinensis laudatorem, P. MARTINIVM [x], et illustrem C. WOLFIVM [y]. Ille de libro famigeratissimo Ye-kim differens haec scribit: *Multa sunt in eo libro de generatione et corruptione, de fato, de astrologia iudiciaria, de principiis quibusdam naturalibus, sed ea ieiune disputantur, et exiliter, absque caussis et definitione rerum, quas asserunt, ad adstruendam fidem allatis, quales reliqui omnes Sinarum sunt libri.* Idem candide fassus est Iesuita NOEL in *Praefatione ad Memcium.* Wolfius autem memorabili loco, postquam philosophicam perfecti boni definitionem dedisset, eamque implicite habuisse Sinas asseruisset, addit: *Equidem non multo argumentorum nexu haec demonstrabant, DISTINCTA RERVM COGNITIONE destituti, quae in hunc vsque diem plerisque negatur, longa tamen experientia freti affirmabant, quae virtute illustrium heroum exempla non sine mentis acumine meditati assecuti fuerant, et quae ipsimet in virtutis stadio decurrentes ex semetipsis didicerant. Quam virtutem eos ex semetipsis Sinenses antiquos habuisse, qui religione omni cum naturali tum reuelata carentes nullis vnquam motiuis extrinsecis vsi fuerint* [z]. Ast si haec ita se habent, si nec certa, nec clara, nec fundamentis vllis et motiuis constantia, nec cohaerentia secuta est philoso-

x) Hist. Sin. L. I. p. 16.

y) De Sap. Sin. p. m 37.

z) Idem vir celeberrimus infra repetit: „Non „apparet quod distinctam huius perfectionis no„titiam habuerint, quin potius sororium illud „vinculum, quo actiones ad perfectionem humani „status tendentes inter se colligantur minime per„spexere - - neque mirum videri debet, cum „ET IN CETERIS NOTIONES VAL„DE CONFVSAS habuerint.“ Ast notiones claras et certas confusis et incertis tribuere, magnum in arte hermeneutica vitium est,

losophia Sinarum, maxime priscorum, qui, quaesumus viros hos doctos, nos ad eorum libros tanquam certos et indubitatos fontes veri systematis et mentis eorum ablegare possunt? qui audent asserere, paraphrases Iesuitarum, licet alii ex societate contra clament, licet vicarii apostolici in Indiam missi, et reliqui Missionarii contrarium testentur, licet contra Iesuitas pronuntiauerit post longum rerum examen sedes Romana, veram certamque Sinarum mentem declarare, Sinenses commentatores pro impostoribus esse habendos? Hoc si licet, de fide historiae philosophicae actum est, licebitque quaecunque vetera obscuritate sua nonnullorum animos percellunt, in partes nostras trahere, nostrisque sensibus explicata pro veteribus obtrudere, et tunc, posthabitis omnium seculorum interpretationibus, ad ipsa illa veterum monumenta inepto et vitioso circulo concludere, et prouocare. Et quid quaeso luminis ab illis philosophis sibi promittendum est, qui vel data opera ita philosophantur, vt a paucis intelligantur, vel ipsis sibi non constantes nesciunt, quid dicere debeant, et post carecta refugiunt, et ad silentia suos dimittunt. Hoc fecisse Confucium, duplicis methodi, exotericae et esotericae gratia, quae hodie quoque inter tres sectas Sinicas recepta est, LONGOBARDVS [a] luculentis exemplis docet, ex quibus discimus, Confucium, de natura hu-„mana, de natura coeli, de spiritibus, de anima rationali, de statu post „mortem, interrogatum, responsum non dedisse, sed hunc illis canonem „generalem commendauisse: de rebus istis, quae in sex positionibus com-„prehenduntur, id est, quae visibiles sunt, quaerere, disputare, ratiocina-„ri licere, modo dubia non generent. Quae vero illae non complectun-„tur, quia inuisibili in mundo sint, illa relinquenda sibi esse, nec de iis vel „disputandum vel inquirendum.“ Quae quidem ita explicat LEIBNIZIVS [b], vt nihil in his argumenti generibus decidatur, sine ratione sufficiente; ast frigide satis; sequeretur enim, de rebus visibilibus sine fundamento certo inaniter Confucium disputare permisisse. Neque haec cum Longobardo ad methodum arcanam referri posse putamus, cum ista intimioris admissionis discipulis, qui esoterice docebantur, iniunxerit. Vnde magna verisimilitudine concludi potest, Confucium de his doctrinae capitibus ipsum vel plane, quid statueret, ignorauisse, vel incertum haesisse, non ausum obscuris veterum fragmentis lucem clariorem accendere. Hoc cum ipse Confucius fecerit, cur non praepostere eos agere iudicemus, qui ex mente veterum Sinarum ea velut comperta sibi et clarissima effantur, de quibus ipse Confucius siluit? Cur non lumina eos noua Sinensium tenebris intulisse, censeamus? cur non ab hoc modo ficulneis ratiunculis excusato atque sustentato abstineamus? cur non satis incertam esse philosophiae Sinensis maxime priscae notitiam fateamur? Haec sane nobis sententia post multorum annorum examen iteratum tutissima adhuc videtur, innumeris antiquitatis exemplis probata, quae modestiae mater esse

a) p. 192. seq. b) ad h. l.

eſſe poterit. Non diffitemur tamen, vbi de veriſimilitudinis gradibus ſermo eſt, vnam opinionem altera pro circumſtantiarum conditione eſſe probabiliorem, et ad hanc omnino veriſimilitudinem in hiſtoria et eruditionis Sinenſis vniuerſae, et philoſophiae in ſpecie eſſe attendendum, modo id fiat prudenter et ſine partis ſtudio, ac iuxta illas artis criticae regulas, quas in limine operis attulimus. Illas itaque in fine quoque eius ſequentes de Sinenſium re literaria et philoſophica pauca diſpiciemus.

§. XVI. Magnam quidem ſapientiam iactant, et antiquitatis praetextu et profunditatis oſtentatione Sinae, qui ita reliquas gentes contemnunt, vt ſe ſolos coeli filios, regnum ſuum ſolum ſub coelo ſitum eſſe credant, reliquas gentes, in abditis orbis angulis latere abiectas ſibi perſuadeant: aſt ſi cum luminibus, quibus Europae gentes illuſtrauit diuina prouidentia comparentur, in pleriſque luſci cenſendi ſunt. Non eſt huius loci, omnem literaturam Sinicam examinare, et oſtendere, in mathematicis artibus, in typographia, in pyxide nautica, in puluere nitrato, et ſimilibus, quae proprio Marte inuenerunt, plurimum Europaeorum ingeniis Sinas concedere. Hoc qui negat, eum ad ſolam miſſionum Romanarum fortunam in ampliſſimo illo regno reſpicere iubemus, quae nunquam tanta fuiſſet, niſi a doctoribus Chriſtianis magna cupiditate diſcere eos iuſſiſſet infantia in pleriſque ſcientiis. Faſſi id ſunt viri docti, non modo RENAVDOTIVS [c], qui id teſtimoniis multis confecit, quem non exſcribimus; ſed et ipſe LEIBNIZIVS, vir ſummus, magnus cetera ſapientiae Sinicae admirator; aſt aequus tamen noſtris; ita enim pronuntiat [d]: *Artibus, quarum indiget vſus vitae, et rerum naturalium experimentis, fortaſſe compenſatione facta pares ſumus, habet vtraque pars, quae alteri cum fructu communicare poſſit: ſed meditationum profunditate et theoreticis diſciplinis nos vincimus.* Addere potuiſſet, ſyſtematis artificio, quo adeo Europa noſtra inſigni philoſophiae beneficio abundat, vt vnum Leibnizium mille Confuciis praeferre non dubitemus. Pergit: *Nam praeter logicam et metaphyſicam, et cognitionem rerum incorporearum, quas nobis proprias merito vindicamus, certe contemplatione formarum, quae mente a materia abſtrahuntur, id eſt, rerum mathematicarum, longe excellimus, quemadmodum reapſe compertum eſt, quando aſtronomia Sinenſium cum noſtra in certamen venit. Videntur enim ignoraſſe magnum illud mentis lumen artem demonſtrandi, et geometria quadam empirica contenti fuiſſe, qualem inter nos paſſim operarii habent: diſciplina etiam militari noſtris cedunt* etc. In vnicis vero ciuilioris vitae praeſcriptis et practica philoſophia ab illis nos vinci contendit. Quod quo ſenſu admitti poſſit, in ſequentibus dicemus. Permouit id ſine dubio ACOSTAM [e], vt de Sinenſibus ſcriberet: *Studia eorum*

De philoſophia Sinica non valde magnifice iudicari poſſe.

c) loc. cit. d) Praef. Nouiſſ. Sin. L. VI. c. 7. p. 309. conf. GVNDLING. Hiſt. phil. mor. p. 31. Act. phil. l. c. p. 783.
e) Ind. L. VI. c. 16. apud HORN. Hiſt. Phil.

rum esse linguam Mandarinorum, historias, leges ciuiles, prouerbia, physica quaedam eos habere et mathematica, sed ἀμεθοδικά. Comoediis et historiis deditissimos esse, omnem eorum eruditionem reuera in legendo et scribendo consistere, theologiam nullam habere. Qui quamuis nimium dixisse videri queat, verum tamen est, ab iis disciplinis Sinas ante Europaeorum aduentum imparatos fuisse, sine quibus ingenii elegantia constare non potest. Sed iam singulas quoque disciplinas philosophicas perlustrare operae pretium est, vt, quid in iis valeant Sinae, manifestum fiat.

Sinae rationalis philosophiae ignari.

§. XVII. Rationalem philosophiam adeo necessariam recte philosophari cupientibus esse, vt sine illa nullus queat esse successus laetus et exoptabilis, apud omnes in confesso est. Ast ignorauisse eam Sinarum gentem ad ea vsque tempora, quibus Europaea lumina regno Sinensi missionarii intulerunt, historia Sinica locupletissimus testis est. Nihil enim in ea inuenias, quod illam redoleat, nihil quod acumina ratiociniorum iusta et legibus suis constricta exhibeat. Non negauit natura Sinis ingenium acutum, florens, erectum, dubiumque non est, si ad ratiocinandi modum paulo curatius attendissent, non sine luminibus his futuros fuisse: ast cum hanc intellectus culturam neglexerint, mirum non est, ignorantiae logicae vestigia haud pauca apud eos inueniri, quae illam *ἀμεθοδίαν καὶ ἀπαιδευσίαν* genuit, quam supra in libris eorum verbis Martinii et Wolfii notauimus, quaeque exemplo esse potest, quae damna logicae neglectus post se trahat. Quid enim philosophiae magis esse potest exitio, quam sine certis principiis, sine argumentorum nexu, sine rationum euidentia, ex sola ingenii bonitate de veritate statuere? quid periculosius, quam ideas rerum sibi formare obscuras, incertas, confusas? quod non damnum nutriet abesse iussa ex tractatione philosophica systematis accuratio? Quae cum ex omnium confessione philosophiae Sinensi desint, ansas philosophiae ei deesse nemo inficias iuerit. Caussas autem neglectae rationalis philosophiae duas deprehendere licet, quarum vna est, quod vetustissimos gentis suae legislatores imitati, cum nihil in fragmentis ab illis relictis inuenirent, quod ad huius artis culturam pertineret, de ea plane non cogitarent: altera quod ingenio *πολιτικωτάτῳ* praediti ad vitae ciuilis elegantiam et imprimis imperandi et parendi consilia omnem sapientiam suam referrent. Quae caussa quoque est, cur metaphysica et physica serius attigerint. Qui enim ratiocinandi dicendique facultati operam dedisse Confucii discipuli dicuntur, caue logicos dicas, omne enim eorum studium ad eloquentiam politicam pertinuit.

Metaphysica Sinensis.

§. XIIX. Meliorem fortunam metaphysica, vel potius theologia, quae de Deo, de spiritibus, de anima et similibus physiologiae capitibus tractat, inter Sinenses ab antiquissimo tempore habuit, si eos audis, quibus Sinica philosophia aliis praeferenda videtur. In contrarium autem eunt, et gentem Sinensem tetra atheismi lue infectam ab antiquissimo tempo-

tempore nonnisi coelum et terram et reliquas mundi partes bruta quadam et irrationali vi, quam plasticam non inepte dixeris, animatas pro diis habuisse, iisque diuinum cultum obtulisse dicunt. Tertiam de theologia Sinarum veterum opinionem eleganter nuper tuitus est, incomparabilis MOSHEMIVS [f] ratus, veteres Sinas Spiritum quidem potentissimum, qui coelo praesit, quique alios spiritus partibus mundi praefecerit, qui quoque terram creaturasque formauerit, terram foecundando, asseruisse, ast talia de eo docuisse atque credidisse, quae magnopere obstent, vt veri Dei cultus illis tribui possit. Difficile est, in tanto sententiarum diuortio inter viros immortali nominis gloria conspicuos sententiam eligere, verisimilitudine alias superantem, praesertim cum tanta priscorum monumentorum Sinicorum incertitudo et obscuritas sit, vt ipsi Sinae certi vix sint, quid illa velint, vbi de cultu diuino statuendum est. Vt vero lector in tam graui argumento ipse iudicare possit, tres has, quas tetigimus, opiniones de theologia siue metaphysica veterum Sinarum paucis exponemus, et more nostro, quid nobis videatur, modesta ἐπικρίσει addemus. Et

Orthodoxia Sinensium in doctrina de Deo asserta.

I. Et quidem monendum est, distinguere illos, qui bene theologiae Sinensi cupiunt, eamque ab atheismi labe liberant, inter philosophiam Sinensium veterem, mediam, et recentiorem, et contendere, hanc illam vtramque corrupisse, et atheismi labe inquinauisse, vt supra dictum. Postulant itaque, vt soli libri classici vetustissimorum Sinarum in partes vocentur, ex quibus constare putant, Sinas rectos, quantum a gente reuelationis lumine non collustrata expectari possit, de Deo sensus fouisse, qui rationes contineant ad vitam pie et honeste agendam incitantes, quaeque ad id aptae sint, vt probis solatium praebere, improbis autem timorem iniicere possint. Nempe statuisse Sinas priscos, primo principio suo inesse sapientiam, benignitatem, iustitiam et omnipotentiam, adeoque diuinam dari prouidentiam. Hoc post Iesuitas plerosque, (si Longobardum aliosque supra nominatos excipias,) et inter illos maxime COVPLETVM [g], magno ingenio demonstratum iuit LEIBNIZIVS [h], et post eum KORTHOLTVS [i]. Non enarrabimus ratiocinationes et coniecturas Coupleti, quibus orthodoxiam veterum Sinarum assertum iuit, sed ad loca tantum ea prouocamus, in quibus caste, pureque de Deo locuti fuisse censentur. Multa collegit Kortholtus, apud ipsum legenda, prolixiora enim sunt, quam vt hoc loco exscribi omnia queant: sufficiet vnus et alter locus, vt de tota re lectori constet. Ex libro *Lun-yu*, qui est tertius interpretationum classicarum *tetrateuchi*, e libro classico *Xu-kim* referuntur verba quibus imperator Tam imperium suum auspicatus est: *O vos omnium terrarum incolae vniuersi clare audite, et intelligite meum vnius hominis monitum: ex quo tandem fonte pietatis profluxisse mortalium*

f) Eth. Christ. P. II. p. 354. sqq.
g) Declar. prooem. l. c.
h) Ep. ad Remond. l. c.
i) Diss. de Philos. Sinens. Vol. II. Epp. Leibniz. praefixa.

talium naturam, quinque virtutibus pietate, iustitia, prudentia, fide, honestate, instructam? a principio nimirum solus ille augustus et supremus coeli imperator dum procreare coepit genus humanum, de coelo contulit naturam istam, quae medii rectissima norma est. Non ita post multa quoque dicit, princeps Vu-vam, solemnia sacrificia imperatori coelorum, reliquisque spiritibus terrarum persoluisse. Simili ratione in libro *Ta-hio* dicitur: *Imperium coelitus conferri*, et in libro *Xu-kim*, *coelum non agi affectu, qui tamen norit illud debite venerari, et colere, charum et gratiosum illi esse semper spiritusque non semper exaudire, nisi eum, qui pollet vera virtute.* His adduntur loca disciplinae Confucianae, quae veterem pietatem resuscitasse dicitur, quibus, vir perfectus iubetur aequo animo exspectare vnicam coeli circa se ordinationem, coelum sese accommodare, dicitur naturae et ingenio singulorum, bonos erigere atque ornare, improbos vero abiicere et perire sinere. Quibus adduntur verba Confucii: *Sacrificiorum coeli et terrae ritus et officia fuisse id, quo colebant duntaxat coeli ac terrae supremum imperatorem, qui duabus literis Xam-ti apte admodum ac literaliter significetur.* Vt vero pateat, non coeli vim quandam naturalem physicamque atque brutam intelligi, ad locum Memcii [k] prouocant, quo philosophus Confucianus, qui Confucii disciplinam ab eius discipulo Tsem-tsu accepit, ita praecipit: *Vulgares homines naturam humanam in suo sensitiuo appetitu, quem vnum sibi sequendum proponunt, et coelestem prouidentiam in quadam gyrantis aëris periodo et reuolutione, qua desides effecti ad omne bonum opus torpent, sitam esse volunt, non sic autem sapientes.* Prouocant etiam aduocati Sinensium ad sacrificia antiquorum Sinarum, quae maxima religione faciunt, quaeque descripsit COVPLETVS: qui maximum inde praesidium huic opinioni conciliat, quia tanta cura, religione, honore ea non obtulissent, nisi coelorum imperatori sacrificassent. Summum itaque numen Xang-ti vocatum esse, id est coeli imperatorem, eique diuina attributa Sinas tribuisse, ex his locis inferunt.

Sinae orthodoxe praecepisse visi de spiritibus.

II. Admisisse vero, porro instant, Sinas spiritus quoque particulares, a Deo distinctos, verasque de iis notiones habuisse. Hoc illis locis probant, quibus nonsolum veteres Sinas coelorum imperatori, sed reliquis etiam spiritibus terrarum praesidibus sacrificasse dicuntur. Quos credidisse substantias esse intellectu praeditas, a quibus praesidium aut adiumentum expectari possit, ex loco Confucii in libro *Chum-yum* euincitur, vbi Confucius dicitur, *vt ostendat ad supra dictam medii virtutem adeo amplam et sublimem constanti conatu enitendum esse, exemplum desumsisse a spiritibus, quorum vti vis intellectiua sit excellentior, ita et in operando sit efficacitas magna; dicere enim: spiritibus inesse operatiuam virtutem et efficaciam etc. docere Confucium inesse spiritibus supra memoratis vim quandam prorsus eximiam et ordinis superioris: quia cum res omnes*

k) pag. 463.

omnes corporeae cadant sub sensum, soli spiritus hunc refugiant. Et percipere nos quidem eos visu, quatenus in effectis se produnt, sed ipsos tamen non videre; incorporare autem sese rebus omnibus, vel exercere operationes suas circa res omnes sic, vt res non possit eos a se dimittere, seu nequeant consistere sine eorum directione. De nimae immortalitate autem ita statuisse contendunt, huius partis vindices, vt eam dixerint, perennem et morte carentem, ac capacem, quae post hanc vitam praemiis ob bona opera afficiatur, poenis autem propter flagitia. Id ipsum Longobardum et P. a S. Maria non negare, de priscorum Sinarum sententia animas hominis superesse a morte licet inficientur, personalitatem eas seruare, sed confundi cum coelesti massa. Quod perperam dici ex verbis *Chao-cum* ad Chim-vam imperatorem colligitur, dicentis: *Isti auiti sapientes ac probi reges sunt in coelo, neque omnino interierunt. Isti igitur quomodo non possunt enixe implorare, opem a coelo, vt iuuet ac protegat suae familiae filios ac nepotes.* Confucium autem respondere de essentia et natura spirituum et de statu alterius vitae noluisse, vt inutiles disputationes praecideret. Et hac quidem ratione vetustissimam theologiam Sinicam se habuisse contendunt, qui ab atheismi culpa eam liberant.

§. XIX. III. Toto, quod aiunt coelo abeunt, qui aduocatos Sinensium comtius quam par erat, caussam eorum ornauisse, et longe deterius sensisse priscos Sinas magnis animis contendunt. Non hi negant loca allata, sed cum omnis demonstrationis neruus in eo situs sit, vt intelligatur, quid per Xang-ti intelligatur, de eo disputant, num is coeli supremus imperator sit, an coelum animatum, istisque, quibus in allatis locis praedicatur, attributis efficax et influentiam suam largiens; ex cuius influentia deinde et partes mundi regantur peculiaribus spiritibus arctissime cum illis initis; et eas informantibus, et anima post mortem eo reducatur, hincque prouidentia, hinc creatio, hinc felicitas e coelo orta deriuanda sit? An non ea ideo in partes vocata sit, vt imperii rationes, ad quas omnem philosophiam Sinenses respicere iusserint, consisterent. Hoc cum affirmandum esse afferant, aut intelligendam esse volunt per Xang-ti vim quandam diuinam coelo insidentem, aut supponi animam quandam diuinam, per omnes mundi partes diffusam, cuius nobilissima pars arctissime coelo iuncta sit, illudque inhabitet, minores partes spiritus sint mundi partibus praefecti. Hos solos coluisse, his sacrificasse Sinas contendunt, ad hos omnem religionem eos retulisse putant, accusant autem Iesuitas, quod nimia cupiditate veros de Deo sensus Sinensibus persuadendi orthodoxos sensus illis supposuerint, adeoque vocem Xang-ti perperam de imperatore coeli explicuerint, amplexus iam est istam de anima mundi per omnes eius partes diffusa sententiam Riccivs [l], qui vbi

Heterodoxia Sinarum notata.

l) De Exp. Sin. L. I. c. 10.

vbi dixerat Sinas iam inde ab initio fupremum et vnum Numen adoraffe, quod appellabant, coelum et terram, fubiunxit: *Ex quo apparet, veteres Sinas opinatos fuiffe coelum et terram animata, eorumque animam pro fupremo Numine coluiffe.* Et hoc poftea Longobardo, qui poft Riccium praefes miffionis fuit, fuboluit, hoc Antonio de S. Maria, recentiores cum veteribus comparanti vifum. Plerique etiam ad eiusmodi fpiritus materiae praefides naturali et arctiffimo vinculo illi colligatos omnia illa effata referunt, et Iefuitas prouocant, vt vel vnum Sinam oftendant, qui vocem Xang-ti aliter intellexerit. Deum itaque Sinenfem non meliorem effe, quam Iouem Olympi regem gentilium, hincque recte concludi, Sinas prifcos veri Numinis ignorantia laborauiffe. His coeleftibus et terreftribus fpiritibus folis Fohium facrificaffe, dicendum, nifi aperte his vocibus Sinicis inferatur, etc. Quae omnia ita in neruum concludit MINORELLI [m], *vt certiffimum et euictum effe*, pronuntiet: *non inueniri coelum et terram coeli regem a Sinis nuncupari: et terram quidem fic Sinas a coelo, vt Romani Cybelem a Ioue diftinguere. Recte autem ex parte dici veteres, vt et nouos Sinas animam mundi coluiffe, fi tamen anima vocari poffit vis materiae infita, quae fparfa per fingulas mundi partes, in iis tanquam totidem animae feu genii, et in coelo, ceteris mundi partibus excellentiore, tanquam primum praecipuumque numen et alter Iupiter colitur.* Ita vero Sinis veteribus non minus Atheifmum exprobrari poffe, quam veteribus Romanis, Iouem O. M. colentibus contendit [n], quem praeter adductos ex proteftantibus fequuntur BVDDEVS [o], GRAPIVS [p], BAYLE [q], contrarium, fed diuerfa ratione, tenentibus CROSAEO [r], REIMMANNO [s], BVLFINGERO [t], HEVMANNO [u], LEIBNIZIO [x], KORTHOLTO [y], aliis.

Moshemiana fententia de theologia Sinenfium.

§. XX. IV. In hoc fententiarum e diametro fibi contrariarum diuortio mediam quandam fententiam amplexus eft illuftris doctrinae theologus IO. LAVR. MOSHEMIVS. Is vbi obferuaffet, religionem prifcam Sinenfium talem non effe, quae magnifice iactari poffit, obferuat, nimios non minus illos effe, qui Sinas veteres orthodoxe de Deo fenfiffe ftatuant, quam qui atheifmi infamia eos commaculent. Ea enim quae in vetuftiffimis gentis huius libris clafficis dicantur, neque clara et perfpicua, neque ordine fuo conftantia effe, haud obfcuro argumento, fufpectam effe orthodoxiam Sinenfium, cum recti de Deo fenfus ex notionibus obfcuris, confufis et incertis hauriri vix poffint. Comparatis tamen inter fe locis iftis, verifimiliter videri eos ita praecepiffe: Effe in coelo

m) p. 126.
n) p. 134.
o) De Spinozifmo ante Spinozam §. 22.
p) Diff. de Theol. Sinenf.
q) Dict. T. IV. art. Spinoza not. X.
r) Entret. p. 256. aliter tamen pronuntiat. T. II. Epp. Leibniz. in fin.
s) Hift. Ath. S. I. c. 12. p. 95. et Confp. Hift. phil. Sin. p. 8.
t) Spec. phil. mor. Sin. I. §. 45. p. 47.
u) Act. phil. l. c. p. 722.
x) l. c. p. 414.
y) loc. cit.

coelo viſibili naturam viuam et potentiſſimam, illud, vt anima corpus, inhabitantem. Hunc ſpiritum certo tempore chaos terrae informe influxu ſuo et irradiatione exſiccauiſſe, et ordinaſſe, indeque creaturas viuentes exortas eſſe, qui terram incolerent. Et coelum quidem ſibi creaturas genuiſſe, et terram, coelique filios a filiis terrae differre, illos tredecim, hos vndecim fuiſſe; ex illorum progenie enatos imperatores, quin et ſpiritus terrae partium praeſides huc referendos eſſe [z]. Coelum fauere hominibus et benefacere, quod rationem ab ipſo acceperint, terraque ab eo grauida illos produxerit. Ideo pergere calefacere et humectare terram, ideo montibus, ſyluis, vallibus, fluminibus, ſpiritus praefeciſſe. Nec cupere venerationem cultumque alium, quam qui imperatori, filio ſuo, exhibendus ſit, nec illud coli ab alio, niſi ab imperatore ſacrificiis pro populo oblatis poſſe. Iraſci illud ſpiritusque ab eo mundo praefectos, legibus violatis, maxime ſi id ab imperatore fiat; ideo plagas immittere, at monere tamen prius per ſigna coelorum, quae vbi inuſitata compareant, nuncii futurae poenae ſint. Hanc igitur faciem coeli inſigni attentione ſemper obſeruandam eſſe, vt iratum numen coeli placari poſſit. Hanc religionem veterum Sinarum, imperio firmando fulciendoque potiſſimum attemperatam fuiſſe, veriſimillimum eſſe putat vir celeberrimus, aſt, ſequi quoque ex ea diuinae religionis characteres, minime prodere. Attributorum, numini illi coeleſti adſcriptorum, rationem veteres libros non definire, dicere tantum, eſſe ſcientia, ſapientia, iuſtitia, potentia praeditum, maximaque veneratione dignum. Harum vocum nec claras notiones eos habuiſſe, et arctis ſatis limitibus, forte ſui tantum imperii, quod terram coelorum vocent, comprehendiſſe videri. Hunc itaque Spiritum coeli ſi Deum dicere placeat, exiguum numen eſſe attributis praecipuis diuinitatis carens, quod rite cognoſcere patres Sinenſes nunquam allaborauerint. Neque ſequi ex idolorum cultu ſerius ad Sinas translato, rectos eos purosque de Deo ſenſus habuiſſe. Loca vero de ſpiritibus immaterialibus, de ſtatu animae poſt mortem, et quae his ſimilia, ad fundamenta religionis Sinenſis non videri pertinuiſſe, et ſubobſcura tantum eſſe immortalitatis vitaeque animae poſt mortem in libris claſſicis veſtigia Ea autem nec rite exculta, nec ad doctrinam moralem applicata, tenuiſſima tantum veſtigia dogmatis, quod apud barbaras gentes quasuis obtinuit, obtinetque hodie, eſſe. Reliqua dogmata religionis Sinenſium, partim ad imperii fulciendi auxilia excogitata fuiſſe, habereque totam religionem credulitatis et ſimplicitatis characteres, et prodere gentem non valde ſapere doctam. Videri autem aliis gentium religionibus ideo meliorem, quia idolorum cultus diu abfuerit. Aſt eorum locum occupare ſpiritus mundi. Et haec quidem acutiſſimus Moshemius, qui eleganter prorſus et ingenioſe in ſequentibus oſtendit, qua ratione ad imperii felicitatem et tranquillitatem et principum auctoritatem tuendam adhibeantur.

§. XXI.

z) Conf. BAYER, Muſ. Sin. T. II. p. 259. ex Libro Siao VI lun.

Ἐπίκρισις. §. XXI. V. Tantum, nisi fallimur, de theologia Sinarum priscorum dictum est, vt Lector candidus et a partis studio alienus, ipse arbitrium interponere possit. Nec nos has lites, tam diu inter summos viros agitatas componere posse praesumimus. Quoniam tamen sententiam quoque nostram dicere, instituti leges postulant, ea, qua par est, modestia, quid nobis videatur, aperiemus; habebit id commodi ex eo lector, vt nostris cum reliquis comparatis meliora substituere ipse possit. Et 1. quidem ingenue fatemur, totam controuersiam de atheismo vel orthodoxia veterum Sinarum inutilem nobis videri, duabus de caussis. Namque primo in controuersiis quae Iesuitis cum reliquis Missionariis intercedunt, non de veteri sed hodierna religione Sinensium quaestio est. Ast eam vel idololatricam sectae Li Lao Kiun, et Foënae, vel atheam, sectae literatorum esse, nec ipsi Iesuitae diffitentur. Quid igitur refert scire, quid ante quadraginta secula statuerint Sinarum maiores? Deinde ea obscuritas, incertitudo, et confusio in libris Sinarum classicis obseruatur, vt laterem nobis lauare videantur, qui certam notitiam de religione Sinensium veteri inde haurire cupiunt. Melius itaque tota quaestio diutius, quam par erat iam agitata nec tantis animorum motibus digna, abiicitur, et simplici rationis et reuelationis annuntiatione Sinis Deus praedicatur, aut ignotus hactenus, aut detentus in iniustitia. 2. Frustra vero ob exsculpendam orthodoxiam Sinensium prouocare viri docti ad loca allata nobis videntur. Nam cum de vero sensu eorum locorum disputetur, et tum Sinenses recentiores, tum Missionarii reliqui alia longe significatione adhiberi voces Xang-ti Y-hiane Xin Ky, similesque contendant, quam Iesuitae, horumque nonnulli illorum partes sequantur, qui, quaeso, ad incerta dubiaque loca in controuersiam vocata prouocari potest? 3. Nec magnopere iuuare eos putamus, quod clamant, recentiores commentatores, castos veterum sensus vitiasse. Hoc enim demum probandum erat, cumque loca ipsa obscura sint, recte interrogantur, vnde ipsi de meliori et rectiori verborum potestate certi sint? et annon orthodoxam theologiam Sinensium prius fingentes eam pro interpretationis nota adhibeant? Nempe idem hoc loco euenit, quod euenisse illis *Tomo secundo* [a] diximus, qui Cabbalam veterem puram fuisse, eamque corrupisse recentiores scriptores contendunt: quod enim ibi dictum est, hic quoque in argumento prorsus simili locum habet. 4. Nec magnopere ad attributa, et praedicata prouocari potest, quae in illis locis Xang-ti tribuuntur. Concedamus, versiones nihil fauori, nihil praeiudicio et opinioni dedisse, et verba Sinica accurate referre; an ideo sequitur, sensum eorum esse castum? Annon eadem prorsus de Ioue suo dixit secta Stoica, et pessime tamen de Deo sensit? Annon impietas Romana similem fere in modum de summo rege coeli sensit, quem tamen a natura intrinseca rerum materialium non distinxit? Tacemus alia exempla, quibus euinci potest, ex verbis

a) p. 1059. seqq.

verbis apparenter bonis non ſequi ſententiam illis ſubeſſe bonam. 5. Omnibus vero inter ſe attente conſideratis, ſi coniectura de veterum Sinarum theologia facienda, fatemur, hanc nobis prae reliquis placere ſententiam; Sinas ſibi numinis vim diuinam per totum mundum ſparſam eamque velut animam inhabitantem concepiſſe, cuius maxima et excellentiſſima pars in coelis reſideat, eſſe itaque ſpiritum coeli potentiſſimam coeli animam, quae cum connectatur cum reliquis mundi partibus ſiue ſpiritibus mundo praefectis, non poſſit non gubernare et praeuidere cunctis, idque vel ob eam cauſſam, quod ex coeli influentia et irraditio oriatur: et huius quidem vel emanationem, vel particulam animam humanam, ratione veſtitam, eſſe, ideoque, vbi corpus ſuum deſeruiſſet, ad fontem ſuum viuentem redituram. Huic vero coeli ſpiritui velut maximo, at qui a coelo, quod velut anima informat, ſeparari nequeat, ſummum cultum exhibendum, ſpiritus autem reliquos partium mundi animae inhabitantes non negligendos. Coelum autem cum ſummum Numen, visque diuina inhabitans animet, ſigna coelorum prae aliis diuinae voluntatis indicia eſſe. Non eſſe hanc religionis Sinenſis explicationem φιλοσοφωτέραν, quam vt tam canae antiquitatis genti tribui queat, exemplum maiorum noſtrorum, Celtarum conſtare poteſt, quos ſimili ratione praecepiſſe ſuo loco oſtendimus. Quod ſi animam mundi eos coluiſſe non videri quis credat, concedet tamen Spiritum magnum coelum informantem, et alios Spiritus globi terraquei partes animantes Sinas coluiſſe. Id quod haud obſcure euincit locus Confucii in *Chum-yum* [b], vbi diſerte dicitur, *ſpiritus hos ita eſſe incorporatos et ſociatos rebus materialibus, vt res non poſſint eos a ſe dimittere.* His ſuppoſitis ne vnus quidem locus eſt, qui non ſponte intelligi poſſit, et ſine coactione ſenſum clarum fundat. 6. Ex his vero quaeſtio de atheiſmo Sinenſium ipſiusque Confucii, dirimi facile poteſt. Si enim vocem atheiſmi premamus, impietas iſta Sinis noſtro iudicio tribui nequit, qui coelum quidem coluerunt, at ſpiritu diuino animatum. Aſt ſi more haud inuſitato atheiſmus etiam pantheiſmum, vel deiſmum quendam, innuat, non videmus, qui ab ea ſuſpicione poſſint Sinae toti liberari, qui mundum cum Deo arctiſſime copulando, omnibus partibus ineſſe ſpiritus diuinos crediderunt. Quamuis ab hac appellatione abſtinere malimus. Ita vero 7. ratio facile intelligi poteſt, quomodo idololatria pedem figere inter Sinas potuerit, quamuis non magis initio idololatrae fuerint, quam Celtae noſtrates. Nempe facile perſuaderi poterant, vt horum ſpirituum diuinorum, qui ſine corpore eſſe nequeunt, imagines effingi poſſe crederent. Nec cauſſa longe quaerenda eſt, cur in apertum atheiſmum tandem religio, in ſecta literatorum abierit; proximus enim ad eum gradus eſt. Quae cum ita ſe habeant, neminem fore credimus, qui orthodoxiam veterum Sinarum magnopere

b) Scient. Sin. L. II. p. 51.

gnopere iactet, quam nullum post dispersionem gentium, populum conseruauisse, praeter Hebraeos, alio loco euicimus.

Theologia Sinensium medii aeui.

§. XXII. Mediam Sinensium philosophiam a seculo Christiano XII ad XV vsque extendi supra iam innuimus. Huius aeui medii metaphysica in commentariis doctorum Cheu-cu, Chim-ci, et Chu-cu, itemque in pandectis de philosophia naturali et morali Singli, id est, philosophi, Ta-civen, continetur. Longe comtior, si habitum philosophicum consideres, apparet huius aetatis metaphysica, et systematico ordini propinquior, quam priscorum Sinarum philosophumena; vnde non displicet nobis eorum coniectura, quae cum commerciis Aegyptiorum et Arabum (qualia Sinensibus aeuo veteri et medio obtigisse historiae testantur, et vel Paulus Venetus, vel itineraria a Renaudotio edita exempla suppeditant) philosophiam Graecanicam eiusque hypotheses non nullas in hanc Orientis partem peruenisse suspicatur. Id quod curatius expendi ab iis cupimus, qui occasionem eius rei fauentem habent. Ex hac vero medii aeui metaphysica systema Sinense physiologicum acuta delineatione congessit Longobardus Iesuita, eo quod hos interpretes veterum Sinarum mentem omnium optime intellexisse crederet, ideoque ad eorum iudicium prouocandum esse putaret, Mandarinis hanc eius sententiam calculo suo probantibus. Fecit id in breui at eleganti libello, in quo *Momenta nonnulla de religione Sinensium* examinauit, qui cum esset rarissimus, praestantissimi KORTHOLTI cura [c] recusus est. Haud contemnendam esse Longobardi in hoc argumento auctoritatem, ex eius munere, quo apud Sinas functus est, reliquisque eius circumstantiis intelligi potest. Erat autem, tradente IVVENCIO [d], praeses Sinicae missionis, et P. Matthaei Riccii successor, ab eodem moriente designatus. Id muneris per annos complures egregie gessit. Iamque per annos quatuordecim literis Sinicis cognoscendis operam dederat. Vixit deinde annos quadraginta, obiitque nonagenario maior. Is quos labores, quantam curam susceperit, quos industriae suae socios testesque adhibuerit, vt veram Sinensium mentem detegeret, prolixe in limine tractationis suae exponit. Hoc Iesuita auctore (quocum comparandus ANTONIVS DE S. MARIA) ita secundum laudatos auctores Sinenses statuit secta literatorum, quae philosophorum ordinem hodie in regno Sinico κατ' ἐξοχὴν tuetur [e]:

I. Philosophiae munus consistit in inquisitione primi principii mundi, et qua ratione ab eo caussae vniuersales et particulares exortae fuerint, quae sint earum actiones, effectus, quid sit homo in relatione ad corpus et animam, de modo eius tum notiones concipiendi tum agendi, de habitu virtutum et vitiorum, de sorte fatoque hominis cuiuslibet eiusque horoscopo: quae omnia methodo symbolica, numeris, figuris, aliisque aenigmatibus possunt debentque proponi.

II. Scien-

c) loc. cit. d) Apud MINORELLI p. 117. e) p. 193. seqq.

II. Scientia (noſtri metaphyſicam nuncupant) eſt vel ſcientia antecedens, i. e. a priori, Sien tien hio agitque de ente et ſubſtantia principii primi, de loco, modo, operatione primarum cauſſarum, quatenus in potentia conſiderantur: vel eſt ſcientia ſubſequens, i. e. a poſteriori, quae principiorum immaterialium influxum in res particulares applicationem virtutum operatiuarum, in augendo, diminuendo, alterando, conſiderat, et ad opera resque vitae ciuilis, maxime vero imperii regendi applicat, et commoda atque debita tempora deſignat. Nempe influxui coeli in diſponendis non modo vitae priuatae ſed et regiminis publici actionibus mira Sinenſes tribuunt, cauſſasque generales non niſi in certa diſpoſitione zodiaci effectum ſuum ſortiri contendunt, adeo vt ſectarum origines certis zodiaci ſignis et influxibus imputent. Quae ex hypotheſi veteri de animae mundanae parte nobiliſſima coelos inhabitante orta, aſtrologiae curam adeo diligentem genuiſſe, appoſite notauit MOSHEMIVS *.

III. Virtus dominans cauſſarum generalium vocatur Ti-chu-chu zai-kuin wan-huang, quae regis dominantis qualitates denotant f.

IV. Ex nihilo nihil fit, nec cauſſa vel principium datur, quod ex nihilo produxerit omnia.

V. Quoniam autem res omnes non ab aeterno fuerunt, ſed exiſtere coeperunt, ſequitur inde, ab omni aeternitate fuiſſe principium aliquod, quod cauſſa rerum omnium eſſet, easque ab aeterno praecederet. Et hoc quidem principium vocatur, Li, id eſt, ratio ſeu fundamentum totius naturae.

VI. Haec cauſſa eſt ens infinitum, incorruptibile, ſine principio et fine, quia ſine his attributis cauſſa prima eſſe non poſſet.

VII. Magna haec et vniuerſalis cauſſa non habet vitam, nec intelligentiam, nec auctoritatem, eſt vero pura, tranquilla, ſubtilis, perſpicua, ſine corpore, ſine figura, et non niſi intellectu comprehendi poteſt, vt res ſpirituales ſolent; et quamuis ſpiritualis non ſit, habet tamen neque actiuas elementorum qualitates, neque paſſiuas.

VIII. Ex hoc principio Li, quod materiam primam ſiue chaoticam dicas, ortus eſt naturaliter aër, quinque emanationibus et mutationibus ſeſe ſubſequentibus, donec tandem materialis et palpabilis fieret.

IX. Li itaque ex ſe ipſo factus globus infinitus, nomen iam habet Taihien, ſumma perfectio.

X. Aër hic primigenius, qui ex materia chaotica exortus eſt per quinque emanationes quoad ſubſtantiam incorruptibilis eſt, et eiusdem cum Li, eſſentiae; licet magis materialis et alterabilis ſit, ex condenſatione et rarefactione, motu, quiete, calore et frigore.

XI. Li itaque materia prima, Tai-kie materia ſecunda eſt, quae ex illa ortum habet.

*) loc. cit.

f) p. 197. ſeq.

XII. Calor et frigus ſunt cauſſae generationis et deſtructionis rerum omnium; ille a motu originem habet, hoc a quiete.

XIII. Aër in ſecunda materia ſiue chao concluſus, dum ſe agitauit, calorem produxit, pars quaedam frigida manſit; hincque aër vel calidus vel frigidus eſt. Calidus aër purus, clarus, perſpicuus leuis eſt, frigidus impurus, fuſcus, opacus, grauis.

XIV. Quatuor itaque cauſſae phyſicae ſunt: motus et quies, calor et frigus, quae vocantur Tung-cing-in-iang.

XV. Calor et frigus inter ſe arctiſſime vnita, velut mas et foemina genuerunt aquam, quae pertinet ad Lin. In ſecundo congreſſu produxerunt ignem, qui pertinet ad Liang.

XVI. Hinc quinque elementa producta ſunt, quae conſtituunt Tai-kie vel In iang, id eſt, aërem qualitatibus indutum.

XVII. Sunt autem elementa quinque, aqua elementum boreale, ignis auſtrale, lignum orientale, metallum occidentale, terra in medio.

XVIII. Ling-iang et quinque elementa produxerunt coelum, terram, ſolem, lunam et planetas. Aër enim purus ſurſum ſublatus, formauit coelum, aër craſſus, impurus, opacus et grauis deſidens terram formauit.

XIX. Coelum et terra virtutibus ſuis inter ſe communicatis produxerunt marem et foeminam. Iang coelo et mari, In terrae, foeminaeque conuenit. Ideo dicitur imperator Chinae rex coeli, et ſacrificia fiunt coelo et terrae velut communibus parentibus.

XX. In coelo, terra et homine res reliquae omnes comprehenduntur, velut in fonte ſuo.

XXI. Et hoc quidem modo mundus creatus eſt. Cuius machina componitur ex tribus partibus primariis, quae ſunt principia reliquarum omnium.

XXII. Prima pars eſt coelum, quod complectitur ſolem, lunam, ſtellas, planetas, regionem aëris, in qua habitant quinque elementa, ex quibus res inferiores producuntur.

XXIII. Diuiditur autem in octo Kuas, ſiue partes aëris in quibus elementa diſpoſitionem differentem accipiunt, quae cum cauſſis efficientibus vniuerſalibus conſpirant.

XXIV. Secunda cauſſa principalis eſt terra, quae comprehendit montes, fluuios, lacus, maria. Etiam hae partes habent ſuas cauſſas vniuerſales efficientes virtute et operatione gaudentes.

XXV. Terrae partes comprehendunt Kang et Ieu, forte et imbecille, durum et molle, aſperum aut dulce.

XXVI. Tertia cauſſa eſt homo, qui habet proprias et particulares generationes et ortus.

XXVII. Haec mundi productio mero caſu facta eſt, ſine fato, conſilio et praedeſtinatione, ex fortuito concurſu cauſſarum primariarum efficientium.

XXVIII.

XXVIII. Coelum eſt rotundum, motusque eius ideo circularis eſt, itemque operationum influxus.

XXIX. Terra quadrata eſt, quae cauſſa eſt, cur in medio, tanquam in loco quietis ſita ſit, et quatuor reliqua elementa ad latus poſita habeat.

XXX. Praeter coelum eſt quoque materia prima infinita, quae Li dicitur, ex qua Tai-kie emanauit. Illa ſemper quieſcit, pellucida et maxime ſubtilis, ſine cognitione et actiuitate, et mera potentia eſt.

XXXI. Aër, qui coelum a terra ſeparat, in octo partes diuiditur, quatuor meridionales, vbi regnat Iang, ſiue calor, et quatuor ſeptentrionales, vbi obtinet regnum In, id eſt, frigoris. Cuilibet parti reſpondet portio aëris, quae Kua dicitur. Et haec quidem interpretatio aenigmatis Fohiani eſt. Fohi enim hanc ortus mundani hiſtoriam primus delineauit, Confucius in expoſitione *Lie-kien* explicuit. Dabimus ſchema Fohianum infra. Et haec quidem de origine rerum philoſophiae ſectae literatorum eſt; quam tamen ſecta quoque Taoçu, recipit. Ea enim ponit, Tao, cahos, produxiſſe vnum, Tai-kie, ſeu ſecundam materiam, vnum produxiſſe duo, Leang et In; duo produxiſſe tria, tien, ty, gin, ſan, zay, coelum, terram et hominem. Tria haec produxiſſe omnia.

XXXII. Scientia ſubſequens ſiue a poſteriori, (cuius auctor et inuentor fuit Vuen-Vuam, eiusque filius Cheu-Kung) influxum coeleſtem in tempora, annos, menſes, dies et ſigna zodiaci conſiderat, vnde euentorum futurorum cognitio, ſecundum quam vitae actiones dirigi debent, exoritur.

XXXIII. Calor cauſſa eſt conſeruationis et actionis rerum omnium, naſciturque ex motu ab appropinquante ſole et claritate luminis prognato. Frigus, deſtructionis cauſſa ex remotione et diſtantia motus luminis ſiue ex tenebris oritur.

XXXIV. Calor ver et aeſtatem regit, frigus auctumnum et hyemem.

XXXV. In octo partes vel puncta diuiſus eſt zodiacus, quorum quatuor ad calorem reſpiciunt, quatuor ad frigus.

XXXVI. Influxus cauſſarum efficientium vniuerſalium in puncto dominante incipit, in Kua, quae chin vocatur et orientalis eſt, initio veris, qui fit quinto vel ſexto die Februarii.

XXXVII. Omnes res vna eademque ſunt ſubſtantia.

XXXVIII. Cum duplex materia ſit, chaos infinitum, ſiue Li, et aër prima emanatio chaus Tai-kie haec ſubſtantiam materiae primae in ſe comprehendit, quae ideo omnibus rebus ex ea ortis inſeparabiliter vnita eſt.

XXXIX. Poſtquam coelum et terra formata ſunt, aër, qui eſt inter vtrumque materia proxima rerum omnium corruptibilium eſt.

XL. Ex vna itaque eademque eſſentia vel ſubſtantia potius, et natura rerum per condenſationem, quae figurae corporeae cauſſa eſt, et per modificationem diuerſam, oriundam ex diuerſis qualitatibus coeli, ſolis, lunae,

 ſtellarum,

ſtellarum, planetarum, elementorum terrae, et temporis momentorum concurſu res omnes producuntur.

XLI. Sunt itaque hae qualitates forma et principium operationum interiorum et exteriorum corporum compoſitorum.

XLII. Generatio eſt participatio aëris chaotici modificati figuris et qualitatibus magis vel minus puris, quae concurrentibus ſole et cauſſis particularibus atque diſpoſitione ordinis vniuntur.

XLIII. Corruptio eſt deſtructio figurae externae, et ſeparatio qualitatum, humorum, et ſpirituum vitalium, qui in aëre vniuntur. Surgunt autem ſolutae partes leuiores calidae et puriores, deſcendunt partes grauiores frigidae et impurae. Illud Xin et Hoen appellatur, id eſt ſpiritus puri et animae ſeparatae, hoc Kuei, id eſt, ſpiritus impuri, et Pe, id eſt cadauera.

XLIV. Differunt res vel forma externa, vel qualitatibus diuerſis internis.

XLV. Sunt autem qualitates differentes quatuor: Ching, rectum, conſtans, purum, Pieu, curuum, inconſtans, impurum, Tung, penetrans et ſubtile, Se craſſum, impenetrabile, obſcurum. Illae duae bonae ſunt, et ab homine recipiuntur, hae malae, et ad bruta pertinent atque inanimata.

XLVI. Bonae qualitates diſtribuuntur in perfectum et imperfectum, purum et impurum. Illas qui accipit, naſcitur heros vel eruditus, quem regit ratio, et vltra vulgus conditionem eleuat; has qui ſortitur, ferus, obſcurusque euadit, vitamque malam ducit; figura tantum homini, cetera beſtiae ſimilis. Medium qui occupant, Hien Iin vocantur viri prudentes et boni.

XLVII. Tai-kie, ſiue ſubſtantia vniuerſalis in duas partes diuiditur, Iieu et Vu. Illa ſubſtantia corporea eſt figurae materialis, extenſa, ſolida reſiſtens. Haec ſubſtantia minus materialis eſt, aëri ſimilis figura experti, quae dicitur, Vu, Kung Hiu, Vu king, nihilum, vacuum.

XLVIII. Haec ſubſtantia ſeparata ab omni qualitate et accidente vocatur Tai Vu, Tai kung, eſtque ſimpliciſſima, puriſſima, ſubtiliſſima.

XLIX. Neque tamen poteſt per ſe ſubſiſtere, ſed tantum in aëre primigenio, quoduis quoque ens compoſitum ingreditur, et reuera aërea eſt, vnde Ki, dicitur. Adeoque cum natura immateriali et mere ſpirituali confundi non debet.

L. Ex Li, quod eſt chaos ſiue ſeminarium primum omnium emanant quinque virtutes, pietas, iuſtitia, religio, prudentia, et fides cum habitibus ſuis: ex Li qualitatibus induto et vnito cum aëre primitiuo emanant quinque elementa, phyſica itaque et moralia omnia ex vno fonte, Li, oriuntur.

LI. Eſt itaque Li, eſſentia rerum omnium, ſiue, verbis Confucianis, ratio et ſubſtantia vniuerſaliſſima.

LII. Res

LII. Res omnes producit Li per Ki, ſiue aërem ſuum primogenitum, velut inſtrumentum ſuum, et eo mediante gubernat quoque omnia.

LIII. Poſt certos annorum numeros et periodos, quibus mundus durabit, finem habebit, redibuntque cuncta ad fontem et principuum ſuum, ſic vt tunc nihil futurum ſit quam Li et Ki, et tunc Li incipiet nouum ex ſe mundum condere, idque periodis infinitis.

LIV. Dari ſpiritus, patet ex ordine coeli et terrae conſtanti, et iuſta atque perpetua operationum continuatione.

LV. Inde concludendum, habere res omnes auctorem et principium inuiſibile, a quo reguntur. Id appellatur Chu, dominus, Xin - Kuei, ſpiritus exiens et rediens, Ti-Kium, rex vel imperator.

LVI. Alterum argumentum, ex quo dari ſpiritus concluditur, ſunt beneficia ab iis hominibus exhibita, quae hos permouerunt, vt eos ſacrificiis honorarent.

LVII. Veteres quatuor genera ſacrificiorum obtulere, 1. Lui, coelo et eius ſpiritui Xangti. 2. In ſpiritibus ſex cauſſarum vniuerſalium, ſcil. quatuor anni temporibus, calori, frigori, ſoli, lunae, ſtellis, pluuiae et ſiccitati. 3. Vuang, ſpiritibus montanis et fluuiorum, 4. Pien ſpiritibus minoribus et hominibus de republica praeclare meritis.

LVIII. Ex his fundamentis ſequitur: 1. Spiritus Sinenſium eſſe vnam ſubſtantiam cum rebus quibus vniuntur. 2. Eos omnes vnum habere principium, nempe chaos primitiuum. Id quoque de Tien-chu, Deo noſtro, vel Xangti, ſpiritu coeli dicendum. 3. Spiritus ceſſaturos, ceſſante mundo, et reuocatum iri in communem rerum omnium fontem. 4. Omnes ſpiritus ratione ſubſtantiae ſuae eadem gaudere perfectione: et differre tantum in eo, quod locis vel partibus mundi aut maioribus aut minoribus praeſint. 5. Omnes ſpiritus eſſe ſine vita, ſine ſcientia, ſine intelligentia, ſine libertate. 6. Eos autem ſacrificia recipere, pro conditione operationum ſuarum, quae in locis iſtis deprehenduntur, quibus praeſunt. 7. Eſſe eos autem partes ſubſtantiae vniuerſalis, quae a rebus quibus inſunt, ſeparari nequeant, ſine deſtructione illarum.

LIX. Sunt ſpiritus vel generationis et corruptionis, qui phyſici dici poſſunt, quia cauſſae rerum phyſicarum ſunt; vel ſacrificii, a quibus bene vel male hominibus fit, qui politici appellari poſſunt.

LX. Vita hominis conſiſtit in recta vnione partium eius, quae vocatur entitas coeli et terrae. Entitas coeli eſt aër puriſſimus, leuiſſimus, igneae naturae, ex quo anima formatur, vel ſpiritus animales, qui vocantur Hoen, anima. Entitas terrae eſt aër craſſus, grauis, terreſtris naturae ex quo componitur corpus eiusque humores, et vocatur Pe, corpus vel cadauer.

LXI. Mors hominis nihil aliud eſt, quam ſeparatio partium ex quibus componitur, poſt quam quaelibet ad locum ſuum proprium reuertitur, Hoen ſ. anima in coelum, Pe in terram.

LXII. Re-

LXII. Reſtat itaque poſt fata ſola entitas coeli et terrae ex qua homo componitur, quae in loco ſuo ſuperſtes eſt, et haec immortalitas hominis eſt. Proprie autem ſolum Li immortale eſt. Et hoc ſyſtema Sinenſe metaphyſicum et phyſiologicum, quod non hodie tantum obtinere in ſecta literatorum, ex libris philoſophorum et ore Mandarinorum literatiſſimorum demonſtrat Longobardus, idem euincente P. de S. Maria, ſed quod commentatores quoque medii aeui recepiſſe, allatis eorum locis euincit. Interceſſit autem illuſtris Leibnizius, qui in epiſtola ad Remondum, paulo ante vltima fata ſcripta, omnes ingenii, quod maximum nactus erat, neruos intendit, vt falli Longobardum oſtenderet, nec hos commentatores adeo impie praecepiſſe, demonſtraret. Non negat hanc ſyſtematis rationem, quam Longobardus, certiſſimis teſtimoniis probauit, veram eſſe, et ideo ſectam literatorum hodiernam atheis annumerari poſſe. Aſt principia iſta phyſiologica de Sinenſibus omnibus minus dextre a Longobardo explicata eſſe contendit, ideoque alios illis ſenſus tribuit, quibus caſtior philoſophia emergere poſſit. Qui facilis labor fuit ingenio Leibnizii vaſto, et indeterminatis Sinenſium vocibus nouas ſignificationes facile inuenienti. Putat enim Sinas ideo orthodoxos cenſeri, quia Li, productionem Ki tribuant, adeoque tolerabiliori ſenſu eos eſſe explicandos, ita vt Li ſiue Deum principium rerum omnium pro intelligentia ſupramundana habuerint. Aequum autem eſſe, vt atheiſmi ideo non damnentur, quia ſcholaſticas notiones refugiant. Hinc magna ingenii vi nixus, Li de cauſſa rerum omnium intelligente, rerum omnium praeſide, creatore rerum omnium cauſſaque non phyſica tantum, ſed et metaphyſica explicat, et πανδοχεῖον iſtud rerum omnium, vel magnum inane immenſitatem Dei ſignificare contendit, reliqua, e. g. Li eſſe rotundum, allegorice dicta eſſe putat, et imprimis ob attributa moralia locum ei in ſolo genere phyſico eſſe non poſſe, aſſerit. Quod ſi nonnulla minus Deo conueniant, Li non mox materiae adſcribendum, ſed potius de tertia quadam ſignificatione cogitandum eſſe, materiam primam enim mere paſſiuam eſſe, Li, et Tai-Kie actiuum et operationes habere, adeoque entelechiam quoque ſpitituum ſignificare etc. Longum eſſet reliqua omnia hic repetere, quae ſimili modo in notiones tolerabiliores refingit vir doctiſſimus, et ingenio ſyſtematico ſupra modum valens, quae iucundius apud ipſum magna facundia differentem, quam hoc loco, leguntur.

Iudicium de hoc ſyſtemate Sinico.

§. XXIII. Difficile eſt in tanta aſſertionum Sinenſium obſcuritate definire, quis horum duumuirorum certiorem ſententiam elegerit? Fatemur tamen, nobis minime dubium videri, Longobardum veram Sinarum ſententiam, prout ea ſecta literatorum profitetur, retuliſſe. Aſt cum ne hoc quidem neget Leibnizius, putet autem in explicandis verbis Sinenſium philoſophorum Longobardum ſcholaſticis notionibus impeditum veram Sinarum medii aeui mentem non vidiſſe, opere pretium eſt diſpicere, annon

annon verisimiliora afferri queant. Non negamus autem, eam explicationem, quam ex systematis physiologici nexu dedit Longobardus, quaeque ratiocinatione ex nexu eius deducenda erat, videri nobis nimis secundum Aristotelico-Scholasticas notiones formatam fuisse, nec putamus materiam primam Scholasticorum, vel substantiam quoque vnicam Spinozae posse principio Sinensium primo, Li eiusque primogenio foetui Ki applicari, nisi vim systemati Sinico inferre velimus. Id nisi fallimur, satis luculenter demonstrauit Leibnizius. Ast nec tamen ea nobis satisfaciunt, quae vir summus eo fine adduxit, vt orthodoxos esse castosque de rerum caussis Sinensium sensus statui queat. Multa enim adeo hypothesin redolent, obtorto collo ad excusandos errores Sinarum rapta, vt nihil videamus, quod assensum vel leuiter imperet. Verum in eo quidem facile manus damus Leibnizio, et qui in eius partibus militat Kortholto, differre hoc systema, ab eo, quod priscis Sinensibus placuit. Nimis enim scholam sapit, et simplicitati vetustissimi aeui repugnat, subtilitatibus metaphysicis prodens, recentiora id ingenia parturiuisse. Ast puram doctrinam de Deo, spiritibus et rebus mundi proferri eo minus nobis persuademus, quo minus negare potuit ipse vir illustris [g], animam quandam mundi eius partibus non assistentem, sed eas informantem, vt anima corpus hominis informat eo modo, quo sectae quaedam Graecanicae solebant, in toto illo systemate physiologico supponi. Hanc itaque clauem philosophiae Sinicae de rebus metaphysicis et physicis ipse nobis porrigit Leibnizius: qua hoc adytum recludentes nobis verisimillimum fit, eandem, quae Stoicis olim electa est, hypothesin physiologicam Sinis arrisisse, et Li Sinensium animam mundi chaos informantem, Tai Kie animam mundi formati non Platonicam sed Stoicam, quae Pythagorae quoque scholae placuit, innuere. Hoc vbi supponimus, ouum ouo non erit similius, quam Stoica sunt Sinensibus. Quod vt lectori palpandum exhibeamus, eum illa modo recordari, et cum Sinico systemate a Logobardo explicato comparare iubemus, quae suo loco de Stoico systemate diximus, vt intelligat, quam mire vtrumque physiologiae aedificium conspiret. Nam 1. apud Stoicos, ante rerum formationem cuncta est Iupiter, vniuersum, chaos animatum rerum omnium substantia vna, res omnes in se complexa. Ita vero principium Li rerum omnium principium vnum est, et omnia illud complectitur, fons est rerum omnium, ex eo egressarum; et hinc vna tantum rerum omnium substantia est. 2. Stoicis et Pythagoreis pars chaotici principii actiua ignis artificialis, aether purissimus est, a quo, in suprema mundi parte considente omnia facta et formata sunt. Et haec ipsissima quoque de aëre primogenio ex Li progresso et in coelo primario residente apud Sinas praedicantur. 3. Stoici huic aëri primigenio siue igni diuino spiritua-

g) p. 415.

ſpiritualitatem, immaterialitatem, perfectionem, vniuerſi conſeruationem tribuerunt: eadem vero attributa habet Tai-Kie Sinenſium ex Li emanans. 4. Arctiſſime vero hic ſpiritus mundi cohaeret apud Stoicos cum partibus mundi, et indiuulſo nexu coniungitur: Tai-Kie quoque Sinenſium ita inhaeret mundi partibus, vt ab iis ſeparatum illae deſtruantur. 5. Prouidet hic Deus Stoicorum haec anima, mundo, ſed ſecundum diſpoſitionem qualitatum eius, et partium diſpoſitionem; non aliam vero prouidentiam coeli agnoſcunt Sinae. 6. Stoicorum daemones effluuia ſunt iſtius animae, quae partes mundi, maria, montes, fluuios, etc. regunt, ſupremae et excellentiſſimae in coelo et elementis reſident. Aſt et in his Sinenſis metaphyſica tam egregie concinit, vt ex Zenonis ſchola hauſiſſe videri poſſit. Spiritus enim Sinarum etſi cum ipſis mundi partibus confundendi non ſunt, ſunt tamen effluuia Tai-Kie, et mundo praeſident, eiusque partes informant, et nobiliſſimi eorum coelo, terrae et elementis praeſident. 7. Sacrificarunt vero his daemonibus Stoici, eos coluerunt et expiauerunt, rati, reipublicae quoque intereſſe: eadem quoque prorſus eſt ratio Sinici cultus ſpiritibus redditi: vt enim v. g. Iupiter coeli, Iuno aëris, Vulcanus ignis, Ceres terrae etc. ſpiritum inhabitantem ſignificat, ita coeli, terrae, aëris etc. ſpiritus ex hoc vniuerſi ſeminario deſumti ſua nomina et numina Sinica habent, v. g. coeli ſpiritus Xang ti. 8. Stoicorum Dei pereunt reuocandi ſcilicet in Iouem ſuo tempore in incendio vniuerſali poſt certas origines; et Sinarum quoque dii ſimili prorſus modo in Li olim refundentur. 9. Deus Stoicorum chaoticus a mundo formato ratione originis, non vero eſſentiae, differt; et ſimiliter apud Sinenſes Li, ſiue chaos a Tai-Kie mundo informato origine quidem, non vero eſſentia diſtinguitur. 10. Stoici vero coelum haud raro Deum vocant, ob ſpiritum aethereum vel igneum in eo reſidentem: eadem vocis Xangti vera ſignificatio eſſe videtur. 11. Coſmogonia Stoica Sinenſi non minus exacte reſpondet. In vtroque enim ſyſtemate prima principia leuiſſima aſcenderunt, grauiora ſubſiderunt, et ſic elementa nata ſunt, inde Li Ki progenuit. 12. Elementa Stoicis vel grauia ſunt vel leuia, Sinis vero itidem. 13. Mundus Stoicorum poſt certas periodos in Deum redit cum omnibus diis, et Iupiter nouum ex ſe interna operatione mouente producit. Simile fatum mundo Sinae annunciant, ſecundum quod ne animis et daemonibus quidem exceptis cuncta poſt certa curricula temporum in Li redeunt, quod poſtea per Ki, id eſt motum ſuum internum nouum mundum producet. 14. Nec anima hominis vel ratione originis vel ratione naturae ſuae, vel ratione ſtatus ſui poſt mortem alia eſt, apud Sinas, quam apud Stoicos, nempe ex Ioue ſiue Li progreſſa, ad eum iterum reuertitur. 15. Quamuis autem Deus Stoicorum reuera materialis ſit, nempe ignis ſubtiliſſimus, auctor tamen eſt omnis ſapientiae et virtutis. Quid igitur mirum, virtutes quinque ex Li, licet chaos rerum etiam materialium ſit, emanare. 16. Mors et deſtructio

ſtructio ſecundum Stoicos fit, quando partes materiae reſoluuntur, partes materiales redeunt in materiam, ſpirituales in Deum, rationes ſeminales in mundi animam. Idem viſum Sinenſibus, ſecundum quos partes coeleſtes ad ſpiritum coeli redeunt, terreſtres ad terram. Ipſum iam lectorem aequum et a partis ſtudio non occupatum rogamus, an non veriſimillima nos ratio cogat Sinenſem phyſiologiam, eodem, quo Stoicam modo interpretari? Nec obſtat, quod faſſi ſupra ſimus, priſcos Sinas non ita ſtatuiſſe videri: quamuis enim hoc verum ſit, aut animam mundi tamen aut ſpiritus mundi partes velut anima informantes admiſerunt, quae poſtea a philoſophis aucta, polita, et comtius ornata ſunt, vt cum Stoico quoque ſyſtemate euenit. Vidit id Longobardus, qui Tai Kie cum anima corpus informante et cum anima mundi veterum comparans, iudicauit exacte omnia conuenire [h]; vidit id P. de S. Maria, qui cum his Europaeorum opinionibus erudite conciliauit [i]. Vidit is, quo nemo acutius, videbat ſi praeiudicio non impediretur, LEIBNIZIVS, qui eleganter monet [k]: *Potuiſſe intelligere Sinas nomine Tai Kie ſubſtantiam et formam primitiuam et nomine Ki materiam primitiuam, mundum concipere velut animal aliquod, vel ens viuum vniuerſale, genium ſupremum, perſonam ſummam, quem in modum Stoici de mundo locuti ſint.* Aſt haec tamen veteribus Sinis tribuere non vult, quia loca clariſſima extent, et hinc animam ſuam ſupramundanam ſurrogari vult: nempe, ne propria vineta caedat, poſtquam eos orthodoxos eſſe ſtatuerat. Quod cur vir ſummus tantopere vrgeat, et ita mordicus teneat, vt malit torquere ſubtiliſſimis diſtinctionibus omnia, quam has partes deſerere, nos equidem ignoramus, Cel. CROSAEVS [l] autem *nihil ſe mirari*, ait, *ſuperuacuos Leibnizii conatus in purgandis Loiolitarum Sinenſium ſuperſtitionibus. Nimirum hoc habuiſſe virum, alias incomparabilem, vt facile blanditiis et adulationibus expugnaretur. Atqui a nullis vnquam hominum tantopere laudatum et commendatum fuiſſe, qua priuatis literis, qua etiam teſtimoniis compluribus paſſim in lucem emiſſis.* Quod vtrum ita ſe habeat, nos equidem dicere non poſſumus; ſcimus autem, virum ſummum ad excuſandos quam accuſandos veteres philoſophos fuiſſe proniorem, et impatienter eos tuliſſe, qui atheiſmi patrocinium vbique inueniunt. Vnde vero tanta ſimilitudo Stoici et Sinenſis ſyſtematis deriuanda ſit, certo definiri non poteſt, meretur autem expendi, quod CROSAEVS [m] aſſerit: *Certum eſſe, ſententiam philoſophorum Sinenſium eandem eſſe atque Aegyptiorum veterum, a quibus certo ſciat, eos ante multa ſecula dogmata fere omnia ſua hauſiſſe.* Quae ſi non omnia vera ſunt; ex parte tamen vera eſſe ſumus perſuaſiſſimi. An vero hoc ſyſtema phyſiologicum atheum dici debeat, ex illis diiudicandum eſt, quae de atheiſmo Stoicorum diſſeruimus.

Xxxxx 2 Cauſſa

h) p. 233. 236.
i) p. 325. 338. 349.
k) p. 442.
l) Vol. II. Epp. Leibniz. p. 495.
m) l. c.

Cauſſa enim eadem eſt: ea vero non confundenda cum atheiſmo Sectae Foë et Lao Kiun.

Phyſica Sinica qualis?

§. XXIV. Phyſica Sinenſium qualis ſit, ex antecedentibus iam pateſcit, vbi origines mundanae et elementorum numerus, ordo, origo, virtutes delineata ſunt. Quae ſatis craſſa Minerua dicta eſſe nemo non videt. Rationes autem elementorum ex mente Sinarum ita explicat M. MARTINIVS †: *Quinque ſunt elementa: aqua, ignis, lignum, metallum et terra. Aqua irrigat et deſcendit, ignis ſiccat et aſcendit, lignum erectum et diſtortum vocatur, metallum ductile leuitatisque patiens, ſemina terra capit, affertque fructus: Irrigans et deſcendens dat ſalſum, ſiccum et aſcendens dat amarum, rectum et diſtortum facit acidum, ductile et politurae idoneum mordax facit, ſiue acre, accipiens ſemina et dans fructus, dulce gignit.* Ex quibus colligi poteſt, elementa hic conſiderari non vt principia mixtorum, ſed vt partes mundi, atque vt prima corpora, non vero primorum corporum principia. Vnde qualitates non combinationem particularum, ſed proprietatem corporis hoc loco denotare, recte obſeruatum TH. SPIZELIO [n]. Qui quoque monet, Sinas ſingulis elementis ſingulas planetas tribuere, Saturnum terrae, Iouem ligno, Martem igni, Mercurium aquae, metallo Venerem, cuius rationes ex phyſiologia Sinica a Longobardo adducta facile peti poſſunt. Vidiſſe autem Sinas ipſos ineptias huius doctrinae, inde conſtare poteſt, quia Riccium quatuor elementa eorumque qualitates Peripatetice tradentem, et libro quoque Sinica lingua exarato confirmantem non modo cupide audiuerunt, ſed eius quoque diſciplinam ambiuerunt. Vnde facile nobis perſuaderi patimur, aures arrexiſſe Sinas, cum Europaeos audirent terrae rotunditatem, ſolis magnitudinem, cometarum ignes et innumera phyſica alia tradere. Videntur autem Sinae nonnihil phyſicarum hypotheſium praeter Aegyptios, vt ſupra dictum, ab Indis accepiſſe: nam et ipſi vt Indi, chaos et ortum rerum ex eo ouum nuncupare, cuius teſta in coelum, albumen in aërem, vitellum in terram abierit, idque media nocte, ſub illud tempus, quo aſtra coelum exornantia ſolſtitiali brumalique reuocatione vertantur, tradit MARTINIVS [o]. Quae coniecturam confirmant ſupra allatam, veterum Sinarum phyſiologiam nonnihil alteratam a peregrinis dogmatibus Aegyptiorum, Indorum et Arabum, qui ab illis acceperunt, fuiſſe. Id quod veriſimilius eſt, quam quod RENAVDOTIVS [p] coniicit, a Perſis eos dogmata quaedam accepiſſe, quos frequentaſſe Chinam nondum eſt euictum. Nam quod a SPIZELIO [q] tribuitur Sinis duplex principium, ſi modo recte tribuitur, ad exotericam idololatrarum, ſectae Lao Kiun et Foënae doctrinam pertinet, et non a Perſis, ſed ab Aegyptiis ad Indos, ab his ad Sinas cum Xekiana diſciplina delatum

†) loc. cit. L. I. c. 9.
n) De Literat. Sinenſ. Sect. IX, p. 171.
o) loc. cit. p. 3. 4.
p) loc. cit.
q) loc. cit. p. 193.

latum eſt, et ſatis veriſimiliter Tryphonem Aegyptiorum magis, quam Arihmanium Perſarum repraeſentat. Nihil autem, ſi COVPLETVM [r] audis, celebrius in phyſica Sinica explicatione aenigmatis Fohiani, cuius ſupra mentionem fecimus. Hoc ita phyſica interpretatione ſoluiſſe Confucius cum ſequacibus ait, vt materiam primam inſtar ingentis cuiusdam maris concipiant, quod in duo maria minora, nempe duo principia ſecundaria diſtribuatur. Illud perfectum, yam, hoc imperfectum yn eſſe. Ex horum principiorum quolibet per ſecretionem quandam oriri alia principia duo, et quidem ex perfecto perfectum maius, imperfectum minus, ex imperfecto, perfectum minus, imperfectum maius. Et has eſſe quatuor imagines ſeu emanationes Confucii, quae cum varie commiſceantur, octo exhibeant rerum ſpecies. Cuius ſecundum Fohium hoc ſchema ſolet apponi:

Duo rerum materialium principia.

Perfectum,	Imperfectum.
———	— —

Quatuor imagines inde exortae.

Maius perfectum	Minus imperf.	Minus perfect.	Maius imperf.
——— ———	— — — —	— — ———	——— — —

Octo ex his figurae emanantes:

Coelum	Aquae mont.	Ignis	Tonitrua
——— ——— ———	— — ——— ———	——— — — ———	— — — — ———
Kien	*Tui*	*Li*	*Chin*
Venti	Aqua	Montes	Terra
——— ——— — —	— — ——— — —	——— — — — —	— — — — — —
Siuen	*Can*	*Ken*	*Quen.*

Non immorabimur explicationi Confucianae, cum ſatis de hoc argumento ſupra dictum ſit. Monendum tamen eſſe arbitramur, ipſum Confucium, qui ingenium magis politicum quam metaphyſicum habuit, perplexum haeſiſſe, quid ex hoc aenigmate exſculpendum ſit. Adeo enim obſcurae eius meditationes ſunt, vt niſi recentiorum Europaeorum coniecturis eſſent illuſtratae, vel commodo, vt poterant ſenſu, explicatae, tenebras magis, quam lucem in argumento naturali promitterent. Mirandum itaque non eſt aeque facile eos moralia dogmata, quam phyſica, in iſtis lineolis inueniſſe; Cuilibet enim pedi hic modulus aptari poteſt; vnde a coniecturis, quibus hiſtoriam philoſophicam onerarunt nonnulli, malumus abſtinere, quam noſtras ſuſpiciones Sinis tribuere. Quae peſtis, dici

r) loc. cit.

non poteſt, quam foede hiſtoriam philoſophicam corruperit. Talia ſunt, quae RENAVDOTIVS coniicit, principium Perſarum duplex Confucio hanc explicationem ſuppeditauiſſe. Id enim absque veriſimilitudine dici ex ſyſtemate phyſiologico Sinarum, quod duplex principium non admittit [s] conſtare manifeſte poteſt. Ex his vero de medicina quoque Sinenſium ſtatui poteſt, quam empiricam eſſe et vix nomen mereri artis ſalutaris, riſum quoque interdum mouere, recte iudicauit MORHOFIVS [ſſ]. Conſtat enim ex relatione ANDREAE CLEYERI [t], ſocietatis Indicae in noua Batauia archiatri, qui cum libros medicos Sinenſium conſuluiſſet, *Specimen medicinae Sinicae, ſiue opuſcula medica ad mentem Sinenſium* edidit: pleraque ad pulſuum inueſtigandorum rationem reuocari, ſecundum hos medicamina exhiberi, nitique totam eorum artem ſalutarem, ſympathia et relatione membrorum corporis, nec non pulſuum, cum quinque elementis et anni tempeſtatibus: Scimus quoque ex his relationibus, chemiam eos ignorare, (quam didiciſſe demum imperatorem Chamty a Ieſuitis ex Boueto diſcimus) alchemiam ad inſaniam colere, Graecorum et Europaeorum medicamina ignorare, inque id potiſſimum conniti, vt qualitates quinque elementorum, quarum aliquam ſingulis membris potioribus attribuant, reſtaurarent. Tacemus alia ibi allata, quae ſatis nos docent, aut empirica felicitate Sinenſes interdum pulchre mederi, aut inepta eſſe pleraque nec laudibus digna quibus nonnulli [u], quibus peregrina omnia placent et magna ſunt, eos cumulant.

Philoſophia practica Sinenſium.

§. XXV. Infantes eſſe in philoſophia theoretica Sinas, et valde a nobis ſuperari, ex dictis eſt manifeſtiſſimum. Aſt ſuperari nos quoque a Sinenſi philoſophia practica, magni viri non ſine admiratione et inſignibus laudibus fatentur. Faciunt id imprimis Ieſuitae, quibus pollicem hoc quoque loco premit LEIBNIZIVS, quem more ſuo ſequuntur celeberrimi viri G. B. BVLFINGERVS [x] et C. WOLFIVS [y], vt deos minorum gentium taceamus. Nec negari poteſt, pulcherrimam eſſe doctrinam moralem et ciuilem Sinarum, prout eam Ieſuitae nobis exhibuerunt, maxime poſtquam acumine Buiſingeriano ſcopae diſſolutae monitorum politicorum Sinenſium in ſyſtema elegans et aptiſſimum ire coactae ſunt. Aſt hic merito recurrit dubium, incertum eſſe, annon multa ex ingenio interpretum acceſſerint, quemadmodum haud parum pulchritudinis ex ordine et ſupplementis Bulfingerianis acceperunt? Ad rationem tamen politicam imperii Sinici attendentibus, manifeſtum eſt, praeclare ita rerum ciuilium, ad mores attemperatarum rationes iniuiſſe Sinas, vt his fulcris tot ſeculis inconcuſſum ſtare potuerit imperium Sinicum. Quamuis fabulas nobis Mileſias enarrent, qui neſcio quod aureum ſeculum nobis in China

s) Vnum enim principium, Li, ſtatuit.
ſſ) Polyhiſt. T. II. p. 13.
t) Vid. Act. Erud. 1682. p. 301.
u) Eos nominat HEVMANN. l. c. p. 730.
x) Praef. Nouiſſ. Sinic.
y) ll. cc. conf. SPIZEL. l. c. ſ. 8. p. 126. REIMMANN. l. c. p. 8.

China fingunt, cum hiſtoria ampliſſimi regni indubitatus teſtis ſit, nec tyrannis illud caruiſſe, nec bellis inteſtinis, nec imperatoribus in vitiorum coeno ſe voluntatibus, nec deeſſe inter eos ſcelera et flagitia publica, et imprimis duritiem procerum erga humiles, auaritiam et iniuſtitiam, per totum imperium regnare. Praeclare quoque obſeruatum cel. MOSHEMIO [z], qui nuper egregie prorſus de philoſophia morali et ciuili Sinenſium diſſeruit, haud multum ad felicitatem imperii Sinici attuliſſe morum praecepta, ſed deberi illam partim ordini et diſpoſitioni imperii, partim loco regni in extremo angulo Aſiae ſiti et a peregrinorum conuerſatione vſuque, quibus respublicae mutari turbarique ſolent, remoti. Addi his merito debet, virtutem Sinenſis philoſophiae, non eſſe fructum rationis vel effectum veritatum certarum et ad vitae felicitatem attemperatarum, non hominis eam animum a cupiditatum oeſtro liberare, ſed eſſe politicam tantum; et ethicam ideo Sinicam, aliquot tantum officia comprehendere, quae ad conſeruationem tranquillitatis internae in republica, et fulciendum ſine violentis mediis imperium, referuntur. Mirum itaque non eſt, ambitionem pleraque ſibi in ſyſtemate politico poſcere, et religionis influxum, poenarumque et praemiorum poſt hanc vitam reſpectum, parum aut plane nihil in hac morali doctrina agere [a]. Quae an tantas laudes perfectiſſimae philoſophiae mereantur, lectori aequo et partis ſtudio non impedito expendendum relinquimus. Duplex autem Sinarum philoſophia practica eſt, alia vulgaris, alia erudita et Confuciana. Illa ſedecim regulis comprehenditur, quae a Mandarinis ſingulis calendis Idibusque menſis cuiusuis iuſſu imperatoris praeleguntur: quaeque intelligi ſatis nequeunt, niſi ad rationes ſtatus, quas conditores, monarchiae inierunt, quis attenderit, et, quibus mediis ſecuritati et tranquillitati imperii proſpexerint, examinauerit. Qua in re praeclare prorſus verſatus eſt praeſtantiſſimus MOSHEMIVS [b], qui ipſe ab iis legendus eſt, qui neruos prudentiae ciuilis inter Sinas diſcere cupiunt. Eius enim obſeruationes, licet egregias prorſus et incomparabiles huc transferre, inſtitutum vetat. Verbo tantum obſeruamus, opinionem populi de imperatore coeli filio, et vnico publicae ſalutis a coelo impetrandae fonte, obſequiumque proniſſimum et perfectum, quod ex ea fluit, ipſorumque principum exempla ad conſeruandam hanc ſummam in animis auctoritatem facientia et amorem populi conciliantia potiſſima fulcra eſſe, quibus imperii Sinenſis felicitas ſuſtentatur, et quibus procerum, parentum, aliorumque, qui ſocietati praeſunt officia attemperantur. Ethica philoſophica autem ex libris Confucianis diſci debet, ex quibus cum potiora collegerit ill. BVLFINGERVS, ſpecimen aliquod inde repetemus, plena hauſturum ad ipſum eruditiſſimum librum dimiſſuri:

I. Duo

z) loc. cit.

a) Conſentientem habemus cel. WOLFIVM l. c. qui virtutem Sinicam ſine his fundamentis conſtare fatetur. Praeclare ideo Europaeorum ethicae praerogatiuam concedit BVLFINGERVS l. c. p. 280. ſeq.

b) Conf. MOSHEM. l. c. p. 332.

I. Duo ſunt doctrinae Sinicae capita, alterum pertinet ad naturae rationalis cultum, alterum ad renouationem populi, illud ethicam hoc politicam complectitur.

II. Ad poliendam naturam rationalem requiritur, primo vt excolatur intellectus ſcientia rerum omnium, eousque, dum in diſcernendo bono et malo non aberret, tum vt imbuatur voluntas virtutis amore et vitii odio, deinde vt affectus coërceantur; poſtea vt componantur actiones et cum ceteris hominibus conſuetudo ad honeſti et decori regulas.

III. Populus ita inſtituendus eſt, vt qui ſe primum regere poſſit, idem poſtea familiam inſtruere, tum magiſtratibus admoueri et priuata regna dirigere, et tùm demum imperium gerere poſſit.

IV. Philoſophus eſt, qui ampliſſimo ſtudio verſatur in libris ſcientiisque omnibus, omniaque examinans exigit ad regulam rectae rationis, ita vt a veritate et virtute, ſi fieri poterit, nunquam deflectat.

V. Vi intellectiua conſummata, quod fit rebus omnibus intime exhauſtis, intentio ac voluntas verificabitur, et animus emendabitur a prauo affectu, et tum corpus bene compoſitum, hocque curato, familia domeſtica, poſt hanc priuatum regnum et tum imperium optime inſtitutum pace fruetur.

VI. Id quod a coelo eſt homini inditum, dicitur natura rationalis, quod huic conformatur natura et eam conſequitur, dicitur regula ſeu conſentaneum rationi: reſtaurare quoad exercitium hanc regulam ſe ſuaque per eam moderando, dicitur inſtitutio ſeu diſciplina virtutum.

VII. Coeleſtis quaedam eſt ratio omnibus indita, at vero poſt huius iacturam ad hanc perfectionem recuperandam contendere, humana quaedam via et ratio eſt. Illud ſanctorum eſt, hoc ſapientum.

VIII. Vnicum viuendi principium hoc eſt: quicquid agas, agere vere, ex animo totisque viribus et a tuo ipſius corde gradum facere ad alios. Vera itaque menſurae normaeque ratio eſt, quod tibi fieri non vis, alteri ne feceris.

IX. Vt homines diſcernamus, opus eſt attendere primo quid agant, deinde operis finem reſpicere, tum videre, quibus in rebus ſtudiisue conquieſcant.

X. Auribus vix percepta per os illico fundere, neque hoc agere, vt ea tibi ipſe primus applices, quam impertias aliis, virtutis quidam contemtus ac repudiatio eſt.

XI. A diſcipulo requiritur, vt rationes plene perdiſcat, examinet ſingula, viros ſapientes conſulat, ratiocinando meditetur et expendat ſingula, res clare diſtinguat, ſolide et conſtanter operetur.

XII. Non externa tantum virtutis conſtantia requiritur, ſed etiam interna, quae nihil egerit rerum, quod non vulgari poſſit inter homines, nullam voluerit cogitationem, cuius nolit conſcium eſſe coelum.

XIII. Ita virtuti ſtudendum eſt, vt ea gaudeas.

XIV. Per-

XIV. Perfectus vir ſerio attendit et inuigilat ſuo interiori.

XV. Tres claſſes virtutis ſtudioſorum ſunt, qui intelligunt, quid ſit virtus, qui amant, qui potiuntur.

XVI. Radix et fundamentum virtutis, vnius cordis rectitudo et norma eſt.

XVII. Orbis regulae ſunt quinque; regem inter et ſubditum iuſtitia, parentes inter et filios amor, maritum inter et vxorem fides coniugalis, fratres maiores natu inter et minores ſubordinatio, mutua inter amicos concordiae et conſuetudinis officia. Tres cardinales virtutes ſunt: prudentia in diſcernendo bono a malo: amor vniuerſalis erga omnes, et fortitudo in proſequendo bono, vna vero cordis ſoliditas et rectitudo eas exercet.

XVIII. Quia motus animi reconditi ſunt, ideo perfectus vir ſollicite inuigilat cordis ſui ſecreto et cautus eſt in internis, quae ſolus intuetur.

XIX. Verſatur virtus in tenendo medio illud qui tranſilit, ſimilis eſt non attingenti.

XX. Sola et vnica virtus pretioſa reputanda eſt.

XXI. Populo in virtute plus eſt, quam in aqua et igne: nondum vidi qui inſiſteret virtuti et periret.

XXII. Exemplis perſuadendus magis populus eſt quam praeceptis: iuſtumque virtutem, qua prior ipſe plenus ſis, in alios transfundere.

XXIII. Sapiens ſuimet ſeuerus cenſor eſt, idemque teſtis, accuſator et iudex.

XXIV. Vincere ſe ipſum atque ita redire ad primaeuum illud temperamentum naturae rationalis, hoc eſt obtinuiſſe cordis innocentiam et perfectionem.

XXV. Aut ſocordia obſtat virtutis ſtudio, aut male conſideratus ardor.

XXVI. Perfectus vir aggreditur viam ordinariam et ideo conſtanter in ea progreditur.

XXVII. Probus atque perfectus vir, vniuerſalis eſt.

XXVIII. Charitas eſt affectio animi conſtans et conſentanea rationi, qua quis abiecta proprii commodi cura, totius orbis homines amplectitur, haud ſecus ac ſi vnum quid idemque ſecum forent, atque adeo communem cum iisdem ſenſum tam inter proſpera, quam aduerſa et habet, et prodit.

XXIX. Solus ille, qui probus eſt, tuto poteſt diligere homines, tuto poteſt eos odiſſe.

XXX. Eo quod rectum iuſtumque eſt, compenſato iniurias et odia, benefactis compenſato benefacta.

XXXI. Peccare nec emendare, hoc ipſum dicitur peccare.

XXXII. Perturbatio animi eſt velle aliis ea, quae non ſunt arbitrii ſui, vel quae ſunt inter ſe pugnantia.

XXXIII. Perfectus vir pro ratione ſtatus ſui res agit, nec cupit aliquid, ab eo alienum.

XXXIV. Virtutis et ſapientiae ſtudioſus adhibet nouem conſiderationes, inuidendo perſpicaciam, in audiendo vim audiendi, in habitu oris ſerenam placiditatem, in ſtatu corporis grauitatem, in ſermone fidem et veracitatem, in actione ſedulitatem, in rebus dubiis conſilium, in ira et vindicta, incommodorum conſiderationem etc.

Pauca haec ex multis ſufficiant, vt velut ex vngue leo intelligi cognoſcique poſſit, cuius generis ethica Confuciana ſit. Addi his debent ea, quae de regimine familiae, de officiis magiſtratuum, de adminiſtratione imperii praecipit doctrina ciuilis Sinica. Quae vero hoc loco adduci non poſſunt, cum iſtam prolixitatem noſtra refugiat tractatio. Ad ipſum itaque Cel. Bulfingerum, qui cuncta ordine digeſſit, et loca Confuciana ſimul adduxit, lectorem dimittimus, iucundius ex his fontibus, quam ex noſtris riuulis hauſturum.

Ἐπίκρισις de ethica Sinica.

§. XXVI. Splendere haec precepta moralia, non negamus, aſt ſplendere ita, vt aliorum radios extinguant, id expendendum lectori relinquimus, comparandumque cum philoſophorum Europaeorum doctrina morali. Nos pauca ſupra dictis addimus, et conſiderare iubemus: ignorare ethicam Sinenſem certum principium, nec definire poſſe, quae ſit ea ratio congenita, quae cordis rectitudo, quae laudata illa perfectio, nec poſſe nexum oſtendere. Faſſus id eſt, qui immenſum in modum Sinicam ethicam extulit, illuſtris WOLFIVS. Conſiderari autem velimus, hunc perfectum virum Sinenſium attamen vel idololatriae, vel ſuperſtitioni, et impietati litare, et conſiſtere virtutem Sinenſem ſine numine. Neque virtus haec ad eſotericam diſciplinam referri poteſt, fatentur enim eius laudatores, ceremonias praeſcriptas legibus apud Sinas quam maxime ad moralem doctrinam pertinere; et inter virtutis media referri. Aſt eas a ſuperſtitione et impietate abſoluere velle, eſſet laterem lauare, vt ex ſupra dictis intelligitur. Tacemus fucum Europaeum Sinenſi virtuti illitum, vt iucundius poſſit commendari. Haec an tanta ſint, vt ſoli in morali doctrina triumphare Sinae dici queant, aequi iudices viderint.

CAPVT

* *

CAPVT QVARTVM,

DE PHILOSOPHIA IAPONENSIVM.

§. I.

Tandem ad extremos Aſiae angulos delati, in inſulis extremis, gentem Iaponenſium antiquiſſimam deprehendimus; quae vt inſtituta ſectasque nonnullas, quae philoſophicae dici poſſunt, a Sinis accepit, ita et religionis conditione, et dogmatum ſingularitate tota in philoſophiae exoticae conſideratione praeteriri non poteſt. Res eius primus Europaeis notas fecere Luſitani, et qui praedicandi euangelii cauſſa anno cIↄIↄxcix, in Iaponiam iter cum ſociis fecit Franciſcus Xauerius, Societatis Ieſu ſacerdos. Qui cum haud contemnendos progreſſus in ampliſſima hac regione feciſſe ſodalibus in partes curarum pertractis magnam ciuitati Chriſtianae acceſſionem fecit. Quae tamen, cum prudentia deeſſet, et ſuſpecta fierent Iaponenſibus Chriſtianorum conſilia, quod non tam Chriſtianam legem propagare, quam Chriſtianorum imperio inſulas has ſubiicere vellent, magnis perſecutionibus adeo extincta eſt, vt vix oras attingere Europaeis liceat. De quibus rebus in Iaponia geſtis poſt EMANVELEM ACOSTAM [a], et *Epiſtolas Iaponicas* a Ieſuitis ſcriptas et a PETRO MAFFEIO in Latinam linguam verſas, CRASSETI *Hiſtoria Eccleſiae Iaponicae* conſulenda eſt. Et hi quidem ſcriptores Ieſuitae res quoque theologicas et literarias huius gentis tetigerunt, ex quibus praeter alios ſua hauſit P. BAYLE [b]. Pauca tamen haec ſunt, et minus accurata, praeterea quoque in haud paucis ſuſpecta. Magno itaque beneficio harum rerum curioſos ſibi obſtrinxit, eruditiſſimus medicus ENGELBERTVS KAEMPFERVS, quod rara felicitate gauiſus huius imperii res omnes naturales, politicas, geographicas, theologicas accurate cognoſcendi, notitiam eius regionis ampliſſimam reliquerit [c], a Cl. IO. CASPARO SCHEVCHZERO vulgatam. Qui cum certiorum monumentorum conſulendorum occaſionem nactus ſit, cuncta quoque iudicio accuratiſſimo vſus rite expenderit, et cum reliquis Orientis rebus comparauerit, eum in hac narratione potiſſimum ſequemur. *Scriptores de rebus Iaponenſium.*

§. II. Origines Iaponenſium iuniores Sinenſium ortu non videntur. Pleraque enim quae de maioribus ſuis Sinae tradunt, de gentis ſuae conditoribus narrant Iaponenſes. Quorum tamen hiſtoria recte et curate a *Origines Iaponenſis theologiae.*

a) De rebus a Societate Ieſu in Oriente geſtis, commentarius prodiit Latine Dillingae 1571. 8. adiunctae ſunt epiſtolae S. I. Iaponicae. Ex VARENII tr. de Religionibus multa de rebus Iaponenſibus adiecit CHR. ARNOLD. ROGERI libro de Rel. Indorum, c. 29. p. 571. Quae tamen pleraque vel falſa, vel minus accurata eſſe, ex relationibus Kaempferianis conſtare poteſt.

b) T. II. Art. Iapon. p. 830. ſeqq.

c) Vtimur verſione Gallica, Amſt. 1732. tribus Vol. 12. edita. Optandum autem, vt αὐτόγραφον Germanicum edatur.

KAEMPFERO [d], diſtribuitur in fabuloſam, dubiam et certam. Et prima quidem periodus, ſecundum hos populos vltra mundi conditi tempora, quae certiſſima annalium ſacrorum fide definiuntur, exſurgit. Id quod mirandum quidem magnopere haud eſt, cum ſolenne his gentibus olim fuerit, incredibilem antiquitatem mentiri: monet autem attentos lectores, vt nec Sinicae antiquitati nimis fidant. Primum autem imperio ſeptem deos ſiue ſpiritus praefuiſſe conſtanter Iaponenſes iactant, et de eorum regno, annis immenſis, felicitate egregia, connubioque vltimi eorum Iſanagi Mikotto, cum dea Iſanami Mikotto multa garriunt. Quae quidem ad hunc noſtrum ſcopum non pertinent, ideo vero hic attingenda ſunt, vt ex his fabulis appareat, in remotiſſimo hoc Aſiae angulo eodem fere modo eademque larua idololatriam, et ſuperſtitionem irrepſiſſe, qua ſe in aliis vetuſtiſſimis regionibus inſinuauit. Simillima enim haec ſunt originibus Aegyptiacis. Quae itaque de originibus religionis in ea regione ſuo loco [e] diximus, hic quoque, ne ad metam properantem Lectorem detineamus, repetenda ſunt. Conſtabit ex iis, homines magnos et acutos, qui feros palantesque populos in ordinem coëgerunt, et beneficiis innumeris cumulauerunt, pro diis, deorumque filiis fuiſſe habitos, et huic fundamento, ad firmandum imperium omnem fere religionem fuiſſe inaedificatam. Quae clauis omnis veteris religionis eſſe poteſt.

Legislatores vetuſtiſſimi Iaponenſium.

§. III. Alteram periodum incertam ea tempora, ſecundum KAEMPFERVM [f] occupant, quibus illi reges Iaponiae floruerunt, quorum aetatem definire certo non licet. Hi colendo hominum ingenio, quod rudiſſimum erat, inuigilauiſſe, veriſimilitudine non caret: quicquid autem prudentiae politicae et legislatoriae, quicquid artium ad vitae commoditates facientium habuerunt, a Sinenſibus acceperunt. Non id negant Iaponenſes, ſed ideo inter maiores ſuos in hac periodo ponunt FOHIVM, Sinarum legislatorem, quem per totam Iaponiam celeberrimum fecit ſapientia legislatoria. Nec aliud velle videntur fabulae, ſerpentis figuram eum habuiſſe, vel ſolo capite comparuiſſe, quam prudentiae et ſcientiae ſublimitate reliquos ſuae aetatis homines illum ſuperauiſſe. Tradunt enim Iaponenſes, detexiſſe eum motus coeleſtes, ſigna Zodiaci, et anni viciſſitudines, tempora annis menſibusque definiuiſſe, artes ad vitae vtilitatem introduxiſſe. Quae ſatis euincunt, Iaponenſes poſt conditam demum Sinicam monarchiam in humanae ſocietatis formam meliorem coaluiſſe. Neque tamen audiendos eſſe chronologos Iaponenſes, qui aetatem Fukii, (ita enim appellant) in annum ante N. C. cIↄcIↄcIↄIↄLXXXVIII, qui ſecundum Petauium annus mundi CCCXCVI eſt, ponunt, vel vna diluuii vniuerſalis hiſtoria probat. Ex hoc vero communi Iaponenſium legislatore intelligi poteſt, Iaponenſibus priſcis eandem fere, vt Sinis, religionem tribuendam eſſe. In hanc incertam periodum

d) L. II. c. 4. T. I. p. 227.

e) T. I. p. 287. ſeqq.

f) l. c. p. 229.

periodum incidit aetas Xekiae, ſiue Siakae vt Iaponenſes pronuntiant [g], quem in India natum eſſe anno ante C. N. cIↄ xxvii, tradunt. Quod ideo notandum eſt, vt diſcamus, fabuloſam, vel incertiſſimam tamen Xekiae antiquitatem eſſe, nec haec teſtimonia obſtare, quo minus iunior fuiſſe dicatur. Eius enim tempora, annum Iↄ vel Iↄc ante N. C. non anteuertere videntur. Certe Siamenſium, Sinenſium et Iaponenſium chronologia Xekiae non concordat, ex quo intelligi poteſt, eam eſſe incertiſſimam. Nihil enim, quod de rebus ſuis certo ſtatuant, ipſi Iaponenſes habent, quorum hiſtoria certior anno demum ante orbem redemtum Iↄclx exordium habet.

Legislatores Iaponenſes ſecundi, et philoſophicae origines quaeſitae ſub eorum imperio.

§. IV. Inter principes, qui in tertia eaque certiori aetate vixerunt, conditor alter monarchiae celebratur SYN MV, anno ante N.C. Iↄclx. Qui tantis beneficiis gentem hanc ſibi obſtrinxit, vt titulum Nin O, id eſt optimi maximi acciperet [h]. Hunc enim Iaponenſibus praeſtitiſſe, quod Fohi Sinenſibus, narrant, moresque populi ad ciuilem vitam reduxiſſe, tempora annis, menſibus et diebus diſtinxiſſe, leges nouas tuliſſe, totique imperio faciem πολιτικωτέραν induxiſſe gloriantur. Et ſub hoc imperatore vixiſſe celeberrimum philoſophum ROOSI, id eſt, *ſenem infantem*, quem cum Li Lao Kuin eundem videri in antecedentibus obſeruauimus, annales Iaponenſes referunt: natum enim eſſe aiunt annis A.C.N. Iↄci, eumque L annis poſt excepiſſe philoſophum Kooſi ſiue Confucium. Quem ſapientia tam celebrem apud Iaponenſes fecit, vt eius memoriae hodie quoque templa ſint dicata, cultuque is tantum non diuino et plane extraordinario etiam in his inſulis honoretur. Quae iterum argumento eſſe poſſunt, philoſophiam Sinenſem et Iaponenſem communes fontes habuiſſe. Ex eius diſcipulis celebrant Iaponenſes GANQVAI philoſophum, quem canos iam habuiſſe annos octodecim natum, trigeſimo tertio obiiſſe, referunt, traduntque animam Koſſoboſati, qui praecipuus Xekiae diſcipulus fuit, in eum tranſiiſſe. Ex quo liquet, Iaponenſes diſciplinam Siakae et Confucii reipſa vnam eſſe crediſiſſe. Id quod tamen cum dogmatibus, quae vtrique philoſopho tribuuntur, conciliari non poteſt. Forte, quia Siakae religio plurimum inter Iaponenſes inualuit, omnes philoſophos ex ea participaſſe, gens credula ſibi perſuaſit. Tempore Confucii enim et diſcipulorum apud Sinas Xekianam diſciplinam nondum innotuiſſe ſupra obſeruauimus [i]. Illud annalium Iaponenſium fide conſtat, anno xcv imperii, Dai, ſiue imperatoris Synin, BVPONEM quendam ſiue KOBOTVM ex India in Iaponiam delatum librum Kio, in equo candido attuliſſe. Eſt autem liber ille pandectarum doctrinae et religionis Xekianae inſtar habendus. Quod

Rooſi philoſophus.

Ganquai Confucianus philoſophus.

Kobotus, philoſophus Xekianus.

Yyyyy 3 tempus

g) Xacam plerique a Iaponenſibus vocari tradunt. Aſt Kaempferus, pronuntiationis Iaponicae peritiſſimus, conſtanter Siaka ſcribit, quem ideo ſequimur.

h) Ib. p. 250.

i) Ib. p. 256. L. III. c. 6. T. II. p. 66.

tempus cum eo coincidit, quo Xekiana disciplina in Chinam A. C. LXIII delata est. Ex qua temporum concordantia colligimus, quendam Xekiae siue Foë sacerdotum, qui in Chinam adducti sunt, in Iaponiam transfretasse, et peregrinam religionem in illo regno ab eo fuisse introductam. Quam ex India, et praecipue ex Ceilano insula ad Iaponenses peruenisse iam obseruatum GASP. VILELAE, Iesuitae [k]. Is enim cum anno cIↃ IↃ LXII in illas oras fuisset delatus, scripsit ad Societatem, *Iaponensium superstitionem esse Indicam Brachmanum, quam ab Indico magistro ex regno Sionis* (Siam) *acceptam, hucusque retineant: idque ipsum ex delubris etiam apparere, quae in Ceilone oppido Indiae eadem, quae in Iaponia viderit.* Quae mire ea confirmant, quae supra de Xekiae origine obseruauimus. Ab hoc Koboto, doctrinam Foënam exteriorem pariter atque interiorem fuisse ad Iaponenses delatam, ex dicendis constabit. Qui vbi aduenisset, templum ei, nomine *Fakubasi*, id est, aedis equi candidi, excitatum est, quod hodie quoque superest. Ab ea aetate disciplina Siakae sensim in his oris, sed priuatim tantum incrementa coepit, cuius doctorem quendam, qui vigesimus octauus eius successor fuit, DARMA, valde celebrem annales Iaponici nominant [l], quam a meridionali orbis parte id est, ex India, vel his regionibus ad meridiem Iaponensibus sitis aduenisse tradunt. Origines vero huius disciplinae ex annalibus Iaponensibus ita enarrat, ipsis Iaponensis scriptoris verbis KAEMPFERVS. „In „Tensiku media id est, in littoribus Malabaricis et Coromandelicis ap„paruisse celeberrimum quendam Fotokianae sapientiae alumnum, disci„pulum Siakae nomine Mokuren: et circa hoc tempus doctrinam Ami„dae, optimi maximi Dei et protectoris animarum introductam in Chi„na, in vicina regna se diffudisse, et in Iaponiam quoque penetrauisse, „eo loco, quae Naniwa appelletur, vbi idolum Amidae ad cataractas „lacus cuiusdam, radiis auratis, vt allatum erat, apparuerit. Cuius mi„rabilis euentus memoriam non tantum cyclo Iaponensi (Nengo dicunt) „honorauerit, sed transtulerit quoque in regionem Sinano, princeps „Tonda Iosiimits, vir pius et fortis. Collocatamque hanc statuam mi„raculosam fuisse in templo Sinquosi, in quo infinitis miraculis incla„ruerit.“ Qui locus ideo notandus est, vt quibus mediis et imposturis vsi sint deterrimi veteratores, cognoscatur. Quae si cum imposturis sacerdotum Aegyptiacorum comparentur, nouum inde robur coniectura nanciscitur, imposturam hanc ex Aegypto in Indiam et tum ad Sinenses et Iaponenses fuisse delatam.

Darma philosophus Xekianus.

Sectae in Iaponia theologicae.

§. V. Patet ex breui hoc compendio historiae disciplinae Xekianae, siue, vt ore Iaponico appellemus, Siakanae, in Iaponia idololatriam eius sectae ex Aegypto in Indiam delatam hanc etiam gentem corrupisse. Non itaque opus est, vt quali habitu illa idololatria ad Iaponenses delata sit,

k) Epp. Iapon. L. IV. p. 204.

l) Ibid. T. II. p. 64.

ſit, hocloco enarremus. Dabunt ea de re multa ſcriptores laudati. Id vero ſine obſeruatione non praetermittendum, hanc ſectam non omnem, vel etiam publicam imperii Iaponici religionem abſoluere, ſed ſectas in ea tolerari multas, magnaque gaudere libertate religiones peregrinas. Tres autem, ſi laudatiſſimum Iaponiae chorographum et hiſtoricum audimus, praeter Chriſtianam, quae iam eiecta et eradicata eſt, ſectae inter Iaponenſes florent, vetus religio, quae Sintos dicitur, religio Budſo, id eſt, Buddae, ſiue Siakáe, et doctrina Sinto ſiue philoſophorum moralium. Neque a vero abludit, quod is obſeruat, pulcherrime porro florere potuiſſe Chriſtianam religionem, niſi praepoſterum Ieſuitarum ſtudium, poteſtatem pontificis Romani et Luſitanorum extendendi, et non tantum ſpirituales fructus, ſed et temporales colligendi occaſionem horrendae perſecutionis excitauiſſet. Operae vero pretium eſt, vt quid his ſectis apud Iaponenſes placuerit, paucis exploremus: ita enim de veteri philoſophia huius gentis, paullo curatius ſtatuere licebit.

§. VI. Religio gentis antiquiſſima Sinto dicitur, itemque Sinsiu et Kammitſi, id eſt cultus idolorum. Sin et Kami enim idola, quae in Iaponia coluntur, indicant. Huius ſectae ſcopum vnum eſſe ait KAEMPFERVS [m], vt felices in hoc mundo fiant. Quamuis enim aliquam immortalitatis notionem habeant, obſcuram tamen eam eſſe, et imperfectam, nec eos de futuro angi, ſed ad praeſentem tantum vitae ſtatum intuentes id agere, vt Deos colant, qui huius mundi res curant, et euentus huius vitae regunt. Et ſummum quidem eos numen aliquod agnoſcere, quod habitet in ſupremo coelo, minores quoque Deos quosdam inter ſtellas collocare, neque tamen eos ſacrificiis vel feſtis adorare, eo quod numinum cura illos minime tangi, nimis ab orbe remotos credant. Per hos tamen Deos ſuperiores eos iurare: inuocare autem ea numina, quae regioni ſuae praefecta eſſe putent, et quae poteſtate abſoluta praeeſſe contendant elementis, aquae, animalibus aliisque rebus, et hinc vitam hominum vel felicem facere poſſint, vel calamitate obruere. Hunc cultum ſufficere poſſe ad purificandum animum, et obtinendam futurae vitae compenſationem. Memorabilia ſunt, quae de hac antiquiſſima Iaponenſium idololatria diſſerit Kaempferus, in quibus pulchre coniicit, duces huius gentis primos, ita ſibi animos hominum deuinxiſſe beneficiis et imperio prudenter exercito, vt omiſſa ſupremi numinis, velut nimis ab hominum infirmitate remoti cura, hos heroës inter Deos referrent, eosque grati animi teſtandi cauſſa colerent, veneratione tandem in ſuperſtitionem degenerante. Non repugnamus haec ita veriſimiliter dici, nam et aliarum gentium Orientalium religio tales ortus habuit. Aſt non exhaurire tamen rem omnem putamus, et non ſine probabilitate coniicimus, ipſos duces regesque Iaponenſium primos, ſe eiusmodi progeniem Deorum altiſſimorum dixiſſe, et ideo reges bene meritos his numinibus accenſendos eſſe ſtatuiſſe, vt hac religione deuincti ani-

Secta Sintoiſtarum.

mi

m) T. II. p. 3. ſeqq.

mi in ſpontanea obſequii vincula conſentirent. Quas artes Chaldaeos et Aegyptios adhibuiſſe, Sinas quoque veteres imperatores ideo coeleſti genere natos dixiſſe, ſuis locis obſeruauimus. Eandem opinionem obtinere in Iaponia inde conſtat, quia imperator eccleſiaſticus (qui vmbra eſt, abſolutae poteſtatis, quae olim in hoc imperio in vno rege obtinuit) quique Mikaddos dicitur, recta linea ab iis heroibus deſcendere dicitur, qui in throno velut Dii inter homines comparuerint: et tanta illi ex hac ſucceſſione diuina ſanctitas tribuitur, vt Dii regionis omnes menſe decimo ad eius aulam confluere, eumque inuiſere credantur. Immo dum huic imperatori ſiue pontifici eccleſiaſtico ius inter Deos referendi, quoscunque dignos putat, competit, facile inde colligitur, omnem religionem eo collineaſſe, vt imperii rationes in principe pro diuino habito fulcirentur. Id quod ſucceſſiones quoque diuinae in Iaponia enarrari ſolitae luculenter euincunt. Quae diligenter omnia expendenda, et imprimis cum priſca Sinarum religione comparanda ſunt, quae in plerisque et imprimis in diuina imperatoris auctoritate conſpirat, vt verae origines veterum religionum et corruptae theologiae naturalis inde diſcantur. Non itaque magnopere miramur, religionem hanc, licet abſurdiſſimam ſuperſtitionem nutriat, per tot ſecula potuiſſe durare; ita enim vinculis reipublicae irretita et connexa eſt, vt non niſi cum imperio deſinere tota poſſit. Ceterum miſerabilem eſſe huius ſectae phyſiologiam, licet arcana methodo, etiam iurisiurandi ſigillo, reconditam, ex textu originali libri ſacri a Kaempfero [n] adducto patet, qui hic eſt: *Cum rerum omnium origines ſe panderent, chaos natauit, vt piſces in fluuiis ſolent. Ex hoc chao prodiit aliquid, quod ſpinae ſpeciem referebat, quodque moueri et transformari poterat. Et haec res euaſit anima ſiue ſpiritus; qui vocatur Kunitokodatſno Micotto.* Ex quo fragmento conſtat ineptiſſimos theologos, abeſſe iuſſa a rebus mortalium omni Numinis cura, rerum omnium origines caſui et fortunae tribuiſſe. Quod dogma ſi cum iis comparatur, quae, de ſupremo numine in ſupramundanis coelis ſine hominum cura habitante nugantur, manifeſtum eſt, Epicuream phyſiologiam diu ante Epicurum in inſulis Iaponicis triumphauiſſe. Turpiſſimae enim ignorantiae ſe dediſſe huius religionis cultores ex eo conſtat [o], quia nihil in illorum libris reperitur, quod de natura et eſſentia deorum, de eorum potentia et prouidentia atque imperio, de ſtatu futuro animae quaerentibus, ſatisfaciat. Id quod ſectam quandam Sintoiſtarum [p] coëgit ex religione peregrina ea aſſumere, quae paulo meliores vultus ineptiis iſtis effingerent; ſtatuentem animam Amidae, quod ſupremum Budſdoiſtarum numen eſſe, in ſequentibus dicemus, transmigratione in Deum primarium Ten Sio Dai Sin deſcendiſſe. Id quod Siakianae diſciplinae magnam fortunam in Iaponia peperit. Ipſi enim Sintoiſtae transmigrationem, quae tamen totum Orientem peruaſit, non credunt, ſed animas ſeparatas a corpore

n) L. III. c. 1. T. II. p. 8. o) Ibid. p. 14. p) Riobus appellatur.

pore in locum beatum ſupra trigeſimum tertium coelum ſecedere credunt, easque ſedes diuinas animis ſanctis tribuunt; malas vero et ſceleratas oberrare tamdiu ſtatuunt, donec crimina expiauerint. Quod dogma etiam inter alias gentes Orientis innotuit: de Tartaro vero nulla apud eos cognitio. Felicitatem futurae vitae autem obtineri poſſe ſtatuunt, interna animi puritate abſtinentia ab eo omni, quod polluere hominem poteſt, dierum feſtorum ſolenni cultu, peregrinatione religioſa, et cruciatibus carnis. In quibus legibus nihil eſt, quod rationis cultum prodat, praeter primam, quae tamen tota euaneſcit, ſi cogitemus, infelicem gentem nulla lege vel ecceleſiaſtica vel politica inſtrui, quae puritas interna requiratur, praecipue cum metus deorum ceſſet: Cuncta itaque ad ciuilem honeſtatem et ſecuritatem legibus definitam reuocantur, reliqua in ceremoniis cultus externi verſantur, quae ambitionem et voluptatem Iaponenſium mire alunt. Ipſi quoque eremitae, inter horrendas vitae auſteritates nihil habent, quod philoſophiae vmbram ſapiat, ſed ignauiam et ambitionem cuncta parentem habent.

§ VII. Altera, quae miro applauſu et cultu in Iaponia floret, religionis ſecta, Budſdoiſtarum eſt; id eſt cultorum deorum peregrinorum. *Secta Budſdoiſtarum.* Dii enim indigenae Cami et Sin appellantur, vt ſupra dictum, peregrini Budſd et Fotoke. Ipſa autem religio Budſdoiſtarum non alia eſt, quam Xekiana, quam *Capite primo* fuſe deſcripſimus. Quo loco cum narrauerimus, quo potiſſimum pacto exterior et vulgaris diſciplina haec praeceperit, et quid imprimis apud Iaponenſes de hac religione tradatur, ea repetere et actum agere nolumus. Hoc vero loco addimus, ipſum nomen Budſdo, non eſſe Iaponicum, ſed vna cum hac religione ex India fuiſſe translatum. Idem enim eſt cum Budda veterum, et Budha recentiorum Indorum, quod cum Hermetis nomine ſignificatione coincidere eo loco probauimus. Etiam id apud Sinenſes obtinet, a quibus ad Iaponenſes translatum eſt. Quia vero pro deo ſe venditauit Siaka, Indique conſtanter tenent, Budham hunc fuiſſe emanationem Deitatis, et ipſum numen Wiſthnu, quod inter homines nono apparuerit ſub forma Budhae; ideo nomen proprium Buds et Siaka apud Iaponenſes in appellatiuum tranſiit, et deſignat, tum idola peregrina omnia, tum ſanctos et philoſophos, qui nouam iſtam religionem praedicauerunt. Nondum autem temporibus Confucii Siakanam religionem in China et Iaponia obtinuiſſe, recte obſeruatum eſt a KAEMPFERO [s], ex iis enim, quae ſupra diximus, conſtat, circa A. C. LXIII demum peſtilentem doctrinam hoc regnum intraſſe. In quo cum magna auctoritate et veneratione tum floreret Confucii, ſiue Kooſi diſciplina, quae contemto idolorum cultu, ſatis inepte et pueriliter inter Iaponenſes florente, ad colendos ſpiritus regioni praefectos, et tenendam ſecundum

s) KAEMPFERVS l. c. p. 65.

cundum rationem mediocritatem, praeceptis moralibus haud cotemnendis homines adducebat, facile credimus, quod KAEMPFERVS ex traditionibus gentis refert, Siakanos philoſophos, vel potius ſacerdotes, maxima ex diſciplina Confucii per totum regnum ſparſa et florente impedimenta habuiſſe, indeque lentos progreſſus nouam doctrinam vidiſſe. Obtinuit autem Budſdoiſmus mediocrem auctoritatem, vsque ad A. C. IↃXVIII, quo Darma, theologus Siakanus, vt ſupra iam tactum, in Chinam deſcendit, et ampliſſimo ſucceſſu nouam religionem propagauit. Quae eius incrementa et vitae eius inſtitutisque philoſophicis debebantur, et doctrinae. Cum enim vitae profeſſione eſſet venerabilis, et ſanctitatis laude florentiſſimus, magnaque auctoritate viueret, inter religioſiſſimos homines relatus eſt. Diſciplinam Siakanam vero tanto ardore et imitationis deuotione expreſſiſſe dicitur, vt palpebras ſibi praecideret, ne meditationis enthuſiaſmo in ecſtaſin raptum ſomnus occuparet: id quod Xekianae diſciplinae ſtoliditatem ſupra deſcriptam mire illuſtrat. Doctrina autem ideo, ſupra, quam credi poteſt, Iaponenſes cepit, quia immortalitatem animae praedicauit, et futura illis praemia promiſit, qui adorationis cultum ſecundum praecepta Siakana, et exemplum iſtud inſtituerent. Hoc enim innumeros homines permouit, vt a diſciplina Confuciana ad Budſdoiſmum tranſirent. Quae valde ea corroborant, quae in antecedente capite diximus, immortalitatis animae et futurae vitae rationem in philoſophia Confuciana habitam non fuiſſe. Ita Siakana religione caput extollente, idolum primum Siakae inter Iaponenſes A. C. IↃXLIII publice adoratum eſt, cumque ſtatua Amidae a Budſdoiſtis erecta paulo poſt miraculoſum ſplendorem emiſiſſet vt ſupra narratum, factum inde, vt et ipſe imperator, Kimmei ei religioni faueret, et innumeri incolae cum meliora domi non haberent, ad eam deficerent.

Doctrina Siakana inter Iaponenſes de Amida,

§. VIII. Nihil celebrius eſt inter Iaponenſes in iſta religione Budſdoiſtarum, quae etiam Fotokiana dicitur, id eſt, idolorum peregrinorum, numine Amidae. Eſt autem Amida ſupremum numen ſedium beatarum camporumue Elyſiorum: quem animarum, maxime ſeparatarum, ſummum eſſe patronum atque mediatorem dicunt, et hoc parario veniam peccatorum et futurae vitae felicitatem ſe conſequi aſſerunt. Multa de hoc Amidae cultu referunt Iaponenſium rerum ſcriptores, at confuſa pleraque, miſere enim ſectarum dogmata inter ſe confundunt. Vnde maluimus, in *Capite huius Libri primo* Kaempferum, Siakana dogmata exoterica explicantem ſequi, quam alios [t]. Is enim exotericam Siakae diſciplinam perſpicue expoſuit. Interiorem autem doctrinam impoſtoris illius etiam ad Iaponenſes perueniſſe, et inter Bonzios (hoc ſacerdotum publicorum nomen eſt,) vigere, Ieſuitarum relationes dubitare nos non ſinunt.

de interno principio.

Scribit enim Coſmus Turrenſis Ieſuita [v]: „ In iis, quos homines doctri-„nae laude illuſtres in deorum numero venerantur, ſunt, qui quendam „colant

t) Conf. KAEMPFER l. c. p. 70.

v) Epp. Iapon. L. III. p. m. 164.

„ colant nomine Xacam, quem aiunt regis filium in primis eruditum fuiſſe: „ is praua dogmata poſteris ſcripta reliquit permulta. Ita librum eius quem „ Foquequium vocant (Kio, oracula ſacra, ſine dubio intelligit; Fotoke „ enim Siakae ſiue Xacae cognomen eſt) pariter venerantur, negantque „ ſine eius voluminis ope quenquam poſſe ſeruari, eiusdem beneficio ipſas „ quoque herbas et ligna, beatitudinem eſſe adeptura. Omnis autem „ illius libri doctrina eo refertur, vt perſuadeat, *nihil eſſe*, *ex quo omnium* „ *eſſe pendeat.*" Idem vult ſymbolum arboris aridae, quam Bonzius quidam qui meditatione, ſiue enthuſiaſmo Fotokiano triginta annos conſumpſerat, in charta delineauit, additis his verſiculis *.

Cedo, quisnam te ſeuit arbor arida?
Ego, cuius principium nihil eſt, finis nihil.

Item: *Meum cor, quod neque eſſe, neque non eſſe habet*
Neque it, neque redit, nec retinetur vſpiam.

Neque aliter intelligenda ſunt, quae POSSEVINVS † refert, et ex eo repetunt SPIZELIVS [x] atque P. BAYLE [y]: „ Primum principium (IXIN „ vocari a Iaponeſibus, ait) extitiſſe ab omni aeternitate vnum, clarum „ et lucidum, omni quoque decremento vel incremento deſtitutum, figu„ ra carens, ratiocinationis expers, vitam agens otii, quietis et tranquil„ litatis pleniſſimam. Hoc rerum principium quosdam eximium apellare „ ac verum Fotoke, alios vero, cor, alios primam rationem vel puriſſi„ mam eſſentiam, alios eſſe dicere gradum claritatis, alios magnum ſolem „ et regem intelligentem, alios veritatem coeleſtem vnice claram et per„ ſpicuam, alios veram ſubſtantiae et accidentium imaginem, alios ſem„ piternum Amida, alios Ippokukuo id eſt, verbum ſubito productum, „ alios veram absque dignitate perſonam, alios perexiguam ſermonis mu„ tationem, alios denique aliis titulis et encomiis aliis exprimere. Con„ ſtituere Bonzios illud ex omni parte perfectum, nihil intelligens, nihil „ terrena curans, credere illud ſingulis rebus ineſſe, ipſisque ſubſtantiam „ ſuam communicare, ita vt res vniuerſae cum illo vnum ſint, inque il„ lud cuncta reuertantur. Tertio: fingere intimum hominis cor, vnam „ eandemque cum hoc principio conſtituere eſſentiam: quarto denique „ ſibi perſuadere, poſſe hominem in hoc ſeculo ſummum primi principii „ gradum et locum adipiſci, et ad ampliſſimam illius maieſtatem ac digni„ tatem aſcendere, eo quod poſſit in hac vita meditando et perfecte co„ gnoſcendo principium verum ad ſummam illam vitae tranquillitatem „ peruenire." Haec ſane, licet nonnihil diſtincta confundant, re ipſa Quietiſmum enthuſiaſticum Xekianae diſciplinae ſatis luculenter deſcribunt, et quae natura nihili chaotici ſit, eleganter explicant. Ex quo ratio

*) Ibid. p. 148.
†) Bibl. S. T. l. L. 10. c. 2. p. 410.
x) De literat. Sin. p. 161.
y) l. c. not. C.

tio quoque intelligi potest, cur Iaponenses philosophi obiectionibus contra hoc systema factis ita occurrant [z]: *Hominum non esse huius principii vim et naturam perscrutari inquirendo aut disputando:* nam cuncta ad experientiam enthusiasmo et ecstasi acquisitam referebant. Nec videntur aliter intelligenda esse, quae in *Epistolis Iaponicis* Iesuitae referunt [a]: *Sectas licet inter se diuersas, omnes in tollenda animarum immortalitate* (nempe personali) *consentire: et quanquam plebi varia Deorum nomina ad adorandum proponant, ipsos tamen apud se nihil esse praeter ortum et interitum, existimare, et dicere homines, bruta animantia, plantas redire omnia quendam in locum, vnde profecta sunt; ad eius opiniones prauitatem penitus imis sensibus inculcandam, paratas habere commentationes circiter bis mille et quingentas, quas vbi quis diuturna cogitatione animo impresserit, ab omni religione solutum prorsus in illa coecitate ac tenebris acquiescere. Denique statuere, quod e nihilo existit in nihilum reuerti, esseque tres hominum animas, quae ordine alia post aliam deinceps corpus et ingrediantur, et deserant, illud vnum interesse, quod quae prima ingressa est, postrema discedat. Has autem ineptias in arcanis habere, vendereque carissime.* Videntur quidem haec Iesuitae de nihilo negatiuo intelligere, quae notio ex scholastica philosophia eorum animo erat impressa: ast intelligenda esse de nihilo priuatiuo vel chaotico, omni qualitate priuato, ex supra dictis est manifestum. Cum autem magnam haec cum Sinensium physiologia aeui medii concordiam prae se ferant, vt etiam ANTONIO de S. MARIA [b] obseruatum, inde lectori coniiciendum relinquimus, quid de orthodoxia huius doctrinae in vtraque gente statuendum sit?

Sindosiuistarum s. philosophorum secta.

§. IX. Tertia apud Iaponenses secta Sindosiuistarum, id est philosophorum est, qui Siuto, quod methodum philosophicam significat, sequuntur. Hanc Confucianae disciplinae propaginem esse, ex iis concludi potest, quae de hac secta narrat KAEMPFERVS [c]. Reliqui enim scriptores, qui res Iaponensium tetigerunt, hos cum aliis mire confuderunt, et aliena miscuerunt. Nulli religioni, id est, sectae idololatricae, hi philosophi addicti sunt, sed maximam in eo perfectionem quaerunt, summumque, quod homines consequi possunt bonum collocant, vt ea voluptate quis gaudeat, quae ex vita secundum virtutem prudenter acta exoritur. Hos nec praemia, nec poenas agnoscere post hanc vitam, refert Kaempferus, sed haec huius vitae ambitu concludere, et statuere, quod necessario ex natura virtutis vitiique sequantur. Dicere quoque, teneri hominem secundum virtutem viuere, eo quod a natura rationem ideo acceperit, vt secundum eius dictamen regulasque viuendo, ostenderet, differre se et eminere supra

z) POSSEVIN. l. c. BAYLE l. c conf. quae ex Ephemeridibus Parisiensibus ille affert.
a) L. III. p. 163. b.
b) T. II. Epp. Leibniz. p. 332. 335.
c) loc. cit.

ſupra creaturas ratione carentes. Quae omnia vti fundamentis ethicae Confucianae eximie conueniunt, ita ex huius ſchola hanc diſciplinam profluxiſſe recte Kaempferus ſtatuit. Cuius amplificandae occaſionem nactus eſt, diſcipulus quidam Confucii nomine Iaponico MOOSI: is enim in quatuor libris, quos hodie adhuc magnae auctoritatis eſſe hiſtoricus aſſerit, eam diſſeminauit, eo ſucceſſu, vt vbique legantur, vbi lingua erudita, in qua ſcripti ſunt, viget.

Moſi philoſophus Iaponenſium Confucianus.

§. X. Doctrina huius ſectae ita deſcribitur a KAEMPFERO, vt omnino operae pretium ſit, eius ſummam huc quoque transferre, eo quod miram illis lucem conciliat, quae in *antecedente capite* de doctrina Confucii diſſeruimus. Quinque autem capitibus haec ethica Iaponenſis abſoluitur, quorum primum, Dſin dictum, de modo ſecundum virtutem viuendi diſſerit; ſecundum, Gi appellatum, iuſtitiam omnibus hominibus praeſtandam docet; tertium, Re, morum honeſtatem et ciuilitatem inculcat; quartum, Tſi, regiminis prudentis regulas exponit; quintum Sin, conſcientiam puram, et rectam voluntatem explicat. Transmigrationem animarum haec philoſophia reiicit, creditque animam mundi exiſtere ſiue ſpiritum vniuerſalem vimque quandam per vniuerſum diffuſam, quae omnia animet, animasque ſeparatas a corpore in ſe recipiat, vt in mare fluuii omnis terrae refunduntur. Hanc animam mundi reuera Deum facit, omnia enim attributa et perfectiones de ea praedicat, quae ſoli Deo conueniunt. Receptaculum quoque animarum illis eſt, ex quo progrediuntur, et in quod redeunt. De diuinis autem ita diſſerunt, vt frequenter vocem Ten, coelum, aut naturam, adhibeant, in rebus ad vitae noſtrae actiones easque intimas pertinentibus. E. c. Gratias agunt coelo pro vitae neceſſariis, quae ab eo ſuppeditari credunt. Refert autem Kaempferus, quosdam philoſophorum horum, quorum colloquio frui ipſi licuerit, admittere ens aliquod intellectuale, et incorporale, quod tamen ſit modo director atque gubernator mundi, non vero auctor eius conditorque naturae, eo quod illud non minus eſſet effectum et productum a natura, genitum ab In et Io, coelo et terra, illo actiuo, hoc paſſiuo principio, quorum illud parens generationis, hoc corruptionis auctor eſſet. Et hoc pacto potentias naturales inter entia ſpiritualia referunt. Mundum autem volunt Sindoſiuiſtae eſſe aeternum, homines vero et animalia producta ab In et Io, coelo et quinque elementis ſublunaribus. Non ſtatuunt eſſe Deos nationis, adeoque nec templa nec cultum religioſum habent, in publico tamen cultu Deorum ritibus moribusque gentis ſe attemperant. Memoriam parentum et maiorum demortuorum ita celebrant, vt poſitis in menſa tabulaue, carnibus crudis pariter atque coctis eorum imaginibus cereos accendant, eosque in terram proſtrati, velut viuos, adorent. Idque fit vel ſingulis menſibus vel annis; vbi tota familia inuitatur lota, a venere abſtinens, et ab omni impuritate libera, tota-

Doctrina ſectae philoſophicae.

que in iſtum cultum conuerſa. Corpora autem defunctorum non comburunt, ſed ſepeliunt, mortem voluntariam non permittunt modo, ſed laudant quoque et commendant [d]. Patet ex hac delineatione doctrinae moralis Iaponenſium, accurate eam cum Confuciana diſciplina conuenire, aſt euidentiſſimum ſimul ex hoc παραλληλισμῷ eſt, recte nos Confucianis eam opinionem adſcripſiſſe, quae Deum ex Li productum, vel potius naturam, coelum, vim coeli inhabitantem, animam per omnes mundi partes diffuſam habet, et ex connubio coeli et terrae, principiique actiui et paſſiui omnia eſſe orta ſtatuit, animarum vero poſt hanc vitam ſtatum in iſta anima mundi ponit. Nec enim ratio dari poteſt, cur Confuciani Iaponenſes a Sinenſibus diſſenſerint. Quae haud contemnendo argumento ſunt, laterem eos lauare, qui Sinenſium theologiam omni naeuo carere, et rectos de Deo ſenſus ſequi pertinaciter contendunt. Reliqua quae de his philoſophis Iaponenſibus refert KAEMPFERVS, de vita eorum, cum diſciplina Confuciana concordant. Non celebrant feſta idolorum, ſed diis indigenis inuiſibilibus cultum exhibent, quem morum ciuilitas et ratio viuendi poſtulat. Ad id vnum autem reſpiciunt, vt in virtute exercenda conſcientiam puram vitaeque honeſtatem demonſtrent. Et haec vita philoſophica in cauſſa fuit, vt Chriſtianae religioni fauere crederentur. Hinc cum igne ferroque extirpata eſſet Chriſtiana eccleſia, iuſſi ſunt hi philoſophi idolum aliquod patrium, vel ſaltem eius nomen in honeſtiſſima atrii parte collocare, illudque floribus et thure honorare. Imaginem Kooſi autem ſiue Confucii in ſcholis reuerenter habent. Numeroſiſſimam hanc olim ſectam fuiſſe refert laudatus ſcriptor, ita vt praeſtantior meliorque rationis huius pars hanc philoſophiam ſequeretur. Aſt perſecutio in Chriſtianos inſigni furore exercita hanc quoque ſectam mire ſuppreſſit, et caute agere atque latenter coëgit, ſic vt libros philoſophicos olim non minori admiratione, quam apud nos Socratis vel Platonis lectos clam habere oporteat. Ita religionis Chriſtianae odium iactura omnis rationis et philoſophiae puniri aequum erat. Huic autem ſectae, quid ante hos LXX annos contigerit, hoc loco non omittendum eſt, vt quem vſum philoſophia praeſtet, quae impedimenta habeat, luculento exemplo intelligatur. Princeps Siſen, ex proceribus Iaponiae, magnis profectibus philoſophiae arcana attigerat, quae cum mire eum cepiſſent, reſuſcitare in terris ſuis philoſophiam, tantum non extinctam ſtatuit. Inſtituta itaque academia, magnis ſtudioſos priuilegiis auxit, viris eruditis ſtipendia decreuit, eos ex toto imperio inuitauit accerſiuitque, eo fine, vt oculos ciuibus ſuis aperiret et ratione eos vti doceret. Vix autem coeptum erat negotium grauiſſimum, cum abunde conſtaret omnibus, quam ridicula et inepta eſſent commenta ſacrificulorum, quae impoſturae agerentur. Permouit id philoſophiae ſtudioſos, vt his fucis vitae alimenta praebere amplius recuſarent. Qui cum innumeris cohorti-

bus

d) Mira eius rei exempla narrantur in Epiſtolis Iaponicis p. 172. 193.

bus ſcaterent, ex ſuperſtitione et credulitate populi viuentes, fame tantum non enecati ſunt. Detulerunt itaque querelas ad vtrumque imperatorem, eccleſiaſticum et politicum, et quas calamitates nouitas iſta excitatura ſit, acerbis fletibus expoſuerunt. Vidit Siſeni princeps in ſuum caput ſuperſtitionem coniurauiſſe. Vt itaque fulmen euitaret, terras ſuas filio ceſſit, et vt cautius ageret, auctor extitit. Id quod feciſſe quoque eum, licet iisdem, quibus pater principiis vſum, Kaempferus, tradit. Irato itaque genti, lumina diuiniora contemnenti, Numine fieri cenſendum eſt, vt nec philoſophiae luce digna habeatur, quae Chriſtiana eiecit. Ceterum hos philoſophos ab iis intelligi, quos Epicureos nobis Iaponenſes, nec coelum nec infernum curantes tradunt [e], veriſimile eſt.

* *

CAPVT QVINTVM.

DE PHILOSOPHIA CANADENSIVM.

§. I.

Abſoluimus iter Aſiaticum; inque occidentem verſi, littora iam Africae, Americaeque intuemur. Aſt, inter denſiſſimas nebulas, quibus ampliſſimae regiones cinguntur, nihil videmus, quod ad hiſtoriam philoſophicam magnopere pertineat. Et Chriſtianos quidem atque Muhammedanos haud paucos Africam incolere conſtat, aſt de his plura, quae iis, quae iam ſuis locis dicta ſunt, adiiciamus, non habemus. Gentilis autem ſuperſtitio per Africam et Americam tanta eſt, vt quid ad noſtram tractationem pertinens erui poſſit, non inueniamus. Quamuis enim ex relictis rationis igniculis ne his quidem populis tantum deſit, quantum ad cognoſcendum Numen, et aliquem honeſtatis ſenſum requiri poſſit, vnde audiendi non ſunt, qui integras nobis gentes atheas narrant; vt ex illis videre eſt, quae de Caffaranis illis, qui extremas Africae oras maritimas incolunt, et praecipue de Hottentotis, quos vocant, referunt Tachardus, Kolbius et itinerariorum ſcriptores alii, nihil tamen inde exſculpi poteſt, quod vel vmbram philoſophicae meditationis referat. Idem de Americanis gentibus populisque dicendum eſt, quibus inter denſiſſimas deteſtandae ſuperſtitionis et idololatriae nubes, quosdam lucis purioris radios emicare, nauigantium fide ſcimus; quae tamen tantum abeſt vt philoſophiam nobis exhibeant, vt vix ratione eos vti inde conclu-

Philoſophia inter gentes Africae et Americae nulla.

e) ARNOLD. ad Roger. p. 877. Epp. Iapon. p. 106. qui locus valde ſuſpectus eſt, confudiſſe Ieſuitas vitia hominum cum ſectarum placitis SPIZEL. p. 163. ex quo loco patet, miſere ſcriptores ſectas Iaponenſium inter ſe miſcuiſſe.

concludi poſſit. Pedem itaque tandem aliquando figere liceret, niſi hoc ſeculo ineunte de Americanorum quadam natione Canadenſi, in noua Gallia, quae Iroquoix, vel Hurones vocatur, Hontanus, Gallus, qui diu in illis locis fuit, talia retuliſſet, quae ſpecimen philoſophematum Americanorum eſſe poſſunt. Haec itaque appendicis loco paucis tradEMUS.

Notitia φιλοσοφουμένων Canadenſium vnde haurienda.

§. II. Debemus autem notitiam φιλοσοφουμένων Canadenſium, nobili Gallo LA HONTAN, qui anno cIↄ Iↄ CCIV edidit *Dialogos cum barbaro Americano* [a]. In eo ſubtiliter ſatis Adario quidam cum illo de praecipuis capitibus doctrinae Chriſtianae, deque legibus, moribus et inſtitutis Chriſtianorum ſuaeque gentis diſſeruiſſe dicitur, eiusque obiectiones tales afferuntur, vt maiores et ſubtiliores fuiſſe reſponſionibus Hontani non immerito videantur. Permouit id viros doctos paſſim [b], vt coniicerent, totum iſtum dialogum ab auctore eum in finem confictum eſſe, vt Chriſtianam religionem telis Americanis confoderet. Semper enim ſuccumbit Hontanus, triumphat Adario. Magnam id conflauit inuidiam La Hontano, tum in aula Hanouerana viuenti, atheiſmi enim, et contemtae ac neglectae proditaeque Chriſtianae religionis paſſim accuſatus eſt, inque ſuſpicionem adductus, fabulam eum totam excogitauiſſe, vt BODINI colloquium heptaplomeres imitaturus, gloriam ex oppugnata Chriſtiana religione caperet: nunquam enim hominem huiusmodi barbarum eius generis colloquia inſtituiſſe. Immo eo nonnulli deſcenderunt, vt non Adarionem modo ſed La Hontanum quoque fictum nomen eſſe coniicerent. Aſt alia nos docet illuſtris LEIBNIZIVS [c], qui eum familiarius nouerat, quique nos docet: „La Hontanum veriſ-„ſimum hominem eſſe, non fictum, et eius quoque iter verum eſſe. „Aliquandiu enim in Americae ſeptentrionalis parte Gallicana egiſſe, et „cum marchioni Pontis Cartrini, rerum maritimarum apud Gallos admi-„niſtro, ob neſcio quod ius ſuum acrius defenſum diſplicuiſſet, Ameri-„ca primum dein et Gallia exceſſiſſe. Bearnenſem natione eſſe, et ex „multis itinerariis peregrinatoribusque ſibi compertum, Americanos il-„lius tractus, ſine omni magiſtratu, et tamen quiete cohabitare, rixas, „odia, bella, non, aut vix niſi inter diuerſae nationis linguaeque homi-„nes illic euenire: ipſos pueros colludentes raro ad rixas progredi, et „vbi nimis tunc incaluerint, mox ab aequalibus diſtineri. Mirum etiam „domi pudorem eſſe, natura illos docente, quae ab inceſtu deterreant, „nec

a) Dialogues de Mr. le Baron de LA HONTAN et d'un Sauvage dans l' Amerique contenant une deſcription exacte des moeurs et des coutumes des ces peuples ſauvages, à Amſt. 1704. 12.

b) BERNARD. Nouvelles de la rep. des lettres 1705. p. 619. Relat. innoc. 1705. pag. 38. ION. C. SCHRAMMIVS Diſſ. de Philoſophia Canadenſium VISCHERVS Praef. verſ. Germ. dialogorum horum REIMMANN. Hiſt. ath. S. III. c. 5. p. 427. 428.

c) Vol. IV. Epp. p. 22. ſeq.

„nec fratrem praesente sorore verbum dicere paulo liberius. Neque il- „los homines torporem aliquem pacatos facere, nihil enim illis in ho- „stem acrius, et viuidissimum honoris sensum ex vindictae cupiditate et „moriendi constantia etiam inter cruciatus apparere. Ita si tanta „naturae dona cum nostris artibus stare possent, nostros homines prae „illis nauci fore. Dialogum La Hontani, etsi non in totum verum, „non tamen in totum fictum esse. Nam Ioannem Danielem Kraff- „tium, virum egregium, quum in iisdem regionibus vel vicinis „potius inter Anglorum colonias aliquamdiu egisset, non abhorren- „tia sibi narrauisse. Adarionem quoque verum ex Huronum gente „hominem fuisse, qui in Galliam ante aliquot annos venerit, sed „sua prae nostris instituta probauerit." Facile nobis persuademus, haec aliaque multa Leibnizium a La Hontano accepisse, de eo enim candor viri summi nos dubitare non sinit. Nec alienum quoque a verisimilitudine, La Hontanum, qui adolescens in has regiones delatus fuit, et in iis decennium vixit, cum Huronibus de institutis eorum saepius fuisse collocutum; eosque libertatis morumque suorum aman- tissimos Europaea prae Americanis contemsisse. Verum quoque esse nouimus, inter has gentes, humanitatem, morum ciuilitatem, hospi- talitatem, amicitiae fidem, amoris integritatem, contentum pau- cis animum, veracitatem, misericordiam, coniugia pacifica inueni- ri. Similia enim de Americanis quoque coloniis Anglicanis vicinis narrauit illustris PHILIPPVS GEORGIVS RECKIVS [d]. Ast haec tamen omnia non impediunt, quo minus iusta suspicio sit, La Hontanum, quem satis libere de sacris dogmatibus iudicasse con- stat, multa Huroni huic affinxisse. Si in contumeliam sacrae ciui- tatis Christianae non excogitata, certe eo fine allata, vt peregrina pa- triis praeferret, et se tot annos non frustra in gente barbara triuisse ostenderet. Nihil autem magis prodit rem auctoris bonam non esse, quam infirmae responsiones, quas subtilissimis obiectionibus Adario- nis sui opposuit. Hae cum ingenium Europaeum sapiant, ita a La Hontano frigide excipiuntur, vt fateatur Leibnizius, velle se, vt ei circa religionis capita melius satisfecisset. Ipse vero scriptor minus caute acumina Americana admiratus, vt sorex se prodidit; Adario- nem enim ita loquentem inducit [e]: *Peregrinum sane est, te, in hoc no- stro colloquio superficiarie tantum ad omnes obiectiones respondere, quas feci. Video enim te ambages et latebras quaerere, et a sta- tu quaestionis semper discedere.* Talia enim hominem barbarum sibi Euro-

d) Relat. Americanae ministrorum eccles. Salisburgensis, Vol. I. p. 863. vbi diarium, quod vocat, Reckii extat. e) pag. 29.

Europaeo, literis et philoſophia haud leuiter tincto, concinente veritate obieciſſe, non retuliſſet La Hontanus, niſi gloriam in eo quaeſiuiſſet, vt victorem Huronem introduceret. Verum de his copioſius hoc loco diſputare noſtrum haud eſt: Vnum id ex adductis colligere licet, non prorſus vero diſſimile eſſe, etiamſi eas obiectiones ipſe excogitauerit auctor, eas doctrinae aſſertiones menti Huronum eſſe conſentaneas, quas illis tribuit.

Huronum ſ. Canadenſium placita theologica.

§. III. Sunt autem dogmata Huronum fundamentalia, quae quandam theologiam naturalem exhibent, auctore LA HONTANO ſequentia:

I. Eſſe conditorem mundi, qui magnus ſpiritus dominusque vitae appelletur, eum in illis omnibus eſſe, quae limitibus carent.

II. Dari immortalitatem animae.

III. Magnum illum ſpiritum dediſſe hominibus rationem, quae iudicandi diſcernendique inter bonum et malum capax ſit, eo fine, vt veras iuſtitiae et ſapientiae regulas ſequantur.

IV. Tranquillitatem animi placere magno huic domino, auerſari autem eum tumultus animi, eo quod homines illis mali fiant.

V. Vitam eſſe ſomnium, mortem euigilationem, poſtquam anima demum intelligat ſtatum et conditionem rerum viſibilium et inuiſibilium.

VI. Quia ſupra terrae ſuperficiem extendere et attollere ſe ratio hominis nequeat, ingenium corrumpendum tentandumque non eſſe, vt in rerum inuiſibilium et probabilitate carentium cognitionem penetret.

VII. Animas poſt mortem abire in certam quandam regionem, neque tamen ſuſpicione attingi poſſe, vtrum bonis bene, malis male tunc ſit, quia neſciamus, vtrum ea mala ſint coram domino, quae mala videntur hominibus.

Eſſe haec exoterica, et inter Indos Orientales quoque paſſim occurrentia, eorum hiſtoria prodit. Aſt miſeram philoſophiam et theologiam naturalem prodere, recte obſeruauit Cl. SCHRAMMIVS f). Quia vero origines horum placitorum ignotae ſunt, merito a coniecturis abſtinemus, monemus autem, non omnem connatae rationis vſum, et lumina quaedam mox philoſophos facere. Quod quia multoties neglectum eſt, tot nobis philoſophos exoticos peperit, hoc nomine indignos. Vt tacea-

f) loc. cit.

taceamus, impostores haud paucos, hoc sibi nomen inter gentes exoticas iniuste vindicauisse.

§. IV. Ita tandem aliquando absoluto per Dei gratiam, itinere longo et difficili, historiaque philosophiae a mundi incunabulis ad nostra vsque tempora perducta, et secundum leges criticas examinata pedem figimus, et tabulam gratiarum actionibus plenam Numini suspendimus, quod animi corporisque vires clementissime ad hoc saxum voluendum concesserit. In quo labore nihil nos dedisse fauori odioque, nihil partis studio, in omnibus quantum nostrarum virium erat, veritati litare cupiuisse testis nobis conscientia est et ipsa tractatio. Quae cum argumentum difficile, prolixum, et a nemine hactenus absolutum exponere aggressa sit, veniam humanitatis a Lectore speramus, si, quod aliter euenire non potuisse scimus, multoties lapsi simus, multaque nec viderimus, nec satis assecuti erimus. Contenti, quantum rerum nostrarum modulus patiebatur, occasionem subministrasse lectori, tum ineffabilem DEI beneuolentiam praedicandi, quae inter innumeros errores et praeiudicia rationis lumina extingui passa haud est, tum praestantiam Christianae fidei agnoscendi, quae infinitis parasangis omnem humanam sapientiam superat: gaudebimus, si in strata iam via illi, qui maioribus ingenii et lectionis opibus instructi sunt, opus perficient, cuius aggrediendi tantum et tentandi voluntatem nobis poscimus. Ita enim laboris huius exoptatis nos fructibus frui posse censebimus. *Peroratio totius operis.*

* *

EMENDATIONES ET SVPPLEMENTA
ad Tomum IV.

P. 243. not. p. Praefixit idem programma Neldelii *Inſtitutionibus* Crellivs.

Ib. l. 5. a fin. voc. Conringio, add. in *Epiſt. laud.* vbi Neldeliana cogitata de analyticis Schegkianis et Simonianis praeferre non dubitat.

Ib. not. * add. Gvern. Rolfincivs in *Epiſt. operi Neldeliano praemiſſa.*

P. 251. l. 2. leg. inter Ieſuitas et Sueuos theologos apud Proteſtantes.

P. 255. not. w. add. Extat ea in *Syntagm. diſſ. ad H. E. pert.* p. 707. vbi etiam in praefatione biographiam eius paucis enarrauit vir celeberrimus. Ib. ad l. 14. voc. natum eſt. Explicuimus magni viri literariam hiſtoriam in *Pinacothecae ſcriptorum noſtra aetate illuſtrium, decade prima.*

P. 257. l. 10. poſt *quo* add. *non.* p. 265. l. 20. pro *raſtauratores* l. *reſtauratores*, p. 270. l. 6. prc *narrat* l. *narret.* p. 272. not. x. col. 2. l. 2. pro *ephimeridibus* l. *ephemeridibus.*

P. 287. l. 3. a fin. voc. *nocuiſſe* add. not. Idem obſeruatum Conringio in *ep. ad Iac. Thomaſ.* praemiſſa Neldelii *Inſtit. in Org. Ariſt.*

P. 289. l. 6. ad voc. *monſtrauiſſe* not. Idem viſum Conringio, qui l. c. monet, Simonium primum omnium docuiſſe Lipſiam ἀριστοτελίζειν, eius quoque ſcripta arguere doctrinam viri, non profecto aliquam ex vulgo, ſed plane eximiam in philoſophicis et medicis. Primum vero Simonium non fuiſſe, qui Ariſtotelem Lipſiae commendaret, exemplum Camerarii demonſtrat. Nec ab initiis repurgatarum literarum defuit Lipſia ſtudio Ariſtotelico, cuius ſcripta ſuis ſumptibus deſcribenda typis curauit Martinus Landsbergius, vid. C. V. Io. Henrici Leichii elegantiſſimus liber *de Origine et incrementis typographiae Lipſienſis c. 2. p. 13.* Intelligenda itaque Morhofii et Conringii verba ſunt de ſtudio Ariſtotelis ſectario, quo aliis ita praelatus eſt, vt ſolus in cathedris Lipſienſibus perſonaret. Ante Simonii aetatem enim regnaſſe in ea ſchola libertatem quandam eclecticam, vel ſyncretiſmum potius aliquem Camerarii exemplo diſci poteſt, confirmatque epigramma Herm. Bvschii *L. III.*

Quo nunc Democriti riſus, et cuncta ſilendo
Quae docuit Samii prouida cura ſenis?

Quo

Quo nunc Socraticae migrauit gloria mentis
Aut quo cum magno ſilua Platone ſuo?
Ipſae vbi nunc totae tandem celebrantur Athenae
Aut Pallas Muſis concomitata ſuis?
Omnia nunc retinet haec Lips, et poſſidet vna,
Lips, inquam docti fama decusque chori.

P. 289. l. 17. poſt *diſputauiſſet*, pon. comma.

p. 290. l. 5. voce *exagitarunt* not. Idem iudicauit CONRINGIVS *l. c.* indignatus, cum vterque varia polleret eruditione, variaque ederet, odio autem ſeſe proſequerentur, neutiquam philoſophice ſeſe excepiſſe.

P. 291. not. v. His libellis Simonii Peripateticis addendi ſunt, *Ariſtotelis Categoriae Boëthio interprete, addita praefatione. Diſputatio de Anima, cum Ariſtotelis libris de anima ex Michaëlis Sophiani verſione. Quaeſtionum dialecticarum fragmentum*, qui libellus eſt eriſticus, contra *Anatomen Schegkianam, Baſ. 1573.* vid. SIMLER. *Bibl. Gesner. p. 630.*

P. 295. not. d. pro *Vol. IV.* l. *Vol. II. p. 264.*

P. 296. not. k. add. SIMLER. *Bibl. Gesner. p. 323. P. 299. l. 4.* pro *vita*, l. *vitae.* P. 300. l. 9. pro *quinquagenariis* l. *quinquagenarius.* p. 306. l. 28. pro *philoſophia* l. *philoſophiae.* P. 308. l. 29. pro *Peripatetico* l. *Peripateticos.* P. 311. l. 28. pro *occupauerit* l. *occupaſſet.* P. 314. l. 13. pro *dum* l. *tum.* P. 324. l. 13. pro *quam* l. *quem.*

P. 334. l. 5. voc. *referret*, not. Hoc cur fecerit, malueritque veteres quam recentiores ſequi, in praefatione luculenter explicat, dignus qui legatur, vt vera mens Peripateticorum γνησίων intelligatur.

P. 335. not. h. l. 3. poſt *ſcrutatorem* add. *veritatis.* P. 342. l. 12. pro *profectae* l. *profecta.* l. 13. pro *falli* l. *fallere.* P. 346. l. 9. pro *indignatus* l. *inde natus.* l. 34. pro *expoſcere* l. *expoſuere.*

P. 347. l. 18. del. *viae* et *quae* ib. not. a pro *Vager* l. *Vayer.* P. 348. l. 20. 21. pro VARILLANVS, l. VARILLASIVS. P. 352. l. 7. pro *contemnerint* l. *contemſerint.* l. 9. pro *diſplina* l. *diſciplina.*

P. 354. l. 14. pro *recudi* l. *recludi.* P. 355. in marg. pro διατύποσις l. διατύπωσις. P. 356. l. 26. pro *ius* l. *cuius.* P. 361. not. e. l. 13. pro *Kaureos* l. *Rauracos.* P. 365. l. 16. pro *ſingulos aureos* l. *ſingulis aureis.*

P. 366. not. 2. col. 2. l. 1. pro *vid.* l. *voc.* P. 378. l. 18. pro *tradimur* l. *tradamur.* P. 392. l. 16. pro *eruditus* l. *eruditum.* P. 401. l. 13. pro *ingenium* l. *iudicium.*

P. 429. not. m. add. Iungendus illi GASSENDVS, qui *Phyſ. ſect. I. L. III. c. 3. T. I. opp. p. 246.* Patricii hypotheſes breuiter enarrat.

Ibid. l. 25. ad voc. *luce* not. Quatuor autem elementa ſiue principia ſtatuit, ſpatium nempe, primaeuum lumen, primaeuum calorem, primaeuum fluorem. Et ſpatium quidem eodem, quo Epicurus modo, deſcribit,

bit, lumen autem a Deo luce primaria primigenium emicuisse, et spirituale primo atque incorporale fuisse, digressum autem per spatium a fonte suo corporale euasisse, adeoque spirituale origine et per omnia penetratione, corporale vero extensione et protensione in infinitum esse asserit. Habere autem, ait, corpora a spatio, dimensionem, a lumine, vt sint visibilia, a calore vt agant, viuant, constent. Eorum porro antitypiam fluorem inter principia poscere, id est, fluidum, siue aqua sit, siue humores, et ex his quidem corpora esse concreta.

P. 430. l. 2. v. *fuisse* not. Id vno hoc sensu ferri potest, si Patricius eadem quae Gassendus, de spatio dixisse contendatur. Id enim ipse GASSENDVS *l. c.* fatetur. Ast sic prorsus euertitur Cartesii hypothesis, cui praelusisse dici minime potest.

P. 433. l. 32. pro *Platino* l. *Plotino*. P. 443. l. 12. pro *enchirido* l. *enchiridio*.

P. 450. not. m. pro COSTER, l. LOTTER.

P. 455. not. o. Etiam GASSENDVS *Phys. P. I. L. III. c. 3. T. I. Opp. p. 246. seqq.* Telesii principia physica paucis exposuit.

P. 462. l. 23. pro *suffunderet* l. *suffunderent*. P. 466. l. 22. pro *libos* l. *libros*. P. 469. l. 9. pro *incepisse* l. *incessisse*. Ib. l. 4. a fin. pro *naturali* l. *naturalis*. P. 471. l. vlt. pro *obliniendum* l. *oblinendum*. P. 476. l. 5. pro *pio* l. *pro*. l. 26. post *mundi*, add. *non*. P. 485. l. 30. pro *difficultate* l. *difficultates*. P. 489. l. 3. a fin. pro *Cangius* l. *Langius*. P. 496. l. 28. pro *voluit* l. *volauit*.

P. 511. l. 23. pro DISSELIVS l. DESSELIVS.

P. 510. not. l. lin. 13. ad voc. *facto*, add. quem ei multis gratulatur GASSENDVS *Opp. T. VI. p. 328*. P. 514. l. 14. pro *Mecoenati* l. *Moecenati*. l. 15. pro *Gatterio* l. *Galterio*.

Ib. not. * add. Extat etiam haec tractatio *Tomo tertio operum*.

Ib. not. u. post voc. *occurrit*. Insertus est *Operibus Gassendi l. c.*

P. 517. not. g. conf. *Epist.* GASSENDI *ad Henr. Bornium Opp. T. VI. p. 202.* vbi inter alia scribit: *nimis me et tu et tot alii insignes* viri, quos insinuas, obstringitis, cum me reputare eum dignamini, qui viri (Cartesii) commenta retegere possim.

P. 518. l. 16. voc. *iussus est*. add. Cuius specimen esse possunt frequentes vtriusque epistolae in collectione epistolarum GASSENDI *Tom. VI. Opp.* occurrentes.

P. 520. l. 18. post *dignatus*, add. not. Patet id ex epistolis virorum celeberrimorum, et in astronomiae studio immortale nomen consecutorum, Kepleri, Longomontani, Vendelini, Schickardi, Snellii, Hortensii, Heuelii, Eichstadii, Galilaei, Scheineri, Bulialdi, Valesii, Galterii aliorumque, in quibus de difficillimis quaestionibus eum consuluerunt conf. qui pluribus de eius meritis in siderali scientia agit, Cl. WEIDLERVS *Hist. Astron. c. 15. §. 60. p. 474. seqq.*

P. 517. not. h. add. Falsum itaque est, quod ait cel. WEIDLERVS *Hist. astron. c. XV. §. 60. p. 475.* cardinalem Richelium eum promouisse et propemodum coëgisse.

P. 520. l. 32. post *poterat* add. not. Simili lectionis abundantia per omnia logicae et physicae argumenta et titulos historiam doctrinae tanta accuratione in systemate philosophiae collegit, vt quem in dogmatica philosophiae historia parem habeat, sciamus neminem.

P. 522. l. 25. v. *delegit* add. not. Id vel solum *caput secundum libri primi systematis philosophici Gassendiani*, quod de fine philosophiae agit, legenti erit manifestum. Maxime vero *Logic. L. II. c. 5. T. I. Opp.* p. 79. seqq. longa et acuta tractatione contra Scepticos euincit, posse aliquam veritatem signo aliquo innotescere et criterio diiudicari: id quod apertissimum contra Scepticorum tela munimentum est.

P. 524. not. g. add. et *Opp. T. V. p. 169. seqq.*

p. 525. not. n. l. 1. extat quoque *Opp. T. III.*

P. 526. l. 4. ad voc. *perfudit.* Repetiit ista et plenius quoque pleraque explicuit in *Systemate philosophico*, maxime *physicae*, *Sect. I. L. IV.*

Ib. l. 11. v. *comparauit*, add. Complectitur hoc systema diffusum satis et luculentissimum *Tomus primus et secundus operum.*

Ib. not. q. Fatetur ipse GASSENDVS *Phys. Sect. I. L. III. c. 5. p. 258.* se ad Cartesii physicam subinde respexisse.

Ib. l. 26. voc. *Peirescii.* not. *Opp. T. V. p. 240. seqq.*

P. 527. l. 33. voc. *Cartesii.* Extant haec polemica Gassendi, *Opp. T. III.*

Ib. l. 34. voc. *misit;* vid. eius epistolam ad Cartesium missam *Opp. T. VI. p. 107.*

P. 528. l. 2. v. *amici.* add. Noluisse Gassendum pacatum dissidium vltro renouare, etsi monitum et instigatum a viris doctis inter Batauos, ex *Epistola ad Henr. Bornium Opp. T. VI. p. 202.* constat. In physica tamen sua haud raro ad Cartesiana placita digitum intendit, et quid iure moneri posset, ea qua vtebatur, modestia indicauit, ita vero, vt prioris vulneris cicatrices minime remansisse, proderet.

P. 530. l. 3. pro *Tolonam* l. *Tolosam.* P. 531. l. 22. pro *ephimeridibus* l. *ephemeridibus.* P. 533. l. 4. pro *cum* l. *eum.* P. 535. l. 17. pro *iudicari dum* l. *iudicandum.* P. 537. l. 30. pro *appellerent* l. *appeterent.* P. 544. l. 19. pro *induisse* l. *induci se.* P. 544. l. 7. a fin. post *infallibiles* add. *regulas.* P. 578. l. 13. pro *vincisse* l. *vinci se.* P. 579. l. 20. pro *explicet* l. *explicat.* P. 582. l. 7. pro *omni* l. *omne.* P. 603. l. 24. pro *collectae* l. *collecta.* P. 615. l. 28. pro *eum* l. *cum.* P. 622. l. 22. post *ecclesiae* add. *doctrina.* P. 625. not. 5. col. 2. l. 20. pro SORIL. l. SORELL. Ib. l. 23. add. Dicemus autem de eius systemate physico pluribus

bus in *ſequente parte.* P. 634. l. 19. pro *formam* l. *formas.* P. 637. l. 25. pro *mentis* l. *mentes.* P. 638. l. 7. pro *conſiderauerint* l. *conſiderauerunt.* P. 665. l. 16. pro *mediſam* l. *medicam.* P. 672. l. 37. pro SAS. l. SAL. P. 675. not. e. del. *ad.* Ib. l. 15. pro *philoſobicam* l. *philoſophicam.* P. 676. not. m. add. Editio, quae reculis noſtris tandem acceſſit *Magdeburgi 1608.* prodiiſſe dicitur, munita priuilegio Caeſareo. „Dedicauit hoc opus ſuum auctor Deo Deorum, patrono ſuo catholico, „toti coeleſtis exercitus ſpiritualis militiae, flammeis Iehouae miniſtris „ſibi conceſſis, proximo ſuo, Dei, veritatis, artis amatori, ſibimet „ipſi, ſeruo ac organo Dei, toti SS. biblicae ſcripturae, naturae mirifi-„cae, miniſtrae Elohim, ſcientiis et artibus ſingulis, virginum inſtar „Kabbalae, Magiae, Alchymiae, heroinae ſanctiſſimae ancillantibus. Do-„ceri autem in eo opere ait, theo-ac philo-ſophice, philoſophiae verae „ac ſincerioris fontem, venam genuini intellectus luminis et numinis na-„turae eſſentialis in mundo maiori catholice, in filio vero illius, magne-„ſia videlicet ſapientum, ſynoptice, catholice realiter exiſtentis, iuris „quoque legisque Dei in cordibus noſtris diuinitus ſcriptae, nec non „methodi dextre intelligendi et orthodoxe interpretandi biblia ſacra; „ſcientiae quoque ligni vitae, boni ac mali atque honeſtorum ac turpium „oſtendi flumen: opus Θεωρητικὸν καὶ πρακτικὸν atteſtante ἀυτοψία. „(phy Momo et Zoilo!) reuera eximium recensque reuiſum, amphi-„theatrice inſtructum, quatuor circularibus aliisque hieroglyphicis figu-„ris in aes affabre ſcalptis veritatis, paſſim locorum, ſine pudore vim pu-„blice patientis iniquiſſimam, et quaſi ſub calumniarum pondere fati-„ſcendo ingemiſcentis, fere, proh! ſuccumbentis, ab interitu, pro „viribus vindicandae ac erigendae cauſſa.“ Deſcripſimus ex libro longe rariſſimo et paucis viſo periodum hanc vnam, vt ex vngue de toto leone iudicare lector poſſit. Subſcripſit auctor: *Henricus Kunrath Lipſienſis theoſophiae amator fidelis et medicinae vtriusque doctor: Iehouah afflante, incendente, ſtimulante ac dante triuno doctus, ductus, inuentor, author anno Maſchiach iuxta promiſſionem Domini miſſi MDCIV. Halleluiah! phy Diabolo! terque quaterque calumniatori cuiuis, nulli excepto.* Digna tractatio, quam Gabalius Comes, a Villarſio in ſcenam productus legat relegatque.

P. 688. not. h. poſt *prodiit*, add. *libellus.* P. 690. l. vlt. pro *anima*, l. *animam.* P. 731. l. 20. poſt *qui*, add. *liber.* P. 744. l. 18. pro *iubemur*, l. *iubemus.* P. 764. l. 3. a fin. pro *epiſtemor*, l. *epiſtemon.* P. 772. l. 18. pro STVRMIVS l. STRVVIVS. Ib. l. 4. a fin. pro *Raci* l. *Raei.* P. 762. l. 6. a fin. poſt *quod* del. *ea.* l. 5. a fin. poſt *dixit* add. *rationes.* P. 763. l. 19. poſt *Athenarum* add. *ſcholis.* Ib. pro *Sineſium* l. *Syneſium.* P. 781. not. n. col. 2. l. 3. a fin. pro *Anglis* l. *Angelis.* P. 786. l. 6. del. *licet.* P. 788. l. 25. pro *inde* l. *ille.*

AD

AD TOM. IV. PART. II.

Pag. 12. l. 33. pro *liberis*, l. *libris*. p. 13. l. 5. pro *anno*, l. *anni*. p. 15. l. 7. a fin. pro *Scioppus*, l. *Scioppius*. p. 18. l. 24. pro *Gatterius*, l. *Galterius*. p. 19. l. 12. del. *ipſe*. p. 20. l. 26. pro *qui*, l. *quia*. p. 56. l. 29. 30. pro *et a Bruno diſerte affirmare*, l. *tum a Bruno diſerte affirmari*. p. 63. l. 18. pro TELLERVS, l. FELLERVS. pag. 65. l. 15. poſt *duxiſſe*, add. *ſecum*. p. 73. l. 16. pro *oſtendat*, l. *oſtendit*. p. 87. l. 11. pro *Madratius*, l. *Madrutius*.

P. 101. not. b. Prolixiorem Organi huius noui enarrationem exhibet, GASSENDVS, *Log. L. I. c. 10. T. I. Opp. p. 62. ſqq.* qui recte Verulamio tribuit, auſu vere heroico nouam eum viam tentare eſſe aggreſſum. Paulo clarius cogitationes Verulamii hoc loco Gaſſendus, vt erat peritiſſimus perſpicuitatis artifex, explicuit, omnino ab illis conſulendus, qui prolixiorem ipſius Baconi ſcriptionem adire nolunt.

Pag. 102. l. 13. pro *ſcipta*, l. *ſcripta*. p. 111. l. 9 a fin. pro *dum*, l. *tum*. pag. 114. l. 11. pro *ſublata*, l. *ſublati*. p. 116. l. 3. pro *Neapolis*, l. *Neapoli*. p. 117. l. 22. del. *quam*. p. 120. l. 21. voc. *Gaſſendi*, add. not. Extant duae Campanellae ad Gaſſendum Epiſtolae, *T. VI. Opp. p. 407 408* ex quibus character philoſophi a Gaſſendiano diuerſiſſimus diſci poteſt. p. 122. l. 25. pro *ex*, l. *et*. p. 124. l. 7. poſt *pietate*, add. *minus*.

Pag. 136. lin. 24. Paucis quoque placita Campanellae phyſica complexus eſt P. GASSENDVS, *Phyſ. Sect I. L. III. c. 3. T. I. Opp. p. 246. ſeq.* quae cum dictis comparanda ſunt, quoniam vno oculi ictu totum ſyſtema Campanellae comprehendi ita poteſt.

P. 143. l. 9. pro *patientia*, l. *potentia*. p. 145. l. 3. a fin. poſt, *exponere*, add. *aggreſſi ſunt*. p. 146. l. 4. pro *Malbesburiae*, l. *Malmesburiae*.

P. 149. l. 32. add. not. conf. *Epiſtola* HOBBESII *ad Gaſſendum T. VI. Opp. p. 522.*

P. 155. l. 22. pro ἀνθολῆς, l. ἀνθολκῆς. p. 168. l. 13. pro *republicas*, l. *reſpublicas*. p. 177. l. 13. pro *Roſtae*, l. *Roſtae*. p. 202. l. 15. poſt voc. *perlegentis*, add. not. conf. qui hiſtoriam literariam biographiae Carteſianae luculenter exponit ANCILLON. *Memoir. concernant les vies et les ouvrages des ſavans modernes, p. 286. ſeqq.* p. 203. l. 25. pro *omnes poſſent*, l. *apud omnes poſſet*. p. 214. l. 15. pro *videndi*, l. *viuendi*.

P. 218. not. b. Extant quatuor ad hunc Renerium epiſtolae Gaſſendi, *T. VI. Opp. pag. 24. 29. 37. 41.* ex quibus patet, plurimum huic philoſopho Gaſſendum tribuiſſe, vltima quoque teſtatum fecit, quanta fuerit Carteſii aduerſus Renerium amicitia. Hunc eo ipſo die, quo vxorem duxit Vltraiecti coepiſſe per conuiuium male habere, et ex eo eductum paucis poſt horis interiiſſe, ſicque non thalamum, ſed feretrum, inueniſſe, ex Bornii relatione, l. c. p 31. annotauit Gaſſendus.

Pag. 221. lin. 20. pro *tum*, l. *tunc*. p. 222. not. col. 1. l. 6. pro *XVI*. l. *XVII*. p. 226. l. 7. pro *de futuri anni doctrina*, l. *de doctrina in futuro anno tradenda*.

Pag. 226. not. l. add. GASSENDVS, *in Epp. passim vid. p. 25. 28. 31. 38. 46. 394. 396.* p. 227. l. 9. a fin. pro *Hoolekio*, l. *Hoolckio*. p. 229. not. u. add. Non praetereundum hoc loco, quod ex ore Cartesiani cuiusdam se hausisse ait personatus MARVILLIVS, *Mel. d'hist. et de lit. T. II. p. 134. seqq.* machinam αὐτόματον a Cartesio summa industria confectam, vt demonstrare posset, bestias esse machinas, occasionem dedisse inimicis, hanc de Francino fabulam comminiscendi. p. 231. l. 4. pro *Racy*, l. *Raey*, ibid. l. penult. pro *constetatur*, l. *contestatur*.

P. 234. l. 3. voc. *Sorberius*, add. not. Consulendae hoc loco sunt epistolae Sorberii ad Gassendum, inter huius opera, *T. VI. p. 447. 462. 470.*

P. 235. l. 14. pro *irritatem*, l. *veritatem*. p. 261. l. 4. a fin. pro *demonstrata*, l. *demonstrato*. l. 2. a fin. post *intercedit*, add. *dissensu atque*. p. 248. lin. 14. a fin. post voc. *egerit*, add. not. Valde ideo reprehendit Bailletum, auctor anonymus, quem Bouhursium esse volunt, *Reflex. d'un Academicien sur la vie de Mr. des Cartes a la Haye 1692. 12.* vid. *Hist. des ouvrages des savans 1693. Juin, pag. 548.* p. 305. l. 7. pro *eandem*, l. *eadem*, l. 18. post *certas*, add. *leges*. p. 345. l. 22. post *Enatum*, add. *inde*. p. 347. l. 25. pro *quaqua*, l. *quod qua*. p. 348. l. 9. pro *et*, l. *vt*. p. 354. l. 20. pro *quanta*, l. *quantas*. p. 357. l. 23. pro *nullae*, l. *nullo*. p. 360. l. 8. pro *commodationis*, l. *commendationis*, ibid. l. 13. pro *omnem*, l. *omnes*. p. 361. l. 18. pro *ephimeridum*, l. *ephemeridum*. p. 362. l. 4. a fin. post *hausta*, add. *oggerere*. pag. 375. l. 7. pro *malam*, l. *malum*. p. 380. not. p. add. cuius exemplum esse potest, quod bibliothecarii Vaticani munus, post Norisii mortem a Casanata cardinale oblatum respuerit, vid. ill. IORDAN, *Recueil de litterat. p. 45.* p. 393. l. 11. pro *qud*, l. *quod*.

Pag. 396. l. 8. voc. *Bourgetus*, add. not. Magnum hoc Neocomensium Musarum ornamentum cum nuper fata nobis eripuerint, spes superest nulla, illis schedis Leibnizianis potiundi, quas publicas dare promiserat.

Ibid. l. 14. pro *qui*, l. *cui*. p. 404. l. 7. a fin. pro *rei*, l. *re*.

P. 415. l. 24. post *haec*, add. *thesis*.

P. 421. l. 11. post *etc.* add. not. Consulenda hoc loco erudita tractatio celeberrimi GESNERI de Ψυχαῖς Hippocratis, de qua tamen explicatione viri doctissimi alio loco sententiam nostram modeste exponemus.

P. 422. l. 27. post *explicuerunt*, add. not. Adiri hoc loco velimus, illustris MOSHEMII eruditionem, qui probaturus Seruatorem nostr. Iesum Christum, resurrectionem mortuorum corporum qualem Christiani credunt, ex tenebris in lucem reuocasse et demonstrasse, solide et eleganter, vt solet omnia, earum gentium et philosophorum sententias enarrauit, qui mortem esse vltimam rerum lineam negarunt, vel eam transitum esse ad vitam, asseruerunt, *Dissert. ad H. E. pertinentium, Vol. II. pag. 586. seqq.* In his enim fuerunt, qui similem fere animae vitam morte non mutatam, sed alteratam

tantum

tantum fundamentum ſuarum de ſtatu animae poſt hanc vitam, opinionum poſuerunt. pag. 424. l. 10. a fin. pro *violabantur*, l. *violabuntur*. p. 425. l. 29. del. *non*, ibid. l. 4. a fin. pro *tam*, l. *tamen*, ibid. l. vlt. poſt *inimicum*, add. et *iniurium*. p. 427. not. m. l. vlt. poſt *quam*, add. *quae*. p. 431. l. 25. pro *imitentur*, l. *imitantur*. pag. 444. lin. 6. pro *ſubiiciendae*, l. *abiiciendae*. p. 452. l. 11. pro *vultus*, l. *fultus*. p. 453. not. k. l. penult. pro *et delineatam*, l. *eſt*, *delineauimus*. p. 464. not. d. col. 2. l. 1. pro *Kothius*, l. *Rothius*. p. 468. l. penult. pro *differit*, l. *edifferit*. p. 469. not. o. l. 1. poſt *cuius*, add. *auctor*. p. 470. l. 5. pro *vitutum*, l. *virtutum*. l. 26. pro *quo*, l. *cui*. p. 481. l. 19. pro *fama*, l. *famae*. p. 507. l. 3. pro *ensque*, l. *easque*. p. 517. l. vlt. pro *pertineat*, l. *pertinere*. p. 518. l. 22. pro *conſervatione*, l. *conuerſatione*. p. 522. l. 21. pro *praeferret*, l. *prae ſe ferret*. p. 528. l. 21. pro *gnaua*, l. *ignaua*. p. 529. l. 27. pro *epiſtola*, l. *epiſtolas*. p. 545. not. i, pro *cogitat*, l. *cogitandi*. p. 577. l. 5. pro *commendationibus*, l. *commentationibus*. p. 589. l. 10. pro *veletudine*, l. *valetudine*. p. 593. l. 11. pro Dv Fertre, l. Dv Tertre. p. 598. not. g. Add. Comparandus cum iudicio Reimmanni de Mallebranchio acutiſſimus Bvffierivs, in eleganti tractatione: *de primis veritatibus et fontibus ratiociniorum intellectus humani, p. 270. ſeqq.* Is enim cum virtutes, quibus inter philoſophos noſtri temporis effulſit Mallebranchius candide faſſus, tum accurate quoque proſecutus eſt, quae obelo configenda iudicauit. „Obſeruat is, quamuis „totus Carteſianus eſſet, ingenii tamen elegantia et dictionis nitore, ſectae „iſtius auctorem, in ea ornanda et augenda ſuperauiſſe. Non enim decre„ta Carteſii tantum excoluiſſe, ſed et nouis luminibus, quantum poterat, „illuſtraſſe. In eo autem praecipue valuiſſe virtutem ingenii Mallebran„chiani, quod opiniones ſemel delectas ita pingere, ornare, commendare„que potuerit, vt animos occupando trahendoque impoſſibile ſit, ex ea „parte, qua intuendas offert, eas non recipere, certe, minime oculos poſſe „auerti, ſed cum iucunditate contemplandam eſſe idearum et cogitationum „abundantiam, quae animi curioſitatem paſcat, eiusque attentionem mire „excitet, vt eos rei vultus intueatur, quos philoſophus conſpiciendos de„derit. Aſt monere quoque illos, qui ſententiis eius non ſubſcribunt: „quamuis contagio quodam lectores trahere ſoleat Mallebranchius, praeſer„uari tamen vno remedio mentem poſſe, ſi primis greſſibus primisque quas „exponit, propoſitionibus examinandis lector inhaereat, cum enim paucis „quibusdam aſſertis omnem ratiociniorum ſuorum nexum inaedificauerit, „ita facillime refutari poſſe; quod ſi illa admittantur, cogi lectorem, vt et „ceteris inhaereat, et rapiatur eadem, quam ille inſiſtit via. Modum enim, „quo principia ſua commendet, non alium eſſe, quam capiendi eos, qui ſe „ſponte decipi patiuntur. Nam ſolere eum difficultates opinionum, quas „refutat in apertiſſima luce ponere, earumque contemtum inſpirare, ſuas „autem, quo licet modo et parte ea, vbi pulcherrime videntur, commen„dare. Et hoc quidem pacto in diſſertationis progreſſu ea velut certa et „omni exceptione maiora ſupponere, oblitum eas quibus premuntur, diffi-

„cultates adducere. Facile itaque confodi posse errores Mallebranchia„nos: naturam animae consistere in cogitatione actuali, ideas esse obiecta „immediata intellectus, res externas clare, et vno oculi ictu earum modifi„cationes exhibentia, ideas esse magis reales, quam reliqua, quae in vni„uerso videmus omnia. Habere animum in se infinitos numeros idea„rum, non cognosci posse naturam, essentiam et modificationes rerum, „nisi per ideas earum claras. Caussas secundas nullius esse efficaciae, ha„bere intellectum notionem infiniti, videre nos omnia in Deo, Materiam „consistere in extensione, etc.

Pag. 602. not. s. Valde commendat Crovsazii, logicam Bvffierivs, *l. c. p. 277.* ob argumenti amplitudinem, obseruationum subtilitatem, veritates plurimas metaphysicas rite detectas et aliarum innumerarum parentes. Nexum autem tractationis, elocutionem haud satis diligentem et perspicuam, et definitiones quasdam sibi contradicere visas reprehendit.

P. 604. l. 5. a fin. pro *sublata*, l. *oblata*. p. 605. l. 5. a fin. pro *Tornardum*, l. *Toinardum*. p. 609. l. 14. voc. *censuit*, add. not. Idem valde in Lockio laudat Bvffierivs, *l. c. p. 253.* qui methodum eius a simplicissimis notionibus ad abstrusiores progrediendi, indeque vtilissimas veritates deducendi analysi autem accurata errores Cartesii aliorumque philosophorum detegendi valde commendat, illis quoque pollicem premit, quae de abstractione, iudicio, loco, aliisque ideis maxime simplicibus a Lockio dicuntur.

P. 610. l. 33. pro *destitutum*, l. *destitutam*.

P. 611. l. 7. a fin. voc. *similia sunt*, add. not. Reprehendit quoque in Lockio Bvffierivs, *l. c.* non omnia satis clare et enucleate esse tradita, eadem saepius repeti, aequiuocis vocibus lectori imponi, negari veritates morales vniuersales, minus firmiter nonnulla probari, asserique ingeniose magis quam solide, frustra distingui libertatem a voluntate, in quibusdam eum sibi contradicere, in haud paucis multa addenda et emendanda esse, vbi praeiudicium omne nondum eiurauerit, etc.

P. 621. l. 6. a fin. add. not. Plura de Digbaeanis philosophumenis in argumento naturali dabit Gassendvs, Phys. Sect. I. L. II. T. I. Opp. qui adeundus.

P. 622. l. 11. pro *Schola*, l. *Scholae*.

Ibid. l. 12. a fin. post voc. Paschivs, add. not. Maxime vero consulendus, qui incredibili diligentia, attentione, et felicitate chemiae mysteria inuestigauit, egregium nuper Berolinensium Musarum decus Caspar Nevmannvs, ex cuius *Praelectionibus chemicis* a Ioanne Christiano Zimmermanno, *Berol. 1740. 4.* vno fasce editis omnium pulcherrime constare potest, quousque ignis beneficio rerum naturalium penetralia sint reclusa.

Pag. 623. l. 20. pro *accesserunt*, l. *accesserint*. p. 624. l. 6. voc. *facti*, add. not. Plurimum hanc viri summi virtutem commendat, qui Sam. Clar-

CLARCKII *Sermones de exiſtentia et attributis Dei* Gallica lingua vulgauit RICOTIERIVS, *praef. p. 13.* qui etiam Boyleanae pietatis ſpecimen immortalitate dignum explicat, quo certam auri ſummam philoſophus non minus pius, quam acutus legauit, illis ſoluendam, qui ſingulis annis impietatem publicis orationibus eſſent oppugnaturi. Cui inſtituto nunquam ſatis laudando praeſtantiſſimas virorum ſummorum tractationes debemus, quibus atheismi radices rationibus metaphyſicis, et imprimis phyſicis armati ſucciderunt. Conf. GILB. BVRNET. *Orat. in Boylei funere*, quae Latinae editioni *Sermonum* RICH. BENTLEII ſubiicitur, p. 480.

P. 629. l. 5. a fin. pro *commilitione*, l. *commilitone*. P. 644. not. m. pon. lin. vlt. poſt voc. *inſimularet*. pag. 645. not. r. pon. l. 9. a fin. poſt voc. *phyſicorum*. p. 656. l. 11. pro *Hyppocratem*, l. *Hippocratem*. ibid. l. 16. pro *Serueti*, l. *Serueto*. p. 657. l. 12. a fin. pro *copuſculis*, l. *corpuſculis*. p. 661. l. 30. poſt *magnetica*, add. *vſus*. p. 666. l. 3. a fin. pro *enarrandam*, l. *enarranda*. p. 676. l. 11. a fin. pro *maledicentiae*, l. *maledicentia*. p. 679. l. 18. del. *ſed defenſis quoque*. p. 679. l. 12. a fin. pro *tumore*, l. *rumore*, ib. l. vlt. pro *Miſit*, l. *Riſit*. p. 681. l. 16. pro *manifeſto*, l. *manifeſte*, ib. l. 25. poſt *diſcipulum eius*, pon. *comma*, ib. l. 28. pro *daemones*, l. *daemon es*, ib. l. 31. pro *Antycyris*, l. *Anticyris*. p. 628. l. 20. pro *enarrarit*, l. *enarrant*. p. 683. l. 13. pro RAMIVS, l. LAMIVS. p. 685. not. n. l. vlt. pro FVAN. l. FRAN. p. 687. l. 15. pro *cum*, l. *eum*. p. 689. l. 15. poſt voc. *velle*, add. not. conf. *Cheuraeana*, *T. II. p. 99.* et imprimis qui de vera cauſſa reiecta a Spinoſa vocationis Heidelbergenſis curioſe diſſerit, DAV. ANCILLONIVS, *in Memoriis advitas et ſcripta virorum nonnullorum in republica literaria hodie celebrium pertinentibus*, *p. 154. ſeqq.* pag. 592. l. 13. pro *auctioribus*, l. *acutioribus*. p. 694. l. 9. a fin. poſt *quae*, add. *ſe*. p. 701. l. 8. a fin. pro HOSSIVM, l. STOSSIVM. p. 703. l. 12. pro *Cum*, l. *Eum*. p. 704. l. 9. a fin. pro *nauitatem*, l. *natiuitatem*. p. 705. l. 20. pro *pertinet*, l. *pertinent*, ib. l. penult. pro *adducti*, l. *adducto*. pag. 707. not. o. l. 2. pro *ſtatuant*, l. *ſtatuunt*, ib. l. 4. pro *109*. l. *cog*. ibid. l. 5. pro BVDDEI, l. BVDDEO. col. 2. l. 1. pro *et*, l. *conf*. p. 725. l. 17. pro *gregie*, l. *grege*. pag. 734. l. 16. pro *donatus*, l. *donatis*. p. 736. l. 3. a fin. pro *qua*, l. *quam*. p. 739. l. 9. poſt *mirum certe*, add. *et*. p. 749. l. 20. pro αὐθεντίαι, l. αὐθεντίαν. p. 751. l. 5. a fin. pro *immenſas*, l. *immerſas*. p. 754. l. 8. poſt *foetum*, add. *Eſaiae*. p. 771. l. 16. pro *atheismi*, l. *atheismo*, ib. l. 24. poſt *Palatini*, add. *filio*. p. 776. l. 26. pro *et*, l. *quam*. p. 778. l. 1. poſt *ciuiles*, add. *tam*. p. 789. not. p. pro *ſerie*, l. *ſerio*. p. 793. l. 7. pro *Iam*, l. *Tam*. p. 795. l. 24. pro *deprehenduntur*, l. *quaeruntur*. p. 800. l. 16. pro *Evdaemon*, *Ioannes Gretſerus*, l. *Evdæmon Ioannes*, *Gretſerus*. pag. 811. l. 20. pro *verbi*, l. *vrbi*. p. 826. l. penult. pro *tantum*, l. *tantam*. p. 830. l. 22. poſt *excurriſſe*, add. not. Digreſſas ex Aegypto eſſe ad terras alio ſub ſole calentes colonias aliquot exemplis probat DIOD. SICVLVS, *L. I. fin.* Qui quoque, *L. II.* aliam viam narrat, qua religio et conſuetudi-

nes Aegypti ad Indos peruenerint. Refert enim Sesostrin Aegyptiorum regem, omni gentis suae eruditione innutritum, post conscensum solium in Indiam soluisse, et magno exercitu non modo prouincias, quas postea cepit Alexander M. expugnauisse, sed alias quoque, quas nunquam ille accessit, Gangem transiisse, et vniuersam Mediam vsque ad mare peragrauisse, ritus quoque Aegyptiacos inter illas gentes disseminauisse. Quam quidem narrationem in dubium vocat, eruditissimus SHVCKFORDVS, *Harmon. scriptor. sacr. et prof. L. VI. Vol. II. p. 35.* eo quod Herodotus, Manetho, Eusebius, aliique ad Indos penetrasse Sesostrin taceant, et Bactriam, Scythiam, Asiam terminos expeditionis eius ponant. Ast non satis firmae hae rationes nobis videntur, vt fidem Diodori in dubium vocare possint. Nam nuspiam in Indiam Sesostrin penetrasse scriptores hi negant, Bactriam attigisse diserte tradunt, quae vicina Indiae pars est. Ex qua etiam regione Indi cis Gangem facile sua haurire, vel sacerdotes Aegyptiaci ad eos transire potuerunt. Qui itaque tantam tamque frequentem religionis Aegyptiacae atque Indicae conuenientiam a Sesostris aetate deriuant, (quamuis postea per colonias ex Aegypto tempore pastorum, et post eos in Cambysis inuasione, multa quoque ad hanc gentem Aegyptiaca peruenerint,) nihil afferunt, quod verisimilitudine destituatur. Sesostrin enim sacris valde addictum, ipsisque sacerdotibus admirabilem fuisse, vbique locorum autem patriam religionem disseminauisse DIODORVS, l. c. refert. Attentione quoque dignum est, quod is narrat, columnas statuisse Sesostrin in gentibus deuictis, hominis pudenda: haec enim et Aegyptiis in sacris habita fuisse, et hodie Indis sacrosancta, et diuinitatis symbola haberi peruulgatum est, licet Diodorus rationibus Graecanicis occupatus ea ad fortitudinis et timiditatis symbola trahat. Post Sesostris tempora, ex Manethone IOSEPHVS *contra Apion. L. I.* refert, Aegyptios regnante Conchari, vel Timaeo per omnem orbem dispersos esse ab irruptione pastorum, ex Oriente in Aegyptum irruentium, quorum rex Salatis veteres colonas gregatim excedere Aegypto coëgerit. Quarum haud paucas ad Indiae ora fuisse delatas, dubitari non potest, sciremusque certe, si extaret libellus Istri, *de coloniis Aegyptiorum* deperditus, vid. VOSSIVS, *de Hist. Graec. L. IV. p. 469.* IONSIVS, *de S. H. Ph. Lib. II. c. 6. p. 170.* Colonias Aegyptiorum autem, religionem, theologiam, ritus, instituta patriae ad peregrinas terras detulisse, Assyria Aegyptiorum Colonia a Belo deducta, si vera est Diodori narratio, ostendit.

Pag. 833. l. 22. pro *solicitate*, l. *sedulitate.* p. 835. l. 15. pro *est*, l. *et.* p. 836. l. 9. a fin. pro *masculiuas*, l. *masculinas.* p. 846. not. d. col. 2. lin. 1. pro *creatione*, l. *oratione.*

P. 852 l. 3. post *licere*, add. not. Quid huic potissimum argumento obuerti possit, non inuidebimus lectori, vt historici partibus et officio rite fungamur. Nempe cum ea de re monuissemus venerabilem senem *Alphonsum des Vignoles*, cuius immortalia, de chronologia veteri merita sunt, eo quod non doctiorem et accuratiorem huius rei arbitrum nossemus, ille,

qua

qua erga nos eſt beneuolentia, circa initia auctumni anni praeteriti fuſe reſpondit, et hunc nodum ſoluere conatus eſt. Dabimus ipſius viri magni epiſtolam, dignam quae hoc loco, velut appendix quaedam, tota legatur. Ita vero ille:

Vôtre lettre du 14. Août m' a rappellé me vieilles idées, eu me communiquant un long paſſage de M Kortholt, qui ne m' étoit pas connu. Il ſe fonde ſur une table chronologique fort rare, que le Preſident de la Societé Royale lui avoit procurée, quand il étoit a Londres. Apparement c' eſt la même, dont j' ai un Exemplaire depuis 6. ou 7. ans. Elle a de longueur 38. pouces et demi, et de largeur 21½. pouces meſure d' Angleterre: outre le papier blanc des marges. Elle fut gravée à Rome l' an 1729. et l' année ſuivante les Journaliſtes de Trevoux (an. 1730. Janv. 179-182.) donnerent un extrait precis de l' avertiſſement, qui eſt à la lête de cette table, et qui finit par ces mots: Edebat Franciſc. Foucquet S. I. epiſcopus Eleutheropolitanus.

Bien loin que cette table démontre que toute la Chronologie des Chinois ſoit vaine, (quatenus antiqua eſt,) *je trouve qu' elle s' accorde à merveille avec le ſyſteme, que je me ſuis fait ſur ce ſujet, et qui eſt le plus commun.*

1. Puisque M. Kortholt a un exemplaire de cette table, je le prie ejetter les yeux ſur la prémiére, colomne, qui eſt à la droite ſuivant la maniere des Chinois, et de remarquer que les 52. premiers Quarrez n' ont, ni le nom d' aucun Roi, ni des Années. C' eſt ſeulement au bas de la colomne qu' on lit le nom de Guei Lie, *dont la prémiére Année repond à* Ping Chin, *qui eſt la 53e. du cycle. En effet, l' Empereur Guei Lie commenca à regner l' an 53. du cycle 38e.* (Martini, p. 140. al. 158. Couplet Tab. p. 15. Menzel, p. 47. Fourmont reflexions etc. T. II. p. 444. col. 1) *Indices ſenſibles que ce n' eſt ici qu' une ſuite d' une Table antecedente.*

2. L' avertiſſement, qui précéde, dit que l' Epoque, par où la Table commence eſt vraie et certaine, *depuis 400. ans avant J C. Mais l' Editeur ajoûte: „cum autem dico epocham veram hiſtoriae Sinenſium, intelli-„ge, Lector, non initia Sinicae gentis, quae Diluuio ipſi proxima fuiſſe „perſuaſiſſimum habeo, ſed tempus illud, quo rerum apud gentem geſta-„rum narratio nixa certis argumentis eſſe incipit, et digna fide videri „poteſt.„ Ce n' eſt donc pas ici la* premiere *ou la plus ancienne Epoque des Chinois, puis qu' il faut remonter jusqu' au deluge, dont le tems n' eſt fixé, ni dans l' hiſtoire des Chinois, ni même dans l' Ecriture ſainte et ſur quoi les Chronologiſtes ne ſont pas d' accord.*

3. Le Titre de cette Table Indique plus naturellement le terme, jusqu' où il faut remonter. La Table doit être connexa cum cyclo, qui vulgo Kia Tſe dicitur. *Comment cela? Si l' on n' y comprend pas les cycles, qui ſe ſont écoulez depuis leur inſtitution. Or depuis* Hoam-ti, *à qui on attribuë l' invention de ce Cycle, il y en a eu 37. complets jusqu'*

au

au tems de Guei-Lie: et dans nôtre Table il y-en a eu environ autant jusqu' à nôtre Siecle. Ainſi cette derniére Table commence à peupres, au mi lieu de l' intervalle, qui a couru jusqu' à préſent. De ſorte que par ce moyen nous avons deux epoques Memorables: l' une depuis Hoam-ti l'autre depuis Guei-Lie: et l' on peut naturellement ſuppoſer deux Tables de même grandeur et de même forme.

4. La derniere doit être remarquable a pluſieurs egards. 1°. C' eſt la que commencent, les annales de la Chine, que nous avons ici dans la Bibliotheque du Roi: ſurquoi j' ai deja publié, (Miſcell. Berol. Tom. IV. p. 25.) *une Remarque, que voici. Lorsque nôtre Grand Electeur fit venir les annales de la Chine, au-lieu qu' on lui envoyat les deux parties générales, qu' elles doivent contenir, on lui envoyât deux exemplaires de la ſeconde,* neſcio quo fato *comme je diſois alors. Ce fut, apparemment, quelque mepriſe entre le Vendeur et l' Acheteur D' ou pourtant on doit conclurre, que je ne dois compter ſûrement que ſur cette derniere Partie que nous avons: en quoi nôtre Table ſera toujours d' un grande uſage.*

5. Cette epoque eſt véritablement importante pour l' Hiſtoire de la Chine. Ce fut ſous le Regne de Guei-Lie, que commencérent les Guerres de 300 ans, *dont ont parle communément, a la Chine comme nous faiſons aujourd' hui de la Guerre* de 30 ans *qui arriva au dernier Siécle. Voyez là deſſus* Martini, Couplet, et Mentzel, *deja citez de meme que la magnifique* Hiſtoire du P. du Halde (T. I. p. 357.)

6. En fin nos Annales démontrent aux yeux, qu' elles ne ſont, qu' une ſuite ou une continuation des annales précédentes. 1°. Elles ne commencent ni au Chef de quelque famille Imperiale, ni au commencement de quelque Cycle; ni même a la prémiére Année de Guei-Lie mais, (Miſc. Berol IV. 26.) *a l' année 23ᵉ. de cet Empereur, nommée Vu-Yin, qui eſt la 15ᵉ. du Cycle ſuivant. 2°. Sur le dernier Empereur de la Famille* Cheu *il eſt dit, que cette Famille* regna 876. ans jusqu' a l' expulſion de Nanwam. *D' ou on doit conclurre, que* Cheu *commenca à regner l' an 1122. comme cela eſt marqué dans Martini Couplet et Mentzel.*

Ces raiſons me paroiſſent ſuffiſantes *pour ſatisfaire aux difficultez de Mr. Kortholt. J' eſpére de prouver l' Hiſtoire de la Chine par des preuves directes dans* la Chronologie de Moïſe *bien entendüe, dont vous avez fait Mention a la fin de mon Eloge. J' ai l honneur etc.*

Hactenus vir celeberrimus, et in temporum antiquorum difficultatibus explicandis acutus atque felix. De quibus eius rationibus diſpicere ipſum Lectorem iubemus, vbi rariſſimae iſtius tabulae Sinenſis copia ei data fuerit, qua nos caremus. Nobis concedi poſſe facile, videtur, antiquiorem eſſe Sinarum gentem iſta, quae in ea tabula definitur, epocha; aſt, ſi recte viri optimi et celeberrimi verba aſſequimur, ipſe non negat, monere Tabulae editorem, ab ea demum epocha tempus illud inchoandum eſſe, quo rerum apud hanc gentem geſtarum narratio nixa certis argumentis eſſe incipit, et digna fide videri poteſt. Ex quo conſequitur, antecedentis

dentis temporis rationes non esse certas et expeditas, et nec cum Sinarum nec Scriptorum sacrorum narrationibus satis constare, vt ipse Vir Summus innuit. Id quod ea recolens quae in hoc §. diximus facile comprehendet. Ex hoc vero confici putamus, ad vetustissimam Sinicae gentis historiam ob incertitudinem tuto prouocari non posse. Certiora vero, nisi coniecturis forte fidat, a viro praestantissimo expectantes magno desiderio eius chronologiam a condito mundo ad Mosen exoptamus.

P. 853. l. 2. ad voc. *Noachum ipsum*, add. not. Magno ingenii et eruditionis apparatu hanc opinionem ornare nuper post Whistonum conatus est SCHVCKFORDVS *in Harmon script. Sacr. et prof. Vol. L. I. p. 20. L. II. pag. 69.* Audiendae viri docti rationes sunt, ne praeter fas reiecisse hanc opinionem videantur. Vrget ille: 1. Fohium ἀπάτορα dici: Noachum vnicum hominem ex diluuio emergentem fuisse, hincque sine patre extitisse videri potuisse. 2. Matrem Fohium concepisse iride compressam; iridem autem characterem Noachiticae historiae esse. 3. Tradere annales septem pecudum genera sacrificiis Spiritui Summo coeli et terrae offerendis destinata Fohium domi aluisse, haustum autem id videri ex sacris oraculis, septena animalium genera Noachum ex arca eduxisse tradentibus, et ex his sacrificium Deo immolasse testantibus. 4. Nomen Fohii a sacrificiis deriuari. Noachi a venia sacrificio obtenta creaturis ad hominum vsum vtendi. 5. Fohium in prouincia Xeusi habitauisse, quae borealis pars Chinae contigua sit monti Ararat, in quo demiserit se arca. Noachum mature populis repleuisse Indiae partes, vt potuerint filii dispersionis has Orientis gentes quae Bactriam et viciniam inhabitarunt, bello aggredi, illae vero vim vi repellere. Tandem et 6. temporum rationes satis accurate sibi respondere putat. Non carent specie quadam eruditi scriptoris coniecturae, at examen seuerius, si quid iudicamus, non sustinent, nec persuadere nobis posse videntur Fohium cum Noacho eundem esse, pleraque enim nudis hypothesibus nituntur, quibus negatis omnis illa demonstratio corruit. Nam 1. Sinae non dicunt, patrem Fohii ignorari, sed conceptum esse sine patre, vestigio hominis proceri calcato, et iride matre circumdata. Quid hoc praeter iridem, commune phaenomenon, ad historiam Noachi, quem habuisse parentes filii eius in arcam ingressi satis norant. 2. Quae de sacrificiis Fohii traduntur, magis eneruant hypothesin, quam adstruunt. Sacrificauit enim *y hiang xin ky*, id est coelestibus et terrestribus spiritibus, vbi vox Sinica *Ky*, specifica est ad terrestres spiritus significandos, ita vt MINORELLIVS, *in Exam. hist. Sin. Iuuencii, p. 125.* audacter pronuntiet, ne vnum Sinam inueniri, qui has aliter literas explicet, ast quam distat hoc a Noachi sacrificio. 3. Ficulneum autem est, et longe petitum, quod a nominis significatione argumentum sumitur. Noachus enim a tranquillitate dictus antequam sacrificasset. Quae vero 4. ex habitatione valde antiqua partium quarundam Indiae borealium concluduntur, non plus euincunt quam terram, quam Noachus post diluuium inhabitauit, non adeo remotam fuisse a Sinensium terris, vt non mature a

posteris Noachi coloniae deduci illuc potuerint; quod tamen ipso Noacho viuente factum esse prorsus vero est dissimile. Nec 5. tempora concordare ex iis, quae supra diximus, constat; ex his enim patet, tempora Fohii, qualia a Sinis definiuntur, supra diluuii tempora assurgere. Quod si 6. recordemur, Sinas tradere de Fohio, fuisse eum rudis et belluinis moribus viuentis populi magistrum primum, qui eos ad humanitatis sensum reuocauerit, apertissimum est, Fohium cum Noacho eundem esse non posse, sed ad ea tempora reiiciendum esse, quibus coloniae a filiis Noachi per Orientem sparsae tandem veri cultus diuini omnisque rationis vsum amiserint. Id quod Noacho viuente contingere nondum potuit, cum illo atque filiis eius viuentibus familiae eorum instituti rationis et reuelationis praesidiis satis potuerint. Mittamus itaque hanc comparationem sacrarum literarum historia indignam, certi, Fohiana tempora non esse ita certa, vt is cum Noacho possit vnus idemque haberi.

Pag. 856. lin. 17. pro *regi*, l. *regni*.

P. 870. l. 21. post voc. *diximus*, add. not. Memcii vitam nuper eleganti commentatione exposuit, vir eruditissimus dignusque auita doctrina gloriaque, IOANNES BENEDICTVS CARPZOVIVS. Erat philosopho domesticum nomen Ko, aut Mem-Ko, Iaponensibus, teste KAEMPFERO *Itiner. Iap. L. III. c. 7. T. II. p. m. 71.* Moosi dicitur. Natus est in regno Tseu, vel Chu tunc dicto, quod hodie Xantum audit, ex illustrissima gente Mem-sun, anno ante N. C. CCCLXXI. Imperatore Sinarum hieuam, annis post Confucium septem supra centesimum. Enutritus disciplina Confuciana a praeceptore Tsu-su, (qui ex schola Tsem-su prodierat, vt hic ex Confucii,) tanti sapientiae doctoris praecepta diligenter hausit, collectisque thesauris philosophicis, iter literarium instituit, eo, vt videtur animo, vt Confucium imitaretur, et se gentis moribus emendandis accingeret. Profectus igitur ad regni Cy monarcham Siuen-uam, cum spe frustraretur, nec regis animus mutaretur, septem regna eodem scopo intentus peragrare constituit, bellicis autem tumultibus impeditus est. Ideo reuersus in patriam Chu, scholas aperuit, discipulos non plures nactus, quam septendecim, quibus sapientiae Confucianae mysteria explicuit, libros quoque classicos Sinensium et annales imperii ad normam Confucianam emendauit. Id quod susceptum ab eo illam ob caussam annales Sinici referunt, quod valde in contemtum et obliuionem esset adducta Confuciana sapientia, haud pauci quoque, quam non recte intelligebant, perperam interpretarentur. Quibus cum se Memcii praeceptor Tsu-su opposuisset, qui sinceram seruauerat doctrinam Confucii, mirum non est, Memcium ex eius disciplina progressum, eam felici euentu restituisse. Aduersarios autem expertus est, philosophos Yam et Me, quorum haud exigua apud sectatores suos fuit auctoritas, quorum clamoribus cum contemtus quidam Memcii inter Sinas accessisset, eo quod nulla dignitate, nullo magistratu fulgebat, valde industria Memciana in prouehendae philosophiae studio sufflaminata est. His enim caussis impeditam Memcii diligentiam scriptores

Sinici

Sinici adſcribunt. Suſpicamur autem, fuiſſe hos philoſophos ex ſecta Li Lao Kiun, quam vehementer Confucianae ſcholae fuiſſe aduerſatam, magna vero auctoritate inter Sinas viguiſſe ſupra obſeruauimus. Quod itaque viua voce efficere non poterat, ſcriptis commentaris Confucianis obtinere ſategit, magnamque inde et apud Sinas et apud Iaponenſes laudem meruit, adeo vt poſt Confucii ſcripta libri eius ſecundum obtinerent locum. Inerat enim viro erudito acumen ingenii, et imprimis facundia, qua Confucium ſuperaſſe, Covpletvs, ait, vitae autem innocentia et morum probitate plurimum ei conceſſiſſe; aliter tamen aliis de eo pronuntiantibus. Eminet memoria Memcii libris quatuor Su-xu, ſiue interpretatione librorum quinque claſſicorum, quos auctoritatem claſſicam inter Sinas et Iaponenſes obtinuiſſe ſupra memorauimus. Hos cum libro ſententiarum Confucii a Memcio vulgato et aucto, et de bono regimine aliisque ab eo vel ſcriptis vel commentatione explicatis plurimum ſuſpicit Sinarum ſecta litterata, quosdam edidit, vt ſupra dictum Franc. Noëlius, commentariis illuſtrarunt philoſophi nonnulli Sinici. Exemplum auctoritatis, quam tandem in gente ſua ob doctrinae claritatem obtinuit eſſe poteſt, quod progenies eius Mandarinorum iure et dignitate inter Sinas, vt Confucii, et Laotani, floreat. Obiit anno aetatis octogeſimo quarto, ante C. N cclxxxvii. cycli Sin. xli. anno nono. Haec ex Covpleti et ſociorum obſeruationibus Noelii praefatione, Menzelii Chronologia Sinica, Spizelii Literatura Sinica etc. diligenti et iucunda diſſertatione collegit, quem laudauit cl. Carpzouius, qui plura deſiderantibus adeundus eſt.

P. 884 l. 6. pro *dicit*, l. *dicitur*. p. 889. l. 20. pro *conſtare*, l. *docere*. p. 896. l. 4. pro *Et*, l. *Eſt*, ib. l. 4. a fin. pro *ea*, l. *eam*. p. 903. l. 4. pro *voluntatibus*, l. *volutantibus*.

P. 917. l. 5. voc. Moosi, add. not. Hunc Memcium eſſe ex libris illi tributis conſtat: et hos ſolos, non autem ipſum Memcium in Iaponiam perueniſſe veriſimile eſt.

* *

I. INDEX
PERSONARVM ET NOMINVM.

Catellan,

Mayer,

Schar-

* *

II. INDEX
RERVM ET MATERIARVM.

A

B.

D.

E.

Ele-

F.

G.

H.

I.

Im-

K.

L.

M.

N.

O.

P.

Philo-

S.

T.

V.

Volum-

F I N I S

TOMI QVINTI ET VLTIMI.

